

A small, dark brown wooden church with a steep gabled roof and a tall, narrow steeple with a dark roof. The church has white trim around the windows and a white ship's wheel emblem on the front gable. It is situated on a rocky, grassy shore overlooking a body of water filled with numerous white icebergs under a blue sky with light clouds.

*Gaat dan henen,
onderwijst al den volken...*

Prekenbundel
met 100 preken

Ds. G.P.P. Burggraaf

*Gaat dan henen,
onderwijst al den volken...*

Burggraaf G.P.P.

'GAAT DAN HENEN, ONDERWIJST AL DEN VOLKEN...'
PREKENBUNDEL DEEL I - 2009 - 2011

Deze prekenbundel is samengesteld uit
preekschetsen en audio-preken

© 2018 Copyright bij uitgeverij 'De rokende Vlaswiek'

ISBN/EAN 978-9076100
NUR 700

*Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige
vorm of op enige wijze, hetzij digitaal, elektronisch, mechanisch door fotokopieën,
opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.*

Prekenbundel
met 100 preken

Ds. G.P.P. Burggraaf

Inhoudsopgave

1. De Enige Troost - H.C. Zondag 1	pag. 6
2. Zwaard! Ontwaak tegen Mijn Herder	26
3. Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop	40
4. Woorden der wijzen en hun raadselen	56
5. Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus?	75
6. Wie is mijn naaste?	92
7. Werp de dienstmaagd uit en haar zoon	115
8. Want also lief heeft God de wereld gehad	132
9. Wacht u voor de valse profeten !	149
10. Thomas bekwaam gemaakt om de geesten te beproeven	170
11. Prediking en dood van Stefanus	186
12. De Pinksterprediking en de uitwerking ervan	202
13. Petrus hersteld in de genade en in zijn ambt	217
14. De roeping der heidenen - Petrus tot Cornelius gezonden	232
15. Een kreupele bedelaar genezen	255
16. Openlijke vervolging als gevolg van Pinksteren	273
17. Met Christus op de berg der verheerlijking	290
18. Nehemia, gezagsdrager en handhaver van de tucht	308
19. Zie, Ik kom haastelijk	329
20. Christus het Begin en het Einde van eeuwigheid tot Amen	343
21. Gods jaren zullen niet ophouden	355
22. De uitstorting van de Heilige Geest	369
23. Maak u op, word verlicht...	397
24. Lot uit Sodom gered, Sodom en Gomorra verwoest	415
25. Komt herwaarts tot Mij!	431
26. Ik heb u in Mijn beide handpalmen gegraveerd	448
27. Sion als een nachthutje in de komkommerhof	461
28. Sion door recht verlost	471
29. Jakob's droom te Bethel	483
30. Jakob's tweede bekering te Pniël	495
31. Jakob terug naar Bethel; El-Bethel	516
32. In de dood van Christus gedoopt en gedood	536
33. Ik heb voor u gebeden, opdat uw geloof niet ophoude	555
34. Ik ben vreedzaam; maar als ik spreek, zijn zij aan den oorlog	571
35. Het Lam, Dat geslacht is, is waardig om het Boek te openen	577
36. Het offer van Abraham	592
37. Het nieuwe Jeruzalem, welk is ons aller moeder	608
38. Het kruisdragen achter Christus	618
39. Het zachte juk en de lichte last van Christus	635
40. De hogepriester Jozua in zijn ambt hersteld	651
41. Opdat Mijn huis vol worde	667
42. Het gezag van de apostolische prediking	683
43. Christus onderwijst Nicodemus over de wedergeboorte	700
44. Het duel tussen David en Goliath (1)	721
45. Het duel tussen David en Goliath (2)	740
46. Het apostolisch onderwijs van Paulus aan Titus	757
47. Hellevaart en hemelvaart van Hanna	775
48. De hemelvaart van Christus	792
49. Hedendaagse afgoderij weerstaan door Paulus en Barnabas	799

50. Gode dienstbaar tot heiligmaking	815
51. De genezing van een melaatse (1)	828
52. De genezing van een melaatse (2)	841
53. Genezing van de 18-jarige kranke vrouw	851
54. Gelijkenis van het verloren schaap	868
55. Gelijkenis van het onkruid	889
56. Gelijkenis van de tien ponden	906
57. Gelijkenis van de tien maagden	922
58. Gelijkenis van de dwaze en wijze bouwer	939
59. En zonder de Wet zo leefde ik eertijds	949
60. Een wolk der getuigen (1)	967
61. Een wolk der getuigen (2)	985
62. Een vrouw in overspel gegrepen	1005
63. Een vertoevende Jezus omtrent de dood van Lazarus	1022
64. Een lied op Hammaäloth van David	1045
65. Een Kind is ons geboren en een Zoon is ons gegeven	1059
66. Een geopende Fontein tegen de zonde	1072
67. Jozef legt de droom van de schenker en de bakker uit	1088
68. Doch de meeste van deze is de liefde	1105
69. Der zonde dood en Gode levend	1122
70. De wezenkerk van Christus	1137
71. De wereld met God verzoend	1155
72. Een wenende Maria bij het graf van Christus	1174
73. De Voorzienigheid Gods	1190
74. De verzoeking in de woestijn	1208
75. De vervulling van de Wet van Christus	1232
76. De gelijkenis van de verloren zoon	1249
77. De tucht door Christus gehandhaafd	1272
78. Thomas hersteld van de verachtering in de genade	1288
79. De schepping	1304
80. Gelijkenis van de schat in de akker	1318
81. De rijke man en de arme Lazarus	1335
82. De prediking van het aangename jaar des Heeren	1354
83. De Prediking van Filippus	1374
84. De oude mens met Christus gekruisigd	1395
85. De opwekking van het dochttertje van Jaïrus	1413
86. De opstanding van Christus	1430
87. De openbaring van Christus tot rechtvaardigmaking I	1448
88. De openbaring van Christus tot rechtvaardigmaking II	1463
89. De moord van Saul op de priesters des Heeren	1474
90. Scherpe pijlen eens machtigen	1482
91. De lofzang van Zacharias I	1493
92. De lofzang van Zacharias II	1505
93. De leer waarmee de Kerk staat of valt	1513
94. De laatste kruiswoorden van Jezus	1530
95. De jongeling te Naïn opgewekt	1547
96. De herderlijke zorg van Paulus over de gemeenten	1557
97. De Heere is onze Rechter, Wetgever en Koning (I)	1577
98. De Heere doodt en maakt levend	1587
99. De getuigen van de hemelvaart van Christus	1600
100. De genezing van de tien melaatsen	1620

1. De Enige Troost - H.C. Zondag 1

Voorzang: Psalm 103:6-7

Schriftlezing: Jesaja 40

Gemeente, deze morgen wensen wij in afhankelijkheid des Heeren met u de enige Troost beiden in leven en sterven te overdenken en wat daartoe nodig is te kennen, hetgeen u vinden kunt in de Heidelbergse Catechismus, de eerste Zondagsafdeling, waar wij lezen in vraag 1:

Vr. 1: Wat is uw enige troost, beide in het leven en sterven?

Antw.: *Dat ik met lichaam en ziel, beide in het leven en sterven, niet mijn, maar mijns getrouwen Zaligmakers Jezus Christus eigen ben, Die met zijn dierbaar bloed voor al mijn zonden volkomenlijk betaald en mij uit alle heerschappij des duivels verlost heeft, en alzo bewaart, dat zonder de wil mijns hemelse Vaders geen haar van mijn hoofd vallen kan, ja ook, dat mij alle ding tot mijn zaligheid dienen moet, waarom Hij mij ook door Zijn Heilige Geest van het eeuwige leven verzekert, en Hem voortaan te leven van harte willig en bereid maakt. -*

2. Vr. Hoeveel stukken zijn u nodig te weten, opdat gij in dezen troost zaliglijk leven en sterven moogt?

Antw.: *Drie stukken. Ten eerste, hoe groot mijn zonden en ellende zijn. Ten andere, hoe ik van al mijn zonden en ellende verlost worde. En ten derde, hoe ik Gode voor zulke verlossing zal dankbaar zijn.*

Geliefden, de Heidelbergse Catechismus, ook wel het troostboek voor de Kerk genoemd, is in de tijd van de Reformatie opgesteld in het jaar 1563. De opstellers van de Heidelbergse Catechismus zijn Zacharius Ursinus en Caspar Olevianus, bekwame godgeleerden, die als hoogleraren aan de hogeschool te Heidelberg doceerden.

Toen deze twee begaafde mannen de Catechismus schreven, waren zij respectievelijk 28 en 26 jaar oud. Deze Godvruchtige jonge mannen hebben dit belijdenisgeschrift in opdracht van de toenmalige keurvorst van de Paltz, Frederik III opgesteld.

In die tijd heerste er een godsdienststrijd, voornamelijk tussen de Lutheranen en de Calvinisten. Frederik III was een overtuigd Calvinist en zag de noodzaak in om een leerboek voor het volk op te stellen, om hen te onderwijzen in de leer der zaligheid.

De bekende Petrus Dathenus vertaalde de Catechismus in het Nederlands en op de Synode te Dordrecht (1618-1619) werd dit belijdenisgeschrift officieel erkend en aangenomen als één van de Drie Formulieren van Enigheid. De opstellers van de Heidelbergse Catechismus beginnen dit belijdenisgeschrift met de enige troost, die nodig is om getroost te leven en zalig te sterven.

De vraag luidt: *“Wat is uw enige troost, beide in het leven en sterven?”*

Deze vraag is feitelijk de belangrijkste vraag die we onszelf en anderen kunnen stellen. Wat is uw, wat is mijn enige troost, beide in het leven en sterven? Hier wordt dus gesproken over een enige troost, een unieke troost, een zaligmakende troost, die zowel voor het tijdelijke leven als voor het eeuwige leven gegrond is op de verdiensten van Christus. Er is dus maar één troost die zowel voor de tijd als voor de eeuwigheid noodzakelijk en onmisbaar is. Er wordt hier dus niet gesproken over een troost voor de tijd en een andere troost voor de eeuwigheid, nee, het gaat om één en dezelfde troost, voor tijd en eeuwigheid beide. Die vraag is van levensbelang, omdat we door de zondeval sterfelijke mensen zijn geworden. Voor deze troost is dus alle reden. Job zegt: *“Een mens van een vrouw geboren is kort van dagen en zat van onrust”, Job. 14:1.*

De enige troost voor tijd en eeuwigheid staat dus tegenover de onrust en de kortstondigheid van het leven en het is ook een eeuwigdurende troost, dus een bestendige troost, voor de ziel en het lichaam beiden.

Opmerkelijk is dat de opstellers van de HC ten aanzien van het eeuwige wel of eeuwige wee, niet beginnen met wat het niet is, maar wat het wel is. Dat hebben de opstellers met een geldige reden gedaan, want vraag en antwoord 1 van de Heidelberger is niet een inleiding op de Catechismus, maar een samenvatting, ofwel de kerninhoud van de hele Catechismus, ofwel de heilsinhoud van het leven der genade en het eeuwige leven.

Wat is uw en mijn enige Troost, beiden in leven en sterven?

Zonder bevindelijke kennis aan deze enige troost zijn en blijven we troosteloos, goddeloos en reddeloos en met de hele wereld voor God verdoemelijk. Willen we welgetroost leven en eenmaal zalig sterven, dan zullen we deel moeten krijgen aan deze enige Troost. We zullen er deelgenoot van moeten zijn, en als dat zo mag wezen, dan zullen we ook een bijbels antwoord op de gestelde vraag kunnen geven, vanuit de praktijk des geloofs.

Aan elke christen moet deze vraag dan ook gesteld kunnen worden,

want elke christen moet rekenschap kunnen geven van de hoop die in hem/haar is, overeenkomstig het antwoord op de eerste vraag van de Heidelbergse. Ik zeg aan elke christen, want geen enkel kerkmens heeft het recht om onbekeerd te zijn.

Wat is uw enige troost?

Uw huis, uw geld, uw vrouw, uw kinderen, uw baan uw bestaan, of uw kerkgaan, of uw ambt, uw positie, uw eer, uw werk, of uw godsdienst?

U zegt: Mijn enige troost is dat ik lid ben van de zuiverste kerk.

Dat is helaas een troosteloos antwoord, want als u dit leven moet verlaten, dan moet de kerk en ook uw pastor uw hand voorgoed loslaten. En wat dan?

Bovendien bestaat er geen ‘zuiverste’ kerk op aarde, wel een ware Kerk (met een hoofdletter). Je kunt lid zijn van de rechtzinnigste kerk in je verbeelding, maar als je geen levend lidmaat bent van de Eén Heilige, Algemene Christelijk Kerk, dan hebt u geen deel aan de enige troost.

Al Gods kinderen delen in de enige troost, de kleinen en de groten. In de hoogste aanvechting ontleent Gods volk haar enige troost aan hun zalig lot, nl. het eigendom van Christus te zijn. Dat is de enige troost, waar het hier over gaat. Het is geen onzekere troost, maar een zekere troost, en van die troost wordt Gods volk dan ook verzekerd door het inwendige getuigenis van de Heilige Geest.

Gods ware volk kan niet leven met een ‘misschientje’ ten aanzien van deze enige troost; niet in dit leven en laat staan om daarmee de eeuwigheid aan te doen. Om in deze enige troost te delen, zullen we van onze troosteloosheid en nameloze ellendestaat overtuigd moeten zijn. Van nature is geen mens overtuigd van zijn verloren staat, maar Gods Woord leert ons dat we van nature zonder God en zonder hoop in deze wereld leven, dus zonder de enige troost.

Als we zeker willen zijn van die enige troost, zullen we zekerlijk moeten geloven dat we verloren liggen en met de ganse wereld voor God verdoemelijk zijn. Mensen die niet overtuigd zijn van hun verloren staat voor God hebben geen enkele behoefte aan de enige troost beiden in leven en sterven en aan onontdekte zielen kan God Zijn genade niet kwijt. Daar moet plaats voor gemaakt worden en dat is ook Gods werk. God werkt geen misschientjes, niet in de weg der ontdekking en ook niet in ten aanzien van de toepassing van het heil.

Als u nog nóóit zeker bent geweest het eigendom van Christus te zijn, moet u de veiligste weg kiezen door uzelf ervan te verzekeren dat u niet

het eigendom van Christus bent. Met een misschientje kun je onmogelijk de eeuwigheid aandoen. Je kunt beter duizend keer twijfelen, dan je één keer vergissen, want ziel verloren is alles verloren. Aan de geloofs zekerheid van mijn zaligheid, ging de zekerheid van mijn verlorenheid vooraf. De bijbelse orde is dan ook: ellende, verlossing en dankbaarheid. De vraagstelling in Zondag 1 beslaat niet alleen het tijdelijke leven, want indien wij alleenlijk in dit leven op Christus zijn hopende, zo zijn wij de ellendigste van alle mensen [1 Kor. 15:19]. De genoemde vraagstelling beslaat zowel de tijd als de eeuwigheid.

Wat is uw enige troost beide in het leven en sterven?

Deze vraag zouden we onszelf iedere dag, ja, ieder uur moeten stellen. *“Onderzoekt uzelf, of gij in het geloof zijt, beproeft uzelf. Of kent gij uzelf niet, dat Jezus Christus in u is? tenzij dat gij enigszins verwerpelijk zijt”, 2 Kor. 13:5.* De enige troost bestaat dus uit de zaligmakende geloofskennis het eigendom van Christus te zijn. Niet alleen naar de ziel, maar ook naar het lichaam. We moeten eens Anderen worden om in deze enige troost te kunnen delen. En als we mogen delen in deze enige troost, dan leven en sterven we ook op kosten van een Ander.

Als ik nu het eigendom van Christus ben, wie is er dan verantwoordelijk voor mij? Als ik niet meer van mezelf ben, maar van een Ander, van Christus, wie draagt er dan zorg voor mijn ziel en lichaam? Christus is verantwoordelijk voor Zijn kinderen en dat maakt nu juist de enige troost uit. Elke religie buiten het ware geloof in Christus is troosteloos. Geen enkele buitenbijbelse religie is gebaseerd op genade in en door Christus, maar op de werken der wet. Ieder godsdienstig mens van nature heeft de intentie om eerst wat te moeten presteren om zich verdienstelijk te maken voor een ingebeelde hemel.

Er is dus geen volk op aarde dat zo troostrijk gelukkig is als Gods volk, want dat volk leeft op kosten van een Ander, voor rekening van Christus. Dat feit zou toch iedereen jaloers moeten maken?

Als je op kosten en voor de verantwoordelijkheid kan leven van een Ander, waarom zou je dan nog voor jezelf zorgen, met tobben, zwoegen en slaven? Met al dat tobben, zwoegen en slaven komt een mens nog geen millimeter dicht bij de zaligheid. Een mens tobt wat af om in dit Mesech der ellenden zijn hoofd boven water te houden, ja, en vooral om God uit handen te blijven. Van nature willen we niets met God te maken hebben; en zeker niet van genade leven, want daar is een mens veel te hoogmoedig voor. Van nature leven we zonder God en zonder gebod, hoe vroom we ons ook voorgeven te zijn.

Als we wensen te delen in de enige troost, dan moeten de zonden er tussenuit, want de zonden maken een scheiding tussen God en onze ziel. Vreselijk is het te vallen in de handen van de levende God.

O, geliefden, vanwaar komt gij en waar gaat gij henen? Er zijn slechts twee wegen en van nature reizen we op de brede weg des verderfs. Gods Woord is daar niet onduidelijk over en dan mogen wij het ook niet zijn. Of we reizen naar het eeuwige verderf, of we reizen naar de plaats waar God is Alles en in allen. Zijn we reeds verzekerd dat niets ons zal kunnen scheiden van de liefde van Christus?

Dat is geen hoge taal, maar gelóóf en dat wordt in de diepte geboren. Geloven is geen misschientje. De zekerheid behoort tot het wezen des geloofs. Laat u niet betoveren door leraars die de zekerheid des geloofs tot het welwezen des geloofs rekenen.

Van der Groe heeft eens gezegd: *“Zo min ik de warmte van het vuur kan scheiden, zo min kan ik de zekerheid van het geloof scheiden. Een gelovige zonder enige zekerheid van zijn zaligheid is bij mij niet anders dan een gedrochtelijk hersenschim.”*

In mijn eertijds heb ik altijd gedacht dat hetgeen Van der Groe hier zegt, een algemene stelregel was in de kerken, maar dat is een grote illusie gebleken. Van deze bijbelse stelregel moet het gros belijders en leraars niets hebben. Maar als de zekerheid niet tot het wezen des geloofs behoort, dan hebben de opstellers van de Catechismus een onzekere fabel verzonnen, een troosteloze leer. Maar zo is het niet. Nee, geliefden, de enige troost beiden in leven en sterven is een zekere troost, een eeuwige troost, tenminste, voor een iegelijk die gelooft. Dat geldt dus ook voor de zwakgelovigen.

De enige troost wil dus zeggen met ziel en lichaam het eigendom van Christus te zijn. Dat houdt wat in, dat houdt alles in, namelijk dat Christus met Zijn dierbaar bloed voor al mijn zonden volkomen betaald heeft, voor verleden, heden en toekomst.

Dat is dus een wezenlijke troost, en in die troost delen al Gods kinderen, zowel de kleinen als de groten.

Hoe klein het geloof ook moge zijn, het ware geloof is bewust met Christus verenigd en die geloofsvereniging geeft zekerheid in de ziel omtrent de enige troost. De enige troost ziet dus ook op de vergeving der zonden. *“Die met Zijn dierbaar bloed voor al mijn zonden volkomenlijk betaald en mij uit de heerschappij des duivels verlost heeft.”*

Dat zegt de zwakste in de genade al was het met een gesloten mond, maar in zijn hart mag hij weten dat hij voor rekening van Christus ligt,

ten spijt van alle bestrijdingen en aanvechtingen die er zeker zullen zijn. Het leven der genade begint niet met de ellendekennis, maar met de vergeving der zonden in Christus.

Daarom is de enige troost een wezenlijke troost, die de eeuwigheid verduren zal. Dat is feitelijk en ook bevindelijk waar, maar..., hoewel al Gods ware volk in de enige troost deelt, hebben zij lang niet altijd de troost ervan in de beoefening. Het leven des geloofs is aan zoveel slingeren, stormen een aanvallen onderhevig, dat Gods volk op de zeef van de duivel komt te liggen en naar de inleving geen geloof meer overhoudt. En misschien zit hier zo'n aangevochte ziel, die bitter klagen moet: *Is 't waar? Zou God, ook weten van mijn droevig lot? Zou d' Allerhoogste van mijn klagen, en bitt're rampen kennis dragen?*

Of kunt u het altijd maar geloven en vasthouden? Nou, Gods volk kan het nog geen seconde vasthouden, die moeten vastgehouden worden, ja, van onder eeuwige armen.

Gods volk leeft dikwijls op de golven en ze zakt er ook gedurig doorheen, want de Heere hoort de Zijnen zo gaarne om hulp roepen en daarom laat Hij het touw der genade weleens wat vieren, zodat de Zijnen nieuwelings hun ellendigheid en rampzaligheid moeten inleven, zodat zij het roepen, schreeuwen en kermen niet meer kunnen nalaten.

Zulke schreeuwers en kermers worden getroost, want Christus roept dezulken toe: *“Zal God dan geen recht doen Zijn uitverkorenen, die dag en nacht tot Hem roepen? Ik zeg u, dat Hij hun haastelijk recht doen zal.”* Luk. 18:7-8.

Gods volk is een ellendig en arm volk, maar daar staat tegenover dat zij op de Naam des Heeren mogen, ja, zullen betrouwen. Hoe donker ooit Gods weg mag wezen, Hij ziet in gunst op die Hem vrezen.

Al kan de satan -onder de toelatende hand des Heeren- Gods volk ziften als de tarwe, hetgeen hij ook zeker doen zal, nochtans zal haar geloof niet ophouden, want daar staat Christus met Zijn voorbidding Borg voor. En voor al Gods kinderen die op de zeef van satan liggen te stokebranden en geen geloof meer hebben om te geloven, klinkt het uit de mond van Christus: *“Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet ophoude.”* De voorbidding van Christus behoort wezenlijk tot de enige troost, en zo wordt het ook ervaren door degenen die van Christus zijn. En als Petrus in de zaal van Kajafas aangekeken wordt met de eeuwige troostogen van Christus, dan krijgt hij nieuwelings te geloven dat Christus hem liefgehad heeft met een eeuwige liefde, o, en dan staat er zo schoon geschreven: *“En Petrus naar buiten gaande weende bitterlijk.”* Ja, van berouw en blijdschap.

Kennen we dat, geliefden? Hebben we weleens als een godloochenaar in de ogen van Christus gekeken NA ontvangen genade? Nee? Dan geloof ik niet dat u genade kent, want Gods volk moet geduriglijk bitterlijk wenen vanwege dat godloochenende lichaam der zonde, maar ook wenen van blijdschap vanwege Gods onveranderlijke trouw, die nooit haar val zal gedogen.

In het vervolg van het antwoord op vraag 1 staat nog meer geschreven, namelijk *“...dat zonder de wil van mijn hemelse Vader geen haar van mijn hoofd vallen kan, ja ook, dat alle ding tot mijn zaligheid dienen moet.”*

Dit is niet alleen een figuurlijke spreekwijze, maar is letterlijk bedoeld. Zonder Gods wil valt er geen haar van mijn hoofd en kan niemand mij een haar krenken. *“Zo God voor ons is, wie zal tegen ons zijn?”*

Deze voorzienige belofte betekent niet dat er nooit een haar van mijn hoofd zal vallen, maar dat het niet zal gebeuren zonder de wil van mijn hemelse Vader. En als er een haar van mijn hoofd valt, doet het mij geen wezenlijk kwaad; integendeel, want alles moet tot mijn zaligheid dienen. Dat geldt voor al Gods kinderen.

De enige Troost betekent dus niet dat er niéts met Gods volk kan gebeuren, maar er staat, dat zonder de wil mijns hemelse Vaders mij niets gebeuren kan.

Wat leven we er toch dikwijls arm van, volk van God, ziende op deze enige en unieke Troost, want wij staan onder bescherming van de beste Beschermheer die er bestaat. Al slaan de golven nog zo hoog over ons levensbootje heen, wij hebben Vaders Zoon aan boord en 't veilig strand voor 't oog.

Ja, dat kun je makkelijk zeggen als je aan de koffie zit, maar in een vliegende storm, nou, toen bleek Petrus, de rotsman, ineens een bevend en bang vogeltje te zijn, en Johannes, de apostel der liefde, vreesde met grote vreeze, terwijl in de volmaakte liefde geen vrees is.

Je moet er dus een discipel van Christus voor zijn, om aan deze Troost te twifelen. Rare praat, ja, maar 't is toch de waarheid. Want voordat de discipelen hun bootje afmeerden aan de oever van het land van Gadara, dreigde hun scheepje door een razende storm in de golven te verdwijnen. En dan schreeuwen ze het uit: *“Meester, Meester, wij vergaan!” Luk. 8:24.*

U zegt: Is dat Gods volk?

Ja, dat is Gods volk, en dat volk mag delen in de enige Troost, maar ze zijn zo menigmaal troosteloos, vooral als de Heere Zijn aangezicht verbergt. O, dan schreeuwen de discipelen van Christus van angst,

vanwege al die golven en al die baren die hun benauwde ziel vervaren.

En als het ranke scheepje op de torenhoge golven in stukken dreigt te breken en in de diepte der zee dreigt te verdwijnen, dan schreeuwen de discipelen van doodsangst, terwijl ze niet wezenlijk in gevaar waren, want ze hadden de enige Troost aan boord.

Ja, ja, maar je moet er maar in zitten, hé? De afgrond moet maar eens tot de afgrond roepen bij het gedruis der golven, en alle hoop moet je maar eens ontvallen in het aangezicht van de dood.

Ja, de dood aankijken, dat gaat nog wel, maar als de dood ons gaat aankijken, o, als je dan de enige Troost niet in de beoefening hebt, dan zou je hart bezwijken van angst. Gods volk schrikt dikwijls van een ritselend blaadje.

Daar weet de godsdienst niets van, welnee, het naamchristendom waant zich veilig in het kerkelijke schip, de Titanic, als ik het zo eens mag zeggen. Dat schip kon nooit vergaan, zei men toen. Dat schip was zo onvoorstelbaar sterk gemaakt, dat het zelfs windkracht 12 met gemak kon doorstaan. Toen het schip de haven uitvoer, afgeladen met passagiers, was er geen vuiltje aan de lucht te zien. Op het schip werd gefeest en gedanst en al die passagiers klonken de glazen van zelfverzekerdheid en uitzinnige vreugde. Dat hielden die mensen vol, totdat de Titanic een ijsbergje ramde. Iedereen voelde de klap en het werd ineens doodstil op het dek. Er bleek een klein gaatje in de bodem geslagen te zijn, dat echter zo groot was dat er geen dichten meer aan was. Toen de Titanic direct na de klap met zijn boeg in de golven zakte, begonnen al die mensen ineens heel hard te schreeuwen, maar er was geen Helper aan boord, zoals de discipelen Die wel aan boord hadden. Al die mensen waren wel boordevol geloof toen de Titanic de haven uitvoer, maar toen het schip een beetje slagzij maakte, had opeens niemand geloof meer en was het geschreeuw niet van de lucht.

Er was ook geen Jona aan boord, die overboord geworpen kon worden, want dan waren al die mensen wellicht nog voor de verdrinkingsdood bewaard gebleven. Maar nee, al die schreeuwende mensen riepen wel, maar niet tot de enige Troost. Er bleef tenslotte alleen een krantenbericht over: *“Titanic met man en muis vergaan, op een paar geluksvogels na!”*

Ik hoorde van een vriend hier in Canada dat er net na de Tweede Wereldoorlog een schip met Hollandse emigranten zich ook lek gevaren had tegen een ijsberg, net als de Titanic. In een vliegende storm dreigde ook dat schip te vergaan. De waterpompen draaiden op volle toeren, maar het schip zakte al dieper en dieper in de golven.

Maar wat bleek? Op dat schip bleek er een kind van God aan boord te zijn, die zich op verzoek aan de mast liet vastbinden en tot God begon te roepen, zoals de discipelen tot Christus riepen in die vliegende storm. En terwijl dat mens tot de Heere riep, zonk het schip plotseling niet meer dieper in de golven en bleef drijven. Een grote Orka had zich in het gat in de bodem van het schip vast gezwommen! God beschikte een vis, net als bij Jona, en het schip bleef op het gebed van één rechtvaardige met man en muis behouden. Weet u wat er toen de volgende dag in de krant stond? “Emigrantenschip als door een wonder behouden op het gebed van een passagier.”

Al gaat Gods volk door het water, geen golven zullen haar overstromen en al gaat zij door het vuur, het vuur zal haar niet aansteken. Hoe staat het er ook al weer? *“Dat zonder de wil van mijn hemelse Vader geen haar van mijn hoofd vallen kan, ja ook, dat mij alle ding tot mijn zaligheid dienen moet...”*

Alle dingen moeten medewerken ten goede, in het leven van degenen die naar Gods voornemen geroepen zijn.

't Kan dus niet wezenlijk verkeerd gaan in het leven van Gods kinderen, maar dat gaat wel altijd door de onmogelijkheid heen, ja door nood en dood. En we hebben het meegemaakt, geliefden, dat toen we in zo'n vliegende storm verkeerde, dat we tot de Heere riepen en dat Hij als Machthebbende tot de stormwind sprak: *“Zwijg wees stil.”* En er volgde een grote stilte. Kunt u het verstaan dat toen de discipelen hebben uitgeroepen: *“Wie is toch Deze, dat ook de wind en de zee Hem gehoorzaam zijn?”*

Op een andere reis, ergens in de United States, begon het geweldig te onweren. De bliksem sloeg onophoudelijk in de onmiddellijke nabijheid van onze auto in en het begon ineens te hagelen, hagelstenen zo groot als golfballen. O, toen hebben we tot de Heere groepen als een bevend vogeltje, maar het bleef keihard door hagelen. Het ging zo hard, dat we vreesden dat de voorruit eruit zou barsten, en ik was ervan overtuigd dat de auto onherstelbaar beschadigd moest wezen, vanwege de keiharde inslagen van de grote hagelstenen. Maar toen de hagelstorm voorbij was, stapten we uit de auto en tot onze grote verbazing konden we geen schrammetje aan de auto ontdekken, terwijl andere auto's compleet geperforeerd waren. En ik kreeg in de dadelijkheid te geloven dat de Heere een engel gestuurd had, die tijdens de hagelstorm zijn vleugels over onze auto had uitgespreid. De Heere kan ook IN de storm ons bewaren. Hoe staat het er ook al weer? *“Dat zonder de wil van mijn*

hemelse Vader geen haar van mijn hoofd vallen kan, ja ook, dat mij alle ding tot mijn zaligheid dienen moet...”

Dan kan het zo zijn dat zelfs in de grootste smarten, onze harten, in den Heere gerust zijn, maar in die storm was ik net als de discipelen een bang en piepend vogeltje, doch de Heere hoorde, en verlost Israël uit al zijn benauwdheden.

Laten we eerst twee versjes zingen, en wel uit de 25^e Psalm, daarvan het 9^e en 10^e vers:

*Sla op mijn ellenden d' ogen;
Zie mijn moeite, mijn verdriet;
Neem mijn zonden, uit meêdogen,
Gunstig weg, gedenk die niet.
Zie mijn haters, daar 't getal
Vast vermeert van die mij vloeken,
En die rusteloos mijn val,
Heet en wrevelmoedig, zoeken.*

*Hoed mijn ziel, en red z' uit noden;
Maak mij niet beschaamd, o HEER!
Want ik kom tot U gevloeden;
Laat d' oprechtheid meer en meer,
Met de vroomheid, mij behoên;
'k Wacht op U in mijn ellenden.
Laat Uw hand in tegenspoên
Israël verlossing zenden.*

Als Gods kind in de engte gedreven wordt, hetzij door ongeloof of door in- en uitwendige bestrijders, dan wordt het benauwd van alle zijden.

En als de beproeving lang duurt, dan schijnt het geen zaak van vreugde, integendeel, dan gaat Gods erfdeel kruipend over de wereld. Dat is niet zo slecht, maar konden we nu altijd maar kruipen, volk des Heeren, dan zou het nog wel gaan. Maar als je nu niet meer kruipen kunt, geen gebed meer bidden kunt, alleen maar zuchten, alleen maar kermen. En als dat zuchten nu ook eens niet meer gaat? Als dat kermen nu ook eens op een eind loopt? Als je jezelf gewaar wordt nog doder te zijn als een steen? Als je dan zo'n walg aan jezelf krijgt, dat je jezelf wel kunt uitspugen, hoe dan verder? En als het dan nog langer duurt, die doodsheid, die kilheid, die voelbare verharding, die verlating, wat dan? En als de duisternis dan

overgaat in een inktzwarte nacht, waarin de hel schijnt te triomferen, als je tong aan je gehemelte blijft kleven, als de afgrond roept tot de afgrond, wat dan? En als je dan in die inktzwarte nacht wordt opgesloten in onderaardse gangen, waarbij je zo verlamd wordt, dat er in een lijk als het ware nog meer beweging zit dan je dode hart? Als er dan geen greintje liefde meer in je hart te bespeuren is, dan enkel vijandschap tegen dat lieve Wezen? O, kind des Heeren, dan is Christus zo nabij, zo nabij, zo nabij. Hij is onder u, Hij is bij u, Hij is in u, Hij is met u, Hij staat achter uw muur, Hij kijkt door de traliën en Hij lacht u toe en fluistert in uw ziel: *“Geheel zijt gij schoon, Mijn vriendin, en er is geen gebrek aan u...! Hoe schoon zijn uw gangen in de schoenen, gij prinsendochter...!”*

“Want zie, de winter is voorbij, de plasregen is over, hij is overgegaan; de bloemen worden gezien in het land, de zangtijd genaakt, en de stem der tortelduif wordt gehoord in ons land. De vijgenboom brengt zijn jonge vijgjes voort, en de wijnstokken geven reuk met hun jonge druifjes. Sta op, Mijn vriendin! Mijn schone, en kom! Want Ik heb de pers alleen getreden, in uw plaats, en niemand van de volkeren was met Mij.”

Hoe staat er ook al weer?

“...waarom Hij mij ook door Zijn Heilige Geest van het eeuwige leven verzekert, en Hem voortaan te leven van harte willig en bereid maakt.”

Het gaat door de hel naar de hemel en dat baart nu net de zekerheid. Geloof dat niet beproefd wordt, is geen geloof, maar enkel hallucinatie. Het ware geloof wordt op de rand van de hel geboren, als alle hoop op redding is verloren.

U zegt: Moet het dan altijd zo diep?

Dat is niet diep, dat is peilloos, want God is peilloos in Zijn ontferming voor een goddeloze hoop, zowel in de rechtvaardigmaking als in het leven der heiligmaking. De Heere verlaat Zijn Kerk nimmermeer, nog geen dag, maar we moeten erin geoefend worden dat de Heere juist door zulke wegen van onmogelijkheden, ons grotere dingen wil tonen dan bij de eerste stapjes in het licht. De gelovige is sterk in het geloof, naarmate zijn geloof beproefd wordt. De gelovige wordt niet sterk, maar hij ontleent zijn sterkte aan Christus, Die ons in alles gelijk is geworden, uitgenomen de zonde. Paulus mocht een welbehagen hebben in zijn zwakheid: *“Daarom heb ik een welbehagen in zwakheden, in smaadheden, in noden, in vervolgingen, in benauwdheden, om Christus’ wil; want als ik zwak ben, dan ben ik machtig”, 2 Kor. 12:10.*

Maar de onderwijzer gaat verder met zijn inleidende vraagstelling, namelijk wat er gekend moet worden om in die enige troost zaliglijk te leven en te sterven.

Vr. 2: Hoeveel stukken zijn u nodig te weten, opdat gij in deze troost zaliglijk leven en sterven moogt?

Antw.: Drie stukken. Ten eerste: hoe groot mijn zonde en ellende zij. Ten andere: hoe ik van al mijn zonde en ellende verlost worde. En ten derde: hoe ik Gode voor zulke verlossing zal dankbaar zijn.

Het gaat om de bekende drie stukken, te weten: ellende, verlossing en dankbaarheid. Het gaat dus niet om één stuk of om twee stukken, maar om drie stukken. Geen van de drie kan gemist worden om in de enige troost te delen, voor tijd en eeuwigheid beide.

Het eerste stuk luidt: *“Hoe groot mijn zonden en ellenden zijn.”*

Er wordt niet gevraagd hoeveel, maar hoe groot onze zonden en ellenden zijn. Je kunt heel veel zondekennis hebben, maar dat wordt hier niet gevraagd. Het gaat niet over de breedte, maar over de diepte en de hoogte. Hoe groot mijn zonden en ellenden zijn.

Je hebt altijd mensen die zich afvragen of zij wel genoeg zondekennis hebben. Maar dat wordt nergens vereist. Bovendien zegt de bloedwreker nooit: “Het is genoeg.”

Een prediking waarin een hoeveelheid zondekennis vereist wordt, is verwerpelijk. Dat is voorwaardelijk, maar dat wordt hier niet gevraagd. Het gaat niet om veel zondekennis, maar over de grootte ervan. De ontdekking begint meestal bij een enkele zonde. Kinderen, heb je weleens een koekje gestolen uit de kast van je moeder? Hoe groot is die zonde? Zal God die zonde door de vingers kunnen zien?

Wat denk je? Zal God die de zonde door de vingers ziet, nog God kunnen blijven? Nee, he, want God is een heilig God en kan geen enkele zonde door de vingers zien. Er liggen mensen in de hel te branden die nooit niet anders dan een enkele potlood gestolen hebben. Nou heb ik het alleen nog maar over de dadelijke zonden. Je kunt menen de Wet Gods te houden, maar een enkele zondige blik, een enkele zondige gedachte verdient de bodem der hel. En zonder vergeving der zonden, dus zonder de wedergeboorte, zullen we de eeuwige straf niet kunnen ontlopen.

Hoe groot mijn zonden en ellenden zijn

Als je daar enig besef van krijgt door de ontdekking des Geestes, geliefden, dan kom je als een totaal verloren zondaar openbaar. Onze

zonden en ellenden reiken tot aan de hemel en dan blijft er een helwaardige zondaar over. Onze zonden zijn echter zo groot, geliefden, dat we zelfs ná ontvangen genade de helse diepte en de afschuwelijke grootte van de zonden niet ten volle kunnen peilen. De zonden zijn zo groot, dat, al zouden alle mensen van de totale wereldbevolking van verleden, heden en toekomst geofferd worden, dat volstrekt ongenoegzaam zou zijn om de zonden te verzoenen.

Maar dat is ook de vraag niet, de vraag handelt over het feit niet alleen hoe gróót mijn zonden en ellenden zijn, maar ook hoe groot MIJN zonden en ellenden zijn. De vraag is persoonlijk gesteld. Hoe groot zijn MIJN zonden en ellenden?

Toen ik door de inkomst der Wet daarvan enig besef kreeg, kon ik nooit meer zalig worden. De absoluutheid van de Wet geeft namelijk geen mogelijkheden tot de zaligheid, maar snijdt juist alle mogelijkheden af.

Toen de Wet de grootheid van mijn kwaad openbaarde, bleef er maar één weg over: de welverdiende straf. Christus kunnen we alleen vinden in de rampzaligheid van ons bestaan! Als dat niet zo zou zijn, hebben we Christus niet nodig als de Sleuteldrager der hel en des doods.

Hoe groot zijn uw zonden en ellenden, geliefden? Kunt u er nog mee leven? Bent u van mening dat het nogal meevalt met uw aangeboren en daadwerkelijke zonden? Of reiken uw zonden tot aan de hemel? En moet u het uitkermen:

*Want mijn hoofd is als bedolven,
In de golven,
Van mijn ongerechtigheên;
Zulk een last van zond' en plagen,
Niet te dragen,
Drukt mijn schouders naar beneên.*

Van nature denkt een mens dat hij alleen enige dadelijke zonden heeft. Kleine afwijkingen, in onze blinde zielsogen; niet om over wakker te liggen. Voor God zijn er echter geen kleine zonden. Eén zonde verdient de bodem der hel.

Abstract gezegd, al zou u zich van heel uw leven slechts één zonde kunnen herinneren, dan zal God u om die ene zonde moeten verdoemen, anders zou Hij ophouden God te zijn. Of herinnert u zich helemaal geen zonde? Stel dat dit zo zou zijn, dan nog bent u onherroepelijk verloren, vanwege uw erfzonden in Adam.

Dus met enige zondekennis kom je er niet. Met veel zondekennis ook

niet, en met alleen maar zondekennis al helemaal niet. De vraag was hoe groot mijn zonden EN ellenden zijn. Dus het gaat niet alleen over zondekennis, maar ook over ellendekennis.

Judas had ook zondekennis, als hij tot de Sanhedristen zegt: *“Ik heb verraden onschuldig bloed.”* Maar Judas had geen ellendekennis, want anders had hij in de hof van Gethsemané met de strop van zelfveroordeling om de hals plat op de grond voor de voeten van Christus gevallen en Hem om genade gesmeekt. Rechte ellendekennis gaat namelijk gepaard met een droefheid naar God. De Psalmddichter zegt: *“Ik vond benauwdheid en droefenis, en... ik riep de Naam des Heeren aan.”* Dat zien we bij de moordenaar aan het kruis. Die man aanvaarde zijn vonnis en hij verklaarde Christus vrij, en riep vervolgens de Naam des Heeren aan. *“Heere, gedenk mijner, als Gij in uw Koninkrijk zult gekomen zijn.”* En toen viel genade vrij. *“Heden zult gij met Mij, in het paradijs zijn.”*

Het tweede stuk luidt: *“Hoe ik van al mijn ellende verlost worde.”*

Op welke manier kunnen wij nu van onze ellende verlost worden? Dat is de vraag. Aan deze vraag stel ik een vraag vooraf, namelijk: Wat wordt hier bedoeld met ellende? Het woord ‘ellende’ is afgeleid van het woord ‘uitlandig’, dat is balling zijn, buitenstaander zijn, eruit gezet zijn.

Nu, zeg het eens, waar zijn we uitgezet, geliefden?

U weet het al, uit het paradijs. En weet u wat daarvan de oorzaak was? Dat weet u ook, namelijk onze diepe val in Adam. Maar hebt u ook bevindelijke kennis gekregen aan uw verloren ellendestaat, geliefden?

De ellendekennis geen populair stuk onder ons volksdeel, maar we kunnen om die reden niet met de verlossing beginnen. De opstellers van de Catechismus zijn niet met het geloof begonnen, maar met de Wet. Waaruit kent gij uw ellende? En dat luidt het antwoord: *“Uit de Wet Gods.”*

Als we niet weten uit welke ellende we verlost moeten worden, zullen nooit verlossing zoeken en begeren. Rechte ellendekennis gaat gepaard met rechte Godskennis. Ik moet het anders zeggen. Godskennis baart zelfkennis. In het licht van Gods majesteit en heiligheid gaan we onze zonde zien áls zonde. Dan brandt de vraag in onze ziel hoe ik daarvan verlost kan worden, tenminste, dat zou een wonder zijn!

We zijn in het paradijs door ons vergrijp aan de verboden boom van God afgefallen en de duivel toegefallen, terwijl de Heere ons goed en naar Zijn evenbeeld geschapen heeft, in ware kennis, gerechtigheid en heiligheid. We zijn doodgefallen in zonden en misdaden en we leven

met God op een voet van oorlog, in een stat van vijandschap.

Van nature wensen we niet eens uit die staat des doods verlost te worden. We willen niet dat Christus Koning over ons is, omdat we onze ellende voor God niet recht kennen en erkennen.

Onze ellende is zo groot dat we niet eens beseffen dat we aan een draadje boven de hel hangen. O, als we onverzoend God moeten ontmoeten, dan gaan we naar die plaats, waar wening is en knersing der tanden en dat voor eeuwig. Weet u wat nog veel erger is dan die welverdiende straf, geliefden? Dat we tegen een goéddoend God gezondigd hebben. Als we daarvan enig besef kregen, zouden we ons leegwenen tot onze laatste snik. Maar met tranen kom je niet van je ellende af, daar is wat anders voor nodig, daar is bloed voor nodig, niet van stieren of bokken, maar het dierbaar bloed van Jezus Christus, dat reinigt van alle zonden.

Toen de grote menigte mensen op de Pinksterdag door de afsnijdende prediking van Petrus overtuigd waren van hun ellendestaat voor God, gingen die mensen om een middel vragen, om de welverdiende straf te ontgaan, om weder tot genade te komen, om in een verzoende betrekking met God te komen. Die mensen schreeuwden om een middel om van hun ellende verlost te worden, want dat zij rampzalig waren en de eeuwige dood verdiend hadden, daarvan waren zij diep overtuigd. God eist dat aan Zijn gerechtigheid genoeg geschiede. De mens die gezondigd heeft, moet ook voor de zonden betalen, of door zichzelf, of door een ander. God eist Zijn beeld terug van ieder mens. Het gaat er dus niet om hoe *wij* denken van onze zonde en ellende af te komen, maar wat God van ons eist, namelijk dat wij de schuld, of door onszelf, of door iemand anders betalen! De menselijke natuur die gezondigd heeft, moet ook voor de zonden betalen. God eist ook een volkomen betaling en als wij daaraan niet kunnen voldoen, wacht ons de eeuwige straf om eeuwig te betalen, zonder enige aflossing.

Dat wij zelf voor de betaling niet in kunnen staan, is openbaar, maar we moeten onszelf wel afvragen hoe we tot die wetenschap gekomen zijn. Je kunt wel met je verstand zeggen dat je niet betalen kan, maar hoe weet je dat? Proefondervindelijk, bedoel ik. We hangen allemaal in hetzelfde oordeel, maar wie weet het? Wie voelt het? Die moordenaar aan het kruis ondervond het, en ging het bij een Ander zoeken, bij Christus. Hij zei niet: is er nog een middel om aan die welverdiende straf te ontkomen, nee, die man kon niet door iets geholpen worden, hij moest Christus Zelf hebben.

Het gaat dus niet om het middel, maar om de Middelaar. Het geloof is wel het middel om met Christus verenigd te worden, maar het geloof is geen Middelaar. Niet het geloof doet het, maar de Middelaar door het geloof. Hoe moeten wij dus van onze zonden en ellenden verlost worden? Door de tussenkomst van de Middelaar Gods en der mensen. Wij zijn door de hemelse rechtbank des doods schuldig verklaard en ons wacht de eeuwige rampzaligheid, tenzij er een Borg in onze plaats de schuld voor God betaalt. Als Christus in onze plaats voor God gaat staan, spreekt God ons vrij van schuld en straf.

Hebben we er kennis aan, geliefden? Kennen wij Christus als onze persoonlijk Borg en Zaligmaker? Heeft Hij ons vrijgekocht met Zijn dierbaar bloed? Hebben wij Hem reeds door het geloof omhelsd in de vergeving van al onze zonden? Als we Christus kennen en van Hem gekend zijn, dan zijn we verlost van de macht der zonde en uit onze ellendige doodstaat gered.

Het derde stuk luidt: *“Hoe ik Gode voor zulke verlossing zal dankbaar zijn.”*

Als een mens verlost is van de vloek der Wet door de tussenkomst van Christus, en vrijgemaakt is van de Wet der zonde en des doods, is hij in Christus rechtvaardig, heilig, godzalig en dankbaar. *“Maar uit Hem zijt gij in Christus Jezus, Die ons geworden is wijsheid van God, en rechtvaardigheid, en heiligmaking, en verlossing”, 1 Kor. 1:30.*

Onze zonden zijn dan vergeven van verleden, heden en toekomst. Christus is onze Hoge priester in de hemel en de Heilige Geest bidt in ons met onuitsprekelijke zuchtingen, om Gode voor zulk een verlossing dankbaar te zijn. Wie in Christus is, is een nieuw schepsel, al het oude is voorbijgegaan, ziet het is alles nieuw geworden. Wij zijn volmaakt in de Volmaakte en er is gans geen gebrek aan de Bruid van Christus.

Gods ware volk is en blijft evenwel vleselijk en verkocht onder de zonden, en als ze dat niet blijft, kan ze God nooit danken voor zulk een zielsverlossing die haar door vrije genade ten deel gevallen is.

Hoe kunnen we God nu voor onze verlossing dankbaar zijn? Er wordt niet gevraagd óf we het zijn, maar hoé we het zullen zijn.

Sommigen zeggen dat we dan de Wet moeten doen uit dankbaarheid. Dat klinkt natuurlijk heel godzalig, maar zulk een visie is gebakken in de braadpan van de paus. De Wet komt in het leven der dankbaarheid alleen ter sprake voorzover we vlees zijn. Nu, vleselijk is Gods volk voor 100%, want Paulus zegt ná ontvangen genade: *“Ik ben vleselijk, verkocht onder de zonde”, Rom. 7:14.*

In het leven der dankbaarheid laat de Wet ons zien dat we vleeselijk zijn en blijven. De oude mens is gestorven, maar het lichaam der zonde moeten Gods kinderen tot hun laatste snik om dragen.

De ware dankbaarheid bestaat niet uit het doen der Wet, maar om dood voor de Wet te zijn en uit Christus te leven.

Laten we daar eens een ogenblik bij stilstaan. In het leven der dankbaarheid gaat het er dus om dat we dood zijn voor de Wet, opdat niet de zonde, maar Christus heerse in ons sterfelijk lichaam (Rom. 6:12). Ons sterfelijke lichaam is niet de oude mens, maar het lichaam der zonde. Christus is de nieuwe Mens in ons. Hij is mijn Rechtvaardigmaking, mijn Heiligmaking en mijn Dankbaarheid. Christus is ook mijn Plicht. Gods volk is aan de Wet gestorven en wordt dagelijks in de dood van Christus overgegeven door de stervende liefde van Christus. De Wet zegt -onder andere- dat we niet mogen stelen. Waarom zegt de Wet dat? Omdat we dieven zijn. Kunnen we dat feit oplossen door te proberen niet meer te stelen? Nee, want een dief wordt geen dief omdat hij steelt, maar steelt omdat hij een dief is. Onze oude natuur steelt als de raven, omdat we dieven geworden zijn in het paradijs. We hebben van de verboden boom gestolen en sindsdien zijn we dieven. Dat feit verandert niet met de wedergeboorte, want vlees wordt niet bekeerd en onderwerpt zich der Wet Gods niet. Probeer daarom nooit uw best te doen om niet meer te stelen, want een dief ben je en blijf je.

U zegt: Als we dan niet door ons best te doen van het stelen afkomen, hoe dan wel?

Antw.: Door te sterven aan alle pogingen om de Wet Gods te houden, ook na ontvangen genade!

U zegt: Maar dat is toch een volslagen goddeloze leer!

Wees nu niet zo heetgebakerd, mijn vriend, want dat zegt u omdat u de Wet niet kent. Paulus heeft zijn hele leven moeten strijden met mensen die de Wet niet kenden. Ik zal het u verder uitleggen, maar ik weet bijvoorbeeld dat als u onkundig blijft aan de bediening des doods, dat u nooit de bevindelijke exegese van Paulus over de bediening van de Wet zult verstaan met profijt voor uw eigen ziel. Het is feitelijk alleen een kwestie van beleven, want die der Wet gestorven zijn, zijn ook aan de zonden gestorven.

Dat blijkt echter steeds weer een mysterie, juist na ontvangen genade. Hoewel de Wet door de zonde krachteloos is geworden, is de kracht der zonde de Wet! De Wet maakt de zonden levend, wekt de zonde op. Dat ligt niet aan de Wet, maar aan ons verdorven vlees. De Wet zegt: "Gij zult niet stelen."

Ik heb al gezegd dat wij als dieven geboren worden, dus, omdat wij dieven zijn, kom ik alleen van die beschuldiging af, als ik dood ben voor de Wet. Als een dief sterft, is de dief geen dief meer, ja, een dode dief. Een dode dief kan niet meer stelen en als de dief dood is, heeft geen enkele wet meer vat op hem. Hoe sterft de dief? Door de bediening van de Wet, die het vonnis des doods met zich mee brengt en de zondaar door het gebod doodt. Zo komt een ziel aan het einde van de Wet, want al zijn pogingen om de Wet te doen om zo Gode te leven, hebben schipbreuk geleden.

En het Einde van de Wet is Christus. Het Einde van de Wet ligt in het graf van Jozef van Arimathea. Als we geen getuigen zijn van de dood van Christus, zullen we het nooit uit Zijn mond horen, hetgeen Hij Zijn Kerk toeroept: *"Ik ben dood geweest; en zie, Ik ben levend in alle eeuwigheid."* Dus de Kerk is gestorven en leeft, omdat Christus leeft en zij in Hem. En hij heeft tot mij gezegd: *"Ik leef en gij zult leven."*

De Wet zwijgt in het lichaam van Christus en als ik dood ben voor de Wet, is de Wet dood voor mij. De nieuwe mens in Christus heeft met de Wet niets meer te maken, want die mens leeft Gode door het geloof. De nieuwe mens in Christus kan niet zondigen en daarom is er geen Wet nodig om de nieuwe mens in Christus te gebieden of te verbieden. Haar vrucht is in Christus gevonden. Gods volk is 100% Geest, echter ook 100% vlees.

Het vlees is evenwel gekruisigd en het geloof houdt het vlees voor dood, maar daarom blijven we wel vleeselijk, verkocht onder de zonde, want het vlees onderwerpt zich der Wet Gods niet. Het vlees houdt daarom ook nooit op met zondigen. Dat is niet de nieuwe mens, maar het lichaam der zonde. Paulus klaagt niet over de nieuwe mens, nee, over Christus had hij niets te klagen, hij klaagt niet over de inwendige Mens, maar over de uitwendige mens, dat is het lichaam der zonde: *"Wie zal mij verlossen van het lichaam der zonde en des doods?"*

Op een andere plaats zegt Paulus: *"Daarom vertragen wij niet; maar hoewel onze uitwendige mens [het lichaam der zonde] verdorven wordt, zo wordt nochtans de inwendige vernieuwd van dag tot dag", 2 Kor. 4:16.* Gods volk staat steeds weer in Christus op door de kracht Zijner opstanding en dat door het geloof. Van dat lichaam der zonde wenste Paulus verlost te worden; ontbonden te zijn en met Christus te zijn, dat was hem zeer verre het beste, want Paulus was erachter gekomen dat die vleeselijke Paulus niet af te sterven was. Heel die afstervingsleer van de oude mens is rooms! Gods volk IS de oude mens gestorven, terwijl er substantieel met de mens niets veranderd in de wedergeboorte, hoewel

onze wil wel vernieuwd wordt, om te willen wat God wil. Als God ons de gerechtigheid van Christus toerekent, zijn we volmaakt rechtvaardig en tegelijk zijn en blijven we vleselijk, verkocht onder de zonden (Rom. 7:14).

Zoals gezegd, de afsterving van de oude mens, als zijnde een deel der bekering, zoals de Catechismus leert in Zondag 33, vraag en antwoord 88, is rooms. Wat in deze vraag en antwoord geleerd wordt, heb ik mijn halve leven klakkeloos aangenomen en zelfs klakkeloos overgenomen in sommige van mijn boeken. Maar volgens Gods Woord en de bevinding der heiligen, en dat is ook wat de Heere door Woord en Geest mij geleerd heeft, is er van de afsterving van de oude mens na de doorgang door de enge poort geen sprake meer, omdat de nieuwe mens geen oude mens meer heeft. Gods volk is geen oude mens onder de wet, maar een nieuwe mens onder de genade. Gods volk heeft de oude mens uitgedaan en de nieuwe mens, Christus, aangedaan (Kol. 3:9), en der wet gestorven is. Dat heeft de Heere mij geleerd op grond van Zijn heilig Woord en door de bevinding der zaken: *“Ik ben door de Wet der Wet gestorven”*, Gal. 2:19.

Paulus was de oude-mens-dood gestorven en al Gods ware volk is de oude mens gestorven door het lichaam van Christus en door de bevinding der zaken. Gods volk heeft geen oude mens meer, want die is gedood in de dood van Christus. De oude mens is een onverzoend mens onder de Wet, onder de Wet als werkverbond. De oude mens komt nooit onder de genade. Christus maakt in geestelijke zin van een hoer een reine maagd.

Gods volk is derhalve niet meer onder de Wet, maar onder de genade. De oude mens kan nooit onder de genade verkeren, die moet sterven. En zolang wij de oude-mens-dood niet gestorven zijn, verkeren we niet onder de genade, maar onder de Wet en is de toorn Gods op ons.

Dus die oude mens moet de dood sterven, anders is het niet mogelijk om Gode te leven (Gode levendgemaakt te zijn). De oude mens kun je niet afsterven en de nieuwe mens in Christus kan niet heiliger worden dan die al is. Gods volk is geen oude mens meer, maar een nieuw schepsel in Christus. Bij monde van Paulus zegt de Heilige Geest tot de levende Kerk van alle tijden en plaatsen: *“Ligt niet tegen elkander, dewijl gij uitgedaan hebt den ouden mens met zijn werken”*, Kol. 3:9.

Die oude mens heeft Gods volk afgelegd, zoals men een lijk pleegt af te leggen. Maar hier op aarde leven Gods kinderen nog wel in het lichaam der zonde, dat is ons vlees, ofwel het corpus van de oude mens. Vlees blijft vlees en wordt nooit geen Geest. Daarom strijdt het vlees tegen de

Geest en de Geest tegen het vlees. Het vlees heeft dikwijls de overhand, maar Christus' voorbidding staat er garant voor dat ons geloof niet zal ophouden. Als de Heilige Geest het werk van Christus verzegelt in de ziel, zal de duivel op ons niet zoveel vat meer hebben dan toen wij eerst geloofd hebben (Rom. 13:11).

Het sterven aan de Wet is en blijft een mysterie en is met ons verstand niet te vatten. Het geloof verstaat het, want het Einde der Wet is Christus, tot rechtvaardigheid, een iegelijk die gelooft. Gods kinderen worden niet door doen, maar door lijden geheilgd, opdat wij Zijn heiligheid -die wij door het geloof deelachtig *zijn*- deelachtig *worden*.

Dat gaat niet zonder gebed, want het gebed is het voornaamste stuk der dankbaarheid. De Galatiërs, die het Evangelie van Paulus hadden aangenomen, hadden zich in een kort tijdsbestek weer laten betoveren door de godsdienstige Joden, die zeiden dat zalig worden niet zonder de werken der Wet kon bestaan.

Het is door alle tijden gebleken dat deze paulinische leer verdacht is gehouden door iedereen die zich met de Wet der Tien Geboden denkt te conformeren en zich daarin ziet wandelen. Gods volk wandelt volmaakt in het pad van Gods geboden, door de volmaakte gehoorzaamheid van Christus, Welks gehoorzaamheid zij *in beginsel* beoefenen. De geroepen heiligen hebben slechts een beginsel van die nieuwe gehoorzaamheid in beoefening en zijn daarin volkomen afhankelijk door de invloeden van de Heilige Geest. Het geloof is geen werkzame kracht, maar een gave, die alleen in beoefening komt door de invloeden van de Gever.

Dus hoe zullen wij Gode voor zulk een verlossing dankbaar zijn? Door uit Christus te leven en uit Hem alléén! Dat leven des geloofs is overeenkomstig de Wet, maar de Wet is niet het voorwerp van het geloof, dat is Christus alléén. Hij is niet alleen mijn biddende, maar ook mijn dankende Hogepriester! Christus is mijn Voorhoede en mijn Achartocht, mijn enige Troost, beide in leven en sterven. Christus is het Begin van het geestelijke leven, het Begin der (her)schepping Gods en het Einde van de Wet. Hij is de Eerste en de Laatste, de Alpha en de Omega, want het is door U, door U alleen, om het eeuwige welbehagen. Die God is onze Zaligheid, wie zou die hoogste Majesteit dan niet met eerbied prijzen?

Amen.

Slotzang: Psalm 119:65-88.

2. Zwaard! Ontwaak tegen Mijn Herder

Voorzang: Psalm 91:1-2

Schriftlezing: Zacharia 13

Gemeente, de tekst voor de prediking kunt u vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte, in Zacharia 13, daarvan het 7^e vers, waar wij nogmaals lezen:

“Zwaard! ontwaak tegen Mijn Herder, en tegen den Man, Die Mijn Metgezel is, spreekt de HEERE der heirscharen; sla dien Herder, en de schapen zullen verstrooid worden; maar Ik zal Mijn hand tot de kleinen wenden.”

Geliefden, dit 13^e hoofdstuk van Zacharia begint met een belofte van de vergeving der zonden. *“Te dien dage zal er een Fontein geopend zijn voor het huis Davids, en voor de inwoners van Jeruzalem, tegen de zonde en tegen de onreinigheid.”*

“Te dien dage”, wil zeggen, als de volheid des tijds gekomen zal zijn, in de komst van Christus in het vlees. In Christus is er een Fontein geopend tegen de zonde en tegen de onreinigheid. Christus is niet alleen Borg voor Zijn Kerk, geliefden, maar Hij is ook onze Zondevernieler, want Hij zal Zijn volk zalig maken van al hun zonden.

De profetie van Zacharia is reeds in vervulling gegaan, want de Fontein tegen de zonde is reeds geopend; Christus is gekomen en is als Lam God dat de zonde der wereld wegneemt als een Rantsoen voor velen geopenbaard en nog is die Fontein geopend en die zal geopend blijven totdat de laatste uitverkorene zal zijn toegebracht.

Dan zal die Fontein gesloten worden, want als de laatste uitverkorene zal zijn toegebracht, dan is er geen vergeving meer mogelijk, dan is de genadetijd voor eeuwig afgesloten.

Hebben we daar weleens bij stilgestaan, geliefden, want we zijn allen reizende op weg naar de nimmer eindigende eeuwigheid. En met name op de laatste week van het jaar worden we bepaald bij de kortstondigheid van het leven, bij de vergankelijkheid van alle dingen, en het is goed om D.V. op oudejaarsavond onder het Woord te verkeren, want wie garandeert dat er een nieuwjaarsdag komt, geliefden?

Onder de prediking van het zuivere Woord Gods worden wij bepaald bij het heden der genade. Het heden der genade kent geen morgen, want

het heden der genade staat in het licht van de eeuwigheid, en de eeuwigheid kent geen tijd. In de eeuwigheid, geliefden, daar is het altijd eeuwig heden.

Heden worden we bepaald en opgeroepen om ons met God te laten verzoenen, want morgen kan het te laat zijn.

Johannes de Doper getuigde van Christus alsof de laatste dag was aangebroken: *“Zie het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegdraagt.”*

Deze Fontein tegen de zonde is een Fontein, springende tot in het eeuwige leven, en wie van deze Fontein gedronken zal hebben, zal nimmermeer dorsten.

Geliefden, duizenden en duizenden hebben reeds van deze Fontein van het water des levens gedronken en zijn nu in de eeuwigheid om voor eeuwig door deze Fontein te worden doorstraald met het Licht van Zijn aangezicht, dat ten hoogste toppunt zal stijgen.

Over deze Fontein van levend water is reeds geprofeteerd door de profeet Jesaja: *“Want Ik zal water gieten op de dorstigen, en stromen op het droge; Ik zal Mijn Geest op uw zaad gieten, en Mijn zegen op uw nakomelingen.”*

Geliefden,

Als de Geest der genade wordt uitgestort om verloren zonen en dochteren te doen rouwklagen over hun zonde, zal ook de Fontein tegen de zonde hen geopenbaard worden en zullen de zonden hun vergeven worden, en de troost der vergiffenis in hun hart worden gelegd.

Geliefden, we moeten nog wat nader op de betekenis van deze Fontein tegen de zonden ingaan, want hoewel de Fontein des Levens Christus Zelf is, ziet de geopende fontein op de doorstoken zijde van Jezus Christus, want uit de zijde van Christus daar kwam bloed en water uit.

Geliefden, dit is een geheim, dat uit de wonde van Christus bloed en water vloeide.

Waar duidt dat op?

Er vloeide bloed en water tegelijk uit de wonde van Christus. Dat betekent dat Christus reeds gestorven was, want als Christus nog leefde toen de krijgsknecht Zijn zijde met een speer doorstak, zou er alleen bloed uit de wonde gevloeid zijn.

Christus had reeds de geest gegeven en nu vloeide er bloed en water uit de wonde. Het water, met bloedklonters, kan alleen verklaard worden door een eerdere scheur in het hart en het feit dat er bloed gevloeid was in het buitenste hartzakje, waar het zeer snel gescheiden zou worden in water en bloedklonters.

Het hart van Christus geliefden, was al doorstoken door het zwaard van

Gods gerechtigheid, nog voor dat de speer van de krijgsknecht Zijn zijde doorstak.

Hedenavond worden al degenen die zich door de slang gebeten weten gewezen om op den doorstoken Christus te zien tot vergeving der zonden. Het heeft Gode behaagd deze Herder te slaan, opdat Hij zo tot een Fontein van levend water zou zijn voor het huis van David en de inwoners van Jeruzalem.

Ook Gods kinderen, hoe ellendig zij zich ook moeten waarnemen en hoedanig de inklevende zonden hen ook teisteren, zij mogen heden opnieuw op de verhoogde Christus zien en zich in Hem verblijden, want Hij is gisteren en heden Dezelfde, ja, tot in eeuwigheid.

Er is een Fontein geopend tegen de zonde en tegen de onreinigheid.

Geliefden, de zonde is onreinheid; zij verontreinigt geest en geweten, maakt ons gehaat bij God, en inwendig ongeschikt voor den dienst van God, en onbekwaam om toegelaten te worden tot gemeenschap met Hem. Er is alle reden, geliefden, dat wij voor eeuwig buitengesloten worden, want wij hebben gezondigd en derven de heerlijkheid Gods.

Maar o, eeuwig wonder, er is een Fontein geopend, en uit die Fontein vloeien stromen van levend water.

“O alle gij dorstigen! komt tot de wateren, en gij, die geen geld hebt, komt, koopt en eet, ja komt, koopt zonder geld, en zonder prijs, wijn en melk!” Jes. 55:1.

Er is genade genoeg in God, en verdienste genoeg in Christus, tot vergeving van de grootste zonden. Niet alleen voor het huis van David, het geestelijk zaad van Christus, de Joden, maar ook voor de inwoners van Jeruzalem, ofwel de levende leden van een heilige, algemene Christelijke Kerk, die uit alle talen natiën en tongen zal gebouwd zijn op het fundament der apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus de uiterste Hoeksteen is.

Door Christus zijn allen, die geloven, gerechtvaardigd, van hunne zonden gewassen in Zijn bloed, opdat zij Gode tot koningen en priesters gemaakt worden”, Openb. 1: 5, 6.

Deze Fontein neemt ook de heerschappij der zonde weg door de macht van Zijne genade, zelfs ook van boezemzonden.

Gods volk kan in de zonde niet meer leven, omdat de heerschappij die op de schouder van Christus is, ook de heerschappij van de zonden teniet doet.

Degenen die gewassen zijn in de geopende Fontein, zijn gerechtvaardigd en ook geheiligd. Met het bloed dat uit de doorstoken zijde van Christus vloeide, kwam ook het water mede. Rechtvaardiging en heiliging zijn

niet twee opeenvolgende genaden, maar vloeien beiden voort uit de wonden van Christus en dat tegelijkertijd.

De geopende Fontein van heil die nooit vergaat, is een Fontein tot rechtvaardiging en heiliging.

Geliefden, het bloed en het water dat uit de zijde van Christus vloeide, was niet gemend. Het bloed van Christus is niet verdund met water, zoals er in onze dagen geleerd wordt, want er kwam puur bloed en puur water uit de zijde van Christus.

De religie van het halfverloste christendom, ofwel de religie van Rome vermengen het bloed met het water. Rome vermengt de gerechtigheid van Christus met goede werken. Ja, die doen wat water bij de wijn, maar het bloed van Christus is ongemengd en onverdund en dat bloed reinigt van alle zonden.

Het bloed en het water uit de wonde van Christus is ongemengd, maar zijn nooit te scheiden. De apostel Johannes getuigt van het water en het bloed van Christus.

“Deze is het, Die gekomen is door water en bloed, namelijk Jezus, de Christus; niet door het water alleen, maar door het water en het bloed. En de Geest is het, Die getuigt, dat de Geest de waarheid is”, 1 Joh. 5:6.

Wat wil dat nu precies zeggen, het water en het bloed dat uit de wonde van Christus vloeide?

Geliefden, het is een verborgenheid, waarover al heel veel gespeculeerd is. Sommigen leren dat het bloed van Christus de schuld der zonde wegneemt en dat het water de smet der zonde wegneemt. Maar geliefden, de dood van Christus maakt de oude mens niet smetteloos, maar neemt die geheel weg. Onze oude mens is gedood in de dood van Christus. Door het bad der wedergeboorte wordt de mens niet veranderd, maar vernieuwd.

Als het water uit de wonde van Christus slaat op de heiligmaking, wordt het bloed en water een soort tweeledige gemengde genade, waarbij je dan nooit zeker bent welke genade je dan moet aangrijpen -de rechtvaardiging of de heiliging- om zeker te zijn van je zaligheid. Sommige belijders grijpen het water aan om daarmee een heiligmaking allengskens uit te werken, geheel volgens het roomse heiligheidssysteem.

Ik geloof niet dat dit de betekenis is van het water en het bloed dat uit de zijde van Christus vloeit. Het water ziet niet op een heiligmaking die de smet der zonde wegneemt, maar op de wedergeboorte door de Heilige Geest en het bloed ziet op de rechtvaardigmaking door de toegerekende gerechtigheid van Christus.

Wedergeboorte en rechtvaardigmaking zien respectievelijk op het water en het bloed dat uit de zijde van Christus vloeit, niet gemengd, maar ook niet gescheiden, maar wel duidelijk onderscheiden.

Uit de zijde van Christus liep bloed en water tegelijkertijd, hetgeen ziet op de wedergeboorte en de rechtvaardiging, die op hetzelfde moment plaatsvinden.

In de kringen van de Afscheiding wordt de wedergeboorte gescheiden van de rechtvaardigmaking geleerd, maar dat is een grove en brute aanslag op de volkomenheid van het offer van Christus. Een wedergeboorte zonder bloed is geen wedergeboorte. Er vloeide bloed en water uit de wonde van Christus, want Christus is een volkomen Zaligmaker en in Hem is Gods volk volkomen rechtvaardig en volmaakt heilig.

Heiligmaking vloeit niet voort uit de rechtvaardigmaking, maar uit Christus. De borggerechtigheid van Christus is nooit te scheiden van de borgheiligheid van Christus, Gods volk ontvangt Christus als de Wijsheid bij God, Rechtvaardigheid, Heiligmaking en volkomen Verlossing.

Gods volk wordt wedergeboren door de Heilige Geest en tegelijkertijd worden zij door het geloof gerechtvaardigd, op grond van de bloedgerechtigheid van Christus.

Christus heeft Zijn bloed gestort en Hij is tevens de Fontein, springende tot in het eeuwige leven. Christus is de Fontein des levende waters, maar Hij is ook de bloedfontein tegen de zonde en tegen de onreinigheid.

Christus is niet op te delen in weldaden, nee, Hij is God en Mens tegelijk. In Hem vinden wij al den Godheid lichamelijk.

Rechtvaardiging en heiliging zijn twee kanten van 1 zaak, niet te scheiden, wel te onderscheiden.

De heiligmaking kan echter nooit onderscheiden van het bloed van Christus geprekeet worden. Het bloed van Christus reinigt van alle zonden en die gewassen is, is geheel rein. Het water dat uit de wonde van Christus vloeide, was in de eerste plaats een bewijs van Zijn dood.

In de tweede plaats ziet het water uit de zijde van Christus op het bad der wedergeboorte en vernieuwing des Heiligen Geestes. Het water uit de zijde van Christus ziet ook op de doop. Gods kinderen zijn gedoopt in Zijn dood.

Paulus zegt: *“Of weet gij niet, dat zovelen als wij in Christus Jezus gedoopt zijn, wij in Zijn dood gedoopt zijn?” Rom. 6:3.*

Gedoopt in Zijn dood en gerechtvaardigd door Zijn bloed.

Water en bloed, wedergeboorte en rechtvaardiging.

“En drie zijn er, die getuigen op de aarde, de Geest, en het water, en het bloed; en die drie zijn tot één”, 1 Joh. 5:8.

De Geest is de Geest der aanneming tot kinderen. Het water ziet op het water van de doop, dat geestelijk het bad der wedergeboorte is, hetgeen ziet op de dood van Christus en het bloed ziet op het bloed van Christus, dat door het sacrament van het Heilig Avondmaal wordt afgebeeld met de beker der dankzegging.

Maar geliefden, we moeten verder, want in de tweede plaats wordt in dit hoofdstuk geprofeteerd dat Christus de onreine geest, de profeten, die onder den invloed van den onreinen geest zijn, uit het land zal wegdoen. De duivel is een onreine geest, zonde en onreinheid zijn van hem afkomstig; de duivel heeft zijn profeten die zijn belangen dienen, en van hem hun bevelen ontvangen.

Neem den onreinen geest weg en de profeten zullen niet langer bedriegen zoals zij gedaan hebben. Neem de valse profeten weg, die valselijk profeteren, en de onreine geest is niet meer in staat het kwaad te doen, dat hij gedaan heeft.

Als God de valse profeten tot zwijgen brengen wil, doet Hij den onreinen geest uit het land weg, of Hij roeit de valse profeten uit.

Toen de Joden aan de afgoden overgegeven waren, was hun kerk ook zeer verzot op valse profeten, die hen in hun zonden vleiden met beloften van straffeloosheid en vrede, maar hier wordt beloofd, dat zij ten eerste tegen de valse goden ingenomen zouden zijn en ijverig om het land er van te ontdoen, dat waren zij dan ook na de gevangenschap, totdat zij, door hun blinden ijver tegen de valse profeten, Christus als zodanig ter dood hadden gebracht, en daarna zijn vele valse profeten opgestaan, en hebben er velen verleid, (Matth. 24: 11).

Hier wordt voorspeld, dat de valse profeten, in plaats van toegelaten en begunstigd te worden, hun verdiende straf zouden ondergaan, en zelfs door hun naaste verwanten niet gespaard zouden worden, wat het sprekendste voorbeeld zou zijn van brandenden ijver tegen die bedriegers, vers 3: Wanneer iemand zich uitgeeft voor profeet, en valsheid spreekt in den Naam des Heeren, en predikt wat de strekking heeft om het volk van God af te trekken en hen in hun zonde te bevestigen, dan zullen zijn eigen ouders er het eerst en het snelst bij zijn om hem te vervolgen, in overeenstemming met de wet.

En heilige ijver voor God en godzaligheid zal ons de zonde doen haten en de verleiding vrezen; met name die wij van nature het meest liefhebben,

want daar is het gevaar voor ons het grootst, zoals voor Adam van den kant van Eva, en voor Job van de zijde van zijne vrouw, en daar is onze ijver den meesten lof waardig, zoals die van Levi, die in Gods zaak, zijn broederen niet kende en zijn zonen niet achtte, Deut. 33: 9.

Zo moeten wij onze naaste verwanten verzaken, als zij onzen plicht jegens God in den weg staan. Natuurlijke genegenheid, hoe sterk die ook moge zijn, moet wijken voor onze liefde tot God.

Zelfs de liefde jegens de broederen is ondergeschikt aan de liefde tot God. Dat zijn we ook helemaal kwijt in onze dagen.

We zijn de bestraffende Paulussen kwijt, die, als het een dwalende broeder betreft, aan de zijde Gods staan en niemand meer kennen naar het vlees, maar de rechtvaardige bestraffen als dat op grond van Gods Woord jegens de eer van God noodzakelijk mocht zijn.

Petrus die met de Joden veinsde in Antiochië was te bestraffen en Paulus deed slechts hetgeen hij schuldig was te doen.

De rechtvaardige zal erkennen, dat zij zijn vrienden zijn, die door strenge tucht het werktuig waren om hem tot het inzicht van zijne dwaling te brengen, vers 6.

Dat heeft Petrus ook bekend, want dat blijkt uit hetgeen hij zegt in 2 Petrus 3:15-16: *“En acht de lankmoedigheid onzes Heeren voor zaligheid; gelijkerwijs ook onze geliefde broeder Paulus, naar de wijsheid, die hem gegeven is, ulieden geschreven heeft; gelijk ook in alle zendbrieven, daarin van deze dingen sprekende; in welke sommige dingen zwaar zijn om te verstaan, die de ongeleerde en onvaste mensen verdraaien, gelijk ook de andere Schriften, tot hun eigen verderf.”*

De kerken gaan ten onder, omdat dwalende predikanten zwanger zijn van de hoogmoed en de bestraffing Godes brutaal naast zich neerleggen. Laten al die dominees en die ouderlingen die zich niet van God persoonlijk geroepen weten, hun ambt neerleggen, want God heeft hen nooit geroepen en als zij geen schuld bekennen, zal God hen uitroeien.

Ik kan me geen rampzaliger persoon voorstellen dan een ambtsdrager zonder Goddelijke roeping.

Degenen die wel een Goddelijke roeping hebben, zullen worden geslagen in het huis van zijn liefhebbers. Die echt van God geroepen zijn om in de Naam van Christus het Woord te prediken, beroemen zich niet dat zij profeten zijn, maar slechts een stem des roepende in de woestijn.

Ja, er zijn altijd van die profeten die zichzelf preken door zich in elke preek te beroemen dat zijn knechten des allerhoogste God zijn. Maar dat zijn onreine geesten die dat doen en Paulus heeft de vrouw die hem en Silas als knechten des allerhoogste Gods aanpreekt, in de Naam van

Christus van deze onreine geest bevrijd.

Degenen die waarlijk van God geroepen zijn hoeven zichzelf niet te bewijzen, maar dezulken zullen wel geslagen worden in het huis van hun liefhebbers en daarin de voetstappen van Christus drukken. Degenen die waarlijk van God geroepen zijn, zullen worden betwist jegens hun roeping. Ze zullen verdacht gehouden worden, geslagen en vervolgd. Paulus had de littekenen van Christus in zijn lichaam, omdat hij was geslagen in het huis van zijn liefhebbers. Paulus is altijd verdacht gehouden door de Joden-christenen, omdat hij de niet de Wet preekte als regel des levens voor de gelovigen, maar Christus en Dien gekruisigd. Ze dachten dat Paulus de Wet teniet deed, terwijl hij juist het tegenovergestelde leerde. Het geloof bevestigt de Wet, en waarin bevestigt het geloof de Wet? Het geloof bevestigt de Wet door zich aan Christus te houden en alleen aan Hem.

Dat is een verdachte leer in onze dagen, want het Refoïsme neemt de Wet erbij om via een Roomse heiligmaking de Jakobs ladder te beklimmen, om zich zo voor God verdienstelijk te maken. Maar geliefden, het geloof leeft niet in vleselijke denkbeelden, maar wandelt naar de Geest.

De ware gelovigen willen zich geen geestelijke status aanmeten, omdat zij krachtens de geestelijkheid der Wet geheel vleselijk zijn, verkocht onder de zonden, maar juist daarin bevestigen zij de Wet, namelijk dat de Wet heilig en goed is, maar zij zijn het niet.

Kijk, Refoïsten hebben altijd goed en kwaad, maar een rechtgeaard kind van God heeft alleen maar kwaad, en daarom roemt hij in Christus.

Paulus zegt: “Ik ben de grootste der zondaren, maar mij is barmhartigheid geschiedt.”

Dus het geheel vleselijk zijn, verkocht onder de zonde en het roemen in genade alleen, gaat altijd samen.

Je hebt altijd mensen die wel roemen in genade, maar als je hen onderzoekt, zijn ze wel slechts, maar niet de slechtste.

Dezulken zijn zondaren onder de zondaren, maar Gods ware volk neemt altijd een uitzonderingspositie in onder de zondaren, want zij zijn de grootste en de slechtste. Ja, en die totaal vleselijke zijn, hebben Christus in het hart en op de lippen en die nog wat vrome gedachte over zichzelf hebben, hebben ook Christus op de lippen, maar niet in het hart.

Of de Wet is vleselijk en ik ben geestelijk, of de Wet is geestelijke en dan ben ik vleselijk.

Maar als ik zwak ben, zegt Paulus, geheel vleselijk en verkocht onder de

zonden, dan ben ik machtig, niet door genade, maar omdat dat de genade alleen regeert in mijn leven.

Kijk, de leer van het Refoïsme is, dat men alles doet door genade, maar in het leven des waren geloofs doet de genade het alleen en geheel.

Ja, en omdat Christus die leer der vrije genade leerde, is Hij gehaat en gesmaad en toen Christus Zijn Goddelijke roeping en Goddelijk komaf openbaarde, hebben de Farizeeën Christus aangevallen op Zijn roeping en zending en is Hij geslagen in het huis van Zijn liefhebbers. Uiteindelijk hebben Zijn liefhebbers Hem aan het kruis geslagen.

Christus werd aan Zijne handen verwond, toen zij aan het kruis genageld werden en, na Zijne opstanding had Hij nog de teekenen van deze wonden; en hier zegt Hij, hoe Hij er aan kwam.

Christus was in de ogen van Zijn liefhebbers een valse profeet, omdat Hij Zich Gode evangelijk maakte, maar geliefden, toen de liefhebbers van Christus, Christus naar Golgotha dreven, met het kruis op zijn schouders, was dat niet door mensen besloten, maar door God Zelf.

Christus' kruisiging was door God gevorderd, omdat het wraakzwaard van Gods gerechtigheid voldoening eiste. Verzoening door voldoening in een weg van recht. Verzoening door bloedige voldoening. Volkomen verzoening door volkomen voldoening. Er is een volkomen Zaligmaker voor een volkomen verloren zondaar.

God eiste een volkomen Offer als bloedprijs voor de gemaakte schuld.

“ZWAARD! Ontwaak tegen Mijn Herder.”

God wilde bloed zien om Zijn toorn over de zonde te blussen en daartoe moest het Goddelijke wraakzwaard ontwaken, uit zijn schede gehaald worden, om het hart van Christus te treffen.

Geliefden, heeft u weleens onder de eis van het Goddelijke recht verkeerd, zodat u het waardig werd dat het Goddelijke wraakzwaard u treffen zou?

Zo lag Izak op het altaar, hij was het waardig geworden dat het mes van Gods vorderende gerechtigheid hem zou doorsteken.

“Zwaard!” Achter die uitroep staat geen komma, maar een uitroepteken. God wil dat aan Zijn gerechtigheid genoeg geschiede. Het feit dat wij niet meer aan Gods beeld beantwoorden door de zonde, betekent niet dat God Zijn zwaard in de schede laat, nee, juist vanwege het feit dat wij Gods Wet geschonden hebben, wordt het zwaard geroepen om te ontwaken. God wil bloed zien, want zonder bloedstorting geschiedt er geen vergeving.

Geliefden, is er reeds bloed gestreken aan de deurposten van uw hart? Als dat niet het geval is, zal de verderfengel uw deur niet voorbijgaan,

maar binnenkomen om u te doden met het zwaard van Gods gerechtigheid.

In de eeuwigheid heeft de roep reeds geklonken: *“Zwaard! Ontwaak!”*

Met andere woorden: *“Wie is Hij, die met Zijn hart Borg worde, om tot Mij te genaken?”*

O, geliefden, toen in de eeuwigheid die eis gesteld werd, heeft Christus Zich Borg gesteld: *“Zie, Ik kom (in het begin des Boeks is van Mij geschreven), om Uw wil te doen, o God!”*

En toen het Woord vlees geworden is, is het zwaard tegen de Herder ontwaakt.

We zullen er eerst van zingen en wel van de 69^e Psalm, daarvan het 3^e en 4^e zangvers.

Geliefden, God heeft een Herder besteld, Die Zich Borg gesteld heeft over de schapen Zijner weide.

God heeft Zichzelf een Lam ten brandoffer voorzien, want het goddelijke wraakzwaard eiste bloed, het bloed van een volkomen Lam en het wraakzwaard van de Goddelijke gerechtigheid hangt boven ons aller hoofd van nature, geliefden.

Aan de Goddelijke gerechtigheid moet genoeg gedaan worden, of door onszelf, of door iemand anders.

Heeft u deze Goddelijke eis al eens op uw hart voelen branden, geliefden?

We kunnen natuurlijk heel evangelisch de zaken bij elkaar redeneren, en Christus op de lippen nemen en Zijn kruisverdienste ons eigenhandig toe-eigenen, maar hoe is in uw leven de Wet vervuld?

Omdat er een Evangelie is, stapt God van Zijn eis niet af, dat moet u nooit denken. God is alleen tevreden als Hij bloed ziet. *“Als Ik bloed zie, dan zal Ik voorbijgaan.”*

Omdat de Wet overtreden is, eist God volkomen betaling van de gemaakte schuld. God eist een Offer, een bloedig Offer, en daartoe heeft Christus Zich overgegeven, om Zich op te offeren als een Brandoffer den Heere. Niet voor Zichzelf, maar opdat God Zichzelf met de wereld zou kunnen verzoenen.

Geliefden, er is betaald, want op Golgotha heeft het geklonken: *“Het is volbracht!”*

De verzoening is reeds aangebracht, door 't Offer van Gods Zoon, maar dat Offer vraagt wel om een persoonlijke toepassing.

Christus wilde geboren worden in de beestenstal van 's mensen bestaan,

om de wereld met God te verzoenen.

Het zwaard was ontwaakt, om de schapen de doden, maar de Herder heeft het wraakzwaard van de Goddelijke gerechtigheid opgevangen in Zijn Middelaarshart.

Toen ik rechtvaardig in de hel moest verzinken, heeft Christus Zijn wonden aan de Vader getoond die Hij had opgelopen in het huis van Zijn liefhebbers in mijn plaats.

O, geliefden, bent u dat Goddelijke wraakzwaard weleens waardig geworden? Want wij hebben gezondigd en derven de heerlijkheid Gods.

De Heere zegt: "Als Mijn volk zich schuldig zal kennen en een welbehagen heeft in de straffe harer ongerechtigheid, dan zal Ik aan Mijn verbond gedenken."

Geliefden, er is er maar 1 geweest die de schuld der zonde naar Zich toetrokken heeft en een welbehagen heeft gehad in de straf van Zijn ongerechtigheid in de toerekening.

Christus heeft niet alleen de prijs betaald die God vorderde vanwege de gemaakte schuld, maar Hij heeft ook de straf ondergaan, want de straf die ons de vrede aanbrengt was op Hem. Christus is tot zonde gemaakt en Hij heeft Zich laten slaan in het huis van Zijn liefhebbers, opdat de schapen Zijner weide vrijuit zouden gaan.

Geliefden, het gaat nog dieper, want Christus heeft Zich niet alleen Borg gesteld voor de Zijnen, maar is ook in hun plaats gaan staan, als de grootste der zondaren in de toerekening.

"Zwaard! Ontwaak tegen Mijn Herder, tegen de Man die Mijn Metgezel is."

Alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij het zwaard van de Goddelijke gerechtigheid tegen de Man die Zijn Metgezel was liet ontwaken. God heeft Zijn Metgezel overgegeven tot een Rantsoen voor velen.

De Zoon is Metgezel des Vaders, de Man in wie God al Zijn welbehagen heeft.

O, geliefden, is de straf die rechtmatig aan ons voltrokken moet worden, reeds geopenbaard in het ontwaakte zwaard?

Het wraakzwaard is ontwaakt en dat zwaard wordt alleen afgewend als God bloed ziet. God heeft bloed gezien en het zwaard is ontwaakt niet om te dreigen, maar om te doden. Christus heeft Zich gewillig op Gods altaar laten binden, om Zich te laten slachten, opdat er bloed zou vloeien, bloed en water. Het bloed om te verzoenen en het water om ons te wederbaren.

Geliefden, hebben we al gelegen in het bad der wedergeboorte en zijn

we al gereinigd door het bloed der verzoening dat betere dingen spreekt dan het bloed van Abel?

God laat Zich niet -met eerbied gesproken- om de tuin leiden door een algemeen verzoeningspraatje. God laat Zich ook niet bewegen door valse vredesprofeten en ook niet door reformatorische boetedoeningen.

God is in Zichzelf bewogen over het lot van gevallen zondaren, namelijk in Christus, want Christus is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven.

Van de slangen gebeten zondaren, zie het Lam Gods, dat de zonde der wereld op Zich genomen heeft.

Het zwaard is ontwaakt tegen de Herder, tegen de Man die Gods dierbare Zoon is en heeft het hart van de Herder doorstoken. Christus is tussenbeide gesprongen tussen het ontwaakte zwaard en verloren zielen en Hij heeft het ontwaakte zwaard opgevangen in Zijn Middelaarshart.

Geliefden, is Christus reeds voor u in de bres gesprongen als uw persoonlijke Borg?

Die de Zoon heeft, heeft het leven, maar die de Zoon ongehoorzaam is, de toorn Gods blijft op hem.

Toen Christus in de hof van Getsemané door de krijgsknechten werd gezocht, is Hij voor Zijn discipelen in de bres getreden. "Indien gij dan Mij zoekt, laat deze de Mijnen gaan."

Toen zijn de discipelen verstrooid geworden, maar niet verlaten. Nee, want de Goede Herder verlaat Zijn schapen nooit, ook niet toen Hij in het graf der aarde lag, heeft Hij over Zijn verstrooide schapen gewaakt. *"Gij zult mijn ziel in de hel niet verlaten en Gij zult niet toelaten dat Uw heiligen verderving zien."*

Geliefden, de tijd is schielijk voorbij en ons leven is als een schaduw die ras verdwijnt, maar we hebben een onsterfelijke ziel te verliezen.

Is uw ziel reeds gered door de inspraak des Zoons?

Bent u reeds vrijgesproken van schuld en straf? Heeft u het zelf uit de mond Gods vernomen, namelijk door Woord en Geest dat u de Zijne bent en Christus de uwe?

Weet God in Christus van u af, voor tijd een eeuwigheid beide?

Zijn er hier nog zielen, die geen rust hebben voor het hol van hun voet en geen licht hebben op hun pad. Die het pak der zonde voelen wegen en de toorn van God in hun ziel voelen branden? Hebt u de billijkheid van de eeuwige straf reeds leren billijken?

God moet toch een keertje gelijk krijgen in ons leven, nietwaar?

Het is je reinste zelfmoord om het God niet gewonnen te geven, want we zullen het vroeg of laat van God moeten verliezen.

Zoek dan heden gered te worden, niet in de eerste plaats om de toekomstige toorn te ontvlieden, maar om in een herstelde betrekking te komen met onze Schepper.

Geliefden, het bloed van de Herder heeft reeds gevloeid, maar is dat bloed ook bij ons toegepast?

Het bloed van Christus schreeuwt niet om wraak, maar om de toepassing. Wie dit bloed vertreedt door ongeloof, zal de toorn van het Lam niet kunnen ontgaan.

Wie onder het geklank van het zuivere Woord verloren gaat, loopt over de ingewanden van Gods barmhartigheid naar de hel.

Geliefden, laat u met God verzoenen, je hoeft er niets voor mee te brengen dan je verlorenheid. Je hoeft er geen geloof voor mee te brengen, want Christus is de Voleinder des geloofs; genade is in Zijn lippen uitgestort. Hij geeft genade voor genade, zelfs aan de wederhorigen.

God houdt Zich over een arm en ellendig volk, dat op de Naam des Heeren betrouwen zal.

Christus zal de lammeren in Zijn schoot dragen en de zogenden zal Hij zachtjes leiden. Hij zal Zijn hand tot de kleinen wenden.

De kleinen zijn door Christus gekend en van Hem bemind. De kleinen in Christus kennen de stem van de Goede Herder en een vreemde zullen zij geenszins volgen.

De kleinen staan ook onder de Vaderlijke zorg, want de Vader Zelf heft hen lief, die door Christus gekocht zijn met de duurste prijs van Zijn bloed.

“Hij zal Zijn hand tot de kleinen wenden.”

De kleinen in Christus worden bij de rechterhand gevat en Christus zal de Zijnen leiden door Zijn raad door deze aardse woestijn, naar ‘t erfgoed hierboven, naar Vaderlijk huis.

Dat Christus Zijn hand tot de kleinen in het geloof zal wenden, betekent niet dat er groten zijn. Al Gods kinderen, hoe geoefend zij mogen wezen, behoren tot de kleinen in Christus. Christus is Herder over Zijn volk; Hij is hun Vredevorst. Het is des Vaders welbehagen hen het Vrederijk te geven. De kleinen die door Christus bij de hand gevat zijn, zullen straks de wereld oordelen en als koningen heersen.

De kleinen in Christus zijn de geroepen heiligen in Christus. Het is een verkregen volk, een koninklijk priesterdom, omdat zij eigendom zijn van Christus, de Koning der koningen en de Heere der heiren.

Gods volk is het rijkste volk op aarde, omdat zij de bezitters zijn van de erfenis der heiligen in het licht.

Aan deze zijde van het graf gaan zij door het lijden, en moeten zij door vele verdrukkingen ingaan, want Gods volk wordt door lijden geheiligd. Volk des Heeren, ons is geen kalme reis beloofd, maar wel een behouden thuiskomst, want Hij zal Zijn hand tot de kleinen wenden. Veel rampen zijn des vromen lot, maar uit die allen redt hen God. Hij is hun Heil alleen.

Amen.

Slotzang: Psalm 65:8-9.

3. Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop

Voorzang: Psalm 139:1,13,14

Schriftlezing: Openbaring 3

Gemeente, de tekstwoorden voor deze avond kunt u vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte, in Openbaring 3, het 20^e vers, waar wij nogmaals lezen:

"Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop; indien iemand Mijn stem zal horen en de deur opendoen, Ik zal tot hem inkomen en Ik zal met hem avondmaal houden en hij met Mij", Openb. 3:20.

Geliefden, in de brieven aan de zeven gemeenten van Klein Azië spreekt de verhoogde Christus tot de Kerk van alle tijden en plaatsen woorden van vermaning, van bestraffing, van troost en van genade.

De Kerk van Christus kan niet leven zonder haar Hoofd, want Hij is de Alfa en de Omega, het Begin en het Einde, de Amen, de trouwe en waarachtige Getuige, het Begin der Schepping Gods, de Eerstgeborene uit de doden en de Overste van alle koningen der aarde.

Zijn Woord is hoog boven alle kerkorden en kerkbelijdenissen verheven en het einde van alle tegenspraak. In de brief aan de engel der gemeente van Laodicea, komt openbaar dat er een ernstige dwaling heerst.

De gemeente van Laodicea krijgt uit de Mond der Waarheid te horen dat zij koud noch heet is, maar rijk en verrijkt hebbende geens dings gebrek. Er stond dus een leraar in die gemeente die zijn hoorders in slaap wiegde met zijn zuikerzoete prediking. Hij preekte zonder iets te zeggen, dus zonder Inhoud.

Hij vermengde de Wet met het Evangelie en zo'n prediking baart dozijnen rijke jongelingen, die wel stipt leven en uiterst serieus zijn, maar nooit afgesneden zijn van de eerste Adam en dus ook niet ingelijfd zijn in de tweede Adam.

Dezulken gaan vijandig bedroefd heen, als ze uit de Mond der Waarheid horen dat ze nog overal buiten staan. Die leraar in Laodicea preekte dus niet Christus en Dien gekruisigd, maar de Wet als regel der dankbaarheid. *"Want het is gebod op gebod, gebod op gebod, regel op regel, regel op regel, hier een weinig, daar een weinig", Jes. 28:10.*

Zo preekte hij de gemeente in slaap en hij sliep zelf ook. De man zou in

onze tijd heel niet meer opvallen, want heel kerkelijk Nederland slaapt de slaap des doods. *"Wanneer een sterke gewapende zijn hof bewaart, zo is al wat hij heeft in vrede", Luk. 11:21.*

In de gemeente van Laodicea had men geen gebrek aan bovenkamerkennis, nee, want ze waren rijk en verrijkt en kenden de Bijbel als geen ander. Ze hadden de naam dat ze leefden, maar in werkelijkheid waren zij dood.

De gemeente van Laodicea staat model voor het naamchristendom. Ze geloofden het allemaal van elkaar en van zichzelf en beriepen zich op de Drie Formulieren van Enigheid, maar de ware bevinding ontbrak.

Er waren blijkbaar geen ellendige en verloren zondaars in die gemeente, want zo de herder zo het volk! Ze waren bekeerd en gearriveerd en uiterst rechtzinnig, ja, de vroomheid liep hun broekspijpen uit, maar er zat geen kracht in hun religie.

Dat is zo'n beetje de kerkelijke situatie in onze dagen, maar wie gelooft het? Wie voelt het? Wie ervaart het? We hebben chronisch gebrek aan arme Lazarussen op en onder de preekstoel.

Er zijn bijna geen dodelijk gewonden en dus ook geen dode honden meer, maar dan kan Christus Zijn liefde niet kwijt, want Hij lieft alleen dode honden en grote beesten.

En als de liefde gaat wijken, dan houd je een wettische godsdienst over, rijk en verrijkt, hebbende aan geens dings gebrek.

De gemeente van Laodicea bestond dus uit een groep farizeeërs die zich voor Gods aangezicht gelukkig prezen dat zij niet waren gelijk de tollenaars en zondaren in die dagen. Ja, ze dachten dat God met zulke waarheidsgetrouwe mensen als zij waren wel blij mocht wezen.

Ze waren echter nog nooit een stank in Gods neusgaten geweest in de inleving. Nog nooit Mefiboseth geweest. Weet u wat Mefiboseth betekent? *"Eén die stank verspreidt."*

Nee, dat wil een mens niet zijn. Van nature willen we doorgaan voor een achtenswaardig mens die door iedereen hooggeacht, geëerd en geprezen en naar de ogen gekeken wordt.

Ja, maar als God ons de spiegel der Wet voorhoudt, dan worden we onze stank voor God gewaar. Dan gaan we van onszelf walgen, onszelf veroordelen en God vrijverklaren. Ja, dat gebeurt er als het Woord kracht gaat doen in ons leven.

Nu waren er in de gemeente van Laodicea blijkbaar toch nog enkele leden van de ware Bruidskerk, alleen zij sliepen met de dwazen.

Maar Christus kan niet buiten Zijn Bruid en klopt op de deur van haar

hart om haar wakker te krijgen. *"Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop; indien iemand Mijn stem zal horen en de deur opendoen, Ik zal tot hem inkomen en Ik zal met hem avondmaal houden en hij met Mij", Openb. 3:20.*

Christus staat ALTIJD aan de deur van het hart van Zijn volk. Christus zegt niet: 'Ik stond aan de deur van uw hart', nee, Hij staat er NU!

Christus staat er niet alleen, Hij doet wat, Hij klopt.

O, mensen, als je gewaar wordt dat Christus blijft kloppen op de deur van je hart, terwijl je jezelf gewaar wordt als een stinkende hond NA ontvangen genade, dan val je plat op de grond met je neus in het stof.

Wil Christus dan met stinkende honden van doen hebben? Blijkbaar wel, want anders had Hij mij wel laten liggen. Christus wil binnengelaten worden bij schurftige schapen, die de deur geregeld voor Hem in het nachtslot gooien, ja, en zelfs dikwijls geen zin hebben om zich voor de Schoonste van alle mensenkinderen aan te kleden (Hoogl. 5:3).

O, wat moet Christus toch onnoemelijk veel van Zijn volk verdragen, want een schaap is zo'n volgzzaam dier niet, nee, ze dwalen het liefst in het rond en verliezen onbedacht de Herder uit het oog.

Ja, en dan probeert zo'n schaap op eigen kracht de weg terug te vinden, maar ondertussen dwaalt hij steeds verder van de Herder af.

En als het dan dagen zonder getal in het rond gedooeld heeft en nergens meer uitkomst ziet en de dood voor ogen heeft, dan gaat zo'n schaap jammerlijk blaten: *"De HEERE heeft mij verlaten, de HEERE heeft mij vergeten."*

O, en als dat verloren schaap dan moet inleven dat niet de Herder hem, maar hij de Herder verlaten heeft, o, dan roept en kermt hij het uit: *"Geef mij Jezus of ik sterf, want buiten Jezus is geen leven, maar een eeuwig zielsverderf."*

Herkent u dit in uw leven, geliefden? Of bent u een vreemdeling in Jeruzalem? Gods volk is zo'n dwalend volk en daarom heeft God Zijn volk een Goede Herder gegeven, Die het verloren schaap weer opzoekt en Zich toegang verschaft tot haar hart. Ja, want de schapen Christi zijn niet bij machte om de deur, die zij dichtgegooid hebben, weer te openen en ook niet bij machte om de weg terug te vinden.

Christus Zelf is de Weg en ook de Deur en als Hij opent, wie zal dan sluiten? Hij opent Zijn hart voor verloren schapen en heet hen welkom in Zijn Naam. *"Indien iemand Mijn stem zal horen..."*

Het spreken van de Borg doet de Kerk herleven. *"Dit is mijn troost in mijn ellende, want Uw toezegging heeft mij levend gemaakt", Ps. 119:50.*

Christus spreekt tot elk die voor Hem leeft, ook al is Zijn volk slapende.

Christus vond Zijn discipelen slapende in de hof, maar Hij verliet hen niet, nee, Hij sprak hen toe: *"Slaapt nu voort, en rust; ziet, de ure is nabij gekomen, en de Zoon des mensen wordt overgeleverd in de handen der zondaren", Matth. 26:45.*

Ja, Christus gaat de Zijnen altijd voor, Hij is altijd in de voorhoede, nee, Hij is de Voorhoede en ook onze Achtertocht. Christus staat altijd op de gevaarlijkste plaatsen en gaat altijd in onze plaats staan: *"Indien gij dan Mij zoekt, zo laat dezen [de Mijnen] heengaan", Joh. 18:8.*

En Zijn discipelen hebben Hem allemaal verlaten, terwijl ze nog maar net het Avondmaal met Hem gehad hebben.

Ja, van Gods volk moet je het niet verwachten, want die verlaten de Herder keer op keer, maar Hij verlaat Zijn volk nooit.

Misschien zit er wel een schaap van Christus in de valse PKN zichzelf te rechtvaardigen en te beweren dat in die kerk zijn schuld ligt, maar diep in zijn hart voelt hij de pijn van de godverlatenheid waarin hij verkeert en dat door eigen schuld!

God haalde Lot uit Sodom en zal Hij dan Zijn volk in de sodomitische PKN dulden? Moet u nooit denken.

Hij staat aan de deur en Hij klopt en wacht om genadig te zijn. Wanneer? Als wij Hem zoeken... MIS!

Als wij Hem dienen... MIS!

Als wij ons netjes gaan gedragen... MIS!

Nee, Hij wacht om genadig te zijn, als we de deur open doen... MIS!

Wat? Dan is alles mis!

Ja, zo is het ook, want Hij wacht om genadig te zijn als alles mis is en ons hart op slot zit en zo hard is als een diamant. Ja, dan komt Hij, want Hij komt door gesloten deuren. Christus komt altijd als we er niet meer op rekenen. Hij komt als we het opgeven.

U zult zeggen: 'Maar dat is toch ongeloof?'

Ja, maar juist dan komt Hij, want Hij wil Zijn Bruid verrassen en Avondmaal met haar houden en wij met Hem. Gods volk heeft te maken met een verrassend God. Hij komt altijd onverwacht, als de Kerk duizend doden sterft, dan is Hij er.

Hij is er altijd, maar dan maakt Hij Zich weer opnieuw bekend, in de breking des Broods. Hij kondigt Zich aan en komt onaangekondigd binnen. Hij klopt, opent en sluit.

God sloot de deur van de ark achter Noach, want Noach had die deur open laten staan en dan had de ark met man en muis vergaan. Nee, God geeft de zaligheid niet in onze handen, want dat is ons niet vertrouwd.

Dan hoor ik Jakob op zijn sterfbed uitroepen: *"Op Uw zaligheid wacht ik, o HEERE!"*

Ja, Christus bewaart het pand voor ons in de hemel. Hier zien wij Hem achter het glas van Zijn Woord, maar straks zullen we Hem zien, van aangezicht tot aangezicht.

Hier in de belofte, straks in de vervulling. *"Uw ogen zullen den Koning zien in Zijn schoonheid; zij zullen een vergelegen land zien", Jes. 33:17.*

Ja, zo reist Gods volk naar een vergelegen Land, naar het Jeruzalem dat boven is, naar het Vaderlijk Huis, waar God is Alles en in allen.

Ja, daar kan de Bruid verlangend naar uitzien. "Gelijk een hert schreeuwt naar de waterstromen, also schreeuwt mijn ziel naar U, o God. Mijn ziel dorst naar God, naar de levende God. Wanneer zal ik ingaan en voor Uw Aangezicht verschijnen?" *"Hoe dichterbij ik nader bij het Huis van mijn Vader, hoe meer dat ik hijg, naar het eind van de krijg."* Amen.

Er is echter ook een andere kant van de tekst van onze overdenking, want hoewel het kloppen van Christus de aanzoeken van Christus betreft aan Zijn Bruidskerk, mogen we het kloppen van Christus ook betrekken op het aanbod van vrije genade.

Door middel van de prediking van het Evangelie klopt Christus echter niet als bedelaar, maar als bevelhebber. Voor degenen die krachtadig en inwendig geroepen worden, kunnen het kloppen van Christus niet wederstaan, want Christus klopt Zichzelf binnen het hart van een verloren zondaar.

Op Zijn spreken gaan verloren zondaren door de Enge Poort en worden ze levendgemaakt in en door Christus, in de vergeving van al hun zonden.

Christus klopt dus niet op het hart van een zondaar, in de hoop dat de zondaar open zal doen, nee, dat leren de arminianen. Christus klopt niet op de deur van ons hart om een afwachtede houding aan te nemen en het van de zondaar te verwachten in de hoop dat hij in actie komt, nee, als Christus klopt, dan gaat de deur vanzelf open, want Hij klopt als Machthebbende door middel van de prediking des Woords.

De inhoud van de ware prediking van het Evangelie is Christus en Dien gekruisigd.

De ware prediking is geen voorwerpelijk praatje over Christus en de bekering, nee, de ware Evangelieprediking is een boodschap van Godswege dat er vergeving der zonden is! Er is betaald, er is vergeving, altijd bij U geweest, en dat voor de grootste van alle zondaren. Dat vraagt wel om de toepassing, maar God is reeds met de wereld

verzoend, niet met de gehele wereld, maar met de uitverkoren zondaren in die wereld. Het Evangelie van Christus is onvoorwaardelijk en dat betekent dat de vergeving van zonden ook onvoorwaardelijk is. Je hoeft er niets voor mee te brengen dan alleen je vuile verdoemelijke adamsbestaan. Vergeving van zonden is gratis te verkrijgen op de markt van vrije genade.

Je zou toch zeggen dat het dan wel storm moet lopen op die vrije genademarkt. Kun je net denken.

Het gros rechtzinnige belijders loopt de vrije genadekraam voorbij, zelfs zonder die ook maar één blik waardig te keuren. Hoe zou dat toch komen?

Waar komt het vandaan dat de grote massa belijders niets van vrije genade hebben moet?

Als het eeuwige leven in Christus gratis te verkrijgen is, hoe kan het dan bestaan dat men dat Leven niet hebben wil?

Hoe kan het dan bestaan dat we de dood verkiezen boven het water des Levens om niet?

Zal ik het zeggen?

Omdat we van nature een geknechte wil hebben en ons hart en leven aan de duivel verpand hebben en van vrije genade niets moeten hebben. We willen ervoor werken, al was het vijf kwartier in een uur. Weet u waar het op vast zit bij u en mij van nature? Op hetgeen staat geschreven in Jesaja 57:10: *"Gij zijt vermoeid door uw grote reis, maar gij zegt niet: Het is buiten hoop; gij hebt het leven uwer hand gevonden, daarom wordt gij niet ziek."*

Dat feit ontslaat ons echter niet van de schuld en nog minder van de eeuwige straf.

Bovendien hebben we geen enkel recht om onbekeerd te zijn, laat staan om onder de verkondiging van het Evangelie onbekeerd voort te blijven leven. Dat is het bloed van Christus onrein achten, net als Kaïn.

Zijn er nog onder ons, geliefden, die met deze harde bijbelse feiten in grote en onhoudbare zielenood gekomen zijn?

Te moeten en niet te kunnen? Te mogen en niet te willen?

Ik zal u wat uit eigen ervaring vertellen: Hoe onvoorwaardelijker het Evangelie verkondigd werd toen ik onder de Wet verkeerde, hoe onmogelijker het voor mij werd om zalig te worden.

Ja, dat is de bevinding bij degenen die door Gods Geest bearbeid worden, in de ontdekking van zonden, gerechtigheid en oordeel.

Immers, we hebben de keuze reeds gedaan in Genesis 3 en er valt niets

meer te (ver)kiezen dan door God alleen.

Is dat weleens uw nood geworden, geliefden? Hebt u de klap van uw Godevijandige bestaan weleens naar binnen gehad?

Hoort die verkondiger op de vrije genademarkt eens roepen: *"O alle gij dorstigen! komt tot de wateren, en gij, die geen geld hebt, komt, koopt en eet, ja komt, koopt zonder geld, en zonder prijs, wijn en melk!"*

Ik zie de stroom gereformeerd bevindelijke belijders aan de vrije genademarkt voorbijtrekken. De meesten hebben een dikke portemonnee bij zich. Ze kopen en verkopen, bouwen en verbouwen, en de ene na de andere zeug wordt verhandeld voor goed geld en als men goede zaken heeft gedaan, keert men voldaan huiswaarts.

Ze keuren die verkondiger van vrije genade geen blik waardig, want om vergeving van zonden zit men niet verlegen. De zaak draait goed en de veestapel breidt zich uit, de koeien moeten gemolken worden, de varkens moeten vreten en het hooi moet van het land.

Tijd om in te gaan heeft men niet, en tijd om te sterven ontbreekt helemaal. Men heeft alleen tijd om zichzelf vet te mesten tot de dag der slachting, maar om de stervende Lazarus aan de poort, bekommert men zich niet.

He, wacht eens even, er loopt toch iemand naar de marktkraam van vrije genade. Het is een vrouw. Ze ziet er niet uit.

De stroom kerkmensen haalt de neus voor haar op. Ze ziet er nogal onzedelijk uit. Het is een publieke vrouw.

Haar ogen zijn rood van de geschreide tranen en ze bedelt om het levende water bij de kraam van vrije genade.

Om bij de kraam te komen, moet zij een nauw poortje door. Voordat zij daar doorheen gaat, legt zij haar tas met daarin een lege portemonnee op straat.

Het is niet mogelijk om met volle handen door dat poortje te gaan, dus legt zij wat zij heeft af, om het levende water in ontvangst te kunnen nemen.

Als ze weer door het poortje komt, huilt ze van blijdschap, terwijl ze een bijbeltje tegen haar hart drukt.

De verbaasde omstanders lopen hoofdschuddend door, hun volle tassen naar huis sjouwend, rijk en verrijkt, hebbende geens dings gebrek. Voor het bankgebouw in de aanliggende straat staat een rij mensen te wachten om hun verdiende geld van die dag op de bank te zetten.

Anderen hebben collectebonnen voor de kerkzak gekocht, want dan

kunnen ze hun zuurverdiende centen van de belasting aftrekken.

De roep van de verkondiger klinkt nog over het marktplaats, maar er zijn geen belangstellenden, behalve die publieke vrouw. Ze was de zonde moe geworden, al haar goed had ze doorgebracht in de zonde, haar huisje was verbrand, haar tas was gescheurd en haar portemonnee leeg. Zo was ze naar de marktkraam van vrije genade gegaan, en vond er een warm onthaal.

Achter de gordijnen van de marktkraam stond namelijk de Zoon van de Koning die alleen diegenen te zien krijgen, die door het poortje zijn gegaan met lege handen en vuile harten. Nadat zij van het water des Levens gedronken had, had die Koningszoon haar een hand gegeven en in die hand lag een goudstuk, genoeg om in haar verdere leefschoot te voorzien en ze had ook een briefje van die Zoon gekregen, waarin met gouden letters een huwelijksaanzoek stond geschreven. Weigeren was niet mogelijk, want met dat zij het briefje las en het van blijdschap niet goed kon geloven, schoof die Koningszoon een ring om haar vinger en de zaak was voor eeuwig beklonken.

"Tot over tien dagen", had de Koningszoon gezegd, "dan mag je voor altijd in Mijn Paleis komen wonen."

Die vrouw was de Koning te rijk en overal vertelde zij wat grote dingen de Heere aan haar ziel gedaan had.

En, werd zij geloofd door al die nette reformatorische kerkmensen?

Echt niet. Van de ene kreeg zij een stomp, van de andere een nijdige blik en van de plaatselijke dominee een verbod om aan het avondmaal te komen, want ze was er geen lid.

Eén Troost had ze: Nog een verdrukking van tien dagen en dan zou de dag van de hemelse bruiloft aanbreken. In die tussentijd zwalkte ze wat langs de straten en in de achterbuurten van de stad om aan haar vroegere vrienden en vriendinnen te getuigen van de Koningszoon en de vergeving der zonden.

Soms werd ze bespot, maar als ze dan de ring van de Koningszoon toonde, dan begonnen zelfs de straatstenen te spreken en medegetuigenis te geven dat zij het eigendom van de Koningszoon was.

Haar getuigenis droeg ook vruchten. Na verloop van tijd liep de achterbuurt leeg, richting de marktkraam van vrije genade, waar zij verzadigd werden/worden van het water des Levens en dat is Gods eigen werk, want Zijn huis moet vol worden. Nog gaat de nodiging uit: *"Komt ziet een Mens, Die mij gezegd heeft, alles wat ik gedaan heb. Is Deze niet de Christus?"*

En heel de stad Sichar liep uit en kwam tot Hem op het getuigenis van

deze bekeerde hoer.

Geliefden gemeente, die God leeft nog!

Christus klopt in elke preek aan de deur van uw hart, mijn onbekeerde medereiziger naar de eeuwigheid, want de roeping komt welmenend tot een ieder.

We kunnen dat duidelijk beschreven vinden in de gelijkenis van het grote Avondmaal.

U zegt: Moet ik dan op het kloppen van Christus ingaan?

Nee, u vult het weer arminiaans in. Smeek Christus of Hij de ijzeren grendels van uw hart in stukken wilt breken, want elk onbekeerd mens bevindt zich in de macht des satans.

Geen mens is in staat om de deur van zijn hart voor Christus te openen, tenzij Christus er zelf intrek inneemt.

Ja, en toen dat gebeurde bij de herders van Efrata's velden, riepen zij als één man uit: "Welkom, lieve Heere Jezus in de beestenstal van mijn hart."

Geliefden, wij zijn(!) veranderd, maar God is Dezelfde gebleven! De mens wil zo graag slachtoffer spelen, maar God maakt schuldenaars.

Ja, de vijandschap zit er bij elk mens diep ingebrand en hij krijgt het er ook niet uitgebrand, tenzij God er in Christus aan te pas komt.

De mens heeft maar 1 weg: namelijk van God af, ook na ontvangen genade. Zo-ook Jona, hij sliep dodelijk gerust in het vooronder van het schip, alsof er geen God bestaat.

Ja, dat is de mens ten voeten uit. *"De dwaas zegt in zijn hart: er is geen God."* En wie was die dwaas? Dat was David, de man naar Gods hart! En David was uit het groene Hout gesneden, wat zal dan het dorre geschieden? Wat zal dan het werkdadige christendom geschieden?

Velen prijzen het Evangelie anderen aan, maar even zovelen zijn nog nooit openbaar gekomen als een uitbraaksel der hel, zoals Jona op het strand van Gods welbehagen door de vis is uitgebraakt.

Dezulken wedijveren met de roeiers op het schip van Jona en dezulken beginnen een ander direct barmhartigheid te bewijzen, liefde te betonen, en trachten anderen onder het oordeel Gods vandaan te roeien, zoals ook de scheepslieden met de roeiriemen van werkheiligheid Jona aan land trachtten te krijgen. Maar toen de storm zo hevig werd dat het schip met man en muis dreigde te vergaan, weigerden zij om schuldenaar voor God te worden en met Jona ter helle te varen.

Ze staken de hand niet in eigen boezem, nee, zij zochten een slachtoffer en wierpen het lot. Zij sloegen een zucht van verlichting toen het lot op

Jona viel. Toen werden zij opeens heel vroom en baden tot God of Hij hen genadig wilde zijn als zij aan Jona een moord begingen, hem overboord wierpen en hem aan de golven prijsgaven. En terwijl zij tot God baden om als een onschuldige pilatus vrijuit te kunnen gaan, wierpen zij met Jona Christus overboord, zoals de huichelaars altijd doen, om het oordeel te ontgaan en om verder als een Orpa de afgoden te kunnen blijven dienen.

Jona was echter geen slachtoffer, maar schuldenaar en werd verwaardigd om zich overboord te laten werpen. Hij is niet zelf overboord gesprongen, nee, hij liet zich overboord werpen. Hij wilde gewillig de straf ondergaan waardig hetgeen hij gedaan had, zoals de moordenaar aan het kruis, met dit verschil dat Jona reeds voor rekening van Christus lag. Jona ging echter nieuwelings overboord uit het schip der dienstbaarheid, want de dood kan met het leven niet huishouden. Toen het schip dreigde te breken, ontdeden die dienstbare matrozen zich gaarne van het kind der belofte.

Dat is altijd al zo geweest, want voor het levende Kind is hier geen plaats op aarde. Niet op het kerkelijke schip en niet in de herberg der wereld. Christus werd geboren in een beestenstal en Jona werd geoefend in de buik van een visbeest, om als een groot beest nieuwelings te worden ingeleid in Gods heiligdom. Dat betekende voor Jona wel een hellevaart, maar de hel kon Jona niet verdragen, omdat Jona in zijn grootste smart in de Heere gerust bleef, en de duivel in zijn aangezicht schreeuwde: "Het heil is des Heeren!"

En zo heeft Jona drie dagen en drie nachten in het graf van Christus gelegen, maar aangezien de dood en het graf Christus niet konden houden, zo kon de vis Jona ook niet houden. Bovendien was Jona een uitverkoren vat om Zijn Naam te dragen in het goddeloze Ninevé. Dus geliefden, we horen óf tot die werkheilige roeiers die met het Woord van God in de hand en het gebed op hun lippen Christus overboord werpen met de evangelievlag in top, óf we behoren tot dat volk dat geworden is wie zij zijn, namelijk ter dood veroordeelde adamieten die het oordeel niet op een ander afschuiven, maar naar zich toe trekken, omdat God Gód geworden is in hun leven.

Dat veroordelen en verwerpen van zichzelf heeft echt niets verdienstelijk in zich, maar toch het heeft Gode behaagd om Christus alleen te openbaren aan het dwaze, het zwakke, het onedele, het verlorene, die zichzelf veroordelen, God vrijverklaren, terwijl zij in de modderkolk van hun adamsbestaan op het vlakke des velds terneer liggen, vertreden in hun geboortebloed. Als wij verwaardigd worden om

van het schip van zelfbehoudenis overboord geworpen te worden, dan ziet het er aanvankelijk wel verstikkend en angstaanjagend uit, want de poort is eng en de weg is nauw die tot het leven leidt, maar dat is wel de enige weg om te komen tot het eeuwige leven, namelijk God te kennen zoals Hij gekend wil zijn in het aangezicht van Jezus Christus.

Als God in ons leven begint, gaat het overboord met ons, de zee in van het recht Gods, om niet van het oordeel, maar in het oordeel gered te worden op Golgotha. Ja, zo redt Christus de Gekruisigde de Zijnen uit de klauwen van satans macht.

En aangezien we onszelf in satans klauwen geworpen hebben, zullen we aan de hel ontruikt moeten worden en dat doet God altijd op een vleesdodende wijze. Dat gaat dus niet door een zoetsappig evangelie waarbij de mens nog allerlei keuzes kan maken, gepaard gaande met een scheepslading vleeselijk vertrouwen, nee, God presenteert Zijn Wet en dan gaat de mens overboord, om te sterven aan de Wet.

En al dat eigenwillige en werkheilige vrome doen -weten, kennen, denken, bidden- sterft met de oude mens de definitieve dood in de dood van Christus. En in het graf van Christus krijgen dezulken een goede tijding uit een vergelegen land, namelijk dat Christus, als zij nog krachteloos waren, te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven is (Rom. 5:6).

Dat wordt wel zo'n eeuwig wonder voor de zielen in kwestie, dat zij het van blijdschap dikwijls niet goed kunnen geloven. Christus voor de goddelozen gestorven! Voor erfwachters van de hel!

Toen dat wonder in mijn leven plaatsgreep, heb ik mijn naam voor het eerst in de Bijbel zien staan: 'goddeloze'. Welnu, wat moet je daarvoor meebrengen? Niets. Wat moet je daarvoor thuislaten? Ook niets. Goddeloos zijn we, melaats van de hoofdschedel tot de voetzool toe, ongeneeslijk, ten dode gedoemd en als we dan ons oordeel niet meer kunnen ontlopen, niet meer willen ontlopen, omdat God GóD is, en Zijn oordeel waarachtig is, ja, dan is dat Gods begin, hét Begin, namelijk Christus.

Christus behandelt alleen hopeloze gevallen, die door alles en iedereen zijn opgegeven en ook door de 'geloof maar' en 'neem-maar-aan' godsdienst zijn afgeschreven en zelf niets dan de dood inleven.

Geen nood!

Christus wekt doden tot leven, liggende in het graf van hun bestaan. En als het Leven tegen de dood gaat spreken, moet de dood wijken, de duivel zijn prooi loslaten en dan komt het nieuwe leven in onverderfelijkheid aan het licht.

Toen God tot de vis sprak die Jona had opgeslokt, werd dat zeemonster zo misselijk van Jona, dat hij Jona uitbraakte op het strand van vrije genade als een uitbraaksel der hel. Is dat nu geen ruim Evangelie?

Als uitbraaksels der hel nog zalig kunnen worden, ja, als hellevaarders op bevel van Christus weder uit het graf van hun adamsbestaan opstaan, dan moet het wel een machtig ruim Evangelie zijn.

Ik kan het alleen maar volmondig be-amen. Toen ik nooit meer zalig kon worden vanwege mijn godslasterlijke adamsbestaan, toen heeft God in Christus Zijn eeuwige armen onder mijn hel doorgeschoven en zo is Christus mijn Hemel geworden.

Waar de huichelaar zijn hoofd boven water kan houden en zelf naar de kant kan zwemmen, op het aanbod van genade in kan gaan, daar moet Gods volk eeuwig verdrinken als de Heere hun persoonlijke Redder niet ware geweest in de toepassing.

Het naamchristendom kan keuzes maken, op Gods bevel en gebod ingaan, met het Woord werken, tal van beloftes eigenen, maar een door Gods Geest ontblote zondaar en een door de Wet Gods ter aarde geslagen vijand, kan alleen schuld met schuld vermeerderen en zijn verdoemenis dagelijks groter maken.

Vluchten tot Jezus zou hij wel willen, maar hij heeft geen benen om te gaan, geen handen om aan te nemen en geen geloof om te geloven.

Ja, dezulken moeten geholpen worden, maar verwacht het niet van die oudgereformeerde priester, want die gaat tegenover het verlorene voorbij.

Geliefden, verwacht het ook niet van die evangelische Leviet, want die zit wel tot zijn nek gevuld met een panklaar evangelie, maar die maakt zijn handen echt niet vuil aan een waterrat die op sterven na dood is.

Nee, van het rechtopstaande christendom is er geen verwachting, die gaan tegenover je voorbij.

Het wachten is op het heil des Heeren, op de barmhartige Samaritaan, Christus.

Ja, al wacht u zich dood, geen nood, Christus maakt doden levend en die in Hem geloofd zal leven, al ware hij ook gestorven. Het evangelie van uw adviserende vrienden, beste inzender, is zo wettisch als het maar wezen kan.

Bij zo'n evangelie moet je zelf de keuze maken, zelf aannemen, zelf geloof opbrengen, maar wat een nameloos enghartig evangelie is dat.

In mijn leven is het wel totaal anders gegaan. Het is allemaal van God uitgegaan en alleen door Christus gedaan, want zalig worden is voor 100% een eenzijdig Godswerk en van Hem alleen.

Het Evangelie komt van boven naar beneden en de mens doet er niet in mee.

Integendeel, hij wordt er finaal buitengezet, want vijanden worden met God verzoend.

Geliefden, wat hebben u en ik aan onze natuurlijke geboorte gedaan?

Immers niks, laat staan dat wij iets zouden kunnen bijdragen tot onze wedergeboorte.

Ja, we zijn voor de volle 100% verantwoordelijk voor adamsbestaan en voor onze daden, maar als we onze verantwoordelijkheid bij God vandaan gaan verstaan, is zalig worden niet meer mogelijk, want onze verantwoordelijkheid hebben we in het paradijs al voor de mollen en vledermuizen gegooid. Ter helle en overboord met al dat werkdadige verantwoordelijkheidsstreven!

Gelukkig volk dat ter helle mag varen met dat werkdadige eigen 'ik'. God doet ter helle varen en weder uit opkomen, namelijk in Christus, want Hij heeft ellendigen dat land, bereid door Zijne sterke hand....

Als de Heere overkomt, brengt Hij alles mee, namelijk Christus en al Zijn weldaden. Ja, dan mag een dode hond eten aan Zijn tafel.

"Tot mijn geluk", riep Lea uit toen zij Aser gebaard had. Ja, voor Aser hoefde Lea geen kinderbijslag aan te vragen, want van Aser staat geschreven: *"Van Aser, zijn brood zal vet zijn; en hij zal koninklijke lekkernijen leveren"*, Gen. 49:20.

Ja, die Aser zat blijkbaar gedurig met de Bruid uit het Hooglied onder de appelboom Christus. Die mensen doen zoveel niet, hoor, nee, zij laven zich aan de genadeappelen Christi en delen er ook vanuit, want die appelen vaart zal appelen eten en zijn naaste erin doen delen.

Gods kinderen mogen door de branding van Gods eeuwige liefde rusten op het strand waar de vissen al liggen te braden op het kolenvuur van heiligmaking, want alle dingen zijn gereed.

Het naamchristendom is met een standbeeldgeloof tevreden, je kijkt ernaar en het is gelijk klaar.

Ja, zo keek ook de vrouw van Lot naar haar (on)geloof en ze veranderde in een zoutpilaar.

Dat geslacht rukt Jezus van het Bijbelblad en ze trakteren zichzelf met een bosje uit de Bijbel geplukte beloften en klaar is kees.

Gods volk moet het van vrije genade hebben, van Eén Die dient, van Eén die door de vlakke velden rijdt, Die bergen van schuld vlak maakt en zeeën van zonden droog, Wiens Naam is Heere der heren.

Gelukkig volk, want hun enige troost in leven en sterven is dat zij het eigendom van Christus zijn en voor Zijn verantwoordelijkheid leven en

sterven. Zij hebben zichzelf niet uit satans klauwen verlost, nee dat heeft Christus voor hen gedaan, anders hadden zij er voor eeuwig in omgekomen.

En op het vonnis der Wet ten dode, hebben zij 'amen' gezegd, ja, en toen bleek dat de straf die hen de vrede aanbrengt op Hem was. Dezulken vallen van het ene wonder in het andere.

Zalig worden is één en al openbaring van Christus Jezus. En al wat God in Christus gedaan heeft tot mijn eeuwige zaligheid hangt -Gode zij dank- niet aan mijn geloof, maar aan Hem Wiens eigendom ik ben. Mijn Leven en Zondevernieler is Hij, Die mij onuitwisbaar gegraveerd heeft in Zijn beide handpalmen.

Geen muur is voor Hem te hoog, geen zee te diep en geen mens te slecht, want er zijn geen grenzen aan Jezus' macht. Hij heeft alle macht in hemel en op aarde. Wie hét gelooft, weet het.

Wie in Hém gelooft is door Hem gekend.

En wie de Geest van Christus hééft, gelooft niet in zijn geloof, maar in de Voleinder des geloofs, namelijk dat Hij het is en ik in Hem. *"Maar uit Hem zijt gij in Christus Jezus, Die ons geworden is wijsheid van God, en rechtvaardigheid, en heiligmaking, en verlossing; opdat het zij, gelijk geschreven is: Die roemt, roeme in den Heere"*, 1 Kor. 1:30-31.

Tot besluit zal ik u een fragment uit mijn leven vertellen. Ik liep eens op een boekenbeurs en daar ontmoette ik een jongedame die diverse beursbezoekers aanklampte en hen wilde overhalen om Jezus aan te nemen.

Ja, en toen ik voorbij haar stand liep, kreeg ik ook een beurt. Zelf had ze Jezus al aangenomen, zei ze, en vanaf die tijd was ze druk in de weer om anderen over te halen om ook de keuze voor Jezus te doen.

Ik sloeg even geen acht op haar en nam eerst notitie van het spul wat haar collega voor een breed publiek op een lange tafel had uitgestald en allerlei entertainment te koop aanbod.

Het was een grote verzameling van godslasterlijke vuilnis. Video's over de apostelen en cartoonspellen over de bijbelheiligen, enz.

Ik zei tegen het mens achter de tafel: "Mevrouw, straks zal heel die godslasterlijke santekraam van u in het hellevuur verbranden."

Het mens achter tafel keek me zo vernietigend aan, dat, als blikken hadden kunnen doden, ik niet meer in het land der levenden zou zijn geweest.

Een paar omstanders vielen me bij, hoewel ik daar niet om verlegen zat, nog minder om gevraagd had, maar toen begon dat vrouwmens een

steeds dreigender houding aan te nemen en paars van woede riep zij uit: "Meneer, wilt u direct stoppen met die provocatie!"

Ik zei: "Nee, want ik begin net."

Het mens begon zich zodanig op te winden dat de EHBO eraan te pas moest komen. Ja, die mensen kunnen zichzelf helpen met een EHBO-evangelie en dan is het weer klaar.

Voor elke zere vinger heeft men een stichting, voor elke duizeling een refodrankje en voor elke opwinding een aflopende wekker.

Goed, ik liep maar weer door en door het gedrang der omstanders liep ik die zelfde jongedame weer tegen het lijf. Ik zei haar dat ik 'de keuze' al gemaakt had, namelijk in het paradijs, om me voor eeuwig van God te vervreemden.

Ze verschoot van kleur en vroeg me of ik Jezus al had aangenomen, en als ik dat deed zou ik gelukkig zijn. Ik vroeg haar hoe zij Jezus had aangenomen.

Ze zei: "Gewoon door de deur van mijn hart wijd open voor Hem te zetten en door op het aanbod van genade in te gaan."

Ik zei haar: "Dat is ook wat, ik heb Hem altijd verworpen, en ik heb nooit de macht gehad om op het aanbod van genade in te gaan, vanwege de kracht van mijn ongeloof en de macht van mijn zonde. Bovendien had ik geen deur in mijn hart, zoals u, want in dat oude stenen hart van mij zat een gat zo groot als een krater waaruit de zonden naar buiten spoelden als water."

Ik had ook wel een deur wijd open zien staan, namelijk de poorten der hel en toen de duivel mij erdoorheen probeerde te slepen, is Jezus tussenbeide getreden en gelastte de duivel mij los te laten, hetgeen hij dan ook onmiddellijk deed. Maar de nagels van zijn klauwen zitten nog in mijn vlees.

Ja, en toen heeft Christus mij de sleutels der hel en des dood getoond, en toen viel het zo vlak, mevrouw, toen was het goed wat Hij deed, al zou Hij mij aan Zijn voeten doodslaan en vertrappen.

Hij deed het echter niet, maar heeft Zichzelf in mij geopenbaard en mij levend en zalig gesproken. Ik kan dat nooit klein krijgen en het eigenlijk nog niet goed geloven, vanwege het aanbiddelijke wonder.

Maar als ik opnieuw naakt aan de dijk sta en weer als verloren openbaar komt, dan blijkt Christus gisteren en heden Dezelfde.

Als het voor mij nog kan, voor wie dan eigenlijk niet? Aan de zaligheid heb ik nog geen nagelschrap gedaan en geen zucht aan toe te voegen.

Christus heeft het aanbod van genade gelukkig niet aan mijn keuze overgelaten, maar heeft de keuze al voor mij gemaakt toen ik nog in de

zonde mijn vermaak had, ja, nog niet geboren was. *"Want Christus, als wij nog krachteloos waren, is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven", Rom. 5:6.*

En die genadige verkiezing heeft Hij in de tijd aan mij waargemaakt, toegepast en met Zijn testament (Matth. 28:20) wel honderd maal bevestigd. Amen. *Hoe dichter ik nader bij het huis van mijn Vader, hoe meer dat ik hijg naar het einde van de krijg.* Ach, ik geloof dat de Heere meer naar Zijn Bruid verlangt dan de Bruid naar Hem. Weet u, de Wet is geestelijk, doch ik ben vleselijk, afbekeerd en onbekeerd, want het is Christus alleen en anders geen. Voor wie? Voor heidenen en goddelozen, voor hoeren en lichtmatrozen, voor grote beesten en dode honden, voor vijanden en die in de schaduw van de dood zitten gebonden, en op Zijn spreken huppelen van zielevreugd en in vrede Huiswaarts keren. Amen.

Slotzang: Psalm 79:4

*Gedenk niet meer aan 't kwaad dat wij bedreven;
Onz' euveldaad word' ons uit gunst vergeven!
Waak op, o God, en wil van verder lijden
Ons klein getal door Uwe kracht bevrijden.
Help ons, barmhartig Heer',
Uw groten Naam ter eer;
Uw trouw koom' ons te stade;
Verzoen de zware schuld,
Die ons met schrik vervult;
Bewijs ons eens genade.*

4. Woorden der wijzen en hun raadselen

Voorzang: Psalm 49:1-2

Schriftlezing: Spreuken 1

Geliefden, toen de Heere des nachts aan koning Salomo te Gibeon verscheen in een droom en tot hem zeide: *“Begeer wat Ik u geven zal”*, begeerde koning Salomo slechts wijsheid, om het volk te regeren met een geheiligd verstand en met onderscheiden kennis. Die begeerte was goed in de ogen des Heeren en Hij gaf Salomo boven hetgeen hij begeerd had, namelijk wijsheid, rijkdom en eer en wel zodanig dat zijns gelijke voor hem niet geweest is, en zijns gelijke na hem niet is opgestaan.

Salomo was wijs boven al de koningen die voor hem geweest waren en na hem geweest zijn en Salomo was dan ook van God geleerd, hetgeen we in het bijzonder kunnen opgetekend vinden in het Spreukenboek, waarin de Heilige Geest Salomo geïnspireerd heeft tot het schrijven van zoveel spreuken, die veel wijsheid voor het tijdelijke en het geestelijke leven bevatten.

Om geheiligde kennis te krijgen van goddelijke en menselijke dingen, dienen we volstrekt wedergeboren te zijn en op het Woord te letten en dat Woord te bewaren. Salomo zegt: *“Die op het Woord verstandelijk let, zal het goede vinden; en die op den HEERE vertrouwt, is welgelukzalig”*, Spr. 16:20.

Salomo sprak de woorden der wijzen, welke bij uitstek gevonden worden in het Spreukenboek van Salomo.

De Spreuken van Salomo bevat een schat aan wijsheid voor het dagelijkse leven, alsook voor het geestelijke leven, als wij er recht om verlegen zijn gemaakt en er een gelovig gebruik van maken. Als de Geest Zich met het Woord paart, kunnen de Spreuken van Salomo ons wijs maken, ja, wijs maken tot zaligheid.

Waarom zouden we met andermans kalf ploegen, als God Zelf ons de ware wijsheid leren wil? De Heilige Geest roept daartoe op bij monde van de apostel Jakobus: *“En indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begere, Die een iegelijk mildelijk geeft, en niet verwijt; en zij zal hem gegeven worden”*, Jak. 1:5.

In afhankelijkheid des Heeren wensen wij uw gewijde aandacht te bepalen bij een treffende spreuk uit het boek der Spreuken, die zowel het tijdelijke als het eeuwige leven beslaat en geve de Heere dat die tot

ons tijdelijk en eeuwig welzijn zou mogen dienen. De spreuk ter overdenking kunt u vinden in de Spreuken van Salomo, daarvan het eerste hoofdstuk, het 5^e en 6^e vers, waar wij lezen:

“Die wijs is zal horen en zal in leer toenemen; en die verstandig is zal wijzen raad bekomen, om te verstaan een spreuk en de uitlegging, de woorden der wijzen en hun raadselen.”

Geliefden, om de ware wijsheid deelachtig te worden, moet je een dwaas inleven, want God zal de wijsheid der wijzen doen vergaan en het verstand der verstandigen zal Hij teniet maken (1 Kor. 1:19). De ware wijsheid of wetenschap verkrijgt je niet door één of andere universitaire studie, want het beginsel der wetenschap is de vreze des Heeren (Spr. 1:7).

Vleselijke kennis en geleerdheid maakt opgeblazen, maar de liefde uit God sticht. Christus is de Wijsheid Gods en Hij maakt alle rationele wijsheid en wetenschap tot dwaasheid.

“Die wijs is zal horen.”

Dat zijn degenen die de stem van de Zoon van God gehoord hebben in hun dode adamsbestaan en die ze gehoord hebben zullen leven. Dat zijn de wijzen die oren gekregen hebben om te horen wat de Geest tot de gemeente zegt en ook de zin en mening des Geestes verstaan.

De wijzen waarvan Salomo spreekt in deze spreuk, bevinden zich uitsluitend onder Gods beproefde volk. Gods beproefde volk is wijs gemaakt in de Wijsheid Gods, dat is Christus, en in zichzelf zijn ze zo dwaas in 's hemels wegen.

O, geliefden, *“zalig, zalig, niets te wezen in ons eigen oog voor God”*, want die meent iets te zijn, daar hij niets is, bedriegt zichzelf in zijn gemoed.

“Want nademaal, in de wijsheid Gods, de wereld God niet heeft gekend door de wijsheid, zo heeft het Gode behaagd, door de dwaasheid der prediking, zalig te maken, die geloven; overmits de Joden een teken begeren, en de Grieken wijsheid zoeken; doch wij prediken Christus, den Gekruisigde, den Joden wel een ergernis, en den Grieken een dwaasheid”, 1 Kor. 1:21-23.

De wijsheid der wereld is vleesstrelend, maar de wijsheid Gods is een ergernis voor het vrome vlees en een dwaasheid voor de valse genaamde wetenschap.

Gods Woord is het einde van alle valse genaamde tegenspraak, want wie zal met Zijn Maker twisten en leven? *“Want de wijsheid dezer wereld is dwaasheid bij God; want er is geschreven: Hij vat de wijzen in hun*

arglistigheid”, 1 Kor. 3:19.

Paulus steekt zijn geestelijke zoon Timotheüs een hart onder de riem en waarschuwt hem voor de rationele wetenschap: *“O Timotheüs, bewaar het pand u toebetrouwd, een afkeer hebbende van het ongodelijk ijdel-roepen, en van de tegenstellingen der valselijk genaamde wetenschap”, 1 Tim. 6:20.*

In onze dagen probeert de valse godgeleerde refo-wetenschap de Goddelijke schepping te rationaliseren door de bijbelse scheppingsdagen van 6x24-uur van de hand te wijzen, omdat de schepping in de ogen der wetenschappelijke blinden zes perioden geweest moeten zijn, aangezien bewezen is dat bepaalde fossielen miljoenen jaren oud zijn. Dat God ook de fossielen geschapen heeft, komt in het brein der valse genaamde wetenschap niet op, want het verstand laat na Gods Woord en Gods daden op te merken, laat staan te erkennen, laat staan die te geloven. Alle wijsheid en wetenschap buiten de wijsheid Gods, hetwelk is Christus, zij vervloekt.

Gods Woord stelt heel de wereld voor God verdoemelijk, behalve degenen die in Christus zijn en dat is ook het enige volk dat wijs is en verstandig acht geeft op 's Heeren scheppings- en herscheppingshandelingen in Christus.

Er zijn wel graduele verschillen in de ware wijsheid, want aan de vier vrienden van Daniël gaf God wetenschap en verstand in alle boeken, en wijsheid; maar Daniël gaf Hij verstand in allerlei gezichten en dromen (Dan. 1:17).

Zowel Jozef als Daniël kregen wijsheid van God om de dromen van de oosterse vorsten uit te leggen naar de zin en mening des Geestes. En geliefden, als de profetie ontbreekt, wordt het volk ontbloot. Gods geoefende volk kan soms profeteren, niet buiten de bijbelse canon, maar door het geloof en op grond van het Woord. Gods kinderen krijgen genade, licht, wijsheid en verstand van boven, van de Vader der lichten. Gods volk is van boven geboren en heeft wijsheid, kennis en verstand van God en goddelijke zaken, want *“er is geschreven in de profeten: En zij zullen allen van God geleerd zijn. Een iegelijk dan, die het van den Vader gehoord en geleerd heeft, die komt tot Mij”, Joh. 6:45.*

Geliefden, als we op zo'n grote zaligheid geen acht slaan, zal ons oordeel vreselijk wezen. *“De koningin van het Zuiden zal opstaan in het oordeel met de mannen van dit geslacht, en zal ze veroordelen; want zij is gekomen van de einden der aarde, om te horen de wijsheid van Salomo; en ziet, meer dan Salomo is hier”, Luk. 11:31.*

De wijsheid van Salomo was groot, maar beperkt, want de meerdere

Salomo is niet alleen alwetend, maar is de Wijsheid Gods. Koning Salomo was geheel afhankelijk van de Wijsheid Gods, en daarvan wist Salomo zich ook afhankelijk, als hij zegt: *“Want alleen de HEERE geeft wijsheid; uit Zijn mond komt kennis en verstand.”* Meer dan Salomo is Christus en de Vader zegt van de Zoon: *“Hoort Hem!”*

De ware wijsheid komt dus van boven naar beneden, van de Vader der lichten, en komt openbaar in de betoning des Geestes en der kracht.

Immers, de grote apostel Paulus zegt: *“En mijn rede, en mijn prediking was niet in bewegelijke woorden der menselijke wijsheid, maar in betoning des Geestes en der kracht”, 1 Kor. 2:4.*

Als wij de ware wijsheid van God ontvangen, geschiedt dat door de openbaring van Jezus Christus, zoals Paulus ervan getuigt in Galaten 1:15-16: *“Maar wanneer het Gode behaagd heeft, Die mij van mijner moeders lijf aan afgezonderd heeft, en geroepen door Zijn genade, Zijn Zoon in mij te openbaren.”*

Als dat wonder heeft plaatsgevonden in ons leven, stijgt onze wijsheid ver uit boven de wetenschap der dwaze wereld.

De wijsheid der wereld is dwaasheid bij God. *“Niemand bedriege zichzelf. Zo iemand onder u dunkt, dat hij wijs is in deze wereld, die worde dwaas, opdat hij wijs moge worden, want de wijsheid dezer wereld is dwaasheid bij God; want er is geschreven: Hij vat de wijzen in hun arglistigheid; en wederom: De Heere kent de overleggingen der wijzen, dat zij ijdel zijn”, 1 Kor. 3:18-20.*

De ware geestelijke wijsheid wordt dus niet verkregen op een universiteit, maar aan de voeten van de opperste Wijsheid, de grote Leraar der gerechtigheid.

Paulus is aan al zijn wettische kennis -die hij had opgedaan aan de voeten van Gamaliël- gestorven, want God kon er niets van gebruiken. Na zijn bekering zegt Paulus dan ook dat hij datgene wat hij geleerd had, van Christus Zelf geleerd had en niet van mensen.

Velen zullen dat mij betwisten, maar Gods Woord levert daar zelf het bewijs voor, namelijk dat allen die op de leerschool van Koning Jezus zitten, van GóD geleerd zullen zijn (Joh. 6:45). Als iemand van Godswege met de Geest der wijsheid is bedeed, heeft hij voor de rest niets nodig. *“Opdat de God van onzen Heere Jezus Christus, de Vader der heerlijkheid, u geve den Geest der wijsheid en der openbaring in Zijn kennis, namelijk verlichte ogen uws verstands, opdat gij moogt weten, welke zij de hoop van Zijn roeping, en welke de rijkdom zij der heerlijkheid van Zijn erfenis in de heiligen”, Ef. 1:17-18.*

De ware wijsheid kan dus alleen verkregen worden door Woord en

Geest. Velen roemen in de letter van het Woord, maar zonder de Heilige Geest kunnen we het Woord van God niet verstaan. *“De natuurlijke mens begrijpt niet de dingen, die des Geestes Gods zijn; want zij zijn hem dwaasheid, en hij kan ze niet verstaan, omdat zij geestelijk onderscheiden worden”, 1 Kor. 2:14.*

De Heilige Geest is absoluut onmisbaar om ons het Woord te doen verstaan naar de zin en de mening des Geestes en dat door het geloof.

De Moorman had een uitlegger nodig en God zorgde zowel voor de uitlegging als voor de toepassing, middels de prediking van Filippus.

In de spreuk van onze overdenking wijst de Heilige Geest op degene die wijs gemaakt is in Christus, want onwedergeboren mensen kunnen niet horen wat de Geest tot de gemeente zegt. Die ore hééft, die hore, en wie hééft die zal gegeven worden (Luk. 19:26).

Immers, onze spreuk leert: *“Die wijs is, zal horen en zal in leer toenemen.”*

Gods volk is wijs door de toegerekende gerechtigheid van Christus, de Wijsheid Gods, en die toegerekende gerechtigheid is ook vruchtbaar, want die wijs IS, zal horen en zal in leer toenemen. Die heeft, zal gegeven worden, maar die niet heeft, van die zal ook genomen worden wat hij heeft. *“De vreze des HEEREN is het beginsel der wijsheid, en de wetenschap der heiligen is verstand”, Spr. 9:10.*

Dezulken zullen opwassen in de kennis van Christus, omdat ze levend gemaakt zijn met Christus. Gods volk zal toenemen in de kennis en in de vreze des Heeren, waarvan de profeet Maleachi getuigt: *“Ulieden daarentegen, die Mijn Naam vreest, zal de Zon der gerechtigheid opgaan, en er zal genezing zijn onder Zijn vleugelen; en gij zult uitgaan, en toenemen, als mestkalveren”, Mal. 4:2.*

De wijzen uit het Oosten moesten hun wijsheid prijsgeven, want zij zochten de geboren Koning der Joden in Jeruzalem aan het hof van Herodus. Zij hebben de Wijsheid Gods echter niet in een koninklijk paleis, maar in een beestenstal gevonden. Liggende in een kribbe hebben zij het Kindeke Jezus aanschouwt en aanbeden. *“En op Hem zal de Geest des HEEREN rusten, de Geest der wijsheid en des verstands, de Geest des raads en der sterkte, de Geest der kennis en der vreze des HEEREN”, Jes. 11:2.*

Dus als Christus mijn Wijsheid is, hoeveel verstand moet ik dan nog meebrengen? Het menselijke verstand is een slap gevalletje en een sta-in-de-weg in geestelijke zaken, want de ratio zoekt de logica, maar het geloof geloofd.

Gods volk is wijs, omdat Christus haar Wijsheid is, en zij heeft geen

mensenverstand, want dat heeft zij verloren in de dood van Christus. Als Christus onze Wijsheid is, dan moeten we alles aan Hem belijden, vragen, bidden en smeken. Christus weet alles, kent alles en kan alles, en is een Beloner dergenen die Hem zoeken.

Er is echter niemand die God zoekt, ook niet tot één toe. Christus heeft God gezocht, Zijn eer en deugden, en degenen die in Hem geloven, van Hem gevonden zijn, zoeken Hem te verheerlijken, Hem te roemen die ons blijdschap geeft.

De Wijsheid is gerechtvaardigd geworden van al haar kinderen. Gods kinderen zullen -als zij op haar plaats zijn- God rechtvaardigen in al Zijn wegen en werken, omdat zij der Wet gestorven zijn en Gode leven.

Willen wij Gode leven, moeten wij sterven aan alles wat God en Christus niet is, dat geldt ook voor ons verstand, onze inzichten en denkbeelden en het einde der Wet, Christus, hebben leren kennen, tot onze Rechtvaardigheid, Wijsheid en Heiligheid, ja, tot onze volkomen Verlossing.

Het naamchristendom roemt altijd in en steunt altijd op menselijke wijsheid, waar zij dan de naam ‘genade’ aan plakken, maar het is allemaal inbeelding.

“Doch wij prediken Christus, den Gekruisigde, den Joden wel een ergernis, en den Grieken een dwaasheid; maar hun, die geroepen zijn, beiden Joden en Grieken, prediken wij Christus, de Kracht Gods, en de Wijsheid Gods, want het dwaze Gods is wijzer dan de mensen; en het zwakke Gods is sterker dan de mensen”, 1 Kor. 1:23-25.

Het is dus niet zo dat onwedergeboren mensen -zelfs al bekleden ze een kerkelijk ambt- in leer kunnen toenemen, want zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen, want die tot God komt, moet geloven, dat Hij is, en een Beloner is dergenen, die Hem zoeken (Hebr. 11:6).

“Die wijs is, zal horen en zal in leer toenemen.”

In de ware wijsheid zit dus een opwas, zoals Christus in Lukas 19:26 leert. *“Want ik zeg u, dat een iegelijk, die heeft, zal gegeven worden...”*

Christus laat ook de andere kant van de medaille zien, namelijk dat degenen die geen wijsheid in God hebben alles afgenomen zullen worden hetgeen zij menen te bezitten. *“...maar van degene, die niet heeft, van dien zal genomen worden ook wat hij heeft.”*

Al stijgt de menselijke wijsheid tot het getal 666, dan nog zal een zuigeling in de genade de wereld in wijsheid overtreffen. *“Want Ik zal u mond en wijsheid geven, welke niet zullen kunnen tegenspreken, noch*

wederstaan allen, die zich tegen u zetten”, Luk. 21:15.

Menselijke geleerdheid leidt tot opgeblazenheid of zelfs tot krankzinnigheid. Hoe geleerder, hoe onbekeerder en hoe bekeerder in eigen oog, des te verkeerder in Gods oog, want de dwaas zegt in zijn hart: “Er is geen God!” (Ps. 14:1 - Ps. 53:1). *“Ja, al stiet gij den dwaas in een mortier met een stamper, in het midden van het gestoten graan, zijn dwaasheid zou van hem niet afwijken”,* zegt de Spreukendichter. (Spr. 27:22). Gods volk weet ervan bij de inleving. Dat zijn de dwazen om Christus’ wil.

“Want gij ziet uw roeping, broeders, dat gij niet vele wijzen zijt naar het vlees, niet vele machtigen, niet vele edelen. Maar het dwaze der wereld heeft God uitverkoren, opdat Hij de wijzen beschamen zou; en het zwakke der wereld heeft God uitverkoren, opdat Hij het sterke zou beschamen en het onedele der wereld, en het verachte heeft God uitverkoren, en hetgeen niets is, opdat Hij hetgeen iets is, te niet zou maken; opdat geen vlees zou roemen voor Hem”, 1 Kor. 1:26-29.

Een eenvoudig kind van God overtreft de wereldse wetenschap in wijsheid, want een Christen leeft Gode door het geloof en is van God geleerd.

Degenen die door waarachtige bekering wijs gemaakt zijn, zullen in leer toenemen. Welke leer wordt hier bedoeld, waarvan in onze spreuk van overdenking melding wordt gemaakt?

Niets anders dan de leer van Christus. Wat is eigenlijk de leer van Christus? De leer van Christus is de vrije genadeleer, vervat in het Oude en Nieuwe Testament, welke verkondigd is door de apostelen en de profeten, ja, door Christus Zelf.

De leer van Christus wordt gekend aan het einde van de Wet door het geloof, want het einde der Wet is Christus en Christus is nooit te scheiden van Zijn leer, want wie in de leer van Christus niet blijft, deze heeft noch de Vader noch de Zoon. Kerkelijke oecumene die ten koste gaat van de leer van Christus is een eenheid van de duivel, waarvan de Samen-op-weg kerk een vrucht is.

De leer van Christus is Gods Woord, van Genesis 1 tot en met Openbaring 22. *Christus getuigt daar Zelf van: “Onderzoekt de Schriften; want gij meent in dezelve het eeuwige leven te hebben; en die zijn het, die van Mij getuigen”, Joh. 5:39.*

Gods volk neemt dus toe in de kennis van Christus, maar de weg waarin zij toenemen in die kennis, staat haaks op de rede van het verstand, ja, gaat er dwars tegen in.

Het menselijke verstand vat de genade(leer) niet. *“Daarom dat het bedenken des vleses vijandschap is tegen God; want het vlees onderwerpt zich der Wet Gods niet; want het kan ook niet”, Rom. 8:7.*

Om genade te ontvangen, zullen we aan de Wet gestorven moeten zijn en om in de genade toe te nemen, zullen we dagelijks moeten sterven. Dat moet niet, het gaat zo, gelijk Paulus getuigt: *“Want ik ben door de Wet der Wet gestorven, opdat ik Gode leven zou”, Gal. 2:19.* En in 1 Corinthhe 15:31 zegt hij: *“Ik sterf alle dagen, hetwelk ik betuig bij onzen roem, dien ik heb in Christus Jezus, onzen Heere.”*

Dus hoe neemt Gods volk toe in de leer? Door de oude mensdood te sterven en vervolgens dagelijks overgegeven te worden in de dood om Jezus’ wil. En mensen, daar solliciteert niemand naar, ook Gods volk niet. Voor dat volk geldt: *“Want uit genade zijt gij zalig geworden door het geloof; en dat niet uit u, het is Gods gave”, Ef. 2:8.*

Het tweede waarop de spreukendichter wijst, is, dat degene die verstandig is, dus degene die met Goddelijk licht bestraald wordt, wijze raad zal bekomen.

Kijk, als je je zelf voor wijs verslijt, zit je niet om wijze raad verlegen. Je weet het allemaal zelf wel en je denkt dat je je wel door het leven heen zal slaan.

Ja, zo wil ieder mens van nature, want om steil en diep afhankelijkheid van God te zijn, dat leert onze verdorven natuur niet. Daar moeten we verstandig voor gemaakt zijn bij God vandaan, om dan te zien op de hand des Heeren om van Hem nooddrift te begeren voor tijd en eeuwigheid beide.

Veel mensen denken echter dat als God de mens verstandig maakt, die mens ineens heel wijs voor de dag komt en precies weet hoe hij handelen moet. Zo is het echter niet.

De wijsheid Gods wordt altijd geopenbaard in onze dwaasheid en radeloosheid. God sluit Zich nooit aan in het verlengde van onze gedachten, want Zijn gedachten zijn zovele malen hoger dan onze gedachten. De mens overdenkt zijn weg, maar de Heere bestuurt zijn gang, dwars door de onmogelijkheid heen, en ondanks de omstandigheden.

Er is namelijk raad voor radelozen en hulp voor hulpelozen. *“Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij is op Zijn schouder; en men noemt Zijn naam Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vrededorst”, Jes. 9:6.*

Dus om wijze raad te bekomen, moet je je verstand inleveren. Een kind,

lopend aan de hand van zijn vader in druk verkeer, steunt niet op zijn verstand, maar vertrouwt zich geheel aan zijn vader toe. Dat kind is ervan overtuigd dat zijn vader de juiste beslissingen voor hem neemt! Hij vertrouwt zich volledig aan hem toe, omdat hij het zelf niet weet.

Een klein kind heeft van verkeersregels geen verstand. Zo is het ook in het genadeleven. Gods volk heeft van de Wet van Mozes geen verstand, want als het gebod komt, worden ze radeloos en hopeloos. Als het gebod komt, blijft er een dwalend en verdoemelijk volk over die steeds weer in het rechte spoor geleid moet worden.

Of hebt u er geen kennis aan, geliefden? Kunt u uzelf nog op de been houden met uw verstandige inzichten?

Gods volk kan op eigen benen niet meer lopen en op hun verstand niet steunen, want daar zijn ze bedrogen mee uitgekomen. Want die vertrouwt op 's mans benen, zal God geen hulp en heil verlenen.

Dat is een doorgaande les, waarvan de profeet Zefanja getuigt: *“Maar Ik zal in het midden van u doen overblijven een ellendig en arm volk; die zullen op den Naam des HEEREN betrouwen”, Zef. 3:12.*

Dus de verstandigen zijn ellendig en arm in zichzelf, maar betrouwen op de Naam des Heeren. Ze leven door het geloof dat door de liefde is werkende. De liefde uit God denkt geen kwaad en in de volmaakte liefde is geen vrees.

Wat dat betreft leven we in zware tijden. Een tijd waarin de liefde van velen zal verkouden. Het is zelfs zo erg in onze dagen dat Micha 7:5-7 haar letterlijke vervulling krijgt: *“Geloof een vriend niet, vertrouwt niet op een voornaamsten vriend; bewaar de deuren uws monds voor haar, die in uw schoot ligt, want de zoon veracht den vader, de dochter staat op tegen haar moeder, de schoondochter tegen haar schoonmoeder; eens mans vijanden zijn zijn huisgenoten. Maar ik zal uitzien naar den HEERE, ik zal wachten op den God mijns heils; mijn God zal mij horen.”*

O, wat ligt er een rouwfloers over de Kerke Gods. Men veracht elkander om het minste en het geringste. Door jaloezie en afgunst slaan er velen aan het lasteren.

Omwille van de lieve vrede wordt de waarheid in onze dagen op een schrikbarende wijze verdraaid tot veler verderf (2 Pet. 3:16). De Heilige Geest houdt -bij monde van Petrus- echter niet op om de oprechten en de verstandigen in Christus te onderwijzen: *“Gij dan, geliefden, zulks te voren wetende, wacht u, dat gij niet door de verleiding der gruwelijke mensen mede afgerukt wordt, en uitvalt van uw vastigheid; maar wast op in de genade en kennis van onzen Heere en Zaligmaker Jezus Christus. Hem zij de heerlijkheid, beide nu en in den dag der eeuwigheid”, 2 Pet.*

3:17-18.

Het enige adres waar wij wijze raad kunnen bekomen, volk des Heeren, is het hemelhof. Gods inspraak doet uw ziel herleven. De psalmdichter zingt ervan: *“Merk op mijn ziel wat antwoord Góð u geeft. Hij spreekt gewis tot elk die voor Hem leeft.”*

De verstandigen letten op wat God doet en geven verstandig acht op 's Heeren handelingen, namelijk hoe Hij hen leidt in Zijn genadige voorzienigheid en soevereiniteit.

Hoeveel goedbedoelde raad zij ook van 's mensenzijde krijgen aangereikt, de verstandigen zitten om Gods raad en goedkeuring verlegen en kunnen geen stappen ondernemen op gezag van mensen, zelfs niet van begenadigde mensen, tenzij zij Gods hand erin opmerken.

Tot haar schaamte kan ook Gods volk dikwijls dwaas handelen en ik geloof dat velen van Gods volk met mij zullen instemmen dat zij altijd maar weer zichzelf tegen komen, eigen wegen gaan, op 'vogelgeschrei' acht slaan, Achitofel in vertrouwen nemen, mensen naar de ogen kijken, predikanten een pauselijke stoel toekennen, maar al die dingen komt het vrome vlees duur te staan. God heeft met vlees namelijk geen medelijden en Hij legt Zijn volk gedurig in het stof des doods opdat zij zich gedurig herinneren volstrekt vleselijk te zijn, verkocht onder de zonde en daarin wassen zij op in de dingen die van God zijn.

“Die verstandig is zal wijzen raad bekomen.”

De raad des Heeren zal bestaan en Hij zal al Zijn welbehagen doen. Hij geeft niet alleen raad; Zijn Naam is Raad. *“Ik raad u dat gij van Mij koopt goud, beproefd komende uit het vuur, opdat gij rijk moogt worden; en witte klederen, opdat gij moogt bekleed worden, en de schande uwer naaktheid niet geopenbaard worde; en zalf uw ogen met ogenzalf, opdat gij zien moogt”, Openb. 3:18.*

De inhoud van een Schriftuurlijk-bevindelijke prediking is de volle raad Gods. Paulus zegt: *“Want ik heb niet achtergehouden, dat ik u niet zou verkondigd hebben al den raad Gods”, Hand. 20:27.*

Daar waar de volle raad Gods verkondigd wordt, zullen de verstandigen wijze raad bekomen.

Salomo geeft ook het doel hiervan aan, namelijk: *“Om te verstaan een spreuk en de uitlegging, de woorden der wijzen en hunne raadselen.”*

Laten we er eerst eens van zingen, en wel van de 32^e Psalm, daarvan het vierde vers.

*Gij zijt mij, Heer', ter schuilplaats in gevaren;
Gij zult mij voor benauwdheid trouw bewaren;
G' omringt me, daar Gij mij in ruimte stelt,
Met blij gezang, dat mijn verlossing meldt.
Mijn leer zal u, o mens, naar 't recht doen hand'len,
En wijzen u den weg dien gij zult wand'len;
Ik zal u trouw verzellen met mijn raad;
Terwijl mijn oog op u gevestigd staat.*

Jozef moest in de gevangenis terecht komen teneinde de dromen van Farao te verklaren, maar Gods oog was op Jozef om hem te verzellen met Zijn nooit aflatende trouw en Zijn eeuwigdurende raad.

Het kenmerk van een echte wijze is, dat hij niet wijs is in eigen oog. Als Farao de uitleg van zijn dromen van Jozef verwacht, corrigeert Jozef hem en wijst hem op God Die de dromen alleen kan verklaren.

Woorden der wijzen zijn raadsels in de ogen van de ongelovigen en wereldse wijzen.

Waarom sprak de Heere Jezus in gelijkenissen? *“Opdat zij ziende zien, en niet bemerken, en horende horen, en niet verstaan; opdat zij zich niet te eniger tijd, bekeren en hun de zonden vergeven worden”, Mark. 4:12.*

Maar tot Zijn discipelen zei Jezus: *“U is het gegeven, de verborgenheden van het Koninkrijk Gods te verstaan; maar tot de anderen spreek Ik in gelijkenissen, opdat zij ziende niet zien, en horende niet verstaan”, Luk. 8:10.*

Weet u wie hiermee in de banden komen? Gods ware volk! Want als Gods volk zich schuldig mag kennen, krijgen zij de slag naar binnen en moeten zij een huichelaar inleven. Achitofel is wat dat betreft nog springlevend en als ik die valse raadgever op bezoek krijg, mensen, zou de strop mijn deel zijn, als de Waarheid me niet opnieuw zou vrijmaken. De ware wijsheid loopt dus niet over de letter van het Woord waarin zovele belijders in onze dagen verstrikt zitten, door met het Woord te werken, het gaat erom dat Gods Woord met ons werkt en we de kracht van dat Woord ervaren en de geestelijke inhoud ervan verstaan.

Tenminste, daar gaat het de verstandigen om, namelijk om te verstaan een spreuk én de uitlegging. Daar ging ook het de Moorman om toen hij de rol van Jesaja las. Filippus vroeg hem: *“Verstaat gij ook hetgeen gij leest?”*

De Moorman antwoordde: *“Hoe zou ik toch kunnen, zo mij niet iemand onderricht?”*

Om de geestelijke betekenis van het Woord te kunnen verstaan hebben

we een uitlegger nodig. Dat is de Heilige Geest, want Filippus was maar het middel.

God werkt door de dwaasheid der prediking, maar de dwaasheid der prediking wordt zo weinig meer gevonden in onze dagen. Men wil theologische geleerdheid en een klinkende exegese. Maar de ware hermeneutiek is naar de zin en mening des Geestes en er is maar één mening des Geestes, die God Zijn kinderen openbaart.

Christus dankt Zijn Vader daarvoor. *“Ik dank U, Vader! Heere des hemels en der aarde; dat Gij deze dingen voor de wijzen en verstandigen verborgen hebt, en hebt dezelve den kinderkens geopenbaard; ja, Vader, want also is geweest het welbehagen voor U”, Luk. 10:21.*

Het gros belijders gaat op in de rede en dezulken willen het begrijpen, maar Filippus preekte geen begripsleer, maar verkondigde de Moorman terstond Jezus, de kracht Gods en de Wijsheid Gods!

Die prediking is zeer verdacht in onze dagen, want men wil een weg, men wil kenmerken, men wil geschiktheid, men wil bekeerd worden, men wil het begrijpen, alleen willen we geen verloren zondaar zijn.

Daarom zullen hoeren en tollenaars ons voorgaan in het Koninkrijk der hemelen. Christus is niet gekomen voor mensen die Hem begrijpen en voor Hem in de rij staan, maar voor erfwachters van de hel, die in hun zonden en ellenden niet meer weten waar ze het zoeken moeten, ja, die tot de vrijwillige erkenning komen dat er geen andere plaats meer voor hen overblijft dan de eeuwige rampzaligheid.

Dezulken zoekt Jezus op, om hen te wassen en te reinigen met Zijn dierbaar bloed!

Geliefden, kent u het? Kent u Hem? Bent u door Hem gekend?

Tegenwoordig is men bang geworden om terstond Jezus te preken voor degenen die op de mesthoop van hun bestaan liggen. Velen preken ‘geschiktmakende genade’ alvorens tot Christus te kunnen gaan. Dan moet je eerst aan allerlei voorwaarden voldoen, maar wij zijn en worden nóóit geschikt voor Christus. Christus is echter geschikt voor een verloren zondaar.

Verloren ziel in ons midden, werp je adamslijk maar voor de voeten van de tweede Adam, dan zal Hij wel de adem des levens in je blazen, opdat je het leven zal ontvangen in Zijn Naam.

Anderen preken het Evangelie als een nieuwe wet en dan moet je na ontvangen genade hard aan de slag om God te behagen, maar zo wordt genade een werk en dan is genade geen genade meer. Christus is het Begin der Schepping Gods en in Hem vinden wij wat wij voor God zijn

moeten, namelijk rechtvaardig en heilig.

Christus, die ons geworden is, Wijsheid van God, en Rechtvaardigheid, en Heiligmaking, en Verlossing (1 Kor. 1:30). Christus is de Alpha en de Omega, het Begin en het Einde, de Eerste en de Laatste.

Als Christus het Begin en het Einde, de Alpha en de Omega niet is, wie zal het dan wel moeten zijn? Als Christus niet het Begin is van het nieuwe leven, is Hij tevergeefs gestorven. Dan zijn ook allen die in Hem ontslapen zijn, voor eeuwig verloren. Als Christus niet het Begin is van het geestelijke leven, is de prediking ijdel en ijdel is dan ook ons geloof.

Hele kerkdenominaties leren dat het geestelijke leven begint met de kennis der ellende, maar dat is een kunstig verdichte fabel. De kennis der ellende gaat aan het leven in Christus vooraf!

Paulus bewijst dat ook in Romeinen 3:20: *“Want door de Wet is de kennis der zonde.”* Hij kende de zonde niet dan door de Wet. In het licht van Gods heiligheid, heeft Paulus zichzelf leren kennen als de grootste van alle zondaren, en in zijn eertijds hield hij dat voor onmogelijk, maar dat kwam omdat hij in zijn eertijds totaal zonder de Wet leefde, hoewel hij meende dat hij Gode behaagde door het doe-dat der Wet. En in die ijver werd Paulus van zijn paard geslagen, ja, en toen was die man ineens uitgewerkt en wist niets meer.

O, geliefden, al loopt je tegen de Wijsheid Gods op, zoals Paulus, dan word je in één klap blind in ‘s Heeren wegen. Dan is al je wijsheid vergaan. Dan komt er een dag in je leven, geliefden, dat je vreest al je verstand te moeten verliezen, omdat de Wet een volmaakte gehoorzaamheid van je afeist.

O, dan komt er een dodelijk vijandig mens openbaar, want het bedenken des vleses is vijandschap tegen God en van nature kunnen we alleen maar vleselijk denken, vleselijk handelen, want een mens is enkel verkeerdheid.

Dan wordt het zo waar hetgeen in Johannes 16:8 staat geschreven: *“En Die (de Heilige Geest) gekomen zijnde, zal de wereld overtuigen van zonde, en van gerechtigheid, en van oordeel.”*

Voor de wedergeborenen? Nee, want er staat: *“Van zonde, omdat zij in Mij NIET geloven.”*

Dus dat geldt de onbekeerde wereld, inclusief de bekommerde godsdienst zonder Christus kennis.

Door de Wet is dus de kennis der zonde, maar het nieuwe leven is in kennis der ellende als zodanig niet gelegen, maar in de verlossing daarvan, namelijk in de Verlosser, in Christus.

Als we de dwaling koesteren dat de wedergeboorte begint met de

ellendekennis, zullen we er bedrogen mee uitkomen. Ellendekennis kan diep gaan en als de Geest een ziel gaat overtuigen van zonde, gerechtigheid en oordeel, dan is de Wet scherpvaardiger dan enig tweesnijdend zwaard (Hebr. 4:12). Het zwaard des Geestes gaat dwars door je bestaan en dat is noodzakelijk te kennen, maar zolang de openbaring van Christus aan je hart achterwege blijft, zal de hel je deel zijn, zoals we dat ook bij Judas zien. Die man was wel ontdekt aan zijn zonden, maar hij kwam niet tot berouw en hij verhing zich, omdat hij geen zaligmakende kennis had aan Christus. Filippus verkondigde de Moorman terstond Jezus, want in het leven van de Moorman was reeds plaats gemaakt voor een Lam dat ter slachting geleid was geworden.

Die man was naar Jeruzalem gereisd om God te aanbidden, maar omdat hij een onbesneden heiden, ja, zelfs een gesnedene was, was hij uit de tempel gegooid en nu was hij op de terugreis zonder de heilstoepassing.

Op weg naar de hel dus, tenminste dat leefde die man in, want hij zat niet vrijblijvend de rol van Jesaja te lezen. Het Woord had kracht gedaan, de Wet was ingekomen, de zonde was bij hem vermeerderd en nu zat er één brok wanhoop op de wagen met het oordeel in zijn ziel.

Daar weet de ‘halleluja-godsdienst’ niets van, nee, dat gaat van beter naar best. Ze hebben het, ze weten het en ze missen het nooit. Gods arme volk daarentegen moet het van de genade die in Christus is hebben. Dat volk is door recht verlost en worden onderhouden door armmakende genade. God gedenkt echter aan de Zijnen ook als zij door droefheid kwijnen. Ze worden steeds Zijn hulp gewaar in zielsbenauwdheid en gevaar. Ze moeten door vele verdrukkingen heen, alvorens de hemelstad binnen te gaan. David wist er wat van en geeft daar melding van in Psalm 34:19: *“Vele zijn de tegenspoeden des rechtvaardigen; maar uit alle die redt hen de HEERE.”*

Het ging de Moorman echter niet alleen om de uitleg van het Woord, maar om de raadselen van zijn ziel opgelost te krijgen. *“Om te verstaan de woorden der wijzen en hun raadselen.”*

Zalig worden is een eeuwig wonder en als we het wonder ervan niet beleven, weten we niet wat de zaligheid is. De verborgenheid der godzaligheid is groot. God geopenbaard in het vlees. Dat is een verborgenheid voor het vlees en het verstand kan dat geheim niet doorgronden. Het moet ons geopenbaard worden in het oordeel van ons bestaan.

Alleen de Heilige Geest kan ons het geheim van zalig worden openbaren en als Hij dat doet, maakt Hij ons levend in en door Christus, zodat we een nieuw schepsel zijn in Christus. *“Zo dan, indien iemand in Christus is,*

die is een nieuw schepsel; het oude is voorbijgegaan, ziet, het is alles nieuw geworden”, 2 Kor. 5:17. Dan zullen we de woorden der wijzen verstaan naar de mate des geloofs. Dat zijn geen woorden eens bezetene, maar aller aanneming waardig, woorden van gezond verstand.

Van nature hebben we geen gezond verstand, maar een bedorven verstand, want het gedichtsel van ‘s mensen hart is alleenlijk boos van zijn jeugd aan.

Ons hart moet vernieuwd worden, want dan zullen we ook wijsheid en genade van God ontvangen.

God had Salomo wijsheid en zeer veel verstand gegeven, en een wijd begrip des harten, gelijk zand, dat aan den oever der zee is. En de wijsheid van Salomo was groter dan de wijsheid van al die van het oosten, en dan alle wijsheid der Egyptenaren; ja, hij was wijzer dan alle mensen en zijn naam was onder alle heidenen rondom. Salomo sprak drieduizend spreuken; en het zijn woorden der wijzen.

Wat moeten we verstaan onder de woorden der wijzen? Zijn dat de woorden van Gods volk in het algemeen? Ik meen van niet. De woorden der wijzen zijn in de eerste plaats te vinden in Gods Woord en komen uit de Mond der Waarheid Zelf, dat is Christus. Ook de profeten en apostelen spraken woorden der wijzen, omdat de Heilige Geest hen die gaf uit te spreken. Gods volk kan de woorden der wijzen spreken, maar dan altijd op grond van het Woord.

De wijzen in Christus in onze dagen zijn zeer schaars en ze zijn altijd klein in getal geweest. Je moet ze dikwijls met een lampje zoeken, vooral in onze dagen. Zelfs als Jesaja om zich heen kijkt, moet hij het uitroepen: *“Wee mij, want ik verga! dewijl ik een man van onreine lippen ben, en ik woon in het midden eens volks, dat onrein van lippen is; want mijn ogen hebben den Koning, den HEERE der heirscharen gezien”, Jes. 6:5.*

De Wijzen uit het Oosten waren weinig in getal en zo is het ook met Gods ware volk. Christus spreekt van een klein kuddeke in Lukas 12:32: *“Vreest niet, gij klein kuddeken, want het is uws Vaders welbehagen, ulieden het Koninkrijk te geven.”* Maar veracht de wijzen in Christus niet omdat zij schaars zijn, want de meerderheid der wereld moet de minderheid der kinderen Gods dienen. Ezau de meerdere, moest Jakob de mindere dienen, want God heeft Jakob -dat is Zijn volk- liefgehad, en Ezau gehaat.

Eén man met God is de Meerderheid, ook al zijn we van geen betekenis in de ogen der godsdienstige braven, en ook niet in de ogen der wereld. De rammen van Nebajoth zullen u echter dienen, volk des Heeren, want het gaat God maar om één volk en dat is Gods volk in Christus. Wel

zullen zij varen die Hem beminnen, die Zijn volk beminnen, die hun vijanden beminnen. ‘t Zijn de kinderen des Allerhoogsten Gods.

De rammen van Nebajoth vormen dikwijls het steigerhout voor de kinderen Sions, en de aarde komt het levende Kind te hulp in de ure der verzoeking die over de gehele wereld komen zal, want God helpt Zijn volk door de wereld heen en laat hen ook Zijn lof vertellen.

Sommigen van Gods volk zijn van God geleerd om anderen te onderwijzen in de weg der zaligheid. Dat zijn de wijzen die de woorden der wijsheid spreken. Hoewel de woorden der wijzen altijd haaks staan op het menselijke begripsvermogen, moet je je door hen laten onderwijzen, tenminste als je belang hebt in je eeuwige toekomst. De prediker leert ons dat *“het beter is te horen het bestraffen des wijzen, dan dat iemand hore het gezang der dwazen”, Pred. 7:5.*

De woorden der wijzen en hun raadselen zijn alleen te verstaan door de degenen die van dood levend gemaakt zijn in en met Christus, want dat zijn de verstandigen waarvan Salomo spreekt. Buiten Christus is er niemand die verstandig is. *“Gelijk geschreven is: Er is niemand rechtvaardig, ook niet een; er is niemand, die verstandig is, er is niemand, die God zoekt”, Rom. 3:10-11.*

De bevindelijke leer van Christus is een groot misterie voor het vlees. Het menselijke verstand kan op geen enkele wijze in dat grote geheim dringen.

De leer der zaligheid is dan ook geen begripsleer, maar geloofsleer. God kan niet begrepen worden, maar alleen geloofd en aanbeden worden en dat in Christus.

De woorden der wijzen, waarvan Salomo er één was, is geen begripstaal en daarom een ergernis voor het godsdienstige vlees en het is dwaasheid voor de wetenschappelijke mens. Dat zeg ik niet, dat leert Gods Woord. Gods Woord neemt heel die wereldwijsheid op de korrel. *“Waar is de wijze? Waar is de Schriftgeleerde? Waar is de onderzoeker dezer eeuw? Heeft God de wijsheid dezer wereld niet dwaas gemaakt? Want nademaal, in de wijsheid Gods, de wereld God niet heeft gekend door de wijsheid, zo heeft het Gode behaagd, door de dwaasheid der prediking, zalig te maken, die geloven; overmits de Joden een teken begeren, en de Grieken wijsheid zoeken”, 1 Kor. 1:20-22.*

De dwaasheid der prediking is dwaasheid in de ogen der wereldwijzen en een raadsel voor de biblicistische Schriftgeleerden.

Al hadden de Filistijnen niet met Simsons kalf geploegd, hadden zij zijn raadsel niet kunnen oplossen. Zo is het ook geestelijk. Vele dominees ploegen met andermans kalf om indrukmakende preken te houden,

maar Christus zegt: *“Een iegelijk dan, die het van den Vader gehoord en geleerd heeft, die komt tot Mij”, Joh. 6:45.*

Christus toetste Zijn discipelen met de vraag: *“Wie zegt Gij dat ik ben?”*

Christus vroeg Zijn discipelen niet naar oudvaderkennis, niet naar letterknechtelijke wijsheid, maar naar zaligmakende kennis. *“Wie zegt Gij dat Ik ben?”*

Petrus antwoordde: *“Gij zijt de Christus, de Zoon des levende Gods!”*

Die kennis had Petrus van de Vader geopenbaard gekregen en hij sprak vanuit de persoonlijke bevinding der heiligen.

Geliefden, kunnen wij die vraag beantwoorden zoals Petrus die beantwoordde, namelijk bij de Vader vandaan?

Zijn we reeds tot Christus gekomen, geliefden, omdat de Wet ons vervloekt heeft en ons het paradijsvonnis presenteerde? Heeft de Vader ons de Zoon reeds aangewezen, zoals Hij van Hem getuigt: *“Deze is Mijn geliefde Zoon, in Denwelken Ik Mijn welbehagen heb; hoort Hem!” Matth. 17:5?*

De Vader verklaart de Zoon en de Zoon verklaart de Vader, want die Mij gezien heeft -zegt Christus- die heeft de Vader gezien (Joh. 14:9). Die kennis is het beginsel der wijsheid en allen die ze doen hebben goed verstand, ofwel een geheiligd verstand van God en goddelijke zaken.

Dus als we Christus gezien hebben, als zijnde Zijn eigendom, kennen we de Vader, want Christus heeft tot mij gezegd: *“Want de Vader Zelf heeft u lief, dewijl gij Mij liefgehad hebt, en hebt geloofd, dat Ik van God ben uitgegaan”, Joh. 16:27.*

Dus de ware liefde is uit God, want wij hebben Hem lief, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad (1 Joh. 4:19). Daaruit volgt dat: *“Zo iemand Mij liefheeft, die zal Mijn woord bewaren; en Mijn Vader zal hem liefhebben, en Wij zullen tot hem komen, en zullen woning bij hem maken”, Joh. 14:23.* Het kenmerk van het ware genadeleven is dat we Gods Woord bewaren, de woorden van Christus bewaren, dat is: de woorden der opperste Wijsheid bewaren. Waarom? Om de verborgenheid der godzaligheid te mogen kennen voor eigen hart en leven en God daarvan de eer geven.

Paulus getuigt ervan in 1 Timotheus 3:16: *“En buiten allen twijfel, de verborgenheid der godzaligheid is groot; God is geopenbaard in het vlees, is gerechtvaardigd in den Geest, is gezien van de engelen, is gepredikt onder de heidenen, is geloofd in de wereld, is opgenomen in heerlijkheid.”*

Gods Woord bewaren is wat anders dan met Gods Woord aan de slag gaan. ‘Bidt en werk’ is de slogan van de godsdienst, maar Gods volk kan niet bidden als zij bidden moeten en als zij waarlijk bidden, zoals Paulus bad in de straat der Rechte, bidt de Heilige Geest in hen met

onuitsprekelijke zuchtingen. En werken kunnen zij ook niet, want daaraan zijn zij gestorven. Ze leven uit de arbeid van een Ander.

Ik ga eindigen. Straks zullen we allen staan voor de rechterstoel van Christus. Dan zal het onderscheid definitief openbaar komen waaruit wij geleefd hebben en aan welke kant wij staan. Het is nu nog het heden der genade, hoewel ik geloof dat er velen op het kerkelijk erf al richterlijk zijn overgegeven, omdat zij de waarheid niet in liefde ontvangen, maar openlijk tegenstaan en met hun gedrag bewijzen dat zij Christus openlijk verwerpen.

God is echter een God Die de goddelozen rechtvaardigt, dus er is nog plaats. Valt dan die God heden te voet, op genade of ongenade. Het is beter om aan Zijn gezegende voeten te sterven, dan straks voor eeuwig te worden buitengesloten.

O, geliefden, er is raad voor radelozen en hulp voor hulpelozen, zaligheid voor verdoemden en gerechtigheid voor criminelen. Christus is de Wijsheid Gods, en zal Hij u -ziel in de geestelijke duisternis- niet kunnen onderwijzen in de weg die gij gaan moet? Zal Hij, Die de Weg is, u niet de weg kunnen wijzen die gij gaan moet? Zal Hij, Die de Waarheid is, u niet kunnen onderwijzen in alle bestendige wijsheid? Zal Hij, Die het leven is, u -die dood zijt in zonden en misdaden- niet het leven kunnen geven?

Ja, zegt een ziel in ons midden, ik weet dat Hij het doen kan, maar zal Hij ook mij genadig willen zijn?

O, ziel, Christus is gewilliger om u genade te schenken, dan dat u het hebben wil. Hij WACHT om genadig te zijn.

Wanneer? Als u uw leven onvoorwaardelijk stelt in Zijn hand, op genade of ongenade.

U zegt: Zal hij mij -vuile zondaar die ik ben- dan niet doden?

Job zegt: “Ziet, zo Hij mij doodde, zou ik niet hopen?”

U zegt: maar Job was een kind van God!

Dat is waar, maar weet u wat de koning van Ninevé deed op de oordeelsprediking van Jona?

Hij mijnde het oordeel en gaf bevel aan zijn huis en de inwoners der stad: *“Laat mens noch beest, rund noch schaap, iets smaken, laat ze niet weiden, noch water drinken. Maar mens en beest zullen met zakken bedekt zijn, en zullen sterk tot God roepen; en zij zullen zich bekeren, een iegelijk van zijn bozen weg, en van het geweld, dat in hun handen is. Wie weet, God mocht Zich wenden, en berouw hebben; en Hij mocht Zich wenden van de hittigheid Zijns toorns, dat wij niet vergingen!” Jona 3:7-9.*

Die heidense koning viel onvoorwaardelijk voor God in stof en as met een wie weet. Hij wist het niet, maar wie weet, God mocht Zich wenden

dat zij niet vergingen. Rechten had hij niet, hij stelde zijn leven in de hand van de God van Israël en viel die God te voet op genade of ongenade.

En, o, geliefden, dat viel eeuwig mee, want er staat zo wonderbaarlijk geschreven: *“En God zag hun werken, dat zij zich bekeerden van hun bozen weg; en het berouwde God over het kwaad, dat Hij gesproken had hun te zullen doen, en Hij deed het niet”, Jona 3:10.*

Welnu, zo gaat het ook in de waarachtige bekering. Uitgewerkt en leeggeweend; lang gewacht en stilgezwegen, als alle hoop mij gans ontviel en niemand zorgde voor mijn ziel, nooit gedacht en toch gekregen,

O, geliefden, om te vallen in het vrije van Gods welbehagen, verkondig ik u dat er Eén geweest is Die Zichzelf eraan gegeven heeft en verloren is gegaan onder het recht Gods, opdat degenen die verloren zijn, door recht behouden zouden worden. *“En Hij deed het niet!”*

Ja, Hij dat oordeel heeft God wel voltrokken aan Zijn lieve Zoon, want de straf die ons de vrede aanbrengt, was op Hem en door Zijn striemen is ons genezing geworden.

O, verloren ziel in ons midden, Hij heft uw hoofd omhoog en doet u Zijn gunst aanschouwen. *“Wie dorst heeft, kome en neme het water des levens om niet!”*

Geliefden, geloven we deze dingen met een geschonken geloof in Christus?

U zegt: Ik kan er niet bij!

Gelukkig, want God kan erbij en Hij schenkt u de genade om niet.

Amen.

Slotzang: Psalm 107:16, 22

5. Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus?

Zingen: Psalm 56:1, 2 en 3

Schriftlezing: Romeinen 8

Gemeente, de tekst van onze verdenking -die wij u met de hulp des Heeren wensen te verklaren, kunt u vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte, in Romeinen 8, de verzen 35 tot en met 39, waar wij nogmaals met u lezen:

“Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus? Verdrukking, of benauwdheid, of vervolging, of honger, naaktheid, of gevaar, of zwaard? (Gelijk geschreven is: Want om Uwentwil worden wij den gansen dag gedood; wij zijn geacht als schapen ter slachting.) Maar in dit alles zijn wij meer dan overwinnaars, door Hem, Die ons liefgehad heeft. Want ik ben verzekerd, dat noch dood, noch leven, noch engelen, noch overheden, noch machten, noch tegenwoordige, noch toekomstige dingen, noch hoogte, noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onzen Heere.”

Gemeente, de apostel Paulus is altijd vervolgd geworden en verdacht gehouden door de godsdienstige Joden. En dat is het deel der vromen, want allen die godzaliglijk willen leven, zullen vervolgd worden.

Eigenlijk heeft Paulus zijn ganse leven moeten strijden tegen de Joden uit de besnijdenis, omdat Paulus de geestelijke betekenis van de Wet preekte, en daar hadden zij geen kennis aan, omdat zij leefde vanuit de regelgeving van Mozes en met zo'n leven kom je niet verder dan een uitwendig zedelijk gedrag, waarvan Christus zegt dat een louter zedelijk leven gelijk is aan witgepleisterden graven, die van buiten wel schoon schijnen, maar van binnen zijn zij vol doodsbeenderen en alle onreinigheid.

O, geliefden, tegen het leven in Christus komt alles tegenop. Gods volk onder het kruis moet door vele verdrukkingen ingaan en ze hebben de littekenen van de Heere Jezus in hun lichaam.

Hoort u? Er staat niet dat Paulus de littekenen van Christus op zijn lichaam heeft, maar IN zijn lichaam. Gods beproefde volk heeft de littekenen van de Heere Jezus in hun lichaam, want er zal een zwaard door uw ziel gaan, volk.

Gods volk onder het kruis wordt elke dag in de dood overgegeven om

Christus' wil, want ze worden door lijden geheiligd.

Daar weet de godsdienst niets van. Nee, die viere elke dag hun vierdagen, spreken met twee tongen en bewegen zich als kameleons door het leven.

Ze zitten in besturen en commissies, houden vergaderingen en hebben volle agenda's, zitten in het voorgestoelte in de kerk, leven alle dagen vrolijk en prachtig, maar Gods arme volk bevindt zich buiten de legerplaats, om de smaadheid van Christus te dragen en in Zijn Naam te lijden.

We zien het in het leven van Paulus. Hij was geroepen om veel te lijden in Jezus' Naam. Paulus schrijft aan de gemeente van Filippi: *"Want u is uit genade gegeven in de zaak van Christus, niet alleen in Hem te geloven, maar ook voor Hem te lijden."*

Wat is dat eigenlijk, lijden in Jezus' Naam?

Geestelijke lijden is een gevolg van belijden. Zodra een kind van God de Naam van Christus gaat belijden, van Hem gaat getuigen, de zonden bestraffen, de dwalingen weerleggen, de valse leraars de wacht aanzeggen, dan volgt daaruit het lijden in Zijn Naam.

Kijk, als je met alle winden meewaait, dan laat de duivel je wel met rust. Maar een echt kind van God gaat belijden, wat grote dingen God aan zijn ziel gedaan heeft; hij gaat hij getuigend de Waarheid belijden, en dat is voor degenen die het horen of een reuke des doods ten dode, of een reuke des levens ten leven.

In de wereld mag ik nog een klankbord hebben, maar in de kerken heb ik dat nooit gehad.

De grenzeloze haat binnen het Refodom jegens het getuigenis van Christus, is met geen pen te beschrijven.

Er zijn nog enkelingen die het mogen verstaan en ook daarvan getuigen, maar het zijn enkelingen, want het gros belijders vermaakt zich in de godsdienst, zonder God en zonder Christus.

Paulus was wat dat betreft ook een enkeling, net zoals Johannes op Patmos dat was.

Daarvan schrijft Paulus: *"Want ik acht, dat God ons, die de laatste apostelen zijn, ten toon heeft gesteld als tot den dood verwezen; want wij zijn een schouwspel geworden der wereld, en den engelen, en den mensen. Wij zijn dwazen om Christus' wil, maar gij zijt wijzen in Christus; wij zijn zwakken, maar gij sterken; gij zijt heerlijken, maar wij verachten. Tot op deze tegenwoordige ure, lijden wij honger, en lijden wij dorst, en zijn naakt, en worden met vuisten geslagen, en hebben geen vaste woonplaats;*

en arbeiden, werkende met onze eigen handen; wij worden gescholden, en wij zegenen; wij worden vervolgd, en wij verdragen; wij worden gelasterd, en wij bidden; wij zijn geworden als uitvaagsels der wereld en aller afschrapsel tot nu toe."

Gods kinderen leven dikwijls in ballingschap en dat kan ook binnen de kerk, want als je God mag vrezen, gaat de godsdienst je mijden als de pest, tenminste als je een getuigende mond gekregen hebt.

Dan krijg je allerlei valse verwijten naar je hoofd geslingerd en dat kan zover gaan, dat ze je staat in Christus gaan belasteren en vervloeken en die aanslagen zijn me niet onbekend.

De opgeblazen godsdienst heeft er geen enkele moeite mee om de onvergeeflijke zonde tegen de Heilige Geest te bedrijven, door het werk Gods en des Geestes te lasteren.

Een vloekende duivel heeft recent nog geprobeerd om mijn mond voorgoed te doen sluiten, maar de Heere heeft mij een geopende deur gegeven die niemand kan sluiten. En als de Heere opent, wie zal dan kunnen sluiten?

Toen ik in Harskamp woonde, was er een ouderling die buiten de kerkenraad om mij lasterlijke brieven schreef, met het doel om mijn mond te snoeren en mijn pen te breken, maar die man is in het gesticht terechtgekomen en de plaatselijke dominee veinsde met die ambtelijke lasterkop mee.

Over de aanslagen van de duivel kan ik wel een boek schrijven en u hebt het recent op de website kunnen lezen hoe sommige godslasteraars van de duivel zwanger zijn, om met hekserij en met godslasteringen mijn mond te snoeren, maar zolang de Heere mijn mond geopend houdt, wie zal die dan kunnen sluiten? En wie zal tegen God strijden en leven?

Wie zal ons kunnen scheiden van de liefde van Christus?

Door de genade in Christus sta ik tot op de huidige dag.

De Psalmist van de oude dag getuigt er ook van: *"Ten ware de HEERE, Die bij ons geweest is, als de mensen tegen ons opstonden; toen zouden zij ons levend verslonden hebben, als hun toorn tegen ons ontstak. Toen zouden ons de wateren overlopen hebben; een stroom zou over onze ziel gegaan zijn. Toen zouden de stoute wateren over onze ziel gegaan zijn. De HEERE zij geloofd, Die ons in hun tanden niet heeft overgegeven tot een roof."*

Ja, want wie zal ons kunnen scheiden van de liefde van Christus? Onze vijanden mogen nog zo groot, zo sterk, zo talrijk, zo machtig en zo kwaadaardig zijn, wat kunnen zij doen? Indien God voor ons is en wij in Zijne liefde blijven, dan mogen wij met heilige vrijmoedigheid alle

machten der duisternis verachten.

Laat de duivel briesen, hij is geketend; laat de wereld alles doen wat in haar vermogen is om ons te bespotten, Christus heeft de wereld overwonnen; de machten en overheden zijn ten onder gebracht en ontwapend; en door het kruis van Christus is over hen getriomfeerd. Wie zal ons durven bestrijden, zo God zelf voor ons strijdt? Wie zal enige valse beschuldiging kunnen inbrengen tegen de uitverkorenen Gods?

Als lastertongen het werk van God aantasten, dan beseffen zij niet welke vreselijke gevolgen dat heeft voor hen. God laat Zich niet bespotten en wat de mens zaait, zal hij ook maaien.

Dus belijden is lijden en daarin is Christus ons voorgegaan. Hij heeft de goede belijdenis beleden onder Pontius Pilatus. Christus is daarin ook onze Plaatsbekleder, volk des Heeren, en zeker niet allen ons tot een Voorbeeld.

De apostel Petrus schrijft in een van zijn brieven: *“Maar gelijk gij gemeenschap hebt aan het lijden van Christus, alzo verblijdt u; opdat gij ook in de openbaring Zijner heerlijkheid u moogt verblijden en verheugen.”*

Gods beproefde kinderen hebben gemeenschap met het lijden van Christus. En dat schrijft Paulus ook: *“Gelijk gij gemeenschap hebt aan het lijden, gij ook alzo gemeenschap hebt aan de vertroosting.”*

En op een andere plaats schrijft den apostel: *“Want ik houde het daarvoor, dat het lijden dezès tegenwoordigen tijds niet is te waarden tegen de heerlijkheid, die aan ons zal geopenbaard worden.”*

De troost en de gemeenschap die de Heere Zijn lijdende kinderen schenkt, maakt voor hen alle bitter zoet.

Er is nog lijden overig voor degenen die van Christus zijn, maar dat is niet aangenaam voor het vlees. Nee, maar we zijn hier niet voor ons plezier, zei tante Lena dikwijls.

Jeremia moest het ook ondervinden: *“Wij lijden vervolging op onze halzen; zijn wij moede, men laat ons geen rust.”*

Weet u waar de ware broederschap geboren wordt? In het ware geestelijke lijden, onder het kruis.

Ik heb me ook weleens heerlijk vergist in sommigen die zich broeders noemen, en in de oudvaders die veel hebben moeten lijden hogelijk roemen, maar als ik dan hun vleesmaaltijden zag en smeer der vette buiken, dan zijn dat de ergste spotters die er bestaan.

Dat zijn mensen die roemen over het boek van Warburton, en bij elke regel schrijven: dat heb ik ook beleefd, maar als je dan hun weeldemaaltijden ziet en hun van vet uitpuilende ogen, dan kan een

kind verstaan dat er een aap aan het woord is, die het ware werk van God probeert te imiteren.

De hongerlijdende John Warburton, voor wie elke broekriem te lang was, wordt in onze dagen geïmiteerd door opgeblazen ballonnen die een buik hebben als een hooischuur en zich rijkelijk in de weelde baden, maar niets weten van het lijden in Jezus 'Naam, niets weten van de verdrukkingen die Gods ware volk moet doorworstelen, niets weten van de langdurige beproevingen en verlatingen, door welke ook mannen als Rutherford, Warburton, Huntington en Kohlbrugge hebben moeten gaan. Daar weet de vrome en hoogbekeerde godsdienst niets van.

Die schreeuwen al moord en brand bij het minste en geringste muggenprikje. En dezulken zijn de felste vervolgers van het levende Kind, omdat zij de geestelijkheid der Wet niet kennen, vallen zij diegenen aan die de Wet geestelijke mogen verstaan, zoals Paulus daarvan o.a. getuigt in Romeinen 7.

Je moet altijd goed opletten of mensen de voetstappen van Christus drukken, want dat is de weg van het lijden. Het huidige christendom is zonder het kruis, zonder de ergernis van het kruis, zonder het lijden. Dat is het verbasterde christendom en die staat tegenover het ware christendom.

Het verbasterde christendom bestaat uit dienstbare zonen, maar het ware christendom zijn kinderen der belofte.

“Doch gelijkerwijs toen, die naar het vlees geboren was, vervolgde dengene, die naar den Geest geboren was, alzo ook nu.”

Alzo ook nu, ook in onze dagen vervolgen degenen die naar het vlees geboren zijn, degenen die naar de Geest geboren zijn. Dienstbare zonen doen we een greep naar de erfenis der heiligen, maar zij grijpen mis, terwijl de kinderen der vrije daartoe van Christus gegrepen zijn.

Maar wie heeft Izak kunnen scheiden van de liefde van Christus? Ismael? Nee, dat heeft Ismael niet kunnen bewerken. Wie heeft Jakob kunnen scheiden van de liefde van Christus? Ezau? Nee, dat heeft Ezau niet kunnen bewerken en Laban ook niet.

Wie heeft Simson van de liefde van Christus kunnen scheiden? Zijn broeders die hem aan de Filistijnen uitleverden? Nee, die konden Simson de zaligheid niet ontnemen, hoewel ze het graag hadden gedaan. Ook Delila kon Simson niet scheiden van de liefde van Christus, want Simson was een kind en knecht des Allerhoogste Gods.

Wie heeft David van de liefde van Christus kunnen scheiden? Saul niet, Absalom niet, Achitofel niet en zijn zonden ook niet.

Wie heeft Salomo van de liefde van Christus kunnen scheiden? De duivel heeft het wel 900 keer geprobeerd met polygamie en bijwijverij, maar het is hem niet gelukt.

Wie heeft Job van de liefde van Christus kunnen scheiden?

Zijn drie hoogverwaande vrienden niet, zijn melaatsheid niet en de duivel ook niet.

Wie heeft Petrus van de liefde van Christus kunnen scheiden? De duivel niet en ook zijn verloochening niet.

Hebben de haatdragende Joden die Paulus constant lagen legde en hem vervolgde, den apostel van de liefde van Christus kunnen scheiden? Hebben verdrukking en benauwdheid dat kunnen bewerken? Ook het gevaar waarin Paulus menigmaal verkeerde heeft hem niet kunnen scheiden van de liefde van Christus.

Want Paulus schrijft: *“Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus? Verdrukking, of benauwdheid, of vervolging, of honger, naaktheid, of gevaar, of zwaard?”*

Als ze mij van de liefde van Christus willen scheiden, moeten ze eerst Christus doden, hetgeen in der eeuwigheid onmogelijk is. Christus is Overwinnaar over de dood, de hel, de zonde en de duivel.

Er is dus geen verdoemenis voor degenen die in Christus Jezus zijn, die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest.

Nu kunnen sommige leden van de christelijke gemeente zich zodanig misdragen dat zij door de oordelen Gods worden geslagen, als zij zich na herhaalde waarschuwingen haaks op de geboden van Christus blijven gedragen, want dat lezen we duidelijk in 1 Korinthe 5:5: *“Denzulken over te geven aan den satan, tot verderf des vleses, opdat de geest behouden moge worden in den dag van den Heere Jezus.”*

Hoewel ik niet geloof en het staat ook nergens vermeld dat degene die Paulus overgeeft aan de satan een kind van God is geweest, want die man pleegde incest en hield het met zijns vaders huisvrouw.

Ook de lasteraars, Hymeneus en Alexander heeft Paulus aan de satan overgeven, opdat zij niet meer zouden lasteren.

Het overgeven van lasteraars aan de satan staat dus in het kader van de kerkelijke tucht. Hun vlees zal verteren, maar toch wordt hen nog tijd gegeven om zich te bekeren, en daartoe dient de tucht. Maar als zij zich niet zullen bekeren, zullen beiden ziel en lichaam verderven in de hel.

Hymeneus en Alexander lasteren de leer van Christus, de leer die Paulus leerde, maar die beiden hebben Paulus niet kunnen scheiden van de liefde van Christus.

Gods Woord leert uitdrukkelijk dat Gods ware knechten te herkennen

zijn dat zij de valse leraars tegenstaan en wederstaan. Paulus schrijft aan zijn geestelijke zoon, Timotheus, en ik zal het u voorlezen uit 2 Tim. 2:15-18, waar geschreven staat: *“Benaarstig u, om uzelfen Gode beproefd voor te stellen, een arbeider, die niet beschaamd wordt, die het Woord der waarheid recht snijdt. Maar stel u tegen het ongoddelijk ijdelroepen; want zij zullen in meerdere goddeloosheid toenemen. En hun woord zal voorteten, gelijk de kanker; onder welke is Hymeneus en Filetus; Die van de waarheid zijn afgeweken, zeggende, dat de opstanding alrede geschied is, en verkeren sommiger geloof.”*

Jeremia moest de valse profeet Hananja het oordeel aanzeggen en dat hebben al Gods ware knechten te doen jegens de valse leraars.

Dat heeft te maken met getrouw zijn in het Koninkrijk en de zaak van Christus.

Predikanten die niet getrouw zijn in de zaak van Christus en de bannen laten liggen, de dwalingen niet weerleggen, de tucht niet handhaven, zijn dikwijls niet van God geroepen.

Want juist als we getrouw mogen zijn in de zaak des Heeren -niet in eigen oog- maar als we de wacht des Heeren getrouw waarnemen, dan zal de hel zich mobiliseren om allerlei lasterpraat rond te strooien, zoals Paulus gedurig ondervond van de Joden uit de besnijdenis en zoals alle getrouwe getuigen van Christus hebben ondervonden.

En in dat kader moeten we de tekst van onze overdenking lezen, in het kader van de aanslagen des duivels, de aanslagen van de godsdienst, de aanslagen van de valse leraars, de lasteringen van degenen die zeggen dat zij Joden en het niet zijn, maar een synagoge des satans zijn.

Gods ware volk woont daar, waar de troon des satans is, want de satan heeft zijn koninkrijk hier op deze aarde, hoewel hij niet de scepter zwaait, want alleen Christus heeft alle macht in hemel en op aarde en vanuit die geloofswetenschap, schrijft Paulus aan de gemeente te Rome: *“Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus? Verdrukking, of benauwdheid, of vervolging, of honger, naaktheid, of gevaar, of zwaard? (Gelijk geschreven is: Want om Uwentwil worden wij den gansen dag gedood; wij zijn geacht als schapen ter slachting.) Maar in dit alles zijn wij meer dan overwinnaars, door Hem, Die ons liefgehad heeft. Want ik ben verzekerd, dat noch dood, noch leven, noch engelen, noch overheden, noch machten, noch tegenwoordige, noch toekomstige dingen, noch hoogte, noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onzen Heere.”*

Gods ware beproefde kinderen zijn de slachtschapen Christi. Op hen heeft de duivel het voorzien. Zij worden vervolgd en gelasterd, ja, de

ganse dag gedood, maar in dit alles zijn zij meer dan overwinnaar, door Hem die ons liefgehad heeft.

Tot dezulken spreekt de verhoogde Immanuel: *“Mijn oog zal op u zijn. Wanneer gij zult gaan door het water, Ik zal bij u zijn, en door de rivieren, zij zullen u niet overstromen; wanneer gij door het vuur zult gaan, zult gij niet verbranden, en de vlam zal u niet aansteken. Want Ik ben de HEERE, uw God, de Heilige Israëls, uw Heiland.”*

De Heere is een vurige Muur rondom degenen die Hem in der waarheid vrezen, Hem eren en in Hem getrouw bevonden worden.

Getrouwheid in de zaak des Heeren wordt in onze dagen nauwelijks meer gevonden. Integendeel, het wordt door de godsdienst bespottelijk gemaakt. Als je niet meeloopt met de grote stroom van de kerkelijke opinie, dan zal de laster van de godsdienst je deel zijn. Dan zal de vijandschap van predikanten je deel zijn, dan zal je van allen gehaat worden.

Het huidige korps predikanten zorgt goed voor zichzelf en ze zullen het we zo draaien en keren dat zij van de ergernis van het kruis geen hinder ondervinden, laat staan dat zij vervolgd zouden worden, nee, daar heeft de huidige godgeleerdheid zich goed voor ingedekt en verzekerd.

Maar Paulus was geen kerkdienaar, maar een dienstknecht van Christus. En daarom werd hij vervolgd, als een pest en een klapper uitgemaakt.

Paulus zou ook door de stenen van de huidige schizofrene godsdienst worden getroffen, omdat Paulus een dienstknecht van Christus was, het Woord recht sneed, de volle raad Gods verkondigde en het vrome vlees van de zaligheid uitsloot door de afsnijdende bediening der Wet. Paulus kende wat dat betreft niemand meer naar het vlees en of de mensen zich nu voor bekeerd uitgaven, of in achting waren, dat scheelde de apostel geen zier, want als het ging om de waarheid van het Evangelie, om de ere Gods en de kroonrechten van Christus, dan spaart Paulus zelfs een engel niet als die een ander evangelie te verkondigen als hij verkondigde, zoals hij schrijft in Galaten 1:8-9: *“Doch al ware het ook, dat wij, of een engel uit den hemel u een Evangelie verkondigde, buiten hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt. Gelijk wij te voren gezegd hebben, zo zeg ik ook nu wederom: Indien u iemand een Evangelie verkondigt, buiten hetgeen gij ontvangen hebt, die zij vervloekt.”*

Hier houdt Paulus geen rekening met bekeerd of onbekeerd, geen rekening met leraars, synodevoorzitters, engelen, koningen noch keizers, allen die een ander evangelie leren als hij geleerd heeft, stelt de Heilige Geest bij monde van Paulus onder de vloek.

O, geliefden, wat leven we dan in tijden van het verbasterde

christendom. De huidige kerken kunnen niet in de schaduw staan van de eerste christengemeente, laat staan dat de huidige godgeleerdheid in staat is de bijbelse tucht te handhaven en de geesten te beproeven of zij uit God zijn. De kerk is zonder Geest, want zij hebben gebroken bakken uitgehouwen die geen water houden.

Men is gaan sjoemelen in de marge, net zoals de SGP dat politiek doet. Maar die houding holt de kerk van binnenuit uit.

Men is gaan sjoemelen met het recht Gods met sentimentele preekjes, omdat het gros predikanten zelf niet door recht verlost is, maar al te dikwijls vervolgers van het levende Kind blijken te zijn.

Er zijn nog getrouwen in den lande, o ja, maar God heeft recht op iedere kansel!

Ik heb u hier al meer gezegd, dat die vrouw die een penning was verloren, niet gezegd heeft dat zij blij was dat zij er nog negen over had. Kijk, dat is de godsdienst van vandaag. Al is het goud verdonkerd, dan is men blij dat ze nog wat zilver hebben en als het zilver wordt weggenomen, dan is men blij dat ze nog wat koper hebben en als het koper is weggenomen, dan zijn ze blij met oud ijzer.

Ik heb het al vele predikanten horen zeggen dat ze blij zijn met wat er nog is. Maar dat zei die vrouw die die ene penning verloren had niet. Zij zocht net zo lang, en zij keerde het huis met bezemen, totdat zij die ene verloren penning weer had teruggevonden. Pas dan is zij verblijd en pas dan gaat zij ervan getuigen dat zij die ene verloren penning weer gevonden heeft.

Zo ook die vader uit de gelijkenis van de verloren zoon. Hij bleef net zolang bidden en smeken en op de uitkijk staan, totdat hij zijn verloren zoon weer in zijn armen sloot.

We zien het ook bij de gelijkenis van het verloren schaap. Die herder heeft niet gezegd, nou ja, ik heb nog 99 schapen, dus 1 schaapje kan ik wel missen, nee, dat zeggen de huurlingen. Daar kun je huurlingen aan herkennen, die geven niets om de schapen, zeker niet om verloren schapen, laat staan dat zij hun even zetten voor de schapen, zoals David als type van Christus deed.

Als de kudde belaagd werd door roofdieren, dan ging David in de bressen staan om zijn kudde te verdedigen met zijn eigen leven en de leeuw bij zijn baard te vatten en hem te verslaan.

Maar weet u wat de laster van de huidige godsdienst is? Dat ze Gods getuigen belasteren op de persoon, omdat zij hun woorden niet kunnen wederstaan, beginnen zij een strijd tegen vlees en bloed.

Maar een strijd tegen vlees en bloed staat haaks op de strijd des geloofs,

want de strijd des geloofs is niet tegen vlees en bloed gericht, maar tegen de verheden, de anti-christelijke machten en krachten, tegen de geestelijke boosheden in de lucht.

En in het kader van die wettige strijd des geloofs, en dat is een strijd van leven en dood, schrijft Paulus: *“Wie zal ons kunnen scheiden van de liefde van Christus?”*

De tekst van onze overdenking is al vele malen misbruikt door het slachtoffer-christendom, maar Paulus schrijft dit niet vanuit een slachtoffer-positie, nee, hij schrijft deze dingen vanuit de strijd waarin hij als dienstknecht van Christus geplaatst was.

Kijk, je hebt tegenwoordig van die lerende toverdokters die wel met een roeping schermen, maar de vruchten bewijzen wel dat zij zichzelf moeten bewijzen met hoogdravende taal en allerlei snoeverijen, om anderen te overbluffen met duivels gevloek, leugen en bedrog.

Daar wist de apostel Paulus alles van af, want ook hij droeg de littekenen van de Heere Jezus in zijn lichaam. Maar door al die aanvallen van de vorst der duisternis en het gevloek van de dode godsdienst, is Paulus niet ontmoedigd, integendeel, hij mocht juist een welbehagen hebben in zwakheden, in smaadheden, in noden, in vervolgingen, in benauwdheden, om Christus' wil; want als ik zwak ben, zegt Paulus, dan ben ik machtig.

Maar daaraan ten grondslag lag de inspraak van Christus en Zijn genade, zoals de apostel daarvan getuigt in de tweede Korinthe-brief, als hij de Heere gebeden had om van die slaande engel des satans verlost te worden, dan zegt de Heere tot Paulus: *“Mijn genade is u genoeg; want Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht.”*

En dat is de reden dat hij blijmoedig uitroept: *“Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus?”*

En met alles wat hij daarbij nog meer zegt, want er bestaan geen machten noch krachten die de gerechtvaardigde ziel kan scheiden van de liefde van Christus. En dat bevestigt de apostel nog met een nadere geloofsbelijdenis, die de Drie Formulieren van Enigheid verre te boven gaat.

Paulus belijdt: *“Want ik ben verzekerd, dat noch dood, noch leven, noch engelen, noch overheden, noch machten, noch tegenwoordige, noch toekomstige dingen, noch hoogte, noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onzen Heere.”*

Geliefden, kunnen wij deze belijdenis van Paulus nazeggen door het

geloof? Heeft de Heere Zijn genade reeds in onze harten verheerlijkt en wordt het ook bevestigd door Woord en Geest?

Gods kinderen zijn reeds medegezet in de hemelen waar Christus is, en wie kan Gods kinderen uit de hand des Vaders rukken? Wie kan Gods kinderen uit de handen van Christus rukken?

Christus betuigt en verzegelt bij monde van de profeet Jesaja: *“Zie, Ik heb u in de beide handpalmen gegraveerd; uw muren zijn steeds voor Mij.”*

O, geliefden, die woorden en de zaken ervan heeft de Heere wel zoveel keren in mijn ziel verzegeld, dat we het met de Kerk van alle eeuwen en plaatsen mogen uitroepen: *“De HEERE is bij mij, ik zal niet vrezen; wat zal een nietig mens mij doen? Ik zal niet vrezen voor tienduizenden des volks, die zich rondom tegen mij zetten.”*

“Want wie zal mij scheiden van de liefde van Christus? Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods? God is het, Die rechtvaardig maakt. Wie is het, die verdoemt? Christus is het, Die gestorven is; ja, wat meer is, Die ook opgewekt is, Die ook ter rechter hand Gods is, Die ook voor ons bidt.”

Geliefden, liggen we reeds opgesloten in de voorbidding van Christus? Leven we op kosten van en voor de verantwoordelijkheid van de Zone Gods? Met minder kan het echt niet.

U moet het boek van John Warburton maar eens lezen, “De weldadigheden van een Verbondsgod”, dan kunt u lezen wat het leven uit de hand des Heeren inhoudt.

Maar de huidige godgeleerdheid is van top tot teen verzekerd bij de mammon. Ze spreken wel hogelijke taal dat zij hun zielen aan Christus toebetrouwen, maar voor hun lichaam en tijdelijke zorgen vertrouwen ze God nog voor geen dubbeltje.

En dan zijn er ook van die nabootsers die roemen in het boek van Warburton, terwijl zij als krokodillen de stukken vlees naar binnen werken en een buik hebben als een bouwkeet, terwijl de arme John Warburton dikwijls voor dagen geen eten in de kast had staan.

Genoemde krokodillengodsdienst doet in onze dagen ook weer zijn opgang. Dat zijn mensen die je kunt vangen in een zee van tranen, maar ik heb me laten vertellen dat een krokodil eerst een zee van tranen laat, voordat hij zijn prooi opvreet.

Kijk dus uit voor die krokodillen-godsdienst met hun krokodillentranen, want dat blijken dikwijls wolven in schaapsklederen, die, als zij hun kans schoon zien, de zielen van Gods tortelduiven willen scheiden van Gods gemeenschap en als ze de kans kregen die zielen te verslinden.

Maar ook dan getuigt de Goddelijke Geest met onze geest: *“Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus?”*

Ook Warburton, met alle ontberingen die hij geleden heeft, mocht zich verzekerd weten dat niets hem kon scheiden van de liefde van Christus. Maar dat gaat altijd wel dwars door de beproevingen heen, dwars door de onmogelijkheid heen, dwars door de bespottingen van de godsdienst heen, en dwars door het eigen ongeloof heen.

Gods werk wordt keer op keer beproefd, maar zal altijd als gelouterd goud uitkomen. Gods kinderen moeten gedurig gesnoeid worden, maar geen haar van hen zal gekrenkt worden, want zij zijn alleen geteld.

Dat is ook zo met de tranen, die uit de gemeenschap van Christus voortkomen, tranen die vanwege het lijden om de Naam van Christus' wil voor Gods troon en in het verborgen zullen gestort worden, want die tranen worden in Gods fles bewaard.

We zullen er eerst van zingen, en wel uit de 56^e Psalm, daarvan het vierde zangvers.

Gemeente, Gods volk is een zwervend volk en nergens thuis, nergens welkom, wordt nergens verwacht, behalve in het huis des Vaders met zijn vele woningen.

We hebben het zojuist opgezongen, maar het moet beleefd en ingeleefd worden om te weten wat het is om vreemdeling hier benêên te zijn, geen plaats hebbende in deze aardse gewesten.

De godsdienst voelt zich overal thuis waar het levende Kind wordt gelasterd, subtiel of openbaar, dat maakt de duivel niet uit, als het werk Gods maar verdacht gemaakt wordt, want dat gaat er als koek in, in onze dagen.

Gods ware volk heeft de dood gevonden in uitwendige godsdienst. Gods kinderen, zowel de kleinen als de groten, zijn verzekerd van hun aandeel in Christus. De een heeft veel verzekerdheid en de andere minder, maar allen die in Christus geloven zijn verzekerd dat niets hen zal kunnen scheiden van de liefde van Christus.

Er kan wel voor een tijd een rouwfloers op liggen, omdat de zonden een scheiding maken tussen God en de ziel, maar die scheiding is slechts voor een tijd, want er is geen afval der heiligen.

Geliefden, vanwege het feit dat de liefde van velen -juist onder het volk van God- aan het verkouden is, moeten velen van Gods kinderen de tekstwoorden, die Paulus in het meervoud uitspreekt, in solo getuigen,

want er is bijna geen gemeenschap der heiligen meer te vinden, omdat ook velen van Gods volk de ergernis van het kruis teniet gedaan hebben, om maar niet vervolgd te worden.

Dat gaat altijd ten koste van de gemeenschap met Christus en het inwendige getuigenis des Geestes, en dan is het alles de dood in de pot. Ook daar weet al Gods volk wel van, maar hoedt u om het werk van God verdacht te maken en hoedt u vooral om mee te heulen met Hynemeus en Alexander, want laster jegens het werk van God zal altijd zwaar bezocht worden, of je nu een kind van God bent of niet.

Het huidige christendom beweegt zich uitsluitend binnen de poorten van Jeruzalem, maar ook velen van Gods volk bevinden zich binnen de muren van de gevestigde kerk, terwijl zij geroepen zijn om de smaadheid van Christus te dragen buiten de legerplaats.

Ik zeg niet dat je daarvoor de kerk moet verlaten, maar als er een valse leer gepredikt wordt, en men laat zich niet gezeggen, moet je zo'n kerk verlaten als je ziel je lief is en als de eer van God je meer weegt dat al die godsdienst, die zich tegen het Woord van God verheft.

Er zal -als het recht ligt- bij ieder Kind van God de keuze van Mozes gevonden worden, om liever met het volk van God smaadheid te lijden, dan voor een tijd de genietingen der zonde te hebben.

Als we de huidige kerken gadeslaan, dan lijkt het allemaal wel overgegeven. Door de wereldse entertainment worden de kerken beheerst, met name de CGK, de GG en de HHK.

Gods volk is geroepen om zich van een wereldse kerk af te scheiden, niet om naar de afscheiding te lopen, nee, want dat is wel een verandering, maar geen verbetering, maar om de Heere aan te lopen, wat Hij wil dat we doen zullen, namelijk om tot Hem uit te gaan, buiten de legerplaats, om Zijn smaadheid te lijden (Hebr. 13:13).

Dan kan het gebeuren dat een huisgemeente geboren wordt en huisgemeenten zijn volledig bijbels en ook bijbelser dan al die georganiseerde kerkverbanden, want tijdens de eerste christengemeente waren er alleen maar huisgemeenten en ook werd er door de apostelen hier en daar nog in de synagogen gepreekt.

Dus niet zelf gaan lopen, maar vraag aan de Heere, wat Hij wil dat u doet moet en als dat echt de begeert is, dan zal de Heere ook de weg daarin wijzen.

Afscheiden is absoluut geen optie, aangezien men is afgescheiden van de Kerk der Reformatie en van de leer der Reformatie en er fundamentele

dwalingen geleerd worden. Thuislezen kan voor een tijd een optie zijn, maar op de lange termijn is dat niet houdbaar, omdat er dikwijls kinderen gedoopt moeten worden, maar als we om der gerechtigheid moeten lijden, is ook dat geen verhindering bij de Heere. Als we ons vrijgemaakt hebben in 's Heeren Naam en het stof van onze voeten hebben geschud, zal God ook buiten de legerplaats in de prediking en sacramentsbediening voorzien.

Het verhaaltje 'dat het overal wat is', is een geijkte doodoener, maar het is mij te goedkoop, want dat zou betekenen dat er geen kerken bestaan, waar Gods Geest de grote Afwezige is, vanwege het feit dat de bannen niet worden verdelgd en er geen kinderen Gods meer in zulke gemeenten gevonden worden. Het tegendeel is hoorbaar, zichtbaar en tastbaar.

Die Geest-loze gemeenten zijn er meer dan dat er gemeentes van Christus zijn. Het fabeltje dat elke kerkelijke gemeente een gemeente van Christus is, is een sprookje van de duivel. Gods Woord spreekt immers van synagogen des satans en dat zijn die gemeenten, waarin Gods kinderen niet meer gevonden worden en die gemeenten zijn er plenty in onze dagen, juist in de kringen van de rechtzinnigheid.

In Romeinen 8 staat geschreven in welke context Paulus de tekst van onze overdenking geschreven heeft, zoals we dat ook lezen in 2 Korinthe 11. Al deze diepgaande beproevingen hebben Paulus niet kunnen scheiden van de liefde van Christus. Ook de duivel is niet bij machte Gods volk te scheiden van de liefde van Christus. Dat hebben wij u ondermeer aangetoond uit het leven van Job, die door zijn vrome vrienden belaagd en vals beschuldigd werd.

Paulus is altijd vervolgd geweest door de doperse Joden en we hebben gezegd dat dat het deel is der vromen, want allen die godzaliglijk willen leven, zullen vervolgd worden, met name degenen die door Christus geroepen en gezonden zijn om het Woord te prediken, de volle raad Gods te prediken, waarin God op het hoogst wordt verheerlijkt en de mens op het diepst wordt vernederd.

Dan brandt de vijandschap los, dan komen al de beren uit hun holen, om hun pijlen te schieten op de rechtvaardigen, die de geestelijke bediening van de Wet prediken, want degenen die daartoe geroepen zijn, is de duivel op vergramd, omdat dan juist de Christus verhoogd wordt als de mens de dood in gepreekt wordt, want dat kan de duivel niet verdragen. De duivel vindt het best als het Evangelie gepreekt wordt, de duivel

vindt het ook best als er bevindelijk gepreekt wordt, maar als je gaat preken dat de toepassing van het Evangelie van Christus alleen geldt voor verloren zondaren, die zich alleen de hel kunnen toe-eigenen, dan breekt de hel los, want dan voelt gereformeerd Nederland en haar buitenlandse kerkelijke bijwijken zich erbuiten gezet.

Maar geliefden, tollenaars zoals Levi en Zacheus voelden zich er niet buiten gezet, want zij wisten dat zij zich moedwillig erbuiten hadden gezondigd. En in die wetenschap klimt Zacheus in een boom, om nog een glimp van Jezus op te vangen wie Hij was en dan zou hij zelf wel naar de hel gaan, want dat was zijn deel en daar had hij zelf voor gekozen, moed- en vrijwillig, ja, en toen viel genade vrij.

Zo verging het ook Levi, zittende in het tolhuis, in het voorportaal der hel, niet met een gebroken hart, maar met een hart vol met duizend duivelen, die hem met duizend ketenen gebonden hielden, klaar om in de afgrond geworpen te worden. En toen viel genade vrij.

Dat worden de beste predikers van vrije genade, omdat zij bij uitstek weten van de heerschappij des duivels verlost te zijn en overgezet zijn geworden van het koninkrijk der duisternis in het Koninkrijk van eeuwig licht, in Christus.

In onze dagen gaat het gros avondmaalgangers zo zoetjes aan op Jezus aan, gevoed door een sentimentele prediking, sentimentele banden, sentimentele gevoelens, sentimentele opvattingen, maar zo houdt de duivel er duizenden-miljoenen gevangen onder zijn wil.

O, geliefden, wat zal het zijn om voor de rechterstoel van Christus te staan met een handvol sentimentele godsdienst, maar dan op duizend vragen geen antwoord te hebben, omdat dezulken de natuurlijke liefde gehouden hebben voor de liefde van Christus.

We moeten allen voor de rechterstoel van Christus geopenbaard worden, en dat zal eeuwig tegenvallen als we de humanitaire religie van de dwaze maagden hebben aangehangen en dat hebben gehouden voor de ware godsdienst.

De huidige prediking is zodanig verbasterd dat vele belijders die menen dat ze bekeerd zijn, niet in de schaduw kunnen staan van de bekering van de dwaze maagden.

Met zulke bekeringen zijn ze in onze dagen erg ingenomen, want als het maar godsdienstig klinkt, dan is men tevreden, maar of God ermee tevreden is, is in de meeste gevallen al heel geen vraag meer.

De belijdenis van de oudste zoon wordt voor gereformeerd versleten, maar dat het leven erin gemist wordt, wordt in onze dagen niet eens

meer opgemerkt.

Het kerkelijke kader is blij met de godsdienst, met een groeiend aantal avondmaalgangers, met oudste zonen, met de 99 schapen, met de 9 penningen, maar of er eentje waarlijk van God bekeerd is, is men niet naar geïnteresseerd.

Zoveel belijders brengt veel geld in het laatje en dat is het enige wat telt. Aan getuigende christenen kan men niets verdienen, dus mag men die vrij belasteren, want aan dat ene verloren schaap is niets verloren en aan die verloren penning ook niet.

Men is blij wat men heeft, blij met wat er nog is, blij dus met niks, want er is niks en alles wat er is, is ook niks, want wij hebben God verlaten, wat voordeel zouden we hebben?

Christus is echter nog steeds zoekende naar het verlorene, hetgeen niets is, dus naar dat ene verloren schaap, naar die ene verloren penning, naar verloren zonen en dochteren, die al hun goed verdorven hebben en geen mens hebben om hen te werpen in het badwater van de wedergeboorte. Zijn er nog van die Bethesda-bewoners, die geen penning meer hebben om te betalen? Die op al hun werken de dood hebben moeten schrijven, op hun gebeden, op hun tranen, omdat al die bewegingen de vergeving der zonden niet kunnen bewerken?

Of bent u ook blij met een spinnenkoppenshoop, met het geloof van Simon de Tovenaar, die wel en konijn uit een zakdoek kon toveren, de zinnen van de mensen verblindde door een sentimentele religie, maar de gave van de Heilige Geest voor geld wilde kopen dat hij uit de zakken van zijn slachtoffers geklopt had? Simon de Tovenaar en de waarzegster van Endor hebben een familiestamboom achtergelaten, waarvan de wortels in drijfzand staan, en waarvan de top zo hoog is als de toren van Babel.

Ja, van die hoogbekeerde godsdienst had Paulus het meeste last, omdat die godsdienst blij is met schijn, met kunstlicht, maar als Christus Zijn licht laat schijnen, dan worden dezulken terstond geërgerd, omdat ze hun zakken gevuld hebben met de stenen van de Sinaï en zich zwaar voordoen, maar de stenen van de Sinaï en met zwaardoenerij kunt u niet voor God verschijnen, geliefden. Ook niet als u zich bezig houdt met degenen die God voorbijgaat. God heeft geen lust in al die slachtoffers en het smeer der vette beesten, maar Hij heeft lust aan weldadigheid.

Geliefden, er komt een dag, waarop God de boeken zal openen en waarin alle oogmerken boven water zullen komen en in het gericht gebracht zullen worden.

Een mens van nature heeft er geen besef van wat hem dan te wachten zal staan en ook het bloed van de dode godsdienst zal dan bevroren en ze zullen het van angst besterven, vanwege de toorn van het Lam die dan zal woeden over de bozen en goddelozen, die niet gewild hebben dat Christus Koning over hen zijn zou.

Dan zullen al degenen die subtiel, achterklaps, of publiek het levende Kind hebben vervolgd en zich niet van hun boosheid hebben bekeerd, uitroepen tot de bergen: *“Bergen valt op ons, heuvelen bedekt ons, want de toorn van het Lam is gekomen en wie zal voor Zijn aangezicht bestaan?”*

De Heere is traag tot toorn, maar dat is Hij niet unlimited. Zijn toorn zal zekerlijk geopenbaard worden als we het bloed van Christus onrein achten en blijven verachten. *“Kust den Zoon, opdat Hij niet toorne en u op de weg vergaat, wanneer Zijn toorn maar een weinig zal ontbranden.”*

Amen.

Slotzang: Psalm 73:13,14.

6. Wie is mijn naaste?

De gelijkenis van de barmhartige Samaritaan

Voorzang: Psalm 27:1 en 2

Schriftlezing: Lukas 10:25-37

De tekstwoorden van onze overdenking kunt u vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte, in Lukas 10, daarvan het 25e tot en met het 37e vers, waarin we de gelijkenis van de barmhartige Samaritaan u reeds hebben voorgelezen.

Gemeente, de gelijkenis van de barmhartige Samaritaan is een antwoord op de zelfrechtvaardigende vraag van de wetgeleerde, namelijk wie toch wel zijn naaste was. In Christus leren we wie onze naaste is, voornamelijk juist diegenen die wij van nature het minst liefhebben. Christus heeft echter de schurftigste schapen het meest lief, want Hij is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven (Rom. 5:6). We zien het ook in de gelijkenis van de verloren zoon. De verloren zoon trapt zijn vader op het hart als hij de wereld verkiest boven het vaderlijk huis, maar zijn vader heeft die jongen terug gekeken en terug gebeden en zijn verloren zoon tegemoet gesneld, innig omhelst, toen die jongen als een verloren landloper tot zijn vader wederkeerde.

Die onvoorwaardelijke liefde tot de naaste zien we ook bij de barmhartige Samaritaan. De Samaritaan hielp een Jood uit de goot, terwijl Joden en Samaritanen elkaar vanouds haatten. Christus leert ons onze vijanden lief te hebben, tenminste, als we zelf als een vijand met God verzoend zijn geworden. Dan zullen we barmhartigheid aan onze naasten betonen, gelijk onze Vader in de hemel barmhartig is, echter nooit ten koste van de Waarheid van het Evangelie en de ere Gods. Deze gelijkenis staat in het kader van het stuk der dankbaarheid, hoewel de barmhartige Samaritaan een type van Christus en Zijn opzoekende zondaarsliefde is.

Deze gelijkenis is -zoals alle gelijkenissen zijn- een verborgenheid en alleen Gods kinderen kunnen het verstaan (Matth. 13:11), naar de mate des geloofs. De godsdienst gaat met de eindopdracht -*ga heen en doe jij desgelijks*- aan het werk, om er heimelijk een goed mens mee te zijn. Dienende liefde is echter geen verdienstelijke, maar verschuldigde liefde. Die liefde gaat niet van de mens uit, maar van Christus. Want

Paulus zegt: "*De liefde van Christus dringt ons.*"

Voor Gods volk is deze gelijkenis geen opdracht, want die opdracht heeft Christus Zelf Zijn volk bewezen, opdat het altoos Hem zou vrezen. Gods volk is niet de dienende partij, dat is Christus. Gods volk is het lijdend voorwerp van de liefde en barmhartigheid van Christus. Wel zullen Zijn kinderen in Zijn voetstappen gaan, maar dan als vrucht van Zijn dienen. Het antwoord wat Christus de Wetgeleerde geeft "ga heen, die jij desgelijks", is dus een borgtochtelijk antwoord voor de levende Kerk. Gods volk wandelt in de vervulde geboden en doet de goede werken van Christus.

Of wilt u het uwe er ook nog aan toevoegen?

Heiligmaking en/of goede werken heeft met de Wet niets te maken, het is een gunst. Die gunst heeft God Zijn volk bewezen, opdat zij altoos Hem zou vrezen. Christus is namelijk een volkomen Zaligmaker, ook ten aanzien van de vruchtbaarheid in het leven der dankbaarheid.

In afhankelijkheid des Heeren zouden wij met u de gelijkenis van de barmhartige Samaritaan willen overdenken, een overbekende gelijkenis, doch weinig verstaan en nog minder gedaan.

In het u voorgelezen Schriftgedeelte staat geschreven dat een zeker wetgeleerde opstond om Jezus te verzoeken. Die man wilde Christus verzoeken. Dat heeft de duivel zovele malen bij Christus geprobeerd o.a. met zijn verzoeken in de woestijn. Die wetgeleerde had er dus goed aan gedaan als hij eerst de duivel had geraadpleegd of hij kans van slagen had om Christus te verzoeken, want dan had de duivel die man wel kunnen vertellen, dat alle pogingen om Jezus tot zonde te verleiden, bijvoorbeeld tot mislukken gedoemd zijn. Tegen de Rots der eeuwen loopt zelfs de duivel zich te pletter.

Deze wetgeleerde, deze rechtzinnige refo-dominee, kan het Gode verheerlijkende getuigenis van de Heere Jezus en de daaraan verbonden zaligheid van Sion namelijk niet verdragen en staat op van zijn zitplaats. Om zijn vrome mond krult een valse grijns en op zijn vrome tong heeft hij een vrome vraag, maar zijn slangenhart is vol addervergif.

Als de duivel opstaat van zijn kerkelijke zitplaats, rammelt hij niet met zijn ketting, maar dan komt hij op kousenvoeten als een engel des lichts. Neerbuigend ootmoedig wendt de wetgeleerde zich tot Jezus en erkent Hem als zijn Meerdere. Zijn vraag klinkt onderdanig vroom: "*Meester, wat doende zal ik het eeuwige leven beërven?*"

Wat een begerige zielevraag, zou je zeggen, en wat een diepe zelfvernedering klinkt er in die vraag door. Die man zou je toch direct

het Evangelie moeten preken, want die man is tenminste gewillig om nog wat te doen. Die man eigende zich de zaligheid niet eigenhandig toe, nee, hij zet zich er helemaal buiten.

Deze wetgeleerde was nog eens een man, die Jezus benodigde en naar Jezus was gevluht, met de vraag of hij aan zijn zaligheid ook nog een traan toe moest voegen, en zo ja, dan zou hij direct de kraan open zetten om zijn tranen de vrije loop te laten.

Ja, je hebt van die mensen, die bij elke indruk op een knopje drukken en emmers vol tranen kunnen wenen. Die rijke jongeling kon het in ieder geval, want die ging huilende naar zijn huis, omdat Christus hem gezegd had alles te verkopen en Hem te volgen en dat deed die rijke jongeling in tranen uitbarsten, want om al zijn godsdienst in de uitverkoop te doen, dat vond hij een doodzonde en daar had te lang voor aan het optellen geweest. Het vak 'aftrekken' wordt namelijk niet op de school van de Farizeeërs gedoceerd. Nee, daar leer je alleen maar optellen en als je dan je ganse leven zoveel godsdienst verzameld heeft, dan doe je dat maar zo niet in de uitverkoop. Om zijn zaligheid compleet te maken, wilde die rijke jongeling er nog wel wat bijklussen, en zo begaf die jongen zich naar Jezus, met de vraag hoeveel overuren hij nog moest maken om van zijn zaligheid verzekerd te zijn.

Dezelfde vraag stelde ook die wetgeleerde aan Christus, echter met een ander oogmerk dan die rijke jongeling. Die rijke jongeling meende het heel serieus, hoewel hij ervoor bedankte om in de werken te worden afgebroken. Die wetgeleerde, stelde zijn vraag met een vals oogmerk, namelijk om Jezus op Zijn woorden te vangen: *"Meester, wat doende zal ik het eeuwige leven beërven?"*

De vraag van de wetgeleerde past helemaal in de tegenwoordige 'reformatorische' denkwereld. De mens wil wat doen, de mens wil zijn best doen, zijn uiterste best doen, desnoods tot bloedens toe, om het eeuwige leven te beërven.

Gods volk wordt er echter ziek van om onder een prediking te verkeren waar de prediker de mensen volpompt met geloof, aan het werk zet met studeren, mediteren, bidden, goede werken betrachten en ga zo maar door. Maar het gros belijders voelt zich onder zo'n doe-preek geheel opgelucht, want ja, niks doen, dat ligt de mens niet, nee, dat is al te Stoïcijns, zegt men tegenwoordig. Om uit genáde zalig te worden, dat lijkt ons niet, nee, we willen ervoor werken, met de Wet van Mozes in ons vaandel. Er staat immers geschreven dat degenen die niet werken, ook niet zullen eten. En dat heeft Dijkgraaf van de SGP onlangs ook nog eens bevestigd, maar ik vroeg me af waarom de man zelf niet aan het

werk gaat, aangezien hij van de bijstand leeft, omdat de tweede kamer niet meer is dan een sociale werkplaats, waarin zij elkander zoet houden met alles en nog niks en leven op de zak van de werkende klasse. Dus werken, werken, ja..., om God uit handen te blijven.

De vraag van de wetgeleerde klinkt niet brutaal, hij lijkt heel nederig zijn vraag te stellen: *"Meester, wat doende zal ik het eeuwige leven beërven?"*

Mééster! Nou, nou, dát klinkt onderdanig eerbiedig! De rijke jongeling zei het nog intiemer: *"Goéde Meester...!"*

Dus die mensen kwamen op uit de diepte van hun adamsbestaan zou je zeggen. En achter de vraag van de wetgeleerde gaat inderdaad een hele diepte schuil, ja, want achter deze schijnbaar geestelijke zielevraag gaat een helse diepte schuil.

De wetgeleerde, die er goed over nagedacht heeft met welke vraag hij Jezus het best kon vangen, heeft namelijk maar één oogmerk, namelijk om Christus te verzoeken in de hoop dat Hij iets zou zeggen dat in strijd zou zijn met de Wet Gods.

Dat is ook in onze dagen niet veranderd. De godsdienst is er altijd subtiel op uit om je op je 'woorden' te vangen. Ik heb er het nodige in meegemaakt en nog. Dat is niet erg, want je vijanden zijn net zo nuttig als je vrienden, en alles moet medewerken ten goede, in het leven van degenen die naar Zijn voornemen geroepen zijn.

Christus gaat niet voor die deftige en eerwaardige refo-dominee opzij, nee, Hij dient deze huichelaar van gezouten repliek en vangt de man in zijn eigen wettische garen. De wetgeleerde komt op uit de Wet der werken, maar hij krijgt de eis der Wet als een boemerang op zijn hoofd terug. Als de wetgeleerde zijn vraag gesteld heeft, stelt Christus hem namelijk een dubbele wedervraag: *"Wat is in de Wet geschreven? Hoe leest gij?"*

Wel, op die eerste vraag wist die wetgeleerde wel antwoord te geven, immers, als oudgediende uit het veteranenleger van Mozes wist hij de samenvatting van de Wet wel uit zijn hoofd op te rammelen. Maar op die tweede vraag: *"Hoe leest gij"*, gaat hij niet in. Hij is er van overtuigd dat hij de Wet naar de zin en mening van Mozes kent, niet wetende dat hij met Mozes het beloofde land niet inkomt.

Het antwoord op het eerste gedeelte van de wedervraag van Christus wist de wetgeleerde feilloos op te hoesten. *"En hij, antwoordende, zeide: Gij zult de Heere, uw God liefhebben uit geheel uw hart en uit geheel uw ziel, en uit geheel uw verstand; en uw naaste als uzelfen."*

Ja, de Wet kon hij wel uit zijn hoofd oprammelen. De schare die de Wet niet kende, was vervloekt, maar hij niet. Nee, hij had zijn lesje goed

geleerd. Hij wist precies te vertellen wat zijn regel des levens was, namelijk: *“Doe dat en gij zult leven.”* En hij meende daarin al vergevorderd te zijn, want hij had de graad van “dr. Regel des levens” behaald en schriftelijk ingelijst aan de muur hangen.

Op het tweede gedeelte van de wedervraag van Christus “Hoe leest gij?” geeft de wetgeleerde echter geen antwoord.

Maar die vraag: “Hoe leest gij?” blijft wel staan.

“Leest gij de Wet om een heilig mens te worden, of leest de Wet ú om u aan uw vrome goddeloosheid te ontdekken?”

Wel, daar gaat de wetgeleerde niet op in, want dan had hij al direct naar huis kunnen gaan, omdat hij de Wet las door de bril van een biblicist en een biblicist leest de Wet als een kookboek: hier een weinig en daar een weinig, zus en zo, enz.

Hoe lezen wij de Wet, geliefden?

Van nature leest elk kerkmens de Wet Gods als een doe-regel om met de werken der Wet de zaak met God in orde te brengen. En als je je op kerkelijk gebied enigszins verdienstelijk hebt gemaakt, dan mag je er - volgens zeggen- vanuit gaan dat je op grond van je inzet de Wet aan je zijde hebt, omdat je er helemaal voor inzet om de Wet te doen uit dankbaarheid. Als je echter op deze manier de Wet leest, doe je de Wet teniet en doe je de Wet in het geheel niet! Immers, met al je doen en laten ben je nog onder de Wet en degenen die onder de Wet zijn, zijn onder de vloek en leven geheel zónder de Wet, zoals Paulus met al zijn godsdienstige ijver geheel zonder de Wet leefde in zijn eertijds (Rom. 7:9).

Ik zal u vertellen, geliefden, dat hetgeen Paulus schrijft in Rom. 7:9 dat dat de ontdekking van je leven is, namelijk als je er achter komt dat je zonder de Wet leeft, met heel je degelijke refo-godsdienst. Dan kom je met al je liefdadigheids-activiteiten en scheepsladingen goede werken openbaar als een vervloekte wetsovertreder, ja, als een brandhout voor de hel.

Want als de Wet zich aandient, dan gaat de Wet ons gaat lezen en de geboden voorschrijven in zijn verdoemende kracht.

Daar had die wetgeleerde geen kennis aan, want anders had hij zichzelf wel als een helleling voor de voeten van Christus in het stof geworpen en Hem op genade of ongenade om genade gesmeekt.

Maar nee, deze ambtsdrager kon met de Wet van Mozes nog aardig uit de voeten om die op andere mensen toe te passen, behalve op zichzelf.

Als de Wet Wet wordt in je leven, geliefden, dan laat je het wel om een woordenstrijd te voeren over de leer van Christus met Gods bevestigde

volk, want dan komt ras de hel voor je in zicht, welks aanblik je mond doet verstommen en je haren ten berge doen rijzen.

Ik spreek tot degenen die de Wet verstaan, want al heb je geen kennis aan de Wet als de bediening des doods, geloof je niet dat je ten spijt van al je degelijke godsdienst daadwerkelijk verloren bent en dan zal je je oor altijd bij de duivel te luisteren leggen.

Maar de duivel is een meester in het gerust stellen van verontruste gewetens. Met een verontrust geweten weet de duivel heel goed raad en hij zal een geestelijk verontruste ziel met allerlei schouderklopjes en zoete influisteringen geruststellen en van het recht Gods en van Christus afhouden. De duivel is een meester in de zaligspreking van geestelijk verontruste zielen.

Maar als het niet verder komt dan louter consciëntiewerk in uw leven, geliefden, dan zult u zich altijd door de duivel laten strelen.

Maar als de Wet ALS Wet zich aandient, dan is het met al die wettische consciëntieknepen gedaan, want dan drukt de Wet het vonnis des doods in je hart en in je leden, en dan behoort ‘zalig worden’ niet meer tot de mogelijkheden.

U zegt: Man, u maakt me benauwd.

Ik wilde dat het waar was, want dan zou u terstond tot God gaan schreeuwen om genade, op genade of ongenade.

Die wetgeleerde had zijn lesje in de schoolbank van Mozes dus goed geleerd en zonder haperen zegt hij de samenvatting van de Wet uit zijn hoofd op. *“Gij zult den Heere, uw God, liefhebben, uit geheel uw hart, en uit geheel uw ziel, en uit geheel uw kracht, en uit geheel uw verstand; en uw naaste als uzelfen.”*

Triomfantelijk vroom kijkt hij naar de Heere Jezus en voelt zich danig gestreeld door de pluim die Jezus hem geeft: *“Gij hebt recht geantwoord.”*

Ja, hoe kon het ook anders, als wetgeleerde zat hij op de stoel van Mozes en wie zou het beter weten dan hij? De gist in zijn schoenen zal wel danig gerezen zijn op de goedkeuring van Jezus. Maar als Christus de wetgeleerde schijnbaar goedkeurend over zijn bol gestreken heeft, pakt Hij hem plotseling in zijn vrome kraag met de woorden: *“Doe dat, en gij zult leven!”*

De Heere Jezus doorzag het duivelse oogmerk van dr. Regel des Levens wel, namelijk om Mozes tegen Hem uit te spelen. Daarom antwoordt Christus de dwaas naar zijn dwaasheid. Christus vangt de man in zijn eigen garen met geestelijke aikido, waarmee je je tegenstander met zijn eigen wapens verslaat. Dat kun je niet nadoen, maar het wordt wel veel gedaan, maar zulke hypocriete dwepers leg je met een knipoog op de

grond.

Christus verkondigt de wetgeleerde niet het Evangelie, maar de voorwaarden van het werkverbond, naar zijn eigen keuze en tot zijn eigen veroordeling. Christus keurt het bijbelse antwoord van de wetgeleerde namelijk goed en vervolgens beveelt Hij de man *in naam der Wet* -tot zijn eigen veroordeling- om al de geboden volmaakt te doen en te onderhouden: *“Doe dat en gij zult leven.”*

Degenen die bij de Wet willen leven, zullen door de Wet geoordeeld worden. Dat bevestigt Christus met Zijn antwoord aan de wetgeleerde. Dat we zo weinig de Wet horen prediken, zoals Christus die predikt aan de wetgeleerde, zou betekenen dat er in onze dagen geen Farizeeërs meer zijn.

Vergeet het maar. In onze dagen zijn er meer Farizeeërs in de kerk dan mieren in een hoop, meer Hamans dan Mordechai's.

De kuil die de wetgeleerde voor Jezus groef, daar valt hij echter zelf in. We zien dat ook bij Haman, die een galg voor Mordechai had opgericht, maar uiteindelijk komt hij er zelf aan te hangen. Daar heeft de Heere voor gezorgd en dat doet Hij nog, want “de lieden die met u strijden, zullen vergaan”, zegt mijn God.

De wetgeleerde is door Christus dus schaakmat gezet, maar de man probeert zichzelf te rechtvaardigen. Hij ziet wel in dat hij het verliezen moet en gooit het gauw over een andere boeg. Om zichzelf te rechtvaardigen stelt hij zijn tweede vraag: *“En wie is mijn naaste?”*

Christus' verdraagzaamheid gaat zover dat Hij de vraag van de arglistige wetgeleerde beantwoordt met de gelijkenis van de barmhartige Samaritaan. Deze gelijkenis heeft Christus niet alleen gepreikt voor die ene wetgeleerde, maar is ook gericht tot de kerk van alle tijden en plaatsen.

“Wie is mijn naaste?”

Dat is niet een geselecteerd groepje, of een vroom gezelschap, nee, dat is ieder mens, ja, alle creaturen.

Ds. J. Fraanje zat eens met een ouderling in de pastorie. In de verte zagen zij een dronken man over straat waggelen. Ds. Fraanje zei toen tegen zijn ouderling: “Jan, ga eens naar buiten en geef die dronkaard eens een gulden, want daar loopt Fraanje!”

Ja, dat was nog een dominee met zelfkennis, en wist wie zijn naaste was. Opmerkelijk is dat Christus de gelijkenis van de barmhartige Samaritaan predikt in de orde van ellende, verlossing en dankbaarheid. Tegenwoordig leren er velen dat je ook vanuit de dankbaarheid je ellende kan leren kennen. Dat zijn dus mensen die beginnen al met

appels te plukken, nog voordat de boom geplant is!

Ja, dat zijn mensen, die eerst oogsten en dan zaaien. Dat zijn mensen die hun hele leven lachen, omdat ze bekeerd zijn, en dan eeuwig zullen huilen, omdat ze het niet zijn. Ja, met die heggeriaanse godsdienst kom je voor eeuwig om.

Als Christus de gelijkenis begint te preken, preekt Hij niet het geloof, maar zet die wetgeleerde voor de spiegel der Wet. *“Een zeker mens kwam af van Jeruzalem naar Jericho en viel onder de moordenaars, welke hem ook uitgetogen en daartoe [zware] slagen gegeven hebbende, gingen heen en lieten [hem] halfdood liggen”, Luk. 10:30.*

Een zeker mens! Een uit de velen. Een mens, een adamiet, een gevallen zondaar, een verloren zondaar.

Hoewel Christus hier een gelijkenis preekt, zou die zekere mens Zacheüs, de tollenaar, geweest kunnen zijn. Zacheüs woonde immers in Jericho, een stad van God vervloekt, een stad die nooit herbouwd had mogen worden. Jericho was een stad van de publieken, een stad van de zwarte handel en algehele godsverlating.

Immers, degenen die van Jeruzalem naar Jericho reisden, waren over het algemeen niet van het beste soort. Zacheüs moet die weg al vele keren hebben gelopen. Hoe het ook zij, er was een mens op weg van Jeruzalem naar Jericho. Een mens met een ziel voor de eeuwigheid, die ten dode toe wankelde. De weg die van Jeruzalem afgaat naar Jericho was namelijk niet de smalle, maar de brede weg des verderfs en op die weg lopen niet alleen wereldlingen; ook het gros kerkgangers loopt op die weg en zelfs dominees zijn op die weg te vinden, niet om te evangeliseren, maar wellicht om het bordeel te bezoeken in Jericho, want in Jeruzalem was kliksafe verplicht en dat konden zij in Jericho omzeilen.

Kijk maar naar die priester en die Leviet, die lopen ook op die weg, de weg van God af. Van nature lopen we allemaal op die weg, geliefden, plankgas richting eeuwige ondergang.

Onder die reizende mensen op die weg was er ooit een Mens op aarde die ook naar Jericho reisde om in het huis van een tollenaar te blijven om Zijn genade te verheerlijken. Christus reisde naar het vervloekte Jericho, omdat Hij door Jericho gaan moest, gelijk Hij door Samaria moest gaan, om een Samaritaanse hoer tot Zijn Bruid te maken.

Dus die man uit de gelijkenis kwam uit Jeruzalem en reisde naar Jericho, van de hemel naar de hel, zou je zeggen.

En geliefden, de man uit de gelijkenis die naar Jericho reisde, was een Jood, want Samaritanen kwamen niet in Jeruzalem en hielden geen

gemeenschap met de Joden, maar de Joden permitteerden zich weleens een uitstapje naar de etalages van Jericho, omdat hun ogen niet verzadigd werden van het zien in Jeruzalem.

Sinds eeuwen was er een volkerenhaat gegroeid tussen de Joden en de Samaritanen, tussen de reformatorischen en de vrijzinnigen. De Samaritanen ontvingen Jezus niet, omdat Zijn aangezicht was als reizende naar Jeruzalem (Luk. 9:53).

De Samaritanen hadden zelf een 'heilige stad', namelijk Samaria en ze hadden ook hun 'heiligdom', namelijk de berg Gerizim.

Elke religie heeft zijn 'heiligdommen', zo heeft het Refodom zijn heiligdom, genaamd 'de refo-zuil', waarvoor ds. Visscher (GG) zijn benen uit zijn broek loopt, en uit die afgodische refo-zuil worden allerlei forums en stichtingen geboren, bijv. het satanische refo-forum waarop allerhande gal gekotst kan worden op Gods getuigen; 'de Stalen kerk' een refo-stichting die een popzangeres à la Madonna laat optreden om het refo-volk in extase te brengen. Directeur Bor houdt ook een van God vervloekte hollywood-voorstelling in de vorm van een diertuin met refo-apen in een stalen kooi, die zichzelf afmartelen met brood en water, om de lijdende Kerk na te bootsen -de spotboeven- met het Tetzal-oogmerk om de mensen geld uit hun zakken te kloppen, want na de voorstelling gaat de collectezak rond en dan kunnen de supporters een duit in het zakje werpen. Vervolgens krijgen de donateurs een zoen van de postbode uit Harskamp, want die man is zo blij met zijn satanische toneelvereniging, dat hij op de internet-video's van de stalen kerk zijn krokodillentranen spontaan de vrije loop laat.

Ja, en uit die refozuil is ook nog een andere vunzige stichting geboren, namelijk 'refoanders', een sodomhuis dat door ex-SGP-voorman Van der Vlies is geopend en door Van der Staaij wordt gesponsord en ook door refo-voorgangers wordt bezocht om letterlijk de homopraxis te bedrijven. Het sodomhuis der refofielen staat nu op instorten, omdat de directeur des huizes tussen vier muren zit opgesloten vanwege zijn onpasselijke praxis. Genoemde sodomstichting wordt door de overheid en de refokerken gesponsord, maar nu zoekt men een nieuwe directeur om de schandknappen van praktische bijstand te voorzien.... Wellicht kan Van der Vlies de voorzittershamer opnemen om zoveel mogelijk schandknappen te ridderen in de orde van de **Sodomitisch Gereformeerde Poppenkast**, onder de dekmantel van 'bijbels genormeerde politiek'.

Ja, we spotten ermee, want zulke gereformatoriseerde baälspraktijken moeten openlijk worden ontmaskerd en bespot, gelijk Elia de afgodische

baälpriesterschaar op de Karmel bespote.

We keren weer terug naar de gelijkenis.

De Jood uit de gelijkenis van de barmhartige Samaritaan was dus reizende naar Jericho, maar werd onderweg door moordenaarsbende overvallen, uitgekleeft, beroofd en halfdood geslagen. Deze man werd dus in zijn rechtopstaande adamsloop ter helle met grof geweld tegen de grond geslagen op het vlakke des velds, net als Saulus op weg naar Damaskus van zijn paard geslagen werd, niet door rovers, maar door Jezus Zelf.

Die roofoverval en de gevolgen ervan, zoals Christus die tekent in deze gelijkenis, was een gevolg van de zondeval, zoals die in ons aller leven openbaar komt. We hebben onszelf van het eeuwige leven beroofd en het gevolg daarvan is, dat wij vertreden liggen in ons geboortebloed en geen helper hebben. God kan ons immers soeverein voorbijgaan en dan hebben we niets te zeggen. We hebben immers al onze rechten verspeeld en zijn de duivel, de dood en de hel onderworpen.

Daar lag dus die stervende man aan de kant van de weg en er was niemand die ook maar één vinger naar hem uitstak. *"Geen oog had medelijden over u, om u een van deze dingen te doen, om zich over u te erbarmen; maar gij zijt geworpen geweest op het vlakke des velds, om de walgelijkheid van uw ziel, ten dage, toen gij geboren waart", Ezech. 16:5.* Wat had die man aan het aanbod van genade? Kon die man zich daarmee op de been helpen?

Het Rode Kruis liet het blijkbaar ook afweten, dus lag die man daar, vertreden in zijn geboortebloed te sterven. Geen oog had medelijden met hem. Zijn leven hing als een zijde draadje boven de hel en zijn levenseinde kon niet lang meer uitblijven.

Daar lag hij, als een overtreder van de Wet Gods, een gewisse dood te sterven. Immers, het eigenlijke werk van de bloedwreker, de Wet, is dodelijk, want de Wet is de bediening des doods. Die man was overvallen door de dood en daar lag hij dan om aanstonds zijn laatste adem uit te blazen.

Om gered te worden was die man echter nog te levend, want alleen doden zullen horen, de stem van de Zoon van God. En zo ligt die man de dood in te wachten.

Maar wacht eens even, daar komt iemand aan. Een helper en redder in nood. Het is een priester, een rechtzinnige dominee, zouden we zeggen. Dus u ziet, als de nood het hoogste is, is de redding nabij, tenminste, dat zou je toch mogen verwachten. Van een priester die de bediening der verzoening waarnam in de tempel mag je toch verwachten dat hij zich

over deze man ontfermt. De priester komt uit dezelfde richting, namelijk uit Jeruzalem en reist eveneens richting Jericho. Hij heeft zijn ambtelijke taak er weer opzitten voor vandaag en spoedt zich in der haast naar zijn woonplaats.

O, dus de priesters maakten er ook al geen probleem van om in het vervloekte Jericho te bezoeken! Wat moest die priester feitelijk in Jericho doen? Het Evangelie verkondigen? Dat is niet aannemelijk. In het vervloekte Jericho woonde immers de schare die de Wet niet kende. Die priester schijnt echter haast te hebben en als hij die gewonde man ziet liggen, grijpt hij niet naar zijn EHBO-koffer, nee, hij strijkt zijn gewaad in de plooi en zet zijn vrome gezicht op zes uur, en met zevenmijlslaarzen loopt die priester met een grote boog om die stervende man heen en ging tegenover hem voorbij. Met een afgewend gelaat passeert de priester deze zwaar gewonde man. Hij heeft geen oog voor zijn naaste in doodsnood, alleen aandacht voor zichzelf. Thuis gekomen zijnde zal deze priester God wel gedankt hebben dat hij niet was zoals deze man die de Wet niet kende en door eigen schuld de dood op zijn hals gehaald had.

De stervende man zal de moed wel opgegeven hebben toen hij het geluid van de voetstappen van die priester snel hoorde wegsterven. Van de kerk is er geen enkele verwachting te koesteren. De man viel buiten de wijk van de priester en dan val je buiten de genade van de kerk.

Sommige mensen zoeken overal te kerken, dan hier en dan daar, maar ze vinden het nergens. Die de vetste akkers zoeken, blijven het magerst. De rechte Schriftuurlijk-bevindelijke leer is wel schaars in onze dagen en het is niet verkeerd om je daaronder te zetten, maar wat ik bedoel, is, dat veel mensen het van een bepaalde dominee verwachten. Als u werkelijk van Godswege bearbeid wordt, zal het u bitter tegenvallen als u zich op het domineespad begeeft. Vest op prinsen geen betrouwen, waar gij nimmer heil bij vindt.

Die priester kon wel bevindelijk preken, maar om zijn 'heilige' handen met bloed te bezoedelen aan een stervende, met de kans om zelf overvallen te worden, dat ging die priester toch te ver. Hij zou onrein worden door het bloed van die gewonde man en dat zou zijn reputatie in de gevestigde kerk ernstig schaden. Nee, hij had belangrijker zaken aan zijn hoofd. Hij had geen tijd te verliezen. Hij had een belangrijke vergadering in Jericho over honderd nieuwe regels die het Sanhedrin wilde invoeren om nog heiliger te kunnen leven.

Bij het voorbijgaan van de priester, zal de moed bij de stervende man wel in de schoenen gezonken zijn.

O, geliefden, als de boog van Gods recht gespannen wordt stelt God al je

heimelijke zonden in het licht van Zijn aangezicht, dan heb je niet zoveel meer te vertellen. O, dan gaan al je krachten wijken. O, dan kermt de ziel: *"HEER", ik voel mijn krachten wijken En bezwijken; Haast U tot mijn hulp, en red, Red mij, Schutsheer, God der goden, Troost in noden, Grote Hoorder van 't gebed."*

Opnieuw klinken er naderende voetstappen. Met inspanning van alle krachten heft de stervende man zijn hoofd op en ziet een Leviet naderen. Een flauwe glimlach krult om de lippen van de stervende, want nooit had hij gedacht dat op deze eenzame weg en in deze dodelijke omstandigheden een Leviet zijn pad zou kruisen. Nou, die diaken zal zich toch wel over hem ontfermen?

't Viel echter opnieuw bitter tegen. Zodra de Leviet de stervende man in het oog krijgt, steekt hij, evenals de priester, de weg over en gaat tegenover hem voorbij. Ook deze Leviet gunde zich geen tijd voor zijn naaste.

De diakonie is allang geen gratis fonds meer voor de armen. Mensen moeten zichzelf maar verzekeren, ja, zo wordt er geredeneerd in de kerken. Ik kan talloze gevallen opnoemen van kerkmensen die door onmacht niet rond kunnen komen, en door de diakonie niet worden geholpen. De huidige diakonie geeft bakken met geld aan de zending, terwijl eigen kerkmensen soms aan de geewwhonger lijden. Geloof je het niet? Mens, dan weet je nergens van.

Dus deze Leviet bekommerde zich ook niet om zijn medemens. Zijn lijfspreuk was: "Ben ik mijns broeders hoeder?" Dat is een mens van nature ten voeten uit. Wij hebben geen medelijden met onze medemens, nee, er is er maar Eén Die medelijden heeft met het gruis van Sion. Dat is de medelijdende Hogepriester uit Hebreeën 4:15.

Filippus moest evenwel de bloeiende gemeente in Samaria verlaten en afgaan in een weg welke woest was, om een zwarte Moorman het Evangelie te verkondigen. Hij moest gaan, zonder buidel en zonder male, om de blijde boodschap te verkondigen aan een zwarte, verdoemelijke Moorman.

Deze Leviet had daarin geen zin en hij had niet de minste zendingsdrang. Bovendien was aan die gewonde man niets te verdienen, dus was er ook niet veel aan die man verloren.

Je hebt van die mensen die je alleen nodig hebben als ze in de nood zitten, maar gaat het hen weer enigszins voor de wind, kennen ze je niet meer. En als ze aan je hemd ruiken dat je God vreest, dan moet je op geestelijke roofovervallen rekenen. *"Des mans huisgenoten zullen zijn vijanden zijn."* Waarom? Omdat een dienstknecht niet meerder is dan

zijn Heer. Christus zegt: *“Ze hebben Mij gehaat, ze zullen ook u haten. Ze hebben Mijn woorden bewaard, ze zullen ook uw woorden bewaren.”* Waarom? Om u op woorden te vangen, niet op hele preken, maar op woorden. Dat wilde die wetgeleerde hier ook bij Christus doen, Hem verzoekende.

En geliefden, het is geen wonder als we het beeld van die wetgeleerde, of van die priester en Leviet vertonen, dat is heel geen wonder. Het is een wonder als we het beeld van die barmhartige Samaritaan dragen, want dan dragen we het beeld van Christus.

De gewonde man is echter nog lang niet geholpen. Er staat dat hij half dood op de grond lag. Om geholpen te worden, leefde hij nog teveel. Als God een zondaar vindt op het vlakke des velds, vindt Hij zo'n mens dood in zonden en misdaden. God bekeert geen halfdode zondaren, maar dode zondaren, die weten dat ze dood zijn.

Nadat de Leviet tegenover hem voorbij gegaan is, vloeit alle hoop uit het hart van de gewonde man weg. Weet u wat zijn inleving was? Psalm 142:4: *“k Wou vluchten, maar kon nergens heen, Zodat mijn dood voorhanden scheen, En alle hoop mij gans ontviel, Daar niemand zorgde voor mijn ziel.”*

Die man lag dus op de rand van de hel en daar moet het ook nog vanaf. Als God uw ziel redt, gaat het niet alleen óp de punt, maar ook ván de punt van een naald. Dan worden alle wegen afgesneden en als alle wegen afgesneden zijn, neemt God ook dat laatste puntje weg. Verlóren, verlóren, voor eeuwig verlóren...!

Hoe staat het er ook weer? *“Want de Zoon des mensen is gekomen om te zoeken en zalig te maken, dat verlóren was”, Luk. 19:10.*

Die stervende man aan de kant van de weg had dringend een bloedtransfusie nodig. Als het gebod gekomen is, dan ben je met de diakonie niet meer geholpen, want dan wordt het sterven, en sterven is God ontmoeten. Toen het gebod bij Saulus van Tarsen gekomen was, werden de zonden springlevend en toen is de oude, werkheilige mens, Saulus, gestorven (Rom. 7:9).

Dus aan die rondreizende diakenen moet je je hoop ook niet stellen, want dezulken verkwanselen liever hun tijd met het tellen van de inhoud der collectezakken, dan hun dure plicht waar te nemen om de armen de nodige handreikingen te doen.

Die halfdode man aan de kant van de weg, was op sterven na dood. De kerk had hem aan zijn lot overgelaten en nu was hij ten dode opgeschreven. Gods volk is in het stuk der ellende ten dode opgeschreven, ja, dat leven ze in als God hen komt te arresteren. Dan

heb je wellicht een goede baan, een goed huwelijk, een mooi huis en een dure auto, maar als God in je leven komt en Zijn Beeld komt op te eisen, dan komt op al deze dingen de vloek te liggen. Ja, dan krijg je het vonnis des doods in je leden.

Zo lag die man daar. Hij had niet genoeg meer om te leven, maar nog net teveel om te sterven. Dan wordt het benauwd van alle zijden. Die man kon echter niet meer roepen, niet meer bidden, niet meer zoeken, want het oordeel snoerde zijn keel dicht en door de helse zielebenauwdheid hij kon geen geluid meer voortbrengen. Die man zou wensen om met Zacheus in de vijgenboom te mogen zitten, om nog een keer Jezus te zien wie Hij was, en dan voor eeuwig weg.

Toen die stervende man die Samaritaan aan zag komen, kreeg hij zijn laatste slag. Nu was het definitief met hem gedaan en in geestelijke zin kon hij nooit meer gered worden. Immers, van die Samaritanen was er geen enkel heil te verwachten, want de onderlinge haat tussen Joden en Samaritanen was diep geworteld en ze hadden geen omgang met elkaar. De Joden wilden de leer zuiver houden tegenover de vrijzinnige godsdienst van de Samaritanen en de Samaritanen wilde de berg Gerizim niet opgeven, omdat dat de plaats was van hun aanbedding. Die halfdode man, was niet halfdood meer, maar stond op het punt om de laatste adem uit te blazen van de oude mens onder de Wet.

“Maar een zeker Samaritaan, reizende, kwam omtrent hem, en hem ziende werd hij met innerlijke ontferming bewogen”, Luk. 10:33.

Christus is van eeuwigheid bewogen over het lot van verloren zondaren. Hij is te Zijner tijd voor de goddelózen gestorven. Christus is bewogen over een zondaar die zich niet meer redden kán. Hij is met innerlijke ontferming bewogen over de schare hoeren, tollenaars, moordenaars en belastingontduikers. Hoort u uw naam noemen? Hij heeft dezulken van eeuwigheid gekend en bemind. Hij heeft ze liefgehad met een eeuwige liefde.

“En hij [de Samaritaan] tot hem gaande...”

Velen preken een vluchtende zondaar tot een passieve Jezus. Dat is geen Evangelie. Dat is het evangelie van Arminius. Dit is Evangelie: *“En Hij [Christus] tot hem gaande...!”* Die Samaritaan is een type van Christus en die bebloede man is het verloren schaap. Tegenwoordig laten ze het verloren schaap naar de Herder zoeken, maar die stervende man had geen benen meer om te lopen, geen voeten om op te staan, geen stem om te schreeuwen, geen wil om te geloven, geen gebed meer te bidden, geen zucht meer te zuchten. Goddeloos, hopeloos, reddeloos en genadeloos.

“En hij [de Samaritaan] tot hem gaande...”

Die Samaritaan kwam geen seconde te vroeg, want die man moest in geestelijke zin zijn laatste adem nog uitademen, om der Wet te sterven en Gode te kunnen leven. Als dat gebeurt, sterft de oude mens en wordt dan als een lijk afgelegd.

Ja, dat gebeurt alvorens de nieuwe mens in Christus aangedaan kan worden. Tegenwoordig kunnen ze het beiden en laten de oude mens en de nieuwe mens hand in hand gaan, maar het is boerenbedrog. De oude mens moet worden uitgedaan, alvorens de nieuwe Mens, Christus, aangedaan kan worden. Met deze leer staat of valt de Kerk. Christus redt geen oude mensen, ofwel geen meewerkende zondaren, maar dode en verloren zondaren. Hij wacht om genadig te zijn. Wanneer? Als de oude mens onder de Wet wordt gedagvaard in de vierschaar van het geweten en zijn laaste adem moet uitblazen vanwege het onherroepelijke doodvonnis der Wet.

Rechtvaardigmaking bestaat niet louter uit een bekendmaking van Gods eeuwige besluit in Christus, maar is een gerichtshandeling waarbij de oude mens gedagvaard en ter dood veroordeeld wordt in de dood van Christus.

O, als dat laatste mag worden verstaan, dan ligt in de dood van Christus het leven. Die gunst heeft God Zijn volk bewezen, opdat het altoos hem zou vrezen.

Die Samaritaan waagde zijn leven om die doodbloedende man te redden. Zo heeft Christus Zijn leven afgelegd in plaats van Zijn volk, opdat de doden eeuwig zouden leven in Hem. Christus heeft Zijn Eigen Ik eraan gegeven, opdat wij in Zijn dood de ‘ik-dood’ zouden sterven en de oude mens zouden afleggen, zoals een lijk afgelegd wordt.

Die Samaritaan was dus meer dan een reddende engel voor die man, die door de godsdienst was opgegeven als zijnde klinisch gestorven en uit het kerkelijke register verwijderd. Die priester en die Leviet deden in feiten aan passieve euthanasie.

Onlangs is ex-euthanasie-minister vermoord aangetroffen, maar ze is slechts in haar eigen zwaard gevallen, zoals Haman aan zijn eigen galg gehangen werd.

Het ging de priester en de Leviet allemaal zo snel, dat ze geen tijd hadden op de ziekenauto te bellen, laat staan dat zij een hand konden uitsteken. Ja, zo zullen ze zichzelf wel gerechtvaardigd hebben. Maar elk kind van God staat onder Gods bescherming en daartoe zendt de Heere ook Zijn engelen uit, gediensstige geesten die Zijn Woord doen, gehoorzamende de stem Zijns Woord.

Ik las eens van Samuël Rutherford dat hij als klein kind in een diepe put tuimelde. De kleine Samuël zakte steeds verder in de modderige bodem van de put. Plotseling was er een man, die de put afdaalde en de kleine Samuël aangreep, hem uit de bagger trok, hem in zijn armen nam, met hem door de schacht van de put naar boven ging en hem buiten de put op veilige bodem zette. De kleine Samuël keek verdwaasd om zich heen. De man die hem gered had, was spoorloos verdwenen. ‘t Was een engel...

“En Hij tot hem gaande...”

De Heere had de kleine Samuël voor een hoger doel bestemd en hem een reddende engel gezonden. We zullen eerst een versje zingen, en wel uit Psalm 34, daarvan het vierde vers:

*Des HEEREN engel schaart
Een onverwinb're hemelwacht
Rondom hem die Gods wil betracht;
Dus is hij welbewaard.
Komt, smaakt nu en beschouwt
De goedheid van d' Alzegenaar;
Welzalig hij die, in gevaar,
Alleen op Hem vertrouwt!*

“En Hij tot hem gaande...”

Christus kómt niet alleen tot de zondaar, Hij rédt hem daadwerkelijk. De Samaritaan tot hem gaande verbond zijn wonden en goot olie en wijn daarin. De wijn ziet op het bloed van Christus, op de bloedgerechtigheid van Christus. Hij reinigt de zondaar in Zijn bloed. Zonder bloedstorting is er geen vergeving. Het bloed van Jezus Christus, Gods Zoon, reinigt van alle zonden. De wijn ziet dus op de rechtvaardigmaking, op de schuldvergeving. *“De schuld Uws volks hebt G’ uit Uw boek gedaan. Ook ziet Gij geen van hunne zonden aan. Gij vindt in gunst en niet in wraak Uw lust. De hitte van Uw gramschap is geblust.”* *“Gietende daarin olie en wijn.”*

De olie ziet op de inwoning van de Heilige Geest der heiligmaking, op grond van de borgheiligheid van Christus. Rechtvaardiging en heiligmaking zijn onlosmakelijk aan elkaar verbonden in Christus en nooit te scheiden. Die Hij geroepen heeft, heeft Hij ook gerechtvaardigd en die Hij gerechtvaardigd heeft, heeft Hij ook geheiligd en verheerlijkt, ineens en voor altijd.

De zuivere rechtvaardigmakingsleer is zeer verduisterd in onze dagen,

omdat niet alleen de bevinding allerwege gemist wordt, maar temeer omdat Christus niet meer gepreekt wordt als het Einde der Wet en de oefeningen hieromtrent ontbreken.

Maar als de rechtvaardigmaking niet zuiver geleerd wordt, dwaalt men in alles. Als Christus niet gepreekt wordt als het Begin der herschepping Gods, het Einde van de Wet, de Eerste en de Laatste, dwaalt men in alles. Velen leren wel de wedergeboorte, maar zonder de daadwerkelijke rechtvaardigmaking, dus zonder vereniging met Christus. Wedergeboorte en rechtvaardigmaking vallen samen.

Dat de zakelijke kennis omtrent de rechtvaardigmaking dikwijls in een later stadium onder woorden gebracht kan worden, doet niets af van het feit dat voor de daadwerkelijke rechtvaardigmaking er geen geestelijk leven is. Bovendien is het Koninkrijk Gods niet gelegden in woorden, maar in kracht.

De leer van de rechtvaardiging van de goddeloze is bijna helemaal zoek in onze kerken. De kerken zijn rooms tot in het bot. En maar klagen dat er weinig doorbrekend werk is, maar dat komt omdat de blinde de blinde is gaan leiden. Het is voorzeggd dat beiden dan in de gracht vallen. En dan maar spartelen en ploeteren om het hoofd boven water te houden en intussen de mensen blijven bedriegen dat dat ploeteren en dat spartelen dé kenmerken zijn van de wedergeboorte.

Er zijn ook anderen, het nageslacht van Arminius, die de mens aan het werk zetten. Weet u wat die mensen zeggen? "Als je eenmaal besloten hebt dat je wedergeboren bent, doet dan je uiterste best om een heilig mens te worden. Je moet(!) vertrouwen dat Christus voor je gestorven is, want anders maak je God tot een leugenaar."

We zullen maar niet deze zielsmisleidende 'dogmatheek' binnengaan, maar de tekst volgen.

Nadat de wonden van de stervende man verbonden zijn, tilt de barmhartige Samaritaan de man op zijn eigen beest en brengt hem naar de herberg om hem daar te verzorgen en te laten verzorgen.

Velen moeten, nadat zij hun wedergeboorte uit de kenmerken hebben opgemaakt, zelf hard aan de slag om Jezus na te volgen, om de geboden te onderhouden, want je moet voor je wedergeboorte, voor je redding, toch je dankbaarheid tonen.

Daarvan lees ik echter niets in de tekst en ik kan het ook in heel de Bijbel niet vinden. De Samaritaan doet het werk en **blijft** het doen. De geredde man wordt niet aan zijn lot overgelaten om er nu tegenaan te gaan, welnee, hij mag meerijden op de ezel van de Samaritaan.

Ja, Gods volk mag meerijden in de koets van Salomo, op de wagen van

Gods vrijwillig volk en de Heere Jezus loopt er naast. Gods kinderen worden naar huis gereden en Christus loopt er naast. *"Eer Ik het wist, zette Mij Mijn ziel op de wagens van Mijn vrijwillig volk", Hoogl. 6:12.*

De wagens zijn niet voor Christus, maar voor Zijn volk. Hij zoekt, Hij vindt, Hij redt, Hij zorgt en verzorgt, Hij gaat u met Zijn heillicht voor, Hij loopt u achterna met Zijn weldadigheden, Hij kent uw zitten, uw bestaan en van verre uw gedachten.

O, volk van God, u bent het best verzorgde volk ter wereld. Gods volk blijft evenwel ellendig tot haar laatste snik, maar *schoon 'k arm ben en ellendig, denkt God aan mij bestendig!* God is Zijn volk nooit één seconde kwijt.

Dus die barmhartige Samaritaan tilt die gewonde man, die als uit de dood het leven weder ontvangen heeft, op zijn ezel en gaat er zelf naast lopen. Wat betekent dit?

Die ezel ziet op de menselijke natuur van Christus. Hij heeft de zonde van Zijn volk op Zich genomen en weggedragen in een zee van eeuwige vergetelheid. Het onstraffelijke Lam van God is gebukt gegaan onder de last der zonde van Gods uitverkorenen, om hen zalig te maken van de zonde, de zonde veroordeeld hebbende in het vlees.

En waarheen heeft die Samaritaan die man gebracht?

In een hospitaal? Waar staat dat?

Heeft hij die man in een revalidatiecentrum gebracht? Waar staat dat?

Nee, de Kerk komt van de dood in het leven en dan neemt de Goede Herder dezulken op Zijn schouder om hen naar Huis te brengen, naar het Vaderhuis met zijn vele woningen. Niet direct, want naar het lichaam moeten ze nog een poosje op aarde verblijven, om de grote werken Gods te vertellen. Ook voor de tijd zorgt God goed voor Zijn volk, want die Samaritaan brengt die man in de herberg, zodat hij daar mag leven op kosten van Christus.

Wat is die herberg?

Dat is het broodhuis, Bethel! Dat is het wijnhuis waar de Bruid uit het Hooglied van spreekt. *"Hij voert mij in het wijnhuis, en de liefde is Zijn banier over mij", Hoogl. 2:4.* De Kerk komt niet van de regen in de drop, maar van de dood in het leven. In dat wijnhuis worden zij van liefde dronken. Dan zingen zij in God verblijd aan Hem gewijd, van 's Heeren wegen. Dan huppelen zij van zielevreugd, daar zij hun wens hebben verkregen. In die herberg, in dat wijnhuis, leeft de Kerk op kosten van en voor de verantwoordelijkheid van Christus. Dan hoeft je niet meer in de verzekering, want dan mag je al je bekommernissen op Hem werpen voor tijd en eeuwigheid beide, want de prijs der ziele dat rantsoen is

betaald en de schuld uitgewist.

Dus die man werd op de ezel gezet en naar de herberg vervoerd. Voor Christus was er geen plaats in de herberg, maar voor Gods volk maakt Christus plaats in Zijn kameren. Christus werd in een beestenstal geboren en Gods volk wordt in een hotel wedergeboren. Christus heeft Zich elke plaats ontzegd om voor Zijn volk plaats te bereiden in het Vaderhuis.

't Is toch met geen woorden uit te drukken, volk des Heeren, welke toekomst wij te wachten staan. Ik kan dat eeuwige wonder niet verklaren. Als het hier bij tijd en ogenblikken al een hemel is op aarde is, wat moet de hemel zelf dan wel niet wezen? Voor elke hemel op aarde gaat een hel vooraf, maar de hel zelf verandert nooit in een hemel. De hel is de plaats der duivelen en zijn trawanten met de verdoemden. Een plaats waar weinig zal zijn en knersing der tanden.

De hemel is daar waar Christus is. Al zou Christus niet in de hemel zijn, wil ik er niet wezen. Zonder de Vader, Christus en de Heilige Geest is de hemel een hel.

Toch verlaat de Samaritaan de herberg weer. De andere dag vertrekt hij en geeft de waard twee penningen, met de opdracht voor zijn geadopteerde cliënt te zorgen. Christus verlaat wel de aardse herberg door Zijn hemelvaart, maar met Zijn Geest blijft Hij overal tegenwoordig. Als Christus Zijn jongeren verlaat door Zijn hemelvaart, geeft Hij hen een Tegenpand, namelijk de tweede Trooster, de Heilige Geest. Hoewel Christus deze aarde lichamelijk verlaten heeft, draagt Hij toch zorg voor de Zijnen. Hij is Zijn Kerk nabij, vooral in het lijden. Al kan de inleving dikwijls het tegenovergestelde zijn.

God bakert Zijn volk in de verlatingen, opdat ze weten wat ze aan Hem hebben. Ik heb echter nooit gezien de rechtvaardige verlaten, noch zijn zaad zoekende brood.

De Samaritaan gaf de waard twee penningen voor de onkosten. Twee penningen waren twaalf stuivers. Niet veel, zou je zeggen. Maar God betaalt Zijn volk meestal uit met dubbeltjes en stuivers. Hij houdt Zijn kinderen graag afhankelijk en laag bij de grond. Toch ontbreekt het hen nooit aan het noodzakelijke. Als de discipelen zonder buidel en male zijn uitgezonden, wordt hen de vraag gesteld of het hen ooit aan iets ontbroken heeft. Het antwoord is eensluidend: "Neen."

God zet Zijn kinderen echter niet op water en brood, maar geeft hen voedsel, deksel en gemeenschap. Hij geeft altijd boven bidden en boven denken. Onverdiende zaligheid heb ik van mijn God genoten. Dan is een bekertje water nog genade.

Maar die twee penningen in deze gelijkenis hebben nog een veel diepere betekenis. We lezen de tekst nog een keer: *"En des anderen daags weggaande, langde hij twee penningen uit, en gaf ze den waard, en zeide tot hem: Draag zorg voor hem: en zo wat gij meer aan hem ten koste zult leggen, dat zal ik u wedergeven, als ik wederkom", Luk. 10:35.*

Des anderen daags. Als de ziel gered is uit het vonnis der Wet, mag de ziel geruime tijd in de gemeenschap met Christus leven. De Heere vertrekt niet direct, maar is de ziel dan zeer nabij en dat wordt ook zo ervaren. Dan is de ziel boven het stof en verheft des Heeren lof. *"Dan vloeit mijn mond steeds over van Uw eer, gelijk een bron zich uitstort op de velden."*

Die Samaritaan betaalde de Waard met twee penningen. Christus heeft aan het recht Gods voldaan met Zijn dadelijke en lijdelijke gehoorzaamheid. Daar zijn die twee penningen een beeld van; niet de zaak zelf, maar een beeld. Christus is niet alleen Borg van verdienste, maar ook Borg van toepassing. Daar was die man het lijdend onderwerp van, niet onbewust, maar met de bewustheid des geloofs.

Tenslotte zegt de Samaritaan bij zijn vertrek nog wat tegen de waard. *"Draag zorg voor hem: en zo wat gij meer aan hem ten koste zult leggen, dat zal ik u wedergeven, als ik wederkom."*

Gods volk mag leven uit de hand van God, want uw Vader in de hemel betaalt ook uw voedsel, deksel en kleding, volk des Heeren. De Vaderlijke Voorzienigheid is een wezenlijke troost in het leven der genade. Gods volk mag zich met lichaam en ziel aan God toevertrouwen. Dat is dus wel een gegrond vertrouwen, want aan dit vertrouwen gaat de grond der zaligheid vooraf in de toepassing, namelijk de gerechtigheid van Christus, in de vergeving van al onze zonden door Zijn bloed. Zonder de rechtvaardigmaking, zonder de vrijspraak in Christus door het geloof, kan er van waar vertrouwen in en een toevertrouwen aan God geen sprake zijn. Als we sjoemelen met de rechten Gods, dan verspelen we Zijn dadelijke gunst. Ach, wat blijft er over, mensen, NA ontvangen genade? Een verzondigd leven en een Borg Die leeft en aan de ziel het leven geeft! Amen! Of heeft u het er nog goed vanaf gebracht? Met Gods ware volk gaat het van beter naar best. MIS! Van groter zondaar worden en minder zonden doen? Ook mis! Het gaat van de hel naar de hemel en dan is Christus mijn Hemel en ik Zijn hel. Ja, zo reist Gods volk van het vervloekte Jericho naar het hemelse Jeruzalem.

Kan ik u, geliefden, nu niet jaloers maken op deze gewillige Zaligmaker die hellelingen als een vuurbrand uit het vuur rukt? Hij is de schoonste van alle mensenkinderen en genade is in Zijn lippen uitgestort, ja, Hij

geeft genade voor genade, zelfs aan de wederhorigen. Gods volk mag zich onvoorwaardelijk in Gods handen bevelen voor tijd en eeuwigheid beide, want Christus heeft in de plaats van Zijn volk Zijn geest in de handen van Zijn Vader bevolen en al Zijn kinderen in Zijn beide handpalmen begraveerd. Gods kinderen zijn nooit uit Gods gedachten en ze zullen van Hem niet vergeten worden, want de Vader Zelf heeft u lief, kind des Heeren, zegt den Heere uw Ontfermer.

"Draag zorg voor hem: en zo wat gij meer aan hem ten koste zult leggen, dat zal ik u wedergeven, als ik wederkom."

O, die goddelijke zorg voor een ongewend kalf. O, die goddelijke voorzienigheid voor een botte duif. O, die liefdevolle Vaderlijke kastijdingen voor een hel als ik ben. Weet u wat de Heere zegt over dat volk? *"Is die altijd afhoererende Efraïm Mij niet een dierbare zoon, ja, is Hij mij niet een troetelkind? Sinds Ik aan hem denk, rommelen Mijn ingewanden van barmhartigheid over hem."*

Geliefden, nog een enkel woord.

Zoals die Samaritaan zich verantwoordelijk stelt voor die gewonde man, zo stelt Christus Zich verantwoordelijk voor de Zijnen, voor tijd en eeuwigheid beide. De Samaritaan gaf twee penningen op voorschot en staat volledig in voor de verdere kosten bij zijn wederkomst. Christus heeft Zijn Kerk gekocht, niet voor twee penningen, maar met de Prijs van Zijn dierbaar bloed. Gods kinderen leven op Zijn kosten en genieten hier op aarde van de rente van het kapitaal. Al wat hen ontbreekt, geeft Hij hen zo zij het Hem smeken, mild en overvloedig. En in momenten van uiterste beproeving, antwoordt Hij hen éér ze roepen. *"Draag zorg voor hem; en zo wat gij meer aan hem ten koste zult leggen, dat zal ik u wedergeven als ik wederkom."* Wat betekent dat? *"Voor zoveel gij dit een van deze Mijn minste broeders gedaan hebt, zo hebt gij dat Mij gedaan", Matth. 25:40.*

Als Christus met de gelijkenis geëindigd is, stelt Hij stelt de wetgeleerde een laatste vraag: *"Wie dan van deze drie dunkt u de naaste geweest te zijn desgenen, die onder de moordenaars gevallen was?"* De priester, de Leviet of de Samaritaan?

De wetgeleerde antwoordde: "De Samaritaan."

MIS! Nee, dat zei hij niet. *"En hij zeide: Die barmhartigheid aan hem gedaan heeft."*

De wetgeleerde wilde het woord 'Samaritaan' niet eens op de lippen nemen. De benaming 'Samaritaan' was hem te verachtelijk, want dat was voor de Joden een scheldwoord. Joden hielden geen gemeenschap met

de Samaritanen. Als het over Samaritanen ging, spogen ze op de grond. Doch niet de priester, noch de Leviet, maar een Samaritaan had zijn naaste barmhartigheid bewezen. De Samaritaan had met zijn barmhartigheid die priester en die Leviet in hun schande gezet. Hij had slechts gedaan wat hij schuldig was te doen, als een onnutte dienstknecht, de Wet van Christus vervullende.

De priester en de Leviet gingen prat op de Wet van Mozes, maar zij roerden de Wet nog met geen vinger aan. Ze konden hun naaste gemakkelijk dood laten bloeden.

Geliefden, zelfs ware broeders kunnen met dat soort van eigenliefde bezet zijn. Als de waarheid een beetje te scherp wordt, gaan er velen tegenover je voorbij. De priester en de Leviet hielden het bij de Wet van Mozes, maar de Wet van Mozes is zonder barmhartigheid, omdat het alles moet. De Samaritaan had echter een andere Wet vervuld, namelijk die van Christus. *"Draagt elkanders lasten, en vervult alzo de wet van Christus", Gal. 6:2.*

De Wet van Christus te vervullen is geen moeten, maar een mogen. Gods volk mág haar naaste dienen, omdat Christus haar Plicht is. Dat is Evangelie, dat is het dienen van Christus in mij. Die wetgeleerde was aan dat geheim vreemd, ja, hij was er een vijand van. Hij wilde van genade niet leven. Daarom zeide Jezus tot hem: *"Ga heen, en doe gij desgelijks!"* Met dat bevel werd de wetgeleerde van zijn voetstuk afgeslagen en aan zijn helse oogmerken ontmaskerd. Christus zet de wetgeleerde schaakmat met zijn eigen pionnen. De man was in zijn eigen garen gevangen, in zijn eigen kuil gevallen. Zijn oogmerk was om Christus op Zijn woorden te vangen, maar de man had er geen erg in dat de woorden van de Zaligmaker onfeilbaar waren, overal en altijd. Christus sprak ook als Machthebbende, overal en altijd. *"Ga heen, en doe gij desgelijks!"*

Die wetgeleerde heeft die opdracht in ongeloof verworpen en is met zijn wettische staart tussen zijn vrome benen weggeslopen. Hij zag de opdracht als een gebod en niet als een belofte waarvan Christus Zelf de Vervuller is. Hij maakte van dat gebod niet zijn gebed, want hij was rijk en verrijkt en had geens dings gebrek.

De wetgeleerde had het doen der Wet in een hoog vaandel staan, maar nu ontdekt Christus hem eraan dat hij de Wet nog met geen vinger aanroerde. Met zijn mond eerde hij Mozes, maar met zijn hart hield hij zich verre van de feitelijke bediening der Wet.

De wetgeleerde is heengegaan, zoals hij gekomen was. Zijn devies van de wetgeleerde was: *"Doe dat en gij zult leven."* Maar toen het gebod gekomen was, *"Ga heen, doe gij desgelijks"*, is hij wel heengegaan, maar

heeft niet desgelijks gedaan. Die prijs was hem te hoog, want daarmee kon hij het leven niet meer verdienen! Hij wilde zalig worden door het “doe-dat” der Wet, maar Christus had hem met het “doe dat” der Wet de werkheilige stenen uit zijn zakken geslagen en toen is die man bedroefd heengegaan, om in de villa van de rijke jongeling uit te huilen. Och, wat zullen die twee elkaar toch beklagd hebben, vanwege de harde behandeling die Christus hen gegeven had. Toen heeft de rijke jongeling een fles wijn uit de kast gehaald, zeggende: *“Laat ons eten en drinken, want morgen sterven wij.”* En zij leefden nog lang en gelukkig, totdat zij hun ogen opsloegen in de eeuwige pijn.

Tot Zijn kinderen zegt Christus niet: “Doe dat en gij zult leven”, ook niet: “Leef en doe het.” Nee, dat is de leer van Richard Baxter, de leer van de refo-neonomanen.

Weet u wat Christus tot de Zijnen zegt? *“Ik leef en gij zult leven.”*

Hij zegt niet: “leef en doe het”, maar: “lééf, omdat Ik het gedaan heb, want uw vrucht worde uit *Mij* gevonden.” Dat geldt ook voor het ‘getuigen zijn’. Dat moet niet, Góð doet het. Gij zúlt Mijn getuigen zijn. Dan is er ook een heengaan in Hem. Ga dán heen, onderwijst al den volken”, met een belofte: *“En ziet, Ik ben met ulieden, al de dagen, tot de voleinding der wereld.”*

Geliefden, Christus reist door alle landen, en haalt Zijn volk eruit. Bent u er weleens uit gehaald, uit de put van uw verlorenheid? Of moet u zeggen: “U moest eens weten; ik zak steeds dieper in die helse jammerkolk.”

O, verloren zondaar, Christus is in uw ellendepoot afgedaald en Hij bevindt Zich op de bodem van uw verlorenheid. Laat los, en u zult losgelaten worden. En als dat laatste draadje zal worden doorgeknipt, dan zal Christus door Zijn Geest in uw verloren ziel doen klinken: *“De eeuwige God zij u een Woning; en van onder, eeuwige armen.”* Volk van God, God heeft Zijn armen onder uw hel doorgeschoven, ja, van onder eeuwige armen.

Amen.

Slotzang: Psalm 138:4.

7. Werp de dienstmaagd uit en haar zoon

Voorzang: Psalm 68:6, 14

Schriftlezing: Galaten 4

Geliefden, met de hulp des Heeren wensen wij u te bepalen bij de tekstwoorden uit Genesis 21:9-10, waar wij lezen:

“En Sara zag den zoon van Hagar, de Egyptische, dien zij Abraham gebaard had, spottende. En zij zeide tot Abraham: Drijf deze dienstmaagd en haar zoon uit; want de zoon dezer dienstmaagd zal met mijn zoon, met Izak, niet erven.”

Geliefden, nadat het oordeel Gods over Sodom en Gomorra was voltrokken, is Abraham weggetrokken van de plaats des onheils en is met Sara, Hagar en Ismaël, weggetrokken naar het land van de filistijnen.

Want wij lezen in Genesis 20 het eerste vers: *“En Abraham reisde vandaar naar het land van het zuiden, en woonde tussen Kades en tussen Sur; en hij verkeerde als vreemdeling te Gerar”, Gen. 20:1.*

Waarschijnlijk is Abraham in het filistijnse Gerar gaan wonen, omdat hij geen dagelijkse herinnering aan die vreselijke sodomitische oordeelsplaats wilde hebben. Maar ook omdat wij menen, dat Abraham dacht, dat Lot in en met Sodom omgekomen was.

Op de plaats van Sodom en Gomorra ligt nu de Dode Zee, waarin geen levend wezen te vinden is en nooit gevonden zal worden.

De eeuwigheid zal echter openbaren dat de HEERE Zich over Lot heeft ontfermd, hoewel Lot God verzocht had door in Sodom te gaan wonen.

Lot wordt niet genoemd in de rij van de geloofshelden in Hebreeën 11, maar Lot was wel een waar gelovige.

Van Lot lezen we niets meer in het boek Genesis, hij is in de eenzaamheid gestorven.

Lot wordt nog wel genoemd -en met ere- in het Nieuwe Testament, namelijk in de tweede Petrus-brief. Daar geeft Petrus een goed getuigenis van de rechtvaardige Lot en plaatst hem alsnog in de rij der geloofshelden.

Lot's naam staat immers geschreven in het Boek des levens des Lams.

Lot mag nu al eeuwen de inhoud van Ps. 89 vers 8 beoefenen. Lot staat nu voor in de hemel, als we het zo eens mogen zeggen, hij staat nu God

te loven en te prijzen: *"Het is door U, door U alleen, om het eeuwige welbehagen."*

Daarom is Lot zalig geworden, en anders nergens om.

Dus Abraham was na de verwoesting van Sodom en Gomorra naar Gerar, naar het land van de filistijnen gegaan, om daar als vreemdeling te verkeren.

De ware gelovigen zijn vreemdelingen op deze wereld en moeten menigmaal, de Heere daarover aanroepen: *"Ik ben o, Heer, een vreemdeling hier benêên."*

Gods kinderen voelen zich op deze aarde niet meer thuis, omdat zij een ander vaderland hebben leren kennen.

Ook Abraham zocht een stad die fundamenteen heeft, wiens Kunstenaar en Bouwmeester God is.

Gods kinderen dolen en dwalen wat af in dit Mesech der ellende en komen altijd zichzelf weer tegen als één klomp vlees en vlees valt zo bitter tegen, geliefden.

Dan heb je nergens rust, want het ergste reist altijd mee en dat is het eigen 'ik'.

Daar is Abraham ook wel achtergekomen, want al die verhuizingen zijn wel grote veranderingen, maar het zijn geen wezenlijke verbeteringen.

Een mens kan veel veranderingen ondergaan, ook op geestelijk gebied, maar een verandering is nog geen verbetering.

En daaruit volgt dat Abraham in filistijnse Gerar er niet veel beter aan toe was dan Lot in Sodom en Gomorra.

Nou, wacht even, de filistijnen kenden de HEERE wel niet, want het waren maar heidenen, maar zij waren nog niet zo ver gezonken als de inwoners van Sodom en Gomorra.

De filistijnen bedreven niet de schandelijke zonde van homofilie, zoals de inwoners van Sodom en Gomorra wel bedreven hadden.

Het oordeel der verwoesting, is tot op de dag van vandaag nog niet aan de filistijnen voltrokken, hoewel zij wel als de grootste vijanden van het volk Israël worden aangemerkt tot op de dag van vandaag. Voor de filistijnen liggen er nog beloftes, want ook onder de filistijnen heeft God Zijn uitverkorenen. Dat kunt u lezen in Psalm 87.

De Palestijnse kwestie is een heet hangijzer, met name als gevolg van de vreselijke bemoeizucht van Amerika, een bemoeizucht die echter op een totale mislukking is uitgelopen. God zal Zijn volk Zelf bevestigen en schragen, daar komt geen Amerikaanse bemoeizucht aan te pas.

Tussen Israël en de Palestijnen zal geen vrede zijn, totdat de Joden als volk tot bekering komen en daar zal zoveel kracht vanuit gaan, dat er

ook vele Palestijnen tot bekering zullen komen. Immers, de Filistijn, de Tyriër de Moor zullen onder Gods volk gevonden worden, ja, uit alle volken, talen en natiën zal God de Zijnen toebrengen.

En daar gebruikt de Heere Zijn volk en knechten voor om het Woord te brengen daar waar de uitverkorenen wonen.

Ik denk dat Abraham om die reden zoveel verhuist is, omdat God Zijn Woord bekend wil maken aan al den volken.

Dus Abraham kwam te Gerar en hij woonde aldaar ten tijde van koning Abimelech, die toen over de filistijnen regeerde. En Sara zijn vrouw en de dienstdoende Hagar waren met hem.

Ook in het filistijnse land woonde Abraham in tenten. Het leven van de Patriarchen is altijd eenvoudig geweest.

Kwa geld kon Abraham zich wel een paleis veroorloven, maar Abraham heeft altijd in eenvoudige tenten geleefd en wilde zijn pinnen niet te vast inslaan in deze wereld.

Abraham was op doorreis naar een beter Vaderland, een land vloeiende van melk en honing. Een land waarin niemand meer zeggen zal; ik ben ziek. Een land waar altijd wordt gezongen tot lof en prijs van de Koning van dat land.

Maar ook Abraham moest de raad des Heeren uitdienen en nog een beetje lijden en verdrukking ondergaan, om de waardij van de verworven gerechtigheid van Christus naar waarde weten te schatten.

Weet u wat Gods kinderen leren in de weg der heiligmaking? Dat de gerechtigheid van Christus altijd staat tegenover de zonde. Hoewel de zonde over Gods volk niet meer kan heersen, omdat zij niet meer onder de Wet, maar onder de genade zijn, struikelen zij in velen.

In dat struikelen ligt niet het leven, maar de dood. Dat is herhaalde inleving bij Gods ware volk en juist daaruit blijkt dat er maar één gerechtigheid is die redt van de dood, en dat is de gerechtigheid van Christus.

Gods volk leeft niet van doen en laten, maar van het offer van Christus, dat is het rustpunt voor het hart. *"Jezus, Uw verzoenend sterven blijft het rustpunt van mijn hart."*

Gods volk struikelt zo menigmaal, en daarom is het hen gegeven om te leunen op de stok en de staf van de gerechtigheid van Christus.

Net als in Egypte is Abraham ook in Gerar gestruikeld en is hij te rade gegaan bij zijn eigen vlees en bloed, maar vlees en bloed zullen het Koninkrijk Gods niet beërven. Nee, Abraham's vlees rust nog in het graf tot de wederopstanding aller dingen. Het vlees is sterfelijk en het sterfelijke moet onsterfelijkheid aandoen.

Maar geliefden, het Woord is vlees geworden en het vleesgeworden Woord is het hart van het Evangelie. Het vleesgeworden Woord heeft de onsterfelijkheid aan de dag gelegd, want Christus is eersteling geworden van degenen die ontslapen zijn door Zijn opstanding uit de doden.

Ook Abraham was totaal afhankelijk van de opstandingskracht van Christus, omdat hij in zichzelf enkel vlees was.

Gods kinderen zijn enkel vlees; hoewel der Wet gestorven sterven ze alle dagen en daarom zijn ze volledig afhankelijk van de invloeden van de Geest.

Maar in het land van de filistijnen was er geen vreze Gods, zodat Abraham opnieuw bevreesd werd omtrent zijn veiligheid en Sara opnieuw zijn zuster noemde.

Het liegen had de vader aller gelovigen in Egypte zeker nog niet goed afgeleerd, want ook hier zegt hij tegen Sara: *"Gij zijt mijn zuster."*

Waarom zei Abraham dit? Wel, om dezelfde reden als in Egypte. Abraham was bang dat Abimelech hem zou doden, vanwege Sara.

Hij was bevreesd, dat zij Sara zouden stelen, vanwege haar schoonheid, en hem om die reden uit de weg zouden ruimen.

Maar Abraham, de HEERE had u toch in Egypte zo wonderlijk uitgeholpen, toen farao Sara tot een vrouw wilde nemen?

Toen had de HEERE Sara toch ook bewaard, ondanks uw bedrog dat Sara uw zuster was?

Je zou toch zeggen dat Abraham, de vader aller gelovigen, zijn les wel geleerd had. Maar Abraham valt in dezelfde zonde en zondigt niet alleen tegen de Wet, maar ook tegen de liefde. En dat is zo smartelijk, geliefden. Daar gaat Gods arme volk zo menigmaal wenende overheen als zij met Asaf in Gods heiligdom mogen blikken en daar de Heere Jezus zien staan in hun plaats. Gods volk kan dus vallen in dezelfde zonden, zelfs dikwijls, maar ze kunnen in de zonde niet leven, omdat Christus de zonde veroordeeld heeft in Zijn vlees aan het kruis.

Dus de vader aller gelovigen valt in dezelfde zonde. Ja, Gods volk is het meest hardleerse volk op aarde.

Ja, u gelooft het niet, maar toch is het de waarheid.

Gods arme volk is tot hinken en zinken ieder ogenblik gereed. Gods volk is in beginsel wel oprecht gemaakt, maar het vlees is zo zwak, o, zo zwak. Als God mij niet vasthoudt, val ik in elke kuil die er is.

En geliefden, je moet in vele kuilen vallen om te weten wat genade is. Je moet in vele verzoeken vallen om te weten dat God de Getrouwe is.

Je moet er velen kunstgrepen voor gepleegd hebben, om te weten dat God Zijn belofte ten spijt van je onvruchtbaarheid heerlijk vervult.

Heerlijk, ja heerlijk.

Volk des Heeren. U moet Christus verloochend hebben, om nieuwelings te weten dat Hij voor uw zonden betaald heeft.

Er is veel rechtzinnigheid in onze dagen, maar waar is het berouw over de zonden?

Geliefden, hebt u reeds een plekje gekregen naast de wenende Petrus vanwege de nooit aflatende liefde van Christus jegens een trouweloze hoop?

Al stond de voorbidding van Christus niet garant voor mijn geloof, zou ik nooit meer geloven, ziende op mijn ontelbare afmakingen en zonde tegen de liefde.

O, geliefden, dat zondigen tegen de liefde is bitterder dan de dood. Maar dat lichaam der zonde doet niet anders dan zondigen, altijd en overal.

Je moet van Gods volk ten aanzien van de ware godzaligheid maar nooit een hoge hoed ophebben, want de meest geoefende in de genade beoefend slechts gebrekkig hetgeen hij in Christus volkomen is en heeft.

Christus moet zelfs klagen over Zijn discipelen als zijnde een ongelovig geslacht. En Hij vertrouwde Zichzelf niet aan hen toe, alwetende wat de mens is.

Op dat feit ziende moest het toch niet moeilijk moeten zijn dat Gods ware volk in liefde met elkaar zou handelen en wandelen. Ja, maar de praktijk bewijst dikwijls het tegenovergestelde. Met name in onze dagen overheerst de geest der verdachtmaking en velen zijn er door beheerst, omdat men meer waarde stelt in de leugenachtige refo-media dan in Gods Waarheid op en onder de kansel.

Gelukkig volk dat afhankelijk gemaakt is om alleen op de Heere te betrouwen. Vlees en bloed zijn zo bedrieglijk als het weerbericht, maar alleen God is de Getrouwe, ook in het leven van Abraham.

Want toen Abimelech Sara meegenomen had, vanwege haar schoonheid, komt God hem in een droom te waarschuwen, dat hij een man des doods is, wanneer hij Sara tot een vrouw zou nemen (Gen. 20:3-7).

En geliefden, hoe liep dat nu verder af?

Zonder Gods tussenkomst was het slecht afgelopen, zowel met Sara als met Abraham, maar Abraham en Sara leefde op kosten van Christus en ook voor Zijn verantwoordelijkheid.

Abraham hoefde echt geen reisverzekering af te sluiten om naar het filistijnse land te gaan. Maar dan toch een leugentje om bestwil.

Ja, het is tot schaamte van Abraham, want nadat de Heere Abimelech was verschenen in een droom, bewijst Abimelech aan de HEERE zijn

onschuld, omdat hij niet wist dat Sara de vrouw was van Abraham. Abimelech -een wereldling- was oprecht en Abraham -een kind van God- was onoprecht.

Ja, de kinderen der wereld zijn voorzichtiger dan de kinderen des lichts in hun geslacht. Dat zien we hier bij Ablimelech en Abraham.

Dat Abimelech onschuldig was door onwetendheid, dat wist de HEERE ook, maar toch maakt God Abimelech bekend dat hij een man des doods is als hij Sara aanroert. Sara was een moeder in Israël en de Heere stelt Sara's eer veilig.

Dat had Abraham moeten doen, maar Abraham zat meer in de war over zijn eigen hachje dan de eer van Sara.

Abraham kon nooit meer zeggen dat hij getrouw was geweest aan zijn huwelijksbelofte, maar hij kon wel zeggen dat God de getrouwe was.

Als Abimelech van Godswege van de waarheid omtrent Sara is overtuigd, gaat hij naar Abraham en neemt het hem zeer kwalijk, dat hij de waarheid omtrent Sara verdraaid had, door haar zijn zuster te noemen.

En wat doet Abraham dan? Wat zegt hij tegen Abimelech? Wat is zijn excuus? Hij zegt: *"Want ik dacht, alleen is de vreze Gods in deze plaats niet, zodat zij mij om mijner huisvrouw wil zullen doden"*, vs.11.

Ja, waar zou je hedentendage moeten wonen, aangezien er welhaast geen vreze Gods meer gevonden wordt. Refo-Nederland heeft zo zijn eigen zuiltjes opgericht, maar dat die zuiltjes zo lek zijn als een zeef wat de zonde betreft, is hoorbaar, leesbaar en zichtbaar.

De liefde van velen zal verkouden, met name in de kerken. Kerken zonder tucht, zijn kerken zonder liefde. En dan kan er van alles mee door onder de vlag van verdraagzaamheid.

Maar Gods volk kan niets doen onder de vlag van valse verdraagzaamheid, want dan komt God hen tegen.

Als de bannen in het leger niet meer worden verdelgd, dan kan er wel veel rechtzinnigheid aan de dag gelegd worden; men kan dan wel de gedaante van godzaligheid ten toon spreiden, maar er zit geen kracht meer in.

De kerken zijn krachteloos geworden, omdat er geen publiek getuigenis meer is. En als er geen profetie meer is, geliefden, dan wordt het volk letterlijk en geestelijk ontbloot.

Daar is niet alleen de prediking debet aan, het is een gevolg van het niet functioneren van de tucht.

Kerkelijk Nederland zit dringend verlegen om een tempelreiniging zoals die door Christus werd uitgevoerd. De kerken zijn of bolwerken van

entertainment, of Sanhedristische vergaderzalen waarin er voor het levende Kind en de getuigen van Christus zijn geen plaats is.

Voor Abraham was er geen plaats in het beloofde land, en daarom trok hij af naar Gerar, maar ook daar verkeerde hij met vrezen en beven.

De vader aller gelovigen had zijn vertrouwen in God in Gerar namelijk afhankelijk gemaakt van de vreze Gods in die plaats, vanwege zijn onvolkomen geloof, vanwege de zwakte van zijn geloof. Abraham was echt geen grote gelovige, integendeel, hij had een grote God.

Geliefden, er is geen licht zo helder, of daar is wel een schaduwzijde aan te vinden, zoals we hier zien bij de vader aller gelovigen.

Abraham was door God evenwel een vader van een menigte der volken genoemd, niet vanwege Abraham, maar omwille van het beloofde zaad, namelijk dat uit hem de beloofde Messias zou geboren worden en om die reden had God Sara zowel in Egypte als in Gerar bewaard, niet omdat zij zo'n vroom mens was, want zij had immers gelachen om de belofte Gods.

Maar God bewaart Zijn Zaad, door de eer van Sara te bewaren.

God had Sara niet bewaard om Abraham, maar om het beloofde Zaad.

Dwars door de onmogelijkheid heen raakte Sara in verwachting en zij baarde een zoon en zij noemde hem Izak. Dat was het kind der belofte, hoewel het kind met een kleine 'k'. Het beloofde Zaad was Izak niet, maar het Konings-Kind met een grote 'K'.

Weet u in welke weg God nu die belofte ging vervullen?

Als Abraham gaat bidden voor het huis van Abimelech.

Want God had al de baarmoeders toegesloten van het ganse huis van Abimelech, ter oorzaak van Sara, Abrahams huisvrouw.

Ja, daar ligt een geestelijke les in verklaard, want weet u wanneer God Zijn kinderen vruchtbaar maakt?

Als zij aan de weet komen, dat Christus gebeden heeft voor onvruchtbaren, die in der eeuwigheid geen vruchten meer kunnen voortbrengen. "Uit u geen vrucht meer in der eeuwigheid", zei de Heere Jezus tegen die vijgenboom.

Gods volk gaat inleven, dat zij zulk een vijgenboom zijn, die wel veel bladeren van eigengerechtigheid bezitten, maar nooit geen vruchten meer kunnen voortbrengen, die Gode aangenaam zijn.

Maar juist voor de onvruchtbare Sara heeft God Zijn belofte waargemaakt.

Zijn er nog van die onvruchtbaren in ons midden? Zielen die alleen de dood kunnen braken? Zielen die erachter gekomen zijn dat zij zo onvruchtbaar zijn als kachelhout?

Hoor hier het Woord des Heeren: *"Zing vrolijk, gij onvruchtbare, die niet gebaard hebt! maak geschal met vrolijk gezang, en juich, die geen barensnood gehad hebt! want de kinderen der eenzame zijn meer, dan de kinderen der getrouwde, zegt de HEERE"*, Jes. 54:1.

Ja, in die weg heeft God Abraham doen uitbreken in menigte, hoewel Abraham zo menigmaal heeft moeten inleven: "Uit mij geen vrucht meer in der eeuwigheid."

Daarom kon hij gemakkelijk bidden voor Abimelech, om voor hem het oordeel Gods af te wenden.

Dus als Abraham onvruchtbaar voor God geworden is, dan ontvangt hij van God vrucht, om voor Sara te bidden? Nee, om voor Abimelech te bidden. Het gebed voor je vijanden is de weg, waarin de HEERE Sara en al Zijn kinderen vruchtbaar maakt.

Want als we verder lezen, dan staat er: *"Sara werd daarna bevrucht."* Dat had zij niet voor mogelijk gehouden, maar wat God belooft, doet Hij.

Gods kinderen worden vruchtbaar, als zij geen vruchten van zichzelf meer hebben. Kijk, dan wordt het een verloren zaak, aan de kant van de mens, en dat is nu de weg om van God gewenste Vrucht te ontvangen.

Maar dan moeten wel zonde en de wettische vruchten uitgeworpen worden.

Zeg prediker, u zou het hebben over Hagar en Ismaël.

O ja, dat is waar ook, maar het was nodig om eerst dit voorval uit het leven van Abraham te vertellen, om te weten wat Abraham nog voor valse vruchten had overgehouden, en daartoe behoorde ook Ismaël.

Want als het aan Abraham gelegen had, dan had hij Ismaël voor het kind der beloftenis gehouden.

Maar God geeft Zijn eer niet aan gesneden beelden, ook geeft Hij Zijn erfenis niet aan de zonen der dienstbare, maar aan het kind der vrije.

Dat betekent niet, dat de HEERE Ismaël wilde verderven, nee, maar Hij heeft Zijn verbond er niet mee opgericht. God had Izak voorbestemd om aan hem Zijn verbond te bevestigen.

"In Izak zal u het Zaad genoemd worden."

Izak, zo zeiden we reeds, was dat Zaad zelf niet, nee, het was in hem genoemd. Izak zelf is ook uit het beloofde Zaad geboren, terwijl dat Zaad nog geboren moest worden.

Ja, dat is voor het verstand ondenkbaar, maar voor het geloof zijn alle dingen mogelijk. In geestelijke zin zijn al Gods kinderen uit God geboren. En als Sara Izak gebaard heeft, dan gaat Sara weer lachen, maar nu niet van ongeloof, maar van blijdschap over Gods trouw over Zijn eigen Woord.

Geliefden, als u een voorwerp mag zijn van Gods trouw, dan ga je ook lachen. Maar dat is dan een lachen door de tranen van de verwondering heen.

Dan ga je Gode de eer geven, want wat doet Sara? Zij gaat God de eer geven, die Hij toekomt, want zij zegt tegen Abraham: *"Drijf de dienstmaagd uit, en haar zoon, want de zoon dezer dienstmaagd zal met mijn zoon, met Izak niet erven"*, Gen. 21:10.

Abraham wilde de belofte door de werken der wet vervullen, maar door de werken der Wet zal geen vlees gerechtvaardigd worden voor God.

Sara geeft al haar eigengemaakte vruchten prijs, want door de werken der Wet had ze een bastaardzoon gekregen.

Dat lijken mooie vruchten, maar zulke vruchten worden niet rijp. Het zijn bittere vruchten, en bitterheid des geestes voor en begenadigde ziel.

Ismaël was een ware plaag voor Izak en zat hem dwars waar hij maar kon.

Ja, als er een kind in een gezin tot bekering komt, dan zal hij doorgaans geen gebrek aan plaaggeesten hebben in datzelfde gezin. Er is niets nieuws onder de zon.

Voor Abraham viel het aanvankelijk moeilijk om Hagar en Ismaël weg te zenden, want vlees kan vlees niet missen, totdat de HEERE hem overtuigt van Sara's gelijk.

Dat doet Abraham het gewillig, want er staat: *"Toen stond Abraham des morgens vroeg op, en nam brood en een fles water, en gaf ze aan Hagar, die leggende op haar schouder; ook gaf hij haar het kind, en zond haar weg"*, Gen. 21:14.

Daar gaan ze de woestijn in. De woestijn van Berséba in dor en mat, waar niemand lavenis kan krijgen.

Geliefden, wij hebben van het leven een woestijn gemaakt, terwijl God ons in het paradijs gezet had, goed geschapen in het beeld Gods in ware kennis gerechtigheid en heiligheid.

We hebben onszelf van die al die heerlijke gaven beroofd.

Hagar en Ismaël kregen nog een fles water mee en dat is nog algemene genade, want we hebben geen recht op ene druppel water en op 1 seconde leven.

Maar één fles water is in de woestijn gauw leeg. En Ismaël droogde dan ook snel uit.

Het water der dienstbare is geen levend water. De Wet heeft geen levendmakende kracht. De Wet maakt de zonden levend, maar de zondaar onder de Wet moet sterven.

Hagar lag haar zoon onder een struik, en ging er zelf tegenover zitten, maar zover bij Ismaël vandaan, dat zij hem niet zou zien sterven.

Dat is geestelijk ook niet aan te zien, want als de mens de wetsdood gaat sterven, dat is niet om aan te zien. Dan moeten de mensen terugtreden. Dan moet iedereen de kamer uit, zoals we zien bij het dochttertje van Jairus, want als de dood zijn intrede doet, dan moet de mens terugtreden.

Behalve de Mens, Jezus, want die wekt doden tot leven en goddelozen worden door Hem gerechtvaardigd.

En degenen die gestorven zijn, hebben Christus tot hun Beking overgehouden.

"Mijn beking ligt op Golgotha", zei Kohlbrugge.

Als we dat kennen, is die dienstbare oude mens voorgoed verleden tijd, want dan is de oude mens gestorven. En wat is dan de nieuwe Mens? Dat is Christus voor ons.

Maar de zoon der dienstbare die niet zal erven met de zoon der vrije, krijgt wel een belofte voor de tijd, zoals ook Kaïn van God een tijdelijke belofte kreeg, namelijk dat hij niet door enig mens vermoord zou worden.

Ook Hagar krijgt voor haar zoon Ismaël ook een tijdelijke belofte.

God beloofde Hagar dat Ismaël een groot man zou worden. Hij zou hem tot een groot volk stellen.

Het gebed van Abraham: "Dat Ismaël leve", is toch verhoord geworden, echter niet zoals Abraham het bedoeld had, maar toch is dat gebed verhoord geworden.

Ismaël hoefde nog niet te sterven, want de engel Gods wees Hagar op een verborgen waterbron in de woestijn.

Welnu, volk des Heeren. Als God aan Hagar een waterbron in de woestijn kan openbaren, zou God dan geen tafel voor u kunnen toerichten in de woestijn van het leven?

De Heere geleid Zijn volk feilloos dwars door deze aardse woestijn naar het Jeruzalem dat boven is, hetwelk is ons aller moeder.

In Galaten 4:24 noemt Paulus Hagar en Sara voorbeelden van de twee verbonden. Dat is belangrijk om te weten, want het onderscheid tussen die twee verbonden, is van levensbelang.

In Galaten 4:24 wordt het grondwoord: 'Allegoroumena' gebruikt, wat betekent dat de betreffende geschiedenis ook een andere beduiding, een geestelijke beduiding hebben.

Dat Paulus Hagar en Sara voorbeelden van de twee verbonden noemt, heeft een geestelijke beduiding. Met de dienstbare Hagar wordt het

werkverbond vergeleken: *"Doe dat en gij zult leven."* En met Sara wordt het genadeverbond vergeleken: *"Uit genade zijt gij zalig geworden, en dat niet uit u, het is Gods gave."*

We zullen er eerst van zingen en wel uit de 105^e Psalm de versen 4 en 5.

Geliefden, in welk verbond zijn we begrepen?

Van nature zijn we in de greep van het verbond der werken, zoals in de eerste wetgeving op de Sinaï werd geopenbaard onder de donder en bliksem van de heiligheid des Heeren.

Of zijn we reeds in Christus in het verbond der genade overgegaan, waarvan David getuigt: *"Hoewel mijn huis alzo niet is bij God, nochtans heeft Hij mij een eeuwig verbond gesteld, dat in alles wel geordineerd en bewaard is; voorzeker is daarin al mijn heil, en alle lust, hoewel Hij het nog niet doet uitspruiten"*, 2 Sam. 23:5.

Als wij Hagar nog een beetje aan de hand willen houden, geliefden, dan zijn we een vijand van Christus, zoals Ismaël dat was jegens Izak.

Ismaël was een vervolger, zeggen de Kanttekenaren, jegens het kind der beloftenis.

Hagar is de moeder van het Hagareense verzet tegen vrije genade. De Hagarenen woonden in het Overjordaanse en stonden voortdurend de stam van Gad naar het leven.

Dat was ook door vader Jakob voorzeggd, want aangaande Gad, en bende Hagarenen zal hem aanvallen, maar hij zal haar aanvallen in het einde.

Gad ontving een bijzonderen zegen en die zegen is nog van kracht, want onder Gods volk bevinden zich nog Gadieten.

Gadieten wonen niet binnen de grenzen van het verbond, maar in het Overjordaanse. Daar voeren zij de krijg des Heeren tegen de hagarenen, net als Jeftha.

Want die Hagarenen, geliefden, zijn nog springlevend, ook in onze dagen. De Hagarenen hebben het altijd voorzien op het levende Kind, om hem te benauwen, verdacht te maken, te belasteren, vooral met vrome woorden. Dat zijn de kenmerken van de zoon der dienstbare. De zoon der dienstbare is er altijd op uit om de zoon der vrije te belagen, te sarren, te vervolgen en als hij de kans zou krijgen, zou de zoon der dienstbare de zoon der vrije uit de weg te ruimen.

Gods Woord leert ons dat de zoon der dienstbare te vinden is in de kerk, niet daarbuiten.

Ismaël was ook een verbondskind, hoewel uitwendig, en hij droeg ook het teken van het verbond, want hij was ook besneden, maar toch was

Ismaël met al zijn uitwendige voorrechten een zoon der dienstbare, onder de Wet en onder de toorn Gods.

Dus als wij door het verbond der werken zoeken zalig te worden, dan zullen wij ook van de erfenis verstoten worden, gelijk als Hagar en haar zoon.

Dat zien we zelfs kerkelijke voltrekken. Nu zijn alle kerken die er zijn afgescheiden en van de erve der vaders uitgesloten, omdat men het kind der belofte heeft ingeruild voor de zoon der dienstbare.

U zegt: hoe bedoelt u dat?

Wel, in de eerste plaats heeft men kerkelijk de erve der vaders verkocht voor een schotel loze PKN-beloften. Dat had Naboth nooit gedaan, maar nu hebben de herstelden de kerkerve der vaders eraan gegeven, om een schotel PKN-linzemoes.

In de tweede plaats krijgen we er elk jaar honderden zonen der dienstbare bij, omdat de kerken het afleggen van de belijdenis des geloofs hebben ingeruild voor een rationele toestemming van de waarheid.

Dat heeft zijn weerslag gegeven. Het geloof is ver te zoeken in de huidige kerken. Men roemt wel over geloof, maar de praktijk is er niet, de kracht er eruit. Pro-Life en de farmaceutische industrie varen wel op de golven van het ongeloof der kerken. Maar al dat kerkelijke verbondsmatige is niets anders dan het ongeloofsgebed van Abraham: *“Dat Ismaël leve voor Uw aangezicht!”*

Alleen de kinderen der vrije kunnen belijdenis des geloofs afleggen, maar zonen der dienstbare kunnen dat niet, ook al behoren zij uitwendig tot het verbond.

Zonder waar geloof kun je geen belijdenis des geloofs afleggen. Dat is ten enenmale onmogelijk.

Maar het wordt wel gedaan, bij hopen zelfs en men ligt er niet wakker van dat het hagareense verzet toeneemt in het kwadraat, tot in de kerkenraadsbank, ja, op en onder de kansel.

De dienstmaagd en haar zoon worden niet meer uitgeworpen, maar gekoesterd, omdat men de vervulling van de doopbelofte verwacht van verrot vlees.

U zegt: Moeten dan de onbekeerden verbondskinderen de kerk uitgeworpen worden?

Nee, maar de onbekeerden moeten van het doen van belijdenis des geloofs en het heilig Avondmaal des Heeren uitgesloten worden, omdat zij geen geloof hebben.

Nu is de kerk feilbaar om dat te beoordelen, maar men neemt niet eens

de moeite om belijdeniscatechisanten af te vragen omtrent de hoop die in hen is.

Bij hopen worden de kinderen der dienstbare ingezegend en deze ontvangen dan een kerkelijk recht om aan de heilige Dis des verbonds toe te treden.

Zo komen de bannen in het leger, maar de kerken laten zich niet gezeggen, niet corrigeren en zijn nergens meer op aanspreekbaar. Maar geliefden, op het oordeel der verharding volgt het oordeel der verwoesting.

Dat oordeel is zich al aan het voltrekken, maar men komt niet tot de erkenning van Ikaboth. Ikaboth betekent: de eer is weggevoerd, dat is de ere Gods. De ark werd weggevoerd door de filistijnen en dat was een rechtvaardig oordeel Gods jegens de bannen in het leger. God nam ook de bannen weg, namelijk Hofni en Phinehas.

Als de kerk de tucht niet meer handhaaft, zal God het doen, maar dan met dodelijk gevolg. Dan in Zijn toorn. De Heere zwijgt in Zijn liefde over degenen die zichzelf verdoemen, maar over Hofni en Phinehas spreekt God in Zijn toorn en dood hen beiden. Dat oordeel Gods was een openbaring van Gods verbondswraak. Ik vrees dat we niet ver meer verwijderd zijn van Gods verbondswraak over de zonde van land en volk. En geliefden, Eli mocht het oordeel mijnen en viel ermee aan Gods kant.

En dat mocht Lot ook doen in Sodom. Hij wierp zich op dezelfde hoop als de Sodomieten.

Maar God heeft Lot uit Sodom gehaald, omdat Hij aan Zijn verbond wilde gedenken. Uit Lot is Moab geboren en uit Moab is Ruth geboren en uit Ruth is Obed geboren en uit Obed is David geboren en uit David is Christus geboren. Het verbond met Abraham Zijn vrind, bevestigt Hij van kind tot kind.

Hagar en Sara zijn dus de voorbeelden van de twee verbonden. Hagar wordt betrokken op de berg Sinaï, een berg die alleen maar dienstbaarheid baarde. En van Sinaï loopt de lijn door naar Jeruzalem dat tot op de dag van vandaag in dienstbaarheid verkeert met haar kinderen.

U zegt: maar waar blijft dan de zoon der vrije?

Dat is het Jeruzalem dat boven is, hetwelk is ons aller moeder.

En wie is die moeder? Dat is Sara, dat is de 1 heilige, algemene Christelijke Kerk, de onvruchtbare, maar de onvruchtbare plaatst God in een huisgezin, gelijk geschreven is: *“Wees vrolijk, gij onvruchtbare, die niet baart, breek uit en roep, gij, die geen barensnood hebt, want de*

kinderen der eenzame zijn veel meer, dan dergene, die den man heeft”, Gal. 4:27.

Hier getuigt Paulus van de leer en bevinding van de rechtvaardiging van de goddeloze. Sara heeft het kind der beloftenis gebaard als een onvruchtbare. Izak was het kind der eenzame, maar hij is uitgebroken in menigte.

Abraham moest naar de sterren kijken, zo zou zijn zaad zijn en in Christus is dat een schare die niemand tellen kan.

De maagd zal zwanger worden en een Zoon baren. Een maagd, die geen man bekend heeft.

“Want door de werken der wet, zal geen vlees gerechtvaardigd worden voor God.”

Het beloofde Zaad is Christus en daar is geen man aan te pas gekomen, geen vleselijke inspanning, niet door kracht, maar door des Heeren Geest.

En aan de belofte in Christus is de erfenis der eeuwige zaligheid verbonden, waarvan de zoon der dienstbare uitgesloten is.

Zolang wij onder de Wet verkeren, zijn we van de erfenis der zaligheid uitgesloten, want degenen die onder de Wet zijn, zijn onder de vloek. *“Want zovelen als er uit de werken der wet zijn, die zijn onder den vloek; want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen”, Gal. 3:10.*

De Wet verdoemt, maar het Evangelie spreekt vrij.

De Wet doodt, maar Christus maakt levend. Christus maakt doden levend; Hij maakt verloren zondaren zalig en stelt hen in het eeuwige verbond dat van geen wankelen weet. Dat verbond zal worden bestendig, want het verbond met Abraham, Zijn vrind, bevestigt Hij van kind tot kind.

Christus was al in de lendenen van Izak verborgen en Abraham heeft de belofte omtrent het beloofde zaad van verre gezien en omhelst, de vervulling niet verkregen hebbende, ja, wel door het geloof en nu ook door aanschouwen.

Maar in het land van zijn vreemdelingschappen heeft Abraham door het geloof geleefd, ziende de Onzienlijke.

De Heere had tot Abraham gezegd: *“In u zullen al de geslachten des aardbodems gezegend worden en wees een zegen.”*

Abraham is niet alleen de vader der gelovige Joden, maar ook de vader der gelovige heidenen, want Abraham geloofde al toen hij nog in de voorhuid was.

“Want wij zeggen -zegt Paulus- dat Abraham het geloof gerekend is tot

rechtvaardigheid. Hoe is het hem dan toegerekend? Als hij in de besnijdenis was, of in de voorhuid? Niet in de besnijdenis, maar in de voorhuid. En hij heeft het teken der besnijdenis ontvangen tot een zegel der rechtvaardigheid des geloofs, die hem in de voorhuid was toegerekend: opdat hij zou zijn een vader van allen, die geloven in de voorhuid zijnde, ten einde ook hun de rechtvaardigheid toegerekend worde; en een vader der besnijdenis, dengenen namelijk, die niet alleen uit de besnijdenis zijn, maar die ook wandelen in de voetstappen des geloofs van onzen vader Abraham, hetwelk in de voorhuid was”, Rom. 4:9b-12.

Dus Abraham is een vader van allen die geloven, en niet alleen der besneden Joden, zoals de Baptisten leren, waardoor zij ook de kinderdoop loochenen.

Maar het verbond Gods is niet alleen tot de Joden beperkt gebleven, maar ook der heidenen deelachtig geworden. Ja, de buit van ‘t overwonnen land viel zelfs de heidenen in de schoot, schoon niet mee uitgetogen.

U zegt: zo staat het er niet.

Nee, maar het is wel waar, want ook de gelovige heidenen mogen het zingen: *“God heeft bij ons wat groots verricht. Hij Zelf heeft onze druk verlicht. Hij heeft door wonderen ons bevrijdt. Dies juichen wij en zijn verblijd.”*

En we mogen toch ook geloven dat Abraham tot een zegen is geweest in het land der filistijnen.

Abraham woonde met vrede bij Abimelech, waarmede hij ook een verbond gemaakt had te Berséba.

Ja, als je wegen de Heere behagen, dan zal Hij zelfs je vijanden met je bevredigen en dan zullen de rammen van Nebajoth je dienen. Midden tussen de zwarte schapen van Kedar is de Kerk het vruchtbaarst, want als het zaad in de akker niet valt en sterft, brengt het geen vrucht voort.

Welnu, Abraham is Abraham kwijtgeraakt in het land der filistijnen, want er staat: *“En daarna riep Abraham de Naam des HEEREN, des eeuwigen Gods aan”, Gen. 21:33.*

Dat geschiedde in een openbare godsdienst-bijeenkomst.

Abraham leefde en patriarchaal leven. Hij was profeet, priester en koning in zijn eigen gezin en hij riep de Naam des Heeren aan.

Dat getuigenis zal zeker vrucht gedragen hebben onder de filistijnen, want daar zingt de psalmdichter toch van: *“De Filistijn, de Tyriër, de Moor, zijn binnen u, o Godsstad voortgebracht, van Sion Zal het blijde nageslacht, haast zeggen deez' en die is daar geboren.”*

Lieve gemeente, ik mag geloven dat God Zijn Koninkrijk nog steeds aan

het uitbreiden is, ook onder ons. We zullen het nog druk krijgen met geestelijke kraambezoeken, maar gerechtigheid gaat voor Zijn aangezicht. Want Sion wordt door recht verlost en de wederkerenden door gerechtigheid. Maar ze zullen komen, door 't Goddelijke licht geleid en als de volheid der heidenen zal ingegaan zijn, alsdan zal geheel Israël zalig worden. Omdat God aan Zijn verbond zal gedenken. 't Verbond met Abraham Zijn vrind, bevestigt Hij van kind tot kind. Moeder dan zijt gij zalig in het kinderen baren in geloof en liefde, want God zoekt nog zaad om Zijn Koninkrijk uit te breiden, opdat Zijn huis vol worde. En het zal zijn een schare die niemand telle kan. Zult u er ook bij zijn, geliefden?

U zegt: U moest eens weten wat voor een monster ik ben.

Dat wist ik allang, hoor, maar God zoekt gevleesde monsters, want Hij eet met hoeren en tollenaars, die het buiten de gerechtigheid van Christus niet meer stellen kunnen en uitroepen: "Geef mij Jezus of ik sterf, want buiten Jezus is geen leven, maar een eeuwig zielsverderf."

Rijken zendt Hij gans ledig weg, maar armen vervult Hij met heilsgoederen. Lazarus mag dat wonder uitzingen en bezingen in de schoot van Abraham tot lof en prijs van het Lam Gods staande als geslacht.

Dat wonder had hij op aarde reeds leren kennen en Lazarus is van heimwee gestorven, niet van de honger, maar van de heimwee. Abraham was hem daarin voorgegaan en zo werd Lazarus gedragen in de schoot van Abraham.

O, geliefden, ik ben weleens blij dat ik niet altijd hier hoef te blijven. Lazarus had geen vrienden meer overgehouden, want ze waren allemaal heiliger dan hem. Maar Lazarus had nog wel een paar likkende honden, die hem de hemel in gelikt hebben. Ja, neem me niet kwalijk, maar wie het verstaat die weet het.

Lazarus is vanwege het wonder gestorven en de hemelklokken zullen geluid hebben, toen de bedelaar stierf en door de engelen gedragen werd in de schoot van Abraham.

De godsdienst geeft er niet om dat een kind van God sterft, een meer of minder deert hen niet. Soms wordt Gods volk dood gekeken door de godsdienst, maar dat is een zeker kruis naar huis. Lazarus is door de rijke man dood gekeken, want die man was zo rijk en die kon zo vroom en bevindelijk praten. De bevinding liep zijn broekspijpen uit en hij ging van pastorie naar pastorie om de dominees met zijn lekkernijen te bedwelmen, die Lazarus werden onthouden.

De rijke man zal wel een zucht van verlichting geslagen hebben toen Lazarus liggende voor zijn poort de laatste adem uitblies, want toen

meende hij van een last verlost te zijn.

Maar de rijke man had eeuwig misgerekend, want toen hijzelf stierf, sloeg hij zijn ogen op in de eeuwige pijn.

O, geliefden, het gaat nauw uit. Lazarus moest leven van het wonder en hij is met een vurige wagen ten hemel gedragen.

"De rechtvaardige komt om, en er is niemand, die het ter harte neemt; en de weldadige lieden worden weggeraapt, zonder dat er iemand op let, dat de rechtvaardige weggeraapt wordt voor het kwaad", Jes. 57:1.

Gods volk moet weleens innig wenen als er eentje van Gods gekenden afgereisd is naar Immanuels land. Niet alleen van droefheid, maar ook vanwege het wonder, ja vanwege de heimwee, om altijd bij de Heere te zijn. *"Hoe dichter ik nader naar het Huis van mijn Vader, hoe meer dat ik hijg, naar 't einde van de krijg."*

In de hemel is Abraham vader der gelovigen-af, want in de hemel zijn er geen gelovigen, ook geen dienstbare zonen, alleen maar dadelijke aanschouwers van Gods heerlijkheid. Want de zoon der dienstbare zal niet erven met de zoon der vrije.

U zegt: Hoe kom ik van mijn dienstbare oude mens af?

'Als de Zoon u zal hebben vrijgemaakt, zult u waarlijk vrij zijn', want 'doden zullen horen, de stem van de Zoons van God en die ze gehoord hebben zullen leven.'

Daar weten al Gods kinderen van door het geloof, maar Abraham en al de gestorven heiligen weten het reeds door aanschouwen. In de hemel is Abraham een kind des Vaders waar hij met al de geheiligden in het huis des Vaders mag verkeren eeuwig en altoos. En nog is er plaats!

Amen.

Slotzang: Psalm 73:12.

8. Want also lief heeft God de wereld gehad

Voorzang: Psalm 47:1, 2, 3

Schriftlezing: Mattheus 28

Geliefden, op deze Paasdag gedenken we de opstanding van Christus en Zijn glorieuze overwinning over de dood, over de duivel, over zonde, over hel en graf. Het heilsfeit van Pasen is op de eerste dag der week in vervulling gegaan. Met Zijn opstanding heeft Christus aan Zijn verdiensten een eeuwige waardij gegeven, opdat degenen waarvoor Hij gestorven is, ook met Hem sterven zouden, want indien wij met Hem gestorven zijn, zullen we ook met Hem opstaan ten eeuwige leven. Hij is gestorven voor onze zonden en opgewekt om onze rechtvaardigmaking. Dat heilsfeit hopen we deze dag niet alleen te gedenken, maar ook te verkondigen, kon en mocht het zijn door de Geest van Christus.

Geliefden, we kunnen de opstanding van Christus alleen gedenken, als wij met Hem gestorven zijn, met Hem begraven zijn, en dat door rechtspraak en vrijspraak en door het bad der wedergeboorte.

De vorige keer hebben we nagedacht over de noodzaak van de wedergeboorte, zoals Christus erover spreekt tijdens het gesprek met Nicodemus, maar er staat nog meer in hetzelfde hoofdstuk en daar willen we met de hulp des Heeren nog een ogenblik bij stil staan.

De tekst voor de prediking kunt u vinden in Johannes 3, daarvan het 16^e vers, waar wij lezen:

“Want also lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.”

Geliefden, als Christus de noodzaak van de wedergeboorte aan Nicodemus heeft aangetoond, en ook de manier waarop de wedergeboorte plaatsvindt, zoals we overdacht hebben vanuit het 8^e vers, namelijk: *“De wind blaast, waarheen hij wil, en gij hoort zijn geluid; maar gij weet niet, van waar hij komt, en waar hij heen gaat; also is een iegelijk, die uit den Geest geboren is”*, toen hebben we ook aangetoond dat dit een verkeerde vertaling is, die geheel overeenkomt met de valse wedergeboorteleer van de Afscheiding, namelijk van een wedergeboorte die niet begint met de kennis van Christus, maar met de ellendekennis.

Daar hebben wij u vanuit de Schrift het ongerijmde ervan aangetoond,

want de wedergeboorte begint met de levendmakende inspraak van Christus in de ziel en met de vergeving der zonden.

Het woordje ‘wind’ in Johannes 3:8 moet dan ook vertaald worden met het woord ‘Geest’ zoals we toen gezegd en vanuit de grondtaal aangetoond hebben, en toen hebben we ook aangetoond dat het woord ‘geluid’ moet worden vertaald met het woord ‘stem’, zodat er komt te staan: *“De Geest waait waarheen Hij wil en gij hoort Zijn stem, maar gij weet niet van waar Hij komt en waar Hij heen gaat, also is een iegelijk die uit den Geest geboren is.”*

Van de natuurlijke wind weten we immers wel vanwaar hij komt, namelijk van het noorden, van het zuiden, van het westen of van het oosten en dan weten we ook waarheen de wind waait en in welke richting hij gaat.

Van de Geest weten we niet vanwaar Hij komt, want de Geest kan vanuit elke richting komen, zonder dat wij weten vanwaar Hij komt en waar Hij heengaat en ook niet wanneer Hij komt.

Het is niet zo dat de Geest gedurig in de raderen is onder elke prediking, ook niet onder een Schriftuurlijke prediking. Nee, want dan zou de prediker de Geest aan zijn hand hebben, maar de Geest is volledig onafhankelijk en soeverein wanneer Hij Zich aan het Woord paart tot zaligheid van zielen.

Er zijn dominee’s, vooral in de kringen van de jongerenavonden, die pretenderen dat de Geest altijd onder hun prediking aan het werk is.

Dat soort predikanten claimen de Heilige Geest, alsof de Geest een juffershondje is van een dominee. Maar zo is het ganselijk niet. De Geest blaast waarheen Hij wil; ook wanneer Hij wil en op wie Hij wil.

De Geest blaast niet op jongerenavonden waarin de prediker als een soort televisiedominee optreedt en op een wereldgroot filmscherm zichzelf en door anderen ziet bewegen.

Zulke theatrale optredens worden vertoond op jongerenavonden van stichting JIJDAAR, op HeartCry bijeenkomsten, op bijeenkomsten van de SGP-jongeren organisatie en zelfs ook op jongerenbijeenkomsten van de HHK.

Mensen, op dat soort toneel-bijeenkomsten is de Heilige Geest echt de grote Afwezige, want dat bewijst de rijke jongelingstaal die daar gesproken wordt. Als je hoort welke werelds-jankende muziek dit op soort bijeenkomsten ten gehore wordt gegeven, dan kan een hond nog wel horen en ruiken dat de duivel op dit soort bijeenkomsten de regisseur is.

Predikers die zich lenen om op zulke disco-bijeenkomsten op te treden,

zijn niet van God geroepen. Dat blijkt ook duidelijk uit hetgeen zij proclameren, hoe rechtzinnige het soms ook mag klinken.

Christus is te Zijner tijd gestorven voor de goddelozen, maar niet voor rijke jongelingen.

Christus is alleen en uitsluitend voor Zijn volk gestorven en alleen voor diegenen heeft Hij Zijn gerechtigheid verworven. Het geloof is niet eerst, nee, Christus is de Eerste en Hij is ook de Laatste. Het huidige Refodom hamert op de aanneming en het geloof, maar Paulus wenste niets anders te weten dan Christus Jezus en Dien gekruisigd.

Nooit heb ik 1 van de predikanten die op genoemde disco-bijeenkomsten optreden horen vertellen op welke wijze een verloren zondaar aan het geloof komt, dus hoe de toepassing, of toe-eigening, van het heil in zijn werk gaat.

Men maakt de schenking puur algemeen en objectief, maar geliefden, het feit dat God Zijn Zoon naar deze wereld gezonden heeft, is de toepassing voor een ieder van ons persoonlijk NIET.

Ja, zeggen die dominees, tenminste, daar moeten ze dan voor doorgaan, ja, zeggen zij, en dat houden ze dan die betoverde jongeren voor: "Je moet Christus door het geloof aannemen, want geschonken is Hij al."

Maar geliefden, dezulken stappen met zevenmijlslaarzen over de schenking heen in de toepassing en dan kan er van het aannemen door het geloof geen sprake zijn.

We hebben gezien dat de wedergeboorte plaatsvindt uit water en Geest, dus door het bloed van Christus tot vergeving der zonden en uit de Geest tot levendmaking. Dat is dus de orde, rechtvaardigmaking, levendmaking, ofwel wedergeboorte en geloof. Dat zijn zaken die op hetzelfde ogenblik plaatsgrijpen als je ziel gered wordt, maar wel in genoemde orde.

God is geen God die de gelovige rechtvaardigt, zoals men op de disco-jongeren-bijeenkomsten leert. God is een God die de goddeloze rechtvaardigt. Dat zijn geen gelovigen, maar goddeloze doden, die op de vrijspraak, of op de inspraak van de Zone Gods uit hun adamsgraf opstaan en daadwerkelijk in Christus geloven.

Dat is hetgeen Christus Nicodemus leert in de tekst die wij de vorige keer hebben overdacht, namelijk dat door de stem des Geestes zielen wederom geboren worden. Dat is dus de inwendige krachtdadige roeping en dan volgt in orde, dus niet in tijd, de rechtvaardigmaking, de wedergeboorte en het geloof.

Wat die disco-dominees leren, is dat je door het geloof wordt wedergeboren, maar dat is een valse leer.

De ziel wordt wedergeboren uit Water en Geest, niet door het geloof.

Middels de prediking van het Woord, of op een heel directe wijze kunnen we Zijn stem horen, en op de stem van de Geest van Christus wordt een ziel wedergeboren. *"Doden zullen horen, de stem van de Zoon van God en die ze gehoord hebben, zullen leven."*

Het is Nicodemus echter niet duidelijk en hij vraagt aan Christus: "Hoe kunnen deze dingen geschieden?"

U ziet dus dat een dode niet met al weet. Maar hij krijgt wel een verwijt van Christus te incasseren: *"Zijt gij een leraar Israëls en weet gij deze dingen niet?"*

Dit verwijt krijgen ook al die dominees te incasseren die als een acteur op het podium van stichting Jijdaar en HeartCry zichzelf staat te proclameren.

Maar degenen die wedergeboren zijn als een levende hoop, die weten het, want ze zullen allen van God geleerd zijn, zowel de kleinen als de groten die in Hem geloven.

Tot hiertoe stelt Christus de wedergeboorte noodzakelijk, maar in de tekst van onze verdenking stelt Christus ook het geloof aan de orde, zodat wij kunnen stellen dat de wedergeboorte op de levendmakende stem van de Zone Gods in orde voorafgaat aan het geloof.

Aan deze orde zijn al heel wat disputen besteed, maar toch is het van fundamenteel belang om deze orde bijbels te stellen, namelijk dat de wedergeboorte en de rechtvaardigmaking in orde aan het geloof voorafgaan.

Het gaat dus niet over een volgorde, maar over een orde, want als er sprake is van een volgorde, dan moeten we in tijdsbestekken denken, maar dat is met de orde wedergeboorte en geloof niet het geval, want zij geschieden terzelfder tijd, dus op hetzelfde moment, maar wel in de orde van wedergeboorte en geloof en dus niet omgekeerd.

Wat de gereformeerde theologie betreft, moet die altijd aan Gods Woord getoetst worden en niet de gereformeerde theologie heeft het laatste woord, maar Gods Woord heeft het laatste Woord. Gods Woord heeft ook het eerste Woord en ook het tussen Woord.

Tussen 'de gereformeerde theologie' en 'de bijbelse theologie' staat voor mij lang niet altijd een is-gelijk-teken. Zeker niet wat men vandaag de dag allemaal onder de noemer 'gereformeerde theologie' ten toon spreidt.

Het boek 'gereformeerde theologie' heb ik al enige tijd uit, tenminste wat de neonomiaans/arminiaanse interpretatie betreft, waarmee de huidige theologie vergeven is.

Gods Woord is het einde van alle tegenspraak en niet de zogenaamde 'gereformeerde theologie', want dan blokkeert men juist een doorgaande Reformatie.

T.a.v. de leer van de rechtvaardiging van de goddeloze is het in de Na-Reformatie al verkeerd gegaan en feitelijk al sinds Augustinus. De geschiedenis herhaalt zich.

Het conflict tussen Kohlbrugge en Da Costa vindt haar oorsprong al in Antiochië, want de veinzing van Petrus is de baarmoeder van alle dwaling en dat Antiocheense conflict herhaalt zich ook in onze dagen.

De rechtvaardigmaking is niet een daad des geloofs, maar een daad Gods, namelijk een rechtvaardigverklaring van de goddeloze op grond van de toegerekende gerechtigheid van Christus, ook niet op grond van geloof. Het geloof kan de grond van de zaligheid nooit zijn, want dat is Christus en Zijn gerechtigheid alleen.

De vrije-wils-volgorde: 'Eerst geloof en dan rechtvaardigmaking' is derhalve een uitvinding van **Arminius**, een uitvinding die zelfs vastgelegd is in de **Remonstrantse Confessie**. U kunt dat lezen in hoofdstuk 11 van de RC, waar nota bene tot weerlegging van de gereformeerde(!) geloofsbeschrijving staat geschreven: *"Daarom wordt ook zulk een toestemming een vertrouwen genoemd; niet een vertrouwen op de bijzondere barmhartigheid Gods, waarmee wij ieder persoonlijk geloven, dat ons onze zonden vergeven zijn. Want zo'n vertrouwen behoort niet tot het wezen des geloofs, noch maakt het het wezen des geloofs zelf uit. Dus is het een zaak, die direct op het geloof volgt, aangezien het geloof een conditie (= voorwaarde) is, die vereist wordt om vergeving der zonden (te ontvangen); en daarna een verzekerd vertrouwen ván zulk een vergeving te verkrijgen; en (omdat) dat geloof dus noodzakelijk vooraf moet gaan."*

De 'gereformeerde theologie' van de Nadere Reformatie stemt dus op dit punt merkwaardig genoeg overeen met de Remonstrantse Confessie. Ik ga er echter niet in mee.

Ten aanzien van de 'wedergeboorte-genegenheden' leert Gods Woord wel dat al de wedergeborenen de goddelijke natuur deelachtig zijn (2 Pet. 1:4) en dat onderschijf ik in al mijn geschriften, maar dat is iets **heel anders** dan een kwalitatief geloof, 'ingestorte heiligheid en/of kwaliteiten'.

De goddelijke natuur die Gods volk heeft bestaat niet uit een ingestorte heiligheid, maar is de inwoning van de Heilige Geest. Wel is de liefde van Christus in het wedergeboren hart uitgestort, let wel: *door de Heilige Geest die ons gegeven is* (Rom. 5:5). Geen hebbelijke en zelfstandige

kwaliteit dus. 'Ingestorte heiligheid' komt bij Rome vandaan.

Nog even wat de bijbelse orde 'rechtvaardigmaking/geloof' betreft; aan die bijbelse orde hadden ook de 17e eeuwse theologen (ook ds. Van der Groe en de latere ds. Paauwe) zich moeten houden, want Gods Woord leert OVERduidelijk níet de rechtvaardiging van de gelovige, zoals Van der Groe leert, maar de rechtvaardiging van de goddeloze!

Als het geloof aan de schenking (die de toerekening van de gerechtigheid van Christus bestaat) voorafgaat, is het geloof niet meer een instrument van deelachtmaking, maar een voorwaarde om zalig te worden, zoals de Remonstranten dat leren.

Het geloof werkt zuiver instrumenteel, als middel van deelachtmaking en als gave Gods. De rechtvaardigmaking is dus geen vrucht van het geloof, want als dat zo zou zijn, is het geloof niet meer zuiver instrumenteel, maar conditioneel. De rechtvaardigmaking door het geloof is trouwens een vruchtgevolg van de opstanding van Christus.

Christus is voor de goddelozen gestorven, die (nog) niet in Hem geloven! (Rom. 5:6), hoewel zij daartoe wel uitverkoren zijn. En God rechtvaardigt op grond van de dood van Christus diezelfde goddelozen uit Rom. 5:6, dus die niet in Hem geloven, maar op Zijn vrijspraak in Hem geloven, want God is een God die de ongelovige goddeloze rechtvaardigt en hem het geloof schenkt als middel van deelachtmaking. Zo leert Gods Woord het en zo heeft de Heere het mij ook geleerd in de toepassing. Ik wil de orde van rechtvaardigmaking/geloof met een bijbels voorbeeld illusteren.

Wanneer kwam de blindgeborene tot het geloof in Christus?

Toen hij van blind ziende gemaakt werd? WAAR STAAT DAT? Nee, de blindgeborene, die door Christus ziende gemaakt was, kende Christus in het geheel niet en op de vraag van Christus: Gelooft gij in de Zoon van God? Luidt het antwoord: *"Wie is Hij Heere, OPDAT ik in Hem moge geloven?" Joh. 9:36.*

Pas dan maakt Christus Zich aan hem zaligmakend bekend. Het antwoord waarmee Christus Zich aan deze man zaligmakend openbaart, namelijk *"En gij hebt Hem gezien, en Die met u spreekt, Dezelve is het"*, staat in het kader van Johannes 5:25: *"De DODEN zullen horen, de stem van de Zoon van God en die ze gehoord hebben, zullen leven."* Dat zijn dus geen gelovigen, maar de doden.

Dat vinden we in heel de Schrift terug; in de bekering van alle bijbelheiligen. De levendmakende stem van de Zoon van God is de vrijspraak, is de toerekening, is de rechtvaardigmaking, is de schenking, waarop de aanneming door het geloof volgt (niet in tijd, maar wel in

orde).

Al die filosofische verklaringen over het geloof en de rechtvaardigmaking, heet tegenwoordig de 'gereformeerde theologie', maar laten we vooral bijbels blijven ook in de verwoording van zaken.

De gelovigen rusten eenvoudig op het ja-woord van Christus. Hij spreekt, en het is er, en dan is er alles, ook het geloof.

Als de Zonne der gerechtigheid in de ziel schijnt, daar verschijnt ook het geloof, maar als het Licht nog nooit in de ziel geschenen heeft, daar heerst de dood, de duisternis en het ongeloof.

Het staat ook nergens in Gods Woord dat de rechtvaardigmaking een vrucht is van het geloof.

De rechtvaardigmaking geschiedt op de stem van de Zone Gods. Hij spreekt rechtvaardigverklarend en dan gelooft de zondaar in HEM.

De voorstanders van de volgorde geloof/rechtvaardigmaking beroepen zich altijd op Romeinen 4:3, waar staat geschreven: *“Want wat zegt de Schrift? En Abraham geloofde God, en het is hem gerekend tot rechtvaardigheid.”*

Ze beroepen zich ook op Romeinen 4:5, waar staat: *“Doch dengene, die niet werkt, maar gelooft in Hem, Die den goddeloze rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot rechtvaardigheid.”*

Maar deze teksten zijn al eeuwen verkeert geïnterpreteerd, alsof het geloof rechtvaardigt, maar zo is het niet.

Bij “Abraham geloofde God” zeggen de Kanttekenaren: *“Dat is, de beloften Gods van Hem een Schild en groot Loon te zullen zijn.”*

Abraham geloofde NADAT God hem gerechtvaardigd had hem een Schild en een Loon zeer groot te zullen zijn. Dus niet Abraham's geloof was eerst, nee, een vrijsprekend God was eerst.

Bij Romeinen 4:5, zeggen de Kanttekenaren ook heel terecht bij “zijn geloof”, namelijk dat van Abraham:

Niet dat het geloof, ten aanzien dat het een werk is, dit verdient, of in zichzelf waardig is, gelijk enigen verkeerdelijk menen; want dit heeft Paulus terstond tevoren aan alle werken, en derhalve ook aan het geloof als een werk, benomen; maar omdat God zulks uit enkele genade den gelovigen beloofd heeft, en omdat het geloof als een middel is, hetwelk de gerechtigheid van Christus aanneemt, en dezelve tussen Gods oordeel en zijn eigen misdaden stelt. Zie Rom. 5:9; 2 Cor. 5:19; Filipp. 3:9.

En bij de laatste zin van Romeinen 4:5, namelijk *“wordt zijn geloof gerekend tot rechtvaardigheid”*, zeggen de Kanttekenaren het volgende, namelijk: *“Het woord rekenen, of toerekenen, wordt genomen van een gelijkenis dergenen, die iets op iemands rekening zetten. Zo wordt God*

gezegd iemand de zonde toe te rekenen, als Hij wil dat voor dezelve van hem door de straf zal voldaan worden; en niet toe te rekenen als Hij die vergeeft en de straf kwijtscheldt, Rom. 4:8. Desgelijks dat Hij het geloof rekent tot rechtvaardigheid als Hij den gelovigen schenkt, toeschrijft en toerekent de gerechtigheid van Christus, van hen door het geloof aangenomen, en houdt, door deze genadige toerekening, alsof het hun eigen gerechtigheid ware. Daarom wordt ook hier gezegd dat hun de gerechtigheid toegerekend wordt.”

Dus hier zeggen de Kanttekenaren dat niet het geloof rechtvaardigt, maar dat God rechtvaardigt, niet op grond van het geloof, maar op grond van de gerechtigheid van Christus.

Dat God de rechtvaardigheid van Christus op naam van het geloof zet, wil niet zeggen dat het geloof de bewegende oorzaak is van de rechtvaardigmaking en daaraan voorafgaat, nee, God is het Die rechtvaardigt en wie is het die gelooft? Dus eerst de schenking van de gerechtigheid van Christus in de toepassing, en dan de aanneming door het geloof.

Ik geloof niet in iets, niet in mijn rechtvaardigmaking, niet in mijn geloof, maar in een Persoon, op Wiens toezegging (belofte) ik levendgemaakt en gerechtvaardigd ben.

Bovendien, als de volgorde geloof/rechtvaardigmaking de grondslag van de gereformeerde theologie moet heten, dan is dat geen bijbelse, maar een filosofische grondslag.

Mensen met weinig of geen verstand (waarvan ik de voornaamste ben - Spr. 30:2), zouden dan eerst 'de gereformeerde theologie' moeten bestuderen om erachter te komen dat Gods Woord met 'de rechtvaardiging van de goddeloze' 'de rechtvaardiging van de gelovige bedoelt'.

Dat zou dan -eenvoudig gezegd- betekenen dat achter elke waarheid der Schrift een tegenovergestelde waarheid schuilgaat, waar we alleen door de filosofie achter kunnen komen.

Zo komt de vrije genadeleer wel op de helling te staan.

In de bijbelse grond der zaak is er trouwens geen sprake van de rechtvaardigmaking, zolang de aanneming door het geloof achterwege blijft, wat echter niet mogelijk is als Christus een ziel wederbaart op Zijn spreken, want daarvan is het geloof een onlosmakelijke gave Gods.

Rechtvaardigmaking geschiedt door het geloof, maar niet op voorwaarde of als vrucht van het geloof.

Laat ik het zo zeggen: **Het geloof maakt geen deel uit van de rechtvaardigmaking, maar maakt die effectief door de aanneming.**

God in Christus spréékt de goddeloze zalig en dan volgt (in orde) het geloof. God rekent en de zondaar de gerechtigheid van Christus toe en de zondaar neemt die aan. Zonder de schenking valt er niets aan te nemen, dat moet zelfs voor een kind duidelijk zijn.

Om het vrije genadekarakter van de rechtvaardigmaking te onderstrepen, moet dus ook gezegd worden dat áls God in het uur der minne een verloren zondaar de gerechtigheid van Christus toerekent op Zijn spreken, dat het voor de zondaar onmogelijk is om Christus niet aan te nemen door het geloof, om de eenvoudige reden dat God met de schenking ook het geloof erbij schenkt, en dat aanbiddelijke Godswonder noemt Christus de wedergeboorte uit water en Geest, ofwel de rechtvaardiging van de goddeloze.

Van een coöperatieverband is er dus geen sprake.

De rechtvaardigmaking geschiedt in een punt des tijds op grond van de verdienste van Christus, want Hij is opgewekt om onze rechtvaardigmaking, maar de opstanding van Christus is niet hetzelfde als de rechtvaardiging door het geloof, want Hij is uit de doden opgewekt om onze rechtvaardigmaking.

“Gelijk Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft, alzo moet de Zoon des mensen verhoogd worden.”

Christus is verhoogd geworden aan het kruis op Golgotha, maar hoewel de objectiviteit van Christus's kruisdood de grond is der zaligheid, zijn we nog geen deelgenoot der zaligheid. Daartoe moet Christus ons geopenbaard worden dor Woord en Geest, hoewel dat wonder het bevel van bekering en geloof niet teniet maakt, nee, dat bevel blijft staan, opdat u onder dat bevel als een verloren zondaar aan de voet van het kruis verwaardigd wordt om de lijdende Borg te horen uitroepen: “Het is volbracht.”

Ja, alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn Eniggeboren Zoon heeft overgegeven tot de dood, ja, tot de dood des kruises, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.

Laten we eerst zingen, en we van de 68^e Psalm, daarvan het 2^e zangvers.

Geliefden, het gaat in de tekst van overdenking echter niet in de eerste plaats over het geloof, nee, het gaat er over dat God de wereld zo liefgehad heeft, dat Hij Zijn Zoon naar deze wereld gezonden heeft.

“Alzo lief heeft God de wereld gehad.”

We moeten de liefde van God voor de wereld, voor de Kosmos, staat er eigenlijk, Schriftuurlijk onderscheiden.

God haat de zonde en de ongerechtigheid en dat het einde van allen die aan hun slechtheid vasthouden niet anders dan de ondergang kan zijn.

God heeft de wereld niet zodanig lief dat iedereen uiteindelijk zal worden behouden. God had de wereld zo lief, dat Hij Zijn Zoon gaf om een Zaligmaker te zijn voor allen die in Hem geloven.

Van nature ligt elk mens onder de vloek der Wet en verkeert hij onder de toorn van God en is hij met heel de wereld voor God verdoemelijk.

Er staat niet in de tekst van onze overdenking dat God alle mensen in de wereld liefheeft, maar dat hij de wereld als schepping liefheeft. God heeft Zijn Eigen werk niet gehaat, ook de mens niet als zijnde Zijn schepsel, nee, want als Hij de schepping inclusief het mensdom gehaat had, had Hij ook Zijn Zoon niet gezonden om zondaren zalig te maken.

De liefde waarmee God de wereld liefheeft, is een universele liefde waarmee God alle mensen als zijnde Zijn maaksel liefheeft, zodat Hij van het Liefste wat Hij had, afstand gedaan heeft en Zijn Zoon naar deze wereld verloren in schuld gezonden heeft, **opdat** een iegelijk, enz.

Het woordje “opdat” geeft het ‘waarom’ aan van de liefde van God tot de wereld.

God heeft de wereld liefgehad, dus ook alle mensen in de wereld heeft Hij lief, niet met de liefde waarmee Hij Zijn volk in Christus liefheeft, nee, maar met een gebaar van lankmoedigheid, opdat de mensen de tijd zouden krijgen om zich te bekeren. God heeft geen lust in de dood van de goddeloze, maar daarin, dat Hij zich bekere en leve.

Gerliefden, veracht God lankmoedigheid en verdraagzaamheid toch niet, want de tijd is schielijk afgesneden en dan moeten we voor God verschijnen. *“Kus de Zoon, opdat Hij niet toorne en gij op de weg vergaat, wanneer Zijn toorn maar een weinig zal ontbranden.”* Krachtens onze diepe val in Adam liggen we van nature onder de vloek der Wet en zijn we onder de toorn Gods. God haat de zonden, maar Hij geeft een ieder van ons nog een bepaalde tijd om ons te bekeren. Dat is de lankmoedigheid van God, maar als u zich niet bekeerd, zult u onder de eeuwige toornengloed vergaan, want onze God is een verterend Vuur en een eeuwige Gloed, bij wie niemand wonen kan. *“Wij dan wetende de schrik des Heeren, bewegen mensen tot het geloof.”* En indien iemand de Heere Jezus niet liefheeft, die zij vervloekt, omdat hij niet wil dat Christus Koning over hem zijn zou.

Denk nu niet dat de liefde Gods tot de wereld, een soort algemene verzoeningsliefde is, nee, Gods algemene liefde is niet de bijzondere liefde van God waarmee Hij Zijn volk in Christus heeft liefgehad met een eeuwige liefde, maar een algemene liefde, een lankmoedige liefde, die

tot bekering moet leiden.

Mijn onbekeerde medereiziger naar de eeuwigheid, ik geef u een bewijs van Gods algemene liefde en verdraagzaamheid, namelijk dat u nog bent in het heden der genade. Paulus zegt nadrukkelijk in Romeinen 2:4: *"Of veracht gij den rijkdom Zijner goedertierenheid, en verdraagzaamheid, en lankmoedigheid, niet wetende, dat de goedertierenheid Gods u tot bekering leidt?"*

Dus we mogen aan alle mensen verkondigen dat God alzo lief de wereld gehad heeft, ja, alle mensen in de wereld, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gezonden heeft, opdat een iegelijk die in Hem geloofd, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe. God heeft niet de gehele wereld zaligmakend lief, nee, Hij had een volk op het oog, om die door vrije genade te behouden van de toekomstige toorn. En daartoe heeft Hij Zijn Zoon naar deze aarde gezonden, opdat sommige kerkmensen, NEE, opdat een iegelijk... Hoort u? Opdat een iegelijk, nee, niet iedereen, maar opdat een iegelijk, die in Hem gelove, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.

Ik hoorde zelfs een dominee op een avond van stichting JIJDAAR beweren dat de liefde Gods voor de wereld, niet voor alle mensen geldt. U ziet, die zogenaamde ruimdenkende dominees op de tegenwoordige jongerenavonden zijn zo bekrompen als het maar wezen kan.

Dominee Steenblok leerde niet de algemene liefde van God tot de wereld en hij leerde ook geen aanbod van vrije genade. Hij leerde dat alleen de uitverkorenen het Evangelie wordt aangeboden, maar geliefden, dat is een leugen, want u wordt allen verkondigd, dat God alzo lief de wereld gehad heeft, dat Hij Zijn Eniggeboren Zoon gezonden heeft naar deze vervloekte wereld, naar deze wereld die in het boze ligt, naar deze wereld vol van gevleesde duivels, opdat een iegelijk. O, gij van de slangen-gebetene, hoort het Evangelie van vrije genade: Opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebben.

God wandelt ieder mens achterna met Zijn lankmoedige onderhouding en Zijn taai geduld, terwijl Hij direct na de val met het mensdom had kunnen afrekenen, maar geliefden, God heeft met Zijn Zoon afgerekend, Hem als de slang verhoogd aan het vloekhout des kruises, opdat een iegelijk die op Hem ziet, een iegelijk die sterven moet, een iegelijk die op punt staat ter helle te varen, een iegelijk die het leven niet meer in eigen hand kan houden, in Hem gelove en niet verderve, omdat Christus in het verderf is nedergedaald, om bedorvelingen uit de hel op te voeren.

We moeten we de liefde waarmee God de wereld liefgehad heeft dus wel

onderscheiden van de bijzondere liefde waarmee God Zijn kinderen in Christus liefheeft.

De liefde van God tot de wereld, tot het universum, is algemeen, maar de liefde tot Gods volk is bijzonder, dat is een particuliere liefde. Gods akker (zendingsterrein) is de wereld, de kosmos, het object, waarin Hij Zijn genade zal verheerlijken aan allerlei mensen in die gevallen wereld. In die wereld moet het zaad van het Evangelie gestrooid worden en de velden zijn reeds wit om te oogsten, omdat God er Zijn uitverkoren Kerk in heeft, die nog toegebracht moeten worden tot de gemeente die zalig moet worden.

God heeft de wereld liefgehad, is met die wereld verzoend, maar Zijn bijzondere liefde betreft niet alle mensen in die wereld, maar allerlei mensen uit alle geslachten, natiën en tongen, die Hij van eeuwigheid uit de wereld heeft uitverkoren.

De liefde waarmee God alzo lief de wereld gehad heeft, is in de eerste plaats algemeen bedoeld, want dat blijkt duidelijk uit het woordje OPDAT. Opdat een iegelijk, enz. Het woordje "opdat" geeft de noodzaak aan om in de bijzondere liefde van God te kunnen delen, namelijk het geloof.

"Alzo lief heeft God de wereld gehad", betekent dus niet dat God alle mensen van de hele wereld liefheeft met Zijn bijzondere liefde in Christus. Die dat wel leren, leren algemene verzoening.

"Alzo lief heeft God de wereld gehad", slaat in algemene zin op Gods liefde tot Zijn schepping, op de kosmos, OPDAT gevallen schepselen in die wereld zich zouden bekeren en leve, maar in bijzondere zin slaat Gods liefde voor de wereld op allerlei soorten van mensen, volken, talen en natiën in de wereld, waaruit God Zijn uitverkorenen haalt, door hen toe te brengen in de tijd door het geloof in Christus.

Gods bijzondere liefde strekt dus niet uit tot alle mensen van de wereld, nee, maar denk er eens over na dat God de aarde al zesduizend draagt, opdat u zich zou bekeren!

Alzo lief heeft God de wereld gehad, moet dus wel onderscheiden verstaan worden.

Ter illustratie: Als de Farizeeën zeiden: *"Ziet, de GEHELE WERELD gaat Hem na"*, Joh. 12:19b, betekent dat NIET dat ALLE mensen van de wereld Hem naliepen, maar dat er een menigte van mensen Hem naliepen (de meesten van hen liepen Hem na om den broden). Dit is een bepaalde manier van spreken, die we meer in Gods Woord terugvinden, maar die door de hedendaagse biblicisten letterlijk wordt geïnterpreteerd.

Je kunt dus nooit het algemene bijzonder maken en andersom ook niet,

hetgeen echter wel gedaan wordt door die dominee op de disco-avonden van stichting IJDAAR, waar de liefde van God tot de kosmos werd gehouden voor de bijzondere liefde Gods in Christus voor Zijn volk.

Ja, dat komt ervan als je voor dominee wilt doorgaan. Dezulken hebben nog geen grijze haar op hun hoofd en zijn vreemd van de hitte der verdrukking.

Goed, we gaan verder.

De algemene liefde Gods voor de kosmos was echter zo groot, dat God Zijn Eniggeboren Zoon gegeven heeft, tot een Rantsoen voor alle mensen? Nee, Gods Woord leert in Mattheus 20:8: *“Gelijk de Zoon des mensen niet is gekomen om gediend te worden, maar om te dienen, en Zijn ziel te geven **tot een rantsoen voor velen.**”*

Over de bijzondere liefde waarmee God de Zijnen liefgehad heeft, kan ik ook met een natuurlijk voorbeeld illustreren.

Een man heeft zijn eigen vrouw lief met een bijzondere liefde, die hij niet voor elk mens heeft.

De liefde tot de naaste is dus ook onderscheiden, want de bijzondere huwelijksliefde is we degelijk onderscheiden van de algemene naastenliefde.

Ook kan ik een bijbels voorbeeld geven van de algemene liefde van God tot de wereld. Dat was de liefde van Christus waarmee Christus de rijke jongeling beminde, toen die jongen tegen Hem zei dat hij al de geboden van Mozes had onderhouden van zijn jeugd af aan. Dan staat er dat Christus hem beminde.

Maar de genegenheid van Christus jegens die rijke jongeling was niet de bijzondere liefde waarmee Christus de Zijnen bemint.

Dat God alle mensen bemint met een algemene liefde, is niet in strijd met het feit dat de gehele wereld voor God verdoemelijk is, nee, want we hebben niet met een mens van doen, maar met God van doen, en om een verdoemelijke wereld lief te hebben, daar is Hij dan ook God voor.

God is een onbegrijpelijk en aanbiddelijk Wezen. Van nature liggen we met de hele wereld voor God verdoemelijk. Van nature verkeren wij onder de vloek der Wet en onder de toorn Gods, maar het feit dat we nog uitstel van executie krijgen, is een blijk van Gods algemene liefde en een blijk van Zijn grote lankmoedigheid, zodat we nog de tijd krijgen om ons tot Gd te bekeren.

Kijk, de koning van Ninevé zag in die 40 dagen uitstel van executie de algemene liefde van God en dat was voor hem de aanleiding om zich en zijn onderdanen tot God te bekeren.

Hebt u er weleens over nagedacht, mijn onbekeerde medereiziger in ons midden, dat God, Die buiten Christus een Verterend Vuur is en een eeuwige Gloed, u elk moment in de hel kan doen storten?

Maar is het u weleens eens wonder geweest dat u nog niet in de hel ligt? *“Of veracht gij den rijkdom Zijner goedertierenheid, en verdraagzaamheid, en lankmoedigheid, niet wetende, dat de goedertierenheid Gods u tot bekering leidt?” Rom. 2:4.*

Geliefden, toen God mij midden in mijn oordeel zette, durfde ik niet te slapen, bevreesd om in de hel te ontwaken. En toen heb ik de Heere gedankt dat ik er nog niet in lag. Maar toen de Heere doortrok en Zichzelf als de grote Sleuteldrager van de hel en van de dood in mijn totale verlorenheid openbaarde, toen was het eeuwig goed wat Hij deed, al zou Hij mij voor eeuwig in de hel getrapt hebben.

En geliefden, toen ik diezelfde nacht voor mijn waarneming ter helle voer, toen ben ik er ongeschonden uitgekomen, omdat Christus in mijn plaats ter helle is nedergedaald.

“De Heere doodt en maakt levend; Hij doet ter helle nederdalen en er weder uit opkomen.”

Ja, je hebt mensen die zeggen wel helwaardig te zijn, maar ze hebben voor hun waarneming nog nooit in de hel gelegen. Ja, maar het wonder dat Christus alleen hellevaarders aan de hel ontruikt, dat kan ik tot op de dag van vandaag niet klein krijgen, want al zou God met mij handelen, geliefden, op grond van mijn gedrag NA ontvangen genade, dan zou ik al honderdduizend miljoen keer op de bodem van de hel moeten hebben gelegen.

Alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn Eniggeboren Zoon gegeven heeft, eraan gegeven heeft, opdat hellevaarders die alle hoop komt te ontvallen, die de rechtvaardige straf op de zonde gewillig aanvaarden, omdat zij daarvoor onvoorwaardelijk zijn gemaakt door de algemene liefde Gods voor zulk een verdoemelijke wereld en voor zulk een verdoemelijke zondaar, dat zij de straf aanvaarden: “Uw doen is rein, uw vonnis gans rechtvaardig.”

O, dat volk mag vallen, dat volk mag loslaten, onder dat heilige recht Gods, die gaan de roede kussen, God rechtvaardigen en zichzelf verdoemen, ja, dat volk mag vallen in het vrije van Zijn welbehagen, om als een hellevaarder te vallen in de armen van Christus.

O geliefden, en daar klinkt het in de ziel: *“De eeuwige God zij u een woning, en van onder eeuwige armen.”*

Liefde des Vaders, liefde des Zoons en liefde des Heiligen Geestes.

“Want alzo lief heeft God de wereld gehad”, dat heeft ook een bijzondere

betekenis voor Gods arme volk na ontvangen genade. Wel uit de wereld verlost en als een verloren zoon thuisgekomen en door de Vader in Christus omhelst, maar wat blijft er over van zo'n geredde zondaar? Enkel wereld, enkel goddeloosheid, enkel vleselijk, verkocht onder de zonde.

Die gaan de tekstwoorden uit Johannes 3:16 zo beminnen: *"Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe."*

Als u de bijzondere liefde Gods in Christus wil deelachtig worden, ja, proeven en smaken, dan moet u enkel wereld voor God worden, enkel vleselijk, verkocht onder de zonde.

God is op zoek naar gevleesde duivels, want meer is een mens niet. De mens is van nature een van de duivel voortgesleepte ziel en daar voelt de mens zich van nature wel bij.

De mens is dus 1 brok goddeloosheid en er is niets geheels in zijn vlees.

Welnu, nu heeft God in Zijn Woord geopenbaard, dat Christus, als wij nog krachteloos waren, te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven is (Rom. 5:6)

Dit is geen aanbod van genade, maar uitverkiezing! Toen de onverzoende uitverkoren goddelozen nog in de zonde hun vermaak hadden, is Christus al voor hen gestorven, omdat God alzo de wereld heeft liefgehad en Zijn Eniggeboren Zoon naar deze vervloekte wereld gezonden heeft, opdat de uitverkoren goddelozen uit water en Geest wedergeboren zouden worden, door de stem van de Zoon van God uit hun adamsgraf zouden opstaan, opdat zij niet verderven zouden, maar het eeuwige leven zouden hebben door het geloof.

Luther heeft ten aanzien van Joh. 3:16 eens gezegd: "Alzo lief heeft God Maarten Luther gehad...", maar dat zei Luther NA ontvangen genade, dus nadat hij met God verzoend was geworden. En dat kunnen al Gods kinderen Luther nazeggen door het geloof. Luther heeft deze tekstwoorden echter wel een tikkeltje veralgemeniseerd, waarin hij zelfs neigt naar algemene verzoening. U moet de preek van Luther zelf maar lezen. Ik kan dat niet verder uitklaren hier, maar Luther wordt met zijn preek over Johannes 3:16 gretig aangegrepen door de disco-godsdienst, alsof de mens zich deze tekst kan toe-eigenen zonder de schenking van de gerechtigheid van Christus

In onze dagen wordt er een evangelie gepreekt dat je gewoon moet vertrouwen dat de Heere Jezus je Verlosser is, maar dat is het evangelie van de duivel. Van 'het vertrouwen dat de Heere Jezus je Verlosser' is

pas sprake als je zonden vergeven zijn. De oorzaak van de val moet er tussenuit, namelijk de zonde. 'Vertrouwen' is een onderdeel van het geloof, ik zeg een onderdeel, want het geloof begint met kennis, met de kennis van Christus en die kennis is een geopenbaarde kennis, een persoonlijk toegepaste kennis, zoals de HC verwoordt in vraag en antwoord 1. Christus te kennen is het leven. *"Die den Zoon heeft, die heeft het leven; die den Zoon van God niet heeft, die heeft het leven niet", 1 Joh. 5:12.*

Vertrouwen dat Christus je Verlosser is, kan alleen als de Zone Gods je vrijmaakt. *"Indien dan de Zoon u zal vrijgemaakt hebben, zo zult gij waarlijk vrij zijn", Joh. 8:36.*

We moeten dus een vaste grond hebben om met zekerheid te mogen vertrouwen dat Christus onze persoonlijke Verlosser is. Dan moeten we daadwerkelijk en persoonlijk door Christus zijn vrijgemaakt. Het Evangelie is onvoorwaardelijk, zeker, maar alleen voor verloren zondaren.

Christus is namelijk niet gekomen om rechtvaardigen te zoeken en zalig te maken, maar om te zoeken en zalig te maken dat verloren was. De wijze waarop Hij dat doet, kunnen we verwoord vinden als volgt: *"De doden zullen horen, de stem van de Zoon van God, en die ze gehoord hebben, zullen leven", Joh. 5:25.*

Betreft dat heel de wereld? Alle doden? Nee, alleen DE doden, die ondervinden dat zij krachtens de bediening des doods -die van de Wetdood en verloren zijn en in die nood de laatste adem uitblazen, geestelijk te verstaan (Gal. 2:19). Voor dezulken wordt het waar -en ik spreek nu ook vanuit mijn eigen leven- dat Christus, als wij nog krachteloos waren, te Zijner tijd voor DE goddelozen gestorven is (Rom. 5:6). Levendmaking/rechtvaardigmaking geschiedt op de stem van de Zoon van God. Geen hoorbare stem, maar met kracht in je Godevijandige hart door Woord en Geest en dat door het geloof. Een mens moet dus aan zijn vijandschap gedood worden en daartoe moet de oude mens sterven. Dat is geen voorwaarde, nee, want het Evangelie spreekt niet tot oude mensen, maar tot gestorven mensen, die der Wet gedood zijn. Daartoe is Christus gekomen.

Nu hoor ik iemand zeggen: hoe kom ik eraan?

Smee Christus om geopende ogen, zoals de blindgeborenen dat deed. Als dat mag gebeuren, ben je nog niet bekeerd, integendeel. Dat was die blindgeborene die ziende gemaakt was ook niet, totdat Christus op zijn smeekbede: "Wie is het Heere, opdat ik in Hem moge geloven?" Zich persoonlijk aan hem openbaarde (Joh. 9:36-37). *"En Jezus zeide tot Hem:*

En gij hebt Hem gezien, en Die met u spreekt, Dezelve is het.

38 En hij zeide: Ik geloof, Heere! En hij aanbad Hem."

Mijn onbekeerde zondaar, blijf in je graf liggen (voor de enge poort), totdat Christus de steen van je graf afwentelt, ofwel de enge Poort opent en Zichzelf aan je ziel openbaart.

Christus roept alleen doden tot leven, anders zou de hemel leeg blijven.

Christus doet alles of niets. Je hoeft werkelijk geen geloof noch vertrouwen mee te brengen, nee, want dat krijg je er gratis bij, als die Koning je van God gegeven wordt (Ps. 89:8 ber.).

Geliefde gemeente, laat u met God verzoenen, dat is: Laat u door Christus grijpen (Filip. 3:12b). Zo is dat verloren schaap door Christus gegrepen, op Zijn schouders gelegd en naar huis gebracht en zo doet den Heere het bij al Zijn volk. Opdat het zij, gelijk geschreven is: *"Door U, door U alleen, om het eeuwige welbehagen."*

Amen.

Slotzang: Psalm 145:2.

9. Wacht u voor de valse profeten !

Voorzang: Psalm 12: 1, 2, 3 en 7

Schriftlezing: Mattheus 7:13-23

Geliefden, de tekst voor de prediking in dit avonduur kunt u vinden in Mattheus 7, daarvan het 15^e vers.

"Maar wacht u van de valse profeten, dewelken in schaapsklederen tot u komen, maar van binnen zijn zij grijpende wolven", Matth. 7:15.

Geliefden, nadat de Heere Jezus de enge poort gepredikt heeft en de noodzakelijkheid om daar doorheen te gaan, waarschuwt hij Zijn discipelen voor de valse profeten die Gods Kerk zullen belagen en alles in het werk zullen stellen om valse leringen in te voeren, om de leer van Christus in diskrediet te stellen en om de schapen van Christus te betoveren en van Christus af te trekken.

"Wacht u voor de valse profeten!"

Als Christus dit zo nadrukkelijk aan de orde stelt, dan is er alle reden voor en dat geldt met name voor onze dagen, waarin er meer valse leraars op de kansels staan dan Gods ware knechten.

Het is heel opmerkelijk in onze dagen -en dat is feitelijk altijd al zo geweest- dat juist de valse leraars worden bewierookt alsof zij ware knechten van God zijn. De leugenleer heeft altijd meer aanhangers dan de Waarheid en derhalve lopen er meer mensen op de brede dan op de smalle weg.

Het Refodom loopt massaal op de brede weg des verderfs en heeft zich leraars vergaderd naar hun eigen begeerlijkheden. En dat geldt ook voor haar buitenlandse denominaties, hier in Canada. Het histories geloof wordt het volk op een sentimentele wijze ingesnotterd als zijnde het ware geloof en als de kerk uitgaat en de zon schijnt worden de vakantiebestemmingen op het kerkplein besproken, alsof er geen God bestaat.

De mens van nature voelt zich bij een leer waarin de mens kan participeren zeer geveid, want dan hoeft hij zich niet zo druk te maken of hij nu wel het ware geloof heeft of niet, als hij naast zijn godsdienst maar kan roeien, zwemmen en vakantiepret maken, ambtsdrager of geen ambtsdrager, dan maakt allemaal niet zoveel uit. Met een lading kauwgum kauwen dezulken hun geweten tot zwijgen en de leraars die

zij zich opgaderen preken een Evangelie naar de mens, soms ernstig, rechtzinnig, maar de oude mens kan er bij in het leven blijven, vanzelf met vele struikelingen, maar toch, doen de mensen hun best om aan de oproep van bekering gehoor te geven en dat wordt hen ook aangezegd, want God heeft de eerste stap gezet en nu moet hij de tweede stap zetten en op het aanbod van genade ingaan en om door ingestorte krachten de zonde te laten en door genade de zonde te overwinnen.

Ja, met zo'n co-operatieleer reizen er duizenden ter helle, omdat ze het van God niet wensen te verliezen en zichzelf willen handhaven in hun rijke jongelingswaan.

Sommige leraars zeggen dat je alleen de These moet preken, dus alleen wat het wel is, want -zegt men- dan komt de leugen vanzelf aan het licht. Maar dat leert Gods Woord niet. Timotheus werd door Paulus in het ambt bevestigd met deze woorden: *“Predik het woord; houd aan tijdelijk, ontijdelijk; wederleg, bestraf, vermaan in alle lankmoedigheid en leer. Want er zal een tijd zijn, wanneer zij de gezonde leer niet zullen verdragen; maar kittelachtig zijnde van gehoor, zullen zij zichzelf leraars opgaderen, naar hun eigen begeerlijkheden; en zullen hun gehoor van de waarheid afwenden, en zullen zich keren tot fabelen. Maar gij, wees wakker in alles, lijd verdrukkingen; doe het werk van een evangelist, maak, dat men van uw dienst ten volle verzekerd zij”, 2 Tim. 4:2-5.* Zowel de These als de antithese moeten worden gepreikt en niets daarvan achter worden gehouden.

Een goddelijke roeping staat in het kader van het tota Scriptura. Het Evangelie is daar maar een deel van. Ook Gods oordelen moeten worden gepredikt jegens de goddelozen, ja, Wet en Evangelie, dood en leven, hel en hemel, vloek en zegen, ja, de volle raad Gods en dat is Christus en Dien gekruisigd, de mens niets en God alles.

In de tegenwoordige prediking ontbreekt de noodzakelijke separatie, die Christus hier en op tal van andere plaatsen aan de dag legt, omdat de strikken die de valse profeten leggen niet direct opvallen en er Geesteslicht voor nodig is om de valse profeten te kunnen onderscheiden van Gods ware knechten, want het gaat hier over leven of dood.

“Wacht u voor de valse profeten.”

Dit zegt de mond der Waarheid en de Waarheid zegt dat we ons moeten wachten voor de valse profeten.

Ten eerste, omdat de valse profeten talrijk zijn.

Ten tweede, omdat de valse profeten op schapen lijken.

Ten derde, omdat we geen aangeboren neiging hebben om te waken,

maar om te slapen, zoals we zelfs zien bij de 10 maagden en ook bij discipelen in de hof van Gethsemane.

Ten vierde, omdat de kerken de tucht verwaarlozen en niet in staat zijn om de geesten te beproeven of zij uit God zijn.

Ten vijfde, omdat de zielen van de eenvoudigen in Christus een gemakkelijke prooi zijn om betoverd te worden, zoals we bij de bekeerde Galatiërs kunnen zien.

Dus als Christus zegt dat we ons moeten wachten voor de valse profeten, dan zet Hij de boog des geloofs op scherp tegenover de aangename godsdienst in onze dagen, die wel het Evangelie in de mond neemt, maar van de noodzakelijke separatie in het kader van Wet en Evangelie niet weten wil.

Er is dan ook geen tekst in de Bijbel die zo van toepassing is in onze dagen als Mattheüs 7:15.

In onze dagen staan er meer valse profeten in schaapsklederen op de kansel dan dat er hoorders onder zitten, en zo de herders, zo het volk.

Gods Woord staat altijd onder vuur en de frontsoldaten van Christus hebben alle wapens van de wapenrusting Gods nodig om de listige omleiding des duivels te kunnen onderkennen en die te wederstaan en in de Naam des Heeren te verhouwen. Het is ongelooflijk hoe duivels listig de duivel zich overal tussen weet te kruipen, in de prediking, in de zielen van de hoorders, in de kerkenraadsbanken, in de onderlingen omgang en in de onderlinge verhoudingen op het erf der kerk.

Christus spreekt hier met toepassing jegens Zijn discipelen, want anders slapen ook zij met de dwaze maagden en waken niet over de kudde waarover zij gesteld zijn.

Als herders niet over de kudde waken en de valse profeten hun gang laten gaan, dan zijn het huurlingen en geen geroepen knechten des Heeren. Een huurling heeft geen belang in de veiligheid van zijn schapen, alleen belang in zichzelf, in zijn eer en aanzien, zijn traktement en een onbezorgde oude dag.

Sinds de zondeval zijn er vele verleiders in de wereld gekomen (2 Joh. 1:7) en even zovele belijders heulen met de Antichrist. Er is een wereldwijde valse religieuze eenheid aanstaande tussen Rome, de christelijke wereld en allerhande mohammedaanse godsdiensten, met de paus aan het roer van de nieuwe wereldorde.

In opdracht van de Antichrist moeten vele 'gereformeerde' spionnen hiervoor baanbrekend werk verrichten om de nieuwe wereldorde gestalte te geven. De refomedia werkt hier volledig aan mee en het Refodom slaapt de slaap des doods.

De apostelen hebben zich voor de valse profeten gewacht. Petrus ontmaskerde Simon de tovenaer en Paulus deed hetzelfde bij Elymas de tovenaer, alias Bar-jesus (Hand 13:6), die voor bekeerd moesten doorgaan, maar wolven in schaapsklederen bleken te zijn. Dat gold vooral ook voor het zuurdesem der Joden, die de werken der Wet als een voorwaarde stelden om zalig te kunnen worden.

Luther ontmaskerde Rome en het pausdom en Kohlbrugge heeft de neonomiaanse puriteinen en de dacostiaanse piëtisten bij het grofvuil gezet en hen met het zwaard des Woords geveld.

Huntington heeft de vloer aangeveegd met het arminiaanse geraamte in zijn dagen en Van der Groe heeft voornamelijk de brand gestoken in de steeds toenemende leer van Pelagius en degenen die de zekerheid des geloofs niet tot het wezen des geloofs rekenen heeft Van der Groe gebrandmerkt als semi-pelagianen, ofwel valse profeten.

Zulk een bijbelse getrouwheid hadden die mannen van geen Vreemde; ze hebben het van de Getrouwe Getuige Zelf geleerd, zoals ook Paulus het van Christus Zelf geleerd heeft. *"Want ik heb ook hetzelfde niet van een mens ontvangen, noch geleerd, maar door de openbaring van Jezus Christus", Gal. 1:12.*

Zo is het met al Gods ware kinderen en knechten. Zij hebben de heilswaarheid van Jezus Zelf geleerd en leren dat ook anderen, het stof van hun voeten schuddende, als men de waarheid van het Evangelie niet in liefde wil aannemen.

Voor al Gods ware geroepen knechten geldt: *"Daarom zegt de HEERE alzo: Zo gij zult wederkeren, zo zal Ik u doen wederkeren; gij zult voor Mijn aangezicht staan; en zo gij het kostelijke van het snode uittrekt, zult gij als Mijn mond zijn; laat hen tot u wederkeren, maar gij zult tot hen niet wederkeren", Jer. 15:19.*

Voor al in de zendingsgemeenten in Azië en Europa was Paulus bijzonder alert op de ingekropen valse broeders (Gal. 2:4). Zelfs Petrus wordt door Paulus ernstig bestraft als hij veinst met de Joden uit de besnijdenis in Antochië. De betoverde Galatiërs noemt de apostel uitzinnig, omdat zij zich zo snel lieten betoveren door de valse leraars. En hij drukt zijn geestelijke zoon, Timotheüs, een hart onder de riem om de valse leraars de mond te snoeren: *"Benaarstig u, om uzelfen Gode beproefd voor te stellen, een arbeider, die niet beschaamd wordt, die het Woord der waarheid recht snijdt. Maar stel u tegen het ongoddelijk ijdelroepen; want zij zullen in meerdere goddeloosheid toenemen. En hun woord zal voorteten, gelijk de kanker; onder welke is Hymeneüs en Filetus; die van de waarheid zijn afgeweken, zeggende, dat de opstanding alrede geschied is,*

en verkeren sommiger geloof", 2 Tim. 2:15-18.

Met name de apostel Paulus heeft zijn hele ambtelijke loopbaan moeten strijden tegen de valse profeten als een getrouw apostel van Jezus Christus en heeft zich nimmer onder het juk van anderen laten brengen. Dat was wel pure genade, maar het is ook de dure roeping van al Gods kinderen en geroepen knechten om zich niet onder de macht van de valse leraars te laten brengen.

Ik weet echter geen huidige dominee op te noemen die zich daarvoor wacht. Er is geen publieke stem meer in de kerken en daarom is het alles de dood in de pot.

Massa's studenten worden aangenomen op grond van wat ze in hun hersens hebben opgeslagen aan letterkennis, maar ze worden niet onderzocht op bekering, roeping en zending bij God vandaan.

De geleerdheid zit bij velen een voet te hoog. Men denkt werkelijk dat een doctor in de godgeleerdheid van meerwaarde is in Gods ogen dan een eenvoudige van God geleerde kolenboer.

Ook in de HHK rollen de fabrieksdominees van de lopende band die hun kennis allemaal uit de boeken gestolen hebben; bevindelijk vreemd zijn aan de leer van de rechtvaardiging van de goddeloze en de Wet als een doe-je-best regel voorschrijven in het stuk der dankbaarheid.

Zo wordt het kerkvolk massaal kussentjes onder de oksels genaaid met een 'doe-maar', 'neem-maar-aan' en een 'valse-vrede' godsdienst. En ook in afgescheiden kringen is men generaal betoverd door de wet in inzettingen bestaande, maar met de wortel van alle kwaad -de geldgierigheid- heeft men geen probleem.

Ondertussen kan men wel goed meehuilen met de wolven in het bos: "Och, mocht et nog es komme te gebeuren", terwijl men er vast van overtuigd is dat er helemaal niets gebeuren zal. De kerkelijke traditie is zodanig versteend, dat er van de kerken niets meer uit gaat en aan de andere kant zie je dat de kerkelijke jeugd in een stroomversnelling wordt meegevoerd op de brede weg des verderfs door kerkelijke georganiseerde vakantiepret en een evangelie van jan klaassen.

Die ontwikkeling heeft het halfverloste christendom in de hand gewerkt: wel wedergeboren, maar nog niet gerechtvaardigd in het geweten door het geloof en aan de andere kant wordt kerkelijke Nederland met een geboortegolf van rijke jongelingen overspoeld en die stroom lijkt niet meer te stuiten.

Paulus spreekt gans anders tot de Kerke Gods: *"Indien gij dan met Christus de eerste beginselen der wereld zijt afgestorven, wat wordt gij, gelijk of gij in de wereld leeftet, met inzettingen belast? Namelijk raak*

niet, en smaak niet, en roer niet aan. Welke dingen alle verderven door het gebruik, ingevoerd naar de geboden en leringen der mensen; dewelke wel hebben een schijn rede van wijsheid in eigenwilligen godsdienst en nederigheid, en in het lichaam niet te sparen, doch zijn niet in enige waarde, maar tot verzadiging van het vlees", Kol. 2:20-23.

"Wacht u voor de valse profeten!"

Maar over de gehele breedte van de gereformeerde gezindte heeft men zich er niet voor gewacht, maar de valse leraars ruim baan gegeven, zowel in wettische als in evangelische zin.

In onze tekstwoorden worden de discipelen door Christus echter uitdrukkelijk gewaarschuwd voor de valse profeten die de dwalingen onder een schone schijn bedektelijk invoeren. Christus waarschuwt Zijn jongeren echter niet alleen DAT er in het laatste der dagen vele valse profeten zullen zijn die de waarheid van het Evangelie verdraaien tot hun eigen en veler verderf, maar Hij zegt ook waaraan zij te herkennen zijn, namelijk dat dezulken in schaapsklederen tot hen zullen komen.

Hier gaat het dus niet over de publieke ketters die luid en duidelijk hun ketterijen proclameren en voor iedereen te herkennen zijn, nee, het gaat hier over arbeiders van de satan die zich voordoen in de gedaante van een engel des lichts.

Dat betekent dat dezulken zich vermommen in een rechtzinnig of evangelisch jasje om de ketterijen bedektelijk in te voeren.

"En er zijn ook valse profeten onder het volk geweest, gelijk ook onder u valse leraars zijn zullen, die verderfelijke ketterijen bedektelijk invoeren zullen", 2 Pet. 2:1.

Het gaat er dus heel subtiel aan toe als de valse profeten zich in schaapsklederen hullen en op kousenvoeten evangeliseren en hun valse leringen onder het volk verspreiden.

In navolging van Christus waarschuwt Paulus uitdrukkelijk voor dit bedrog: *"Maar wat ik doe, dat zal ik nog doen, om de oorzaak af te snijden dengenen, die oorzaak hebben willen, opdat zij in hetgeen zij roemen, bevonden mochten worden gelijk als wij. Want zulke valse apostelen zijn bedrieglijke arbeiders, zich veranderende in apostelen van Christus. En het is geen wonder; want de satan zelf verandert zich in een engel des lichts. Zo is het dan niets groots, indien ook zijn dienaars zich veranderen, als waren zij dienaars der gerechtigheid; van welke het einde zal zijn naar hun werken", 2 Kor. 11:12-15.*

De Kanttekenaren merken bij deze tekst op: "Sommigen duiden dit alzo, alsof deze valse apostelen ook de gemeenten voor niets dienden, gelijk

Paulus; doch dit strijdt met hetgeen 2 Kor. 11:20 van hen getuigd wordt. De mening dan is dat Paulus daarom ook zonder vergelding in de gemeenten van Achaje wil dienen, opdat, zo hij veranderde van doen, en bezoldiging van hen ontving, deze lieden niet zouden roemen, dat zij daarin deden gelijk Paulus en de zijnen, die wel in het eerst voor niets schenen gediend te hebben, wanneer zij nog slecht en klein waren onder hen, maar als zij vrijmoediger en van meerder aanzien geworden waren, ook hunne bezoldiging namen, zowel als zij; tot welken roem hij hun geen gelegenheid wil geven."

Paulus had geen emeritus-kas in het verschiet en weigerde zelfs een traktement aan te nemen. *"Ik heb niemands zilver, of goud, of kleding begeerd. En gijzelve weet, dat deze handen tot mijn nooddruft, en dergenen, die met mij waren, gediend hebben. Ik heb u in alles getoond, dat men, alzo arbeidende, de zwakken moet opnemen, en gedenken aan de woorden van den Heere Jezus, dat Hij gezegd heeft: Het is zaliger te geven, dan te ontvangen", Hand. 20:33-35.*

Hetgeen Paulus anderen voorschreef in Efeze 4:28, namelijk: *"Die gestolen heeft, stele niet meer, maar arbeide liever, werkende dat goed is met de handen, opdat hij hebbe mede te delen dengene, die nood heeft",* bracht hij -wat het laatste betreft- zelf in de praktijk.

Paulus wilde in Christus een voorbeeld zijn voor allen en ook IN ALLES hetgeen Gode welbehaaglijk is. *"Weest mijn navolgers, gelijkerwijs ook ik van Christus", 1 Kor. 11:1.*

En hoe is dat in onze dagen gesteld? God dienen en de mammon tegelijk is gemeengoed geworden op het erf der kerk en niet in het minst onder het leger onbekeerde en ongeroepen ambtsdragers, waaraan we in onze dagen geen gebrek hebben. Geen kerk uitgezonderd. En wie bekommert zich over de kudde van Christus? Geen enkele herder, want zij durven de grijpende wolven niet in hun ribben aan te pakken -zoals David als herdersjongen bij de roefdieren deed die de kudde belaagde- en zij laten de vossen die de wijngaard verderven vrij hun gang gaan. Het zijn stomme honden die niet bassen kunnen (Jes. 56:10).

De Goede Herder onderricht Zijn schapen echter niet alleen in de gevaren die hen bedreigen, nee, Hij bedeeft hen ook met verscheidene genadegaven, met name die van de onderscheiden kennis om de geesten te beproeven of zij uit God zijn. En Hij versterkt hen gedurig met Zijn genade en kracht in de zwakheid van hun bestaan.

Er zei eens een leraar dat niet ieder kind van God de gave des

onderscheids heeft. Op grond van Gods Woord geloof ik daar niets van. Het is een valse drogreden. Want *"er is geschreven in de profeten: En zij zullen **allen** van God geleerd zijn. Een iegelijk dan, die het van den Vader gehoord en geleerd heeft, die komt tot Mij"*, Joh. 6:45.

En Johannes leert door de inspiratie des Geestes in 1 Johannes 2:27: *"En de zalving, die gijlieden van Hem ontvangen hebt, blijft in u, en gij hebt niet van node, dat iemand u lere; maar gelijk dezelfde zalving u leert van alle dingen, zo is zij ook waarachtig, en is geen leugen; en gelijk zij u geleerd heeft, zo zult gij in Hem blijven."*

Dat geldt voor al Gods ware kinderen en knechten naar de mate des geloofs. *"Zo laat ons die gaven besteden, hetzij profetie, naar de mate des geloofs; hetzij bediening, in het bedienen; hetzij die leert, in het leren; hetzij die vermaant, in het vermanen; die uitdeelt, in eenvoudigheid; die een voorstander is, in naarstigheid; die barmhartigheid doet, in blijmoedigheid"*, Rom. 12:7-8.

Maar het afvallige christendom in onze dagen heeft zichzelf leraars vergaderd naar hun eigen begeerlijkheid en die de heerlijkheden van het Koninkrijk Gods niet schromen te lasteren. Gods Woord zegt: "Wijk af van dezulken, want zij zullen in meerdere goddeloosheid toenemen", onder een schone schijn.

"Wacht u voor de valse profeten!"

Wacht u ervoor, want ze gaan listig te werk en zijn in schaapsklederen gehuld, ten aanzien van hun gewaad, gepraat en gelaat, hebbende de schijn der godzaligheid, doch de kracht derzelve verloochend.

Op een andere plaats zegt Christus: *"Wacht u van de Schriftgeleerden, die daar willen wandelen in lange klederen, en beminnen de groetingen op de markten, en de voorgestoelten in de synagogen, en de vooraanzittingen in de maaltijden; die der weduwen huizen opeten, en onder een schijn lange gebeden doen; dezen zullen zwaarder oordeel ontvangen"*, Luk. 20:46-47.

Valse profeten in schaapsklederen geven zich dus uit voor apostelen van Christus, niet zelden onder de schijn van een ruim klinkend evangelie om de zielen der eenvoudigen te verkeren, maar het zijn niets anders dan pelagiaanse aartsketters die naam willen maken, geschenken aannemen en met hun verderfelijke ketterijen het recht Gods buigen.

Waarom noemt Christus hen grijpende wolven?

Omdat zij de schapen van Christus willen betoveren, hen van Christus te scheiden en om de leer van Christus bedektelijk te lasteren als zijnde een dogma van ondergeschikt belang. Dezulken propageren een valse oecumene van gelijkheid, vrijheid en broederschap, onder de dekmantel

van "eenheid in de levende Christus", uitstijgende boven alle leerverschillen om het antichristelijke beest uit de afgrond de hand te reiken en Christus en Zijn leer van elkander te scheiden.

Ze doen zich voor als gunnende christenen, die kwistig met de beloften van het Evangelie zwaaien om de massa te paaien, om zo een kunstmatige opwekking te forceren waarvan zij dan de eer zoeken op te strijken. Die tactiek brengt tevens veel geld in het laatje.

Er is echter niets nieuws onder de zon.

Voor en tijdens de Reformatie stuurde Rome Tetzels eropuit, om de mensen onder een schone schijn van de godsdienst het geld uit de zakken te kloppen. "Als 't geld in 't kistje klinkt, 't zieltje in de hemel springt." En de betoverde massa gaf grof geld voor dat bedrog.

Dat is nog niet veranderd. De massa wil nu eenmaal bedrogen worden. In Paulus' dagen rende de massa achter Diana, de seksgodin der Efeziërs, aan, om hun vleselijke lusten de vrije teugel te kunnen geven.

En dat terwijl de orthodoxe Joden zich streng aan de voorschriften van Mozes hielden, maar ondertussen het volk ophitsten en een oproer tegen Paulus verwekten, omdat hij hun winstgevende godsdienst met wortel en tak afbrak met de leer van de ergernis van het kruis.

Een mens is net een kuddedier en van dat feit maken de valse profeten gretig gebruik om hun valse leer bedektelijk en op een menslievende wijze in te voeren.

Maar al dat menslievende is doorgaans bedrog uit de hel, want als je dezulken confronteert met de bediening des doods en de dood van Christus, blijkt die liefde niets anders te zijn dan verkapte haat.

Je moet dezulken maar eens met de Wet op hun vrome tenen trappen, dan berst er al gauw een adder uit. Ze voeren in ALLES de strijd tegen vlees en bloed, omdat hun wapens vleselijk zijn en niet krachtig in de Heere.

Weet u wat de valse profeten in **evangelische** schaapsklederen leren? Dat de mens in staat is gehoor te geven aan het gebod des Heeren: *"Bekeert u en gelooft het Evangelie."*

Gods volk komt met dat gebod in de dood uit, omdat zij van zichzelf alleen maar de dood kunnen braken. Maar de vrije-wils godsdienst kan met het gebod Gods nog aardig uit de voeten en gaat er zelfs mee aan de slag en men gaat van beter naar best. Daarmee loochent men de absoluteitheid van de zondeval en ook de absoluteitheid van de vrije genadeleer van Christus. En dat is juist wat de duivel zo gaarne wil wat de mensen zullen geloven.

Want als de zondeval in Adam voor de mens niet zo absoluut is zoals er

geschreven staat in Romeinen 3:10-19, dan is het paradijsvonniss ook niet zo absoluut zoals het staat geschreven in Genesis 2:17.

De mens wordt in staat geacht om over het stuk der ellende heen te stappen en Christus aan te nemen en/of te verwerpen al naar gelang het de mens gelegen komt.

Van de Wet Gods maakt men een oudwifse regel des levens, om die te doen uit dankbaarheid, terwijl zulke wetsbetrachters geheel zonder de Wet leven, zoals de rechtzinnige Saulus van Tarsen in zijn eertijds (Rom. 7:9). Valse leraars zijn er dus altijd op uit om de daadwerkelijke vergeving der zonden, ofwel de rechtvaardiging door het geloof, na te bootsen met een schijn geloof en met een evangelie van beneden naar boven.

Valse profeten in schaapsklederen leren een geloof zonder verzekering des Geestes, ontkennen het inwendige getuigenis des Heiligen Geestes en verdraaien de waarheid van het Evangelie in een doe-het-zelf religie.

Als het zaad in de akker niet valt EN STERFT, dan brengt het echter geen vrucht voort.

Achter de dood ligt het Leven en Gods uitverkorenen sterven de wetsdood, afgesneden van alle gerechtigheid die uit de Wet is, alvorens in Christus Gode levend gemaakt te worden door de stem van de Zoon van God. Dat predikt Christus in zijn prediking over de enge poort. Die poort is zo eng, zo nauw, dat er alleen lijken doorheen kunnen. *"Doden zullen horen...."*

"Maar wacht u voor de valse profeten, dewelke in schaapsklederen tot u komen, maar van binnen zijn zij grijpende wolven."

Grijpende wolven in schaapsklederen vallen niet zo gemakkelijk op. Ze gaan niet rond als briesende leeuwen, want die zijn direct te herkennen. Ze vertonen zich in de gedaante van een schaap en ze begeven zich als een schaap onder de schapen. Ze doen zich doorgaans heel nederig voor en gunnen iedereen de zaligheid.

Ze verspreiden een groot schijnend (kunst)licht onder de dekmantel van het Evangelie en pretenderen allerlei knopen en zieleraadselen te kunnen oplossen, omdat ze zo ervaren zijn in de bevinding en zoveel licht hebben in de Schrift, volgens hun zeggen.

Valse profeten in schaapsklederen, kunnen namelijk ook heel bevindelijk praten. Het maakt de duivel niet uit, of dat een mens ter helle reist met een ingebeelde hemel of als een brute zondaar.

Valse bevinding is de duivel net zo welkom als een bordeel. Zo lang de mens 'de mogelijkheid van zalig worden' vanaf de kansel krijgt

ingepompt, heeft de duivel niets te vrezen dat zo'n mens ernst maakt met zijn bekering.

En ook als de mens meent God te kunnen bewegen tot genade met een belijdenisje der zonden, is de duivel ook heel tevreden met de belijdende massa.

Immers, Judas beleed ook zijn zonden voor het Sanhedrin, maar is toch voor eeuwig verloren gegaan. Belijdenis der zonden is op geen enkele manier een instap tot de vergeving der zonden, anders is genade geen genade meer, maar een verdienste.

Valse leraren in schaapsklederen proberen het volk vooral ook te verleiden met een tijd geloof en dat voor het ware geloof te houden. Ze spannen de maaikar achter de zaaikar en hebben direct vrucht. Het zaad wat op steenachtige plaatsen gezaaid wordt, komt direct op, en als het 'geloofsplantje' kwijnt en tenslotte verdort, noemt men zo'n gestalte 'de beproeving des geloofs'.

En wee degenen die zulke kleine 'geloofsplantjes' de grond in trappen, want dan is het samen-op-weg-hek ineens van de kerkdam.

Valse profeten in schaapsklederen zijn er altijd op uit om een kunstmatige godsdienst in het leven te roepen en te houden met de nodige sentimenten en allerlei humanitaire gevoelens die er velen doet afglijden naar de godsdienst van Voltaire, die nooit verder gekomen is dan de religie van de verlichting en die van het humanisme, namelijk vrijheid, gelijkheid en broederschap, ofwel rebellie tegen de allerhoogste God.

Valse profeten zijn er altijd geweest, maar ze hebben in onze dagen wel vrij spel, omdat de rechtzinnige kerken zo verblind zijn dat men niet meer in staat is de tucht te hanteren.

Als de kudde van Christus een hechte gemeenschap vormt, dan hebben de wolven weinig kans en dat zie je vooral in tijden van vervolging.

Maar nu alles verdeeld en afgescheiden is wat kerk heet, hebben de vossen die de wijngaard verderven vrij spel. De kerkelijke entertainment breidt zich uit als een olievlek en de kerkelijke jeugdkampen van de Gereformeerde Gemeente en van de Hersteld Hervormde Kerk wedijveren met de wereld.

De valse profeten in schaapsklederen zijn dus in werkelijkheid niet zoals ze zich voordoen.

Het zijn helemaal geen gunnende predikers die zielen voor Christus wensen te winnen, zoals zij zeggen dat zij doen. Integendeel, van binnen zijn zij grijpende wolven, zielenmoordenaars, die met de leer van de vrije wil vele zielen ten verderve slepen.

Je hebt echter ook grijpende wolven, die met het recht van God schermen, echter zonder een gewillige Christus. Dat deden de farizeeërs ook, die wilde wedijveren met Filippus en reisden het land af om een Jodengenoot op de woeste weg te maken, maar als ze er eentje in hun strikken gevangen hadden, dan maakten zij hem als een kind der helle, tweemaal erger dan dat ze zelf waren.

Christus zegt nadrukkelijk dat grijpende wolven VAN BINNEN grijpende wolven zijn.

Aan de buitenkant is dat zo een-twee-drie niet te zien, maar dat lukt hen slechts ten dele. Want voor degenen die hun zinnen geoefend hebben in en door het Woord der genade, kijken dwars door deze verleiders heen, beproeven hun geesten op grond van de Schrift en missen Christus erin.

Hoe zijn dezulken te herkennen?

Het eerste wat altijd opvalt, is, dat dezulken Gods getuigende kinderen altijd op hun woorden trachten te vangen, of zij hem/haar ook niet veroordelen kunnen.

Ik kan er wel een boek van schrijven van mensen die de handen opgelegd zijn door heilige maria's en gelijknamige evangelisten, en die zich dan profileren als stiekem bekeerde muggenzifters en hun ijver voor het allerheiligst geloof houden en pretenderen heel wat van betekenis te zijn en hoe onbekeerd ze ook zijn, hun naaste onderzoeken of zij wel bekeerd zijn, Gods geroepen getuigen belasteren en hun getuigenis aantasten, terwijl ze zelf niet van hun drek gewassen zijn.

Dat was het dagelijkse werk van de Sanhedristen, namelijk om Jezus te vangen op Zijn woorden, zodat zij Hem veroordelen konden.

Het tweede wat opvalt, is, dat zulke wolven in schaapsklederen, als zij niets vinden kunnen waarmee zij Gods geroepen getuigen kunnen blameren, dat zij dan overgaan tot het verdraaien van hun geloofsgetuigenis, zodat de woorden die gesproken of geschreven zijn in een totaal ander licht komen te staan.

We leven wat dat betreft in diabolustijden, zowel op het politieke erf als op het kerkelijke erf en dan wordt de waarheid altijd verdraaid in een leugen en de vredemakers worden dan voor oproerkraaiers uitgemaakt en andersom.

Het voornaamste kenmerk van de valse profeten in schaapsklederen, is, dat zij met een vals getuigenis Gods kinderen proberen zwart te maken en van hen getuigenis een karikatuur maken. Met dat helse spel willen zij de zielen van de kleingelovigen misleiden en hen aftrekken van de waarheid van het Evangelie.

De Heere Jezus zegt dat zij aan hun vruchten te herkennen zijn. *"Aan hun*

vruchten zult gij hen kennen. Leest men ook een druif van doornen, of vijgen van distelen?" Matth. 7:16.

Van binnen zijn het grijpende wolven en grijpende wolven hebben ook vruchten, namelijk doornen en distelen. Je moet dezulken maar eens tegen komen met de waarheid die in Christus is en hun vervloekte hoogmoed aan de kaak stellen, dan berst er gelijk een adder uit.

Weet je wanneer deze grijpende wolven hun slag slaan? Bij nacht, als de wijzen slapen met de dwazen. Dan komt de duivel en zaait onkruid tussen de tarwe.

Dan wordt de Bijbel met de Koran vereenzelvigd, en dan zoekt men christenen met moslims te verzoenen en te verenigen, om 1 front te maken, ja, het front van de duivel.

Dat is het werk van de valse profeten in schaapsklederen. Van binnen zijn het grijpende wolven die van de vrije genadeleer van Christus afdingen en de vrije wil er tegenover plaatsen, of liever gezegd er voor in de plaats zetten.

Een duidelijk voorbeeld hiervan is Arminius en zijn nageboorte. Nota bene opgeleid in Genève.

De Reformatie heeft wat dat betreft de ogen in de zak gehad. In Engeland heeft John Wesley de toon aangegeven t.a.v. de vrije wilsleer.

En in onze dagen laat men tal van buitenlandse sprekers opdraven die de mensen onder hypnose brengen met hun valse doctrine en er vervolgens bij de hoorders op aandringen om eigenhandig op Gods bevelen te reageren.

Is de keuze eenmaal gemaakt, dan is het klaar en dan kan men voortaan vrij en blij door het leven gaan. En mochten er zijn die in de problemen komen met hun geweten, geen nood, dan kan men altijd nog bij Hegger uithuilen die zulke zielen dan direct over het paard tilt en na gedane biecht dezulken inzegent met een zalvend klinkende zaligverklaring, waarvan de paus nog rilt.

We zullen eerst een versje zingen, en wel uit de 56^e Psalm, daarvan het tweede zangvers.

Ja, zo is het in de kerken gesteld, de ergernis van het kruis is teniet gedaan, omdat men een zoetsappig elk-wat-wils evangelie verkiest boven de vervolging. De dwarsbalk van het kruis wordt rechtgedraaid, Christus van het kruis gehaald en men denkt zo ten hemel te kunnen gaan, zonder lijden en zonder vervolging, terwijl de dwalingen vermenigvuldigen in het kwadraat en geen kerk is bij machte om de

tucht toe te passen zoals Christus bevolen heeft te doen.

Maar degene die afwijkt in 1 leerstuk, zegt Luther, dwaalt in alles. Van de leer van de rechtvaardiging van de goddeloze zijn wel talloze blauwdrukken in omloop, maar het ware **Schibboleth** is generaal ingewisseld voor het namaak 'Sibbolet' en dat maakt nu juist het fundamentele verschil uit.

De 'CH' wordt erin gemist, ofwel de Christus der Schriften. Aan valse christussen hebben we geen gebrek in onze dagen en dat geldt voor de volle breedte van de gereformeerde gezindte. Gods ware volk houdt het in geen kerk uit, want er is geen plaats voor het levende Kind in de kerkelijke herberg. Dat is ook voorzeggd: *"Zij zullen u uit de synagogen werpen; ja, de ure komt, dat een iegelijk, die u zal doden, zal menen Gode een dienst te doen", Joh. 16:2.*

U zegt: Ja, maar in onze kerk gebeurt dat niet.

Dan zegt Christus dat u liegt, want Hij zegt: "Ze zullen u uit de SYNAGOGEN (meervoud) werpen", geen kerk uitgezonderd! En als u er nog in kunt blijven zonder dat men u haat en vervolgt, dan mag u zich wel afvragen of u werkelijk het eigendom van Christus bent.

Christus zegt namelijk tot Zijn ware volk en knechten dat zij uitgeworpen ZULLEN worden, want een dienstknecht is niet meerder dan zijn Heer'.

Ze hebben Hem vervolgd, gehaat, gesmaad, uitgeworpen en ten dode toe vervolgd en er is nog lijden overig. En Paulus, die het ook aan levende lijve ondervonden heeft, schrijft in 2 Tim. 3:12: *"En ook allen, die godzaliglijk willen leven in Christus Jezus, die zullen vervolgd worden."*

In het roomse Polen is men een campagne begonnen om Luther als een duivel te brandmerken.

Ja, dat is het eigenlijke werk van de Antichrist, namelijk om Christus in Zijn volk als duivels te schilderen.

Grijpende wolven in schaapsklederen zijn dus aan hun vruchten te herkennen. Ze brengen geen vijgen voort, maar distels, omdat ze een kwade boom zijn, geworteld in de valse leer van de Antichrist en zij trachten de valse leer te vereenzelvigen met de ware genadeleer.

Ze komen heel gunnend voor de dag, zoals de paus ook doet, maar ondertussen proberen zij een valse oecumene te bewerken, ten koste van het fundament der Kerk, namelijk de onfeilbare Godsleer van de apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus de uiterste Hoeksteen is. Valse profeten in schaapskleren beroven Christus van Zijn kroonrechten, om zelf iets groots te willen zijn en vervolgens trachten zij met hun valse leringen het volk te verleiden tot schade van hun

onsterfelijke zielen.

Velen menen de betovering van de Galatiërs van weleer overgroeid en te boven te zijn. Met de huidige kerken is het echter veel slechter gesteld dan de situatie van de gemeente van Galaten in de dagen van Paulus.

De apostelen en profeten wederstonden de valse profeten in hun aangezicht, maar nu hebben de valse profeten het voor het zeggen in kerk en staat.

God zal echter lachen in hunlied verderf als hun vreze komt. Hij komt, Hij komt om d' aard te richten, de wereld in gerechtigheid en alle volkeren in rechtmatigheid. Dan zullen de grijpende wolven roepen tot de bergen: "Valt op ons", en tot de heuvelen: "Bedekt ons, want de toorn van het Lam is gekomen."

"Wacht u voor de valse profeten."

Dat geldt dus niet alleen Rome en de PKN, maar alle kerken. Ze zullen tot u, volk des Heeren, komen!

En als u dan slapende gevonden wordt, dan bent u een makkelijke prooi voor de grijpende wolven en dan kan het gebeuren dat u uw hele leven moet zuchten in het kasteel van reus wanhoop, omdat u niet gewaakt hebt en de wacht des Heeren niet hebt waargenomen.

Habakuk stond op de wachttorens om het naderende onheil op tijd op te merken en alarm te slaan. Degenen die nu alarm slaan vanwege de valse prediking, worden genegeerd, inclusief door het HHK-moderamen. Maar dan leert Gods Woord dat zulk soort kerkleiders hun laatste benauwdheid nog niet gehad hebben.

De kerk heeft een dienende functie, geen heersende. En degenen die zich in leer en/of leven komen te ontgaan, moeten onder de tucht geplaatst worden.

Maar wat leert de praktijk? Dat de valse leraars hun gang kunnen gaan en dat Gods getuigen, die tegen de valse leer en gelijknamige leraars optrekken, doodgezwegen worden en kerkrechtelijk monddood gemaakt worden.

Dan is het tijd om tot publicatie van deze van God vervloekte kerkpolitiek over te gaan om deze valse profeten aan het licht te brengen, gelijk ook Christus, de profeten en apostelen hebben gedaan.

In dat spoor zijn Luther en Calvijn gegaan, Bogerman, Gomarus, Kohlbrugge, Huntington, Henderson, Rutherford en zovele andere getuigen. Dat soort mannen zijn er nu niet meer te vinden onder het huidige korps predikanten.

Het is weg, de eer is weggevoerd en men kan er goed bij leven. Ook ds.

Mallan die pretendeert de zuiverste te zijn, weent niet over de breuk en gelooft daarom ook niet dat er nog zijn die er wel over wenen.

Dat zijn van die predikers die het alleen van zichzelf geloven en als zij de oefening des geloofs hebben, kan het zijn dat anderen het ook hebben, maar als zij het niet hebben, dan kunnen anderen het helemaal niet hebben.

Het sektarisme en kerkisme loopt bij menige dominee zijn broekspijpen uit, maar of er zielen tot het geloof in Christus komen, deert men geen zier.

Wie niet voor Christus en Zijn leer is, is tegen Hem en wie niet vergadert die verstrooit de kudde van Christus.

Dat laatste is het eigenlijke werk van grijpende wolven in schaapsklederen, maar de Goede Herder weet Zijn verloren schapen altijd weer feilloos te vinden, hen te versterken en te vermanen.

"Maar wacht u van de valse profeten, dewelke in schaapsklederen tot u komen, maar van binnen zijn zij grijpende wolven", Matth. 7:15.

We hebben gezegd dat er geen tekst in de Bijbel staat die zo toepasselijk is voor en van kracht is op het huidige christendom dan Matth. 7:15.

Er is echter geen tekst die zo in de wind geslagen wordt in onze dagen dan Matth. 7:15.

Christus richt Zich in de tekst niet tot het christendom in het algemeen, nee, Hij richt Zich tot Zijn discipelen, tot de levende Kerk van alle tijden en plaatsen.

In Gods Woord wordt er op vele plaatsen ook wel in algemene zin gesproken over de valse profeten die opstaan zullen om het volk te verleiden en wel zodanig dat zij (indien het mogelijk ware) ook de uitverkorenen zouden verleiden (Matth. 24:24).

In Matth. 7:15 waarschuwt de Heere Jezus echter in het bijzonder Zijn discipelen, niet alleen vanwege het feit dat er vele valse profeten zullen zijn, maar dat zij zich ervoor wachten moeten.

"WACHT U!" Dat is: "Kijk er voor uit, wees erop bedacht, stel u er tegen!" En dat hebben de apostelen dan ook getrouw gedaan. Dat hebben ook de reformatoren gedaan, hoewel de Reformatie in de kinderschoenen is blijven steken en de Nadere Reformatie is aan lager wal geraakt door de gerechtigheid van Christus achter te stellen en de vrome mens voorop te stellen.

Nu komt echter eerst de vraag naar voren: Hoe hebben de apostelen zich ervoor gewacht?

Door allerhande belijdenissen in te voeren? Nee, want de Drie Formulieren van Enigheid waren toen nog niet in zwang. Bovendien is

het door de tijd wel bewezen dat de ondertekening van de genoemde Belijdenissen geen enkele garantie vormt dat de leer van Christus ook zuiver gepreikt wordt. Een kerkbelijdenis ZONDER de tucht in geval van vervalsing in leer en/of leven, is van geen betekenis, maar hetzelfde als een verkeersbord zonder strafvervolging in geval van overtreding.

In onze dagen van algehele leervrijheid mag iedere kerk Gods Woord en de Belijdenissen der Kerk naar eigen inzicht uitleggen, geen kerk uitgezonderd.

Van het schip der kerk heeft men massaal een rondvaartboot gemaakt, waarin voor elk-wat-wils wel iets te beleven valt en waarin iedereen aan zijn trekken kan komen.

De andere zijde van de medaille openbaart zich in de vele kerkelijke sekten en zuilen, waarachter de kerkelijke pantoffelheden zich verschuilen en verschansen, om maar niet publiek in het strijdperk te hoeven treden, benauwd voor de opinie van de publieke massa.

God gaat echter door met het volvoeren van Zijn raad, echter niet ten gunste van kerkelijk Nederland, dat massaal de erve der vaderen verlaten, of erger: verkocht heeft aan de Antichrist.

Onze vaderen schuwden niet om in de bressen te gaan staan en de bazuin een zuiver geluid te laten geven, ten spijt van de smaad en de hoon van de godsdienstige en goddeloze wereld. Die geest des geloofs en dat geuzenbloed der vaderen is totaal verdwenen en we hebben er een verraderlijke kameleonsgeest voor in de plaats gekregen.

Ik ben een vreemdeling in mijn eigen land geworden en ik schaam me diep om Nederlander te zijn, vooral buiten 's lands grenzen.

Als gedoopte natie hebben we God verlaten, wat voordeel zouden we hebben?

De Waldenzen omtrent de tijd der Reformatie hebben dikwijls letterlijk tot de laatste kogel gevochten als de kroonrechten van Christus op het spel stonden en bij die groep voel ik mij het meest thuis in de geest.

Men leze het voortreffelijke boekje maar eens van de hand van dhr. B. Florijn: **"Een kind der Waldenzen."**

Dat is geen kinderboekje, maar een stichtelijk boekje voor degenen die reeds kind in Christus geworden zijn.

In dat boekje lezen we van een zekere dominee Arnaud, de legerleider der Waldenzen, en hoe deze godvrezende predikant met zijn nietig legertje Gideonieten vele devisies roomse dragonders in de Naam des Heeren verslagen heeft en het roomse beest voor de God der Waldenzen heeft doen beven.

Ik zie dat dr. W.J. op 't Hof als doctorale aanvoerder van de HHK nog niet

doen. Op 't Hof heeft zich uitgelaten als een pacifist, maar pacifisten zijn valse vredemakers. Liever een heilige oorlog dan een valse vrede.

Ik vrees dat als het eropaan komt omwille van de kroonrechten van Christus, het huidige kerkelijke kader als eerste het hazenpad zal kiezen om het vege lijf te redden, de kudde aan zichzelf overlatend.

Dat gebeurt nu al incidenteel, maar straks zal dat massaal gebeuren door herders waarvan men het nooit heeft verwacht.

Luther was van een heel andere geest: "Al zijn er net zoveel duivels als pannen op de daken, ik ga naar Worms."

Om zichzelf te verdedigen? Welnee, om de lere Christi te verdedigen en de kudde veilig te stellen onder de schaduw Zijner vleugelen.

In onze dagen zijn er meer huurlingen dan ware herders. Een echte herder laat geen schaap in de kou staan, hetgeen een huurling gemakkelijk doet.

Als de wolven der vervolging de kudde belagen, is er geen herder meer die voor zijn schapen zorgt. En dat er zware wolven zullen komen, is ons voorzegd in Handelingen 20:29: *"Want dit weet ik, dat na mijn vertrek zware wolven tot u inkomen zullen, die de kudde niet sparen. En uit uzelfen zullen mannen opstaan, sprekende verkeerde dingen, om de discipelen af te trekken achter zich."*

U zult zeggen: Dat gold toch alleen in de situatie van Paulus?

Antw.: Nee, dat geldt ook in onze dagen. Op de kudde van Christus komen altijd zware wolven af. Dat is altijd al zo geweest. "Om de discipelen af te trekken achter zich", zegt Paulus. Dat betekent: achter zich te stellen en zichzelf op de voorgrond te stellen.

De duivel hoeft maar te rammelen met zijn ketting en dan nemen de huurlingen de benen en de valse profeten kunnen dan ruim hun gang gaan, tenminste onder de toelating des Heeren.

Hij weet waar Zijn volk woont en gelegd is, namelijk daar waar de troon des satans is.

Ja, dat is het deel van de strijdende Kerk op aarde. Ze leeft midden in het vijandelijk grondgebied. En die strijd houdt maar niet op. Nee, want met de rust zijn we niet vertrouwd, volk des Heeren. We zouden de rust aanwenden tot een oorzaak voor het vlees.

God loutert Zijn volk door strijd en lijden. Maar ik heb ook weleens zin om die wapenrusting Gods naast me neer te leggen en een poosje rust te nemen.

Ja, het vlees wil rust, maar God rust niet voordat Hij Zijn Kerk Thuis heeft. Hij bedient de Zijnen met strijd, lijden, beproeving en soms zalige

toeknikken. Hij maakt de Zijnen getrouw aan Hem en Zijn zaak, ook in het bestrijden van het moderne Sanhedrin.

U zegt: Maar zulke Farizeeërs zitten niet in onze kerkenraad.

Dus Christus heeft ijdelheid gesproken als Hij zegt: "Wacht u voor de valse profeten..." ?

Ze ZULLEN er zijn, geen kerkverband uitgezonderd! Valse profeten in schaapsklederen staan nooit in de bressen, maar verlaten de kudde bij het minste gevaar en gaan niet zelden met vervroegd emeritaat.

Dat 'verlaten der kudde' houdt niet altijd in dat zij naar een andere gemeente vertrekken, of voor hun ambt bedanken, nee, zij geven de schapen Christi geen aandacht en geen pastorale zorg.

De huurlingen weiden zichzelf en als er 'gevaar' dreigt, bijv. een tuchtzaak, die een schaap van Christus aanhangig gemaakt heeft, dan is een huurling niet thuis. Een huurling gaat niet voor zijn schapen door het vuur. Laat staan dat hij voor de leer en de eer van Christus door het vuur gaat.

"Beproof de geesten of zij uit God zijn."

Omtrent de Pinksterdag was men eendrachtelijk bijeen in gebed en smeking tot God. En toen de discipelen vervolgd werden, steeg er een gebed op tot God: *"En nu dan, Heere, zie op hun dreigingen, en geef Uw dienstknechten met alle vrijmoedigheid Uw woord te spreken", Hand. 4:29.*

De apostelen waren Gode meer gehoorzaam dan de mensen.

Maar wat zien we nu? De HHK loopt naar de burgerlijke rechter om een verklaring voor recht af te smeken. Bespottelijk! De HHK gaat straks de geschiedenis in als de grote verliezer op het kerkelijke erf, omdat zij:

1. De erve der vaders, ofwel het NHK-recht, zonder slag of stoot in de handen van de Antichrist hebben gespeeld.

2. Via de rechter van de PKN-Achab een zorgplicht afsmecken in geval zij de strijd om 'een verklaring voor recht' verliezen.

3. De schapen met een zorgplicht van een sodomitische kerk opscheppen omdat zij zelf de plicht van een getrouwe wachter niet waarnemen.

Ja, dat is het smeekschrift der HHK-edelen.

Wat een geloof, maar niet heus. Men strijdt om een lekke emmer.

Och, dat God de bodem eens uit die emmer zou slaan, opdat al de herstelde en afgescheiden kerkelijke brokstukken nog eens tot puin zouden worden vermalen, inclusief de herders die zichzelf weiden en zich om de slachtschapen Christi niet bekommeren.

God zal ze van hun hand eisen en dat zal echt niet meevallen. Er is verraad gepleegd en onschuldig bloed vergoten. Het kerkelijk erf is

verworden tot een Akeldama, een akker des bloeds.

Geen kerk is geïntereiseerd in de bekering van verloren zondaren en Gods ware getuigen worden net als in de dagen van ouds, de kerk uit gepest.

Valse predikers in schaapsklederen bezetten de kansels en kunnen objectief gezien heel Schriftuurlijk preken. Kijk maar naar Bileam. Hij sprak zelfs door de Geest des Heeren de schoonste profetieën uit. Maar toch was hij een valse profeet.

"Maar wacht u van de valse profeten, dewelke in schaapsklederen tot u komen, maar van binnen zijn zij grijpende wolven."

In onze dagen van afval gelooft men -generaal gesproken- totaal NIETS van deze tekstwoorden. In de zogenaamde refoweb-kringen en in gelijknamige gezinsbladen gaan er zelfs stemmen op ten gunste van de paus, ten gunste van de vrije-wils-leer, ten gunste van het teken van het beest, ten gunste van de van God vervloekte anticonceptiemiddelen, ten gunste van de weerzinwekkende zonde van homofilie, en noem maar op. En de predikanten zwijgen als het graf, maar zegenen ondertussen wel (verboden) huwelijken in die morgen weer uit elkaar breken. HHK- en PKN-predikanten organiseren gezamenlijk jeugdkampen waarin sport- en zwemspel schaamteloos worden aangekondigd onder de dekmantel van het Evangelie.

"Wacht u voor de valse profeten!"

De Kerk der Reformatie is verkracht door de tegenwoordige Refo-beweging en ik stuur de stukken van dat geschonden lichaam door het land. O, kerkelijk refoland, wat zal u de oordelen Gods zwaar vallen, die haastelijk staan te komen!

Ik ga met mijn rug tegen de muur staan, maar het moet van mijn hart: de eer van Christus laat men stilzwijgend wegvoeren. Al dat gekakel achter de refo-zuiltjes verwekt bij de duivel de slappe lach en men denkt echt dat het allemaal nog wel mee zal vallen, want God is toch genadig.... Ja, maar NOOIT ten koste van Zijn recht, en als dat recht Gods -ten spijt van alle waarschuwingen- vertreden wordt, kunnen de Goddelijke verbondswraak en de verschrikkelijke gevolgen daarvan niet uitblijven. Dat is geen bangmakerij, maar voorzegd in Gods Woord.

Als het licht van de kandelaar weggenomen is, is er ogenschijnlijk niets veranderd. Er wordt nog steeds (waarheid) gepreekt, de sacramenten worden bediend, de belijdenissen onderschreven, maar het Leven is eruit, de Heilige Geest is niet meer in de raderen en dan bezet de schijngodsdienst de preekstoelen en de kerkenraadsbanken. Dat is de

kerkelijke situatie van vandaag, de zeldzame uitzonderingen nagelaten.

Als God de kandelaar van zijn plaats weert, neemt Hij ook Zijn volk weg uit betreffende kerken en gemeenten. Er zijn al talloze refo-gemeenten waarin niet 1 kind van God te vinden is. God heeft ze weggenomen en de overblijvende rest een kracht der dwaling gezonden, omdat men weigert de tucht aan te nemen.

Maar de valse profeten zullen nooit Gods werk ongedaan kunnen maken, want daar staat de Heere Zelf voor in. Er mogen nog zoveel wolven in schaapsklederen de kudde van Christus belagen, wij hebben Vaders Zoon aan boord en 't veilig strand voor 't oog. Christus komt de Zijnen steeds weer te versterken als zij door droefheid kwijnen. Ze worden steeds Zijn hulp gewaar, in zielsbenauwdheid, in gevaar. *"Bergen zullen wijken, en heuvelen wankelen; maar Mijn goedertierenheid zal van u niet wijken, en het verbond Mijns vredes zal niet wankelen, zegt de HEERE, uw Ontfermer", Jes. 54:10.*

En Christus roept het de Zijnen toe vanuit de troon Gods en des Lams: *"In de wereld zult gij verdrukking hebben, maar hebt goede moed: Ik heb de wereld overwonnen."*

En op een andere plaats zegt Hij: *"Vreest niet, gij klein kuddeken, want het is uws Vaders welbehagen, ulieden het Koninkrijk te geven", Luk. 12:32.* Zegene de Heere Zijn Eigen getuigenis, tot roem des Naams die heerlijk is.

Amen.

Slotzang: Psalm 79:1, 7.

10. Thomas bekwaam gemaakt om het Woord uit te dragen en de geesten te beproeven

Voorzang: Psalm 133:1, 2

Schriftlezing: 2 Timotheus 3

Gemeente, verleden zondag hadden we het tekstgedeelte uit Johannes 20, de verzen 27 en 28, maar veel verder dan de voorafsprak zijn we niet gekomen, zodat we -met de hulp des Heeren- u nogmaals bij dezelfde tekstwoorden wensen te bepalen, en wel uit Johannes 20:27-28, waar wij nogmaals met u lezen:

"Daarna zeide Hij tot Thomas: Breng uw vinger hier, en zie Mijn handen, en breng uw hand, en steek ze in Mijn zijde; en zijt niet ongelovig, maar gelovig. En Thomas antwoordde en zeide tot Hem: Mijn Heere en mijn God!"

Geliefden, als de opgestane Christus voor het eerst verschijnt aan Zijn discipelen, is Thomas er niet bij.

Thomas zit thuis met de gordijnen dicht, want al zijn geestelijke hoop en verwachting is vergaan!

Zijn Meester is gestorven en niemand kan Thomas meer blij maken met geloof, noch met liefde, want al die dingen heeft Thomas in het vuur geworpen, omdat hij van zijn geloof, noch van de liefde leven kan. Hij moet Jezus hebben en nu Hij gestorven is, is de hoop bij Thomas vergaan.

Niemand kan hem ooit meer blij maken, ook de discipelen niet, want als de dood en het ongeloof heerst, dan kan Gods volk eerder een ster van de hemel plukken dan geloven.

Gods volk kan niet geloven op commando, ook al weten zij dat het ongeloof de grootste zonde is.

Gods ware volk tobt dikwijls met ongeloof en vreze, want het geloof is een wonderlijk ding, ongrijpbaar voor het vlees en als het werkzaam is, is er niets zo makkelijk om te geloven. Maar andersom is het ook waar, als het ongeloof heerst, is er niets zo onmogelijk om te geloven.

De godsdienst kan altijd geloven en schromen ook niet om Gods volk te verdoemen, omdat zij zo dikwijls ongelovig zijn.

Ja, je kunt Gods volk wel verdoemen, blinde godsdienst, maar dan ben je de tweede, want dat hebben ze zichzelf allang gedaan!

Thomas had zichzelf allang bij het oud-ijzer gezet, want nu zijn Meester was gestorven, had het leven voor hem niet zoveel zin meer. Gods ware beproefde volk zet zichzelf keer op keer bij het oud-ijzer, als zij in duisternis gezeten is en geen licht heeft.

Kijk, het is niet zo moeilijk om te geloven als je er altijd vanuit gaat dat je een 'david' of een 'jakob' bent. Nee, dat is geen kunst, maar dat is niet het ware geloof.

Gods volk krijgt menigmaal Saul en Ezau in te leven en mensen, dan wordt het als opnieuw een verloren zaak.

Nooit gehad?

Kunt u dan altijd maar geloven?

Maken uw zonden dan nooit een scheiding tussen God en uw ziel? Of leeft u zondeloos?

Gods ware volk niet, want die krijgt zichzelf zodanig terug NA ontvangen genade, dat zij als opnieuw de hel krijgt in te leven, want dat vlees blijft maar doorzondigen, mensen, en dat is zondigen tegen de liefde!

Gods volk komt ook niet boven Judas uit in de inleving.

Hoort u? Ik zeg in de inleving, want zij worden voor de judasuitleving bewaard en ook wordt Gods volk bewaard voor het voornemen van Judas om Christus te verraden.

Maar bij de inleving, o mensen, dan bevindt Gods volk zo menigmaal dat Judas en de duivel nog beter zijn dan zij en dan gaat de mond voor God op slot.

Josua, de hogepriester, een kind van God, stond met een gesloten mond voor Christus, toen de satan hem in staat van beschuldiging stelde en op zijn vuile klederen wees.

Josua kon de duivel alleen maar gelijk geven, want hij was een en al verdoemelijkheid voor God NA ontvangen genade.

Ja, dat is nu een vrucht van de ware liefde, want de liefde zoekt te kennen en gevoelt de grootheid van het kwaad, namelijk dat de zonden een scheiding maken tussen God en de ziel.

Maar Christus leeft altijd om voor Zijn volk te bidden... Hij is hun Voorspraak bij den Vader. *"En indien iemand gezondigd heeft, wij hebben een Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus, den Rechtvaardige; en Hij is een verzoening voor onze zonden", 1 Joh. 1:1-2.*

Dus er is genade voor genadelozen, hoop voor hopelozen; vrijspraak voor verdoemden, vrijlating voor criminelen en een getrouwe Getuige voor verloochenaars en het geloof van Jezus voor ongelovigen.

Thomas zat in zijn huis als één brok ongeloof en hij neemt ook de discipelen niet over als zij hem vanuit de ware broederliefde komen

opzoeken en vol gloed des Geestes getuigen dat zij de Heere gezien hebben.

Thomas blijft volharden in zijn ongeloof, hoewel niet zonder geloof! Hij zegt: *"Indien ik in Zijn handen niet zie het teken der nagelen, en mijn vinger steke in het teken der nagelen, en steke mijn hand in Zijn zijde, ik zal geenszins geloven."*

Toch schijnt het geloof bij Thomas door zijn ongeloof heen, want anders had hij dit nooit zo gezegd.

Thomas loochende dus niet dat hij Christus kende, maar hij kon niet geloven dat Christus uit de dood was opgestaan.

Thomas wil dus eerst zien, dan voelen en dan geloven.

Daar weet al Gods volk wel van: eerst voelen en dan geloven. In het begin van het geestelijke leven leeft de Kerk meer uit het gevoel dan door het geloof, hoewel ze uit het gevoel nooit het leven verkrijgen.

Het gevoel is een vrucht en gevolg des geloofs en van het leven in Christus, maar nooit de oorzaak ervan.

Thomas wilde eerst zien, voelen en tasten en dan geloven, maar het geloof is een vaste grond der dingen die men hoopt en een bewijs der zaken die men NIET ziet.

In de rechtvaardigmaking speelt het gevoel geen rol, tenminste, wat de grondslag betreft, want de Kerk wordt alleen door het geloof gerechtvaardigd en niet door de werken, noch door het gevoel en zelfs niet door de liefde.

De liefde tot God is nooit een grond voor de rechtvaardigmaking en de zaligheid, maar een gave des Geestes die uitgestort wordt in het hart zodra de zondaar verzoend is.

Vele belijders 'geloven' ten hemel te reizen, omdat zij menen God en Christus zo lief te hebben, maar zullen bedrogen uitkomen, omdat zij om de eenzijdige liefde van Christus tot hen niet verlegen zitten. De levende Kerk getuigt: *"Wij hebben Hem lief, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad", 1 Joh. 4:19.*

Nu was Thomas een kind van God, gerechtvaardigd en geheiligd door de toegerekende gerechtigheid van Christus door het geloof, maar nu Christus begraven was, was ook zijn geloof vergaan, tenminste, in de inleving des harten.

Gods volk verliest het geloof niet, ook de liefde niet, maar als het ongeloof de overhand heeft, dan missen zij de kracht des geloofs en dan houden zij alles voor verdacht.

Al Gods volk weet hiervan. O, dat verdoemelijke ongeloof, nee, ja ook, maar o, dat verdoemelijk 'ik'!

Het heeft acht dagen geduurd voordat Thomas zich weer met de broeders heeft verenigd. Toch zochten de medediscipelen Thomas op in zijn eenzaamheid, omdat zij ervan overtuigd waren dat Thomas een ware discipel van Christus was en een kind des Heeren.

De discipelen hebben niet gezegd, "Nou ja, Thomas heeft zich zelf van ons afgescheiden, nu moet hij het ook zelf maar uitzoeken."

Dat zeggen de dominees van vandaag. Wel druk met de 99 schapen, want daar kunnen zij wat aan verdienen, maar wat zegt 1 verloren schaap? Eigen schuld, dikke bult.

Liever banden onderhouden met de 99 schapen, met de kerkelijke democratie, met de meerderheid van stemmen, dan met je leven in te staan voor dat verachtelijke verloren schaap.

Ja, dat is de taal van het huidige Sanhedrin, maar Christus zoekt de Zijn op, ok a zitten zij met de deur op slot.

Maar Thomas is er niet bij, want Thomas nu Thomas de gemeenschap met Christus moet missen, geeft hij ook niet zoveel meer om de gemeenschap der heiligen.

Wat moet je nu op een gezelschap zoeken waar Christus ontbreekt? Een beetje babbelen over je gemis? Nee, dat was Thomas de dood in de pot. Hij blijft maar liever thuis, met en boekje in een hoekje, maar dat is ook geen leven.

De monniken gingen de kloosters in, om zich af te zonderen van de wereld, maar de kloosters waren witgepleisterde graven die van buiten we schoon schenen, maar van binnen waren het broedplaatsen der ongerechtigheid.

Nu had Thomas zich niet aangesloten bij de vereniging tot instandhouding van de dode tradities, nee, hij zat gewoon thuis bij moeder de vrouw en dat wisten de andere discipelen ook, en die voelden zich niet te goed om Thomas een bezoekje te brengen, want zij hadden de Heere gezien en dat wil je toch aan anderen vertellen, eerst aan de huisgenoten des geloofs.

Dus die discipelen hebben de thuis-lezende Thomas niet als een afvallige gezien, nee, zij hebben hun broeder opgezocht, om de blijdschap over de opstanding van Christus met hem te delen. Maar met Thomas viel er niet veel te delen, want Thomas was het Liefste wat hij bezat, kwijt, en dat konden de discipelen hem niet teruggeven.

Toen Thomas de tijding van de discipelen dat zij de Heere gezien hadden, ter ore kreeg, moet er wel een ontroering door zijn hart gegaan zijn, want dat blijkt uit hetgeen hij zegt; immers Christus was hem alles geworden in zijn leven en de liefde kan niet missen, de liefde wil

bezitten.

Maar over dat gemis wilde Thomas niet praten, want daarmee kreeg hij het leven nooit terug, dat wist hij maar al te goed.

Dus Thomas had nog wel de liefde, want hij had de broeders lief en verenigde zich met hen, al liep hij in de stand des levens nog in zijn ongeluk en gemis.

Weet u wat ik nu zo schoon vind, geliefden?

Dat de discipelen die Jezus gezien hadden, Thomas niets verwijten.

Ze hadden allemaal zelfkennis opgedaan, toen zij Jezus hebben verlaten in de hof van Gethsemané en als bange hazen waren gevlucht voor de gewapende bende die Jezus gevangen namen.

Het is een heel verschil of iemand een profane dwaalleer leert, of dat een kind van God in de duisternis verkeert vanwege onkundig ongeloof.

In dat laatste geval moeten we naast zo'n broeder of zuster gaan zitten zonder verwijt, ziende op onszelf.

Vandaag valt mijn broeder en morgen ik, of andersom.

Is de waarheid van het Evangelie in het geding, dan mogen we niet zwijgen, zoals Paulus niet zweeg toen Petrus met de Joden veinsde in Antiochië.

Dat laatste wordt door dominees niet verdragen, want dan worden zij aan hun ongerechtigheid ontdekt, namelijk dat zij de tucht achterwege laten.

Als de Waarheid van het Evangelie in het geding is, dan moet elke broeder die zich daaraan aanwijsbaar schuldig maakt, of gemaakt heeft, zich laten vermanen en bestraffen op gezag van Christus. En dan leert de Schrift dat publieke zonden bestraft moeten worden in aller tegenwoordigheid, opdat anderen zouden vrezen.

De godsdienst die iedereen in zijn waarde wilt laten, daarvan is de duivel architect, maar Gods eerlijk gemaakte kinderen zijn gebekt en nemen geen blad voor de mond als de waarheid van het Evangelie in het geding is.

Als dat zo is, zegt Luther, dan geve God maar geen ootmoed, want dan moet er gezegd worden, want op grond van Gods Woord gezegd moet worden.

Is men daartoe niet bereid, dan moet men zich afvragen of men nog wel gemeente van Christus is.

Ik heb het al meer gezegd, maar het nog een keer te zeggen is mij niet verdrietig, hoewel het een zeer verdrietige zaak is, maar er zijn talloze refo-gemeenten, die allang geen gemeente van Christus meer zijn, omdat Gods ware volk er niet meer in gevonden wordt.

Zulke gemeenten worden of bolwerken van dode rechtzinnigheid, de dode Zee gelijk, maar in de Dode Zee is geen enkele vis te vangen. Het kan ook de antinomiaanse kant opslaan in zulke gemeenten en dat zijn arena's van brood en spelen, sport en spel, zoals de gemeente van Vinkeveen en tal van andere gemeenten.

Ook de zogenaamde hersteld hervormde kerk gaat hierin zeker niet vrijuit, want ook daar zijn gemeenten die niet meer de gemeente van Christus uitmaken, maar synagogen des satans zijn.

Het gezelschapje discipelen gaat dus op bezoek bij Thomas, hun broeder, en dan getuigen zij van de opstanding van Christus en hoe Hij hen zo onverwacht en ongedacht is verschenen; voor hun beleving van verre tijden en plaatsen.

Hun zielen waren weer als uit de dood herrezen toen Christus Zich aan hen geopenbaard had, want als het Leven gaat wijken, moet er een volk bezwijken, omringd door tegenspoed.

O, geliefden, als je je hart nog hebt in deze wereld, dan weet je niet wat het is om met Thomas thuis te zitten met een lege ziel, het hart op slot en de gordijnen dicht.

En hoewel de discipelen het gemis van Thomas niet konden wegnemen, is Thomas wel met zijn broeders meegegaan, want als het waar was dat Christus uit de dood was opgestaan, dan had heel dat thuiszitten voor Thomas geen enkele waarde. Thomas was een diep ingeleid kind des Heeren en het was Thomas die het gezegd had, toen Christus naar Bethanië ging, om de overleden Lazarus op te wekken, toen had Thomas gezegd: "Laten we met Hem gaan, opdat we met Hem sterven."

Dat was geen grootspraak, maar vanwege de innige verbondenheid en gemeenschap die er tussen Thomas en Christus bestond en ook vanwege de liefde van zijn hart die naar Hem uitging.

Geoefende kinderen Gods zitten meer in de duisternis dan degenen die in de eerste liefde lopen, want het geoefende volk van God wenst gedurig bij de Heere te zijn en zolang zij in dit ondermaanse leven verkeren, dan is het dikwijls Magor Missabib, schrik van rondom.

Maar de Heere laat Zijn volk niet in het verdriet, want God verlangt meer naar de gemeenschap met Zijn volk dan dat Zijn volk gemeenschap met God begeert te hebben.

Zo ging Thomas dan mee met zijn medebroeders en dat was het eigenlijke werk des Geestes, om Thomas weer in de gemeenschap van Christus te brengen.

Ja, toen had Thomas nog 10 medebroeders in zijn onmiddellijke nabijheid, maar om toen broeders in Christus te vinden, is in onze dagen

als het zoeken naar een speld in een hooiberg. De Schrift spreekt van 1 op de duizend. *"Eén man uit duizend heb ik gevonden; maar een vrouw onder die allen heb ik niet gevonden."*

Dus één op de duizend, nee, dat staat er niet, er staat: één man uit duizend en weet u wie dat is, geliefden? Dat is Christus! Dat is de Man uit duizend, ja, en die vrouw is de Kerk en die heb ik uit die allen niet gevonden, zegt de Prediker.

Och, het is misschien ver gezocht, maar ik bedoel niet de tekst te interpreteren, maar er de beeldspraak eruit te ontleen, want zo is het toch en Thomas had daar kennis aan, namelijk aan die ene Vriend, Die te allen tijd liefheeft.

Vrienden en kennissen vallen van je af als een blad, maar die ene Vriend uit duizend, nee, die verlaat je nimmermeer als Hij je eenmaal tot Zijn Bruid verkoren heeft.

Zulk een Vriend is onze Jezus, die in onze plaats ging staan.

En daarom zat Thomas met een boekje in een hoekje, want als je je beste Vriend moet missen, dan heb je toch geen leven?

Dus na de eerste verschijning van Christus aan Zijn discipelen was er ruim een week verstreken, toen Christus hen opnieuw verscheen, als de deuren gesloten waren.

Ja, Christus komt altijd door gesloten deuren, in de rechtvaardigmaking en ook na ontvangen genade, dus ook door de gesloten deuren van Thomas' ongeloof!

Christus komt door gesloten deuren, als het niet meer kan, en als de Kerk krachteloos is door ongeloof!

Ik heb eens een rechtzinnig prediker horen zeggen dat Christus niet letterlijk door gesloten deuren kwam, dus niet lichamelijk, maar dat Hij de gesloten deuren eerst geopend heeft, voordat Hij Zich aan Zijn discipelen openbaarde met Zijn verheerlijkt lichaam. Dat is nu de reinste ongeloofstaal en het is ook godslasterlijk.

Christus was na Zijn opstanding niet meer de natuurwetten onderworpen, ook niet met Zijn verheerlijkt lichaam. Hoe had Hij anders op kunnen varen in de hemel, dwars door de dampkring heen, dwars door het luchtledige heen?

Nee, Christus kwam door gesloten deuren en die deuren bleven op slot, ook toen Hij in hun midden stond en hen vrede verkondigde: "Vrede zij ulieden!"

Ja, de Kerk ontvangt vrede met God met de deuren op slot en dat herhaalt zich in het leven der genade. Christus verschaft namelijk toegang tot het hart van de Zijnen, ook als zij door droefheid kwijnen.

Zij worden steeds Zijn hulp gewaar, in zielsbenauwdheid, in gevaar.

Het ongeloof van Thomas was voor Christus geen verhindering om binnen te komen en Zichzelf aan Zijn discipelen te openbaren. Thomas zal wel ingeleefd hebben dat zijn aanwezigheid het grote struikelblok was voor de anderen, maar dan nu het eeuwige wonder.

"Daarna zeide Hij tot Thomas: Breng uw vinger hier, en zie Mijn handen, en breng uw hand en steek ze in Mijn zijde; en zijt niet ongelovig maar gelovig!"

Ja, en toen zakte Thomas door de vloer van zijn eigen ongeloof en stond nieuwelings op de Rots van zijn behoudenis: Jezus Christus. Dan is het ongeloof verleden tijd, want waar Christus is, moet het ongeloof wijken, de zonden wijken en ook de duivel wijken.

Christus staat niet alleen te midden van Zijn volk als Overwinnaar over dood, duivel, hel en graf, maar ook als Eén Die dient, want de Vader Zelf heeft Zijn Kerk liefgehad met een eeuwige liefde.

Dan breekt Thomas in een geloofsjubel uit: "Mijn Heere en Mijn God!" Dat is de jubel van de levende Kerk als zij nieuwelings uit de banden en de kluisters wordt gehaald, omdat Christus de banden verbreekt, en als die meerdere Simson de touwen van Zich werpt, want Hij heeft Zijn volk vrijgemaakt van de zonden, en van de banden des doods en haar medegezet in de hemelen. Dan gaat Thomas roemen, roemen in God: "Die God is onze Zaligheid, wie zou die hoogste Majesteit, dan niet met eerbied prijzen?" En hoor de Bruid eens zingen: "Al wat aan Hem is, is gans begeerlijk!"

Het gaat hier dus niet meer over de rechtvaardigmaking als zodanig, want al de discipelen waren reeds gerechtvaardigd in de vierschaar van het geweten, maar het gaat hier over de verheerlijkte Christus, die Zich aan Zijn discipelen openbaarde in de kracht van Zijn opstanding in de nieuwe bedeling.

De opstanding van Christus is ook een Goddelijk zegel dat de Kerk is overgegaan van de oude naar de nieuwe bedeling, zoals die ingeluid werd bij de dood en het volbrachte werk van Christus, waardoor het voorhangsel des tempels scheurde van boven naar beneden.

Het geestelijke leven is niet uit de aarde aards, maar van de Heere uit den hemel en zo Hij opvoer ten hemel, zo heeft Hij ook Zijn Kerk als een buit meegevoerd.

De strijdende Kerk is al in de hemel door het geloof, hoewel zij dikwijls het tegenovergestelde inleven. Maar wat doet de inleving ter zake als God ons betere dingen verkondigt, volk des Heeren?

Want wij zien met Thomas maar al te dikwijls aan wat voor ogen is,

maar God ziet het hart aan. En het hart van Thomas was al vernieuwd, alvorens hij vernieuwde genade ontving. Thomas krijgt hier geen bestraffing, maar vrije genade te ontvangen!

De Heere komt het ongeloof van Thomas te hulp! Wat een lieve Heere Jezus hebben we toch, volk van God!

God kastijdt Zijn kinderen wel, gelukkig, want anders waren wij bastaarden en geen zonen, maar God kastijdt het meest nog met de liefde.

O, dan gaan we met Petrus naar buiten om bitterlijk te wenen over zoveel kwaad tegen zoveel Goed.

En dan benadrukt Christus het nochtans des geloofs in het leven van Thomas.

Thomas, en ook de andere discipelen, krijgen niet alleen vernieuwde genade, maar worden ook onderwezen in de leer van Christus. *"Omdat gij gezien hebt, Thomas, zo hebt gij geloofd; zalig zijn zij, die niet zullen gezien hebben en nochtans zullen geloofd hebben."*

We zullen er eerst van zingen, en wel uit de 79^e Psam, daarvan het 6^e zangvers.

Gemeente, het komt in het geestelijke leven niet aan op het tastbare en op het zichtbare, maar op het geloof dat een vaste grond der dingen is die men hoopt en het bewijs der zaken die men niet ziet, maar gelooft.

Zalig die niet gezien hebben en nochtans geloofd hebben, want die in den Zoon gelooft, heeft het eeuwige leven. En dat geloof is een gevolg van de openbaring van Christus, geen visionaire openbaring, maar een openbaring door Woord en Geest.

En weet u wat het geloof doet in al Gods kinderen? God loven, want geloven doet loven, niet in het vlees, maar in de Geest. *"De levenden, de levenden die zullen u loven, gelijk ik heden doe."*

Het geloof gaat God loven en Hem verhogen, want het geloof is door de liefde werkende door de Heilige Geest. Dan wordt het nieuwelings Pasen! "Mijn Heere en mijn God!"

Dat was de geloofsbelijdenis van de ongelovige Thomas.

Ik wilde wel dat hier allemaal ongelovige Thomassen zouden zitten. Ik wilde wel dat heel de kerk met ongelovige Thomassen gevuld zou zijn. Ik wilde wel allemaal zulke ouderlingen hebben als Thomas was, want dan zou het in de kerk er totaal anders uitzien.

Dus Thomas is weer in het midden der broeders, als Christus Zich opnieuw aan Zijn discipelen openbaard. Gods volk moet het hebben van

de Godsontmoetingen. Daar was het Thomas ook om begonnen.

Thomas wilde echter nog een tastbaar geloof, maar zalig zijn degenen die niet gezien en nochtans geloofd zullen hebben. Ziende op de Onzienlijke.

Toch gaat Thomas de anderen voorbij in het getuigenis. De diepte van de beproeving bepaalt de hoogte van de uitkomst.

Hoe meer de klepel van de beproevingsklok naar links slaat, hoe verder de klepel van de uitkomst naar rechts slaat. Thomas mag doorbreken in het geloof, als hij Zijn Heere en Zijn God gezien heeft en daarvan getuigenis geeft.

Kan Thomas u niet jaloers maken, geliefden? Thomas mag roemen in vrije genade en uitbreken in menigte.

Hoe staat het met ons, geliefden?

Mogen we Christus reeds kennen in de kracht van Zijn opstanding? Hebben wij Zijn stem reeds gehoord in de dood van ons adamsbestaan?

Als we Hem kennen, ja, van Hem gekend zijn, dan zullen we de eeuwigheid met Hem doorbrengen, met al de heiligen.

Maar geliefden, de pijl ligt verder dan de eerste openbaring van Christus. Christus had Zich aan Zijn jongeren geopenbaard tot rechtvaardigmaking in de staat van Zijn vernedering. Maar hier openbaart Christus Zich aan de discipelen in de staat van Zijn verhoging, in de kracht van Zijn opstanding, om Zijn volk te bekeren van het bekeerd zijn.

Thomas ondergaat hier een tweede bekering, en nu heeft hij Christus als zij bekering overgehouden.

Dat is voor Gods geroepen knechten noodzakelijk om te kennen, want anders krijg je van die sentimentele preekjes, waardoor ontdekte zielen in hun gevoel worden opgebouwd. Dan krijg je allemaal van die voorwegjes vol met wenende zielen, die al zo'n beetje voor halfbekeerd moeten doorgaan.

Ik moet daar echt niets van hebben, want is Christus niet gekend, dan is er gewoon niets.

Voor de wedergeboorte kan er heel veel werk des Geestes zijn, waarmee de ziel toch in de hel belandt, als Christus niet wordt gekend. De verwerping van de dwaze maagden is daar een duidelijk bewijs van.

O, mensen, er kan zoveel zijn, wat het uiteindelijk toch niet is. Predikers die de mens opbouwen in het gevoel, zijn niet van God geroepen en die moet je schuwen als de pest, want daardoor zijn er al duizenden zielen ter helle gevangen.

De overtuiging des Geestes wast de zonden niet af, maar legt de zonden

bloot. De Wet ontdekt en ontbloot en het Evangelie bedekt.

Een waarlijk ontblote ziel kun je wassen in zijn tranen, maar dat is beslist geen voorwaarde om gerechtvaardigd te worden. Op het moment van rechtvaardiging zijn er meestal geen tranen meer, vanwege de verdoeming der Wet.

Ik heb wat tranen geschreid om met God verzoend te worden, en dat was echt gemeend, maar toen de wegen ophielden, toen het recht Gods zich liet gelden, werd ik verlamd door de bediening des doods en het was een verloren zaak voor mij.

Ik had geen tranen meer, geen gebed meer, want dat was allemaal op eigenbehoud gebaseerd. Ik had geen hoop meer, geen verwachting meer, 't was voor mij alleen maar verloren, verloren, voor eeuwig verloren en God was recht in mijn verdoemenis. De zaligheid was voor mij een afgesneden zaak.

En in dat dodelijke tijdsgewricht heeft het Gode beliefd Zijn Zoon in mij te openbaren, tot rechtvaardiging, een iegelijk die geloofd.

En nu zijn er van die toverdokters, die deze afsnijding belasteren, omdat zij het zelf niet kennen. Er zijn nauwelijks predikanten die gerechtvaardigd zijn door recht. En daarom is er zoveel twist en tweedracht. Maar Paulus heeft Hynemeus en Alexander aan de satan overgeven, opdat zij niet meer zouden lasteren.

Dat liep niet over Paulus, maar over de ere Gods. Zulke lasterkoppen kunnen soms nog wel behouden worden, maar als door vuur, tenminste, als zij de zonden tegen de Heilige Geest niet bedreven hebben, want daarvoor is geen vergeving mogelijk.

Toen de Joden gingen lasteren over de weg Gods, scheidde Paulus zich van de Joden af, want daarvan getuigt Paulus in Handelingen 19:9: *“En als sommigen verhard werden, en ongehoorzaam waren, kwaadsprekende van den weg des Heeren voor de menigte, week Paulus van hen, en scheidde de discipelen af, dagelijks handelende in de school van zekeren Tyrannus.”*

Dat gebeurde niet alleen in de dagen van Paulus, maar ook in onze dagen wordt er massaal gelasterd over de weg des Heeren. Die geesten moeten worden afgesneden en verworpen worden, gelijk Gods Woord ons eert.

Het christendom is altijd al verdeeld geweest als het gaat om het recht Gods. Zeker in onze sentimentele dagen waarin velen tranen en gevoel in stelling brengen als kenmerken van de wedergeboorte en anderen leren tranen en gevoel als een instap tot de rechtvaardiging. Maar degenen die de rechtvaardigmaking van de gewillige zondaar leren, bewijzen dat zij de afsnijding niet kennen.

En ik heb het al zoveel keer meegemaakt dat degenen die de afsnijding niet kennen, vroeg of laat gaan lasteren over de weg Gods als zij anderen horen getuigen over het recht Gods vanuit de beleving der zaken.

Vanuit de aard der liefde heb ik dikwijls zielen ingezegend en haastig de handen opgelegd, maar dat heeft de Heere mij radicaal afgeleerd, want buiten Christus is er niets dan de dood.

De Wet moet veelmeer tot verdoemenis geprekt worden, want dan krijgt de bezittende godsdienst geen kans om zich te verheffen.

Van der Groe had een ouderling die het volk gaarne hoorde. Maar toen die ouderling op zijn sterfbed lag, wees hij naar zijn boekenkast vol met oudvaders en riep uit: “Daar staat mijn genade!”

Toen is er bij Van der Groe een wissel omgezet en heeft hij het boek *“De toetssteen van ware en valse genade”* geschreven. Toen heeft Van der Groe ingezien dat nabijkomend werk heel ver kan gaan, zoals bij die ouderling het geval was.

En dat zijn dikwijls hele sentimentele mensen die pretenderen zelfs een roeping te hebben, maar al confronteer je die zielen met de afsnijding, dan blijken dezulken niet meer te hebben dan een natte zakdoek, waarin de gerechtigheid van Christus ontbreekt.

O, gemeente, Gods Word eert duidelijk dat goed geen nut doet, ten dage der vervolgenheid, alleen de gerechtigheid van Christus redt van de dood.

En ik moet u van Godswege ernstig waarschuwen tegen de dwaalgeesten die de liefde hoog in hun vaandel hebben staan, maar niet schromen om als brutale honden het werk van God te lasteren.

Die geesten moeten door het Woord afgesneden worden, want anders zal hun lastertaal voortvreten gelijk de kanker.

Geesten die zelf gaan lopen, en anderen leren zonder dat zij gezonden zijn, dat zijn de kleine vossen die de wijngaard verderven. Dat zijn van die strepen-jagers die Gods ware getuigen in een kwaad daglicht stellen. Dat zijn van die Diotrefessen die altijd zoeken de eerste te zijn en hun snatermond tegen het werk Gods en de getuigen van Christus durven verheffen.

God zal dezulken bezoeken met Zijn roede en bittere tegenheen, soms zelfs met de dood.

Waarom ik dit allemaal zeg, is, omdat Gods Naam grotenlijk gelasterd wordt in onze dagen door zogenaamde christenen die niets anders doen dan de ware godsdienst bespottelijk te maken.

Overal doen die geesten opgang in onze dagen, om een naam te maken, net als de vals ingeslopen broederen, die hele gemeenten verkeerden,

waarvan de betoverde gemeente van Galatië een duidelijk voorbeeld is. De kerken zijn verlamd door een kracht der dwaling en ook het gros van Gods volk is betoverd tot op het bot. Men ziet het niet, men merkt het niet. En degenen die het wel zien, worden verketterd. Christus en de apostelen zouden in onze dagen uit de kerken geweerd worden, omdat zij het vrome vlees afsneden en de schijn-godsdienst hard de wacht aanzelden. Dat noemt men tegenwoordig liefdeloos, maar die dat zeggen, zijn de bitterste vijanden van Christus en Zijn getuigen. Dat ondervinden we bijna dagelijks. Wat een abominabele vijandschap er in de zogenaamde rechtzinnige kringen heerst, op en onder de kansel, is met geen pen te beschrijven. De vervolging, juist binnen het huidige christendom, is al in volle gang en wie dit ontkent, is geestelijk morsdood. Door alle tijden heen houdt Gods Zich een ellendig en arm volk over, dat op de Naam des Heeren haar betrouwen stelt. Maar dat volk is als een hutje in de komkommerhof overgebleven. Vrijheid van Godsdienst is er allerwegen, maar er bestaat geen vrijheid voor de ware godsdienst en dat is altijd al zo geweest. Wie dit ontkent, is ook geestelijk morsdood. Een partij als de SGP is geestelijk morsdood, omdat men wel vrijheid van godsdienst propageert, en derhalve artikel 36 van de NGB verraden, omdat dat artikel staat voor de ware godsdienst, die de SGP bespottelijk maakt. Er is vor het levende Kind geen plaats in de kerkelijke herberg en wie het anders beweert, is geestelijk morsdood, want in de kerken is de vervolging in alle hevigheid begonnen en dat is altijd al zo geweest. Christus heeft Zijn discipelen geen kerklidmaatschap opgedrongen, want de toenmalige kerk vervolgde de levende Kerk en de toenmalige kerk heulde met de politiek, met de heidense Romeinse Overheid. Dat doet ook de SGP, die heult met Euro-Babel, en er komen steeds meer wetten, om het ware christelijke godsdienst te verbieden. Wie dit ontkent, is geestelijk morsdood. Gods ware volk heeft geen plaats in deze gewesten, maar wordt altijd vervolgd en als u niet vervolgd wordt, op welke wijze dat ook moge zijn, dan behoort u niet tot Gods ware volk, want allen die godzaliglijk wensen te leven, zullen vervolgd worden, zegt de Schrift. Ja, wel vervolgd, doch niet verlaten, want de Heere is Zijn Kerk nabij in het lijden. Het naamchristendom is echter een christendom zonder het kruis, en heeft de ergernis van het kruis teniet gedaan, opdat zij niet

vervolgd zouden worden.

En nu spreek ik over de huidige rechtzinnige kerken.

Godsdienst is een bedrijf geworden met een winst en verliesrekening, met zangavonden waarvan de duivel regisseur is. Als het maar geld in het laatje brengt, zieltje in de hemel springt.

Kerkelijke rommelmarkten, fietsvierdaagse, koekslaan, volleyballen en sportevenementen, dat is de kerk van vandaag en elke evenement wordt met gebed geopend en met dankzeggen gesloten. Dat is de rechtzinnige kerk van vandaag, en wie dit ontkent, is geestelijke morsdood.

Hier en daar zit er nog een kind van God in die afgodische kerkelijke massa, maar over het algemeen is Gods volk eenzaam, leeft eenzaam en is door iedereen genegeerd. Het is Sion zeggen zij, niemand vraagt naar haar.

Geliefden, aan welke zijde staat u? Wordt u vervolgd om Christus' wil? Bent u gehaat of geliefd? Wee als alle mensen goed van u spreken!

Gods getuigen zijn niet geliefd, maar gehaat, omdat zij dwars tegen de generale kerkopinie in getuigen. Er is in geen enkele kerk plaats voor het getuigenis van Christus, want zodra je gaat separeren zoals Christus dat gedaan heeft, krijgen de dominees een hartinfarct van de vijandschap en dan zal men alles in het werk stellen om het levende Kind verdacht te maken, en ik heb meegemaakt dat de witteborden-godsdienst niet schroomt om daarvoor de onderwereld in te schakelen, om de getuigen van Christus uit de weg te ruimen.

Als de Heere niet een Vurige Muur voor mij geweest zou zijn, was ik al niet meer in het land der levenden.

Simson werd door zijn eigen volk verraden en dat is nog niks veranderd. En dat heeft men ook met Christus gedaan, en ze hebben de profeten gedood en gestenigd, en dat is nog niks veranderd. Wie dit ontkent, is geestelijk morsdood.

Ja, de tegenwoordige godgeleerdheid, inclusief de apen die het ware werk Gods imiteren, die zullen ze we met rust laten, want die heeft de duivel toch al.

Maar bedenk dat alleen levende vissen tegen de stroom inzwemmen en de rest zijn dode vissen die met de stroom meedrijven, maar als door de bliksem van Gods gramschap verteerd zullen worden.

We gaan een tijd in, geliefden, dat Gd het land vol dode lichamen zal maken en dan is er geen ontkomen meer aan. Ook Gods volk dat niet getrouw is geweest, zullen van de plagen ontvangen, waarmee Christus al de kerken slaan zal, omdat men politiek prevaleert boven de kroonrechten van Christus.

Er is maar 1 volk dat bewaard zal worden als de verzoeking over de gehele wereld komen zal, dat is Gods lijdende volk, Gods vervolgte volk, Gods volk onder het kruis. En degenen die wel genade hebben, maar heulen met het naamchristendom, die zullen als door vuur behouden worden.

Geliefden, Gods volk is op deze wereld niet voor haar plezier, maar voor God en als er geen tweedracht ontstaat tussen de apen en de ware getuigen, dan zou de moederbelofte niet waar zijn, maar God zal Zelf vijandschap zetten tussen het slangenzaad en het vrouwenzaad. *“Geloof een vriend niet, vertrouwt niet op een voornaamsten vriend; bewaar de deuren uws monds voor haar, die in uw schoot ligt. Want de zoon veracht den vader, de dochter staat op tegen haar moeder, de schoondochter tegen haar schoonmoeder; eens mans vijanden zijn zijn huisgenoten.”*

Christus zegt Zelf: *“Meent niet, dat Ik gekomen ben, om vrede te brengen op de aarde; Ik ben niet gekomen om vrede te brengen, maar het zwaard. Want Ik ben gekomen, om den mens tweedrachtig te maken tegen zijn vader, en de dochter tegen haar moeder, en de schoondochter tegen haar schoonmoeder. En zij zullen des mensen vijanden worden, die zijn huisgenoten zijn. Die vader of moeder liefheeft boven Mij, is Mijns niet waardig; en die zoon of dochter liefheeft boven Mij, is Mijns niet waardig. En die zijn kruis niet op zich neemt, en Mij navolgt, is Mijns niet waardig.”*

Dus al die vaders die ten aanzien van de zonden in kerk en gezin sjoemelen in de marge om de lieve vrede wil, zijn de vrienden van Christus niet.

En al die dominees die hun vijandige vrouwen en kinderen de handen boven het hoofd houden, zijn zwanger van een Eli-geest en zulke pantoffelhelden zullen het oordeel dragen, wie zij ook zijn.

De apostelen hebben alles moeten verlaten om Jezus op de weg te volgen en zij moesten het Evangelie al den volken verkondigen, omdat zij daartoe geroepen, bekwaam gemaakt en gezonden waren.

Velen gaan zelf lopen en brengen chimpanseese vruchten voort die de duivel gaarne op zijn serveerblad heeft, om het werk van God valselijk na te bootsen.

Al die nabootserij, al die na-aperij van geestelijke zaken, komt voort uit de geestelijke nageboorte van Simon de Tovenaar en die geesten zal God middels Zijn getuigen ontmaskeren.

Daartoe heeft Christus Zijn discipelen bekwaam gemaakt en dat zien we met name in het leven van Thomas.

Het Thomas mag in God eindigen, omdat God met hen begonnen is, al in die nooit begonnen eeuwigheid en de discipelen geroepen heeft,

gerechtvaardigd heeft, geroepen heeft om uit te gaan, bekwaam gemaakt, afgebroken tot hun fundamenten toe, opgebouwd in het allerheiligst geloof, belaagd, belasterd en onteerd, maar alleen dat volk mag in Gd eindigen en in Hem roemen: “Mijn Heere en mijn God!”

Geliefden, God te kennen in het aangezicht van Jezus Christus, dat is het leven, want die de Zoon heeft, heeft het leven en die de Zoon van God niet heeft, heeft het leven niet, maar de toorn Gods is op hem.

Aan welke zijde staat u, mijne toehoorders?

Aan de zijde van het naamchristendom, of aan de zijde Gods, door recht verdoemd en door recht verzoend.

Ja, dat is het enige volk op aarde dat de eeuwigheid zal doorbrengen in gemeenschap des Vaders, in gemeenschap des Zoons en in de gemeenschap des Heiligen Geestes.

Dat volk is in de tijd met God verzoend geworden door de dood Zijns Zoons. Dat volk gaat over de smalle weg des levens onder het kruis, naar het Vaderhuis met de vele woningen. *“Daar zullen zij, Gods knechten met hun zaad, zij die Zijn Naam beminnen, erfelijk wonen.”*

Amen.

Slotzang: Psalm 79:7.

11. Prediking en dood van Stefanus

Voorzang: Psalm 69:1, 4

Schriftlezing: Handelingen 6 vanaf vers 8

Gemeente, in onze verwarde tijden gaan er veel stemmen op omtrent de prediking des Woords. Het ene kerkverband leert het zins en de andere zo, om nog maar niet te spreken over de uiteenlopende opvattingen binnen de kerkverbanden afzonderlijk. Velen vragen zich vertwijfeld af: Wat is nog naar de Schrift en wat niet?

En het is waar, hetgeen in den lande geleerd wordt kun je niet aannemen omdat een dominee het leert, of omdat de kerk het voorschrijft. Is het naar de Schrift en de bevinding der heiligen?

Niet iedereen is echter in staat dat te beoordelen en ook is niet iedereen in staat het Woord naar de zin en mening des Geestes uit te leggen. En wie is tot deze dingen bekwaam? Christus zegt immers: “Zonder Mij kunt gij niets doen”, dus ook de Schriften niet verstaan, laat staan die uit te leggen.

In de tweede plaats moeten we het niet van de prediking als zodanig verwachten, maar van de Heilige Geest, Die de dwaasheid der prediking gebruikt om zielen het geloof mede te delen.

Toch is het niet onverschillig hoé men verstaat en ook niet hoé men preekt.

Dit zijn zaken van allergrootst belang en daar willen wij uw gewijde aandacht in deze morgenure in afhankelijkheid des Heeren bij bepalen.

Hoewel de Heere Zich bedient van de dwaasheid der prediking, moet de prediking wel altijd naar de zin en mening des Geestes zijn, dus in overeenstemming met het Woord. Om één en ander te toetsen kunnen we ook gelovig gebruik maken van onze belijdenisgeschriften. De in-het-bloed gedrenkte confessies zeggen ons immers hoé wij de Schriften moeten verstaan, maar in de eerste plaats is de Heilige Schrift zijn eigen uitlegger en dat is ook het oogmerk van de confessies (Drie Formulieren van Enigheid), die ons in alles naar de Schrift verwijzen. Een kerk zonder Schriftuurlijke belijdenis is aan de willekeur van de theologie overgeleverd. In een kerk zonder bijbelse belijdenis mag iedereen de Schrift op zijn eigen manier uitleggen en verstaan.

Dan heerst er een kracht der dwaling, en het gevolg daarvan is, dat allerhande menselijke hermeneutiek over de Bijbel gaat heersen. De mens bepaalt dan zelf hoe hij de Schrift denkt te moeten verstaan. We

zien dat oordeel met name in de PKN voltrekken, want dat is een kerk met een plurale belijdenis, voor elk wat wils, een kerk op een zandgrond gebouwd.

Over al die eigen manieren van exegetiseren zullen we niet veel woorden vuil maken; de klink is er dikwijls nog te goed voor. Gods Woord zegt dat de natuurlijke mens de dingen die des Geestes Gods zijn niet verstaat, het is de Joden een ergernis en de Grieken dwaasheid. Ook na ontvangen genade wil het niet zeggen dat Gods volk alles in het rechte licht ziet en verstaat. Om die reden hebben ze elkaar op te scherpen en te vermanen. De leden van Christus' Lichaam hebben onderscheiden werkingen. De één heeft dieper gekeken dan de ander (2 Pet. 3:16), hoewel alles aan deze zijde van het graf ten dele blijft (1 Kor. 13:9), want wij zien nu door een spiegel in een duistere rede (1 Kor. 13:12).

U zegt: Hoe kun je weten dat de Schrift uitgelegd wordt naar de zin en mening des Geestes?

Antw.: Dan geeft de Heilige Geest medegetuigenis in je (wedergeboren) hart (Rom. 9:1). Tenminste, als we niet zoals de Galatiërs zijn betoverd (Gal. 3:1).

Met de hulp des Heeren zullen we trachten te onderzoeken hoe de rechte prediking in het kader van het geïnspireerde Woord functioneert. Als leidraad werden we bepaald bij de prediking van Stefanus en die van Filippus, die beiden tot de zeven diakenen behoorden, die verkozen waren om de weduwen gemene handreiking te doen. Zowel Stefanus als Filippus ontvingen ook preekbevoegdheid van de Heilige Geest om de volle raad Gods te verkondigen.

Hun prediking was niet aan dwalingen onderhevig, omdat ze beiden preekten met autoriteit van de Heilige Geest.

Er is maar één mening des Geestes en die haal je niet uit oudvaders, want dat is ploegen met andermans kalf (hoewel sommigen nog spreken nadat ze gestorven zijn), maar de zin en mening des Geestes is alleen te ontvangen door dezelfde Geest waarmee Stefanus en Filippus vervuld waren. Als dat mag gebeuren dan geeft de Heere je weleens een tong der geleerden of een pen eens vaardige schrijvers (Jes. 50:4 - Ps. 45:1). Stefanus en Filippus hadden allebei een tong der geleerden gekregen en spraken allebei door één en dezelfde Geest. De uitwerking van hun beider prediking was echter geheel verschillend.

Om verwarring en allerlei verkeerde in omloop zijnde beoordelingen te neutraliseren is het belangrijk te weten wat het verschil is tussen de bediening des Geestes en de vruchten des Geestes. Beide diakenen preekten door de bediening des Geestes en hadden beiden ook de vruchten des Geestes in hun persoonlijke geloofsleven.

De ambtelijke bediening, hoe scherp die ook moge zijn -en dikwijls ook moet zijn- onderscheid zich van de vruchten des Geestes. Als deze twee zaken op één hoop gegooid worden -wat door alle tijden is gebeurd- heeft dat tot gevolg, dat Stefanus -vanwege zijn scherpe prediking- als liefdeloos verworpen wordt en dat Filippus gepromoveerd wordt als een man die zijn roeping verstaat, omdat hij zo'n vrucht op zijn prediking had.

Beide vleeselijke kwalificaties zijn ook in onze dagen springlevend. Om dit feit onder ogen te zien, willen we een ogenblik zowel onder de prediking van Stefanus als die van Filippus verkeren, zoals die beschreven staan in Handelingen 7 en 8.

Het ligt niet in onze bedoeling om allerlei gekerstende dwalingen aan de orde te stellen, maar middels de prediking van Stefanus en Filippus te laten proeven hoé de Heilige Geest Wet en Evangelie in het kader van de volle Raad Gods laat functioneren.

Geve de Heere dat de prediking van beide diakenen ons allen tot eeuwig voordeel zou mogen zijn. In deze preek beperken we ons echter tot de prediking van Stefanus en zo de Heere het geeft zullen de prediking van Filippus hedenavond aan de orde stellen.

De tekstwoorden voor de prediking kunt vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte, uit de Handelingen 7, daarvan de verzen 53 en 54, die we u nogmaals voorlezen:

“Gij, die de Wet ontvangen hebt door bestellingen der engelen, en hebt ze niet gehouden!” Als zij nu dit hoorden, berstten hun harten, en zij knersten de tanden tegen hem”, Hand. 7:53-54.

In afhankelijkheid des Heeren wensen wij in deze morgenure met u te handelen over de prediking van Stefanus, de eerste martelaar van de eerste christengemeente. Stefanus betekent ‘gekroond’, en deze getuige van Christus is dan ook wettig gekroond geworden.

Als Stefanus -staande voor de kerkenraad van Jeruzalem- zijn preek beëindigd heeft, betekent dat tevens zijn laatste preek en het begin van

een grote vervolging tegen de ‘sekte’ van Jezus de Nazarener.

Dat is een ‘sekte’ die in alle tijden en plaatsen overal wordt tegengesproken. Generaal gesproken is er voor de getuigen van Christus in de gevestigde kerk nooit plaats geweest. Ze hebben Jezus uit de synagoge en buiten de legerplaats geworpen en Zijn ware kinderen en knechten zullen Hem daarin volgen. Vervolging moet je daarom nooit buiten de kerk zoeken, geliefden; want de vervolging begint altijd in de kerk. Stefanus boog echter niet voor de ambtelijke dreiging van de kerkenraad te Jeruzalem. Hij had voor Jezus leren buigen en kon vanzelf geen twee heren dienen. Om die reden hebben Petrus en Johannes ook niet gebogen voor de manipulatie van de Joodse Raad. Tijdens het verhoor van beide apostelen loopt Gamaliël -die blijkbaar nog een sprekend geweten heeft- ‘naar de microfoon’ om ten overstaan van het voltallige Sanhedrin te zeggen, dat hetgeen uit God is, niet door mensen gebroken kan worden. Voor de uitbreiding van Zijn Koninkrijk gebruikt God wie Hij wil, al was het de tong van een lekenpredikertje, maar daar heeft de satan evenwel al heel wat vurige pijlen op verspild.

Als de prediking uit God is, dan kan geen krijg, dreiging of steekstoel de wasdom op die prediking verhinderen.

Sommigen staan een zogenaamde positieve theologie voor, en preken een eenzijdig Evangelie. Dat zijn zoete-broodjes-bakkers die zielen de bloemhoven injagen en voor de eeuwigheid bedriegen.

Laat u zich heden eerlijk behandelen, geliefden, en stel u onder een separerende prediking, en laat u toetsen of u de bijbelse toets kunt doorstaan. Om die toets aan te leggen, zullen we eens in de leer gaan bij Stefanus, die een geweldig bijbels positieve preek heeft uitgesproken, maar die door de toenmalige raad der kerk negatief werd ontvangen en nogal wat explosieve gevolgen had. De van God geroepen predikanten moeten er altijd rekening mee houden dat er godsdienstig dynamiet onder hun hoorders en/of kerkenraad verborgen kan zitten. Ik zou zeggen: tracht die explosieven te lokaliseren en stel dan de explosieve opruimingsdienst in werking, door de hoorders het vuur des Geestes aan de schenen te leggen. Dat is echt noodzakelijk, want als de vrome godsdienst het goed naar de zin heeft in de kerk, preek je een Evangelie naar de mens.

Er wordt in onze dagen nogal veel over een geestelijke opwekking gesproken, maar aan een geestelijke opwekking gaat altijd de Geest der uitbranding vooraf.

Aan de Zuidenwind van het Evangelie, gaat altijd een noordwesterstorm

vooraf. De bruid in het Hooglied roept uit: “Ontwaak gij Noordenwind en kom gij Zuidenwind, doorwaai mijn hof, opdat de specerijen uitvloeien.” (Hoogl. 4:16).

Aardbeving en vuur maken plaats voor een zachte stilte (1 Kon. 19:12). Dat leert zowel de Schrift als de natuur. Als op een verzengende hitte een zwaar onweder volgt, ontwaakt de natuur in haar scheppende oorsprong, waar of niet?

De prediking van de grote opwekkingsprediker, George Whitefield, was agressief-positief van karakter. Whitefield preekte de Wet in zijn absolute en verdoemende kracht, maar ook de onmetelijke ruimte in Christus voor verloren zondaren.

Zulk een afsnijdende, bevrijdende prediking kan dus wel enig vuurwerk opleveren, maar wat heb je er nu aan om je kruid te verspillen en paarden voor de zwijnen te werpen? Of door het zaad van het Evangelie te vermorsen met het zaaien onder de doornen? De ware prediking begint niet met zaaien, maar met het ploegen. *“Braakt ulieden een braakland en zaait niét onder de doornen!” Jer. 4:3.*

De ploegschaar van de Wet is noodzakelijk, want anders valt het zaad op de akker, in plaats van er in. Als het zaad IN de akker niet valt en sterft, zo brengt het geen vrucht voort. Het zaad des Woords moet dus in de geploegde akker gezaaid worden, anders sterf je der Wet niet en dan is het onmogelijk om Gode te leven. De zuivere prediking is afsnijdend en bevrijdend. En daar komt alles tegen op. De zuivere en levende bediening van het Woord, staat altijd onder verdachtmaking van de godsdienst.

Ds. W. Huntington zegt: “Door de zonen der duisternis ben ik in zulk een hatelijk daglicht gesteld, alsof ik de sluisdeuren van alle ketterij had opengezet.”

Zijn manier van preken konden velen niet verteren, omdat hij de godsdienst tartte met heilige ironie! Dat zijn we totaal kwijt in onze dagen. De zonen der duisternis konden Huntington echter niet wederstaan, want hij stelde zijn aangezicht als een keisteen en preekte Wet en Evangelie onvervalst van elkaar onderscheiden, met veel zegen en vrucht.

De prediking moet dan ook niet te beschrijvend zijn, dat is vermoeiend, daarbij vallen de hoorders in slaap. Preken is herautenwerk en herauten trompetteren en separeren de lastbrieven van de Koning.

Jona moest op bevel des Heeren de grote heidenstad Ninevé het oordeel aanzeggen. *“Nog veertig dagen en de stad zal worden omgekeerd.”*

Die boodschap heeft Jona de inwoners van Ninevé echt niet in het oor gefluisterd, nee, hij heeft dat oordeel in alle straten van Ninevé uitgebazuind in de kracht des Geestes.

Dat zijn we kwijt in onze dagen. Het huidige christendom houdt er een muizengodsdienst op na. Vroeger zei de wereld: “Geloven doe je in de kerk”, en daarmee bedoelde men dat men zich ergerde aan publiek bijbelse getuigenissen. In onze dagen heerst er een trend in de kerk dat men het geloof als privé-terrein beschouwd. Het gros belijders wil er niet meer op aangesproken worden. Die trend heerst zelfs onder ambtsdragers, omdat zij anders in hun historiele geloofshemd komen te staan. Men wil neutraal blijven, maar geen mens is neutraal, geliefden. Al die zogenaamde neutrale ambtsdragers, blijken dikwijls bittere vijanden van het kruis van Chrisus en vervolgers van het levende Kind. Die geesten moeten beproefd worden, zodat zij zich in hun ware aard zullen openbaren.

Het zijn zachte heelmeesters die stinkende wonden maken. Al dat gepleister met loze kalk in de huidige prediking baart niets dan witgepleisterde graven, die van buiten wel schoon en vroom lijken, maar van binnen zijn zij vol doodsbeenderen en alle onreinigheid. Het is geen kunst om kerkmensen op de brede weg te stijven in hun waan dat zij met een ingebeelde hemel ter helle reizen. Preken is geen zoete broodjes bakken, nee, geliefden, dat deed Stefanus ook niet, omdat de eer van God hem liever geworden was dan zijn eigen leven!

Alvorens Stefanus voor de Joodse Raad gedagvaard wordt, was hij verkozen tot één van de zeven diakenen, om de weduwen gemene handreiking te doen. De Hellenistische Joden maakten namelijk een beetje ruzie met de Hebreeuwse Joden, omdat zij meenden dat hun weduwen meer gebrek leden dan de Hebreeuwse weduwen. Er zal echt wel wat van waar geweest zijn, want de apostelen trekken zich de zaak der weduwen aan en verkiezen voor die taak zeven diakenen, vol zijnde met de Heilige Geest.

Stefanus was een man met apostolische gaven, ziende de tekenen en wonderen die hij deed onder het volk. Zijn taak bestond onder andere uit het bezoeken van weduwen in hun verdrukking, hetwelk een wezenlijk deel is van de zuivere, onbevleete godsdienst (Jak. 1:27). Deze diaconale taak was echter een bijkomstigheid ten aanzien van zijn eigenlijke roeping, namelijk om het Evangelie van vrije genade te prediken aan alle creaturen.

Stefanus, één van de helderste sterren aan het nieuwtestamentisch

firmament, vol zijnde van de Heilige Geest, drukte op een onomkoopbare wijze de voetstappen van zijn Meester. Stefanus was een man met enorme geheiligde Schriftkennis. Die kennis had hij niet uit de boeken, noch van oudvaders, maar van de Heilige Geest Zelf ontvangen, middels de oudtestamentische geschriften. In die dagen waren er veel religieuze mensen van allerlei slag in Jeruzalem. Stefanus preekte niet voor een geselecteerd groepje; hij was zagezegd niet Oud Gereformeerd, of lid van één of andere kerkelijke B.V., nee, bij uitstek verstond hij de roeping van zijn Meester, Die gezegd had: “Predik het Evangelie aan alle creaturen.”

Stefanus preekte voor blank en zwart, geel en grijs, rijp en groen, kleuren welke men tegenwoordig in allerlei kerkdenominaties uitgeselecteerd heeft; allemaal op de bres voor ‘de zuivere waarheid’ natuurlijk, maar als er een ziel bij God vandaan tot bekering komt, vooral in de kringen van de uitgetreden, dan wordt zo’n ziel met grote argwaan gekoesterd en als zo’n ziel ervan gaat getuigen wie God en Christus voor hem betekenen, dan word je al gauw voor een duivel aangezien in die kringen en dan sta je binnen de kortste keren buiten de legerplaats. Dat is niet erg, want daar is Christus ook, buiten de legerplaats. Maar de huidige kerken zijn óf broeinesten van Sanhedrisme, óf het zijn bolwerken van de reformatorische entertainment. In beide gevallen is er voor het levende Kind geen plaats, en ik spreek uit ervaring.

Stefanus was niet alleen vóór de waarheid; die man was door vrije genade áchter de waarheid gebracht, vol zijnde met de Heilige Geest. Tegenwoordig is het gros diakenen niet vervuld met de Heilige Geest, maar vol van hoogmoedige nederigheid. Dat is een nieuwe godsdienst in onze dagen, hoogmoedige nederigheid. Zware blikken, zware praat en zware godsdienst. Als je dat soort belijders tegenkomt, kijken ze altijd zeven meter langs je heen en er kan nog geen gedagje af. Maar als je tot dezulken over Christus begint, dan ben je gewogen, gewogen en te licht bevonden. Dat soort godsdienst heeft het altijd over de toepassing, maar als mag spreken vanuit de toepassing, weet je wat ze dan zeggen? “Nou moet het nog toegepast worden!” Ja, omdat ze zelf de toepassing missen, voel je wel? Aan dat soort godsdienst kun je geen woord kwijt.

In de havens van Rotterdam kon ik als technicus soms mijn woorden nog kwijt aan wereldlingen en criminelen, maar in de kerken, geliefden, je zou gaan braken van die godsdienstige hoogmoed, dat zich torenhoog verheft boven het uitschot dezer wereld.

Maar hetgeen God uitverkoren heeft, wordt in de kerken het meest veracht en genegeerd. Stefanus was ook zo’n verachtelijke fakkel in de ogen der sanhedristische braven, maar Stefanus leefde zichzelf niet meer, want hij was voor een hoger doel bestemd en daartoe door God afgezonderd. Door zijn radicale manier van preken botste de leer van vrije genade al gauw met het felle, chauvinistische, wettische Jodendom van de Farizeeën en Schriftgeleerden.

Het kon feitelijk niet lang uitblijven dat hij aangeklaagd werd bij het Sanhedrin. Hem werd verweten lasterlijke woorden te spreken tegen God, de heilige plaats (de tempel) en de Wet van Mozes. Stefanus moest zich voor de kerkelijke rechtbank verantwoorden. De leden van het Sanhedrin waren nogal heet gebakerd, want die mensen hielden het bij de Wet van Mozes. Daar kwamen ze openlijk voor uit. Het waren dus geen kameleons, nee ze stonden pal voor de waarheid! De rechtzinnigheid liep hun broekspijpen uit, maar ze hadden evenwel hun ogen vol overspel.

Als de vierschaar der Sanhedristen gespannen is en Stefanus in het beklaagdenbankje staat, treden de valse getuigen naar voren en uiten hun valse beschuldigingen. Terwijl ze met hun vrome vingers op Stefanus wijzen, zeggen ze: *“Deze mens houdt niet op lasterlijke woorden te spreken tegen deze heilige plaats en de Wet. Want wij hebben hem horen zeggen dat deze Jezus de Nazarener deze plaats zal verbreken en dat hij de zeden veranderen zal, die Mozes ons overgeleverd heeft”, Hand. 6:13-14.*

Dat was het dan. Op deze aanklacht stond de doodstraf, volgens de Wet van Mozes. Aller ogen zijn op Stefanus gericht. Ziet u het voor u? Al die uitgestreken gezichten van al die pronkpauwen met hun opgestoken veren! Al die gifkikkers kunnen Stefanus -wiens aangezicht blonk als een engel- wel dood kijken. Stefanus’ prediking wordt door de valse getuigen in een valse zin verdraaid. Dat doen lasteraars altijd, om zichzelf te rechtvaardigen. De Sanhedristen maakten immers zonder onderscheid staat op het verbond en hun geloofsbelijdenis was buitengewoon rechtzinnig: “Des Heeren tempel, des Heeren tempel, des Heeren tempel is deze”, maar God heeft Jeruzalem én de tempel helemaal aan de verwoesting overgegeven.

Stefanus had de heilige Wet van God niet gelasterd, maar gezegd dat door de werken der Wet geen vlees gerechtvaardigd kon worden. Al die vrome mensen waren naar hun idee al ver gevorderd in heiligmaking en nu had Stefanus met zijn radicale prediking die mensen hun bekering afgepakt.

Dat gebeurt heden ten dage nog, tenminste, als er zo gepreekt wordt zoals Stefanus dat deed. Het gros predikers is echter met Mozes getrouwd en Mozes stelt altijd wel een of andere regel, menende om de Wet daarmee tevreden te stellen. Wettische mensen zijn wettisch verblijd, hebben wettische tranen, maar hun dankbaarheid is geen vrucht uit de dankende Hogepriester, maar een opgeplakte dankbaarheid.

Tante Lena (...) zou zeggen: “Ze zijn blij met niks.”

Als doorgeschoten slakroppen verheffen degenen die met Mozes getrouwd zijn zich meters boven het arme volk van God, die doorgaans als kasplantjes over de aarde gaan, maar bij tijd en ogenblikken niet kunnen zwijgen over Hem, Die hen zo uitnemend liefheeft. Dat volk heeft het niet over háár liefde, maar over Zijn liefde en Zijn onbezweken trouw, die haar val nooit zal gedogen.

Wettische mensen hebben het altijd over hun liefde tot God, hun vrome werken, hun (stinkende) vruchten, hun loven en prijzen, hun naastenliefde, maar Gods volk moet het hebben van Zijn inkomst, van het spreken Gods tot haar ziel, ja, van vrije genade. Gods kinderen zijn alleen met het Lam tevreden. Alles buiten Christus mag je van mij in de klike doen, al klinkt het nog zo aardig. Heel de gevestigde kerk preekt de Wet tot onderhouding, maar het gros belijders raakt de Wet nog niet met één vinger aan. Christus zegt: *“Heeft Mozes u niet de Wet gegeven? En niemand van u doet de Wet”, Joh. 7:19.*

We zullen eerst een versje zingen, en wel uit Psalm 22, daarvan het zevende vers.

*Zij rukken aan, met opgesperden mond,
Gelijk een leeuw, al brullend in het rond;
Ik vloei daarheen als waat'ren op den grond,
Die zich verspreiden.
Mijn beend'ren zijn in Mij vaneengescheiden.
O dood'lijk uur!
Wat hitte doet Mij branden!
Mijn hart is week, en smelt in d' ingewanden,
Als was voor 't vuur.*

De valse getuigen hadden Stefanus ook verweten dat hij gezegd had dat Jezus de zeden zou veranderd hebben die Mozes hen had overgeleverd. Christus heeft de zeden van Mozes niet veranderd, maar Hij heeft de

Wet vervuld met Zijns Zelfs Offerande. Christus heeft de Wet der geboden in inzettingen bestaande teniet gemaakt en aan het kruis gespijkerd.

Als de valse getuigen gaan zitten, staat de hogepriester op van zijn zetel en vraagt aan Stefanus: Zijn dan al deze dingen alzo? Is het waar waarvan men u beschuldigt?

Het antwoord dat Stefanus geeft, is verpletterend. Hij houdt een gezaghebbende preek met verstrekkende gevolgen. Machtig is zijn betoog over het handelen Gods van Abrahams uitleiding uit het Ur der Chaldeeën tot aan de regering van koning Salomo toe. Stefanus levert hen het bewijs dat de karikaturen die zij en hun vaders van de oudtestamentische eredienst gemaakt hebben, in strijd zijn met hetgeen de profeten hebben verkondigd ten aanzien van de komst van de Rechtvaardige in de volheid des tijds. Hij slingert het in het gezicht dat zij verraders en moordenaars geworden waren van Christus en dat zij Judas hadden ingehuurd om Christus te verraden en Pilatus hadden gedwongen Christus te veroordelen.

Stefanus' preek is naar de zin en mening des Geestes. Hij preekte de volle raad Gods. Hij preekte al die vrome mensen de dood in. Stefanus stond voor de ere Gods. De pronkveren van het pauselijke tribunaal gaan nóg rechter overeind staan. Als blikken konden doden!

Stefanus voelt aan dat hij zijn rede vroegtijdig moet afbreken...

Met plotselinge overtuigingskracht slingert hij de felle bliksems van de Wet de Sanhedristen in het gezicht: *“Gij hardnekkigen en onbesnedenen van hart en oren; gij wederstaat altijd de Heiligen Geest; gelijk uw vaders [alzo] ook gij”, Hand. 7:51.*

Als door de bliksem getroffen staren de Sanhedristen Stefanus aan, verpletterd over zoveel autoriteit.

Sommigen beweren dat Stefanus dit heel lieflijk heeft gezegd, maar dat maakt de duivel dezulken wijs.

Stefanus -vol van de Heilige Geest- heeft bovenstaande woorden met heilige toorn uitgesproken. Dat werkte ook wat uit: *“Als zij nu dit hoorden, berstten hun harten, en zij knersten de tanden tegen hem.”* Aan dit soort 'heilige dynamiet' zijn we totaal vreemd in onze dagen, omdat we niet meer vol zijn van de Heilige Geest. Daarom kan het huidige Refo-Sanhedrin 'ongehinderd' haar gang gaan, totdat God zegt: “Nu is het genoeg, nu is de maat der zonde vol.”

De Sanhedristen onderwerpen zich namelijk niet. Ze laten zich niet

gezeggen. De slag van deze rechtvaardige is geen olie op hun hoofden en geen weldaad voor hun harten, maar werkte als een plotselinge blikseminslag die heel hun vrome godsdienst in de as legt. Ze zijn beledigd van hun haarwortels tot hun tenen toe. Vroom vlees is altijd gauw beledigd. Die beklagenswaardige figuren wisten niet dat ze van de hoofdschedel tot hun voetzolen zondemelaats waren. Ja, ze wisten het wel degelijk, maar erkennen? Moet je nooit denken! Vroom vlees onderwerpt zich der Wet Gods niet, zelfs niet bij Gods kinderen.

Bij Gods kinderen zal de genade echter overwinnen, want zij zijn niet onder de Wet, maar onder de genade en van de heerschappij des duivels verlost. Je kunt een silo vol rechtzinnigheid kweken, voor de waarheid pal staan, maar als het niet meer is, ben je uiteindelijk toch onder de heerschappij des duivels. Ja, de waarheid is hard, maar moest toch gezegd worden. 't Vrome vlees kan het niet verdragen. Het barst er tegenin.

Al die pronkende pauwen waren in één klap al hun vrome veren kwijt. Maar buigen? Nooit! Ze stierven liever voor de waarheid zonder genade, dan deze 'ketterij' één voet grond te geven. Oog om oog en tand om tand! Ze bleven onverbiddelijk, al stonden ze er afgestroopt bij. Ze bleven volharden in hun hardnekkigheid en wilden niet buigen onder het lichte juk van Christus. Hoewel uitwendig besneden naar de Wet van Mozes, waren zij inwendig onbesneden van hart en oren en dus de heidenen gelijk. Zij wederstonden de Heilige Geest, gelijk hun vaders die niet opgehouden hebben de profeten des Heeren te vervolgen en te doden.

Ik denk dat het wederstaan van de Heilige Geest ook in onze dagen op grote schaal bedreven wordt, ten spijt van alle Schriftuurlijke waarschuwingen in. Te denken valt aan de profane karikaturen over de waarachtige bekering, waarin niet Christus, maar de bekeerde mens met al zijn kenmerken centraal staat. Wel wedergeboren, maar niet gerechtvaardigd. Wel geloof, echter zonder vereniging en noem al die onzin maar op. Het gevolg daarvan is dat zogenaamde 'bekommerden' in talloze gemeenten tot ambtsdragers worden gekozen, zodat de blinden de blinden leiden. En maar klagen dat het zo slecht gaat in de kerken. Je moet die mensen eens wijzen op hun hemelhoge schuld. Dan word je voor heel je leven als een ketter gebrandmerkt. Er is dus niets nieuws onder de zon. Ook in onze dagen wordt 'de sekte van Jezus de Nazarener' overal tegengesproken. Zelfs door degenen die zich bevindelijk gereformeerd noemen.

Stefanus is echter nog niet klaar met de toepassing van zijn rede en in niet mis te verstane woorden zegt hij het Sanhedrin de wacht aan: "Gij,

die de Wet ontvangen hebt door de bestelling der engelen, en hebt haar niét gehouden!" Hand. 7:53.

Stefanus zou wat dat betreft voor het beschaafde christendom in onze dagen heel geen boodschap meer hebben, want men doet de Wet, punt uit! En voor de gebreken die er overblijven, is Christus toch gestorven? Zij die de Wet in al haar details en menselijke aanvullingen voorschreven aan het gewone volk, laptten die zelf aan hun laars. Niet openlijk, maar in het verborgene. Wettische mensen houden altijd stiekeme zonden aan de hand. Met hun lippen eren zij de Wet, maar van Christus en de vrijheid in Christus moeten ze niets hebben. Het zijn slaven van de duivel met in hun linkerbroekzak de stenen van de Wet en in hun rechterbroekzak houden zij de zonden aan de hand. Met de schoonste belijdenis op de lippen, hebben er velen een voorzichtig verdrag met de hel gesloten.

Nu moet u niet denken, geliefden, dat Gods volk altijd haar padje recht kan houden, want wat uit het vlees geboren is dat is vlees en dat blijft vlees, maar dat gerechtvaardigde volk heeft toch kennis aan hetgeen uit de Geest geboren is en dat is en blijft Geest. Ze zijn vlees en Geest, volkomen goddeloos en toch volmaakt in de Volmaakte. Wie het vatten kan, vatte het.

De preek van Stefanus zet heel de kerkenraad in Jeruzalem op de kop. De rechtzinnige Sanhedristen konden Stefanus niet wederstaan, want die man sprak door de Heilige Geest. Gods volk hoeft daarom niets te bewijzen, want de Geest Zelf bewijst het Woord dat Hij door hen spreekt. Voor de Sanhedristen was die sprake een reuke des doods ten dode. Daaraan komt God niet tekort, want Hij wordt ook verheerlijkt in de verdoemenis van de hardnekkigen die de Heilige Geest opzettelijk wederstaan. Al die keurig in 't zwart geklede ouderlingen blijken een horde wolven in schaapsklederen te zijn. Zo komen ze tenminste openbaar.

Ik ben een voorstander van zwarte ambtskleding, maar tégen de wolven die er onder schuil gaan. Zulke ambtsdragers zijn noch geroepen noch gezonden, tenminste niet in Gods gunst. De duivel maakt veelvuldig gebruik van ouderlingen die niet door God geroepen zijn, zelfs al hebben dezulken genade. Ik heb er meer dan genoeg van meegemaakt. Gods Woord verbiedt zelfs dat nieuwelingen (in de genade) niet tot ouderling verkozen mogen worden (1 Tim. 3:6). Dezulken vallen in een oordeel des duivels; ze worden opgeblazen, verwaand, hoogmoedig, staan op hun ambtelijke strepen, gaan als wijkagenten door de gemeente en als je maar enigszins je stem durft te verheffen, kun je rekenen op een

ambtelijke dreigbrief, maar God zal hen haastig met een pijl schieten, hun plagen zijn er! (Ps. 64:8).

Wat dat betreft rekent God met Zijn volk af aan deze zijde van het graf. Een beetje broeders benauwen, onder het mom de vrede te handhaven, ja, de valse vrede.

Voor zulke manipulatie wens ik niet te buigen. Dat deed Paulus ook niet, want die man had drie dagen voor God in het stof gebogen in de straat genaamd de Rechte. Na zijn bekering heeft Paulus zich nooit meer onder de macht van anderen laten brengen, ondanks de dreiging der Joden. Ik wens in die voetsporen te gaan, omwille van de eer van Christus. Ambtelijke zonden worden zwaarder aangerekend dan persoonlijke zonden. Kijk maar bij David, nog wel de man naar Gods hart, die een kind van God (Uria) de dood injoeg om zijn vrouw te bezitten, maar daarvoor zijn ganse leven heeft moeten boeten. Een gruwelijk oordeel is het dat zijn (bij)vrouwen door zijn eigen zoon, Absalom, werden verkracht. Door dezelfde zoon werd hij naar het leven gestaan. Nathan heeft het David aan moeten zeggen: *“Het zwaard zal van uw huis niet afwijken, tot in eeuwigheid!”* 2 Sam. 12:10.

Gods kinderen vallen zichzelf bitter tegen vanwege de wolvennatuur die ook zij in zich omdragen en die zich der Wet Gods niet onderwerpt. Het komt na de preek van Stefanus echter wel duidelijk openbaar wie de wolven zijn in de uitleving. Stefanus' preek was geen haarkloverij; maar openbaarde zich als het zwaard dat uit Christus' mond uitgaat (Open. 2:16). De kerkelijke rechtbank werd door de prediking van Stefanus ontbloot tot haar fundamenteen toe.

Sommige predikers houden zich alleen bezig met veren plukken. Dit doen en dat nalaten. 't Is allemaal wetswerk en geeft wel veel verandering, maar geen vernieuwing. Een kaalgeplukte pauw blijf toch een pauw. Dat zien we hier duidelijk. Een kaalgeplukte vogel is echter een afzichtelijk monster. Dat zal Gods volk beamen, want die hebben hun afzichtelijke adamsgestalte gezien in de spiegel der Wet en kregen de slag naar binnen: “Verloren, verloren, voor eeuwig verloren!”

Dié pijl, afgeschoten in het hart van des Konings vijanden, doet sterven aan de Wet. Dan worden vijanden met God verzoend.

Mag ik u eens vragen, geliefden: Hebt u daar ook kennis aan?

Wat zegt u? God moet het doen!

O ja, God moet het doen. Nou, God moet helemaal niets en wat ter zaligheid gedaan moest worden, is reeds door Christus gedaan. Al die praat van: “God moet het doen”, komt allemaal voort uit onze verwaande

pauwennatuur.

O, mensen, we zijn zo verwaand, zo hoogmoedig. Of hebt u nooit last van uzelf? Weet u waarom Heman zo dikwijls de dood braakte? Omdat hij het lijk dat Heman heette zo dikwijls moest inleven. Hebt u dat nooit?

Farizeeërs hebben nooit een walg aan zichzelf, alleen maar aan een ander. Die mensen kunnen vroom praten, hoor. Je staat er soms verstoeld van. En bij al die vrome praat nog rechtop blijven staan ook, natuurlijk!

Geliefden, zal ik u eens wat zeggen? We zijn er van nature te best voor, te goed, te vroom, om als een goddeloze met God verzoend te worden. Daar zit het op vast. Een mens kan al zijn vrome veren verliezen en nochtans zichzelf blijven handhaven. Wettische ontdekking kan zeer diep gaan, maar alles wat geschiedt door de algemene en zelfs door de gemene werking des Geestes blijft in de dood liggen. Door genoemde werkingen vindt er geen geestelijke staatsverwisseling plaats. Een wettisch ontdekt mens blijft met al zijn gemaakte nederigheid zichzelf handhaven. 't Zijn wel hoorders, maar geen daders des Woords. En als je geen dader des Woords bent, geliefden, dan leef je geheel zonder de Wet, zoals Paulus geheel zonder de Wet leefde in zijn eertijds. En uitwendig leefde hij als een stipte Farizeeër, en met al zijn wettische ijver, meende hij Gode een welgevallige dienst te doen. Paulus was met al zijn ijver geen dader van de Wet, maar een wetsovertreder. En in die staat sloeg Christus hem van zijn paard, als een overtreder van de Wet Gods en als een vijand van het Evangelie van Christus. Daar lag de stipte en zedelijke Farizeeër blind plat op de grond in het stof voor God. Daar weet al Gods volk wat van.

De Sanhedristen meenden ook dat zij daders der Wet waren, terwijl zich als rechters der Wet lieten gelden. Stefanus trapt al die wettische dominees op hun vrome tenen. Nou, nou, dan komt er wat openbaar! Dan gaat er een vuilnisbak open, geliefden, waarvoor de honden nog op de loop gaan.

U zegt: Is het zo erg?

Ja, want er staat dat hun harten bersten en dat ze hun tanden knersten van de vijandschap. Dat betekent dat de duivel in hen voer, zoals de duivel in Judas gevaren was, toen hij Christus verraadde. Wee die mens! Vijandschap tegen de Gods geheiligden straft God doorgaans met helse smarten, hoewel Hij traag is tot toorn. Al die vrome mensen veranderen in vloekende en gevleesde duivels. Uit hun gespleten harten springen gifspuwende adders. Al die uitgestreken gezichten veranderen plotseling stuk voor stuk in een gelaat, als dat van een woedende stier. De moordlust brandt in hun ogen. Stefanus, vol zijnde van de Heilige

Geest, predikte hen de heilige Wet Gods in zijn verdoemende kracht! Hier was geen plaats voor het Evangelie. De waarheid werd door de leden van de Raad in ongerechtigheid ten onder gehouden. De Heilige Geest was het Zelf Die tegen hen streed. Dan is het buigen of barsten. Ze kozen voor het laatste, want het eerste is genade.

Met opgeheven hand kiezen zij partij voor Mozes, ten koste van het levende Kind.

De bediening der Wet is daarom ook de bediening des doods. De preek van Stefanus was voor al die 'vrome' mensen een reuke des doods ten dode, behalve voor Nicodemus en Saulus van Tarsen. God is immers vrij wie Hij verkiest. Als Stefanus belet wordt om verder te spreken, slaat hij zijn ogen op naar de hemel. Wat hij dan ziet, heeft geen oog gezien, geen oor gehoord en is in geen 's mensenhart opgekomen. Stefanus krijgt een blik in een geopende hemel en ziet de heerlijkheid Gods. Hij ziet de troon Gods met daaromheen de boog des Verbonds en al de heilige engelen. Ook ziet hij het Lam, staande als geslacht, ter rechterhand Gods. Als Stefanus al die goddelijke heerlijkheid aanschouwt, kan hij dat hemelse gezicht niet voor zichzelf houden. Genade maakt altijd mededeelzaam. Hij begint te getuigen: *"Zie, ik zie de hemelen geopend en de Zoon des Mensen staande ter rechterhand Gods"*, Hand. 7:56.

Stefanus werd een ogenblik opgetrokken tot in de derde hemel. Wat hij erover zegt haalt het er niet bij wat hij op dat ogenblik ervaart. Hij is één van de zeven sterren die de Heere in Zijn rechterhand houdt. Stefanus' gelaat blinkt omdat de Zonne der gerechtigheid hem beschijnt.

Dat getuigenis wordt hem echter niet in dank afgenomen. Hij wordt overschreeuwd. De Sanhedristen stoppen hun vingers in de oren. Ze kunnen zijn getuigenis niet verdragen. Het klinkt hen als godslastering in de oren. Als getergde tijgers vallen ze op de zo hemels gestelde diaken aan. Door de moordlust bevangen vergripen zij zich aan een lief kind en knecht des Heeren en werpen hem de stad uit, buiten de legerplaats. Daar mag Stefanus de smaadheid van zijn Meester dragen.

"Zo laat ons dan tot Hem uit gaan buiten de legerplaats, Zijn smaadheid dragende", Hebr. 13:13.

Heel de stad loopt uit. Stefanus wordt als een schouwspel voor de toenmalige refo-godsdienst buiten de stad geworpen, ja, als aller afschrapsel. Vlakbij de heuvel van Calvarie vliegen de eerste stenen door de lucht en treffen zijn lichaam. NEE! De stenen treffen het Lichaam van Christus! Christus heeft Zijn Kerk gekocht naar ziel en lichaam beide! Stefanus' levenswerk is ten einde. Het is volbracht. In geloofsvereniging met zijn Meester, roept hij uit: "Heere Jezus, ontvang mijn geest."

Stefanus lag opgesloten in de voorbedding van Christus en in Zijn volbrachte Middelaarsarbeid. Wat Stefanus door vrije genade uitsprak, heeft Christus borgtochtelijk voor Stefanus uitgesproken: "Vader, in Uwe handen beveel Ik Mijn geest." "Het is volbracht!"

De uitbarsting van al die ouderlingen en Schriftgeleerden kostte Stefanus -die niets anders gedaan had dan de waarheid gepreekt- zijn leven. Voor hemzelf was dat niet zo erg, want zijn dood was een doorgang tot het eeuwige leven. Als het Sanhedrin geweten had dat zij Stefanus met al die stenen de hemel ingegooid hadden, dan hadden ze wel zeker wat anders bedacht om de getuigende diaken het zwijgen op te leggen. Zij vergrepen zich evenwel aan Gods oogappel en dat doe je nooit gratis. Saulus van Tarsen had mede een welbehagen in de dood van Stefanus, maar hij deed het in zijn onwetendheid, volgens zijn eigen getuigenis.

Tenslotte vertoont Stefanus opnieuw het beeld van zijn Meester. Hij bidt voor zijn vijanden! Het laatste gebed van Stefanus -Heere, reken hen deze zonde niet toe- is voor Saulus van Tarsen door God verhoord tot zijn eeuwige zaligheid. Saulus van Tarsen lag namelijk ook opgesloten in de voorbedding van Christus.

"En als hij dit gezegd had, ontsliep hij", Hand. 7:60b.

Stefanus is in Jezus ontslapen om te ontwaken en Zijn lof te ontvouwen, Hem in gerechtigheid te aanschouwen en verzadigd te worden met Zijn goddelijk beeld. Stefanus is afgereisd naar Immanuels land, naar 't erfgoed hierboven, in 't Vaderlijk huis.

Nog vóórdát Stefanus de geest gaf, ging Jezus, zittende ter rechterhand Gods, staan, om Stefanus het goddelijk welkom toe te roepen: *"Komt in, gij gezegende des Vaders en beërft het Koninkrijk dat voor u is weggelegd van voor de grondlegging der wereld."*

Stefanus is afgereisd naar Immanuels land. Eeuwig thuis! Daar rusten de vermoeiden van kracht. Daar zijn de gebonden te samen in rust; zij horen de stem des drijvers niet (Job 3:17b-18). Daar zingen zij in God verblijd, aan Hem gewijd, van 's Heeren wegen. Aldaar zal geen nacht meer zijn, want daar is God Alles en in allen!

Amen.

Slotzang: Psalm 16, de verzen 3, 5 en 6.

12. De Pinksterprediking en de uitwerking ervan

Voorzang: Psalm 119:3, 69 en 88

Schriftlezing: Handelingen 2

Geliefden, de tekst voor deze morgenure kunt u vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte, Handelingen 2, de verzen 36 tot en met 41, waar wij nogmaals met u lezen:

“Zo wete dan zekerlijk het ganse huis Israëls, dat God Hem tot een Heere en Christus gemaakt heeft, namelijk dezen Jezus, Dien gij gekruist hebt. En als zij dit hoorden, werden zij verslagen in het hart, en zeiden tot Petrus en de andere apostelen: Wat zullen wij doen mannen broeders? En Petrus zeide tot hen: Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden; en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen. Want u komt de belofte toe, en uw kinderen, en allen, die daar verre zijn, zo velen als er de Heere, onze God, toe roepen zal. En met veel meer andere woorden betuigde hij, en vermaande hen, zeggende: Wordt behouden van dit verkeerd geslacht! Die dan zijn woord gaarne aannamen, werden gedoopt; en er werden op dien dag tot hen toegedaan omtrent drie duizend zielen.”

Geliefden, de prediking van Petrus op de Pinksterdag was als een hamer die de steenrots vermorzelt. Bij monde van de profeet Jeremia getuigt de Heere: *“Is Mijn woord niet alzo, als een vuur? spreekt de HEERE, en als een hamer, die een steenrots te morzel slaat?”*

Die prediking sloeg in, en doorwonden het hart van ‘s Konings vijanden. Daar was Petrus niet in, daar was God in, daar was de Zoon van God in en daar was de Heilige Geest in.

Petrus preekte niet zijn woorden, maar de woorden Gods en de volle raad Gods.

God eist dat de volle raad Gods gepredikt wordt, namelijk de Wet tot verdoemenis en het Evangelie tot behoudenis.

Gods recht en gerechtigheid, en Zijn welbehagen in Christus. Dat is een afsnijdende bevrijdende prediking van Wet en Evangelie, van een vloekende, dodende en verdoemende Wet en van het lieflijk bevrijdende Evangelie.

Voor wie? Voor verloren zondaren, voor erfwachters van de hel en anders nergens voor, dus voor verdoemelijke adamieten die God niets

ongerijmds meer kunnen toeschrijven en hun vonnis gewillig aanvaarden.

Ja, voor dezulken heeft Christus Zich laten verdoemen als de grootste misdadiger in de toerekening. Dode honden en grote beesten worden door Hem bij hun naam genoemd en dan leven ze eeuwig in Hem. Daar gaat de presentatie van het vonnis aan vooraf, want we zullen weten tegen Wie we gezondigd hebben.

“Zo wete dan zekerlijk het ganse huis Israëls, dat God Hem tot een Heere en Christus gemaakt heeft, namelijk dezen Jezus, Dien gij gekruist hebt.”

Geliefden, die prediking is heden geldend: *“...dien gij gekruisigd hebt!”*

U zegt: Maar dat heb ik niet gedaan; ik was er niet bij.

Dan is Christus ook niet voor u gestorven, want hij stierf niet voor vrienden, maar voor vijanden, die Hem gekruisigd hebben.

Luther zegt ergens in een van zijn preken:

“‘t zijn de Joden niet Heer Jesu die U kruisten’:

‘Onze grote zonde en zware euveldaad

heeft Jezus, de ware Zoon van God, gekruisigd kwaad.

Daarom, jou arme Juda, met heel de Jodenschaar

mogen wij niet beschimpen, ‘t is onze schuld voorwaar!’”

In deze trant heeft de dichter Revius zich ook uitgelaten.

Gemeente, als u kennis hebt aan de grootheid van uw zonde, dan is het onmogelijk om met de vinger te wijzen naar de Joden, die Christus gekruisigd hebben.

Het is daarom heel opmerkelijk dat Petrus niet zegt: “Die wij gekruisigd hebben”, maar “...dien **gij** gekruisigd hebt.”

Petrus, die zijn Meester verloochend heeft, stond toch ook schuldig aan de kruisiging van Christus, maar Petrus staat hier op de Pinksterdag geheel aan Gods zijde.

Hier leeft Petrus niet meer, hier is Petrus in Christus een handhaver van Gods recht en Wet.

En geliefden, dat wordt in onze dagen heel verdacht gehouden, als je daartoe verwaardigd wordt, namelijk om de Wet in zijn verdoemende kracht te preken, want dan barst de reformatorische vijandschap pas goed los.

Maar als de pijl van Gods Wet het hart raakt, en dat geschiedde hier door de prediking van Petrus bij drieduizend zielen, dan blijft er een verloren

zondaar over.

O, die zielen zijn de meest aangename zielen die er bestaan, want die slaan niet een ander, maar zichzelf op de borst, als zijnde de grootste der zondaren.

Dus Petrus preekt hier niet een zoetsappig evangelie, maar Wet en Evangelie. Hij strijkt die mensen niet over de halen, zo van ‘aap wat heb je toch mooie jongen’, nee, hij strijkt hen tegen de haren in, want het Evangelie is niet naar de mens.

Nee, het Evangelie is niet naar de mens, het is voor de mens, maar de mens is ertegen. De mens van nature is ertegen dat God hem regere, want de mens wil zelf regeren en zelf de dienst uitmaken.

De mens wil altijd wijzer dan God zijn, barmhartiger dan God zijn en zelfs rechtvaardiger dan God zijn, ja, in zijn verbeelding.

En dat kom je overal tegen, tenminste als je deze dingen in je eigen hart bent tegengekomen, want anders merk je het niet op dan is het een dwaasheid wat we u nu prediken en een ergernis voor het vrome vlees.

Ja, je moet maar eens tegen een vroom mens zeggen dat hij Christus gekruisigd heeft, dan moet je maken dat je wegkomt, want dan zouden ze je vermoorden.

Geloof u het niet? Dan weet u nergens van en dan gelooft u ook het Woord niet.

Toen Christus aangename woorden sprak in de synagoge, toen hoorden de mensen Hem gaarne, maar toen Hij ging separeren tussen schijn en zijn, zeggende: *“Maar Ik zeg u in der waarheid: Er waren vele weduwen in Israel in de dagen van Elias, toen de hemel drie jaren en zes maanden gesloten was, zodat er grote hongersnood werd over het gehele land. En tot geen van haar werd Elias gezonden, dan naar Sarepta Sidonis, tot een vrouw, die weduwe was. En er waren vele melaatsen in Israel, ten tijde van den profeet Elisa; en geen van hen werd gereinigd, dan Naäman, de Syrier.”*

Ja, toen werden al die gemoedelijke mensen die de liefde hoog in hun vaandel hadden staan, met toorn vervuld, als zij dit hoorden.

“En opstaande, wierpen zij Hem uit, buiten de stad, en leidden Hem op den top des bergs, op denwelken hun stad gebouwd was, om Hem van de steile af te werpen. Maar Hij, door het midden van hen doorgestaan zijnde, ging weg.”

En geliefden, dat is nog geen steek veranderd, want de mensen van nu zijn nog precies hetzelfde als de mensen van toen.

Je moet maar eens een spelt in een opgeblazen ballon prikken dan hoor je een oorverdovende knal, welnu zo knalt ook godsdienst als zij lek

geprikt wordt door het zwaard des Woords en als je die knallen niet hoort onder de prediking, dan wordt er niet recht en niet zuiver gepredikt.

Petrus zegt: *“Dien gij gekruisigd hebt.”* En toen hij dat zei, vlogen er drieduizend pijlen door de lucht en troffen allemaal doel.

Ja, toen werd het buigen of barsten.

Dat is de rechte Woord-bediening, want dan is het buigen of barsten.

Al die mensen werden lek geprikt, want zij werden verslagen in het hart, staat er. In het Grieks betekent dat doorstoken, ofwel ‘doorgezaagd’.

Ja, de mens moet eerst barsten, voor dat hij gaat buigen, hij moet eerst doorwond worden, niet gewond, maar doorwond worden, voordat hij zijn hoofd laat zakken en om genade gaat smeken.

Die pijl van de Wet moet er als het ware van achteren uitsteken, want zo’n pijl kun je er niet meer uittrekken.

Kijk, er zijn altijd wel veel gewonde mensen, die zijn wel geraakt, maar niet getroffen.

Als de pijl van de Wet je een beetje raakt, dan kun je die pijl er weer uittrekken, ja, en dat zijn van die mensen die met enige ontdekking zichzelf na enige tijd genezen verklaren, want ze hebben de pijl eruit getrokken en als een doekje voor het bloeden het Evangelie aangenomen, maar als de pijl erdoorheen gaat, dan kun je je stand niet meer ophouden en dan is elke EHBO-poging te laat.

Dan wordt het sterven en sterven is God ontmoeten.

En daar heeft de mens van nature zo’n gruwelijke hekel aan, want de mens wil niet sterven, maar geestelijk is er geen andere weg, want dat gaat door de dood tot het leven.

“Dien gij gekruisigd hebt”, en toen snorden er 3000 pijlen door de lucht, in de harten der zondaren.

Gemeente, de oude mens moet sterven, eer de nieuwe mens in Christus opstaat als een nieuw schepsel.

Ze werden doorstoken in het hart. Ja, en toen gingen al die stervende mensen schreeuwen: *“Wat zullen wij doen, mannenbroeders?”*

Ja, als de mens in doodsnood verkeert, dan wil hij de broeders wel broeders noemen, maar o wee, als de mens weer de ruimte krijgt, dan houden ze Paulus voor een vijand, omdat ze de waarheid niet konden verdragen. Kijk het maar na in de Galatenbrief.

Dus die mensen wilden nog wat doen, maar toen kregen zij de genadeslag, want Petrus zeide tot hen: *“Bekeert u!”*

Dan moet je eens proberen als je een doorstoken hart hebt, jezelf bekeren. Er bestaan zoveel waandenkbeelden over de bekering.

Onder bekering verstaan de meeste belijders een trapsgewijze heiligmaking en het wordt zelfs door de meeste refo-dominees geleerd. Volgens zeggen zou je dan de oude mens allengskens moeten afsterven, maar waar precies de grens ligt, daar is men nog niet over eens. Maar geliefden, door heel die roomse afstervingsleer leven er duizenden miljoenen in de zonden, omdat zij de zonden allengskens te boven komen, want zo leren de huidige refo-dominees de heiligmaking is ten dele.

Maar weet u wat er aan mankeert als men de bekering op deze wijze leert? Dat men dikwijls niet eens gerechtvaardigd is.

Dezulken nemen Christus erbij voor de verlossing en in het stuk der dankbaarheid werpen zij Christus aan de kant, want heiligmaking is een opdracht en daarmee gaat het Refodom aan de slag, heel allengskens natuurlijk, en allemaal onder de vlag van ootmoed en nederigheid, en noem al die valse vlaggen maar op. Maar als je dezulken gaat prediken dat er voor Gods volk van een oude mens geen sprake meer is, dan hoor je de volgende dag de spottaal door het land gaan, want als je de oude mens in het graf van Christus preekt, dan zijn zij onbekeerd, omdat zij die oude mens van lieverlee willen afsterven, om zo een leven in de zonde te kerstenen.

Als het woord zuiver gepreikt wordt, zoals de Waarheid in Christus is, dan wordt dat slechts door de enkelingen verstaan en de rest wordt vervuld met afgunst en wrevel.

Weet je wat de omstanders zeiden toen de Heilige Geest was uitgestort? "Ze zijn vol zoete wijn."

Maar Petrus getuigde door de Heilige Geest: "Wordt behouden van dit verkeerd geslacht!" - 'Bekeert u!'

Ja, dat moet je eens tot een stervend mens zeggen: Bekeert u! Dat is geen blijde boodschap, maar de genadeslag.

Het Evangelie doet geen nut, zolang de mens de genadeslag niet ontvangen heeft.

Elke beweging van een stervend mens is tot zijn dood, maar toen viel genade vrij, want toen klonk het met kracht in hun zielen: "*...en een iegelijk van u worde gedoopt in den Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden; en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen.*"

De dood en de begrafenis aan onze oude mens en de uittrekking van het lichaam der zonde wordt hier in nauw verband gebracht met den Doop. Dopen betekent ondergaan, de oude mens gaat onder in de doop en de dood van Christus.

En die oude mens, geliefden, die komt niet meer boven, die is ten onder

en blijft ten onder. Liegt niet tegen elkander, dewijl gij uitgedaan hebt den ouden mens met zijn werken.

Dus voor Gods volk is die oude mens wijlen verleden tijd.

Een kind van God IS gestorven aan de oude mens (de eerste Adam onder de Wet) en heeft de nieuwe mens (de tweede Adam onder de genade) aangedaan. Paulus schrijft immers in 2 Korinthe 5:17: "*Zo dan, indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel; **het oude is voorbijgegaan**, ziet, het is alles nieuw geworden.*"

De oude mens is met Christus gekruist, ineens en voor altijd. Er staat geen oude mens op met Christus, maar een nieuw schepsel. Een kind van God is geen twee-mens, zoals doorgaans wordt geleerd, nee, hij is een nieuw schepsel in Christus en in zichzelf blijft hij vleselijk, verkocht onder de zonde. Hij is niet 50% vlees en 50 % Geest, nee, hij is 100% vlees en een volkomen nieuw schepsel in Christus.

De oude mens is niet meer, die is gestorven, en een mens die gestorven is, is niet af te sterven, want die is niet meer. Paulus zegt in Romeinen 7:24 niet: "Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen van de oude mens?"

Nee, want van die oude mens was hij reeds verlost door de dood van Christus en omdat hij door de Wet aan de Wet gestorven was. Paulus zegt in Rom. 7:24: "*Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen **uit het lichaam dezes doods?***"

Paulus was VAN de oude mens reeds verlost en nu wenst hij UIT het lichaam des doods verlost te worden, dat is het vlees, ofwel het lichaam der zonde.

De opstellers van de Catechismus hadden in vraag en antwoord 88 zorgvuldiger moeten omgaan met de verwoording der zaken. Er bestaat geen afsterving van de oude mens, maar wel een afsterving van het vlees, ofwel het lichaam der zonde.

De oude mens is niet het lichaam des doods, maar de gehele (gevallen) mens van nature. Die oude mens is met Christus gekruist. Dus van die oude mens der zonde, de oude Adam, is al Gods volk verlost, maar niet van het vlees, niet van het lichaam der zonde.

Paulus spreekt daarom van een verlossing UIT het lichaam deze doods. Dat komt ook duidelijk tot uitdrukking in hetgeen hij schrijft in 2 Korinthe 5:8: "*Maar wij hebben goeden moed, en hebben meer behagen om **UIT het lichaam uit te wonen**, en bij den Heere **IN te wonen.***"

Het lichaam van een kind Gods is een tempel van de Heilige Geest en over de oude mens zwaait de duivel de scepter. Als de oude mens sterft, verliest ook de duivel zijn macht over hem en dat alles door de dood van Christus.

De oude mens in zijn natuurstaat leeft in het vlees door de werken der Wet, dus in de zonde, en wordt geregeerd door de duivel en geoordeeld door de Wet, MAAR de nieuwe mens onder de genade leeft in het vlees door het geloof en leeft niet meer in de zonde.

Dat kan gewoonweg niet, omdat alleen de oude mens in de zonde leeft en van die oude mens is Gods kind verlost, ineens en voor altijd. Voor al Gods kinderen geldt: *"Ik ben met Christus gekruist; en ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij; en hetgeen ik nu **in het vlees leef, dat leef ik door het geloof** des Zoons van God, Die mij liefgehad heeft, en Zichzelf voor mij overgegeven heeft", Gal. 2:20.*

Paulus leeft in Christus en Christus in hem, "doch niet meer ik", dat is de oude mens, want die is dood!

Dus als we spreken over het afsterven van de zonde, dan zullen we eerst gestorven moeten zijn aan de oude mens onder de Wet. De oude mens kan de zonde niet afsterven, omdat hij geen nieuwe mens is noch heeft.

De oude mens weet niets van de opstanding van de nieuwe mens en de nieuwe mens weet niets van de afsterving van de oude, want die oude mens is een definitieve dood gestorven door de dood van Christus.

Dus de nieuwe mens sterft niet de oude mens af, maar legt de zonde af door de Geest. De oude mens in zijn natuurstaat staat onder het gezag van de Wet (Rom. 7) en Christus gaat geen geestelijk huwelijk aan met de oude mens, maar met de nieuwe mens die onder de genade is.

Christus trouwt geen tweemens, maar Hij trouwt met een zwarte Bruid in gemeenschap van goederen, gewassen en gereinigd in Zijn bloed. De Bruid van Christus heeft geen twee levens, want haar Leven is Christus alléén en zelf is zij enkel vlees, zo zwart als de tenten van Kedar.

De Wet is van kracht op de eerste man, op de oude mens, zolang die leeft. Als we aan de eerste man (de oude mens) gestorven zijn, zijn we vrij van de Wets des mans en dus ook vrij om een Ander te trouwen.

Welnu, we kunnen nooit in Christus roemen zolang onze oude mens leeft. Zolang de eerste man leeft, heeft de Wet het alleenrecht op ons. De oude mens is onder de Wet en komt nooit onder de genade. Pas als de eerste man gestorven is, zijn we vrij van de Wet. *"Ik ben door de Wet aan de Wet gestorven."*

Dat 'ik' moet dus de dood in, om in Christus levend gemaakt te kunnen worden. "Doden zullen horen de stem van de Zoon van God, en die ze gehoord hebben zullen leven", eeuwig leven. De zulken hebben geen oude mens meer, want de oude mens is gedood en vrij van de Wet des mans.

Dode zondaren staan op uit hun zondegraf door de levendmakende stem

van Christus. De oude Adam, de oude mens, de eerste man is gestorven aan het kruis. Het lichaam der zonde, dat is het vlees, blijft tot de laatste snik.

Tussen vlees en Geest staat nooit een is-gelijk-teken. Vlees en bloed zullen het Koninkrijk Gods niet beërven. Want wat uit het vlees geboren is, dat blijft vlees, maar wat uit de Geest geboren is door een geestelijke geboorte, dat blijft Geest. Gods volk is vlees en Geest en evenwel geen twee-mens.

Ze is geen oude mens en een nieuwe mens tegelijk, maar ze is vlees en Geest verenigd in 1 persoon. Vlees wordt nooit Geest en Geest wordt nooit vlees. Ook Christus is geen tweemens, maar Hij heeft twee naturen verenigd (niet gemengd) in 1 Persoon.

Zo-ook een kind Gods. Hij heeft een vleselijke natuur en is ook de goddelijke natuur deelachtig (2 Pet. 1:4), verenigd in 1 persoon. De Goddelijke natuur is de inwoning van de Heilige Geest en niet een of andere ingestorte kracht of hoedanigheid. Christus heeft ons vlees aangenomen en daarom leeft de levende Kerk in het (Zijn) vlees door het geloof.

Dus de Bruid van Christus bestaat niet uit een oude en nieuwe mens, maar uit een vleselijk ellendig mens die evenwel in Christus volmaakt rechtvaardig, volkomen heilig en zonder enige gebrek is.

De oude mens is afgelegd, opgebaard en begraven en de mens in Christus leeft in het vlees door het geloof des Zoons van God. Asaf zegt het zo mooi in Psalm 73:26: "Bezwijkt mijn vlees en mijn hart, zo is God de Rotssteen mijns harten, en mijn Deel in eeuwigheid."

Hij zegt niet: "Bezwijkt dan mijn oude mens...", nee, die was al bezwaken door de dood van Christus, maar zijn vlees, dat grote beest, ja, dat heeft hij afgelegd toen zijn vlees de laatste adem uitblies en hij eeuwig in God mocht ademen door de Heilige Geest.

Het lichaam der zonde is feitelijk het stoffelijk overschot van de oude mens, dus een ontziend lijk.

Als men over afsterving wil spreken, geldt dat dus niet de oude mens, want die IS gedood door de dood van Christus en OOK bevindelijk sterft Gods volk der Wet (Gal. 2;19).

Er zijn namelijk ook van die dominees die zich vergrijpen aan de plaatsbekleding van Christus, terwijl zij met zevenmijslaarzen over de bevindelijke wetsdood zoals -verwoord in Galaten 2:19- heen stappen. Velen leren dat zij door de afsterving der zonden minder vleselijk menen te worden. **Dat is Rome ten voeten uit!**

Als Paulus in Romeinen 7:14 schrijft: *"Want wij weten dat de Wet*

geestelijk is, maar ik ben vleselijk, verkocht onder de zonde", dan geldt dat voor de totale Paulus, altijd en overal, ja, tot zijn laatste snik.

Ik ben vleselijk; dat is niet mijn vroegere toestand, nee, ik zeg u hoe ik nu ben, na ontvangen genade.

Paulus zegt niet: Vroeger was ik vleselijk, nee, 'Ik ben vleselijk.'

En voorzeker, dat het waarheid is, dat die éne zonde, die wij van onze eerst-ouders hebben geërfd, niet slechts bij hen, die de duivel blijven toebehoren, - nee, maar ook bij de kinderen des lichts, een peilloze bron van alle gruwel, - dat zien wij ook in het leven van de bijbelheiligen.

Denk maar aan de moord en echtbreuk bij David (2 Sam.11), hoererij bij Juda en Thamar (Gen.38), onreinheid en ontucht bij Simson (Richt.16), en bij Lot, na uit Sodom gered te zijn (Gen.19), afgoderij en veelwijverij bij Salomo (1 Kon.11), hoogmoed bij Hiskia (Jes.39), dronkenschap bij Noach (Gen.9, Efez.5:18), verbittering en tweedracht tussen Paulus en Barnabas (Hand.15:39), huichelarij bij Petrus (Gal.2:13); onder de eerste christenen hoererij, onreinheid, schandelijke brand, boze begeerte, gierigheid, leugen en dieverij (Col. 3:5; Ef. 4:25,28; Ef. 5:3-5; 1Thess. 4:2-8) en bij de apostelen ontrouw aan hun Heiland (Matth.26:56); eindelijk, de bron van alle vleselijke werken, de hoofdzonde van alle zonden: - ongeloof bij Mozes (Num.20:10-12) en bij al de apostelen (Mark.16:11-14); en bij Elia (1 Kon.19:4), Job (Job 3), Jeremia (Jer.15:10 en 20:14) en Jona mismoedigheid over de leidingen Gods! De verloochening van Petrus, zijn veinzerij in Antiochie, enz. enz.

Ik ben vleselijk, dat hebben alle geroepen heiligen moeten ondervinden; dat zegt ook de apostel Paulus: "Wij weten dat de Wet geestelijk is, maar ik ben vleselijk!"

En even verderop zegt hij: *"Maar die vleselijk zijn, kunnen Gode niet behagen"*.

Paulus zegt, dat hij vleselijk is, dus kan Paulus Gode niet behagen.

Dat is zondermeer juist, en dezelfde, want Paulus kon als Paulus Gode niet behagen, want hij was vleselijk, en wat uit vlees geboren is, dat is vlees, dat is zondig en verdoemelijk voor God.

Maar hoe kan dan Paulus Gode behagen? Niet anders, dan als een arme en ellendige zondaar, net zoals de moordenaar aan het kruis de genade deelachtig is geworden. Heden zult gij met Mij; Hij voor ons, opdat wij zouden zijn, rechtvaardigheid Gods in Hem.

We zullen er eerst van zingen, en wel van de 89e Psalm, daarvan het 13e zangvers.

Gemeente, omdat de Wet geestelijk is en Gods volk vleselijk is, zo werpt Paulus met dit woord al Gods volk op één hoop, en verklaart hun allen, dat zij arme zondaars zijn; maar bovenal vertroost hij daarmee, door de liefde van Christus gedreven, alle belaste en aangevochten gemoederen; en onderwijst ons, dat wij toch eens voor altijd de Wet vaarwel zeggen, afscheid ervan nemen, aangezien wij die man het nooit meer naar de zin kunnen maken, noch met hem kunnen huishouden.

Want de Wet is geestelijk, uiterlijk en innerlijk en beslaat het gehele leven, doen en laten. En omdat de Wet geestelijk is, ben ik het niet. Ik ben vleselijk, verkocht onder de zonde.

Daar zit het nu altijd op vast. De mens na ontvangen genade werkt met zijn bekering en wordt onuitstaanbaar, maar als Petrus door de plankenvloer van zijn bekering gezakt is in de zaal van Kajafas, dan pas wordt hij vervaardigd om de pijlen des Almachtigen te schieten in het hart van des Konings vijanden, want vijanden worden met God verzoend door de dood en de doop Zijns Zoons.

Dat geldt dus ook voor al Gods volk.

Vele rechtzinnige predikanten doen voorkomen alsof Gods volk in het stuk der heiligmaking heiliger kan worden als zij in Christus is. Ook dat is Rome ten voeten uit en volmaaktheidsdrijfverij.

En die dwaalleer preekt men dan in het kader van de afstervingsleer, zoals verwoord in het antwoord op vraag 88 van de HC. Maar dat is puur rooms, want Gods volk wordt nooit 50% vleselijk, nog niet eens 99% vleselijk. Ze blijft 100% vleselijk en dus kan zij het lichaam der zonden niet afsterven zolang zij in het vlees verkeren.

Dat leert Paulus uitdrukkelijk in Romeinen 7:14 en dat is juist de hoogste stand in het leven der heiligmaking! Al die hooggeestelijke "regel des levens" dominees weten niet wat zij leren, noch wat zij bevestigen.

Klakkeloos een roomse afstervingsleer overnemen uit de HC, doet geen mens in Gods gunst. Paulus zegt: Al betrof het een engel uit de hemel; als hij het Evangelie niet verkondigt zoals ik u verkondigd heb, die zij vervloekt! (Gal. 1:8-9).

Goed, er kan onkunde in het spel zijn, maar niemand kan zich verschuilen achter het begrip onkunde als Gods Woord duidelijke taal spreekt en hierin keer ik me tegen de huidige theologie.

Heel die afstervingsleer van de oude mens is een miskenning van het volmaakte offer van Christus en ook een gebrek aan de doorleving van de bevinding zoals Paulus ervan spreekt in Galaten 2:19. *"Ik ben door de Wet der Wet gestorven, opdat ik Gode leven zou."*

De zonden haten en vlieden, zoals het antwoord op vraag 89 van de HC ons leert, dat is bijbels, want het geloof brengt strijd mee tussen vlees en Geest. ALS dat maar in het kader geleerd wordt van het gestorven ZIJN aan de zonde.

Gods Woord leert in Romeinen 6:2: *"Wij die der zonde gestorven zijn (!), hoe zullen wij nog in dezelve leven?"*

En Romeinen 6:2 ligt ten grondslag aan de dood van Christus. Dat kunnen we lezen in Romeinen 6:10: *"Want dat Hij gestorven is, dat is Hij der zonde eenmaal gestorven; en dat Hij leeft, dat leeft Hij Gode."*

En dan zegt Paulus er direct achteraan in het volgende vers, hetgeen we onlangs overdacht hebben: **"Alzo ook gijlieden, houdt het daarvoor, dat gij wel der zonde dood zijt, maar Gode levend zijt in Christus Jezus, onzen Heere."**

Dus door de dood van Christus is de oude mens onder de Wet gestorven en wij in Hem, tenminste, als we Christus toebehoren door een waar zaligmakend geloof. Maar wij zijn niet alleen de oude-mens-dood gestorven, wij zijn ook der zonden gestorven.

En om die reden zegt Paulus in Romeinen 7:17: *"Ik dan doe datzelve nu niet meer, maar de zonde die in mij woont."*

En dat geldt alleen en uitsluitend voor Gods ware volk, want die zijn niet meer onder de Wet, maar onder de genade.

Hetgeen we ten aanzien van de roomse afstervingsleer van de oude mens op grond van de Schrift leren, wordt tot op de dag van vandaag miskend over de hele breedte van de gereformeerde gezindte.

En dat is ook de oorzaak van de kerkelijke verdeeldheid en zelfs de verdeeldheid onder de broeders van hetzelfde kruis, immers, als wij de oude mens (stervend) onder de genade plaatsen, dan strijdt God niet meer voor ons, maar tegen ons, omdat wij de Wet met het Evangelie vermengen en van Mozes een Christus maken.

De oude mens is de definitieve dood gestorven door de dood van Christus, hetgeen Paulus **bevindelijk(!)** verwoordt in Galaten 2:19: *"Ik ben door de Wet der Wet gestorven, opdat ik Gode leven zou."*

En in Romeinen 7:4 leert de Heilige Geest bij monde van Paulus de grond van deze zaak: *"Zo dan, mijne broeders, gij zijt ook der Wet gedood door het lichaam van Christus, opdat gij zoudt worden eens Anderen, namelijk Desgenen Die van de doden opgewekt is, opdat wij Gode vruchten dragen zouden."*

De Wet doodt niet iets, maar een persoon, dat is de oude (werkheilige) mens onder de Wet. In borgtochtelijke zin is dat Christus onder de Wet, opdat Hij degenen die onder de Wet verkeren, verlossen zou, zodat wij

de aanneming tot kinderen verkrijgen zouden.

Gods volk is geen oude mens, maar een nieuw schepsel in de opgestane Levensvorst. Gods volk leeft aan deze zijde van het graf nog wel in het lichaam der zonde en des doods en blijven 100% vleselijk, verkocht onder de zonde tot ons laatste snik, en tegelijk geheel rein en volmaakt heilig in de Volmaakte!

Dus al die hoorders werden middels de prediking van Petrus afgesneden uit het land der levenden en kwamen als verloren zondaren openbaar.

Petrus zaaide niet onder de doornen, maar zaaide al die mensen in een weltoebereide aarde. En toen al dat zaad in de aarde viel, riepen zij uit: *"Wat zullen wij doen, mannenbroeders?"*

Dat zaad was dus nog niet gestorven, want die mensen wilden nog wat doen. En dan luidt het antwoord van Petrus: "Bekeert u....!"

En met dat bevel gingen al die hoorders de dood in, want als het moet, is niemand die het doet.

"Als het zaad in de akker niet valt en sterft, zo brengt het geen vrucht voort."

Dus al die hoorders werden gezaaid in een weltoebereide aarde en op het bevel van bekering stierven zij aan hun laatste poging om nog wat te zullen doen, en dan preekt Petrus de doop in de dood van Christus tot vergeving der zonden.

"En een iegelijk van u worde gedoopt in den Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden."

En een iegelijk van u worde ondergedompeld in de dood en begraven in het graf van Christus. En als al die mensen in het graf van Christus liggen, dan predikt Petrus hen de belofte, welke belofte?

Namelijk, de belofte die tevoren is verhaald uit Joël. 2:28, en ook krachtens het verbond Gods, dat God met Abraham en zijn Zaad gemaakt heeft. De uitspraak van Petrus: "U komt de belofte toe" is de belofte zelf niet, maar een verwijzing naar de belofte uit Joël 2:28.

Petrus staat hier niet het aanbod van genade te preken, maar de voorrechten van het verbond! Die belofte uit Joël 2:28 heeft NIETS met een vrij aanbod van genade te maken, maar wel alles met de voorrechten van het genadeverbond, dat ook de heidenen geopenbaard is, omdat Christus de middelmuur des afscheidsels heeft gebroken (Ef. 2:14).

Nu maakt een heenwijzing naar de voorrechten van Gods verbond geen mens zalig, en daarom preekte Petrus al die mensen de dood in met het bevel: "Bekeert u!" Op dat bevel gingen die mensen dan ook niet aan het werk, maar stierven der Wet, zoals het zaad in de weltoebereide aarde

valt en sterft, opdat zij Gode leven zouden door het geloof. "...en een iegelijk van u worde gedoopt in den Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden."

"Want u komt de belofte toe, en uw kinderen, en allen, die daar verre zijn, zo velen als er de Heere, onze God, toe roepen zal."

Dopen geschiedt op Gods bevel en de belofte van het verbond komen zowel de gedoopte ouders als de gedoopte kinderen toe. *"Want u komt de belofte toe, en uw kinderen...."*

Die belofte heeft God Abraham gegeven, opdat in hem (krachtens het beloofde Zaad, Christus), alle geslachten des aardbodems gezegend zouden worden. Op grond hiervan zegt Petrus: "U en uw kinderen!"

Voor de kinderen van de gelovigen geldt hetzelfde als hetgeen God tot Abraham gezegd heeft: *"Ik zal Mijn verbond oprichten tussen u en tussen Mij en tussen u en tussen uw zaad na u in hun geslachten, tot een eeuwig verbond, om u te zijn tot een God en uw zaad na u"*.

God bepaalt wie Hij uit het getal verbondskinderen zal roepen met een inwendige roeping en wie niet, *want u komt de belofte toe, en uw kinderen, en allen, die daar verre zijn, zo velen als er de Heere, onze God, toe roepen zal."*

En dat zijn uitsluitend degenen die God ertoe roepen zal in de tijd met een krachtadige roeping. Met het laatste gedeelte van Handelingen 2:39, preekt Petrus de soevereiniteit van God in het kader van de uitverkiezing. God wil verbondsmatig handelen, dus in het kader van het verbond, maar in dat kader bepaalt God wie er krachtadig en inwendig geroepen worden en de anderen die wel (uitwendig) geroepen werden, maar in hun ongeloof volhardden, gingen om eigen schuld verloren, want God handelt zonder aanzien des persoons.

Petrus kon Christus echter niet in het hart van al die mensen leggen, zoals sommige dominees in onze dagen wel pretenderen te kunnen. En daarom geeft Petrus Gode de eer en laat God GOD!

"Zovelen als de Heere onze God toeroepen ZAL."

En degenen die geroepen werden met een krachtadige inwendige roeping namen zijn woord gaarne aan.

"Aannemen" betekent hier "ontvangen", want er bestaat geen aannemen zonder de schenking. Als je iets in ontvangst neemt, is er sprake van een schenking (=toepassing). De schenking is Christus in de toepassing en de aanneming ziet op het geloof. Ik ben wellicht wat systematisch, maar omdat velen in onze dagen met zevenmijlslaarzen over de stukken heenstappen, ben ik genoodzaakt de bijbelse exegese van de tekst aan te tonen.

"Die dan zijn woord gaarne aannamen..."

Het woordje "Woord" betekent Logos in het Grieks en dat betekent Christus, het vleesgeworden Woord.

Aan al die mensen werd Christus geopenbaard in de toepassing en toen dat gebeurde, konden die mensen onmogelijk weigeren om in een toegepaste Christus te geloven en Hem aan te nemen door het geloof.

"Gaarne aannemen", is alleen mogelijk als er van een zaligmakende toepassing van de gerechtigheid van Christus sprake is.

Dus u ziet, dat Petrus hier niet doet aan algemene verzoening.

Ook plaatst hij het geloof niet voor de schenking, maar zaait in een weltoebereide aarde, terwijl de Heilige Geest het werk doet, zowel ten aanzien van het sterven van het gezaaide zaad, als in de schenking van Christus en Dien gekruisigd.

Op de Pinksterdag staan de mensen niet in de rij om Jezus aan te nemen, dat laten we aan stichting IJDAAR over.

Op de Pinksterdag liggen er alleen verdoemelingen hun hellevaart in te wachten en dan vallen al die doorstoken mensen door de trechter van het graf van Christus in het vrije van Gods welbehagen, van onder eeuwige armen in Christus' hart.

Dat is rechtvaardigmaking en de doop die daarop volgde, staat in het kader van de rechtvaardigmaking. De doop staat in het kader van de vergeving der zonden, in een zendingssituatie welteverstaan. In een zendingssituatie worden er eerst volwassenen gedoopt en daarna ook de kinderen van de ouders die tot het geloof gekomen zijn, omdat zij in de gelovige ouders of ouder geheiligd zijn.

We hebben onlangs een uitgebreide weerlegging geschreven tegen de tegenstanders van de kinderdoop. Die gaan we hier niet herhalen, maar op de Pinksterdag komt duidelijk openbaar dat de kleine kinderen der gelovigen gedoopt moeten worden, omdat ook hen de belofte toekomst, die God aan Abraham gezworen heeft.

De dopersen brengen het geloof in stelling, maar dat is een onhoudbare stelling, want de belofte aan Abraham gezworen veegt het geloof als grond van de doop tegen de grond, omdat de belofte er eerder is dan het geloof. De beloften maken het geloof en niet andersom.

Geliefden, we gaan weer eindigen.

Ik kan het u gelukkig niet aan u verstand praten. Het is vrije genadewerk en daarin doet de mens niet mee.

Als de mens het voorwerp van Gods liefde in Christus is, mag hij toekijken, achteraan komen, volgen en Hem aanbidden, die het ganse

werk der zaligheid alleen doet.

De discipelen op de Olijfberg hadden het voor het toekijken, toen Christus ten hemel voer; ze mochten Hem nakijken en Hem aanbidden, omdat Hij zo onbegrijpelijk wonderlijk is, zo onbegrijpelijk goed is, zo onbegrijpelijk oneindig barmhartig is voor een dode hond die ik ben.

Amen.

Slotzang: Psalm 107:16, 22.

13. Petrus hersteld in de genade en in zijn ambt

Voorzang: Psalm 143:2, 4, 7 en 10

Schriftlezing: Johannes 21

Gemeente, de tekst voor de prediking kunt u vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte, in Johannes 21, daarvan het 17^e vers, die wij nogmaals met u lezen:

“Hij zeide tot hem ten derden maal: Simon, zoon van Jonas, hebt gij Mij lief? Petrus werd bedroefd, omdat Hij ten derden maal tot hem zeide: Hebt gij Mij lief, en zeide tot Hem: Heere! Gij weet alle dingen, Gij weet, dat ik U liefheb. Jezus zeide tot hem: Weid Mijn schapen.”

Gemeente, met de hulp des Heeren wensen wij u hedenavond te bepalen bij het herstel van Petrus, zowel in de genade als in zijn ambt, welke wij aan de hand van drie gedachten met u wensen te overdenken:

1. De liefde van Christus tot Petrus

2. De liefde van Petrus tot Christus

3. Dezelfde vraag driemaal in liefde gesteld

Geliefden, we hebben het antwoord op de vraag van Christus aan Zijn discipelen: *“Kinderkens, hebt gij niet enige toespijs”*, opgelezen en dat antwoord was nors en kort *“Neen!”*

De discipelen van Christus waren wel ervaren vissers, maar ze hadden die nacht achter het net gevestigd en niets gevangen. Ze waren niet uit winstbejag die nacht uit vissen gegaan, nee, maar vanwege hun Christusgemis en ledigheid des harten.

Christus was hun Leven geworden en als het Leven gaat wijken dan is dood en verderf het mijne.

Zo was het ook met de discipelen gesteld, want zij waren levende kinderen Gods, maar in het kindschap in ligt het leven niet, nee, dat is wel een troost, maar het leven is Christus en Christus alleen.

En als de morgen is aangebroken, hebben zij nog geen visje gevangen.

Kunt u het voorstellen? Deze Galilese ervaren vissers hadden de gehele nacht gevestigd en niets gevangen.

Ja, als je tot visser der mensen geroepen bent, moet je zelf eerst uitgevestigd raken om door de dwaasheid der prediking vissen te vangen in het net

van het Evangelie.

Als je tot visser der mensen geroepen bent, moet je al je eigengemaakte hengels inleveren, en alleen en uitsluitend het Woord erin werpen, want het heeft Gode behaagd, door de dwaasheid der prediking, zalig te maken, die geloven.

Het leek wel alsof deze ervaren vissers zelf gevangen zaten in het net van ongeloof en vertwijfeling, want als je het Beste moet missen, blijft het slechtste over en dat was niet hun lege visnet, maar hun ongelovige hart.

En toen ze met het schip en het lege visnet naar de oever voeren om af te meren, zagen zij een Vreemdeling op de oever van het meer van Tiberias staan, die hun aandacht trekt.

Maar op de vraag van die Vreemdeling of zij niet enige toespijs hadden, krijgt die Vreemdeling een kort en nors antwoord te incasseren, namelijk “Neen.”

Ja, als ervaren vissers kom je er niet zo gemakkelijk ruiterlijk voor uit dat je niets gevangen hebt, want dan heb je de kans om te worden uitgelachen.

Maar die Vreemdeling lacht het niet uit, nee, Hij geeft hen een advies: *“Werpt het net aan de rechterzijde van het schip, en gij zult vinden.”*

Het advies van deze Vreemdeling druiste regelrecht tegen alle visserswetten en evangelisatiecommissie-regels in, maar de discipelen konden het bevel van deze Vreemdeling niet wederstaan en zij wierpen het net aan de voor hen volstrekt verkeerde zijde van het schip en zij ving. En dan staat er: *“...en konden hetzelfde niet meer trekken vanwege de menigte der vissen.”*

Ja, als zij die grote wonderbaarlijke vangst gadeslaan, dan gaat er bij Johannes een licht op en krijgt hij te geloven dat die Vreemdeling de Heere Jezus is.

En als hij Petrus daarop opmerkzaam maakt, stapt Petrus pardoes overboord, want hoewel hij zijn Meester verloochend had, kon hij Jezus in der eeuwigheid niet missen.

Petrus stapte niet overboord als een goede visser, laat staan als een trouwe discipel, nee, maar als een helverdienende zondaar.

Voor Petrus was er echter niets meer te verliezen, en hij wilde liever sterven aan de voeten van Christus dan nog 1 minuut buiten de nabijheid van Christus te leven.

Dat ging voor Petrus dwars door het water. Dat kon ook, want het was voor Petrus in de zaal van Kajafas al dwars door het vuur, ja, door de hel gegaan.

Dat zal een ontmoeting geweest zijn, geliefden.

Maar toch geloof ik op grond van de Schrift, dat dit niet de eerste ontmoeting tussen Christus en Petrus geweest is, na de opstanding van Christus. In het eerste vers hebben we immers gelezen dat Christus Zich **wederom** aan Zijn discipelen openbaarde aan de zee van Tiberias. Al op de opstandingsdag, op de eerste dag der week in de avond, had Christus Zich al aan Zijn discipelen geopenbaard.

En in Lukas 24:34 lezen we, dat de Emmausgangers in bijzijn van de discipelen uitroepen: *“De Heere is waarlijk opgestaan, en is van Simon gezien.”*

Christus heeft dus een persoonlijke ontmoeting met de gevallen Petrus gehad en hem weder hersteld in Zijn gunst en gemeenschap.

Daarom stapt Petrus zo vrijmoedig overboord als hij de Heere ziet staat, hier op het strand van Tiberias.

Opmerkelijk dat Christus Petrus opnieuw gaat beproeven in het bijzijn van de andere discipelen.

Het herstel van Petrus mocht namelijk niet voor de anderen verborgen blijven, want dat zou het gezag van zijn apostelschap kunnen schaden.

Ook de engel in het graf had aan de vrouwen gezegd dat zij de opstanding van Christus aan de discipelen moesten meedelen, in het bijzonder aan Petrus: *“Doch gaat heen, zegt Zijnen discipelen, en Petrus, dat Hij u voorgaat naar Galilea; aldaar zult gij Hem zien, gelijk Hij ulieden gezegd heeft.”*

En geliefden, die veel vergeven is, heeft veel lief, dat hebben we vanmorgen bij Maria gezien en dat komt ook in het leven van Petrus openbaar. Hij stapt niet uit overmoed overboord, nee, maar door de liefde van Christus gedreven.

Petrus was een man van uitersten, van grote hoogten en van grote diepten.

Het ene moment loopt hij op bevel van Christus op de golven en het andere moment zakt hij als een hopeloos verloren mannetje in de golven van ongeloof.

Het ene moment roept hij uit: Heere, al zullen zij u allen verlaten, ik niet”, maar het andere moment staat hij zijn Meester met vloeken en eedzweren te verloochenen.

Maar al die overmoed is Petrus hier volledig kwijt, want nu is het geen overmoed die Petrus drijft, maar de ware liefde.

Petrus was dikwijls haantje de voorste gebleken, maar hij was ook dikwijls als woordvoerder van de discipelen opgetreden, want als Petrus wat zei, dan staat er dikwijls bij geschreven: *“...desgelijks zeiden ook al*

de discipelen.”

Petrus was wel een leider gebleken, maar hij moest er eerst diep voor vallen om **dienaar** te worden en de lammeren van Christus te weiden met de onvervalste melk van het Evangelie en de schapen te hoeden in de grazige weiden van het Woord.

De discipelen hadden daartoe van Christus' wege al een roeping ontvangen. *"Zie, Ik zend u als schapen in het midden der wolven; zijt dan voorzichtig gelijk de slangen en oprecht gelijk de duiven. Maar wacht u voor de mensen: want zij zullen u overleveren in de raadsvergaderingen en in hun synagogen zullen zij u geeselen"*, Matth. 10:16-17. Met name Petrus had de waarschuwing van Christus -om voorzichtig te zijn gelijk de slangen- veel te licht opgenomen en dat heeft tot zijn diepe val geleid. De satan is er altijd op uit om Gods knechten te ziften als de tarwe, maar Petrus kon echter niet afvallen en dat was hem ook verzekerd, want Christus had voor hem en heeft voor al de Zijnen gebeden dat hun geloof niet zal ophouden.

De enige Autoriteit om discipelen te roepen en uit te zenden om het Evangelie te verkondigen is Christus.

Daartoe is geen kerk of paus gemachtigd.

Studenten die hun bekering en roeping tot het ambt niet op grond van de Schrift en op last van de enige Zender, Jezus Christus, kunnen verklaren, zijn een vloek voor de Kerk. Daarom gaat er van de huidige kerken niets meer uit, omdat het gros kansel en kerkeradbanken met 'vloeken' gevuld zijn.

God laat Zich echter niet beperken door afvallige ambtsdragers en blasfemische kerkorden, want Hij gaat door met het zaligen van zondaren tot de voleinding der wereld.

Als de kerken hun roeping niet meer verstaan, gaat God de kerken voorbij en haalt Hij de verminkten uit de heggen en stegen, opdat Zijn huis vol worde.

Christus heeft buiten de toenmalige gevestigde kerk om Zijn discipelen uitgezonden. Christus heeft aan het Sanhedrin namelijk niet gevraagd of Hij Zijn discipelen in de tempel mocht bevestigen en uitzenden, nee, want daarvoor was totaal geen plaats. Christus ging aan de instellingen Gods voorbij, want de Farizeeërs hadden van de Tempel een moordenaarskuil gemaakt (Matth. 21:13) en Gods gebod krachteloos gemaakt door hun inzettingen (Matth. 15:6). Als de instellingen Gods krachteloos gemaakt zijn door democratische kerkvormen, blasfemische kerkorden en prekerijen van vrede, vrede en geen gevaar, dan gaat Christus de kerken voorbij om de Zijnen te halen uit de heggen en stegen

der wereld! Dat is de huidige situatie.

Christus gaat door om Zijn Kerk te vergaderen van de vier windstreken der aarde.

Voor dat doel heeft God de profeten gesteld en daartoe heeft Christus Zijn discipelen geroepen en uitgezonden, en dat doet Hij nog, maar degenen die zich van God geroepen weten zijn van zichzelf zo gewillig niet om voor Hem uit te gaan.

We zien het bij Jona, de profeet. God had hem bevolen om naar Nineve te gaan, maar Jona ging niet, nee, hij nam een schip en liet zich naar Tarsis verschepen.

Tegenwoordig staan ze in de rij om dominee en ouderling te worden, alsof het om een goed betaalde baan gaat. De zulken worden massaal over het paard getild, ingezegend door de mensen, maar God heeft ze niet begeerd.

Paulus traktement bestond o.a. in 40 stokslagen min 1, en om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien, maakte hij tenten, waarvoor hij eigenlijk heel de tijd niet had. Nu moeten ze zo nodig promoveren op dodemanshersen, maar de discipelen waren ongeleerde mensen van God geleerd en bekeerd.

En als de discipelen van Christus het net vol vissen op het strand getrokken hadden, zagen zij al vissen bereid liggen op het kolenvuur.

Christus heeft niemand nodig om Zijn Koninkrijk uit te breiden en om de eer des Vaders te verhogen, want de eer des Vaders is door Hem ten volle verhoogd, en voor de goddelozen die Hij van de Vader ontvangen heeft tot Zijn erfdeel, is Hij te Zijner tijd gestorven.

En nu zien de discipelen dat Christus al een maaltijd voor hen bereid heeft, want Christus is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen en Zijn even te geven tot een rantsoen voor velen. Gods volk wil aanvankelijk wel met Christus ten strijde trekken, net zoals Petrus te kennen had gegeven, maar nu mag Petrus met de anderen aanzitten om van de vissen te eten, die Christus voor hen gevangen en bereid had.

"De buit van 't overwonnen land, viel zelfs de vrouwen in de hand, schoon niet mee uitgetogen."

Dat geldt in de eerste plaats voor de geroepen knechten des Heeren in het bijzonder en ook voor Gods volk in het algemeen. Christus heeft de pers alleen getreden en niemand van de volkeren was met Hem, ook Zijn discipelen niet.

En dan mogen de discipelen ook van de 153 grote vissen een deel aanbrengen die zij op het wonderlijke bevel van Christus gevangen hadden in de weg van de onmogelijkheid.

Hiermee had Christus hen willen leren dat zij zonder Hem niets konden doen. Het middagmaal had ook een diepere betekenis. Dat Christus het middagmaal houdt met Zijn discipelen en ook met Petrus, is ook een teken van de verzoening, in het bijzonder voor Petrus.

En als zij op het strand van de zee van Tiberias bijeen zaten als de 1 Heilige, Algemene, Christelijke Kerk, waarvan Christus het Hoofd is, en het middagmaal genomen hadden, dan richt Christus Zich tot Petrus, met de woorden: *“Simon, zoon van Jonas, hebt gij Mij liever dan dezen?”*

Christus noemt hem niet Cefas, noch Petrus, de naam, dien Hij hem had gegeven, de rots Petrus op wie je bouwen kon, nee, dat was een illusie gebleken.

Christus noemt hem bij zijn oorspronkelijken naam: Simon. Simon is Simeon, dat betekent: ‘gehoord’.

Nou, Petrus had luid en duidelijk van zich laten horen in de zaal van Kajafas, nogwel met vloeken en eedzweren.

Maar dat verwijt de Heere Jezus Petrus niet naar, nee, hij stelt Simon Petrus een vraag.

Simon, hebt gij Mij liever dan al deze discipelen? Hebt gij Mij meer lief, dan Jakobus en Johannes, uw hartevrienden, of Andreas, uw natuurlijke en geestelijke broeder?

Christus komt hier met het grote gebod, namelijk God liefhebben boven alles, boven de liefde tot de naasten, boven de liefde tot de broeders.

Voor die toets worden wij allen hedenavond geplaatst, want het gaat hier in de eerste plaats niet over Petrus, maar over u en mij.

Christus vraagt hier niet: Hebt gij Mij lief, maar: *“Hebt gij Mij liever dan dezen?”*

Zouden wij deze vraag bij God vandaan positief kunnen beantwoorden?

Hebt gij Mij liever dan dominee’s en kerken binnen en buiten verband?

Hebt gij Mij liever dan al uw vrienden, ja, dan vader, moeder, broer, zus, ja, liever dan vrouw en kinderen? Hebt gij Mij liever dan buitenbijbelse kerkwetten en menselijke kerkorden? Hebt gij Mij liever dan de traditie van mensen, kerken en volkeren?

Men kan iedereen liefhebben, maar als de liefde van Christus ontbreekt, dan ben je een vervloeking, met al je zogenaamde liefde.

Paulus leert in 1 Korinthe 16:22: *“Indien iemand den Heere Jezus Christus niet liefheeft, die zij een vervloeking!”*

Geliefden, zijn we al voor God geworden die we al zijn, namelijk een vervloekte? Zijn er nog verloren zondaars in ons midden, die niet alleen krachtens de eis der Wet vervloekt zijn geworden, maar ook ten aanzien van ontbreken van de liefde jegens Christus?

Als je onder de prediking van het Evangelie in je onbekeerdheid volhardt, ben je dubbel vervloekt. Voor onbekeerlijkheid is geen enkel excuus, want Christus is tot een vloek geworden, opdat vervloekten de zegen zouden beërven. Zo had Petrus zich leren kennen, als een dubbel vervloekte godloochenaar, toen hij in de eeuwige liefdesogen van Christus keek in de zaal van Kajafas.

Ja, toen ging Petrus als een vervloekte zondaar naar buiten, om zich leeg te wenen vanwege het feit dat hij zoveel kwaad tegen zoveel goed bedreven had.

En nu die vraag: *“Simon, zoon van Jonas, hebt gij Mij liever dan dezen?”*

“En Petrus zeide tot Hem: Ja, Heere! Gij weet, dat ik U liefheb.”

Petrus antwoordt Christus niet in overmoed, maar doet een beroep op de alwetendheid van Christus. *“Gij weet het, Heere, dat ik U liefheb. Dat is U op het volmaaktst bekend.”*

God kinderen mogen weleens een beroep doen op Gods alwetendheid, ook ten aanzien van de schuld, omdat ze niets te verbergen hebben. Maar ook ten aanzien van hetgeen de Heere in Christus gewerkt heeft in hun leven.

“Ja, Heere, u weet nog beter dan ik het zelf weet, dat ik u liefheb, want daar bent U Zelf de Bewerker van.”

Christus dan zeide tot hem: *“Weid Mijn lammeren.”*

Niet uw lammeren, Petrus, maar Mijn lammeren. Stel uw hart op de kudde om het aangezicht van Mijn lammeren te kennen.

Petrus krijgt optie over de kudde waarvan Christus de Opperherder is.

Dat zou je toch zo’n man niet meer toevertrouwen? Zo’n man kun je toch nooit meer vertrouwen?

Ja, zo kijken de rechtzinnige kerken ertegenaan, maar de Heere handelt gans anders. Christus vertrouwt Zijn kudde aan Petrus toe, omdat Hij hem daartoe geroepen heeft. Christus heeft, toen Hij Petrus vergaf, hem het kostbaarste toevertrouwd, dat Hij op aarde had, namelijk Zijn kudde. De diepgevallenen Petrus wordt hersteld in het hoogste ambt, namelijk om opziener te zijn over het erfdeel des Heeren.

U ziet, Christus Zelf houdt Zijn kerk in stand.

Overall hoor je belijders zeggen en schrijven dat God Zijn Kerk in stand houdt, maar dat kan alleen gezegd worden door de diepgevallenen Kerk met een hoofdletter, want die weten het bij ondervinding. Dat God Zijn Kerk met een hoofdletter in stand houdt, wordt dikwijls toegepast op de kerk met een kleine ‘k’, maar dat is louter een denkbeeld van algemene verzoening.

God heeft nergens in Zijn Woord geopenbaard dat Hij kerkelijke

denominaties in stand houdt. Hij houdt Zijn gemeente in stand, en de gemeente van Christus betreft de 1 Heilige, Algemene Christelijke Kerk, ofwel de levende Kerk. De tucht die Christus op Petrus toepast, past Hij alleen toe op Zijn gevallen kinderen. Petrus had Christus in het openbaar verloochend en nu wordt Petrus openbaar hersteld in zijn ambt en bevestigt in zijn kindschap. Petrus werd door Christus hersteld in zijn ambt als apostel, terwijl Judas zich had verhangen.

Weet u wat de schenker tegen Farao zegt over Jozef en de bakker: “Mij heeft hij [Jozef] hersteld in mijn staat, en hem [de bakker] gehangen.”

De schenker werd hersteld aan het hof van Farao en de bakker werd opgehangen. Christus heeft Petrus hersteld in zijn staat en Judas was de zoon der verderfenis.

Dat is Gods vrijmacht, want de Heere zegt: *“Jakob heb Ik liefgehad en Ezau heb Ik gehaat.”*

Behouden worden is vrije genade, maar verloren gaan is eigen schuld. Wij maken geen onderscheid, God maakt onderscheid.

De uitverkiezing is echter geen afschrikleer, maar een troostleer voor de levende Kerk, want er is geen afval der heiligen.

De gevallen Petrus wordt echter niet goedkoop hersteld, want dan klinkt het ten tweede male: *“Simon, zoon van Jonas, hebt gij Mij lief? Hij zeide tot Hem: Ja, Heere, gij weet, dat ik U liefheb. Hij zeide tot hem: Hoed Mijn schapen.”*

Ook dit keer doet Petrus een beroep op de alwetendheid en dan wordt Petrus de zorg van de schapen toegedragen. Niet alleen de zorg over de lammeren, maar ook de zorg over de schapen. Hij moet ze weiden en hoeden. Weiden is voeden en onderwijzen en hoeden is leiden en regeren.

Petrus wordt echter niet als heerser over de Joodse Kerk gesteld, zoals de paus zichzelf aanmatigt, maar als dienaar. De paus pretendeert de plaatsvervanger van Christus te zijn op aarde en om die reden is hij de Antichrist. De opeenvolging van pausen vromen de Antichrist. De laatste paus zal erger zijn dan de eerste en erger dan al de andere pausen. De paus is de mens der zonde, zoals hij getekend is in 2 Thess. 2.

Petrus wordt dus als dienaar over de kudde van Christus gesteld en niet als een heerser.

Dat het herstel van Petrus in der waarheid was, blijkt wel uit hetgeen Petrus in zijn eerste zendbrief schrijft aan de gemeente van Christus. *“De ouderlingen, die onder u zijn, vermaan ik, die een medeouderling, en getuige des lijdens van Christus ben, en deelachtig der heerlijkheid, die geopenbaard zal worden: Weidt de kudde Gods, die onder u is, hebbende*

opzicht daarover, niet uit bedwang, maar gewilliglijk; noch om vuil gewin, maar met een volvaardig gemoed; noch als heerschappij voerende over het erfdeel des Heeren, maar als voorbeelden der kudde geworden zijnde. En als de overste Herder verschenen zal zijn, zo zult gij de onverwelkelijke kroon der heerlijkheid behalen”, 1 Pet. 5:1-4.

Dus Petrus heeft de opzieners over de kudde van Christus hetzelfde geleerd, zoals hij het zelf van Christus geleerd heeft bij de zee van Tiberius. Petrus noemt zichzelf wel een medeouderling, en dat was hij ook, maar hij was ook een apostel en het apostelschap is eenmalig en uniek, omdat de apostelen, tenminste een deel ervan, tot de bijbelschrijvers behoorden. Het apostelschap was hen toebetrouwd en zij waren door Christus persoonlijk aangesteld als apostel.

Paulus zegt hiervan dat hij het Evangelie der voorhuid toebetrouwd was, gelijk aan Petrus dat der besnijdenis. *“Want Die in Petrus krachtelijk wrocht tot het apostelschap der besnijdenis, Die wrocht ook krachtelijk in mij onder de heidenen.”*

Rome heeft de woorden van Christus misbruikt als Hij zegt: “Op deze Petra zal Ik Mijn gemeente bouwen.”

Daaruit heeft Rome valselijk afgeleid dat Petrus een oppermachtige heerschappij over de Kerk is gegeven en op die vervalsing heeft Rome haar hele afgodische pausdom gebouwd. Dat kindermisbruikende Rome zal zich nog 1 keer verheffen tegen God en Zijn Gezalfde, maar dan zal Rome vernietigd worden.

Gemeente, na deze noodzakelijke voorafsprake zijn we gekomen tot de tekst van onze overdenking: *“Hij zeide tot hem ten derden maal: Simon, zoon van Jonas, hebt gij Mij lief? Petrus werd bedroefd, omdat Hij ten derden maal tot hem zeide: Hebt gij Mij lief, en zeide tot Hem: Heere! Gij weet alle dingen, Gij weet, dat ik U liefheb. Jezus zeide tot hem: Weid Mijn schapen.”*

Maar we zullen er eerst van zingen, en wel van de 73^e Psalm, daarvan het 12^e zangvers.

Gemeente, we hebben al gezegd dat het genadig herstel van Petrus geen goedkoop herstel was, want drie keer heeft Petrus zijn Meester verloochend en drie keer vraagt Christus naar zijn liefde; drie keer wordt hij bij herhaling herbevestigd in zijn ambt als apostel.

In de eerste en tweede vraagstelling gebruikt Christus voor het woord liefde, het woord ‘aga’pao’, hetgeen liefhebben betekent, maar in de derde vraagstelling bezigt Christus voor het woord liefde een ander

woord, namelijk 'phi'leo'. Dat betekent 'houden van.'

Christus raakt de diepste snaar van Petrus' genegenheid voor Hem aan en vraagt: "Simon, zoon van Jona, houd je nog van Mij?"

Ja, dan breekt het hart van Petrus van droefheid, want driemaal heeft hij de Heere verloochend en nu vraagt Christus voor de derde maal naar zijn liefde voor Hem.

En dan breekt Petrus door in het geloof, hij grijpt Christus aan in Zijn alwetendheid: *"Heere! Gij weet alle dingen, Gij weet dat ik U liefheb!"*

Voordat Petrus zijn Meester driemaal verloochenen zou, had Christus tot hem gezegd: *"Simon, Simon, de satan heeft ulieden zeer begeerd te ziften als de tarwe, maar Ik heb voor u gebeden, opdat uw geloof niet ophoude."*

En vanwege die voorbedding van Christus, breekt Petrus hier door in zijn geloof op de derde vraag van Christus "Simon, zoon van Jona, hebt gij Mij lief."

"Heere, Gij weet alle dingen! Heere, Gij weet dat ik U driemaal verloochend heb, maar toen U Zich omdraaide in de zaal van Kajafas, toen de haan voor de derde maal kraaide, toen heb ik mogen blikken in Uw eeuwige liefde voor mij en toen is mijn hart gebroken, vanwege Uw liefde voor zo'n monster als ik ben, dat ik het in die zaal vanwege Uw liefde voor mij niet meer kon uithouden, maar naar buiten ben gegaan, om bitterlijk te wenen over zoveel kwaads tegen zoveel Goeds bedreven. Heere, Gij weet al die dingen, ja, alle dingen, Gij weet dat ik u liefheb!"

O, geliefden, Gods volk moet soms zo diep vallen om te weten aan welk touw dat zij vastzitten, om het zo eens te zeggen. Petrus was een gevangene van Christus en was met het touw der genade aan Christus geklonken.

Petrus was ingesloten in de voorbedding van Christus en daarom kon hij niet afvallen. Wel gevallen, maar niet afgevallen.

Petrus mocht tegen al zijn in- en uitwendige vijanden zeggen: *"Verblijd u niet over mij, o mijn vijandin! wanneer ik gevallen ben, zal ik weder opstaan; wanneer ik in duisternis zal gezeten zijn, zal de HEERE mij een licht zijn."*

Kunnen wij dat Petrus nazeggen, geliefden?

Of kijken we laag op Petrus neer? Als dat het geval is, kent u geen genade. Al Gods kinderen weten wat het is om Christus te verloochenen en om Christus te verloochenen moet je Hem kennen.

De levende Kerk struikelt dagelijks in vele en de struikelende Petrus is welbekend in het leven van al Gods kinderen. Maar als Gods zwijgt in Zijn liefde, voor een doorbrenger en een albederver, na ontvangen genade, o, dan breekt het hart van de liefde en van het berouw, vanwege

de eeuwige liefde des Vaders, vanwege de eeuwige liefde des Zoons en vanwege de eeuwige liefde des Heiligen Geestes.

Dat herhaalt zich in het leven der genade en daarin raken Gods kinderen nooit ervaren, want steeds staan ze weer voor onmogelijke en onoverkomelijke bergen van schuld.

En als de Heere dwars door de onmogelijkheid die bergen van schuld weer vlak en die zeeën van ongerechtigheid droog maakt, dan zingen zij in God verblijd aan Hem gewijd van 's Heeren wegen.

We missen de Petrussen in onze dagen, want anders zou het bitterlijke geweest vanwege de ontrouw aan de zaak van Christus niet van de lucht zijn.

Petrus heeft zijn zonde bitterlijk moeten bewenen, maar het lijkt we alsof men in onze dagen daaraan totaal vreemd is. Als we niet gedurig in de schuld komen met al het onze, dan mogen we ons wel afvragen of we werkelijk van God bekeerd zijn.

Petrus zou zich wat dat betreft nergens in Neerlands kerken thuis voelen, want daar is geen plaats voor het kolenvuur van heiligmaking, dat door Christus bereid is, omdat de kerken vol staan met werkbanken waarop de werkheilige massa hun heilige huisjes in elkaar solderen en die te pronk zetten in de etalage van het naamchristendom.

Petrus was het beste op zijn plaats onder het kruis van Christus en daarvandaan heeft hij mogen preken dat de vonken eraf vlogen, zodat hij in 1 keer drieduizend grote vissen mocht vangen op de Pinksterdag.

Ja, want daartoe wordt hij door Christus hersteld en aangesteld, namelijk als dienaar, als apostel voor de gelovigen uit de besnijdenis, zowel de lammeren als de schapen.

Die Goddelijke roeping heeft Petrus altijd zwaar gewogen, nog zwaarder dan zijn zaligheid, want dat blijkt wel uit zijn krachtige zendbrieven, die hij heeft mogen optekenen door de onfeilbare inspiratie des Heiligen Geestes.

Petrus was een frontsoldaat in het leger van Christus, net als de andere apostelen dat waren, maar Petrus heeft de voorzichtigheid der slangen niet altijd even goed in acht genomen, waardoor hij zich kwetsbaar opstelde, zoals dat ook blijkt in Antiochië, waar hij zich van de heidenchristenen afkeert en met de Joden die in achting waren veinsde. Ja, en toen kreeg hij van Paulus een broederlijke bestraffing te incasseren die zo scherp was, dat hij voor de rest van zijn leven zijn mond houdt en alleen nog maar geschreven heeft.

Of dat helemaal letterlijk zo geweest is, hoeven we niet te onderzoeken, maar dat Petrus opnieuw finaal door zijn bekering is gezakt, is

onbetwist. Daarvan maakt hij zelf melding in zijn tweede zendbrief, hoofdstuk 3, de verzen 14 en 15, waar hij schrijft: *“En acht de lankmoedigheid onzes Heeren voor zaligheid; gelijkerwijs ook onze geliefde broeder Paulus, naar de wijsheid, die hem gegeven is, ulieden geschreven heeft; gelijk ook in alle zendbrieven, daarin van deze dingen sprekende; in welke sommige dingen zwaar zijn om te verstaan, die de ongeleerde en onvaste mensen verdraaien, gelijk ook de andere Schriften, tot hun eigen verderf.”*

Ja, zo ongeleerd en zo onvast heeft Petrus zichzelf leren kennen en daar weet al Gods volk wel van.

Dus nadat Christus voor de derde maal aan Petrus gevraagd had: “Hebt gij Mij lief”, dan mag Petrus deze vraag driemaal met “ja” beantwoorden. Petrus was dus geen man van ja en nee, nee, zijn ja was ja en zijn nee was nee.

Dus hoewel Petrus de voorzichtigheid der slangen weleens uit het oog verloor, kan hem niet verweten worden dat hij een vreemdeling was van de oprechtheid der duiven, want dat komt in zijn beantwoording op de vragen van Christus duidelijk openbaar.

Kijk, God kijkt niet naar vrachtwagens oud papieropbrengst, nee, Hij kijkt naar oprechtheid en een glaasje koud water voor een dorstige ziel.

Er is heel wat rechtzinnigheid in omloop, waarin de oprechtheid niet gevonden wordt.

Oprechtheid is te herkennen aan de waarheid. De oprechten hebben God lief. Petrus had Christus lief, omdat hij in Christus oprecht gemaakt was in de wedergeboorte.

Paulus noemt Timotheus zijn oprechte zoon in het geloof. Zo benoemt hij ook Titus. Oprechtheid is een van de hoofdkenmerken van het ware geloof. Het ware geloof wordt dan ook wel het oprechte geloof genoemd. Gods kinderen zijn de oprechten van hart. Nee, zo benoemen zij zichzelf niet, integendeel, maar ze zijn het wel, bij God vandaan en zo ziet God ze ook.

Weet u wat het Woord leert omtrent de oprechte van hart?

“Elke dwaas zal de schuld verbloemen; maar onder de oprechten is goedwilligheid om de zonden te bewenen en te belijden”, Spr. 14:9.

Die oprechte goedwilligheid zien we duidelijk in het leven van Petrus openbaar komen en ook hier op het strand van de zee van Tiberias.

Als Petrus voor de derde maal bevestigend geantwoord heeft op de vraag van Christus of hij Hem liefheeft, krijgt Petrus nog een nadere ambtelijke bevestiging, namelijk: “Weid Mijn schapen.”

De eerste bevestiging luidde: “Weid Mijn lammeren.”

De tweede bevestiging luidde: “Hoed Mijn schapen.”

En de derde bevestiging luidde: “Weid Mijn schapen.”

De orde is dus: Weiden, hoeden, weiden.

Lammeren weiden en tegelijkertijd de schapen hoeden en schapen weiden.

De lammeren voeden en onderwijzen, dat is: hen voeden met de onvervalste melk van het Evangelie; en ook de schapen leiden en regeren en hen voeden met vaste spijsen en nader onderwijzen in het woord der gerechtigheid.

Gods ware knechten zijn herder en leraar tegelijk. Voeden, leiden, onderwijzen en hoeden.

Daaraan kun je de ware knechten van God onderscheiden van de huurlingen, die zichzelf weiden en in tijden van gevaar de kudde aan zichzelf overlaten.

Huurlingen kunnen gemakkelijk onbekeerde huurlingen in het ambt bevestigen, maar echte herders, hoewel ze niet onfeilbaar zijn, leren de leer van Christus en wijken daarvan niet af, noch ter rechter- noch ter linkerhand, ook niet als het wat gaat kosten en het kan alles kosten, namelijk eer, naam en bestaan, maar dat alles heeft Gods ware volk al verloren in de dood en het graf van Christus.

Om daarin op te wassen, moeten Gods ware geroepen knechten dikwijls naar de diepte afsteken.

Om een goed krijgsknecht te zijn van Christus, moet men ontbering lijden. Het kind dat aan de borsten der vertroosting gelegen heeft, moet worden gespeend en opgroeien tot een man in Christus.

Zoals een getrouwe soldaat geoefend wordt om in allerlei ontberende omstandigheden te overleven en de vuurdoop moet ondergaan, zo moeten Gods geroepen getuigen de geestelijke vuurdoop ondergaan in het verlies van hun eigen bekering, opdat zij gesteld zouden worden onder het Oppergezag van de Opperbevelhebber over de ganse kosmos, Jezus Christus en dien gekruisigd.

Een krijgsknecht van Christus moet de honger en koude trotseren en niet aanpappen met het verwijfde christendom, dan achter de reformatorische geveltjes hun lasterpijlen schieten op de oprechten.

Een goed krijgsknecht van Christus moet allerlei ontbering lijden, door kwaad en goed gerucht, door eer en oneer, door bezaaide en onbezaaide wegen, dwars door het slagveld van de vijand zich een weg banen en de pijlen van laster en de vurige pijlen van de satan wederstaan en door het gepredikte Woord het hart van 's Konings vijanden treffen, opdat ze dodelijk gewond van het slagveld worden afgevoerd, naar het hospitaal

Bethesda, nee, naar de dodenakker van de oude Adam. Om daar met Christus begraven te worden, want dan zullen zij ook met Hem opstaan. Zo ronselt Christus Zijn soldaten, namelijk uit het rijk der doden, die Hij uit de dood doet herrijzen en hen oefent in de krijg om in Zijn Naam geduchte daden te doen.

Christus geeft Zijn volk en knechten een geestelijk militaire opleiding. Dat is een opleiding die zich in het verborgen afspeelt, en in het openbaar vergolden wordt. Christus oefent Zijn krijgsknechten in het gebruik van geestelijke wapens en Petrus kon zijn eigen zwaard voorgoed in zijn schede steken, *“want de wapenen van onzen krijg zijn niet vleselijk -zegt Paulus-, maar krachtig door God, tot nederwerping der sterkten.”*

Gods ware kinderen en knechten strijden niet onder de banier van een of andere kerkelijke denominatie, ook niet onder de banier van een of anderen sekte, ook niet in eigen naam, maar onder de banier van Koning Jezus. Ja, en dan kunnen de vonken eraf vliegen, want de krijgsknechten van Christus sparen geen vlees. Het zwaard van Christus druipet van het bloed, want er staat geschreven:

“Het zwaard des HEEREN is vol van bloed, het is vet geworden van smeer, van het bloed der lammeren en der bokken, van het smeer der nieren van de rammen; want de HEERE heeft een slachtoffer te Bozra, en een grote slachting in het land der Edomieten”, Jes. 34:6.

Ja, op alle hoge plaatsen in de woestijn zijn verstoorders gekomen; want het zwaard des HEEREN verteert van het ene einde des lands tot aan het andere einde des lands; er is geen vrede voor enig vlees.

Wee dien herder die het zwaard van Christus in de schede laat en van vrede spreekt en geen gevaar. Want er staat geschreven: *“Vervloekt zij, die des HEEREN werk bedrieglijk doet; ja, vervloekt zij, die zijn zwaard van het bloed onthoudt!” Jer. 48:10.*

Dus daar kunt u Gods ware getuigen aan herkennen, in het hanteren van het zwaard des Heeren om daarmee af te snijden dat zich tegen het Woord verheft en te doden degenen die buiten Christus het leven in eigen hand denken te houden. Er is een tijd om te doden, en een tijd om te genezen; een tijd om af te breken, en een tijd om te bouwen.

Dat geldt zeker voor de prediking van Wet en Evangelie.

Petrus heeft zijn roeping vervuld als een schuldige en onnutte dienstknecht, omdat hij geroepen was door de Getrouwe Getuige, Wiens eigen hij was.

Geliefden, we gaan weer eindigen, maar kent u die gang van Petrus? Daarvoor is geen bijzonder ambt noodzakelijk, maar wel het ambt der

gelovigen, die elk kind van God heeft.

Gods knechten zijn geroepen om discipelen voor Christus te maken, niet alleen hen te voeden, maar ook hen te onderwijzen en te oefenen in de krijg. Gods geoefende kinderen zijn geen papkinderen die nog aan de fles hangen, maar geroepen om ontbering te lijden, smaadheid te lijden, vijandschap te ondervinden, benauwdheden te doorworstelen, aanvallen van de duivel te incasseren en te pareren, doodlopende wegen te bewandelen en van het wonder te leven. Die beproevingen maken de theoloog en aan studeerkamergeleerden die alles uit de boeken stelen hebben we in onze dagen geen gebrek.

Theologie leer je niet op een universiteit, maar in de diepte van de beproeving, in wegen van omkomen en verloren gaan, opdat Christus de eer hebbe en geen ander.

We zitten nu met scheepsladingen aan over het paard getilde ambtsdragers opgescheept, die geen kennis hebben aan de hitte der verdrukking, maar altijd mooiweer spelen, omdat zij de ergernis van het kruis teniet gedaan hebben, opdat zij niet vervolgd zouden worden.

O, geliefden, ik kan u niet zeggen, hoe ik hieronder gebukt gaat. De hedendaagse betovering in de kerken kent geen grenzen, zodat zelfs Gods ware volk erin meegetrokken wordt, op en onder de kansel.

Maar geliefden, het kost vlees en bloed om in de leer van Christus te blijven, want vlees en bloed heeft het u niet geopenbaard, zegt Christus tot Petrus, maar Mijn Vader die in de hemelen is.

En om in die leer van Christus te blijven, dat kan alleen onder het kruis, onder het heiligend kruis, want anders zijn we er niet mee vertrouwd. Het ware geloof verkeert onder het kruis, want wie zijn kruis niet draagt, en Mij navolgt -zegt Christus- die kan Mijn discipel niet zijn. Op een andere plaats zegt Christus: *“Indien iemand tot Mij komt en niet haat zijn vader, en moeder, en vrouw, en kinderen, en broeders, en zusters, ja, ook zelfs zijn eigen leven, die kan Mijn discipel niet zijn.”*

O, geliefden, Gods ware kinderen onder het kruis worden hier door Christus van het mooiweer christendom onderscheiden. Voor het mooiweer christendom zijn er kerken genoeg, maar voor de discipelen van Christus is geen plaats in de kerkelijke herberg. Laat ons dan uitgaan buiten de legerplaats, Zijn smaadheid dragende.

Amen.

Slotzang: Psalm 45:2, 3.

14. De roeping der heidenen Petrus tot Cornelius gezonden

Voorzang: Psalm 22:12, 13

Schriftlezing: Handelingen 10

Geliefden, in afhankelijkheid des Heeren, wensen wij de roeping der heidenen en de zending van Petrus tot Cornelius de hoofdman te overdenken, plus het visioen van Petrus dat aan de roeping der heidenen vooraf ging, want met het heilsfeit van Pinksteren is niet alleen de Heilige Geest uitgestort, maar toen is ook de heidenzending ingeluid, zoals Christus die bevolen heeft in Mattheus 28:19 en die belofte is effectief geworden toen de Geest werd uitgestort op alle vlees op de Pinksterdag, dat we de vorige zondag hebben overdacht.

Filippus heeft op het bevel des Heeren een aanvang gemaakt met de heidenzending en is uitgezonden op de weg elke woest was, om een heidense Moorman het Evangelie tot zijn eeuwige zaligheid te verkondigen.

De apostelen waren toen echter nog in Jeruzalem, overeenkomstig het zendingsbevel van Christus, want de apostolische prediking van het Evangelie moest op bevel van Christus zijn aanvang nemen in Jeruzalem, vervolgens te Samaria en tenslotte tot aan het uiterste der aarde.

Dat is altijd de orde van zendingbedrijven, ook in onze dagen. Al ben je nooit door God te Jeruzalem (de gevestigde kerk) als getuige van Christus gesteld, hoef je ook niet Samaria (proselieten) te evangeliseren, laat staan om de heidenen te bepreken.

Het getal der apostelen was inmiddels vermeerderd met de komst van Paulus die krachtadig tot bekering gekomen was en door de Heere was afgezonderd tot de heidenzending. Opmerkelijk is evenwel dat niet Paulus, maar Petrus als eerste apostel tot de heidenen gezonden wordt, met name tot Cornelius de hoofdman, een kolonel over een regiment Italiaanse soldaten dat te Cesarea gelegerd was.

Van deze Cornelius staat geschreven dat hij godzalig en godvrezende was met zijn gehele huis.

Deze heidense officier was dus reeds tot geloof gekomen en had een waar beginsel van de rechte geloofskennis van God en Christus (Kantt).

Van deze Cornelius worden dan ook zijn geloofsvruchten vermeld, namelijk dat hij vele aalmoezen deed onder het volk en dat hij gedurig in gebed was.

Tot de plicht van het gebed zijn alle christenen gezet, maar bidden is niet louter een plicht, nee, het wordt terecht 'de ademtocht der ziel' genoemd voor de ware gelovigen. Een biddeloos leven is een goddeloos leven en dat feit wordt dikwijls en uitsluitend door Gods ware volk ingeleefd.

Doch deze Cornelius mocht het belangrijkste stuk der dankbaarheid rijkelijk in Christus beoefenen, maar hij bad niet tot God in algemene zin, want zijn bidden ging gepaard met vasten.

Deze Cornelius begeerde dus een zaak van God, namelijk om van Hem nader onderwezen te worden in de leer der zaligheid. Daarin zet deze heidense hoofdman menig christen beschaamd.

Cornelius was een levend lidmaat van de één heilige, algemene, christelijke Kerk en geen lid van een of andere kerkelijke denominatie zoals er in Nederland bij hopen gevonden worden.

Geen enkel oudvaderboek stond hem ter beschikking. Hij was van God Zelf bekeerd en door Hem onderwezen en begeerde nader onderwezen te worden en daarvoor was hij dagelijks in gebed.

Voor kerkmuurtjes was deze Cornelius immuun en met de leer van het Sanhedrin was hij in de dood uitgekomen.

God heeft een muur OM Jeruzalem gebouwd en wij hebben er talloze kerkmuren IN gebouwd.

Als God ooit nog terugkomt in NL, dan zullen eerst de kerkmuren geslecht worden en Gods ware volk -vanwege de vervolgingen- naar elkaar toe geslagen worden.

In onze dagen heerst er de kerkgodsdienst, maar aan die godsdienst was Cornelius ten enenmale vreemd. De kerkgodsdienst hangt aan elkaar van standpunten en meningen, waarmee je honderd jaar kunt worden en 10.000 tweede kamerdagen op je naam hebben staan, zonder het ooit van God te hoeven verliezen.

Cornelius daarentegen had Christus aan het kruis zien hangen in zijn plaats en toen Christus het Hoofd boog en de geest gaf, is de oude mens, Cornelius, met Christus gestorven en sindsdien leefde Christus in hem.

Aan de bekering van deze heiden is geen apostel te pas gekomen, daar is ook geen zendingsinstantie aan te pas gekomen, daar is God Zelf aan te pas gekomen in de openbaring van Christus en Dien gekruisigd.

Die man is gaan getuigen op de plaats waar God hem gesteld had, namelijk in zijn huis en onder zijn soldaten.

Dus als je personeel niet weet dat je bekeerd bent en daarvan geen getuigenis geeft, hoef je er niet over te piekeren dat je van God bekeerd bent, want anders zouden je kinderen en je personeel er niet zo werelds

bijlopen.

Ware Godsvrucht en Godsvreze drukt beslag af in je huis en zelfs onder wereldlingen in je nabije omgeving. Is dat niet het geval, kijk het dan allemaal nog maar een keer na.

Beter duizend keer betwijfeld dan één keer vergist en dat voor eeuwig. Ik zeg niet dat er geen verloren zonen en dochters kunnen zijn in gezinnen waarvan vader en/of moeder de Heere vreest, maar daar gaan er velen in onze dagen antinomiaans goedkoop overheen, met een beroep op de zonden van de bijbelheiligen.

Ik vrees dat zulke mensen een fatale vergissing maken, want ware gelovigen zijn lastdragers voor hun kinderen en voor hun personeel, juist als zij in de wereld leven.

Denk maar aan die uitziende en biddende vader van de verloren zoon. Die last krijg je op Gods tijd en wijze opgelegd en als je nooit een last krijgt opgelegd, moet je jezelf geen christen noemen, laat staan een evangelist.

Als Christus door de Heilige Geest in je leeft, is het onmogelijk dat de vruchten uitblijven. Is de Boom goed -en Die is uitnemend goed- dan zijn de vruchten ook goed. Zo was Cornelius ijverig in goede werken en gedurig in het gebed tot God, IN CHRISTUS!

Als Cornelius zo vastend voor God ligt te worstelen in 't gebed, krijgt hij onverwachts bezoek van Hogerhand, namelijk een engel.

Opmerkelijk is dat die engel eerst Cornelius ziet, voordat Cornelius die engel opmerkt, hoewel dat niet verwonderlijk is, want Cornelius lag plat op de grond in gebed voor God.

De engel moet Cornelius opmerkzaam maken op zijn aanwezigheid en noemt zijn naam, zeggende: "Cornelius!"

Gods volk wordt altijd bij de naam genoemd als God tot hen spreekt door Woord en Geest, want dat spreken Gods is geadresseerd. *"Ik heb u bij uw naam geroepen, gij zijt Mijn", Jes. 43:1b.*

De godsdienst hoeft zo niet geholpen te worden, want die helpt zichzelf en grijpt Christus en de belofte Gods van het bijbelblad en is om de toepassing niet verlegen.

Gods ware volk daarentegen is door Christus gegrepen en moet gedurig door Christus bij de rechterhand gevat worden, anders vallen zij in alle kuilen die er zijn.

Gods volk is het meest hulpbehoevende volk ter wereld, een bedelaarsvolk aan de troon der genade; 't meest biddende om een gebed.

Al die vormelijke gebeden, waarin je je eigen hoort bidden, daarvan

krijgt Gods volk een walg, ja, ze krijgen een walg aan zichzelf. Dat wordt Gods volk wel gewaar, hoor, want die ware bedelaarsgestalte groeit niet op eigen akker, maar is een vrucht uit de voorbidding van Christus.

Een geestelijke bedelaar bidt niet om van de bedelaarsstand te worden verlost, maar om erin gehouden te worden. Lazarus' begeerte om te eten van de tafel van de rijke man, was dus feitelijk beneden(!) zijn stand, want God had hem een beter lot bereid, namelijk om in de schoot van Abraham te zitten aan 's Konings tafel om zo eeuwig verzadigd te worden met Zijn Goddelijk Beeld.

En van die beloofde zaak was Cornelius geen vreemdeling. Hij was gedurig God biddende.

Dat is gezond in het Koninkrijk Gods, namelijk om als een heidense bedelaar bij God te bedelen om de vervulling van Zijn Eigen Woord. Zo lag Cornelius voor God, want het gaat God om God in de verheerlijking van Zijn Eigen werk en deugden.

En dan staat opeens die engel voor hem, die een boodschap van Godswege voor hem heeft.

Merk op mijn ziel, wat antwoord God u geeft. Hij spreekt gewis tot elk die voor Hem leeft!

Een ware bidder is om een Goddelijk antwoord verlegen, want hij weet zichzelf niet te helpen en roept tot God in elke zielenood. Van Cornelius kan dus -net als van Paulus- gezegd worden: "Zie hij bidt." Zo heeft God ook de gebeden van Cornelius in Christus aangenomen. Als God onze gebeden voor bidden houdt, dan is Zijn verhoring verzekerd. Aanvankelijk is Cornelius zeer bevreesd vanwege die plotselinge engelverschijning, immers, hij was geen Jood maar een heiden, hoewel een waar gelovige. Hij leefde echter nog buiten het verbond en was ongedoopt.

In Handelingen 10:31 verhaalt Cornelius aan Petrus dat een man hem verschenen is in een blinkend kleed.

Engelen zijn hemelse boodschappers, gediensstige geesten die Zijn Woord doen gehoorzamende de stem Zijns Woords. Cornelius valt met zijn vrees echter aan Gods kant en vraagt: *"Wat is het Heere?"*

M.a.w.: "Zeg maar wat het is, hoe het valle, valle het, want ik ben maar een blinde heiden en van Gods verbond gescheiden. Laat mij in de handen des Heeren vallen, wat de uitkomst daarvan ook is."

Cornelius is gans onwaardig en verdoemelijk in eigen oog voor God. Maar dan klinkt het antwoord van Godswege: *"Uwe gebeden en uwe aalmoezen zijn tot gedachtenis opgeklommen voor God."*

Op een andere plaats zegt Christus: *"Zal God dan geen recht doen Zijn uitverkorenen, die dag en nacht tot Hem roepen, hoewel Hij lankmoedig is over hen? Ik zeg u, dat Hij hun haastelijk recht doen zal."*

God is een Hoorder der gebeden en Hij verhoort op Zijn tijd. Nooit te vroeg en nooit te laat. Als het niet meer kan, volk, als het gans onmogelijk is, dan komt Hij. Daarom schrikt Cornelius zo, want hij had nooit kunnen denken dat God nog naar hem om zou zien, laat staan dat hij erop gerekend had dat God Zijn engel zou zenden om Zijn raad te openbaren en om Zijn wegen bekend te maken.

Cornelius is niet zozeer bevreesd voor die engel, maar voor de boodschap die God hem door die engel bekend wil maken. Cornelius vraagt dan ook niet: "Zeg, engel, wat voor boodschap heeft u voor mij?"

Nee, Cornelius richt zich direct tot God: "Wat is het Heere?"

In die vraag ligt onderwerping en Cornelius stelt zich onvoorwaardelijk op, wat de boodschap ook zijn moge. Hij zegt eigenlijk: "Is het mij tot oordeel, zeg het mij; is het mij tot voordeel zeg het me ook."

En dan krijgt Cornelius als antwoord op zijn gebed te horen dat God gedachtig geweest is aan zijn gebeden en aalmoezen, omdat zij in Christus door het geloof waren gedaan.

Hoort u het, er staat: "Tot gedachtenis", dus niet tot verdienste, maar tot gedachtenis.

God had de gebeden van Cornelius gehoord en nu ontvangt hij verhoring op het gebed, omdat God gedacht aan Zijn genade en Zijn trouw aan Isrel nooit krenkt.

Eén gedachte van God in Christus is de zaligheid voor Sion. Die moordenaar aan het kruis bad niet om gered te worden, want dat was hij totaal onwaardig geworden, maar hij bad slechts om één gedachte van Christus al was het ook in de hel. En die ene zaligmakende gedachte van Christus valt hem ten deel als Christus hem zaligt en rechtvaardigt met de woorden: *"Heden zult gij met Mij, in het Paradijs zijn."*

Een gegeven en ingegeven gebed dringt door tot in het hemelhof, want dan bidt de Heilige Geest in ons met onuitsprekelijke zuchtingen. De Heilige Geest bidt ons voor en Christus bidt voor ons. Wie het vatte kan die vatte het.

En de engel zeide tot Cornelius: *"Uwe gebeden en uwe aalmoezen zijn tot gedachtenis opgeklommen voor God."*

Sommigen leren dat Cornelius nog niets van de genadezaak afwist en nog niet in Christus geloofde, maar dat berust op buitenbijbelse inlegkunde en filosofische fantasie.

Zonder geloof kunnen we God niet behagen. Cornelius had niet uit verdienste gebeden en ook niet als een werkheilige adam aalmoezen gegeven, want dan was hij nooit verhoord geworden, maar heeft dat in Christus beoefend uit en door het geloof, als een onnutte dienstknecht, die slechts deed wat hij schuldig was te doen.

Het was Cornelius te doen om de wil van God te kennen, die hem aanvankelijk in Christus geopenbaard was geworden. Maar Cornelius begeerde nader onderwezen te worden in de leer van Christus en Zijn bevelen te onderhouden.

Van de Joden werd hij niet wijzer, want die preekten wel de Wet om die te doen, maar Cornelius heeft onder die wetsprediking enkel zijn verdoemenis opgeluisterd en toen heeft hij als een door de slangen gebeten heiden op de verhoogde Christus aan het kruis gezien en de uitgestorte genade in Zijn lippen ontvangen in de toepassing.

En in die genade en kennis van Christus wilde hij nader onderwezen worden om als een heidenchristen in het verbond Gods te worden ingelijfd.

Dan krijgt Cornelius van de engel te horen dat hij mannen naar Joppe moet zenden om Petrus aldaar te ontbieden, door wiens prediking de knopen zouden worden ontbonden en zijn zieleraadsels opgelost.

God bindt de Zijnen aan de middelen der genade en daarvan geeft de engel blijk, namelijk dat Cornelius die middelen moet aanwenden in de ontbieding van de apostel Petrus om door middel van zijn bediening te worden gesteld in het verbond Gods.

Zodra de engel vertrokken is, roept Cornelius twee van zijn soldaten, plus een soldaat die de Heere vreest, om hen af te zenden naar Joppe, waar Petrus motel had bij een lederbereider.

Cornelius was dus geen privé-christen en hield er ook geen privé-geloof opna, zoals het gros refo-christenen zich opstelt. Nee, hij straalde uit wat God erin gelegd had en was een getuigend christen, ook onder zijn soldaten.

Dat getuigenis had God gezegend voor zijn huis en ook onder de bende krijgslieden, genaamd de Italiaanse, want God handelt zonder aanzien des persoons.

Als je tot de bende van de Hell-Angels behoort, is het voor God niet onmogelijk om je tot Hem te bekeren, want God bekeert doorgaans de slechtsten uit de maatschappij, anders zou Hij mij voorbij gegaan zijn.

Cornelius was al door Gods Geest wedergeboren, alvorens hij op last van de engel Petrus ontbood om in zijn huis te komen preken.

Cornelius heeft niet bij de toenmalige dominees geïnformeerd wat voor

een man Petrus eigenlijk was. Nee, het was Cornelius te doen om Gods wil en gedachte en nu hij van Godswege wist wat hem te doen stond, zond hij die drie soldaten naar Joppe om naar het bevel Gods Petrus aldaar te ontbieden.

Hoe dominees over Petrus dachten liet Cornelius koud. Hoe de toenmalige rechtzinnigheid over Petrus dacht daarin had Cornelius niet het minste belang.

Cornelius heeft zelfs geen informatie over Petrus bij de andere apostelen opgevraagd. Góð had hem bevolen om Petrus te ontbieden en dat bevel kon Cornelius niet eens weigeren.

Als het om de persoon van Petrus gegaan had, zou Cornelius wellicht voor de apostel der liefde hebben gekozen, maar er viel niets te kiezen en het moet voor Cornelius een Godswonder geweest zijn dat Petrus gekomen is.

We hopen er nog op terug te komen in het verband van het huidige beroepingswerk.

Cornelius, de hoofdman, brengt op Gods bevel een beroep uit op Petrus te Joppe, zonder de apostel ooit te hebben horen preken, noch iets te weten over zijn persoon.

God had Cornelius Zijn knecht Petrus aangewezen en om die reden brengt Cornelius een beroep op Petrus uit en anders nergens om.

Gods ware volk gaat niet af op geruchten, ook niet hetgeen dominees beweren over personen, hetzij positief, hetzij negatief, nee, die vragen de mond Gods!

En onderzoeken het geschrevene en hetgeen wij preken niet aan de hand van oudvaders, maar aan de hand van Gods Woord, ook als er een zegen door mocht worden ontvangen.

Als dat laatste het geval is, worden er ook banden gelegd, tenminste als de Heere er belang bij heeft, want velen houden er nogal wat fietsbanden opna, maar fietsbanden lopen leeg.

Horizontale contactzoekerij houdt dan ook geen stand, omdat die niet uit God geboren is.

Ik heb er ook het nodige van geleerd, namelijk hetgeen geschreven is in Jesaja 8:12-13: *"Gijlieden zult niet zeggen: Een verbintenis, van alles, waar dit volk van zegt: Het is een verbintenis; en vreest gijlieden hun vreze niet en verschrikt niet. Den HEERE der heirscharen, Dien zult gijlieden heiligen en Hij zij uw Vreze en Hij zij uw Verschrikking."*

Ik was eens in contact met een man, die mij verweet dat hij mij naar de mond sprak vanwege zijn wettische vrees. Ja, je weet soms niet met wat voor mensen je soms te doen krijgt. Meestal zie ik de duivel in die

mensen, maar je moet toch die mensen eropaan spreken en dat hebben we ook gedaan, maar dat viel danig in zijn vrome vlees. Ik zei die man: wat je zaait zal je ook maaïen, en als je in het vlees zaait, zal je verrot vlees maaïen. Nou, gefeliciteerd ermee!

We lopen even vooruit op de stof: Ook als Cornelius straks voor Petrus op de knieën valt, dan lees ik nergens dat Cornelius voor die afgodische houding Petrus later de schuld ervan aanwrijft.

Ik ben eenmaal geroepen om zonder tegenspreken diegenen publiek tegen te spreken die Gods Woord en de leer van de toe-eigening des heils tegenspreken en vervalsen.

Terwijl de drie mannen van Cornelius op weg naar Joppe zijn, is Petrus op het dak geklommen om te bidden.

U ziet, als God twee partijen en/of broeders bij elkaar brengt, werkt Hij aan twee kanten, zowel bij Cornelius als bij Petrus. Terwijl Petrus in gebed was, begon zijn lichaam op te spelen, want hij werd hongerig en begeerde te eten.

Hebben jullie dat ook weleens, geliefden?

Als je je naar je bidvertrek begeeft, dan begint je maag te rammelen, of je aandacht wordt afgeleid.

De duivel zal er alles aan doen om het gebed van een arme zondaar te verhinderen.

Menigmaal met ontmoedigende influisteringen: "Het is toch niet voor jou, want anders zou je wel niet meer zo zondigen. God weet wel hoe doortrapt je bent, houdt er maar mee op, want het is tevergeefs om zo tot God te bidden."

Ja, zo kan de duivel de ziel benauwen, al in de fase van ontdekking. Als God de Zijnen niet tot Christus zou trekken, kwam er niet eentje voor Zijn voeten terecht en zouden zij allemaal op den weg voor eeuwig vergaan.

Nu hoor ik iemand zeggen: *Daar weet ik alles van, mijn toestand is hopeloos en ik zie geen uitweg. Ik vrees als zo lang dat de zaligheid voor mij niet is weggelegd, omdat ik niets dan de kenmerken van een verworping draag.*

Antw.: Waarom zou het voor u niet weggelegd zijn, ziel? Christus zoekt en zaligt juist de meest hopeloze gevallen, voor degenen die zich verworpen achten. U hebt uzelf willen verbeteren, maar het ging van kwaad tot erger en nu maakt de duivel u wijs dat het voor u niet meer kan. Zijn listen zijn me niet onbekend. En als u dan niet meer bidden

kan, vanwege de walgelijkheid van uw bestaan, roep dan maar: *"Heere, help me, Heere, help me!"*

Hij hoort het gepiep van jonge raven en het gekir van bange duifjes en zou Hij uw geroep in angst en noden niet horen? Verloren ziel, u kunt het niet eens nalaten om God achterna te schreeuwen, en als u geen woorden meer hebt, doe het dan maar met de woorden van de psalmdichter:

*Uit diepte van ellende,
Roep ik met mond en hart
Tot U, Die heil kunt zenden,
O, Heer' aanschouw mijn smart.
Wil naar mijn smeekstem horen,
Merk op mijn jammerklacht,
Verleen mij gunstig oren,
Daar 'k in mijn druk versmacht.*

Zo Hij vertoeft, verbeidt Hem; Hij zal gewisselijk komen en niet achterblijven.

Maar Petrus had nog maar net zijn handen gevouwen en zijn knieën gebogen, of daar begint zijn maag te knagen van de honger door de opstijgende etenslucht van de bereiders der maaltijd beneden.

Ja, zit je boven op dak te bidden weet de duivel je wel van beneden af te leiden en zit je in de kelder weet hij je van boven wel af te leiden. Maar het is toch en domme duivel, want opeens viel over Petrus een vertrekking van zinnen.

Als God je wat te zeggen heeft, is Hij niet afhankelijk van je gebed. Dat is wel het aangewezen middel, maar God is niet aan de middelen gebonden.

De Heere geeft de hongerige Petrus een visioen, waardoor hij buiten zichzelf raakt en van de honger geen last meer heeft.

In dat visioen ziet Petrus de hemel geopend en daaruit een groot linnen laken nederdalen dat met de hoeken aan de vier windstreken gebonden is.

En in dat laken bevinden zich allerlei soorten van (wilde) en onreine dieren en allerlei (roof)vogels. En dan krijgt Petrus een stem te horen: *"Sta op, Petrus, slacht en eet."*

Dat gezicht van die dierentuin met wilde dieren moet wel een gewaarwording voor Petrus geweest zijn.

Als Jood had hij nooit iets gegeten dat gemeen of onrein was en nu krijgt hij te verstaan om die leeuw bij zijn kraag te pakken, in stukken te

scheuren, op het spit te leggen en op te eten.

Petrus zal wel een paar keer geslikt hebben en zijn hongergevoel zal wel totaal verdwenen geweest zijn bij het zien van die krioelende massa van wilde en onreine beesten in dat laken.

Een wonder dat dat laken niet scheurde met zoveel gewicht aan wild vlees.

Nee, tijdens die grote en wonderbare visvangst scheurde het net niet met een overgewicht aan grote vissen, want het zag op het net van Gods eeuwige uitverkiezing.

Ook dit laken vol met wilde dieren heeft een geestelijke betekenis. Maar Petrus vat het letterlijk op. De Heere geeft echter nadere uitleg van de geestelijke betekenis van dat laken met onreine en wilde dieren, ja, tot driemaal toe. *"Hetgeen God gereinigt heeft, zult gij niet gemeen maken."*

Wel, nu zal Petrus dat varken wel een hand reiken en die roofvogel wel vriendelijk toespreken, en die schorpioen wel in zijn hand nemen en over zijn kop aaien, maar nee, Petrus blijft veeleer kokhalzend zitten staren naar dat wilde-beesten-gezicht en verroert zich niet, totdat het laken verdwijnt in de hel..., MIS!

Nee, totdat het laken werd opgenomen in de hemel! Dat is voor Petrus iets onbegrijpelijks en hij verstaat de betekenis er niet van. Het mysterie dat onbesneden honden en heidens grote beesten in de hemel opgenomen worden, kan Petrus niet doorgronden.

Petrus heeft nog een jodenzweer en die moet uitgedrukt worden. Christus heeft de middelmuur des afscheidsel gebroken, opdat Hij die beiden (Jood en heiden) met God in één Lichaam zou verzoenen door het kruis, de vijandschap aan hetzelfde gedood hebbende (Ef. 2:14-16).

Als de apostel intens over dat wonderlijke visioen denkt, zegt de Geest tot Petrus: *"Zie, drie mannen zoeken u. Daarom, sta op, ga af, en reis met hen, niet twijfelende; want Ik heb hen gezonden."*

En als Petrus aan dit bevel gehoor geeft en aan de mannen van Cornelius de oorzaak vraagt van hun komst, dan begint het Petrus te dagen.

Gods volk heeft licht over licht nodig hetgeen God Zijn volk bekend maakt door Woord en Geest. Daar ben je nog maar niet zo één-twee-drie achter.

De heilgeheimen van Christus' plaatsbekleding moeten we geopenbaard en verklaard krijgen, anders verstaan we er niets van.

Of we menen er alles al van te verstaan, geliefden, zonder er iets wezenlijks van te verstaan. Petrus had last van een jodenzweer en dat komt ook duidelijk openbaar in Antiochië waar hij met de Joden veinst en de heidenchristenen de rug toekent.

Ik zeg u dat de Nadere Reformatie geboren is uit de jodenzweer van Petrus en niet uit de Reformatie zelf.

Luther zou vele nadere reformatoren in het openbaar bestraft hebben als hij nog in de tijd geweest was, gelijk Paulus Petrus bestraft heeft, omdat Petrus met de Joden veinsde en niet recht wandelde naar het Evangelie.

De Wet in inzettingen bestaande is echter weer ingevoerd in een nieuw jasje, anders zouden er niet zoveel kerkscheuringen zijn; anders zouden er niet zoveel broedertwisten zijn, anders zouden er niet zoveel meningen in omloop zijn en visies omtrent de toe-eigening van het heil, want die komen voort uit het vlees en eindigen in de dood.

Velen van Gods volk en knechten zijn gebakerd in de jodenzweer van Petrus en houden de vrije genadeleer ten aanzien van de heiligmaking verdacht. Christus is er niet alleen om Zijn volk te rechtvaardigen, maar ook om hen te heiligen, ten eerste in de toerekening en ten tweede door de Geest der heiligmaking.

Van die jodenzweer heeft Petrus zijn ganse leven last gehad, en zo kreeg Paulus een doorn in zijn vlees, een engel des satans die hem met vuisten sloeg, opdat hij zich niet zou verheffen vanwege de uitnemendheid der openbaringen.

Als je nou het meeste last heb van je eigen zweer, zou je dan elkaar dan niet een weinig verdragen, vermanen en stichten, geliefde broeders in Christus?

Als het over personen en karakters gaat, ben je gauw klaar, want dan ben je zelf de grootste der zondaren.

Ware broeders muggenziften niet over karakters. Dat doen de farizeeërs, maar de leerjongens van Christus staan in de bres voor de leer van Christus zonder aanzien des persoons en hebben hun leven voor elkaar over.

Christus zegt: *“Niemand heeft meerder liefde dan deze, dat iemand zijn leven zette voor zijn vrienden”, Joh. 15:13.*

Ik heb deze liefde nooit van iemand ervaren, dan alleen van Christus. Velen schermen wel met de liefde, maar als het op de ware liefde aankomt, namelijk om je leven te zetten voor je vrienden, dan houd ik geen enkele vriend over, dan Jezus alleen! Welk, een Vriend is onze Jezus, die in onze plaats ging staan! Ik ben allergisch geworden voor mensen die altijd met de liefde schermen en toch niets van de ware liefde blijken te bezitten.

Ik ben aan een eind gekomen met mensen die de liefde boven de waarheid stellen, want dat is geen ware liefde, maar sentiment en die

mensen zijn zo bedrieglijk als het weerbericht. De liefde is hun drijfveer zeggen zij, maar ondertussen hebben zij de eer van mensen liever dan de ere Gods. Ik heb ouderlingen op bezoek gehad, die niets anders in huis hadden dan eigenbelang en algemene liefde, en als je dezulken confronteert met de ware liefde, dan kunnen zij niets anders dan subtiele laster braken, omdat zij de ware liefde missen.

Als de apostel der liefde een zoon des donders genoemd wordt, wat is het gros belijders in onze dagen dan bedrieglijk sentimenteel geworden. Sentiment in de godsdienst is net zo vergiftig als rattenkruid, maar hele kerken hangen aan elkaar van de sentiment onder de vlag van de ware liefde en dat is juist het kenmerk van verdeeldheid, want Christus is er niet in en als Christus er niet in is, dan zit je midden in de kerkpolitiek.

De waarheid staat boven de liefde en als men de liefde boven de waarheid verheft, dan wordt men niet gedreven door de liefde van Christus, want Christus is de Waarheid en de liefde is de drijfveer en niet andersom.

De banier der waarheid wordt gedragen door de liefde en de liefde niet door de waarheid.

Als dat meer doorleefd zou worden, verdwijnen twist en wrok vanzelf, want dan is er maar één Leraar der gerechtigheid en de rest zijn leerjongens die allemaal last hebben van één of andere zweer, die elkander niet afvallen, maar opscherpen in de leer en de eer van Christus.

Dat laatste wordt echter maar slecht verdragen, en velen voeren een ordinaire strijd tegen vlees en bloed, om de getuigen van Christus in een kwaad daglicht te stellen. Hoewel er nergens plaats voor is, moet de bijbelse waarheid altijd gezegd kunnen worden. De getuigen van Christus kunnen niet eens hun mond houden over de waarheid, want ze worden door de liefde en de Geest van Christus gedreven.

Sommige geesteszieken in onze dagen vereenzelvigen de waarheid preken met stenen gooien en dat is altijd al zo geweest.

Heeft Paulus met stenen gegooid toen hij Petrus scherpelijk bestrafte in Antiochië? Heeft Christus met stenen gegooid toen Hij tot Petrus zei: *“Ga achter Mij, satanas!”*?

Openbare bestraffing is altijd nog beter dan verborgen liefde, maar zelfs velen van Gods volk haten de bestraffende man in de poort, omdat de veinzing van Petrus algemeen goed is geworden in de huidige kerken.

De theologie van God en Zijn Woord is nog altijd: eerst een klap en dan een kus.

Geliefden, laat je tuchtigen door het Woord en als je de bestraffing haat,

dan haat je God en dan ben je een vijand van je eigen zaligheid.
Zolang er geen plaats is voor de ware liefde, zal de Heere je onder de roede doen doorgaan en dat zal toch een wonder wezen, geliefden.
Dat joden-zweer-gedrag gaat evenwel altijd ten koste van de Waarheid van het Evangelie, maar degenen die paulinisch gebakerd zijn in Christus, zullen zich daar altijd tégen stellen, want er is maar één Lichaam van Christus en één Hoofd, Die alleen alle eer waardig is, één Leraar der gerechtigheid, waarvan de Vader gezegd heeft: *"Hoort Hem!"*

Welnu, Petrus had zijn Meester gehoord en van de Heilige Geest bevolen, gaat hij zonder tegenspreken met de drie mannen van Cornelius mee, en anderen voegen zich daarbij. *"Kom ga met ons en doe als wij, want de velden zijn wit om te oogsten en de arbeiders zijn weinigen."*

Ho, ho, wacht even, zo makkelijk gaat dat niet. Er staat nog wat bij geschreven: BIDT den Heere des oogstes -net als Cornelius- of Hij arbeiders in Zijn wijngaard uitstote.

Dan worden onwilligen gewillig gemaakt en als je denkt dat je wel gewillig bent, zal je er achterkomen dat heel je zendingsdrang niet meer dan een zeepbel is die bij het eerste het beste onwedertje uit elkaar spat. Wachtenstijd is stervenstijd en de discipelen moesten eerst wachten en in Jeruzalem blijven, totdat zij aangedaan zouden worden met Kracht uit den Hoge. En als je zelf gaat lopen, loop je jezelf dood tegen je eigen onwilligheid.

De profeet Jona braakte verwensingen uit over dat heidense Ninevé en was onwillig om daar heen te gaan, hoewel hij daartoe van Godswege geroepen en gezonden was.

Vele dominees en evangelisten doen zich gewilliger voor dan Jona, maar voor dat soort evangelisten moet je vreselijk uitkijken, want die hebben maar 1 oogmerk en dat is eigenbelang.

En als je meent gewillig te zijn zonder gewilligheid van Christus, zal je verongelukken door je eigen vrome waanwijsheid, of je zal een vrome hengelaar worden in de Dode Zee, waarin geen visje te vangen is.

Jona had evenwel geweldig goed beet in het heidense Ninevé en middels zijn oordeelsprediking ving hij een miljoenenstad vol heidense vissen in het net des Evangeliums, waarvan hij hoopte dat het gauw scheuren zou....

Welnu, al heb je 'zoveel' liefde als Jona voor de bekering der heidenen, dan ben je dichtbij je uitzending, want GOD heeft de Zijnen -waar ook ter wereld- liefgehad met een eeuwige liefde en die zal Hij zeker toebrengen in de tijd, middels de prediking van het Evangelie door de gewilligheid

van Christus. Dat is niet mijn gewilligheid, want Gods volk en knechten worden steeds weer gewillig gemaakt.

En als dan Petrus in Cesarea gewillig gemaakt is om met de mannen mee te gaan en het huis van Cornelius binnengaat, komt Cornelius Petrus tegemoet en valt voor zijn voeten in aanbidding neer.

Nou, zo'n afgodendienaar zou Petrus toch wel een afstraffing geven? Nee, Petrus heeft en weinig zelfkennis opgedaan en trapt die heidense hoofdman niet van zich af, maar pakt hem bij de hand, richt hem op en vermaant hem een weinig, zeggende: *"Sta op, ik ben ook zelf een mens."*

We lezen echter nergens dat Cornelius Petrus een autoritair karakter of iets dergelijks verwijt, niets van dat alles. Petrus sprak met gezag van het Woord en des Geestes.

De godsdienst ergert zich altijd aan het gezag van het Woord en reageert dat af op de persoon die met bijbels gezag spreekt.

Cornelius had een afgodische heidenzweer en Petrus had een onbesneden Jodenzweer en dat past precies bij elkaar. Want dan spreekt Petrus zich voor Cornelius en de andere aanwezigen uit van hetgeen God hem getoond heeft, namelijk dat hij als Jood geen mens zou gemeen of onrein heten. Christus is immers gekomen om Jood en heiden in één lichaam met God te verzoenen.

Daarom mogen de heidenchristenen niet langer van het verbond worden uitgesloten en moeten ook zij mét hun kinderen het teken van het verbond ontvangen en als een wilde rank in Israël worden ingelijfd om de naam van Sions kinderen te dragen.

Zover was het evenwel nog niet, want eerst vraagt Petrus nogmaals de reden van het beroep dat Cornelius op hem heeft uitgebracht.

En dan verhaalt Cornelius hetgeen God hem geopenbaard heeft door de mond van de engel.

We kunnen de lijn doortrekken naar het beroepingswerk op het huidige kerkelijke refo-erf.

Cornelius wist bij God vandaan dat hij Petrus moest ontbieden en Petrus wist bij God vandaan dat hij aan dat beroep gehoor moest geven.

Het gros uitgebrachte beroepen in onze dagen verschilt in wezen niets met een lot in de loterij. Men beroept zonder geloof, zonder werkzaamheden, zonder Gods goedkeuring, zonder Gods bevel. En men gaat maar door de bannen ongemoeid te laten en maar beroepen en die dominees maar bedanken.

Deze vorm van loterij-beroepingswerk is een bewijs van laodiceaanse onbekeerlijkheid en gelijknamig ongelooft.

Er wordt altijd maar gevraagd of de predikant het al weet, maar een dominee zei eens van de kansel tot de kerkenraad: "Weten jullie het ook?"

Die vraag was meer dan op zijn plaats.

Als Gods wil niet duidelijk is in deze, mag men gewoon niet beroepen. En als de oorzaak van die onduidelijkheid ligt bij de onbekeerlijkheid van ambtsdragers, is er iets wezenlijks mis met de kerkelijke tucht.

Gods Woord leert zelfs dat geen nieuweling in de genade in aanmerking komt voor het ambt, *"...opdat hij niet in een oordeel des duivels valle"*, zo leert Paulus door de inspiratie des Geestes.

Maar men knoeit maar raak en de kerkelijke bannen stapelen zich op. Men slaat er echter geen acht op en men heeft niet in de gaten dat God de kandelaar reeds in vele gemeenten van haar plaats geweerd heeft, omdat men zich niet aan de kerkorde van Christus en de door Hem ingestelde kerkelijke tucht onderwerpt. De getuigen Christi worden angstvallig buiten de kerkregering gehouden, want dan vreest men deining in de kerk, omdat men terdege weet dat degenen die God vrezen niet zelf over hun hart en mond regeren, maar Gods Geest, Die getuigenis geeft en doet spreken waar en wanneer Hij wil.

Daar heeft men massaal mee afgerekend en het gros gemeenten dat zich uitgeeft als gemeenten van Christus heeft met God en Zijn Woord afgerekend, omdat men een kerkregering verkiest overeenkomstig de begeerlijkheden van het vrome vlees. De profetie die Paulus heeft uitgesproken in 2 Timotheus 4:3-4, wordt in onze dagen vervuld. *"Want er zal een tijd zijn, wanneer zij de gezonde leer niet zullen verdragen; maar kittelachtig zijnde van gehoor, zullen zij zichzelf leraars opgaderen, naar hun eigen begeerlijkheden; en zullen hun gehoor van de waarheid afwenden, en zullen zich keren tot fabelen"*, 2 Tim. 4:3-4.

Welnu, in die tijd leven we en er is haast geen waarheid meer op te luisteren, daarentegen hebben we aan oudwijfse fabelen geen gebrek. En geliefden, ik moet dit fenomeen nog wat nader verklaren, want Godsmannen, zoals dr. H.F. Kohlbrugge, zouden ook in onze dagen angstvallig uit de HHK worden geweerd, want men wil hem nog wel stillekens lezen, maar absoluut niet in het ambt bevestigen, omdat men bang is voor eigen kerkelijke positie.

Kohlbrugge nam alles en iedereen onder vuur als het de ere Gods betrof. Dat haat men in onze dagen met een vreselijk vijandige subtile haat, op en onder de kansels. Is het een wonder dat God Zich zo stil houdt in de kerken, want daar liggen Ikabod-bannen die men niet wil erkennen, noch verdelgen. Waarheid op waarheid stapelen, o ja, dat is er genoeg,

maar daar kan Gods volk niet van leven.

Cornelius kon niet leven van leer der Sanhedristen en Petrus was daarvoor ook niet gekomen, maar om woorden der zaligheid tot hen te spreken.

We zijn de petrussen en de paulussen kwijt in onze dagen, mannen die de zonden bij name noemen, de tucht hanteren tegen een ieder die zich tegen het gezag van God en Zijn Woord verheft.

In de prediking van Christus en Dien gekruisigd is er geen plaats voor de participerende mens, noch voor meewerkende genade, noch voor coöperatieve genade, noch voor de-vrije-wils genade; God doet alles, of Hij doet niets en schenkt alleen vrije genade, omdat Hij het heeft gedaan. *De buit van 't overwonnen land, viel zelfs de vrouwen in de hand, schoon niet mee uitgetogen.*

Met zoveel en andere woorden heeft Petrus in het huis van Cornelius gepreekt, Christus gepreekt, niet alleen als Middelaar van verdienste, maar ook als Middelaar van toepassing. Niet alleen als Sions betalende Borg, maar ook als Plaatsbekleder voor erfwachters van de hel.

Christus is tot zonde gemaakt, tot zondebok gemaakt, opdat verloren zondaren vrijuit zouden gaan in en door Hem, opgekocht, vrijgekocht, vrijgemaakt en vrijverklaard.

Gods volk is op borgtocht van Christus vrijgelaten uit het gevangenhuis der zonde, des duivels en des doods.

Ja, en als dan het Leven met de dood trouwt dan moet de dood de dood sterven, omdat Christus de dood verslonden heeft tot overwinning.

Je kunt niet te dood voor de Heere Jezus zijn, wel te levend, want Hij wekt enkel doden op uit hun doodsslaap, om hen te doen leven in en door Hem.

Je kunt ook niet te zondig voor de Heere Jezus zijn, want Christus koopt hoeren en tollenaars vrij uit het slavenhuis der zonden, gewassen en gereinigd met Zijn bloed, en de Vader keurt dat huwelijk goed.

En als Petrus verzoening door voldoening in en door Christus staat te preken, en de gelovige heidenen bekrachtigd worden in het allerheiligst geloof, valt opeens de Heilige Geest op de toehoorders in dat huis, met name op de bekeerde heidenen. Petrus had -nadat Cornelius getuigenis gegeven had van het werk Gods in zijn leven- al geconstateerd dat God geen aannemer des persoons is en dat God ook de heidenen tot Zijn Kerk verkoren had.

En terwijl hij aan het preken is, daalt de Heilige Geest neer op allen die het Woord horen. Het was zelfs zo dat van een nieuwe uitstorting des

Heiligen Geestes sprake was, niet als heilsfeit, maar in kracht. Die vernieuwde uitstorting des Geestes was er een bewijs van dat alle hoorders reeds door God tot God bekeerd waren, want de Heilige Geest wordt alleen maar uitgestort in het hart van de ware gelovigen. Nooit kan iemand de Geest van Pinksteren deelachtig zijn als hij niet met God verzoend is.

Het gaat hier niet over de werking van de Heilige Geest, want die kan een huichelaar ook ondervinden, ook niet over de ambtelijke bediening, want die had Bileam ook, nee, er staat dat de Heilige Geest Zelf nederdaalt op alle toehoorders in de verzegeling des harten.

En dat geschiedde zo krachtdadig dat de gelovige Joden zich ontzetten en verbazen vanwege die krachtdadige uitstorting des Geestes. De Heilige Geest is de derde Persoon in het Goddelijke Wezen en was in het huis van Cornelius nadrukkelijk en voor het geloof tastbaar aanwezig.

En die uitstorting des Geestes werkt onmiddellijk wat uit. Al die heidenchristenen beginnen te getuigen van de grote werken Gods en maken God groot in allerlei talen sprekende.

We zullen er eerst een versje van zingen, en wel uit de 22^e Psalm, daarvan het 14^e vers.

*Eerlang gedenkt hieraan het wereldrond;
Haast wendt het zich tot God met hart en mond;
En, waar men ooit de wildste volken vond,
Zal God ontvangen
Aanbidding, eer en dankb're lofgezangen;
Want Hij regeert,
En zal Zijn almacht tonen;
Hij heerst, zover de blindste heid'nen wonen,
Tot Hem bekeerd.*

Geliefden, we hebben gezien dat Cornelius voor de komst van Petrus al met God verzoend was door de toegerekende gerechtigheid van Christus, maar de Kerk komt NA ontvangen genade weer in het gemis om te worden verzegeld en bekrachtigd door de derde Persoon van het Goddelijke Wezen.

Vele dominees ontkennen dat de verzegeling van de Heilige Geest een nadere weldaad is, maar Gods Woord leert het zelf. De verzegeling met de Heilige Geest moet niet verward worden met de inwoning van de Heilige Geest, want elk kind van God is de inwoning des Geestes

deelachtig.

Met andere woorden: geen kind van God is zonder de Heilige Geest. Maar de verzegeling des Geestes is wel degelijk een nadere weldaad, waarvan niemand de tussentijd bepalen kan dan God alleen.

Soms vallen Pasen en Pinksteren ook op ene dag in het leven der genade, maar gewoonlijk werkt de Heere de verzegeling des Geestes NADAT we in Christus geloofd hebben.

Lees het maar na in de Romeinenbrief. En dat kan nooit verborgen blijven, want dan MOET je getuigen, anders zouden de stenen gaan spreken. En dan hoort men je ook getuigen van de werken Gods, zodat Gods volk zich erover verwonderen zal, maar er is ook een andere kant, want de godsdienst zal zich er hart-barstend over doodergeren.

Dat laatste zien we gebeuren bij het krachtdadige getuigenis van Stefanus als hij voor het Sanhedrin staat en de Sanhedristen als het ware voor Gods rechterstoel plaatst. Toen bersten hunne harten van vijandschap en vielen op Stefanus aan, om deze getrouwe getuige van Christus dood te stenigen buiten de legerplaats.

Dus de verzegeling van de Heilige Geest doet getuigen van Christus, Gods Naam en eer, en dat getuigenis heeft altijd twee-erlei uitwerking. Hartverbrekende verwondering en barstende vijandschap.

Ik denk wel dat Cornelius een legerpredikant geworden is, nadat hij zo bekrachtigd en verzegeld is geworden door de Heilige Geest en die Italiaanse bende zal Cornelius wel tot een keurkorps Christi gepreikt hebben.

Wat zal ook Petrus zich verblijd hebben in de Geest, want de prediking onder de heidenen is aangenamer dan de prediking onder de godsdienstige Joden.

Van de heidenen ondervind je nooit die vijandschap die de godsdienst eruit barst, die we zo menigmaal bij levende lijve ondervonden hebben.

Onder de indianen in Amerika en van de heidenen in Afrika heb ik nog geen procent vijandschap ondervonden die ik doorgaans bij de godsdienst aantref.

Voor al in onze dagen verheft het rationele christendom zich meer en meer openlijk tegen God en Zijn Gezalfde en daar is ook het Reformatorisch Dagblad zwanger van. Het is de enkeling die het opmerkt, en tegen deze geest uit de afgrond getuigt, maar de kerkelijke massa is verblind en gaat verloren omdat het zonder zaligmakende kennis is. Maar als de volheid der heidenen zal ingegaan zijn, alzo zal geheel Israël zalig worden.

Het visioen van Petrus betrof een linnen laken vol onreine dieren, dat

betekent dus dat God Zijn Kerk zal vergaderen uit de heggen en stegen der aarde; uit de achterbuurten en krottenwijken der wereld, ja, daar waar de wildste volkeren wonen! Om uit te gaan in de krotten en achterbuurten van de wereld, moet je eerst aan je jodenzweren gedood worden, net als Petrus.

Ik heb wel van die evangelisten meegemaakt die hoge taal uitslaan, maar in de praktijk blijken het poppen vol met watten, totaal ongeïnteresseerd in de strijd en bij het minste geringste beproevingsprikje, schreeuwen ze moord en brand en om hun moeder.

Ik zou er niet graag de oorlog mee ingaan. De zulken zitten nog vol met jodenzweren, die niet uitgedrukt zijn. ***De geestelijke taal die je bezigt, moet in verhouding staan met je geloofsbeproeving***, anders weet je niet wat je leert, noch wat je bevestigt.

Al Gods ware volk is wel aan de Wet gestorven, maar de zakelijke verwoording, zoals Paulus die weergeeft in o.a. Galaten 2:19, schrijft den apostel vanuit eigen beproefde geloofservaring.

Als je geïnteresseerd wilt worden tot de krijg, moet je eerst maar eens in de zaal van Kajafas gestaan hebben, zoals Petrus, en de haan driemaal hebben horen kraaien. Dan gaat dat licht wat je meent te verspreiden vanzelf uit, want dat is op zijn best gesproken maar kunstlicht.

Er wordt wat gedogmatiseerd met de letter, op en onder de kansel, maar de letter doodt, doch de Geest maakt levend. *"Terwijl de Geest mijn gladde tonge drijft, is z' als de pen van een die vaardig schrijft."*

Dat geldt ook op het zendingsveld. Zending bedrijven is waarachtig geen hobby, ook geen aangenaam tijdverdrijf, maar een last door God opgelegd, zodat Paulus uitroept: *"Wee mij, indien ik het Evangelie niet verkondig!"*

En de apostel der heidenen weet in Wien hij gelooft als hij deze woorden uitroept. En dat geldt ook voor Petrus als hij tot Cornelius en de zijnen wordt gezonden, want dan spreekt hij woorden der zaligheid tot de bekeerde heidenen.

Met welk doel? Opdat de heidenen ook verzegeld zouden worden met de Heilige Geest en de gave des Geestes zouden ontvangen.

Dus dat gezicht van dat linnen laken vol onreine dieren heeft wel betekenis voor Petrus gekregen, ondanks dat hij weigerde om die onreine dieren te slachten en ervan te eten.

Om Christus te verloochenen moet je Hem kennen door het geloof en om aan je jodenzweer ontdekt te worden, moet je je ergeren aan onbesneden heidenen.

Een zending die zich nooit geërgerd heeft aan de 'onbesneden'

heidenen, is voor de heidenzending niet geschikt, want die kent zichzelf niet. Petrus moest eerst die genoemde zelfkennis opdoen t.o.v. de heidenzending, want anders had hij voor Cornelius en de zijnen geen woorden der zaligheid gesproken, maar hen als een farizeeër geklonken aan de Wet van Mozes. Tegenwoordig geven er velen hoog op dat ze zo'n liefde hebben voor hun naasten en slaan prompt aan het evangeliseren, maar de zulken zijn nog nooit aan hun eigen vijandschap gedood.

De vele godslasterlijke refo-forums zijn daarvan een sprekend bewijs. En dan heb je ook nog van die dominees en evangelisten, tenminste, daar moeten ze voor doorgaan, die serieus ingaan op al die refo-beerputten vol met uitgekotste refo-braaksels op genoemde refo-forums en zo Gods Naam en Zaak bespottelijk maken. Ja, we moeten maar praktisch zijn, want aan algemeenheden hebben we geen gebrek. Petrus werpt ook geen paarden voor de zwijnen, zoals er velen hedentendage bezig zijn te doen, nee, hij vraagt eerst aan Cornelius met wat reden hij hem ontboden heeft.

En als dan Cornelius getuigenis geeft van het werk Gods aan hem bewezen, dan opent de Heilige Geest de mond van Petrus om woorden der zaligheid te preken, de heidenen tot versterking des geloofs.

Petrus preekt in de wetenschap dat wat God gereinigt HEEFT, hij niet gemeen of onrein zal maken. Dat linnen laken ziet namelijk op de verdienste van de dood van Christus, Wiens dode lichaam in linnen doeken gewikkeld is geweest en Wiens geestelijke lichaam, de levende leden, verenigd zijn door het geloof.

U ziet dat Petrus niet met zijn roeping heeft gewerkt door er zelf invulling aan te geven, NEE, hij was biddende op het dak van een leerlooier en kreeg toen een vertrekking van zinnen, een openbaring van Godswege, waarop de zending tot de heidenen volgde.

Gods ware getuigen moeten uitgezonden worden en kunnen niet met hun roeping werken, noch met hun geloof, zelfs niet met de liefde, want de liefde is geen hefboom, maar een drijfveer. Paulus zegt: *"De liefde van Christus dringt ons."* Dat kon hij niet tegenhouden noch bewerken.

Welnu, zo verging het ook Jona, al heeft hij wel geprobeerd om zijn last een weinig van zich af te werpen, maar het ging niet, nee. Jona is als een uitbraaksel der hel in Ninevé terechtgekomen, om hellelingen de hel aan te zeggen én om het Evangelie van 40 dagen Godsgeduld af te kondigen.

Zo vergaat het al Gods getuigen en om al die menselijke aardigheid, vleeselijke vriendelijkheid en gelijknamige bescheidenheid geef ik nog geen cent, want dat is doorgaans verrot vroom vlees, ofwel van die stinkende jodenzweren, die zwaar besmettelijk en een wettische pest

voor de inwendige- en heidenzending zijn.

"Nou, nou, dat is weer een straf GPPB-preekje", zullen er velen snerend zeggen, maar als de Heere mede-wrocht, krijgt Gods ware volk er de slag van naar binnen en ook de troost.

Het zal van mijn hand geëist worden hoe ik met zielen ben omgegaan. Elke wachter op Sions muren moet het volk waarschuwen voor naderend onheil en zich vrijmaken van hun bloed, want dat hoort wezenlijk bij de volle raad Gods.

Als ik mijn 'gemeente' niet waarschuw voor de zonden en het eeuwige verderf en zielen de bloemhoven injaag, is hun bloed op mijn hoofd. En ik kan er dan ook geen woord van terugnemen, want God ziet geen zonde door de vingers en Christus is geen algemene Verzoener, zoals Hij vanaf vele kansels en op doorsnee jongerenavonden wordt gepredikt.

Er zijn meer valse leraren in onze dagen dan mieren in een hoop, maar Gods volk wordt als een oortje uit de muil des leeuws verlost en altijd maar weer. En daar gaat God mee door tot de voleinding der wereld.

De strijd tussen het slangenzaad en het Vrouwenzaad is beslist op Golgotha, ja, al van voor de grondlegging der wereld in de raad des besluits van God, maar er is nog strijd en lijden overig. Gods volk moet door vele verdrukkingen ingaan, om de van God gekregen evangelische vrijmoedigheid niet te verliezen, het vlees eronder te houden, in Zijn Naam te lijden en in eigen kringen te worden gehaat.

Zo de Meester zo Zijn knechten en Gods volk vaart er geestelijk wel bij, hoewel niet aangenaam voor het vlees, maar wat zal vlees mij deren?

Dus de zending van Petrus tot de heidenen geschiedde op Gods bevel. Petrus heeft op God gewacht en toen hem het visioen werd gegeven, weigerde hij de dienst.

Zo gaat het ook met de bekering. Bidden om bekering en als God het doet, alles liever dan dat.

Geloof je het niet? Moet je zelf weten, maar er wil geen mens bekeerd worden zoals God het doet, laat staan om uitgestoten te worden in Zijn dienst.

Tegenwoordig wel, o ja, de fabrieksdominee's rollen bij hopen van de lopende band en indoctrineren de jongerenmassa om voor Jezus te gaan. Vanaf het hellepodium van stichting IJDAAR brult er een dominee de jeugd in de oren: *"Waar wacht je nog op? Ik leg Jezus in uw hart."*

Zulke verleiders wedijveren met de zaligverklaringen van Rome, en de dorre doodsvallei dat "gereformeerde gezindte" heet, komt door dit pauselijk gekretologie geen millimeter in beweging richting de zaligheid, maar gaat in duizelingwekkende snelheid richting eeuwig verderf.

Petrus preekte bij God vandaan, de dood in de mens en het leven in Christus.

Er bestaan geen gewillige mensen, tenzij God ons gewillig maakt door Zijn levendmakende stem en wederbarende Geest. Ook Gods ware volk en knechten moeten voor iedere zaak ingewonnen en overwonnen worden. Daarin is Gods Woord helder en klaar. Voor de dienst in Gods Koninkrijk moet Gods volk geoefend en rijp gemaakt worden. Tegenwoordig liggen ze al met een baard in de wieg te preken en hoge taal uit te slaan, maar in de natuur zou men met zo'n baby naar de dokter rennen, want dan is er wezenlijk iets mis. Zomin een baby roggebrood eet, zomin kan een nieuweling in de genade vaste spijzen verteren, laat staan het Evangelie verkondigen.

Petrus was echter geen nieuweling in de genade, maar een weinig geoefend in de krijg, wars van mensenvrees, want in de ware liefde is geen wettische vrees.

En in de kracht des Heiligen Geestes preekt Petrus die bekeerde heidenen vol met Christus. En onder die prediking valt de Heilige Geest op allen die het Woord horen en worden de heidenen vervuld met de Heilige Geest en bedeed met de gave des Geestes.

Gods volk, dat deel heeft aan de inwoning des Geestes, moet steeds weer opnieuw vervuld worden met de Heilige Geest. Dat lees je overal in de Bijbel. De waarheid kan gepreekt worden waarin Gods Geest volledig gemist wordt. En dan is het niets, dan is het ook voor niets, want wordt God gemist, dan wordt alles gemist.

Gods geoefende volk wordt dat gewaar, hoor, zowel als God erin gemist wordt en ook als Hij er wel in is.

Nou, wat dat laatste betreft, zijn Cornelius en de zijnen dat krachtdadig gewaar geworden, namelijk dat God Drie-Enig er was in en op hen, en zij begonnen allen in vreemde talen te spreken en de grote werken Gods te verkondigen.

Dat was een opzienbarend wonder, want toen de aanwezige Joden zagen dat de Heilige Geest ook op de heidenen gevallen was, ontzetten zij zich erover met grote verbazing en verwondering.

Toen beval Petrus dat zij gedoopt moesten worden, want God had Zijn verbond voor de heidenen geopend. En als God opent, kan niemand sluiten. Zo kon niemand de bekeerde heidenen het teken des verbonds weigeren. En zij werden allen gedoopt in de Naam des Heeren.

't Verbond met Abraham, Zijn vrind, bevestigt Hij van kind tot kind. Ook de heidenen? Ja, ook de heidenen, want God ging bij Abraham's offer alléén tussen de stukken door (Gen. 15:17), omdat Christus als

Middelaar des verbonds Zich aan het kruis vaneen heeft laten scheuren en door de hitte van Gods wraakoefenende gerechtigheid Zichzelf Gode als een Brandoffer opgeofferd heeft, de middelmuur des afscheidsels verbrekende en de zonden van Sion wegwerpende in een zee van eeuwige vergetelheid.

Er is een uitgewerkte zaligheid voor een uitgewerkte zondaar. Er is een geopende Bloedfontein voor melaatse doodbloeders. Er is vergeving der zonden voor erfwachters van de hel. Er is een eeuwige zaligheid voor degenen die nooit meer zalig kunnen worden. Er is Hemel voor hellelingen, een eeuwige heerlijkheid voor bedorvelingen; gerechtigheid voor criminelen, maagdelijkheid voor hoeren en een hemelse bruiloft voor een zwarte Bruid.

De Heere zegene Zijn Eigen Getuigenis tot roem Zijns Naams Die heerlijk is, ja, tot aan de verste grenzen.

Amen.

Slotzang: Psalm 22:16:

*Zij komen aan, door Godd'lijk licht geleid,
Om 't nakroost, dat den Heer' wordt toebereid,
Te melden 't heil van Zijn gerechtigheid
En grote daden.*

15. Paulus en Barnabas vervolgd, omdat God elders een kreupele bedelaar wilde genezen

Voorzang: Psalm 82:1, 2

Schriftlezing: Johannes 20

Gemeente, de tekst van onze overdenking kunt u vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte, in Handelingen 14, daarvan de verzen 8 tot en met 10, waar wij nogmaals met u lezen:

“En een zeker man, te Lystre, zat onmachtig aan de voeten, kreupel zijnde van zijner moeders lijf, die nooit had gewandeld. Deze hoorde Paulus spreken; welke de ogen op hem houdende, en ziende, dat hij geloof had om gezond te worden, zeide met grote stem: Sta recht op uw voeten! En hij sprong op en wandelde”, Hand. 14:8-10.

Geliefden, met de hulp des Heeren wensen wij na te denken over het verblijf van Paulus en Barnabas in Lystre en Derbe, nadat Paulus en Barnabas Ikonium ontvloden waren, omdat en menigte Joden en heidenen hen dreigden te stenigen omwille van de prediking van het Evangelie van Christus.

Overall waar de apostelen het Evangelie verkondigden, wrocht de Heere mede en maakten zij vele discipelen, maar de duivel zat ook niet stil, want waar de Heere werkt, werkt de duivel tegen.

In Ikonium ging het zelfs zo ver dat de vijandige Joden een oproer onder de menigte verwekten om Paulus en Barnabas te stenigen, dus om hen te vermoorden.

Ja, een dienstknecht is niet meerder dan zijn Heer’.

Zij hebben Christus gehaat, gesmaad, vervolgd en gedood en allen die godzaliglijk willen leven in Christus Jezus, zullen eveneens vervolgd en van allen gehaat worden.

En als we geroepen zijn om de volle raad Gods te verkondigen, dan moet je er op rekenen, mensen, dat de ‘morele en sentimentele godsdienst’ je op alle mogelijke manieren zal lasteren, je woorden zal verdraaien, omdat zij zich door het gepredikte Woord ontmaskerend aangesproken voelen en vervolgens zinnen op wraak om de oprechte in een kwaad daglicht te stellen.

Ik ondervind het bijna dagelijks en sommigen uit de rechtzinnige kringen gaan zelfs zo ver dat ze de zonde tegen de Heilige Geest

bedrijven en het geschrevene en het gesprokene verdraaien tot hun eigen verderf.

De zonde tegen de Heilige Geest is een zonde die nimmer vergeven kan worden (Matth. 12:31-32) en voor de dader van deze onvergeeflijke zonde mag niet gebeden worden (1 Joh. 5:16).

Deze schrikkelijke zonde werd niet alleen tijdens Christus' omwandeling op aarde door de Sanhedristen bedreven, ook in onze dagen komt deze zonde veelvuldig voor, niet in de wereld, maar in de kerk.

De wereld bedrijft deze zonde niet en Gods ware kinderen kunnen deze zonde niet bedrijven, hoewel zij er soms hels mee bestreden worden, vooral in het begin van de wedergeboorte en dat weet ik uit mijn eigen leven.

Godslasterlijke ingevingen des duivels zijn helse pijlen waarmee de duivel Gods beproefde kinderen kan benauwen om hun tot de uiterste wanhoop (o.a. van zelfmoord) te brengen. Dat laatste is de duivel evenwel nooit gelukt, tenminste niet bij Gods uitverkoren volk.

De zonde tegen de Heilige Geest kan alleen bedreven worden door verbondskinderen, die Gods werk en Zijn Waarheid lasteren, nadat zij eens verlicht zijn geweest.

De wereld zal deze zonde niet bedrijven, want wereldse mensen verkeren niet op het erf der kerk en behoren ook niet tot het verbond.

Het kenmerk van de zonde tegen de Heilige Geest is, dat de dader deze zonde bewust doet en met opgeheven hand.

Ontdekte zielen die benauwd zijn deze zonde te hebben bedreven, hebben deze zonden niet bedreven, want degenen die de zonde tegen de Heilige Geest bedrijven, hebben er een vermaak in om het ware werk Gods te bespotten.

Ook na ontvangen genade bewaart God Zijn volk voor bepaalde zonden die naamchristenen wel bedrijven.

We hebben het al wel eens meer aangehaald, maar om nog eens concreet te zijn, bewaart de Heere Zijn volk voor onnatuurlijke zonden:

1. De zonde tegen de Heilige Geest.
2. De zonde van Judas.
3. De zonde van Ananias en Saffira.
4. De zonde van zelfmoord
5. De zonde van homofilie.
6. De zonde van incest.

Geliefden, we leven in een verbasterde en zonde-relativerende tijd,

waarin zonde geen zonde meer is en waarin genoemde zonden openlijk bedreven worden met name op het kerkelijke erf.

Ik weet nauwelijks een dominee op te noemen die genoemde zonden aan de kaak stelt in woord en geschrift en een bijbels oordeel erover uitspreekt.

Het leger dominees in onze dagen is bijna zonder onderscheid een leger bange hazen die niet durven separeren op het scherpst van de Woordsnede, laat staan om de tucht op homo's en incestdaders toe te passen.

De eerste vier genoemde zonden zijn zonden tot de dood en kunnen niet vergeven worden. Dat zijn dus de zonde tegen de Heilige Geest, de zonde van Judas en de zonde van Ananias en Saffira en de zonde van zelfmoord. Dat zijn zonden tot de dood.

De laatste twee genoemde zonden, namelijk homofilie en incest, zijn schrikkelijke, doch vergeeflijke zonden, maar kunnen NA ontvangen genade niet meer bedreven worden, omdat Christus de Zijnen verlost heeft uit de heerschappij der zonden en des duivels; voor de Zijnen bidt en hen bewaart voor deze duivelse zonden tegen natura.

Vanzelf moeten we hierbij ook de duivelse zonde van abortus noemen, waarbij het ongeborn kind in de moederschoot koelbloedig vermoord wordt.

Abortus is voor de moeder in kwestie zelfs een vorm van zelfmoord en het is generaal gezien een misdaad die minstens op gelijke voet staat met de verschikkingen van het Nazi-systeem.

Abortus is nog altijd één van de schrikkelijkste vormen van roofmoord op het menselijke leven, die echter op grote schaal al vanaf het begin van de bevruchting gepleegd wordt.

En al die reformatorische wolven in schaapsklederen die ook nog eens durven beweren dat een (foetus)kind in de moederschoot nog geen ziel heeft, -ja, dat zeggen ze in onze dagen- maar het zijn trawanten van de duivel. En daartegen hebben we te getuigen.

Waarom zou de Heere het toelaten dat er in alle tijden zoveel wolven in schaapsklederen de kerkenraadsbanken en de preekstoelen bezetten?

Wel, omdat de Waarheid Gods altijd tegenover de ketterijen verheerlijkt wordt, anders zou Handelingen 1:8 nooit vervuld kunnen worden in het leven van de levende Kerk.

De getuigen van Christus worden namelijk altijd tegenover de wolven in schaapsklederen geplaatst.

Dat zien we niet alleen in het Oude Testament in het leven van de richters en de profeten, maar ook in het Nieuwe Testament in het leven

van Johannes de Doper, Christus, de apostelen en hun helpers in het Evangelie.

Handelingen 1:8 staat altijd in het kader van het lijden.

Als we geroepen getuigen van Christus zijn, krijgen we de kerkmassa tegenover ons geplaatst. De kerkmassa gelooft altijd de valse profeten. Gods volk en Zijn ware knechten hebben altijd de massa tegen, zoals we dat ook zien bij Paulus en Barnabas in Ikonium.

Gods ware getuigen moeten altijd tegen de generale kerkopinie in preken en worden doodgezwegen en gebrandmerkt als het uitvaagsel en het afschrapsel dezer wereld.

Of spreken alle (kerk)mensen nog wel van u? Als dat zo is, spreekt Gods Woord het "WEE U!" over u uit.

We kunnen menen krachtens een christelijke plicht nogal wat te kunnen betekenen in Gods Koninkrijk, maar er is een volk op aarde dat alleen tot de mesthoop bekwaam is.

Zij getuigen van zich af en wijzen alleen op die enige gerechtigheid van Christus die voor God kan bestaan en verdoemen alles wat zich daartegen verheft.

Ja, en dan krijg je de massa tegen. De duivel heeft het niet gemunt op Avondmaalgangers die allemans vriend zijn en zwijgen als de ere Gods in het geding is. Nee, die laat hij wel met rust.

Ook heeft de duivel het niet gemunt op predikers die het Evangelie hoog in hun vaandel hebben staan, maar tevens de ere Gods stilzwijgend kunnen laten vertrappen.

Met zulke 'volle' Evangeliepredikers -die altijd een grote aanhang hebben- heeft de duivel geen enkele moeite.

Maar o wee, als de Heere uit de hof van de sterk gewapende er eentje in Christus bevrijdt en hem een tong der geleerde geeft. Dan breekt de reformatorische hel los.

Ik heb predikers gehoord die de zaligheid alleen in Christus preken, maar het niet kunnen verdragen als de Heere daadwerkelijk een ziel redt en in de ruimte zet.

Er heerst in de huidige kerken veel meer afgunst omtrent het ware werk Gods dan men voor mogelijk houdt.

Als God door de weg van het recht een ziel in de ruimte zet, dan heeft het kerkelijke kader de macht niet meer alleen die men zo gaarne voor zichzelf opeist.

Waarachtige bekeringen -die overigens zeldzaam zijn in onze dagen- worden door de huidige kerken volslagen genegeerd. Een geredde ziel is namelijk teer omtrent de ere Gods, oprecht en zeer gezeglijk omtrent

'schijn en zijn'. Oprechtheid en gezeglijkheid zijn waarachtige eigenschappen van de liefde Gods.

Het kan niet meer lijden in onze dagen, zelfs niet door predikers die rechtzinnig en zelfs bevindelijk preken.

De getuigen van Christus in het kader van het ambt aller gelovigen ervaart men als concurrenten op het kerkelijke erf. De huidige kerken kunnen om die reden niet meer draaiende gehouden worden zonder verrotte kerkpolitiek om de kerkkas op peil te houden.

De huidige dominee's durven niets meer te zeggen en zijn gevangenen geworden van hun eigen democratische kerksysteem, op een enkele uitzondering na.

Sommigen beperken zich tot de kerkbladen-propaganda, maar publiek wordt er geen getuigenis meer gehoord.

En het volk ontbloot, gaat massaal naar het strand, tot de ouderlingen toe.

Het huidige vakantiechristendom is het gevolg van kerkpolitieke preken. Politieke preken kunnen heel rechtzinnig zijn, maar je kunt er honderd jaar mee worden, zonder dat er iets gebeurt.

Maar als Gods wakkere kinderen zien dat hetgeen de dominee preekt wordt afgebroken met zijn handel en wandel, dan nemen zij hem niet meer serieus.

Ik hoorde onlangs nog een prediker heel rechtzinnig zeggen: "Als je je kinderen niet bestraft en vermaant, heb je ze voor de hel over." Dat is bijbelse waarheid. Maar de praktijk blijkt er dikwijls volledig mee in strijd.

God sprak niet meer tot Eli, maar alleen door Samuel. Ik zou de predikanten niet de kost willen geven tot wie God niet meer spreekt, omdat zij een loopje met de tucht nemen.

Het gros leraars in onze dagen heeft de kracht der godzaligheid verloochend, of beter gezegd *verloren*, omdat zij hun hoererende zonen, Hofni en Pinehas, niet eens zuur durven aanzien.

Tussen de huidige kerkelijke brokstukken is het bovendien zoeken als een speld in een hooiberg om nog een gemeente van Christus te kunnen ontdekken.

Maar juist de gemeente van Christus die er nog is en altijd zijn zal, heeft de satan zijn troon gevestigd en daar hebben de valse profeten het op gemunt. De ware schapen van Christus zijn het doelwit van hun kerkpolitieke praktijken.

Dat is dan ook de reden dat de valse profeten in schaapsklederen opereren. Dezulken zijn niet makkelijk te onderscheiden. Valse profeten

preken echter altijd een halve waarheid. Ze preken het Evangelie wel tot verlossing, maar de Wet niet tot verdoemenis.

Om dat te kunnen onderscheiden, moeten we eerst achter de waarheid gebracht zijn geworden en van God Zelf geleerd zijn naar de mate der kennis van Christus.

Als we de Waarheid in Christus hebben leren kennen en gesmaakt hebben, zullen we voor een halve waarheid niet meer vallen.

De Bereërs onderzochten of hetgeen Paulus preekte strookte met de Schrift en met de totaliteit van de Schrift (Thora). Dat betekent dus ook dat hetgeen Paulus preekte in overeenstemming moest zijn met zijn wandel.

Leer, leven, handel en wandel moeten overeenkomen, anders preekt men een halve waarheid, hoe rechtzinnig de preek ook moge zijn. Dan gaat het niet om maatwerk en muggenzifterij, nee, maar Christus heeft tegen de toenmalige rechtzinnigheid wel gezegd: *"Wel heeft Jesaja, van u, geveinsden, geprofeteerd, gelijk geschreven is: Dit volk eert Mij met de lippen, maar hun hart houdt zich verre van Mij", Mark. 7:6.*

Een valse profeet kan bijbelse waarheden verkondigen, tegen de zonden waarschuwen, de soevereiniteit Gods belijden, Christus aanwijzen als de (enige) Weg, de Waarheid en het Leven, en toch een halve waarheid preken.

Velen preken een 'vol Evangelie', tenminste, daar moet het dan voor doorgaan, maar een goed verstaander luistert altijd of het recht Gods genoeg gedaan wordt. Er wordt wat gesmokkeld buiten het recht Gods om, met name in de prediking.

Valse leraren preken niet zelden dat het Evangelie voor verloren zondaren is, maar ondertussen maken zij de toepassing algemeen.

In onze dagen overheerst een sentimentele prediking, waarin het Evangelie in overtrokken zin gepreekt wordt.

U zegt: Wat is dat dan?

Wel, dan preekt men in de trant van 'zand erover, bloed erover'. Dezulken preken een antinomiaans evangelie, dat is een evangelie met algemene toepassing, hetgeen feitelijk op algemene verzoening neerkomt.

Valse leraren preken halve waarheden. Ze stellen het Evangelie zo voor alsof het staan voor de ere Gods een farizese zonde is.

De profeten hebben de schuld van het volk gemijnd, zo zeggen zij, maar weet u wat zij niet zeggen? Dat diezelfde profeten de rechten en de oordelen Gods het volk moesten aanzeggen of zij het horen zouden of niet.

Valse profeten maken de Wet van Christus tot een Wet der zonde. Je moet dan iedereen die in de zonde leeft de arm om de schouders slaan, want je bent zelf ook niet beter. Kijk, dat is een duivelse voorstelling van zaken.

Elia had dan volgens deze valse leer Achab op schoot moeten nemen en hem nooit een beroerder Israëls mogen noemen. Stefanus had volgens deze valse leer het Sanhedrin nooit zo vlijmscherp de Waarheid Gods in het gezicht mogen slingeren, maar water in de wijn moeten doen.

Petrus had volgens deze valse leer Simon de tovenaer nooit een samenknopsel van ongerechtigheid mogen noemen, maar zijn mond moeten houden en de hand in eigen boezem moeten steken, en ga zo maar door.

Christus at niet met hoeren en tollenaars om hen in hun zonden te stijven, maar om hen te bekeren.

Dominee's die de zonden bagatelliseren leven er dikwijls zelf in en weten van de zaak niets af.

Er is een hemelsbreed verschil tussen het vallen in de zonden en een leven in de zonden. Gods kinderen kunnen wel vallen in de zonden, zelfs dagelijks, maar kunnen er NOOIT meer in leven.

Gods ware volk weent wat af vanwege dat inwendige bederf en die vleselijke vroomheid.

Ze kennen Petrus van dichtbij, toen hij na het verloochenen van zijn dierbare Meester naar buiten ging om bitterlijk te wenen vanwege zoveel goeds tegenover zoveel kwaad.

En mensen, al kun je met zevenmijlslarzen over de zonden heenstappen, of met krokodillentranen God proberen gunstig te stemmen, of trachten met gedrag en vlijt jezelf op te lappen, dan behoort je NIET tot het kleine kuddeke van Christus.

Gods volk leert zich kennen als de grootste der zondaren, geheel vleselijk en verkocht onder de zonden, maar zij haten de rok die van het vlees bevlekt is.

Het Evangelie tolereert geen leven in de zonden en dat gaat nog nauwer uit als de eis der Wet. Dat is beslist geen wettisch leven, want Gods volk onder het kruis loopt meestal niet zo zuiver recht hun pad. Ze struikelen in velen en liggen dikwijls naast de weg te kermen over dat inwendige bederf en dat vleselijke bestaan van zichzelf.

Geliefden, met gedrag en vlijt kom je er niet.

Zijn we oprecht gemaakt door de toegerekende gerechtigheid van Christus? Daar gaat het over.

Nee, de oprechtheid is niet onze gerechtigheid voor God. Gods volk gaat

met hun 'oprecht gemaakt zijn' de dood in, om Christus als hun enige Oprechtheid en Wijsheid voor God over te houden.

Maar zijn we in Christus oprecht gemaakt, dan zal ons ja JA zijn en ons nee NEE, want alles wat daarbuiten is, is enkel zonde.

Dominee's die hun beloften breken en er nooit op terugkomen zijn Gods ware knechten niet. Het zijn valse profeten die het brood der weduwen opeten, Gods eerlijk gemaakte volk toelachen, maar hen belasteren achter hun rug om.

Ik heb het aan de levende lijve ondervonden. Ik zal u een ding zeggen: als iemand zich voor bekeerd uitgeeft en niet gelasterd en om Christus' wil vervolgd wordt, geloof dan maar NIETS van zijn/haar bekering.

Het kerkelijke kader weet in onze dagen zo goed te schipperen en te manoeuvreren omtrent de ere Gods dat er niet eentje in de gevangenis zit om Christus' wil.

Gods volk onder het kruis is teer omtrent de ere Gods, hoewel er geen enkele verwachting is van Gods volk als zodanig. Nee, we zijn zo bedrieglijk als het weerbericht, maar in het bedrog leven? DAT ZIJ VERRE! Gods ware volk leeft onder het kruis en is geroepen elkaars lasten te dragen, hetgeen hoofdzakelijk ziet op het lijden om Christus' wil, maar degenen die in de zonden leven zullen hun eigen pak dragen (Gal. 6:5).

Valse profeten hebben echter hun nut. Paulus zegt: *"Want er moeten ook ketterijen onder u zijn, opdat degenen, die oprecht zijn, openbaar mogen worden onder u", 1 Kor. 11:19.*

Stel dat Gods volk nooit aangevallen zou worden door in- en uitwendige vijanden, dan zou zij afhoereren van haar God, het vlees de ruimte geven en dan zou zij niet meer teer zijn omtrent de ere Gods en dan zou er ook geen getuigenis meer klinken, de dwaalleer niet bestreden worden, maar als er geen profetie meer is, wordt het volk ontbloot.

Een waarachtig kenmerk van de ware vreze des Heeren is teerheid omtrent de ere Gods en zuiverheid omtrent de lere Christi.

Laten we eens dicht bij huis onderzoek plegen.

Christus waarschuwt Zijn discipelen voor de valse profeten die zich in schaapskleren zullen indringen in de gemeenten van Christus.

De roomse kerk en haar zusterdenominatie, de PKN, zijn niet zo moeilijk te onderkennen.

Maar hoe staat het met de reformatorische kerken, die in brokstukken verdeeld zijn als de beenderen aan het graf?

Niet best. Zelfs de uitwendige vorm is dikwijls van de wereld niet te onderscheiden. En als je dan de doorsnee preken beluistert is het al even jammerlijk gesteld.

Het gros rechtzinnige predikanten kunnen niet in de verborgen zaken komen die God Zijn kinderen openbaart en doorgaans wordt de werkelijke betekenis van de (con)tekst waarover zij preken geweld aangedaan.

Weet u wat er gebeurt als het Evangelie regeert? Dat zijn we met de Wet van Christus bezet, om elkaars lasten te dragen. Weet u wat dat is, elkaars lasten dragen?

Dan staat Paulus op en bestraft de veinzende Petrus in aller tegenwoordigheid (Gal. 2) en vervulde alzo de Wet van Christus. DAT IS WEG! Er is ook een andere kant. Als Gods knechten geen ware bidders (lastdragers) om zich heen hebben, en geen ouderlingen hebben die hen als het moet de Waarheid in liefde aanzeggen als zij geveinsdelijk(!) dwalen en met de godsdienst heulen, dan haalt men de vloek over de gemeente en dan zit er geen kracht meer in de prediking.

De kerken zijn zelf zendingsgebied geworden.

Geliefde medereiziger op weg naar die alles beslissende eeuwigheid, vanwaar komt gij en waar gaat gij heen? Zijt gij een pelgrim reizende naar het Jeruzalem dat boven is, of reist gij met een ingebeelde hemel ter helle?

Gods volk reist meer ter helle dan ten hemel, maar ze hebben allen een behouden thuiskomst.

Geen gemakkelijke reis, nee, dat is ons ook niet beloofd. De weg is dikwijls onbegaanbaar, het vlees zwak en de vijanden talrijk. Hoe komen we erdoorheen, volk van God?

Alleen door Hem Die ons liefgehad heeft van eeuwigheid tot het einde. Hij is Zijn volk een Vurige muur waarbij de vijand moet verteren.

De valse profeten zullen het wel proberen om Gods volk tot zonde te verleiden en soms lukt het hen nog ook.

Maar daarmee is de finale battle nog niet gewonnen. Gods kinderen kunnen wel eens een slag verliezen, maar niet de oorlog.

Aangaande Gad, een bende zal hem aanvallen, maar hij zal haar aanvallen in het einde en overwinnen, want in die meerdere Gad zijn wij meer dan overwinnaars.

Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus, Die Zich doodliefde voor Zijn duurgekochte Kerk?

Geen wereld, geen duivel, geen zonde en geen dood. Christus de grote Doorbreker is door dood en graf doorgebroken om Zijn volk een eeuwige zaligheid te bereiden en het rijk van de duivel en zijn valse profeten te vernietigen.

Kom, moegestreden pelgrims in ons midden, hoofd omhoog en het hart

naar boven, want hier beneden is het niet.

Rust alleen op het ja-woord van uw hemelse Bruidegom. Hij zal u niet begeven noch verlaten, al keert de hele reformatorische godsdienst zich tegen u.

Houdt u mannelijk, sta vast en treedt met uw Verbondsgod in het verbond. Zijt getrouw tot de dood en Hij zal u geven de kroon des levens op grond van Zijn getrouwheid en onveranderlijkheid in Christus. Hij is gisteren en heden Dezelfde ja, tot in eeuwigheid.

Moet u Zijn gemeenschap missen vanwege oude zonden die opnieuw de kop op steken, die u echter zo bitterlijk bedroeven? Wendt u tot uw Zondevernieler en verbeidt Hem, want Christus komt door gesloten deuren en als Hij dan Zijn handpalmen gaat tonen, dan valt er een hellevaarder als dood aan de voeten van Hem Die getuigt: *"Vrees niet; Ik ben de Eerste en de Laatste; en Die leef, en Ik ben dood geweest; en zie, Ik ben levend in alle eeuwigheid. Amen. En Ik heb de sleutels der hel en des doods", Openb. 1:17-18.*

Daar moesten de apostelen het van hebben, van de almacht van Christus en van Zijn genade. Zij werden vervolgd door de toenmalige rechtzinnigheid en dat zal niet veranderen, want alleen die godzaliglijk leven, zullen vervolgd worden. Paulus en Barnabas moesten vluchten, omdat de rechtzinnigheid hen wilde stenigen. Zij ontkwamen aan de strik des vogelvangers en kwamen door Gods voorzienigheid aan in Lystre, wat echter geheel naar de wil van God bleek te zijn, omdat God in Lystre en Derbe nog werk voor Paulus en Barnabas te doen had. Dikwijls moeten Gods ware knechten er uren voor reizen en vele gevaren doorstaan, om 1 ziel te dienen met het Evangelie van Christus.

"En een zeker man, te Lystre, zat onmachtig aan de voeten, kreupel zijnde van zijner moeders lijf, die nooit had gewandeld. Deze hoorde Paulus spreken; welke de ogen op hem houdende, en ziende, dat hij geloof had om gezond te worden, zeide met grote stem: Sta recht op uw voeten! En hij sprong op en wandelde", Hand. 14:8-10.

Hebt u zich zodanig al leren kennen, geliefden?

Van nature zijn we die kreupele man gelijk, die van zijns moeders lijf af nooit een stap gewandeld had, laat staan een stap had gezet in de goede richting.

Van nature zijn we gebonden van de satan en zitten we in de schaduw van de dood. Daarin leeft en beweegt de mens zich van nature en hij weet niet wat het is om te wandelen in de geestelijke vrijheid, waarvan Paulus melding maakt in Galaten 5:1.

De kreupele man te Lystre wist voor zichzelf niet wat het was om te

wandelen op gezonde benen. Hij zag de mensen wel als bomen wandelen, maar voor zichzelf kon hij zich niet voorstellen wat dat was. Hij miste de ervaring, want hij was met verlamde benen uit zijn moeder voortgekomen en had nog nooit een stap vooruit kunnen zetten. Daartoe was hij volstrekt onmachtig. Hij kon volstrekt niet reageren op de arminiaanse bekeringsoproep van stichting HeartCry: "Je moet geloven!" Nee, die man lag daar als een lamme kreupelaar, die geen been kon verroeren en zich nog geen voet kon verplaatsen.

Kent u dat ook in geestelijk opzicht, geliefden?

Of kunt u nogal uit de voeten en kunt u wekelijks met een broek vol zilverwerk ruimbaan ter kerke gaan?

Nou, deze man was daartoe niet in staat. Hij was in een staat van totale onmacht. Hij lag daar echter niet als een onschuldige. We zijn immers niet als kreupelen geboren, nee, God heeft ons goed en naar Zijn evenbeeld geschapen in ware kennis, gerechtigheid en heiligheid.

Maar we hebben God niet in erkenenis gehouden en hebben Zijn gebod overtreden, waardoor we **uit** Gods gerechtigheid **in** de dood gevallen zijn, in de armen van de duivel.

En zo verkeerde deze man ook als een gebondene van de duivel in een verlamde toestand, zonder God en zonder hoop in deze wereld.

Ja, zo vindt God de zondaar die Hij zalig wil maken op het vlakke des velds, vertreden in zijn geboortebloed. Onmachtig en onwillig om gered en gezaligd te worden door vrije soevereine genade.

Hebben we ons al eens zodanig leren kennen in het licht van Gods majesteitelijke heiligheid, geliefden?

Vandaag de dag hoeft het zo niet meer. Men neemt de belofte aan en klaar is kees, want 'de beloften van het Evangelie zijn voor iedereen', volgens zeggen.

Bovendien kun je volgens vele verleiders in onze dagen ook vanuit de dankbaarheid je ellende leren kennen. Dezulken besluiten om Gode te leven en stappen met zevenmijlslaarzen over het graf van Christus heen. Anderen beweren dat je op de oproep van bekering en geloof moet reageren. "God roept jou en jij moet reageren." Dat is de reagerende godsdienst in onze dagen. God doet een stap en de mens doet ook een stap in de goede richting.

Ja, en dan is 1+1=2. En van twee gaat het naar drie en van drie naar vijf en van vijf naar tien en zo groeit men ver boven de klippen uit.

Ja, dat is de witgepleisterde godsdienst van vandaag. Die mensen maken allemaal stappen in de goede richting.

Nou, dat kon deze man niet. Die man kon geen been verzetten en nog

geen teen verroeren. Vanaf zijn geboorte was hij een lamme verschijning die overal in de weg zat, vooral in de ogen der braven die over alle stukken heen sprongen. Deze man kon niet voorwaarts, niet achterwaarts en geen oog had medelijden met hem.

Hij behoorde tot het uitschot en afschrapsel van de toenmalige wereld en hij leefde als een bedelaar die men liever in de handen spoog dan een kwartje voor Bartje te geven.

Van zijn moeder had hij ook geen enkel heil te verwachten, want dat mens had hem buiten het dorp ergens in een greppel te vondeling gelegd uit valse schaamte over zo'n lambenig kind.

We zullen er eerst van zingen, en wel uit de 6^e Psalm, daarvan het 2^e en 3^e zangvers.

Gemeente, wat gelukkig voor de man dat hij niet in onze tijd ter wereld gekomen is, want dan zou hij wellicht geaborteerd zijn geworden en in stukken en brokken in de afvalbak van een van de vele nazi-klinieken in ons land zijn terechtgekomen. Door de Goddelijke voorzienigheid was de man echter bewaard gebleven en hij was als door het wonder tot de volwassenheid gekomen, maar hij was niet verder gekomen dan een bedelaar langs de kant van de weg, die nog nooit een voet had kunnen verzetten, noch in de synagoge, noch in het badwater van Bethesda. Daar was hij te lam voor en vanzelf paste deze man ook niet in het democratische kerksysteem van vandaan, want hij kon vanzelf niet naar de stembus lopen, en dan doe je niet meer mee, want de kerk drijft op een meerderheid aan stemmen en aan degenen die niet stemmen kunnen, komen niet in aanmerking voor het pastoraat, want die mensen kosten alleen maar geld en niemand gaf hem die.

Die man moest zich dus tevreden stellen met nijdige blikken der toenmalige ambtsdragers die tegenover hem voorbijgingen.

Geen oog had medelijden met hem, want zijn geval was hopeloos, zijn bestaan goddeloos en zijn toekomst uitzichtloos. Ja, en daar kwam bij dat hij inwendig net zo lam was dan uitwendig, net als Lazarus inwendig net zo verzwerd was dan uitwendig. Ja, en zulk mensen liggen dikwijls bezijden de weg een langzame dood in te wachten en er was niemand die zich over deze man ontfermde, want aan die man kon de kerk niets verdienen, dus lieten ze hem in de goot liggen.

Het is dan ook zeer opmerkelijk dat deze kreupele man onder de prediking van Paulus was terechtgekomen.

Of de Goddelijke voorzienigheid had Paulus naar de plaats geleid waar

deze man zich bevond, of deze man was door de Goddelijke voorzienigheid door vrienden op de plaats gebracht waar Paulus het Evangelie predikte.

We weten het niet precies, wat wij wel weten is dat deze man door de Goddelijke voorzienigheid onder de verkondiging van het Evangelie verkeerde.

De Heere brengt de uitverkorenen onder het Woord, of Hij brengt het Woord der waarheid tot hen middels de uitzending van Zijn geroepen knechten.

En dat laatste viel ook deze man ten deel. Hij hoorde Paulus het Woord van de levende God spreken en dat werd toepassing voor die man. Hij geloofde niet Paulus, maar geloofde in het Woord. Paulus heeft die man niets aangeboden, nee, hij predikte het Woord, want het geloof is door het gehoor van het gepredikte Woord.

Onder de prediking van Paulus heeft het Gode beliefd deze kreupele man oren te geven om te horen (geloven), geestelijke te verstaan, om te horen de stem des Zoons van God en die ze gehoord (geloofd) hebben, zullen leven.

Dat is in ieder geval de geestelijke les die we eruit leren kunnen. Of die man daadwerkelijk tot het geloof in Christus gekomen is, wordt niet nadrukkelijk vermeld, maar het is zeker niet uitgesloten.

Wij hebben echter niet zozeer te letten op de staat van die man, want wij staan er allen persoonlijk voor. Zijn wij al eens als een geestelijk lamme, als een kreupele openbaar gekomen, melaats zijnde van de hoofdschedel tot de voetzool toe? Of kunnen we ons nog vrij bewegen en zelf de keuze maken of wij al of niet zullen geloven?

Lag die man daar nu in afwachting de dag van zijn dood in te wachten, of verwachtte hij een Ander?

In onze dagen worden boeken vol geschreven over "Afwachten of Verwachten?", maar er is een volk op aarde dat gebonden zit in de banden van de macht der zonde en noch afwachten noch verwachten kan.

Velen leren dat "afwachten" een dode en non-actieve houding is, maar dat is het beslist niet.

"Afwachten" is een fatalistisch actieve houding en zo remonstrants als het maar wezen kan.

Degenen die het nog af kunnen wachten, zijn boordevol activiteit. Men houdt het nog voor mogelijk dat het nog eens zou komen te gebeuren.

Gods Woord leert echter geen mogelijke zaligheid, maar een onmogelijke. God houdt er geen mogelijkheden opna. God is een God van

het wonder, van het onmogelijke.

Die lamme man hield het niet voor mogelijk dat hij ooit nog wandelen zou. Hij was zo geboren, punt uit. Zo is het geestelijk ook.

Hoe kan een reine voortkomen uit een onreine? Hoe kan een luipaard zijn vlekken veranderen? Hoe kan een Moorman zijn huid veranderen? Hoe kan een waarlijk ontdekt mens zijn oordeel wegnemen? Hoe kan een melaatse zich van zijn melaatsheid ontdoen?

Dat is ten enemale onmogelijk. Daar zal een wonder moeten geschieden, daar zal genade aan te pas moeten komen, daar zal God moeten ingrijpen, anders gebeurt er gewoon niets.

Dus als je nog kunt afwachten, dan kun je nog aardig uit de voeten. Dan heb je nog een berg godsdienstige speelruimte tot je beschikking.

Gods uitverkorenen worden van dat fatalistische, doch werkdadige ‘afwachten’ afgesneden, want afwachten is een remonstrantse vrucht uit het werkverbond.

Maar zo verstaan de huidige proclameerders van “Afwachten of Verwachten?” het niet. Zij menen dat een mens in staat is om te verwachten en om alles van God te verwachten. Maar dat is eveneens zo remonstrants als het maar wezen kan. Verwachten is alleen mogelijk door het geloof. Dat is alleen weggelegd voor degenen die God vrezen en reeds gerechtvaardigd zijn. Daarvan geeft de Psalmist getuigenis: *“Ik blijf den Heer’ verwachten, mijn ziel wacht ongestoord. Ik hoop in al mijn klachten op Zijn onfeilbaar Woord.”*

Er is echter ook een “wachten” door het geloof. En daarvan geeft de Psalmist van de 27e Psalm getuigenis: *“Wacht op den HEER’, godvruchte schaar, houd moed! Hij is getrouw, de bron van alle goed. Zo daalt Zijn kracht op u in zwakheid neer. Wacht dan, ja wacht, verlaat u op den HEER’.”*

“Verwachten en wachten” is alleen mogelijk door het geloof en kan alleen beoefend worden door degenen die reeds gerechtvaardigd zijn en het eigendom van Christus zijn.

Maar in Lystre zit een man die niet afwachten noch verwachten kan. Die man heeft geen mogelijkheden meer, want hij zit -laten we zeggen- al zo’n 40 jaar als een lamme aan de kant van de weg.

Hij zou wel willen vluchten, maar hij kon nergens heen. Die man zat dus al zo’n veertig jaar als aan de grond genageld, onmachtig om zich een voet te verplaatsen.

En dan zie ik in gedachten een stichting-jijdaar-dominee voorbij die man lopen, die hem toeroept: “Zit je hier nu al 40 jaar in je ongelooft? Ongelooflijk! Waar wacht je eigenlijk op, man? Je moet geloven!”

En dan hoor ik die man zeggen: “Ik heb geen mens, maar als je mij een handje helpt, dan zal het wel lukken.” MIS!

Deze man zat onmachtig aan de voeten, kreupel zijnde van zijner moeders lijf, en had nog nooit recht op zijn benen gestaan. Die man was aan het ‘afwachten’ allang gestorven en al zijn eventuele ‘verwachtingen’ waren reeds lang vergaan. Maar dan op een dag, bij God bepaalt, wordt Paulus door de Joden vervolgd, zodat hij genoodzaakt is om het stof van zijn voeten te schudden en door te reizen naar Lystre en Derbe. En daar begint Paulus het Evangelie te verkondigen op de plaats waar die lamme man zich bevindt.

Dat had Paulus niet georganiseerd. Ook was hij niet uitgenodigd door de plaatselijke afdeling van stichting jijdaar.nl, nee, Paulus liet zich niet verleiden om door zulke instellingen met popmuziek ingeleid en verwelkomd te worden, om vervolgens jut en jol in te zegenen met een evangelie waar God niet vanaf weet.

Nee, Paulus liet zich door geen mens binden en liet zich zeker niet onder het juk van anderen brengen. Paulus was een gevangene en vrijgekochte des Heeren, die dwars tegen de generale kerkelijke publieke opinie in preekte.

Om die reden werd hij gehaat en vervolgd door de godsdienstige Joden.

En als Paulus gaat preken op de plaats waar die lamme man zich bevindt, doet het Woord kracht in het hart van die kreupele man.

Een seconde eerder was hij nog van de gave des geloofs ontbloot, maar op het uur van Paulus’ prediking komt de man in zijn oordeel(!) na ± 40 lange jaren tot het geloof.

Van het gepredikte Woord ging kracht uit. Daar was Paulus niet in, want hij kon alleen nat maken. Daar was Barnabas ook niet in, want die kon alleen planten.

Nee, daar was God in Die alleen de wasdom geven kan. Het geloof van de man blijft niet onopgemerkt.

Paulus voelt afname. Gods ware knechten voelen weleens aan, dat God afname geeft onder de prediking.

Soms voelen zij dat zij tegen de muur prediken, maar soms voelen zij afname. Dan krijgen zij hulppredikers en medegetuigenis onder de gelovige hoorders.

Maar Paulus was echt niet een gevoelsmannetje zoals er in onze dagen bij hopen op het podium staan om een vleselijke opwekking te forceren.

Nee, Paulus gaat het geloof bij die man beproeven. Hij kijkt hem in Christus sterk aan, maar de man slaat zijn ogen niet neer, zoals de huichelaar gedaan zou hebben, nee, Paulus ziet geloof in zijn ogen.

Ja, ik kan het ook niet helpen dat u dit rare taal vindt, maar bij Gods kinderen is het geloof soms in de ogen af te lezen, zonder dat er een woord gezegd wordt. Weet u wat dat is? Dit: “Want deze Geest getuigt met onze (meervoud) geest dat wij kinderen Gods zijn.”

Paulus ging dus niet op het gevoel af, nee, hij kijkt dwars door die man heen en dan ziet hij geloof bij die man.

Toen Petrus dwars door Simon de tovenaars keek, zag hij geen geloof, maar een samenknopsel van ongerechtigheid.

En dat zag Petrus ook in de ogen van Ananias en Saffira.

Ik zeg niet dat Gods geofende kinderen en knechten onfeilbaar zijn om de geesten te beproeven of zij uit God zijn, zeker niet. Het is alleen God Die de harten kent en de nieren proeft, maar sommige kinderen Gods hebben wel een scherpe blik en soms is het raak ook, zowel in negatieve zin als in geestelijk positieve zin.

Paulus mag hier in geestelijk positieve zin het geloof van de kreupel man zien. En dan loopt Paulus naar de man en geeft hem een stel krukken om te leren lopen. MIS!

Nee, als Paulus ziet dat de man geloof ontvangen heeft om gezond te worden, beveelt hij de man in de Naam des Heeren: “Sta recht op uw voeten!”

We moeten elk woord bijzondere aandacht geven. Paulus zegt niet: “Nou, man, hier heb je een makkelijke stoel, ga er maar eens in zitten.”

Nee, hij zegt: “Sta...”

Gods volk staat op uit haar zondegraf bij het horen (geloven) van de stem des Zoons van God. En dan voegt Paulus er nog een bijzonder woord bij: “Sta **recht** op uw voeten!”

Gods volk wordt niet in een rolstoel gezet om van lieverlee te leren lopen, nee, Sion wordt door **recht** verlost! “*Sta recht op uw voeten!*”

Kon die man dat weigeren? Heel niet, heel niet, want Gods woorden zijn daden! Met het bevel zette God die man op zijn voeten.

Sommigen leren dat je Gods Geest *in het kader van de waarachtige bekering* kan tegenstaan en negeren.

Dat is pelagiaanse onzin en arminiaans zielsbedrog. God spreekt en het is er; Hij gebiedt en het staat er. De zaligmakende werkingen van Gods Geest kunnen niet tegengestaan worden.

Die man kon zijn genezing niet bewerken, noch tegenhouden. Er is een volk op aarde dat zalig MOET worden, omdat God het wil en anders nergens om.

Heeft die man wat aan zijn genezing gedaan? Waar staat dat? Op het bevel van Paulus “Sta recht op uw voeten” heeft die man niet gereageerd

uit eigener beweging, nee, de Heilige Geest verbrak zijn verlamdende banden en deed die man op het bevel des Woords(!) opspringen, zodat hij direct wandelde.

Die man hoefde dus niet eerst na te denken wat hij nu met dat bevel van Paulus zou doen, nee, dat laten we aan de huidige godgeleerdheid over.

Die kunnen het neerleggen en oppakken, net hoe ze geluimd zijn. Gods volk krijgt daar de kans niet voor, want zij wordt met het bevel op de Rots Christus gezet. Die man heeft Paulus niet tegengeworpen, zo van: “Zeg, Paulus, dat zeg je nu wel, maar mijn benen zijn zodanig verlamd, dat het onmogelijk is om direct op te staan. Ik moet eerst op de been geholpen worden. Kom, Paulus en Barnabas, neem me eerst eens tussen jullie in, dan zullen we eens voetje voor voetje proberen.....”

Paulus heeft ook niet tot de man gezegd: “Beste man, er is nu wel een groot wonder aan u gebeurd, maar loop nou niet te hard van stapel, want voor uw geval staat minstens vier jaar revalidatie in het verschiet.” Paulus heeft ook niet gezegd: “Beste man, laat het nu maar eens overzomeren en overwinteren, want je weet maar nooit of je jezelf niet bedriegt.”

Paulus heeft ook niet gezegd: “Beste vriend, ik heb nu wel het geloof bij je gezien, maar dat is nog niet genoeg, hoor. Je bent nog maar in de fase van dr. Habitus, maar dat betekent niet dat je de actus van het geloof al ontvangen hebt, bovendien is ‘zien nog geen hebben’. Je moet eerst nog wat met krukken leren lopen, alvorens je Christus zal leren kennen.”

Weg met al deze filosofische en habitaanse onzin!

En Paulus zeide met grote stem: “*Sta recht op uw voeten! En hij sprong op en wandelde.*”

Zo gaat het ook geestelijk. Gods volk komt van de dood in het leven en dan zingen zij in God verblijd, aan Hem gewijd van ‘s Heeren wegen.

En mensen, als je nog nooit aan de Wet gedood bent en in Christus bent opgestaan als een nieuw schepsel, zul je ook nooit huppelen van zielevreugd, om de eenvoudige reden dat je dan nog niet wedergeboren bent en derhalve onder de Wet verkeert en onder de toorn Gods.

Het halfverloste christendom in onze dagen begint evenwel al te bouwen nog voordat zij op de Rots gezet is.

Het is het zandgrondgeloof van de rijke jongeling en met dat geloof zijn de huidige kerken en jongerenavonden vergeven. In onze dagen wordt er niets zo gehaat als de leer en de bevinding van de rechtvaardiging van de goddeloze.

Dat is een afsnijdende bevrijdende leer, maar de vrome mens wil niet afgesneden worden.

En omdat het gros predikanten zelf te goed is om verloren te gaan en te vroom om een hellevaart te maken zoals Hanna door de Heilige Geest de Kerk van alle tijden en plaatsen leert en vertolkt, daarom schieten de ‘geloofshuizen’ in onze dagen als paddestoelen de zandgrond uit.

In geestelijke zin wordt deze lamme man door recht verlost. “Sta recht op uw voeten!” Gods eer en de gerechtigheid van Christus dulden geen halfverloste bekering, want er is een volkomen Offer gebracht en op grond van dat Offer wordt Gods volk door recht verlost.

Genade is niet gratis, absoluut niet, het is zonder geld en zonder prijs te verkrijgen, omdat het onbetaalbaar is.

Er is namelijk betaald met de hoogste prijs van Christus’ Bloed. Gods volk is duur gekocht en zij worden verlost door vrije genade, namelijk door de toegerekende gerechtigheid van Christus en dat is alles, amen.

De kreupele man werd op zijn voeten gezet. Die man had geen stiekeme genezing, maar een Goddelijke genezing en dat komt in de dadelijkheid openbaar.

Paulus fluisterde het Woord niet stiekem in zijn oor, zodat de anderen het niet hoorden, bang dat het niet zou werken, nee, hij zei het met grote stem, zodat allen die erbij waren het horen konden en de uitwerking van het Woord konden aanschouwen. Paulus geloofde hetgeen hij in de Naam des Heeren sprak: “*Sta recht op uw voeten!*”

En onmiddellijk sprong de man op en wandelde.

De ware Evangelieverkondiging gaat gepaard met het bevel van bekering en geloof. Van bekering ter ontdekking en ontbloting, omdat men niet in Christus gelooft, en van geloof omdat het aanbod van vrije genade geen vrij aanbod is, maar dadelijke toepassing bij degenen die God verordineerd heeft ten eeuwige leven.

Daar is de mens nog voor geen duizendste procent in, nee, daar is God in Die het ganse werk der zaligheid alleen doet. Hem zij de glorie, alle lof, eer en de aanbidding, nu en in de dag der eeuwigheid.

Amen.

Slotzang: Psalm 68:3.

16. Openlijke vervolging als gevolg van Pinksteren

Voorzang: Psalm 33:6, 7 en 8

Schriftlezing: Handelingen 5

Geliefden, de tekst voor de prediking kunt u vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte, Handelingen 5, vers 29b, waar wij nogmaals met u lezen:

“Men moet Gode meer gehoorzaam zijn, dan den mensen.”

Geliefden, hedenavond wensen wij u met de hulp des Heeren te bepalen bij de woorden die Petrus en de andere apostelen tegenover het Sanhedrin uitspreken, als zij opnieuw voor het Sanhedrin staan, dat hen verboden had om in de Naam van Christus te leren. Dan antwoordden Petrus en de apostelen: *“Men moet Gode meer gehoorzaam zijn, dan den mensen.”*

Over deze belijdenis wensen wij na te denken aan de hand van een thema, namelijk *“Openlijke vervolging als gevolg van Pinksteren.”* Gemeente, voordat wij de gehoorzaamheid des geloofs u prediken, moeten wij eerst de bron van deze gehoorzaamheid vaststellen, want de geloofsgehoorzaamheid heeft een vaste grond, namelijk de ganse Waarheid van Gods Woord, waarvan de Bron God Zelf is, en waarvan Christus de Uitvoerder is.

In de staat der rechtheid waren wij God gehoorzaam, omdat wij in de gerechtigheid Gods geschapen zijn. In het beeld Gods zijn wij geschapen, in ware kennis, gerechtigheid en heiligheid.

Uit dat beeld zijn we door moedwillige ongehoorzaamheid gevallen en uit Gods gerechtigheid gevallen.

In de staat der rechtheid waren wij rechtvaardig voor God zonder de toegerekende gerechtigheid van Christus, omdat wij in de gerechtigheid Gods geschapen waren.

In de staat der rechtheid was er geen sprake van een genadeleven, maar van een leven uit gerechtigheid door gehoorzaamheid.

Door de zondeval is Adam uit het beeld Gods gevallen en vertoonde hij Gods gelijkenis niet meer. Adam was geschapen in het beeld Gods, in ware kennis, gerechtigheid (rechtvaardigheid) en heiligheid. Adam was echter niet alwetend zoals God dat is en ondanks zijn volmaaktheid was

Adam beslist niet aan God gelijk.

Adam was mens en geen God; hij was schepsel Gods, maar als schepsel Gods was hij wel volmaakt zondeloos.

Hoewel Adam zondeloos was, en volmaakt is geschapen, bezat hij geen substantiële heiligheid, zoals God, van Wie de heilige serafijnen zingen: *“Heilig, heilig, heilig is de HEERE der heirscharen! De ganse aarde is van Zijn heerlijkheid vol!”* Jes. 6:3.

Toen God de adem des levens in Adams neusgaten blies, kwam de Heilige Geest in Adam wonen en werd hij tot een levende ziel.

Adams geluk was dus gelegen in het Leven in en met God.

Het eeuwige leven in God was de voornaamste zegen van de staat der rechtheid die de mens bezat en dat leven was gelegen door de band der liefde, want de band der liefde is de band der volmaaktheid en dat door de Heilige Geest.

Dat eeuwige leven moest Adam niet verdienen, nee, dat bezat hij reeds, alleen kon hij door ongehoorzaamheid aan het Woord Gods (Gen. 2:17) dat eeuwige leven verliezen en uit het beeld Gods vallen.

Het proefgebod uit Genesis 2:17 was voor Adam geen test, ook geen gebod die hij met inspanning van al zijn krachten moest volbrengen, nee, zolang Adam in het Woord van God bleef, in de gerechtigheid van God bleef, koste het hem geen enkele moeite om niet van de verboden boom te eten.

Het vonnis op de overtreding van het gebod in Genesis 2:17 vormde voor Adam geen enkele bedreiging en veroorzaakte niet de minste wettische vrees, want in de volmaakte liefde is geen vrees en in de staat der rechtheid geliefden, waren wij volmaakt in de liefde en dienden God met een kinderlijke vreze dag en nacht.

In de staat der rechtheid leefde Adam in een ongestoorde vrede met God zonder (inwonende) zonden.

Door de ingeving en verleiding des duivels wilde de mens echter als God zijn en heeft hij van de verboden vrucht gegeten.

Door niet in het Woord Gods te blijven is Adam de duivel toegevalen, van God afgevalen en de drievoudige dood onderworpen. Waarin de 1e Adam gevallen is, is de 2e Adam staande gebleven. Christus heeft de duivel verslagen en wederstaan met het Woord Gods.

Voor de val was de mens volmaakt op en door God georiënteerd en geïnstrueerd, door de liefde, de band der volmaaktheid, maar na de val is de mens op de duivel afgestemd en van God vervreemd.

Voor de val putte Adam uit de Bron, God Zelf; na de val is de mens zijn eigen bron, dood in zonden en misdaden en aan de duivel onderworpen.

Door de val heeft Adam het eeuwige verloren, want de Heilige Geest was van hem geweken en daardoor was ook de gemeenschap met God verbroken.

Door Adams val is de gehele mensheid de dood en verdoemenis onderworpen.

In plaats van de Heilige Geest, heeft de duivel en de zonde intrek genomen in het hart van de mens. De mens heeft zichzelf onder de toorn van God gebracht door moedwillige ongehoorzaamheid.

Het oordeel Gods rust echter op ons vanwege de **toerekening** van Adams val en niet door de voortplanting van de erfsmet. Dat is de vrucht ervan, maar niet de oorzaak.

God heeft de eerste Adam erbuiten gezet en uit de staat der rechtheid verwijderd en krachtens de wil des besluits van God, heeft God alles onder de zonde besloten.

En is de eerste Adam niet geleerd, dan wordt de tweede Adam niet begeerd. *“Want gelijk door de ongehoorzaamheid van dien enen mens velen tot zondaars gesteld zijn geworden, alzo zullen ook door de gehoorzaamheid van Enen velen tot rechtvaardigen gesteld worden”,* Rom. 5:19.

Volgens de doctrine van Rome, van de neocalvinisten en van de neonomianen, wordt de mens substantieel rechtvaardig **gemaakt**.

Op grond van Gods Woord leert de Reformatie daarentegen dat God in Christus -in het kader van de rechtvaardigmaking- de mens rechtvaardig en heilig **verklaart**. (Indien de wortel heilig is, zo zijn ook de takken heilig - Rom. 11:16b).

Op grond van Gods Woord leren wij dus dat God de goddelozen rechtvaardigt en hen zalig spreekt op grond van de toegerekende gerechtigheid van Christus.

Rome en haar neo-reformatorische nageboorte leert de **gratia infusa**, ofwel ingestorte genade (levensgerechtigheid). -Volgens deze kuyperiaanse visie wordt de mens door ingestorte ‘goddelijke substantie’ in staat geacht om een steeds rechtvaardiger mens te worden.

Bij Rome moet de mens een weg afleggen om rechtvaardig te *worden*, maar of dat doel ooit bereikt zal worden, zal in het vagevuur moeten blijken. De zekerheid des geloofs heeft in de theologie van Rome geen plaats.

Erger, op het Concilie van Trente heeft Rome de leer der Reformatie vervloekt en daarmee de zonde tegen de Heilige Geest bedreven.

God rechtvaardigt de goddeloze op grond van het goede en volmaakte werk (gerechtigheid) van Christus.

Door de ongehoorzaamheid van de 1e Adam **zijn** we van Godswege verdoemd **verklaard** en door de gehoorzaamheid van de 2e Adam wordt de (uitverkoren) mens als een goddeloze zalig **verklaard in de tijd**.

Beide verklaringen geschieden louter en alleen door **toerekening**, krachtens de Goddelijke uitspraak.

De mens is verdoemd verklaard door toerekening van Adams ongehoorzaamheid en in het kader van de rechtvaardigmaking wordt de goddeloze mens zalig verklaard door de toerekening van Christus' gehoorzaamheid.

Door de eerste Adam wordt ons de dood -die tot alle mensen is doorgegaan- toegerekend.

God heeft alles onder de zonde besloten door toerekening van Adams val.

Door de tweede Adam wordt de mens het eeuwige leven toegerekend door de gerechtigheid van Christus, namelijk die in Hem geloven.

De rechtvaardigverklaring is dus een juridische daad Gods; de vrijspraak van een ter dood veroordeelde door de Wet Gods, op grond van de verdienste van Christus.

Louter en alleen door toerekening wordt de mens hersteld in het Beeld Gods en op generlei wijze door 'ingestorte kwaliteiten', noch geïnjecteerde 'goddelijke substanties'.

Hoe wordt de mens dus hersteld in het Beeld Gods?

Door de toerekening van de gerechtigheid en heiligheid van de tweede Adam door het geloof, gelijk geschreven is: *"Maar uit Hem zijt gij in Christus Jezus, Die ons geworden is Wijsheid van God, en Rechtvaardigheid, en Heiligmaking, en Verlossing; opdat het zij, gelijk geschreven is: Die roemt, roeme in den Heere", 1 Kor. 1:30.*

Het is vrije soevereine genade als we bij God bekend en door Hem gekend zijn in Christus. God maakt het bekend in het uur der minne, voor de zondaar in de ure des gericht.

Geliefden, Gods volk is rechtvaardig voor God door de gehoorzaamheid van Christus en dat blijft zij, want de gehoorzaamheid van Christus is een eeuwiggeldende gehoorzaamheid.

Laat u niet vangen door belijders die hogelijk roemen in de Wet, om die te doen uit dankbaarheid, want er staat geschreven in Galaten 6:13: *"Want ook zij zelve, die besneden worden, houden de Wet niet; maar zij willen, dat zij besneden wordt, opdat zij in uw vlees roemen zouden."*

Dat gold niet alleen de wettische Joden, nee, dat geldt al degenen die de besnijdenis van het vrome vlees propageren en naast de Appelboom, Christus, nog tal van vruchtbare boomgaarden eropna houden om goed voor de dag te komen.

Ja, dezulken gaan tegenover je voorbij, want ze ergeren zich scheel aan het kruis van Christus.

Dezulken maken van de godsdienst een job, waarmee men wat bereiken wil. Vroom vlees wil door vroom vlees geprezen worden: "Aap wat heb je toch mooie jongen." Wat heb je toch mooie bloemen, mooie bekering, mooie zonden, alles mooi. Dezulken kunnen vorderingen maken, winst boeken. Per saldo blijft er bij dezulken altijd wel een batig saldo in kas. Nooit failliet gegaan, laat staan failliet verklaard, nee, nooit.

Elk jaar gaan dezulken een Dode Zee-reis maken met 'reislijder' ds. B. op de voorplecht.

Ja, en dan houden ze ook nog een reformatorische avondsluiting, met appelgebak van de paus en slagroom van Hegger. En ze hebben toch zo'n band met elkaar...

Dezulken leggen elkaar evenwel lasten op die te zwaar zijn om te dragen.

Als je al die banden moet aanhouden, onderhouden en oppompen, dan kun je beter een bandenbedrijf beginnen, misschien raken al die banden dan en keer versleten, want anders kom je er nooit meer van af. 'Eenheid' is de leus, 'gelijkheid' het vaandel, maar de dood is in de pot, want de ware broederschap wordt in benauwdheid geboren, bij God vandaan.

Geliefden, laat je niet besnijden door het werkdadig christendom in onze dagen, dat de ergernis van het kruis teniet doet, opdat zij vanwege het kruis van Christus niet vervolgd zouden worden.

Na Pinksteren is de vervolging in volle hevigheid uitgebroken en de apostelen werden gevangen gezet, gezeseld, omdat het hen verboden werd in de Naam van Christus te prediken.

Maar Petrus staande voor de Joodse raad zei: *"Men moet Gode meer gehoorzaam zijn dan de mensen."*

Ja, en toen barste hunne harten van nijdigheid, want degenen die voor Mozes bukken, proberen de berg Sion te beklimmen met krukken.

Maar de apostelen die in de vrijheid der kinderen Gods wandelden en van Christus alleen getuigden, werden onder censuur geplaatst en dat is in onze dagen niet veranderd.

Paulus is altijd bestreden geweest door het werkdadige christendom, maar hij wederstaat hen in het aangezicht, omdat hij Gode meer

gehoorzaam wenste te zijn dan de mensen en daarvan geeft de apostel getuigenis: *“Die van bezijden ingekomen waren, om te verspieden onze vrijheid, die wij in Christus Jezus hebben, opdat zij ons zouden tot dienstbaarheid brengen. Denwelken wij ook niet, een uur hebben geweken met onderwerping, opdat de waarheid van het Evangelie bij u zou verblijven. En van degenen, die geacht waren, wat te zijn, hoedanigen zij eertijds waren, verschilt mij niet; God neemt den persoon des mensen niet aan; want die geacht waren, hebben mij niets toegebracht”, Gal. 2:4:6.*

Maar de apostelen werden ook publiekelijk vervolgd, omdat zij het volk in de Naam van Christus leerden.

Dat was hun door het Sanhedrin verboden, maar zij konden niet nalaten om in de Naam van Christus te getuigen. Toen werden zij door de toenmalige kerk in de gevangenis geworpen, om hen het zwijgen op te leggen.

Maar dan staat er verder geschreven: *“Maar de engel des Heeren opende des nachts de deuren der gevangenis en leidde hen uit, en zeide: Gaat heen, en staat, en spreekt in den tempel tot het volk al de woorden dezès levens.”* Geliefden, als God een geopende deur gegeven heeft, kan niemand die sluiten, ten spijt van de vele tegenstanders die er toen waren en er altijd zullen zijn.

Maar de vervolging zal niet uitblijven, als er in de Naam van Christus geprekeerd wordt.

Velen nemen wel de Naam van Christus op hun lippen, maar Christus en Dien gekruisigd preken, brengt vervolging met zich mee.

Ja, als je iedereen in zijn waarde laat, dan hoef je niet bang te zijn om vervolgd te zullen worden, maar dan leert het Woord dat je niet tot de kudde van Christus behoort.

“En ook allen, die godzaliglijk willen leven in Christus Jezus, die zullen vervolgd worden”, 2 Tim. 3:12.

Wel, de apostelen leefden godzaliglijk en getuigen daar publiekelijk van. Godzaligheid is in onze dagen naar het privé-domein gedirigeerd, maar dat kan de ware godzaligheid niet zijn.

De ware godzaligheid kan niet verborgen blijven, dan komt openbaar, dat maakt God openbaar.

En dan komt ook de vervolging openbaar.

"Doch, gelijkerwijs toen die naar het vlees geboren was, vervolgd de dengene die naar den Geest geboren was, ALZO OOK NU!" Gal. 4:29.

Gods ware volk wordt om het geloof met vijandschap bejegend, vervolgd, gehoond, bespot, door kinderen van wie men meende, dat zij als Izak geboren waren, door kinderen, die zich beroemen "kinderen

Abrahams" te zijn; zij zijn echter Ismaëls, willen leermeesters der Schrift zijn en verstaan niet, wat zij zeggen, noch wat zij bevestigen.

Volgens hen moet het de mens zijn, die de waarheid en de liefde ten uitvoer brengt, omdat zij menen wat te zijn.

Dat leren de meesten weliswaar niet openlijk; want dezulken opereren onder het mom van genade; zij bewijzen het echter met hun vervolgingen, met hun miskenningen, met hun werken, dat wat zij ook zeggen en bevestigen, zij der Wet niet gestorven zijn, en dat zij niet geloven, dat de Wet hun gestorven is.

Zij willen de heren zijn in het huis en Christus moet de helpende dienaar zijn, die men dulden kan, zolang Hij hen niet in de weg staat.

Zulke Ismaëls nu vallen altijd met hun gerechtigheids-beoordeling diegenen aan, die naar Geest wandelen en zich aan de genade in Christus houden.

Zulke Ismaëls zijn met de hulp des duivels er voortdurend op uit, om degene, die zich aan het geloof alleen houdt, door allerlei spottende opmerkingen, hun het geloof te ontnemen. Dat doet de Sanhedristische vijandschap tegen Christus en Zijn gerechtigheid. Ik heb mijn bureauladen vol liggen met dat soort vroom verpakte vijandschap, dat ook in onze dagen schrikkelijk woedt, onder het mom van genade.

Die vrome vijandschap kom je niet in de wereld tegen, maar in de kerk, onder de kerkmensen, anders had Christus Zijn discipelen voor de wolven in schaapsklederen niet gewaarschuwd. Christus waarschuwde Zijn discipelen niet voor deze wolven om hen uit de weg te gaan, maar om ze tegen te staan.

Paulus maakt melding van zulke wolven, namelijk *Hymeneus en Alexander, die ik den satan overgegeven heb, opdat zij zouden leren niet meer te lasteren."*

Dat waren aanvankelijk nette kerkmensen, maar na verloop van tijd begonnen zij de leer, zoals die door Paulus geprekeerd werd, te lasteren en de opstanding der doden te loochenen.

Ingeslopen valse broederen poogden Paulus tot dienstbaarheid te brengen, omdat zij zich vreselijk ergerden aan de leer van de rechtvaardiging van de goddeloze.

Dus als de prediking van de leer van de rechtvaardiging van de goddeloze naar de volle raad Gods(!) gepredikt wordt, zet dat altijd veel kwaad bloed onder degenen die door de werken zoeken zalig te worden. Dat is in onze dagen niet veranderd.

Er zijn in onze dagen predikers te beluisteren die de leer van de rechtvaardiging van de goddeloze vroom op de lippen nemen, maar

metterdaad verloochen. Je kunt een belijdenis onderschrijven met de mond, maar die met de daad verloochen.

Dat komt zelfs veelvuldig voor onder de nieuwelingen in de genade.

Als laatstgenoemden over het paard getild worden en zich verbeelden wat te zijn, zich als geoefende theologen opwerpen, als hoogstaande pastoors zich met andermans doen bemoeien, dan leert Gods Woord dat dezulken opgeblazen en in een oordeel des duivels gevallen zijn (1 Tim. 3:6).

Pas bekeerden mogen daarom geen ambt vervullen en als ze zichzelf opwerpen wat groots te zijn, vallen zij in een oordeel des duivels.

Dat is zelfs gemeengoed in onze dagen. En omdat de tucht weg is, kunnen dat soort geesten (2 Tim. 2:17) voortwoekeren in de kerken, en ook in de onderlinge verhoudingen onder Gods volk.

Wat moet ertegen gedaan worden? Hoe moeten Gods ware knechten hiertegen optreden?

Wel, Paulus schrijft aan Timotheus: *"Maar **stel u tegen** het ongoddelijk ijdelroepen; want zij zullen in meerdere goddeloosheid toenemen. En hun woord zal voorteten, gelijk de kanker; onder welke is Hymeneus en Filetus; die van de waarheid zijn afgeweken, zeggende, dat de opstanding alrede geschied is, en verkeren sommiger geloof", 2 Tim. 1:16-18.*

We moeten dus niet zwijgen, maar ons ertegen stellen met het eeuwig blijvend Woord van God.

En dat wensen wij ook te doen, waartoe de Heere Zelf geroepen heeft. *"Ziet, Ik heb u tot een scherpe nieuwe dorsslede gesteld, die scherpe pinnen heeft; gij zult bergen dorsen en vermalen, en heuvelen zult gij stellen gelijk kaf. Gij zult ze wannen, en de wind zal ze wegnemen, en de stormwind zal ze verstrooien; maar gij zult u verheugen in den HEERE; in den Heilige Israëls zult gij u roemen", Ezech. 41:15-16.*

Je kunt je ertegen verzetten, je kunt de heerlijkheden lasteren, je kunt je van achterklap bedienen, maar je zult het NOOIT van de bediening des Woords winnen, want de Heere der heirscharen heeft tot mij gezegd: *"De lieden die met u twisten zullen vergaan", Jes. 41:11-12.*

Weet u wat dat voor mensen zijn, die twistende lieden?

Dat zijn mensen die de bestraffing des Heiligen Geestes (Ps. 141:5 - Gal. 2) niet kunnen verdragen en door afgunst en wedijver gedreven worden.

Alles wat je in het kader van je roeping zegt, schrijft en doet, vatten dezulken vleselijk op om je te vangen met de dienstbaarheid der Wet, waarvan ze zelf zwanger zijn.

Het wapen dat zij gebruiken is dikwijls achterklap en via allerlei valse

getuigen hun gelijk proberen te krijgen.

Ooit ontmoette ik eens een man die zichzelf voor bekeerd uitgaf. Toen ik eens een ritje met hem maakte door het (buiten)land, zei hij: "Nu ga ik je mijn verhaal vertellen." Ik dacht: "O, als dat maar goed gaat." De man begon zijn verhaal met het zwartmaken van zijn broer, met wie hij een bedrijf gehad had, en met die modder vulde hij ook het middenstuk van zijn betoog. Hij eindigde zijn verhaal met hoe goed hij bekeerd was in zijn ogen. Die broer die hij zwart maakte, heb ik echter nooit één kwaad woord horen zeggen over zijn broer die mij het verhaal vertelde.

Ja, je hebt altijd van die mensen, die beginnen het contact met het vertellen van hun biografie, waarbij zij hun naaste verwanten in een kwaad daglicht stellen om zelf de bekeerde man te spelen.

Zo kwam ik onlangs in contact met een boer, die zijn verhaal begon met het zwartmaken van zijn zwager die hem voor duizenden euro's zou bestolen hebben. En dat [ongeoorloofde] verhaal vertelde hij mij in "vertrouwen."

Weet u welk wapen dat deze man nu hanteert toen we hem begonnen tegen te staan?

Het wapen van achterklap om zijn eigen zonde te bedekken. Ik dacht achteraf: die man heeft wat te verbergen, want het verhaal was dermate uitgebreid dat het nogal begon te stinken.

De 38-jarige kranke man begon op de vraag van Christus: "Wilt gij gezond worden", zijn hele biografie te vertellen, waar de Heere Jezus heel niet om gevraagd had.

En toen hij gezond geworden was, verraadde hij Christus bij het Sanhedrin.

Ook (pas)bekeerden kunnen in een oordeel des duivels vallen, zodat zij zich tegen de leer van de rechtvaardiging van de goddeloze verzetten met vrome woorden en achterklapse verwijten. Kijk maar naar de betoverde Galatiërs die Paulus verdacht hielden en hem zelfs voor een vijand hielden, omdat hij hen de waarheid schreef.

Er zijn zelfs kinderen Gods die met het oordeel van Schizofrenie geslagen zijn en daar kun je niet mee wandelen, want de tegenstanders - waarvan Paulus melding maakt, bevinden zich dikwijls onder het beginnende volk van God, namelijk onder degenen die nog nooit bekeerd zijn geworden van het bekeerd zijn en zich beroemen op hun kennis, die ze niet hebben, en de liefde hoog in hun vaandel voeren, terwijl zij gedreven worden door een dienstbare geest. Gods volk met een dienstbare geest gedraagt zich net zo vijandig als de toenmalige Sanhedristen. Als ze daarin volharden, mogen we hun staat betwijfelen,

want Gods ware volk kan in de zonde vallen, ook in de zonde van afgunst en achterklap, maar ze kunnen er niet in leven. Degene die er in leven, laten zich niet gezeggen, maar gaan vermetel van zich afslaan.

Als ze merken dat je hen doorhebt, dan speuren zij alles af om je op je woorden te vangen, hetgeen de Sanhedristen ook bij Jezus gedaan hebben, om een oorzaak te zoeken dat zij Hem gevangen konden nemen. En als ze dan niets op je woorden kunnen aanmerken, dan gooien zij het roer om en dan trachten zij je daden te blameren, echter zonder enig bewijs van bijbelse geldigheid.

Alles wat de profeten, de apostelen en Christus gedaan hebben krachtens hun roeping is altijd het voorwerp van duivelse lasteringen geweest. Er is echt niet nieuws onder de zon. Het wettische oogmerk van onverzoenlijke achterklappers is makkelijk te herkennen. Om hun eigen onzuivere oogmerken te verduisteren, houden zij zich druk bezig om zich met andermans doen te bemoeien, om de aandacht van zichzelf af te leiden. Dezulken lijden niet om Christus' wil, maar als een kwaaddoener. *"Doch dat niemand van u lijde als een doodslager, of dief, of kwaaddoener, of als een, die zich met eens anders doen bemoeit; maar indien iemand lijdt als een Christen, die schame zich niet, maar verheerlijke God in dezen dele", 1 Pet. 4:15-16.*

Bovendien moet je je maar eens verzoenend opstellen tegenover dezulken, dan komt de onverzoenlijke aap wel uit de mouw.

Om hun vrome stand te handhaven, blijven ze vasthouden aan een lijst van diabolus-verwijten, omdat ze vreemd zijn aan de liefdesogen van de Heere Jezus, die Petrus aanzag toen hij zijn Meester verloochende. God verwijt de zonden van Zijn volk niet, maar brengt hen tot berouw met Zijn liefde en trouw.

Als je je zo verzoenend opstelt, dan valt het vrome vlees snel door de mand, want vroom vlees houdt voet bij stuk en **wijkt niet af** van het gebod van Mozes, omdat zij nooit gestorven zijn aan het kindschap van Abraham (Joh. 8:33).

Christus liet Zich echter niet verleiden door dit soort gemaakte vroomheid en in die bediening mogen we staan door Zijn kracht tot op de huidige dag, omdat Hij niet afwijkt van Zijn belofte "alle dagen met ons te zijn".

De apostelen hebben hun roeping getrouw vervuld en hebben geen vroom vlees gespaard, ook het vrome vlees van Gods volk niet.

Achterklappers kunnen echter zelfs zover gaan om de zuivere bediening van het Woord het bange geblaf van honden, die niet bijten, te noemen.

Ik kan dezulken in de Naam van Christus vertellen dat zij hun leven

verkorten, hetgeen ik al talloze malen heb gezien gebeuren met zulke spotters.

God laat Zich niet bespotten. Hetgeen een mens maaït zal hij ook zaaien. Je moet echter wel altijd eerst trachten degenen die tegenstaan met vermaningen te overtuigen, opdat zij te eniger tijd zich zouden bekeren, maar blijft men vasthouden aan de zonde van achterklap, dan breken dezulken de band der liefde EN die van het geloof.

De zonde van achterklap werkt altijd complotmatig. Men heeft medestanders, meeveinsers, die de bediening van het Woord haten, omdat zij zichzelf voelen aangesproken.

Dat kan ook Gods volk betreffen, wanneer men in dienstbaarheid leeft onder de dekmantel van het Evangelie. Kijk maar naar de Galaten, die zelfs Paulus voor hun vijand hielden, omdat de apostel het mes van Gods Woord hanteerde en hen de waarheid aanzei.

En als Paulus de hogepriester -die het complot vrome boeven beval om Paulus op de mond te slaan- wederstaat in zijn aangezicht met de woorden: *"God zal u slaan, gij gewitte wand! Zit gij ook om mij te oordelen naar de wet, en beveelt gij, tegen de wet, dat men mij zal slaan?" Hand. 23:3*, dan wordt hij gelijk aangevallen door hetzelfde complot samenzweerders die Paulus op zijn woorden wilde vangen, om daarmee zijn kindschap Gods in twijfel te trekken, met de duivels arglistig bedekte vrome woorden: *"Scheldt gij den hogepriester Gods?" Hand. 23:4*, dan moet u erop letten dat Paulus niet zijn bestraffing intrekt, maar zich alleen verontschuldigt omtrent het ambt van hogepriester, die type van Christus was.

Want hoewel Paulus niet dan recht had gesproken, nochtans, omdat het bij de omstanders een schijn had van schelden, zo wil hij zeggen, dat hij zulks ook zou vermeden hebben, had hij den hogepriester gekend (Kantt.) Paulus werkte met de feiten en werd verweten dat hij zijn naaste blameerde.

Dat is altijd het wapen van degenen die zichzelf bezondigen aan achterklap. En die achterklappers zijn het goed met elkaar eens. In de zaal van Kajafas was men het goed met elkaar eens om Christus te belasteren op grond van valse getuigen. "Wat dunkt ulieden?"

En dan roept men met 1 mond: "Hij is des doods schuldig."

En die Christus bidt: *"Vader vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen."*

Maar als de Leeuw van Juda wederstond Hij de valse beschuldigers in hun aangezicht en zegde hen het goddelijke wee aan. *"En een van de wetgeleerden, antwoordende, zeide tot Hem: Meester! als Gij deze*

dingen zegt, zo doet Gij ook ons smaadheid aan. Doch Hij zeide: Wee ook u, wetgeleerden! want gij belast de mensen met lasten, zwaar om te dragen, en zelve raakt gij die lasten niet aan met een van uw vingers!" Luk. 11:45-51.

En als Mirjam, die zovele jaren met Mozes gelopen had, en zich als vrouw met Aäron tegen Mozes verheft als zijnde zijn medeprofetes en zijns gelijke, dan ontsteekt de toorn des Heeren. *"En zij zeiden: Heeft dan de HEERE maar alleen door Mozes gesproken? Heeft Hij ook niet door ons gesproken? En de HEERE hoorde het!" Num. 12:2.*

En wat was het gevolg van die opstand? *"Zo ontstak des HEEREN toorn tegen hen, en Hij ging weg. En de wolk week van boven de tent; en ziet, Mirjam was melaats, wit als de sneeuw. En Aäron zag Mirjam aan, en ziet, zij was melaats", Num. 12:9-10.*

We zullen eerst zingen, en wel van de 140^e Psalm, daarvan het 2^e en 3^e zangvers.

En de Heere heeft meer pijlen op zijn boog dan 1, want Hij kan ook degenen die zich ergeren aan de zuivere bediening van het Woord, de leer van de rechtvaardiging van de goddeloze, inclusief de geestelijke strijd tegen de boze machten en krachten (Efeze 6) en niet schromen de goddelijke roeping te belasteren waarmee wij geroepen zijn, met andere oordelen straffen, ten spijt van alle drogredenen waarmee men eigen stand en vrome snuisterijen wil handhaven.

Maar God zal al deze dingen doen komen in het gericht; dan zullen alle vrome maskers afvallen, dan zal ieders oogmerk openbaar gemaakt worden, dan zal alles wat in het verborgen is geschiedt publiek aan de dag gesteld worden.

Dan zal je je stand niet meer kunnen ophouden, dan zullen al je eigen meningen en vleselijke opvattingen van het Woord als kaf vergaan. Dan zullen alle slinkse wegen in de hel doodlopen, dan zal God de spotters met het zwaard Zijn monds aan Zijn voeten doodslaan, als zij zich niet hebben bekeerd.

Met Zijn volk heeft God reeds afgerekend in Zijn Zoon, hoewel Hij hen in de tijd komt te kastijden als zij de duivel in de kaart spelen.

Mirjam speelde de duivel in de kaart, toen zij zich in hoogmoed verhief tegen Mozes en God bezocht haar met de plaag van de melaatsheid.

Eli zag zijn goddeloze zonen niet eens zuur aan. Hij liet de tucht achterwege en God bezocht hem met de wegvoering van de arke Gods, de dood van zijn twee zonen en een gebroken nek en een plotselinge

dood.

Toen David overspel pleegde met Bathseba en Uria de dood injoeg, kwam God hem te slaan met het zwaard dat van zijn huis niet meer wijken zou.

En als David in hoogmoed valt door het volk te tellen, zond God een pestilentie en stierven er zeventig duizend mannen van Dan tot Berseba toe (2 Sam. 24:15).

Toen Mozes op de rots sloeg, terwijl hij had moeten spreken, werd hem de toegang tot het beloofde land ontzegd.

Toen Salomo van God en Zijn dienst afhoereerde en zich 700 vrouwen en de nodige bijwijven veroorloofde, scheurde God het koninkrijk in tweeën.

En al degenen die zich boven de wet verheffen, de zonden goedpraten bij zichzelf en anderen en zich van achterklap blijven bedienen na ettelijke malen gewaarschuwd te zijn, mogen gewis voor Zijne straffen beven: *"Als iemand de wet van Mozes heeft te niet gedaan, die sterft zonder barmhartigheid, onder twee of drie getuigen; hoeveel te zwaarder straf, meent gij, zal hij waardig geacht worden, die den Zoon van God vertreden heeft, en het bloed des testaments onrein geacht heeft, waardoor hij geheiligd was, en den Geest der genade smaadheid heeft aangedaan? Want wij kennen Hem, Die gezegd heeft: Mijn is de wraak, Ik zal het vergelden, spreekt de Heere. En wederom: De Heere zal Zijn volk oordelen. Vreselijk is het te vallen in de handen des levenden Gods", Hebr. 10:28-32.*

Gods volk kan wel in de zonde vallen, maar er niet in leven. En wie zich rechtvaardigen wil gelijk de wetgeleerde en in onmin blijft leven met zijn naaste, die heeft God niet gezien. *"Indien iemand zegt: Ik heb God lief; en haat zijn broeder, die is een leugenaar; want die zijn broeder niet liefheeft, dien hij gezien heeft, hoe kan hij God liefhebben, Dien hij niet gezien heeft?" 1 Joh. 4:20.*

Paulus geeft twee gemeentelieden, Hymeneus en Alexander, over aan de satan, omdat zij zijn bediening lasterden. En als de kerk de tucht achterwege laat, dan zal God Zelf wraak doen over de spotters en achterklappers die met een vrome mond de zuivere bediening des Woords en de geestelijke strijd tegen de heersende boze geesten, machten en krachten (Efeze 6) lasteren en verdacht maken. *"Want onze God is en verterend vuur", Hebr. 12:29.*

Als je Gods ware getuigen tegen krijgt, omdat je hen opzettelijk lastert, dan zal God je weten te vinden.

Er kwam eens een man bij Ome Jan, die hem gelasterd had en om

vergeving kwam vragen bij Ome Jan. Ome Jan kon die man gewillig vergeven, maar hij vroeg de man op de man af: heb je het werk van God aangetast?

Toen zei die man bevend “ja”. Ome Jan zei toen tegen die man: Van die zonde kan ik je niet vergeven, daarvoor moet je bij God zijn. De volgende dag dreef die man in het kanaal en had zichzelf van het leven beroofd.

“De lieden die met u twisten, zullen vergaan”, zegt mijn God.

De vijandschap komt pas goed openbaar als je Gode meer gehoorzaam wenst te zijn dan de mensen.

Gode boven alles lief te hebben, is in onze dagen ingeruild voor algemene naastenliefde, die de ware naastenliefde niet is.

Als u wilt weten wat de ware naastenliefde inhoudt, moet u te rade gaan bij de eerste Christengemeente, waarin men alles gemeen had. Want er staat geschreven: *“En allen, die geloofden, waren bijeen, en hadden alle dingen gemeen; en zij verkochten hun goederen en have, en verdeelden dezelve aan allen, naar dat elk van node had. En dagelijks eendrachtelijk in den tempel volhardende, en van huis tot huis brood brekende, aten zij te zamen met verheuging en eenvoudigheid des harten; en prezen God, en hadden genade bij het ganse volk. En de Heere deed dagelijks tot de Gemeente, die zalig werden.”*

Maar het naamchristendom durfde dit gezelschap ware gelovigen niet te naderen, want Ananias en Saffiera waren doodgefallen omdat zij tegen de Heilige Geest gelogen hadden en door Petrus ontmaskerd waren, en daarom vreesde het volk zodat zij de gemeenschap der heiligen niet durfde binnen te dringen.

Dat zijn we helemaal kwijt in de kerken van de westerse wereld. Iedereen heeft het goed, maar er zit geen dominee in de gevangenis om het getuigenis van Jezus.

Er is dus wezenlijk iets mis in onze dagen. Krantenartikelen die bol staan van de zelfrechtvaardiging, en kerken die bol staan van rijke jongelingsgodsdienst, ja, daar heeft de duivel geen enkele moeite mee.

Gode meer gehoorzaam zijn dan de mensen, dat houdt wat in, geliefden. Dat is de doodsteek voor het vrome vlees.

Vroom vlees wil bekeerd zijn, door anderen gezien worden als de gevierde ootmoedige man, maar o wee, als de toetssteen wordt aangelegd om God meerder gehoorzaam te zijn dan de mensen. Gode meerder gehoorzaam te zijn in ALLES.

Meerder gehoorzaam dan menselijke wetten, meerder gehoorzaam dan kerkelijke wetten, meerder gehoorzaam dan de Overheden, of die nu politiek of kerkelijk zijn.

De apostelen waren Gode meer gehoorzaam dan de toenmalige kerkelijke verordeningen, die met dreigingen gepaard gingen.

De apostelen vielen niet voor al die kerkelijke indrukmakerij, nee, zij waren voor Jezus in het stof gevallen en door Hem met de vader verzoend. En als we dat kennen, geliefden, dan laten we ons niet gezeggen door wetten en instellingen die met het Woord van onze God strijden, want degenen die God liefhebben, kunnen niet huishouden met degenen die zich tegen het Woord verheffen en ook niet met degenen die als kameleons meeheulen met de wolven in het bos.

Om Christus te volgen, moeten we onszelf verloochenen en afstand nemen van degenen die ons ophouden op de weg, waarin de Heere ons gezet heeft, om getuige van Hem te zijn, maar die tegenstaan in woord en geschrift.

En dat hebben de apostelen getrouwe en zelfs in hun apostolische brieven onfeilbaar gedaan; dat hebben de reformatoren getrouwe gedaan; dat hebben de Schotse geloofshelden getrouw gedaan; dat hebben de Waldenzen getrouw gedaan en dezen hadden hun leven veil voor de Waarheid van het Evangelie.

Gods ware volk laat zich de Waarheid van het Evangelie niet ontfutselen door de valse geest der verdraagzaamheid die in onze dagen heerst, al had men ook een staat van dienst zo hoog als een kerktoeren, daar komen Gods kinderen onder het kruis niet van onder de indruk.

Als de godsdienst indruk probeerde te maken onder een vroom voorwendsel, dan zei Tante Lena dikwijls: “Dat laat mij Siberisch koud.”

Daar houd ik van, want we hebben geen mensen naar de ogen te zien, maar Gode meerder gehoorzaam te zijn dan de mensen.

Dat geldt dus elk terrein van het leven.

Ik sprak onlangs een vrouw die iedereen in zijn waarde wenste te laten, maar ik zei toen tegen die vrouw: dan ben je het zeker niet met Paulus eens, die van de Kretenzen zei dat ze leugenachtig waren, kwade beesten en luie buiken.

Ach mensen, wat is het Refodom dan een ziekelijke en verwijfde beweging geworden. Kwade beesten en luie buiken.

Deze getuigenis is waar! Daarom -zegt den apostel tot zijn geestelijke zoon Titus- bestraf hen scherpelijk, opdat zij gezond mogen zijn in het geloof.

Dat is de Wet van Christus vervullen. De Wet van Christus is geen humanistische wet, die de Waarheid afbreuk doet, of die de zonden bagatelliseert, echt niet.

Gods Wet moet altijd ten hoogste geëerd worden en wie zich daartegen

profaan-vroom verheft, moet neergesabeld worden met het zwaard des Woords. Dat betreft niet degenen die uit zwakheid in de zonde gevallen zijn, ook niet degenen die uit onkunde een dwaling aan de hand houden, nee, dezulken moeten worden vermaand met zachtmoedigheid, maar Christus at niet met hoeren en tollenaars om hen in de zonden te stijven, maar om hen ervan te bekeren.

Als de apostelen voor hen Sanhedrin gedaagd zijn, nadat de engel hen uit de gevangenis verlost had, wordt hen andermaal bevolen om niet meer in de Naam van Christus te leren.

Dan zegt Petrus als woordvoerder van alle apostelen: *“Men moet Gode meer gehoorzaam zijn dan de mensen.”*

Dat betekent dus ook dat je nooit kunt participeren met mensen en partijen die de overtreding van het gebod legitiem stellen met onbijbelse wetten.

Dat doet de Christenunie wel en daar heult de SGP mee mee.

Je kunt als christen nooit kiezen en partij kiezen tussen twee kwaden, en derhalve kun je als christen geen politiek bedrijven, want politiek bedrijven is constant kiezen en partij kiezen tussen twee kwaden.

De abortuswet aanscherpen -zoals de CU pretendeert- en tegelijk abortus tolereren is God in het aangezicht tarten en het gebod Gods teniet doen.

Dat geldt op alle gebied. Tolerantie ten aanzien van de waarheid van het Evangelie, komt voort uit wettische dienstbaarheid, of uit een antinomiaanse geest.

De CU en de SGP lappen de belijdenis van Petrus en de andere apostelen, namelijk om Gode meerder gehoorzaam te zijn dan de mensen, aan hun politieke laars en sjoemelen in de marge.

Van 30.000 abortussen naar 25.000 abortussen, dat is een Nazistisch besluit, waarvan de daders als moordenaars terecht moeten staan.

Er zijn veel Afrikaanse landen waar homofilie verboden is en dat is zuiver naar de Wet Gods.

We hebben het vandeweek nog geschreven dat Van der Vlies in landen zoals Malawi achter de tralies zou verdwijnen, omdat hij een openingswoord voor een homohuiskamer gesproken heeft.

Moet je eens in zulke landen zeggen dat je een refo-homo bent, of een christen-homo, dan verdwijnt je regelrecht in de gevangenis, gewoon om het feit dat christen-homo's niet bestaan.

In Oeganda worden homo's zelfs ter dood veroordeeld, en Obama zei dat weerzinwekkend te vinden, terwijl hij zelf Nazi-praktijken abortusmoorden wettelijk legitiem gemaakt heeft.

Dat is de wereld op zijn kop en met die diabolusgeest is het Refodom van binnenuit verkankerd.

Op papier tegen abortus zijn, maar in de praktijk er mee mee heulen, daar moet je een onbeschaamde moordenaar voor zijn. Maar in onze dagen worden de meest gruwelijke zonden gekerstend, zowel door de zogenaamde christelijke politiek als op het erf der kerk.

Geliefden, we hadden nog meer willen zeggen, maar aan alles komt een end door de tijd die alles schendt.

We gaan God ontmoeten en dat kan alleen door de toegerekende gehoorzaamheid van Christus, maar als die toerekening het geen gehoorzaamheid des geloofs uitwerkt in ons leven en als we de Waarheid naar het Evangelie niet boven alles stellen, ja boven ons eigen belang, dan reizen we met een ingebeelde hemel ter helle. Ik ben vrij van uw bloed.

Amen.

Slotzang: Psalm 119:7.

17. Met Christus op de berg der verheerlijking

Voorzang: Psalm 24:2 en 3

Schriftlezing: Mattheus 17:1-23

Het tekstgedeelte voor de prediking kunt u vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte, Mattheus 17, daarvan de verzen 1 t/m 8.

“En na zes dagen nam Jezus met Zich Petrus, en Jakobus, en Johannes, zijn broeder, en bracht hen op een hogen berg alleen. En Hij werd voor hen veranderd van gedaante; en Zijn aangezicht blonk gelijk de zon, en Zijn klederen werden wit gelijk het licht. En ziet, van hen werden gezien Mozes en Elias, met Hem samensprekende. En Petrus, antwoordende, zeide tot Jezus: Heere! het is goed, dat wij hier zijn; zo Gij wilt, laat ons hier drie tabernakelen maken, voor U een, en voor Mozes een, en een voor Elias. Terwijl hij nog sprak, ziet, een luchtige wolk heeft hen overschaduwd; en ziet, een stem uit de wolk, zeggende: Deze is Mijn geliefde Zoon, in Denwelken Ik Mijn welbehagen heb; hoort Hem! En de discipelen, dit horende, vielen op hun aangezicht, en werden zeer bevreesd. En Jezus, bij hen komende, raakte hen aan, en zeide: Staat op en vreest niet. En hun ogen opheffende, zagen zij niemand, dan Jezus alleen”, Matth. 17:1-8.

Geliefden, in de staat van Zijn vernedering heeft Christus Zijn discipelen weleens wat laten zien van de staat van Zijn verhoging. We zien dat ook in deze perikoop en daarvan had de Vader al getuigenis gegeven toen de Geest op Hem nederdaalde nadat Christus gedoopt was geworden.

En hier neemt Christus drie van Zijn discipelen mee de berg der verheerlijking op, namelijk Petrus, Johannes en Jacobus, om Zich nader aan hen te openbaren en Zijn heerlijkheid aan hen te tonen.

Sommigen van Gods volk krijgen een diepere blik in de verborgenheid der godzaligheid dan anderen. We zien het ook in deze perikoop, waarin Christus met drie van Zijn discipelen de berg der verheerlijking opgaat. De anderen moeten achterblijven.

Petrus, Johannes en Jacobus mogen met Hem de berg op, maar geliefden, als je met Christus de berg opgaat, moet je er ook weer af, en dat gaat tegen vlees en bloed in.

Na grote geestelijke hoogten, volgen er altijd weer onpeilbare diepten en daar houden we niet van, maar God houdt er wel van, want in de diepte wordt meer geleerd dan op de toppen van het geloof.

Maar op de top van de berg der verheerlijking krijgen de drie discipelen een blik op de verheerlijkte Christus, waarvan de Vader getuigenis geeft. *“Deze is Mijn geliefde Zoon, in Denwelken Ik Mijn welbehagen heb; hoort Hem!”*

Verlene de Heere ons die genade, om Hem alleen te horen, van Wie de Vader getuigenis geeft.

Hier wordt niet gezegd om op Christus te zien, maar om Hem te horen. Het geloof ziet niet alleen op Christus, maar hoort ook wat Hij te zeggen heeft tot Zijn Kerk. *“Merk op mijn ziel wat antwoord God u geeft. Hij spreekt gewis tot elk die voor Hem leeft.”*

Op het spreken van de Borg komen dode zondaren tot leven, want doden zullen horen, de stem van de Zoon van God en die ze gehoord hebben, zullen leven. En na ontvangen genade leeft Gods volk van de toezeggingen van Christus, want de Psalmist zegt: *“Dit is mijn troost in mijn ellende, want Uw toezegging heeft mij levend gemaakt”, Ps. 119:50.*

En hier op de berg der verheerlijking hoorden de discipelen de Vader spreken van Zijn Zoon. De Vader geeft getuigenis van de Zoon en de Zoon van de Vader. God heeft Zijn wil geopenbaard in Zijn lieve Zoon en de Zoon spreekt van Zichzelve niet, maar van de Vader. Christus zegt tot Zijn discipelen in Johannes 14:10: *“Geloofst gij niet, dat Ik in den Vader ben, en de Vader in Mij is? De woorden, die Ik tot ulieden spreek, spreek Ik van Mijzelven niet, maar de Vader, Die in Mij blijft, Dezelve doet de werken.”*

De discipelen hadden Christus gezien en in Hem de Vader, want zij waren in Christus met God verzoend en dat geldt voor elk kind van God.

Sommige leraars beweren dat de discipelen voor het heilsfeit van Pasen niets wisten van de verheerlijkte Christus en dat past vanzelf ook niet in hun bekeringsstelsel, namelijk van het niet te weten en het toch te zijn.

Deze geschiedenis leert echter wel heel wat anders, want nog voor Zijn dood openbaart Christus Zich in een verheerlijkte gedaante aan Zijn discipelen, waarin zij Hem nog nooit eerder hebben aanschouwd.

In deze verheerlijkte gedaante kreeg ook Johannes op Patmos de verhoogde Christus te aanschouwen, met dit verschil, dat Christus na Zijn opstanding niet alleen een verheerlijkte gedaante, maar daadwerkelijk een verheerlijkt lichaam had, dat niet meer aan de dood en de natuurwetten onderworpen is. Christus heeft Zich tijdens Zijn rondwandeling op aarde in verschillende gedaanten aan Zijn discipelen geopenbaard, maar altijd wel in Zijn menselijke natuur.

Over een andere gedaante van Christus lezen wij ook bij de Emmaüsgangers, een gedaante waarin zij Hem niet kenden. Zij kenden

Hem wel, maar niet in de gedaante waarin Hij Zich verborgen hield toen Hij hen achterop kwam en hen de Schrift opende.

Hun harten waren wel brandende, maar pas als Christus Zich openbaart, ja, dan herkennen ze Hem.

Dan roepen zij met de Bruid in het Hooglied het uit: *“Zulk een is mijn Liefste; ja, zulk een is mijn Vriend, gij dochters van Jeruzalem!”* Hoogl. 5:16.

Ja, de Heere is waarlijk opgestaan!

Soms is de Heere Jezus heel dicht bij Zijn volk, terwijl zij Hem niet direct herkennen. Dat gold niet alleen ten aanzien van Zijn lichamelijke tegenwoordigheid zoals de discipelen Hem aanschouwden, maar dat geldt soms ook voor Zijn geestelijke tegenwoordigheid.

Nu heb ik het over Gods gerechtvaardigde volk, dat met Christus verenigd is door een waar zaligmakend geloof, want alleen dezulken kennen Christus door openbaring, namelijk door Woord en Geest. Christus houdt Zich voor de Zijnen echter weleens verborgen, terwijl Hij hen toch zeer nabij is.

U zegt: Hoe kan ik dat weten?

Wel, hieraan, namelijk als je hart brandende is onder het gepredikte Woord, kind des Heeren, zonder dat je echt kunt spreken van een krachtdadige toepassing.

We onderscheiden in het geestelijke leven ‘voorkomende genade’, ‘onderhoudende genade’ en ‘indalende genade’.

Gods volk heeft kennis aan deze drie vormen van genade, doch de godsdienst leeft alleen van voorkomende genade.

Voorkomende genade alleen is ontoereikend voor de zaligheid.

Wat is voorkomende genade? Dat krijg je een tekst in gedachte, een aanwijzing, maar Gods volk wordt niet zalig door een aanwijzing, maar door de Goddelijke vrijspraak in en door Christus, in de vergeving van al haar zonden.

Onderhoudende genade krijgt alleen Gods volk te beleven, door middel van de prediking des Woords en de onderhouding van de sacramenten.

Indalende genade is zaligmakend en geschiedt door Woord en Geest met kracht in je hart, en dan spreekt de Heere tot de ziel tot levendmaking en rechtvaardigmaking. Daar begint de wedergeboorte mee, met indalende genade en dat herhaalt zich in het leven der genade, hoewel Gods volk het dikwijls een lange tijd met onderhoudende genade stellen moet en dat is geen arm portie, maar te leven uit Christus door het geloof is wel armmakend. Daar wordt je arm van Geest van, omdat het beste boven is

en het slechtste beneden.

Dus als je hart brandende is onder de prediking van het Evangelie, word je bediend door onderhoudende genade, volk des Heeren en dat is tot versterking van de ziel, tot versterking van het geloof en weet u wat er dan ook gebeurt?

Dan ga je met de leraar meepreken en dan weet je soms van tevoren wat er gezegd gaat worden. Dan is de Geest in de raderen.

Preken is geen solo-optreden van 1 man, ben je wijzer. Voor een solo-optreden kun je ruimschoots terecht bij de televisiedominees van Stichting **“jijdaar”**, maar dat is allemaal afgoderij en ontstellend zielsbedrog.

Als een van God geroepen en gezonden leraar mag preken door de bediening des Geestes, dan gaan sommigen van Gods kinderen meepreken.

Mozes kon zijn handen niet alleen opgeheven ten hemel houden in de strijd tussen Israëlieten en de Amelekieten, en daarom ondersteunden Aäron en Hur de armen van Mozes.

Als dat de praktijk is tijdens de prediking van het Woord, dan krijgt de leraar het gemakkelijk, want dan heeft hij maar te spreken wat de Heilige Geest hem geeft te spreken en dan heeft hij afname en ook deelname. Preken is geen waarheid op waarheid stapelen, nee, preken is Geesteswerk en geen solowerk.

“En de Geest én de Bruid zeggen: Kom! én die het hoort, zegge: Kom!” Openb. 22:17.

Ja, dat is een heerlijke vrucht van Pinksteren. Dan gaan Gods kinderen allemaal meepreken, dan krijgen Gods knechten medegetuigenis van het volk van God door de Heilige Geest. Als Mozes met zijn handen omhoog heft, dan heeft het volk Israël de overhand op de vijanden. Maar als hij door vermoeidheid de armen moet laten zakken, dan heeft de vijand de overhand. Dan komen Aäron en Hur, en ondersteunen de armen van Mozes. Dan krijgt Mozes het gemakkelijk, maar dan krijgt de vijand het bitter moeilijk.

Als de Heilige Geest de harten der gelovigen bezet, dan worden het allemaal hulppredikers.

Geloof je het niet? Moet je zelf weten. Die het weet verstaat het en die het niet weet, weet er niets van.

Als de Heere Jezus van gedaante verandert, en Zijn aangezicht blinkt als de zon, en Zijn klederen witter zijn dan sneeuw, staan ineens Mozes en Elia bij Hem en spreken met Hem. Dat was geen luchtbespiegeling, ook

geen visioen, nee, dat was werkelijkheid.

Mozes en Elia stonden daar met een verheerlijkt lichaam en waren de engelen gelijk en Christus hield een samenspraak met deze twee Godsgezanten. Wat zij onderling tegen elkaar gezegd hebben, staat niet beschreven, maar dat zij over de heerlijkheid van Christus gesproken hebben, staat vast, want daarvan geeft de Vader getuigenis.

Als Petrus op dat heerlijke gezicht van Christus ziet, loopt zijn hart over van de liefde Gods, vanwege dat bijzondere en heerlijke gezicht.

Op deze wijze en onder deze omstandigheden wil Petrus altijd wel kerken en hij begint direct te organiseren en kerken te stichten. Voor Christus één, voor Mozes één en voor Elia één. Hij wil Christus, Mozes en Elia ieder apart in een tabernakel onderbrengen.

De kerkelijke perforatie zit Petrus al vroeg in het bloed en deze houding lijkt wel een generale repetitie op de kerkelijke separatie in Antiochië, waar Petrus met de Joden veinst ten koste van de heidenchristenen.

Rome heeft dan ook een voorliefde voor Petrus en houdt er heilige stoelen op na. Een heilige stoel voor Petrus, een heilige stoel voor Benedictus en één voor Sinterklaas.

Nou sprak Petrus op de berg der verheerlijking vanwege de liefde, terwijl Rome door puur wetticisme aan deze dingen gestalte geeft.

Petrus vloeit door in de liefde en de liefde gelooft alle dingen, maar de liefde kan ook dwalen, en dat doet Petrus ook, maar het is beter in de liefde te dwalen dan door wetticisme gedreven te worden.

Het geloof daarentegen gelooft niet alle dingen, nee, het geloof beproeft de geesten of zij uit God zijn.

Nee, Gods ware beproefde kinderen geloven niet alles van iedereen, nee, en zij leggen niemand haastelijk de handen op, tenminste als ze niet door natuurlijke liefde, maar door de liefde van Christus gedreven worden. En als je door de liefde van Christus gedreven mag worden, dan neem je rijp en groen niet zomaar over. Nee, Gods volk is wel voor een kerk van jan rap en zijn maat, maar zij zijn niet voor een kerk waarin de algemene liefde de toon aangeeft en waarin de kerkelijke tucht als een museumstuk non-effectief gemaakt is.

Al Gods kinderen hebben drie genadegaven, namelijk geloof, hoop en liefde, maar deze drie gaven zijn niet altijd tegelijk even sterk werkzaam. Bij sommigen van Gods kinderen overheerst de liefde en dezulken zijn voor het vlees de aangenaamsten, maar veelal niet de nuttigsten.

Bij anderen kinderen van God overheerst het geloof en dat is hoogst noodzakelijk (vooral voor ambtsdragers) om de leer van Christus zuiver te bewaren en daarvan niet af te wijken, noch ter rechter-, noch ter

linkerhand.

En bij sommigen van Gods kinderen overheerst de hoop en die zijn het meest nuttig voor de gemeenschap der heiligen en in tijden van (uiterste) beproeving.

Geloof, hoop en liefde kunnen ook in werking wisselen in de harten van Gods kinderen, maar meestal heeft de ene meer van het geloof en de andere meer van de liefde en een derde weer meer van de hoop.

John Bunyan heeft in zijn christenreis en ook in zijn christinnenreis naar de eeuwigheid, de drie genadegaven, geloof, hoop en de liefde, prachtig getekend in onderscheiden personen.

Dat kunnen we ook in de Bijbel terugvinden, want de apostel Johannes wordt de apostel der liefde genoemd en we kunnen Paulus wel de apostel van het geloof noemen.

Nou goed, Petrus was op de berg der verheerlijking overwelmd met de liefde en dan begint hij echter door te slaan en wil drie kerken bouwen.

Als de Heere Jezus aan de wens van Petrus -om drie afzonderlijke tabernakelen te bouwen- gehoor had gegeven, dan hadden we toen al drie afgescheiden kerken gehad, namelijk de kerk van Christus, de kerk van Mozes en de kerk van Elia.

Was de ene te scherp, kon je zo perforeren naar een andere kerk. Christus is gelukkig niet op de wens van Petrus ingegaan, want er is maar 1 Kerk, waarvan Christus het Hoofd is en dat is Zijn uitverkoren en duurgekochte Kerk. Dat is de één heilige, algemene christelijke Kerk.

Eigenlijk zouden we aan de veelheid der kerkverbanden niet zoveel aandacht moeten schenken, want als de laatste uitverkorene zal zijn toegebracht, zullen de kerkmuren instorten, de kerkelijke brandverzekeringen verbranden, ja, alle dingen vergaan.

In de grond der zaak bestaan er geen kerkmuren, want ik geloof niet in veel maar 1 heilige, algemene, christelijke Kerk, en wie van deze Kerk een levend lidmaat is, is mijn broeder of mijn zuster in Christus.

Ondanks -of misschien wel mede dankzij- de kerkelijke puinhoop, staat het met de Kerk van Christus er niet slecht voor. Integendeel, Christus weet als Hoofd der Kerk Zijn gemeente wel te regeren en in stand te houden.

En waar twee of drie vergaderd zijn in Zijn Naam, daar is Christus en daar is ook de Kerk. Christus is nooit zonder Zijn Kerk. Dat was dus ook de situatie op de berg der verheerlijking.

De kerkelijke bouwplannen van Petrus waren echter niet arminiaans, want de ware liefde is nooit arminiaans. Bovendien zegt Petrus er

duidelijk bij: “Zo Gij wilt...”

Hij zegt niet: “Ik wil, of ik zal”, nee, Petrus doet een voorstel en voegt er aan toe dat de wil van Christus geschiede.

Petrus houdt het dus voor mogelijk dat zijn voorstel een dwaas voorstel is. Hij weet eigenlijk niet eens wat hij zegt.

Stel dat die drie tabernakelen er gekomen waren, dan hadden we er nu een Joods Mekka bij gehad.

Om die reden heeft God het graf van Mozes onvindbaar gemaakt, wetende dat anders de Joden er een afgodische plaats van aanbidding van zouden gemaakt hebben.

De godsdienstige mens, soms ook na ontvangen genade, wil altijd aan heiligenverering doen.

In onze dagen doen er velen aan oudvaderverering. Hele kerkverbanden maken van Comrie een paus en van Kersten een oudvader.

Ja, en als de heilige huisjes omver gaan, schreeuwt men moord en brand. De mens wil zo graag het goddelijke zich toe-eigenen en daarmee afgoderij bedrijven, maar dat is de kern van de New Age religie. Het goddelijke zit in de mens en dat moet je ontdekken, en als je dat ontdekt hebt, dan ben je tot alles in staat, ja, dat is een bekende leugen uit de oude trucendoos van de duivel.

O, mensen we zitten er van nature vol van. Kohlbrugge zegt: “Onze grote dwaling is, dat wij ons het Goddelijke willen toe-eigenen, eer wij door God zijn toegeëigend.”

Ja, en dan zijn er ook nog van die profeten die valsheid in geschriften plegen en van Kohlbrugge een soort sinterklaas maken die de toepassing van het Evangelie afhankelijk gesteld heeft van de vrije wil des mensen.

O, de mens heeft zichzelf als een god uitgeroepen en hij wil ook zijn eigen god zijn en anderen daarin mee laten dansen.

Geliefden, het krioelt in onze dagen van de valse profeten, maar ze worden allemaal voor godzalig versleten en er is geen opmerken meer. Arminiaanse bekeringen worden voor zalig verklaard en het begin van een opwekking genoemd.

Als Van der Groe dit arminiaanse spektakel nog eens in ogenschouw kon nemen, zou hij het graf verkiezen boven het leven.

Gods ware volk heeft hier geen leven meer op aarde, hoewel het beslist geen doemdenkers zijn. Maar vanwege dat inwendige bederf wat er ook weleens uitkomt, krijgen ze een walg aan henzelf. Het leven der genade is niet aangenaam voor het vlees. Genade is niet vleesstrelend, maar vleesdodend en genade doet hijgen naar de God aller genade.

Ik kan goed begrijpen dat Job en Jeremia hun geboortedag vervloekt

hebben, want als je je vreemdelingschap moet inleven, geliefden, dan moet je geregeld de dood braken, want dan wordt deze aarde een hel en je hart een betonmolen.

Gods kinderen moeten zo dikwijls uitroepen: Heere, ik ben een hel voor U, maar Christus zegt: “Ik ben uw Heil alleen.”

Petrus wilde zich om die reden van deze wereld afzonderen en dat kan ik zo goed begrijpen, want Petrus was zichzelf moe, de zonde moe en hij wilde drie tabernakelen bouwen, niet voor zichzelf, maar voor Christus 1, voor Mozes 1 en voor Elia 1.

Petrus wilde dus drie tabernakelen maken, want dan kon hij eens bij Mozes kerken om te weten hoe het moet; dan bij Elia om te weten hoe hij het doet, en ook bij de Heere Jezus om erachter te komen dat Hij het alleen gedaan heeft.

Als Mozes soms wat te scherp preekte, kon hij zo naar de Heere Jezus overlopen en dan was alle leed weer geleden.

En bij Elia kon je grote dingen verwachten, want die bad zo het vuur van de hemel en dat komt ons vlees weleens goed van pas, nietwaar?

Weet u waar Gods kinderen achter gebracht moeten worden? Dat zij niet weten van hoedanige geest zij dikwijls zijn.

Jona wenste Ninevé plat te bombarderen, zodat er geen levende ziel meer in over zou blijven, en als hij een paar straaljagers ter beschikking had gehad, dan had hij het zeker gedaan. Maar de Heere was barmhartig in het oordeel over Ninevé en Hij deed het niet, wat Hij middels de prediking van Jona gezegd had te zullen doen.

Ja, zo is de Heere, namelijk barmhartig in het oordeel.

Hoort u: “In het oordeel!”

Je hebt mensen die al behouden zijn, terwijl zij nog nooit verloren zijn geweest. Dat is een bekering van de duivel. Zo werkt God niet.

De Heere maakt Zijn volk heerlijk, maar ook eerlijk zalig, namelijk door recht! Hanna wist uit ervaring hoe de Heere werkt: “*De HEERE doodt en maakt levend; Hij doet ter helle nederdalen, en Hij doet weder opkomen*”, 1 Sam. 2:6.

Ziet u de orde? Eerst wordt de zondaar gedood aan de oude werkheilige mens met zijn dode werken, alvorens hij als een goddeloze levendgemaakt en rechtvaardig verklaard wordt in Christus.

Velen beweren en leren dat de orde ‘ellende, verlossing en dankbaarheid’ niet in die volgorde gekend hoeft te worden. Je ellende kun je ook vanuit je dankbaarheid leren kennen, zo zeggen zij. Ja, dat leerde Karl Barth ook en Pelagius leerde idem dito.

Dat zijn mensen die overlopen van de dankbaarheid, en zij hebben de

Wet van Mozes als hun levensregel, maar al trap je per ongeluk op hun vrome tenen, dan barst er een giftige adder uit, en dezulken weten in het geheel niet dat zij zonder de Wet leven. Nou, daar is Paulus pas achter gekomen in de straat der Rechte. Zonder de Wet zo leefde hij eertijds, maar toen het gebod kwam, ja, toen lag Paulus in het stof voor God, totaal blind in 's Heeren wegen.

Maar de regel-des-levens godsdienst pronkt met de Wet om die te doen, maar zelf roeren zij de Wet nog met geen vinger aan, en maken het gebod krachteloos door oudwijfse inzetten en dwaze Jehu's ijver.

Nou, mensen, met zo'n godsdienst daar kom je voor eeuwig om. De Heere Jezus redt alleen hellelingen en bedorvelingen en rukt hen als een vuurbrand uit het vuur, ja, en dan wensen dezulken als een kaars op te branden in Zijn dienst.

Het voorstel van Petrus om drie tabernakelen te bouwen ging dus niet door, nee, er geschiedde heel wat anders.

Terwijl Petrus nog druk aan het redeneren was, begon God de Vader vanuit de wolk -die Christus, Mozes en Elia overschaduwde- te spreken en Christus te verheerlijken.

“Deze is Mijn geliefde Zoon, in Denwelken Ik Mijn welbehagen heb; hoort Hem!”

Ja, en toen was Petrus ineens uitgeredeneerd, want als God spreekt moeten alle schepselen zwijgen.

Kennen we dat in ons leven, geliefden?

Kennen we dat spreken Gods in Christus in de toepassing? God spreekt gewis tot elk die voor Hem leeft!

Nee, dat noemt men tegenwoordig ‘dopers’ en anderen geven het de naam als niet noodzakelijke bijzondere dingen.

Ik moet u echter op grond van de Schrift vertellen, dat als je niet weet dat je het zelf uit Zijne mond gehoord hebt door Woord en Geest, dan sta je nog overal buiten!

Hetgeen Petrus allemaal aan wensen doet en aan kerken wil stichten, dat doet gelukkig niet mee, ook al wordt hij door de liefde gedreven.

God kan er evenwel niets van gebruiken. Alleen wat Hij wrocht, dat zal juichen tot Zijn eer.

Ja, en daarvoor moet je uitgeredeneerd, uitgeleerd, afbekeerd en afgekeurd zijn voor alle diensten, want anders is er voor Christus heel geen plaats.

God maakt plaats om Christus in je hart te openbaren. Paulus getuigt ervan: *“Maar wanneer het GODE behaagd heeft..., ...Zijn Zoon in mij te*

openbaren”, Gal. 1:15-16.

De Heere maakt dus plaats voor Zichzelf en dat herhaalt zich in het leven der genade.

Gods volk loopt dikwijls op doodlopende beproevings-wegen. En als dan de wegen ophouden, voor het eerst of opnieuw, dan is er plaats voor de Weg de Waarheid en het Leven.

Zo geschiedde het ook op de berg der verheerlijking met de discipelen.

Op de top van de berg aangekomen, konden zij niet verder meer, maar ze hadden aanvankelijk nog wat ruimte, want in het begin was de Heere Jezus nog in hun gezichtsveld, en daar kwamen Mozes en Elia bij.

Dat was dus een kostelijk hemels gezelschap.

De discipelen mochten erbij zitten, maar ze namen niet aan het gesprek deel.

Nou ja, Petrus wilde eigenlijk toch wel wat zeggen op dat gezelschap, want anders zouden de anderen misschien wel aan zijn bekering gaan twijfelen.

Dus Petrus mengt zich in het gesprek en begint gelijk met het voorstel om heipalen te slaan om er drie kerken op te bouwen. Had Petrus nu maar zijn mond gehouden, dan was het wellicht niet zo donker geworden.

Herkent u dit, geliefden, of spreek ik frans?

Ik heb weleens op gezelschappen gezeten, waar men in de race was om het woord te voeren.

De een was nog net even bekeerder dan de ander en als je sommigen moest geloven dan hadden zij tassen vol beloften en meer beloften ontvangen in een uur, dan Gods volk in hun hele leven op een hand tellen kan.

Ja, dan kom je in een wolk van dikke duisternis terecht, maar dat was soms ook wel weer vruchtbaar, want soms dan kwam ik er zo mee in de engte dat zij allemaal zo rijk waren, terwijl ik niks anders had dan dood en verderf.

Ja, en dan is het wel gebeurd dat de Heere in mijn nood en dood begon te spreken en alles kwam te vernieuwen hetgeen Hij ooit in mijn hart gesproken had.

Ja, en dan moet het eruit en dan ga je op reis om je bekering uit te stallen, maar onderweg raak je alles weer kwijt en halverwege maak je maar weer rechtsomkeer, want dan lopen de wormen er al weer uit.

Wat is toch de mens, ook na ontvangen genade? Niet meer dan enkel vlees. Ik kan Paulus goed verstaan als hij belijdt: *“Ik ben vleselijk, verkocht onder de zonden.”*

U zegt wellicht: Maar als de Heere Zich in je hart geopenbaard heeft, dan kun je toch wel wat vertellen?

O ja, als de Heere het geeft, maar als je het zelf gaat doen, dan begint het al te stinken nog voor dat je wat gezegd hebt.

Heb je dat nooit, geliefden?

Heb je dan nog nooit een walg aan jezelf gekregen?

Nou, ik denk dat Petrus wel een soort walging van zichzelf kreeg en plat op de grond viel van vrees, toen uit die donkere wolk ineens God Zelf begon te spreken.

Christus had Zijn discipelen niet meegenomen op de berg, met het doel dat zij weer een nieuwe reeks van bevindingen te vertellen zouden hebben.

Nee, op de berg der verheerlijking stierven de discipelen aanvankelijk aan hun bekering, want toen zij zeer verschrikt en als dood op de grond vielen, toen is er weinig van hun bekering meer overgebleven.

De bouwplannen van Petrus zijn als een kaartenhuis in elkaar gezakt en zijn bekering erbij.

En geliefden, als God in uw leven komt, dan houdt u het niet overeind. En degenen die het wel overeind kunnen houden, zijn niet door God, maar door de duivel bekeerd.

Maar weet je wat ze in onze dagen vanaf het Jijdaar-podium de zaal in brullen? “Waar wacht je nog op? Ik leg Jezus in uw hart!”

Ja, de zaligverklaringen van Rome zijn weer in een nieuw jasje in omloop.

Gods ware volk moet het van de genade alleen hebben en komt gedurig plat op de grond voor God terecht, voor het eerst en opnieuw.

En als dan alle hoop je voor het eerst gans komt te ontvallen, mijn lieve reisgenoot op weg en reis naar de eeuwigheid, dan wens ik je een voorspoedige dood toe, want den Heere Jezus spreekt enkel doden levend.

Hier op de berg vielen de discipelen niet dood, nee, want zij waren reeds levendgemaakt met Christus, maar zij vielen wel ALS dood, net zoals Johannes op Patmos als dood voor de voeten van de verhoogde Immanuel viel.

En dan? “Dan moet je geloven”, wordt er vanaf het dronkenmans-podium gebruld. Weet u wat de tegenwoordige hyper-evangelisten tot de discipelen op de berg der verheerlijking gezegd zouden hebben?

“Petrus, Johannes en Jacobus, jullie moeten niet als zoutzakken op de grond liggen, jullie moeten niet afwachten, maar verwachten!”

O ja, verwachten. Ja, de godsdienst kan altijd verwachten en dezulken zijn altijd zwanger, maar ze baren nooit, ja windeieren en paaseieren.

Gods uitverkorenen worden evenwel uit de dood w-e-d-e-r-g-e-b-o-r-e-n.

Weet u wat wedergeboorte is?

Dat is van boven geboren. Dat is opvaren uit je hel door Christus die je er ook in liet afdalen, ja, dat is opgewekt worden uit je zondegraf.

HOE?

Wel, de Heere Jezus raakt de zondaar aan en spreekt hem levend in zijn dood. Dat gebeurt hier ook bij de discipelen, hoewel niet in de zin van de wedergeboorte, maar als opnieuw ontvangen zij leven aan de ziel.

Als de Heere Jezus hen niet had aangeraakt en toegesproken, dan hadden ze nu nog op de top van de berg gelegen.

Geloof je het niet? Ik weet het wel heel zeker.

Ons liggen, ons staan en ons gaan, dat ligt niet in onze macht. Ben je wijzer mens, en zo is het ook geestelijk.

Er komt geen menselijke activiteit, noch lijdelijkheid, aan de wedergeboorte te pas.

En na ontvangen genade zijn en blijven Gods kinderen stijl en diep afhankelijk van de wederlevendmakende en levensonderhoudende bediening van de Heilige Geest.

En geliefden, terwijl God spreekt en de met vrees bevangen discipelen met hun neus in het stof liggen, verdwijnen Mozes en Elia van het toneel.

Als we door de Wet aan de Wet gestorven zijn, dan haakt Mozes af, want dan is zijn werk gedaan.

En nu waren de discipelen al wel aan de Wet gestorven, maar zij krijgen er hier een diepere doorleving van.

Al Gods volk is wel aan de Wet gestorven in de rechtvaardigmaking, maar in de ‘tweede bekering’ gaan we sterven aan ‘het bekeerd zijn.’

Dat gaat doorgaans door een diepere weg dan tijdens de eerste bekering. Want na de eerste bekering zijn er velen die er dikwijls nog twee voorwerpen des geloofs opna houden, namelijk Mozes en Christus.

Voor de verlossing kijkt men Christus naar de ogen en voor de dankbaarheid wendt men zich tot Mozes.

Dat is volgens zeggen de theologie van de 17e eeuw en deels ook van de puriteinen.

U moet er maar op rekenen, geliefden, dat als u mag sterven aan uw bekering, dat u dikwijls meer vijandschap van Gods volk zult ondervinden dan van de godsdienst.

Wat zegt u? Nee, dat zeg ik niet, dat zegt Christus Zelf tot Petrus: “*Als gij*

eens zult bekeerd zijn, zo versterk uw broeders.”

Eerder niet. En voor die tijd hebben we meer vuur dan licht, omdat we niet bediend willen worden, maar zelf willen dienen.

En als u in die gestalte een kind van God tegenkomt die er meer van geleerd hebt dan u, dan is afgunst daarvan dikwijls het gevolg.

Was Petrus dan niet bekeerd toen de Heere datgene tegen hem zei wat daarnet genoemd is?

Welzeker, maar in de zojuist genoemde tekstwoorden doelt Christus op het bekeerd worden van ‘het bekeerd zijn’.

Wie het weet, die kent het.

Ja, en dan gaan ze je haten en verlaten.

Voor de tweede bekering ben je meestal een sta-in-de-weg voor Christus. Maar op de Pinksterdag, ja, toen was Petrus zichzelf helemaal kwijt en dan vangt hij drieduizend verse vissen middels één preek.

Dan breekt de hel echter los, want dan worden ze voor het kerkelijke gerecht gesleept en gezeseld, want van Jezus alléén wilde het Sanhedrin niet horen en dat is altijd al zo geweest tot op de huidige dag en wel in de volle breedte van wat ment noemt: ‘de gereformeerde gezindte’.

Maar hier op de berg der verheerlijking -als Mozes en Elia verdwijnen- gaat Jezus nieuwelings aan hen verschijnen. *“En Jezus, bij hen komende, raakte hen aan, en zeide: Staat op en vreest niet.”*

Nou, daar was alle reden toe, want Christus zegt nooit een woord teveel, noch te weinig. De discipelen lagen daar als dood op de top der berg en zij vreesden met grote vreze.

Christus moet altijd Zijn volk weer aanraken om haar nieuwelings tot leven te wekken.

We zullen er eerst eens van zingen. En wel van de 119^e Psalm, daarvan het 88^e zangvers.

“Gun leven aan mijn ziel, dan looft mijn mond

Uw trouwe hulp, stier mij in rechte sporen.

Gelijk een schaap heb ik gedwaald in ‘t rond.

Dat, onbedacht, zijn Herder heeft verloren.

Ai, zoek Uw knecht, schoon hij Uw wetten schond,

Want hij volhardt naar Uw gebôôn te horen.”

Geliefden, van Heman lezen wij dat hij doorgaans de dood braakte vanwege het beest van binnen.

U zegt: Is dat Gods volk?

Ja, want dat is het enige wat we van nature kunnen, namelijk de dood braken, met al onze positieve denkbeelden over onszelf. Maar die het weten en ervaren dat zij enkel de dood kunnen braken, weten geen raad met hun doodbrakende bestaan, omdat zij levend gemaakt zijn in en met Christus.

Maar als de Heere Jezus Zijn volk nieuwelings aanraakt en toespreekt, o, dan huppelen ze weer van zielevreugd.

Een oude vriend zei eens: “Als Jezus uit mijn hart gaat verdwijnen, dan is dood en verderf het mijne.”

Ja, die man wist er ook wat van. Gods volk is meestal zo levend niet. Nee, meer dood dan levend, meer in de kuil dan op de berg.

En nu waren de discipelen met Jezus op de berg en dan gaan ze met Jezus de duisternis in.

Kent u dat ook, geliefden?

Of wandelt u altijd in het licht met Jezus? Gods ware volk niet, nee, want de dagen der duisternis zullen velen zijn.

Nou gaan we natuurlijk niet de duisternis verheerlijken, o nee, maar ik wil wel zeggen dat ik God heb verlaten, dagen zonder getal, maar Hij mij niet.

O, mensen, we zijn van die godverlaters (tenminste ik wel), die altijd dat vergelegen land weer verkiezen boven het Jeruzalem dat boven is.

Ik heb vroeger altijd gedacht: eenmaal verloren, eenmaal behouden en dan is het klaar.

Het is niet waar, hoor, ja, bij God vandaan, maar niet krachtens de inleving.

Ik heb altijd gedacht: minder zonden doen en groter zondaar worden, maar het is niet waar, nee, dat is de halve waarheid. De zonden worden niet minder, maar meer, vanwege het toenemende inwendige bederf.

Ik weet niet of u mij verstaat, maar ik heb maar één Bekering en dat is de Heere Jezus.

Dat was ook de ervaring van de discipelen. Want toen zij hun ogen ophieven, zagen zij niemand, dan Jezus alléén!

Als we dat gaan geloven en ervaren, dan ben je een onbekeerd mens die slechts één Bekering heeft overgehouden, namelijk Jezus alléén.

Job zegt: “Met het gehoor des oors heb ik U gehoord, maar nu ziet U mijn oog.”

Dus eerst horen en dan zien en als je Hem mag zien, dan blijft je niet recht op je benen staan, geliefden.

Ik was eens bij een familie in Lekkerkerk, waarvan er drie jongens uit

dat gezin dominee geworden zijn. Daar ging die moeder nogal prat op en die vader mat zich ook een vrome status toe. Hij zei: “Ja, als God in ons leven komt, dan moeten er heel wat takken af.”

Ik zei: “Man, je zit ernaast, want als God in ons leven komt, dan rukt Hij de oude mens met wortel en tak uit de grond.”

Die moeder gooide het gauw over een andere boeg en sprak van de majesteit Gods in haar leven. Ze zei: “Op een dag voelde wij zo de majesteit Gods in de kamer, dat we uit eerbied gingen staan.

Ik zei: “Mevrouw, ik geloof niet dat u de waarheid spreekt, want toen de majesteit Gods zich in mijn leven openbaarde, kwam ik plat op de grond terecht voor God en ik vreesde levend ter helle te varen.

Na ontvangen genade komt Gods volk weer plat op de grond terecht, echter niet door wettische vrees, maar door een kinderlijke vrees, hoewel de majesteit van God daarin gevoeld en erkent wordt. Ja, Gods volk valt gedurig als dood op de grond, maar Christus is vrijwillig in de dood gevallen, opdat Hij Zijn gevallen volk weer zou oprichten. En dat wonder vindt hier ook plaats op de berg der verheerlijking. Als Christus Zich in die heerlijke gedaante openbaart en de Vader geeft getuigenis van Zijn lieve Zoon, dan houden de discipelen het niet op de been, maar vallen plat op de grond vanwege de majesteit en de heerlijkheid die er van God en Christus uitgaat. Ze vielen op hun aangezicht, staat er.

Tegenwoordig staan er vele belijders handenklappend omhoog te kijken, maar de discipelen vielen op hun aangezicht ter aarde, want God was aan het Woord en als God aan het Woord is, dan houd je het niet op de been.

Als God gaat spreken, dan moeten alle stervelingen bukken, want alle knie zal voor Hem zich buigen en bukken voor Hem neer.

Ja, en hoelang de discipelen op de grond gelegen hebben, staat er niet bij vermeld, maar je moet er op rekenen geliefden, dat als Christus hen niet had aangeraakt, zij nog met hun gezichten in het stof gelegen zouden hebben.

Gods volk moet opgericht worden, want wij kunnen wel vallen, maar onszelf niet oprichten.

Christus kwam naar hen toe om hen aan te raken en hen nieuwe levenskrachten te geven, ja, en toen zij hun ogen ophieven, zagen zij niemand anders dan Jezus alleen.

O, geliefden, dan kijkt de Kerk zich zalig aan het leven, terwijl zij als dood op de grond liggen.

Letten we erop. Er staat niet “alleen Jezus”, nee, er staat: **“Jezus alléén!”** Want Hij heeft de pers alléén getreden en niemand van de volkeren was

met Hem, ook de discipelen niet en ik helemaal niet.

Als Jezus het alleen is, dan doen wij niet mee. Als Jezus het alleen is, dan ben ik niet vroom, maar vleselijk, verkocht onder de zonde.

Weet u wat dat betekent, geliefden, om verkocht te zijn onder de zonde? Dat je nog de minste zonde niet kunt overwinnen, want als je het probeert, breken de zonden er aan alle kanten uit. Gods volk is aan het proberen gestorven, en kennen zich vleselijk, verkocht onder de zonden. Maar de zonden zullen over hen niet meer heersen, want zij zijn niet onder de Wet, maar onder de genade.

O, geliefden, dan moet je ook nog sterven aan je gestorven zijn, want als het vlees de overhand heeft, dan kom je openbaar als 1 klomp zonde. Dat is geen mondbelijdenis, maar een geloofsbelijdenis.

Gods volk tobt wat af met dat inwendige bederf, maar om door het geloof te leven, is enkel genade.

Zalig worden geschiedt uit en door vrije soevereine genade.

En dan aan de slag om een heilig mens te worden?

Ben je wijzer, mens, want al Gods volk kan het Paulus nazeggen: “Door de genade Gods ben ik, dat ik ben, namelijk geheel vleselijk, verkocht onder de zonde, evenwel volstrekt rechtvaardig en volmaakt heilig in Hem.”

Vrije soevereine genade gaat nooit bij Mozes meer te rade, want de Vader Zelf heeft u lief, kind des Heeren, en de Heere Jezus roept u toe, dat er geen gebrek aan u is. *“Maar uit Hem zijt gij in Christus Jezus, Die ons geworden is wijsheid van God, en rechtvaardigheid, en heiligmaking, en verlossing; opdat het zij, gelijk geschreven is: Die roemt, roeme in den Heere”, 1 Kor. 1:30-31.*

Meer heb ik niet, meer ken ik niet, meer wil ik niet, want wie Jezus niet heeft “mijnt” te vroeg, maar wie Jezus heeft, die heeft genoeg, voor tijd en eeuwigheid beiden.

We gaan eindigen, want die tijd draait altijd maar door, totdat de hemel zal worden opgerold als een doek en de tijd ophouden zal te bestaan. Dan zal het eeuwig eeuwigheid zijn en de tijd zal niet meer bestaan.

Ja, en na dit heerlijke en zalige gezicht op Jezus alleen, ging Christus weer met Zijn jongeren van de berg af, de diepte in en dat herhaalt zich in het genadeleven.

Het zijn maar uurtjes van korte duurtjes, want Gods volk kent een gaande en komende Jezus. En het kan zo lang duren voordat Hij weer komt, maar komen doet Hij, want Hij zal Zijn volk nooit begeven, noch verlaten, ook niet in dure tijd en hongersnood.

Och, ik zou wensen dat u zich zalig mocht kijken aan deze lieve Borg,

want er is geen andere Naam onder de hemel gegeven door welke wij moeten zalig worden.

Christus is het Leven en dan mag u wel als dood aan Zijn voeten vallen, want als het Leven gaat spreken, moet de dood wijken en dan mag u Hem ook zien, omdat Hij Zich openbaart aan doden en goddelozen, die niet verder kunnen komen dan een dwaas en een snood rebel die niets verdient dan hel.

O, geliefden, is Christus uw Hemel al geworden in de hel van uw bestaan? Als Christus uw hemel niet is, kunt u wel een hemelzoeker zijn, maar dan zult u het in de hemel niet uithouden, want in de hemel wordt God verheerlijkt door hemelingen die als hellelingen op aarde verkeerd hebben, maar door Christus tot de hemel verhoogd zijn geworden.

Christus is de hel tot een hel geworden; de dood tot een dood, en het graf tot een graf. Ja, Hij is de Wet tot een Wet geworden en daarom heeft de Wet geen zeggenschap meer over ons, omdat wij leven onder Zijn genade.

O, volk des Heeren, ga maar weer met Christus de berg af, want Hij zal u grotere dingen tonen dan deze, ja, Hij zal Zichzelf openbaren en verklaren, zodat u het zal uitroepen: “Wie is toch Deze, dat ook de zee van zonde in mij Hem gehoorzaam zijn?”

Christus is de grote Vernieler der zonde en wendt u dan tot Hem, want er is genezing onder Zijn vleugelen.

Sommigen van Gods volk krijgen een scherpe doorn in hun vlees, een slaande engel des satans, vanwege de uitnemendheid der openbaringen, opdat zij zich niet verheffen zouden.

Ja, dan moet je gedurig weer de berg af, om bij je afkomst bepaald te worden, want als je je afkomst vergeet, dan word je de vrome man of vrouw en God houdt er geen vrome mensen op na. God wil maar 1 ding en dat is Zijn genade verheerlijken. Toen de discipelen weer onderaan de berg stonden, werden zij geconfronteerd met een maanzieke knaap, een jongen die door de duivel krankzinnig gemaakt was. En toen werden al de discipelen weer bij hun afkomst bepaald, want die maanzieke knaap was het toonbeeld van een gevallen mens die in de macht van de duivel verkeerde.

Hebt u zich al wel eens zodanig leren kennen, geliefden?

De discipelen onder aan de berg waren wat geworden, maar zij konden die onreine geest niet uitwerpen. Toen riep Christus het uit: *“O, ongelovig en verkeerd geslacht, hoe lang zal Ik nog met ulieden zijn, hoe lang zal Ik u nog verdragen?”*

Je zou toch zeggen dat vooral de drie discipelen, Petrus, Johannes en

Jacobus wel grote gelovigen zouden gewwest zijn, na zo’n uitnemende openbaring op de top der berg, maar nee, ze worden ontdekt als een ongelovig geslacht en we zijn ook niet meer. Want zij hadden niet alleen Jezus alleen gezien, maar in het leven der genade blijkt Christus het steeds weer alleen te zijn.

O, geliefden, kan u nu niet jaloers maken op de Schoonste van alle mensenkinderen?

Christus is niet alleen de Schoonste, maar Hij maakt ook totaal verloren zondaren schoon, nog witter dan sneeuw.

“Kom dan, en laat ons samen rechten, zegt de HEERE; al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw, al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol”, Jes. 1:18.

Kan de Heere nog lager afdalen, geliefden, dan dat Hij hier doet? U kunt niet te vuil voor de Heere Jezus zijn, wel te vroom. U kunt niet te slecht voor Christus zijn, wel te best. U kunt niet te hardleers voor Jezus zijn, wel te goedgelovig. Gods volk valt God niet tegen, want Hij heeft erop gerekend dat we vleselijk zijn.

En toch ziet God geen zonde meer in Zijn Jakob en geen overtreding in Zijn Israël, want Hij ziet op het kleed der gerechtigheid van Christus en dat kleed is wit en blank en daarom is de zwarte Bruid van Christus lieflijk in Zijn ogen.

Ik ben vleselijk, verkocht onder de zonde, maar toch vrijgekocht en losgekocht en in Christus ben ik volmaakt, zonder enig gebrek, want het is door U, door U alleen, om het eeuwige welbehagen.

Amen.

Slotzang: Psalm 36:2.

18. Nehemia, gezagsdrager en handhaver van de tucht

Voorzang: Psalm 2:1, 2 en 3

Schriftlezing: Nehemia 13

Gemeente, de tekst van onze overdenking -die wij u met de hulp des Heeren wensen te verklaren- kunt u vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte in Nehemia 13: 7-8, waar wij nogmaals met u lezen:

“En ik kwam te Jeruzalem, en verstond van het kwaad, dat Eljasib voor Tobia gedaan had, makende hem een kamer in de voorhoven van Gods huis. En het mishaaagde mij zeer; zo wierp ik al het huisraad van Tobia buiten, uit de kamer.”

Gemeente, de profeet Nehemia verkeerde met het volk in Babylonische ballingschap en aan de rivieren van Babel had er een volk de harpen aan de wilgen gehangen, want de gedachte aan het voor hen zo geliefde Jeruzalem met de tempeldienst deed hen sterven van de heimwee. Hier in Babel scheen het wel of God niet bestond en of Hij hen geheel had vergeten. Dat was wel eigen schuld, want wie God verlaat heeft smart op smart te vrezen en dat was dan ook de bittere ondervinding van het volk in ballingschap.

Toch was hen in Babel nog enige knechten van God overgelaten namelijk Ezra en Nehemia.

In in Ezra 7 lezen wij: *“Deze Ezra toog op uit Babel; en hij was een vaardig schriftgeleerde in de wet van Mozes, die de HEERE, de God Israels, gegeven heeft; en de koning gaf hem, naar de hand des HEEREN, zijns Gods, over hem, al zijn verzoek. Ook sommigen van de kinderen Israels, en van de priesteren en de Levieten, en de zangers, en de poortiers, en de Nethinim, togen op naar Jeruzalem, in het zevende jaar van den koning Arthahsasta. En hij kwam te Jeruzalem in de vijfde maand; dat was het zevende jaar dezès konings. Want op den eersten der eerste maand was het begin des optochts uit Babel, en op den eersten der vijfde maand kwam hij te Jeruzalem, naar de goede hand zijns Gods over hem. Want Ezra had zijn hart gericht, om de wet des HEEREN te zoeken en te doen, en om in Israël te leren de inzettingen en de rechten.”*

Dus Ezra was Nehemia al voor gegaan en teruggekeerd naar het land van zijn vaderen, naar het land dat God aan Abraham beloofd had. Nehemia verbleef nog aan het Perzische hof, want hij had een hoge en

bevoorrechte positie aan het koninklijke hof. Hij was de schenker aan het hof van de Perzische koning Arthahsasta. Dat werd je niet zomaar, want de schenker van de koning moest aan hoge eisen voldoen en volkomen te vertrouwen zijn. Dat zien we ook in de geschiedenis van Jozef, die de droom verklaard aan de schenker en de bakker. De schenker aan het hof van Farao was in de ongunst gevallen, maar wordt wederom in de gunst van de Farao hersteld, hetgeen Jozef had voorgezegd in de uitlegging van de droom.

Nehemia was als schenker aan het Perzische hof dus een bijzonder vertrouwenspersoon van de koning en hij genoot dan ook het volste vertrouwen van koning Arthasastha.

Maar het aangezicht van Nehemia staat droevig. Hij treurde vanwege het feit dat de bediening der verzoening in Jeruzalem nog niet in ere was hersteld en dat de Joden die reeds waren teruggekeerd werden bespot door de toenmalige valse godsdienst.

De tempel was weliswaar herbouwd onder leiding van Zerubbabel, de koning van Juda, en Ezra, de Schriftgeleerde had de Wet van Mozes weer in ere hersteld en het volk de geboden Gods ingeprent, en het onderwijs van Ezra had ook vruchten afgeworpen, zo zelfs, dat er van een Reformatie sprake was, maar in Jeruzalem woonden er bijna geen mensen, omdat de stad zonder bescherming was, want de muren van Jeruzalem lagen in puin en dat is de kerkelijke situatie van vandaag.

Wat eens de muren van Sion waren, ligt nu in brokstukken verdeeld en elke kerk laat zijn eigen vlag wapperen met een vals beroep op de Reformatie, maar het is alles Magor Missabib, schrik van rondom. Het is alles Ikabod wat kerk heet, maar er is niemand die het erkent, laat staan ter harte gaat. De breuken worden wel besproken, maar ieder vanuit zijn eigen kerkhoekje. Op het kerkelijke erf gaat het er net zo aan toe als in de politiek. Allemaal partijen en zuilen, allemaal eigenbelang, maar Nehemia was maar met 1 zaak bezet en dat was Gods belang.

Toen Nehemia ter ore kwam dat Jeruzalems muren nog steeds verwoest en haar poorten verbrand waren, overviel hem een zware last. Jeruzalem de heilige stad was een opgebroken terrein voor valse godsdiensten en de Joden werden gehinderd om de enige ware God te dienen.

In het eerste hoofdstuk staat dat hij weende, en enige dagen rouw bedreef; en was vastende en biddende voor het aangezicht van den God des hemels.

De last van Nehemia kan echter nauwelijks zwaarder gewogen hebben dan de last van Neerlands kerkbreuken. Kerkelijk Nederland is als een

opengebroken stad zonder muur, verdeeld en verscheurd gelijk de beenderen aan het graf. God heeft een muur om het geestelijke Jeruzalem gebouwd, maar omdat de wachters op Sions muren in slaap gevallen zijn, heeft de vijand ongehinderd zijn gang kunnen gaan en de stadsmuur en haar poorten verwoest.

Dat schijnt niemand te deren, want binnen de stad zijn in de loop der tijden allerlei kerkelijke koninkrijkes ontstaan die zich gezapig achter hun eigen kerkmuurtjes verschansen en voor de buitenwacht hun eigen gebreide gereformeerde zuiltjes hoog opgetrokken hebben, en het geloof hebben verlaagd tot privé-terrein.

De verbreking van Jozef wordt wel veel besproken, maar weinig beweend, zoals Nehemia dat mocht beoefenen, laat staan dat men met de ijver van Gods huis bezet is, zoals Nehemia, want dat is helemaal zoek in onze dagen.

Die man had de slag ervan naar binnen gekregen en verkeerde in zak en as, vanwege de breuk der dochteren zijns volks, gelijk Ezra, Jeremia en Daniël, enz. die de schuld van land en volk kregen in te leven en voor God uit te wenen.

Nehemia liep met een last, met de last van land en volk. Politieke zonden, maatschappelijke zonden, kerkelijke zonden, ambtelijke zonden. Wij hebben gezondigd, ja, wij en onze vaad'ren tevens.

Als de torenwachters op Sions muren in slaap vallen, worden de muren binnen de kortste keren verwoest en de poorten verbrand en het volk betoverd. Slappe preekjes, slappe huisbezoeken, slappe dominees, is het oordeel van onze dagen.

We slapen, mensen, we slapen als ossen en daar kom je pas achter als je geestelijk ontwaakt bent. De discipelen vielen in de hof van Gethsemane in slaap toen de Borg in de hoogste aanvechting verkeerde.

Gods kinderen waken als ze gerust kunnen slapen van 's Heeren trouw bewust, en ze slapen als ze moeten waken.

Maar toch houdt de Heere altijd enige frontsoldaten, die ver achter de vijandelijke linie opereren, maar door het slapende thuisfront voor beroerders worden uitgemaakt, gelijk wij duidelijk kunnen zien bij Simson, die door zijn eigen broeders werd uitgemaakt voor een vechter, voor een beroerder, terwijl die man voor hen de kolen uit het vuur haalden door de vijand slag op slag toe te brengen en als een enig man te verslaan.

Ook Nehemia was alleen overgebleven niet alleen om de schuld van land en volk te bewenen, maar ook om het voor de rechten Gods op te nemen, zoals we ook bij Elia zien, die alleen was overgebleven om de rechten

Gods te verkondigen en Achab het oordeel aan te zeggen.

Toch had de Heere Zich nog zeventuizend overgehouden die de knie voor Baal niet geboden hadden, maar aan die zeventuizend zielen had Elia niets en zij hebben de profeet ook niet bijgestaan toen hij Achab de oordelen moest aanzeggen. Zelfs de 100 theologische studenten die door Obadja in een spelonk in het leven gehouden werden, lieten Elia de kolen uit het vuur halen, maar zelf hielden zij zich verdekt opgesteld achter de reformatorische gordijnen.

De richters en Gods profeten moesten dikwijls solo optreden in de Naam des Heeren, temidden van een krom en verdraaid geslacht, en ook Nehemia was ook zo'n eenzame mus in ballingschap, maar hij was geen zielige man die met een boekje in een hoekje ging zitten, nee, Nehemia was een publiek getuige in 's Heeren dienst.

Als Nehemia de wantoestand in Jeruzalem verneemt, begint hij niet gelijk met reformeren, maar met gebed om persoonlijke schuldbelijdenis over de zonde van het volk te doen voor het aangezicht des HEEREN. Dat is een waarachtige vrucht uit de voorbidding van Christus, Die altijd bidt voor de Zijnen.

Nehemia's gebed begint met een de lofprijzing jegens God de allerhoogste Majesteit. *"Och, HEERE, God des hemels, Gij, grote en vreselijke God! Die het verbond en de goedertierenheid houdt dien, die Hem liefhebben, en Zijn geboden houden."*

"Och... HEERE!"

Verder komen Gods arme kinderen dikwijls niet, want de inwendige en uitwendige zielenood is dikwijls zo groot dat het in woorden niet meer is uit te drukken.

Toen Petrus in de golven zakte, kwam hij niet verder dan: "Heere, help me!"

Nehemia roept God aan met Zijn Verbondsnaam, de JAHWEH, de Ik zal zijn die Ik zijn zal, de Getrouwe. Nehemia misbruikt zijn och's en ach's niet zoals velen in onze dagen doen met allerlei geveinsde vroomheid. Hij bidt niet: "Och, dat het nog eens een keertje gebeuren mag", nee, hij bidt: *"Och, HEERE, God des hemels, Gij grote en vreselijke God!"* Dat is een lofzang, zoals de Psalmist daarvan getuigt: *"Hoe groot hoe vreselijk zijt 'G alom, uit Uw verheven heiligdom, aanbiddeijk Opperwezen!"*

God is dus groot en vreselijk. God is niet groot zoals wij denken dat Hij groot is, want dan zou Hij nog aan een bepaalde maat voldoen, nee, God is onmetelijk groot en altijd veel groter dan wij met ons slappe verstandje kunnen bevatten.

In die gestalte roept Nehemia den HEERE aan en hij roept Hem aan op

Zijn Verbondsnaam, JEHOVA, de JAHWEH, dat is: "de Bestaande", of: "Ik ben er voor u."

JAHWEH, dat is in de eerste plaats een vreselijke Naam voor de vijanden van God, want als God voor ons is, wie zal dan tegen ons zijn? *"Erkent dien God, Hij is geducht, Hij doet Zijn sterkte boven lucht en boven wolken wonen."* Het is dus een vreselijke Naam voor de vijanden van Gods volk.

God is groot en vreselijk, Zijn Naam is heilig en ver verheven boven alle goden, Zijn Naam is vreselijk onder de heidenen (Mal. 1:14). *"Vreselijk is het te vallen in de handen van de levende God"*, Hebr. 10:31.

Nehemia kende God evenwel als zijn Verbondsgod, *"Die het verbond en de goedertierenheid houdt dien, die Hem liefhebben, en Zijn geboden houden."*

Nehemia bad niet in eigen kracht, maar in de kracht Gods. Het was de Heilige Geest die in hem bad met onuitsprekelijke zuchtingen. Zonder onuitsprekelijke zuchtingen van de Heilige Geest weten we niet eens wat bidden is.

Immers, het gebed der goddelozen is de Heere een gruwel. En er is maar 1 volk die dat ingeleefd heeft namelijk Gods volk, want zij worden als goddelozen gerechtvaardigd en dan is al dat bidden van de oude mens tot zonde geworden.

Nehemia bidt niet op grond van wat voorkomende waarheden, waarmee velen in onze dagen zich zalig wanen, nee, hij bidt als een verbrijzeld kind des Heeren die door het geloof God Zijn verbond voorhoudt, omdat hij deelgenoot is van dat verbond, van dat eeuwige verbond dat van geen wankelen weet. Maar het volk had het verbond verbroken en als verbondsbrekers naar Babel weggevoerd.

Er zijn er velen die pleiten op het verbond Gods, zonder dat zij ooit als een verdoemeniswaardige verbondsbreker openbaar gekomen zijn. Dat pleiten heeft geen enkele waarde, erger, het is oordeelverzwarend. God gedenkt alleen aan Zijn verbond als Zijn volk zich als dadelijke verbondsbrekers een welgevallen hebben aan de straf hunner ongerechtigheid (Lev. 26:41-42).

En wanneer krijgt een verbondsbreker -ten aanzien van de eerste bekering- een welgevallen in de straf zijner ongerechtigheid?

Als hij de duivel de schuld niet meer geven kan, omdat hij zichzelf nog slechter en doortrapper als de duivel heeft leren kennen en hij gelijk die ene moordenaar aan het kruis met Christus gekruist zijnde zijn strafwaardigheid eigende en een welgevallen aan de straf zijn er ongerechtigheid had en God niets ongerijmds toeschreef en aan Christus zijn laatste wilsbeschikking bekend maakte, namelijk om hem te

gedenken als Hij in Zijn Koninkrijk zou gekomen zijn. Ja, en toen viel het heden der genade vrij: *"Voorwaar zeg Ik u: Heden zult gij met Mij, in het paradijs zijn"*, Luk. 23:43.

In die gestalte bidt ook Nehemia, met dit verschil, dat hij als een verzoende(!) banneling door het geloof biddend pleit op het Vaderlijk meedogen en op het vastgestaafd verbond Gods.

Nehemia bidt niet om een bevrijdingsleger om Jeruzalem met geweld te veroveren, nee, hij krijgt zichzelf er voor over! Om de muren van Jeruzalem in de Naam des Heeren te herbouwen en haar breuken te herstellen.

En dat gebed wordt verhoord, maar Nehemia geeft het niemand te kennen. Geliefden, al wat er tussen God en je ziel is, moet je niet allemaal publiek maken, want de godsdienst slaat je ermee om de oren in lasterende zin.

Dat doet de godsdienst even wel, maar je kunt niet alles openbaren. Hebt gij geloof? Hebt dat voor uzelfen bij God!

Nehemia geeft de koning wel te kennen met welke zwaarigheid hij bezet is en hij krijgt van koning Arthahsasta toestemming om naar zijn land af te reizen om de muren van Jeruzalem te herbouwen.

De nodige brieven worden getekend door de koning en Nehemia gaat op reis en krijgt zelfs een vrijgeleide mee.

Maar de duivel zit echter niet stil, want de verklager der broederen heeft er behagen in dat de muren van de stad des grote Gods in puin liggen en dat haar inwoners verbannen en verstrooid zijn. Dat wil de duivel zo laten, want hij is de verwoester van den beginne.

Maar als God opent, wie zal dan sluiten? De duivel is een overwonnen vijand en alles wat hij in het werk stelt om Gods werk te lasteren, moet voor degenen die naar Gods voornemen geroepen zijn nog medewerken ten goede.

Als Nehemia te Jeruzalem is aangekomen, blijft het doel van zijn komst niet verborgen voor de vijanden van Gods volk. Want er staat: *"Toen nu Sanballat, de Horoniet, en Tobia, de Ammonietische knecht dat hoorden, mishaagde het hun met groot mishagen, dat er een mens gekomen was, om wat goeds te zoeken voor de kinderen Israëls"*, Neh. 2:10.

O, geliefden, wat is de duivel en de hel te keer gegaan, toen God de meerdere Nehemia naar de aarde gezonden heeft, om wat goeds te zoeken voor de kinderen Israëls.

Maar het Zaad der vrouw heeft de kop van de duivel reeds vermorzeld, en Zijn volk van de heerschappij des duivels verlost.

De duivel en zijn trawanten zijn dus ook van de partij en die zullen alles

in het werk stellen om de herbouw van Jeruzalems muren te verhinderen.

Dat is nog zo in onze dagen. Sanballat en Tobia zijn nog springlevend om het ware werk van God te imiteren en Zijn getuigen te lasteren. Dezulken doen zichzelf echter de strop om de nek, want wie zal tegen God strijden en leven?

Toen Sanballat en Tobia Nehemia en zijn helpers bespotten en verachtten, wederstond Nehemia hen evenwel in het aangezicht: *"God van den hemel, Die zal het ons doen gelukken, en wij, Zijn knechten, zullen ons opmaken en bouwen; maar gijlieden hebt geen deel, noch gerechtigheid, noch gedachtenis in Jeruzalem"*, Neh. 2:20.

En de God van de hemel zal het ons doen gelukken, want Hij heeft ons een geopende deur gegeven die niemand kan sluiten. Ook Nehemia had een geopende deur van God ontvangen en Sanballat en Tobia en hun trawanten konden deze geopende deur niet sluiten.

Zo God voor ons is, wie zal dan tegen ons zijn?

Als God een zaak besloten heeft, kan geen mens noch duivel dat verhinderen.

Daarentegen zei Nehemia Sanballat en Tobia het oordeel aan, namelijk het oordeel der verharding en der verwerping. Ja, de aanval is de beste verdediging, maar dan moet het wel een wettige aanval zijn in het kader van de strijd des geloofs, want de duivel boots van alles na, en de duivel is ook een geweldige nabootser van de strijd des geloofs.

Als je de valse godsdienst op grond van Gods Woord mag verslaan met hun eigen wapens, dan komt de duivel en probeert je de wapens uit handen te rukken, om de getuigen van Christus ermee te belasteren.

Maar 1 ding kan de duivel niet, namelijk strijden in de wapenrusting Gods, want dat is alleen een privilege voor Gods ware getuigen. De duivel probeert wel van alles na te bootsen en daarin heeft hij een leger aan helpers, maar de duivel is altijd te herkennen aan zijn duivelse naperij, die gemakkelijk te herkennen is als wij wakende zijn aan 's Heeren poorten, waarnemende de wacht des Heeren.

Maar als de levende Kerk slaapt, zijn ze een gemakkelijke prooi voor de duivel en dan geloven zij ook hetgeen de duivel in de harten van het volk aan lasteringen inwerpt.

In onze dagen schreeuwen er velen van de daken dat we niet mogen oordelen. Maar de oordelen Gods jegens de vijanden van het kruis van Christus worden door de mond van Gods getuigen afgekondigd, zoals die in Zijn Woord zijn voorzeggd.

Sommige predikers willen beweren dat als je schuldenaar voor God

wordt, dat je dan over je naaste geen oordeel meer vellen kan, maar dat is een verzinsel met een vals oogmerk, namelijk om als een pilatus de handen te wassen in onschuld als het levende Kind veroordeeld wordt.

Als we recht in de schuld voor God komen, zoals Nehemia dat kende, krijgen we onszelf er voor over om in de geslagen bressen te gaan staan, de muren van Jeruzalem op te bouwen en de valse godsdienst het oordeel aan te zeggen en bijbels te oordelen, als een gevangene van Christus, die in zichzelf hulpeloos, goddeloos, totaal vleselijk is, verkocht onder de zonde en zich dikwijls als een erfwachter van de hel in moet leven, als één die geen mensenverstand heeft, die geheel afhankelijk is van Gods genade en zonder Christus niets doen kan.

Veel belijders denken dat *Gods getuigen* nog enige zeggenschap hebben in de wegen die ze hebben te gaan. Men heeft er behagen in om aan je weg te plukken, terwijl je er zelf geen invloed op hebt.

Ik ben ongeveer 13 x verhuist en bij elke verhuizing krijg je tal van werkverbondsvragen, zoals wat we in onze nieuwe woonplaats gaan doen (alsof ik niets te doen heb), naar welke kerk we van plan zijn om te gaan, maar ik heb nog nooit de vraag gekregen wat God met ons of d.m.v. ons bezig is te doen. Ik heb weleens tegen een dominee gezegd dat hij net zover in mijn roeping kon kijken als een struisvogel die zijn kop in het zand heeft gestoken.

Nehemia had een last! En die man krijgt zich er voor over om de muren van Jeruzalem te herbouwen, let wel: met trovel en zwaard, dus niet als een huurling die als een pantoffelheld bij de minste tegenstand de benen neemt, of zonder slag of stoot de erve der vaderen voor een schotel linzemoes aan de PKN uitlevert, nee, het is niemand anders dan Nehemia die de wachters op Sions muren met het zwaard des Geestes aangort en de valse Tobia met heel zijn huisraad de tempel uitsmijt, omdat de rechten Gods en bijbelse tucht hem zwaarder wegen dan de rechtzinnige kerkelijke opinie, mensengunst en reformatorische aantallen.

De profeet wist zich gesterkt in de Heere zijn God en zo God voor ons is, wie zal dan tegen ons zijn? Immanuel, God met ons (Matth. 28:20). De God van den hemel, Die zal het ons doen gelukken, en wij, Zijn knechten, zullen ons opmaken en bouwen.

En voor degenen die de weg Gods lasteren, de valse verdraagzaamheid en de gelijknamige leervrijheid gedogen en voeden zullen geen deel, noch gerechtigheid, noch gedachtenis in het Jeruzalem dat boven is hebben.

Nehemia krijgt dus verlof van koning Arthahasta om de muren van

Jeruzalem te herbouwen.

Koning Arthahsasta had Nehemia brieven meegegeven en benoemde Nehemia tot landvoogd van Juda en stadhouder van Jeruzalem.

Op het plan van Nehemia om de muren van Jeruzalem te herbouwen is veel vijandschap afgekomen, met name van de zijde van Sanballat de Hororiet en Tobia de Ammonitische knecht.

De muren van Jeruzalem worden echter herbouwd met zwaard en trovel en Nehemia gelooft en getuigt dat de God van de hemel hen het werk zal doen gelukken, want het is niet de zaak van Nehemia, maar Gods zaak.

Vele dominees zeggen in onze dagen dat het Woord het doen moet, maar dat zeggen zij alleen om zich van het handhaven de tucht te vrijwaren, opdat zij hun naam niet verliezen en vanwege het kruis van Christus niet vervolgd zouden worden.

Zulke dominees die het Woord voor hun tuchtloze kar spannen, hebben dikwijls veel schijnbekeringsen als vrucht op de prediking, maar mensen met een schijnbeking lopen of in het harnas van Saul, of in een werelds ornaat, zoals de gemeente in Vinkeveen erbij loopt.

Ja, we moeten de lijn maar doortrekken naar onze dagen, want zoals Jeruzalem een opgebroken stad geworden was, zo is ook de Kerk der Reformatie een opgebroken stad geworden, de kerk is werelds geworden, de bediening der verzoening is veralgemeniseerd en de tucht is ver te zoeken. De kerk is een opengebroken stad zonder muur geworden, waarin de Sanballat's en de Tobia's vrijspel hebben en er zelfs de dienst uitmaken.

Maar Sanballat en Tobia waren niet van God geroepen en dat komt dan ook duidelijk in de vrucht openbaar, want dat zijn degenen die het ware werk Gods afbreken met arminiaanse preken en de leer der godzaligheid vervalsen met een pelagiaanse wandel en handel.

En dat is gemeen kwaad, want de leer is massaal vervalst, de sacramenten ontheilgd, de tucht is weg, de kandelaar verplaatst en de broeders van hetzelfde kruis zijn zo verdeeld als de beenderen aan het graf, op een hoge uitzondering na.

En ondanks dat de Heere Zijn Ezra's nog heeft, ligt de muur om het geestelijke Jeruzalem nog steeds in puin en er zijn zelfs knechten van God die een knieval voor de duivel gemaakt hebben en lid geworden zijn van de synagoge des satans, alias de PKN.

PKN-ers kerken bij de HHK en HHK-ers kerken bij de PKN, maar zulk een goddeloze vermenging is hetzelfde als de Joodse mannen in de dagen van Nehemia Asdodische, Ammonietische en Moabietische

vrouwen bij zich hadden doen wonen. En hun kinderen spraken half Asdodisch, en zij konden geen Joods meer spreken.

Als je je verzwagerd met een synagoge des satans, zal je ook van hun plagen ontvangen. En de bewijzen daarvan zijn tastbaar, hoorbaar en zichtbaar. De PKN is een vergaarbak van brood en spelen en valse godsdiensten

Ook de HHK is afvallig geworden, want zij hebben het Goddelijke kerkrecht verspeeld aan de synagoge des satans, onderhandeld met de PKN-Achab en er is geen wenen en geen vasten vanwege de breuk der dochteren des volks.

De HHK is een Ikabod-kerk gelijk, want ze brengen Asdodische kinderen voort die de tale Kanaäns niet meer verstaan en de kerkjeugd wordt door de kerkelijke jeugdleiders op de brede weg ter helle voortgejaagd, met ds. Kaptein aan het roer. Ikabod, de eer is weggevoerd.

Al die kerkelijke kermis in de GG en de HHK heeft met de ware godsdienst dan ook niets meer te maken, het is een gevolg van algemene afval, een gevolg van zoetebroodjes-preken, vrede, vrede en geen gevaar; dominees en ouderlingen die de tucht niet kunnen hanteren, omdat ze zelfs censurabel zijn en in de zonde leven.

Waar zijn de Nehemia's in onze dagen? Waar zijn de Rutherfords, waar zijn de Huntington's, de Kohlbrugges's en de Bogermannen? Die knechten van God durfden alleen te staan, in de bressen te staan, omdat de ijver van Gods huis hen verslonden had. Toch waren zij de Meerderheid, want 1 man met God is de Meerderheid.

We zitten nu met een leger dominees opgescheept die met de huidige Sanballat's en Tobia's heulen, net als Eljasib, de hogepriester heulde met Sanballat en Tobia.

“Er was zelfs een van de kinderen van Jojada, den zoon van Eljasib, den hogepriester, schoonzoon geworden van Sanballat, den Horoniet.”

Als domineeskinderen trouwen met kinderen van zulke verraders zoals Sanballat en Tobia waren, dan is er duidelijk sprake van een oordeel Gods.

Nehemia hanteerde de tucht en jaagde hem van hem weg. Hij deed die zoon van Eljasib in de christelijk ban.

Waar de getrouwen in den lande, die de tucht hanteren en de bannen verdelgen en over valse leraars de vloek uitspreken, zoals Paulus doet in Galaten 1:8-9.

Bogerman heeft de Arminianen de deur gewezen en hen de kerk uit gebloft, maar nu zitten we opgescheept met een leger stomme honden die niet blaffen kunnen, op een enkele uitzondering na.

Rechtzinnig preken baart geen leven, en als het leven gemist wordt, staat de vrome mens centraal op en onder de kansel.

Geliefden, rechtzinnige preken maken niet het geestelijke gehalte van een gemeente uit, ook het aantal Avondmaalgangers niet. Onder de meest rechtzinnige preken vinden dikwijls de grootste ongerechtigheden plaats.

Maar Nehemia was oprecht gemaakt en getrouw in de dienst des Heeren. Net als Paulus kende Nehemia niemand meer naar het vlees.

Nehemia had het recht zijns Gods liever dan heel die valse Sanballitische godsdienst bij elkaar. Nehemia was een man van gezag en handhaver van de tucht.

Hij twistte ik met de Joodse mannen die Asdodische vrouwen genomen hadden en heidense kinderen hadden verwekt die niet eens de Joodse taal spraken. Nehemia vloekte hen zelfs uit in de Naam des Heeren, en sloeg sommige mannen van hen, en plukte hun het haar uit; en ik deed hen zweren bij God: *“Indien gij uw dochteren hun zonen zult geven, en indien gij van hun dochteren voor uw zonen of voor u zult nemen!”*

O, dat die heilig vertoornde Nehemia zijn stem eens zou verheffen, om heel dat verbasterde Asdodische christendom in onze dagen onder de tucht te zetten en al die gewitte wanden eens op de mond te slaan, wie weet, God mocht Zich wenden van de hittigheid Zijns toorns, dat we niet vergingen.

We hebben een chronisch gebrek aan Jona's, aan Nehemia's, aan Johannes de Dopers, die de last des Heeren verkondigden op het scherpst van de snede, want dan wordt het buigen of barsten. Maar het vacuüm verpakte christendom zit liever achter de geraniums dan met de lastdragers Christi kwalijk behandeld te worden.

Er was eens een dominee die een klap van een wereldse man gehad had, maar die klap was goed op zijn plaats, want met die klap toonde God dat die dominee de tucht niet handhaafde. Die klap was de hand van God, maar die dominee erkende dat niet, maar zulke dominees hebben hun laatste benauwdheid nog niet gehad.

Ja, en er was eens een dominee, tenminste, daar moet hij voor doorgaan, die ergens in Zuid Afrika stond en op de vroege morgen ging volleyballen met een zoon van een andere dominee, maar toen hij huiswaarts keerde, kruiste een hond zijn pad, die die volleybal-dominee aanviel en hem een stuk uit zijn bil beet.

Toen schreef die dominee in een zendingsblaadje dat die hond hem ten onrechte voor een boef had aangezien.

Ja, het is om te schaterlachen. Maar, gemeente, ik sta hier geen moppen

te tappen, want het is echt gebeurd en ik kan u het zendingskrantje, waarin het voorval geschreven staat, nog laten lezen. Dat zendingskrantje bewaar ik als een gouden kleinood op de boekenplank om het anderen te laten lezen, want het is waar gebeurd.

Dus die dominee denkt nog steeds dat die hond hem ten onrechte voor een boef had aangezien, maar dat was juist de reden waarom die hond hem aanviel, want als hij tegen die hond gezegd had: ik ben de grootste aller zondaren, dan had die hond hem gelikt zoals de arme Lazarus door de honden gelikt werd.

Maar ja, omdat die dominee een chronisch gebrek had aan zelfkennis, ging die hond in de aanval, want die hond rook blijkbaar zoveel verrot vlees aan die dominee, dat hij er wel soep van luste.

Die hond had het wel heel goed gezien dat die volleybal-dominee een boef was en onder de tucht gesteld moest worden, want als ouderlingen de tucht achterwege laten, dan stuurt God er wel een hond op af om de tucht te handhaven, wat die hond dan ook getrouwelijk heeft gedaan. Die hond had dus meer mensenkennis dan heel het afvallige christendom bij elkaar.

Gemeente, God heeft meer pijlen op zijn boog dan 1 en je kunt wellicht de mensen bedriegen met kerkelijke toneelspelletjes, maar de Heere staat alle middelen ter beschikking om de tucht te handhaven als de kerkenraden en dominees zelfs censurabel zijn.

Ik kan er wel een boek over schrijven van zulke gevallen, maar toch bekeert men zich niet. Maar geliefden, als de tucht niet wordt aangenomen, dan komt God met Zijn verbondswraak en dat is dan niet meer af te bidden.

Nehemia was dus niet zo zachtzinnig om de tucht te handhaven, want hij stelde al die hoererende Joodse mannen met hun Asdodische bastaardkinderen onder de vloek der Wet. Hij trok hen zelfs het haar uit hun hoofd en liet hen voor Gods aangezicht zweren om al gemengde huwelijken met de heidenen af te zweren.

Ik weet zeker dat als Nehemia in onze dagen hetzelfde had gedaan als hetgeen hij bij die Joodse mannen gedaan had, dat hij door het Refodom voor een racist zou zijn uitgescholden en op 1 lijn met Geert Wilders was gezet.

De radicaliteit van Gods Woord is door het huidige Refodom en hun voorgangers verworpen. Men moet er niets van hebben. Men wil een pacifistisch christendom, een valsverdraagzaam christendom, een christendom dat de ergernis van het kruis verre van zich geworpen heeft, om maar niet vervolgd te worden.

Nehemia was van een geheel andere Geest. Nehemia werd gedreven door Gods Geest en Gods Geest is radicaal, zwart wit, onverdraagzaam jegens valse godsdiensten.

En God had Nehemia's onderneming doen gelukken, ten spijt van de tegenstanders, ten spijt van de spotters, ten spijt van de huurlingen, die het werk Gods bespottelijk maakten.

Nehemia had zijn onderneming, om de heilige stad te ommuren en te bevolken, volbracht en nu keert hij terug naar koning Arthahsasta, die zijn schenker node miste, want Arthahsasta was zeer op Nehemia gesteld. Na verloop van tijd kreeg Nehemia echter opnieuw verlof om weer terug te keren naar Jeruzalem, om het ingeslopen bederf onder de Joden tijdens zijn afwezigheid uit te zuiveren.

Zoals we u gezegd hebben bande hij de gemengde huwelijken met de heidenen uit en er was al een wet uitgevaardigd, een wet van Mozes, dat de Amonieten en Moabieten zich niet mochten neutraliseren tot het Jodendom, en zich ook niet mochten vestigen onder de Joden.

God wilde dat het volk alleen zou wonen en onder de heidenen niet gerekend zou worden.

Maar er was nog meer gebeurd tijdens de afwezigheid van Nehemia, want de hogepriester Eljasib was bevriend geworden met Tobia de Ammoniet.

Eljasib had de heidense Tobia een woning gegeven in het voorhof van den tempel.

Dus de toenmalige synodevoorzitter was een relatie aangegaan met de vijanden van Christus en had een voorzichtig verdrag met de hel gemaakt, door Tobia onderdak te verlenen in de tempel.

Een kleinzoon van Eljasib was door een huwelijk de schoonzoon van Sanballat geworden, en was ook met Tobia verbonden door vriendschap. Sanballat en Tobia waren hooggeplaatste ambtenaren in Samaria en in dienst van het Perzische rijk, maar zij waren Nehemia uiterst vijandig gezind. Maar Eljasib holde de kerkelijke gemeenschap van binnen uit door onderdak te verlenen aan een bittere vijand van God en Zijn werk.

Van het lastercomplot, waarvan Sanballat voorzitter was en Tobia de secretaris, was ook de hogepriester Eljasib lid geworden.

Ja, je moet het maar van de geestelijkheid verwachten, dan ben je slecht af. De oprechtheid is ver te zoeken, en de verraderlijke Tobia-geesten bezetten het voorgestoelte van de kerken.

Het was uitdrukkelijk in de wet bepaald dat de hogepriester een maagd uit zijn eigen volk zou hangen, want anders zou hij zijn zaad onder zijn

volk ontheiligen, Lev. 21: 14. Dat Eljasib een verbintenis aanging met een Amonitischen knecht, was een minachting en ontheiliging van zijn ambt en zulke verraderlijke ambtsdragers moeten uit het ambt gezet worden.

Eljasib is met Tobia echter zeer bevriend, zijn gezelschap was hem blijkbaar aangenaam, en wellicht had hij steekpenningen van Tobia gekregen. Hij geeft een eigen woning in het voorhof van de tempel.

Dat Eljasib hem in de voorhoven van Gods huis onderdak gaf, was en aanslag op de ware godsdienst, alsof de tempel Gods gelijk stond aan de afgodstempel van Dagon.

Wat Eljasib deed stond gelijk aan godslastering, maar toen was Nehemia nog niet in Jeruzalem aanwezig.

Indien hij er geweest was, zou de hogepriester deze gruwelijke zonde niet hebben durven doen.

De duivel en zijn helpers, die onkruid zaaien op Gods akker, weet elke gelegenheid waar te nemen om dit te doen, namelijk als de ware dienaren slapen, of afwezig zijn en we zien het ook bij het volk Israël die om het gouden kalf danste toen Mozes op den berg was.

Nehemia schrijft er als volgt over: *“En ik kwam te Jeruzalem, en verstond van het kwaad, dat Eljasib voor Tobia gedaan had, makende hem een kamer in de voorhoven van Gods huis. En het mishagde mij zeer; zo wierp ik al het huisraad van Tobia buiten, uit de kamer.”*

Nehemia schroomde dus niet om de tucht te handhaven, de bannen te verdelen, om de dienst van God heilig te houden.

Nehemia vreest niet om Tobia op zijn tenen te trappen en hem te beledigen; hij vreest ook zijn toorn niet, noch dien van Eljasib, en hij verontschuldigt zich er ook niet over, dat hij het voortouw genomen heeft in deze zaak, en zaak die feitelijk tot het rechtsgebied van den hogepriester behoorde. Maar Eljasib had zijn ambtelijke plicht schandelijk laten liggen en was er slechts op uit om zijn eigen zakken te vullen.

Toen ik nog in Springford kerkte liet de toenmalige kerkenraad een zekere Kwint uit Quebec preken, die in zijn gemeente deelnemers aan de vervloekte paapse mis aan het heilig Avondmaal toeliet. De man is inmiddels dominee af, maar ik heb de zaak aanhangig gemaakt, maar de toenmalige kerkenraad en de toenmalige predikant zagen er geen kwaad in.

Nee, tegenwoordig ziet men nergens kwaad in. Zonde is geen zonde meer en zo is Springford een kerk geworden op een houten wagen, waarin de bannen liggen opgestapeld boven het kerkdak.

Ze bidden als lijsters, maar met die manipulatie daar komt God nooit in mee, en hoe men het ook wendt of keert, de vloek ligt erop en Gods Geest is de grote Afwezige in zulke gemeenten. Ze hebben Gods Getuigenis verworpen en ambtsdragers die dat doen, zal God verwerpen.

Nehemia liet de tempel niet ontheiligen door de afvallige hogepriester Eljasib, want ook synodevoorzitters zijn net zo goed aan de tucht onderworpen als gewone leden.

Nehemia was bezet met de Geest van Christus en de ijver van Gods huis had hem verteerd. Zo Christus de tempel gereinigt heeft van de reformatorische geldwisselaars, zo heeft Nehemia de tempel gereinigt van de Tobiaanse vrijzinnigheid.

Deze Christus Die door de ijver van Gods huis verslonden was wordt niet meer gepreikt. Velen preken Christus als een menslievende humanist, maar Christus heeft de eer des Vaders verhoogd, en Nehemia was zijn Meester hierin gelijkvormig.

Toen Huntington elders preekte voor een paar weken, preekte zijn vervanger een valse leer en de halve gemeente was betoverd. Prompt schreef Huntington al de aanhangers van die valse prediker uit het kerkregister en de rust was weergekeerd.

Toen Van der Groe nog maar net in Kralingen stond, zette hij in korte tijd dertien kerkleden onder de tucht, omdat hij getrouw was aan de zaak des Heeren.

Ook McCheyne die eerst een aversie tegen de tucht had, zag de noodzakelijkheid in om de bijbelse tucht te hanteren en van toen af werden er mensen in zijn gemeente bekeerd.

U ziet, predikanten die vromelijk schermen dat het Woord het moet doen, worden niet door de liefde van Christus gedreven, omdat zij hun handen liever in het badwater van pilatus wassen dan getrouw te zijn in de zaak des Heeren. Die sleutels van het hemelrijk verachten en ongebruikt laten liggen, zijn huurlingen en geen knechten van Christus.

Nehemia had ook de ware liefde, ten eerste de liefde tot God en ook de ware naastenliefde, want toen hij vernam dat de Levieten niet onderhouden werden, en zij gevloden waren een iegelijk naar zijn akker, twistte Nehemia met de Overheden, en bestrafte hen scherpelijk, zeggende: "Waarom is het huis Gods verlaten?" Maar Nehemia wachtte hun antwoord niet af, maar herstelde de Levitische priesterdienst in hun ambtelijk werk.

Nehemia ging dus ook de Overheid niet uit de weg, integendeel, hij confronteerde hen met hun grove nalatigheid, en bestrafte hen

scherpelijk.

Gods ware getuigen zijn niet overmoedig, maar wel kloekmoedig en als het gaat om de ere Gods zijn ze de leeuwen gelijk. Zo zijn ze de Leeuw uit Juda's stam gelijkvormig.

En de Heere heeft gezegd: Die Mij eren zal ik eren, maar die Mij versmaden, zullen licht geacht worden.

O, geliefden, straks zal een ieders werk op de Goddelijke weegschaal gewogen worden, of zij in God gedaan zijn.

Nehemia wierp het huisraad van Tobia op straat. Hij heeft geen verhuiswagen gebeld of die de boel p kon komen halen, nee, hij wierp de TV van Tobia de straat op; al zijn Voltaire-boeken gooide hij het raam uit en heel zijn vrijzinnige garderobe en we mogen aannemen dat hij Tobia met zijn valse tronie er achteraan gegooit heeft, met zijn tanden op de keien.

Ja, als Gods getuigen de gestaltenis van de Leeuw uit Juda's stam verkeren, gaat dan maar een paar stappen opzij, want van Gad staan er geschreven: *"Hij woont als een oude leeuw, en verscheurt den arm, ja ook den schedel."*

Ja, de Hagareense godsdienst zal Gad wel aanvallen van alle kanten, maar hij zal hen aanvallen in het einde.

Zo is ook Nehemia van alle kanten aangevallen, maar hij speelde geen slachtoffer, nee, hij heeft de oorlogen des Heeren geschreden en de Sanballieten en de Tobianen overwonnen door het bloed des Lams.

De Waldenzen hebben een rechtvaardige strijd gestreden en tot de laatste kogel gevochten en hun land verdedigt tegen de dragonders van Rome.

Waar is dat geuzenbloed gebleven? Waar zijn die Michiel de Ruiters en die Piet Heinen, die goed en bloed over hadden voor een rechtvaardige zaak? Ze zijn er niet meer, niet in de politiek en niet in de kerk. De herders zijn onvernuftig; ze zijn stomme honden geworden die niet bassen kunnen.

Maar Nehemia kon blaffen als een Pyreneese wolfshond en hij blafte de Joodse mannen hun staart tussen hun benen, omdat zij zich met de inwoners van Asdod verzwagerd hadden, tegen de uitdrukkelijke wil des Heeren in.

Ook blafte Nehemia tegen de Overheden, die hun plicht verzaakte en stelde hun nalatigheid zodanig aan de kaak, dat de grond onder hun voeten bewoog.

Nehemia sprak met gezag en paste de tucht daadwerkelijk toe.

Waar zijn die Godsmannen die bekleed zijn met het gezag van Christus?

Ze zijn er niet meer. Echt niet waar, tenminste niet in de westerse kerken. Er heerst en verraderlijke Eli-geest, men kijkt elkaar naar de ogen en houden elkaar de handen boven het hoofd, maar God zal het zien en zoeken.

De Heere laat niet met zich spotten, en dan pakt Nehemia Tobia bij kop en kond en smijt met met al zijn huisraad de brede veertien op.

Christus heeft op die wijze den tempel gereinigd, opdat het huis des gebeds geen moordenaarskuil meer zou zijn.

En Gods volk heeft gedurig een inwendige tempelreiniging nodig, om de zonde eruit te werpen, uit het hart de levenden tempel, inclusief het huisraad en dan roepen zij uit: heden uit, heden uit, wat heb ik nog meer met u te doen?

O, geliefden, ga de strijd tegen de zonden niet aan in eigen kracht, want u zult het van de zonde verliezen. Nehemia streed niet in eigen kracht, maar in de kracht Gods, hij voerde de strijd niet tegen vlees en bloed, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de geweldhebbers der wereld, der duisternis dezer eeuw, tegen de geestelijke boosheden in de lucht. En de God van de hemel deed het hem gelukken, ja, alles wat hij deed.

Als we in de kracht Gods strijden, is de overwinning verzekerd, want dan zijn we meer dan overwinnaar in Hem die ons liefgehad heeft van voor de grondlegging der wereld.

Nehemia was dus geen heelmeeester die stinkende wonden maakte, nee, hij droeg het beeld van zijn Zender.

Als we het beeld van de Leeuw uit Juda's stam mogen vertonen, dan moet je op lasteraars rekenen. Paulus had een Demas, Christus een Judas en Nehemia had Sanballat en Tobia.

Het gaat alles naar de bepaalde raad en voorzienigheid Gods, maar wee die mens, die Christus verraadt; wee die mens die Christus kruisigt in Zijn volk. Het ware hem beter om nooit geboren te zijn geweest.

Tenslotte roept Nehemia de naam des Heeren aan. *"Gedenk aan hen, mijn God, omdat zij het priesterschap hebben verontreinigd, ja, het verbond des priestersdoms en der Levieten."*

Nehemia bidt niet voor hun behoud, maar vraagt den Heere hen te oordelen naar hun werken, omdat zij de zaak des Heeren tegengestaan en gelasterd hebben.

In hoofdstuk 6:14 bidt Nehemia een soortgelijk gebed: *"Gedenk, mijn God, aan Tobia en aan Sanballat, naar deze zijn werken; en ook aan de profetes Noadja, en aan de andere profeten, die mij gezocht hebben vreesachtig te maken."*

Wie de profetes Noadja geweest is, wordt geen melding van gemaakt, maar zij is wel een valse profetes geweest, die Nehemia wilde manipuleren. Noadja was dus een verre achterlicht van de profetes van Endor, en die profetes van Endor heeft een talrijk nageslacht achtergelaten.

Dat soort profetessen hebben allerlei profetieën over anderen die nooit uitkomen. Ik heb ze wel gekend, die valse profetessen, maar ze hebben op mij nooit geen vat gekregen. Het zijn werktuigen van de duivel om je te manipuleren, maar als je de Geest van Christus heeft, zal je dezulken doorzien, zoals Petrus Simon de Toveraar doorzag en in hun strikken niet vallen.

Dus Nehemia had nogal wat ambtsdragers tot zijn belagers. De Zoon des mensen moest veel verworpen worden door de ouderlingen en de Schriftgeleerden en zo de Meester, zo Zijn leerlingen. Christus heeft het voorgezegd: "Ze hebben Mij gehaat, ze zullen ook u haten, ja, gij zult van allen gehaat worden."

Och, liever gehaat en gesmaad om Christus' wil, dan voor een tijd de genieting der zonden te hebben.

Geliefden, wee u als alle mensen goed van u spreken, want dan bent u en vijand van Christus.

De hogepriester Eljasib veinsde met de handlangers van de duivel en we lezen niet dat hij zich van deze schrikkelijke zonde heeft bekeerd. Je kunt niet als ambtsdrager voor God verschijnen, maar alleen als een gewassen zondaar.

Nehemia is gegaan door kwaad gerucht door goed gerucht, door eer en oneer, door de hel naar de hemel.

Nehemia was een lastdrager en een handhaver van Gods recht. Hij zette ook degenen die persen traden op den sabbat onder de tucht, en die garven inbrachten, die zij op ezels laadden; als ook wijn, druiven en vijgen, en allen last, dien zij te Jeruzalem inbrachten op den sabbatdag; en Nehemia betuigde tegen hen ten dage, als zij eetwaren verkochten.

Ze ontheiligden de sabbatdag, de dag die God geheiligd heeft.

Hier zouden we een aparte preek over moeten houden, want de sabbatsontheiliging is ook zo'n algemeen kerkelijke ban die niet verdelgd wordt.

Boeren die van hun loopstalkoeien een melkfabriek gemaakt hebben, doen ook aan zondagsarbeid, hoe ze het ook wenden of keren, het gaat allemaal om geld.

Als de boeren de zondagsmelk gratis moesten wegschenken aan ziekenhuizen, dan zouden er geen reformatorische boeren meer zijn,

want onder het mom van noodzakelijk zondagsarbeid moet de zondagsmelk bijdragen aan de aflossing van de hypotheek-mammon.

Een bijbelse tuchtmaatregel ten aanzien van sabbatschending, is in onze dagen meer dan noodzakelijk. Noodzakelijke zondagsarbeid moet altijd gratis zijn, dan zou er ook geen sabbath-schendende zondagsarbeid meer zijn.

Nehemia twistte met de edelen van Juda, en zeide tot hen: *“Wat voor een boos ding is dit, dat gijlieden doet, en ontheiligt den sabbatdag? Deden niet uw vaders alzo, en onze God bracht al dit kwaad over ons en over deze stad? En gijlieden maakt de hittige gramschap nog meer over Israël, ontheiligende den sabbat.”*

Maar hij bestrafte niet alleen de verantwoordelijk personen, nee, hij sloot ook de poorten der stad en gaf beval, dat zij ze niet zouden opendoen tot na den sabbat; en ik stelde van mijn jongens aan de poorten, opdat er geen last zou inkomen op den sabbatdag.

Maar de kramers en de verkopers van alle koopwaren, overnachten buiten voor Jeruzalem, eens of tweemaal. Zo betuigde Nehemia tegen hen, en zeide tot hen: Waarom vernacht gijlieden tegenover den muur? Zo gij het weder doet, zal ik de hand aan u slaan. Van dien tijd af kwamen zij niet op den sabbat.”

Nehemia schroomde niet om die sabbath-schendende kopers en marktkramers gevangen te zetten, als zij de zondag over voor de poorten van Jeruzalem zouden overnachten.

Gemeente, Nehemia is ons ten voorbeeld gesteld, vanwege zijn getrouwheid in de zaak des Heeren. Menige ontrouwe ambtsdrager zal op de dag der dagen Nehemia voor zich zien geplaatst en dan zal Nehemia al die ontrouwe ambtsdragers oordelen, want de heiligen zullen de wereld oordelen, namelijk als bijzitters van Christus den algemene Rechter, Wiens vonnis zij ook zullen goedkeuren en rechtvaardigen

Nu geloof ik dat er een kind van God is, die Sanballat en Tobia moet inleven en de radeloosheid nabij is.

Ja, al krijg je Sanballat en Tobia op huisbezoek, dan gaan de gordijnen dicht, want dat waren genadeloze mensen.

Als de Heere Zijn aangezicht verbergt, wordt Gods ware volk verschrikt. En daar maakt de duivel handig gebruik van, om zijn vergif te strooien in het hart van het volk dat in geestelijke duisternis verkeert.

Maar de satan kon Job wel duivels verzoeken, maar hem niet overwinnen, want al wat uit God geboren is, overwint de wereld; en dit is de overwinning, die de wereld overwint, namelijk ons geloof.

U zegt: Ik weet wel wat de Heere gesproken heeft in mijn leven, maar ik kan geen geloof meer bij mezelf gewaar worden, het is alles duisternis in mijn hart en geen licht.

Het zij zo. Het geloof is er, ook al wordt u het niet gewaar, want Christus heeft gebeden dat uw geloof niet zal ophouden.

Als het geloof niet werkzaam is, staan Gods beloften in Christus nog onwankelbaar overeind.

Christus verbreekt Zijn ja-woord met Zijn kinderen nooit, want Hij is gisteren en heden Dezelfde.

Als de Heere Zich een korte of lange tijd verbergt, blijf dan Zijn aangezicht zoeken met gewezen; Hij zal op Zijn tijd verschijnen tot ulieder vreugde. *“Zal God dan geen recht doen Zijn uitverkorenen, die dag en nacht tot Hem roepen, hoewel Hij lankmoedig is over hen?”*

Er zijn dagen dat Gods volk aaneengesloten bidt, meer met de pet op als met de pet af. En er zijn ook dagen dat ze niet kunnen bidden, want de dagen der duisternis zullen velen zijn, maar toch is de Heere geen land van uiterste duisternis; want Hij is enkel licht.

Geliefden, we gaan weer eindigen. Nehemia is alle strijd reeds lange tijd te boven, maar zijn strijd was een wettige strijd, een strijd die men in onze dagen verafschuwt, omdat vele voorgangers de gevierde dominee willen spelen en hun leven niet stellen voor de schapen. Ook dat moet medewerken ten goede voor degenen die naar Zijn voornemen geroepen zijn, maar wee die herders.

“Wee den herderen Israëls, die zichzelve weiden! zullen niet de herders de schapen weiden?”

“Veel herders hebben Mijn wijngaard verdorven, zij hebben Mijn akker vertreden; zij hebben Mijn gewesten akker gesteld tot een woeste wildernis.”

Hetzelfde geldt voor koningen en Overheden.

“Wee u, land! welks koning een kind is, en welks vorsten tot in den morgenstond eten!”

Volk des Heeren. God regeert en zal Zijn almacht tonen. Hij zal weer herders verwekken naar Zijn raad en sommigen als scherpe nieuwe dorsslede stellen, die scherpe pinnen heeft; zij zullen bergen dorsen en vernalen, en heuvelen zullen zij stellen gelijk kaf, gelijk de zonen des donders betaamd.

God stelde Jesaja als een scherpe dorsslede en Jeremia als een voorhamer, geoefend tot de krijg. *“Gij zijt Mij een voorhamer, en krijgswapenen; en door u zal Ik volken in stukken slaan, en door u zal Ik koninkrijken verderven. En door u zal Ik in stukken slaan het paard en zijn*

ruiter; en door u zal Ik in stukken slaan den wagen en zijn ruiter. En door u zal Ik in stukken slaan den man en de vrouw; en door u zal Ik in stukken slaan den jongeling en de jonkvrouw. En door u zal Ik in stukken slaan den herder en zijn kudde; en door u zal Ik in stukken slaan den akkerman en zijn juk ossen; en door u zal Ik in stukken slaan landvoogden en overheden. Maar Ik zal Babel en allen inwoneren van Chaldea vergelden al hun boosheid, die zij gedaan hebben aan Sion, voor ulieder ogen, spreekt de HEERE.” In God zullen we kloeke daden doen en onze wederpartijders vertreden.

Amen.

Slotzang: Psalm 119:7.

19. Zie, Ik kom haastelijk

Voorzang: Psalm 90:1 en 2

Schriftlezing: Openbaring 22

Gemeente, de tekst voor de prediking die wij met de hulp des Heeren wensen te overdenken, kunt u vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte, in Openbaring 22, daarvan het 12^e vers, waar we nogmaals lezen:

“En zie, Ik kom haastelijk; en Mijn loon is met Mij om een iegelijk te vergelden, gelijk zijn werk zijn zal.”

Gemeente, in het hoofdstuk van onze overdenking is de Koning der Kerk Zelf aan het woord. De apostel Johannes zit op het eiland Patmos om de woorden van de verhoogde Immanuel op te schrijven in een boek. Dat hebben we reeds gezien in de overdenking over de zeven brieven aan de zeven gemeenten in Klein Azië.

Als Christus Johannes de slotfase van het wereldgebeuren openbaart die gepaard zal gaan met schrikkelijke oordelen en gelijknamige plagen die over de wereld zullen gaan en die vooraf zullen gaan aan Zijn wederkomst, dan openbaart Christus Johannes ook een blik achter de tijd in de eeuwigheid op de nieuwe hemel en de nieuwe aarde waarop gerechtigheid wonen zal.

“Ik zag -zegt Johannes- een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, want de eerste hemel en de eerste aarde was voorbijgegaan en de zee was niet meer.”

Geliefden, als de nieuwe hemel en de nieuwe aarde er zullen zijn, dan zal er geen zee, geen maan noch zon meer zijn, want dan zal God Alles zijn en in allen. Johannes krijgt een blik in het nieuwe Jeruzalem, de heilige stad, nederdalende van God uit de hemel, toebereid als een Bruid die voor haar man versierd is.

O, geliefden, als dat nieuwe Jeruzalem zal afgedaald zijn, dan zal er weer sprake zijn van een Tabernakel waarin God woont, en dan zal God weer wonen bij Zijn volk.

Dat zal geen Tabernakel zijn met handen gemaakt, want God Zelf zal Zijn volk een Tabernakel en ook een Tempel zijn en het Lam haar kaars. Dat nieuwe Jeruzalem zal een stad zijn niet met handen gemaakt, maar eeuwig in de hemelen. Die stad zal geen zon noch maan behoeven, want

het Lam dat geslacht is zal haar Kaars zijn en de heerlijkheid Gods zal haar licht zijn.

En de volken die zalig zullen worden zullen in Zijn licht wandelen en aldaar zal geen nacht meer zijn.

Dat zal wat zijn, geliefden, in de nieuwe hemel en op de nieuwe aarde zal geen nacht meer zijn, geen zonden, geen strijd, geen moeite, geen oorlogen, geen bedrieglijke kranten, geen valse leraars zullen de stad verstoren waar God Zijn woning heeft verkoren.

Daar zal het altijd vrede zijn, want het nieuwe Jeruzalem zal een vrederijk zijn die door de stedelingen zal worden bewoond en door de Vredevorst zal worden geregeerd.

Geliefden, als wij inwoners van die stad wensen te worden, zullen we ons aardse burgerschap moeten inwisselen voor een burgerschap des hemels. Als wij burgers van het nieuwe Jeruzalem willen worden, zullen we aan deze zijde van het graf reeds onze wandel in de hemel moeten hebben dor het geloof. Dat burgerschap des hemels moet aan deze zijde van het graf ons deel zijn.

Zonder geldig visum zal ons de toegang tot het nieuwe Jeruzalem geweigerd worden.

Geliefden, is uw paspoort voor het nieuwe Jeruzalem reeds getekend door het bloed van Christus?

Zullen we ingeschreven staan in het boek des levens des Lams?

In die stad zullen niet inkomen iets dat ontreinigt en gruwelijkheid doet en leugen spreekt, maar alleen degenen die geschreven staan in het Boek des levens des Lams.

Het is nu voor de 2009^e maal oudejaarsdag, maar wie garandeert dat er een volgende oudejaarsdag zal komen? Wie garandeert dat het morgen nieuwjaarsdag zal zijn? Wie garandeert dat als het morgen nieuwjaarsdag zal zijn, of wij die dag zullen beleven?

Geliefden, oudejaarsdag bepaalt ons bij de kortstondigheid van het leven. We zijn allen weer een jaar dichterbij de eeuwigheid. Het leven is als een damp, de dood wenkt ieder uur en wie is er die de slaap des doods niet eens zal slapen, ja, wie redt zijn ziel van het graf?

Het leven is als een voorbijgaande schaduw en zalig is hij die bereid zal zijn als het tijdelijke met het eeuwige verwisselt zal moeten worden.

Johannes krijgt al deze dingen te zien op het eiland Patmos, vreselijke dingen, heerlijke dingen; de dingen die voorafgaan aan de wederkomst van Christus en de dingen die zullen volgen als de tijd zal ophouden te bestaan.

Johannes wordt in een visioen een stroom van levend water getoond,

voortkomende uit de troon van het Lam. Het is een zuivere rivier, zo helder als kristal. In dat visioen wordt Johannes ook de Boom des levens getoond, die twaalf vruchten voorbracht, hetgeen symbolisch heenwijst op de twaalf geslachten Israëls, die altijd en gedurig onderhouden zullen worden door de levendmakende Geest van God.

De bladeren van de Boom des levens zullen tot genezing der heidenen zijn, want er zal genezing zijn onder Zijn vleugelen.

Geliefden, hebben we reeds de toevlucht genomen onder de schaduw van Zijn vleugelen?

Die in de schuilplaats der Allerhoogsten is gezeten, die zal overnachten in de schaduw des Almachtige.

Geliefden, als wij aan deze zijde van het graf niet in de ark gegaan zijn, zullen we straks de deur gesloten vinden. Christus is de Ark die tegen de toekomstige toorn bestand is. Christus is de Schuilplaats tegen alle gevaren en aanvallen van de vorst der duisternis.

Johannes mocht deze schuilplaats reeds kennen voor eigen hart en leven. Voor Johannes was het niet erg om als banneling op het eiland Patmos te verkeren, want daar mocht hij verkeren in de gemeenschap met de verhoogde Immanuel.

De verbannen apostel der liefde mocht optekenen hetgeen hem geopenbaard werd aangaande de eindtijd, met name aangaande de wederkomst des Heeren.

Geliefden, de Heere Jezus, Die uit de doden is opgestaan en opgevaren is naar de hemel zal eenmaal wederkomen op de wolken des hemels. Niemand weet wanneer die dag zal zijn, maar dat die dag komen zal, is zonder enige twijfel. En dat die dag haastelijk komen zal, is ook boven alle twijfel verheven. Christus zal komen als een dief in de nacht.

“En zie, Ik kom haastelijk!”

Christus heeft haast om Zijn Kerk te vergaderen van de vier windstreken der aarde. Christus heeft haast om Zijn Bruid thuis te halen, want Hij heeft Zijn Bruidskerk een bruiloft bereid, de bruiloft des Lams.

Zalig zijn zij die geroepen zijn tot de bruiloft des Lams, want die geroepen zijn, die heeft hij ook gerechtvaardigd en die gerechtvaardigd zijn, die heeft Hij ook verheerlijkt.

O, geliefden, Christus is de Alpha en de Omega, het Begin en het Einde. Christus is het Begin der schepping Gods en Hij is ook het Begin van de herschepping. Die in Christus is, is een nieuwe schepping, een nieuw schepsel. Al het oude is voorbijgegaan, zie het is alles nieuw geworden.

Geliefden, oudejaarsavond heeft ook iets definitiefs. De jaarwisseling bepaalt ons bij het feit dat het oude nooit meer zal terugkeren. Het ene

geslacht komt en het andere gaat, zo is het ook met de jaren die zijn verstreken.

Elk mens krijgt een voorbereidingstijd voor de eeuwigheid. De tijd is slechts kort, de eeuwigheid is eindeloos. De aardse dingen zijn vergankelijk, ons leven is vergankelijk. Gods Woord laat een waarschuwend geluid horen, bij monde van Petrus: *“Daar al deze dingen vergaan, hoe danig behoort gij te wezen in heilige wandel en godzaligheid.”*

Wat de mens op deze aarde denkt op te bouwen, zal schielijk worden afgebroken, want als de laatste zal zijn toegebracht, zal deze aarde met alles wat daarin beweegt en leeft vergaan.

Behalve Gods kinderen die dan nog zullen zijn, zullen in een moment des tijds veranderd worden en den Heere tegemoet gaan in de lucht.

Gemeente, oudejaarsavond is aan alle avonden gelijk, maar het is goed om stil te staan bij de vergankelijkheid van het aardse, opdat we zouden zoeken niet de dingen die op aarde zijn, maar de dingen die boven zijn.

Daartoe moeten we worden wedergeboren, want van nature zoeken we de dingen die op aarde zijn en dan willen we hier wel altijd blijven. Als er geen hel tot straf zou zijn en geen hemel tot beloning en we zouden het eeuwige leven op aarde hebben, dan mocht God de hemel wel houden.

Wees eerlijk en onderzoek u zelf nauw, gij volk dat met geen lust bevangen wordt. *“Eer het besluit bare (gelijk kaf gaat de dag voorbij), terwijl de hittigheid van des HEEREN toorn over ulieden nog niet komt; terwijl de dag van den toorn des HEEREN over ulieden nog niet komt”, Zef. 2:2.*

O, geliefden, buiten Christus is de eeuwigheid een hel, waar nooit een einde aan zal komen. De eeuwigheid buiten Christus is een plaats waar weinig zal zijn en knersing der tanden.

Gods volk zou hier niet altijd willen blijven en soms is het verlangen zo sterk om ontbonden te zijn en met Christus te wezen, want dat is zeer verre het beste. Maar als de Heere het nuttiger vindt om in het vlees te blijven, dan zullen we daarin ook de raad des Heeren moeten uitdienen.

Geliefden, daaraan kan je dus Gods ware volk erkennen, aan het verlangen om altijd bij de Heere te zijn. Gods volk is vreemdeling op deze aarde en zij moet haar vreemdelingschap op deze aarde inleven, zolang en zodanig de Heere goeddunkt.

Maar het vreemdelingschap zal niet altijd duren en soms zien Gods kinderen reikhalzend uit naar die dag wanneer Christus zal wederkomen op de wolken des hemels, om altijd bij Hem te wezen en

zien Zijn aangezicht geprezen.

O, geliefden, hebben we de lofzang van Maria al bevindelijk leren zingen? *“Mijn ziel maakt groot den Heere en mijn geest verheugd zich in God mijn Zaligmaker.”*

Hebben we de lofzang van Hanna al bevindelijk leren zingen?

“De HEERE doodt en maakt levend; Hij doet ter helle nederdalen, en Hij doet weder opkomen. De HEERE maakt arm en maakt rijk; Hij vernedert, ook verhoogt Hij.”

Hebben we de lofzang van Simeon al geleerd? *“Nu laat gij Heer’ Uw dienstknecht gaan in vrede naar Uw Woord, want mijn ogen hebben Uw Zaligheid gezien.”*

Hebben we Asaf in de Geest al leren na stamelen? *“Bezwijkt mijn vlees en mijn hart, zo is God de Rotssteen mijns harten, en mijn Deel in eeuwigheid.”*

En kunnen we met David mee als hij aan het eind van zijn leven de goede belijdenis doet: *“Hoewel mijn huis also niet is bij God, nochtans heeft Hij mij een eeuwig verbond gesteld, dat in alles wel geordineerd en bewaard is; voorzeker is daarin al mijn heil, en alle lust, hoewel Hij het nog niet doet uitspruiten.”*

En kunnen we Jakob op zijn sterfbed meemaken, als hij uitroept: *“Op Uw Zaligheid wacht ik, o Heere!”*

Geliefden, toets uw geloof aan het geloof van de bijbelheiligen en volg hun geloof na. Zij hadden het ware geloof, de ladder Jakobs en op die ladder gebeurt wat. Op die ladder is beweging des Geestes. Op die ladder klimmen Gods kinderen niet op en neder, nee, daar klimmen de engelen op en neder om de gebeden der heiligen als reukwerk tot God te brengen.

Christus zal haastelijk komen om al de tranen van Zijn volk af te wissen en hen welkom te heten in het huis des Vaders.

“En zie, Ik kom haastiglijk en Mijn loon is met Mij, om een iegelijk te vergelden, gelijk zijn werk zal zijn.”

Namelijk hetzij goed of kwaad. Hierdoor wordt te kennen gegeven dat het loon der genade niet enige verdienste, maar een genadige beloning der goede werken zijn zal. De Werkmeester zal Zijn loon meebrengen om de arbeiders in Zijn wijngaard het loon naar genade te betalen.

Maar ook de kwaden zullen hun loon ontvangen. Zij zullen loon naar werken krijgen, ofwel de welverdiende straf. Dat zal een vreselijk loon zijn, want het loon op de zonde is de dood, de drievoudige dood, de tijdelijke, de eeuwige en de geestelijke dood.

Gods kinderen daarentegen zullen een vol loon ontvangen, omdat zij het

waardig zijn in Christus. Christus heeft Zich waardig gemaakt om dat loon te verwerven, en Hij zal Zijn volk waardig maken om een vol loon te ontvangen. *“Ziet toe voor uzelfen, dat wij niet verliezen, hetgeen wij gearbeid hebben, maar een vol loon mogen ontvangen”, 2 Joh. 1:8.*

Als Christus onze werken vol gevonden zal hebben voor God, zullen we ook een vol loon ontvangen. Dat kan alleen als Christus Zijn verdienste op onze rekening geschreven heeft, alsof wij zelf voor onze zonden hadden betaald.

Dan zullen onze werken vol bevonden worden voor God en omwille van Christus verdienste zullen we een vol loon ontvangen.

Geliefden, we kennen de gelijkenis van de werklieden, die allemaal een penning voor hun arbeid ontvangen, zowel degenen die gelijk de oudste zoon in de wijngaard gewerkt hadden, als degenen die de ganse dag ledig op de markt gestaan hadden en ter elfder ure in dienst genomen werden om het gereedschap op te ruimen en eveneens een vol loon ontvingen.

Gods volk wordt uitbetaald naar genade op grond van de verdienste van Christus, maar degenen die onder de Wet verkeren en in die staat sterven, zullen worden uitbetaald naar de werken.

Geliefden, in welke dienstbetrekking staan wij tot God?

Verkeren wij onder de Wet of onder de genade?

Als we onder de Wet verkeren, zijn we onder de vloek en dan zijn we ook vervloekt. *“Want zovelen als er uit de werken der Wet zijn, die zijn onder den vloek; want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der Wet, om dat te doen”, Gal. 3:10.*

Maar als we onder de genade verkeren, zijn we niet meer onder de vloek. Dan zijn we erfgenamen Gods en mede-erfgenamen van Christus. Dan delen we in de buit van het overwonnen land die de vrouwen in de schoot viel, schoon niet mee uitgetogen.

Ja, dat kan de godsdienst niet verdragen, want de godsdienst werkt om loon. Dezulken nemen geschenken aan en buigen het recht, net als de zonen van Samuel.

Gods volk leeft van genade tot genade, en houden schuld over.

Maar geliefden, Gods volk mag ten spijt van hun vleselijke bestaan, toch roemen in genade en zingen: *“De schuld Uws volk hebt G’ uit Uw boek gedaan, ook ziet Gij geen van hunnen zonden aan. Gij vindt in gunst en niet in wraak Uw lust. De hitte van Uw gramschap is geblust.”*

Dus geliefden, als we beseffen dat we allen moeten verschijnen voor de rechterstoel van Christus en rekenschap moeten afleggen van ons

rentmeesterschap, dan zullen wij in een herstelde betrekking tot God moeten verkeren, om Christus in vrede te ontmoeten.

Christus komt haastelijke om de wereld te oordelen en dan zullen al de boeken worden geopend en alle ongerechtigheid van het mensdooim en van ieder persoonlijk aan de dag gesteld worden. Maar dan zal ook het boek des levens geopend worden en de namen die daarin geschreven staan worden afgelezen. Degenen die in het boek des levens geschreven zijn, zullen mogen ingaan door de paarden poort des hemels, om eeuwig te zingen van Gods goedertierenheid.

Maar degenen die niet zullen geschreven zijn in het boek des levens des Lams, zullen met onuitblusselijk vuur verbrand worden.

O, geliefden, het gaat nauw uit. *“Indien de rechtvaardige nauwelijks zalig wordt, waar zal de goddeloze en zondaar verschijnen?”*

U komt er niet door uw gedrag, maar alleen door het gedrag van Christus. Op grond van de gehoorzaamheid van Christus, ontvangt de levende Kerk een vol loon, namelijk het eeuwige leven.

God was Abraham tot een Schild en zijn Loon zeer groot.

Gods volk wordt niet uitbetaald in geld, maar in God en Hij is het Loon waarop de Kerk eeuwig kan teren, zonder uitgeteerd te raken, want in het nieuwe Jeruzalem zal Gods volk verzadigd zijn met Zijn Goddelijk Beeld.

“En zie, Ik kom haastiglijk en Mijn loon is met Mij, om een iegelijk te vergelden, gelijk zijn werk zal zijn.”

Ieder mens krijgt dus uitbetaald, gelijk zijn werk zijn zal.

Gods volk wordt uitbetaald op grond van het werk van Christus en degenen die Christus niet toebehoren worden uitbetaald op grond van hun eigen werken. Hun werken zullen echter niet vol gevonden worden voor God.

Christus zegt tegen dezulken: *“Want Ik zeg u: Tenzij uw gerechtigheid overvloediger zij, dan der Schriftgeleerden en der Farizeeën, dat gij in het Koninkrijk der hemelen geenszins zult ingaan”, Matth. 5:20.*

Gods kinderen hebben een gerechtigheid die overvloediger is dan de gerechtigheid der Schriftgeleerden en Farizeeën, want zij zijn de gerechtigheid van Christus deelachtig door toerekening.

De rijke jongeling was al ver gevorderd en had een gerechtigheid die aanvankelijk klonk als een klok, maar hij miste één ding, hij wilde zijn gerechtigheid niet verkopen om de gerechtigheid van Christus deelachtig te worden. Hij wilde zijn godsdienst, zijn onderhouding van de geboden, zijn geld, have en goed, wilde hij niet kwijt om Christus te volgen onder het kruis. Dat kruis van Christus was hem een ergernis en

een dwaasheid, zodat hij zich van Christus afkeerde, en bedroefd naar zijn eigen plaats ging, net als Judas, een plaats waar weinig is en knersing der tanden.

Geliefden, op deze oudejaarsavond worden geroepen om al het onze te verkopen en om Christus te volgen onder het kruis.

We kunnen een godsdienst menen te hebben die klinkt als een klok, en we kunnen menen van de zuiverste kerk lid te zijn, we kunnen dominees aanhangen die nog enigszins de waarheid preken. We kunnen de rechtzinnigste oudvaders aanhangen, we kunnen een hele collectie aan boeken en preken in onze kast hebben staan, we kunnen deelnemers zijn van het Heilig Avondmaal, een ambt bekleden, maar als uw gerechtigheid niet overvloediger is dan der Schriftgeleerden en Farizeeën, dan zult u de hemelpoort gesloten vinden

Geliefden, Gods volk is van het koninkrijk der duisternis overgegaan in het Koninkrijk van eeuwig licht. Alles wat aan godsdienst bedreven wordt binnen het koninkrijk der duisternis, met hoeveel kunstlicht dat ook gepaard kan gaan, zal allemaal tegen de mens in kwestie getuigen. Nog heden klinkt de roepstem van Christus tot degenen die vast houden aan hun eigen gerechtigheid: *“Eén ding ontbreekt u, verkoopt alles wat gij hebt en geeft het den armen en kom herwaarts, neem uw kruis op en volg Mij.”*

Stichting HeartCry en aanverwante bedrijven zou deze oproep van Christus afdoen als zijnde voorwaardelijk, maar geliefden, dat deed die rijke jongeling ook en hij is voor eeuwig verloren gegaan, omdat hij geoordeeld wilde worden op grond van zijn eigen werken, die echter niet vol bevonden zijn geworden voor God.

“En zie, Ik kom haastiglijk en Mijn loon is met Mij, om een iegelijk te vergelden, gelijk zijn werk zal zijn.”

Geliefden, Christus staat te komen; Hij heeft haast om Zijn Kerk te vergaderen en thuis te halen, maar Hij heeft ook haast om de wereld te oordelen in gerechtigheid en alle volkeren in rechtmatigheid. Hij zal komen als een dief in de nacht, als iedereen slaapt, zoals we zien in de gelijkenis van de tien maagden.

Degenen die dan bereid zijn, zullen met Hem ingaan in de bruiloftszaal, maar degenen die het niet nodig vonden om olie met zich te nemen, zullen hun lampen niet brandende vinden en zij zullen niet met de Bruidegom kunnen ingaan, maar de deur gesloten vinden.

O, mijn onbekeerde reiziger naar de eeuwigheid, haast en spoed u om uw levens wil. Beschouw deze dag eens als de laatste dag van uw leven, dan kunt u nog heden met God verzoend worden, want dan is het

morgen te laat en dan zult u de deur gesloten vinden.

Christus' Naam is nog Raad en Hij zegt: *“Ik raad u dat gij van Mij koopt goud, beproefd komende uit het vuur, opdat gij rijk moogt worden; en witte klederen, opdat gij moogt bekleed worden, en de schande uwer naaktheid niet geopenbaard worde; en zalf uw ogen met ogenzalf, opdat gij zien moogt”, Openb. 3:18.*

O, mijne hoorders, als u op deze zaligheid geen acht slaat, dan zal uw einde geen vrede zijn, maar eeuwig vreselijk zijn.

Volk des Heeren, gij die uw lampen brandende hebt, omdat de Geest Gods in u woont, waakt en bidt, opdat gij niet in verzoeking komt. De geest is wel gewillig, maar het vlees is zwak en altijd gereed tot zondigen.

Volk des Heeren, mochten we eens roemen door het geloof in onze zwakheden, dan gaan we de zonden niet roemen, maar genade roemen, want als ik zwak ben, dan ben ik machtig.

We zullen eerst zingen en wel van de 62^e Psalm, daarvan het 1^e en 8^e zangvers.

Geliefden, nog een enkel woord. We leven in het laatste der dagen en in het laatste der dagen zullen tekenen gezien worden in de zon, en maan, en sterren, en op de aarde benauwdheid der volken met twijfelmoedigheid, als de zee en watergolven groot geluid zullen geven; en den mensen het hart zal bezwijken van vrees en verwachting der dingen, die het aardrijk zullen overkomen; want de krachten der hemelen zullen bewogen worden. En alsdan zullen we den Zoon des mensen zien komen in een wolk, met grote kracht en heerlijkheid.

Volk des Heeren, als nu deze dingen beginnen te geschieden, zo ziet omhoog, en heft uw hoofden opwaarts, omdat uw verlossing nabij is.

“Waakt dan te aller tijd, biddende, dat gij moogt waardig geacht worden te ontvlieden al deze dingen, die geschieden zullen, en te staan voor den Zoon des mensen”, Luk. 21:36.

De wijze maagden vielen in slaap met de dwazen en de discipelen vielen in slaap toen de Borg in de hoogste aanvechting verkeerde. Dus wie meent te staan, ziet toe dat hij niet valle, want de geest is wel gewillig, maar het vlees is zwak.

“En zie, Ik kom haastiglijk en Mijn loon is met Mij, om een iegelijk te vergelden, gelijk zijn werk zal zijn.”

Hij komt, Hij komt, om d' aard te richten, de wereld in gerechtigheid en alle volken in rechtmatigheid.

“Ziet, Hij komt met de wolken en alle oog zal Hem zien, ook degenen, die Hem doorstoken hebben; en alle geslachten der aarde zullen over Hem rouw bedrijven”, maar zalig is hij die zich aan Christus niet ge-ergerd zal hebben.

Wee der wereld van de ergernissen, want het is noodzakelijk, dat de ergernissen komen; doch wee dien mens, door welken de ergernis komt! (Matth. 18:7).

Degenen die hun gerechtigheid zoeken op te bouwen door de werken der Wet, zullen zich aan Christus ergeren, heimelijk of openbaar. Die stoten zich aan Christus, want voor dezulken is Hij een Steen des aanstoets en een Rots der ergernis.

Dat zien we ook bij de Joden, die zich aan Christus vergrepen hebben.

“Want Israël, die de wet der rechtvaardigheid zocht, is tot de wet der rechtvaardigheid niet gekomen. Nee.

Waarom niet? Omdat zij die niet zochten uit het geloof, maar als uit de werken der wet, want zij hebben zich gestoten aan den steen des aanstoets; gelijk geschreven is: Ziet, Ik leg in Sion een Steen des aanstoets, en een Rots der ergernis; en een iegelijk, die in Hem gelooft, zal niet beschaamd worden”, Rom. 9:31-33.

De godsdienst viert feest en bezet de doorsnee preekstoelen en kerkenraadsbanken, maar Gods ware volk heeft geen plaats in deze gewesten en zwerft als een vreemdeling door deze aardse woestijn naar de plaats der gemeenschap in het Jeruzalem dat boven is.

Hoe dichter ik nader aan het huis van mijn Vader, hoe meer dat ik hijg naar het einde van de krijg.

Nog een verdrukking van tien dagen, dan is alle leed geleden, dan mag het eigen 'ik' voorgoed het graf in, want daar zal het zijn God Alles en in allen. Daar zullen zij Gods knechten met hun zaad, zij die Zijn Naam, beminnen erfelijk wonen.

Gods volk mag weleens verlangend uitzien of Hij ook staat te komen die gezegd heeft: "Zie, Ik kom haastelijk!"

"En de Geest en de Bruid zeggen: Kom! En die het hoort, zegge: Kom! En die dorst heeft, kome; en die wil, neme het water des levens om niet", Openb. 22:17.

Deze aarde gaat voorbij met alles wat daarin beweegt en leeft, maar die de wil van God doet, blijft tot in der eeuwigheid, dat is: te geloven in Hem Die de goddeloze rechtvaardigt. Dezulken krijgen een vol loon, namelijk het eeuwige leven. *“En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den enigen waarachtigen God, en Jezus Christus, Dien Gij gezonden hebt”, Joh. 17:3.*

Het ware geloof bestaat dus uit zaligmakende kennis van God en Christus. God vertrouwen zonder kennis Gods is niet mogelijk, dat is een vals vertrouwen. Vertrouwen is de derde eigenschap van het geloof. Geloof bestaat niet alleen uit vertrouwen, maar uit kennis, kennis Gods, geopenbaard in Christus; en ook toestemmen, niet alleen dat Gods Woord de waarheid is, maar dat Christus ook voor mij Zijn rijkdom heeft ontzegd. Toestemmen is feitelijk belijden, zoals Petrus mocht doen jegens Christus, toen hij zei: *“Gij zijt de Christus, de Zoon des levende Gods.”* Dat zei Petrus vanuit het kindschap, want Christus zeide: *“Vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar Mijn Vader Die in de hemelen is.”*

En dan ook vertrouwen, namelijk dat Christus het voor mij zal voleinden. Paulus zegt: *“Hij die en goed werk begonnen is, zal het ook voleindigen. Vertrouwende ditzelve, dat Hij, Die in u een goed werk begonnen heeft, dat voleindigen zal tot op den dag van Jezus Christus”, Filipp. 1:6.*

Geliefden, het is de laatste dag van het jaar, maar als Christus uw Begin is, zal Hij ook uw Einde zijn, uw Voleinder des geloofs, uw Alpha en uw Omega, Loon zeer groot.

“Ziet, de HEERE heeft doen horen, tot aan het einde der aarde: zegt der dochter van Sion: Zie, uw Heil komt; zie, Zijn loon is met Hem, en Zijn arbeidsloon is voor Zijn aangezicht”, Jes. 62:11.

Christus huurt degenen die Hij gekocht heeft op de markt van vrije genade in Zijn Wijngaard, om hen loon te geven naar genade. Gods volk daarentegen leven zo dikwijls in dat zij zo onvruchtbaar zijn als kachelhout, maar de Heere merkt de vernieuwde wil aan voor de daad. Gods volk wil absoluut niet in de zonde leven en ze kan het ook niet, ook niet als ze met Paulus moeten belijden: *“Het goede dat ik wil dat doe ik niet en het kwade dat ik niet wil, dat doe ik.”* Gods volk wil heilig leven, en ze jagen ook naar de volmaaktheid, maar het goede te doen, dat vinden zij niet, ja, in Christus.

God houdt de wil om het goede te doen voor de daad en daarin worden Gods kinderen ook bevestigd. *“Want God is niet onrechtvaardig dat Hij uw werk zou vergeten, volk des Heeren, en den arbeid der liefde, die gij aan Zijn Naam bewezen hebt, als die de heiligen gediend hebt en nog dient” (Hebr. 6:10).*

Gods volk wordt volledig afhankelijk gemaakt om uit Christus te leven; in Hem zijn Gods kinderen volmaakt, en uit Zijn volheid ontvangen zij genade voor genade.

Ja, Gods volk kan wel in de zonden verstrikt zitten, soms lang zelfs, maar

ze hebben hun hart er niet in, want het hart is VERnieuwd door Gods Geest.

Gods volk is zowel vlees als Geest, 100% vleselijk, verkocht onder de zonde, doch in Christus zijn ze volmaakt, zonder enig gebrek.

Gods Woord vermeldt ook de zonden en afgoderij van de bijbelheiligen en dat is dikwijls tot troost van de levende Kerk. Niet om de bijbelheiligen daarin te volgen, maar omdat zij zichzelf ook zo gewaar worden, namelijk geheel vleselijk, verkocht onder de zonden. Toch is de Kerk in Christus volmaakt, ook de bijbelheiligen, hoewel zij om hun zonden straffen ondervonden.

Dat gold ook voor Salomo, hoewel hij God wel vreselijk getergd heeft met zijn polygamie en al die heidense afgoderij. De gevolgen van die zonden zijn dan ook niet uitgebleven; het rijk scheurde in tweeën, nl. in de tien en de twee stammen Israëls.

Salomo was een kind Gods, met bijzondere uitnemende wijsheid bekleed, maar hij heeft desondanks zwaar gezondigd en deed wat kwaad was in de ogen des Heeren. Toch leefde Salomo niet in de zonden, want Paulus leert ten aanzien van al Gods volk: *"Zullen wij in de zonde blijven, opdat de genade te meerder worde? Dat zij verre! Wij die der zonde gestorven zijn, hoe zullen we nog in dezelve leven?" Rom. 6:1-2.*

Gods volk kan wel in de zonde vallen, erin verstrikt zijn, maar ze leven er niet in, omdat zij niet meer in de hoedanigheid van de oude mens onder de Wet leven. Een kind van God op zijn slechtst (bijv. Salomo) leeft niet in de zonden, terwijl een hypocriet op zijn best niet anders dan in de zonden leeft.

Degenen die in de zonden leven, hun hart, hun leven en hun bestaan erin hebben, zijn onder de Wet en zullen door de Wet geoordeeld worden, gelijk hun werken zijn zullen.

Gods kinderen zijn niet meer onder de Wet, maar onder de genade en zullen door het Evangelie geoordeeld worden, omdat zij reeds geoordeeld zijn en in Christus vrijgesproken.

Gods kinderen zijn zichzelf niet meer, maar het eigendom van Christus.

Te zeggen dat Gods kinderen in de zonden kunnen leven, zou betekenen dat Christus over dezulken geen macht heeft en dan zou ook hun geloof voor een tijd kunnen ophouden te bestaan.

Dat is echter onmogelijk, want Christus staat er Borg voor dat hun geloof niet zal ophouden.

In de zonden leven, kan alleen als we nog een oude mens zijn onder de Wet en onder de vloek.

Zijn we door de wedergeboorte een nieuw schepsel in Christus

geworden, dan is de oude mens gestorven in de dood van Christus en leeft de oude mens niet meer. Gods kinderen zijn geen oude mens meer, hoewel ze vanwege het lichaam der zonde geheel vleselijk zijn, zoals ook Paulus leert in Rom. 7:14, maar ze kunnen niet in de zonden leven, want dat behoort tot het leven van de oude mens onder de Wet.

Als Gods volk in de zonden zou kunnen leven, dan is Christus tevergeefs gestorven en dan zou Hij ook geen Koning over Zijn volk kunnen zijn.

God wil echter genade verheerlijken en daartoe moeten ook de zonden van de geroepen heiligen medewerken ten goede, hoewel dat feit nimmer de zonde als zonde bagatelliseert.

Nee, bijv. Simson, David en Salomo zijn voor hun publieke zonden Vaderlijk gekastijd, maar hun leven was niet de zonde, maar Christus.

Een onbekeerd mens leeft altijd in de zonden, omdat hij onder de Wet verkeert en alleen maar zondigen kan, omdat hij een oude mens is en derhalve geen leven in Christus deelachtig is.

Die oude mens is Gods volk kwijt, die oude mens onder de Wet is met Christus gestorven en derhalve zijn Gods kinderen ook der zonde gestorven, hoewel het lichaam der zonde, het vlees, één klomp zonde is en blijft. Paulus zegt ergens: *"Ik dan doe de zonde niet meer, maar de zonde die in mij woont."*

Dat geldt voor al Gods kinderen. Ze doen de zonden niet meer, ook niet als zij zondigen.

Ja, het is paradoxale geloofstaal en geen begripsleer. Ik heb die leer echter niet verzonnen, maar er wel een weinig van beleefd en soms mogen we er ook een weinig van verstaan. *"Ik leef, doch NIET meer ik, maar Christus leeft in mij. En hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof des Zoons van God."*

In de zonde vallen? Ja, dagelijks, maar erin leven? Onmogelijk, want mijn Leven is Christus, niet door eigen keuze, maar door soevereine vrijmachtige genade in de toegerekende gerechtigheid Christi, op grond waarvan ook de Geest der heiligmaking in ons woont, Die ons leidt en regeert en ook de liefde Gods in het hart heeft uitgestort van elk kind Gods.

Gods volk is van de macht der zonden verlost en leeft derhalve niet meer in de zonde, want voor hen geldt: *"De zonde zal over u niet heersen, want gij zijt niet onder de Wet, maar onder de genade."*

Dat gold vanzelf ook voor Salomo, maar die man moest het ook van genade hebben. En daarom klinkt het: *"En zie, meer dan Salomo is hier."*

Salomo is gevallen, maar de meerdere Salomo is staande gebleven. Dat is de zaligheid!

Christus, Die mij leven geeft, nee, die mijn Leven is!

En als dat waar is in ons leven, dan heeft de zonde geen macht meer over ons, hoezeer we er ook in verstrikt kunnen zijn.

Gods kinderen leven op kosten van en voor de verantwoordelijkheid van Christus en om die reden worden zij ook Vaderlijk gekastijd, opdat zij Zijner heiligheid deelachtig zouden worden, die zij in Christus volkomen hebben!

Gods volk zondigt elke dag, terwijl de zonde hen de DOOD geworden is. Welnu, hoe zouden zij, wiens Leven Christus is, Die de dood verslonden heeft tot overwinning, het leven nog in de dood hebben? Onmogelijk!

Want God is niet een God der doden, maar der levenden en de levenden, de levenden zullen Hem loven, gelijk ik heden doe, namelijk in Juda, de Godlover, Wiens eigen ik ben.

“En zie, Ik kom haastiglijk en Mijn loon is met Mij, om een iegelijk te vergelden, gelijk zijn werk zal zijn.”

O, geliefden, dan mag Gods uitziende volk als antwoord op deze aankondiging van Christus weleens uitroepen in de Geest: “Ja, kom Heere Jezus, kom haastiglijk!

“En de Geest en de Bruid zeggen: Kom! En die het hoort, zegge: Kom! En die dorst heeft, kome; en die wil, neme het water des levens om niet. Die deze dingen getuigt, zegt: Ja, Ik kom haastiglijk. Amen. Ja, kom, Heere Jezus! De genade van onzen Heere Jezus Christus zij met u allen. Amen.”

Amen.

Slotzang: Psalm 90:8 en 9.

20. Christus het Begin en het Einde van eeuwigheid tot Amen

Voorzang: Psalm 42 de verzen 2 en 3

Schriftlezing: Openbaring 21

Tekst voor de prediking, Openbaring 21:4-6:

“En God zal alle tranen van hun ogen afwissen; en de dood zal niet meer zijn; noch rouw, noch gekrijt, noch moeite zal meer zijn; want de eerste dingen zijn weggegaan. En Die op den troon zat, zeide: Ziet, Ik maak alle dingen nieuw. En Hij zeide tot mij: Schrijf, want deze woorden zijn waarachtig en getrouw. En Hij sprak tot mij: Het is geschied. Ik ben de Alfa en de Omega, het Begin en het Einde. Ik zal den dorstige geven uit de fontein van het water des levens voor niet.”

Geliefden, op deze nieuwjaarsmorgen wensen wij u allen toe, hetgeen wij met de hulpe des Heeren wensen te overdenken, namelijk wat de Heere bereid heeft voor degenen die Hem vrezen en dat is het eeuwige leven, een nieuwe hemel en een nieuwe aarde waarop gerechtigheid wonen zal.

Maar geliefden, met alle beste wensen die wij elkaar op deze dag mogelijk zullen toewensen, kunnen wij niet voor God bestaan en niet voor Zijn aangezicht verschijnen. Want het bezit der zaken is niet in de wens gelegen, maar in de toepassing des harten door de Heilige Geest.

Gods volk heeft het in de beoefening der zaken maar een weinig tijds bezeten, hoewel zijn erfgenamen zijn van de hemelse erfenis van de heiligen in het licht. Zij zijn de wettige erfgenamen des Heeren en zij hebben hun wens reeds verkregen aan deze zijde van het graf, niet door aanschouwen, maar door het geloof.

De buit van het overwonnen land is hen reeds in de schoot gevallen, schoon zij niet mee uitgetogen zijn, want Christus heeft de pers alleen getreden en niemand van de volkeren was met Hem.

Hij is uitgezonden, doorgebroken en ten hemel opgevaren, vanwaar Hij komen zal om te oordelen de levenden en de doden.

Gods volk is aan deze zijde van het graf al geoordeeld in het gerichte Gods, in de vierschaar der consciëntie, en zij hebben de vrijspraak uit Gods mond vernomen, het kindschap ontvangen in de vergeving van al hun zonden.

En de vrucht der genade zijn berouw en droefheid over de zonden, een droefheid naar God, die een onberouwlijke bekering werken tot zaligheid. En deze geestelijke droefheden gaan gepaard met tranen die in Gods fles vergaard worden.

Toen Petrus vernieuwde genade ontving in de zaal van Kajafas, toen ging Petrus naar buiten om bitterlijk te wenen over zijn begane misdaad als vrucht van de genade in Christus. Toen kreeg Petrus zo'n droefheid over zijn misdaad en tegelijk een droefheid naar God, om van de zonde verlost te zijn en eeuwig bij de Heere te wezen.

Waar berouw, geliefden, is dus een vrucht van vergevende genade in Christus.

We spreken hier dus niet over een wettisch berouw dat ook onbekeerden wel hebben, zoals Judas de verrader die ook had, toen hij uitriep: "Ik heb verraden onschuldig bloed."

We spreken hier over evangelisch berouw, als gevolg van de Goddelijke vrijspraak in de vergeving van alle zonden, dus als vrucht van de rechtvaardigmaking, als vrucht van het Gode levend gemaakt zijn, waarvan Paulus melding maakt in Galaten 2:19.

Want ook in de herschepping maakt de Heere alle dingen nieuw. Al het oude is voorbijgegaan, ziet het is alles nieuw geworden. Wie in Christus is, is een nieuw schepsel, niet half, niet voor een deel, maar geheel, want God is een God van volkomen zaligheid.

Als God in Christus ons de zonden vergeeft, vergeeft hij de zonden van verleden, heden en toekomst. Dan ziet Hij geen zonden meer in Zijn Jakob en geen overtreding in Zijn Israël.

Maar Gods kinderen zien in en aan zichzelf zoveel te meer zonden en dat wordt niet beter in het leven der genade, geliefden, maar erger.

Gods ware volk bevindt zichzelf als geheel vleselijk, verkocht onder de zonden en daar gaan zij wenende overheen, of beter gezegd daar gaan zijn wenende onderdoor.

Het lichaam der zonden doet niets anders dan zondigen en in dat lichaam der zonde en des doods voelen Gods kinderen zich niet meer thuis.

Zij zullen het met Paulus leren uitroepen: *"Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen van het lichaam der zonde en des doods?"* Dat is geen wanhoopskreet, geen kreet van degenen die geen hoop hebben, nee, geliefden, want dezulken mogen roepen in Christus, door Wie zij gegrepen zijn van voor de poorten der hel en in de ruimte gezet zijn, in de geestelijke ruimte in Christus, zodat zij het lichaam der zonde en des doods als een juk ervaren, als een last, als een lijk, die zij moeten

meetorsen tot hun laatste snik, want met de laatste snik worden we voorgoed en definitief verlost van het eigen vleselijk 'ik'.

Gods kinderen zijn niet alleen vreemdelingen en bijwoners in deze wereld, maar zij hebben ook een walg aan zichzelf gekregen, aan dat vleselijke bestaan dat zij omdragen en daar wensen zij van verlost te worden, om uit het lichaam der zonde uit te wonen en om altijd bij de Heere in te wonen.

Is dat je verlangen al geworden, geliefden, of is dat je verlangen niet? Heb je het nogal naar je zin op deze wereld? Kun je nogal uit de voeten op deze aarde?

Gods kinderen hebben geen plaats meer in deze gewesten, omdat zij onderdanen zijn van een ander Koninkrijk, het Koninkrijk van Christus en in dat Koninkrijk is het vlees een last en de vreze des Heeren een lust. Christus zegt: "Mijn Koninkrijk is niet van deze wereld."

Gods volk is niet meer van deze wereld, maar ze moeten er wel doorheen. Ze moeten er nog wel in verkeren zolang zij hier op aarde verkeren en dat is menigmaal een kwelling, een verdrukking, hoewel het maar een verdrukking van tien dagen is, en wat is tien dagen verdrukking in vergelijking met de eeuwigheid?

Maar over die tien dagen verdrukking spreek ik niet lichtvaardig, want de verdrukking waarmee Gods kinderen verdrukt worden, is een overblijfsel, of beter gezegd, een vruchtgevolg van het lijden van Christus. Er is nog lijden overig voor de levende Kerk, want Gods volk wordt door lijden geheiligd.

Gods kinderen worden wenende geboren, wenende wedergeboren gaan wenende voort, zaaien met tranen, maar die met tranen zaaien, zullen met gejuich maaien. *"Die het zaad draagt, dat men zaaien zal, gaat al gaande en wenende; maar voorzeker zal hij met gejuich wederkomen, dragende zijn schoven."*

Gods kinderen zijn geen pessimisten, nee hoor, want Luther zegt: "Als de wereld morgen zou vergaan, zou ik vandaag nog een boom planten." Ja, dat zegt het geloof. Het vlees zegt: laten we eten en drinken en vrolijk zijn, want morgen sterven wij.

Gods kinderen voelen zich niet meer thuis op deze wereld, zij zijn vreemdelingen en bijwoners in deze aardse woestijn en zij verwachten een stad die fondamenten heeft, wiens Kunstenaar en Bouwmeester God is.

Alle hoop op dit aardse bestaan is vergaan, hoewel ze in zichzelf uit de aarde aards zijn en blijven, maar de hemel trekt en de aarde spugt Gods kinderen uit, omdat zij hier geen plaats hebben, niet in de wereld en niet

in de kerkelijke herberg.

Gods volk heeft haar bestaan in God, en zij rusten op de Belover en Zijn beloften, geopenbaard in Zijn Woord en die in Christus aan hun hart zijn toegepast.

Geliefden, nu verlangt God meer naar Zijn volk als dat Zijn volk naar Hem verlangt en dat is de reden dat zij zullen ingaan door die paarden poort des hemels, in de stad, waarvan de straten van louter goud zijn en waarin niemand meer zal zeggen "ik ben ziek."

Dat is ook de reden waarom er met Gods volk zo dikwijls geen land te bezeilen is, omdat zij niet meer van deze wereld zijn. Ze zijn geroepen om een lichtend licht te zijn en een zoutend zout temidden van een krom en verdraaid geslacht. Maar de boodschap die ze verspreiden, het licht dat zij uitdragen, is niet welkom in deze wereld, niet welkom in de kerk, want de wereld leeft in de duisternis en de godsdienst leeft van kunstlicht, van onheilig vuur, maar geliefden, toen de zonen van Aaron onheilig vuur op het altaar ontstaken toen werden zij door de bliksem van Gods gramschap verteerd.

Gods volk mag het licht verspreiden, zoals de wijze maagden het licht verspreiden, het licht van het Woord en des Geestes en dat licht is nergens welkom, tenzij de Heere dode harten aanraakt, want dan vindt het Woord ingang in de harten en is het een kracht tot zaligheid een iegelijk die gelooft.

Voor de wereld is Gods volk dus aller afschrapsel waardig, niet het aankijken waard en voor de godsdienst is Gods volk een struikelblok, die altijd in de weg staan en die altijd alles bederven als de godsdienst hun vierdagen viert.

Ja, als Gods volk op haar plaats is, dan ergert de godsdienst zich dood, omdat Gods kinderen de waarheid in oprechtheid wensen uit te dragen en dat kan nergens lijden, geliefden. Niet in de politiek, niet in de maatschappij, niet in de kerk, want de waarheid brengt onenigheid teweeg, omdat de Waarheid de leugen aan het licht brengt en als dat gebeurt ontstaat de vijandschap, vooral in de kerk.

Ja, als je je mond houdt en met een scheef hoofd naar beneden kijkt, dan willen ze je nog wel voor zalig verklaren, maar o wee, als je een tong der geleerden van de Heere gekregen hebt, dan breekt de hel pas goed los. Want voor de Waarheid die er in Christus is, is nooit plaats geweest.

Geliefden, hebt u van de waarheid al eens getuigenis gegeven? Laat ik het anders vragen: Heeft u van de Waarheid weleens getuigenis gekregen, want dat gaat aan het getuigenis geven vooraf. Je kunt niet van het Licht getuigen, als je zelf niet door het Licht bestraald bent

geworden in de vergeving van al je zonden.

Maar als dat wel zo mag zijn, dan zult u als een gehate door het leven moeten gaan, gehaat van kerkmensen, gehaat van medebroeders, van ambtsdragers en van dominees, gelijk Christus getuigt: *"Ze hebben Mij zonder oorzaak gehaat."*

En een dienstknecht is niet meerder dan zijn heer. *"Ze hebben Mijn gehaat, ze zullen ook u haten"*, dikwijls in de meest letterlijke zin.

En dat brengt voor Gods kinderen veel tranen teweeg, want om gehaat te worden door je bloedverwanten en door degenen die zeggen dat zij Joden zijn, dat is niet aangenaam voor je vlees, maar dan roepen de levenden tot God: "Heere, ik word onderdrukt, wees Gij mijn Borg."

Maar geliefden, Gods volk, als zij op haar plaats is, is ook met Petrus en Johannes verblijd dat zij waardig geacht worden om in de Naam van Jezus smaadheid te lijden, want het ziet op de vergelding des loons. Het is een eer om smaadheid te lijden om Christus' wil, dat is geen schande, maar een eer. Over die smaadheid hoeft eigenlijk niet geweend te worden, want de apostelen waren erover verblijd. Niet dat zij op de vergelding des loons zagen, want daar is het de Kerk niet om te doen, hoewel de vergelding des loons geen loon is door de werken, maar genadeloon in Christus.

Lijden om de Naam en de zaak van Christus is een eer en elk smaadwoord die Gods kinderen om Christus' wil krijgen te incasseren is een geestelijke medaille en van die medailles had Paulus een kast vol, een kast gevuld met bekens en medailles vanwege de smaadheid die hij om Christus' wil mocht dragen.

Gods geoefende volk heeft een kast vol medailles en zij zijn gedecoreerd met onderscheidingen waarvan de wapenfeiten niet op hun eigen naam staan, maar op Naam van Christus. Gods volk mag eerkroon dragen die Christus verdiend heeft en daarom zullen zij die eerkroon werpen aan de voeten van het Lam, omdat Hij alleen alle hulde waardig is.

God weet ervan dat Zijn volk aan deze zijde van het graf woont temidden van het wildgedierte, temidden van een krom en verdraaid geslacht, temidden van een volk dat onrein van lippen is, maar daar ligt juist de roeping van Gods wege, want indien het zaad in de akker niet valt en sterft, zo brengt het geen vrucht voort.

Ze staan wel in deze wereld, maar zij zijn niet van deze wereld en dat is een pad, geliefden, zo scherp als een scheermes, en als de Heere de Zijnen niet door dit ondermaanse heen zou dragen, zouden zij gewis omkomen.

Gods kinderen bevinden zich op de smalle weg des levens en de smalle

weg is een onbegaanbaar pad voor een onbekeerd mens. Het leven in Christus is ontoegankelijk voor een onbekeerd mens. De hemel is voor een mens van nature een hel, want in de hemel wordt God groot gemaakt en daar is de mens van nature een vijand van en ook niet bekwaam voor.

Er is geen mens van nature bekwaam tot het Koninkrijk Gods. Gods volk is bekwaam gemaakt.

O, geliefden, denk toch niet dat u zich geschikt kunt maken voor Christus, want dat is een duivelse misvatting; Christus is geschikt voor verloren zondaren. Christus is geschikt voor ongeschikte zondaren. Hij is uitnemend geschikt voor afgeschreven zondaren.

Zo leert Gods volk zich kennen, als aller afschrapsel en als het uitschot dezer wereld.

Het dwaze, het onedele, hetgeen niets is, heeft God uitverkoren, opdat Hij de wijzen beschamen zou.

Johannes was uitverkoren om hetgeen hij gehoord en gezien had op te schrijven in een boek. Hij werd naar Patmos verbannen en de duivel dacht het gewonnen te hebben, maar wat de duivel ten kwade had bedacht, had God ten goede bedacht in het leven van Johannes en van al de Zijnen. Johannes krijgt een opdracht op het verlaten eiland Patmos. Hij moet de woorden Gods opschrijven. Hij moet het laatste bijbelboek schrijven. Hij moet het boek Openbaring schrijven. Hij moet de kerkorde van Christus opschrijven die bestemd zijn voor de zeven gemeente die in Klein Azie zijn.

En wat ziet Johannes, hij ziet een nieuwe hemel en een nieuwe aarde en hij ziet geen zee meer, geen oceanen meer, geen golven waarin de mens verdrinken kan, nee, hij ziet een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, de heilige stad, het nieuwe Jeruzalem nederdalende van God uit de hemel.

Het nieuwe Jeruzalem is een aanduiding voor de gemeente van Christus, maar hier slaat het nieuwe Jeruzalem niet op de strijdende Kerk, maar op de triomferende Kerk die in het huis des Vaders haar woning heeft.

Johannes ziet hier in een visioen het nieuwe Jeruzalem als het ware uit de hemel nederdalen, niet in werkelijkheid, maar als een visionaire profetie, die de wederkomst van Christus en de heiligen voorstelt als Hij zal komen op de wolken des hemels, met al de heiligen. Dat is het nieuwe Jeruzalem nederdalende van God uit de hemel.

Het nieuwe Jeruzalem symboliseert de voltallige triomferende Kerk en haar inwoning in het huis des Vaders en dan ziet Johannes in deze visionaire voorstelling dat de Bruid van Christus voor haar Man versierd is, net als Esther versierd was om de bruid, om de vrouw van koningin

Ahasveros te zijn.

En nu is de Bruid van Christus, geliefden, daar moet u geen vleselijke voorstelling bij maken, want nu is de Bruid van Christus niet versierd zoals Esther uitwendige en letterlijk versierd was, nee, des Konings dochter is geheel verheerlijkt, **inwendig**, zegt ons Psalm 43. Haar kleding is van gouden borduursel, en in die kostelijk gestikte klederen zal zij tot de Koning geleid worden, om met Hem eeuwiglijk in gemeenschap te zijn en te blijven.

En die heerlijkheid van het Jeruzalem dat boven is, wordt hier aan Johannes getoond, het nieuwe Jeruzalem nederdalende van God uit de hemel, om met Christus te zitten in Zijn troon oordelende de twaalf geslachten Israels als Hij komen zal op de wolken des hemels op de aarde te richten in gerechtigheid en alle volken in rechtmatigheid.

Maar gemeente, Johannes ziet niet alleen, nee, hij hoort ook een stem. Het geestelijke leven bestaat niet alleen uit het zien des geloofs, maar ook uit horen met geestelijke oren wat de Geest tot de gemeente te zeggen heeft.

Het bewijs voor een bijbelse wedergeboorte vindt u o.a. in Johannes 5:24, waar geschreven staat: *"Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Die Mijn Woord **hoort, en gelooft** Hem, Die Mij gezonden heeft, die heeft het eeuwige leven, en komt niet in de verdoemenis, maar is uit den dood overgegaan in het leven."*

Daar hebt u dus de nieuwe geboorte, waarin duidelijk wordt dat God tot de ziel spreekt door Woord en Geest en dat is de oorzaak dat Gods kinderen tot het geloof komen. Hoort en gelooft, hoort en verstaat. Dat horen van het Woord ziet niet op het natuurlijke gehoororgaan, maar op het geestelijke gehoor, geestelijke oren, die Gods kinderen ontvangen op de levendmakende stem van de Zoon van God. Hetgeen wordt bevestigd in het volgende vers: *"Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: De ure komt, en is nu, wanneer de doden zullen horen de stem des Zoons Gods, en die ze gehoord hebben, zullen leven."*

Dat is de nieuwe geboorte, die tot stand komt door de kracht van Woord en Geest, want het Woord is het zaad der wedergeboorte, en de Geest is het Die levendmaakt.

U kunt dus uzelf toetsen of u wedergeboren bent, want dan kent u de stem van de Goede Herder, die tot uw ziel gesproken heeft ten leven, waarvan de Kerk getuigt: *"God heeft één ding **gesproken**, ik heb dit tweemaal **gehoord**: dat de sterkte Godes is."*

God spreekt en Gods kind hoort en gelooft. Die orde zien we ook bij de kleine Samuel, als hij zegt: *"Spreek Heere, want u knecht hoort."*

Maar ten aanzien van de exegese in dit hoofdstuk slaat het zien en horen van Johannes niet op zijn wedergeboorte, maar op de wederkomst van Christus, op de nieuwe schepping, op de nieuwe hemel en de nieuwe aarde, waarop gerechtigheid wonen zal.

Johannes hoort een stem, een grote stem uit de hemel, zeggende: *"Ziet, de tabernakel Gods is bij de mensen en Hij zal bij hen wonen en zij zullen Zijn volk zijn en God Zelf zal bij hen en hun God zijn."*

Uit de hemel hoort Johannes een grote stem op een figuurlijke wijze spreken over het Koninkrijk Gods in volkomen heerlijkheid en vreugde waar God is allen en in allen.

De tabernakel was in het Oude Testament een verordeneerde plaats waar God gediend wilde worden en waarin Hij woonde in het heilige der heiligen, maar toen Christus "het is volbracht" heeft uitgeroepen scheurde het voorhangsel des tempels van boven naar beneden, omdat de Heere der heerlijkheid woning voor Zijn Bruidskerk gemaakt had en Zijn Bruid dezelfde heerlijkheid wilde geven die Hij bij de Vader had van voor de grondlegging der wereld.

Johannes wordt dus hier het hemelleven getoond, maar ook hoe het zijn zal als God een nieuwe hemel en een nieuwe aarde scheppen zal, want dat is de stad Gods, het nieuwe Jeruzalem, waarin er geen onoverkomelijke afstanden meer zullen zijn, tussen de hemel en de aarde, maar waarin alles tot eer van God zal juichen, in de hemel en op de aarde en onder de aarde.

Geliefden, er zal wel een onoverkomelijke afstand blijven tussen de hel en de hemel, en de rijke man zult u dan ook niet in het nieuwe Jeruzalem aantreffen en de rijke jongeling ook niet, want zij zullen de eeuwigheid moeten doorbrengen in de eeuwige pijn, omdat zij niet gewild hebben dat Christus Koning over hen zijn zou.

Maar het arme Lazarusvolk zal altijd bij de Heere mogen zijn, in de schoot van Abraham gedragen worden, als een Bruid die voor haar Man versierd is, en dan zullen al mijn fonteynen binnen in U zijn, o stad Gods, want dan zal de Heere Zelf onze woning zijn en wij zullen van Zijn heerlijkheid vol worden, halleluja!

Ja, dat is de verwachting van al Gods kinderen en daar kunnen zij met verlangen naar uitzien, naar Zijn wederkomst en naar dat volzalige hemelleven in heerlijkheid en gerechtigheid.

In dit tranendal komt de levende Kerk niet verder dan vleeselijk te zijn, verkocht onder de zonde, hoewel vrijgemaakt van de heerschappij der zonde en des doods, maar toch zijn Gods kinderen in deze bange wereld zuchtende, gelijk de apostel zegt: *"Want ook in dezen zuchten wij,*

verlangende met onze woonstede, die uit de hemel is, overkleed te worden, zo wij bekleed en niet naakt zullen gevonden worden, want ook wij, die in deze tabernakel zijn, zuchten, bezwaard zijnde, nademaal wij niet willen ontkleed, maar overkleed worden, opdat het sterfelijke van het leven verslonden worde."

Maar daartegenover staat de enige troost, beide in leven en in sterven, zoals geschreven is in de tekst van onze overdenking: *"En God zal alle tranen van hun ogen afwissen; en de dood zal niet meer zijn; noch rouw, noch gekrijt, noch moeite zal meer zijn; want de eerste dingen zijn weggegaan. En Die op den troon zat, zeide: Ziet, Ik maak alle dingen nieuw."*

Dat is toch een troost, volk van God, Zijn goedheid straalt u toe, Zijn macht schraagt u in het lijden. Zijn onbezweken trouw zal nooit uw val gedogen, maar Zijn gerechtigheid u naar Zijn Woord verhogen.

We zullen er eerst van zingen uit de 89e Psalm daarvan het 7e zangvers.

Geliefden, als Gods kinderen thuiskomen, thuisgehaald worden, zal God al de tranen van Zijn volk die Hij in Zijn fles bewaren zal, van hun ogen afwissen, en dan zal er geen dood meer zijn, geen rouw meer zijn, geen gekrijt, geen moeite, geen ziekte, geen tegenspoed, geen onderdrukking, geen vervolging, want daar zal God zijn alles en in allen. Al het oude is voorbijgegaan, ziet het is alles nieuw geworden. Dat geldt geestelijk voor de herschepping, maar ook letterlijk als de Heere zal wederkomen op de wolken des hemels, dan zullen Gods kinderen opgenomen worden, de Heere tegemoet gaan in de lucht, om altijd bij de Heere te wezen, om gedurig bij de Heere te zijn en Hem alle liefde waardig te schatten, met die liefde waarmee God Zijn Bruidskerk heeft liefgehad van voor de grondlegging der wereld.

Dan zal God alle tranen van hun ogen afwissen, Hij zal je tranen drogen, volk van God, de tranen van berouw over de zonden, maar ook de tranen vanwege de droefheid naar God, want daar zullen zij Gods knechten met hun zaad, zij die Zijn Naam beminnen erfelijk wonen.

En dan hoort Johannes nog een stem, de stem van God, zeggende: *"Ziet, Ik maak alle dingen nieuw. En Hij zeide tot mij: Schrijf, want deze woorden zijn waarachtig en getrouw. En Hij sprak tot mij: Het is geschied. Ik ben de Alfa en de Omega, het Begin en het Einde. Ik zal den dorstige geven uit de fontein van het water des levens voor niet."*

Volk des Heeren, ziet niet op dit ondermaanse leven, maar ziet omhoog, heft uw harten en hoofden opwaarts, omdat uw verlossing nabij is.

In Openbaring 12 ziet Johannes een groot teken in de hemel, namelijk een vrouw, bekleed met de zon en de maan was onder haar voeten.

Deze vrouw is de Kerk, de levende Kerk, die bekleed is met de mantel der gerechtigheid van Christus en al het ondermaanse aan haar voeten onderworpen heeft.

En dat wordt de strijdende Kerk getoond, opdat zij de wereld zou overwinnen en aan al dit ondermaanse bestaan zou sterven, want aan al het aardse komt een end door de tijd die alles schendt. En dit is de overwinning der wereld, namelijk ons geloof.

God maakt alle dingen nieuw en die aankondiging over de nieuwe schepping van hemel en aarde moet Johannes opschrijven in een Boek, want deze woorden zijn waarachtig omdat God waarachtig is en deze woorden zijn getrouw, omdat God de Getrouwe is.

Johannes moest dus in een Boek opschrijven wat hij gezien en gehoord had en dat was het laatste bijbelboek, de laatste canon van de Bijbel, maar ook opdat het navolgende geslacht weten en geloven zal dat alle dingen Christus onderworpen zijn, omdat Hij de Overwinnaar der wereld is, Die alle dingen aan Zijn voeten onderworpen heeft. In Hem zijn ook Gods kinderen overwinnaar, ja, meer dan overwinnaar en niets en niemand zal hen kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus onze Heere.

Het is reeds geschied, geliefden, want God zeide: "Het is geschiedt", het is een wonder in onze ogen, wij zien het maar doorgronden het niet. Het is alles volbracht hetgeen voorgezegd was door de profeten en apostelen, ja, door Christus Zelf.

Christus is de Alpha, het Begin der schepping Gods, ja, het Begin der herschepping Gods. Hij is ook de Omega, de Voortzetting en het einde. Christus is het Begin en het Einde van de schepping en ook van de nieuwe hemel en de nieuwe aarde, want Hij is de Alpha en de Omega, de nieuwe Mens, de Eerstgeborene uit de doden en de Overste van alle koningen der aarde. Hij Die is en Die was en Die komen zal, de Almachtige.

"Ik zal de dorstige geven uit de fontein van het water des levens voor niet."

Met de dorstige wordt hier niet een kind van God bedoeld die gedurig hongert en dorst naar de gerechtigheid van Christus, want dezulken worden door Christus zalig gesproken. *"Zalig zijn die honger en dorsten naar de gerechtigheid, want zij zullen verzadigd worden."*

Dat ziet op de volle verzadiging die Gods kinderen te wachten staat, dat ziet op de volle erfenis der heiligen in het licht die Christus aan Zijn Kerk vermaakt heeft, waarvan zij ten volle zullen genieten in de eeuwige

heerlijkheid.

Geestelijk dorstige zielen geloven in Christus, en zij zijn dikwijls gelijk dat hijgende hert dat dorst naar de waterstromen, zoals de Psalmist het uitroept: *"Gelijk een hert schreeuwt naar de waterstromen, also dorst mijn ziel tot u, o God, mijn ziel dorst naar de levende God...!"*

Met welk doel? Niet om Hem voor het eerst te kennen, niet omdat zij nooit van het levende water gedronken hebben, maar zij dorsten, zij verlangen er naar, om in te gaan in de vreugde des Heeren, om voor Gods aangezicht te verschijnen, om altijd bij de Heere te zijn en om ten volle verzadigd te worden van Zijn Goddelijk beeld. Die volle verzadiging staat de strijdende Kerk nog te wachten. Maar zij dorsten niet als degenen die nooit van het levende water gedronken hebben, want een geestelijk dode ziel kan niet geestelijk dorsten en hongeren, netzomin een dode ziel naar de Heere vraagt.

Christus is de Eerste, de Alpha, ook in het geestelijke leven. Het geestelijke leven begint niet met dorst, maar met Christus, de Fontein des levende waters. Tegenwoordig draaien ze het om, dan begint de verlossing met de ellende, maar laat u het nooit wijsmaken. De wedergeboorte begint niet bij de ellende, maar met de verlossing en een verlore ziel dorst naar de gerechtigheid, meer en meer, omdat hij gedronken heeft uit de Fontein des levende waters.

Maria was een kind van God en zij was hongerig naar meer genade; zij werd met het grootste Goed vervuld geworden en daar getuigt zij van: *"Hongerigen heeft Hij met goederen vervuld en rijken heeft Hij gans ledig weggezonden."*

Daar getuigt de Psalmist van: *"De dorstige ziel heeft Hij verzadigd en de hongerige ziel met goed vervuld."* Dat zijn levende kinderen Gods die Christus kennen als de Fontein des levende waters en daaruit gedronken hebben ten eeuwige leven.

Maar de woorden van Christus, *"Ik zal de dorstige geven van het water des levens om niet"*, staat in het kader van de rechtvaardiging van de goddeloze, zoals de uitnodiging tot Gods genadeverbond in het kader staat van de rechtvaardiging van de goddeloze, gelijk geschreven staat in Jesaja 55:1: *"O alle gij dorstigen! komt tot de wateren, en gij, die geen geld hebt, komt, koopt en eet, ja komt, koopt zonder geld, en zonder prijs, wijn en melk!"*

Hier wordt niet gezegd met welke dorst de dorstigen gekweld worden, maar deze dorst duidt wel op een kwellen en dat is niet zo met een evangelische en gelovige dorst naar de gerechtigheid van Christus, want daarnaar kunnen alleen Gods kinderen dorsten, maar de dorstige ziel

die Christus hier noemt duidt op door de Wet gedode ziel, die de wetsdood ondergaan is en op het einde der Wet geworpen worden, want het einde der Wet is Christus, tot rechtvaardigheid, een iegelijk die gelooft.

God zal water gieten op de dorstigen, en stromen op het droge; Hij zal Zijn Geest, o volkje Jakobs, op uw zaad gieten, en Zijn zegen op uw nakomelingen.

Er is een droefheid vanuit de ontdekking naar een onbekende God en er is een gelovige droefheid naar een verzoend God en Vader in de hemel. Dat onderscheid wordt ons ook geleerd ten aanzien van dorstige zielen. Er zijn dorstige zielen die uitgedroogd zijn door de Wet en er zijn verzoende zielen die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid van Christus, omdat zij gegeten hebben van het Brood des levens en gedronken hebben van het water des levens. Zulke zielen die eenmaal gedronken hebben van het levende water, dorsten wel naar meer, maar zullen in der eeuwigheid niet meer dorsten als die uitgedroogde ziel onder de Wet, die dorsten en op sterven na dood zijn, omdat zij geen leven bezitten.

Voor dezulken klinkt het hedenmorgen: "Ik zal de dorstige geven van het levende water om niet." Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke", maar die reeds in Christus gelooft, daarvan zegt Christus: *"Stromen des levende waters zullen uit zijn buik vloeien"*, want die zielen zijn gelijk een bron, die zich uitstort op de velden, een lichtend licht, een zoutend zout, een stad op een berg, een licht op een kandelaar, omdat Christus het Licht der wereld is en omdat zij door Hem beschenen worden. Dezulken huppelen van zielevreugd, omdat zij hun wens verkregen hebben. Hun blijdschap zal dan onbepaald, door 't licht dat van Zijn aanzicht straalt, ten hoogste toppunt zal stijgen.

Amen.

Slotzang: Psalm 68:2.

21. Gods jaren zullen niet ophouden

Voorzang: Psalm 45:1, 2 en 3

Schriftlezing: Hebreeën 1

Geliefden, de tekst van onze overdenking kunt u vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte, Hebreeën 1, daarvan de verzen 10 t/m 12, die wij u nogmaals voorlezen.

"Gij, Heere! hebt in den beginne de aarde gegrond, en de hemelen zijn werken Uwer handen; dezelve zullen vergaan, maar Gij blijft altijd, en zij zullen allen als een kleed verouden; en als een dekkleed zult Gij ze ineen rollen, en zij zullen veranderd worden; maar Gij zijt Dezelfde, en Uw jaren zullen niet ophouden", Hebr. 1:10-12.

Geliefden, op deze nieuwjaarsmorgen, wensen wij met de hulp des Heeren stil te staan bij de vergankelijkheid van deze wereld met alles wat daarin beweegt en leeft, maar daartegenover de onvergankelijkheid, de onveranderlijkheid van Gods Zoon, en Zijn verhevenheid boven de engelen. Sinds God de aarde geschapen heeft zijn de eeuwen voorbij gevlogen, en sinds de zondeval weten wij, dat het ganse schepsel te zamen zucht, en te zamen als in barensnood is tot nu toe, al beste nieuwjaarswensen ten spijt.

Alleen Gods volk is een gelukkig volk, want zij alleen hebben toekomst, omdat zij delen in de toekomst van de Heere Jezus, gelijk de apostel Petrus getuigt: *"Want wij zijn geen kunstelijk verdichte fabelen nagevolgd, als wij u bekend gemaakt hebben de kracht en toekomst van onzen Heere Jezus Christus, maar wij zijn aanschouwers geweest van Zijn majesteit", 2 Pet. 1:16.*

Gods Woord is dus niet alleen een bekendmaking van de heilsfeiten, niet alleen een weergave van de heilshistorie, maar Gods Woord is ook een levend en krachtig Woord, waardoor wij worden wedergeboren, als de Geest Gods Zijn adem in onze ziel blaast. Elihu getuigt daar van in het bijzijn van Job: *"De Geest Gods heeft mij gemaakt, en de adem des Almachtigen heeft mij levend gemaakt."*

In het licht van deze ondergaande wereld, geliefden, een wereld waarin we geen enkel houvast hebben, omdat alles aan de vergankelijkheid onderworpen is, worden wij hedenmorgen bepaald bij de onvergankelijke toekomst van de Heere Jezus Christus en de

noodzakelijkheid om in Zijn toekomst te delen.

In de aanhef van de Hebreeënbrief wijst Paulus op het feit dat God in de oude bedeling tot de vaders gesproken heeft door de profeten, maar dat Hij in de nieuwe bedeling, dus in het einde der tijden tot ons spreekt door de Zoon, met name tot Zijn apostelen, die als herauten van Christus het Nieuwe Testament hebben geschreven, om al den volken te onderwijzen en te leren alles wat Christus hen geboden had.

Christus is door God gesteld als een Erfgenaam van alles, immers Christus is het Begin der Schepping Gods. *“Want door Hem zijn alle dingen geschapen, die in de hemelen en die op de aarde zijn, die zienlijk en die onzienlijk zijn, hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij overheden, hetzij machten; alle dingen zijn door Hem en tot Hem geschapen; en Hij is voor alle dingen, en alle dingen bestaan te zamen door Hem”, Koll. 1:16-17.*

De schepping wordt dus niet alleen aan God de Vader toegeschreven, maar ook aan de Zoon, door Welken Hij ook de wereld gemaakt heeft.

God heeft de aarde gegrond en de hemelen zijn het werk Zijner handen.

Geliefden, maar wij hebben de schepping door onze val in Adam aan de verwoesting overgegeven. We hebben niet alleen onze eigen zielen verwoest, maar ook de schepping met alles wat daarin beweegt en leeft, hebben wij door onze diepe val meegesleurd ten verderve.

Deze wereld kan niet meer hersteld worden, want die is definitief aan de verwoesting overgegeven door onze zonde.

Ook ons aardse leven is vergankelijk geworden door onze diepe val in Adam.

Geliefden, als we van de vergankelijkheid van alle dingen en de vergankelijkheid van het leven een diepe indruk hadden, dan zouden we geen rust meer hebben voor het hol van onze voet, immers, we dragen allen een onsterfelijke ziel in ons om, die alleen gered kan worden door het onvergankelijke leven in Christus. Wij waren beelddragers Gods in het Paradijs, maar we zijn uit het beeld Gods gevallen, door moedwillige ongehoorzaamheid.

Het beeld Gods hoeft niet hersteld te worden, want dat is onveranderlijk gebleven, omdat God onveranderlijk is. Wij moeten in het beeld Gods hersteld worden, wil het wel zijn voor tijd en eeuwigheid beide.

Geliefden, Paulus wijst de enige Weg ter ontkoming aan, om weer in een verzoende betrekking met God te komen, namelijk door de Zoon, Welke God gesteld heeft als het Afschijnsel Zijner heerlijkheid, en het uitgedrukte Beeld Zijner zelfstandigheid, die alle dingen draagt door het Woord Zijner kracht, nadat Hij de reinigmaking onzer zonden door

Zichzelf te weeg gebracht heeft, is gezeten aan de rechter hand der Majesteit in de hoogste hemelen.

O, geliefden, Christus heeft Zich gewillig Borg gesteld om de zonde der wereld op Zich te nemen, door Zichzelf over te geven tot de dood, ja, tot de dood des kruises.

De reinigmaking onzer zonden heeft Christus door Zichzelf teweeggebracht, door Zijn bloed te storten en Zijn leven te geven tot een rantsoen voor velen. Mogen wij ons reeds tot die velen rekenen, geliefden, op grond van de toegerekende gerechtigheid van Christus?

Wat dit jaar ons brengen zal, weten we niet, maar wat we wel weten op grond van Gods Woord, is, dat deze wereld ten einde loopt en geen toekomst heeft.

Jonge mensen in ons midden, ik wil jullie niet ontmoedigen, maar in deze wereld kun je geen toekomst opbouwen, zoals de mens van nature denkt te kunnen. De geest tijdens de torenbouw van Babel is nog springlevend. Dat zie je in de politiek. Nederland danst mee om het gouden kalf dat Eurobabel heet, inclusief de SGP. In de kerken heerst die geest ook, want elke kerkelijke denominatie heeft zijn babeltorens en sektarische zuiltjes, waarachter de tuchtloze ongerechtigheid schuil gaat, geen kerk uitgezonderd.

Sommige predikanten preken nog waarheid, en enkelen preken min of meer nog de zuivere bevindelijke waarheid, maar, maar de kerken als zodanig zijn verdemocratiseerd en verrationaliseerd, waarin de kroonrechten van Christus vertrapt liggen.

Maar wie de Zoon niet eert, eert ook de Vader niet, en die de Vader niet eert, zullen licht geacht worden. Ook het huidige korps predikanten neemt het niet op voor de ere Gods en ook zij zullen licht geacht worden. Christus is Koning van de Kosmos en van Hem heeft de Vader gezegd: *“Gij zijt Mijn Zoon, heden heb Ik U gegenereerd.”*

Toen de Vader Zijn Zoon naar de wereld gezonden heeft, hebben de engelen het ere zij God gezongen en Hem aanbeden.

Christus is veel uitnemender dan de engelen en al wat adem heeft moet Hem eren.

De engelen zijn Gods gediensstige geesten, Zijn dienaars, een vlam vuurs. De engelen zijn gediensstige geesten, die tot dienst uitgezonden worden, om dergenen wil, die de zaligheid beërven zullen. De engelendienst wordt niet meer geacht en gekend, maar geliefden, toch bedient God Zich nog steeds van de engelen en ik heb hun beschermende dienst meer dan eens ervaren.

We waren een keer op zendingsreis, in de States, en ergens in het zuiden

midden in de nacht werden we plotseling overvallen door een hagelstorm, en er vielen hagelstenen zo groot als golfballen.

Ik vreesde elk moment dat de hagelstenen dwars door de voorruit kwamen en door het dak. En ik was er ook zeker van dat het plaatwerk van de auto geperforeerd was. Maar toen het daglicht aanbrak en we de auto bekeken, konden we tot onze verwondering geen schrammetje op het plaatwerk ontdekken, terwijl we andere auto gezien hebben die geheel geperforeerd waren. Ik kreeg in de dadelijkheid te geloven dat er een engel met zijn vleugelen de auto had beschermd. Ik kan u nog meer vertellen, maar wat ik zeggen wil, is, dat engelen nog steeds gediensige geesten zijn, die uitgezonden worden ten dienste van Gods volk in gevaren.

Engelen zijn ook schepselen en we mogen hen niet vereren, want dan ontveren we Christus. Engelen mogen dan een vlam vuurs zijn, maar van Christus wordt gezegd: *“Uw troon, o God, is in alle eeuwigheid; de scepter Uws Koninkrijks is een rechte scepter.”*

Van die scepter heeft Bileam al geprofeteerd: *“Er zal een ster voortkomen uit Jakob, en er zal een scepter uit Israël opkomen; die zal de palen der Moabieten verslaan, en zal al de kinderen van Seth verstoren.”*

En van deze scepter zingt de psalmist in Psalm 45, het Koningslied: *“Uw troon, o God! is eeuwiglijk en altoos; de scepter Uws Koninkrijks is een scepter der rechtmatigheid”, Ps. 45:7.*

Hebreeën 1 heeft Paulus ontegenzeggelijk ontleend aan Psalm 45. In deze Psalm wordt de heerlijkheid van Christus bezongen. *“Gij zijt veel schoner dan de mensenkinderen; genade is uitgestort in Uw lippen; daarom heeft U God gezegend in eeuwigheid”, Ps. 45:3.*

Geliefden, deze Koning heeft meer pijlen op Zijn boog dan 1. Zijn pijlen zijn scherpe pijlen; volken zullen onder Hem vallen; Zijn pijlen treffen in het hart van des Konings vijanden.

Onder de rechte prediking wordt de boog van Christus gespannen en de pijlen afgeschoten om het hart van ‘s Konings vijanden te treffen, zodat zij uit gaan roepen: *“Ik ben gewond, voer mij uit het leger.”*

Geliefden, wat is het dan stil geworden op het kerkelijke erf. Waar hoor je nog dat er een ziel gered is geworden in en uit het vonnis der Wet.

De Heere werkt niet op allerlei manieren, zoals men in onze dagen beweert. Het is enerlei weg en enerlei gang. De omstandigheden kunnen verschillen, maar God bekeert al Zijn kinderen door de weg van het recht. *“Sion zal door recht verlost worden en de wederkerenden door gerechtigheid.”*

Vergeving der zonden gaat altijd gepaard met gewillige

strafaanvaarding, want God zal een gewillig volk overhouden op de dag van Zijn heikracht.

Mensen, mensen, wat zal het toch eeuwig tegenvallen als je meent dat God tevreden zal zijn met een traantje en een gemoedsaandoening.

De waarachtige bekering is niet zonder gevoel, integendeel, maar je komt er niet door een sentimentele gemoedsgesteldheid. Sentiment is het gevaarlijkste in de godsdienst, en er zijn wat predikers die op het gevoel van de mens werken. Geliefden, gevoel maakt een ziel niet vrij, zelfs de liefde maakt een ziel niet vrij, maar de waarheid zal u vrijmaken. Indien de Zoon u zal vrijgemaakt hebben, zult gij waarlijk vrij zijn.

Al Gods kinderen worden persoonlijk door Christus verlost op Zijn spreken. Christus heeft het recht Gods liever gehad dan Zijn Eigen leven. *“Gij hebt rechtvaardigheid liefgehad, en ongerechtigheid gehaat; daarom heeft U, o God! Uw God gezalfd met olie der vreugde boven Uw medegenoten.”*

Christus is de Gezalfde des Vaders en de Vader getuigt van den Zoon: *“Deze is Mijn geliefde Zoon in Dewelke Ik Mijn welbehagen heb, hoort Hem!”* En de Zoon getuigt van Zichzelf: *“Ik ben van eeuwigheid af gezalfd geweest; van den aanvang, van de oudheden der aarde aan”, Spr. 8:23.*

De Vader heeft al het oordeel den Zoon gegeven. Zijn Koninkrijk is een eeuwigdurend Koninkrijk en deze wereld zal als een kleed verouden. *“Heft ulieder ogen op naar den hemel, en aanschouwt de aarde beneden; want de hemel zal als een rook verdwijnen, en de aarde zal als een kleed verouden, en haar inwoners zullen van gelijken sterven; maar Mijn heil zal in eeuwigheid zijn, Mijn gerechtigheid zal niet verbroken worden”, Jes. 51:6.*

Het eerste hoofdstuk van de Hebreeënbrief heeft Paulus door de inspiratie des Geestes ook ontleend aan Psalm 102. *“Gij hebt voormaals de aarde gegrond, en de hemelen zijn het werk Uwer handen; die zullen vergaan, maar Gij zult staande blijven; en zij alle zullen als een kleed verouden; Gij zult ze veranderen als een gewaad, en zij zullen veranderd zijn”, Ps. 102:26-27.*

Deze woorden uit Psalm 102 komen geheel overeen met onze tekst van overdenking. *“Gij, Heere! hebt in den beginne de aarde gegrond, en de hemelen zijn werken Uwer handen; dezelve zullen vergaan, maar Gij blijft altijd, en zij zullen allen als een kleed verouden; en als een dekkleed zult Gij ze ineen rollen, en zij zullen veranderd worden; maar Gij zijt Dezelfde, en Uw jaren zullen niet ophouden”, Hebr. 1:10-12.*

De schepping is gedoemd om te vallen, om te vergaan, maar God zal staande blijven, Hij is van eeuwigheid en tot eeuwigheid; Zijn

heerschappij verduurt de eeuwigheid.

Geliefden, de apostel Petrus zegt: *“Dewijl dan deze dingen alle vergaan, hoedanigen behoort gij te zijn in heiligen wandel en godzaligheid! Verwachtende en haastende tot de toekomst van den dag Gods, in welken de hemelen, door vuur ontstoken zijnde, zullen vergaan, en de elementen brandende zullen versmelten. Maar wij verwachten, naar Zijn belofte, nieuwe hemelen en een nieuwe aarde, in dewelke gerechtigheid woont”, 2 Pet. 3:11-13.*

Kijk, die mensen krijgen nog haast ook, ja, net als de herders in Efratha's velden, waarvan geschreven staat: *“En zij kwamen met haast...”*

“Haastende tot de toekomst van de dag Gods...”

Maar die haast, geliefden, is geen haast vanwege een achtervolgende bloedwreker, nee, het is een haast vanwege de dringende liefde van Christus, want die haast gaat met een verwachting gepaard.

U zegt: Ziet u wel dat we moeten verwachten en niet afwachten!

O ja, verwachten, maar geliefden, de zaligmakende verachting is gegrond op Gods beloften die in Christus ja en amen zijn.

Petrus zegt: *“Maar wij verwachten naar Zijn belofte.”*

Vertrouwen en verwachten zijn vruchten van het geloof en het geloof is gegrond op Gods beloften, die persoonlijk door Christus aan de ziel zijn vermaakt.

Christus had Zijn discipelen persoonlijk een nieuwe hemel en een nieuwe aarde beloofd, waarop gerechtigheid wonen zal.

Een nieuwe hemel en een nieuwe aarde is alleen beloofd aan erfgenamen. Gods kinderen zijn erfgenamen des hemels. Erfgenamen Gods en mede erfgenamen van Christus.

Hoe word je erfgenaam? Erfgenaam kan je niet worden, dat ben je of dat ben je niet. Er zijn kinderen des verbonds, maar onder die kinderen des verbonds bevinden zich de erfgenamen des verbonds.

Erfgenaam ben je krachtens uitverkiezing.

Dat weet je natuurlijk niet voor je bekering en daar heeft de mens ook niets mee te maken. Gods verborgen raad is niet toegankelijk voor de mens. De Heere kan wel Zijn raad openbaren en dat gebeurt in de vrije rechtvaardigmaking des zondaars voor God. Dan ontvangt de ziel de vrijspraak als vrucht van de verkiezing en op grond van Christus' verdienste.

Ja, Christus is de spiegel van de verkiezing, maar Hij is niet allen de spiegel der uitverkiezing; Hij is ook het Afschijnsel Zijner heerlijkheid, en het uitgedrukte Beeld Zijner zelfstandigheid. Christus is het Beeld Gods, en in Christus worden we hersteld in het beeld Gods, door

herscheping. Door de herschepping worden we nieuwe schepselen.

O, geliefden, in de nieuwe hemel en op de nieuwe aarde wonen alleen maar nieuwe schepselen, herboren en onsterfelijk. Ja, ook onsterfelijk, want dit sterfelijke moet onsterfelijkheid aandoen.

Straks, als God hemel en aarde zal oprollen als een doek, dan zal God de schepping herscheppen en dan zal het Begin der Schepping Gods het eeuwige Einde zijn van de nieuwe hemel en de nieuwe aarde waarop gerechtigheid wonen zal.

Gods jaren zullen niet verouderen. Voor God is er geen begin en geen einde. Bij Hem zijn duizend jaren als 1 dag en 1 dag als duizend jaren. *“Want duizend jaren zijn in Uw ogen als de dag van gisteren, als hij voorbijgegaan is, en als een nachtwak”*

God is nooit God geworden aan Hem is geen begin. God heeft geen oorsprong van bestaan, want Hij is van eeuwigheid en tot eeuwigheid is Hij God.

Over het duizendjarige rijk is al veel gespeculeerd. Niemand weet precies welke invulling dat zal krijgen, hoewel Gods Woord er wel het een en ander over openbaart. Bovendien is duizend een symbolisch getal dat zeker niet letterlijk opgevat mag worden. Op grond van Gods Woord geloof ik ook niet dat met het duizendjarige rijk een aards koninkrijk bedoeld wordt waarin Christus als Koning zal heersen. Christus zegt uitdrukkelijk dat Zijn rijk niet van deze wereld is. Een duizendjarige rijk zal wellicht een bloeitijd voor de Kerk op aarde betekenen, maar het zal beslist geen koninkrijk zijn met uiterlijk gelaat. Christus zei tegen de Farizeeën: *“Het Koninkrijk Gods komt niet met uiterlijk gelaat.”*

Het Koninkrijk Gods heeft Christus dikwijls gepredikt aan de hand van gelijkenissen. De gelijkenis van de tien maagden spreekt hierin boekdelen. Het Koninkrijk Gods is een geestelijk Koninkrijk, dat in het hart wordt opgericht. Hoewel Christus alle macht heeft in hemel en op aarde, heeft Hij Zijn residentie in stad mensenzien.

Christus is niet in een paleis geboren en heeft niet als een prins geleefd, maar wil in de harten van arme verloren bedelaars geboren worden en hun God zijn.

“Volk des Heeren, nu zijn wij kinderen Gods, en het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen. Maar wij weten, dat als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem zullen gelijk wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is (1 Joh. 3:2).

Gij zult de Koning zien in Zijn schoonheid en uw ogen zullen nooit meer terugzien.

De jaren vliegen heen en ons leven is als een schaduw die ras voorbijgaat, maar Christus is gisteren en heden Dezelfde, Zijn jaren zullen niet ophouden, noch verouden.

O, geliefden, komt tot Zijn heiligdom, gaat door de enge poort, want wij is de poort die tot het verderf leidt, maar eng is de poort die ten leven leidt en weinigen zijn het die dezelve zullen vinden.

We zullen allemaal de eeuwigheid doorbrengen, maar wat zal onze eeuwige bestemming zijn?

Er zijn slechts twee bestemmingen, de hemel, waar God is alles en in allen, of de hel, een plaats waar weinig zal zijn en knersing der tanden.

Er zijn massa's hemelzoekers, maar hemelzoekers zijn gelukszoekers. God zoekt geen gelukszoekers, maar erfwachters van de hel. Daar wist Hanna, de vrouw van Elkana wat van, als zij zegt: *"De HEERE doodt en maakt levend; Hij doet ter helle nederdalen, en Hij doet weder opkomen"*, 1 Sam. 2:6.

O, geliefden, ook daarin zal Gods volk de voetstappen van Christus drukken, doch nooit in de mate zoals Christus ter helle is nedergedaald, want Christus heeft dit als borgtochtelijk gedaan, om van hellelingen hemelingen te maken.

Christus heeft echter ook met Zijn opstanding een eeuwige waardij aan Zijn verdienste gegeven en de onsterfelijkheid aan het licht gebracht.

Zijn jaren zullen niet verouden, want Hij is de Vader der eeuwigheid.

Geliefden, als we dit nieuwe jaar met Christus beginnen, dan zal het einde vrede zijn.

We hebben hier immers geen blijvende stad, maar we zoeken de toekomstige als het recht ligt.

Och, als we dat altijd zouden kunnen geloven, dan hadden we het minder benauwd.

O, als de Heere eens een ogenblikje blijk geeft van je af te weten, dan kunnen we er weer veertig dagen tegen.

Gods volk zit dus dikwijls in de eenzaamheid, terwijl de godsdienst druk bezig is met organiseren om hun belangen veilig te stellen.

Het is mij allemaal uit handen genomen en ik voel me op het eiland Patmos eigenlijk helemaal niet zo eenzaam, tenminste, als de Heere nabij is.

Beter eenzaam op Patmos met God gemeenzaam, dan het huis vol met 'bekommerde' rijke jongelingen en 'reformatorische' farizeeërs. Christus at met tollenaars en zondaren en als je daarvan het voorwerp mag zijn, gaat de doorsnee kerkmens je haten, dikwijls tot op de preekstoel toe.

Dat is niet erg, want dat is ons voorzegd en het is ook de praktijk.

Christus moest verworpen worden van de ouderlingen en de Schriftgeleerden en Gods volk en knechten zullen ook daarin Zijn voetstappen drukken, want een dienstknecht is niet meerder dan zijn heer.

De pelgrims naar de hemelstad zijn dus dikwijls eenzame reizigers, die evenwel weleens een medereiziger ontmoeten die ook iets weet van het geheim van zalig worden en dat door recht.

Dezulken spreken dezelfde taal, sterven alle dagen, hebben soms de heftigste bestrijdingen, want ze liggen meer bezijden de weg in de modder van hun adamsbestaan, dan dat ze op de weg voortgaan om de loopbaan te lopen die hun is voorgesteld, maar ze hebben wel de ware liefde en dat openbaart zich ook in de praktijk, het meest bij de huisgenoten des geloofs.

De ware liefde heeft echter niets van doen met de sentimentele godsdienst in onze dagen, waar men elkaar naar de ogen kijkt en de eer van elkaar aanneemt, nee, de ware liefde laat zich niet beetnemen door degenen die met de liefde op de lippen de duivel een dienst willen bewijzen en de levende Kerk het zwijgen op willen leggen.

De ware pelgrims kunnen echter niet zo snel vooruit als het rechtopstaande christendom, dat wel opziet naar de hemel, maar nog nooit de hel ingeleefd heeft.

De ware pelgrims daarentegen zijn voor hun waarneming dikwijls op weg naar de hel, want als de Heere Zijn aangezicht verbergt, krijgen ze niet zelden Saul op bezoek en dan gaan bij mij de gordijnen dicht en de deur op slot, totdat Christus de schaduwen weer doet vlieden en door gesloten deuren komt en tot de ziel van vrede spreekt.

Ja, Gods ware volk is een dwalend volk en ze kunnen zelf het roer niet recht houden. Soms mag de ene pelgrim de andere oprichten, maar dat is een zeldzaamheid, want het eigenbelang tiert ook welig onder Gods volk.

Maar er zijn altijd wel broeders die door de Voorzienigheid samengebracht worden en dezulken reizen niet zelden als de Emmausgangers, richting country 'voor eeuwig afgelopen'. Die twee broeders reisden namelijk op een doodlopende weg, richting 'dead end' en konden elkaar wel verstaan, maar ze konden elkaar niet helpen.

Daar hadden die mensen een Helper voor nodig, waarvan we lezen dat Hij Zich aan hen bekend maakte als de opgestane Levensvorst, in de breking des Broods.

Hebt u dat ook, geliefden, dat de wegen weleens ophielden?

Of kunt u uw pad altijd recht houden? Ware pelgrims leven van het

wonder, van de opzoekende zondaarsliefde van Christus, want met minder kunnen ze het niet doen.

Maar als u weet wat vrije genade is, dan kent u een dag in uw leven, dat de wegen ophielden en dat u verloren moest gaan naar recht.

Dan houden de trekkingen op, dan houden de tranen op, dan houden de bemoedigingen op, want dan moet u sterven en sterven is God ontmoeten.

Kent u dat in uw leven?

God zet een zondaar die Hij bekeren wil voor het recht en het recht moet zijn loop hebben. De ware pelgrims weten het bij ondervinding, namelijk dat Sion door recht verlost wordt. Het kan zijn dat u -ondanks al uw ellende- wel eens een keer met aangenaamheid hebt mogen kerken, wel eens moed gehad uit het Woord, wel eens opening gehad in het gebed, weleens hete tranen geschreid vanwege de zonden tegen een goeddoend God, maar de last der zonden blijft knagen. *"Zulk een last van zond' en plagen, niet te dragen, drukt mijn schouders naar beneên."*

Tegenwoordig noemt men dat al wedergeboorte, maar die waarlijk van Boven geboren zijn, volgen Christus in de wedergeboorte (Matth. 19:28), omdat ze met Hem verenigd zijn door het ware zaligmakende geloof.

De wedergeboorte valt dus samen met de vergeving der zonden, en alles wat er aan voorafgaat valt onder de algemene werking van Gods Geest en die werkingen zijn op zich niet zaligmakend, hoewel een huichelaar nooit getrokken wordt door de Vader.

In de trekking ligt -ondanks alle ellende- soms veel zoetheid, want er gaat zoetigheid uit van de Sterke, maar het is de zaak zelf niet.

De opwekking verklaart de trekking en niet andersom.

De wedergeboorte ligt verklaard in het laatste zinnetje van Johannes 6:44: *"Niemand kan tot Mij komen, tenzij dat de Vader, Die Mij gezonden heeft, hem trekke; en Ik zal hem opwekken ten uitersten dage."*

Wedergeboorte is opgewekt worden uit het zondegraf om Gode te leven en die opgewekt zijn in Christus, zullen ook ten laatste dage uit het graf opgewekt worden om altijd bij de Heere te zijn.

Dat betreft dus de pelgrims die op de smalle weg des levens reizen naar de stad die fundamenten heeft, Wiens Kunstenaar en Bouwmeester God is.

Zalig worden is dus geen misschientje, maar de ware godsdienst heeft echter niets van doen met het gearriveerde christendom dat altijd bekeerd is in eigen oog. Je bent pas gearriveerd als je in de hemel bent, waar God is Alles en in allen.

Gods volk is in hope zalig en dat is geen misschien, maar aan deze zijde

van het graf is het wel een aangevochten deel. Dat zien we bij de Emmausgangers en bij al de bijbelheiligen.

De aanvechting is een kenmerk van het ware leven en dat kan zeer diep gaan. *"Banden en gevangenissen zullen eens beslissen wie er kinderen zijn van God."*

Daar hangt dat volk zelf geen gewicht aan, nee, die eer komt alleen Christus toe, want Hij heeft de pers alleen getreden en niemand van de volkeren was met Hem, ook Zijn volk niet. Men zegt weleens dat de één er dieper door moet als de ander, maar ziende op Christus in Zijn vernedering, blijft Gods volk maar wat aan de oppervlakte steken.

Een echt kind van God is zo licht als hop in eigen oog en die verheerlijkt zijn ellende niet.

Je hebt soms mensen die met hun ellende te koop lopen en ermee naar een dominee lopen, maar mensen, Gods arme volk kan dat niet.

Al zouden ze er over praten, over hun ellende, moeten ze direct de huichelaar inleven. Daarom is Gods volk vaak zo eenzaam, want als de hemel van koper is, kunnen ze hun ellende nergens kwijt.

God is een God Die Zich verborgen houdt.

Jesaja roept het uit in Jesaja 45:15: *"Voorwaar, Gij zijt een God, Die Zich verborgen houdt, de God Israels, de Heiland."*

Echter, hoe donker ooit Gods weg ook zal wezen, niets en niemand zal Gods volk kunnen scheiden van de liefde van Christus.

Is dat geen Goddelijke troost, volk des Heeren? Uw zonden, uw afmakingen en uw dwaalzieke hart zullen u nooit kunnen scheiden van de liefde van Christus.

Ja, dat mogen ze weleens geloven, als Christus Zich opnieuw aan hen komt te openbaren. En als Hij komt, brengt Hij alles mee.

Ja, en dan? "Dan moet je je dankbaarheid tonen", kwaakt men vanaf vele kansels.

Moet dat dan niet?

Néé, dat moet helemaal niet, want Gods volk heeft alles in Christus, ook de dankbaarheid. Niet alleen door toerekening, maar ook omdat de Geest in ons woont, die ons leidt en regeert en in ons bidt met onuitsprekelijke zuchtingen en het gebed is het voornaamste stuk der dankbaarheid.

Kijk, als je nog onder de Wet verkeert, dan is alles plicht en gebod wat de klok slaat, maar Gods volk is aan het einde van de Wet gekomen en hebben Christus niet alleen voor hun verlossing leren kennen, maar Hij is hun Enige Troost beiden in leven en sterven.

We zullen eerst zingen, uit de 93^e Psalm, daarvan de verzen 1 en 4.

Geliefden, dat we ons in dit nieuwe jaar zouden houden aan de gezonde leer van vrije genade. Dat is een leer waarin God op het hoogst wordt verheerlijkt en de mens op het diepst vernederd. De mens is uit het stof geformeerd en hij zal tot stof wederkeren. Als we Christus toebehoren, dan zijn we met Hem gestorven en dan zullen we ook met Hem leven, want Hij heeft gezegd: "Ik leef en gij zult leven."

Dat leven is geen leven van regels en hekken, maar een leven in de vrijheid, als een gevangene van Christus en geboden aan de leer van Christus.

Er is echter een soort nieuwe reformatorische heilsformule in omloop, tenminste, daar moet het voor doorgaan, die luidt: Wet-Evangelie-Wet.

Na de verlossing treedt -volgens deze formule- de Wet naar voren als regel der dankbaarheid.

Dat is een valse leer, want Gods Woord leert ons de enige orde van Wet en Evangelie en het Evangelie beheerst ook het leven der dankbaarheid en niet de Wet.

Gods volk is aan de Wet gestorven en leeft Gode, omdat zij onder de genade zijn. Genade is niet een soort ingestort vermogen waarmee de mens zijn dankbaarheid moet uitwerken.

Genade leert juist het tegenovergestelde, namelijk om aan de genade genoeg te hebben, niet voor een deel, niet alleen voor onze verlossing, maar ook voor het leven der dankbaarheid. Het vlees doet niet meer mee en al wat werken wil is vlees, verrot vlees.

Paulus schrijft op al dat vrome vlees de dood in Romeinen 6 en 7 en dat betreft de hele mens, zoals hij vlees is. Paulus schrijft dus op Paulus de dood, want Paulus was vleselijk, verkocht onder de zonde, evenwel levend in Christus Jezus. Als je weet dat je vleselijk bent en daaronder moet zuchten, laat je het wel om om de Wet van Mozes te dansen om zo je dankbaarheid te bewijzen.

Gods volk doet niet aan poppenkast, want ze zijn gestorven en hun leven is in Christus verborgen bij God.

God zit -met eerbied gesproken- niet om onze dankbaarheid verlegen, want Christus is niet alleen een biddende Hogepriester, maar ook een dankende Hogepriester.

O, als God Zich in mijn verlorenheid openbaart als een God, Die in Christus het totale werk der zaligheid op Zich genomen heeft, dan blijft er een lijdelijk mens over met een gebroken hart, die het uitweent vanwege de zaligmakende dankbaarheid van Christus in de uitlatingen

des harten.

Ja, Gods volk zit erbij en kijkt er naar en God doet het werk. Weet u waarom Gods ware volk weinig echte vrienden heeft? Omdat ze alleen van vrije genade leven en daarvan spreken, soms dag bij dag, ook al hebben ze iedereen tegen.

Er zijn vele verleiders in onze dagen die Christus wel op de lippen hebben, maar Hem nog nooit als het Brood des Levens gegeten hebben, want dan zouden ze Hem uitspugen.

Het Lam moet namelijk met kruiden en bittere saus gegeten worden en dat is een ergernis voor het vrome vlees.

Christus is een Rots der ergernis voor al degenen die niet aan de Wet gestorven zijn en toch heimelijk aanspraak op Hem maken. De ware pelgrims kun je hieraan herkennen dat ze bij tijden doodmoe zijn van dat lijkt dat 'Adam' heet en dat maakt hen ook zo eenzaam, want als het vlees de toon aangeeft, hebben ze geen leven.

De ware pelgrims kunnen dan ook niet leven met belijders die in het vrome vlees roemen, in plaats van Christus de eer te geven in leer en leven. De ware pelgrims lopen te dikwijls in de zondemodder van hun bestaan, zodat het vlees een last wordt, maar Christus des te meer hun Lust.

Dezulken hebben het afgeleerd om het vlees op te poetsen, want het vlees wordt nooit bekeerd.

Het vlees, hoe vroom het zich ook kan voordoen, is en blijft VERROT!

Als u zich ergert aan deze taal, geliefden, dan moet u ook uw Bijbel maar verscheuren, want dan bent u familie van de rijke jongeling die zich wel neonomiaans vroom aanstelde, maar bedroefd heenging toen het puntje -waar het altijd om gaat- door Christus op de 'i' gezet werd.

De rijke jongeling weigerde om als een groot beest achter Christus aan te gaan, want dan moest hij al zijn vroomheid prijs geven. Nee, een groot beest was hij niet en voor een dode hond voelde hij zich te goed.

Als iemand zich uitgeeft voor een christen, moet je eerst zijn beesten en personeel maar eens gadeslaan, want dat spreekt dikwijls al boekdelen.

Ik weet zeker dat het Asaf- en Mefiboseth-volk, zeer goed voor hun beesten zijn en hun personeel er niet werelds laten bijlopen. Zelf voorin in de kerk zitten en je personeel en/of naaste als een hond behandelen en ongewaarschuwd verloren laten gaan, is het eigenlijke werk van een duivel. Er is nog een ding waaraan je de ware pelgrims kan herkennen, namelijk dat ze erkennen dat ze énkél vlees zijn. Huichelaars hebben goede én kwade dingen, maar Gods arme volk heeft enkel kwaad.

Daarom zuchten zij ook dikwijls in het verborgen: "*Gedenk niet meer aan*

't kwaad dat wij bedreven...' "

Ja, ze kunnen enkel kwaad bedrijven en goede werken hebben ze niet, tenminste ze zien ze niet, en daarom zijn ze ook eenzaam. Al die vruchtbare belijders in onze dagen kunnen samen nogal wat werk verzetten al moet je de zendingskrantjes geloven, maar Gods arme volk blijft een ellendig volk in haarzelf, hoewel betrouwende op de Naam des Heeren.

God tilt Zijn volk echter weleens boven het stof uit, hoor, want de Heere is geen land van uiterste duisternis.

En als de Heere nabij is hebben ze allemaal weleens de neiging om te gaan preken, maar de ware Sionieten worden niet jaloers op al die 'ja-zeggers' in onze dagen die in de rij staan om dominee te worden.

Weet u wat het wonderlijke is? God neemt alleen 'nee-zeggers' in Zijn dienst (Matth. 21:28-31) en de 'ja-zeggers' weiden zichzelf. Gods volk is dus doorgaans niet van het gemakkelijkste soort, hoewel gewillig op de dag van Zijn heirkraft. Ja, gewillig gemáákt!

Daar kun je ze dus ook aan herkennen. Jona was niet gewillig om naar Nineve te gaan, maar tenslotte is hij er gekomen, omdat het Gods eigen weg en werk was. We hebben een chronisch tekort aan onwillige dominees, want anders zou de Noordzee vol liggen met predikanten en de stranden leeg zijn vanwege 'Jona-prediking' die Nineve in zak en as veranderde.

God zal al die huichelaars wel ontmaskeren en de kerktorens wel doen beven. In de ure der verzoeking, heeft God Lot uit Sodom gehaald, en als men in de sodomitische PKN kan blijven, is dat een bewijs dat men de genade van Lot ten ene male mist. God verlost Zijn volk in de ure der verzoeking die over de gehele wereld komen zal, want Hij is ons ten Schild in het strijdperk van dit leven. Al wat Hij wrocht zal juichen tot Zijn eer. Zijn heerschappij verduurt de eeuwigheid.

Kom, smalle weg-pelgrims, de reis is verder en de rust is elders. Nog een verdrukking van tien dagen en dan is alles voorbij, nee, dan begint het pas: *"Maar 't blij vooruitzicht dat mij streelt. Ik zal, ontwaakt, Uw lof ontvouwen, U in gerechtigheid aanschouwen, verzadigd met Uw Godd'lijk beeld."*

Amen.

Slotzang: Psalm 145:4 en 5.

22. De uitstorting van de Heilige Geest

Voorzang: Psalm 24:2 en 3

Schriftlezing: Handelingen 2

Het tekstgedeelte voor de prediking kunt u vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte, Handelingen 2, daarvan de verzen 1 t/m 4.

"En als de dag van het Pinksterfeest vervuld werd, waren zij allen eendrachtelijk bijeen. En er geschiedde haastelijk uit den hemel een geluid, gelijk als van een geweldigen, gedreven wind, en vervulde het gehele huis, waar zij zaten. En van hen werden gezien verdeelde tongen als van vuur, en het zat op een iegelijk van hen. En zij werden allen vervuld met den Heiligen Geest, en begonnen te spreken met andere talen, zoals de Geest hun gaf uit te spreken", Hand. 2:1-4.

Aangezien we onlangs het heilsfeit van Pasen en het heilsfeit van de Hemelvaart van Christus overdacht hebben, volgt daarop het heilsfeit van Pinksteren, hetgeen wij in afhankelijkheid des Heeren op deze Pinksterdag met u wensen te overdenken.

Het Pinksterfeest werd onder het Joodse volk gevierd ter gedachtenis aan de wetgeving op de Sinaï. Het woord 'Pinksteren' is afgeleid van het Griekse woord 'Pentecoste', dat is de vijftigste dag sinds het heilsfeit van Pasen. Ook tussen de tweede dag van het eerste Pascha (Ex. 12) en de wetgeving op de Sinaï, liggen vijftig dagen. Tussen de opstandingsdag van Christus en de Pinksterdag liggen vijftig dagen. In die vijftig dagen zullen zeven volkomen sabatten zijn (Lev. 23:15). Zeven is het getal van de volheid en de tweede OT-paasdag is de eerste dag der week (zondag), namelijk de opstandingsdag van Christus. De christelijke sabbatdag is dus ook uit de instelling van het Pascha te bewijzen, en de Pinksterdag was de eerste dag der week, de dag na de Joodse sabbatdag, waarop het Pascha is ingesteld. Op de eerste dag der week gedenken wij twee grote zegeningen, namelijk de opstanding van Christus uit de doden en de uitstorting van de Heilige Geest. Het gebod: *"Gedenk den sabbatdag (de zevende dag) dat gij dien heiligt..."* gold alleen het volk der Joden naar de letter, maar in de nieuwtestamentische bedeling is de Joodse sabbatdag, de zevende dag, vervuld in Christus. De dag des Heeren is de kroningsdag van Christus, krachtens de opstanding van Christus en de uitstorting van de Heilige Geest op de eerste dag der week. De eerste dag

der week is de nieuwtestamentische sabbatdag, die geheiligd IS door Christus en de Heilige Geest. De eerste dag der week is dus de dag die God geheiligd heeft en door de christelijke Kerk geheiligd dient te worden. Het is mij deze dag, 25 Mei 2008, weer eens helder geopenbaard, dat de Wetgeving op de Sinaï met Christus het graf is ingegaan en dat Christus als de vervulde Wet (=Evangelie) den volkeren moet verkondigd worden. Pinksteren is het vervulde Evangelie. De Wet heeft niet afgedaan, maar is met bloed bedekt en de Vader is verzoend door de volkomen offerande van Zijn Zoon. De Wet blijft altijd staande, maar voor Gods verzoende volk is de Wet geen letter om die te doen, maar in Christus Jezus Geest en leven. Dat is de Wet des Geestes des levens in Christus, namelijk het Evangelie! *"Want de Wet des Geestes des levens in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van de Wet der zonde en des doods"*, Rom. 8:2. De Wet zelf verandert nooit in Evangelie, want de Wet is en blijft de bediening des doods, maar in Christus heeft de Wet der zeden geen uitvoerende macht, noch gezag meer, want gij zijt niet onder de Wet, volk des Heeren, maar onder de genade en dan staan we onder het gezag van de Wet des Geestes des levens in Christus Jezus, ofwel het Evangelie. Onbekeerde mensen staan onder het verdoemend gezag van de Wet, maar Gods volk staat onder het genadegezag van het Evangelie.

Nadat Christus Zijn jongeren gezegend had op de berg die Hij bescheiden had, en ten hemel gevaren was, keerden de discipelen met blijdschap terug naar Jeruzalem om de tweede Trooster, de Heilige Geest, in te wachten, Die hen van Christus' wege beloofd was van de Vader. De eerste Trooster was heengegaan en nu moesten de discipelen wachten op de belofte des Vaders, de tweede Trooster, de Heilige Geest, Die het uit Christus nemen zou om de Kerk in al de Waarheid te leiden, te troosten en te vervullen met Zichzelf. Christus had immers tot de Zijnen gezegd: *"Nog vele dingen heb Ik u te zeggen, doch gij kunt die nu niet dragen. Maar wanneer Die zal gekomen zijn, namelijk de Geest der waarheid, Hij zal u in al de waarheid leiden; want Hij zal van Zichzelfen niet spreken, maar zo wat Hij zal gehoord hebben, zal Hij spreken, en de toekomstige dingen zal Hij u verkondigen"*, Joh. 16:13.

Het Pinksterfeest is -zoals gezegd- het feest van het vervulde Evangelie. Pinksterfeest brengt een schat van zegeningen in de Kerk, namelijk de Geest Zelf. Door de Heilige Geest zal het kerkvergaderd werk van Christus voortgezet worden tot de voleinding der wereld. De uitstorting van de Heilige Geest is een gave des Vaders, die afgebeden is door de Zoon. *"Maar de Trooster, de Heilige Geest, Welke de Vader zenden zal in*

Mijn Naam, Die zal u alles leren, en zal u indachtig maken alles, wat Ik u gezegd heb", Joh. 14:26.

God de Vader heeft de Heilige Geest gezonden in de Naam des Zoons, op grond van Zijn voorbidding en volbrachte Middelaarswerk. Op Zijn beurt brengt de Heilige Geest Christus mee in alles wat Hij is en heeft bij de Vader, want de Vader is in Christus verheerlijkt en met Zichzelf verzoend. *"Want God was in Christus de wereld met Zichzelfen verzoenende..."*, 2 Kor. 5:19.

En die verzoening wordt door de Heilige Geest in de tijd toegepast en bevestigd in de harten der uitverkorenen. De Heilige Geest is het Onderpand van de verlossing door Christus aangebracht. De Geest van Pinksteren, de Parakleet (Trooster, Leider, Opvoeder), zal voor de Kerk doen wat Jezus voor de Zijnen deed tijdens Zijn omwandeling op aarde. Christus was gekomen in de Naam des Vaders, maar de Heilige Geest is gekomen in Beider Naam. De Geest van Pinksteren, de derde Persoon in de drievuldigheid Gods, is de Zaakwaarnemer van God in Christus op aarde t.b.v. de strijdende Kerk, en Christus, de tweede Persoon in het Goddelijke Wezen, vertegenwoordigt Zijn Kerk in de hemel in de troon als Sions Zaakbezorger en Pleitbeslechter bij de Vader. En die Goddelijke plaats en taak die de Heilige Geest inneemt op aarde in de Naam van de Vader en de Zoon, pretendeert de paus in te nemen. Dat is de onvergeeflijke zonde tegen de Heilige Geest! Derhalve komt er geen paus in de hemel en allen die de paus, de Antichrist, hun vriend en of broeder noemen en met Rome meeheulen, zullen desgelijks vergaan, wie zij ook zijn (Openb. 14:11).

De Heilige Geest is dus niet alleen de Geest des Vaders, maar ook de Geest des Zoons. Christus is Sions Voorbidder in de hemel en de Heilige Geest bidt voor ons met onuitsprekelijke zuchtingen. *"En desgelijks komt ook de Geest onze zwakheden mede te hulp; want wij weten niet, wat wij bidden zullen, gelijk het behoort, maar de Geest Zelf bidt voor ons met onuitsprekelijke zuchtingen"*, Rom. 8:26.

Christus is Voorbidder en de Heilige Geest bidt voor ons, volk van God. Dat lijkt hetzelfde, maar dat is het niet. Christus is onze Voorspraak bij de Vader, maar dat kan van de Heilige Geest niet gezegd worden. De Heilige Geest is geen Middelaar, zoals Christus dat wel is, de Heilige Geest beweegt de Kerk tot bidden en Hij Zelf bidt in ons met onuitsprekelijke zuchtingen. Christus bidt voor ons, en de Heilige Geest bidt ons voor. Ja, zo is het.

"En als de dag van het Pinksterfeest vervuld werd, waren zij alleen

eendrachtelijk bijeen."

Ziet, u, eerst moest de dag van het Pinksterfeest vervuld worden, anders kon de Heilige Geest niet komen. Het MOEST eerst de vijftigste dag worden, want op de vijftigste dag is de Wet geopenbaard, namelijk om die te doen. En al die mensen gingen vrolijk aan de slag om het werk der Wet aan te vangen, maar ze gaven er spoedig de brui aan, toen God de berg liet donderen en de donder van de Wet met de bliksem van Zijn heiligheid gepaard liet gaan. Ja, en toen riepen al die mensen tot Jezus om hun ziel gered te krijgen. Nee, geliefden, nee, toen riepen al die wettisch ontdekte mensen tot Mozes: *"Spreek gij met ons, en wij zullen horen; en dat God met ons niet spreke, opdat wij niet sterven!"* Ex. 20:19.

Waren dat al die mensen die het bloed aan de deurposten van hun huizen gestreken hadden? Waren dat al die mensen die het Paaslam geslacht en met bittere saus gegeten hadden?

Ja, dat waren zij. Het was Gods verbondsvolk, maar in het merendeel heeft God geen welgevallen gehad.

Ze gebruikten wel de middelen des verbonds, maar de betekenende zaak hielden zij in ongelooft ten onder. Christus is wel tot het Zijne gekomen, maar de Zijnen hebben Hem niet als Geschenk des Vaders aangenomen, maar verworpen. En zo kon het verbondsvolk niet ingaan in het beloofde land, vanwege hun ongelooft.

Je kunt onder de middelen der genade verkeren, maar als je de Middelaar des verbonds niet kent door het geloof in de verzoening van al je zonden, ga je onder de middelen der genade en met het teken des verbonds aan je voorhoofd voor eeuwig verloren.

Dus op de vijftigste dag werd de Wet Gods op de Sinaï geopenbaard gepaard gaande met rook, donder en bliksem van Gods heiligheid.

Geliefden, is u de Wet Gods zo wel eens geopenbaard, namelijk in zijn verdoemende kracht? Toen dat geschiedde in het leven van Jesaja in het kader van zijn roeping tot profeet, riep hij uit: *"Wee mij, want ik verga! dewijl ik een man van onreine lippen ben, en ik woon in het midden eens volks, dat onrein van lippen is; want mijn ogen hebben den Koning, den HEERE der heirscharen gezien"*, Jes. 6:5.

Dus als je nog nooit vergaan bent in het licht van Gods heiligheid, dan weet je nergens van, hoor. Een mens kan zich heel wat verbeelden en de Wet van a tot z uit het hoofd kennen, plus de belijdenissen der kerk, maar al die kennis zit nog een voet te hoog. De Wet is geestelijk, en Gods gebod *is levend en krachtig, en scherpsnijdender dan enig tweesnijdend zwaard, en gaat door tot de verdeling der ziel, en des geestes, en der*

samenvoegselen, en des mergs, en is een oordeler der gedachten en der overleggingen des harten", Hebr. 4:12.

Dus als de Wet WET wordt, dan verga je in het licht van de eeuwigheid vanwege de Goddelijke Majesteit en heiligheid. Dat gebeurt op de vijftigste dag. Dan ben je vijftig dagen op de weg en dan is het sterven en God ontmoeten. U ziet, die toeleidende weg is een weg die afgaat welke woest is, een weg naar de eeuwige nacht van Gods wraakoefenende gerechtigheid.

Och, ik wilde wel dat u vijftig dagen op de weg was, want dan was het met u gedaan. De oude mens moet eraan, voordat de nieuwe mens in Christus kan opstaan. Tegenwoordig zijn er velen hun leven lang op de toeleidende weg en vallen dan halverwege met een schrik in de hemel...

MIS in de hel! De zogenaamde toeleidende weg is slechts een wegversmalling op de brede weg des verderfs.

Gods uitverkoren volk komt op die weg in de dood uit, omdat zij op de brede weg midden in de dood liggen. Als de wegen ophouden en de duivel zit u op de hielen en de bergen van ongelooft stijgen boven uw nood uit, dan is er geen weg meer, want u staat voor een zee van kolkend water, waarin elk levend schepsel zal vergaan. Dan is het Gods tijd om DE Weg te openbaren, namelijk in het verlies van uw leven, want in dat verlies, ligt de eeuwige Winst. In de ondergang van het vlees volgt de opstanding in de Geest. Maar ja, de mens van nature wil wel Pinksterdag vieren, maar niet een Pinksterdag op de vijftigste dag, want dan staat de mens met afgekapte handen en met de dood in zijn schoenen. Nee, de mens wil er wat dagen van af doen en met tien, twintig of dertig dagen van angst, tranen en gebeden God bewegen om van de eis der Wet wat af te doen.

De mens wil desnoods wel zalig worden met 49 dagen zoeken, vasten en bidden, als die vijftigste dag maar niet aanbreekt, namelijk de dag van Gods recht. Ja, hij wil wel ten Avondmaal gaan en de gezelschappen bezoeken, want zijn bedoelingen zijn zo goed en de rijke jongeling werd toch ook door Christus bemind... Ja, dat is de generale theologie van vandaag, maar als je zo sterft, ziel, dan is Gods recht in uw leven niet verheerlijkt en als dat niet gebeurt aan deze zijde van het graf, is het voor eeuwig mis. Voordat het Pinksteren wordt op grond van Pasen in uw leven, zal God u de Pinksterdag van de Wet doen beleven. En toen het gebod gekomen was in mijn leven, had ik geen leven meer, geliefden. Toen stond de oude Adam op in zijn kracht en at en deed alles was God verboden had. En van de Sinaï in bliksemstralen ging het naar het paradijs. O, toen was het voor eeuwig met mij gedaan krachtens het

vonnis van de paradijswet (Gen. 2:17). Maar in die stonde van het gericht, waarin ik geheel hulpeloos, krachteloos en goddeloos de (wets)dood stierf, is de tweede Adam mij geopenbaard, als Een Die de sleutels heeft van de hel en van de dood. O, geliefden, toen viel het zo vlak onder dat heilige recht, het was me goed wat Christus met me deed, al zou Hij me voor eeuwig wegwerpen. *"IK heb de sleutels der hel en des doods, niet de duivel, maar IK."* En in dat goddelijke IK verloor ik mezelf, want Hij had de sleutels van de eeuwigheid en dat was mij eeuwig genoeg. Maar toen Hij die poorten der hel begon te sluiten, die voor mij wijd open stonden in de inleving van mijn hellevaart, ontsloot Hij in dat helledal van Achor een andere Deur, namelijk Zichzelf en deed mij opstaan uit mijn zondegraf op Zijn spreken: *"En ziet, Ik ben met ulieden, al de dagen, tot de voleinding der wereld. Amen."* Ik kon het toen van blijdschap echter niet goed geloven, maar de zaligheid staat of valt niet met een zwak of sterk geloof, want het loopt over de toegerekende gerechtigheid van Christus en dan is het Pasen geweest in uw leven. Maar toen de dag van het Pinksterfeest vervuld werd, toen was het avond geweest en het was morgen geweest, de vijftigste dag... En daar sprak de tweede Trooster in mijn totale verlorenheid, in de aanvaarding van mijn dood- en doemvonnissen, zonder dat ik enige wettische benauwdheid had: *"En ziet, Ik ben met ulieden, al de dagen, tot de voleinding der Wereld. Amen."* Ach, ik kan er slechts over stotteren en stamelen, woorden schieten te kort. Maar over Hem, Die mijn ziel liefheeft, kan ik niet zwijgen. Och, mijn tong is te kort om Christus aan te prijzen, Hij Die alleen te prijzen is.

"En als de dag van het Pinksterfeest vervuld werd, waren zij allen eendrachtelijk bijeen...."

In de dagen tussen Hemelvaart en Pinksteren was de Kerk niet verdeeld. Zij waren één van zinnen, één in de leer, één in geloof, één van hart en ze hadden alle dingen gemeen. *"Eén Heere, één geloof, één doop, één God en Vader van allen, Die daar is boven allen, en door allen, en in u allen", Ef. 4:5-6.* De oorzaak van de verdeeldheid der kerken is gelegen in het feit dat men niet één is in de zaken zoals de bovenstaande tekstverzen leren. Allerlei soorten geloof hebben hun intrede gedaan. Men is er niet mee klaar door de Belijdenisgeschriften in de mond te nemen als men over de toe-eigening van het heil fundamenteel verschilt, want als dat zo is, is er geen sprake van de gemeente van Christus. Over de leer mag er namelijk geen verschil van opvatting bestaan, en ook niet over de toe-eigening des heils. Er mag in het geheel geen opvatting noch mening

over de leer der zaligheid bestaan. De zin en mening van de Heilige Geest bestaat niet uit menselijke zienswijzen, opvattingen en meningen. Welnee, de zin en mening des Geestes openbaart zich in het hart, geweten en verstand. Het is de Geest van Christus Die de ware eenheid werkt en wie de Geest van Christus niet heeft, zaait alleen maar onkruid tussen de tarwe. En onkruid komt direct op en wordt veel 'groter' en 'wijzer' als Gods arme en ellendige volk. Onkruid gunt iedereen de zaligheid, maar onkruid gunt Gods arme volk geen streepje licht. Onkruid probeert altijd het getuigenis van de Geest van Christus te overschaduwen met blad, blad en nog eens blad. Onkruid zoekt eenheid te bewerken zonder personele verzoening en is ontbloot van de enig geldende gerechtigheid voor God. Eendrachtig bijeen zijn, houdt dus nogal wat in. Dat kost strijd, smaad en vervolging. Dat kost naam, bestaan en baan, want het eendrachtelijk bijeen zijn in Christus Naam, is geworteld in Christus en Zijn leer. *"Een iegelijk, die overtreedt, en niet blijft in de leer van Christus, die heeft God niet; die in de leer van Christus blijft, deze heeft beiden den Vader en den Zoon", 2 Joh. 1:9.* Dus de ware eenheid des Geestes is geworteld in de leer des Vaders, des Zoon en des Heiligen Geestes, want deze Drie zijn Eén.

Alles wat georganiseerd wordt buiten deze eenheid, begint in de dood en eindigt in de hel, als sprak men ook de taal van een engel. De ware eenheid komt dus van boven naar beneden en is uit God geboren. *"Zullen twee te zamen wandelen, tenzij dat zij bijeengekomen zijn?" Amos 3:3.*

Om samen te wandelen, moet God je eerst samen brengen in Christus en samen verenigen in de eenheid van God Drie-enig.

Want er staat: ***".... ze waren eendrachtelijk bijeen."***

De tegenwoordige visie over kerkeenheid is een vrucht van valse verdraagzaamheid ten aanzien van de leer, ofwel ten aanzien van de waarheid van het Evangelie. God komt NOOIT door de deur van de valse kerkeenheid. God stapt ook nooit over de kerkelijke bannen heen. Als God Jozua aanzegt niet meer met hem en het volk te zullen zijn, omdat er een ban in het leger is, dan lijkt het in onze dagen wel of dat God veranderd is. Immers, men stapt overal met zevenmijlslarzen overheen, alsof God de tegenwoordige kerk-, gemeente- en persoonlijke bannen door de vingers ziet. Mensen, we gaan God ontmoeten. En dan kun je je vrome stand ophouden en je zielige poot stijf houden, maar wie zal tegen God strijden en leven? Als de tucht niet meer gehandhaaft wordt op de wijze zoals God het bevolen heeft, dan kan men waarheid op waarheid stapelen, vrome preken houden en de zielige man spelen,

maar God ziet haarfijn de politieke oogmerken van het tegenwoordige verhaal.

God gaat door, ja, zeg dat wel, maar ook t.a.v. Zijn geduchte oordelen. Gods ware kinderen worden de kerken uitgepest en ik weet geen predikant meer op te noemen die vervolgd wordt om de Naam van Christus. De eer is weggevoerd, namelijk de kroonrechten van Christus. Men spant God voor de iedere kerkkar, maar over de waarheid van het Evangelie en de eenheid der Kerk ligt men geen nacht wakker. Als we het sentimentele gehalte wegen van de generale prediking en het tegenwoordige pastoraat, dan kan de wereld nog wel op haar klompen aanvoelen dat de oordelen onafwendbaar zijn. Het stikt van de opwekkingsbewegingen, maar waarachtige bekeringen zijn zeer zeldzaam in onze dagen. Mensen, God is er niet mee in de war, want Hij gaat door Zijn Kerk te vergaderen. Maar vertel me niet dat God krachtig werkt in de refokerken, want dat is een brute en profane leugen. De leer van Christus ligt verkracht op de straten van Askelon. En daar doet ook de Wachter Sions hard aan mee. Met Van der Groe op de lippen en Comrie op de voorplecht tracht men de leer van Christus te kielhalen, maar daar hangt wel een vreselijk prijskaartje aan. Een kerkbank vol onbekeerde ouderlingen inzegenen is geen kunst. Maar om het zwaard des Geestes te hanteren om het vlees te doorsteken en Christus te verhogen, daar heb je de Heilige Geest voor nodig, want alleen de Heilige Geest eert de Vader EN de Zoon. En de Vader en de Zoon maken alleen woning in het hart waar het bloed des Lams gezien en gekend wordt in zijn verzoenende kracht.

En in het ware leven der genade gaat en staat alles dwars tegen de omstandigheden in. Gods ware volk wordt geperst door het heiligend kruis. Ik kom veel christenen tegen die na jaren niets of nauwelijks toegenomen zijn in de kennis van Christus. De gave des onderscheids wordt ten enenmale gemist in onze dagen. U kunt gevoeglijk geloven dat het Filippus zwaar tot schuld geworden is dat hij Simon te tovenaar gedoopt had. Tegenwoordig "gunt" men "iedereen" de zaligheid, maar het Evangelie is helemaal niet naar de mens. Het is de Joden een ergernis en de Grieken dwaasheid. Als de ergernis van het kruis teniet gedaan wordt -en dat oordeel is allang begonnen bij het huis Gods- dan krijg je een vloedgolf van het gunnende christendom dat breed met Christus schermt TEN KOSTE van Zijn leer en kruis. De apostel Petrus trapte Simon de tovenaars geheel bijbels doch keihard op zijn vrome tenen, maar diezelfde tovenaars maken nu deel uit van het refoleger zachte heelmeeesters, die niets dan stinkende wonden maken. Hymeneus en

Filetus -wiens woorden en leer voorteten als de kanker (2 Tim. 2:27)- kunnen ongecensureerd publiceren in de kerkbode van de HHK en er is niemand die het opmerkt. Ontbreekt de gave des onderscheids, dan is er van een "eendrachtelijk bijeen zijn in de Geest" geen sprake, al had men ook tienduizend Bijbels en een scheepslanding oudvaders onder de arm. Want dan bezetten de huichelaars de Avondmaaltafels en Gods volk wordt weggekeken en doodgezwegen.

Als er niet een volharden is in de leer van Christus en die van de apostelen, dan ben je aan het kerkje spelen. Degenen die eendrachtelijk bijeen waren op de Pinksterdag, waren niet op een gezellige wijze bijeen, maar zij waren eendrachtelijk in het bidden en smeken (Hand. 1:14) om de komst van de Tweede Trooster af te smeken, die hen van Christus' wege beloofd was. En door die gebedsgemeenschap was de Kerk in verwachting van de tweede Trooster. Die geestelijke zwangerschap heeft "slechts" vijftig dagen geduurd. En die zwangerschapsperiode was al zo vruchtbaar dat men nog tijd had om de ledige plaats van Judas bij God vandaan af te smeken om zijn opzienersambt weer vervuld te krijgen. Want het apostelschap moest voltallig zijn voor de komst van de Heilige Geest (Psalm 109:8).

Dat eendrachtelijk bijeen zijn was een voltallig bijeen zijn. Daarin werd niemand gemist, maar er kon ook niemand gemist worden die ertoe geroepen waren. De ware Kerk is altijd voltallig en nooit gescheiden. In onze dagen kan men Avondmaal houden, terwijl het verloren schaap van Christus aan zijn lot wordt overgelaten. Mensen, het is allemaal kerkelijke poppenkast wat de klok slaat. Hoge uitzonderingen bevestigen de regel in onze dagen. De godsdienst viert feest en de meesten van Gods volk doen eraan mee. We hebben het al meer gezegd, maar er is geen kerk noch opwekkingsbeweging, die nog enig belang stelt in de bekering van degenen die ter dode toe wankelen. En als er een ziel door de weg van het recht tot de zalige ruimte in Christus komt, dan duurt het geen drie weken, of daar klinkt in de ondertoon op en onder de kansel: "Weg met Deze, want het is niet betamelijk dat Hij leeft." Het is een waarachtig teken aan de wand (Dan. 5:25) dat er geen predikanten worden uitgeworpen vanwege de vijandschap jegens de leer van Christus en de waarheid van het Evangelie. Dat is er een zuiver bewijs van dat men de ergernis van het kruis teniet gedaan heeft, zoals de zonen van Samuel dat ook deden: *"Doch zijn zonen wandelden niet in zijn wegen; maar zij neigden zich tot de gierigheid, en namen geschenken, en bogen het recht"*, 1 Sam. 8:3. De zonen van Samuël bedreven kerkpolitiek en waren blinde leidslieden der blinden. Het feit dat de

oude godzalige Samuël deze huichelaars tot richters over Israël gesteld heeft, verdient geen navolging, maar waakzaamheid. Als de oude profeet zich zo licht vergissen kon in het zalven van een door God uitverkoren koning over Israël (want bij de verkiezing ging hij er zeven keer naast - 1 Sam. 16:6-12), en in het stellen van zijn eigen onbekeerde zonen tot richters over Israël, dan is dubbele waakzaamheid geboden. De kerkelijke democratie heeft de noodzakelijke waakzaamheid monddood gemaakt en het stelsel van 'meeste stemmen gelden' boven Gods Woord en wil gesteld. Daarvan zijn de bittere vruchten hoorbaar, tastbaar en zichtbaar en een dal van dorre doodsbeenderen gelijk. Zelfs het gros predikanten zijn hier stekeblind voor en menen zelfs dat kerkelijke democratie bijbels is. Het is de dood in de pot en de kerkelijke democratie is een van de oorzaken dat er -kerkelijk gezien- geen 'eendrachtelijk bijeen zijn' meer gevonden wordt. Professor Wisse heeft het al voorspeld in zijn legendarische preek: "De duivel op vakantie", namelijk: **"De vergadering komt, de vergadering zit, de vergadering gaat en de vergadering is mislukt."** Dat geldt voor alle kerkvergaderingen, niet 1 uitgezonderd. De eer is weggevoerd, Ikabod. Nu zijn er predikanten die zeggen: "De Heere gaat ondanks de verdeeldheid toch door." Maar zij vergeten of weigeren erbij te zeggen dat de Heere ook doorgaat met Zijn oordelen. De verharding baart verwoesting. Het getuigenis van een eenvoudig en gerechtvaardigd kind van God heeft in de huidige kerken totaal geen plaats en men heeft er niet de minste interesse in. Integendeel, men haat de bestraffende man in de poort. Zelfs de kerken zijn verachters van de leer van Christus geworden, men proclameert vrede, vrede en geen gevaar, men naait het volk kussentjes onder de oksels en zo reist men dodelijk gerust naar de rechterstoel van Christus, menende Gode -met het vervolgen van de getuigen die er nog zijn- een welgevallige dienst te doen.

Geliefden, ik ben ernstig bezorgd over uw eeuwige bestemming als u zich niet laat waarschuwen voor de valse leringen die algemeen goed in de kerken geworden zijn. Uw gewetens geven u medegetuigenis dat we niet de strijd hebben tegen vlees en bloed, hoewel de duivel die laster rondspreidt en die door velen als zoete koek geloofd wordt. Men leest niet meer, men kan dikwijls niet eens lezen, want het verstand laat na de ware grond van 't weldoen op te merken. Men onderzoekt niet meer, men weigert concreet te zijn, met weigert een rechtvaardig oordeel te oordelen, ja, want dan moet men zelf overboord, op en onder de kansel. Men weigert de tucht aan te nemen. Maar op de dag van Jezus Christus

zal alle onverzoende ongerechtigheid geopenbaard worden. Och, de enkeling valt ervoor en valt ook door de verrotte plankenvloer van zijn/haar vermeende bekering, want God gaat zeker door in het toebrengen van de Zijnen.

*"Ze komen aan door 't Goddelijk licht geleid,
Om 't nakroost dat de Heer' wordt toebereid
Te melden 't Heil van Zijn gerechtigheid.
En grote daden."*

*"God zal ze Zelf bevestigen en schragen,
En op Zijn rol, waar Hij de volken schrijft,
Hen tellen, als in Isrel ingelijfd,
En doen de Naam van Sions kind'ren dragen."*

De duivel zal over die eendrachtelijke bijeenkomst tussen Pasen en Pinksteren echter wel woedend geweest zijn, maar hij kon het werk Gods niet verhinderen, hoewel hij nog een hele massa aan verkeerd geslacht in zijn macht had (Hand. 2:40). Wat waren dat voor mensen? Dat waren mensen die het werk van de Heilige Geest lasterden en de vervulling met de Heilige Geest met een ordinaire dronkenschap vereenzelvigden (Hand. 2:13).

De zonde tegen de Heilige Geest wordt in onze dagen op grote schaal bedreven. Het R.D. is er zelfs zwanger van. Men is er in vele gevallen ook niet meer bevreesd voor, aangezien men de talloze waarschuwingen achteloos in de wind slaat. Op politiek terrein en op het kerkelijke erf wedijvert men met de wereldse roddelbladen. Er is geen opmerken meer in onze dagen. En zo wordt de wijngaard des Heeren verdorven, niet alleen door een zwerm kleine vossen, maar vooral ook door de grote vossen, die doorlopend zwanger zijn van basiliscuseieren en die uitbroeden. De ene broeder staat tegen de andere op en men weigert de schuld te aanvaarden en de eer en de leer van Christus te verhogen. Het verrotte vlees met zijn "goede bedoelingen" doet het goed in onze dagen. Voor elke door Woord en Geest platgetrapte teen is er wel een klachtenburo waar men de krokodillentranen afwast met zwijmelwijn en afdroogt met een slip van een farizeeërs mantel. Er zijn bitter weinig nuchtere mensen in onze dagen en dat op alle gebied. De sentimentele en onschuldige mens scoort hoog in onze dagen, zowel op politiek terrein als op het kerkelijke erf. Men speelt liever de martelaar als te staan voor de waarheid van het Evangelie. Het verrotte vrome vlees

onder de dekmantel van de naastenliefde moet doorgaan voor godzaligheid. Geestelijke nuchterheid is er bijna niet meer te vinden. Vandaag leert men het zus, morgen zo en men danst liever met de godsdienst dan met Gods volk buiten de legerplaats kwalijk behandeld te worden. Ik kan het begrijpen, maar ik heb geen macht meer over mezelf om het te kunnen billijken. En dat brengt lijden teweeg in de ziel, want als de leer van je Liefste aangerand wordt, zou je dan kunnen zwijgen? Nee, geliefden, want dan zouden eerder de stenen gaan spreken. Ja, er is nog lijden overig. Het ligt snel in de mond om de voetstappen van Christus te drukken; het moet maar eens praktijk worden. Ze moeten elke dag je ruiten maar eens ingooien, je banden lek prikken en in je gezicht spuwen. Gods gerechtvaardigde volk ONDER HET KRUIS ondervindt het bij levende lijve en als je er niets van ondervindt, geloof ik niet dat je een gekende des Heeren bent. De apostel leert uitdrukkelijk: *"En ook allen, die godzaliglijk willen leven in Christus Jezus, die zullen vervolgd worden", 2 Tim. 3:12.*

U kunt echter ook lijden als een kwaaddoener, als een die zich met anders doen bemoeit en achter iemands rug om de zaak van Christus in discrediet stelt. Zogenaamd met goede bedoelingen, maar al is de leugen nog zo snel, de waarheid achterhaalt haar wel. Ja, de feiten liegen er niet om.

Wijlen lasterboef, Bas Kok, werd vanaf de preekstoel in Springford zalig gesproken, terwijl die man met zijn vuile laster jegens het werk Gods nooit in de schuld gekomen is en nooit om vergeving gevraagd heeft. Mijn schrijven is niet van mij. Ik heb het van de Heere ontvangen en ik geef het maar door. Ik heb het niet van de mens ontvangen, maar door de openbaring van Christus door Woord en Geest. Ik ben slechts een dwaalgeest in mezelf, een weetniet, piet verdriet, maar als u meent dat we dwalen, kom dan niet met die voor u zielsbeschadigende laster, maar kom met het Woord. Daar val ik voor, maar ik val niet voor mannen van naam, al was het ook de keizer van Japan of de president van de United States. Kom met het Woord, en wijs concreet aan waar volgens u de schoen wringt. En als ik dat terug schrijf, dan hoor ik nooit meer iets, of men trekt het lasterlaatje geheel open en dan springt de hel eruit. Och, ik heb niemands dodelijke dag begeerd, God is mijn Getuige.

Ijzer scherpt men met ijzer en niet met verrotte en botte laster die alleen maar door de duivel ingegeven is. Tegenwoordig komen er velen met van die kinderachtige strootjes waarmee zij de oorlog denken te winnen. Maar als dezulken een vleugje tegengas krijgen, steken ze gelijk

als een beledigde pauw al hun veren op. Heb je weleens ijzer met een stuk hout geslepen? Welnu, als je ijzer in huis meent te hebben, waarom kom je dan met verrot hout aandragen? Houdt die modder voor jezelf, want voor een moddergevecht ben ik niet geroepen. Het Woord van God, daaraan moet ALLES, ook alle bevinding en geloof, getoetst worden. Velen accepteren de toets van Gods Woord niet meer, want dan moet men de kerkleer prijsgeven, maar dat weigert men, omdat dan eigen naamhaan en kerkvaan geen koning meer kunnen kraaien. Och, ik zie op alle kerkwanden het handschrift geschreven: *"Mene, mene, tekell upharsin."*

Begin nu niet gelijk ja te knikken, geliefden, want hebt u dat handschrift weleens op alle leden van uw vlees gelezen in het licht van Gods heilige Wet? Want daar begint de zelfkennis, namelijk in het licht van Gods vlekkeloze heiligheid. Daar begint niet de wedergeboorte, maar de wetkennis omtrent de miskraam van de zondeval. En daarin is de Kerk ook één. Ze weten allemaal uit welke nood en dood zij gered zijn geworden en nog dagelijks gered moeten worden. En als je jezelf als een goddeloze en een miskraam van de hel voor Gods aangezicht hebt leren kennen, dan zal je je nooit meer beroemen op je kennis, want in het licht van de toepassing van 1 Korinthe 1:30 kom je niet verder als een ontijdig geborene die blind is en niets weet. Dan heb je misschien wel voor de waarheid gestreden, maar als je achter de waarheid gebracht bent, dan ga je niet voor, maar **door** de Waarheid strijden. Dan vallen de mensen je wel aan alsof je het allemaal alleen weet, maar dan moet je die mensen naar je Zender verwijzen, om daar hun beklag te doen. Als de Geest je een tong der geleerden geeft of een pen eens vaardigen schrijvers, daartegen is geen duivel opgewassen. Wat niet uit God geboren is, is vlees en vlees loopt zich altijd te pletter tegen het geschreven Woord. Als geroepen getuige van Christus hoef je geen naam en geen stand meer op te houden, want dan ben je een gevangene van Christus. Dat is de beste gevangenschap die je maar wensen kunt, want de Cipier van het gevangenhuis zorgt beter voor Zijn gevangenen dan een koning voor zijn lakeien. In het gevangenhuis van het Evangelie geniet je een vrijheid die de wereld niet kent, want de Bruid van Christus is een vrijwillig gevangene en tevens een aangenomen kind van de Gevangenebewaarder, die niet slaapt noch sluimert. Ja, in dat gevangenhuis Christi heeft men alle dingen gemeen. Daar wordt de rust geschonken, het vette van Zijn huis gemaakt, een volle beek van wellust maakt hier elk in liefde dronken. De Pinksterlingen waren niet ordinair

dronken van de wijn, maar ze waren wel dronken van de liefde. Dat is een geoorloofde dronkenschap, ja, een gewenste dronkenschap, ja, een zeer begeerlijke dronkenschap, want dan verkeer je in het wijnhuis van Christus en in dat wijnhuis is alle bitter zoet.

Om in dat wijnhuis te komen, moet eerst de oorzaak van de dood worden weggenomen, namelijk de zonde. Aan de zonde zit de dood verbonden en de mens wil wel de zonde, maar niet de dood. Dat is toch niet eerlijk, geliefden, maar God maakt de zondaar die Hij zaligen wil, eerlijk omtrent het zondeloon. Het loon der zonde is de dood en dat zal God u eerlijk uitbetalen als u onverzoend sterft. Een mens hoeft niet zonder loon te zondigen, nee, dat zal niet gebeuren, de mens krijgt met gepaste munt betaald als hij in zijn zonden sterft. Dan krijgt hij zijn loon, namelijk de drievoudige dood. Zo'n mens kan God dan nooit meer verwijten dat Hij hem zonder loon heeft laten zondigen. Dus aan de zonde hangt de dood en de dood houdt niet van de mens, want de dood ontnemt de mens het leven. Als de dood doodgeschoten kon worden, zou de dood allang niet meer hebben bestaan. De mens wil van de dood niets weten, maar God wil van de zonde niet weten en daarom eist Hij dat de ziel die zondigt, sterven moet. En sterven is God ontmoeten. En wat dan, geliefden, als u onverzoend God zal moeten ontmoeten? Ik ben niet geroepen om u de leer der zaligheid allemaal begrijpelijk uit te leggen, want Gods Woord is geen begripsboek. Het is de wijzen en verstandigen verborgen wat God Zijn kinderen openbaart. Je komt nooit achter het geheim van zalig worden als God het u niet openbaart. Dat is overigens geen excuus om onbekeerd te blijven, want de ziel die zondigt zal sterven. Dat is bepaald geen frans. Je kunt echter honderd keer de Bijbel lezen, maar u zult er geen letter van verstaan als God het u niet openbaart door Zijn lieve Geest.

U zegt: Zou u de zaligheid dan niet iedereen gunnen, schrijver?

Wel krachtens de liefde, maar niet krachtens de Waarheid van het Evangelie en ik wens niet barmhartiger te zijn dan God, want dat is ook duivels.

De liefde kan dwalen en denkt geen kwaad, maar het geloof handelt door de Waarheid en op grond van de Waarheid. De Waarheid is eerst en dan de liefde. Het geloof is eerst en dan de liefde. Het geloof is door de liefde werkende en de liefde niet door het geloof. Mensen, als je deze orde omdraait, draai je alles om. Dan ben je bezet met of zelfs zwanger van diabolus, een die alles omdraait. En als je de Waarheid verdraait/omdraait is de liefde Gods niet in u. Want die zijn broeder

haat, is een leugenaar, en de liefde Gods is niet in hem.

Ik kom mensen tegen die zich als broeders voordoen, maar achter je rug hoor je de laster door het land gaan. Dat word ik dikwijls gewaar, dat maakt God me bekend. Dan komt er een last op mijn ziel en dan moet ik dikwijls wenen, omdat ik geen wapens heb tegen deze grote menigte. Dan moet ik echt bij God schuilen, om tegen mijn twisters op te treden en hen op de mond te slaan. Niet omdat ze mij lasteren, maar omdat ze Gods Woord en de lere Christi verachten en verdraaien totdat het recht Gods eruit verdwenen is, totdat de ergernis van het kruis teniet gedaan is. Zulke geesten houden een evangelie over naar de mens, een evangelie voor beginners die het goed bedoelen. Naar de hel met je goede bedoelingen, want je slaat er Christus mee in Zijn aangezicht. Mensen met goede bedoelingen zullen nooit eendrachtelijk bijeen zijn met Gods volk. Die mensen willen namelijk in het midden staan, maar er staat er maar Een in het midden dat is Christus Zelf. En als Christus temidden van Zijn volk verkeert, staat dat volk aan de kant. Dat volk is uitgeteld, afbekeerd en onbekeerd, staat doorgaans ledig op de markt, met doorgeknipte zakken en heeft geen mensenverstand.

U zegt: Is dat Gods volk?

Ja, dat is Gods arme en ellendige volk, die op Zijn Naam betrouwen. En als je op de Name Gods betrouwen mag, vertrouw je geen mens meer, ook jezelf niet meer. Dan kun je alleen wandelen met degenen die de dood gestorven en in en met Christus uit de dood en het graf herrezen zijn. Dat zijn mensen die hebben van de Wet geen verstand, want wat voor verstand heeft een lijk van de Wet? Dat zijn mensen die zichzelf niet meer leven, maar Gode. Dat zijn zielen die zichzelf niet beheersen, maar beheerst worden door die Goddelijke Geest Die in al de waarheid leidt. Dan hoef ik niet te verzinnen wat ik schrijven moet, want ik heb geen opsluiting en daar mis ik niets aan, want ik moet het hebben van die indachtmakende Geest. En mensen, als je niet spreekt, schrijft of preekt als een ledig vat, is het allemaal verstandswerk. Daar is God niet in. Dat raakt het hart niet, want kennis maakt opgeblazen. Maar als er een druppeltje Goddelijke Geest in is, dan worden harten verslagen, doorwond en geheeld in en door die grote en enige Medicijnmeester die beslist geen stinkende wonden maakt.

En mensen, dat zwaard gaat altijd eerst door mijn eigen ziel, want een zwaard zal door uw ziel gaan, volk van God. God spaart geen vlees, anders zat ik hier niet op Patmos. Maar ik wil toch niet ruilen met de

rijkdom van de vleselijke godsdienst. Een steenuil in de wildernis gaat straks met de buit van 't overwonnen land naar huis, schoon niet mee uitgetogen. O, mensen, wat wilt u er meer aan doen dan als dood aan Zijn voeten te liggen? Ja, daarvoor moet je eerst de dood gestorven en Gode levendgemaakt zijn om *als* dood te liggen aan de voeten van het Lam. Daar lig je niet als een gerechtvaardigd mens, niet als een bekeerd mens, niet als een diep doorgeleid mens, maar als één die vergaat en een man van onreine lippen is. Dan loopt het niet meer over een bekeerd mens, maar over God. Hoe groot hoe vreselijk zijt G' alom! In Uw verheven heiligmaat. Aanbiddelijk Opperwezen! Dan hoef je niet meer mee te tellen, wat er is er maar Een Die telt en dat is Christus. Dan hoef je niets meer te weten, want Hij brengt al de Kennis mee, namelijk Zichzelf. Dan hoef je niet meer te kunnen denken, want ik kan slechts zo ver denken als mijn neus lang is. Dus weg met die wijsneus en plat op de grond in het stof. Ja, daar zingt de ziel Gode lof. Daar wordt de theologie geboren, als dood, aan de voeten van het Lam en anders weet je er niets van. Dan roer je maar wat in de brokken en je weet niet wat je leert, noch wat je bevestigt. Alle kennis moet overboord, ander weet je niets van de kennisse Christi. Alle wijsheid moet overboord, anders weet je niets van de Wijsheid bij God. Alle gerechtigheid moet overboord, want er is maar Een gerechtigheid die redt van de dood. Alle heiligheid moet overboord, want Christus is niet alleen mijn borggerechtigheid, maar ook mijn borgheiligheid. Ook alle zondekennis moet overboord, want wat moet ik met zondekennis als Christus mijn Wijsheid is? Verstand van de Wet heb ik niet, want de Wet is geestelijk en ik ben vleselijk. Ja, ik spreek tot degenen die de Wet verstaan en alleen diegenen verstaan de Wet die van de Wet geen verstand hebben, maar aan Christus geklonken en verbonden zijn door het ware geloof. De Wet is Goddelijk en geestelijk en ik ben vleselijk, verkocht onder de zonden. En toen het gebod kwam, heb ik mijn verstand verloren, want de Wet ontnam mij alle steunsels van het vlees, ja, hij beroofde mij van het leven. En daar ligt de ziel dan, op het vlakke des velds, vertreden in zijn geboortebloed. En daar heb je alle dingen gemeen met Christus, Die dood geweest is, doch zie Hij leeft. *"Want indien wij met Hem gestorven zijn, zo zullen wij ook met Hem leven"*, 2 Tim. 2:11.

Daar kom je niet achter door Wet en Evangelie dogmatisch te onderscheiden. Zalig worden is geen wiskunde, maar gans onmogelijk en daarom een eeuwig wonder. En dan krijg je verstand, een wedergeboren verstand, een verlicht verstand, een verstand met Goddelijk licht bestraald, verstand van God en Goddelijke zaken. Dan

draag je de schat in aarden vaten, opdat de uitnemendheid der kracht zij van God en niet uit ons (2 Kor. 4:7). Dan ben je een slachtschaap van Christus die alle dagen sterft. Dan mag men op je spugen, je benauwen, je doodzwijgen, dat helpt geen zier, want Christus heeft gezegd: "Ik zal voor u strijden en gij zult stille zijn." Nou, mensen, kan ik je nu eens niet jaloers maken op die lieve Borg, Die niet iets doet, maar alles gedaan heeft hetgeen tot uw eeuwige vrede dienen moet. Hij wacht om genadig te zijn en als je alles moet/mag loslaten, alles moet/mag prijsgeven, ja, je eigen leven, dan wordt het Leven in onverderfelijkheid geboren bij God vandaan. Dan jaagt de dood geen angst meer aan, want alles, alles is voldaan. Dan neemt geen satan u de zegekroon af.... Wacht even. Gods volk moet menigmaal klagen vanwege de zonden. *"De kroon onzes hoofds is afgevallen; o wee nu onzer, dat wij zo gezondigd hebben!"* Jer. 5:16. Ja, die kroon moet omgekeerd, omgekeerd en omgekeerd worden, NA ontvangen genade. Dat had je niet gedacht, he? Je had gedacht zo van het diensthuis der zonde het beloofde land in te huppelen. Maar o wee, geen erg in die woestijn gehad, he? O, wat valt dat tegen. En dan menen op die reis van kracht tot kracht steeds voort te kunnen gaan, maar dan heb je nog weinig geleerd, geliefden. En dat moet steeds weer geleerd worden, namelijk eigen krachten te verachten, want dat wordt alleen op Jezus' school geleerd. En als je dacht al aardig gevorderd te zijn en in wijsheid toe te nemen bij God en het volk, o, dan ben je rijp voor een diepe val. Dat zou een wonder zijn, want die nedervalt wordt door God weer opgericht. Maar als je op de klip van hoogmoed vast komt te zitten, dan is er een stormvloed voor nodig om je van de hoogte der Libanon af te krijgen. Anders kun je toch nooit alle dingen gemeen hebben met degenen die in de diepte verkeren van de godverlatenheid? Dan praat je maar wat over de hoofden heen, en dan zul je wel bewonderd worden over zoveel praatkunst en geleerdheid en gunning, maar dan praat je ook over de lijdende Borg heen Die in Zijn hoogste aanvechting Zijn dierbaar bloed zweette en als een worm en geen man over de aarde kroop.

En om met Hem alle dingen gemeen te hebben, moet je van de Libanon af, want in het dal van vernedering en de angst der hel, daar groeien de mirten van Gods eeuwige liefde en daar is de Ruiter op het witte paard om Zijn volk te troosten en te versterken. In al hun benauwdheid is Hij benauwd geweest en dat leer je niet in een dag. Dat is altijd weer een verborgenheid. Of dacht je dat God in het verlengde van je ervaring werkt? Mens, zijt gij niet vleselijk? Gods volk steunt niet op ervaring, maar op de beloften Gods die in hun dood ja en amen in Christus zijn en

blijven. Ervaring kan wisselen, maar Gods beloften in Christus blijven onveranderlijk, omdat God de Onveranderlijke is en omdat Christus gisteren en heden Dezelfde is. En om die reden, om die oorzaak, waren zij allen eendrachtelijk bijeen, biddende en smekende in de Geest om de Geest. Ja, want als je zo mag bidden, dan bidt de Heilige Geest in je met onuitsprekelijke zuchtingen. Dat bidden kun je niet eens nalaten, want dat gaat de hele dag door. Dat bidden kan alleen door Gods verzoende volk beoefend worden, want de Heilige Geest bidt alleen in je op grond van de vergeving der zonden, toegepast aan je hart.

En als men daar in dat huis zo bezet is met het hemelse, geschiedde er haastelijk uit den hemel een geluid, gelijk als van een geweldigen, gedreven wind, en vervulde het gehele huis, waar zij zaten (Hand. 2:2). De Heilige Geest diende Zich plotseling aan met een geluid als van een wervelwind. Je kunt daar een voorstelling van maken, maar het komt maar op de beleving des geloofs aan. De Heilige Geest valt als het ware van boven naar beneden, niet op de grond, maar op de mensen en vervulde het gehele huis waar zij staan, nee, waar zij zaten. Als God werkt, kun je wel op de bank gaan liggen, want dan doet Hij het werk. God kan niet bewogen worden, Hij is bewogen in Zichzelf. God wil er wel om gevraagd worden, maar toen ze het niet verwachten, viel de Heilige Geest als in een fractie van een seconde op degenen die in het huis zaten. God komt altijd onverwacht en ongedacht. Als je er nog op rekt gebeurt er niets. Je kunt een ziel die in de afgrond van zijn ellende verkeert, ook niet helpen, laat staan iets uitleggen. Aan het einde van de Wet valt er niets meer uit te leggen, want de (wets)dood dient zich onverbiddelek aan. Je kunt een ziel die werkelijk op het punt staat de laatste adem van de oude mens uit te blazen, niet meer evangeliseren. Daar moet de mens terugtreden, want daar is God alleen aan het werk. Al die helpende handen en die helpende genade is puur verrot vlees. Het zijn ophouders op de weg. Als een ziel het einde van de Wet nadert, is mijn enige wens dat die ziel gauw stikt, geestelijk gezien, want achter de dood ligt het leven. Toen de Moorman zijn eigen doodvonnis las in Jesaja 53, begon Filippus die man niet de dogmatiek uit te leggen, maar verkondigde hem terstond Jezus (Hand. 8:35). Je moet als geroepen getuige van Christus aanvoelen waar en hoe je met een ziel beginnen en handelen moet. Dat geldt ook in zekere zin voor de prediking. Wat wil de Heere dat er geprekt wordt? Dat moet als het goed is altijd de worsteling wezen van een geroepen knecht des Heeren. Het Woord moet gepredikt worden en de volle raad Gods moet gepredikt worden,

maar elke gemeente heeft niet altijd dezelfde prediking van node. Dat zien we duidelijk in de brieven die Johannes op Patmos in opdracht van de verhoogde en verheerlijkte Christus aan de engelen der gemeenten van Klein Azië schrijven moet. Elke gemeente heeft zijn eigen boodschap nodig, maar alle gemeenten moesten wel alle brieven van de andere gemeenten lezen. Het geloof is nooit privé-terrein. Als we mensen op grond van Gods Woord aanspreken en als zij dan boos worden omdat ik niet van hun kerk ben, is dat stinkende hoogmoed. Men handelt dan volledig in strijd met het heilsfeit van Pinksteren. En dat is dan ook veelal een bewijs dat de vergeving der zonden massaal gemist wordt, op en onder de kansel. Daar is de generale prediking debet aan. Het is in onze dagen als in de dagen van de Sanhedristen, die uitriepen tegen een eenvoudig gemeentelid die van blind ziende gemaakt was door Christus: "Gij zijt geheel in zonden geboren, en leert gij ons?" En zij wierpen hem uit (Joh. 9:34b). Dat was echter tot eeuwige redding van zijn verloren ziel, want na zijn uitwerping openbaarde Christus Zich zaligmakend aan deze man. Wat dat betreft zijn de westerse kerken massaal tot Rome teruggekeerd. Men wil niet gezegd en geleerd worden buiten de kerkelijke hiërarchie om. Ook in onze dagen is er geen plaats voor het levende Kind in de kerkelijke herberg. Dat is wel voorzeggd, maar wie gelooft het? Wie ervaart het? Wie mag het kruis vrolijk dragen?

Als van een geweldig gedreven wind.

Dat is in geen hoek geschied, want dat was voor allen hoorbaar en tastbaar en ook zichtbaar. *"En van hen werden verdeelde tongen als van vuur, en het zat op een iegelijk van hen", vs. 3.*

De heilsfeiten zijn eigenlijk het zichtbare Evangelie en met name Pinksteren. Kerstfeest, Pasen en Pinksteren gingen gepaard met zichtbare tekenen en wonderen. Ik ga daar nu niet verder op in, maar de uitstorting van de Heilige Geest was zichtbaar in de tekenen, namelijk door een geweldig gedreven wind en door de verdeelde tongen als van vuur. Die verdeelde tongen als van vuur zag op de eenheid des Geestes in Zijn verscheidenheid. We moeten terug naar de Handelingen der apostelen, want op de Pinksterdag is de eerste christelijke gemeente uit God geboren. Daar was eendracht in de verscheidenheid en dat wordt in onze dagen allerwege gemist. In onze dagen is de ware eenheid des Geestes zeer verdacht, omdat men zich de vrijheid veroorlooft de verscheidenheid te isoleren van de eenheid en de totaliteit der Heilige Schrift, en omdat men massaal aan de zin en mening des Geestes een eigen invulling geeft. Dat laatste is juist typerend voor de huidige

opwekkingsbewegingen. Het zal geen dageraad hebben. God is niet te bewegen door menselijke beweegredenen. God is in Zichzelf bewogen. En als God een opwekking geeft, zal Hij eerst oordeelspredikers afzenden, gelijk Jona. De zonden van christelijk Nederland van weleer zijn opgeklommen voor het aangezicht des Heeren, gelijk God zeide van de stad Ninevé (Jona 1:2). En de opwekkingsbewegingen willen het oordeel wegwuiven met een arminiaans aanbod-van-genade-evangelie dat geheel van de eis en het vonnis der Wet ontbloot is. Nou, dat soort prediking zal het oordeel alleen maar versnellen. Het zijn zachte heelmeesters die stinkende wonden maken. Hun zielsmisleidende leer eet voort als de kanker, maar kan de loop van Gods Woord echter niet verhinderen. De doorwerking van de Heilige Geest is nog steeds een geweldig gedreven wind en niet te stuiten. Tot aan de voleinding der wereld zal de Heilige Geest de uitverkorenen van dood levend maken. Hij stuwt het wereldgebeuren ras naar het einde. Oorlogen, geruchten van oorlogen, aardbevingen, rampen, enz. luiden de wederkomst des Heeren in. Nog is het einde niet. Zijn huis moet vol worden. De volheid der heidenen is nog niet geheel vervuld, want als de volheid der heidenen zal ingegaan zijn, alsdan zal geheel Israël zalig worden (Rom. 11:25-26). En dan zal de aarde nog een keer vol worden van de kennis des Heeren, gelijk de wateren de bodem der zee bedekken (Jes. 11:9). Maar gerechtigheid gaat voor Zijn aangezicht. De maat der zonden moet volgezondigd worden, want het oordeel is vastelijk besloten. Er zal nog een overblijfsel behouden worden naar de verkiezing van Zijn genade, maar het is haast tastbaar dat de kandelaar reeds van haar plaats is geweerd en elders geplant is. God zal Zijn volk evenwel onderhouden in dure tijd en hongersnood. Ook al wordt zij naar de rand van de samenleving gedrongen en in de kerk is Gods ware volk niet welkom meer. Wie het anders beweert, die LIEGT. Er is nooit plaats geweest voor het levende Kind. Ja, als je je mond houdt en jezelf voor de bekeerde man of vrouw uitgeeft, dan zal men je wel kronen en in het voorgestoelte van de kerk doen belanden, maar als je getuige van Christus mag zijn, dan zal de Heilige Geest je ook een tong der geleerde, of een pen eens vaardige schrijvers geven, dezen wel een reuk des doods ten dode; maar genen een reuk des levens ten leven (2 Kor. 2:16). En dan moet je er maar op rekenen dat de kerkmassa zich tegen je keert, zelfs mannen die in aanzien zijn, zullen je niets toebrengen, noch bijstaan, omdat ze het getuigenis en de oprechtheid in Christus haten omwille van eigen positie. Paulus zegt: *"En van degenen, die geacht waren, wat te zijn, hoedanigen zij eertijds waren, verschilt mij niet; God neemt den persoon*

des mensen niet aan; want die geacht waren, hebben mij niets toegebracht", Gal. 2:6.

Paulus zegt hier dat degenen die geacht waren in de kerk hem in NIETS bijgestaan hebben in zijn strijd tegen de valse leraars. Ik moet hier toch nog wat meer van zeggen. In onze dagen preken de meest rechtzinnige leraars de getuigen van Christus monddood. Tenminste, dat zou men wensen, om de macht niet te verliezen. In Nehemia's dagen moesten de herbouwers van Jeruzalems muren echter met troffel en zwaard bouwen en strijden. Hoort u? Met troffel en ZWAARD. Tegenwoordig wordt alleen een troffeltje gedoogd, let wel: alleen een papieren troffeltje. Men is bang voor concurrentie en nog benauwder voor de ergernis van het kruis. Je mag van alles belijden, ijdelijk roemen in de leer, maar als je het "die daar doet" (Matth. 7:21) van Christus gehoorzaam bent, maakt men je in de kerk direct monddood. Die geest is een diabolusgeest, want Christus heeft datgene geboden hetgeen de rechtzinnige leraars veroordelen. Men haat het strijden door het Zwaard, hetwelk Gods Woord is. Je moet iedereen in zijn waarde laten. Dat is een leer uit de hel, maar het is algemeen goed in onze dagen. Gad mag men vrij en ongecensureerd aanvallen, omdat Gad in het kader van Gal. 2:14 en 1 Tim. 5:20 getuigt. Dat haat men in onze dagen in de volle breedte van "de gereformeerde gezindte." Het recht Gods struikelt op de straten, maar met de aanval van Gad in het einde is de overwinning in Christus gewaarborgd (Gen. 49:19).

Als de Heilige Geest bezit neemt van een mens, verliest die mens zichzelf in God en wordt hij aan Gods zijde geplaatst. Dan is het over en uit met eigen willen en kunnen, dan gaat die mens willen wat God wil. De Heere zal Zich een zeer gewillig volk overhouden op de dag van Zijn heirkraft. Dat volk komt alleen te staan, maar is toch niet alleen. De Vader Zelf heeft de Zijnen lief en ondersteunt hen in het lijden. Als je vervuld bent met de Heilige Geest dan ga je de rechten Gods verkondigen en het heil in Christus. Dat was de vrucht van de uitstorting van de Heilige Geest. Allen die vervuld waren met de Heilige Geest gingen de grote werken Gods verkondigen. Die mensen gingen Christus verkondigen voor verloren zondaren. Die mensen gingen genade door recht verkondigen voor bozen en goddelozen. Dat is echt geen Evangelie naar de mens, want die in het vlees leven, leven in vijandschap tegen God. Geen mens zit op de boodschap van zijn eeuwig heil te wachten. De mens wil willens en wetens verloren gaan. De mens moet ingewonnen en overwonnen worden en dat is uitsluitend het werk van Gods Geest. Vijanden worden met God verzoend, want God is een God Die de

godelozen rechtvaardigt. Dat kan God doen in een enkele slag en de zaak zelf geschiedt ook in een punt des tijds, maar meestal gaat daar een lange weg van ontdekking, ontbloting en verloren gaan aan vooraf. De Pinksterlingen stierven de zwaarddood, maar de meesten van Gods volk sterven de hongerdood. Dat is een smartelijke weg van hopen, bedelen, omkomen en verloren gaan. Zijn er nog van die bedelaars, die alles uit handen genomen zijn? Zijn er nog van die hellevaarders die hun laatste reisje moeten maken? Zijn er nog van die ter dood veroordeelden, die hun vonnis niet meer kunnen afkopen, noch kunnen ontlopen, maar God rechtvaardigen in het oordeel? Zijn er nog van die verloren zielen die schreeuwen en klagen: *"Geef mij Jezus of ik sterf, want buiten Jezus is geen leven, maar en eeuwig zielsverderf."* En dan, als God doortrekt, geeft die ziel de laatste adem in het werkverbond, de oude mens sterft en op hetzelfde ogenblik spreekt de Zone Gods zo'n dode levend: *"Ik leef en gij zult leven."* Onrustig is het hart, totdat het rust vindt in God, door onze Heere Jezus Christus. Hij is onze Vrede, onze Zaligheid, onze Koning. Wie is toch Deze, die een verse en levende Bloedweg geopend heeft tot de Vader? Het is Jezus, de Gegevene des Vaders, de Beminde des Vaders, het Afschijnsel van de heerlijkheid des Vaders, het Beeld des Vaders, de geliefde Zoon des Vaders.

Geliefden, kent u Hem? Kent Hij u?

U zegt: "Ja, ik ken Hem!"

Wat ik u vragen mag: HOE hebt u Hem dan leren kennen? Heeft Hij Zich aan u geopenbaard in de dood en het oordeel van uw bestaan? Heeft Hij Zich aan u verklaard toen alle hoop bij u was vergaan? Heeft Hij Zich aan u bekend gemaakt als uw Borg en Zaligmaker? Heeft Hij van vrede in uw hart gesproken en uw zonden vergeven door Zijn bloed? Kan van u in geestelijk opzicht gezegd worden, hetgeen de vader tot zijn verloren zoon sprak: *"Want deze mijn zoon was dood en is wederlevend geworden. Hij was verloren en is gevonden!"* Kunt u daarvan getuigenis afleggen? Kunt u getuigen dat Jezus leeft voor u en dat Jezus leeft in u? Weet u waar uw schuld gebleven is? Weet u van een verzoend God en Vader in Christus door de weg van het recht? Weet u van de overgang van de dood in het leven door de opwekking des Zoons? Weet u uit welke grote nood en dood u verlost bent geworden in Christus? Kent u het zoete getuigenis van de Heilige Geest Die met uw geest getuigt dat gij een kind van God zijt?

Als u op alle vragen 'ja' kunt zeggen in tegenwoordigheid Gods, dan bent u een vriend van de Bruidegom, ja, de Bruid van Christus zelf.

Zwakgelovigen! Dat geldt ook voor u! Als u op deze vragen op dit

moment niet volmondig 'ja' durft te zeggen, vanwege de helse bestrijdingen, de verharding des harten, het gevoel van verlating, de binnenpraters en de zonden die u zo lichtelijk omringen, dan moet u niet aan Gods genade vertwijfelen, noch in de zonden blijven liggen, maar u aan Christus houden, Die u uit de dood opwekte op Zijn spreken. Uw God zal naar Zijn rijkdom vervullen al uw nooddrift, in heerlijkheid, door Christus Jezus (Filip. 4:19).

"En van hen werden gezien verdeelde tongen als van vuur, en het zat op een iegelijk van hen. En zij werden allen vervuld met den Heiligen Geest, en begonnen te spreken met andere talen, zoals de Geest hun gaf uit te spreken."

Met de uitstorting van de Heilige Geest is de spraakverwarring omtrent de torenbouw van Babel opgeheven, tenminste wat de apostolische tijd betreft. De verdeelde tongen als van vuur was een teken daarvan. De apostelen begonnen in andere talen te spreken. Dat was beslist geen tongentaal zoals de huidige pinksterbeweging die claimt. De apostelen spraken niet in een onverstaanbare tongentaal, maar in *vreemde* talen, die de aanwezige buitenlanders -ieder in hun eigen taal- verstaan konden. Ik geloof absoluut niet in tongentaal. Gods Woord leert dat nergens. Mensen die wel daarin 'gelooven' zijn geestesziek, en die het praktiseren zijn zwanger van de duivel.

De spraakverwarring werd met de uitstorting van de Heilige Geest een ogenblik opgeheven, omdat Pinksteren ook de heidenzending inluidt. De zaligheid was wel uit de Joden, maar met de uitstorting van de Heilige Geest moest ook de heidenen het Evangelie verkondigd worden. Let wel, het talloze spraakverschil werd niet opgeheven. Met Pinksteren zijn de diversiteit van de talen niet weggenomen, nee, de spraakverwarring werd een ogenblik opgeheven. De apostelen konden elke buitenlander te woord staan in hun eigen taal. Zij verkondigden de grote werken Gods in allerlei talen. Die Parthers, Meders, Elamieten, de inwoners zijn van Mesopotamië, Judea, Cappadocië, Pontus en Azië, konden elkaar niet verstaan, maar zij hoorden wel de grote werken Gods in hun eigen taal verkondigen.

Dat is wat geweest, geliefden. Niemand had een tolk nodig, want de apostelen spraken alle toenmalige wereldtalen. En al die mensen hoorden allemaal dezelfde boodschap, dezelfde leer, hetzelfde geloof, dezelfde doop en dezelfde God. Ze hadden geen "Drie Formulieren van Enigheid", en toch was er geen verwarring, integendeel, ze waren

eendrachtelijk, eensgeestes, eensgezind, een van hart en een van gevoel, want waar de Geest des Heeren is, daar is de ware vrijheid in Christus (2 Kor. 3:17).

Tegenwoordig poogt de huidige geestelijkheid met politieke preken de boel bij elkaar te houden. *"Geloof jij het van mij, dan geloof ik het van jou"*, is de heersende zandgrondregel over de gehele linie van de "gereformeerde gezindte". De eenheid die de huidige geestelijkheid voorstaat, is volledig gebaseerd op genoemde regel des doods. De rechte tucht is WEG, ook bij velen onder Gods volk. En als de tucht weg is, is ook de Heilige Geest niet meer in de prediking, hoe "rechtzinnig bevindelijk" men de zaken ook voorstelt. De apostelen spraken en preekten zoals de Heilige Geest hen gaf te preken. Op de zin en mening van de Heilige Geest wordt in onze dagen een vreselijk aanslag gepleegd. Eigen meningen doen de ronde en men denkt alles over de leer des heils te weten, waarover zij lustig redeneren, met tal van oudvaders bij de hand, zonder dat God dezulken ooit door recht vrijgesproken en tot Zijn kinderen aangenomen heeft.

Ananias en Saffira bezetten -generaal gezien- de huidige kerkenraadsbanken en men liegt alles aan elkaar. Mijn vrouw zei onlangs nog: "Het wordt met het uur erger dat de duivel vat krijgt op Gods kinderen." Je moet werkelijk onder het kruis verkeren om dit te zien. Velen van Gods volk wandelen niet meer met Christus, maar zijn betoverd tot op hun botten. Hieraan is ook de prediking debet, nee, ik moet het nog anders zeggen: hieraan zijn de predikers debet. Men stapt met zevenmijlslaarzen over de bannen heen en de tucht wordt niet meer toegepast. Het lijkt wel alsof God veranderd is in onze dagen, maar mensen, zonde blijft zonde en God ziet NOOIT de zonde door de vingers, ook niet bij Zijn volk. Dwalingen worden evenwel massaal getolereerd. Ds. Heemskerk beweert met een stalen gezicht dat de scheuring HHK-Huizen de eerste HHK-scheuring betreft, terwijl HHK-Hardegarijp al veel eerder gescheurd is en haar ketterse voorganger als een huurling de kudde verlaten heeft.

Goed, de HHK gaat uiteindelijk ter ziele, want een huis dat tegen zichzelf verdeeld is, zal niet bestaan. Het is allemaal mensenwerk, een kermiskerk, Ikaboth. Dat was in de eerste christengemeente TOTAAL anders. Het volk durfde de vergadering der gemeente Gods zelfs niet te naderen, vanwege de heiligheid en de majesteit van de tegenwoordigheid des Heeren. En nu danst men om het vaandel van hersteld hervormd, dat in wezen zo verdeeld is als de beenderen aan het graf. Dacht u dat de wereld nog enig respect heeft voor een kerk die zich

als een lafaard en huurling gedraagt omtrent de kroonrechten van Christus? En dan nog beweren dat men dat niet weet? Mensen, je voorgewende onkunde zal God dubbel in rekening brengen, want Gods Woord spreekt boekdelen, klaar en duidelijk, dat je nooit God en de mammon tegelijk kunt dienen.

God en de mammon dien je ook als je je oor te luisteren legt bij een PKN-predikant, wie het ook is. Al die PKN-predikanten/voorgangers hebben de Belijdenis der Kerk geofferd op het altaar van de antichrist en een knieval voor de duivel gemaakt. Je kunt in der eeuwigheid niet een hervormde kapel binnen de muren van de Antichrist voor God verantwoorden. Ook de HHK met haar papieren belijdenis zal het oordeel dragen, hoewel ik nog respect heb voor sommige HHK-predikanten. Hoogmoed komt echter voor de val, omdat het voortkomt uit de val. Die Vinkeveense drijfzandtoren was er slechts een voorbode van. De huidige algehele spraakverwarring op het kerkelijk erf EN onder Gods volk is hiervan een tastbaar bewijs. Men weigert de (leer)tucht aan te nemen, de bannen te verdelen, het vrome vlees te verdoemen. De rijke jongelingen worden niet meer bedroefd om de "harde woorden" van Christus, maar in hun waan gestijfd en mogen zelfs aan het H.A. deelnemen.....

Er zal evenwel nog een overblijfsel behouden worden, naar de verkiezing van Gods genade. Een overblijfsel zal behouden worden in de ure der verzoeking die over de gehele wereld komen zal. God zal de mond der leugensprekers verdoen met het zwaard Zijns monds, ook van degenen die de waarheid halveren en verdraaien. We leven in een tijd waarin duidelijk merkbaar is dat de profetie over de Antichrist (2 Thess. 2) de laatste fase van zijn vervulling bijna bereikt heeft. In het kader van de nieuwe wereldorde zullen de kerken voorop lopen en het beest aanbidden. De geest uit de afgrond heeft reeds zijn duizenden verslagen in de meest rechtzinnige kringen. Sinds de oprichting van de PKN is er een geheel andere geest gaan waaien, een geest uit de afgrond. Velen denken totaal anders dan voorheen, zelfs onder degenen waarvan je in liefde geloofde dat men genade had. Als je alleen al de website van de HHK bekijkt, met name die van de HHJB, dan rijzen de haren je ten berge vanwege de goddeloosheid/onzedelijkheid, brood en spelen. Het begon al in Doornspijk. Daar preekte ds. Schaafsma toendertijd, vrij Schriftuurlijk, bevindelijk. Maar op Koninginnedag vielen de schellen van mijn ogen. Toen kon ineens alles er mee door. Waar God mij had uitgehaald, daar kon men vrij en frank aan meedoen. Het onderscheid tussen wereld en godsdienst was opeens verdwenen. De kerkmensen

dansten mee in de fanfareoptocht; de domineeskinderen reden verkleed en uitgedost mee op de versierde bolderswagens en de muziek- en drumband gaf de toon aan. Harskamp was al niet anders. Ik dacht toen dat zoiets alleen voorkwam in vrijzinnige gemeenten, zoals Bergambacht waar destijds ds. E.M. Bakker hervormd predikant was. Die man stond vooraan in de rij met zijn fototoestel om verklede en gesminkte kerkjeugd te kiekken. De onbekeerde en wereldse dorpsgemeenteleden spraken er schande van. Maar het is in de HHK-gemeenten net eender gesteld. Rechtzinnige preken en een links leven, met de HHJB-lijdens/predikers voorop. En ook op een GG-jeugddag wordt de jeugd opgekrikt en verleid door dezelfde geest, waarin de persoonlijke verzoening met God door de weg van het recht totaal ontbreekt.

Nou ja, het kleine kuddeke van Christus zal haar erfenis niet ontlopen. Al moet zij door duizend hellen heen, de Goede Herder gaat de Zijnen altijd met Zijn heillicht voor, ook als ze het niet zien en zelfs niet meer kunnen geloven, vanwege de helse bestrijdingen en het schrikkelijke ongeloof. Maar ik ben wel bevreesd dat er velen zullen zijn die zich tot de kudde van Christus gerekend hebben en die straks zullen vernemen uit de Mond der Waarheid: "Ik heb u nooit gekend, gaat weg van Mij gij werkers der ongerechtigheid in het eeuwige vuur dat de duivel en zijn engelen bereid is." Onder dat geslacht zullen ook vele "gereformeerd-bevindelijke" predikanten zijn, die als leidlieden der blinden ontmaskerd zullen worden, ja, als vervolgers van het levende Kind. Massa's avondmaalgangers, die God en de mammon gediend hebben, zullen dan voor de voeten van de Koning worden doodgeslagen en in de helse verdoemenis geworpen worden, waar weinig zal zijn en knersing der tanden.

O, geliefden, wat leven we in verleidelijke en vreselijke tijden. De zonden mogen geen zonden meer genoemd worden. De bestraffende man in de poort wordt van ALLEN gehaat. Christus wordt doorlopend gekruist in Zijn volk en de zonde tegen de Heilige Geest wordt openlijk bedreven door mensen die de eenheid in het vaandel hebben staan en die dat ook proclameren, maar nooit met en door de Goddelijke drie-eenheid verzoend zijn geworden in de weg van het recht in Christus.

"Verdeelde tongen als van vuur...."

Ja, als de Geest in ons woont, zijn we ook vurig van geest om de geesten te beproeven of zij uit God zijn. God werpt de Zijnen in het vuur van de beproeving, opdat zij als goud uitkomen. De gedachte dat God Zijn volk

vleesstrelend leidt, is een verzonnen fabel. Het liefelijke van God is verterend voor het vlees. Daarin moet Gods volk geoefend worden. We houden zo van het aangename, maar het is zo levensgevaarlijk. Als je het liefelijke van God opvat en uitlegt als een vleesstrelende liefde, dan ben je rijp voor een diepe val NA ontvangen genade. Het bijbelse 'begrip' over de liefde Gods is -generaal gesproken- totaal weg in onze dagen, om over de verwondering ervan nog maar niet te spreken. Ook het rechtsgevoel is weg uit de maatschappij, en is ook uit de kerken verdwenen, zelfs onder velen van Gods volk. Men houdt verrot vlees de handen boven het hoofd, om zelf het hoofd niet te verliezen. Men bouwt elkaar op in het kader van een goede relatie, maar Christus moet dat soort lauwe godsdienst wel uit Zijn mond spuwen. Gods Woord en Wet hebben alleenzeggenschap. Alle knie zal zich voor HEM buigen. Mensen, als je enig Godsbesef hebt gekregen, dan zal daarvan de vrucht zijn dat je voor God en de mensen je zonden gaat verviervoudigen in het kwadraat wat de belijdenis betreft en dan werp je al je goede bedoelingen als een stinkend kleed van eigengerechtigheid van je af. Ik heb een oud geoefend kind van God gekend -tante Lena- die dikwijls tot overtuigde zielen(!) zei: "Je hebt geen Godskennis, want anders zou je hier je zogenaamde ellende niet meer kunnen bespreken." En tot een over-het-paard-getild GG-studentje zei ze eens: "Jochie, ga jij maar terug naar je moeder, want je weet niet eens wie God is."

Nu neemt men rijp en groen op sleeptouw, omdat men vruchten op de plank wil creëren. Naomi was net als tante Lena, toen ze tegen Ruth en Orpa zei: "Koop maar een grote televisie en ga maar terug naar je afgoden." Ja, dat was nog eens een bijbelse zendeling. Als ik een kind van God mis, dan is het tante Lena wel, hoewel ik haar de zaligheid zeker niet misgun. Maar dezulken zijn wel een verlies voor de Kerke Gods op aarde. Ze was ook lastdraagster en kon soms bij God vandaan vertellen in welke strijd ik verkeerde. Ze was een medestrijdster in het geloof, maar voor verrot vroom vlees had ze een vlijmscherp mesje, ook als het dominees betrof. Een mens met waarachtige zelfkennis. "Wij bedoelen God niet, God bedoelt Zichzelf." Een andere keer: "God gaat niet met ons mee, wij moeten met God mee." Haar woorden waren zaken en dikwijls met zout besprengd. We kwamen er ELKE week en als we weggingen, zei ze dikwijls: "Niet te lang wegblijven, hoor."

Daar hadden we gemeenschap der heiligen. Ze was de enige die in mijn roeping kijken kon. "Jongen, ze zullen je wel haten om je schrijven, want de duivel is vergramd op je."

Och, we gaan tante Lena niet verheerlijken, want ze was ook vleselijk,

verkocht onder de zonde, maar dat was juist haar last en daarom was ze zo geestelijk, want haar roem lag alleen en uitsluitend in God, Die zij nu eeuwig mag prijzen en verheerlijken in Christus. Waar zijn ze, die gekenden des Heeren? Waar zijn ze, die het kostelijke van het snode kunnen onderscheiden? Waar zijn ze, die hun mond niet kunnen houden als het de ere Gods en de kroonrechten van Christus betreft? Vandaag kan men kan massaal in het leven blijven met een beetje rechtzinnigheid, zonder dat men er een cent minder om lijdt.

Men heeft de ergernis van het kruis verwisseld met "lief zijn voor elkaar", want zeggen er velen: "Je bent ook niet beter." Zulk soort praat is een slag in het aangezicht van Christus. De trouw is weg, ook onder Gods volk. Maar mensen, als je de Heere in der waarheid vreest, ga je er wenende overheen, hoor, omdat je de eer van mensen liever hebt dan Gods eer. Dan ga je bitterlijk wenen over je vleselijke strijd tegen de stemmen des roepende in de woestijn die er alles glad afsnijden wat Christus niet is. Johannes de Doper was alleen in de woestijn, want ze hadden die man op het curatorium in Jeruzalem als een twist- en een krakeel-maker verworpen. Ja, zo oefent de Heere Zijn strijders aan het front. En daar schieten ze met scherp doch in eenvoudigheid de pijlen Gods in het hart van 's Konings vijanden. Die strijders zijn verzoende zielen die nooit meer bekeerd kunnen worden en ook nooit meer bekeerd hoeven worden, omdat ze Christus tot hun Beking overgehouden hebben. Nou, ik kom ze niet veel tegen. Men heeft altijd nog wel iets overeind te houden buiten het Woord om. Niet uit onkunde, niet uit zwakheid, want daarmee zou Christus nog medelijden hebben, maar uit verwaande hoogmoed. Hoogmoed komt voor de val, al waan je je ook duizend keer bekeerd. De waarheid van het Evangelie zal zegenvieren zoals het geschreven Woord ons leert en de Geest het ons komt te betuigen. En als je denkt een roeping te hebben, dan wil ik je een beetje ontmoedigen. Je zult eerst de kosten moeten overrekenen, door de strik van je eigen bekering gezakt zijn, en van en door Christus geoefend zijn in de krijg, want dan zal je ook overwinnen in het einde, omdat de strijd Godes is. Aangaande Gad, *"de schutters hebben hem wel bitterheid aangedaan, en beschoten, en hem gehaat; maar zijn boog is in stijvigheid gebleven, en de armen zijner handen zijn gesterkt geworden, door de handen van den Machtige Jakobs; daarvan is hij een herder, een steen Israëls"*, Gen. 49:23-24. Amen, ja, amen, ja, kom Heere Jezus!

Amen.

23. Maak u op, word verlicht...

Voorzang: Psalm 27:1 en 2

Schriftlezing: Jesaja 60

Gemeente, de tekst van onze overdenking kunt u vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte, in Jesaja 60, daarvan het 1^e vers. ***"Maak u op, word verlicht, want uw licht komt en de heerlijkheid des HEEREN gaat over u op."***

In afhankelijkheid des Heeren wensen wij u te bepalen bij:

1. De volheid der heidenen
2. De bekering der Joden
3. De heilstijd die aanstaande is

Geliefden, we leven in het laatste der dagen en de voetstappen van Christus worden reeds bekend. Zijn wederkomst is aanstaande en zeer nabij, want Hij heeft gezegd: *"Zie, Ik kom haastelijk."*

Doch voordat Christus wederkomt op de wolken des hemels, zullen de oud- en nieuwtestamentische profetieën in vervulling gaan en dat geldt ook voor ons eerste punt, namelijk de volheid der heidenen.

De oude Simeon heeft het geprofeteerd dat als de volheid der heidenen ingegaan zal zijn, alsdan zal geheel Israël zalig worden. Dat laatste ziet op de massale bekering der Joden, zoals voorzegt in Romeinen 11.

Als het volk der Joden tot bekering gekomen zal zijn, zal er nog een heerlijke heilstijd aanbreken over de ganse aarde, zoals we tevoren niet gekend hebben. Maar er zal ook een grote geestelijke duisternis aan deze heilstijd vooraf gaan, want daarvan spreekt Jesaja 60 duidelijk. Duisternis zal de aarde bedekken en donkerheid de volken.

O, geliefden, die duisternis die aanstaande is, daarbij zal de Egyptische duisternis slechts een schaduw wezen. En de donkerheid waarvan de profeet van de oude dag melding maakt, zal zo afgrijselijk wezen, dat de Heere de dagen verkorten zal om der uitverkorenen wil.

Maar midden in die ontzaggelijke duisternis, midden in de chaos van duivelse machten en krachten zal het Licht doorbreken.

Onze tekst van overdenking spreekt Jesaja, de profeet van de oude dag, ook wel de evangelist van het Oude Testament genoemd, zeer heerlijke dingen tot degenen die in duisternis gezeten zijn. Hij getuigt ervan in

Jesaja 9 vers 1: *"Het volk, dat in duisternis wandelt, zal een groot Licht zien; degenen, die wonen in het land van de schaduw des doods, over dezelve zal een Licht schijnen."*

Enerzijds wordt hier het volk der Joden in ballingschap bedoeld, waarvan een deel de harpen aan de wilgen had gehangen en zij treurden en weenden aan de rivieren van Babel, als zij gedachten aan Sion (Ps. 137:1-2).

Voor dat deel was de belofte van Jesaja 60:1 als een beker koud water voor een dorstige ziel.

Voor dat oudtestamentische overblijfsel naar de verkiezing der genade geldt: *"Deze allen zijn in het geloof gestorven, de beloften niet verkregen hebbende, maar hebben dezelve van verre gezien, en geloofd, en omhelsd, en hebben beleden, dat zij gasten en vreemdelingen op de aarde waren", Hebr. 11:13.*

Jesaja 60:1 is echter ook van toepassing op het volk der Joden die tot op de huidige dag het deksel op hun hart hebben en Christus niet erkennen als hun opgestane Heere en Zaligmaker.

Christus is gekomen tot het Zijne, maar de Zijnen hebben Hem niet aangenomen, maar verworpen.

De Joden wandelen nog steeds in het kunstlicht van het judaïsme, maar op Gods tijd -als alles en iedereen zich tegen Israël zal keren, en die tijd is nabij, zullen de Joden gewaar worden dat hun licht enkel duisternis is, namelijk als hét Licht hun tot heerlijkheid worde, volgens de profetie van Simeon.

De profetie van de oude Simeon omtrent de bekering van het volk der Joden wacht nog op vervulling: *"Een Licht tot verlichting der heidenen én tot heerlijkheid van Uw volk Israël", Luk. 2:32.*

Door de val der Joden is de zaligheid der heidenen geworden om hen tot jaloersheid te verwekken (Rom. 11:11).

De volgorde is aldus: *"Totdat de volheid der heidenen zal ingegaan zijn. En alzo zal geheel Israël zalig worden", Rom. 11:25-26.*

Anderzijds slaat Jesaja 60:1 ook op al degenen die toegebracht zullen worden uit de hegen en stegen der wereld, omdat niet de genodigden, maar de kreupelen en verminkten zullen ingaan in de bruiloft des Lams. *"Opdat vervuld zou worden, hetgeen gesproken is door Jesaja, den profeet, zeggende: Het land Zebulon en het land Nafthali aan den weg der zee over de Jordaan, Galilea der volken; het volk, dat in duisternis zat, heeft een groot Licht gezien; en degenen, die zaten in het land en de schaduw des*

doods, denzelven is een Licht opgegaan", Matth. 4:14-16.

Het gebied van Zebulon en Nafthali waren landstreken die van de zee tot aan de Jordaan strekten en grensden aan de zee van Tiberias.

De stam van Zebulon en die van Nafthali zijn typen van het Galilea der volken. Een heidens onkundig volk, de schare die de Wet niet weet, het verachte, het onedele, hetgeen niets is. Een volk niet in tel bij de rechtzinnige dogmatici en het reformatorische intellectualisme; niet in tel bij de priesters en de Levieten van de huidige eeuw der verlichting die in het geestelijke centrum van het naamchristendom doceren.

Er is echter niets nieuws onder de zon.

Terwijl de kerkvergaderingen het besluit genomen hebben om de fundamente van de planting Gods te verwoesten, zal Christus Zijn Banier opheffen in de harten van degenen die wonen in de landpalen van Zebulon en Nafthali, landpalen die grenzen aan de delen van Tyrus en Sidon, het Galilea der volken.

Als vader Jakob op zijn sterfbed ligt en de zegeningen over zijn kinderen uitspreekt, zegt hij aangaande Zebulon: *"Zebulon zal aan de haven der zeeën wonen, en hij zal aan de haven der schepen wezen; en zijn zijde zal zijn naar Sidon", Gen. 49:13.*

Dus de Zebulonieten woonden dus tussen de scheepsliden en havenarbeiders. Dat zijn mensen die het niet zo nauw nemen met de zonden. De havens zijn doorgaans plaatsen van hoererij, zwart geld en drugs en ik kan het weten want ik heb zeven jaar in de havens gewerkt, maar ik had er tien keer meer opening om de mensen het Evangelie bekend te maken dan in de huidige kerken.

Waarom laat God Zebulon in zulke duistere plaatsen wonen? Om Zebulon te verlichten met de heerlijkheid van Christus om het Evangelie van vrije genade onder de hoeren en tollenaars te prediken en onder hen genade te verheerlijken. *"En de heidenen zullen tot uw licht gaan, Zebulon, en koningen tot de glans, die u is opgegaan", Jes. 60:3.*

Zebulon wordt als tarwegraan gezaaid in de heidenwereld van Tyrus en Sidon.

Christus zegt immers: *"Indien het tarwegraan in de aarde niet valt, en sterft, zo blijft hetzelve alleen; maar indien het sterft, zo brengt het veel vrucht voort", Joh. 12:24.*

Christus stelt Zijn volk vruchtbaar overeenkomstig haar naam. Zebulon betekent namelijk 'bijwoner'.

Zebulon was een vreemdeling, een bijwoner, in een vreemd land. Het land zijner vreemdelingschappen was in de delen van Tyrus en Sidon.

Tot op de huidige dag woont de stam van Zebulon op vijandelijk

grondgebied, maar Zebulon zal er vruchtbaar zijn, want er staat: *"Zijn zijde zal zijn naar Sidon", Gen. 49:13c.*

De Zebulonieten zijn tot bekering gekomen, omdat de voetstappen van Christus er staan.

Christus ging naar de delen van Tyrus en Sidon om een heidense vrouw tot Zijn zendeling te maken. Op haar getuigenis zijn de Zebulonieten uitgegaan in de heggen en stegen van de delen van Tyrus en Sidon om de rijkdom van Christus te verkondigen aan hoeren en tollenaars.

Mozes profeteerde ervan: *"Verheug u, Zebulon! over uw uittocht", Deut. 33:18.*

Zebulon mag zich verheugen over de geestelijke vrucht, die hij op zijn prediking zal ontvangen. *"Zij zullen de volken tot den berg roepen; daar zullen zij offeranden der gerechtigheid offeren; want zij zullen den overvloed der zeeën zuigen, en de bedekte verborgen dingen des zands", Deut. 33:19.*

Uit de zijde van Christus vloeide bloed en water. Niet het water alleen, nee, bloed én water. Johannes getuigt ervan in 1 Johannes 5:6: *"Deze is het, Die gekomen is door water en bloed, namelijk Jezus, de Christus; niet door het water alleen, maar door het water en het bloed. En de Geest is het, Die getuigt, dat de Geest de waarheid is."*

Het betekent ook dat de heiligmaking van Gods volk volkomen gereinigd is door het bloed van Christus. De zijde van Christus zal zijn naar het heidense Sidon, naar de zeehavens, opdat de woorden van Christus vervuld worden: *"Voorwaar, Ik zeg u, dat de tollenaars en de hoeren u voorgaan in het Koninkrijk Gods", Matth. 21:31.*

De volken zullen komen tot de berg Sion, tot de berg Zijner heiligheid. Daar zullen zij offeranden der gerechtigheid offeren. Want die Hij geroepen heeft, heeft Hij ook gerechtvaardigd.

Hij zal hen vervolgens tot herders verwekken en hun bediening heerlijk maken. *"Gijlieden zult priesters des HEEREN heten, men zal u dienaren onzes Gods noemen; gij zult het vermogen der heidenen eten, en in hun heerlijkheid zult gij u roemen", Jes. 61:6.*

Over Nafthali zegt vader Jakob: *"Nafthali is een losgelaten hinde; hij geeft schone woorden", Gen. 49:21.*

Nafthali was een zoon van Bilha, de dienstmaagd van Rachel. Wij zouden zeggen: een onecht kind. Rachel noemt hem: "mijn worsteling".

Dat mens wedijverde met Lea om de kinderezegen en ze is er ruimschoots in verhoord geworden.

Tegenwoordig zetten ze Rachel bij de verworpenen, maar degenen die dat doen, weten nergens van. Rachel was een waar gelovige vrouw. Weet

u waarom ze tegen Jakob zei: "Geef mij kinderen, of ik ben dood?" Omdat ze Christus wilde baren, Die het Leven is, ook voor Rachel. Toen baarde Bilha Nafthali op de schoot van Rachel.

Weet u wat Mozes van Nafthali gezegd heeft? *"O Nafthali! wees verzadigd van de goedgunstigheid, en vol van de zegen des HEEREN; bezit erfelijk het westen en het zuiden", Deut. 33:23.*

Deze woorden komen geheel overeen met de belofte van Jesaja 60:1. *"O, Nafthali: maak u op, word verlicht, wees verzadigd van de goedgunstigheid en vol van de zegen des HEEREN."*

De stam van Nafthali was een gezegende stam, omdat zij deelden in Gods gunst en gemeenschap. We zeiden het al dat het land van Nafthali en Zebulon gezegend is geworden, vanwege de voetstappen van Christus. *"En Nazareth verlaten hebbende, is komen wonen te Kapernaüm, gelegen aan de zee, in de landpale van Zebulon en Nafthali", Matth. 4:13.*

In Nazareth werd Christus veracht en verworpen, want een profeet heeft in zijn eigen land geen eer en naam.

De erfenis viel Nafthali te beurt: "Bezit erfelijk het westen en het zuiden." In Christus heeft Gods volk een erfrecht. Niet omdat zij geloven, maar omdat zij kinderen zijn. *"En indien wij kinderen zijn, zo zijn wij ook erfgenamen, erfgenamen van God, en mede-erfgenamen van Christus", Rom. 8:17.*

"Nafthali is een losgelaten hinde."

De Kanttekenaren zeggen dat Nafthali wakker was in oorlogsdaden. Hij was als een losgelaten hinde op het oorlogsveld. Zebulon en Nafthali waren helden in de krijg, net als Gad. Gad woonde in het Overjordaanse en was gedurig in oorlog met de Hagarenen. En van Gad heeft vader Jakob gezegd: "Aangaande Gad, een bende zal hem aanvallen, maar hij zal hen aanvallen in het einde."

Bij Gad werd alles beslist in het einde. Ja, dat is zalig worden, want als Christus je Begin is, is Hij ook je Einde en dat gold ook voor Gad. Het Einde verklaart het begin en als het begin niet uit God is, dan eindigt alles in de dood. Maar Gad was een strijdbare held, eenzaam, van broeders verlaten en onteerd, maar Gad was gezegend met de gunst van God en zijn begin was uit God en daarom overwon hij in het einde, toen al de vijanden van Gad juichten: nu gaat Gad het verliezen, maar juist toen overwon hij door het Einde dat ook zijn Begin was en dat is Christus.

Nafthali was een losgelaten hinde, dapper, onverzaagd in de strijd, net

als Zebulon en Gad.

Als de richter Barak optrekt tegen het leger van Sisera, versmaadden Zebulon en Nafthali hun zielen ter dood, op de hoogten des velds (Richt. 5:18).

In geval van oorlog waagden zij hun leven om Israël te verlossen. Dat zijn de ware zendelingen, die hun leven over hebben voor de dienst van God.

Zebulon en Nafthali waren dus geen huurlingen die bij het minste onraad hun kudde verlieten. Nafthali was een losgelaten hinde. Hij was een vrijgelatene des Heeren.

Staande in de vrijheid der kinderen Gods en aangedaan met de wapenrusting Gods, sprak hij schone woorden. Dat ziet op de prediking van het Evangelie.

Van Zebulon en Nafthali kan gezegd worden: *"Hoe liefelijk zijn op de bergen de voeten desgenen, die het goede boodschap, die den vrede doet horen; desgenen, die goede boodschap brengt van het goede, die heil doet horen; desgenen, die tot Sion zegt: Uw God is Koning", Jes. 52:7.*

In de landpalen van Zebulon en Nafthali zal God heerlijke dingen doen door middel van de prediking van het Evangelie. De kerken vechten om het materiële been, maar de hoeren en tollenaars in de zeehavens van Rotterdam en Amsterdam zullen met de geestelijke buit naar huis gaan. Het lijkt er echter nog niet op. Amsterdam, waar de straten zondags eertijds zwart zagen van het kerkvolk, is het Sodom en Gomorra van het Westen geworden. Amsterdam is berucht om zijn homoparades en schreeuwt om de oordelen. Onze regering juicht het toe en de kerken zwijgen als het graf.

Ja, het Refodom tolereert het en boekt de ene vakantie na de andere. Maar God komt ten gerichte en dan zal duisternis de aarde bedekken en donkerheid de volken (Jes. 60:2).

Mensen, Nederland gaat ten gronde door de Eli-geesten op de refo-kansels en in de kerkenraadsbanken.

Ons land, dat eens als christelijke natie de wereld tot voorbeeld was, is geworden tot een steenhoop, een woning der draken.

Gods beloften zien echter niet op de omstandigheden, want de omstandigheden zijn er dikwijls mee in strijd. Als God aan Zijn verbond gaat gedenken, maakt het oordeel plaats voor de zegeningen des verbonds.

Dat is persoonlijk zo en ook nationaal. *"Maar het land, dat beangstigd was, zal niet gans verduisterd worden; gelijk als Hij het in den eersten tijd verachtelijk gemaakt heeft, naar het land van Zebulon aan, en naar het*

land van Nafthali aan, also heeft Hij het in het laatste heerlijk gemaakt, naar den weg zeewaarts aan gelegen over de Jordaan, aan Galilea der heidenen", Jes. 8:23.

De vervulling van deze profetie zal God waarmaken. Of Nederland in deze belofte zal delen, staat te bezien; in ieder geval geldt het voor het volk der Joden.

Echter, in de voorafsprak hebt u gezien dat dit lot, wat u kunt vinden in Jesaja 60:1, ook de heidenen is beschoren, namelijk: *"Maak u op, word verlicht, want uw Licht komt, en de heerlijkheid des HEEREN gaat over u op", Jes. 60:1.*

Jesaja profeteert ons het Evangelie van vrije genade. *"Maak u op, word verlicht..."*

God vraagt echt niet aan een zondaar of hij zalig wil worden. Christus heeft immers alle macht in hemel en op aarde. Christus is geen bedelaar, maar Bevelhebber. Hij schenkt de zaligheid om niet, aan een goddeloos mens, verduisterd zijnde in het verstand. Daarom staat het er ook stellenderwijs: *"...wórd verlicht, want uw Licht kómt."*

God haalt Zijn volk uit de vier windstreken der aarde om tot Zijn Licht te komen.

Christus komt altijd op een plaats waar de duisternis heerst om de eer van Zijn Vader te verhogen, zondaren zalig te maken en de werken van satan te verbreken. Dat doet Hij door middel van de prediking van het Evangelie.

"Maak u op..."

Die boodschap is gericht tot het volk der Joden én de christelijke kerk. Dat zou je toch ook niet zeggen?

De Joden en de christelijke kerk zijn bijkans op één hoop te gooien, want de leidslieden van beide partijen buigen als lakeien voor de paus.

Het gewone kerkvolk wordt verdoofd met de opium van Rome. Duizenden arme zielen worden betoverd met een Evangelie van beneden naar boven.

Ik zal u zeggen dat er geen mens van nature zalig wil worden zoals God zondaren zaligt maakt. Dat er een volk zalig wordt is enkel omdat God het wil. De hand des Heeren is daarom niet verkort, dat Hij niet zou kunnen verlossen.

Bij de Heere is veel verlossing, veel vergeving, altijd bij Hem geweest. Bij Christus ben je altijd welkom, ook al heb je het tienduizend keer verzondigd. Genade is op Zijn lippen uitgestort.

Vrije genade is overvloedige genade en er is ruimschoots genoeg voor de

grootste der zondaren. Gods volk heeft er nog geen nagelschrap aan gedaan, nee, alleen maar tegengewerkt. Maar Gods ware volk is werkelijk heel dun geworden in onze dagen. De kerken zijn betoverd tot op het bot, inclusief de ambtsdragers. Men preekt genade, maar het gros predikers weet er zelf niets van.

Onlangs preekte er nog zo'n goochelaar in een zeker dorp, een bloedeigen achterneef van Abraham Kuyper, hij preekte een onbewuste wedergeboorte die alleen uit de kenmerken is op te maken. Ja, dat doet het erg goed bij de kerkelijke massa. Men is het, maar men weet het niet. "Geloof jij het van mij, dan geloof ik het van jouw."

En als je die mensen hoort, dan hebben ze toch zo'n band met elkaar. Ik vraag me toch wel eens af wat voor banden die mensen bedoelen. Fietsbanden of autobanden? Ik denk van leuke banden. Ja, ik spot ermee, omdat het bespottelijk is.

Ach, ik ga er niet boven staan, maar ik zeg wel dat het een vervloekte godsdienst is. Het is vrije genade dat de Heere mij eruit gehaald heeft.

Geliefden, ik bid u van Christus' wege: "Laat u met God verzoenen!"

We hebben slechts één ziel te verliezen. God wil gaarne de zonden vergeven, alleen niet in de weg die wij verkiezen. Tegenover de genade staat de zonde en niet alleen de zonde van bedrijf, want dat we zonden doen, dat zullen we wel beamen, maar er is een volk dat gedurig inleeft enkel zonde te zijn.

Een godsdienstig mens probeert God gunstig te stemmen door het steeds beter te doen. Je gaat van de kroeg naar de zangvereniging Sursum Corda en dan denk je dat God wel blij mag zijn dat er nog zulke mensen zijn.

Ja, je zou er ontroerd van worden, maar het is je reinste bedrog, hoor mensen.

Asaf dacht aanvankelijk ook dat hij als een opperzangmeester voor God kon bestaan, maar hij is er gelukkig achter gekomen dat hij met al zijn toonaangevend onderwijs niet verder kwam dan een groot beest.

Aanvankelijk bromde hij gelijk de beren (Jes. 59:11), omdat zijn bestraffing er iedere morgen was. Asaf was zo nijdig op der goddelozen voorspoed, dat hij van ergernis bijna in de hel gegleden was. Totdat! Totdat God er aan te pas kwam bij Asaf, en hij op hun einde mocht merken, ja, en toen Asaf mocht blikken in Gods heiligdom, bleef er een groot beest over, want toen zag hij Christus staan in zijn plaats.

Zelfs Heman, een kind van God, is zijn hele leven doorgaans doodbrakende geweest. Dat kwam omdat die man meer zijn blik naar binnen dan naar boven had.

Ja, je moet maar een klap in je nek gehad hebben, dan kijk je niet meer zoveel naar boven, behalve als God het kinnebakken weer eens omhoog heft. "Gij heft mij 't hoofd omhoog en doet m' Uw gunst aanschouwen."

Daar had Heman ook kennis aan. Het was voor die man ook zo'n eeuwig wonder dat er een Verlosser tot Sion gekomen was.

Maar ja, er staat nóg wat en dat maakte nu net de bestrijding bij Heman uit: 'namelijk voor degenen die zich bekeren van de overtreding' (Jes. 59:20).

Daar moest die man en al Gods ware volk nog aan beginnen, want dat beest van binnen wordt steeds groter en soms lijkt het dat het vlees de overhand heeft.

Van de leus: "Minder zonde doen en groter zondaar worden", daar heeft Gods ware volk geen verstand van, nee, want het is dikwijls andersom. Niet in antinomianse zin, maar Gods volk voelt zich dikwijls net zo 'heilig' als het paard van de groetenboer, namelijk vleselijk verrot, verkocht onder de zonde.

Wel verandering, maar geen verbetering. Nee, dat beest van binnen wordt groter en er is een volk dat soms uitzielt naar het einde van dit vleselijke, ondermaanse bestaan.

Gods kind valt zichzelf toch zo bitter tegen en dat wordt echt niet beter.

Weet u waar Gods volk achterkomt? Dat zij Jesaja 49:14 moet omdraaien: *"Doch Sion zegt: De HEERE heeft mij verlaten, en de HEERE heeft mij vergeten."*

Niet de Heere Sion, maar wij verlaten de Heere, ja, dagen zonder getal.

Ja, de dagen der duisternis zullen velen zijn, maar de Heere is enkel Licht. Het behoort tot de enige troost dat Gods volk zichzelf niet hoeft te helpen, want daartoe is ze ganselijk onbekwaam, dat weet ze bij ondervinding.

Ze leven en sterven op kosten van en voor de verantwoordelijkheid Christus. Doorgaans weten Gods keurlingen niet te gaan noch te staan.

Gelukkig hebben dezulken een Goede Herder Die de Zijnen feilloos leidt op wegen die ze niet geweten hebben, nee, want als we de weg vooruit zouden weten, zouden we bedanken voor de dienst, net als Jona.

Maar de wegen des Heeren zijn toch de beste wegen. God brengt Zijn volk in de vernedering, dikwijls in de duisternis en niet in het licht.

Maar in de duisternis wordt meer geleerd dan in het licht. En als dan de vijanden loeien, dan is er schrik van rondom.

Een oud kind van God zei eens tegen mij: "Jongen, je vijanden zijn net zo nuttig als je vrienden."

Ja, dat mens wist er wat van. Bovendien moet je het van je vrienden ook

niet hebben, want als je een onbegrepen weg gaat, vallen de meesten af als een blad.

Daarom spreekt God tegen Zijn volk dat in duisternis wandelt: *"Maak u op, wórdt verlicht, want uw Licht kómt, en de heerlijkheid des HEEREN gaat over u op", Jes. 60:1.*

Ja, Gods volk gaat het Licht op te middernacht. De herders uit Efratha's velden wisten ervan.

Te middernacht schijnt het licht vanuit een geopende hemel op hen neer. En de engelen zongen het 'ere Gods' boven het graf van hun adamsbestaan.

Ja, en toen gingen ze met haast en vonden Maria en Jozef en het Kindeke, liggende in de kribbe.

Ja, en toen sloegen al die herders aan het evangeliseren, want die mensen liepen er van over, begrijpt u wel, namelijk van het Heil dat nooit vergaat.

Het zou best kunnen dat die herders behoorden tot de stam van Naftali, want God roept dikwijls Zijn getuigen uit de onderlaag van de samenleving. "Naftali geeft schone woorden."

Ja, dat Naftalivolk is een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom, een heilig volk, een verkregen volk; opdat gij zoudt verkondigen de deugden Desgenen, Die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht (1 Pet. 2:9).

Nu willen we nog een ogenblik stilstaan bij het vervolg van hoofdstuk 60, dat wij met de hulp des Heeren u wensen te verklaren. Bij de overdenking van dit hoofdstuk zullen we onder andere stilstaan bij drie soorten beesten:

- 1. De kemelen van Midian**
- 2. De schapen van Kedar**
- 3. De rammen van Nebajoth**

We hebben gezien dat het zestigste hoofdstuk van Jesaja begint met een belofte uit de schatkamer van het genadeverbond.

Aan die belofte gaat het een en ander vooraf, dat heb ik u aangetoond vanuit het 59e hoofdstuk.

God maakt altijd plaats voor het Evangelie van vrije genade door de bediening van de Wet.

De zonden moeten er tussenuit, die moeten absoluut verzoend worden wil het wel zijn tussen God en onze ziel.

Dat is Gods Eigen werk, want de mens laat alles liggen en stapt overal overheen.

De prediking van Wet en Evangelie moet daarom onderscheiden gepredikt worden.

Jesaja was daartoe verwaardigd geworden, ja, van God Zelf geroepen. Als de heiligheid des HEEREN aan zijn ziel wordt geopenbaard, roept hij het uit: *"Wee mij, want ik verga! dewijl ik een man van onreine lippen ben, en ik woon in het midden eens volks, dat onrein van lippen is; want mijn ogen hebben den Koning, den HEERE der heirscharen gezien", Jes. 6:5.*

De Heere kwam echter met een vurige kool van het altaar om zijn lippen aan te roeren en zijn zonden te verzoenen, alvorens Zijn knecht uit te zenden. Die man kon volstrekt niet preken zonder roeping en persoonlijke verzoening. Tegenwoordig kan men dat wel, bij hopen zelfs. Wat dat betreft is het de tijd dat het oordeel beginne van het huis Gods (1 Pet. 4:17). Voordat Jesaja tot het ambt werd geroepen, werd hij ontbloot tot zijn fundamenteën toe en vervolgens werden zijn zonden verzoend in het oordeel. Daarom kon die man ook zo kostelijk het Evangelie verkondigen door de bediening des Geestes voor degenen die in het oordeel verkeren en in duisternis wandelen.

In het 60e hoofdstuk worden wij bepaald bij een wereldwijde geestelijke opwekking, die niet alleen het volk der Joden betreft, maar ook de heidenen.

De prediking van het Evangelie zal uitgaan over de gehele wereld. De bekering der heidenen zal de Joden tot jaloersheid verwekken. In het vierde vers worden we er nadrukkelijk op gewezen om er toch op te letten wat God aan het doen is: *"Hef uw ogen rondom op en zie die allen zijn vergaderd, zij komen tot u."*

Kijk om u heen met geloofsogen en u aanschouw het werk Gods in het toebrengen van de Zijnen. De heidenen zullen komen tot de Wens (Christus) aller heidenen (Hag. 2:8). Geroepen en gezonden predikers hoeven echt niet moedeloos te zijn dat hun bediening vruchteloos zal blijven.

De toepassing van het heil ligt immers in de handen van de Middelaar. Ze komen aan door 't Goddelijk licht geleid, om het nakroost dat de Heer' wordt toebeïd, te melden 't Heil van Zijn gerechtigheid en grote daden. *"Uw zonen zullen van verre komen en uw dochters zullen aan uw zijde gevoedsterd worden", vs. 4b.*

God zal Zijn volk weer doen wonen naar Zijn raad, naar Zijn belofte. God zal Zijn hand opheffen tot de heidenen en tot de volken zal Hij Zijn Banier opsteken. Dan zullen er velen toegebracht worden.

Verloren zonen en dochteren zullen in Christus toegevoegd worden tot de gemeente die zalig wordt.

De dochters zullen op de schouder gedragen worden, vanwege de heerlijkheid des HEEREN die op hen ligt (Jes. 49:22). Degenen die zich opmaken en verlicht zullen worden zullen nog verbaasd en verwonderd zijn, als de Heere het licht op de kandelaar gaat ontsteken. *"Dan zult gij het zien en samenvloeien en uw hart zal vervaard zijn en verwijd worden; want de menigte der zee zal tot u gekeerd worden, het heir der heidenen zal tot u komen", vs. 5.*

Christus zal wederom verheerlijkt worden. De aarde zal vol van kennis des HEEREN zijn, gelijk de wateren den bodem der zee bedekken (Jes. 11:9).

Jesaja mocht dat feit reeds door het geloof aanschouwen. De heilige seraffijnen roepen alsof het reeds geschied is: *"De ganse aarde is van Zijn heerlijkheid vol!" Jes. 6:3.*

De engelen weten bij uitstek dat Gods woorden daden zijn. Gods volk komt er ook achter. Geen van Zijn woorden zullen ter aarde vallen.

Gods Kerk hier op aarde zal dus tot grote bloei komen. Dat is geen profetie van eigen uitlegging. *"Want deze profetie is voortijds niet voortgebracht door de wil eens mensen, maar de heilige mensen Gods van den Heilige Geest gedreven zijnde, hebben ze gesproken", 2 Pet. 1:20.*

De Filistijn, de Tyriër de Moor zullen in grote getale samenvloeien en tot de Gemeente van Christus gevoegd worden.

De vernietiging van de antichrist (Rome), de aanstaande bekering der Joden en de bloeitijd voor de Kerk op aarde wordt allerwegen verdacht gehouden door spotters die zeggen: *"Waar is de belofte Zijner toekomst? Want van dien dag, dat de vaders ontslapen zijn, blijven alle dingen alzo gelijk van het begin der schepping", 2 Pet. 3:3.*

We leven in een vreselijke tijd. Zelfs broeders van hetzelfde kruis houden elkaar verdacht.

Vele belijders gaan bij vlees en bloed te rade om je vervolgens op een goedkope wijze te beoordelen en te veroordelen. Sommigen schaden de liefde en misbruiken die zodanig zoals de wereld onderling niet doet.

Ik weet zeker dat de geldgierigheid, een wortel van alle kwaad, hieraan ten grondslag ligt. Het gros belijders tot in de kerkenraadsbanken en tot op de preekstoel toe, weet niet eens het onderscheid tussen vlees en Geest. Gods ware volk lijdt er onder en is verstrooid als schapen die geen herder hebben. God staat echter in voor Zijn ellendige volk.

Christus zal Zelf opstaan en naar Zijn schapen vragen. Want het volk dat in duisternis wandelt zal een groot licht zien. Dezulken worden

toegeroepen: *"Maak u op, word verlicht, want uw Licht komt, en de heerlijkheid des HEEREN gaat over u op", Jes. 60:1.*

Er staat de Kerk op aarde nog een rijke bloeitijd te wachten, in geestelijk opzicht wel te verstaan. De toekomst ziet er echter ten aanzien van het wereldgebeuren donkerder uit dan ooit. Het is voorzeggd: *"Want zie, de duisternis zal de aarde bedekken en donkerheid de volken", vs. 2.*

De onkunde, het onverstand en de kinderachtigheid nemen hand over hand toe. Velen zijn met blindheid geslagen aangaande de staat hunner ziel.

Zelfs velen van Gods volk zijn verre van nuchter en heulen met de godsdienst. De gave des onderscheids wordt bijkans niet meer gekend.

De vaders in de genade zijn naar mijn weten geheel uitgestorven en het overgrote deel houdt de dood voor het leven. Er zijn er die zich vaders noemen, maar het zijn doorgaans nog geen zuigelingen.

Ach, het is maar al te vaak inleving, hoor. We hangen allen in hetzelfde oordeel. Maar de profeet Jeremia weent er over: *"De kostelijke kinderen Sions, tegen fijn goud geschat, hoe zijn zij nu gelijk gerekend aan de aarden flessen, het werk van de handen eens pottenbakkers!" "Want het is de tijd, dat het oordeel beginne van het huis Gods; en indien het eerst van ons begint, welk zal het einde zijn dergenen, die het Evangelie van God ongehoorzaam zijn? 1 Pet. 4:17.*

Toch blijft er altijd een overblijfsel naar de verkiezing der genade; die het niet kunnen laten om Zijn lof te vertellen, hoewel ze zingen bij beurte.

Dezulken zullen evenwel uitgaan over de gehele wereld om de armen het Evangelie te verkondigen, om te genezen, de gebrokenen van hart; om de gevangenen te prediken loslating, en de blinden het gezicht, om de verslagenen heen te zenden in vrijheid; om te prediken het aangename jaar des Heeren (Luk. 4:19).

En hoor Salomo eens zingen: *"Is er een hand vol koren in het land op de hoogte der bergen, de vrucht daarvan zal ruisen als de Libanon; en die van de stad zullen bloeien als het kruid der aarde. Zijn naam zal zijn tot in eeuwigheid; zolang als er de zon is, zal zijn naam van kind tot kind voortgeplant worden; en zij zullen in hem gezegend worden; alle heidenen zullen hem welgelukzalig roemen", Ps. 72:16.*

We komen uit bij Abraham: *"En in u zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden", Gen. 12:3.*

We zullen er eerst een versje van zingen en wel uit de 105^e Psalm, daarvan het 5^e zangvers.

*God zal Zijn waarheid nimmer krenken,
Maar eeuwig Zijn verbond gedenken.
Zijn woord wordt altoos trouw volbracht
Tot in het duizendste geslacht.
't Verbond met Abraham, Zijn vrind,
Bevestigt Hij van kind tot kind.*

Ja, als Christus het Begin, de Voorzetting en het Einde is van de zaligheid, kom je Abraham ook tegen. Die man is van verwondering gaan zitten in de hemel met lazarus op zijn schoot, want zijn benen konden hem blijkbaar niet meer dragen, omdat Abraham zwaar geworden is van de liefde.

Maar de oorzaak van die zalige rij geslachten begint niet bij Abraham, nee, die gaat nog verder terug, naar de nooit begonnen eeuwigheid, naar de raadsbesluiten Gods, waarin alle uitverkorenen naar de voorkennis des Vaders bekend zijn en toegebracht zullen worden in de tijd.

Het zal een schare worden die niemand tellen kan, uit alle geslachten, volken en talen. Ze zullen komen uit de vier windstreken der aarde als de snelle kemelen van Midian en Efa. Kamelen worden gebruikt voor lange woestijnreizen. Kamelen komen uit het Oosten.

De Wijzen uit het Oosten kwamen op kamelen om Christus te aanbidden. Hier wordt gesproken over snelle kamelen. Dat zijn dromedarissen, want die zijn veel sneller dan hun tweebultige soortgenoten. Maar er is nog een verschil. Dromedarissen zijn onvruchtbaar. Ze moeten daarom gekruist worden met kamelen, maar de nakomelingen met één bult (dromedarissen) blijven onvruchtbaar.

Daar ligt veel in verklaard. Waarschijnlijk waren de Wijzen uit het verre Oosten op dromedarissen gekomen, omdat deze sneller waren dan kamelen.

Ja, maar met die dromedarissen kom je bij Herodus uit. De engel Gods moest er aan te pas komen om de Wijzen uit het Oosten de goede weg te wijzen, anders had Herodus hen van kant gemaakt.

De Wijzen waren wijs, omdat zij niet geldgierig waren. Zij brachten geschenken mee, goud, wierook en mirre, omdat het Kind Koninklijk was.

Zij namen geen geschenken aan om het recht te buigen, zoals de zonen van Samuël dat deden, nee, de Wijzen uit het Oosten brachten geschenken méé.

De koningin van Scheba bracht Salomo een bezoek en vereerde hem met geschenken, maar verbaasd zijnde van de rijkdom en wijsheid van

Salomo, riep zij uit: *"De helft is mij niet aangezegd."*

Met deze uitroep zal Gods volk de hemel binnentreden.

De Wijzen uit het Oosten brachten de meerdere Salomo een bezoek. Ze hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd en aanbeden. Op aanwijzing van de engel zijn ze op hun snelle kamelen naar hun vaderland teruggekeerd en hebben daar overvloedig de lof des HEEREN geboodschapt (Jesaja 60:6). Maar weet u waar de koningin van Scheba en de Wijzen uit het Oosten achter gekomen zijn?

Dat hun geschenken en hun brandoffers niet in aanmerking kwamen ten opzichte van de rijkdom, de wijsheid en de heerlijkheid van Christus. De Heere zegt: *"Waartoe zal dan de wierook voor Mij uit Scheba komen, en de beste kalmus uit verre landen? Uw brandofferen zijn Mij niet behagelijk, en uw slachtofferen zijn Mij niet zoet", Jer. 6:20.*

Er komt niets in aanmerking bij het volbrachte werk van Christus.

Salomo werd niet rijker door de schatten uit Scheba, want hij had alles in Christus.

Christus werd niet rijker door de geschenken van de Wijzen, want Hij is Zelf de Schat in de akker en Hij is niet gekomen om gediend te worden maar om te dienen en Zijn leven te geven tot een Rantsoen voor velen.

Christus zal snellijk tot Zijn tempel komen en met Zijn licht schijnen in de holen en spelonken der aarde door middel van de prediking van het Evangelie.

"Een hoop kemelen zal u bedekken", vs. 6a.

Volgens de kanttekenaren betekent deze tekst: 'Alle natiën zullen zich begeven onder de gehoorzaamheid van het heilig Evangelie.'

Een hoop kemelen betekent dus: alle natiën. De kemelen zijn hier de dromedarissen. Onvruchtbaar, tot de mesthoop bekwaam.

Ja, en er is maar één volk dat dat inleeft, namelijk Gods volk. Maar luister eens wat de Heere zegt: *"Zingt vrolijk, gij onvruchtbare, die niet gebaard hebt! maak geschal met vrolijk gezang, en juich, die geen barensnood gehad hebt! want de kinderen der eenzame zijn meer, dan de kinderen der getrouwde, zegt de HEERE", Jes. 54:1.*

De Wijzen uit het Oosten hebben de ster gezien, maar toen ze Christus zagen, hebben ze zich zalig gekeken aan de Ster, Die uit Jakob voortgekomen is. Toen werden de Wijzen dwazen om Jezus' wil.

"De snelle kemelen van Midian en Efa".

Weet u wie de Midianieten waren? Dat waren de afstammelingen van Midjan, de zoon van Abraham en Ketura. Dat waren niet zulke brave jongens, die Midianieten. Ze verleidden, op raad van Bileam, de Israëlieten tot ontucht.

Ze verdrukten de Israëlieten en werden door Gibeon verslagen. In onze tekstwoorden wordt voorzeggd dat die Midianieten met snelle kemelen het land komen bedekken, daar waar de kandelaar van het Evangelie haar licht zal verspreiden.

Ja, God zal nog wat groots doen onder de heidenen. Een grote menigte uit Scheba zal zich ook tot de gemeenschap der Kerk voegen.

De inwoners uit Scheba waren nakomelingen van Cham. Cham was vervloekt vanwege de schennis met zijn vader Noach.

God zal vervloekten in Christus zegenen en brengen tot het huisgezin van de Gemeente die zalig moet worden.

Dat is nu het wonder.

God is een God Die de goddelozen rechtvaardigt. Niet om hetgeen die mensen meebrengen aan goud en wierook, maar omwille het volbrachte werk van Christus, Die Zijn ziel uitgestort heeft in den dood en met de overtredders is geteld geweest en veler zonden gedragen heeft en voor de overtredders gebeden heeft (Jes. 53:12).

Er komen niet alleen kemelen van Midian en Efa, maar ook schapen van Kedar en rammen van Nebajoth.

De inwoners van Kedar waren nakomeligen van Abraham. Kedar en Nebajoth waren zonen van Ismaël.

De schapen uit Kedar en de rammen van Nebajoth waren Ismaëlieten, familie van de Midianieten.

De Ismaëlieten hadden Jozef op een wrede wijze als slaaf naar Egypte gevoerd. Ze hadden een verbond tegen God gemaakt (Ps. 83:6).

De Midianieten en de Ismaëlieten waren Abrahams kinderen naar het vlees. Kinderen van de dienstbare.

Nu zullen Abrahams kinderen naar het vlees ook zijn kinderen naar het geloof worden door de prediking van het Evangelie.

Daarom wordt Abraham ook de vader áller gelovigen genoemd, niet alleen der de Joden, ook der heidenen. God heeft dit geheim in de Schrift geopenbaard, namelijk, dat ook de heidenen gerechtvaardigd zouden worden door het geloof en dat heeft Hij aan Abraham beloofd: *"En in u zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden."*

De belofte heeft God tot Abraham en zijn Zaad gesproken. Dat Zaad is Christus.

De Wet doet de beloftenissen Gods niet teniet, want *"Christus heeft ons verlost van den vloek der wet, een vloek geworden zijnde voor ons; want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk, die aan het hout hangt. Opdat de zegening van Abraham tot de heidenen komen zou in Christus Jezus, en opdat wij de belofte des Geestes verkrijgen zouden door het geloof"*, Gal.

3:13-14.

Waartoe is dan de Wet?

"Zij is om der overtredingen wil daarbij gesteld, totdat het Zaad (Christus) zou gekomen zijn, dien het beloofd was", Gal. 3:19. Daarom zijn de gelovige heidenen Abrahams zaad en naar de belofte kinderen en erfgenamen Gods en mede-erfgenamen van Christus. *"Indien gij van Christus zijt, zo zijt gij dan Abrahams zaad, en naar de beloftenis erfgenamen"*, Gal. 3:29.

Dat dit een verborgenheid is, kunnen we in de brief aan de Efeziërs lezen.

Paulus verklaart deze verborgenheid aan de gelovige heidenen in Efezië. Onder de Joden was dit feit niet bekend. Maar God heeft het geopenbaard aan Zijn apostelen en profeten door Zijn Geest (Ef. 3:4-6). *"Namelijk dat de heidenen zijn mede-erfgenamen, en van hetzelfde Lichaam, en mededeelgenoten Zijner belofte in Christus, door het Evangelie"*, Ef. 3:6.

Het zijn niet vele wijzen, niet velen edelen, niet vele machtigen, maar het dwaze, het verachte, het onedele der wereld heeft God uitverkoren: Dromedarissen, Ismaëlieten, schapen van Kedar, rammen van Nebajoth. *"Opdat geen vlees zou roemen voor Hem"*, 1 Kor. 1:28.

Ziet u hier het wonder?

Abraham, in de voorhuid zijnde, is als een heiden door het geloof gerechtvaardigd. Het verbond met Abraham is een verbond met de Joden, maar door de belofte ook met de heidenen.

Daarom is Abram door God Abráham genoemd: een vader van een menigte der volken. Ook de rammen van Nebajoth horen daarbij. Een ram is een koppig dier. Die koppige beesten uit Arabië zullen in de Gemeente van Christus ingelijfd worden en als erfgenamen van Christus zullen ze de Gemeente dienen als predikers van het onvervalste Evangelie van vrije genade. Want zij zullen overvloediglijk de lof des Heeren boodschappen.

"Zij zullen met een welgevallen komen op Mijn altaar", vs. 7c.

De rammen van Nebajoth zullen als levende, heilige en Gode welbehaaglijke offeranden, met een wedergeboren hart en een geheiligd verstand, de bediening der verzoening waarnemen en bedienen. God haalt Zijn knechten overwegend uit de rammen van Nebajoth. *"De rammen van Nebajoth zullen u dienen."*

Deze tekst wordt allerwegen te eenzijdig verstaan, namelijk dat de rammen van Nebajoth Gods volk ten dienste zijn met tijdelijke hulp of

geld, maar dat is niet de volle betekenis van de tekst. Het woord dienen heeft hier ook een geestelijke betekenis, namelijk het ambtelijk dienen. Verder zegt de Heere dat Hij het huis Zijner heerlijkheid heerlijk zal maken. Dat wil zeggen, dat het voor alle natiën zichtbaar heerlijk zal zijn. Het ziet dus op een toekomstige heilstijd op aarde.

Daarbij zal Christus niet lichamelijk aanwezig zijn, zoals de chiliasten dat leren, nee, de Geest zal uitgestort worden op alle vlees. Het begin daarvan geschiedde op de Pinksterdag, maar er is nog des Geestes overig. *"Maak u op, wordt verlicht, want uw Licht komt."*

Het Licht is gekomen, het Licht der wereld. Het Licht schijnt in de duisternis, maar de duisternis heeft het niet begrepen. Nee, vlees wordt nooit bekeerd. Houd er mee op om uw vlees op te poetsen, volk des Heeren.

De dood van Christus heeft de zonde veroordeeld in het vlees en Christus heeft het leven in onverderfelijkheid aan het licht gebracht door Zijn opstanding. Het Woord is Vlees geworden en Hij heeft onder ons gewoond en wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid vol van genade en waarheid, en we weten niet wat we nog aanschouwen zullen, namelijk als we de Koning zullen zien in Zijn schoonheid van aangezicht tot aangezicht.

En als hier druppels van de genade Christi al zo wonderbaarlijk en dierbaar zijn, wat zal dan die eeuwige zee van genade baren? Aanbidding, eer en dankbare lofgezangen, Gode en de Vader. ***Heerlijkheid, heerlijkheid in het land van Immanuël!***

Amen.

Slotzang: Psalm 22:14 en 16.

24. Lot uit Sodom gered, Sodom en Gomorra verwoest

Voorzang: Psalm 1:1, 2, 3, 4

Schriftlezing: Genesis 18 en 19

Geliefden, aanvankelijk had ik gedacht maar een preek van Kohlbrugge te zullen voorlezen, want een preek voorbereiden is onmogelijk en de stof in mijn gedachten opnemen ligt niet binnen mijn handbereik.

We zijn daarin stijl en diep afhankelijk van hetgeen de Heere ons komt te geven in de opening van Zijn Woord en de opening onzer lippen. Deze morgen wensen wij met de hulp des Heeren het rechtvaardig oordeel Gods jegens de gruwelijke ongerechtigheid van de inwoners van Sodom en Gomorra nader te beschouwen, maar dat het niet alleen een beschouwing zou zijn, want een beschouwing heb je meestal van dingen die ver van je deur plaatsvinden, die je hart niet raken, maar mochten we door het Woord aangeraakt worden, opdat we als een geestelijke geraakte tot den Heere Jezus gebracht zouden worden. Hij alleen kan geraakten aanraken tot hun genezing, opdat zij Zijn lof zouden vertellen. Ook hopen we een ogenblik stil te staan dat Lot uit Sodom gered is geworden en dat ondanks Lot, want Gods genade is eenzijdig, onberouwelijk en onwederstandelijk en dat zien we ook in het leven van Lot verheerlijkt.

Geliefden, nadat Lot zijn intrek in Sodom genomen had, verzwagerden zijn dochters zich met de Sodomieten.

Die jongens waren wel geen homo's, maar geliefden, als je de zonde opzoekt, zal de zonde u opzoeken, u verleiden en u overwinnen. Lot heeft er wat dat betreft alles aan gewaagd, zijn huis en have en zelfs bijna zijn dochters.

Ja, geliefden, dat is er nu van een mens overgebleven dat hij er alles aan gewaagd heeft, namelijk de gemeenschap met God, zijn leven en zijn toekomst. De mens heeft Gods beeld eraan gewaagd door zijn oren naar de duivel te laten hangen, hem te gehoorzamen en God de trotse nek toe te keren om nooit meer om te keren en naar God terug te keren.

Van nature zijn we overwonnen door de duivel en zijn we aan zijn heerschappij onderworpen.

Lot was echter een rechtvaardige, dat wil zeggen dat hij gerechtvaardigd was in de vierschaar van het geweten door het geloof. Lot kon wel vallen, maar niet van het geloof afvallen. Lot was gekocht, betaald en geëigend door een Drie-enig God en Lot leefde op kosten van Christus en

voor Zijn verantwoordelijkheid.

Christus heeft al de kosten van Lot op zich genomen en ook zijn dwaalwegen. Christus heeft de prijs der ziele dat rantsoen voor Lot in tijd en eeuwigheid voldaan en ook Lot's wanden lag voor rekening van Christus en dat is een zaak geliefden, waarvan de Schrift zegt dat het de Joden een ergernis is, en de Grieken dwaasheid.

God geeft geen zaligheid afhankelijk van 's mensen gedrag, maar op grond van het gedrag van Christus.

En op grond van het gedrag van Christus gaan Gods kinderen ook de voetstappen van Christus drukken, maar u moet er op rekenen dat als u genade in Gods ogen gevonden hebt, geliefden, dat u meer bezijden de voetstappen van Christus loopt dan erin, want wij hebben maar een weg en dat is van God af, juist na ontvangen genade.

Toch is het in Lot's leven openbaar geworden dat hij God vreesde, want het verblijf in Sodom is Lot tot een kwelling en kruis geworden.

Het verblijf in Sodom is Lot slecht bevallen, want vanwege de ongerechtigheid der gruwelijke mensen heeft Lot zijn rechtvaardige ziel daar dag op dag gekweld.

De ongerechtigheid van Sodom was opgeklommen tot aan den hemel en de maat der zonde was vol gezondigd.

Sodom en Gomorra zijn door het oordeel der verwoesting met vuur van de hemel van de aardbodem weggevaagd.

De inwoners van Sodom en Gomorra hadden zich van de waarschuwingen van de rechtvaardige Lot niets aangetrokken. Ze waren eronder verhard geworden en op het oordeel der verharding volgt het oordeel der verwoesting.

Geliefden, God komt ten gerichte. Hij komt Hij komt, om de aarde te richten, de wereld in gerechtigheid, en alle volken in rechtmatigheid. Dat is voorzeggd in Gods Woord.

Ook het vuuroordeel over Sodom en Gomorra is niet onaangekondigd voltrokken.

U weet dat Christus Abraham een bezoek bracht in de gedaante van een mens, waarbij ook twee andere mannen vertegenwoordigd waren. Toen heeft God de belofte van het beloofde Zaad opnieuw aan Abraham en Sara bevestigd.

Abraham en Sara zouden een zoon krijgen, maar Sara had erom gelachen (Gen.18:13).

Ja, in vroeger tijden waren ze niet zo vroom als men zich nu voordoet. Sara had gelachen, omdat zij reeds lang de overgang achter de rug had en zo onvruchtbaar was als kachelhout.

De gedachte dat zij nog een zoon zou krijgen deed Sara lachen. Dat was wel niet een vrucht van godzaligheid, maar dat zijn de strakke gezichten der Farizeeën evenmin.

Het is niet desgenen die loopt, noch desgenen die lacht en al helemaal niet desgenen die met een vroom gezicht richting Jeruzalem bidt, maar des ontfermende Gods.

Het feit dat Sara gelachen had om hetgeen de Heere beloofde, werd wel door de Heere aan het licht gebracht en aan de kaak gesteld.

De HEERE zeide: *"Waarom heeft Sara gelachen zeggende: Zou ik waarlijk baren, nu ik oud geworden ben? Zou iets voor den HEERE te wonderlijk zijn? Ter gezetter tijd zal Ik tot u wederkomen, omtrent dezen tijd des levens, en Sara zal een zoon hebben"*, Gen.18:13-14.

Voor de Heere is er immers niets te wonderlijk.

God vervult Zijn beloften, ondanks het ongeloof der Zijnen.

Dus Sara was niet godzalig in haar lachen, maar wel in het kinderen baren. Immers, "de vrouw zal zalig worden in kinderen te baren, zo zij blijft in het geloof, en liefde, en heiligmaking, met matigheid" (1 Tim. 2:15).

Waarom?

God zoekt zaad voor Zijn Kerk, opdat Zijn huis vol worde.

Weet u waarom de kerken afvallig geworden zijn en niets geven om de uitbreiding van Gods Koninkrijk?

Omdat het gebruik van voorbehoedsmiddelen niet censurabel gesteld wordt. De moderne tendens van voorbehoedsmiddelen is onder de gereformeerde gezindte gemeen goed geworden. Op huisbezoek durven de ouderlingen deze vervloekte tendens niet aan de orde te stellen, omdat zij dikwijls zelf aan gezinsbeperking doen.

Ook in de prediking wordt deze verkapte abortuspraktijk niet aan de orde gesteld, laat staan tuchtmatig behandeld.

De mensen moeten het zelf maar uitzoeken, want een ieder heeft zijn eigen verantwoordelijkheid; maar de leraars die dat zeggen hebben valse oogmerken, namelijk om hun handen in onschuld wassen als er gevallen aan het licht komen.

Ik weet niet wat erger is, homofilie of het gebruik van voorbehoedsmiddelen. Het zijn beiden schandelijke en van God vervloekte zonden, die God zeker zal bezoeken met Zijn roe en bittere tegenhêen.

Dat homofilie een van God vervloekte zonde is, komt ook in deze perikoop openbaar.

God kondigt Abraham het verwoestende oordeel over Sodom en

Gomorra aan, vanwege de onnatuurlijke zonden van homofilie. De ongerechtigheid van Sodom en Gomorra was tot aan de hemel gestegen en de inwoners van Sodom en Gomorra hadden de maat volgezondigd.

“Toen stonden die mannen op van daar, en zagen naar Sodom toe; en Abraham ging met hen, om hen te geleiden”, Gen.18:16.

Abraham leefde in een nauwe gemeenschap met God.

“En de HEERE zeide: Zal Ik voor Abraham verbergen wat Ik doe?” Gen.18:17.

Als wij in een nauwe geloofsgemeenschap met God leven, maakt de Heere ook toekomstige zaken aan ons bekend. Dat zien we ook bij vader Jakob als hij op zijn sterfbed ligt. Dan zegt hij tot de twaalf patriarchen: *“Verzamelt u, en ik zal u verkondigen, hetgeen u in de navolgende dagen wedervaren zal”, Gen. 49:1.*

Jakob verkondigde niet een profetie van eigen maaksel, noch van eigen uitlegging, nee, hij verkondigde zijn zonen al de raad Gods.

En in Amos 3:7 wordt dat feit bevestigd, want daar zegt Amos door de inspiratie des Geestes: *“Gewisselijk, de Heere HEERE zal geen ding doen, tenzij Hij Zijn verborgenheid aan Zijn knechten, de profeten, geopenbaard hebbe.”*

Zo openbaarde de Heere aan Abraham wat Hij besloten had te zullen doen jegens Sodom en Gomorra.

God openbaarde aan Abraham niet de wil des bevels, maar Zijn wil des besluits over Sodom. God had besloten Sodom en Gomorra te verwoesten door het vuur van de hemel.

Dat was bij Ninevé anders. Jona moest de wil des bevels over Ninevé prediken, namelijk dat God de stad zou verderven, maar de wil des besluits luidde: *“En het berouwde God zulks te zullen doen, en Hij deed het niet.”*

Maar over Sodom was het vuuroordeel vastbesloten in de raad Gods.

“Maar Abraham bleef nog staande voor het aangezicht des HEEREN”, Gen. 18:22.

En weet u dan wat Abraham mag beoefenen? De ware broederliefde jegens zijn neef Lot. Abraham gaat om het behoud van Sodom en Gomorra bidden om het leven van Lot te sparen.

Er staat: *“Abraham gedacht aan Lot...”*

Abraham gedacht niet aan Sodom, nee, Abraham gedacht aan Lot in Sodom.

Hij smeekt de HEERE: *“Misschien zijn er nog vijftig rechtvaardigen in de stad, zult Gij hen ook ombrengen en de plaats niet sparen, om de vijftig rechtvaardigen, die binnen in haar zijn?” Gen.18:24.*

Wat een pleitrede, he?

Wat gaat Abraham hier in de bres staan voor zijn geliefde neef, en broeder in Christus.

Maar hoewel Abraham voor Lot in de bres ging staan, kon hij niet in zijn plaats staan, nee, dat heeft alleen de Heere Jezus gedaan voor de Zijnen: *“Indien gij dan Mij zoekt, laat dezen de Mijnen gaan.”*

Christus heeft niet alleen liefde voor Zijn kinderen; Hij kocht ze ook met Zijn bloed en is in hun plaats gaan staan om de toorn Gods over de zonde te ondergaan. Christus heeft Zich laten vervloeken, aan het vloekhout der schande, vanwege Gods toorn over de zonde.

Hij is tot Zonde gemaakt, en is in onze plaats gaan staan.

Wat Abraham niet vermocht, dat vermocht Christus wel. Abraham bad pleitende, maar Christus bidt eisende.

En daarin eist Hij de Zijnen vrij. Christus is de Borg, Die eisende pleit. Hij is de Middelaar, Die pleitende eist. Lees Psalm 2 maar eens, waarin God de Vader, Zijn Zoon gebiedt, van Hem te eisen, wat Hij Hem Zelf geschonken heeft. *“Eist van Mij, en Ik zal de heidenen geven tot Uw erfdeel, en de einden der aarde tot Uw bezitting”, Ps.2:8.*

Dat eisen is alleen de Zoon gegeven. Dat kon Abraham niet, maar hij mocht wel pleiten voor Lot.

Toch was het gebed van Abraham voor Lot niet door het geloof en niet overeenkomstig de wil van God, want Gods besluit was om Sodom en Gomorra te verderven.

Abraham werd wel door de liefde gedreven, en daarin mocht hij weer de Wet vervullen. De liefde bedekt een menigte der zonden, maar het geloof moet wel altijd de boventoon hebben en niet de liefde.

Het geloof is door de liefde werkende, niet de liefde door het geloof.

Het gebed van Abraham voor Sodom was echter niet een voorschrijven wat de HEERE doen moest, want hij beriep zich op Gods natuur, die rechtvaardig is. Hij zegt: *“Het zij verre van U, zulk een ding te doen, te doden de rechtvaardige met de goddeloze; dat de rechtvaardige zij, gelijk de goddeloze; verre zij het van U; zou de Rechter der ganse aarde geen recht doen?” Gen.18:25.*

Zou God dan geen recht doen aan Zijn uitverkorenen die dag en nacht tot Hem roepen? Ik zeg u, Hij zal hen haastelijk recht doen.

Maar weet u wat Abraham dacht? Hij dacht dat God niet aan Lot dacht. Abraham dacht, dat hij alleen aan Lot dacht, maar die gedachte waren niet Gods gedachte, Die het getuigt: *“Mijn gedachten zijn niet ulieder gedachten”, Jes.55:8.*

God had Lot wel in Zijn gedachte, maar Hij de wegen die God met Lot

zou gaan, waren niet in Abraham's gedachten opgeklimmen. Om der vijftigen' wil begon Abraham zijn smeekgebed, en om der tien'en' wil eindigde de HEERE het gebed van Zijn knecht Abraham. Er waren geen tien rechtvaardigen in Sodom. Toch God heeft Abraham verhoord, niet door Sodom te behouden, maar wel om Lot te behouden. God heeft Woord gehouden, want Hij heeft Sodom niet verwoest om de tien rechtvaardigen, want er woonden er geen tien. Er woonde er maar één, en dat was Lot, die gered is geworden uit Sodom. Maar hoe ging het met Lot in Sodom? Daar staat van Lot in Gods Woord, dat hij zijn rechtvaardige ziel, dag aan dag kwelde. Nou, dan gaat het heus zo goed niet, nee. Want hij zag de ongerechtigheid van Sodom, die ten hemelschreiende was, en dat kwelde Lot God vreesde. Maar Lot, wat doe je dan in Sodom? Waarom ga je er niet uit? Nou, als het aan Lot gelegen had, dan was hij misschien allang vertrokken, maar zijn dochters hadden zich verzwagerd met de Sodomieten, en die kinderen kon hij niet loslaten. Laat los, en u zal losgelaten worden, staat er op een zekere plaats, maar dat kon Lot niet. Een mens laat niet los, die moet losgemaakt worden. God kon Lot wel losmaken. Want daar zendt God twee engelen naar Sodom om God los te maken. Engelen zijn als gediensstige geesten, om Gods volk te beschermen in momenten en tijden van gevaar. Die twee engelen, dat waren dezelfde engelen die bij Abraham op bezoek waren geweest, waarbij de derde Persoon Christus Zelf was in de gedaante van en mens. Die twee engelen waren dus niet alleen beschermengelen voor Lot, het waren ook verderfengelen voor Sodom. Sodom en Gomorra verkeerde dus in de laatste dagen van hun bestaan, en ook voor de inwoners ervan was de tijd des gericht's aangebroken. Maar waar was Lot? Lot zat in de poort te Sodom. Gen.19:1. Daar zat hij niet alleen, nee, daar zaten al de oudsten der stad. De oudsten der stad hebben ook die twee mannen zien komen, maar dat het engelen Gods waren wisten zij niet. Er zijn veel mensen, die niet geloven dat de HEERE nu nog Zijn engelen uitzendt naar de aarde, tot bescherming van Zijn volk. Van Smytegelt is bekend dat er een moordcomplot tegen hem was beraamd. Maar op de plaats des onheils zagen zijn aanranders dat

Smytegelt niet alleen was; daar liepen twee mannen met hem, en zo werden de moordenaars in hun moordplan vrijdeld. Ooit hoorde ik van een predikant, die twee studenten had op het college, en die studenten geloofde ook niet meer in de engelendienst. Maar toen zij met zijn tweeën met de auto naar huis reden, werden zij opgehouden door een man, die vroeg: "Mag ik meerijden tot het volgende kruispunt?" Nu dat vonden zij goed, maar die man ging hen toen waarschuwen voor dat volgende kruispunt, "daar zou het zeer gevaarlijk worden", zo zei hij... Zo reden zij met zijn drieën op dat kruispunt aan. En bij dat kruispunt gekomen zijnde, kwam er een vrachtwagen hen tegemoet en raakte onverwachts op de verkeerde weghelpt waar zij op reden. De studenten dreigden door een frontale botsing te pletter gereden te worden, maar door het stuur om te gooien wisten zij ter nauwernood de vrachtwagen te ontwijken. Toen de auto tot stilstand was gekomen realiseerden zij zich dat zij aan een noodlottig ongeval waren ontkomen en door het oog van en naald aan de dood waren ontsnapt. Toen de studenten een beetje van de ergste schrik bekomen waren, keken zij achterom, om die vreemde man te bedanken, die op de achterbank had plaats genomen. Maar de achter bank was leeg... Zo hebben zij zelf ondervonden, dat God Zijn engelen maar te bevelen heeft, en zij gaan waar God hen hebben wil, en dat willen de engelen ook, want het zijn heilige engelen, die altijd God zoeken te verheerlijken, ook in de uitvoering van de oordelen Gods. En het oordeel was over Sodom en Gomorra besloten, want het geroep van die twee goddeloze steden was groot geworden voor het aangezicht des HEEREN. Dat betekende, dat de zonde en openbare ongerechtigheid, vol geworden was. De maat der zonde was vol, en als dat het geval is, is het oordeel niet meer af te bidden. Dan laat God Zich ook niet meer verbidden, al stonden Mozes en Abraham voor Zijn aangezicht. Ik vrees, geliefden, dat Nederland, eens genoemd het Israël van het westen, de maat der zonde vol moet zondigen, omdat de oordelen Gods niet meer af te bidden zijn. Abraham bad voor Sodom, maar dat gebed was niet overeenkomstig de wil van God en is om die reden niet verhoord. God heeft Abraham wel op een totaal andere wijze verhoord dan Abraham gedacht had. Abraham bad voor Lot in Sodom, daarom dacht hij dat Sodom niet verwoest kon worden. Sodom moest echter

verbranden, maar God kon Lot ook wel behouden zonder Sodom. God redt Zijn volk altijd in het oordeel.

Geliefden, als God u gaat redden, dan gaat uw Sodom eraan en dan wordt u in het oordeel gered.

U zegt: Ja maar ik woon niet in Sodom.

Nee? Waar woont u dan, in Jeruzalem?

Nee ook niet, maar in een degelijke plaats, waar iedereen haast naar de kerk gaat, wel drie keer per zon dag, en door de week ook nog een keer.

Ja ja ja.

Maar de Waarheid zegt: "Het zal Sodom en Gomorra verdraaglijker zijn in de dag des oordeels, dan ulieden." Dat zei de Heere Jezus tegen de rechtzinnigheid, tegen de Farizeeën en Schriftgeleerden, omdat zij zich niet bekeerden tot de levende God.

Maar wat deed Lot? Hij nodigde de engelen in zijn huis, om daar te eten, zich te wassen en te overnachten.

Lot had toch nog wel de praktijk der godzaligheid overgehouden, al woonde hij in Sodom, maar daarom onderhoudt God Zijn volk nog wel.

Want Lot mocht het hier beoefenen, wat wij lezen kunnen in Gal.6:10: *"Zo dan, terwijl wij tijd hebben, laat ons goed doen aan allen, maar het meest aan de huisgenoten des geloofs."*

Lot mocht ook de herbergzaamheid beoefenen, zonder murmureren, en hij had onwetende engelen geherbergd.

Daar kwam nog bij, dat hij zijn rechtvaardige ziel dag aan dag kwelde, vanwege de gruwelijke ongerechtigheden in Sodom.

Er zijn altijd mensen die zeggen: Wat was Lot toch ver van de weg af.

Maar mens, heb je een betere weg? Heb je het er beter afgebracht dan Lot? Heb je ook een rechtvaardige ziel? Heb je ook een ziel, die zich dag bij dag kwelt, vanwege de ongerechtigheid?

Je mocht willen dat je zo'n ziel als Lot had. Want dan zou je ook je ziel kwellen, of woon je niet in Sodom?

Weet u waar Sodom?

Dan moet u uw jasje eens open doen en voor God uw hart blootleggen, dan weet u waar Sodom ligt.

Lot wist dat wel, hoor, dat kon hij u haarfijn vertellen, maar met pijn in zijn ziel.

Maar prediker, gaat u nu Lot rechtvaardigen?

Nee, dat doen wij niet, en dat is ook niet nodig, want Lot was gerechtvaardigd.

Maar ga je de zonde van Lot goed praten?

Nee, dat doen wij ook niet, maar als u Lot wilt veroordelen, dan komt u

ook in het beklagdenbankje. Want met welke mate gij meet, daarmede zult gij gemeten worden. En wat blijft er dan van u over?

Kom, zeg het eens. Blijft er dan een goed mens over? Blijft er dan een bekeerd mens over? Weet je wat er dan overblijft? Sodom! Meer niet. En Sodom moet eraan.

U zegt: Dan ga ik naar een andere kerk, want bij u houd ik het niet uit.

Daarvoor hoeft u niet naar een andere kerk, u zit nu in de slechtste kerk, maar er zijn geen betere kerken.

Al die gereformeerde en herstelde zuiltjes dat is allemaal mensenwerk.

De monniken gingen de kloosters in, maar afzondering is nog geen leven, dat is sektarisch.

Lot was niet sektarisch; hij wierp zich op 1 hoop met de Sodomieten.

Toen de Sodomieten met hopen om zijn huis dromden, om schandelijke gruwelijkheden met die mannen te bedrijven in het huis van Lot, gruwelijkheden die zij ook met elkaar bedreven, waarvan de apostel Paulus ook schrijft in Romeinen 1:27.

Lot schaamde zich voor die mannen in zijn huis voor de ongerechtigheid van Sodom. Weet je wat hij deed? Hij sloot de deur achter zich, en hij dacht: "Ik hoor bij de Sodomieten, maar die godzalige mannen, die horen in huis, afgezonderd van de zonde."

Dat was gelovige edelmoedig van Lot. Hij sloot zichzelf

erbuiten en die mannen sloot hij erbij, bij de gemeente die zalig wordt.

Tegenwoordig sluiten de mensen zichzelf erbij. Maar Lot sloot zich er buiten en wierp zichzelf op dezelfde mesthoop als de Sodomieten.

Maar nu het wonder van vrije genade: Wie zichzelf veroordeelt, en dat deed Lot, die wordt niet veroordeeld. Die zichzelf er buiten plaatst, die wordt er door God in geplaatst.

Want toen Lot de deur achter zich gesloten had, trok God Lot naar binnen. Want er staat in vers 10 van hoofdstuk 19: "Doch die mannen staken hun hand uit, en deden Lot tot zich inkomen in het huis, en sloten de deur toe."

Kijk, daar heb je het weer: "En sloten de deur toe", God sloot de deur toe. Net als bij de ark van Noach. Noach kon niet meer naar buiten, nu, Lot kon ook niet meer naar buiten en er kon ook geen mens meer in, niet in de ark en niet in het huis van Lot.

Het huis van Lot was dus ook een arke Gods, want God sloot de deur toe en de Sodomieten werden met blindheid geslagen.

"En zij sloegen de mannen, die aan de deur van het huis waren, met verblindheden, van de kleinste tot de grootste, zodat zij moede werden om de deur te vinden", vs.11.

Als God sluit, wie zal er dan openen?

Geen sterveling.

Dus Lot wordt niet alleen uit Sodom gered, wat we straks zullen vernemen, hij wordt ook IN Sodom gered, dus in het oordeel wordt Lot al gered.

Dat is ook zo als God een ziel redt, dat geschiedt in het oordeel. Elk kind van God wordt gered als die moordenaar aan het kruis, namelijk in het oordeel.

Lot werd gered in het oordeel.

En hoe kon dat nu bestaan?

Alleen omdat Christus is nedergedaald ter helle, daarom werd Lot ook uit die hel gered, maar gegrepen was hij al van onder eeuwige armen.

God had Lot liefgehad met een eeuwige liefde.

Echter niet dank zij Lot, want uiteindelijk hoorde hij niet in Sodom, dat was glad verkeerd. Maar de HEERE redt en spaart, Hij stuurt een onverwinbre' hemelmacht, in de gedaante van twee engelen.

Zij gebieden Lot zijn zonen en dochteren en allen die hij in deze stad had, om hen uit deze plaats te brengen. Gen.19:12.

De engelen maken Lot nu bekend, dat zij gekomen zijn, om deze stad te verderven, omdat hun geroep groot geworden was, voor het aangezicht des HEEREN. Gen.19:13.

En dan gaat Lot zijn bloedverwanten te waarschuwen, dat de stad verwoest zal worden.

Lot gelooft het woord der engelen, omdat zij spreken namens de Allerhoogste Majesteit. En Lot was geducht voor Zijn alwetendheid.

Maar zijn schoonzonen waren in zijn ogen als jukkende, staat er in vers 14, zij geloven Lot niet.

Zij geloven niet dat God de stad gaat verderven. Zij roepen: "Vrede, vrede en geen gevaar."

Ze zouden wat dat betreft lid geweest kunnen zijn van het Refodom, dat ook niets gelooft van de naderende oordelen.

Lot's schoonzonen waren verblind, het oordeel had zich reeds in hun hart voltrokken, en dat was eigen schuld. Zij hadden hun hart als met een brandijzer toegeschroeid, terwijl de goedheid en de lankmoedigheid Gods zich openbaarde in het oordeel. Zij worden nog vermaand en gedrongen, de stad te verlaten.

Wat is God goed, he, dat we nog gewaarschuwd worden. God is dat geenszins verplicht, maar Hij laat hen en ons nog waarschuwen: *"Wendt u naar Mij toe, allen gij einden der aarden, want Ik ben God, en niemand meer. De goddeloze verlate zijn weg, de ongerechte man zijn gedachten,*

en hij bekere zich tot de HEERE."

Maar de schoonzonen van Lot wierpen de waarschuwingen van Lot in de wind en sloegen er geen acht op. Ze dachten dat hun schoonvader wat overspannen was geworden, en de zon stond zo vriendelijk aan de hemel te schijnen, en ze hadden het geweldig naar hun zin in Sodom en elke zondag gingen zij ter kerke bij de PKN, een kerk die homofilie aan geaardheid en gerichtheid toeschrijft en waarin homo's ook met elkaar in een verbond kunnen treden, wat men het homo-huwelijk noemt. Twee mannen kunnen gaan trouwen, ja, hoe dat mogelijk is, daar moeten zelfs de beesten van kotsen, maar bij de wetteloze mens kan alles en bij de duivel kan alles uit.

Maar geliefden, als mensen zich allerlei vrijheid veroorloven en als presidenten doen alsof Gd niet bestaat, dan zullen zij of van de wormen gegeten worden, of door het hemelvuur van Gods gramschap verteerd worden.

Dat is geen bangmakerij, want het ging echt gebeuren, zoals de engelen hadden voorzegd.

En als de dageraad opging, drongen de engelen Lot aan zeggende: *"Maak u op, neem uw huisvrouw, en uw twee dochteren, die voorhanden zijn, opdat gij in de ongerechtigheid van deze stad niet omkomt."*

"Maar Lot vertoefde", Gen.19:15-16.

Lot geloofde het wel dat het waar was wat de mannen Gods zeiden, maar hij kon niet loslaten wat hij in Sodom had, hij wilde nog wat bedenktijd.

Maar het uur naderde dat God Sodom zou verwoesten en als Lot vertoeft, grijpt de Heere in.

Want er staat: *"Zo grepen dan die mannen zijn hand, en de hand zijner vrouw, en de hand zijner twee dochteren, om de verschoning des HEEREN over hem, en stelden hem buiten de stad", Gen19:16.*

Als de Heere een zondaar van het verderf gaat redden, dan is er haast bij. Dan is het: "Heden!" Want morgen is te laat.

We zullen er eerst van zingen, en wel van de 16^e psalm, daarvan de verzen 1 en 5.

Geliefden, toen Lot en zijn gezin buiten de stad gebracht was, zeiden de engelen tot hem: *"Behoud u om uws levens wil, en zie niet achter u om, en sta niet op deze ganse vlakte; behoud u naar het gebergte heen, opdat gij niet omkomt", Gen.19:17.*

En tot op vandaag de dag komt die indringende boodschap ook tot ons: "Haast u en spoed u om uws levens wil!"

Bekering kan nooit uitgesteld worden. De bloedwreker is er altijd op uit om zielen te doden als zij zich buiten de Vrijstad Christus bevinden.

Of dacht u dat u zonder Christus veilig bent voor de toekomstige toorn van God? En de toekomstige toorn, die kan u vandaag nog overvallen.

Kies dan heden wie gij dienen zult: Is de HEERE, God, dient Hem. Is Baäl, god, dient hem.

Jozua zei: "Ik en mijn huis, wij zullen de HEERE die nen."

Ik en mijn huis, zei Lot, wij zullen de HEERE dienen? Nee, dat zei Lot niet, hij vluchtte niet terstond. Wat is toch een mens, want weet je wat Lot zei? Hij zei: "Neen toch, HEERE."

Neen toch, Heere, nee, nog even wachten.

Waarom nog even wachten?

Ach, Lot had zich een weinig leren kennen. Hij had zich in Sodom leren kennen als een man waar de HEERE niet en nooit meer op aan kon.

Naar het gebergte vluchten, dat was hem onmogelijk, dat kon hij niet halen. Hij vreesde dat hij tegen Gods wil nog 1 keer achterom zou kijken, naar Sodom, en dan zou hij sterven (Gen. 19:19).

Want Lot had zelfkennis opgedaan in Sodom. Hij had de ongerechtigheid gezien. En hij was erachter gekomen, dat hij ook zo'n hart had. Daarom kwelde hij zich dag aan dag. Niet om met de ongerechtigheid mee te doen, o nee, daar mogen we Lot nooit van beschuldigen, maar Lot was er in Sodom achter gebracht wat zijn diepe val in Adam veroorzaakt had. Daarom had hij zo weinig vertrouwen in zijn standvastigheid, zodat het gebergte voor hem veel te ver leek, en hij was bang in de zonde te vallen, omdat hij het zo verzondigd had.

Lot had met al de ontvangen genade, kleine gedachten van zichzelf. De HEERE had gezegd: "Vlucht naar het gebergte."

"Nee, zei Lot, om tot het gebergte te geraken daarvoor is mijn geloof ontoereikend. Ik vertrouw mezelf niet.

Dan vraagt Lot aan den Heere om naar Zoar te mogen vluchten. Dat was een klein stadje, dat niet ver van Sodom gelegen lag, zodat de verzoeking niet te lang zou zijn.

En de HEERE verhoorde Lot, want Hij zegt: "Zie, Ik heb uw aangezicht opgenomen, ook in deze zaak, dat Ik deze stad niet omkere, waarvan gij gesproken hebt." Gen.19:21.

Lot vluchtte dus naar Zoar, en de HEERE had hem beloofd: *"Ik zal niets kunnen doen, totdat gij daarheen ingekomen zijt"*, Gen.19:22.

Ziet u, dat God Zich met eerbied gesproken verzwagerd met Zijn volk, maar alleen in Christus. Gods volk is het huisgezin Gods, waarvan Christus de oudste Broeder is.

Feitelijk luistert God naar Lot, en Lot niet naar God, de HEERE komt als het ware een beetje met Lot mee, om hem nog duidelijker te leren, dat eigen wegen altijd doodlopende wegen zijn.

Want in Zoar kon Lot het ook niet uithouden, maar straks meer daarover.

Zodra Lot Sodom verlaten heeft, regent het zwavel en vuur van de hemel over Sodom en Gomorra.

"Toen deed de HEERE zwavel en vuur over Sodom en Gomorra regenen, van de HEERE uit de hemel", vs.24. Sodom en Gomorra worden door het rechtvaardig oordeel Gods, van de aardbodem weggevaagd.

Alleen Lot en zijn twee dochters werden daaruit behouden.

Opmerkelijk dat Lot's dochters wel met hun vader zijn meegegaan, terwijl zijn schoonzonen zijn achtergebleven. Lot's dochters staan in de lijn der geslachten waaruit de Christus zou geboren worden.

Ook de vrouw van Lot was uit Sodom gered, maar zij heeft Zoar niet gehaald.

De vrouw van Lot was wel uit Sodom gered, maar met haar hart was zij nog in Sodom. Zij had het gebod des Heeren overtreden en achterom gekeken, naar Sodom gekeken.

O, geliefden, gedenk aan de vrouw van Lot."

Sodom verlaten, de zonde verlaten, dat is een goede zaak, maar heeft de heersende macht der zonde ook ons verlaten?

Lot's vrouw was nog een oude mens onder de Wet en de zonde regeerde haar. Als wij onder de Wet zijn, regeert de zonde ons. Gods volk is niet meer onder de Wet, maar onder de genade en dan regeert de zonden niet meer, hoewel het lichaam der zonde een realiteit blijft.

Dus de vrouw van Lot is wel van het oordeel gered, maar Lot was in het oordeel gered.

De vrouw van Lot is wel uit Sodom gered, maar zij is niet in Zoar aangekomen.

Toen zij achterom keek naar Sodom, waarin zij haar hart had, veranderde haar gedaante in een zoutpilaar.

Lot heeft niet meer naar zijn vrouw omgekeken. Dat kon hij niet, omdat God naar Lot keek.

Gods oog was op Lot geslagen en als Gods oog op ons geslagen is, dan is Hij ons ook een Schild in het strijdperk van dit leven.

Met de vrouw van Lot is het laag afgelopen. Wel uit Sodom, maar niet in Zoar. Ze was als het ware van de kroeg tot de kerk bekeerd, maar haar hart was onvernieuwd gebleven.

Je kunt een verandering ondergaan in je leven, de wereld verlaten, Gods

volk aanhangen, maar toch met een onverniewd hart. We zien dat ook bij Orpa. Aanvankelijk verlaat zij het Moab der zonde, net als de vrouw van Lot Sodom verlaat, en dat ging bij Orpa gepaard met een zee van tranen, maar toch had zij haar hart nog in Moab en bij de afgoden van Moab, zoals de vrouw van Lot haar hart in Sodom had.

En Orpa keerde terug naar de afgoden van Moab en daar is zij in haar zonde gestorven. Ook de vrouw van Lot is in haar zonde gestorven.

Gods Woord waarschuwt zo menigmaal voor nabijkomend werk: *"Doorzoek u zelf nauw, gij volk, dat met geen lust bevangen wordt, eer het besluit bare."*

Geliefden, laten we onszelf beproeven voor Gods aangezicht of we het ware geloof hebben.

Ben ik het eigendom van Die Getrouwe Zaligmaker? Gedenk aan de vrouw van Lot.

Het kan zo ver gaan, het kan zo ver komen: Schijn en zijn, het ligt zo dicht bij elkaar.

Weet je wie daar nu het meest mee bestreden worden, dat ze schijn zijn? Gods ware volk.

Als David moet vluchten voor Saul, dan vreest hij nog een dezer dagen door de hand van die helse Saul om te komen. Saul was een genadeloze man die ook geen genade voor David kende.

Volk van God, het zou de grootste genade wezen, als we aan deze zijde van het graf eens als een schijnheilige openbaar mochten komen voor Gods aangezicht. Want we zijn schijn in hart en nieren. We zijn te best om slecht te zijn, te goed om een schijnheilige te wezen. Maar we zijn het.

God had tot Abraham gesproken: "Wandel voor Mijn aangezicht en zijt oprecht".

Maar wat moest Abram van zichzelf zeggen? Ik ben oprecht? Ach, welnee mensen. Abraham zei wel: God is getrouw, de Bron van alle goed.

Daar is Lot ook achter gekomen, namelijk dat God getrouw was, toen hem het gebergte werd gewezen voor zijn behoud. Daar is Lot uiteindelijk terecht gekomen, want in Zoar was het voor hem ook niet veilig.

De reden waarom het in Zoar niet veilig was, is niet met zekerheid te zeggen, dat vermeldt Gods Woord ons niet, maar er staat wel dat Lot vreesde om binnen Zoar te wonen (Gen.19:30).

Waarschijnlijk, omdat Zoar omtrent de zonden wedijverde met het goddeloze Sodom en Gomorra en dat moet de reden geweest zijn dat Lot zich ook in Zoar niet op zijn gemak voelde.

Lot toog dus op uit Zoar, en woonde met zijn twee dochters in het gebergte, in een spelonk.

En toen is het weer mis gegaan met Lot.

Alweer?

Ja al weer, want zijn dochters pleegde ontucht met hem. Gruwelijke zonde.

Zij voerden hun vader dronken en lagen bij hem.

Wat kon er nu nog voor goeds gezegd worden van Lot's gezin? Nou, van Lot's gezin viel er niet veel goeds meer te zeggen, maar wel van Gods wegen. Want die zijn in het heiligdom. Nu moeten wij goed verstaan: Lot had geen incest gepleegd met zijn dochters. Daar mogen wij Lot nooit van beschuldigen, daar bewaart God Zijn kinderen voor, want dat lezen we nergens in de Schrift, dat een kind van God die zonde pleegt.

Er staat in vers 35: "En hij werd het niet gewaar in haar nederliggen, noch in haar opstaan."

Dus Lot bedreef die zonde onbewust. Het was wel een bloedschande, evenals bij Juda en Tamar, maar het was onwetend.

En de Schrift bewijst ons ook dat het de dochters van Lot niet te doen was om hun vleselijk lusten de vrije teugel te geven, nee, weet u wat zij zeiden? *"Opdat wij van onze vader, zaad in het leven behouden"*, Gen.19:32.

Wat zeggen zij hier eigenlijk? Wat is hun oogmerk?

Geliefden, de dochters van Lot wilden zwanger worden van het beloofde Zaad, Christus. In ieder geval wilden zij het nageslacht voortplanten, opdat de Christus hieruit geboren zou worden.

We zien dat ook bij Eva, de moeder aller levenden. Zij dacht met de geboorte van Kaïn dat zij de Christus gebaard had, maar dat bleek een grote vergissing te zijn. In plaats van Christus, bleek zij een moordenaar gebaard te hebben.

En geliefden, weet u wie er nu uit het zaad van Lot geboren is? Moab! Moab? Ja, de Moabieten?

Maar dat waren heidenen.

Ja, dat is waar. Weet je wie er zo'n heidin was? Dat was Ruth. Ruth de Moabitische. En wie is er uit Ruth geboren? Nu, zeg het eens?

Obed! Goed zo. En wie gewon Obed? Isaï, en Isaï gewon David.

En Wie is er uit het geslacht David's geboren?

Niemand anders dan de Heere Jezus Zelf.

Kunt u dat begrijpen? Dat is toch een eeuwig onbegrijpelijk wonder. Als ik dat wonder vatten wil, staat mijn verstand eerbiedig stil. Gods wegen zijn zo onbegrijpelijk, dat zij alleen maar te bewonderen zijn.

Christus is geboren uit de bloedschande van Lot. Hij heeft Zich tot de hel toe vernederd, om hellelingen tot de hemel te verhogen door Zijn dierbaar Bloed.

Geliefden, er is een volkomen zaligheid, voor volkomen verloren zondaren. Er is hoop voor hopelozen, liefde voor liefdelozen, gerechtigheid voor criminelen en zaligheid voor verdoemden.

God heeft Lot een bruiloft bereid, want Lot behoorde tot de Bruidskerk van Christus. Ook de dochters van Lot waren gelovige vrouwen, want anders hadden zij in het oordeel omgekomen.

Christus is in het oordeel Gods over de zonde ten onder gegaan, maar in Zijn nederdaling ter helle, heeft Hij de Kerk uit de hel opgevoerd en uit de klauwen van satan gerukt. En toen Christus opvoer ten hemel, heeft Hij de Kerk als een buit opgevoerd ten hemel.

Christus is ten hemel gevaren om plaats te bereiden in het Vaderhuis voor de Zijnen. Lot en zijn dochters, mogen met hun nageslacht: Ruth, Obed, Isaï en David, mogen reeds zingen in de Bruilofts des Lams voor het aangezicht van de grote Zoon van David, Jezus Christus, waarvan de Vader getuigt: “Deze is Mijn geliefde Zoon, hoort Hem!”

Amen.

Slotzang: Psalm 77:8.

25. Komt herwaarts tot Mij!

Voorzang: Psalm 38:1, 4 en 22

Schriftlezing: Mattheus 11

Geliefden, de tekstwoorden voor deze morgen kunt u vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte, in Mattheus 11, daarvan het 28^e vers, waar wij lezen:

“Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven.”

Geliefden, we zijn dit hoofdstuk begonnen te lezen met de woorden: *“En het is geschied, toen Jezus geëindigd had Zijn twaalf discipelen bevelen te geven, dat Hij van daar voortging, om te leren en te prediken in hun steden.”*

U ziet dus dat Christus geen bedelaar is, maar bevelhebber. Hij spreekt en het is er; Hij gebiedt en het staat er.

De Christus der Schriften neemt geen afwachtende houding aan als Hij spreekt, in de verwachting dat mensen uit zichzelf in beweging komen, nee, Hij spreekt als Machthebbende. Zijn worden zijn daden.

Als Christus zaligmakend spreekt, kan niemand Zijn bevelen wederstaan. Geen woord door Hem gesproken zal ter aarde vallen.

Als Christus Zijn discipelen bevelen geeft, zullen zijn bevelen door hen worden opgevolgd, niet uit eigen kracht, maar door Zijn kracht.

Paulus zegt: *“Ik vermag alle dingen door Christus Die mij kracht geeft”, Filip. 4:13.*

Gods volk is daarom geen hulpeloos volk, maar een machtig volk, omdat zij gesterkt worden door de handen van de Machtige Jakob's. Van Jozef staat er geschreven: *“Zijn boog is in stijvigheid gebleven, en de armen zijner handen zijn gesterkt geworden, door de handen van den Machtige Jakobs ; daarvan is hij een herder, een steen Israëls”, Gen. 49:24.*

Gods volk is hulpeloos in zichzelf, gans krachteloos. En dat gold ook voor Simson. Simson had die reuze kracht niet van zichzelf, maar van Christus. Bij de kracht van Christus valt de vernietigende kracht van het hele nucleaire arsenaal der grootmachten bij elkaar in het niet.

Ja, ik weet niet of u er kennis aan heeft, maar door de kracht van Christus bestaat de wereld, want Hij heeft de aarde gemaakt door Zijn kracht en de bergen vastgezet door Zijn kracht, omgord zijnde met

macht.

“Door Zijn kracht klieft Hij de zee, en door Zijn verstand verslaat Hij haar verheffing”, Job 26:12.

Christus beheerst alles wat er op aarde leeft en beweegt door Zijn kracht. Er zijn geen grenzen aan Jezus' macht, en er zijn ook geen grenzen aan Jezus' kracht.

We hebben niet van doen met een machtige Jezus, maar met een almachtige Jezus.

De discipelen hebben het van verwondering uitgeroepen: *“Wie is toch Deze, dat ook de wind en de zee Hem gehoorzaam zijn?”*

Hij gebod de zee stil te zwijgen en de zee werd stil op Zijn spreken. Christus gebod de vis Jona op te slokken en uit te spuwen, want alle schepselen Zijn Hem onderworpen.

Gedurende de staat van Zijn vernedering leek Christus machteloos, maar toch was Hij toen ook almachtig, maar Zijn almacht heeft Hem er niet van weerhouden om Borg voor Zijn Kerk te zijn door Zich over te geven tot den dood, ja, tot de dood des kruises.

Deze morgen komt Christus tot vermoeide en beladen zondaren in het gewaad van Zijn Woord om hen rust en vrede te geven, want Hij is onze eeuwige Rustaanbrenger en Hij is ook onze Vrede.

Hij is Het -vermoeide en beladen ziel- Die u Zijne vriendschap biedt! Hij komt u tegemoet met een lieflijk, doch onweerstaanbaar bevel tot Hem te komen. U hoeft daartoe geen pogingen te doen in eigen kracht. Hij spreekt en de zaak geschiedt!

Met Zijn bevelen doet Christus geen beroep op de vrije wil des mensen, want er bestaat geen vrije wil.

Van nature heeft de mens een geknechte wil, om te willen wat de duivel wil. Ook Gods volk heeft geen vrije wil, maar een vernieuwde wil, om te willen wat God wil.

Christus is gekomen om de wil des Vaders te doen, namelijk om de zondelast van Zijn volk weg te dragen in een zee van eeuwige vergetelheid.

Christus is gewillig om ook uw zondelast -verloren zondaar in ons midden- op Zich te nemen en uw schuld te verzoenen.

De prijs die Hij aangebracht heeft, is genoegzaam voor wel duizend werelden. De gewilligheid van Christus om onze zonden te vergeven gaat onze onwilligheid verre te boven! Christus nodigt niet vrijblijvend; Hij beveelt u door Zijn Geest tot Hem te komen!

Hij beveelt en trekt; want het God die in u werkt, beide het willen en het werken naar Zijn welbehagen.

Hebt u als een verloren zoon uw goed met hoeren en tollenaars doorgebracht? Hij komt heden tot u, zoals die vader zijn verloren zoon tegemoet ging!

Valt Hem te voet! Houdt in gedachtenis dat Christus te Zijner tijd voor de goddelozen is gestorven.

Hij is immers gekomen om te zoeken en zalig te maken wat verloren was.

Of bent u te best om verloren te zijn, geliefden, en te goed om als een helwaardige gezaligd te worden?

Het bevel: *“Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijn”*, komt tot een ieder. De roeping is algemeen, maar de toepassing is particulier, krachtdadig, inwendig.

De verantwoordelijkheid ligt aan 's mensen zijde. Niemand zal kunnen zeggen dat hij niet geroepen is geweest. De roeping is algemeen, ook al voelt u de kracht er niet van. De roeping gaat heden uit. *“Komt herwaarts tot Mij!”*

Als u op zo'n grote zaligheid geen acht slaat, geliefden, zal u ook nooit de rust ontvangen, die Hij degenen geven zal, die in hun zonden en ellenden tot Hem zich ter genezing wenden op Zijn spreken.

Heden, indien gij Zijn stem hoort, zo verhardt uw harten niet, maar laat u leiden.

De algemene roeping kan worden wederstaan door ongeloof en door vijandschap, maar de mens blijft daarvoor zelf verantwoordelijk. Straks zal het dan tot dezulken klinken: *“Gij hebt niet gewild dat Ik Koning over u zijn zou.”*

Het ongeloof, geliefden, is een schudkwestie jegens God onze Schepper. Voor ongeloof is geen enkel excuus.

Het ongeloof is een macht die we door eigen schuld over onszelf hebben gehaald door onze diepe val in Adam.

In de fase van het stuk der ellende wordt de betreffende mens de macht van het ongeloof gewaar.

Alleen Christus kan ons van de macht der zonde en van de macht van het ongeloof verlossen.

Heeft u de macht van het ongeloof weleens gevoeld, geliefden, de macht en de last der zonde?

Degenen die de macht van het ongeloof komen in te leven, die voelen zich vermoeid en beladen daaronder. Zulk een last van zond' en plagen, niet te dragen, drukt mijn schouders naar benêên.

Geliefden, de roep gaat nog heden uit. Geef er toch eens acht op, want het leven is een damp, de dood wenkt ieder uur. Wie is het die de slaap

des doods niet eens zal slapen? Wie redt zijn ziel van het graf?
 Schreeuwt uw verloren en benauwde ziel het uit: “Wie zal die prijs der ziele dat rantsoen, voor mij in tijd en eeuwigheid voldoen?”
 Komt herwaarts tot Jezus! Hij komt tot u in het gewaad van Zijn Woord om lieflijk met u te richten. Ja, Gods recht is een lief recht.
“Komt dan, en laat ons samen rechten, zegt de HEERE; al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw, al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol”, Jes. 1:18.
 Christus is echter geen bedelaar, die alstublieft speelt. Hij beveelt u in Eigen Naam tot Hem te komen.
 Laat uw zonden heden afwassen, want er IS vergeving, altijd bij U geweest. Dies wrocht Gij Heer’ met beving; recht kinderlijk gevreesd.
 Degenen die Christus inwendig, dus zaligmakend roept, kunnen Zijn bevel niet wederstaan. Die móeten komen!
 Hij spreekt en het is er, Hij gebiedt en het staat er.
 Niemand zal zich echter kunnen verontschuldigen dat hij niet inwendig geroepen is.
 U wordt geroepen, en als u die roeping niet met kracht gevoelt, dan ligt dat niet aan de roeping, maar aan uw hoogmoed. *“Gij zijt vermoeid door uw grote reis, maar gij zegt niet: Het is buiten hoop; gij hebt het leven uwer hand gevonden, daarom wordt gij niet ziek”, Jes. 57:10.*
 Zijn er nog vermoeide en beladen zondaren in ons midden?
 Christus is gewillig om uw hemelhoge schuld van u over te nemen en Zijn gerechtigheid u om niet te geven!
 Hij neemt niet alleen de zondelast van Zijn duurgekochte kinderen Sions voor Zijn rekening; Hij past Zijn Eigen verworven gerechtigheid ook toe aan vermoeide en beladen zondaren. Christus is niet alleen Middelaar van verwerving; Hij is ook Middelaar van toepassing.
 Christus is niet alleen Sions betalende Borg, Hij is ook de eeuwige Rustaanbrenger voor Zijn volk.
 Rust noch vrede wordt gevonden om mijn zonden, totdat ik rust vind in God, door het offer van Zijn Zoon, o, aller zaligst lot! Er blijft dan een rust over voor het volk van God.
 Die rust gaat alle verstand te boven. Dat is een rust die de wereld niet kent. De wereld is hol en leeg, vol onrust en kwelling des geestes. In Christus vindt een ziel Goddelijke rust en vrede.
 Christus is Zelf de Vrede.
 Zoek daarom geen rust buiten Jezus, geliefden, want buiten Jezus is geen leven, maar een eeuwig zielsverderf. In Hem wordt de rust geschonken, het vette van Zijn huis gesmaakt, een volle beek van wellust maakt, hier

elk in liefde dronken. Dat is een dronkenschap met gratis gelag.
 Bent u zo weleens dronken geweest?
 Wanneer de grote en voortreffelijke Leraar der gerechtigheid het verzet van het godsdienstig geslacht der Joden tegen het Evangelie aan de kaak gesteld heeft in de verzen 16 tot en met 19 van Mattheüs 11, spreekt Hij in het vervolg van dit gedeelte Zijn wee uit over de steden Chorazin, Bethsaïda en Kapernaüm.
 In deze steden had Christus grote krachten gedaan en Zijn wonderen grootgemaakt in het zaligen van tollenaars en zondaren en ook in de genezing van allerlei zieken.
 Dat eerste was het vooral waaraan de rechtzinnigheid zich mateloos ergerde en dat is nog niet veranderd.
 Vanwege het feit dat Christus at en eet met tollenaars en zondaren, is Hij uitgemaakt voor een vraat en een wijnzuiper, een vriend van tollenaars en zondaren.
 Met die smaadheden wordt ook Gods volk onder het kruis gesmaad, want zo de Meester, zo de kinderen.
 Dat Christus een Vriend is van tollenaars en zondaren, zal Gods ware volk evenwel hartelijk beamen. Zulk een Vriend is onze Jezus, Die in onze plaats ging staan!
 Christus is niet gekomen om te roepen rechtvaardigen, maar zondaars tot bekering, “waarvan ik -zegt Paulus- de grootste, de voornaamste ben.”
 Paulus zegt niet: “De oude mens Saulus is de grootste der zondaren, nee, want die was hij gestorven. Hij zegt: “Ik ben de grootste der zondaren.” Hij zegt ook niet: “Ik was het”, maar “ik ben het.”
 Als de discipelen een weinig zelfkennis gekregen hebben, vragen zij -als Jezus voorzegt dat één van hen Hem zal verraden- in grote vertwijfeling: “Ben ik het Heere?”
 Als ze op hun plaats zijn, houden Gods kinderen zichzelf daartoe in staat. Als we meer vuur hebben dan licht houden we dat voor onmogelijk. Dan zeggen we met Petrus: “Al werden zij allen aan U geërgerd, ik niet!”
 Voor zijn tweede bekering dacht Petrus nog heel positief over zichzelf. Petrus is er wel achter gekomen wat voor een bedrieglijk mens Simon Petrus was, maar ook wie Christus is, namelijk gisteren en heden Dezelfde, de Getrouwe voor een ontrouwe.
 Dat Petrus niet als een huichelaar is afgevallen had hij te danken aan de voorbedding van Zijn dierbare Zaligmaker, Die voor hem gebeden had dat zijn geloof niet zou ophouden.
 We hebben niet alleen een biddende Hogepriester, volk des Heeren,

maar ook een dankende Hogepriester.

Dat is een geheim, dat God alleen Zijn kinderen openbaart.

In vers 25 en 26 van Mattheüs 11 dankt Christus Zijn hemelse Vader dat Hij de verborgenheden van het Koninkrijk der hemelen voor de wijzen en verstandigen verborgen heeft, maar het de kinderkens heeft geopenbaard.

Als we wijs willen worden in het Koninkrijk der hemelen, zullen we kinderen in het verstand moeten worden. Al ons aangeboren intellectualisme is niet meer dan ballast.

Als Christus de Wijsheid van God is, hoef ik geen verstand mee te brengen. "Het verstand is een slap gevalletje."

De dingen Gods en des Geestes krijgt Gods volk geopenbáárd. Daar kan het verstand niet indringen. De openbaring door Woord en Geest lopen niet via het verstand naar het hart, maar juist andersom. Het hart wordt eerst vernieuwd en daarna het verstand geheiligd.

God laat Zich alleen geloven en aanbidden; Hij laat Zich dus niet begrijpen. God is onbegrijpelijk. God is groot en wij begrijpen Hem niet.

Het onbegrijpelijke van God is echter heel wat anders dan onduidelijk. God is niet onduidelijk en Zijn Woord ook niet, hoewel een onbekeerd mens niet verstaat de dingen die des Geestes Gods zijn, omdat zij geestelijk onderscheiden worden.

Het geloof begrijpt God ook niet, maar hoort en verstaat. Het geloof ziet de dingen zoals God ze ziet, hoewel wel naar de mate des geloofs.

De dingen des geloofs zijn voor het verstand een grote verborgenheid. De verborgenheid der godzaligheid is groot. De ware godzaligheid bestaat niet in doen of nalaten, dat behoort tot de vrucht, maar om onder het heiligend kruis van Christus, je weg met blijdschap te reizen.

God is een God van volkomen zaligheid. Wij doen niet mee. Wij dienen God niet, God dient ons. Hij verheerlijkt Zichzelf. Hij openbaart de vruchten in ons.

De liefde van Christus in ons heeft wel een wederkerende daad. Maar het geloof dat door de liefde werkt, is geen verdienste of waardigheid.

Het geloof is en blijft een gave Gods. Want het is God Die in u werkt, beiden het willen en het werken naar Zijn welbehagen (Filip. 2:13).

De vruchtbaarheid van Gods volk komt van boven. Alle goede gave, en alle vol maakte gifte is van boven, van den Vader der lichten afkomende, bij Welken geen verandering is, of schaduw van omkering (Jak. 1:17).

Die orde geldt ook in de natuur. Wie werkt er nu? De boom of de vrucht? Wat doet de takken aan de vruchten? Ze dragen vrucht, maar produceren die niet. Wat doet een vrucht aan zijn vruchtbaarheid?

Daartoe moet de vrucht beschenen worden door de Zonne der gerechtigheid. Daar heeft de vrucht zelf geen invloed op, op de Zon, bedoel ik.

Het Evangelie van vrije genade eist niets van de gelovigen, in de zin van moeten.

Want de Zoon des mensen is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen en Zijn ziel te geven tot een Rantsoen voor velen (Mark. 10:45).

De toepassing van de zaligheid staat in het kader van de voorbidding van Christus. Niemand kan tot de Vader komen dan door Christus en niemand kan tot Christus komen, tenzij de Vader hem trekke (Joh. 6:44). Uit deze Schriftwoorden blijkt het eenzijdige werk des Vaders, het eenzijdige werk des Zoons en het eenzijdige werk des Heiligen Geestes in het zaligen van zondaren.

Christus heeft de pers alléén getreden en niemand van de volken was met Hem.

Het aanbiddelijke van zalig worden is dat God in Christus het werk der zaligheid alleen gedaan heeft en ook alleen doet wat de toepassing betreft.

De zaligheid in Christus wordt geopenbaard vanuit het welbehagen des Vaders. Christus zegt immers: "Ja, Vader, want also is geweest het welbehagen voor U." (vers 26).

Gods volk kan aan haar zaligheid niets toe of afdoen en dus ook niet afvallen.

Het is de Vader Die de Kerk heeft uitverkoren.

Het is de Zoon Die de zaligheid voor de Zijnen heeft verworven en deze ook toepast door de eeuwige Geest.

Het komt alles voort uit het welbehagen Gods.

Onze tekst is daarom geen nodiging, maar een zaligmakend bevel. Christus pleit niet of de zondaar komen wil; op Zijn bevel komen ze, onvoorwaardelijk, als brandhout voor de hel! Is dat geen ruim Evangelie?

Nieten en nullen wil Hij vervullen.

Van nature is een mens er te rijk voor om als een arme, ellendige zondaar zalig te worden.

Ja, de mens wil er in zijn hoogmoed voor werken, al was het vijf kwartier in een uur. Doch die niet werkt, maar gelooft in Hem, Die de goddelozen rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot gerechtigheid.

Er ligt geen enkele verdienste in de mens, ook niet in de gelovige. God werkt namelijk niet in het verlengde van ontvangen genade; Hij werkt

op grond van Zijn soeverein welbehagen.

Het Evangelie van vrije genade komt ook hierin openbaar dat Christus gekomen is om te dienen, zoals we reeds zeiden. Christus is een dienende Zaligmaker, juist in het leven der genade.

Wij wassen geen voeten, voordat de onze gewassen zijn door Hem. Wij brengen geen vruchten voort, voordat we bevrucht worden door Zijn Geest. Wij nemen het kruis van Christus niet op, voordat het ons opgelegd wordt.

Onze tekst van overdenking wordt veel verklaard als een nodiging tot vermoeide en beladen zondaren om tot Christus te komen, om door Hem geholpen te worden ter bekwamer tijd.

In de Griekse grondtaal is er echter geen sprake van een nodiging, maar van een bevel. Het staat in de gebiedende wijs. Christus is geen bedelaar, maar Bevelhebber.

Hij nodigt Lazarus niet zijn graf uit te komen, maar beveelt de dood tot het leven. "Lazarus kom uit!"

"Komt herwaarts tot Mij..."

Het bevel van Christus kan niet wederstaan worden als de Heilige Geest Zich aan het Woord paart.

Degenen die naar Zijn voornemen geroepen zijn, zullen komen, echter niet tegen wil en dank. God zal Zich een gewillig volk overhouden op de dag van Zijn heirkraft (Ps. 110:3).

Hij zal ze als vermoeide en beladen zondaren voeren met smeking en geweent.

Als God zaligmakend in uw leven komt, is er geen vezel in uw leden en geen wil in uw verstand die Gods bevel kan wederstaan. Irresistible grace. Gods volk móet zalig worden, of ze willen of niet.

Ze willen niet, maar worden gewillig tot Zijn dienst bereid gemaakt op de stem van de Zone Gods. Dan roepen ze uit: "Mijn hart, o Hemelmajesteit, is tot Uw dienst en lof bereid..."

Ja, ja, dat menen ze uit de grond van hun hart, maar let toch op hetgeen de Heiland gezegd heeft, namelijk dat Hij niet gekomen is om gediend te worden, maar om te dienen, om ú te dienen!

Hij staat tot uw dienst. Christus is er voor u. Hij is bereid hetgeen u doen wil, te doen voor u.

Laat hetgeen u wil doen voor Hém, Hem doen voor ú! Houdt u slechts bezig Zijn lof te vertellen, zelfs in de nacht. Hij zal wel voor u strijden en gij zult stil zijn (Ex. 14:14).

Het valt dikwijls niet mee om van genade te leven. 't Is en blijft een geheim. Zó genoten, zó weer toegesloten.

In onze tekst gaat het bevel aan de belofte vooraf.

Het eerste gedeelte van de tekst -Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijn- is een bevel, waarop de belofte -en Ik zal u rust geven- volgt.

Zowel met het bevel als met de belofte van Christus weet de mens geen raad. U wel? Kunt u zélf de toepassing maken ten aanzien van het bevel en de belofte?

Ik kan de hele Bijbel lezen, maar dat helpt mij niet wezenlijk.

Velen zeggen: Dat is allemaal ongeloof. Dat is waar en Gods volk zal dat graag be-amen.

't Is veel erger met haar gesteld dan dat u het haar zeggen kan. Enige onderscheiden kennis maakt hierbij echter een opmerking.

Het bevel van Christus en Zijn beloften krijgt Gods volk geschonken door Woord en Geest, waarop de toe-eigening volgt. De schenking ligt altijd aan de toe-eigening ten grondslag.

Dat Gods volk niet dagelijks zich iets uit het Woord kan toe-eigenen, kunnen we echter niet altijd aan ongeloof toeschrijven. Degenen die dat wel beweren komen op uit de Wet en ontkennen de vrijmacht Gods en des Geestes.

God spreekt niet op onze, maar op Zijn tijd. Als God niet spreekt, kan ik Gods Woord wel lezen, maar het niet toe-eigenen.

Gods ware volk weet wat het is, te wachten op Zijn inspraak. De geheimen Gods hoef ik gelukkig niet zelf uit de Bijbel te plukken. Het wordt de levende Kerk geopenbáárd!

Het geloof waar men in onze dagen zo op hamert als een 'must'- krijgt de Kerk er gratis bij. De letter zonder de Geest is krachteloos, want de letter doodt, maar de Geest maakt levend. Gods Woord kan niet door 's mensen ongeloof van zijn kracht berooft worden, nee, Gods Woord blijft Gods Woord. *"Want het Woord Gods is levend en krachtig, en scherpsnijdender dan enig tweesnijdend zwaard, en gaat door tot de verdeling der ziel, en des geestes, en der samenvoegselen, en des mergs, en is een oordeler der gedachten en der overleggingen des harten."*

Weten we ervan, geliefden?

Zij we al eens doorstoken geworden door het Woord van God?

Christus is het vleesgeworden Woord en echt geen zachte heemeester, die stinkende wonden maakt. Nee, het zwaard van het Woord moet erin, de oude mens moet doorstoken en gedood worden, want de oude mens zal de hemel niet be-erven. De nieuwe mens, Christus, vernieuwt vermoeide en beladen zondaren op Zijn spreken. Want die in Christus is, is een nieuw schepsel. Al het oude is voorbijgegaan, ziet, het is alles

nieuw geworden.

Hoewel de mens van nature niet met het bevel en de beloften van Christus kan werken, houdt God de mens van nature wel verantwoordelijk voor zijn bestaan buiten God en ook voor zijn daden.

O, als u dat eens geloofde, geliefden, kwam u openbaar als een verloren mens. Wij hebben onze verantwoordelijkheid voor God immers al in het paradijs verzondigd.

God eist evenwel dat aan Zijn gerechtigheid genoeg geschiede. Punt! Hoe moet het dan?

Welke verwaande zondaar durft zijn vinger op te steken dat hij met zijn of haar verantwoordelijkheid voor God kan bestaan? God heeft een punt gezet achter ons gevallen Adams-bestaan. Ten dagen als gij daarvan eet, zult gij de dood sterven. Punt!

Al eens ingeleefd?

Als de eerste Adam niet wordt geleerd, wordt de Tweede niet begeerd. Als Christus ons rust geeft in de vergeving der zonden, neemt Hij onze verantwoording, die wij voor God hebben verzondigd, voor Zijn rekening, ja, dan neemt Hij ons voor Zijn verantwoording.

Al die goedbedoelde heiligmakingspreken van tegenwoordig zijn vruchteloos als de vergeving der zonden erin gemist wordt. Wij zijn niet geroepen om mensen in hun waan te stijven dat zij met goede werken en een net leven de hemel menen aan te zullen doen. Het Woord zelf waarschuwt mensen die met een ingebeelde hemel ter helle reizen.

Als de alleen de gelijkenis van de vijf wijzen en de vijf dwaze maagden lezen, spreekt dat al boekdelen. Christus en de apostelen en profeten hebben doorlopend gesepareerd om het kostelijke van het snode te onderscheiden.

Dat Paulus het in zijn brieven veel over de heiligmaking heeft, is vanwege het feit dat in de door hem gestichte gemeenten haast geen onbekeerde mensen waren.

Paulus stichtte namelijk pas een gemeente als God mensen had bekeerd. Ook de Schotse vaders hadden het veel over de heiligmaking, maar in de tijden van vervolging stond het volk doorgaans achter de zaak van de vergeving der zonden.

De vruchten geven er wel blijk van dat de vergeving der zonden zo gemist wordt in onze dagen.

Aan de vruchten kent men immers de boom.

Er zijn wel talloze Avondmaalgangers, maar bijna geen getuigende christenen. Als er net zoveel ware christenen waren dan er Avondmaalgangers zijn, zou het met de gevestigde kerk er wel veel beter

voor staan.

Sinds dat God me in de vrijheid in Christus gezet heeft, kan ik over Hem niet meer zwijgen. Ik zwijg nog veel te veel over Hem, Die het zo waardig is (publiek) geprezen te worden.

Er is veel roddelgemeenschap, maar gemeenschap der heiligen wordt geboren onder het kruis van onze Heere Jezus.

Velen hebben van de kruispaal een wonderboom gemaakt, waarmee ze elkaar betoveren.

Aan zulke wonderbomen hangen allemaal kunstappels. Zulke vruchten zijn niet zoet voor het gehemelte; je breekt er je tanden op. Ja, De vaders hebben onrijpe druiven gegeten, en der kinderen tanden zijn stomp geworden.

Aan blauwdrukken van het leven Gods en van het leven der heiligmaking hebben we geen gebrek in onze dagen.

Doorgaans stapt men mij te vlug over het wonder van de vergeving der zonden, alsof het gros kerkgangers dat wonder deelachtig is. Vergeet het maar!

Dat vele belijders mensen de vergeving der zonden deelachtig te zijn, komt deels door verbondsautomatisme en deels door de kuyperiaanse veronderstelde wedergeboorteleer.

Als God iemands zonden vergeeft, weet heel het dorp ervan, bij wijze van spreken. Er gaat in ieder geval een sprake van uit. Gods werk geschiedt niet in een hoek.

Er is ook een andere kant. De kant van het fatalisme. Rechtzinnige praat, zo van: "God moet het doen."

Dat moge zo zijn, maar ondertussen kunnen dezulken rustig doorleven zonder God en Christus. Ook dat boek heb ik uit. Het is van God niet. Zalig worden gaat vanzelf of helemaal niet, want Christus doet alles of niets; Hij doet het geheel of helemaal niet. Het gaat vanzelf als het totaal onmogelijk is aan 's mensen zijde. Ja, dan komt de mens erbuiten te staan, afgesneden en ontbloot tot de fundamenten toe. Dan is het Gods tijd, want wat voor de mensen onmogelijk is, is mogelijk bij God.

Dat het vanzelf gaat of helemaal niet, lijkt wel een nieuwe leer in onze dagen. 't Is het ook, want het is 'de nije leer'.

Na de Reformatie leren we geen nieuwe kerk, maar wel een nieuwe leer, vervat in het Oude en Nieuwe Testament.

Ja, en als je de Heere mag kennen, is het Woord altijd weer nieuw.

"Komt herwaarts tot Mij", zegt Christus tot de vermoeide en beladen zondaar. Ook voor Gods volk blijft dit bevel zo dierbaar, want zij zijn geheel afhankelijk van Zijn bevelen en de invloeden des Heiligen

Geestes.

Wat is een vermoeide en beladen zondaar, eigenlijk?

Dat zijn degenen bij wie de zonden wederlevend geworden zijn, als de Wet ingekomen is (Rom. 7:9).

Dan heb je je voorgenomen tegen de zonden te strijden, maar hoe meer je ertegen streed, des te meer braken de zonden eruit.

De Psalmddichter kende er wat van: “Ik Ben door Uwe Wet te schenden, krom van lenden, vol van druk, benauwd van hart.”

De Wet achtervolgt een ontdekte ziel en de duivel blaft als een hond achter haar aan met hel en verdoemenis om haar ten dode toe te vermoeien, om ten laatste zo'n verloren ziel in de eeuwige rampzaligheid te slepen.

Door de trekkende liefde des Vaders schreeuwt die ziel evenwel naar God, gelijk een hert naar de waterstromen, want God zal Zijn volk voeren met smeking en geweene.

In de weg der ontdekking is het namelijk niet één en al hel en verdoemenis, want als God een pijl schiet in het hart van 's Konings vijanden, zit er aan die pijl een koord van Zijn trekkende liefde, waarmee zij tot Christus getrokken worden.

Houdt moed, beladen ziel, Hij zal verschijnen tot ulieder vreugde! Dat zijn niet mijn woorden, maar de woorden van de Eeuwige.

Wereldwijzen en dwaze maagden stappen met zeven mijlslaarzen over de muren van de vrijstad heen. Dezulken zijn bekeerd en gearriveerd totdat het stervensuur de wonderboom van hun bekering doet verrotten.

Gelukkig volk dat door Christus opgewekt wordt ten uiterste dage. Dezulken krijgen in de dag der benauwdheid het bevel om tot Christus te komen.

U zegt: Komen ze dan op bevel?

Niet uit eigener beweging. De Vader trekt en de Wet drijft. De liefde weent en de Heilige Geest draagt de zondaar in de schoot van Christus.

Weet u wat de zondaar doet als God Hem trekt?

Alleen de weg dichtzondigen, alleen tegenwerken, alleen God bedroeven, om tenslotte als een vijand, als een goddeloze gerechtvaardigd te worden.

Natte bekommerden worden niet gerechtvaardigd. God haalt de grond uit je tranen, uit je bidden, uit je roepen, uit je begeren, zelfs uit je droefheid naar God.

't Zijn soms zoete tranen, jawel, maar God haalt er de grond uit. God is een God van volkomen zaligheid. Voor wie? Voor vermoeide en beladen

zondaren.

Ze hebben een walg aan zichzelf gekregen. Ze hebben een walg gekregen aan al dat zelfbehoud. Ze worden gewillig gemaakt om hun verdiende straf te ondergaan. Weleens een gerucht gehoord over Christus, weleens een uitgang, maar 't is allemaal in de dood uitgekomen.

Al dat bidden bleek in de grond der zaak slechts zelfbehoud, terwijl het uur van afrekening met rasse schreden nadert. Dezulken hebben geen nacht rust meer, bevreesd om in de hel te ontwaken. Ze willen wel vluchten, maar kunnen nergens heen, want de last der zonden doet hen verlammen.

O, in die ure van afrekening blijft er een goddeloze hoop over, een erfwachter van de hel, klaar om te verzinken in een peilloze diepte.

Ja, ze hebben het recht weleens mogen billijken, maar dat was allemaal op hun eigen behoud gericht.

God eist Zijn beeld terug en daar weten ze geen raad mee. Hopeloos, goddeloos en hulpeloos.

Ja, zo vindt God Zijn volk, vertreden in hun geboortebloed, voor de mesthoop bekwaam en voor de hel geschikt. Ze zien de deur reeds openstaan, de deur van de poel die brandt van vuur en sulfer.

Alvorens een ziel gered wordt sterft hij door de Wet aan de Wet.

U zegt: Moet het zó diep?

Christus ging gewillig het graf in en u wilt Zijn dood niet gedenken?

Als u Zijn dood wilt gedenken, zult u noodzakelijkerwijs met Hem moeten sterven en met Hem begraven worden. Anders kunt u Zijn dood niet gedenken, ja, wel als toeschouwer, maar niet als deelnemer.

Christus grijpt niet eerder in totdat u van uw voetstuk valt. Daar is heel wat voor nodig, menselijk gesproken.

Voor God niet. Hij heeft slechts te spreken en het is er, te gebieden en het staat er. Hij spreekt, Hij beveelt! Beladen zondaar! “Komt, herwaarts tot Mij!”

Dan komt u met haast, zoals de herders naar Bethlehem gingen.

U zegt: Dus de zondaar komt toch zelf?

U vat het niet, want in de gelijkenis van de verloren zoon staat er: “En van verre zag hem zijn vader.”

Wie ging er toen lopen? De verloren zoon! Mis! De Vader!

Het is de Vader in Christus Die op Zijn volk toeloopt.

Als een verloren zondaar zijn vonnis mag eigenen, verlaat God de Vader met eerbied gesproken- Zijn troon en snelt hem tegemoet in Christus.

Verloren zonen en dochters komen allen uit een vergelegen land. Ze hebben allen hun (verbonds)goed met hoeren en tollenaars

doorgebracht.

Vermoeid en beladen van de varkenstrog der wereld, duivel en eigen bestaan, keren zij terug tot hun Maker, met smeking en geweën.

Van verre staat Vader op de uitkijk, want Hij heeft ze liefgehad met een eeuwige liefde.

Aan het bevel van onze tekst was ook een belofte verbonden. Komt, herwaarts tot Mij én gij zult het Kindeke vinden in doeken gewonden, liggende in de trog van uw en mijn verdoemelijkheid.

Als de Heilige Geest de woorden van onze tekst in het hart legt, staan we op van onze slaapstede en gaan tot God, de Leidsman van onze jeugd, zoals Hij dat was in het paradijs (Jer. 3:4).

Dan gaan we tot God, zoals Esther tot koning Ahasveros ging: “Kom ik om, zo kom ik om, maar ik zal tot de koning gaan.”

Het wonder is dat God in Christus Zijn scepter toereikt aan de vermoeide en beladen zondaar.

De Scepter is Christus.

Christus treedt tussenbeide, tussen een rechtvaardig God en een helwaardige zondaar, met de sleutels van de hel en van de dood. Eeuwig wonder: De poort der hel toegesloten. De hitte van Gods gramschap geblust!

Dan zwemt de ziel in de eeuwige liefde Gods des Vaders. De beloften vallen als sneeuwvlokken in zijn hart.

Het bevel van Christus om tot Hem te komen, gaat dus gepaard met de kracht des Geestes.

In het kader van het werkverbond gold het gebod: “Ten dage als gij daarvan eet, zult ge de dood sterven.”

In het kader van het genadeverbond geldt: “Ten dage als gij daarvan eet -van de Boom des levens- zult gij eeuwig leven.” Christus is de Boom des levens, staande in het paradijs Gods. In het hemelse paradijs staat geen boom meer der kennis des goeds en des kwaads.

Daar is alleen de Boom des levens. Daar is God Alles en in allen!

In het kader van het genadeverbond liggen de twee stenen tafelen der Wet niet in de handen van Mozes, maar in de Ark, Christus. Hij draagt de heilige Wet, die Hij de sterf'ling zet, in het binnenste van Zijn ingewand.

Het met bloed besprenkelde verzoendeksel heeft de Wet tot zwijgen gebracht, wat haar verdoemende kracht betreft. De Wet, de wil Gods, is verheerlijkt in Christus.

Dat eist God geen twee keer, net zomin God twee keer de zonde straft. De straf die ons de vrede aanbrengt, was op Hem. Door Zijn striemen is ons genezing geworden.

De Wet in het kader van het genadeverbond behoudt wel haar aanklagende functie, maar ze heeft geen wezenlijke zeggingskracht in het leven van de gelovigen, overmits ze aan de Wet gestorven zijn. Wat kan de Wet van een lijk eisen?

Wat heeft een lijk aan vermogens om de Wet te doen? Zijn de gelovigen dan tegen de Wet?

De ware gelovigen zijn niet tegen de Wet.

Ze hebben in Christus een vermaak in de Wet Gods; volgens de grondtaal staat er: de Wet van het Brandoffer, Christus!

Door het geloof zijn de ware gelovigen in overeenstemming met de Wet, door de toegerekende gerechtigheid van Christus.

De toegerekende gerechtigheid van Christus heeft een eeuwige reikwijdte en bestrijkt het gehele leven.

Als God de zonden vergeeft, worden Gods kinderen niet aan zichzelf overgelaten om heilig te leven.

Velen leren dat als je Gode wilt leven, je de Wet moet doen. Paulus leert het tegenovergestelde in Galaten 2:19.

Vele heilighedsdrijvers zijn blijkbaar ver boven Paulus uitgegroeid als hij zegt: *“Dit is een getrouw woord, en alle aanneming waardig, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is, om de zondaren zalig te maken, van welke ik de voornaamste ben”, 1 Tim. 1:15.*

Wat valt er nu te doen als alle gerechtigheid vervuld is? Alleen aanbidding!

God houdt Zich over een ellendig en arm volk.

Dezulken boeren meer achteruit dan vooruit, maar betrouwen evenwel op de Naam des HEEREN.

De geboden van Christus worden dus in één woord vervat, namelijk de liefde. De liefde is de vervulling der Wet en de liefde is ook vruchtbaar, zowel in natuurlijk als in geestelijk opzicht.

Wat is het gebod van Christus?

De Wet -de bediening des doods- te doen uit dankbaarheid? Nee, nee, en nog eens nee!

Dat te beweren is een aanmatiging van de duivel. Die aanmatiging kostte aan duizenden Bethsemieten het leven. Ze wilden wijzer zijn dan God. Ze tilden het verzoendeksel van de Ark om een blik in de Ark te kunnen werpen.

De Wet donderde als weleer. Gods toorn werd als opnieuw geopenbaard. De dodelijke gevolgen bleven niet uit.

Degenen die de Wet in het kader van het genadeverbond laten functioneren als regel der dankbaarheid, ontdoen Christus van Zijn

bloed.

Het geloof is niet met de Wet verbonden, maar met Christus. De Wet is niet uit het geloof (Gal. 3:12).

De Wet is en blijft kenbron van de zonde. Was er geen Wet, dan was er ook geen zonde.

Dat bestrijkt ook het leven der heiligmaking. Paulus leert door de inspiratie des Geestes dat we alleen Gode kunnen leven als we aan de Wet gestorven zijn (Gal. 2:19).

Dat geldt niet alleen ten aanzien van de rechtvaardigmaking, maar ook ten aanzien van de heiligmaking. Ten aanzien van de heiligmaking zegt Paulus: “Ik sterf alle dagen”, 1 Kor. 15:31. Waaraan? Aan al het doen buiten de gehoorzaamheid van Christus.

U zegt: Hoe word ik Christus dan gelijkvormig?

Door het geloof ben ik Christus gelijkvormig, ook al moet ik het tegenovergestelde inleven. Door geloofsoefeningen wordt het smalle pad echter gaande smaller!

Door het geloof ben ik -door de toegerekende gerechtigheid van Christus- zowel rechtvaardig als heilig voor God.

Het ware geloof is echter ook door de liefde werkende. De gelijkvormigheid aan Christus heeft ook een praktische kant, een zichtbare kant. De toegerekende gerechtigheid van Christus werkt ook wat uit, door de inwoning des Geestes en door de liefde die in ons hart is uitgestort als wij met God verzoend zijn geworden.

Gods Woord leert namelijk ook de gehoorzaamheid des geloofs. Dat zullen we echter als de Heere het geeft een volgende keer aan de orde stellen.

Elk kind van God brengt Gode vruchten voort. In weerwil van de volmaaktheidsdrijvers, zegt het Woord dat de één dertigvoudige vrucht voortbrengt, de ander zestigvoudig, weer een ander honderdvoudig (Matth. 13:23).

Gods kinderen zijn niet allen even vruchtbaar. Ze zijn vruchtbaar naar de mate des geloofs, want de ene ster verschilt in heerlijkheid met de andere ster.

Wel hebben ze allen gemeen dat ze zondeloos wensen te leven.

Bij tijden verlangen ze uit het lichaam uit te wonen en bij de Heere in te wonen.

Waarom?

Omdat ze zichzelf zo moe zijn. Ze zijn de zonden moe.

Het bevel van Christus: “Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijn”, geldt dus niet alleen tot rechtvaardigmaking, maar ook tot

heiligmaking én tot heerlijkmaking!

O, wat een dag, als de vermoeide en beladen ziel mag ingaan door de paarlen poort tot het hemelse Jeruzalem.

We zullen we eerst van zingen, en wel van de 43e Psalm, daarvan het vierde zangvers.

*“Dan ga ik op tot Gods altaren,
Tot God, mijn God, de Bron van vreugd.
Dan zal ik, juichend, stem en snaren,
Ten roem van Zijne goedheid paren
Die, na kortstondig ongeneugt,
Mij eindeloos verheugt.”*

Geliefden, ik zie dat de tijd al zover is opgeschort dat we moeten eindigen. In de hemel, in de enige ware rustplaats, rusten de vermoeiden van kracht. Hoort u het?

Daar krijgt de belofte van onze tekst -en Ik zal u rust geven- pas haar definitieve vervulling!

Amen.

Slotzang: Psalm 73:12.

26. Ik heb u in Mijn beide handpalmen gegraveerd

Schriftlezing: Jesaja 49

In afhankelijkheid des Heeren wensen wij na te denken over de tekstwoorden uit het u voorgelezen Schriftgedeelte, uit Jesaja 49, en daarvan de verzen 14 -16, waar wij nogmaals lezen:

“Doch Sion zegt: De HEERE heeft mij verlaten, en de HEERE heeft mij vergeten. Kan ook een vrouw haar zuigeling vergeten, dat zij zich niet ontferme over den zoon haars buiks? Ofschoon deze vergate, zo zal Ik toch u niet vergeten. Zie, Ik heb u in de beide handpalmen gegraveerd; uw muren zijn steeds voor Mij.”

Geliefden, in de vorige hoofdstukken handelt de profeet over de verlossing van het volk Israël uit Babel, maar in het hoofdstuk dat we u hebben voorgelezen handelt over de verlossing van Gods uitverkorenen uit deze goddeloze wereld. Het betreft een profetie over Christus en Zijn verworven heil. Christus geeft in de eerste drie verzen verslag van Zijn roeping en ambt als Middelaar Gods en der mensen, als Profeet, Priester en Koning, zowel voor de Joden als voor de heidenen, tenminste, degenen die Hij bij de naam zal roepen en zal toevoegen bij het Sion dat ter ruste gaat, want God heeft Sion verkoren en Zijn lust is aan haar.

En geliefden, het heeft Christus alles gekost om Sion te verlossen en haar vijanden te overwinnen, want Christus is niet gekomen om vrede op aarde te brengen, maar het zwaard. *“Hij heeft Mijn mond gemaakt als een scherp zwaard, onder de schaduw Zijner hand heeft Hij Mij bedekt; en Hij heeft Mij tot een zuiveren pijl gesteld, in Zijn pijlkoker heeft Hij Mij verborgen. En Hij heeft tot Mij gezegd: Gij zijt Mijn Knecht, Israël, door Welken Ik verheerlijkt zal worden.”*

Ik heb het u al meer gepreekt dat Christus in onze dagen wordt afgeschilderd als een humanist, die iedereen over de bol strijkt, maar dat is niet de Christus der Schriften. Uit Zijn mond gaat een scherp zwaard, waarmee Hij de goddelozen zal doden. Voor de vijanden van God is Christus verborgen in de plooien van Gods recht en is onder de schaduw van Gods hand bedekt. Christus is alle macht gegeven in hemel en op aarde, en Hij is tot een zuivere pijl gesteld in de Goddelijke pijlkoker verborgen, maar toen *de volheid des tijds gekomen is, heeft God Zijn Zoon uitgezonden, geworden uit een vrouw, geworden onder de wet; opdat Hij degenen, die onder de wet waren, verlossen zou, en opdat wij de*

aanneming tot kinderen verkrijgen zouden.”

Je zou toch zeggen dat Gods uitverkoren volk wel geacht zou worden in deze wereld, vanwege haar bijzondere staat en toekomst, maar dat is echter niet het geval.

Gods kinderen zijn niet in tel in deze wereld, omdat zij van deze wereld niet zijn. De Heere Jezus zegt tot Zijn kinderen: *“Indien gij van de wereld waart, zo zou de wereld het hare liefhebben; doch omdat gij van de wereld niet zijt, maar Ik u uit de wereld heb uitverkoren, daarom haat u de wereld.”*

Dat laatste is dus een waarachtig keurmerk van het kinschap Gods. Als we door de wereld niet gehaat worden, mogen we onze staat voor God nog weleens nakijken.

Als alle mensen wel van u spreken, behoort gij tot de geveinsden en niet tot Gods ware volk. Geveinsden waaien met alle winden mee, en dat kan met een heel vroom gezicht, zoals de SGP dat doet door God en de mammon tegelijk te dienen, dubbelbesluiten maken, op een abortuslimiet stemmen, hun stem geven aan de wereld, kiezen tussen kwaden, en ga zo maar door.

Gods kinderen kunnen God en de mammon niet tegelijk dienen, omdat zij van de wereld niet zijn en alleen Christus als hun enige Koning erkennen, dienen en liefhebben.

De Oranjeakte heeft weer toegeslagen en ik las dat de kerkbladen en kerkbodes oranjegekleurd zijn vanwege de inhuldiging op de geplande koningsdag van 30 April.

-RD-Kranendonk - koningin gaat de geschiedenis in als briljante koningin, en dat wordt gezegd van een koningin die de abortuswet heeft ondertekend en verantwoordelijk is voor de reeds 1 miljoen vermoorde babies.

Kranendonk is een ingehuurd satanist die het volk opzettelijk misleidt met Goebeliaanse propaganda, maar die man houdt -net als Goliath- geen rekening met de God van de geschiedenis, die alles in de boeken heeft opgeschreven. Als de boeken worden geopend, zal ook het helse bedrog van Kranendonk geopenbaard worden en wie het ook betreft. Dan zal ook het politieke steekspel van de SGP geopenbaard worden en dan zal de SGP-top door de heiligen worden geoordeeld.

-Onderdelinden: “geen kwaad woord over de queen” - vertreedt het bloed der martelaren.

-Silfhout - verfde de hele Saambinder oranje, en dat doen alleen afgodendienaars, die met hun tijd geen raad weten.

-Rutherford - staande in de bressen van land en volk

-Henderson - deed publiek de goddeloze koning Karel in de ban.
 -John Knox - stond pal voor de zaak des Heeren tegenover de bloedige koningin Maria.
 - Genoemde Godsmannen deden wat Jojada deed, om het goddeloze koningshuis van Athalia te berechten.
 Vanwege de reeds miljoen geaborteerde babies, hadden de kerken hun kerkbladen met een rouwrand moeten omlijsten, maar nee, heel het refodom danst mee met de hoer op het beest, om een handvol vleselijk voordeel. Het refodom is een cultuur geworden, met een ideologie, puur ongevoelig geworden zijnde, zichzelf hebben overgegeven tot ontuchtigheid, om alle onreinigheid gieriglijk te bedrijven.
 Je zou er moedeloos van worden, als je ziet op de verharding en de vleselijke vervroming van de gereformeerde gezindte.
 Jesaja roept het uit dat zijn arbeid tevergeefs geweest is, dat hij zijn kracht onnuttelijk heeft besteed, zeggende: "Wie heeft onze prediking eigenlijk geloofd?"
 Je zou het bijltje er bij neer gooien als je de indoctrinatie in ogenschouw neemt, waardoor het refodom zich laat verleiden. De kinderen der duisternis zijn wijzer in hun geslacht als de kinderen des lichts. Maar Gods beproefde volk voelt zich geen haar beter, maar zij moeten zich wel vrij maken, van dit goddeloze geslacht, omdat de waarheid prijsgegeven wordt op alle fronten, met het RD en de SGP aan kop. Ook de kerken hebben hun zeggingskracht verloren en de herders zijn onvernuftig geworden, stomme honden die niet bassen kunnen.
 In dit licht roept het verachte Sion het uit: *"De HEERE heeft mij verlaten, en de HEERE heeft mij vergeten."*
 Gods volk bevindt zich dikwijls onder de jeneverstruik van Elia. "Ik ben alleen overgebleven en zij zoeken mijn ziel!"
 Wat is er toch bitter weinig ware gemeenschap onder Gods volk. Ja, er is veinzing genoeg dat gemeenschap moet heten, maar, het is verwoesting, omdat de waarheid in ongerechtigheid ten onder gehouden wordt. Het oordeel is reeds begonnen bij het huis Gods. Vele dominees zijn ordinaire christenvervolgers en gedragen zich als een Pilatus. Maar God zal al die predikanten bezoeken die niet in de bressen wensen te staan, omdat zij nog van alles te verliezen hebben. De Heere zal al die ontrouwe herders, die zich als huurlingen gedragen, omdat zij hun stem niet verheffen met macht, ook niet richting de overheid, maar zich afmaken met een vroom gebedje, zoals Onderdelinden. Ik ken die schijnbewegingen onderhand wel.
 Gods volk weet bij tijden niet waar zij het zoeken moet, vanwege 's lands

benaauwdheid, vanwege de zielenangsten die zij zo menigmaal moeten doorworstelen, en als een steenuil in de wildernis nergens welkom is, van de mensen verworpen, maar... bij God uitverkoren en dierbaar.
 Gods kinderen zijn huisgenoten Gods en geen burgers van twee koninkrijken, zoals veel beweerd wordt, nee, ze zijn medeburgers der heiligen, en huisgenoten Gods. Ze behoren tot dat Koninkrijk, waarvan Christus zegt: *"Mijn Koninkrijk is niet van deze wereld. Indien Mijn Koninkrijk van deze wereld ware, zo zouden Mijn dienaren gestreden hebben, opdat Ik den Joden niet ware overgeleverd; maar nu is Mijn Koninkrijk niet van hier."*
 Je kunt niet tegelijk niet van deze wereld zijn en burger zijn van deze wereld. Gods volk is wel als staatsburger ingeschreven, maar dat burgerschap is opgegaan in het hemelse staatsburgerschap en staat op 1 noemer. Gods kinderen zijn immers de enigen die de aarde erfelijk zullen bezitten, maar niet voor, maar na de wederkomst des Heeren, *"Want zie Ik schep een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, waarop gerechtigheid wonen zal."*
 Gods kinderen zijn niet van deze wereld en zij strijden dus ook niet voor een betere wereld, want deze wereld zal niet beter worden, maar verslechteren en spoedig vergaan.
 Dat betekent niet dat Gods kinderen hun scheppingsroeping niet meer waarnemen, om de aarde te bebouwen en te bewaren, juist wel, maar met een heel ander oogmerk dan de gristelijke politiek voorstaat.
 Gods volk bewaart en bebouwt deze aarde door het geloof, om die te gebruiken, zoals de apostel zegt: *"En die deze wereld gebruiken, als niet misbruikende; want de gedaante dezer wereld gaat voorbij."*
 Het geloof kiest niet tussen kwaden, zoals de gristelijke politiek dat wel kan, maar doet alleen het goede en het reine. Hoewel de gelovigen struikelen in velen, maken zij een wettig gebruik van deze wereld en daarin staat hen alles ter beschikking, al zouden zij met een helikopter naar de kerk moeten gaan, want al het aardrijk is des Heeren, mitsgaders hare volheid en ook de mensen die daarin wonen.
 Gods kinderen brengen het er echter niet goed vanaf, want zij struikelen dagelijks in vele zonden, en zij hebben heel veel te stellen met hun vleselijk gedrag en vlees wordt nooit bekeerd. Vlees steelt, bedrijft overspel, moordt, vloekt, lastert en noem alles maar op, niet alleen met gedachten, ook met woorden en werken, want vlees beperkt zich niet tot het inwendige, vlees laat zich ook gelden. Maar dat is Gods volk wel tot een last, daar zuchten zij onder. *"Wie zal mij verlossen van het lichaam der zonde en des doods?"*

Dat mag Gods volk wel weten, omdat zij in en door Christus reeds verlost zijn, maar het verdriet blijft, want het vlees houdt nooit op te zondigen. Het leven der genade tekent zich in het zoeken van gedurige reiniging in de fontein die geopend is voor het huis van David.

O, altijd die zonde, die een scheiding maken tussen God en de ziel. Gods zwaar beproefde kinderen verkiezen dikwijls de verworping boven het leven, om van het vlees verlost te zijn. Ze worden zichzelf zo moe, de zonde moe, of weet u niet dat Gods volk een walg heeft aan zichzelf?

Maar indien wij gezondigd hebben, volk des Heeren, wij hebben een Voorspraak bij den Vader, Jezus den Rechtvaardige en Hij is en blijft de Verzoening voor onze zonden, ja, van ons ganse bestaan.

Heel de mensheid dient tot steigerhout voor het Koninkrijk Gods. Maar als de laatste uitverkorene zal zijn toegebracht, valt het steigerhout omver en dan zal de deur gesloten worden. O, geliefden, maak van dit leven toch geen spel, want we reizen naar een nimmer-eindigende eeuwigheid.

Beter aan deze zijde van het graf door mensen verworpen, dan eeuwig door God verworpen.

Gods kinderen leven als vreemdelingen in deze wereld, omdat zij reizende zijn naar het Jeruzalem dat boven is. Zij zijn niet meer thuis op deze wereld, omdat Christus hen plaats bereid heeft in het Vaderhuis. Zij zijn ook nergens welkom in deze wereld, omdat de (refo) - wereld zich zoekt te vermaken met brood en spelen, en daarbij kunnen zij de arme Lazarus niet gebruiken, want die bestraffende man wordt gehaat en buiten de poort geworpen. Toch lag Lazarus niet als een slachtoffer aan de poort van de rijke man, nee, hij lag daar als een getuige van Christus, hoewel de rijke man geen acht op hem sloeg en zich aan die melaatse Lazarus ergerde. Het genadeleven is echt niet begeerlijk voor het vlees, want het vlees blijft gekruisigd, opdat het lichaam der zonde teniet gedaan worde.

Toch is Gods volk het gelukkigste volk op aarde. Zij zijn erfgenamen van de hemelse erfenis, waarvan Christus de Testamentmaker is en de Heilige Geest het Onderpand.

Gods kinderen zijn door de wedergeboorte overgegaan in het Koninkrijk der hemelen. Zij zijn burgers van boven, omdat Christus van boven is. Christus zegt tot degenen uit de besnijdenis; de farizeeërs en de Schriftgeleerden die zich vroom aanstelden onder de wet: *“Gijlieden zijt van beneden, Ik ben van boven; gij zijt uit deze wereld, Ik ben niet uit deze wereld.”*

Dat geldt ook voor Gods wedergeboren volk, want zij zijn erfgenamen

Gods en mede-erfgenamen van Christus. Gods kinderen zijn geen burgers van de wereld, maar burgers van het Koninkrijk Gods. Hoewel zij in de wereld leven, zijn ze niet van deze wereld en om die reden zit Gods ware volk dikwijls in de eenzaamheid, in de afzondering, net als de verachte Lazarus aan de poort van de rijke man.

En u moet niet denken, dat Gods volk daar zit als een slachtoffer, nee, want zij hebben zoveel met hun bedorven en zondige vlees te stellen, dat ze aan die machten dikwijls ten onder dreigen te gaan. Gods ware volk is dikwijls een prooi voor de duivel en vanwege de zwakheid des vleses weet de duivel hen wel te bestoken. Gods volk is dan ook het enige volk dat dikwijls ligt op de stokebranden der hel.

Daar weet de eigenwillige godsdienst niets vanaf, want die laat de duivel wel met rust, omdat hij die toch wel heeft.

Voorals ze vanwege de zwakheid des vleses in de zonde vallen, en bevreesd zijn erdoor beheerst te worden, zodat zij hun staat in twijfel trekken, en niet alleen in twijfel trekken, maar als een helverdienende zondaar openbaar komen, zodat zij zichzelf als geheel verloren beschouwen.

Als u niets weet van het leven onder het kruis, weet u niet waarover ik spreek.

Kijk, als je als een godsdienstig mens in de weelde leeft, dan ben je aardig tevreden over jezelf, want je loopt in de banen, natuurlijk erken je je struikelingen, en je tekortkomingen, maar de graadmeter van je zedelijke heiligmaking staat toch boven het gemiddelde en volgens die optiek zijn er altijd nog slechtere mensen als jij bent, dus hoeft je niet te klagen.

Maar geliefden, van zulke belijders zegt Gods Woord: *“Een geslacht, dat rein in zijn ogen is, en van zijn drek niet gewassen is; welks ogen hoog zijn, en welks oogleden verheven zijn.”*

Het gros belijders zoekt zich met een heidense zedelijkheid overeind te houden en geven zichzelf een voldoende, omdat ze goed en kwaad hebben. Gods volk heeft enkel kwaad en geven zichzelf geen voldoende, ook geen onvoldoende, omdat zij niet meer dan nul en niet zijn, lucht en ijdelheid zijn, vleselijk, verkocht onder de zonde, een vroeg opkomende dauw die ras verdwijnt.

Kijk, als je je voor een geestelijk mens houdt, dan loop je zonder zelfkennis altijd buiten je schoenen, en dan

houd je er een agenda opna, om je geestelijke vorderingen bij te houden en die te noteren. Zulke mensen zijn altijd aan het optellen. Nou ja, ze trekken er ook weleens een zonde af, maar er staan zoveel deugden

tegenover ze per saldo op een grote credit kunnen bogen.

Weet u hoe het Gods volk vergaat? Die liggen als opnieuw verloren als ze die ene zonde begaan, die de godsdienst voor zichzelf bagatelliseert. Gods volk kan dat niet, omdat ze enkel zonde is. Het is niet alleen dit kwaad wat roept om straf, ik ben in ongerechtigheid geboren, al van het uur van mijn ontvangenis af.

U zegt, maar Gods volk is toch een gered volk, een gerechtvaardigd volk, een geheiligd volk!

Ja, dat zijn ze, maar daarmee kon Petrus niet rekenen toen hij met vloeken en eedzwering zijn Meester verloochend had. Daar kon ook David niet mee rekenen toen hij in de zonde met Bathseba gevallen was en daarvoor Uria had laten doden.

Geliefden, na ontvangen genade weet je pas wat het wil zeggen hetgeen Nathan tot David zeide: "Gij zijt die man!" Daar hoeft u niet die zonde bedreven te hebben die David bedreven had, want de wet kijkt verder dan de daad der zonde. De wet kijkt dwars door ons bestaan en als de wet geestelijk is, dan blijft er een vleselijk mens over, die geen bestaan heeft voor God.

Dan kun je niet meer rekenen, niet optellen en ook niet aftrekken, want een vleselijk mens in de spiegel der wet heeft geen batig saldo meer over, dat is een rechteloos mens. Die kan geen aanspraak meer maken op zijn deugden, omdat hij enkel ondeugd heeft en ondeugd is.

U zegt, maar na ontvangen genade wordt het toch wel beter.

Nee, geliefden, dan wordt het niet beter, want den apostel zegt: ik ben vleselijk, verkocht onder de zonde.

Daar heb je Gods verzoende volk, geheel vleselijk, maar ze hebben al hun heil in God, in Christus, die kunnen zich nergens meer boven verheffen, omdat zij niets hebben om zich te verheffen, daar zij geheel vleselijk zijn, onnutte dienstknechten zijn, die geheel en al afhankelijk zijn van de genade in Christus.

En als ze door de zwakheid en de woelingen des vleses Christus uit het oog verliezen, dan bevinden zij zich als afgesneden van voor Gods ogen, net als Jona in de vis.

Je moet echt niet denken dat het ware geloofsleven altijd op de toppen van de Libanon verkeert, nee, veelmeer in de diepte van de beproeving. Daar al Uw golven en al Uw baren, mijn benauwde ziel vervaren.

En daar komt vlees en wereld bij, en de duivel houdt dezulken voor dat zij geen heil hebben bij God.

De duivel wijst altijd op het afwijkende gedrag en op de bevlekte klederen van Gods volk en dan komt hij met de wet, en dan zegt hij, kijk,

zo'n leven kan nooit met genade bestaan. Als je God in der waarheid zou vrezen, dan zou je die en die zonde nooit bedreven hebben, want Gods ware kinderen zijn van de heerschappij der zonde verlost en dat is bij jou niet het geval. Jij dient de zonde en jij bent nog onder de wet, want het ware genadeleven openbaart zich in heiligmaking.

Ja, de duivel weet precies hoe hij Gods volk moet benauwen, want als Gods volk op hun vleselijke bestaan ziet en op de woelingen van hun vlees, dan kunnen zij niets anders dan de duivel gelijk geven.

Toen Jozua met bevlekte klederen voor de engel des Heeren stond, met een aanklagende duivel aan zijn rechterhand, kon hij geen woord tot zijn verdediging meer voortbrengen.

Zulke zielen kunnen niet eens meer klagen dat de Heere hen verlaten heeft, nee, die staan met de tollenaar van verre, omdat zij de Heere verlaten hebben, dagen zonder getal. Dan worden zij gewaar alsof de Heere niet meer van hen af wil weten, omdat zij zich als enkel ongerechtigheid gewaar worden, tegen beter weten in gezondigd hebben, tegen licht in gezondigd hebben en dezulken durven hun ogen niet meer op te heffen naar de hemel, want dat beschouwen zij als de grootste aanmatiging.

Geliefden, als de Heere de duivel niet gescholden had en Jozua niet als opnieuw gereinigd had, had Jozua daar nog gestaan met vuile klederen. De Heere is altijd de Eerste, zowel in de rechtvaardigmaking als ook in het kader van vernieuwde en herstellende genade, zoals we dat ook zien bij Petrus aan de zee van Tiberias, toen hij door de Heere Jezus hersteld werd in zijn ambt. Toen bleken de opengebroken muren van Petrus' hart voor rekening te liggen van Christus, vanwege Zijn eeuwige liefde voort Petrus. En die opengebroken muren worden door Christus hersteld.

De tekst van onze overdenking wordt in het leven der genade dikwijls op Hebreeuwse wijze geopenbaard, van achteren naar voren. Want als Gods volk zich tussen de muren van onmogelijkheid bevindt, worden zij niet zelden bepaald, hetgeen de Heere hen ooit beloofd heeft, dat hun muren steeds voor Hem zijn. *"Uw muren zijn steeds voor Mij!"*

Dan krijgen zij een terugleiding op een Hebreeuwse wijze en dat begint bij de laatste regel van ons tekstgedeelte, omdat de tekst van onze overdenking werd toegepast van voren naar achteren en wordt bevestigd van achteren naar voren.

O, die muren van zonden en onmogelijkheden kunnen zo menigvuldig zijn in het leven van de Kerk, en dan hebben zij geen uitweg meer, dan lijkt het alsof de Heere met Zijn genade van hen geweken is, en daarvan kunnen zij de duivel niet de schuld geven, maar alleen zichzelf, eigen

schuld, eigen schuld. Zulke zielen proberen zich ook niet meer op te knappen, of mooier voor te doen dan ze zijn, want die werkeilige bodem is eruit geslagen, tenminste bij degenen die een tweede bekering kennen, want in de fase van de eerste bekering wordt er dikwijls veel geveinsd, hoewel er ook veel doorvloeien is in de liefde. Maar ook dat is niet vruchtbaar, omdat al dat doorvloeien geen opwas in de genade bewerkt, maar achteruitgang.

Die kroon moet omgekeerd, omgekeerd en omgekeerd worden en we moeten alle gronden sterven die buiten de enige Rotsgrond der zaligheid aan de hand gehouden worden. God brengt Zijn volk in de beproeving, omdat de beproeving des geloofs, die veel kostelijker is dan van het goud, hetwelk vergaat en door het vuur beproefd wordt, bevonden worde te zijn tot lof, en eer, en heerlijkheid, in de openbaring van Jezus Christus.

Want in dat dal der beproeving, wordt de deur der hoop geopenbaard, daar openbaart Zich de Heere die de muren van zonde en onmogelijkheden op Zich genomen heeft, omdat Hij de zondebok geworden is in de plaats van Zijn volk. Op die zondebok mag u uw zonde leggen, volk des Heeren. Maak gebruik van het Lam, dat de zonde van uw wereld op Zich nam. Christus was de duif wiens bloed gebloeid heeft, om u met Zijn bloed te reinigen, te bestrijken, om u in vrijheid te doen vliegen, gelijk die met bloed bestreken duif duif in de vrijheid losgelaten wordt. Wij prediken u in de Naam van Christus loslating der gevangenen, vrijheid voor gebonden, vergeving der zonden voor ter dood veroordeelden, en blinden het gezicht, ook na ontvangen genade. Want dat keert steeds weer en dat gaat als opnieuw door de afsnijding en door de onmogelijkheid heen.

Gods gevallen volk kan zichzelf niet oprichten en zich niet met uit de bijbel geplukte beloften redden, nee, want de muren van onmogelijkheden zijn te hoog.

Maar als de Heere Zich openbaart dat al die muren voor Hem zijn, o, dan breekt de zon weer door, dan breekt het hart weer van berouw, en dan toont Hij hen Zijn beide handpalmen, waarin zij gegraveerd staan. Dan mag Gods volk weer schuilen in Zijn wonden, in Zijn zijde, en dan wenen zij zich leeg, omdat zij die speer zijn die de krijgsknecht in zijn zijde stak, omdat zij die nagelen zijn die door Zijn handen en voeten gedreven werden. Maar in die wonden van Christus ligt zo'n geweldige troost voor Sion, want daar gaat kracht van uit, de kracht van Zijn bloed, de verzoenende kracht van Zijn bloed, dat bloed dat reinigt van alle zonden. Dan worden zij weer in hun staat hersteld, omdat er bloed en water uit

Zijn zijde gevloeid is. Daarin ligt de staat van Gods kinderen vast, in het water en in het bloed, in de dood van Christus.

Het bloed tot rechtvaardigmaking en het water tot levendmaking. De Heere heeft een fontein geopend voor de zonden van het huis van David. Het water en het bloed. Het water was een bewijs van Christus' dood en in dat water ligt de wedergeboorte van Gods volk verankerd. Het bloed reinigt van alle zonden. Er liep bloed en water uit de zijde van Christus, rechtvaardigmaking en wedergeboorte. Dat is de Fontein tegen de zonde voor het huis van David. Dat is de Fontein des heils voor bondelingen die als verbondsbrekers openbaar gekomen zijn. Van die Fontein gaat kracht uit, de verzoenende kracht van Zijn bloed. Daarin wordt Gods volk bevestigd, omdat zij door dat bloed gereinigd zijn en wedergeboren zijn uit water en Geest. *"Zo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, hij kan in het Koninkrijk Gods niet ingaan."*

Dus Gods volk wordt niet opnieuw gerechtvaardigd, want de rechtvaardigmaking geschiedt eenmalig en is eeuwig geldend. Maar zij ervaren de kracht van Christus' bloed wel als opnieuw, bij hernieuwde genade.

Gods volk kan niet over de zonde heenleven en die het wel kunnen behoren niet tot Gods volk. Het moet altijd weer vlak gemaakt worden tussen God en de ziel. Gods kinderen hebben een Voorspraak bij den Vader, die Zich vanuit de godsverlating der ziel heerlijk openbaart, als het Lam Gods, als die eniggeldende Gerechtigheid voor God. *"De Heere, onze Gerechtigheid!"*

Bij herhaling toont Christus Zijn volk de wonden in Zijn handpalmen en daar staan zij met bloed in geschreven, daarin staan zij gegraveerd als met een ijzeren griffie. Dat hebben de nagels van onze zonden gedaan, maar de Borg heeft Zijn handen en Zijn voeten door die nagels gewillig laten doorgraven, om Zich Gode op te offeren, tot verzoening van al onze zonden.

"Zie, Ik heb u in de beide handpalmen gegraveerd, uw muren zijn steeds voor Mij!"

Dat koste Christus Zijn leven, maar Hij heeft Zijn leven afgelegd, om Borg voor Zijn Kerk te zijn. Zijn drijfveer was enkel liefde voor de goddelozen, die Hij liefgehad heeft met een eeuwige liefde. En die liefde is zo vast geliefden, dat niets en niemand ons zal kunnen scheiden van de liefde van Christus.

God wordt nooit in Zijn voornemen veranderd en ook nooit in Zijn liefde voor de Zijnen. Hij zwijgt in Zijn liefde, niet een keer, maar voor eeuwig, omdat Hij gezwezen heeft in Zijn toorn jegens het Lam Gods.

De straf die ons de vrede aanbrengt, was op Hem, op het Lam, en door Zijn striemen is ons genezing geworden. Gods volk mag schuilen in de bloedwonden van Christus, omdat zij enkel vleselijk is, en zij schuilt gedurig in Zijn bloedwonden, omdat zij vleselijk blijft tot haar laatste snik.

God heeft op Zijn volk gerekend, dat zij vleselijk zijn; Hij weet wat van Zijn maaksel zij te wachten, hoe zwak zij zijn, klein van moed en krachten en dat zij stof van jonksaf zijn geweest.

De trouw van God is echter geen hefboom om daarmee de zonde glad te strijken, nee, Gods volk kan nergens mee werken, ook niet met het geloof, de hoop en de liefde. Het zijn allen drijfveren der genade en die moeten altijd gaande gemaakt worden en gaande gehouden worden door God de Heilige Geest.

Zonder Christus kunnen we niets doen, ook geen zonde bewenen, ook niet in de schuld komen op eigener beweging. Gods volk wordt door de liefde van Christus gedreven. Gods volk heeft geen hefboomgeloof, waardoor zij zich er bovenop helpen, nee, het geloof maakt Gods kind zwak, uiterst zwak, opdat zij door de kracht van Christus gedreven worden. Dan hoor ik Paulus uitroepen: “Ik vermag alle dingen dor Christus die mij krachten geeft.” Paulus was zelf zo zwak als een riet, maar Gods kracht wordt in zwakheid volbracht. Daarom klinkt het uit de mond van de apostel: *“Voorts, mijn broeders, wordt krachtig in den Heere, en in de sterkte Zijner macht.”*

Je hoeft er waarlijk geen kracht voor mee te brengen om door het geloof te leven. Het geloof zegt: *“De Heere HEERE is mijn Sterkte; en Hij zal mijn voeten maken als der hinden, en Hij zal mij doen treden op mijn hoogten.”*

Het geloof zegt: *“O HEERE! Gij zijt mijn Sterkte, en mijn Sterkheid, en mijn Toevlucht ten dage der benauwdheid.”*

Dezulken zijn altijd het voorwerp van de hoon en de smaad der wereld, ook van de godsdienstige wereld, want bij de wereld en de godsdienst moet de mens sterk wezen, maar Gods volk heeft die vleselijke ambitie verloren in het graf van Christus. De dood van Christus zet de dood op alles wat zich tegen de kracht Gods verheft.

Onze muren van onmogelijkheden zijn voor Hem, maar de muren zien ook op de bescherming van de Kerke Gods. De Heere is Zijn volk een Vurige Muur rondom en dat is noodzakelijk, want *“de dochter van Sion is als een hutje in den wijngaard, als een nachthutje in den komkommerhof, als een belegerde stad.”*

Maar God bewaart Zijn volk en is tot haar Bescherming en Hij zal Zijn engelen van u bevelen, dat zij u bewaren in al uw wegen.

Op welke wijze Gods volk zich ook verlaten voelt, vergeten voelt, zo zelfs dat zij menen dat God hen vergeten heeft, nochtans zal de Heere Zijn erfdeel nooit vergeten. Zal een moeder haar zuigeling vergeten? En als dat zou gebeuren, en dat is mogelijk, dan nog zal God ons niet vergeten, want anders zou Hij Zichzelf moeten vergeten.

Soms schijnt het dat de Heere Zich zodanig verbergt, dat het schijnt alsof de duivel regeert, maar dat doet Hij om Zijn volk in het geloof te oefenen. Als het lang duurt, kan de ziel moedeloos worden, maar toch blijft daar altijd die verborgen ondersteuning van Zijn liefde en trouw.

Soms kastijdt de Heere de Zijnen alsof zij Zijn vijanden waren, maar dat is enkel de kastijdende hand van een liefhebbend Vader. Als twee jongetjes aan het vechten zijn, wordt het ene jongetje door zijn vader hardhandig tot de orde geroepen, terwijl hij die andere ongemoeid laat. Dat is een teken van uw kindschap, volk des Heeren, want die Hij kastijdt een iegelijk zoon die Hij liefheeft.

Dus de verlating kan lang duren, tenminste het gevoel van verlating, want wezenlijk verlaat de Heere Zijn kinderen nooit en is Hij alle de dagen met hen, tot de voleinding der wereld, maar Hij kan wel de gevoelige nabijheid voor een tijd verbergen, zodat het schijnt alsof Hij niet meer bestaat en alsof de vijand vrij spel heeft.

Maar het gevoel is niet de grond waarop het huis gebouwd is, nee, dat is de Rots en de Rots is onbeweeglijk. God wil dat wij Hem op Zijn Woord geloven en vertrouwen, ook al ontbreekt ons al het gevoel en al getuigen de omstandigheden tegen.

God is geen man die liegen kan, geen van Zijn woorden ooit in uw ziel gesproken, zullen ter aarde vallen; Hij zal Zijn Woord heerlijk vervullen. Gods Woord is een lamp voor onze voet en een licht op ons pad, niet ons gevoel. Nu is het geloof niet zonder gevoel, want het geloof is door de liefde werkende, maar de liefde is niet hetzelfde als gevoel, het gaat dikwijls met gevoel gepaard. Maar als je een kind van je vader bent, hoef je dat niet altijd te voelen om de waarheid ervan te geloven, want de feiten wijzen het uit dat het zo is. Zo is het ook geestelijk. Het feit dat Gods kinderen het eigendom van Christus zijn, ligt niet in hun gevoel verankerd, maar in Gods beloften die in Christus ja en amen zijn.

En ze hebben het zelf uit Zijne mond gehoord dat ze gegraveerd staan in Zijn beide handpalmen. Daarvan wordt de troost ervaren in nood en dood, juist als alles verzondigd ligt, want dan blijkt genade vrije genade te zijn, omdat God Zijn genade verheerlijkt zonder iets van ons in aanmerking te nemen, ook onze zonden niet. Hij ziet in gunst en niet in wraak Zijn lust, de hitte van Zijn gramschap is geblust op Golgotha, toen

de Zoon uitriep: “Het is volbracht!”

Bij de Heere is veel verlossing, veel vergeving, altijd bij Hem geweest, dies wrocht de Heere met beving, recht kinderlijk gevreesd. Wie slecht is, kere zich herwaarts en hij bekere zich tot de Heere, want God heeft geen lust in de dood van de goddeloze, maar daarin dat hij zich bekere en leve.

Verloren zondaar in ons midden, leg uw melaatse hand op het hoofd van den zondebok, ja uw ganse leven, want Christus heeft al uw ongerechtigheid op Hem doen aanlopen. *“Waarlijk, Hij heeft onze krankheden op Zich genomen, en onze smarten heeft Hij gedragen; doch wij achtten Hem, dat Hij geplaagd, van God geslagen en verdrukt was. Maar Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden is Hij verbrijzeld; de straf, die ons den vrede aanbrengt, was op Hem, en door Zijn striemen is ons genezing geworden.”*

Amen.

27. Sion als een nachthutje in de komkommerhof

Schriftlezing: Jesaja 1

In afhankelijkheid des Heeren wensen wij na te denken over de tekstwoorden uit het u voorgelezen Schriftgedeelte, uit Jesaja 1, en daarvan de vers 8, waar wij nogmaals lezen:

“En de dochter van Sion is overgebleven als een hutje in den wijngaard, als een nachthutje in den komkommerhof, als een belegerde stad.”

Geliefden, de vorige keer hebben wij de klacht van het verlatenheid Sion uit Jesaja 49:14 overdacht -namelijk dat Sion zegt: *“De HEERE heeft mij verlaten, en de HEERE heeft mij vergeten”*, en we hebben u het troostvolle antwoord van de Heere op die klacht gepredikt, namelijk dat Hij Sion nooit verlaten en nooit vergeten zal. En als bewijs daarvoor toont Hij hen Zijn beide handpalmen, waarin Sion staat gegraveerd.

In afhankelijkheid des Heere wensen wij tenslotte na te denken over de muren van Sion, waarvan de Heere zegt dat die altijd vóór Hem zijn. *“Uw muren zijn steeds voor Mij!”* De muren der onmogelijkheid van Sion liggen voor rekening van onze getrouwe Verbonds-Jehova.

Dat zijn de muren van een belegerde stad, want in ons tekstvers staat geschreven: *“En de dochter van Sion is overgebleven als een hutje in den wijngaard, als een nachthutje in den komkommerhof, als een belegerde stad.”*

We overdenken onze tekstwoorden aan de hand van een drietal gedachten:

1. Wie de dochter van Sion is
2. In welke toestand zij zich bevindt
3. Voor wiens rekening zij leeft

Geliefden, de dochter van Sion betreft in de eerste plaats de Joodse Kerk, of het volk van Jeruzalem, waarvan de HEERE Heere zegt: *“Ik toch heb Mijn Koning gezalfd over Sion, den berg Mijner heiligheid.”*

De berg Sion is de berg waarop Jeruzalem gebouwd is, de stad Davids, waarin de tempel gebouwd en de ark Gods gezeteld was; de plaats waar God woonde, want in Salem is Zijn hut, en Zijn woning is in Sion. Dat is de plaats die de Heere had begeerd, want de HEERE heeft Sion verkoren, Hij heeft het begeerd tot Zijn woonplaats, zeggende: Dit is Mijn rust tot

in eeuwigheid, hier zal Ik wonen, want Ik heb ze begeerd. Daarin wil de Heere Zich verheerlijken en grootmaken. *“De HEERE is groot in Sion, en Hij is hoog boven alle volken.”*

Maar geliefden, met de dochter Sions wordt ook het gelovige volk des Heeren bedoeld, zowel het oudtestamentische als het nieuwtestamentische volk des Heeren en daarvan is Jeruzalem een afbeelding van. De dochter Sions is dus de Kerk van Christus, maar eerste het natuurlijke en dan het geestelijke. De inwoners van Jeruzalem zijn een type van Gods ware volk. Jeruzalem is ook een type van de heilige stad, het nieuwe Jeruzalem, nederdalende van God uit de hemel.

Maar, gemeente, de inwoners van Jeruzalem hadden God de trotse nek toegekeerd en zich van de godsdienst afgekeerd. De deuren van de tempel waren gesloten, en wat het ergste was, de kostelijke kinderen Sions, tegen fijn goud geschat waren de aarden flessen gelijk geworden! Overal waren afgodsaltaren opgericht en vele steden waren door de Chaldeeën verwoest en met vuur verbrand. Dat was de reden dat de dochter Sions een belegerde stad wordt genoemd, een hutje in de komkommerhof, een opengebroken vesting, een nachthutje waarvoor niemand zorg draagt. Het is Sion, zeggen zij, niemand vraagt naar haar.

Maar geliefden, waarin de toenmalige Joodse kerk verkeerde, daarin verkeert de Christelijke kerk nu, want het oordeel is begonnen van het huis Gods, maar nogmaals, wat het ergste was in de dagen van Jesaja en Jeremia, dat de kostelijke kinderen Sions als aarden flessen gelijk waren, dat geldt ook in onze dagen. De kostelijke kinderen Sions zijn tegen fijn goud geschat en aan de aarden flessen gelijk geworden.

De kerkelijke verdeeldheid stelt niets voor vergeleken bij de tegenwoordige verachtering van Gods ware volk. Aangezien de kerkelijke verdeeldheid tekent dat het huizen zijn die tegen zichzelf verdeeld zijn en niet zullen bestaan. Maar wat wel weegt, is, dat het gros van Gods volk in onze dagen betoverd is van de voetzool tot de haarwortels toe, met name omdat zij niet recht gebakerd worden.

De huidige prediking is generaal gesproken contra de leer van de rechtvaardiging van de goddeloze. Het heeft er zelfs geen relatie meer mee. Immers, 99% van de refo-dominees preekt genade in het verlengde van het werkende vrome vlees die aan de oude mens een toevluchtnemend geloof toeschrijven.

In onze hebben we drie leerstromingen in de gereformeerde gezindte, die ook doorelkaar heenlopen, maar om aan te geven welke stromingen dat zijn, noem ik het stromingen. De eerste stroming is het deel belijders waarvan de voorgangers de rechtvaardiging van de gelovige leren, zoals

we die in de Afscheiding vinden, anders gezegd de rechtvaardiging van de wedergeborene. Eerst levendmaking, dan ontdekking, dan begeerte naar de zaligheid en zo werkt men op de toeleidende weg op Jezus aan Die ze niet kennen. Het is een leer uit de hel en zelfs velen van Gods ware volk komen er opnieuw mee onder de wet.

De voorgangers van de tweede stroming leren een conclusiegeloof en op grond van dat conclusiegeloof spreken zij de mensen zalig en rechtvaardig, want, zeggen zij, als je maar gelooft, dan ben je op grond van je geloof gerechtvaardigd. Ja, die mensen hebben de vrijspraak uit Gods mond niet nodig, omdat zij nooit een goddeloze voor God geworden zijn. Dan heb je ook Christus niet nodig en dan help je je zelf met je geloof overal overheen en doorheen, door al die schijnbare barikaden, maar aan de totale onmogelijkheden van Gods volk zijn dezulken vreemd.

En dan heb je ook nog het werkheilige deel, die hun grond in de werken vinden en dezulken worden ingepompt dat zij uit hun moralistische en zedelijke vruchten verzekerd worden. Ja, als je de boom niet hebt, moet je zelf vruchten produceren. Dat is de religie van de heidense zedenleer die ook buiten Christus hun huis op zandgrond bouwen.

Dat zijn de hoofdstromingen binnen de gereformeerde gezindte en die stromingen kennen nog vele zijtakken, van christelijk gereformeerd tot de sekte van het rekverband der neocalvinisten.

Ja, de waarheid struikelt op de kerkstraten, en degenen die daartegen getuigen, worden genegeerd en veracht en als een gezwel gekenmerkt, maar juist dezulken zijn het voorwerp van Gods eeuwige liefde en gemeenschap. Dat is Sion waar niemand naar vraagt. En dat Sion hoeft geen reis te maken naar het beloofde land, want zij zijn in Christus reeds gekomen tot den berg Sion, en de stad des levenden Gods, tot het hemelse Jeruzalem, en de vele duizenden der engelen; tot de algemene vergadering en de Gemeente der eerstgeborenen, die in de hemelen opgeschreven zijn, en tot God, den Rechter over allen, en de geesten der volmaakte rechtvaardigen.

De vrouw in Openbaring 12 heeft haar hoofd in de hemel en de maan onder haar voeten. Dat is de gemeente van Christus, zij heeft wandelingen in de hemel door het geloof, terwijl zij met haar voeten in het ondermaanse leven staat. Maar aan dit ondermaanse leven is zij wel gestorven, want de Bruid van Christus is een nieuw schepsel en heeft de oude mens afgelegd, uitgedaan, en Christus aangedaan, maar wat haar vlees aangaat is zij zo menigmaal benauwd van alle zijden, en dan is zij als een belegerde stad.

“En de dochter van Sion is overgebleven als een hutje in den wijngaard, als een nachthutje in den komkommerhof, als een belegerde stad.”

Dat is de Kerk van Christus, zeer weinig in getal. Het zijn de bedroefden om der bijeenkomst wil. Het is Sion, zeggen zij; niemand vraagt naar haar, ja toch, want Christus vraagt naar haar, want Hij stelt Zijn leven voor de schapen. *“De bedroefden, om der bijeenkomst wil, zal Ik verzamelen, zij zijn uit u; de schimping is een last op haar.”*

Hoe klein het kuddeke van Christus ook is, dat kuddeke blijft toch een voorwerp van Vaders welbehagen om hen het Koninkrijk te geven. Maar hier gaan ze door vele verdrukkingen, omdat zij van deze wereld niet zijn, daarom haat hen de wereld, door de godsdienst gehaat, door familie gehaat, door kinderen gehaat, want des mans huisgenoten zijn zijn vijanden.

Gods kinderen onder het kruis zijn altijd het voorwerp van de hoon en de smaad der wereld, ook van de godsdienstige wereld, omdat zij bij de Vader geliefd zijn en de tegenpool van de liefde des Vaders is de haat der wereld.

Hoe klein en nietig de Kerk van Christus ook geworden is, haar staat die sterke Held terzij die God hen heeft beschoren. Het zijn de Jonathans in onze dagen die de krijg des Heeren voeren. Klein in getal, maar sterk in de genade en krachtig in de Heere en in de sterkte Zijn er macht.

Bij de wereld en de godsdienst moet de mens meetellen en punten scoren, een hoofd met verstandskennis, maar Gods volk heeft die vleselijke ambitie afgelegd in de dood van de oude mens en verloren in het graf van Christus. De dood van Christus zet de dood op alles wat zich tegen de kracht Gods verheft. Alles wat sterk wil wezen, veracht de kracht van Christus. Maar de zwakste in de genade is de sterkste, omdat Gods kracht in zwakheid wordt volbracht.

Gemeente, Jakob is dun geworden en daarom is er zoveel twist en wrevel in de stad, want het werkheilige vlees bezet het vooraangestoelte in de synagogen. Daar ligt de democratische kerkvorm aan ten grondslag. Er blijft van de westerse kerken niets over, omdat het witgepleisterde graven gelijk zijn geworden. Men roemt in de instellingen des Heeren, gelijk de Joden deden, zeggende: *“Des HEEREN tempel, des HEEREN tempel, des HEEREN tempel, zijn deze!”*

Maar Christus wederstaat het refo-Sanhedrisme met hetzelfde wee van weleer: *“Wee u, Farizeeën, want gij bemint het voorgestoelte in de synagogen, en de begroetingen op de markten. Wee u, gij Schriftgeleerden en Farizeeën, gij geveinsden, want gij zijt gelijk de graven, die niet openbaar zijn, en de mensen, die daarover wandelen, weten het niet.”*

En dan is er een wetgeleerde die op zijn vrome tenen getrapt is, en in vijandschap uitvalt naar Christus: *“Meester! als Gij deze dingen zegt, zo doet Gij ook ons smaadheid aan.”*

Met zulke refo-sanhedristische verwijten zit mijn mailbox doorgaans gevuld, maar met 1 klik verdwijnen zij in de kliko.

Christus zegt tot zulke vrome verontwaardigde snijbonen: *“Wee ook u, reformatorische en gereformeerde wetgeleerden! want gij belast de mensen met lasten, zwaar om te dragen, en zelve raakt gij die lasten niet aan met een van uw vingers. Wee u, want gij bouwt de graven der profeten, en uw vaders hebben dezelve gedood. Zo getuigt gij dan, dat gij mede behagen hebt aan de werken uwer vaders; want zij hebben ze gedood, en gij bouwt hun graven. Waarom ook de wijsheid Gods zegt: Ik zal profeten en apostelen tot hen zenden, en van die zullen zij sommigen doden, en sommigen zullen zij uitjagen; opdat van dit refo-geslacht afgeëist worde het bloed van al de profeten, dat vergoten is van de grondlegging der wereld af. Van het bloed van Abel, tot het bloed van Zacharia, die gedood is tussen het altaar en het huis Gods; ja, zeg Ik u, het zal afgeëist worden van dit refo-geslacht! Wee u, gij wetgeleerden, want gij hebt den sleutel der kennis weggenomen; gijzelven zijt niet ingegaan, en die ingingen, hebt gij verhinderd!”*

O, geliefden, wat zal je einde toch rampzalig zijn, als je blijft meeveinzen met het refo-sanhedrisme. Alleen Nicodemus is uit die sanhedristische kliek gerukt, maar de rest is met een vrome belijdenis, langgerekte gebeden, opgepofte gezichten en lange gewaden voor eeuwig verloren gegaan.

Bedenk aan welke kant u staat en bedenk dat we van nature aan de verkeerde kant staan, ook al bent u tien keer oudgereformeerd in het kwadraat. Een kerkelijke kleur brengt u geen gewin, alleen de gerechtigheid van Christus redt van de eeuwige dood. In Hem Zijn we voor God rechtvaardig, maar dan moet u in Hem bevonden worden en weten dat u in Hem bent. Dan weet u van vergeving der zonden en van Zijn toegerekende gerechtigheid. Dat maakt u niet op uit uw geloof, maar uit het geschreven Woord van God door het geloof.

De rechtvaardiging door het geloof is het begin van het geestelijke leven in Christus, en dan is niet het geloof de grond van de rechtvaardiging, maar de gerechtigheid van Christus is de grond van mijn geloof. Het geloof is niet de rotsgrond, maar Christus is de Rots, het fundament, waarop heel het Jeruzalem dat boven is gebouwd en gefundeerd is.

Het geestelijke Sion is rechtvaardig voor God door de toegerekende gerechtigheid van Christus, maar geliefden, als je daarvan gaat getuigen

door de Geest onzes Gods, dan word je niet meer gedoogd, niet in de wereld en niet in de refo-kerken. Als je daarvan gaat getuigen van die eniggeldende gerechtigheid van Christus vanuit de praktijk der geloofsbevinding in het kader van het recht Gods, dan zal je zelfs door de meeste van Gods volk die niet meer kent dan een eerste bekering gehaat en gemeden worden. Dat ligt voor een groot deel aan de huidige prediking, waarin de mens niet meer op het diepst vernederd wordt, en daaruit volgt dat God ook niet op het hoogst verheerlijkt wordt. De Wet verdoemt niet meer, maar als dat het geval is, dan spreekt het Evangelie ook niet vrij. Gods ware volk gaat tweemaal verloren, namelijk voor de eerste bekering en op het punt van de tweede bekering. De eerste keer in het kader van het sterven aan de wet en de tweede keer in het kader van het sterven aan het bekeerd-zijn. Als Christus het alleen is, dan doet de bekeerde mens niet meer mee, en dus moet je ook van dat hoogbekeerde “ik” verlost worden, die dikwijls pronkt met een wangedrochtelijke gestalte van de schijnootmoed.

Getuigen van Christus zijn, het zout der aarde zijn, kan alleen als Christus je Bekering geworden is en ook je Heiligmaking. Dan is Hij je Zonde en jij Zijn gerechtigheid. Als je daarvan mag getuigen, en niet anders kunt en ook niet anders wilt dan van Hem getuigen, dan zal je door de huidige gereformeerde godsdienst worden aangevallen en dan zal je velen van Gods volk tegenover je geplaatst zien, omdat velen de wet naast Christus stellen, om die te doen uit dankbaarheid.

Maar geliefden, die de wet ter hand nemen om die te doen, doen de wet in het geheel niet, maar die het doen der wet geheel nalaten en alleen uit Christus leven, tegen dezulken is de wet niet.

Ik zal u vertellen dat als dat je gang is, als dat je getuigenis is, dan vind je alle kerkdeuren gesloten en dan kom je buiten de legerplaats terecht, om Zijn smaadheid te dragen.

De meeste van Gods volk hoereren met hun eerste man en komen op uit de wet en die houden het met vriendenkringen en vergaderingen, met medestanders en toejuichers, maar Gods volk onder het kruis houdt het met Christus alleen en die ontvangen broeders en zusters uit Zijn hand, want alleen God legt banden die de mens niet leggen kan. Die band wordt van boven geboren en daarin is Christus de Eerste en niet de bekeerde mens. Gods volk onder het kruis ontvangt broeders en zusters bij God vandaan en die banden kunnen wel rekken, maar niet breken. De rest behoort tot de lekke banden van het christelijke gemenebest en die banden zullen in rook opgaan zoals je autobanden verbrand.

Daarom is een tweede bekering zo vruchtbaar, want dan werp je niet

alleen je gedrag, maar ook je bekering en je goede naam in het graf van Christus. Zijn Naam moet immers alleen de eer ontvangen.

Dan schrijf je de dood op alle liefde buiten de liefde van Christus. Dan schrijf je de dood op alle namen, buiten de Drie-enige naam van God. Maar als dat je geloofspraktijk mag wezen, dan krijg je velen van Gods volk tegen, omdat zij nog een naam en een bekering te verliezen hebben. Als je alleen een eerste bekering kent, wil je die nog voor geen goud verliezen, maar gemeente, dan bouw je alleen hout, hooi en stoppelen op het fundament, die allen zullen verbranden. Als dezulken dan nog maar vernederd worden, heb je van dezulken geen last, maar o wee als het veertje de lucht ingaat, dan worden het propagandamakers van de werken des vleses. U weet het wel hé, “Ik ben van Paulus, die van Apollos en die van Cefas, maar aan die etalage-godsdienst heeft Gods volk onder het kruis de dood gevonden. God heeft Zich een volk geformeerd die zullen ZIJN lof vertellen, staande op dat fundament, en wijzende naar dat fundament.

Paulus leert door de inspiratie des Geestes: *“Naar de genade Gods, die mij gegeven is, heb ik als een wijs bouwmeester het fundament gelegd; en een ander bouwt daarop. Maar een iegelijk zie toe, hoe hij daarop bouwe. Want niemand kan een ander fundament leggen, dan hetgeen gelegd is, hetwelk is Jezus Christus. En indien iemand op dit fundament bouwt: goud, zilver, kostelijke stenen, hout, hooi, stoppelen; eens iegelijks werk zal openbaar worden; want de dag zal het verklaren, dewijl het door vuur ontdekt wordt; en hoedanig eens iegelijks werk is, zal het vuur beproeven.”* Dus eerste het fundament gelegd en dan de stenen daarop gebouwd. Preek het fundament en de stenen zullen volgen, maar preek al het goud, zilver, kostelijke stenen, hout hooi en stoppelen de dood in, want wordt het fundament onzichtbaar en vertroebeld. De prediking moet afsnijdend en bevrijdend zijn, want anders doet het Evangelie geen kracht en dan krijgt Christus niet de eer die Hij toekomt.

Velen van Gods volk spelen voor slachtoffer, maar daar gaat een stank vanuit en als je die stank wilt doorbreken met het Profetische woord, krijg je stank voor dank.

Ja, je kunt me vreemd aankijken, maar het is de bittere waarheid. Efraïm heeft Juda benauwd vanwege de afgunst, gelijk Jeftha benauwd werd door de hoogmoedige en verwaande Efraïmieten uit pure kleeniaanse afgunst. Maar Jeftha's boog is in stijvigheid gebleven door de handen van de machtige Jakobs.

Jeftha was een Gadiet en de Gadieten was de meest bestreden stam van Israël, gelijk vader Jakob getuigt heeft op zijn sterfbed: *“Aangaande Gad,*

een bende zal hem aanvallen, maar hij zal haar aanvallen in het einde.”

De stam van Gad was als een belegerde stad, die gedurig werd aangevallen door de omliggende Hagarenen, Moabieten, Edonmieten, Ismaelieten, maar de muren van Gad lagen voor rekening van de God van die meerdere Jeftha, die Gad ruimte gemaakt heeft.

Volk van God, het geestelijke na-zaad van Gad, onze muren van onmogelijkheden zijn voor Hem, maar de muren van die belegerde stad zien ook op de bescherming van de Kerke Gods. De Heere is Zijn volk een Vurige Muur rondom en dat is noodzakelijk, want *“de dochter van Sion is als een hutje in den wijngaard, als een nachthutje in den komkommerhof, als een belegerde stad.”*

Maar God bewaart Zijn volk en is tot haar Bescherming en Hij zal Zijn engelen van u bevelen, dat zij u bewaren in al uw wegen.

Op welke wijze Gods volk zich ook verlaten voelt, vergeten voelt, zo zelfs dat zij menen dat God hen vergeten heeft, nochtans zal de Heere Zijn erfdeel nooit vergeten. Zal een moeder haar zuigeling vergeten? En als dat zou gebeuren, en dat is mogelijk, dan nog zal God ons niet vergeten, want anders zou Hij Zichzelf moeten vergeten. En dat moet luidt en duidelijk verkondigd worden: *“Ziet, de HEERE heeft doen horen, tot aan het einde der aarde: zegt der dochter van Sion: Zie, uw Heil komt; zie, Zijn loon is met Hem, en Zijn arbeidsloon is voor Zijn aangezicht.”*

Gods volk wordt voorbereid als een reine maagd die voor haar Bruidgom versierd is. Zij worden voorbereid op de wederkomst van Christus en daarom sterven ze alle dagen.

O, geliefden, om altijd in de dood van Jezus te worden overgegeven, schijnt geen zaak van vreugde, maar de Heere roept Zijn bedroefde volk toe: *“Verheug u zeer, gij dochter Sions! juich, gij dochter Jeruzalems! Ziet, uw Koning zal u komen, rechtvaardig, en Hij is een Heiland; arm, en rijdende op een ezel, en op een veulen, een jong der ezelinnen.”*

Maar soms schijnt het dat de Heere Zich zodanig verbergt, dat het schijnt alsof de duivel regeert, maar dat doet Hij om Zijn volk in het geloof te oefenen.

Als het lang duurt, kan de ziel moedeloos worden, maar toch blijft daar altijd die verborgen ondersteuning van Zijn liefde en trouw.

Soms kastijdt de Heere de Zijnen alsof zij Zijn vijanden waren, maar dat is enkel de kastijdende hand van een liefhebbend Vader. Als twee jongetjes aan het vechten zijn, wordt het ene jongetje door zijn vader hardhandig tot de orde geroepen, terwijl hij het andere jongetje ongemoeid laat.

Ja, Gods volk wordt met Vaderlijke kastijdingen gekastijd, terwijl Hij de

godsdienst laat lopen, maar dat is juist een teken van uw kindschap, volk des Heeren, want Hij kastijdt een iegelijk zoon die Hij liefheeft.

Dus de verlating kan lang duren, tenminste het gevoel van verlating, want de Heere verlaat Zijn kinderen nooit wezenlijk en Hij is alle de dagen met hen, tot de voleinding der wereld, maar Hij kan wel Zijn gevoelige nabijheid voor een tijd verbergen, zodat het schijnt alsof Hij niet meer bestaat en alsof de vijand vrij spel heeft, ja, alsof Hijzelf als een vijand tegen Zijn volk gekeerd is, zoals Jeremia ervan getuigt in Klaagliederen 3: *“Ik ben de man, die ellende gezien heeft door de roede Zijner verbolgenheid. Hij heeft mij geleid en gevoerd in de duisternis, en niet in het licht. Hij heeft Zich immers tegen mij gewend, Hij heeft Zijn hand den gansen dag veranderd. Hij heeft mijn vlees en mijn huid oud gemaakt, Hij heeft mijn beenderen gebroken. Hij heeft tegen mij gebouwd, en Hij heeft mij met galle en moeite omringd. Hij heeft mij gezet in duistere plaatsen, als degenen, die over lang dood zijn. Hij heeft mij toegemuurd, dat ik er niet uit gaan kan; Hij heeft mijn koperen boeien verzaard. Ook wanneer ik roep en schreeuw, sluit Hij de oren voor mijn gebed. Hij heeft mijn wegen toegemuurd met uitgehouwen stenen, Hij heeft mijn paden verkeerd. Hij is mij een loerende beer, een leeuw in verborgen plaatsen. Hij heeft mijn wegen afgewend; en Hij heeft mij in stukken gebroken; Hij heeft mij woest gemaakt. Hij heeft Zijn boog gespannen, en Hij heeft mij den pijl als ten doel gesteld. Hij heeft Zijn pijlen in mijn nieren doen ingaan. Ik ben al mijn volk tot belaching geworden, hun snarenspeel den gansen dag. Hij heeft mij met bitterheden verzadigd, Hij heeft mij met alsem dronken gemaakt. Hij heeft mijn tanden met zandsteentjes verbrijzeld, Hij heeft mij in de as nedergedrukt. En Gij hebt mijn ziel verre van den vrede verstoten, ik heb het goede vergeten. Toen zeide ik: Mijn sterkte is vergaan, en mijn hoop van den HEERE.”*

Daar heeft de godsdienst geen kennis aan, want die hebben altijd de wind in de zeilen, die gaan van beter naar best, maar Gods volk moet altijd en overal tegen de stroom inzwemmen, en met dat vleselijke bestaan wordt het gaande slechter. Dat is de reden dat zij zo zwaar leunen op hun Liefste in de woestijn van dit leven.

Toch kan Gods volk door moedeloosheid doorgloeien in hun klachtenstroom, omdat het gevoel van verlating dan de overhand heeft.

Maar het gevoel is niet de grond waarop het huis gebouwd is, nee, dat is de Rots en de Rots is onbeweeglijk. God wil dat wij Hem op Zijn Woord geloven en vertrouwen, ook al ontbreekt ons al het gevoel en al getuigen de omstandigheden tegen. Maar dat kan alleen als de Heere de ziel bevestig in dat allerheiligst geloof door Woord en Geest. Neem het

Schriftlezing: Jesaja 1

In afhankelijkheid des Heeren wensen wij na te denken over de tekstwoorden uit het u voorgelezen Schriftgedeelte, uit Jesaja 1, en daarvan de vers 27, waar wij nogmaals lezen:

“Sion zal door recht verlost worden, en haar wederkerenden door gerechtigheid.”

Geliefden, de vorige keer hebben wij de verlaten toestand van de dochter van Sion overdacht, want zij wordt als een hutje in de wijngaard en als een nachthutje in de komkommerhof en als een belegerde stad getekend, hetgeen laat zien dat de Kerke Gods in de dagen van Jesaja tot een minimum was gereduceerd, daar was haast niets overgebleven van de ware godsdienst en ook niet van de beoefenaars ervan, hetgeen ook ziet op het geestelijke Sion. Bijna altijd weinig in getal. Maar geliefden, het bestaan van het geestelijke Sion hangt niet af van haar getal, maar van haar Hoofd, en dat is Christus. En de Heere zal Zich doen overhouden een ellendig en arm volk die op Zijn Naam zullen betrouwen. Het kuddeke van Christus is in haar openbaringsvorm altijd een klein kuddeke, maar juist dat kleine kuddeke deelt in het welbehagen des Vaders dat door de hand van Christus gelukkiglijk zal voortgaan.

Maar we leven wel in benauwde tijden, in het laatste der dagen, en dat bewijst ook het volgende vers: *“Zo niet de HEERE der heirscharen ons nog een weinig overblijfsel had gelaten, als Sodom zouden wij geworden zijn; wij zouden Gomorra gelijk zijn geworden.”*

De ware Sionieten vrezen dikwijls duizend vrezen dat zij met de goddeloze wereld zullen vergaan, omdat zij zich geheel vleselijk gewaar worden in het licht van de geestelijkheid der wet en wat hun vleselijke bestaan betreft kunnen zij zich niet onderscheiden van de wereld.

De Heere maakt onderscheidt waar het niet te vinden is en Hij stelt de Zijnen in een hoog vertrek, omdat zij Zijn uitverkoren Zijn gunstelingen zijn en uit deze wereld verhoogd. Alzo lief heeft God deze wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gezonden heeft, opdat een iegelijk die in Hem geloofd niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe. En al Gods kinderen worden in de tijd in deze wereld toegebracht, en door de Zoon vrijgemaakt, omdat zij net als ieder ander mens gebonden zitten in de

Woord waar geliefden, want dat dient tot werking en versterking van het geloof. God spreekt tot de ziel door Woord en Geest en dat is het waardoor Gods volk wordt versterkt met kracht in haar hart.

God is geen man die liegen kan, geen van Zijn woorden ooit in uw ziel gesproken, zullen ter aarde vallen; Hij zal Zijn Woord heerlijk vervullen. Gods Woord is een lamp voor onze voet en een licht op ons pad, niet ons gevoel. Nu is het geloof niet zonder gevoel, want het geloof is door de liefde werkende, maar de liefde is niet hetzelfde als gevoel, het gaat dikwijls met gevoel gepaard. Maar als je een kind van je vader bent, hoef je dat niet altijd te voelen om de waarheid ervan te geloven, want de feiten wijzen het uit dat het zo is. Zo is het ook geestelijk. Het feit dat Gods kinderen het eigendom van Christus zijn, ligt niet in hun gevoel verankerd, maar in Gods beloften die in Christus ja en amen zijn.

En ze hebben het zelf uit Zijne mond gehoord dat ze gegraveerd staan in Zijn beide handpalmen. Daarvan wordt de troost ervaren in nood en dood, juist als alles verzondigd ligt, want dan blijkt genade vrije genade te zijn, omdat God Zijn genade verheerlijkt zonder iets van ons in aanmerking te nemen, ook onze zonden niet. Hij ziet in gunst en niet in wraak Zijn lust, de hitte van Zijn gramschap is geblust op Golgotha, toen de Zoon uitriep: *“Het is volbracht!”*

Bij de Heere is veel verlossing, veel vergeving, altijd bij Hem geweest, dies wrocht de Heere met beving, recht kinderlijk gevreesd. Wie slecht is, kere zich herwaarts en hij bekere zich tot de Heere, want God heeft geen lust in de dood van de goddeloze, maar daarin dat hij zich bekere en leve.

Verloren zondaar in ons midden, leg uw melaatse hand op het hoofd van den zondebok, ja uw ganse leven, want Christus heeft al uw ongerechtigheid op Hem doen aanlopen. *“Waarlijk, Hij heeft onze krankheden op Zich genomen, en onze smarten heeft Hij gedragen; doch wij achtten Hem, dat Hij geplaagd, van God geslagen en verdrukt was. Maar Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden is Hij verbrijzeld; de straf, die ons den vrede aanbrengt, was op Hem, en door Zijn striemen is ons genezing geworden.”*

Amen.

schaduw des doods en in de koperen boeien van de duivel onder zijn heerschappij verkeren. De Zoon is gezonden om de werken des duivels te verbreken en de Zijnen in de vrijheid der kinderen Gods te zetten en hen het Koninkrijk te geven.

Nu zijn Gods kinderen niet de kurken waarop deze ondergaande wereld nog drijft, hoewel dat wel veel beweert wordt, maar dat is niet de waarheid. Nee, de wereld bestaat nog, vanwege Gods verbond met Abraham Zijn vrind, want dat zal Hij bevestigen van kind tot kind tot in het duizendste geslacht en zolang niet alle erfgenamen des verbonds zijn toegebracht, zal de wereld nog voortbestaan, maar als de laatste zal zijn toegebracht, dan zal het einde zijn.

Deze morgen wensen wij stil te staan, in welke weg God de Zijnen inlijft in het genadeverbond, namelijk door de weg van het recht op grond van het verworven recht van Christus. Elk kind van God wordt door recht verlost, namelijk door de toegerekende gerechtigheid van Christus. De gerechtigheid van Christus heeft het recht Gods bevredigd, hetgeen voornamelijk tot uitdrukking komt in de wet van het brandoffer. De gerechtigheid van Christus is een verworven gerechtigheid, zoals die wordt afgebeeld in de oudtestamentische offeranden.

Christus werd in de oudtestamentische offerdienst afgebeeld in verschillende offers. De oudtestamentische offerdienst wordt maar al te dikwijls afgedaan als oude Joodse rituelen die voor ons geen betekenis meer hebben, maar als wij de levitische priesterdienst niet leren verstaan, verstaan we weinig of niets van Christus.

Het boek Leviticus is de sleutel tot het verstaan van het borgtochtelijke werk van Christus als Middelaar Gods en der mensen.

De apostelen, met name Paulus, hebben de Christus der Schriften verklaard vanuit het Oude Testament, want zonder het Oude testament kan het Nieuwe Testament niet worden verstaan. Als onze tekst luidt dat Sion door recht verlost wordt, zullen we moeten eerst nagaan waarom het recht Gods gesteld wordt voor de verlossing van Sion.

Om in de gerechtigheid Gods te worden hersteld, is een Offer nodig, die de plaats van de eerste Adam inneemt en ook de gemaakte schuld voldoet. Om dat te verstaan, moeten we terug naar de levitische offerdienst door God ingesteld en door de priesters uitgevoerd, met name door de hogepriester Aaron en zijn zonen, de priesters Nadab en Abihu. Die instelling van de tabernakel geschiedt al in Exodus en het opgerichte altaar van het brandoffer bevond zich in de voorhof, voor de deur van de tent der samenkomst, want niemand kon de plaats van Gods woning naderen, zonder het brandoffer. Het altaar was een verhoging

waarop het offerdier geslacht werd en de eigenlijke betekenis van het woord altaar is slachtbank en het woord slachtbank beantwoordt aan de wraakvorderende gerechtigheid Gods.

Sion zal door recht verlost worden, dan betekent dat dat zij verlost wordt in overeenstemming met de wraakvorderende gerechtigheid Gods en dus nooit ten koste van dat recht. De gerechtigheid van Christus beantwoordt aan de wraakvorderende gerechtigheid Gods en Zijn offer en Zijn bloed hebben de toorn Gods over de zonde gestild. "Want God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende."

Wie het offer van Christus niet nodig acht in de toepassing, zal eeuwig moeten branden in de hel. Christus heeft de Zijnen echter opgenomen in Zijn lichaam en Zo heeft Hij Zich opgeofferd, niet alleen met al de zonden van Sion in Zijn lichaam, maar met onze oude mens onder de wet. Die oude mens is verbrand, weggedaan, en indien wij met Christus gestorven zijn, zo zullen wij ook met Hem leven.

Het brandofferaltaar was zo groot dat er een volwassen rund op gelegd kon worden, hetgeen ziet op de volkomenheid van het offer van Christus; Christus is niet voor een deel gekruisigd, maar geheel.

De altaren en de offeranden waren echter een beeld der zaken, want God had geen lust aan slachtoffer en spijsoffer, en weet u waar God lust in had, in het doorboren van de oren van Christus; niet in het smeer der vette beesten, maar in het offer van Christus, zoals Hij Zich ten brandoffer geofferd heeft, Gode een welriekende reuk.

Elk oudtestamentische offer had zijn eigen bijzondere betekenis, maar alle offers bij elkaar typeren de volkomenheid van Christus, zodat we niet bij één enkel offer kunnen blijven staan.

Nu is het niet de bedoeling om alle offers in detail te behandelen, maar waar we in dit bestek op willen wijzen, is, dat de verlossing van Sion door recht, tot stand gekomen is door de offerande van Christus, waarvan de levitische offerdienst een schaduwbeeld van is.

We onderscheiden o.a. het brandoffer, het spijsoffer, het dankoffer, het schuldoffer en het zondoffer.

Het brandoffer neemt een bijzondere plaats in de offerdienst in, want het brandoffer wijst op de volkomen toewijding van de Zoon aan de Vader, zoals Hij gesteld is als de tweede Adam. Het brandoffer is boven alle offers verheven, want van het brandoffer mochten de priesters niets eten, heel het offerdier moest aan de Heere geofferd worden en dat ziet op het hoofddoel waarvoor Christus op deze aarde gekomen is, namelijk als de tweede Adam om alle gerechtigheid te vervullen, die de eerste Adam heeft laten vallen. Door de ongehoorzaamheid van de eerste Adam

zijn wij uit Gods gerechtigheid gevallen, maar door de gehoorzaamheid van de tweede Adam in de toepassing worden we in Gods beeld hersteld. Ik zeg in de toepassing, want Gods Woord leert geen algemene verzoening, maar particuliere verzoening. Christus moet persoonlijk in ons leven geopenbaard worden door Woord en Geest als onze welriekende Reuk voor God en als onze plaatsbekledende Borg, ja als de Heere, onze gerechtigheid.

De tweede Adam was echter niet in de eerste plaats gekomen om zondaren zalig te maken, nee, maar om de wil des Vaders te doen. “Zie, Ik kom om Uw wil te doen, o God.”

Dat is de inhoud van het brandoffer, om de wille des Vaders te verhogen in de opluistering van Zijn deugden en volmaaktheden. Daarin was Christus geheel op Zijn Vader gericht en om Zich in de gemeenschap met God te begeven en Zijn wil te volbrengen. Door de gehoorzaamheid van de tweede Adam wordt de straf jegens de eerste Adam in het verbroken werkverbond opgeheven en dat is de straf die over alle mensen gekomen is, namelijk door de toerekening van de ongehoorzaamheid van de eerste Adam. Maar door de gehoorzaamheid van de tweede Adam is de straf opgeheven en zijn we in Gods gunst hersteld, tenminste degenen die in Hem geloven. *“Want gelijk door de ongehoorzaamheid van dien enen mens velen tot zondaars gesteld zijn geworden, also zullen ook door de gehoorzaamheid van Enen velen tot rechtvaardigen gesteld worden.”*

Maar laten we vooral letten op de belangrijkste betekenis van het Brandoffer. Het brandoffer typeert de dood van Christus, niet in de eerste plaats ten aanzien van de zondaar, maar in de eerste plaats ten opzichte van een vertoornd God. De eerste Adam was geschapen om in gemeenschap met God te verkeren en om Hem te verheerlijken, maar daarin heeft de eerste Adam gefaald. Daarom heeft de tweede Adam die plaats ingenomen, om de gemeenschap met God te herstellen door in volkomen gehoorzaamheid te volharden aan de wil des Vaders en alle gerechtigheid te vervullen, tot heerlijkheid des Vaders.

In het beeld van het brandoffer laat Christus zich alleen maar bewonderen. Daarin is Hij niet te benaderen, niet door Mozes en niet door Elia. De priesterschaar stond om dat offer heen en zag de reuk opstijgen tot God. Christus heeft Zich tot heerlijkheid des Vaders opgeofferd en dat is afgeschaduwd in het brandoffer. Zijn dood was in de eerste plaats tot verheerlijking van Gods rechten en deugden. God had in de eerste plaats belang bij de dood van Christus, niet de mens. God eiste dat aan Zijn gerechtigheid genoeg geschiedde. De dood van

Christus is het bewijs van de volkomenheid van het offer van Christus en het brandoffer is de grond dat God met de wereld is verzoend. Door de volkomen offeranden van Christus ziet God weer volkomen gerechtigheid in de Mens (hoofdletter), door de verworven gerechtigheid van de tweede Adam. En dat is de Middelaar van het nieuwe verbond, in wiens gerechtigheid we voor God kunnen bestaan, en als die gerechtigheid ons wordt toegerekend, dan ziet God ons aan, alsof we zelf alle gerechtigheid hadden vervuld. Door de toerekening van de gehoorzaamheid van de tweede Adam, ziet God weer gerechtigheid in de mens en dat betreft alleen degenen die in Zijn Naam geloven.

De wil van God was nooit op deze aarde volkomen gedaan en volbracht. De eerste Adam heeft er niet in volhardt, maar de tweede Adam heeft het recht Gods bevredigd en de wet tot de laatste tittel en jota volbracht en ook de straf ondergaan die de wet vorderde om de gemaakte schuld ongedaan te maken. Dat zien we in het offer van Christus volbracht. Christus is naar deze aarde gekomen om Zich als het Lam Gods te laten verteren door een heilige ijver voor God. De discipelen werden na de tempelreiniging indachtig, dat er geschreven is: “De ijver van Uw huis heeft Mij verslonden.”

Vanwege de zondeval moest aan Gods recht genoeg gedaan worden, om de wereld met God te verzoenen en daartoe heeft Christus Zich Borg gesteld in die nooit begonnen eeuwigheid. *“Wie is hij, die met zijn hart borg worde, om tot Mij te genaken? spreekt de HEERE.”*

Toen heeft de Zoon Zich vrijwillig beschikbaar gesteld, om de wil des Vaders volkomen te doen, naar de eis van het recht. *“Toen sprak de Zoon: Zie, Ik kom, om Uw wil te doen, o God! Hij neemt het eerste weg, om het tweede te stellen.”*

Hij neemt de ceremonie van de schaduwendienst weg, om de zaak der verzoening daar te stellen in de volheid des tijds door de zending van Zijn geliefde Zoon.

Want God was in Christus, de wereld met Zichzelf verzoenende, de zonde hen niet toerekenende. Dat ziet niet op alle mensen in deze wereld, maar op de reikwijdte van het verzoenend offer van Christus, die te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven is.

De ceremoniële offerdiensten was een beeld der zaken, niet de zaak zelf, maar een afbeelding, een heenwijzing naar het Offerlam, dat Zich als een Brandoffer heeft opgeofferd Gode tot een welriekende reuk.

Geliefden, het brandoffer onderscheidt zich van de andere offers, want het brandoffer typeerde de volkomen toewijding van Christus aan de Vader en in dat offer had God een bijzonder welbehagen en welgevallen.

Christus had de hoogste lust om de wil des Vaders te doen, dat was Zijn spijs en drank. Christus is in de eerste plaats naar deze wereld gekomen om het welbehagen des Vaders te doen en Zijn wil te volbrengen in Zijn Mens-zijn, dus in de aangenomen gestalte van de tweede Adam. Het Woord is vlees geworden. Dat was de wil van God, want God wilde een volkomen offer zien en dat heeft Christus niet voor Zichzelf gedaan, maar voor God en daarin heeft Hij de Zijnen als een buit opgenomen in Zijn Middelaarshart, aan het kruis, door de dood en zo heeft Hij door Zijn opstanding uit het graf het leven in onverderfelijkheid aan het licht gebracht.

Het brandoffer staat echter niet in de eerste plaats in betrekking van de hart van de zondaar, maar in betrekking tot het hart van God. Christus is in de eerste plaats gekomen om God te verzoenen, om God te bevredigen, om Zijn recht te verhogen en in de tweede plaats om zondaren zalig te maken.

Het brandoffer ziet in de eerste plaats op het doen van Gods welbehagen. “Ik heb lust om Uw welbehagen te doen.”

Het brandoffer typeert Christus in Zijn volkomenheid, in Zijn vrijwilligheid, in Zijn heilige en volmaakte toewijding aan de Vader. Het brandoffer typeert Christus als een Gode welgevallig brandoffer, aangezien Christus Zijn leven vrijwillig heeft afgelegd en in Zijn heilige volkomenheid.

De meeste Christenen zien de gekruisigde Christus door een eenzijdige bril, namelijk als een rantsoen voor de zonde, maar dan hebben zij geen zicht de belangrijkste betekenis van het offer van Christus. Christus hing aan het kruis in de eerste plaats als het Lam Góds, dus als Lam voor God en in de tweede plaats als Sions betalende Borg. Golgotha wordt dikwijls alleen als de plaats gezien waar het zondegeschil tussen God en de mens wordt beslecht, dus waar onze schuld betaald wordt en de satan overwonnen is. Maar er is veelmeer op Golgotha geschiedt, want daar werd in de eerste plaats de liefde van Christus tot de Vader geopenbaard. Dat is het rechte zicht op het brandoffer. Dus als brandoffer wordt Christus niet getypeerd als de tweede Adam die de wil des Vaders volkomen en vrijwillig volbrengt en daarin is Christus gehoorzaam geweest tot de dood des kruises.

We moeten goed verstaan dat Christus zoals Hij getypeerd wordt in het brandoffer, nooit beangst is geweest zoals Hij dat wel is geweest ten opzichte van het schuldoffer. Als brandoffer was Christus vol vreugde en liefde aan de Vader toegewijd en was het Zijn eten en drinken om de wil des Vaders te doen, om de Vader met een volkomen geloof te bedoelen,

om de Vader te verheerlijken, maar ten aanzien van het schuldoffer werd Hij angstig en bedroefd tot den dood toe, niet uit vrees omdat het offer voor Hem te groot was, ook niet vanwege het lijden, zoals veelal gesuggereerd wordt, nee, maar omdat Hij heilig en rein was vreesde Hij met de zonde in aanraking te komen. De zonde die op Hem gelegd zou worden in het kader van het schuldoffer, beangstigde Hem en zijn ziel ontroerde in Hem om van het licht van Gods aangezicht gescheiden te worden, en Hij wist dat Hij op Golgotha de volle toorn Gods over de zonde in Zijn reine ziel zou moeten dragen, en dat was de drinkbeker die Hij moest drinken. Die scheiding tussen God en Zijn reine ziel vanwege de zondelast was de hel voor Christus en daarom stond Hij helse angsten uit. Nogmaals, niet vanwege het lijden, zoals er veelal beweerd wordt, nee, maar vanwege Gods toorn over de zonde, die Hij als Borg voor Zijn Kerk persoonlijk zou moeten toe-eigenen, want Hij is tot zonde gemaakt. Daarom bidt Christus dat de drinkbeker van Hem voorbij mocht gaan, omdat Zijn reine en heilige ziel met zonde beladen zou worden, dat beangstigde Hem zodanig, zodat Hij bloed zweette. Niet het lijden, maar de zonde zelf en Gods toorn over de zonde hebben Christus helse angsten doen doorstaan en Hem doen uitroepen: “Mijn ziel is bedroefd tot de dood toe!”

Geliefden, maar in deze weg van recht betaamde het Hem om alle gerechtigheid te vervullen. Christus heeft een volkomen gerechtigheid aan de dag gelegd door Zich met de zonde van Zijn volk te beladen, want Hij is tot zonde gemaakt en die drinkbeker heeft Hij tot op de bodem leeggedronken.

Op Golgotha wordt in de eerste plaats God op het hoogst verheerlijkt. Dat geldt ook voor de ganse wandel van Christus hier op aarde, maar in het bijzonder aan het kruis, want daar hing Hij als een Brandoffer voor God in Zijn heilige volmaaktheid en vlekkeloze onberispelijkheid. Zien wij op Christus als het brandoffer aan het kruis, dan zien wij Christus de wil van God volbrengen.

Zien wij door het geloof Christus als het schuldoffer aan het kruis, dan zien wij Hem als drager van onze zonden, die Hij weggedragen heeft door Zijn volkomen zoenoffer. Daarin is het schuldoffer van het brandoffer onderscheiden. Elk offer heeft zijn eigen betekenis, maar alle offeranden bij elkaar typeren Christus als Middelaar Gods en der mensen.

Het offerdier voor het brandoffer moest een volkomen rund zijn, daar mocht niets aan mankeren. Het moest een volkomen mannetje zijn, want anders kon het offerdier Christus niet in Zijn Zoonsschap en onbevleete

volkomenheid typeren. De huid moest van het offerdier afgetrokken worden en alles moest bloot gelegd worden, tot de spieren toe, want in het brandoffer moest God volkomen bevredigd worden. In dat brandoffer heeft Christus alle zonden van Sion samengebundeld in Zijn lichaam, opdat degenen die verbrandingwaardig zijn het uit Zijn mond zouden horen: “Heden zult gij met Mij in het paradijs zijn!”

Als u die vrijspraak uit de mond van Christus vernomen hebt, dan staat u op uit uw zondegraf en dan mag u toetreden in heilige verwondering, om het brandoffer te aanschouwen als ware de volkomen toewijding van Christus als de tweede Adam in Zijn lijdelijke en dadelijke gehoorzaamheid de uwe!

Het brandoffer typeert Christus echter niet zozeer in Zijn leven, maar voornamelijk in Zijn dood. Het brandoffer typeert Christus niet in de eerste plaats als een vloek voor ons gemaakt, maar als een Gode welriekende reuk. De engelen vinden Golgotha een plaats van oneindige bewondering, terwijl de doodschuldige zondaar op Golgotha verzoening vindt in Christus' bloed voor al zijn zonden.

Maar boven dit alles stijgt de toewijding van Christus aan de Vader uit en wij kunnen maar ten dele verstaan wat het wil zeggen dat God een volkomen welbehagen had in Zijn Zoon, omdat Hij Zich als een volkomen Brandoffer aan de Vader heeft geofferd. Het brandoffer was dus een zaak tussen de Vader en de Zoon. De daarin verborgen diepten en hoogten zullen we pas ten volle verstaan als we in de eeuwige heerlijkheid Hem van aangezicht tot aangezicht mogen aanschouwen in Wie de Vader Zijn welbehagen heeft.

Weet u wat de grootste vreugde voor het geloof is? Dat de Vader verheerlijkt wordt door de Zoon, al zou er geen mens zalig worden, dan wordt de Vader in de Zoon verheerlijkt en de Zoon door de Vader.

God heeft een Lam besteld, ondanks de mens en dat Lam heeft Zich onstraffelijk opgeofferd. *“Daarom heeft Mij de Vader lief, overmits Ik Mijn leven afleg, opdat Ik hetzelfde wederom neme”, Joh. 10:17.*

Door zich als zondoffer te offeren, heeft Christus de prijs betaald voor onze zonden, overeenkomstig de eis der Wet, maar Hij is ook tot zonde voor ons gemaakt. Het zond- en het schuldoffer moet in ons leven zijn toegepast, voordat wij in de genaden en in de gemeenschap van het dankoffer kunnen delen. Het stuk der dankbaarheid is niet eerst, maar is een vrucht uit het dankoffer, waarin alleen Gods verzoende volk in kan delen.

Dat geldt ook voor het gebruik van het spijsoffer, dat de zondeloze en volmaakte mensheid van Christus afspiegelt. Het spijsoffer bestond uit

ongezuurde fijngemalen meel met de olie en de wierook- en dat alles schaduwt Christus af in Zijn leven, waarbij het fijne en ongezuurde meel ziet op zijn menselijke zondeloosheid en volmaaktheid en ook op al Zijn voortreffelijke eigenschappen. Nooit hoefde Christus iets te herroepen wat Hij gezegd of gedaan had, want Hij was in alles volmaakt. Christus heeft Zich nooit vergist en Hem is ook nooit iets tegengevallen. Christus kende geen tegenvallers, geen zonde was in Hem en geen zonde heeft Hij ooit gekend noch gedaan. Hij kon niet zondigen en toch werd Hij van de duivel verzocht tot zondigen, maar de Voleinder des geloofs heeft de duivel afgewezen door het geschreven Woord en door Zijn lijdelijke en dadelijke gehoorzaamheid heeft Christus over de hel getriomfeerd.

De olie waarmee het meel gemengd was ziet op Zijn menselijke en maagdelijke geboorte uit de Heilige Geest en de olie waarmee het meel overgoten werd, ziet op de zalving van de Heilige Geest, waarmee Christus gezalfd is en ook op al hetgeen Christus gedaan heeft door de Heilige Geest. De wierook was ook een bestanddeel van het meel en leert ons dat Christus alles gedaan heeft ter heerlijkheid Gods.

Het spijsoffer ziet dus op het volmaakte Gode-verheerlijkende leven van Christus, terwijl het brandoffer Christus afschaduwt in Zijn dood. In beide offers wordt Christus niet getypeerd als het Lam Gods dat de zonde wegneemt, maar als de volmaakte tweede Adam die God op het hoogst verheerlijkt heeft in de totale wegcijfering van Zichzelf.

Als wij een offerande in ogeschouw nemen, schept dat niet een duidelijk beeld van Christus, en daarom moeten we alle offeranden en hun betekenissen beschouwen, want daarin wordt Christus ten volle afgebeeld en uitgebeeld. In de totaliteit van de offeranden leren wij Christus kennen in Zijn ambten, staten en graveerselen.

Want er is nog een offer wat in verband staat met de bevrediging van het recht Gods en dat is het dankoffer. Het dankoffer typeert Christus als onze Vrede, en dat offer brengt de offeraar in gemeenschap met God door Christus. Bij het brandoffer, het zondoffer en het dankoffer vloeiende het bloed, bij het spijsoffer niet.

Van het zondoffer, het dankoffer en het spijsoffer mocht er gegeten worden, van het brandoffer niet. Het brandoffer verkondigt de dood des Heeren tot werking en versterking van het geloof en tot nodiging van verloren zondaren: er is nog plaats! Maar het zondoffer, het dankoffer en het spijsoffer dienen alleen tot versterking van het geloof van degenen die met God verzoend zijn en daar mag alleen door hen van gegeten worden. Het Heilig Avondmaal is niet ingesteld tot werking, maar tot versterking van het geloof en dan moet het geloof er zijn. Het Heilig

Avondmaal is gesloten voor onbekeerde belijders. Het spijsoffer en het dankoffer zijn dus niet bereid voor onbekeerde belijders, want die eten en drinken zich een oordeel, niet onderscheidende het lichaam van Christus. Gods volk wordt versterkt in het allerheiligste geloof en toebereid als een reine maagd die voor haar Bruidegom versierd is. Zij wordt toebereid op de wederkomst van Christus en daarom sterven ze alle dagen.

O, geliefden, om de dood des Heeren te mogen verkondigen is een werk des Geestes. Dan zult u door het spijsoffer gevoed moeten worden, want anders is het geen werk des Geestes.

Maar het lichaam der zonde dat Gods volk omdraagt wordt niet gevoed, maar in de dood overgegeven. Het gaat door de vernedering naar de verhoging. Ik heb u de grond gepredikt waardoor Sion verlost wordt, namelijk de eniggeldende gerechtigheid die redt van de dood en dat is de toegerekende gerechtigheid van Christus, en die gerechtigheid van Christus wordt ons geopenbaard in het brandoffer en toegepast als we aan het einde van de wet gekomen zijn, in de dood van de oude mens, door de dood van Christus. Dat gaat niet buiten de beleving der zaak om, want ik ben door de wet der wet gestorven, en daar wordt het eeuwige leven in onverderfelijkheid aan de ziel geopenbaard: "Ik leef en gij zult leven!"

Gods kinderen gaan in dit leven nog gebukt onder het lichaam der zonde. Wie zal mij verlossen van het lichaam der zonde en des doods? Dat is geen hopeloze vraag, maar wel een begerige vraag, omdat al Gods volk daarvan verlost wenst te zijn. In Christus zijn ze ervan verlost door het geloof, maar straks zullen zij er voorgoed van verlost zijn als zij het lichaam der zonde voorgoed hebben afgelegd.

Aan deze zijde van het graf wil God Zijn genade verheerlijken aan degenen die zich vleselijk bevinden in het licht van de wet en ook in het licht van het Evangelie.

Het vlees moet vernederd worden, geplaagd, en gekastijd, niet door zelfkastijding, maar door lijden. Er is nog een deel van het lichaam van Christus dat lijden moet, en dat zijn de leden van de strijdende Kerk op aarde. Dat is niet alleen het lijden om Christus wil, maar betreffen ook de Vaderlijke kastijdingen.

Soms kastijdt de Heere de Zijnen alsof zij Zijn vijanden waren, maar dat is enkel de kastijdende hand van een liefhebbend Vader. Als twee jongetjes aan het vechten zijn, wordt het ene jongetje door zijn vader hardhandig tot de orde geroepen, terwijl hij het andere jongetje ongemoeid laat.

Ja, Gods volk wordt met Vaderlijke kastijdingen gekastijd, terwijl Hij de godsdienst laat lopen, maar dat is juist een teken van uw kindschap, volk des Heeren, want Hij kastijdt een iegelijk zoon die Hij liefheeft.

Dus de verlating kan lang duren, tenminste het gevoel van verlating, want de Heere verlaat Zijn kinderen nooit wezenlijk en Hij is alle de dagen met hen, tot de voleinding der wereld, maar Hij kan wel Zijn gevoelige nabijheid voor een tijd verbergen, zodat het schijnt alsof Hij niet meer bestaat en alsof de vijand vrij spel heeft, ja, alsof Hijzelf als een vijand tegen Zijn volk gekeerd is, zoals Jeremia ervan getuigt in Klaagliederen 3: *"Ik ben de man, die ellende gezien heeft door de roede Zijner verbolgenheid. Hij heeft mij geleid en gevoerd in de duisternis, en niet in het licht. Hij heeft Zich immers tegen mij gewend, Hij heeft Zijn hand den gansen dag veranderd. Hij heeft mijn vlees en mijn huid oud gemaakt, Hij heeft mijn beenderen gebroken. Hij heeft tegen mij gebouwd, en Hij heeft mij met galle en moeite omringd. Hij heeft mij gezet in duistere plaatsen, als degenen, die over lang dood zijn. Hij heeft mij toegemuurd, dat ik er niet uit gaan kan; Hij heeft mijn koperen boeien verzaard. Ook wanneer ik roep en schreeuw, sluit Hij de oren voor mijn gebed. Hij heeft mijn wegen toegemuurd met uitgehouwen stenen, Hij heeft mijn paden verkeerd. Hij is mij een loerende beer, een leeuw in verborgen plaatsen. Hij heeft mijn wegen afgewend; en Hij heeft mij in stukken gebroken; Hij heeft mij woest gemaakt. Hij heeft Zijn boog gespannen, en Hij heeft mij den pijl als ten doel gesteld. Hij heeft Zijn pijlen in mijn nieren doen ingaan. Ik ben al mijn volk tot belaching geworden, hun snarenspeel den gansen dag. Hij heeft mij met bitterheden verzadigd, Hij heeft mij met alsem dronken gemaakt. Hij heeft mijn tanden met zandsteentjes verbrijzeld, Hij heeft mij in de as nedergedrukt. En Gij hebt mijn ziel verre van den vrede verstoten, ik heb het goede vergeten. Toen zeide ik: Mijn sterkte is vergaan, en mijn hoop van den HEERE."*

Daar heeft de godsdienst geen kennis aan, want die hebben altijd de wind in de zeilen, die gaan van beter naar best, maar Gods volk moet altijd en overal tegen de stroom inzwemmen, en met dat vleselijke bestaan wordt het gaande slechter. Dat is de reden dat zij zo zwaar leunen op hun Liefste in de woestijn van dit leven.

Toch kan Gods volk door moedeloosheid doervloeien in hun klachtenstroom, omdat het gevoel van verlating dan de overhand heeft. Maar het gevoel is niet de grond waarop het huis gebouwd is, nee, dat is de Rots en de Rots is onbeweeglijk. God wil dat wij Hem op Zijn Woord geloven en vertrouwen, ook al ontbreekt ons al het gevoel en al getuigen de omstandigheden tegen. Maar dat kan alleen als de Heere de ziel

bevestig in dat allerheiligst geloof door Woord en Geest. Neem het Woord waar geliefden, want dat dient tot werking en versterking van het geloof. God spreekt tot de ziel door Woord en Geest en dat is het waardoor Gods volk wordt versterkt met kracht in haar hart.

God is geen man die liegen kan, geen van Zijn woorden ooit in uw ziel gesproken, zullen ter aarde vallen; Hij zal Zijn Woord heerlijk vervullen. Gods Woord is een lamp voor onze voet en een licht op ons pad, niet ons gevoel. Nu is het geloof niet zonder gevoel, want het geloof is door de liefde werkende, maar de liefde is niet hetzelfde als gevoel, het gaat dikwijls met gevoel gepaard. Maar als je een kind van je vader bent, hoef je dat niet altijd te voelen om de waarheid ervan te geloven, want de feiten wijzen het uit dat het zo is. Zo is het ook geestelijk. Het feit dat Gods kinderen het eigendom van Christus zijn, ligt niet in hun gevoel verankerd, maar in Gods beloften die in Christus ja en amen zijn.

En ze hebben het zelf uit Zijne mond gehoord dat ze gegraveerd staan in Zijn beide handpalmen. Daarvan wordt de troost ervaren in nood en dood, juist als alles verzondigd ligt, want dan blijkt genade vrije genade te zijn, omdat God Zijn genade verheerlijkt zonder iets van ons in aanmerking te nemen, ook onze zonden niet. Hij ziet in gunst en niet in wraak Zijn lust, de hitte van Zijn gramschap is geblust op Golgotha, toen de Zoon uitriep: "Het is volbracht!"

Bij de Heere is veel verlossing, veel vergeving, altijd bij Hem geweest, dies wrocht de Heere met beving, recht kinderlijk gevreesd. Wie slecht is, kere zich herwaarts en hij bekere zich tot de Heere, want God heeft geen lust in de dood van de goddeloze, maar daarin dat hij zich bekere en leve.

Verloren zondaar in ons midden, leg uw melaatse hand op het hoofd van den zondebok, ja uw ganse leven, want Christus heeft al uw ongerechtigheid op Hem doen aanlopen. *"Waarlijk, Hij heeft onze krankheden op Zich genomen, en onze smarten heeft Hij gedragen; doch wij achtten Hem, dat Hij geplaagd, van God geslagen en verdrukt was. Maar Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden is Hij verbrijzeld; de straf, die ons den vrede aanbrengt, was op Hem, en door Zijn striemen is ons genezing geworden."* Dat is de betekenis van onze tekst: Sion zal door recht verlost worden en de wederkerende door gerechtigheid. En nóg is er plaats. Wie dorst heeft, kome en neme het water des levens om niet!

Amen.

29. Jakob's droom te Bethel

Voorzang: Psalm 139:1, 6 en 11

Schriftlezing: Genesis 28

Voordat wij met de hulp des Heeren overgaan tot de prediking, willen we eerst nog zingen van Psalm 142, vers 1, 5 en 7.

Geliefden, vorige keer hebben we tijdens de engelse preek gehoord dat Jakob de eerstgeboortezegen genomen had en voor Ezau moest vluchten om zijns levens wil, want Rebekka had tegen Jakob gezegd: *"Nu dan, mijn zoon! hoor naar mijn stem, en maak u op, vlied gij naar Haran, tot Laban, mijn broeder. En blijf bij hem enige dagen, totdat de hittige gramschap uws broeders kere."*

Nadat Jakob door zijn vader Izak nog nader gezegend was geworden, lezen wij: *"Jakob dan toog uit van Berseba, en ging naar Haran", Gen. 28:10.*

Daar gaat hij, de eenzaamheid in, de woestijn in, en in het hart van Jakob werd het duister. Want er staat: *"De zon was ondergegaan."*

Dat betekende voor Jakob niet alleen duisternis in de natuur, maar ook duisternis in het hart. Want over de stralen van die Zonne der Gerechtigheid, daar had Jakob zo menigmaal horen vertellen in de tent van zijn vader en moeder, maar zelf miste hij de toepassing ervan.

Geliefden, als je geen kennis hebt aan het bestaan van de Zon, dan weet je ook niet wat het betekent, wat hier staat opgetekend: *"Want de zon was ondergegaan."*

Van nature zijn wij blind voor het licht van de Zonne der Gerechtigheid. En zo is het gesteld met een mens die niet wedergeboren is, die is blind voor de Zonne der Gerechtigheid.

Jakob had al wel heel veel over die geestelijke Zon gehoord, door het getuigenis van zijn vader en moeder.

Geliefde jeugd, wat ben je dan bevoorrecht, als je zo'n vader en moeder mag hebben, zoals Jakob mocht hebben, want Izak en Rebekka vreesden beiden de HEERE.

Het was voor Jakob wel eens kerk geweest thuis. Daar werd gesproken over de wegen des Heeren. Daar is Jakob onderwezen in de dingen van God en Goddelijke zaken, maar hij miste de toepassing.

Maar Jakob moest nu vluchten. Hij moest vluchten voor Ezau. Jakob's leven was in gevaar, en dat deels door eigen schuld, want Jakob had de

eerstgeboortezegen door bedrog toegeëigend.

Geliefden, dat is in geestelijk zin een bange weg, hoor, als je je schuld voor God en de mensen moet gaan inleven, en door de bloedwreker op de hielen gezeten wordt. Elke geschiedenis in de Bijbel is tot onze lering geschreven, en Jakobs bekering te Bethel is ons ten voorbeeld gesteld.

Mochten we dan ook in deze geschiedenis bij de geestelijke lessen bepaald worden, niet omdat wij die eruit halen, maar omdat die erin verklaard liggen, omdat God ze erin gelegd heeft.

We zullen Jakob eens volgen op zijn weg, als hij moet vluchten voor zijn vertoornde broeder Ezau. Ezau was voor Jakob een bloedwreker en er ook een type van. De Wet is een bloedwreker geliefden, en sinds de zondeval jaagt de Wet op wetsovertreders om hen te doden.

Jakob moest dus vluchten voor zijn leven.

Dat was echter niet de enige reden van zijn haastige vertrek, nee, want hij was ook op vaders bevel weggetrokken om een vrouw te nemen uit de dochteren van Laban, de broer van zijn moeder Rebekka, die in Paddan-Aram woonde.

Izak had zijn zoon weggezonden en hem gezegend met een tijdelijke en geestelijke zegening, een profetische zegening welteverstaan. Want er staat in vers 4 van het 28e hoofdstuk: *“En Hij geve u denzegen Abrahams, u, en uwe zade met u, opdat gij erfelijkbezit het land uwer vreemdelingschappen, hetwelk God Abraham gegeven heeft.”*

Daar gaat Jakob, alleen!

Ja, dat zou je wel zeggen, en naar de omstandigheid was dat ook zo. Maar dan lezen wij: *“En hij geraakte op een plaats.”*

Dat was Goddelijke Voorzienigheid! Dat was geen toeval! Want toeval bestaat niet, maar dat was Voorzienigheid.

Gods volk dat afhankelijk mag leven van Gods Voorzienigheid, komt nooit ergens toevallig.

Gods volk kan Gods Voorzienigheid echter niet altijd even helder opmerken, want daar zal de Heere licht over moeten geven, anders weten we het niet.

Zo kan het gebeuren dat Gods volk op een plaats geraakt, waar ze in het geheel niet op had gerekend.

Zo verging het ook Jakob. Maar dat was een plaats waar hij moest overnachten, want de zon was ondergegaan. Dus dat was een plaats van duisternis en donkerheid. En daar moest Jakob nu verblijven.

Van nature, maar ook na ontvangen genade schuwen wij die plaatsen, want wij lopen liever in het licht, of u niet?

De godsdienst wandelt altijd in het licht met Jezus! Maar dezulken

hebben nog nooit in de duisternis van eigen bestaan verkeerd, laat staan die ingeleefd en beweend.

Ja zij weten het Gods beproefde volk wel te vertellen, hoor, als die hun weg door de duisternis moet maken, dan wordt hen gezegd: “Je moet op Jezus zien, je moet geloven, je moet Hem aannemen, je moet. je moet. . !”

Ja, die weten wel hoe het moet, maar als je aan hen zou vragen hoe het gaat, dan staat de wagen stil!

En weet je wat nu het wonder is?

Gods volk dat ook in het licht wil lopen, komt met hun vermeende bekering in de dood uit. Dan geraak je op een plaats, waar al die vrome bekeringskarretjes in de duisternis verdwijnen. Dan gaat de zon onder en dan is het schrik van rondom. Magor Missabib.

En hoe moet het dan verder?

Nou, Jakob kon niet meer verder, nee, want de zon was ondergegaan en daar was schrik van rondom.

Nou, daar staat hij dan, nog een paar stappen en dan ziet hij ook werkelijk geen hand meer voor ogen.

Maar weet je waartoe Jakob verwaardigd werd? Hij werd verwaardigd om plat op de grond te gaan liggen voor de voetbank van Gods heilige voeten. Hij legde zijn hoofd op een steen en daar lag Jakob verloren voor God.

Gods volk, dat aan de wet gestorven is, is verwaardigd geworden het hoofd op het blok te leggen met de strop van zelfveroordeling om de hals.

Kijk de schijn-godsdienst vlucht altijd van God af als het benauwd wordt, maar Jakob wordt verwaardigd om op die plaats te gaan liggen, voor God, als een verloren zondaar.

Hij kon trouwens nergens meer heen, want God had zijn pad met doornen omtuint. *“k Wou vluchten maar ik kon nergens heen, zodat de dood voorhanden scheen, daar alle hoop mij gans ontviel, daar niemand zorgde voor mijn ziel.”*

Maar. . . . , daar had God zijn pad gekend.

“En hij nam van de stenen dier plaats, en maakte zijn hoofdpeluw, en legde zich te slapen te dierzelfer plaats”, Gen. 28:11.

Christus is altijd een steenworp verder en Zijn lijden is plaatsbekledend, want er staat: *“De vossen hebben hollen, de vogelen des hemels hebben nesten, maar de Zoon des mensen heeft niet waar Hij het hoofd nederlegde.”*

Jakob had nog een steen waarop hij zijn hoofd kon nederleggen. Daar lag

hij als een opgejaagd dier, maar, God kan een steen in een altaar veranderen. Die kille steen werd namelijk een Eben-Haëzer voor Jakob. Dat zullen we straks zien, want Jakob droomde een droom!

“En zie, een ladder was gesteld op de aarde, welker opperste aan de hemel raakte; en zie, de engelen Gods klommen daarbij op en neder.”

Het is wonderlijk dat er staat dat de engelen op en neder klommen, dus van beneden naar boven. Normaal zouden de engelen van boven naar beneden geklommen hebben, maar hier ging het in tegenovergestelde richting. Er ligt dus aan goddelijke geheim in deze droom verklaard. Die opgaande en neergaande engelen ziet op de rechtvaardigheid uit het geloof, hetgeen we lezen in Romeinen 10:6 t/m 10.

Ik zal het u voorlezen: *“De rechtvaardigheid, die uit het geloof is, spreekt aldus: Zeg niet in uw hart: Wie zal in den hemel opklimmen? Hetzelve is Christus van boven afbrengen. Of, wie zal in den afgrond nederdalen? Hetzelve is Christus uit de doden opbrengen. Maar wat zegt zij? Nabij u is het Woord, in uw mond en in uw hart. Dit is het Woord des geloofs, hetwelk wij prediken. Namelijk, indien gij met uw mond zult belijden den Heere Jezus, en met uw hart geloven, dat God Hem uit de doden opgewekt heeft, zo zult gij zalig worden. Want met het hart gelooft men ter rechtvaardigheid en met den mond belijdt men ter zaligheid”, Rom. 10:6-10.*

De rechtvaardigheid des geloofs is als de ladder Jakobs. Het geloof is verticaal gericht, op Christus gericht, het geloof begint niet in de hemel, maar in het hart van een zondaar, ontstoken door de Heilige Geest. Het geloof stijgt op tot God in Christus, de Middelaar Gods en der mensen.

De engelen klommen op en neder. Die ladder zelf ziet op Christus, Die als Middelaar de gelovigen met God in gemeenschap brengt. De engelen zien op het werk van de Heilige Geest en dragen de gebeden der heiligen op en neder.

Er staat niet alleen een ladder, nee, op die ladder klommen engelen op en neder. Die engelen hebben die ladder niet nodig, omdat zij geen geloof nodig hebben. Zij leven door aanschouwen. Gods kinderen op aarde leven door het geloof en God bedient Zich van de ladder des geloofs door Zijn Geest. Gods Geest is de Tweede Trooster op aarde en Hij leeft in het hart van een gelovige. De Heere Jezus is de eerste Trooster, Die hemel een aarde verbindt. God staat aan de top van de ladder. De Heilige Geest doet het geloof omhoog stijgen, tot God. *“En desgelijks komt ook de Geest onze zwakheden mede te hulp; want wij weten niet, wat wij bidden zullen, gelijk het behoort, maar de Geest Zelf bidt voor ons met onuitsprekelijke zuchtingen”, Rom. 8:26.*

Heilige Geest gaat op en neder op de ladder van de Voleinder des geloofs. Hij heeft Zijn woonstede in het hart van de gelovigen, maar ook in de hemel. De engelen klommen op en neder en God stond als het ware boven aan de ladder. Het geloof is een levend geloof en met God verbonden. De engelen gaan op en neder en brengen de gebeden der heiligen op tot God. Dat is tegen natura.

Daar kan het verstand niet inkomen, want de dingen die des Geestes Gods zijn tegen natura, voor het verstand niet te vatten. Genade in de toepassing is dan ook een onbegrijpelijk wonder. Als het nooit een onbevattelijk wonder in ons leven geworden is in ons leven, dan moeten we maar niet denken dat we tot het Jakobsvolk behoren.

Dus in die dikke duisternis ging voor Jakob de hemel open. Dat zal wat geweest zijn voor Jakob, denk je ook niet, geliefden? Jakob kreeg een geopende toegang tot Gods genadetroon.

Tracht het u eens in te denken, dat u op zo'n plaats zou geraken door eigen schuld, en God zou u een bezoek brengen. Dat is toch onverdiende zaligheid?

Op die plaats onder Gods recht ben je niet veel meer waard, hoor, dan kan de Heere je geen kwaad meer doen.

En als dan de hemel open gaat voor zo één, dat zal voor Jakob een eeuwig wonder zijn geweest.

We kunnen erover spreken, maar het is een zaak van geloofsbeleving. Geliefden, smeeek God toch veel om ontdekkend licht, om ontdekkende genade! Want als wij onze duisternis niet recht leren kennen, dan is er ook geen plaats voor het Evangelie van vrije genade.

“En Jakob droomde, en zie, de Heere sprak: Ik ben de HEERE, de God van uw vader Abraham, en de God van Izak; dit land, waar gij op ligt te slapen, zal Ik u geven, en uwe zade.”

Ja, Gods volk mag liggen als de Heere spreekt. Hier voor Jakob spreekt de Heere tot zijn rechtvaardigmaking.

Hert spreken Gods in Christus is het waarachtig kenmerk van de waarachtige wedergeboorte en de rechtvaardigmaking. In het uur van de wedergeboorte spreekt de Heere tot de ziel tot rechtvaardigmaking. Bethel is een type van de rechtvaardigmaking en dan is er een vrijsprekend God aan het Woord in Christus.

Jakob wordt hier te Bethel in het verbond dat God met Abraham had gemaakt, bevestigd. *“t Verbond met Abraham Zijn vrind, bevestigt Hij van kind tot kind.”*

En dat gaat altijd in de weg van het wonder, dat kan geen mens organiseren. Er staat dat God aan die plaats was, maar dat Jakob het niet

had geweten.

De HEERE zegt echter nog meer. God gaat het Verbond met een Verbondsbelofte aan Jakob verzegelen: *“En zie, Ik ben met u, en Ik zal u behoeden overal waarheen gij trekken zult, en Ik zal u weder brengen in dit zelfde land; want Ik zal u niet verlaten, totdat Ik zal gedaan hebben hetgeen Ik tot u gesproken heb.”*

Jakob mag voortaan leven, reizen en trekken op kosten van Christus en voor Zijn verantwoordelijkheid. Dat is een privilege van al Gods ware volk.

Zo is het ook de discipelen van de Heere Jezus vergaan.

Zij zijn in hetzelfde verbond gesteld als Jakob. En Christus heeft dat bezegeld met een Verbondsbelofte: *“En ziet, Ik ben met ulieden, al de dagen, tot de voleinding der wereld. Amen.”* Die Verbondsbelofte ging gepaard met een Goddelijke eedzwering. Het woord: Amen betekent: “Het zal waar en zeker zijn.”

Mattheus 28:20 is dezelfde eedzwering, zoals God de Vader het genadeverbond met Zijn volk bezegelt in Jesaja 54: *“Want dat zal Mij zijn als de wateren Noachs, toen Ik zwoer, dat de wateren Noachs niet meer over de aarde zouden gaan; also heb Ik gezworen dat Ik niet meer op u toornen, noch u schelden zal.”*

Kijk, er zijn altijd mensen, die willen het werk Gods in een systeem drukken: Eerst dit en dan dat, en als je ontdekt ben, dan ben je al wedergeboren, maar nog niet gerechtvaardigd en als je Christus mag kennen, ligt de pijn nog verder, want dan moet je ook nog gerechtvaardigd worden.

Weet je wat dat is? Dat is een zielsmisleidende stellingenleer!

Dat heeft niets met het soevereine werk der zaligheid te maken. Er is wel onderscheiden genadewerk, welzeker, maar God houdt er, met eerbied gesproken, geen menselijk gradatiesysteem op na, welnee mensen.

God is wel een God van orde, maar die orde Gods wordt pas toegepast, in ‘s mensen totale wanorde.

De rechtvaardigmaking vindt plaats in het oordeel als je er niet meer op rekent.

Jakob wist het ook niet van tevoren, hoor. Hij roept het uit: *“Gewisselijk is de HEERE aan deze plaats, en ik heb het niet geweten.”*

Hij had er in de verste verte niet op gerekend dat God hem zou bezoeken met een zaligmakende openbaring.

Kijk, de godsdienst die weet alles al ver van te voren, zonder er ooit voor gestaan te hebben. De godsdienst is gered zonder dat zij verloren is gegaan! Dezulken helpen zichzelf met een gedrag dat naar hun

inbeelding aan de Wet beantwoordt, en dan rekenen zij erop dat God hen in genade zal aanzien.

Jakob zegt echter: “Ik heb het niet geweten.”

Hij zegt eigenlijk: “Het was voor mij een verloren zaak, maar het heeft Gode liefd Zich aan mij te openbaren, maar ik had dat nooit meer verwacht, ik heb het niet geweten.”

En hij vreesde, en zeide: *“Hoe vreselijk is deze plaats. Dit is niet dan een huis Gods, en dit is een poort des hemels.”*

Geliefden, als we hieraan vreemdeling zijn, dan leven we nog voor onze eigen rekening.

Als de Heere Zich in Christus in onze ziel openbaart, geschiedt dat altijd in de duisternis van ‘s mensen bestaan.

Dan doet het Woord zo’n kracht in je ziel, dan is het geen misschientje meer.

Hier wilde Jakob wel een kerk bouwen. Hier had hij de rust geschonken, hier 't vette van Gods huis gesmaakt, een volle beek van wellust maakt hier elk inliefde dronken. *“Dit is, dit is de poort des HEEREN, daar zal 't rechtvaardige volk door trêên, om hunne God ootmoedig te eren, voor 't smaken Zijner zalighêên.”*

Dus daar op die 'vreselijke' plaats, daar is God aan Jakob verschenen van verre tijden en verre plaatsen, want God had Jakob liefgehad met een eeuwige liefde.

Toen nam Jakob de steen, die hij tot een hoofdpeluw genomen had, en hij zette hem tot een opgericht teken, en hij goot olie boven op de steen, en hij noemde die plaats: Bethel.

Bethel, dat betekent: Huis Gods. Hier had Jakob gekerkt, en hij had de zaligheid ontvangen in zijn slaap. *“Alzo geeft God het Zijn beminden als in de slaap.”*

Wat had Jakob nu aan zijn bekering gedaan? Wat had Jakob nu voor stap gezet om de vrijspraak uit Gods mond te ontvangen?

Bij de HeartCry-religie moet je je beste beentje voorzetten, want zegt men daar, God heeft de eerste stap gezet en daar moet de mens op reageren. Ja, dat is het coöperatieverband van het arminiaanse gemenebest, maar daar kom je voor eeuwig mee om.

Jakob was in de ruimte gezet, ondanks Jakob, zonder zijn invloed, zonder zijn inbreng, zonder dat hij er een gedachte op had. God is een God Die de goddeloze rechtvaardigt, zonder de werken der Wet.

Jakob lag daar uitgeteerd, onbekeerd, als een verloren zondaar en toen is God hem verschenen van verre plaatsen. “Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde.”

Jakob viel zo in de dankbaarheid en het enige wat hij bij zich had was wat olie en dat goot hij leeg op het altaar voor God, net als die weduwe die haar laatste penningen in de schatkist wierp. In de ware dankbaarheid geeft men niet iets van de veelheid voor de dienst van God, maar heel je leeftocht. Dan zeg je tegen de Heere: “Al het mijne is het Uwe.” De mens is geen bezitter van wat hij meent te bezitten, maar rentmeester. We zijn rentmeester over hetgeen God ons heeft toegeschikt, tenminste waar we rechtmatig aan gekomen zijn, dus in Gods gunst. Zacheüs gaf alles wat hij door bedrog ontvreemd had, vierdubbel weder.

We zullen eerst zingen, van de 132^e Psalm, daarvan het 9^e en 10^e zangvers.

Ja, er was eens een hoer die tot bekering gekomen was. En op een dag verbrandde haar huisje, terwijl zij afwezig was. Toen ze thuis kwam, zag ze de vlammen hoog opflaaien; ze liep naar het vuur en wierp haar tas met de rest van haar geld in de vlammen, met de lofprijzing van Job op de lippen: *“De Heere heeft gegeven, de Heere heeft genomen, de Naam des Heeren zij geloofd.”*

Ja, dat is de ware dankbaarheid, maar dat kun je niet nadoen, geliefden. Dankbaarheid is geen vrucht van onze akker, dat is het werk van die dankende Hogepriester in de toepassing.

De olie die Jakob op de opgerichte gedenksteen goot, was een blijk van dank aan de HEERE als teken van Zijn gunst en trouw aan hem onwaardige bewezen.

God had Jakob geëigend en hem Zijn trouw beloofd.

Geliefden, als God gaat beloven, dan gaat de Kerk géloven, God loven en ook beloven. Jakob loofde God, met de belofte dat wanneer de HEERE Zijn belofte zal hebben vervuld, dan zou hij de Heere zijn gelofte betalen in tegenwoordigheid van al Zijn volk.

Te Bethel, geliefden, beloofde Jakob aan de HEERE dat hij op diezelfde plaats de Naam des HEEREN zou aanroepen in een onderlinge godsdienstbijeenkomst.

Dus op deze plaats wilde Jakob Gode eer bewijzen. En ook zou hij van al het ontvangene God de tienden geven.

Dat betekende dat Jakob tot onderhouding van de openbare godsdienst en tot oefening van alle weldadigheid aan de nooddriftigen, God een tiende deel van alles wat hij ontvangen had, geven zou.

De HEERE had Jakob het hart genomen, daarom had God ook zijn bezit.

Als God je hart heeft, geliefden, dan heeft Hij ook je portemonnee.

Als Jakob straks Ezau ontmoet, dan mag Jakob zeggen: “Ik heb alles.”

Ezau had wel veel, maar Jakob had God, en dat is alles.

Geliefden, u kunt zo rijk zijn als de rijke man in de gelijkenis van de arme Lazarus, maar de rijke man, die ook heel veel bezit had, ging met zijn hele bezit voor eeuwig verloren.

Maar Lazarus had Alles, weliswaar, had hij niets op aarde, maar Lazarus had alles in God.

Voor de Kerk wordt de erfenis in de hemelen bewaard! Daar bewaart God het kapitaal voor de Zijnen.

Hier mogen zij van de rente genieten door het geloof, straks zal het zijn: Van aangezicht tot aangezicht.

Dan gaat het geloven over in aanschouwen. Hier is het land der ruste niet. Hier is het de strijdende Kerk, en boven is daar de triomferende Kerk.

En die Kerk is één in Christus, en bezitten de vrede met God, die alle verstand te boven gaat.

Of dacht u dat Jakob hier geen vrede met God had ontvangen? Sommige menen met hun systeem-bekering dat Jakob voor Pniël nog geen vrede met God had, en dat de discipelen voor Pasen ook geen vrede met God kende, maar dat is onbijbels.

U krijgt geen vrede met God op grond van een Pniël-ervaring, ben je wijzer mens, de Kerk krijgt vrede met God in Christus door het GELOOF. ...! Pniël is geen heilsfeit, maar een geloofsbeproeving.

Alleen het kleingeloof heeft deze vrede weinig in de beoefening. Maar het loopt niet over een groot- of kleingeloof, het gaat er maar over of we het ware zaligmakende geloof bezitten.

Kleingeloof is niet rijk met haar kleine geloof, zoals in onze dagen, maar alleen in de Voleinder des geloofs: Jezus! Christus zegt voor Pasen tegen Zijn jongeren, dat zij Hem gevolgd zijn in de wedergeboorte. En in de paaszaal zegt Hij tegen hen: *“Gij zijt rein, om het Woord dat Ik tot ulieden gesproken heb.”*

En daar misten zij nog wel de zakelijke kennis van in de verzegeling des Geestes, maar wat geldt er nu, t.a.v. de eeuwige zaligheid? Wat de discipelen daarvan ondervonden en dachten? Wat de mensen ervan zeiden? Of wat Christus tot hen gezegd had?

Nu, daar hoeven we niet aan te twijfelen.

Kijk, als je nog in een beweeglijk koninkrijk zit, dan maak je nog heimelijk een grond van je bevindingen, dan weet je nog van optellen. Maar Gods bevestigde volk die hangt aan hun bevindingen, hoe

noodzakelijk die ook moge zijn, geen gewicht, laat staan om het kruis van Christus voorwaardelijk te maken. Het Evangelie van vrije genade is onvoorwaardelijk voor de grootste der zondaren en dat is enige Troost voor Gods volk beiden in leven en sterven.

Vanwege het feit dat het Evangelie onvoorwaardelijk is, betekent dat niet dat de Wet niet meer gepredikt moet worden. De Wet maakt plaats voor het Evangelie, maar het Evangelie is niet afhankelijk van de Wet. Het Evangelie geeft wat de Wet eist.

Want weet u hoe het Jakob vergaan was? De genade was hem zonder voorwaarde geschonken! Wat had Jakob daar nu aan gedaan? Helemaal niks, geliefden.

Als God u genade gaat bewijzen, dan valt dat soeverein en vrij!

God heeft ook een zeer gewillig volk op de dag Zijner heirkraft. Weet je wat Jakob te Bethel mocht zeggen? Hij mocht daar zeggen: "Mensen, als ik nou een Middelaar heb, wat moet ik dan nog doen?"

In Pniël is Jakob aan zijn bekering gestorven en heeft hij Christus als zijn Bekering overgehouden.

Maar zijn staat lag al vast in Bethel, want daar in Bethel is Jakob der Wet gestorven om Gode te leven.

Weet je wat het leven des geloofs is? Omkomen en behouden worden, en dat geregeld weer. Omkomen en ontkomen in Jezus alleen. En aan dat geloof had Jakob kennis gekregen in Bethel, maar Christus was reeds voor hem gestorven, toen hij nog in de zonde leefde in zijn onbekeerde tijd.

De bevinding der zaken is niet de grond der zaligheid. Die grond vinden we opgetekend in Romeinen 5:6: *"Want Christus, als wij nog krachteloos waren, is te Zijner tijd voor de goddelozen is gestorven."*

In de nooit begonnen eeuwigheid, heeft Christus Zich al Borg gesteld voor Zijn ganse uitverkoren Kerk, die Hij in de tijd zou vrijkopen met Zijn eigen Bloed!

En in de tweede plaats gaat de Kerk daarin delen door het geloof! Geloof slechts in Hem, Die de goddeloze rechtvaardigt, en gij zijt zalig.

U zegt, is het zo makkelijk?

Nou het is onmogelijk! God doet geen moeilijke dingen, maar Hij werkt alleen het onmogelijke!

En dat gaat als vanzelf of het gaat helemaal niet! Voor een natuurlijk mens is het onmogelijk om te geloven, want dat leert de natuur niet, nee, onze dode natuur is dood en een dode zal nooit geloven, tenzij hij de stem van de Zone Gods hoort en gelooft ten leven. *"Doden zullen horen, de stem van de Zoon van God. En die ze gehoord hebben, zullen leven."*

Toen Jakob niets anders meer over had dan een steen, toen ging God tot stenen spreken, want God kan uit stenen Abrahams kinderen verwekken.

Christus heeft de sleutels van de hel en de dood. Hij heeft de sleutel van uw dode hart. Hij, Die de zeven sterren in Zijn rechterhand houdt, Die de sleutel Davids heeft, is dood geweest, maar Hij LEEFT!

Verloren zielen in ons midden, gij die God achterna moet schreeuwen vanwege de nood van uw onsterfelijke ziel. Houdt aan grijpt moed: Zo Hij vertoeft verbeidt Hem, want Hij zal gewisslijk komen en niet achterblijven. Hij wacht om genadig te zijn, want Zijn Naam is Jezus, Die Zijn volk zalig zal maken van hun zonden.

Jezus is in Jakob's plaats gaan staan in de zaal van Kajafas en in het rechthuis van Pilatus. Christus is in Jakob's vlees aan het kruis geslagen, want het Woord is vlees geworden. Daarin mocht Jakob roemen. *"En het Woord is vlees geworden, en heeft onder ons gewoond (en wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als des Eniggeborenen van den Vader), vol van genade en waarheid", Joh. 1:14.*

Geliefden, Jakob is in Christus door God gekend en dat is de grond der zaligheid. De Heere heeft Zich aan Jakob geopenbaard in Bethel in de vergeving van al zijn zonden. Met een historisch geloof kom je er niet, evenmin met een wondergeloof. Het zielszaligmakend geloof begint met de kennis van Christus en daar gaat volledige duisternis aan onze zijde aan vooraf. Zijn we reeds overgegaan van de duisternis van ons dode adamsbestaan in het Koninkrijk van eeuwig licht? Zijn we al wedergeboren tot een levende hoop in Christus, zoals Jakob te Bethel? Die in Christus is, is een nieuw schepsel. Het oude is voorbijgegaan, ziet het is alles nieuw geworden. Als de Zoon u zal hebben vrijgemaakt, dan zult u waarlijk vrij zijn. Dat is een eenzijdig Godswerk, gelijk we hebben gezien bij Jakob te Bethel. Jakob was een goddeloze bedrieger en zo is hij gerechtvaardigd geworden door de toegerekende gerechtigheid van Christus, als een goddeloze bedrieger. Een andere weg om met God verzoend te worden is er niet. God is een God Die de goddeloze rechtvaardigt. Wie wordt er dan eigenlijk uitgesloten? De mens wil echter niet zijn die hij is en sluit zichzelf uit van de zaligheid. Daarom is zalig worden een eeuwig Godswonder, want Jakob heeft niet naar God gevraagd, maar God heeft naar Jakob gevraagd. Christus zoekt het verlorene, het weggedrevene, zondaren die het leven niet meer in eigen hand kunnen houden, maar zich met duizend pijlen hebben doorstoken vanwege de zonde.

Voor Christus kunt u niet te dood zijn, geliefden, niet te zondig, wel te

vroom. Christus wekt doden to leven, want de Heere doodt en maakt levend; Hij doet ter helle nederdalen en er weder uit opkomen. Wie met Christus begraven is in Zijn dood, zal ook met Hem leven door de kracht van Zijn opstanding. Verloren zondaar in ons midden, ik wens u een voorspoedige dood toe, opdat gij Gode leven zou door het geloof alleen.

Amen.

Slotzang: Psalm 32:4 en 6.

30. Jakob's tweede bekering te Pniël

Voorzang: Psalm 116:1 t/m 5

Schriftlezing: Genesis 32

Geliefden, we hebben vanmorgen gehoord dat Jakob zich opmaakte om bij Laban weg te trekken en we hebben u de geestelijke strijd van Rachel onder ogen gebracht en de valse leringen van ds. Reinders jegens Rachel dat zij een onbegenadigde vrouw zou zijn, hebben we met Gods Woord weerlegd, en we hebben aangetoond dat zowel Rachel als Lea de ware genade deelachtig waren.

Jakob's beide vrouwen typeren bovendien het beeld van de levende Kerk en derhalve waren Rachel en Lea vrouwen naar Gods hart was, zoals David de man naar Gods hart was, ondanks hun afmakingen en vleselijkheden.

We keren nu weer terug naar het moment dat Jakob met alles wat God hem gegeven heeft, op punt staat te vertrekken naar zijn's vaders huis!

Jakob vertrekt echter met de noorderzon, zouden we zeggen.

Er staat: *"Hij ontstal zich van het hart van Laban, den Syriër!"* vs.20a.

Jakob gaf het Laban niet te kennen, hoewel zijn vertrek bij Laban geschiedde op uitdrukkelijk bevel van God!

Gods volk wordt soms gedrongen om wegen te gaan, waarover de mensen hun schouders ophalen en zelfs naar het hoofd wijzen, omdat Gods wegen dikwijls absurd zijn voor het menselijke verstand. Het verstand laat na Gods wegen op te merken, maar om van de Heere geleerd te zijn hoeft je geen verstand mee te brengen, want God geeft het zijn beminden als in de slaap. Dat hebben we gezien bij Jakob toen hij in Bethel was, daar sliep Jakob in het veld en God deed het werk. Dat is zalig worden. Als God spreekt, dan is de zaak geschiedt, want Gods woorden zijn daden.

Jakob had dus niet met Laban te maken, maar met de Heere alleen en hij vertrok op Gods uitdrukkelijk bevel.

De reden van Jakob's haastige vertrek is niet moeilijk te verklaren, immers, Laban gunde Jakob het goed niet wat hij door Gods voorzienigheid in zijn bezit had gekregen, zodat Laban Jakob zeker in de weg zou hebben gestaan als Jakob zijn vertrek aan Laban te kennen had gegeven.

Wat kreeg Jakob het ook in deze gang weer in te leven: *"Gij weet o God, hoe ik zwerven moet op aard."*

En dat zwervers volk, geliefden, dat Jakob's volk, is dikwijls als een opgejaagd hert, vanwege de wolven die achter hem aan zitten! De duivel is altijd bezig, om dat volk te benauwen! En dat doet hij het meest door vrome handlangers.

Dan krijgt Jakob een Laban achter zich aan! En David krijgt Saul achter zich aan! Christus krijgt een Judas en Paulus een Demas

En dat begon al dadelijk na de zondeval, want Abel kreeg zijn broer Kaïn achter zich aan, en Kaïn werd zijn moordenaar!

Zo krijgen al Gods kinderen de satan aan hun rechterhand, gelijk Jozua, de hogepriester, om hen te belasteren en te verraden!

Waar Jezus is, daar is ook Judas!

Dan krijgt Mordechai een Haman, Simson een Delila, David een Achitofel, Jeremia een Hananja, Filippus een Simon de tovenaer, en ga zo maar door!

Maar uiteindelijk moeten de vijanden van Gods volk zich geveinsdelijk aan de God van dat volk onderwerpen!

Want als Jakob drie dagreizen weggetrokken is, krijgt Laban lucht van Jakobs vlucht en dan jaagt Laban hem achterna, om zich aan Jakob te wreken.

Ja, want Laban gunde Jakob het zijne niet, want Laban was met afgunst vervuld. Dat is ook in onze dagen niet veranderd, want van den beginne is de aarde verdorven voor Gods aangezicht; en sindsdien is de aarde met wrevel vervuld.

Als Laban het spoor te pakken krijgt waarin Jakob is gevlucht, dan jaagt hij als een bloeddorstig dier achter Jakob aan en wil Jakob naar het even staan.

Maar, geliefden, Laban heeft niet met de God van Jakob gerekend, want Laban wordt in zijn loop gestuit, omdat de Heere niet alleen Jakob's Voerhoede is, maar ook Jakob's Achtertocht. En dan verschijnt God aan Laban en zeide tot hem: *"Wacht u, dat gij met Jakob spreekt noch goed, noch kwaad!"*

Dus, wacht u, vijanden van Christus, dat gij met het Jakob's volk spreekt noch goed noch kwaad.

De HEERE is altijd een vurige Muur rondom Zijn volk!

Laban kon Jakob geen kwaad doen en ook geen goed doen! Want God Zelf stond tussen Jakob en Laban!

Als Laban Jakob kwaad had willen doen, dan had hij eerst God moeten verslaan, en dat had terstond zijn dood betekend!

Het is echter niet zo dat Gods volk eerst God erop attent moet maken dat zij Zijn hulp nodig hebben, nee, want eer Jakob wist dat Laban achter

hem aankwam, had de HEERE al ingegrepen! God ziet van ver met gramschap aan, de ijdele waan, der trotse zielen!

God is de duivel een eeuwigheid voor geweest! En in Zijn Borgstelling, als schuldovernemende Borg, sprak Hij tot de krijgslieden in Gethsemané: "Als gij dan Mij zoekt, laat deze de Mijnen gaan!"

Zo mocht ook Jakob vrijuit gaan, want hij reisde op kosten van zijn Heere en Zaligmaker!

Maar voor Jakob ging het wel weer door de beproeving heen, want zijn beschuldigers blijven niet uit!

Als Laban Jakob heeft ingehaald, gooit hij hem woedend voor de voeten: *"Wat hebt gij gedaan, dat gij u van mijn hart ontstolen hebt, en mijne dochteren ontvoerd hebt, als gevangenen met het zwaard?"*

Laban doet hier net alsof hij zoveel om zijn dochters geeft en hij doet ook net alsof Jakob een grote misdadiger is en zijn dochters ontvoerd zou hebben.

Ja, dat is het nu net! De duivel geeft niets om zijn onderdanen, maar als zijn buit hem ontstolen wordt, dan wordt hij opeens bewogen over degenen die zijn onderdanen niet meer zijn!

Maar de HEERE had tot Laban gezegd: "Spreek noch goed, noch kwaad!"

Zo staat de HEERE altijd als een Bres tussen Zijn duurgekochte Kerk, en de vorst der duisternis in!

De HEERE laat soms wel toe dat de duivel Zijn volk benauwt! Maar dat heeft enkel tot doel, dat Gods volk gedurig haar toevlucht neemt tot de God Jakob's!

De duivel kan zonder Gods toelating niets doen! En de Heere had gesproken: "Wacht u, dat gij met Jakob spreekt noch goed, noch kwaad!"

Wat betekent dat eigenlijk: Goed noch kwaad?

Wel, dat betekent zoveel, dat Laban geen goed kón spreken, want hij was een kwade, en daarom kon hij geen goed spreken! Een kwade boom kan geen goede vruchten voortbrengen, alleen maar kwade vruchten.

Dus al had Laban het voornemen gehad om goed te spreken, dan werd dit hem van Godswege verboden, omdat het goed spreken van Laban niets dan doornen en distelen teweeg brachten!

Laban kon met al zijn vrome woorden alleen maar kwaad spreken, daarom werd dit hem van Godswege verboden. Op Gods bevel mocht Laban Jakob geen kwaad doen en als de Heere er niet aan te pas was gekomen, had Laban Jakob zeer zeker kwaad gedaan.

De Heere heeft niet uit voorzorg tot Laban gesproken, maar omdat Hij Laban's voornemen kende om Jakob kwaad te doen.

En hoewel Jakob zonder afscheid te nemen vertrokken was, liet de

HEERE Laban niet toe Jakob's vertrek te verhinderen, of zijn reis te onderbreken!

Wel zal de duivel alles proberen om het werk Gods te verhinderen of indien het mogelijk ware te verbreken, maar de God Jakob's staat voor Zijn eigen werk in, en laat nooit varen het werk Zijner handen.

Tot zijn eigen verderf negeert Laban het bevel Gods en beschuldigt Jakob van misdaad, want hij zegt dat Jakob zijn dochters ontvoerd heeft! Laban bewijst dus zonder genade te zijn en door het bevel Gods te negeren, roept hij het oordeel Gods over zich uit.

Ja, een mens durft wat!

De duivel weet echter hel goed dat hij Gods werk niet kan verbreken, en toch doet hij alles om het te proberen! Daar moet je een duivel voor zijn, of door de duivel voor gebruikt worden, om dat te proberen, maar Gods werk kan niet gebroken worden en elke poging daartoe is tot mislukken gedoemd!

Uiteindelijk is het toch een domme duivel, want hij drijft Gods volk altijd maar weer dichters op God aan!

Wat is het dan nodig, geliefden, dat wij verwaardigd worden om gedurig wakende te zijn, aan de poorten der genade!

Want de duivel gaat rond als een briesende leeuw, zoekende of hij iemand zou kunnen verslinden!

Maar Jakob die met Rachel en Lea verbonden was door de heilige huwelijke staat, was ook hoofd van beide vrouwen en Laban had om die wettige reden geen enkele zeggenschap meer over zijn dochters!

En daarom zal een man, vader en moeder verlaten, en de vrouw aanhangen, en zij zullen tot één vlees zijn!

Dus Laban had helemaal niets meer over Rachel en Lea te zeggen! Bovendien had hij zijn dochters op een onwaardige manier van de hand gedaan, door zijn dochters voor 14 jaar gratis arbeid te verkopen.

En nu wordt Jakob beschuldigd van diefstal, terwijl de Heere Zelf Jakob had doen uitbreken in menigte.

Dus misdadigers beschuldigen anderen van hetgeen ze zelf bedrijven! De zonen van Laban bleken dus net zo doortrapt als Laban zelf.

En die Laban, geliefden, ook die zonen van Laban, leven in ons aller hart. Ja, van nature zullen we nog wel erkennen dat we zondaren zijn, maar als de HEERE in ons leven komt met Zijn heilige Wet, dan komen we openbaar als een misdadiger, als een bedrieglijke Laban!

En als u uw hart zo gewaar wordt, als het hart van Laban, geliefden, ga er dan mee naar de God Jakob's! Want die Laban in uw en mijn hart kan alleen het zwijgen worden opgelegd door de Heere Zelf!

Ja, Laban zal u wel benauwen, volk des Heeren, maar u niet overweldigen! Zijt daarom niet bevreesd, want de God Jakob's spreekt, bij monde van de profeet Jesaja: *“Maar hoor nu, mijn knecht Jakob, en Israëel, dien Ik verkoren heb. Zo zegt de HEERE Uw Maker en Uw Formeerder van de buik af, Die u helpt: Vreest niet, o Jakob mijn knecht, en gij Jeschurun, dien Ik uitverkoren heb!”* Jes. 44:1-2.

Door het spreken Gods, was Laban gedwongen om Jakob te laten trekken, gelijk als Farao het volk Israël moest laten trekken! Farao wilde niet luisteren en joeg het volk Israël achterna, maar dat liep uiteindelijk wel slecht af met Farao en zo zal het al Gods vijanden vergaan!

Laban koos tenslotte eieren voor zijn geld, want hij vreesde de God van Jakob, niet met een kinderlijke, maar met een wettische vrees.

Jakob mocht naar het land van zijn geboorte terugkeren in Gods gunst, want Jakob was met God verzoend en de Heere had beloofd met hem te zullen zijn, overal waarheen hij trekken zou. En de Heere houdt getrouw Zijn woord, want Hij heeft Zijn trouw aan Isrel nooit gekrenkt.

Jakob mocht naar zijn maagdschap terugkeren op Gods bevel en in Zijn gunst en dat kon Laban niet verhinderen.

Geliefden, en als we bedenken dat wij allen van nature een vijand van God zijn en de satan zijn toegefallen, om nooit weer naar God terug te keren, dan mogen we wel heden bedenken wat tot onze eeuwige vrede is dienende.

Maar geliefden, en dat moeten we ook zeggen, dat het eeuwig onmogelijk is dat een mens vanuit zichzelf tot God wederkeert! Want die weg naar het paradijs is afgesloten met het vlamvend lemmer van Zijn wraakoefenende gerechtigheid!

God heeft echter redenen uit Zichzelf genomen om Zijn gevallen volk schepsel weer terug te brengen in Zijn volzalige gemeenschap!

God heeft Zelf een Weg ter ontkoming uitgedacht! Hij zal Zelf voor Zijn eer zorgen! Hij heeft Zichzelf verheerlijkt in de Zoon van Zijn eeuwig welbehagen!

Zijn we al verlegen geworden om de toepassing van het heil, waarin Jakob en zijn vrouwen mochten delen, geliefden?

Jakob mocht leven en reizen op kosten van Christus en zijn even in de dienst van God besteden.

Kijk, de HEERE heeft niemand nodig om Hem te dienen, want Hij is de Volzalige in Zichzelf!

Maar als Christus Zich niet had Borg gesteld voor de Zijnen, dan had de duivel tegen God kunnen zeggen: *“Nu heb ik U toch van Uw schepselen beroofd, die Gij tot Uw lof geschapen had!”*

Maar geliefden, dat duldde Gods glorie niet, want het heeft reeds geklonken in de eeuwigheid: “Wie zal er met Zijn hart Borg worden om tot Mij te genaken”, en toen, geliefden, heeft de Zoon Zich Borg gesteld, om de gevallen Kerk aan de duivel te ontrukken en in het Beeld Gods te herstellen.

God had het hele mensdom rechtvaardig kunnen wegvagen, want Hij wordt ook verheerlijkt in de verdelging van de goddelozen. Maar God is de duivel een eeuwigheid voor geweest, met Zijn eeuwige Vrede Raad!

En als we in Christus verwaardigd worden om door het geloof te blikken in het welbehagen Gods, dat zal zo'n eeuwige verwondering baren, geliefden, dat de eeuwigheid niet te lang zal zijn, om dat wonder uit te wonderen!

Want God heeft de Zijnen gekocht met de duurste prijs van Christus' bloed al van voor de grondlegging der wereld!

Dus Laban kon Jakob geen wezenlijk kwaad doen, ook niet als hij Jakob ervan beschuldigt dat hij zijn goden had gestolen!

Jakob kon die beschuldiging met recht van de hand wijzen, want hij wist niet dat Rachel de terafim gestolen had.

Ja, dus, Laban had goden die gestolen konden worden!

Wat heb je nu aan goden die gestolen kunnen worden, dat zijn toch waardeloze prullen!

Maar Laban dacht daar in zijn wettische verblindheid anders over, want voor hem was de terafim zijn afgod! De terafim was een vreselijke afgod, een afgod waardoor de duivel sprak.

Laban was dus verslaafd aan een duivelse afgoderij.

En Rachel leek er ook mee besmet te zijn, omdat zij de terafim van haar vader gestolen had!

Op het eerste gezicht komt Rachel hier openbaar als een kind van God op zijn slechts, maar een kind van God op zijn slechts is altijd te verkiezen boven een huichelaar op zijn best.

We gaan hier niet de afgoderij van Gods volk bagatelliseren, integendeel, maar we gaan wel de hand in eigen boezem steken. Wie dan zonder zonde is, werpe de eerste steen op Rachel. Wie?

Ja, er is er eentje geweest die stenen op Rachel heeft gegooid. Nog wel een dominee die zich hersteld hervormd noemt, en ik zal man en paard noemen, dat is ds. B. Reinders.

Ds. Reinders heeft stenen naar Rachel gegooid en Rachel een onbegenadigde vrouw genoemd. Ds. Reinders heeft als een Farizeeër over Rachel geoordeeld, namelijk op grond van haar gedrag. Maar geliefden, als Rachel om haar afgoderij een onbegenadigde vrouw zou

zijn geweest, dan is ook Salomo voor eeuwig verloren gegaan.

Ook Gods volk kan weleens een afgoderij aan de hand houden, dat zien we duidelijk in het leven van Salomo als hij zich inlaat met de afgoderij van zijn heidense vrouwen. Maar Salomo leefde desondanks niet in de zonde van afgoderij; hij had zijn hart er niet in. Gods volk kan niet in de zonde leven, hoewel zij struikelen in vele.

U zegt, maar Rachel kon er blijkbaar wel in leven.

Nee, dat geloof ik niet, want waarom had Rachel de terafim gestolen?

Om er zelf afgoderij mee te bedrijven? Dat heeft er wel de schijn van, maar dat is niet aannemelijk, want die afgoderij zou Jakob in de kortste keren hebben ontdekt. We lezen dan ook nergens dat Rachel zich aan deze afgoderij heeft schuldig gemaakt.

Rachel had wel de terafim gestolen, maar -naar ik geloof- om het haar vader Laban onmogelijk te maken de terafim te raadplegen omtrent de weg in welke Jakob vertrokken was, want anders had Laban Jakob al ingehaald nog voor hij met zijn gezin en have de Eufraat had overgestoken.

Gods Woord zwijgt over deze zaak en wie zou het dan aandurven om Rachel wel van afgoderij te beschuldigen?

Salomo is om zijn afgoderij niet van het geloof afgevalen en dat geldt ook voor Rachel als zij om afgoderij-redenen de terafim gestolen zou hebben, want er bestaat geen afval der heiligen.

En de duivel zit ook nooit achter een afgodendienaar aan, want die heeft hij toch wel. Laban jaagde Jakob echter wel achterna, omdat Laban zwanger was van de duivel, terwijl Jakob tot het Vrouwenzaad behoorde.

O, hoe komt hier de moederbelofte openbaar, waarin God gezegd had dat Hij vijandschap zou zetten tussen het Vrouwenzaad en het slangenzaad, tussen Kaïn en Abel, tussen Ezau en Jakob en hier tussen Laban en Jakob.

Ten aanzien van Jakob had God tot Laban gesproken: “Spreekt noch goed noch kwaad!”

De HEERE gaf Laban feitelijk te verstaan, met mijn woorden gezegd: “Goed spreken kunt u niet, dat kan Ik alleen, en kwaad spreken duld Ik niet, daarom duld Ik niet, dat gij Mijn knecht Jakob aanraakt, want die Mijn volk aanraakt die raakt Mijn oogappel aan!”

Laban wordt verhinderd om Jakob kwaad te doen, maar Laban gaat wel met Jakob twisten.

Ja, de godsdienst is er altijd op uit om te twisten zonder oorzaak, zoals Laban hier bij Jakob doet.

Laban beschuldigt Jakob van een misdaad, namelijk zijn dochters ontvoerd te hebben, maar dat deed Laban tegen beter weten in, want Laban kon geen enkele aanspraak meer maken op zijn dochters, omdat zij Jakob's wettige vrouwen waren geworden. Ook verwijt Laban dat Jakob zijn goden gestolen heeft en dat wijst erop dat Laban voordat hij Jakob wilde najagen, de terafim wilde raadplegen, maar die afgod bleek verdwenen en dat moet Laban witheet gemaakt hebben.

Als een wild dier doorzoekt Laban Jakob's tenten, op zoek naar zijn goden.

De profeet Elia zou tot Laban gezegd hebben: "Roep wat harder Laban, misschien zijn uw goden in slaap gevallen, of misschien liggen zij wel in coma.

Ja, aan zulke heilige ironie is men in onze dagen ten enenmale vreemd. Maar de godsdienst van het Refodom is dezelfde godsdienst als de godsdienst van Laban. Velen hebben van de oudvaders een terafim gemaakt en boven het Woord van God gesteld.

Ja, en de Gereformeerde Gemeenten hebben het helemaal bont gemaakt, want die hebben Comrie als hun kerkpaus verheven en van ds. Kersten een oudvader gemaakt.

Maar degenen die dit soort afgoderij bedrijven, kunnen noch goed spreken, noch goed preken, alleen maar kwaad.

Als Laban zijn goden in Jakob' tenten niet kan vinden, dan wordt hij door Jakob ter verantwoording geroepen, want Jakob wist niet dat Rachel de terafim gestolen had. Rachel had de terafim in een van de zadeltassen van de kamelen verstopt en zij was er bovenop gaan zitten, met de smoes dat het haar verging naar de wijze der vrouwen.

Door Gods Voorzienigheid bleef de terafim voor Laban verborgen, aan de ene kant om Laban beschaamd te zetten en aan de andere kant om Rachel niet in diskrediet te brengen.

Dus de Heere droeg er zorg voor om de zonde van Rachel te bedekken, in het verborgen blijven van de terafim, hetgeen de Heere zeker niet had gedaan als Rachel onbegenadigd zou zijn geweest. Als Laban de terafim bij Rachel gevonden had, dan zou Gods Naam door Laban gelasterd zijn geworden.

En geliefden, we mogen het zeker aannemen dat dat Rachel's stille gebed is geweest, dat Gods Naam om haar niet zou gelasterd worden en dat zij niet tot een smaad des dwazen zou worden gesteld.

Als Laban bij Jakob niets kan vinden, wat tot zijn eigendom behoort, dan ontsteekt Jakob in toorn, en dan gaat hij Laban op zijn nummer zetten. Dat was geheel bijbels, want Paulus zegt 1 Timotheus 5:20: *"Bestraf die*

zondigen in tegenwoordigheid van allen, opdat ook de anderen vreze mogen hebben."

Dan gaat Jakob aan Laban verhalen, hoe hij bij hem geweest is, en zijn diensten zonder bijoormerk aan hem bewezen heeft! "Tienmaal hebt gij mijn loon veranderd", zegt Jakob, en daarmee ontmaskerde hij Laban als een vrek, maar Jakob mocht met alles in God eindigen: *"Ten ware dat de God mijns vaders, de God Abrahams, en de vreze Izaks, bij mij geweest was, zekerlijk gij zoudt mij nu ledig weggezonden hebben."*

Ten ware de HEERE, Die bij ons geweest is, als de mensen, als gij Laban, tegen ons op stonden, wij waren lang vergaan! *"Maar God heeft mijn ellende en de arbeid mijner handen aangezien, en heeft u gisteren nacht bestraft!"*

Dus Laban die Jakob zwaar beledigd had, wordt nu door Jakob op een bijbelse wijze in zijn hemd gezet.

Ja, en na die ontnuchtering wordt het Laban wat te heet onder de voeten, want nu gaat hij, na deze terechtzetting door Jakob, eieren kiezen voor zijn geld!

Let u erop, gemeente, wat er in Gods Woord geschreven staat, namelijk dat als iemands wegen de HEERE behagen, zo zal Hij ook zijn vijanden met hem bevredigen! (Spr. 16:7).

En dat gebeurt hier, want nu gaat Laban zich aan Gods wil onderwerpen, hoewel ... geveinsdelijk, maar hij probeert zijn eer nog te redden door hetgeen Jakob uit de hand des Heeren ontvangen heeft, met een gul gebaar aan Jakob te geven.

Alles wat u hier ziet -zegt Laban tegen Jakob- deze dochters, deze zonen, deze kudde, dat is allemaal van mij.

Eigenlijk zegt hij: "Het is allemaal van mij en ik heb het u gegeven!"

Dat is het oogmerk van de huichelaars, die hebben het voorzien op hun eigen belang, eigen eer en als zij menen de overhand te hebben, worden zij steeds brutaler, maar als hun listen mislukken en hun oogmerken ontmaskerd zijn, worden zij ineens vriendelijk, zoals we hier bij Laban zien.

Laban doet Jakob geveinsdelijk een zogenaamde gunst, want op hetgeen Jakob bezit, kan Laban geen enkele aanspraak maken, want dat was Jakob's wettig eigendom.

Maar nu Laban inziet dat hij de verliezende partij is, wil hij een verbond met Jakob sluiten.

Ik begrijp eigenlijk niet dat Jakob op het aanbod van Laban is ingegaan en met hem een verbond gemaakt heeft.

Toen Jozua met de bedrieglijke Gibeonieten een verbond sloot,

geschiedde dat uit onkunde van Jozua's kant, maar Jozua ging om die reden niet vrijuit. Van elk mensenverbond moet de Heilige Geest de drijfveer zijn en Gods Woord de grond.

Gods kinderen kunnen daarin dus wel dwalen, dat zien we duidelijk met het verbond tussen Jozua en de Gibeonieten. Jozua had nagelaten om de mond Gods hierover te vragen.

Jozua heeft de Gibeonieten wel vervloekt om hun duivels bedrog, maar hij heeft hen niet gedood, omwille van de eed die hij hen gezworen had.

Het verbond tussen Laban en Jakob is een mensenverbond, en Jakob gaat op het vredesaanbod van Laban in. Hieruit blijkt Jakob's vergevingsgezindheid jegens Laban, maar dat had ook zonder verbond wel gekund, dunkt me.

Jakob handelde hier volstrekt te goedertrouw en hij is de eerste die het verbond bevestigt, niet Laban.

Jozua handelde echter ook te goedertrouw met de Gibeonieten, maar dat is hem zuur opgebroken. Ik kan er wel een boek van schrijven, want van goedertrouw handelen maakt de godsdienst grof misbruik, maar dat ligt dan wel voor hun rekening.

Geliefden, ga nooit met iemand in zee zonder de Heere te vragen, want de kans is groot dat je geen vriend, maar de duivel in de arm neemt.

Jakob sloot te goedertrouw met zijn schoonvader een verbond, maar ik kan er de noodzaak niet van in zien.

Hoe het ook zij, het verbond wordt gesloten en toen vergaderden zij stenen en richten een steenhoop op, als een teken van dat verbond, als een getuigenis tussen Jakob en Laban.

En Laban noemde de naam van het gedenkteken: Jegar-Sahadutha. dat betekent: 'Een hoop van getuigenis!' Maar Jakob noemde die plaats: Gilead, dat betekent ook: 'Een hoop van getuigenis!'

Dus beide namen hebben dezelfde betekenis. Maar de naam die Laban eraan gaf, was in de Syrische taal, en de naam die Jakob gaf, was in het Hebreeuws, de tale Kanaäns.

Daarom noemde men die plaats: Gilead, tot op de huidige dag.

Dan roepen zij de God tot Getuige om het verbond te bekrachtigen, maar ook hier heb ik mijn vraagtekens bij.

Immers, Laban vermengt de God Abrahams, die de enige ware God is, met de afgoden, die Terah, Nahor, en Abraham zelfs vóór zijn bekering, in het Ur der Chaldeeën gediend hadden, Joz. 24:2; en dat deed Laban niet alleen om zich naar Jakob te voegen, maar omdat hij als een afgodische huichelaar op twee afgodsgedachten hinkte en de God Jakob's vereenzelvigt met de goden van de heidense voorvaderen. Jakob

zweert bij de enige ware God, de God van zijn vader Izak.

Het feit dat Laban de valse goden bij dit verbond aanroept, maakt dit verbond van Labans zijde tot een prul en Jakob had dit verbond beter niet kunnen sluiten, want Laban was een pure pelagiaan.

Laban was familie van Pelagius, en dat is een godsdienst, geliefden, die ook in onze dagen overheerst. Weet je wat die mensen zeggen: "De HEERE houdt met iedereen een andere weg!" Die mensen zeggen eigenlijk: "Bij mij is het wel niet zo diep gegaan als bij Jakob, maar ik ben er toch ook eentje van hoor, ik hoor er ook bij, maar zo diep als het bij Jakob gegaan is, zo hoeft het niet, want God is barmhartig en God is liefde en ik geloof niet dat Hij zo'n degelijk mens als ik ben zal verdoemen."

Kijk, dat zijn van die Laban-ezen, die willen wel een verbond maken, natuurlijk wel!

Maar ze doen het nooit van harte, dus niet met hun hart!

Laban werd door dat verbond met Jakob niet bekeerd en hij bleef dezelfde afgodendienaar en Jakob heeft van dat verbond met Laban nooit enig voordeel gehad.

Met het verbond Gods gaat het er heel anders aan toe.

Want als God met je in het verbond treedt, dan gebeurt dat met verlies van eigen ik! Alvorens de Heere verloren zielen in het verbond overzet, gaan die zielen God vrijverklaren: "Gij zijt rechtvaardig HEER', Uw oordeel rust op de allerbeste wetten! Uw doen is rein, Uw vonnis gans rechtvaardig." Alleen daadwerkelijk veroordeelden worden vrijgesproken!

Dat was met Laban niet het geval, want hij heeft nooit zijn schuld tegenover Jakob bekend. Laban kende geen genade, hoe vroom hij ook praten kon; hij gedroeg zich als een kameleon.

Ja, aan kameleons hebben we geen gebrek in onze dagen, met name op het kerkelijke erf.

Die mensen kunnen wel over Jezus spreken, maar niet over de noodzakelijkheid dat zij als een veroordeelde door Jezus gered zijn geworden, zoals Jakob dat mocht kennen.

Dus als je over Jezus spreekt, terwijl je nooit als een ter dood veroordeelde zondaar openbaar gekomen bent, dan koester je een valse christus! Daar kom je voor eeuwig mee om!

Ja, Laban wil wel een verbond maken hoor, maar in zijn eigen taal, in de taal der zonde, in de Syrische taal!

Maar, geliefden, als God u in Christus gaat zetten in dat vaste Verbond, dat van geen wankelen weet, dat wordt gesloten en bevestigd in de tale

Kanaäns! Vandaar: Gilead!

Niet Schiboleth, maar Schjiboleth! Laban kon het ware sjiboleth niet uitspreken, want hij sprak de tale Kanaäns niet.

Uw taal en uw spraak maakt u openbaar, geliefden!

Spreekt u de tale Kanaäns of spreekt u nog in uw eigen taal? En kan heel veel zijn wat er op lijkt, wat het toch niet is!

O, daar worden God kinderen gedurig mee bestreden! Want die gaan inleven, dat die helse Laban in hun hart leeft! En dan is het als opnieuw verloren.

Als Gods kinderen hun vleselijkheid gewaar worden, dan durven zij op Gods verbond niet meer te pleiten, want waar moet je op pleiten als je niets dan een verbondsbreker bent? Als Gods kind zich als een verbondsbreker gewaar wordt, kan hij alleen de straf eigenen en God vrij pleiten.

Jakob heeft zichzelf leren kennen als een bedrieger, maar Laban heeft zichzelf als een vrek en afgodendienaar gehandhaafd en zo zijn Jakob en Laban voorgoed uit elkaar gegaan!

Ja, als je elkaar niet verstaat, dat kun je ook niet met elkaar leven! Je kunt immers niet God dienen en de mammon!

Jakob kon met de mammongodsdienst van Laban niet leven en daarom heeft hij afscheid van Laban genomen. Paulus zegt tot de broeders: *“En wij bevelen u, broeders, in den Naam van onzen Heere Jezus Christus, dat gij u onttrekt van een iegelijk broeder, die ongeregeld wandelt, en niet naar de inzetting, die hij van ons ontvangen heeft.”*

De leer en de wandel van Laban was in strijd met de leer van Christus en de wandel des geloofs. Van dezulken moet Gods volk zich onttrekken en er geen gemeenschap mee hebben.

Laban gaat -net als Orpa- terug naar zijn afgoden in eigen land! Maar Jakob mocht door vrije soevereine genade naar het beloofde land! Naar het land van zijn godvrezende ouders!

Jakob neemt afscheid van Laban, voor eeuwig afscheid! Want dat volk zal alleen wonen en onder de heidenen niet gerekend worden!

Daar gaan ze: Laban naar zijn eigen plaats, en Jakob naar de plaats door God verordineerd, naar het beloofde land Kanaän! Het land vloeiende van melk en honing!

Laban gaat zijns weegs, maar Jakob gaat de weg des Heeren. Als Jakob te Mahanaïm komt, staat er, dat de engelen Gods hem ontmoeten! Gen.32:1.

Jakob loopt namelijk met de dood in schijn schoenen, want op deze terugreis wordt hij weer aan Ezau herrinerd en Ezau wilde hem doden,

omwille van de eerstgeboortezegen.

Er staat niet dat Jakob die engelen ontmoette! Nee, de Heere is altijd weer de Eerste, Hij is de Alpha en de Omega! Daarom staat er: ‘De engelen Gods ontmoetten hem!’

De HEERE geeft Jakob, die zo beproefd was geworden tijdens zijn verblijf bij Laban, een versterking!

De HEERE bevestigt zijn weg, dat het Gods weg was!

Jakob leeft en reist in Gods gunst!

Geliefden, leven en reizen wij in Gods gunst? Als u dat niet kunt bevestigen, dan leeft en reist u onder de toelating! Dan reist u op eigen rekening! Gods volk kan ook eigen wegen gaan, maar de Heere weet Zijn volk wel op de plaats te krijgen die Hij verkiest, maar dan zult u toch het hele weggetje terug moeten lopen!

En dat zou nog genade zijn, want velen gaan net zo als Laban en Orpa, terug naar de afgoden, als een hond naar zijn uitbraaksel en als een zeug naar de omwenteling van het slijk.

Maar Jakob mag gaan in Gods gunst, en de HEERE bevestigt Zijn gunst en genade steeds weer in het leven er genade en Hij toont aan Jakob, dat Hij hem zal beschermen en bewaren!

O, geliefden, als Gods volk daar niet van verzekerd is, dan zijn zij benauwd van alle zijden!

Maar Jakob was ondanks die versterking van die engelen toch nog benauwd. Waarom toch Jakob? Waarom zijt gij nu nog zo als een riet, dat heen en weder bewogen wordt?

Gij hebt nu toch die versterking van engelen gehad, gij hebt nu toch een Mahanaïm?

Ja, dat is wel zo, zou Jakob zeggen, maar ik heb aan die engelen niet genoeg, ik moet de HEERE Zélf hebben!

Ja, hoe meer Jakob het land van zijn geboorte nadert, hoe meer hij aan de toorn van zijn broeder Ezau herinnerd wordt.

Jakob ging ondanks de versterking van engelen zuchtend zijn weg. Hij ging Ezau ontmoeten, en Ezau wilde Jakob doden! Kunt u dat nu begrijpen?

Ik kan dat zo goed begrijpen, want Ezau bracht voor Jakob de dood met zich mee, en als de dood u gaat aankijken, geliefden, dan heeft u aan mensen en engelen te kort, hoor! Dan moet u de God des Levens tot uw Deel hebben!

Als Jakob hoort dat Ezau in aantocht is met een legertje van vierhonderd mannen, dan gaat Jakob vrezén, met een zeer grote vreze!

Kunt u dat verstaan? Jakob wel hoor, want hij had zijn broeder toornig

gemaakt door het wederrechtelijk stelen van de eerstgeboortezegen, en Ezau had bedreigd hem om die reden te zullen doden. Het feit dat Ezau zijn eerstgeboorterecht aan Jakob verkocht had, daar kon Jakob niet meer mee werken, en Ezau was die schotel Linzemoes allang vergeten en hij had er duidelijk blijk van gegeven Jakob te zullen vermoorden.

Daarom vreesde Jakob zeer, want hij had geen wapens in de strijd tegen deze grote menigte. Jakob had wel vrede met God, maar nog niet met de dood. Ja, in Bethel kon Jakob wel sterven, daar was de hemel geopend, maar nu Ezau hem tegemoet komt, krijgt Jakob het benauwd, want Ezau brengt de vreze des doods voor Jakob mee, want Ezau was een bloedwreker voor Jakob.

Hoewel Jakob gerechtvaardigd was te Bethel, moest Jakob Jakob nog verliezen, dat wil zeggen, de grond uit zijn bekering verliezen.

O, geliefden, als de HEERE u eens Ezau laat ontmoeten, ja, als een Jakob hoor, want anders versta je daar niets van! Maar als u nu eens als een Jakob, als een bedrieger, Ezau moest ontmoeten, nu, waar blijft dan uw geloof? Waar blijft dan uw verzekering? Want een mens heeft wat verzekeringen! Maar Jakob had er niet één!

Ja toch wel, Jakob had toch een verzekering: Ezau zou hem doden! Dus Jakob had geen levensverzekering, maar een verzekering des doods!

Tegenwoordig hebben er velen een levensverzekering, maar Jakob had een verzekering des doods!

-Ja maar Jakob, de HEERE is je toch verschenen? Hij heeft je toch beloofd je te beschermen en te bewaren? Hoe kan je nu zo ongelovig zijn?

Ja, de godsdienst weet het precies te vertellen, die kunnen altijd geloven, en ze twijfelen nooit, die hebben genoeg aan hun geloof!

Jakob was niet zonder geloof, maar Jakob geloofde niet in zijn geloof, maar in God door het geloof en als een smekeling gaat Jakob pleiten op wat God hem beloofd heeft!

Ja, geliefden, Jakob wil in deze weg de dood nog afkopen! Jakob wil geen Jakob wezen! Jakob wil geen bedrieger zijn, maar hij was het! Daarom gaat Jakob eerst nog wat pleiten! Hij gaat God proberen te bewegen om Jakob wat te sparen!

En als dat niet lukt, dan gaat Jakob het op een andere manier proberen, hij gaat Ezau geschenken bezorgen!

Ja, wat zal eens mens geven voor zijn leven?

In de rechtvaardigmaking sterft de oude mens onder de Wet en staat de nieuwe mens in Christus op en Jakob was geen oude mens meer, want zijn leven was in Christus verborgen in God, maar het vlees, het lichaam der zonden, dat is en blijft een last en onder die last gaat Gods volk

gebukt, want het vlees onderwerpt zich der Wet Gods niet en het kan ook niet. Gods volk is vlees en Geest en die twee strijden tegen elkaar.

Hier komt wel een belangrijke zaak ter sprake, geliefden, een zaak die in onze dagen nauwelijks meer onderscheiden wordt. Maar er zijn kinderen Gods die wel een Bethel kennen, maar geen Pniël.

In Bethel is Jakob gerechtvaardigd geworden, maar in Pniël, verliest Jakob de grond uit zijn bekering, om Christus als zijn Bekering over te houden. We kunnen ook zeggen dat Jakob in Pniël zich geheel in God verliest, opdat het zij gelijk geschreven is: "Wie roemt, roeme in den Heere."

Om Christus te verkondigen als de enige gerechtigheid die voor God geldt, is dikwijls een tweede bekering nodig.

Christus zegt tegen de **bekeerde** Petrus: "*Als jij eens zult bekeerd zijn, zo versterk uw broeders.*"

Dus Gods bekeerde volk moet nog bekeerd worden van het bekeerd zijn. Dat is noodzakelijk om Christus te prediken en om de broeders te kunnen versterken.

Er zijn er heel weinigen van Gods volk die een tweede bekering kennen en ook onder de huidige predikanten wordt het nauwelijks gevonden. En dat geeft zijn weerslag in de prediking.

Vóór zijn tweede bekering zat Petrus er nog vierkant tussen met zijn 'bekeerd zijn' en wilde hij wel met Jezus de dood sterven, maar in de zaal van Kajafas is Petrus door zijn bekering gezakt en toen heeft hij Christus als zijn enige Bekering overgehouden. Dat is de tweede bekering.

Dan verlies je de bodem uit je bevindingen en uit je bekering, want dan kom je op de bodem te staan die voor God geldt, Christus de Rots der eeuwen.

Op die Rots stond Petrus ook vóór zijn tweede bekering, maar na zijn verloochening van Christus bleek Christus ook de Rots der eeuwen voor Petrus te zijn in de hel van Petrus' bestaan.

Dus de eerste bekering moet in het vuur beproefd worden, en dan blijft er goud over, en dat goud is niet onze bekering, niet onze bevinding, niet ons geloof, maar Christus alleen. En geliefden, de tweede bekering moeten we niet vereenzelvigen met een bevestiging van hetgeen de Heere ooit tot uw ziel gesproken heeft, nee, want daar kunnen al Gods kinderen van spreken.

Geliefden, de tweede bekering is een vuurproef des geloofs, daar blijf je in, of je komt er met Christus doorheen. Daar moet je dus niet lichtvaardig over denken, want dat gaat door de hel heen.

Hanna kende dat ook: "*De HEERE doodt en maakt levend; Hij doet ter*

helle nederdalen, en Hij doet weder opkomen.”

Daar heeft niet al Gods volk zakelijke kennis van, al worden zij wel allemaal in de hel van hun bestaan gered.

We zullen er eerst van zingen, en we van de 139^e Psalm, daarvan de verzen 3 en 4.

Geliefden, aan de rechtvaardigmaking zit ook een zakelijke kant en de meeste van Gods volk worden niet verder geleid dan de ene kant van de medaille. Ze weten van een Bethel, maar aan een Pniël zijn ze vreemd, dat wil zeggen dat ze de andere kant, de zakelijke kant van de medaille niet gezien hebben en er vreemd aan zijn.

Voor Gods knechten is een tweede bekering noodzakelijk, want om de broeders te versterken, moet je zelf de vuurproef des geloofs hebben doorstaan.

En dat gaat Jakob hier bij de Jakkob ondervinden.

Ziet, daar laat een vreesachtige Jakob zijn vrouwen en kinderen en al zijn have over de Jabbok trekken!

Met tal van schapen, runderen en geschenken heeft hij een deel van zijn knechten reeds vooruit gestuurd om Ezau te verzoenen! Dat is Jakob's laatste hoop! Want in vers 20 zeggen Jakob's knechten tot Ezau: *“Zie, uw knecht Jakob is achter ons; want hij zeide: Ik zal zijn aangezicht verzoenen met dit geschenk, dat voor mijn aangezicht gaat, en daarna zal ik zijn aangezicht zien, misschien zal hij mijn aangezicht aannemen!”*

David was verder geleid, want in Psam 27 zegt hij: *“Want mijn vader en moeder hebben mij verlaten, doch de HEERE zal mij aannemen!”*

Bij Jakob zat Ezau er nog tussen, maar bij David in Psalm 27 zit Saul er niet meer tussen en zelfs zijn vader en moeder niet meer. In Psalm 27 is David door zijn bekering gezakt en heeft de Heere als zijn enige Hoop overgehouden.

Maar Jakob zet zijn hoop nog op zijn geschenken, en niet op de HEERE alleen! Nu ik Ezau zoveel geschenken heb gegeven, misschien zal hij mijn aangezicht nu aannemen, dacht Jakob!

“Misschien zal Ezau mij genadig zijn!” Dat is kleingeloof en kleingeloof ziet altijd op de omstandigheden.

“En hij nam zijn vrouwen en kinderen en zijn have en al zijn vee, en deed hen over de beek trekken; en hij deed overtrekken al wat hij had!” Maar Jakob zelf kon niet verder! Want er staat: *“Doch Jakob bleef alleen over!”*

Ja, dat was ook al zo in Bethel, want ook daar was Jakob alleen, maar hier staat: *“Doch Jakob bleef alleen OVER.”*

De nadruk ligt op dat laatste woordje ‘over’.

Als je alleen bent overgebleven, dan heb je heel wat beleefd. Dan heb je heel wat tot je bezit, maar Jakob was alleen overgebleven en had afscheid genomen van vrouw en kinderen. Bij de beek Jabbok had Jakob tegen zijn vrouwen gezegd: *“Dag Rachel, dag Lea, dag kinderen, dag knechten, dag bezit, ik kan niet verder, want ik word door een onzichtbare hand tegengehouden. De dood verspert mij de weg en nu gaat het over leven of dood.”*

Ja, dan blijf je alleen over, dan heb je geen kerkeraad meer, dan heb je geen dominee meer, geen vader en moeder meer, geen vrouw meer, geen kinderen meer, dan ga je met Jona overboord, want dan gaat het God om God.

“En een Man worstelde met hem.....!”

Ja, wonderlijk, he, als de wegen bij Jakob ophouden en als Jakob niets dan de dood verhoudt, dan gaat het Leven met de dood worstelen. Dat gaat God met Jakob worstelen.

Jakob kwam God niet tegen! God kwam Jakob tegen! Als de Kerk ter helle nederdaalt, krijgt God haast, met eerbied gesproken, om de ziel uit de hel op te voeren!

Want de Heere doodt en maakt levend, nou, dat had Jakob beleefd in Bethel, maar hier in Pniël grijpt een Man Jakob aan, om hem uit de hel op te voeren. Het ware geloof wordt beproefd en Pniël is de vuurproef des geloofs.

U zegt, kunt u dat uit het Word bewijzen?

Ja, want er staat geschreven in de eerste Petrusbrief: *“Opdat de beproeving uws geloofs, die veel kostelijker is dan van het goud, hetwelk vergaat en door het vuur beproefd wordt, bevonden worde te zijn tot lof, en eer, en heerlijkheid, in de openbaring van Jezus Christus”, 1 Pet. 1:7.*

Gods volk wordt gelouterd en dat geschiedt bij Jakob te Pniël en die het kennen weten ook van een Pniël. Die medaille des geloofs moet dus omgekeerd en omgekeerd worden, opdat uw geloof geworteld zou worden in het geloof en de gerechtigheid van de Voleinder des geoofs.

Na Pniël is Gods volk gelouterd goud, beproeft komende uit het vuur, maar toch niet verbrand, omdat Christus Zich als een Brandoffer in het vuur van Gods toorn heeft overgegeven, opdat het zij gelijk geschreven is: *“Wanneer gij zult gaan door het water, Ik zal bij u zijn, en door de rivieren, zij zullen u niet overstromen; wanneer gij door het vuur zult gaan, zult gij niet verbranden, en de vlam zal u niet aansteken. Want Ik ben de HEERE, uw God, de Heilige Israels, uw Heiland; Ik heb Egypte, Morenland en Seba gegeven tot uw losgeld in uw plaats.”*

O, hier in Pniël is Jakob niet verteerd door de heiligheid Gods, want een Man, die Zich door het vuur van Gods toorn heeft laten verteren in Jakob's plaats, heeft de dood en het graf overwonnen en worstelde met hem, totdat de dageraad opging! En Jakob gaat ook worstelen, op leven of dood. *“Geef mij Jezus of ik sterf, want buiten Jezus is geen leven, maar een eeuwig zielsverderf.”*

“Ik laat U niet gaan, tenzij Gij mij zegent!”

Het geloof overwint God! Nee hoor! God laat Zich overwinnen door het geloof! Juist! Nu is Christus vlees geworden, om Jakob de overwinning te geven! Jakob kan God niet missen, maar dat kwam omdat God Jakob niet missen kon! Want eer er iets van Jakob begon te leven, was hij al in Zijn boek geschreven!

Maar dan wordt Jakob gevraagd zijn naam te kennen te geven.

“Hoe is uw naam?” Jakob, dat is: Bedrieger! Dan gaat Jakob het belijden: “Mijn naam is Jakob, Jakob de bedrieger, een huichelaar, een onverbeterlijke zondaar!”

Toen zeide Hij: *“Uw naam zal voortaan niet Jakob heten, maar Israël; want gij hebt u vorstelijk gedragen met God en met de mensen, en hebt overmocht.”*

Jakob kon dit niet geloven, totdat hij het zelf uit Gods mond vernomen had, want in Jakob was er geen vorstelikheden te vinden, maar hier wordt Jakob in de gerechtigheid van Vorst Immanuel verzegeld door de Geest der liefde en in de volmaakte liefde van Christus is geen vreze des doods meer.

Jakob krijgt hier een nieuwe naam, die niemand kent dan die hem ontvangt. In Pniël wordt gaat de bloem van Bethel open. In Bethel zit de bloem der genade nog in de knop, maar in Pniël gaat de bloem der genade open en dan hoeft de Kerk nooit meer bekeerd te worden, want in Pniël heeft Jakob Christus tot zijn Beking overgehouden.

Dus Pniël betreft niet de rechtvaardigmaking, maar de tweede beking, zoals Christus tot Petrus zegt in Lukas 22:32.

Tussen Bethel en Pniël leeft de Kerk in een beweeglijk Koninkrijk, zoals Jona in de vis, maar na Pniël komt de Kerk in een onbeweeglijk Koninkrijk, want dan zakt de Kerk door de grond van de bevinding en het gevoel op de Rots der eeuwen.

Ja, daar in Pniël verliest Jakob zich geheel in God en mag hij zijn roeping en verkiezing vast maken, om nimmermeer te struikelen door kleingeloof, want daar in Pniël is Jakob in Christus staande gebleven en dan vraagt Jakob aan de Man die met hem worstelde. “Geef toch Uw Naam te kennen!”

“En Hij zeide: Waarom is het, dat gij naar Mijn Naam vraagt? En Hij zegende hem aldaar.”

Dat die Man Christus Zelf is, lijdt geen twijfel, en als Jakob naar Zijn Naam vraagt, vraagt hij eigenlijk naar de bekende weg. Jakob weet heel goed met Wie hij van doen heeft en Wie er met hem geworsteld heeft. In Pniël krijgt Jakob een geloofsblik in het boek des levens des Lams en daarin staat zijn naam geschreven, die niemand kent, dan die hem ontvangt, de naam Israël.

Dan breekt Jakob uit in en jubel, want, zeide hij, *“Ik heb God gezien van aangezicht tot aangezicht, en mijn ziel is gered geweest.”*

Ja, nu gaat Israël hinkende door het leven, om nooit meer boven Jakob uit te groeien! Nou gaat Jakob in de weg van heiligmaking, en dan moet Israël hinken. Versta je dat?

Dat is een vorstelijk leven, want nu was Jakob wel bevreesd voor Ezau, maar Israël niet meer, want Israël vreest God, Israël vreest Ezau niet, daarom moest Jakob van Jakob verlost worden!

In Jakob's dood is het Leven gepenbaard en zijn ziel is in Bethel gered geworden, maar hier in Pniël kwam Jakob als dood openbaar, ik zeg als dood, net zoals Johannes op Patmos als dood voor de voeten van Christus viel.

En toen legde Christus Zijn rechterhand op Johannes, die toen nieuwelings uit de dood verrees, zoals Jakob als uit de dood verrees te Pniël, toen die Man, toen Christus met hem worstelde en toen mocht Jakob in Christus als uit de dood verrijzen en voortaan Israël genaamd worden.

Ja, geliefde gemeente, als God voor ons is, wie zal dan tegen ons zijn? Ezau? Nee, ook Ezau niet, nee, wie zal Israël scheiden van de liefde van Christus?

“En Jakob hief zijn ogen op en zag, en zie, Ezau kwam, en vierhonderd mannen met hem!”

Nu mocht Israël jubelen: “Met mijn God dring ik door die Ezaus-bende”, ja, dat kon Jakob hier zeggen!

De vijanden zullen zich geveinsdelijk aan Israël onderwerpen, want wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorene Gods? Ezau niet, niemand niet! Dan wordt de duivel het zwijgen opgelegd!

Als Jakob Ezau ontmoet, dan kan Jakob zich voor Ezau vernederen, omdat Israël door God verhoogd was geworden! Vat u dat?

Nou mocht Jakob den beelde des Zoons gelijkvormig zijn! Hij mocht onder Ezau komen, omdat Jakob onder God gebracht was! Dan gaan ze wenen: Jakob en Ezau!

Dan gaat Jakob de wereld kussen, begrijpt u dat nu?

Als God u nieuwelings opvoert uit de hel van uw bestaan, volk des Heeren, dan kun je de wereld wel omhelzen, hoor, want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn Eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem geloofd niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.

Kijk, dan wens je ook dat die ander dat Goede zal gaan zoeken! Dan heb je geen vijanden meer, want dan ben ik als de grootste vijand met God verzoend en dan zullen ook uw vijanden zich geveinsdelijk aan uw voeten onderwerpen, zoals Ezau bij Jakob doet. Maar dan wil Ezau aan Jakob zijn geschenken teruggeven. Hij zegt: 'Jakob ik heb **zoveel**, mijn broeder, ik heb al die geschenken niet nodig!'

Maar dan mag Jakob door vrije genade in de God Jakob's eindigen: "Neem toch mijn zegen, die u toegebracht is, dewijl het God mij genadiglijk verleend heeft, en dewijl ik **alles** heb. vs.11

Ezau zegt: "Ik heb veel", maar Jakob mocht zeggen: "Ik heb alles!" Ik heb alles verloren, doch Jezus verkoren, Wiens eigen ik ben. Ja, dan heb je Alles, alles in God.

Want Jakob had God overgehouden, en dat is Alles. Daarom kon hij dat beetje vee wel missen, hoor!

Jakob had ook Ezau niet nodig wanneer hij hem zijn bescherming aanbied, want Jakob had alles in God!

"Ezau, ik heb jouw bescherming niet nodig, hoor, want ik moet mij voegen naar de gang van het werk! Ik moet mijn schapen hoeden, maar ook mijn lammetjes weiden! Ik heb zogende koeien, en ook nog kleine kinderen! Elke zondag moet ik twee keer preken en voor mijn gemeente zorg dragen. De kudde beschermen voor wilde dieren, zoals het een echte herder betaamd.

Nee, Ezau, ik ga voor u veel te langzaam, u gaat over de brede weg, maar ik ga over de smalle weg en op die weg kan ik niet zo snel uit de voeten. Daar komt nog bij, dat ik kreupel ben, zodat ik gedurig op God moet leunen, want God is mij ten schild in het strijdperk van dit even."

Ja, zo gaan de broeders uit elkaar, want waar de één zijn lust in vond, daar vond de ander zijn last in!

Ezau had zijn lust in de dingen van de tijd, maar Jakob had zijn lust in God! En die twee kunnen niet samen optrekken! God en de wereld dienen, dat kon Jakob niet meer!

Jakob ging niet boven zijn broer staan, nee, maar hij kon geen gemeenschap met hem hebben. Want Jakob had God gezien, van aangezicht tot aangezicht! Daarom kon Jakob niet meer met de wereld

leven, want God had zijn hart genomen!

God had Jakob echter al gezien in die nooit begonnen eeuwigheid! Jakob heb Ik liefgehad, en Ezau heb Ik gehaat!

Dat kon Jakob niet begrijpen, alleen maar uitwonderen, want Ezau is beter dan ik, dacht Jakob!

Ja, dat zal Jakob menigmaal ingeleefd hebben! Maar Jakob had alles in God, hij had zichzelf verloren en God verkoren. En als Jakob het graf ingaat, dan gaat Israël naar boven, om eeuwig God te loven. Daar mag Jakob van zich afwijzen om eeuwig God te prijzen: door U, door U alleen, om het eeuwige welbehagen.

Amen.

Slotzang: Psalm 89:8.

31. Jakob terug naar Bethel; El-Bethel

Voorzang: Psalm 98:1 en 2

Schriftlezing: Genesis 34

Geliefden, vorige keer hebben we gezien hoe het Jakob is vergaan in Pniël en dat hij daar een andere naam ontving, een naam die niemand kent dan die hem ontvangt. Jakob is in Pniël zijn naam verloren, zijn stand verloren en ook heeft hij de grond uit zijn bekering verloren.

Ja, en toen was Jakob bekwaam gemaakt om een openbare godsdienst-bijeenkomst te houden, om God Naam te belijden.

Immers, toen Jakob te Sichem gekomen was, richtte hij daar een altaar op, en noemde het: *“De God Israëls is God”*, Gen. 33:20

Dat betekent: “God weet, dat ik weet, dat God mijn God is!”

Hebben wij er ook kennis aan, geliefden?

We zitten hier niet vrijblijvend, want ook van deze preken zal eenmaal rekenschap van ons gevraagd worden. Hoe wij hier gestaan hebben en hoe wij hier gezeten hebben. Jakob kon de godsdienst niet meer voor zichzelf houden, hij moest de Naam van Israels God publiek verkondigen. *“De God Israëls is God.”*

Letten we erop dat Jakob in dit verband niet zegt: “De God Jakob's is God!” Dat is natuurlijk ook waar, maar hier geeft Jakob publiek getuigenis van zijn laatste Godsontmoeting en de laatste Godsontmoeting, geliefden, is de beste verzekering.

Zo was Jakob gekomen aan Sukkoth, en vandaar getrokken zijnde kwam hij te Sichem, alwaar hij een altaar oprichtte ter gedachtenis aan de weldadigheid Gods, aan hem bewezen! En hij noemde dat altaar: “De God Israëls is God.”

Jakob richtte niet een Eben-Haezer op, dat had hij in Bethel gedaan, maar hier doet Jakob niet meer mee, want in Pniël was Jakob door zijn bekering gezakt en nu mocht Jakob in God eindigen en in Hem alleen roemen.

Zijn oom Laban had vele goden, maar Jakob mocht zeggen: “Ik weet dat mijn God GOD is deze enige ware God is ook mijn God.”

Mijn God, zegt Jakob, is de Enige, de Waarachtige, de Israëls Jehova!”

Jakob mocht nu spreken van ZIJN Verbonds-God! Jakob mocht getuigen van de weldadigheden van een Verbonds-God!

Daar bestaat ook een boek van, nl.: “De weldadigheden van een Verbonds-God.” Dat is het boek van John Warburton! Als wij één boek na

de Bijbel willen aanprijzen, dan is dat dit boek wel! Het boek van John Warburton is een boek waarin de Schriftuurlijke praktijk der bevinding op een bijzondere wijze wordt beschreven, door John Warburton zelf.

Warburton is door vele verdrukkingen en beproevingen gegaan, om van deze weldadigheden melding te kunnen doen!

Vele belijders roemen wel in het boek van Warburton, echter niet als een arme Lazarus, maar als de rijke man, dus met een welvaartsbuik en een paleiselijk leven. Maar dat soort rijke-jongelings-belijders heeft niet de minste kennis van de geloofsbevinding van Warburton, want dezulken baden in de weelde en zijn dikwijls tot hun nek verzekerd, terwijl Warburton tot op de laatste draad van God afhankelijk was en uit Zijn hand leefde.

Wat is het leven van deze trouwe Godsgezant doorweven met een diepe vernedering voor het aangezicht des HEEREN! Maar ook van de weldadigheden en trouw van zijn getrouwe Verbonds-Jehova, die Zijn knecht steeds weer oprichtte, als hij dreigde te bezwijken!

En al veel eerder in de tijd, mocht ook Jakob dezelfde getrouwe Verbonds-God kennen, ook in Zijn weldadigheid en trouw aan hem bewezen!

En dat volk, geliefden, gaat er ook publiek van getuigen: “De God Israëls is God.”

Zo was Jakob te Sichem gaan wonen met zijn vrouwen en kinderen. De Heere had hem uit- en inwendig rijkelijk gezegend. Maar geliefden, dat was wel gegaan in een vleesdodende sterfweg. En die sterfweg was voor Jakob na Pniël niet afgelopen, want de levende Kerk sterft alle dagen.

Degenen die der Wet gestorven zijn, dus de oude mensdood gestorven zijn, zullen ook dagelijks moeten sterven, gelijk Paulus zegt: *“Ik sterf alle dagen, hetwelk ik betuig bij onzen roem, dien ik heb in Christus Jezus, onzen Heere.”*

We zullen dit dagelijkse sterven ook zien in het verdere leven van Jakob. Jakob's gezin was groot geworden en Jakob had er ook een dochter bij gekregen, wiens naam was Dina!

Dina had geen zusters om samen te gaan, alleen maar elf broers, want Benjamin was hier nog niet geboren!

Dus Dina was de enigste dochter in het gezin van Jakob en zij bleek weinig smaak te hebben in het huishoudelijke leven bij Rachel en Lea in de tent.

Dina was een uitgaans-type! Ze was al vroeg geëmancipeerd.

Dina was dus al vroeg bedorven, net zo bedorven als u en ik uit oorzaak van onze diepe val in Adam.

Dina was wel opgevoed in de vreze des HEEREN, want Dina had Godvrezende ouders!

Dina was dus een bevoorrecht meisje, maar zij verveelde zich onder een godzalige opvoeding, net als de verloren zoon zich verveelde bij zijn godvrezende vader thuis.

Dina werd het beu thuis; zij wilde weleens wat van de wereld zien, net als de verloren zoon.

Dina had al de roepstemmen van vader Jakob en haar moeder Lea in de wind geslagen! Ten aanzien van de ware godsdienst zal zij het uitgeroepen hebben: *"Wijk van mij, want aan de kennis Uwer wegen heb ik geen lust!"*

Dina wil eruit, zij wil naar het dorpsfeest in Sichem! Zij wil haar vertier wel eens in de wereld zoeken!

Daar gaat zij, naar het feest op het dorpsplein in Sichem!

Dina gaat naar de kermis, zouden wij zeggen! En op dat feest waren veel jongeren bijeen gekomen, daar waren veel jongens en meisjes van haar leeftijd! Het waren meest jongeren van rond de vijftien jaar! Dina was toen nog maar veertien jaar, zij was eigenlijk nog maar een kind!

Maar Dina was al vroeg rijp voor de uitleving der zonde! Dina is niet op haar knieën gegaan en heeft de Heere niet gebeden: "Leidt ons niet in verzoeking", nee, Dina zou wel voor zichzelf zorgen en zij was uitgegaan om de dochteren van dat land te bezien!

U zegt: Daar zat toch zoveel kwaad niet in?

Ja, zo luiden de influisteringen van de duivel ook, maar de verleiding der zonde begint altijd met zogenaamd iets onschuldigs. Dat begon al zo in het paradijs, toen de duivel aan Eva op een schijnbaar onschuldige wijze de vruchten van de verboden boom aanpreef, in tegenstelling met wat God gezegd had!

Het leek zo onschuldig wat de duivel zei, maar door de overtreding van Adam ligt nu het ganselijke menselijke geslacht onder het eeuwige vloekvonnis van Gods rechtvaardige toorn! God had het hele mensdom rechtvaardigkunnen wegstormen, met de bezem van het onuitblusselijk hellevuur!

Nochtans heeft Hij het niet gedaan, want in Zijn eeuwige Raad lag al besloten, dat er een volkzalig moest worden door de Middelaars arbeid van Christus!

Goed, we keren weer terug naar Dina, die op weg is naar Sichem! Wij gaan haar in gedachten achterna.

Dina gaat vriendinnen maken, zij wil met de meisjes van Sichem vriendin worden!

Maar welke vriendinnen zijn dat Dina? Zijn dat vriendinnen die God vrezen? Zijn dat vriendinnen die onder het beslag van Gods Woord liggen?

Jongeren in ons midden, welke vrienden en vriendinnen hebben jullie? Hebben jullie ook van die Sichemitische vrienden of vriendinnen?

Dina wil lol en amusement in haar leven!

Geliefde jeugd, als je de zonden opzoekt, moet je er ook de gevolgen van dragen. Je mag nooit je christelijke opvoeding verloochenen.

Dina verloochende haar opvoeding door haar emancipatiedrang en haar voorliefde voor entertainment, maar zij heeft niet de waarheid verloochend, nee, dat kunnen we zelfs de verloren zoon niet verwijten.

Ik roer hier een fundamenteel punt aan, want in onze dagen hebben er velen onder de naam 'reformatorisch' het ware christendom verloochend. Vele zogenaamd refo's hangen een totaal andere religie aan dan de ware godsdienst van de Bijbel.

De vormendienst van het Refodom heb ik de naam 'Refoïsme' gegeven, omdat de godsdienst van het Refodom op dezelfde lijn staat als het Judaïsme. Eigenlijk is het Refoïsme nog gevaarlijker, want refo's onderschrijven de Drie Formulieren van eeuwigheid, maar de doorsnee kerkelijke praktijk staat haaks op de onderschreven belijdenis.

De huidige theologen zijn massaal aan het relativeren geslagen, zowel ten aanzien van de heilsleer als ten aanzien van de toe-eigening van het heil. In een refoïstische prediking wordt totaal niet bijbels gesepareerd en waar er niet bijbels gesepareerd wordt, bedriegt men zielen voor de eeuwigheid en daar heeft men de waarheid verloochend.

De waarheid van Gods Woord en de leer van Christus staan altijd tegenover de leugen en de dwaling.

Je kunt nooit de waarheid preken als je die niet van de leugen onderscheidt.

Uit de Wet is de kennis der zonde en als je de Wet niet preekt, preek je ook het Evangelie niet, want het Evangelie is het antwoord op de eis en de vervloeking der Wet.

De reformatorische beweging is er absoluut niet beter aan toe dan de evangelische beweging, want beiden bewegingen bevinden zich op het drijfzand van Rome.

Beide bewegingen hebben de waarheid verloochend en het fundament waarmee de Kerk staat of valt van de heilsleer ondermijnd. De leer en bevinding van de rechtvaardiging van de goddeloze is vreselijk verminkt in de meest rechtse kringen. Een rationeel geloof met wat gemoedsaandoeningen wordt voor het zaligmakende geloof gehouden

over de volle breedte van de gereformeerde gezindte. Daaruit volgt dat de bijbelse separatie helemaal achterwege blijft, omdat men niet meer in staat is het snodelijke van het kostelijke te onderscheiden, op een hoge uitzondering na.

Dus die ontwikkeling heeft ertoe geleid dat het Refodom afstand gedaan heeft van de waarheid en een totaal andere religie is gaan bedrijven, waarop men zelf het stempel zet.

Maar geliefden, de verloren zoon heeft nooit de waarheid verloochend, ook niet toen hij in de zonde leefde, anders had hij nooit teruggekeerd naar zijn vader, want dat wist hij dat zijn vader godzalig was en dat bij hem de waarheid was.

Maar de verloren zoon wilde -net als Dina- weleens wat meer van de wereld zien en waar de begeert oprijst, daar zal de daad volgen.

"Vader, geef mij mijn deel van de erfenis, want ik wil de wereld in", zei die jongste zoon in de gelijkenis! En hoe is het afgelopen? Hij kwam in de zwijntrog terecht! En als God het niet verhoed had, dan had hij daar voor eeuwig omgekomen! Onder de prediking van het Woord was ook Dina grootgebracht en gewaarschuwd, maar Dina zegt: "Ik ga toch! "Nou kind, zal moeder Lea gezegd hebben, "dan ga je maar, maar dan ga je niet ongewaarschuwd!"

Nou, het zal wel mee vallen hoor, ik loop niet in zeven sloten tegelijk, ik zal heus wel op mijzelf passen. Ik ben zo weer terug! Bah, al die overdreven bezorgdheid, al dat overdreven gedoe! Ik ben geen kind meer.

Daar gaat ze, vlug en hups loopt zij naar de kermis om vriendinnen te maken! Als een losgebroken hinde gaat Dina haar ondergang tegemoet! Ja dat kan met uitblijven! Als je perse de wereld in wilt dan zal je daar ook de wrange vruchten van plukken!

O, geliefden, en als we hierbij bedenken dat we sinds de zondeval de wijde wereld reeds zijn ingetrokken, wie zal zich dan boven Dina en de verloren zoon durven verheffen?

Jongeren in ons midden, vraag toch veel om bekerende en om bewarende genade! Niet om beter te zijn, maar om de HEERE te zoeken in de dagen van je jongelingschap, eer de kwade dagen komen in dewelke gij zult zeggen: Ik heb geen lust in dezelve!

Want de HEERE is het meer dan waard hoor, om gevreesd en gediend te worden! Wij hebben trouwens het recht niet om onbekeerd voort te leven, want God eist Zijn Beeld terug, van een ieder van ons! En om God te vrezen, dat is geen zwaar leven, dat is een liefdedienst, zegt de psalmist, die nooit verdriet!

Maar Dina zat ondertussen al in de draaimolen, als we het zo eens mogen zeggen, en daar zaten nog meer jongelui in!

Weet je wie er ook in zat? Sichem, de zoon van Hemor de Heviet, de landvorst! En Sichem ziet Dina dartelen! Ze gedraagt zich hoerachtig. Want "Sichem zag haar", staat er, en "nam haar!" Hij vergreep zich aan Dina! Hij verkrachte haar maagd-zijn!

In onze verseksualiseerde dagen zijn er bijna geen reine meisjes meer te vinden, ook niet in de zogenaamde reformatorische gezindte. Het gros refo-meisjes laat zich voor hun trouwen door verschillende jongens uitproberen.

Ja, ik ga met mijn rug tegen de muur staan, maar ik moet dit aankaarten. En deze refo-hoererij wordt gestimuleerd door de kerken zelf. Bezoek de websites maar van de Jeugdbond van de GG, de jeugdbond van de HHK en die van de SGP, dan slaat de schrik om je hart vanwege zoveel publieke uitgestalde ontuchtigheid.

Kerken zonder tucht, zijn kerken zonder liefde en zonder de Geest van Christus. In genoemde kerken is het geestelijke leven zoek en als het leven zoek is, zoekt men de jeugd te vermaken met brood en spelen.

Geen enkele dominee van genoemde kerkverbanden heeft nog recht van spreken, want als de tucht onaangeroerd blijft in eigen gelederen, hoe zal men dan de waarheid die naar de godzaligheid is naar buiten kunnen uitdragen?

Maar Sichem had toch ook nog iets anders: Hij had Dina lief, want hij begeerde haar tot een vrouw!

Dat pleit nog voor Sichem, want hij gooit haar niet langs de kant van de weg, zoals de meesten dat doen!

Echter vader Jakob komt het ook ter oren dat zijn dochter verontreinigd was! Dat is wat geweest hoor, voor Jakob! Het zou je kind maar wezen! Maar Jakob zweeg!

Kijk, dat is genade! Jakob zweeg, totdat zijn zonen uit het veld kwamen! O, hoe heeft Jakob het moeten inleven: "Des buiks vrucht is een beloning!" Ja, maar de medaille van die beloning heeft twee kanten. Voor Jakob was het in dit geval een vruchtloon der zonde! Want Dina was vlees van zijn vlees, en benen van zijn benen!

Zo krijgen Gods kinderen grote diepten te doorworstelen, om hun geloof te beproeven! En dit voorval zou voor Jakob nog door grotere diepten gaan, dan hij op dit moment kon vermoeden!

We lezen verder in Genesis 34:6: *"En Hemor, Sichem's vader, ging uit tot Jakob om met hem te spreken."*

Hemor wil het op een akkoordje gooien met Jakob! Hij wil zich met

Jakob verzwageren!

Kijk, dat doet de wereld en de godsdienst, die krijgen geen berouw over hun schuld, nee, die willen de schuld afkopen! Zij willen het op een akkoordje gooien: God wat en de wereld wat! Zo wil Hemor het ook proberen!

Maar de zonen van Jakob zijn inmiddels teruggekeerd van het veld, en ook zij hoorden van de verontreiniging van hun zuster Dina! Toen ontstaken zij zeer, staat er!

Maar zij kunnen hun woede nog net onderdrukken!

Want Hemor vraagt Jakob zijn dochter Dina uit te huwelijken aan Sichem zijn zoon! Hij doet Jakob een voorstel! Het voorstel luidt: *"Verzwagert u met ons; en geeft ons uw dochteren en neemt voor u onze dochteren, en woon met ons, en het land zal voor uw aangezicht zijn, woont en handelt daarin, en stelt u tot bezitters daarin", Gen. 34:9-1.*

Sichem zegt nog meer toe, want voor de bruidsschat hij wil alles geven om Dina als zijn vrouw te verkrijgen!

Ja, de duivel is bereid om alles te geven, als hij je maar van God kan wegtrekken! Dan wordt hij ineens vrijgevig!

Je zou van Hemor en Sichem denken: Dat zijn toch aardige en vriendelijke goedgeefse mensen?

Maar kijk uit, want zulke lieden willen niet zelden het recht buigen! Van de zonen van Samuel staat er geschreven: *"En zij namen geschenken aan en bogen het recht!"* De zonen van Samuel preekte overeenkomstig de publieke opinie; zij preekten een evangelie naar de mens, zo van: "Als het geld in 't kistje klinkt, 't zieltje in de hemel springt."

Maar Abraham, dat weet u, had het anders van God geleerd! Want Abram zegt tegen de koning van Sodom: *"Zo ik van een draad aan tot een schoenriem toe, ja zo ik van alles, dat uwe is iets neme! Opdat gij niet zegt: Ik heb Abram rijk gemaakt", Gen. 14:23.*

Abram had zijn hand opgeheven naar de hemel, tot de Allerhoogste Majesteit, Die de hemel en de aarde tot Zijn bezitting heeft, en Abram wist zich het eigendom des Heeren en gaf God de eer. Ook Abraham heeft het mogen getuigen: "De God Abraham's is God", net als Jakob: "De God Israëls is God."

Simeon en Levi waren aan elkaar gewaagd, zij waren broeders van geweld, en zij willen zich op Sichem wreken, maar zij pakken het listig aan. Want zij zeiden tot Sichem en Hemor: *"Wij zullen deze zaak niet kunnen doen, dat u onze zuster aan een man geven zouden, die de voorhuid heeft; want dat ware ons een schande", Gen. 34:14.*

Maar ze sturen Sichem en Hemor niet onverrichterzake weg, nee, dan

komen Simeon en Levi met een tegenvoorstel: *"Doch hierin zullen wij u ter wille zijn, zo gij wordt gelijk als wij, dat onder u besneden worde al wat mannelijk is; dan zullen wij onze dochteren geven en uw dochteren zullen wij ons nemen, en wij zullen met u wonen, en wij zullen tot één volk zijn."*

Dat was een bedrieglijke list van Simeon en Levi; en het leek hee bijbels wat zij de Schemieten voorstelden, maar er was iets dodelijks in. Simeon en Levi gaan verder: *"Zo gij naar ons niet horen zult om besneden te worden, zo zullen wij onze dochter (van onze ouders) nemen, en wegtrekken"!* Gen. 34:14-17.

Nou, gemoedelijker kon eigenlijk niet, tenminste zo klonk het in ieder geval, maar het was een list en Sichem, niet kwaads vermoedend trapt in de val die Simeon en Levi voor hem gespannen hebben.

Het leek Hemor en Sichem een goed voorstel, want de jongeling (Sichem) haastte zich om deze zaak te doen! Hij was verliefd op Dina! En verliefdheid is stekeblind en handelt altijd overhaast!

Over het voorstel van Simeon en Levi laat hij geen gras groeien, en hij maakt aan alle mannen van Sichem deze zaak bekend: Dat zij allen besneden moeten worden!"

Sichem had blijkbaar gezag en aanzien onder de Schemieten, want de stad was naar zijn naam genoemd!

De Schemieten laten zich op bevel van Sichem besnijden, en drie dagen zijn zij volkomen weerloos en hulpeloos, zodat er geen weerbare mannen onder de Schemieten gevonden werden! En dat was nu net de bedoeling van Simeon en Levi, want zij wilden geen overeenkomst, maar wraak! Wraak vanwege de verontreiniging van hun zuster Dina!

Ja, dat is nu de mens: Oog om oog en tand om tand! Geeft u mij één klap? Dan geef ik u er twee! ! Geeft u mij één schop? Dan krijgt u er drie!

Pleeft u een schande met onze zuster? Dan krijgt u bloed voor bloed!

Nu was de verontreiniging van Dina wel een misdaad, maar een misdaad mag niet vleselijk gewroken worden, want Gods Woord leert: *"Wreekt uzelfen niet, beminden, maar geef de toorn plaats, want Ik zal het vergelden, zegt den Heere."*

Maar geliefden, in ons aller hart leeft een moordenaar! En als God een mens maar even loslaat, dan komt er een beest openbaar!

"En het geschiedde ten derde dagen, toen zij in de smart waren, zo namen de twee zonen van Jakob, Simeon en Levi, een iegelijk zijn zwaard, en kwamen stoutelijk in de stad, en doodden al wat mannelijk was!" vs. 25.

Simeon en Levi handhaafden hier niet het recht Gods, maar nemen het recht in eigen hand in het doden van de Schemieten. Als zij Sichem voor

hun rechtbank hadden gedaagd, zou de zaak anders geweest zijn, maar ze wreken zich op een vleselijke wijze en vergripen zich aan het leven van alle Sichemieten die er part noch deel aan hadden. Hun moordlustigheid wordt echter door Jakob vervloekt.

Daar zou vader Jakob op zijn sterfbed van getuigen, in Genesis 49:5: *"Simeon en Levi zijn gebroeders, hun handelingen zijn werktuigen van geweld. Mijn ziel kome niet in hun verborgen raad. Mijne eer worde niet verenigd met hun vergadering, want in hun toorn hebben zij de mannen doodgeslagen, en in hun moedwil hebben zij de ossen weggerukt! Vervloekt zij hun toorn, want hij is heftig en hun verbolgenheid, want zij is hard. Ik zal hen verdelen onder Jakob en zal hun verstrooien onder Israël."*

Zij sloegen ook Hemor en zijn zoon Sichem dood met de scherpte des zwaards.

Hun toorn kwam tot een uitbarsting. *"Maar die haastig is tot toorn zal dwaasheid doen", Spr. 14:17.*

"Een man des gewelds verlokt zijn naaste, en leidt hem in een weg die niet goed is!" Spr. 16:29.

En dat hadden Simeon en Levi gedaan. Zij handelden niet volgens het recht der wet. Zeker, Sichem was zeker niet onschuldig, maar daar had een openbare rechtszaak moeten plaatsvinden!

Simeon en Levi nemen echter het recht in eigen hand en hadden de Sichemieten op een verraderlijke wijze van het leven beroofd!

De wereld-zin van Dina had dus verstrekkende gevolgen: Ontucht, moord en doodslag!

Welke lessen liggen hierin verklaard?

In de eerste plaats: Het uitgaan van Dina, daar weet Gods volk ook van, in de inleving des harten! Het is wat kermis in het hart van Gods kinderen! Maar weet u dat Gods volk daar wenende overheen gaat, als het recht ligt?

Simeon en Levi dwongen de Sichemieten onder het juk der Wet tot besnijdenis!

En die wettische gehoorzaamheid der Sichemieten, kostten hen juist het leven!

Ja, de Wet is dodelijk in zijn bediening en van dat dodelijke der Wet maakten Simeon en Levi eigenhandig gebruik.

Simeon en Levi wilden het recht Gods handhaven, niet door de Geest des Heeren, maar door hun eigen zwaard.

Christus heeft het recht des Vaders niet gedwongen opgelegd met het zwaard, maar heeft aan het recht des Vaders genoeg gedaan door

Zichzelf eraan te geven tot een Losprijs voor velen.

Christus heeft die eis der Wet gewillig opgenomen! Niet om de Wet met het Evangelie te verzwageren of te vermengen, maar om de Wet Gods volkomen te vervullen!

Hij volbracht de Wet niet op een wettische wijze, maar op een wettige wijze! Hij volbracht de Wet door het wraakzwaard van de Goddelijke gerechtigheid op te vangen door als Middelaar tussenbeide te treden tussen een rechtvaardig eisend God en een verloren Adams geslacht, te weten: Zijn volk! Want de eis had geklonken: *"Sla Dien Herder, en de schapen zullen verstrooid worden. Maar Ik zal Mijn hand tot de kleinen wenden."*

Maar geliefden, als Christus Zijn hand tot de kleinen wenden zal, gaat daar een ontdekkende en afsnijdende vraag aan vooraf: *"Hoe zal Ik u onder de kinderen zetten, en geven het gewenste land?"*

En dan blijft er een volk verslagen volk over, dat nooit meer zalig kan worden.

Ook voor Simeon en voor Levi heeft het geklonken: *"Hoe zal Ik u onder de kinderen zetten, en geven het gewenste land?"*

Vader Jakob geeft voor Simeon en Levi het antwoord op deze vraag: *"Ik zal hen verdelen onder Jakob, en zal hen verstrooien onder Israël."*

Zo zijn Simeon en Levi onder de stammen verstrooid geworden, en dat door eigen schuld! Want zij kregen geen land-erfdeel!

Simeon en Levi hadden het recht gebogen, maar Christus heeft voor doodschuldige moordenaars aan het recht voldaan, door Zijn lijden en sterven: *"Heden zult gij met Mij in het paradijs zijn."*

Simeon en Levi zijn niet uitgeworpen, maar krachtens het verbond is er voor hen nog plaats bereid onder de stammen Israëls!

De rechtzinnigheid heeft Christus aan het kruis genageld, maar Christus heeft voor Zijn vijanden gebeden, opdat goddelozen met God verzoend konden worden, door de dood Zijns Zoons! Ook voor Simeon en Levi! Want uit het geslacht van Simeon waren twaalf duizend verzegeld, uit het geslacht van Levi waren twaalf duizend verzegeld! Openb. 7:7a.

Zij mogen met de honderd-vier-en-veertig duizend verzegelde kinderen Israëls, voor God in Sion verschijnen op grond van het geslachte Lam!

Geliefde gemeente, we hoeven niet op Simeon en Levi neer te kijken, voor ons alleen geldt het persoonlijk: *"Kust den Zoon, opdat Hij niet toorne en gij op de wegvergaat, wanneer Zijn toorn maar een weinig zou ontbranden! Welgelukzalig zijn allen, die op Hem betrouwen."*

Nadat Simeon en Levi hun misdaden begaan hadden, keren zij naar huis terug.

Toen zeide Jakob tot Simeon en tot Levi: *“Gij hebt mij beroerd, mits mij stinkende te maken onder de inwoners dezes lands, onder de Kanaänieten en onder de Ferezieten, en ik ben weinig volk in getal; zo zij zich tegen mij verzamelen, zo zullen zij mij slaan, en ik zal verdelgd worden, ik en mijn huis”, Gen. 34:30.*

Jakob was bang geworden, want de zonden van zijn kinderen zou de vijand hem toerekenen!

Dat de God Israëls voor Jakob zou instaan, houdt Jakob hier verdacht, omdat hij weer ziet op de omstandigheden!

Simeon en Levi hadden op de bestraffing van hun vader Jakob hun antwoord wel klaar.

“Want, zeggen zij: zou hij (Sichem) dan met onze zuster als met een hoer doen?”

Ja, hier hebben ze wel een punt, maar ze willen met deze opmerking hun moordpartij op de Sichemieten legaliseren. Zo had het in ieder geval niet moeten gaan, maar nu het kwaad geschiedt is, blijft Jakob met de brokken zitten en het wordt hem benauwd aan alle zijden.

Maar wat zij Simeon en Levi nu ten kwade hadden bedacht, dat heeft God ten goede bedacht, want voor de stam van Levi had God wat anders weggelegd, namelijk de Levitische priesterlijke bediening in de tabernakel.

Daarom moesten zij onder de stammen verstrooid worden, opdat God verheerlijkt zou worden, en de duivel verpletterd zou worden, door de Hoge-Priesterlijke bediening van Christus! En dat hebben de Levieten mogen afbeelden, door de bediening der verzoening onder de Wet, totdat de volheid des tijds vervuld was geworden, door de komst van Die Allerhoogste Profeet, Priester en Koning, den Heere Jezus Christus! Hij zou de Wet volkomen vervullen met Zijns Zelfs offerande. Want Hij is voor de Vader verschenen, om met Zijn hart Borg te worden! Voor wie? Voor Simeon's en Levi's, opdat dezulken Zijn Naam eeuwiglijk verheerlijken zouden! Jakob hoefde echter niet zo benauwd te zijn, dat de inwoners des lands zich op hem zouden wreken, want des Heeren oog was op hem geslagen. En het oog des Heeren, geliefden, is de beste bewaring.

Toen zeide God tot Jakob: *“Maak u op, trek op naar Bethel en woon aldaar”, Gen. 35:1.*

Eer zij roepen zal Ik antwoorden! God gaat naar Jakob vragen! Wat een eeuwig wonder is dat voor degenen die niet naar God gevraagd hebben! Wij lezen immers niet dat Jakob naar God vroeg, want Jakob was verstrikt door de omstandigheden en de zorgvuldigheden dezes levens!

Maar God gedacht aan Jakob, vanwege Zijn trouw-verbond, dat van geen wankelen weet!

De HEERE had tot Jakob gezegd: *“Maak u op, trek op naar Beth-El en woon aldaar; en maak daar een altaarvoor dien God, Die u verscheen, toen gij vluchtet voor het aangezicht van uw broeder Ezau.” vs. 1.*

Dus de HEERE herinnert Jakob aan Zijn opzoekende zondaarsliefde in Bethel!

Jakob dacht er niet meer aan, hij dacht alleen maar aan de omstandigheden, aan het gevaar wat hem bedreigde!

Maar God dacht aan Jakob, en dat doet de HEERE bij al Zijn volk! Want die Hij liefheeft, die heeft Hij lief tot het einde!

Aan de liefde van een mens komt een einde, maar aan de liefde van Christus komt nooit geen einde!

Zo verlost de HEERE Jakob uit deze benauwdheid, door hem te verwijzen naar Bethel!

U zegt: Maar daar had Jakob toch ook uit eigener beweging naar toe kunnen gaan?

Nee geliefden, dat kon Jakob niet meer, want hij was het eigendom van die getrouwe Zaligmaker en die dat zijn kunnen hun eigen pad niet meer bepalen! Want voor dat volk geldt: Ik zal uw pad met doornen omtuinen. Nu kon Jakob wel in die doornhaag graven, om het zo eens te zeggen, maar hij kon er nooit meer doorheen! Want als Gods volk gaat graven in die doornhaag, dan lopen zij bebloede handen en voeten op en dat is liefde van God, maar voor het vlees niet aangenaam!

God spaart geen vlees, hoor mensen!

Zo mocht Jakob op kosten van zijn trouwe Verbonds-God, naar Bethel reizen, waar de HEERE hem verschenen was in de droom tot levendmaking en rechtvaardigmaking.

Toen ging Jakob met zijn huisgezin naar Bethel!

Nee! Dat staat er niet, er staat: *“Toen zeide Jakob tot zijn huisgezin en tot allen die bij hem waren: Doet weg de vreemde goden die in het midden van u zijn, en reinigt u en verandert uw klederen. vs. 2.*

Waarom zegt Jakob dit?

God wilde met Jakob in Bethel Avondmaal houden, en daarom heiligt Jakob het volk dat met hem trekt en werpt hun afgoden de deur uit. De Heere had Zijn trouw aan Isrel niet gekrenkt en nu wil Jakob in Bethel in een openbare godsdienstbijeenkomst de Heere gedenken. Dat had Jakob niet bevestigd, maar dat had God Zelf bevestigd, want Hij zal Zijn volk Zelf bevestigen en schragen!

Omdat God de Getrouwe is gooit Jakob alles de deur uit wat in strijd met

de ware godsdienst is.

Henen uit, henen uit, wat heb Ik meer met de afgoden te doen?

Kent u dat ook, geliefden?

Als Christus bezit van u neemt, dan gaat Hij u eerst met God verzoenen, in de weg van recht, maar dan komt ook de Geest der heiligmaking in ons wonen, om te willen wat God wil.

We hebben vandaag het half verlorne christendom, maar als God bezit van u neemt, nou dan is het voor u geen vraag meer of u moet breken met de afgoden!

Ruth kon er gemakkelijk afscheid van doen, want ze wilde liever met Gods volk kwalijk behandeld worden, dan voor een tijd de genieting der zonde te hebben, net als Mozes.

Dat mocht ook Jakob doen, en als God je hart neemt, dan heeft hij ook heel je bezit!

Ja, de godsdienst probeert dat ook na te doen, maar het werk Gods is niet na te doen!

De godsdienst gaat er mee de lucht in en beroemt zich op zeden en zedelijkheid, maar Gods ware volk komt ermee in de diepte, omdat zij zich gedurig als een groot beest voor God leren kennen.

Wat Jakob hier mag doen, dat is enkel een vrucht van vrije genade! Als de HEERE u terug leidt, waar Hij met u, Kerk, begonnen is in de vergeving van a uw zonden, dan komt u in een heiligdom!

Dan gaan de schoenen van uw voeten! Want daar wordt de Kerk ingeleid in het heilgeheim van de "IK ZAL ZIJN DIE IK ZIJN ZAL!"

"En laat ons opmaken, -vervolgd Jakob te zeggen-, en optrekken naar Bethel; en ik zal aldaar een altaar maken voor Dien God, Die mij antwoordt ten dage mijner benauwdheid, en met mij geweest is op de weg dien ik gewandeld heb!"

Jakob zegt niet: "Die mij antwoordde", nee, Jakob leefde niet van 25 jaar geleden, het staat in de tegenwoordige tijd: "Die mij antwoordt, nu ik in benauwdheid verkeer, en Die met mij geweest is op de weg dien ik gewandeld heb."

Hij zegt eigenlijk: "Nu is alles weer waar! De God Israëls is God!"

Van Bethel kon Jakob niet meer leven, maar wel van de God van Bethel. Jakob kon niet van zijn rechtvaardigmaking leven, maar wel van God, Die de goddelozen rechtvaardigt.

En als de Heere blijk geeft dezelfde God van Bethel te zijn, dan gooit Jakob alle de afgoden van degenen die met hem reizen de deur uit.

Jakob zegt hier tot zijn kinderen en medegenoten: "Als de God Israëls nu God is, wat heb ik dan met de afgoden van doen? Henen uit, henen uit!"

"Toen gaven zij Jakob al de vreemde goden die in hun hand waren, en de oorsierselen die aan hun oren waren, en Jakob verborg ze onder de eikenboom die bij Sichem is."

Jakob heeft al die vreemde goden niet in zijn tent gehad en er geen afgoderij mee bedreven, dus ook zijn vrouwen niet, dat is duidelijk uit de tekst op te maken.

Jakob was echter uitgedbroken in menigte en ook in dienstknechten en dienstmaagden, en die moesten hun vreemde goden inleveren en ook de oorsierselen, want Bethel was een plaats van de Godsontmoeting en een godsdienstige gedenkplaats. Eerst verzoening en dan gedenken. Jakob was met God verzoend, maar hij heiligt ook het volk dat met hem reist, omdat God heilig is.

Daarom ging bij Israël aan het Loofhuttenfeest, de grote Verzoendag vooraf, en bereidt zich de Christen voor het Avondmaal door schuldbelijdenis, gelijk de Goede Vrijdag aan het Paasfeest voorafgaat.

Jakob liet een gat graven en gooide al die afgoden erin!

Het was beter geweest, dat Jakob al die rommel zou verbrand hebben, want begraven afgoden kunnen weer opgraven worden!

Hoe het ook zij, Jakob wilde zich ontdoen van alle mogelijke afgoderij die zijn knechten en maagden uit Paddam Aram hadden meegenomen en aan de hand hielden.

Ook de oorringen van Lea gaan de kuil in en de lippenstift van Rachel, de nagellak van Bilha en de oogschaduw van Zilpa, de onzedelijke dvd's van Ruben, ja, al de leugenkranten, het RD's, de Terdege's en de Gezinsgidsen, gingen de kuil in, alsook de lp's en de cd's met de blikken preken erop, ze gaan allemaal het graf in. De lange broeken, de leggings, de korte rokken, de zwempakken, en bodylotions, al die troep ging de kuil in.

Ja, want het zijn allemaal ophouders op de weg. Jakob mocht hier in praktijk brengen wat Paulus zegt in de Hebreeënbrief: *"Laat ons afleggen allen last, en de zonde, die ons lichtelijk omringt, en laat ons met lijdzaamheid lopen de loopbaan, die ons voorgesteld is, Ziende op den oversten Leidsman en Voleinder des geloofs, Jezus."*

Jakob mocht het doen voor het aangezicht des HEEREN! En dat is een schone zaak, want verborgen zonden moeten in het verborgen beweend worden! En openbare zonden moeten in het openbaar beleden worden!

We zullen er eerst van zingen, en wel uit de 84^e Psalm daarvan het vierde zangvers.

Zo reisden zij naar Bethel, en dan staat er zo: *“En Gods verschrikking was over de steden, die rondom hen waren, zodat zij de zonen van Jakob niet achterna jaagden.”*

Dus de HEERE zorgt niet alleen voor een uitweg, maar Hij Zelf beschermt Zijn knecht Jakob door de verschrikkingen Gods! Jakob hoeft die weg niet te banen met het zwaard, hij hoeft niet voor een voorhoede, en ook niet voor een achtertocht te zorgen, want de HEERE was zijn Voorhoede, en ook zijn Achtertocht!

“De HEERE zal voor ulieden strijden, en gij zult stil zijn!”

Dat was hier van toepassing, wat later ook van toepassing zou zijn voor het volk Israël, toen zij met Mozes voor de Rode Zee stonden, na de uitleiding uit Egypteland!

Toen stond het volk voor een onmogelijkheid. Voor hen de zee, en aan weerskanten de hoge bergen, en achter de Egyptenaren en Farao, die hen wilde doden!

Maar toen heeft God een weg gebaad, dwars door de zee heen, en de Almachtige heeft de verschrikking Gods op de Egyptenaren gelegd, zodat deze verdronken in de zee van de toorn Gods!

Wat voor Gods volk de redding is, blijkt voor de vijanden van dat volk een gewisse ondergang te zijn!

De geheiligde wegen die de Heere voor Zijn volk baant, die zijn voor de godsdienst onbegaanbaar, vandaar dat Gods volk zo menigmaal alleen moet reizen.

Christus is Zijn volk echter voorgegaan, Hij is de Weg in alle wegen, Hij is de Waarheid en het Leven!

God leidt Zijn volk uit de wereld, kijk hier maar bij Jakob, hoe waar dat Woord van God is! Hij zet ze op de Weg, die Hij Zelf gebaad heeft! Hij leidt ze in de Waarheid, die Hij Zelf hun verkondigd heeft, gelijk bij Jakob te Bethel!

God maakt Zijn eigen Woord waar! Jakob niet!

God beschermt Zijn knecht Jakob, krachtens Zijn Eigen getuigenis! En wat was dat getuigenis? Wat had de Heere aan Jakob in Bethel beloofd?

Dat was een kostelijke en veelzijdige belofte en dat had de Heere meer dan eens waar gemaakt.

“En zie, Ik ben met u, en Ik zal u behoeden overal waarheen gij trekken zult, en Ik zal u weder brengen in dit land, want Ik zal u niet verlaten, totdat Ik zal gedaan hebben, hetgeen Ik tot u gesproken heb.”

En daarom moet Jakob weer terug naar Bethel, om God daar aan te roepen en te aanbidden.

“Alzo kwam Jakob te Luz, (Bethel) hij en al het volk dat bij hem was”, vs. 6.

En Jakob noemde die plaats: El-Bethel. El betekent Elohim, dus El-Bethel betekent: God is te Beth-El.

Jakob bedoelt te zeggen: Toen ik voor het eerst in Beth-El was, toen had ik er nog geen erg in dat de God van Beth-El ook mijn God was! Hij zegt eigenlijk: God was mij daar wel verschenen, en hoe heerlijk was die plaats: Een huis Gods, een poort des hemels! Maar ik verkeerde nog zo dikwijls in een beweeglijk Koninkrijk door kleingeloof! Maar nu weet ik, door de vuurproef van Pniël, dat de God van Bethel Dezelfde God is als de God van Pniël, en ben in mijn naam en bekering verloren en nu mag ik in Bethel roemen in de God Israëls. EL-Beth-EL! ! Dat is: Uit God, door God en tot God!

“Maar Debora, de voedster van Rebekka, stierf en zij werd begraven onder aan Bethel, onder dien eik, welks naam hij noemde: Allon-Bachuth.” vs. 8.

Daar in Bethel hebben Jakob en zijn beide vrouwen geweend over Debora, vandaar de naam Allon-Bachuth, wat eik des wenens betekent!

Daar hebben zij Debora beklagd en beweend!

Tegenwoordig kan het zo koud en hard zijn op een begrafenis, maar daar in Bethel werd het verlies van een hunner nog beweend! Want vlees kan vlees niet missen, daar zijn bloedbanden, familiebanden, en er zijn ook geestelijke banden die uit God geboren zijn!

Of dat het geval was met Debora is niet met zekerheid te zeggen, daar zwijgt de Schrift over, maar ze hebben wel geweend! Dus daar was wel een liefdesband met Debora en waarschijnlijk ook een geestelijke band.

Maar er gebeurde nog meer op die plaats. God verschijnt wederom aan Jakob! Daar op die plaats gaat God aan Jakob bevestigen al wat Hij al beloofd en gezegd had!

De HEERE komt altijd terug op Zijn eigen werk! En Hij bevestigt altijd Zijn eigen werk!

Dat acht God nodig in het leven van de Kerk hier op aarde, want anders zouden zij op de weg bezwijken, wanneer de beproevingen zich vermenigvuldigen!

Dus de HEERE staat voor Zijn volk in!

Kennen wij dat nu geliefden, mogen we reeds delen in de trouw van die getrouwe Verbonds-Jehova? Als wij Hem nog missen, dan missen wij alles!

Jakob had Alles, want hij had God, omdat God Jakob had! Dan gaat Jakob de HEERE danken, op het heilig dank-altaar!

Want er staat: “En hij stortte daarop dankoffer, en goot olie daarop!

Weet je wat ik nu geloof? Dat Jakob daar op dat dankaltaar ook tranen van een verbroken hart gestort heeft! Want Gods offers zijn een gans

verbroken hart, door schuldbesef getroffen en verslagen!
Dacht je dat Jakob daar als een hoog bekeerd mens God geofferd heeft? Nee, hij stortte olie daarop, staat er!
Dus dat was geen afgestreken theelepeltje, met eerbied gesproken! Dat was een volle beek van wellust in de tranen vanwege de vreugdeolie des Geestes!
Heel zijn hart stortte Jakob voor God uit, in de ware dankbaarheid en erkentelijkheid aan dien God, Die aan hem gedachtig was geweest in Zijn genade en Zijn trouw aan Israël niet had gekrenkt.
Toen voor Jakob in Bethel de wegen op hielden, toen het voor Jakob in Pniël de dood eindigde, toen had God zijn pad gekend! Niet voor een dag of wat, maar voor zijn ganse leven, ja, tot in eeuwigheid!
Toen Jakob de eredienst in Bethel had ingesteld en beoefend, ging de weg weer verder naar Efratha, naar Bethlehem.
Maar daar geschiedde weer een beproeving, Rachel, die in verwachting was, was uitgerekend, zouden wij zeggen, maar zij had het vreselijk benauwd!
Er staat: “Zij had het hard in haar baren!”
O, hoe heeft Rachel het moeten ondervinden: Met smart zult gij kinderen baren!
Maar het werd voor Rachel een smart des doods! Want haar ziel ging uit, terwijl haar gebed van eertijds verhoord werd, toen zij Jozef gebaard had, want die naam betekent: Toevoegen, bijvoegen! Zij wenste er nog een zoon bij te hebben.
Nu kreeg zij de verhoring op haar gebed, maar zij noemde dat kind: Ben-oni, dat is, zoon mijner smart! vs. 18. We hebben daar de vorige zondag reeds uitvoerig over gesproken. Rachel onderging hier als het ware een Pniël, de vuurdoop des geloofs.
Maar Jakob noemde het kind: Benjamin, dat is: zoon mijner rechterhand, mijn lieveling, mijn beminde!
En Rachel stierf en werd aan de kant van de weg begraven!
Zij kreeg geen erf-begravenis, maar Rachel was om die reden geen onbegenadigde vrouw. Integendeel, want de zoon die dood geboren dreigde te worden, zal zij ook hebben, en in de smarten des doods, krijgt Rachel verhoring op haar gebed. Als Gods beloften haar vervulling dreigen te missen, dan klinkt de jubel over de velden van Efratha: “Deze zoon zult gij ook hebben.” Zo is Rachel ontslapen met het leven in haar schoot, want wie de Zoon heeft, heeft het leven, die heeft Benjamin, dat is de Zoon aan ‘s vaders rechterhand.
Jakob verliest Rachel onderweg; zij is in de armen van Jakob gestorven,

want hij zegt in Gen. 48:7: *“Toen ik nu van Paddan kwam, zo is Rachel bij mij gestorven in hetland Kanaän, op de weg, als het nog een kleine streek lands was, om tot Efrath te komen, en ik begroef haar aldaar aan den weg van Efrath, welke is Bethlehem.”*
Weet u wat nu het wonderlijke is? Dat is dat Rachel werd begraven in het land van Benjamin, tussen Rama en Bethlehem! Want dit gedeelte van Kanaän is later toegewezen aan de stam van Benjamin!
Dus het was Goddelijke Voorzienigheid, dat de moeder van de stam van Benjamin hier begraven werd, opdat haar nageslacht gedachtig zou zijn aan de smart van hun geestelijke moeder, Rachel!
En Jakob richt op haar graf een gedenkteken op, ter gedachtenis aan zijn geliefde vrouw Rachel!
De Heere had gezegd: rachel, houdt op van tranen, want daar is loon voor uw arbeid! “Deze zoon zult gij ook hebben.”
Zou dat ook kunnen gezegd worden van een onbegenadigd mens? Onmogelijk! Het geweest van Rachel over haar kinderen, was een geweest uit God! En al die tranen die in God geweend zijn worden in Zijn fles bewaard!
Houd maar op met wenen Rachel, want uw tranen zullen afgewassen worden, in het nieuwe Jeruzalem, want God zal daar alle tranen van Zijn volk afwissen, daar zal geen smart meer zijn, geen Ben-onies, geen Ikabods, geen geweene, geen Herodus zal uw nakomelingen meer kunnen vermoorden! Want daar zal God zijn: Alles en in Allen.
De HEERE belooft haar kinderen in hun landpale terug te brengen, in de gewesten van de eeuwige heerlijkheid.
Mogen wij daarmede vaststellen dat al die vermoorde kinderen in Bethlehem eeuwig bij God zijn?
Ik geloof het zeker!
Rachel krijgt wel geen erf-begravenis, maar wel een begravenis naar de Raad Gods, Zijn Naam ter eer!
Toen verreide Israël, en hij spande zijn tent op gene zijde van Migdal-Eder. vs. 21.
En het geschiedde, als Israël in dat land woonde, dat Ruben heenging, en lag bij Bilha, zijns vaders bijwif, en Israël hoorde het. vs. 22.
Ruben de oudste zoon van vader Jakob, vergreep zich aan Bilha! Wat heeft Jakob een schande moeten ondergaan van zijn eigen huisgenoten! Wat heeft Jakob vele stormen moeten trotseren! Eerst was Dina onteerd, toen waren Simeon en Levi op het moordenaarspad gegaan, en nu heeft Ruben zich aan zijn eigen bijwif vergrepen!
O, wat heeft Jakob het moeten inleven: Het is niet alleen dit kwaad dat

roept om straf, nee, want ik ben in ongerechtigheid geboren, al van het uur van mijn ontvangenis af!

Als een bedrieger geboren, en nu door zijn eigen kinderen bedrogen! En niet zomaar met een leugentje, nee het was een zedendelict van het ergste soort, een bloedschande!

O, je zou toch sterven van de smart!

Maar Israël was een beter lot bereid, God zou hem opnemen in Zijn heerlijkheid!

Daar zou hij geen enkele herinnering meer hebben aan dit Mesech der ellenden!

Maar Ruben zal boeten voor dit zware misdrijf! God laat de zonde niet ongestraft! Ruben heeft met deze daad, zichzelf van het eerstgeboorterecht onttrekt, net als Ezau!

Aan zijns vaders sterfbed zou hij het horen: “Snelle afloop als der wateren!” Dat was Ruben nu geworden! Hij had zich gestort in de afgrond van de bloed-ontucht!

Ruben was vervallen tot het bedrijven van incest! Hij was daar dus nog niet bekeerd. Incest geschiedt alleen als men nog onder de heerschappij des duivels verkeert. Daaruit was Jakob verlost; daaruit waren ook Rachel en Lea verlost, maar daar waren Jakob's kinderen nog niet allen van verlost.

God heeft die bloedschande van Ruben wel bezocht, want in de zegen van het eerstgeboorterecht lag opgesloten, dat er koningen en ambtsdragers uit voort zouden komen! Maar er is nooit geen koning of ambtsdrager uit het geslacht van Ruben voortgekomen!

Dat was het gevolg van zijn vreselijke daad!

Ruben had een lage geest! Hij heeft als 'oudste' zijn eerstgeboortepositie beestachtig verspeeld!

Tenslotte is Jakob tot zijn vader Izak gegaan, die nog in Mamré, te Kirjath-Arba woonde, waar Abraham als vreemdeling had verkeerd!

En de dagen van Izak waren inmiddels 180 jaren! Izak was oud geworden en der dagen zat! Izak is de oudste aartsvader, nog ouder dan Abraham.

En toen Jakob bij hem gekomen was, na zo'n lange tijd, toen heeft Izak het uitgeroepen: *“Nu laat gij HEERE uw dienstknecht gaan in vrede naar Uw Woord, want mijn ogen hebben Uw zaligheid gezien!”*

U zegt: Dat staat niet in de Bijbel!

Nee, daar heeft u gelijk in, maar het staat er toch! Want uit Jakob zou Juda geboren worden, en uit Juda daar zou de Heere Jezus uit geboren

worden!

Dus voor Izak was Jakob (Israël) het Kind, wat voor Simeon Het Kind was! Wie het vatte kan, die vatte het!

Want er staat: “En Izak gaf de geest en stierf, NADAT hij Jakob gezien had!” Anders gezegd: Nadat hij Jakob gehoord had! Want Izak was blind! Wat zal Jakob het voor zijn vader uitgeweend hebben, want hij had zijn vader bedrogen! En daar werd Jakob weer aan herinnerd, toen Ruben hem bedroog door die vreselijke wandaad!

O, toen is Jakob als een verloren zoon naar zijn vader gevlucht: *“Vader ik heb gezondigd, tegen de hemel en voor u, en ik ben niet meer waard vader, uw kind genaamd te worden!”*

Maar toen heeft Jakob ook mogen vertellen van dat eeuwige wonder, wat God gedaan had aan zijn ziel! Daar te Bethel, bij Laban, in Mahanaïm, te Pniël, bij de Sichemieten, en nu bij vader!

Toen hebben Izak en Jakob samen gezongen: *“Zijn Naam meet eeuwig de eer ontvangen, men love Hem vroeg en spa', de wereldhoor en volge' onze zangen, met amen, amen na!”*

Toen is vader Izak heengegaan, om eeuwig God groot te maken, wat hij met Israël en Abraham nu eeuwig bezig is te doen.

Geliefden, is dat ook ons leven?

Het is van tweeën één; of wij kennen en herkennen het leven van Jakob als de onze, of we gaan zoals Laban onze eigen weg, maar als we daarin volharden, dan is Gods Woord er niet onduidelijk over wat dan onze bestemming zijn zal, namelijk een plaats waar wening is en knersing der tanden.

“Die in den Zoon gelooft, die heeft het eeuwige leven; maar die den Zoon ongehoorzaam is, die zal het leven niet zien, maar de toorn Gods blijft op hem”, Joh. 3:36.

Zegene de Heere Zijn Eigen getuigenis, tot roem Zijns Naams die heerlijk is.

Amen.

Slotzang: Psalm 72:4 en 11.

32. In de dood van Christus gedoopt en gedood

Voorzang: Psalm 1:1 en 2

Schriftlezing: Romeinen 6

Gemeente, de tekst voor de prediking kunt u vinden in het u voorgelezen hoofdstuk, in Romeinen 6, daarvan de eerste drie verzen, die wij nogmaals met u lezen:

“Wat zullen wij dan zeggen? Zullen wij in de zonde blijven, opdat de genade te meerder worde? Dat zij verre! Wij, die der zonde gestorven zijn, hoe zullen wij nog in dezelve leven? Of weet gij niet, dat zovelen als wij in Christus Jezus gedoopt zijn, wij in Zijn dood gedoopt zijn?”

Geliefden, nadat Paulus in hoofdstuk 5 de grond, de oorzaak en de troost van het leerstuk van de rechtvaardiging van de goddeloze heeft aangewezen, schermt hij in hoofdstuk 6 deze leer waarmee de Kerk staat of valt weer af van het misbruik ervan. Er zijn vele tegenstanders die de leer van vrije genade in diskrediet brengen door deze leer van antinomianisme te bestempelen en degenen die deze vrije genade leer prediken als antinomianen te belasteren.

Paulus is deze valse beschuldigers een slag voor, want het kan de bedoeling van het Evangelie niet zijn, de zonde te bevorderen of om de deur voor de zonde open te zetten. Integendeel, het Evangelie leert ons, hoe men, door het geloof aan de vergeving der zonden in het bloed van Jezus Christus alleen, en door de kracht van Zijn opstanding, waarmee de God en Vader van onze Heere Jezus Christus krachtdadig werkt in de Zijnen, van de zonde, van de toorn Gods en van het aanklagende geweten verlost wordt.

Paulus valt daarom direct met de deur in huis, om de wettische tegensprekers die de vrije genadeleer verdacht maken de mond te snoeren, want de leer van de rechtvaardiging van de goddeloze is altijd een verdachte leer geweest, omdat deze leer op de menselijke gevoelens een tegenstrijdige indruk maakt.

Paulus is er altijd van beschuldigd dat hij de wet teniet deed, maar nu haalt Paulus de tegensprekers de wind uit de zeilen door de verdachte vragen zelf te stellen die zijn tegensprekers zouden gesteld hebben, en die zelf te beantwoorden.

Het feit dat de ware gelovigen vrij zijn van de Wet betekent immers niet

dat de leer van vrije genade een vrijbrief zou zijn om in de zonde te blijven leven of om de zonde te bagatelliseren, opdat -volgens de tegenwerping- de genade des te meerder worde.

Vandaar dat Paulus zijn tegenstanders de wind uit de zeilen neemt en zelf deze vraag opwerpt en dezen beantwoordt.

Paulus snijdt het neonomianisme misbruik en ook het antinomianisme misbruik van het Evangelie af.

Neonomianen maken van het Evangelie een nieuwe Wet en zeggen dat je na ontvangen genade je uiterste best moet doen om een heilig mens te worden.

Antinomianen doen de Wet teniet en legaliseren een leven in de zonde, omdat de genade alles goed maakt, volgens hen. Welke van deze twee uitersten de gevaarlijkste is, is niet aan de orde, want beiden liggen met de onverzoende wereld op één hoop.

Paulus separeert tussen de ware en de valse leer en weerlegt de valse medaille met zijn neonomiaanse en antinomiaanse kant in een klap.

De leer van vrije genade is er nooit de oorzaak van dat of de ene dwaling of de andere dwaling geleerd wordt.

De vrije genadeleer geeft geen enkele aanleiding voor dwalingen, in welke vorm dan ook.

Degenen die de vrije genadeleer verdraaien, doen dat tot hun eigen verderf.

Om die reden voel ik me in geen kerk thuis, want men leert óf de ene óf de andere kant, men leert of neonomianisme, of antinomianisme, of een mengsel van beiden.

Vooraf in de rechterflank van de gevestigde kerk overheerst de neonomiaanse kant en door die verlamme kracht der dwaling is de kerk -generaal gesproken- haar wervingskracht verloren en heeft niets meer waarop de wereld jaloers zou kunnen worden.

Geliefden, het heeft altijd onder de verdachtmaking gelegen van het zuurdesem der Joden dat de Bruid van Christus zwart is en tegelijk liefelijk, en ook in onze dagen wordt deze paradox nauwelijks meer geleerd, laat staan beleefd.

Van nature houden we niet van paradoxen, want ons menselijk verstand denkt of zwart, of wit, maar om als een zwarte hond van dood levend gemaakt te worden; daar zouden liever een beetje langzamer zeker op aan werken en tegelijk onze zwarte hond een beetje weg willen moffelen. Beking is echter altijd radicaal, want een mens wordt niet van half dood tot een half levend mens gemaakt, maar van totaal dood tot geheel levend in Christus Jezus.

Dat betekent niet dat een wedergeboren mens alles direct verstaat hetgeen hem van God geschonken is, maar één ding weten ze allemaal, namelijk dat ze genade gevonden hebben in Gods ogen door de tussenkomst van Christus in de onmogelijkheid van hun verloren bestaan.

Laten we dit goed vasthouden, want als de rechtvaardigmaking niet helder is, is er van heiligmaking geen sprake.

We moeten echter niet de rechtvaardiging kennen om heiligmaking te beoefenen, we moeten **Christus** kennen en dan zijn we rechtvaardig en heilig in Hem voor God.

Zeer veel mensen menen aan heiligmaking te doen, zonder te weten gerechtvaardigd te zijn.

Beide weldaden vloeien voort uit **Christus** en zijn op Hem gericht.

Heiliging des levens vloeit voort uit het gemeenschapsleven met Christus en aan dat leven is lijden verbonden, opdat de Kerk door lijden geheiligd zou worden.

Heiligmaking is geen opdracht, maar een genadegift en een werk van de Geest der heiligmaking.

Nadat de apostel de leer van de rechtvaardiging door het geloof in de vorige hoofdstukken uit het Oude Testament heeft bewezen, komt in dit hoofdstuk geen andere leer aan de orde, ook geen andere genade, maar wat deze leer inhoudt, namelijk dat deze genadeleer geheel in overeenstemming is met de Wet Gods in Christus.

Vanwege het feit dat Christus gestorven is in mijn natuur en lichaam en opgestaan is tot mijn rechtvaardigmaking, kan ik niet meer in de zonde leven, want ik ben een levend lidmaat van het lichaam van Christus waarover de zonde niet meer heerst. Dat Christus gestorven is, is Hij der zonde eenmaal gestorven en ik met Hem.

De Heere Jezus heeft door Zijn dood onze zonden in Zijn graf meegenomen en geheel begraven. En toen Hij uit het graf opstond, heeft Hij onze zonden in Zijn graf achtergelaten en daarin voor eeuwig laten liggen! Daar moeten de zonden dan ook blijven.

Hoe komt het dat velen bij deze waarheid opspringen om haar te veranderen in ontuchtigheid?

Omdat de godsdienstige mens van nature met Bileam de dood der oprechten wel wenst te sterven, maar niet met Gods volk kwalijk behandeld wil worden voor een tijd, omdat hij in de genietingen der zonde zijn vermaak heeft.

De apostel Judas spreekt in zijn zendbrief het wee uit over dezulken, omdat zij de weg van Kaïn zijn ingegaan en de vlekken zijn in de

liefdemaaltijden en zich weiden zonder vrees, wilde baren der zee gelijk, hun eigen schande opschuimende, dwalende sterren dewelke de donkerheid der duisternis in der eeuwigheid bewaard wordt (Jud. 1:13). Dit moest eerst gezegd worden, opdat alle mond gestopt worde en de gehele wereld voor God verdoemelijk zij (Rom. 3:19). Immers, van nature zijn we geneigd God en onze naaste te haten en tot alle goed werk ondeugende.

Wat zullen wij dan zeggen? Zullen wij in de zonden blijven, opdat de genade te meerder worde?

Dat te denken is wellicht naar het hart en de begeerte van de ontuchtigen gesproken, maar niet naar het hart van Jeruzalem.

Zal de Bruid van Christus zich in de zonden baden opdat de genade te meerder worde? Zullen Gods verlost kinderen, die met Paulus uitroepen: *“Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods (Rom. 7:24)”*, zich in de zonde vermaken zoals zij dat deden in hun onverzoende staat?

Dat is ten ene male onmogelijk! Degenen die dat wel kunnen, namelijk om zich in de zonde te bewegen als een vis in het water, zwemmend in zijn element, bevinden zich nog in de macht van satan, zijn onder de Wet en onder de vloek. Velen willen wel van genade horen, maar niet van genade leven. Het is er ver vandaan dat de genadeleer het welbehagen van mensen zou bevorderen en hun bedorven lusten en begeerlijkheden zou voeden.

Nadat Paulus met stelligheid ontkent dat Gods ware volk in de zonde kan leven, geeft hij aan wat de oorzaak daarvan is, namelijk ‘het gestorven zijn’ aan de zonde.

Wat bedoelt de apostel eigenlijk met de woorden: “Wij die der zonde gestorven zijn?”

Kan Gods volk niet meer zondigen of voor een tijd onder de dienstbaarheid komen? Dat dat wel kan zien we duidelijk bij de betoverde Galaten.

Als Paulus zegt: “Wij die der zonde gestorven zijn”, gaat het over de zonde in haar oorsprong.

De zonde heeft haar oorsprong in onze staat zoals die in Adams val openbaar kwam, toen hij -en wij met hem- van God is afgefallen en uit het beeld Gods gevallen is.

Als de boom met zijn wortel is uitgeroeid, ook haar bladeren en vruchten uitgeroeid zijn. Aan de adamswortel der zonde is Gods volk gestorven en dan zullen de bladeren en de vruchten der zonden vanzelf ook sterven.

In de dood van Christus is de dood van mijn adamswortel én tak een feit. ‘Aan de zonde gestorven’ betekent hetzelfde als ‘aan de Wet gestorven’. Immers, door de Wet is de kennis der zonde. De Wet maakt de zonde openbaar en levend en stelt al onze hemelijke deugden als blinkende zonden in het licht van Gods aangezicht.

Weten we ervan, geliefden?

Als onze ogen geopend zijn voor het feit dat wij in een volstreekte onmogelijkheid verkeren om door enige daad van onze zijde in een betrekking tot God te komen, dan wordt het een eeuwig wonder als wij in die grote nood en dood onze blinde zielsogen geopend krijgen om het Lam te zien Die mijn dood in Zijn dood aan het kruis gedood en de boom met al zijn bladeren en vruchten ontworteld heeft, waarmee Hij de kloof tussen God en ons ineens en voor altijd heeft weggenomen en ons weder tot God heeft teruggebracht.

In ons eerste verbondshoofd, Adam, leefden wij in de zonde en doen dat nog steeds, zolang wij niet in de tweede Adam, als ons nieuwe Verbondshoofd zijn overgegaan.

Wij leven nog in de zonde als wij menen door enig vroom werk van onze kant God te willen bevredigen.

Wij leven in een totaal afgescheiden toestand van God, omdat wij het oordeel niet willen aanvaarden dat God in Genesis 2:17 heeft uitgesproken.

Nu is Christus tot zonde gemaakt en heeft de toorn Gods over de zonde gedragen aan het kruis en weggedragen in een zee van eeuwige vergetelheid.

Toen Christus stierf, stierf Hij der zonde. Dat leert ons vers 10: *“Want dat Hij gestorven is, dat is Hij der zonde eenmaal gestorven; en dat Hij leeft, dat leeft Hij Gode.”*

Door Zijn dood heeft Hij de staat des doods -waarin wij van nature leven- weggenomen.

Door Zijn dood bracht Christus het leven en de onverderfelijkheid aan het licht.

Zó zijn Gods kinderen aan de zonde gestorven en zó zijn zij uit de oude stam van Adam afgesneden en in Christus de nieuwe Stam ingeplant.

Als dit toegepast wordt door de Heilige Geest, is dit een staat van enkel gerechtigheid, vrede en gemeenschap met God.

Hoe zullen wij dan nog in de zonde kunnen leven?

Dat is de vraag die Paulus stelt, waarmee hij tegelijk al het ongerijmde hiervan wil aantonen.

Om ‘het gestorven zijn aan de Wet’ te illustreren, het volgende.

Als je doeltreffend op straat wilt begeven, zul je aan het doen van de verkeersregels gestorven moeten zijn.

Dit klinkt velen volstrekt absurd in de oren, maar toch is het zo. Je gaat immers niet de straat op, met het doel de verkeersregels te doen, maar om boodschappen of iets dergelijks te doen. Welnu, ben je aan het doen van de verkeersregels -als doel op zichzelf- gestorven, dan hoef je ook niet benauwd te zijn voor de politie, omdat je gedrag vanzelfsprekend in overeenstemming is met de verkeersregels vanwege het doel. Ik moet het nog duidelijker illustreren.

Iemand die auto moet leren rijden, begeeft zich in het verkeer met het doel de verkeersregels te doen, maar iemand die zijn rijbewijs heeft, is aan het doel van de verkeersregels gestorven, want zijn doel is niet het doen van verkeersregels, maar om boodschappen te doen of iets dergelijks.

Iemand die zijn rijbewijs heeft is aan het doen van de verkeersregels gestorven en beweegt zich vrij door het verkeer, niet om de verkeersregels te overtreden, maar om een hoger doel na te streven, namelijk om boodschappen te doen of iets dergelijks.

Net zomin het doel van de genade is om de zonde te bedrijven, is het rijbewijsbezit ook niet het doel om de verkeersregels te overtreden.

Zoals de gelovige aan de zonde gestorven is, zo is ook de autorijder aan de overtreding van de verkeersregels gestorven, omdat hij aan het doen van de verkeersregels gestorven is als doel op zich.

De gelovigen doen de Wet niet teniet, maar hun doel is niet om door het doen der Wet Gode te leven, maar om Gode te leven door het geloof en dat kan alleen als we aan het doen der Wet gestorven zijn en aan de genade overgeleverd zijn. We kunnen de Wet alleen bevestigen als we er door het geloof volledig mee in overeenstemming zijn.

We kunnen de Wet alleen bevestigen, als er geen Wet meer is om ons te veroordelen. Dat kan alleen door het geloof.

We kunnen de politie alleen bevestigen als we tijdens het autorijden een geldig rijbewijs bij ons hebben, want dat rijbewijs is er een koninklijk bewijs van dat we gekwalificeerd zijn in overeenstemming met de verkeerswet bevonden te zijn. Niet de verkeersborden, maar het rijbewijs is een bewijs van de feitelijke vervulling van de verkeerswet en omdat ik de verkeerswet vervuld heb door een rijexamen, mag ik legitiem en in vrijheid op de openbare weg rijden.

De aardse verkeerswet is een zwak beeld van de geestelijke verkeerswet, want in het aardse verkeer blijven we aan regels gebonden, maar in het geestelijke verkeer geldt de Wet der vrijheid, dan

mag je net zo hard rijden als je wenst, want er geldt geen snelheidsbeperking op weg naar de hemel!

Omdat Christus de Wet voor mij vervuld heeft, ben ik geroepen om in de vrijheid van Christus te wandelen zonder acht te slaan op de Wet, omdat ik er door het geloof volledig mee in overeenstemming ben.

De wandel des geloofs bestaat niet uit het doen der Wet, dit doen en dat nalaten, maar om van genade alleen te leven en dan is er ook vrucht. Als vrije genade u niet genoeg is, bent u onvruchtbaar, dan is Christus u ijdel en ijdel is dan ook uw geloof.

Toch blijft een ervaren autorijder struikelen in de verkeerswet, want die niet struikelt is een volmaakt man.

Geestelijk betekent dat Gods kinderen geheel vleeselijk zijn, verkocht onder de zonde, want de Wet is geestelijk en dan zijn wij vleeselijk.

De gelovigen hebben daarom een andere Wet dan de zedelijke, namelijk de Wet van Christus, dat is de Wet der liefde.

Dat werkt dus wat uit. Het is een leven door de Geest die je buiten het bereik van de Wet houdt.

De Wet der Tien Geboden beslaat immers niet het uiterlijke leven alleen, maar ons gehele bestaan, want de Wet is geestelijk en het gebod zeer wijd.

Zo zullen wij -om geheel volmaakt voor God te zijn- geheel en al aan de Wet gestorven moeten zijn en het Einde der Wet, Christus, tot onze gerechtigheid voor God moeten kennen.

De Wet, als voorwaarde tot de zaligheid, heeft *afgedaan* in Christus door Zijn volkomen vervulling ervan.

De Wet eist immers God lief te hebben boven alles en onze naaste als onszelf, welnu, voor de gelovigen geldt *die eis* der Wet niet meer om zalig te worden, omdat *het doel* der Wet in Christus is verwezenlijkt.

Derhalve heeft de Wet geen functie meer voor het geloof, ik zeg, voor het geloóf en is ook haar voorwerp niet, omdat hetgeen Christus voor Zijn volk heeft verworven de definitieve en onuitputtelijke inhoud is van haar geloof.

Daaraan heeft de gelovige voor eeuwig genoeg, namelijk aan Zijn genade. Naast Christus is er niet *nóg* een Wet om de gelovigen te regelen, want het is de Heilige Geest die ons leidt, bestuurt en regeert overeenkomstig het Evangelie en dat is een leven dat de Tien Geboden overstijgt, want de Wet zegt alleen hoe het moet, maar het Evangelie deelt ons mee hoe het gaat.

U zult zeggen: Waartoe dient dan de Wet?

Op de Sinaï is de geschreven Wet in stenen tafelen *erbij* gegeven,

omwille van de overtreding, totdat het Zaad zou gekomen zijn (Gal. 3:19).

Niet om de belofte aan Abraham en Zijn zaad te vernietigen, maar om de weg te banen voor de uitvoering van de beloften. De Wet is niet na de belofte opgericht, want de Wet was al in de harten der mensen geschreven, maar door de zonde is de Wet krachteloos gemaakt.

Daarvoor is de geschreven Wet erbij gegeven, zodat de overtreding des te groter zou zijn, opdat het wonder van Golgotha des te rijker en des te heerlijker voor de overtreders zou uitkomen.

Christus is het Einde van de Wet, tot rechtvaardigheid, een iegelijk die gelooft. De gelovigen hebben niet twee, maar één Voorwerp des geloofs en dat is Christus alleen en niet de Wet én Christus. De Wet is derhalve geen regel der dankbaarheid voor de gelovigen, want er valt door de gelovigen niets meer te regelen tussen God en hun ziel.

Christus heeft immers alles geregeld wat er te regelen viel en daarom is niet de Wet, maar het Evangelie van Christus de bron van leven en alleen die daaruit leven, zullen door het Evangelie geoordeeld worden en niet door de Wet.

Gods volk regelt niets, ze wordt geregeld en geheiligd door het kruis van Christus. Gods kinderen leven door het geloof des Zoons van God. Het leven des geloofs strijdt niet tegen de Wet, maar de Wet is geen mededinger in het leven des geloofs. Daarin heeft Christus het alleen voor het zeggen en als Hij mijn Profeet, Priester en Koning is, is God mijn Vader en de Wet mijn kroon, om die te werpen voor de voeten van het Lam. Amen.

De ceremoniële Wet gelde voor de tussenfase, als interim-oplossing, als tuchtmeester, tot de komst van Christus (Gal. 3:24-25). Maar de zedelijke Wet is eeuwigdurend en maakt plaats voor Christus, als de Heilige Geest daartoe de Wet gebruikt, in de overtuiging van zonde, gerechtigheid en oordeel.

Zonder de ontdekking der Wet verstaan wij het wonder van het genadeverbond niet. De geschreven Wet in stenen Tafelen is *erbij gegeven* opdat de zonde als *zónde* openbaar zou worden als heiligheidsschennis tegen de allerhoogste Majesteit. Immers, door de Wet is de kennis der zonde.

Als de Wet erbij komt in de toepassing, houdt ons adamsbestaan op, want de Wet is de bediening des doods.

Als het gebod komt, worden de zonden niet minder, maar meer, en door de ondraaglijke last der zonden sterft er een volk aan de Wet door de Wet en dan komen zij aan het einde van de Wet, aan het einde van hun

vleselijke bewegingen en dan wordt het wonder geopenbaard, namelijk: Het Woord is Vlees geworden. Zonder Bethlehem kunnen we Golgotha niet verstaan.

Christus is het vleesgeworden Woord en ook het laatste Woord van de Wet, namelijk toen Hij uitriep: “Het is volbracht.”

Daarmee kwam de Wet aan een eind, want het Einde der Wet is Christus, tot rechtvaardigheid, een iegelijk die gelooft.

Welnu, als er geen Wet meer is, dan is er ook geen overtreding.

Betekent dat, dat de gelovigen zonder een Wet zijn?

Ja en nee! Ze zijn zonder een zedenwet, zonder een moraliserende Wet, maar niet zonder een geestelijke Wet. *“Want de Wet des Geestes des levens in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van de Wet der zonde en des doods”, Rom. 8:2.*

De Wet des Geestes is de levendmakende Geest van Christus die de gelovigen in nieuwigheid des Geestes doet wandelen en niet in de oudheid der letter van de Wet der zeden. *“Waar is dan de roem? Hij is uitgesloten. Door wat Wet? Der werken? Neen, maar door de Wet des geloofs”, Rom. 3:27.*

De leer des geloofs wordt bij wijze van gelijkenis een Wet genoemd, maar dan niet een gebiedende Wet, geen moraliserende Wet, maar een Wet der genade, met een voor de gelovigen allesomvattende inhoud, namelijk deze: ***“Mijn genade is u genoeg!”***

De Wet der Tien Geboden is voor de gelovigen geen doel in zichzelf, maar werkt een gedurige herinnering aan ons zondige adamsbestaan, opdat we maar nooit zouden vergeten hoe verdorven we zijn, ja, opdat we meer en meer onze verdorven natuur leren kennen.

Dat heeft een doel, namelijk dat wij ons niet zouden verheffen, maar alleen zouden roemen in Christus en Zijn genade!

Dus de Wet heeft geen andere functie dan de bediening des doods. We kunnen menen dat wij de Wet wel anders kunnen lezen, maar de Wet laat zich niet anders lezen dan hetgeen zij is, namelijk de bediening des doods.

Daarom moet aan elke christen deze vraag gesteld kunnen worden: “Hoe is in uw leven de Wet vervuld?”

Als men daarop geen antwoord weet, heeft men geen kennis aan Christus.

De Wet mag dan niet meer zijn dan de bediening des doods, maar zij vraagt wel om absolute vervulling!

De Wet heeft echter ook een belofte ten leven. Dat is geen loze belofte omdat wij toch de Wet niet kunnen vervullen. We zullen in het bezit van

die belofte moeten komen, anders is ons geen eeuwig leven beschoren.

De belofte van de Wet ten leven, heeft Christus voor Zijn volk verworven en daarom is Hij de Opstanding en het Leven en die in Hem gelooft zal leven, al ware hij ook gestorven. Gods volk wordt uit het graf tot leven verwekt: “Ik leef en gij zult leven.”

Velen gaan de Wet voorbij en trekken direct met hun werkpaarden het terrein van het Evangelie binnen.

U moet nooit denken dat het Evangelie dat neemt. Zonder geldig vonnisbewijs, die alleen de Rechter kan uitschrijven, laat het Evangelie niemand tot de bruiloftzaal toe.

Zonder geldig vonnisbewijs zullen we alles moeten loslaten hetgeen we menen in bezit te hebben. *“Laat los en u zult losgelaten worden.”*

Ga naar de hemelse rechtbank en vraag om een geldig vonnisbewijs.

Job zegt: “Ik zal mijn Rechter om genade bidden.” Weet u wat er op een geldig vonnisbewijs geschreven staat? Een goddelijk pardon: “DOOR RECHT VERLOST EN IN CHRISTUS AANGENOMEN!”

Degenen die met werken, werkzaamheden en aandoeningen zich voor God verdienstelijk denken te maken, omdat zij menen dat de gerechtigheid van Christus niet voldoende is om voor God te kunnen bestaan, leven in de zonde en voor eigen rekening.

Die toestand mag voor de buitenkant de gedaante der godzaligheid hebben, maar zij hebben de kracht derzelve verloochend en daarom ontbreekt de gemeenschap met Christus ten ene male, want daarin ligt de kracht.

Als een vrouw vruchtbaar wil zijn, moet ze naar haar man. Zo is het ook met de Bruid van Christus. En wat is de vrucht van de gemeenschap met Christus? De ere Gods!

“Aan de zonden gestorven zijn”, komt dus niet voort uit menselijke activiteiten, maar is tot stand gekomen door de dood van Christus.

Dan dient de volgende vraag zich aan: Hoe is dan Christus de zonde gestorven? Langzamerhand? Allengskens? In de aanhoudenden strijd met allerlei lusten, die Hij langzamerhand overwonnen en op de vlucht gejaagd heeft? Of daardoor, dat Hij, aan allerlei verzoeken blootgesteld zijnde, van kracht tot kracht is voortgegaan?

Ja, zo kijken de wetgeleerden ertegenaan. Die weten hun zaken zelf in orde te brengen. Die verstaan het, om zich de lippen af te snijden, de tong uit te bijten, de handen af te kappen, of hun ledematen te verminken.

Christus heeft echter gehoorzaamheid geleerd uit hetgeen Hij heeft geleden. Deze is door lijden en dood voleindigd, volmaakt. Voor eenmaal

is Hij de zonde gestorven, zegt de apostel.

De zonde bestaat namelijk hierin, dat men afwijkt van de levende God uit vermetelheid en wantrouwen, omdat men zich de duivel overgeeft om diens wil te doen.

Dezer zonde is Christus gestorven, dat Hij, toen Hij aan het kruis hing. Christus gaf geen gehoor aan de duivel, om zich als de Held van het kruis te verlossen, nee, Hij bleef hangen, ook toen Hij riep: "Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten!" Hij bleef aan het kruis hangen en kwam er niet van af, om tenslotte uit te roepen: "Het is volbracht!" Het is volbracht! zo riep Hij, toen niemand zien kon, wat er dan volbracht was, en Hij neigde het hoofd, en gaf de geest! Zo is Hij de zonde gestorven. En Gods volk? "Wij zijn met Christus gestorven." Welgelukzalig is de mens, die de Heere de zonde in 't geheel niet toerekent", en dat wij mogen verstaan wat het betekent, dat Christus de zonde gestorven is ineens en voor altijd.

En wanneer wij dan zo verstaan hebben, dat en hoe wij met Christus gestorven zijn, zullen wij dan nog in het oude doen en laten kunnen blijven, waarin wij geboren zijn?

Nee, dezulken zullen niet meer daarin kunnen leven, dat zij van de levende God zouden afgeweken zijn, uit vermetelheid en wantrouwen, niet meer daarin kunnen leven, dat zij zich de satan overgaven om zijn wil te doen.

Nee, dezulken kunnen onmogelijk in hun oude doen blijven en als een oude mens leven.

Hij, die de sleutels van de hel en de dood draagt, zal zorg dragen, dat degene, die Hij in Zijn dood aan de zonde van zulk een rebellie jegens de levende Vader heeft laten sterven, zich met Hem in Zijn eeuwig leven zullen overgezet vinden, en dat zij niet de zonde, maar Gode leven zullen in Hem, gelijk Hij, wat Hij leeft, Gode leeft.

Dat waarborgt ons Zijn opstanding: is het ons gegeven te geloven, dat wij met Hem gestorven zijn, zo wordt het ons ook gegeven te geloven, dat onze oude mens aan Zijn kruis met Hem gekruisigd is, en wij dus met Hem zullen leven.

Als wij deze dingen mogen verstaan, als zijnde de waarheid in Christus, dan moet er bij ons een waarachtige, zware en grote nood geweest zijn, want de wedergeboorte gaat gepaard met de smart als van een barende vrouw.

Velen houden er echter veel meer van, om hun bekering en hun bevinding in de plaats te stellen van de waarheid van Gods Woord, de

waarheid die juist dan met macht doorbreekt, wanneer de mens in zichzelf niets meer over heeft, om zich aan vast te houden en derhalve moet vallen in het vrije van Gods welbehagen. Ja, dat is zalig worden. Anderen beminnen veelmeer de mystieke afstervingsleer, in plaats van "der zonde gestorven te zijn", maar zij bewijzen dat juist hun mystieke werkzaamheden enkel wapens zijn, waarmee zij hun leden wapenen, om in de zonde te blijven leven.

Die hele afstervingsleer komt bij Rome vandaan, want Gods volk is der zonde volkomen gestorven in en door de dood van Christus en aan het begrip: "groter zondaar worden en minder zonden doen" heb ik geen verstand, net zomin ik verstand heb van een voortgaande heiligmaking. "Wat ik leef", zegt den apostel, "dat leef ik Gode." Daar komt geen afsterven aan te pas. De apostel was gestorven en hij stierf alle dagen, maar dat is wat anders dan afsterven. Er zijn zo veel mensen stervende, ook geestelijk, maar je kunt stervende zijn en toch niet gestorven zijn. Als je zo sterft, is het alsnog voor eeuwig verloren. "Der zonden gestorven zijn", is een geheim, want niemand staat in de rij om te sterven.

We zullen er eerst van zingen, en wel van de 49^e Psalm, daarvan het derde zangvers.

Geliefden, als het waar wordt wat we daarnet hebben opgezongen, dan zal het een openbaring zijn voor de ziel in kwestie dat Christus Zich vrijwillig Borg gesteld heeft om voor onwilligen de dood te sterven, en dat Zijn dood ook de dood betekent voor de oude mens.

Als we dit door het geloof mogen verstaan, dan zullen we ook verstaan, dat ons leven nooit daarin kan bestaan, dat wij van de levende God afwijken, om de duivel te behagen, integendeel, wij die der zonde gestorven zijn in de dood van Christus, hoe zouden wij in dezelfde kunnen leven?

Paulus onderzoekt ons in dit hoofdstuk op de kennis der genade en des geloofs. Het ware geloof bestaat immers uit kennis, toestemmen en vertrouwen en dat wordt alleen op Jezus' school geleerd.

Nadat Paulus de tegenwerping *-zullen wij in de zonde blijven, opdat de genade te meerder worde-* op een offensieve wijze ontzenuwd heeft, stelt hij nieuwe vraag: "Of weet gij niet...?"

Met andere woorden: "Bent u nu nóg vreemd aan de betekenende zaak van de Doop, gelovige Romeinen?"

Deze vraag van de apostel klinkt feitelijk als een verwijt.

De vraag die Paulus opwierp in vers 1 en het radicale antwoord daarop in vers 2, kwam echter voort uit een zekere verontwaardiging, omdat Paulus wist dat er geesten waren die suggereerden dat deze leer een vrijbrief was om in de zonde te blijven.

Paulus zegt feitelijk: “Het is onmogelijk, want degenen die in Christus Jezus gedoopt zijn, zijn in Zijn dood gedoopt en door die dood aan de zonden gestorven.”

Door de Doop worden we versterkt in het geloof dat we gemeenschap hebben aan de dood van Christus, waardoor niet alleen onze zonden voor God verzoend zijn, maar ook de Heilige Geest is verworven door Wiens werking de verdorvenheid die in ons is, haar leven of heersende kracht is benomen.

Weet u wat de gedoopten in Christus Jezus Anno 2010 kunnen zeggen? “Ik ben 2000 jaar geleden met Christus aan de zonden gestorven, namelijk toen Christus mijn zonden gedood heeft aan het kruis door Zijn dood.” Ja, dat zegt het geloof.

Ik begrijp goed dat deze taal bij de ‘reformatorische orthodoxie’ volslagen absurd in hun oren klinkt, maar daarom is het nog wel de waarheid! ’t Is echter alleen door het geloof te verstaan, namelijk de dingen die ons van God geschonken **zijn!**

Toen Simson bij Delila lag, leefde hij Gode door het geloof en was hij in Christus der zonde gestorven.

Ik besef wel degelijk dat alle ‘reformatorische’ geweelopen nu op mij gericht zijn, want het Refodom zweert bij de Wet van Mozes om zichzelf te rechtvaardigen, net als de wetgeleerden van weleer.

Simson was geen afvallige, maar een lief kind en knecht des Heeren, die veel meer van de genade en het ware geloof in beoefening heeft gehad dan heel de Gereformeerde Gezindte bij elkaar!

Het feit dat Simson in de zonde gevallen is, heeft hij bitterlijk moeten bewenen. Dat kunt u het beste aan Simson vragen toen hij maalde in het gevangenhuis, maar met zijn vallen in de zonde is zijn geloof niet opgehouden. Daar stond en staat de voorbidding van Christus garant voor (Luk. 22:32).

Het berouw over die zonden heeft deze opmerkelijke man Gods evenwel met uitgestoken ogen mogen beoefenen, maar óndanks dat blijft het recht overeind staan dat hij vanaf zijn geboorte tot zijn dood Gode leefde door het geloof. Waarom? Hij was in Christus Jezus gedoopt en daarom in Zijn dood gedoopt en daarom aan de zonde gestorven.

Ja, ik heb de waarheid nu eenmaal niet verzonnen. Denk nu niet dat ik de zonden kleineer of bagatelliseer, want voor die laster zult u moeten

boeten, omdat u er mij niet zozeer mee lastert, maar de leer van Christus. Dat de eenzaamheid Simson naar Delila dreef is niet tot eer van Simson, maar wel tot eer van vrije genade, want Simson was al gedoopt en gedood in de dood van Christus. God wil barmhartigheid en geen offerande. God wil genade verheerlijken en vrome mensen afsnijden. Paulus wil in dit hoofdstuk zeggen dat de Doop een luide verkondiging is van Gods barmhartigheid. Daarmee betuigt God dat uw Doop, die in Zijn Drie-enige Naam geschiedt, het bewijs is dat Christus u -kind des Heeren- een deelgenoot gemaakt heeft van Zijn dood en dat u in Zijn dood de zonde gestorven bent.

De andere kant is, als u -zondaar- uw Doop door ongeloof verwerpt, acht u het bloed van Christus onrein en zult u weldra met dubbele slagen geslagen worden, omdat u de weg geweten heeft, maar niet bewandeld. God eist alle verbondskinderen ten doop en daaruit roept Hij soeverein degenen met een inwendige roeping die Hij heeft liefgehad met een eeuwige liefde.

Aangezien Christus gekomen is om de Zijnen met de Heilige Geest te dopen en met vuur, moeten wij bij de Doop niet zien op de uiterlijke tekenen, maar op Hem, Die aan de rechterhand des Vaders zit en alle macht heeft in hemel en op aarde. Opdat Hij de Zijnen, wanneer zij de aarde moeten verlaten, door alle duivelen, machten en krachten zal heenvoeren om hen bij de poorten der gerechtigheid Vaders welkom toe te roepen.

Velen denken zo lichtzinnig over de Doop en menen dat zij door de Doop ingelijfd worden in de christelijke kerk.

Degenen die dat denken misbruiken de Doop uit gewoonte of door bijgelovigheid. De Heilige Doop is geen religieuze plechtigheid die één of ander godsdienstig gevoel opwekt. Ook is de doop niet het besluit van de gelovige, nee, de Doop is geen formule waarmee de mens de keuze in de schoot geworpen wordt om voor of tegen te besluiten. Gód beveelt ten doop en spreekt door de Doop van Zijn oneindige barmhartigheid in Christus.

In de tijd van de Reformatie is de leer van de Doop, met name door Calvijn, weer zuiver gepreikt, maar later is zij weer verduisterd geworden door de leer van de wederdopers, maar daartegen hebben we onlangs een weerlegging geschreven, die u zelf kunt lezen.

De wederdopers en de baptisten hechten meer waarde aan hetgeen door de mens waargenomen wordt bij de doop, dan aan de sprekende en handelende God door de Doop.

Niemand wordt in naam van het geloof gedoopt, maar in de Naam van

de Drie-enige God.

De Doop is een instelling van Christus en een teken en zegel van de afwassing der zonde. De Doop is ook bevestiging van het verbond dat gesloten is tussen de Vader en de Zoon en aan Abraham en zijn zaad is vermaakt.

In dat verbond komt geen menselijke vinger te pas. Daarom zal een godsdienstig mens het niet zonder ergernis kunnen aanhoren dat Christus in mijn plaats een goede consciëntie voor God heeft. En aangezien ik met Hem door de Doop in Zijn dood begraven ben en met Hem in een nieuw leven ben opgestaan, zo heb ik in Hem een goede consciëntie die gereinigt is van dode werken om de levende God te dienen in nieuwigheid des Geestes en niet in de oudheid der letter (Rom. 7:6).

Als we op het uitwendige teken van de Doop blijven staren, bedrijven we afgoderij en heeft de Doop voor ons geen betekenis. Wij moeten niet op de uitwendige tekenen staren, maar op de betekenende zaak door het geloof, ook ten aanzien van onze gedoopte kinderen. Het verbond met Abraham Zijn vrind, bevestigt Hij van kind tot kind. Juist vanwege de handelende God krachtens het verbond wordt het geloof versterkt.

Het geloof is en blijft een gave Gods en als u die gave wilt ontvangen, moet u uzelf kwijt, want het geloof wordt in de dood geboren, waarvan de Doop een teken is.

De Doop is de dood voor het vlees, want het vlees gaat in de Doop geheel ten onder door de dood van Christus.

Als mijn adamsvlees gedood is door de dood van Christus, ben ik ook der Wet gedood en aan de zonden gestorven. De Doop ziet niet alleen op de afwassing der zonden, maar ook op de nieuwe mens in Christus die zijn weg met blijdschap reist in nieuwigheid des Geestes.

De Doop door onderdompeling is niet iets magisch, maar het beeldt wel duidelijker de ondergang van de oude mens en de opstanding van de nieuwe mens uit.

Christus heeft de schuld der zonde door Zijn dood weggenomen, maar ook de macht der zonde. Uit het lichaam van Christus kwam immers bloed en water voort, dat is rechtvaardigmaking en wedergeboorte, zodat we niet alleen door Zijn bloed *gereinigt en geheiligd zijn* voor verleden, heden en toekomst, maar ook dat wij dagelijks *gereinigt worden*, zoals Jezus ons met de voetenwassing bewijst. Dat laatste ziet op de wedergeboorte in ruimere zin. Zijn bloed reinigt ons van de schuld der zonden en het water reinigt ons van de smet der zonden, ineens en voor altijd, maar ook dagelijks.

Als onze schuld door Zijn bloed betaald is, heeft Hij daarmee ook de smet van de aanklevende zonde voor Zijn rekening genomen. Gereinigt zijn door het bloed is eenmalig en eeuwig, maar geheiligd worden door het water is óók eenmalig en eeuwig en vanzelf hebben wij ook dagelijks reiniging nodig, zolang wij in het lichaam der zonde rondwandelen.

U ziet, Christus reinigt en heiligt ons geheel door Zijn bloed, ineens en voor altijd, maar Hij neemt ook de dagelijkse reiniging voor Zijn rekening, door ons de voeten te wassen als Eén Die dient door de Geest der heiligmaking.

Alles gaat dus van God uit, want Hij schept, onderhoudt en regeert en de Kerk heeft het voor het toekijken, niet als een dode steen, maar om als een gewillig gemaakt volk Zijn lof te vertellen.

God heeft Zich uit de dood een volk geformeerd die Zijn lof zullen vertellen. Dies vertelt men in ons land, al de wonderen Uwer hand! Als dat de vrucht is van onze Doop, is dat een duidelijk bewijs dat wij met Christus gestorven zijn en in nieuwigheid des levens wandelen.

Elke christen heeft krachtens zijn Doop een goddelijke roeping om de grote werken Gods in Christus te verkondigen aan alle plaatsen van Zijn heerschappij.

In de westerse kerken heeft het ambt aller gelovigen geen functie. Elke gelovige man heeft echter ook het recht om te preken, “...en die het hoort zegge: Kom!”

Voor Gods volk ligt die roeping niet in het gebod, maar in de belofte (Hand. 1:8). Ook kinderen en zuigelingen zijn daarvan niet uitgesloten, zoals blijkt uit Handelingen 2:39: “Want u komt de belofte toe, en uw kinderen, en allen, die daar verre zijn, zo velen als er de Heere, onze God, toe roepen zal.”

Velen beweren dat zuigelingen -vanwege het feit dat baby's geen besef hebben van hun Doop- niet in Christus kunnen geloven. Ik zal op deze bewering twee antwoorden geven.

1. Als de Heere Jezus zegt: “Laat de kinderkens tot Mij komen, en verhindert hen niet; want derzulken is het Koninkrijk Gods”, Luk. 18:16, wat doet hun besef daarvan toe of af? Anderzijds betekent dat niet dat Zijn zegenende handen de geloofskennis bij kinderen en zuigelingen uitsluit. Die dat leren, weten niet wat zij leren, noch wat zij bevestigen. Geloofskennis is een geestelijke kennis en huist in de eerste plaats in het hart en niet in het verstand. Kennis des geloofs komt voort uit het bekennen, dat is gemeenschap hebben met Christus door de Heilige Geest. Degenen die beweren dat Christus geen gemeenschap onderhoudt met wedergeboren baby's, geven wel aan met welk een zot

en goddeloos warhoofd zij bezeten zijn.

Ten aanzien van de Doop komt de belofte daarvan niet alleen u toe, doorstokenen van hart, maar ook uw kinderen, zovelen als er de Heere onze God toeroepen zal (Hand. 2:39). Ik wil hiermee geen onbewuste wedergeboorteleer introduceren, dat laten we aan Abraham Kuyper over, maar de betekende zaak van de Doop staat of valt niet met mijn besef, ook niet met mijn geloof, maar komt voort uit Gods verkiezende liefde, waarvan de onmiskkenbare vrucht -het ware geloof- nooit verborgen kan blijven, ook niet bij zuigelingen. Immers: *“Uit den mond der kinderkens en der zuigelingen hebt Gij sterkte gegrondvest”, Ps. 8:2.*

2. Als de Heere Jezus zegt: *“Voorwaar, zeg Ik u: Zo wie het Koninkrijk Gods niet zal ontvangen als een kindeke, die zal geenszins in hetzelfde komen”, Luk. 18:17*, wat denkt u dan meer besef te hebben van de weg Gods dan een klein kind daarvan heeft?

Wanneer wij er dus kennis van genomen hebben dat wij met onze kennis van de weg Gods en van het geloof nog beneden de kinderen staan, zouden wij de kleinen die in Christus geloven niet meer ergeren met onze waanwijsheid. De Heere nu is de Geest; en waar de Geest des Heeren is, aldaar is vrijheid (2 Kor. 3:17), ook voor wedergeboren kinderen en zuigelingen, ja ook voor het wedergeboren leven in de moederschoot.

Het was immers de Heilige Geest Die het kindeke in de buik van Elizabeth deed opspringen van vreugde bij het horen van de stem van de moeder des Heeren (Luk. 1:44).

Hoort u? Het kindeke in Elizabeth's buik bedreef vreugde in Christus door de Heilige Geest.

O, wat zijn er velen toch afgeweken van de eenvoudigheid in Christus.

Mijn verzuchting is: Wanneer zal de tijd eens aanbreken dat de gevestigde kerk zal terugkeren naar de paulinische leer, zowel ten aanzien van de rechtvaardigmaking als van de heiligmaking.

Of is de Heere bezig Zijn kandelaar te verplaatsen (naar de heggen en stegen) en heeft Hij de gevestigde kerk een kracht der dwaling gezonden dat zij de leugen boven de waarheid is gaan geloven?

Persoonlijk is dat voor mij geen vraag meer, en daar zucht ik onder, hoewel ik niet beweer dat God in de kerk geen mensen meer bekeert, maar met de leertucht en de geestelijke bakering in de huidige prediking is het werkelijk treurig gesteld.

Het roomse zuurdesem waarmee het grote gros kerkvolk in onze dagen vergeven wordt, wordt meer en meer tastbaar in gewaad, gelaat en gepraat.

Opmerkelijk daarbij is dat degenen die hoog opgeven van de liefde, juist het meest haatdragend zijn tegen degenen die de afsnijdende paulinische lijn voorstaan in leer en leven.

Ach, wat geeft het? Wij gaan ten hemel in en erven Koninkrijken!

De gezonde paulinische leer rekent evenwel radicaal af met zowel neonomiaanse als antinomiaanse opvattingen, hoewel deze heersende opvattingen ook in onze dagen de duisternis uitmaken in de gevestigde kerk, mede als gevolg van haar democratische kerkvorm.

Ik kan daar vanzelf nu niet op ingaan, maar ik ben op grond van Gods Woord ervan overtuigd dat democratie in de kerk de baarmoeder is van alle dwalingen.

Overall loop je tegen het feit aan dat de kerk een politiek bedrijf is geworden als gevolg van de democratie, waarbij de meerderheid aan stemmen beslist. Democratie in de kerk is misschien nog wel erger dan pauselijke dictatuur. Nu we het toch over de kerk hebben, het volgende.

Sommigen zeggen dat we voor het welzijn van de kerk niet naar ongeleerde en onbekeerde ambtsdragers moeten kijken, omdat Christus de kerk door de ambten regeert.

Het is Christus Zelf die deze halve waarheid ontzenuwt in Mattheüs 15:14: *“Laat hen varen; zij zijn blinde leidslieden der blinden. Indien nu de blinde den blinde leidt, zo zullen zij beiden in den gracht vallen.”*

Als Christus zegt hen te laten varen, kan ik vanzelf ook niet op zulke spotboeven stemmen. Als je op niemand meer stemmen kunt en er een kracht der dwaling heerst, moet je -op grond van deze waarheid van Christus- je vrij maken en hen laten varen, tenminste als de ere Gods je liever is dan een blinde-leidslieden kerk.

Bij de Doop hebben we immers beloofd onze kinderen in de voorzijde leer naar ons vermogen te onderwijzen, of te doen (en te helpen) onderwijzen.

Vanwege dit feit kunnen we onze kinderen onmogelijk stilzwijgend onder een valse leer laten zitten.

De plicht is wel je eerst vrij te maken, maar ook dat houdt een keer op. *“Schudt het stof van je voeten -zegt Christus- als zij u niet horen.”*

Vanmorgen hebben we gehoord dat Paulus en Barnabas Ikonium moesten verlaten, omdat de Joden wilden vasthouden aan hun traditie en om die reden Paulus en Barnabas wilden doden.

Op een andere plaats lezen we dat Paulus zich afscheidde van de synagoge toen de Joden gingen lasteren over de weg des Heeren en dat hij in een school van een zekere Tyrannus (Hand. 19:9) verder handelde over de weg Gods.

Hieruit zien we dat als de tucht ontbreekt, de kerk ophoudt te bestaan. Christus handhaafde de kerkelijke tucht toen men het Huis Gods tot een koophandel gemaakt had en geselde de blinde (leids)lieden de kerk uit. In de tijd van Nehemia was er ook kerkelijke tucht. Tobia, de verleider, werd met huisraad en al de tempel uitgegoid. De tegenwoordige Tobia's kunnen de kerk, de leer en de Belijdenisgeschriften ongehinderd manipuleren, want de kruisbanier van Christus is allerwegen ingewisseld voor duivelse verdraagzaamheid.

Ach, men is zo 'menslievend' geworden in onze dagen, maar als het beroep op de belijdenis der kerk om de eenheid te bewaren de lading moet dekken voor kerkucht-tolerantie en leervrijheid, is de belijdenis van net zoveel waarde als een stomme hond die niet blaffen kan.

De wil om terug te keren naar een bijbelse en theocratische kerkvorm ontbreekt ten ene male en dat is één van de oorzaken dat we rijp zijn voor de oordelen.

Ik heb geen volmaakte kerk voor ogen, maar wel een volkskerk waarin Christus met Zijn drievuldig Ambt heerschappij voert. Een kerk met een open deur naar de wereld, waarin bekeerde en van God geleerde ouderlingen zitting hebben, waarin Woord en sacramenten zuiver bediend worden en waarin de kerkelijke tucht daadwerkelijk gehandhaafd wordt.

Dat is geen ideaal beeld, geen extra, maar geheel naar de kerkorde van Christus, hoewel ook dan de hypocrieten en zelfs de judassen niet kunnen worden uitgesloten.

Als het Koninkrijk Gods verdemocratiseerd wordt tot een politiek bedrijf, is dat niets anders dan de oordelen Gods inroepen.

De godzalige en zuchtende Baruch ging daaronder gebukt, maar hij kon het oordeel niet meer afbidden; hij moest het leren aanbidden. *"Zo zegt de HEERE: Zie, dat Ik gebouwd heb, breek Ik af, en dat Ik geplant heb, ruk Ik uit, zelfs dit ganse land", Jer. 45:4.*

Het gros gelooft het niet, het merendeel spot ermee, maar een overblijfsel eenzame enkelingen valt de Psalmist bij, als hij zegt: *"Sion heeft gehoord, en het heeft zich verblijd, en de dochteren van Juda hebben zich verheugd vanwege Uw oordelen, o HEERE!" Ps. 97:8.* Mocht de Heere deze roepstem heiligen aan ons aller hart en leven.

Amen.

Slotzang: Psalm 78:1 en 2.

33. Ik heb voor u gebeden, opdat uw geloof niet ophoude

Voorzang: Psalm 51:1, 2 en 3

Schriftlezing: Lukas 22:1-34

Gemeente, de tekst voor de prediking kunt u vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte, in Lukas 22, vers 23, dat wij nogmaals met u lezen:

"En de Heere zeide: Simon, Simon, ziet, de satan heeft ulieden zeer begeerd om te ziften als de tarwe; maar Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet ophoude...", Luk. 22:32.

Gemeente, het Woord des Heeren komt deze morgen tot ons met een werk van de satan en een werk van Christus, zoals in de tekst van overdenking is opgetekend.

De satan is er altijd op uit om Gods kinderen te ziften als de tarwe, maar dat is niet tot hun ondergang, want daar staat de voorbidding van Christus borg voor.

Gods volk ligt dikwijls op de zeef van satan en God laat het toe, opdat Zijn volk geoefend en gelouterd zal worden in het allerheiligst geloof.

Tijdens het laatste Paascha voorzegt de Heere Jezus dat de satan Petrus zal ziften als de tarwe. Als de Alwetende weet Christus altijd wat de duivel van plan is te doen en dat bij ieder kind van God afzonderlijk.

Dat is toch een grote troost, volk des Heeren, dat God van al uw omstandigheden af weet, nog eerder dan u het weet. En God weet de omstandigheden van elk mens, maar alleen Gods volk put wezenlijke troost uit de almacht en de alwetendheid Gods, omdat zij zich van God afhankelijk weten.

Hetgeen de mens weet is zo nihil, en zo dikwijls bezijden de waarheid, maar dat is niet erg, als we Christus als onze Wijsheid voor God mogen kennen en van Hem gekend zijn.

In de opperzaal deelt Christus aan Petrus mee wat er staat te gebeuren, namelijk dat Petrus zal gezift worden door de satan, maar Christus neemt Petrus volkomen voor Zijn rekening. Christus schuift de verantwoordelijkheid niet op Petrus af, maar neemt die van Petrus over door de toezegging dat Hij voorbidding gedaan voor Petrus gedaan heeft, nog voor dat Petrus zich ervan bewust is dat hij zijn Meester zal verloochenen.

Geliefden, tijdens het laatste Paascha heeft Christus niet alleen Zijn

jongeren nader onderwezen omtrent Zijn lijden en sterven, maar ook heeft Hij het Heilig Avondmaal ingesteld, als een zichtbaar Evangelie-sacrament tot versterking van Zijn discipelen.

Zowel het sacrament van de Heilige Doop als het sacrament van het Heilig Avondmaal zijn instellingen van Christus. Beide sacramenten dienen ook tot versterking van het geloof van de ware gelovigen.

Gods Woord leert twee sacramenten, de Heilige Doop en het Heilig Avondmaal. De Roomse kerk daarentegen kent maar liefst zeven sacramenten, namelijk het doopsel, de eerste communie, het vormsel, het priesterschap, de biecht, het huwelijk en de ziekenzalving.

De hoer op de zeven heuvelen laten we nu echter voor wie die is, we willen in deze voorafsprak met een paar worden letten op de betekenis van het Heilig Avondmaal.

Voor wie het Heilig Avondmaal is ingesteld, is eigenlijk een vraag naar de bekende weg, want dat het Heilig Avondmaal alleen voor de ware gelovigen is ingesteld, leert de Schrift overduidelijk. Ten aanzien van het H. Avondmaal zegt Christus: *"Doe dat tot Mijn gedachtenis"*, (Luk. 22:19; 1 Kor. 11:24-25).

Alleen degenen die in Christus geloven en met God verzoend zijn, mogen de dood des Heeren gedenken, aangezien zij in Christus Jezus gedoopt zijn en derhalve in Zijn dood gedoopt zijn (Rom. 6:3).

De oude mens onder de Wet is ten onder gegaan, gedood en begraven en de nieuwe mens is in Christus opgestaan in een nieuw Leven.

Dus alleen degenen die met Christus gestorven zijn, zullen ook met Hem leven (2 Tim. 2:11). Alleen dat volk heeft de privilege de dood des Heeren te gedenken.

Dat is geen volk met een volkomen geloof, want een volkomen geloof had alleen Christus, de Voleinder des geloofs. Gods volk heeft geen volkomen geloof, maar wel een volkomen Zaligmaker. De zwakste in Christus is de sterkste en al Gods ware volk, klein en groot, wordt genodigd aan 's Heeren tafel om de dood des Heeren te gedenken tot versterking des geloofs (1 Kor. 11:23-29).

De instelling van het Heilig Avondmaal is niet bedoeld om het geloof te werken, want het Heilig Avondmaal is geen bekeringsstafel, maar een gemeenschapstafel waarin Christus aan het Woord is om Zijn volk te vertroosten en te versterken in het gebruik van brood en wijn, hetgeen ziet op Zijn verbroken lichaam en vergoten bloed, tot vergeving van al onze zonden.

Het Avondmaal is tot versterking van het geloof, met name dat al onze zonden door het lijden en sterven van Christus ons vergeven zijn. Het

Avondmaal is dus ingesteld niet om vergeving te verkrijgen, zoals Rome leert, maar om in het geloof in Christus en in de vergeving der zonden versterkt te worden, Zijn Naam en Zijn dood te verkondigen totdat Hij komt.

De prediking van het Evangelie en het gebruik der sacramenten zijn middelen waardoor God het geloof in Christus respectievelijk werkt en versterkt. Door de dwaasheid der prediking heeft het Gode behaagd zalig te maken die geloven (1 Kor. 1:21), want het Evangelie is een kracht Gods tot zaligheid een iegelijk die gelooft (Rom. 1:16). Zonder deze goddelijke wederbarende kracht des Heiligen Geestes zal niemand ooit in Christus geloven.

Het Koninkrijk Gods is immers niet gelegen in woorden, maar in kracht (1 Kor. 4:20).

Dus waartoe is het Heilig Avondmaal ingesteld? Om de dood des Heeren te gedenken en te verkondigen in de dood van alle vlees en in de kracht des geloofs.

Christus wil herdacht worden, niet als een gesneuveld held voor volk en vaderland, met eerbied gesproken, maar als het Lam Gods dat Zichzelf Gode geofferd heeft tot een Losprijs voor DE goddelozen uit Romeinen 5:6 en DE doden uit Johannes 5:25.

De dood van duizenden geallieerde soldaten tijdens de W.O.II is waard om elk jaar herdacht te worden, hoewel zij de vrede tussen God en de ziel niet bewerken.

Hoeveel te meer is de dood van Christus het gedenken waard, ja, geboden, want Hij is overgeleverd ter dood toe om onze zonden en opgewekt tot onze rechtvaardigmaking (Rom. 4:25). En dat voor dezulken die Hem niet waardig zijn te gedenken. Hij heeft gedacht aan Zijn genade, Zijn trouw aan Isrel nooit gekrenkt, terwijl wij God iedere dag krenken met onze zonden en verkeerdheden.

Dus het Heilig Avondmaal gaat ook van God uit. En als God opent, wie zal dan sluiten? Maar God heeft de heilige tafel gesloten voor degenen die buiten Christus zijn.

Er zei eens een (wijlen) dominee tijdens de voorbereiding van het H.A. tot de godsdienst: "Blijf met je berenklaauwen van het brood der kinderen af!"

Ja, dat zijn we kwijt. Men durft nauwelijks te separeren omtrent de dis des verbonds. De oprechtheid is ingeruild voor gemoedelijkheid. Het is hels bedrog, godonterend en zielsschadelijk.

De leer en de wil van Christus omtrent het Heilig Avondmaal is gericht tot de levende Kerk, namelijk om Zijn dood te gedenken, tot versterking

van haar geloof en niet tot werking van het geloof. De Avondmaalstafel is geen bekeringstafel, maar een tafel der gemeenschap aan het lijden van Christus.

Tijdens het laatste Paascha heeft Christus Zijn discipelen nog vele dingen aangaande het Koninkrijk Gods geopenbaard.

Ook wordt Judas aan de tafel der gemeenschap ontmaskerd, maar alvorens Christus Judas, de verrader, ontmaskerde, deelde Hij het gebroken brood onder Zijn jongeren, hetgeen ziet op Zijn verbroken Lichaam en liet Hij de drinkbeker der dankzegging rondgaan, hetgeen wijst op Zijn vergoten Bloed.

Op de ontmaskering en het verraad van Judas gaan we nu niet nader in, maar wel op het hemels onderwijs dat Christus aan Zijn discipelen geeft en daar was alle reden voor.

Onder de discipelen was namelijk een twist ontstaan, wie van hen de meeste scheen te zijn. Ze hadden nog maar net uit de kelk des heils gedronken, of daar ontstaat een wedijver wie van hen toch wel de meeste zou zijn in het Koninkrijk der hemelen.

Dat was dus de vrucht van de viering van het eerste Heilig Avondmaal der discipelen, namelijk een wedijver wie de meeste was.

Tegenwoordig houdt het gros Avondmaalgangers een wedstrijd wie het langst in de bank kan blijven zitten, alvorens ten dis te schrijven, want die het langst blijft zitten, schijnt de godzaligste van heel de gemeente te zijn.

Wettische ootmoed is dus net zo vleselijk als vleselijke wedijver. En de wettische ootmoed verslaat zijn duizenden in onze dagen, maar allemaal ten koste van de waarheid van het Evangelie.

De veinzing van Petrus in Antiochië openbaart zich in onze dagen in een kerkjas met verschillende kleuren en zelfs in de met bloed besmeurde rok van Jozef, die echter door vleselijke handen was bevuild.

Er is veel meer gave des onderscheids nodig om de valse ootmoed te ontmaskeren dan om de vleselijke wedijver van de discipelen te her- en te onderkennen.

De discipelen hielden er dus niet zo'n geestelijke nabetrachting opna, integendeel, zij twisten de een met de ander, wie toch de meeste scheen te zijn. Welke voorstelling moeten we hierbij maken?

Wel, voorstellingen moeten we nooit maken, want die zijn doorgaans uit de lucht gegrepen, maar ik kan me indenken dat het als 't volgt gegaan is. Johannes, de apostel der liefde, zou gezegd kunnen hebben: "Jullie kunnen allemaal een voorbeeld aan mij nemen, want ik blink uit in de liefde."

Petrus, de rotsman, zou daarop geantwoord kunnen hebben dat hij de zuiverste was in de leer.

En Jakobus zal er nog wel een schepje bovenop gegooid hebben dat hij de godzaligste was van allemaal.

Dat is geen loze veronderstelling, maar op de bijbelse feiten gebaseerd.

U ziet, dat zelfs onder Gods volk en knechten weleens een wedijver kan zijn om de beste bekeerde man of vrouw uit te hangen.

Nu kwam de wedijver onder de discipelen niet voort uit het oogmerk van valse ootmoed, maar veelmeer uit vleselijke overmoed. Dat bewijst het antwoord wel dat Petrus aan Christus geeft in Lukas 22:33. Dat was pure dwaalzieke liefdesovermoed en een gebrek aan zelfkennis.

Ik heb echter wel andersoortige wedijverige bekeringsverhalen aangehoord van mensen van wie de één beweerde drie dagen onder het recht Gods gelegen te hebben en de ander beweerde wel een week onder dat recht te hebben gelegen.

Hoe langer men onder het recht Gods verkeerd had, des te dieper was men vernederd en men droeg dan het etiket de ootmoedigste van allen te zijn.

Maar het oogmerk was feitelijk om aangezien te worden als de best bekeerde man of vrouw die het allemaal net even dieper van God geleerd had dan een ander.

En als je dan dit soort schijnbekeringsverhalen als verzonnen fabels ontmaskert, dan lig je er voorgoed uit bij de 'ootmoedige' godsdienst.

Nou best, dan er maar uit, getekend met innige dankzegging! Liever heel de godsdienst tegen dan Gods Woord tegen. Liever door alle (kerk)mensen gehaat, dan door God niet gekend. Het is namelijk een verzonnen fabel als iemand beweert langer onder Gods recht te hebben gelegen dan een fractie van een moment.

Er is er maar Eén geweest die dermate lang onder Gods recht verkeerd heeft dat Hij eronder verteerde, en dat is die lieve Heere Jezus, Die in onze plaats ging staan, volk des Heeren. Een sterfelijk mens houdt het onder Gods recht niet uit, daar moet hij/zij onder verloren gaan. En dat is de bevinding van al Gods ware volk.

Een toevallen van het recht Gods kende Judas ook ("ik heb verraden onschuldig bloed"), maar de Wet toestemmen dat zij goed en recht is, daarmee is je eerste man, de oude Adamitische mens nog niet gestorven. Dat geschiedt als de Wet inkomt als een bloedwreker, die het geschonden recht Gods aan een verloren zondaar met de eeuwige verdoemenis wreken zal, tenzij die zondaar in de poort van de Vrijstad zijn vonnis aanvaart, onder dat recht verloren gaat en sterft, door de

trekkende liefde des Vaders als een lijk voor de Wet naar binnen getrokken wordt, levend, rein en zalig gesproken wordt door de Hogepriester en als een aangenomen kind des Vaders mag zitten aan 's Heeren tafel.

Dan wordt de ziel in liefde dronken en de vrijspraak in de vergeving der zonden klinkt uit de Mond van de opgestane Levensvorst als een echo in de ziel: *"Ik voor u, daar gij anders de eeuwige dood had moeten sterven."*

Als je in het standensysteem van de Afscheiding verstrikt bent, dan moet je eerst de hele weg van Bethlehem tot Golgotha afgelegd hebben, alvorens de vrijspraak te kunnen ontvangen. Dat heeft met het ware geloof echter niets te maken. Het geloof redeneert niet in tijdsvakken, ben je wijzer, want als dat zo zou zijn, dan zijn de oude geoefende Simeon en de godzalige Anna, om maar een paar namen te noemen, voor eeuwig verloren gegaan zijn, want die hebben het heilsfeit van Pasen in letterlijke zin niet meer meegemaakt.

Ook het onbijbels exemplarisme omtrent de ware bekering verslaat zijn duizenden in onze dagen. Het is een rechtvaardig oordeel Gods, een kracht der dwaling, want de leraars die deze ketterij leren kunnen nooit meer zeggen dat zij niet gewaarschuwd zijn.

Het zou te wensen zijn dat ds. Moerkerken -die deze dwaalzieke en kunstelijk verdichte fabelen promoot- een 'burn out' -waarvan hij melding maakte in de Saambinder- vanwege gewétenswroeging heeft opgelopen. Dan zou er nog wat van uit kunnen gaan, tenminste, als hij zich van deze ketterij bekeert en openlijk schuld belijdt.

Ik heb er weinig of geen hoop op, want als men met opgeheven hand Mozes voor de Christus, het stuk der ellende voor de verlossing houdt, en Gods arme volk de Wet -om die te doen uit dankbaarheid- als regel des levens oplegt, dan geloof ik niet dat men door God tot het ambt geroepen is, laat staan erin is gezet.

En het is wel gebleken, want Moerkerken heeft pas bekend van zijn roeping niet verzekerd te zijn.

De doorgang door de Enge Poort, is dus geen ongelimiteerde doorgang voor iedereen, nee, want als je door de Enge Poort de Vrijstad wilt binnentreden, dan zul je eerst je melaatsheid moeten tonen en als je dan gáns melaats bevonden bent, van de hoofdschedel tot de voetzool toe en in de put van je helse verlorenheid de laatste doodssnik geeft, dan word je in dat oordeel rein verklaard door de Priester (Lev. 13:13), Die je dan met Zijn bruiloftskleed overkleed, namelijk het kleed der gerechtigheid van Christus.

Maar als de Priester nog enig levend vlees van de oude mens bij je

aantreft, dan zal Hij je onrein verklaren (Lev. 13:15).

Dus alleen diegenen die geen leven in zichzelf meer hebben, afgesneden zijn uit het land der levenden, die worden door de trechter van het Recht Gods getrokken met koorden van liefde, vrijgesproken en rein verklaard door de Rechter..., nee, door de Hogepriester! *"Want ook de Vader oordeelt niemand, maar heeft al het oordeel den Zoon gegeven", Joh. 5:22.*

Waar toe heeft God al het oordeel aan Zijn Zoon gegeven?

Sla uw Bijbel maar even open bij Johannes 5 en wij zullen het u voorlezen. *"Opdat zij allen den Zoon eren, gelijk zij den Vader eren. Die den Zoon niet eert, eert den Vader niet, Die Hem gezonden heeft. Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Die Mijn Woord hoort, en gelooft Hem, Die Mij gezonden heeft, die heeft het eeuwige leven, en komt niet in de verdoemenis, maar is uit den dood overgegaan in het leven", Joh. 5:23-24.*

U zult zeggen, maar hoe zal dat geschieden? Dat kunt u in de volgende verzen lezen, namelijk: *"Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: De ure komt, en is nu, wanneer de doden zullen horen de stem des Zoons Gods, en die ze gehoord hebben, zullen leven. Want gelijk de Vader het leven heeft in Zichzelven, also heeft Hij ook den Zoon gegeven, het leven te hebben in Zichzelven; en heeft Hem macht gegeven, ook gericht te houden, omdat Hij des mensen Zoon is", Joh. 5:25-27.*

Dus je krijgt geen toegang tot de Vrijstad als een argeloze toerist, die met een rugzak vol ootmoed en goede bedoelingen de poorten der gerechtigheid zoekt binnen te treden, nee, de doorgang door de Enge Poort is een doorgang voor brandhouten voor de hel in doodskisten gelegd.

En als Christus die doden opwekt tot een nieuw schepsel in Hem, dan geeft de Vader getuigenis: *"Want deze mijn zoon was dood, en is weder levend geworden; en hij was verloren, en is gevonden!" Luk. 15:24.*

Degenen die nog met de oude Adam gehuwd zijn en de Enge Poort zoeken door te gaan, worden de toegang tot Vrijstad ontzegd.

Alleen degenen die gaan op genade of ongenade en God vrijverklaren in hun dood en doem en Hem niets ongerijmds toeschrijven, die vallen door de deur van het Evangelie naar binnen en krijgen de gouden Scepter toegereikt bij God vandaan. *"Want onze Koning is van Israels God gegeven."*

Dan zingen zij in God verblijd, aan Hem gewijd, van 's Heeren wegen.

Ja, en dat nieuwe leven gaat een tijdje van kracht tot kracht steeds voort en ze denken aanstonds af te reizen naar Immanuëls land.

Ze zijn begonnen de smalle weg des levens met vreugde te bewandelen en willen anderen hun vreugde in Christus ook meedelen. Ze zijn moedig als de jonge leeuwen en hebben aan de dienst des Heeren hun hart verpand, net als Petrus, die wel met Christus de gevangenis en de dood meende in te willen gaan.

Maar o, als Petrus in de zaal van Kajafas komt, in de zaal waar alleen de kerkelijke traditie en de geijkte dwaalzieke dogma's de dienst uitmaken, o, dan wordt Petrus voor een gearriveerd christen uitgemaakt en dan gaat die man ontkennen dat hij maar iets met Jezus van doen heeft en hij bevestigt dat met vloeken en eedzweren.

Maar hier in de opperzaal, hield Petrus die verloochening niet voor mogelijk. Christus wist echter dat het gebeuren zou en steekt Petrus - nog voordat hij doorvloeit in zijn overmoed- een hart onder de riem, zeggende: *"Simon, Simon, ziet, de satan heeft ulieden zeer begeerd om te ziften als de tarwe; maar Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet ophoude..."*, Luk. 22:31-32.

Dus u moet er maar op rekenen, volk des Heeren, dat de satan u zal ziften als de tarwe als u nog maar met een paar stapjes de smalle weg heeft betreden.

De duivel neemt graag Gods ware volk op de zeef. Dat is zijn helse vermaak. De godsdienst laat hij wel doorspelen met rangen, standen en dogma's, maar op Gods ware volk heeft de duivel het voorzien en hij heeft dan pas zijn zin als Gods kind het werk Gods verdacht houdt, verloochent en terugkeert naar Mozes, want als de Kerke Gods geestelijk overspel bedrijft met Mozes, om door de werken der Wet God te behagen, dan wijkt de Heere en dan zit de ziel in het duister. Dan heeft de duivel zijn zin, maar het is toch een domme duivel, want de Heere laat Zijn volk niet in het verdriet.

Nee, geliefden, want Hij is de Kerk een Schild in het strijdperk van dit leven. En op dat Schild heeft de duivel al menige pijl verspild. De apostel Jakobus schrijft: *"Acht het voor grote vreugde, mijn broeders, wanneer gij in velerlei verzoeking valt; wetende, dat de beproeving uws geloofs lijdzaamheid werkt"*, Jak. 1:2-3.

Dus de levende Kerk komt op de zeef van de duivel en ze worden dan als een baar der zee heen en weer geslingerd, aangevallen door in- en uitwendige bestrijders, totdat ze met Petrus door de golven en baren die hun benauwde ziel vervaren heen zakken en als opnieuw door Christus uit die ruisende kuil en dat modderige slijk opgehaald worden en

nieuwelings gezet worden in de vrijheid der kinderen Gods.

Gods volk leeft voor de verantwoordelijkheid van Christus, want Hij heeft Zijn kinderen gekocht naar ziel en lichaam beide. En voor dat volk heeft Hij gebeden dat hun geloof niet ophoude.

Wat betekent dat?

Wel, het is onmogelijk dat het kleinste schaapje van Christus van de genade vervalt, want er is geen afval der heiligen.

Door verzoeking wordt de Kerk geoefend, door lijden geheilgd en door laster en allerlei smaadheden gelouterd.

De Heilige Geest leidt Gods volk uit de wereld, in de Waarheid en naar de stad die fundamenten heeft, wiens Kunstenaar en Bouwmeester God Zelf is.

In deze aardse woestijn zullen zij evenwel Christus' getuigen zijn, naar Zijn belofte. En het is de duivel om het even wie hij gebruikt om de getuigen van Christus in een vals daglicht te stellen. Daar kan hij zelfs Gods volk voor gebruiken.

Toen Christus dat gewaar werd bij Zijn lief kind, Petrus, moest Hij zeer scherp de duivel in Petrus bestraffen: *"Ga weg achter Mij, satanas! gij zijt Mij een aanstoot, want gij verzint niet de dingen, die Gods zijn, maar die der mensen zijn"*, Matth. 16:23.

Maar in de opperzaal wordt Petrus zeer lieflijk toegesproken, want Christus heeft voorzien welke pijlen de duivel op Zijn kind en knecht Petrus zal gaan richten in de zaal van Kajafas. En in die zaal laat God het touw der genade bij Petrus even vieren, opdat genade GENADE zal blijken te zijn.

O, volk van God, als God ons niet vasthoudt, dan vallen we in elke kuil die de duivel voor ons gegraven heeft.

Maar o, wonder! Nu is God de duivel een eeuwigheid voor geweest en heeft de val in het paradijs voorzien.

Ook heeft Hij de verloochening van Petrus voorzien. Hij heeft ook uw zwakheden en zonden, kind des Heeren, voorzien, want Hij weet wat maaksel wij zijn, gedachtig zijnde dat wij stof zijn.

We hebben geen Hoge priester, volk des Heeren, Die niet kan medelijden met de zwakheden van Zijn duur gekochte Kerk. En als Petrus na zijn meened en publieke gevloek een klap verwacht die hem in de hel zal doen storten, dan wordt hij geslagen met ogen van eeuwige liefde.

Dan hoeft de Heere Jezus Zich enkel maar om te draaien en een liefdesblik op Petrus te werpen. *"En Petrus, naar buiten gaande, weende bitterlijk"*, Luk. 22:62.

En als u zich beter voelt dan Petrus, dan weet u van genade NIETS af.

Gods volk is -naar de natuur gerekend- niet van het beste soort. God zoekt het slechtste eruit en dat is de godsdienst altijd een doorn in het oog.

Hoe kun je nu met zo'n godloochenaar Avondmaal houden? Ja, daar moet je de Heere Jezus voor zijn! Die weet van hoeren reine maagden te maken op Zijn spreken. Die weet van godloochenaars getuigen te maken ten spijt van de lasteringen en verdachtmakingen van de rechtzinnige godsdienst. Die weet onwilligen gewillig te maken tot de dienst bereid. Ik geloof zeker dat Jona, toen hij als een uitbraaksel der hel (Kohlbrugge), op het strand van Nineve was uitgebraakt door de vis, gezongen heeft:

*"Mijn hart, o Hemelmajesteit
Is tot Uw dienst en lof bereid
'k Zal zingen van de Opperheer
'k Zal psalmen zingen tot Zijn eer..."*

Ja, toen was de onwillige Jona gewillig gemaakt tot de dienst. De apostel Paulus schrijft niet zonder reden tot de levende Kerk (in Hebreeën 10:35-36): *"Werpt dan uw vrijmoedigheid niet weg, welke een grote vergelding des loons heeft. Want gij hebt lijdzaamheid van node, opdat gij, den wil van God gedaan hebbende, de belofte moogt wegdragen."*

De duivel werpt de Kerke Gods menigmaal op de zeef van vertwijfeling en ongelooft, opdat Gods kinderen hun vrijmoedigheid zouden verliezen. Want op de publieke getuigen van Christus is de duivel het meest vergramd. En vlees is het altijd eens met de duivel, ook na ontvangen genade!

De duivel heeft wat dat betreft alles mee bij de mens, alleen heeft de duivel niet op God gerekend, want de duivel kent Gods raad niet.

Wat de duivel ten kwade bedenkt in het leven van de levende Kerk, dat heeft God ten goede bedacht. *"En wij weten, dat dengenen, die God liefhebben, alle dingen medewerken ten goede, namelijk dengenen, die naar Zijn voornemen geroepen zijn", Rom. 8:28.*

God verheerlijkt Zijn genade dwars door de zonde in het leven der Zijnen.

Petrus moest er diep voor vallen om de kleinen in Christus te hoeden in de grazige weide van het Woord en te voeden met de onvervalste melk van het Evangelie.

Zullen we dan maar zondigen, opdat de genade te meerder worde (Rom. 6)? Die dat menen, bedriegen zichzelf voor de eeuwigheid.

Nee, geliefden, Gods ware volk heeft ook een herschapen geweten en een hart waarin de liefde is uitgestort door de Heilige Geest Die ons gegeven is.

Petrus kon het in die zaal van Kajafas niet meer uithouden; hij moest naar buiten, niet alleen om bitterlijk te wenen van berouw over de begane zonden, maar ook -en niet in het minst- vanwege het feit dat Christus de pers alleen zou treden. Daarin kon niemand van het volk Hem bijstaan.

Na zijn verloochening kon Petrus zichzelf makkelijk verdoemen en God vrijverklaren in al Zijn weg en werk, want van de woorden in overmoed gesproken tijdens het laatste Paascha, was het tegendeel gebleken.

Maar nu is er geen verdoemenis voor degenen die in Christus Jezus zijn, die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest.

U zult zeggen: "Maar Petrus wandelde toch niet naar de Geest met zijn verloochening van Christus?"

Antw.: Jawel, want hij geloofde zelf niet wat hij zei. Hij verloochende en vloekte tegen beter weten in. Naar de Geest wandelen heeft met het gedrag van een kind Gods weinig te maken, want wat zal ik dan allemaal wel niet verhalen van de liegende Abraham in Egypte; van Jakob die zijn oude, blinde, godzalige vader stond te bedriegen en Gods Naam daarbij misbruikt; van de dronken en naakte Noach in zijn tent; van Job, die zijn geboortedag vervloekt; van Simson in het bordeel; van Eli, die zijn goddeloze zonen niet eens zuur aanzag; van David in overspel met Bathseba; van de veinzende Petrus in Antiochië..., moet ik doorgaan?

Nee, want zij allen hebben door het geloof geleefd en aan de belofte Gods niet getwijfeld door ongelooft.

Dat leert Gods Woord in Hebr. 11.

"Leven naar de Geest" ziet niet op de oudheid van de letter der Wet, maar op het leven in nieuwigheid des Geestes en des geloofs. Gods volk moet niets meer; zij mag alles (1 Kor. 10:23), maar alle dingen stichten niet.

Het leven des geloofs is niet op de Wet gericht, maar op Christus. Het leven des geloofs is niet op de vruchten gericht, maar op de Boom.

Is de Boom goed, dan zijn ook de vruchten goed. Het leven naar de Geest bestaat niet louter uit gedrag en vlijt, maar staat of valt met het in Christus zijn door het geloof, want indien niet, dan zou het geloof ijdel geweest zijn en dan zou Christus tevergeefs gestorven zijn.

Bovendien is het leven in Christus nooit zonder de Geest der heiligmaking, maar het leven naar de Geest ziet niet op de 'praktische

heiligmaking' (een uitdrukking die ik niet versta), maar op de staat in Christus.

Er is niet één kind van God die bezijden de voetstappen van Christus ten hemel reist, ook niet als zij zondigen. Want de grote IK heeft tot al de Zijnen gezegd: *"Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet ophoude."*

"Naar het vlees wandelen" ziet ook niet op het gedrag van Gods volk, maar op de staat waarin elk mens van nature leeft. De mens van nature LEEFT in de zonde en in het vlees.

Gods volk niet meer, ook niet als zij uit zwakheid in de zonde vallen, want zij zijn in het rijk van God overgegaan en daarin gelden alleen de voetstappen van Christus in de Geest.

Gods ware volk altijd bestreden omtrent hun gedrag, want dat deugt van geen kant. Gods ware volk zal het namelijk nooit voor zwakheid houden als zij zondigen, maar met Asaf belijden: "Ik ben een groot beest bij God." En dan brult de godsdienst van buiten en de duivel van binnen dat zo'n vleselijk bestaan met genade niet kan bestaan.

Kijk, de godsdienst heeft altijd goed en kwaad. Voor het goede danken zij God en voor het kwade nemen zij Christus erbij. Maar Gods ware volk is enkel kwaad en daarom moeten zij geheel en alleen van en uit Christus leven.

Ze hebben weleens gedacht dat zij 'door genade' dat vleselijke bestaan te boven zouden komen, maar de ervaring leert dat dat beest van binnen niet kleiner, maar steeds groter wordt. En als dan de Heere doet blijken dat Zijn genade dat vleselijke hellebestaan overtreft, o, dan zouden we Petrus wel willen omhelzen, want dan heeft Petrus het er niet zo kwaad afgebracht als ik.

De voorbidding van Christus is dus de zaligheid van Gods arme Sion (doch zij is rijk). De gelijkenis van dat verloren schaap herhaalt zich steeds in het genadeleven, want ik heb maar één weg, en dat is van God af. En dat verloren schaap kan niet meer bidden, alleen maar kermen om ontfermen. Dan heb je het niet zo breed meer, hoor. Dan roept de afgrond tot de afgrond: "Gij hebt geen heil bij God." Dan blijft er een helleling over, die alleen maar zonde met zonde kan vermeerderen. Dan blijft er een vleselijk stuk verdriet over, die enkel zonde is, vleselijk, verkocht onder de zonde. Dan blijft er een kwaad en een snood rebel over, die niets verdient dan hel.

Kijk, dat is nu het wandelen naar de Geest. Om naar de Geest te wandelen, moet je geheel(!) vleselijk zijn, verkocht onder de zonde, anders leef je in de zonden! Gods volk dat enkel vleselijk is, dankt echter God in Christus Jezus, want dat zijn de gegrepenen des Vaders.

Je kunt deze leer haast aan de straatstenen niet meer kwijt, want in onze dagen wordt Gods volk in een keurslijf van de stukkenbeleving geperst en in het harnas van dit doen en dat nalaten.

Maar Gods volk kan haar paadje zo recht niet houden en is aan de genade Christi overgeleverd. *"En indien iemand gezondigd heeft, wij hebben een Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus, den Rechtvaardige", 1 Joh. 2:1.*

In Christus doe ik echter geen stap verkeerd, want Hij heeft de weg tot de Vader gebaad met Zijn lijdelijke en dadelijke gehoorzaamheid en met Zijn voetstappen de weg ten hemel gebaad. Ook heeft Hij Zijn gedrag op mijn rekening gezet. En op grond van Zijn Eigen gerechtigheid bidt Christus eisende: *"Vader, Ik wil, dat waar Ik ben, ook die bij Mij zijn, die Gij Mij gegeven hebt; opdat zij Mijn heerlijkheid mogen aanschouwen, die Gij Mij gegeven hebt; want Gij hebt Mij liefgehad, voor de grondlegging der wereld", Joh. 17:24.*

Christus bidt echter geheel overeenkomstig Vaders wil: *"Eis van Mij, en Ik zal de heidenen geven tot Uw erfdeel, en de einden der aarde tot Uw bezitting", Ps. 2:8.*

We zullen er eerst van zingen, en wel uit de tweede Psalm, daarvan 4^e en 7^e zangvers.

Geliefden, zijn er nog van die heidenen onder ons die nooit meer bekeerd kunnen worden?

We hebben geen gebrek aan bekeerde mensen, maar wel aan mensen die hun bekering hebben verloren en Christus als hun enige Bekering hebben overgehouden.

Met gedrag en vlijt kom je er echt niet, want anders had het voor Petrus en al de bijbelheiligen voor eeuwig verloren geweest. Alleen de gerechtigheid van Christus redt van de dood.

Nou is Gods ware volk er niet op uit om van de hel verlost te worden, want daar liggen ze geregeld in, maar uit die allen redt hen God; Hij is hun Heil alléén.

Het gaat er bij Gods volk ook niet om, om de hemel te verdienen, want de Hemel is daar waar Christus is. En waar Christus is, daar kan ik ook wezen. *"Zo ik opvoer ten hemel, Gij zijt daar; of bedde ik mij in de hel, zie, Gij zijt daar", Ps. 139:8.*

Ook Job mocht zich in Christus geborgen weten, niet door zijn gedrag, want dan kon het voor hem nooit meer. Hij had immers zijn geboortedag vervloekt en God voor zijn rechtbank gedaagd.

Job mocht leven uit de voorspraak van Christus op grond van Zijn lijdelijke en dadelijke gehoorzaamheid. En weet u waaraan Job ook kennis had? Niet alleen aan een Middelaar van verwerving, maar ook aan een Middelaar van toepassing. Want op de ashoop van zijn bestaan, getuigt Job: *"Want ik weet: mijn Verlosser leeft, en Hij zal de laatste over het stof opstaan; en als zij na mijn huid dit doorknaagd zullen hebben, zal ik uit mijn vlees God aanschouwen; denwelken ik voor mij aanschouwen zal, en mijn ogen zien zullen, en niet een vreemde; mijn nieren verlangen zeer in mijn schoot", Job. 19-25-27.*

En Asaf moest het ook al hebben van de voorbidding van Christus, want die man was nijdig over der goddelozen voorspoed en was het met God niet eens. *"Mijn straffing is er alle morgens", Ps. 73:14.*

Daar weet de godsdienst niets van, nee, die kunnen hun padje rechthouden, hun straatje schoonhouden en vanwege hun goede gedrag en vlijt hebben zij heel geen Voorbidder nodig. De godsdienst denkt God te kunnen dienen, maar Gods volk moet het hebben van Christus, als Eén Die dient. En als je aan een dienende Christus kennis hebt, dan heeft Hij weleens gezwegen in Zijn liefde (Zef. 3) als je een klap ter helle inwachtte.

Of spreek ik frans voor u, geliefden?

Weet je waaruit Gods ware volk weleens de troost mag putten? Niet alleen uit het wonder dat God zwijgt in Zijn liefde, maar ook uit het feit dat God kastijdt! *"Want dien de Heere liefheeft, kastijdt Hij, en Hij geselt een iegelijken zoon, die Hij aanneemt. Indien gij de kastijding verdraagt, zo gedraagt Zich God jegens u als zonen; (want wat zoon is er, dien de vader niet kastijdt?). Maar indien gij zonder kastijding zijt, welke allen deelachtig zijn geworden, zo zijt gij dan bastaarden, en niet zonen", Hebr. 12:6-8.*

Dus als u, geliefden, opgesloten ligt in de voorbidding van Christus, dan wordt uw geloof beproefd. Dat kunt u lezen op elke bladzijde van de Bijbel. Een onbeproefd geloof is geen geloof, maar een waar geloof wordt beproefd en van alle klatergoud gezuiverd. *"Opdat de beproeving uws geloofs, die veel kostelijker is dan van het goud, hetwelk vergaat en door het vuur beproefd wordt, bevonden worde te zijn tot lof, en eer, en heerlijkheid, in de openbaring van Jezus Christus", 1 Pet. 1:7.*

Mag ik eens vragen, geliefden: hebt u in dat "Simon, Simon..." uw eigen naam weleens horen spellen?

Daar zal het dan toch maar op aan komen. Petrus heeft zichzelf na ontvangen genade pas goed leren kennen, toen hij zondigde tegen de liefde. Daar moet je dus een gerechtvaardigd kind van God voor zijn. Ik

zeg dat "gerechtvaardigd" er expres bij, want er is niet 1 kind van God niet gerechtvaardigd, maar in onze dagen lopen er hordes belijders aan het Avondmaal die aan de vergeving der zonden geen enkele kennis hebben en als je dezulken vraagt waar en hoe ze aan Christus gekomen zijn, staat de wagen stil.

Met een rationeel aangenomen Jezus kom je bedrogen uit. Neemt Gods volk Jezus dan niet aan door het geloof?

Zeker, zeker, maar dan alleen een geschonken Heere Jezus, Die de Zijnen eerst heeft aangenomen en voor hen gestorven is als zij nog zondaars waren (Rom. 5:8).

De genade komt van boven naar beneden en de zaligheid ligt vast in een Ander.

Gods volk loopt nog zo dikwijls achter de feiten aan door klein- en ongelooft, maar de verkiezing was al van eeuwigheid een feit, nog voordat de mens er was.

Dat is een troost voor Gods ware kinderen, want in het kader van de verkiezing staat ook de voorbidding van Christus, Die te Zijner tijd al voor DE goddelozen gestorven is (Rom. 5:6). En als u nu uw naam niet hebt horen noemen, dan heb ik geen hoop voor u.

God is een God Die de goddelozen rechtvaardigt en u kunt zich honderd keer puritein, of piëtist, of reformatorisch noemen, maar als u niet wordt voor God die u bent, namelijk een brandhout voor de hel, dan houdt u God, Die gezegd heeft: *"Ten dage als gij daarvan eet, zult ge de dood sterven"*, voor een leugenaar.

We hebben God nog niet eens één boom gegund en de schuld van Adams val is doorgegaan tot alle mensen. Zo staan we met heel de wereld verdoemelijk voor God. We kunnen alleen om niet gerechtvaardigd worden, door de gehoorzaamheid van Eén, namelijk Christus. *"Die in den Zoon gelooft, die heeft het eeuwige leven; maar die den Zoon ongehoorzaam is, die zal het leven niet zien, maar de toorn Gods blijft op hem", Joh. 3:36.*

U zegt: Hoe kom ik er aan?

Dan moet u alles kwijt, uw doen, uw laten, uw vroom zijn, uw arme zondaar zijn, uw gebeden, uw godsdienst, uw verstand, uw leven, ja, uzelf! Het leven ligt achter de dood.

Uw angst voor de hel zal u niet baten. Watson zegt: "Sommigen hebben wel in die helleput gekeken, maar zijn er nooit buiten alle hope ingevallen..."

Gods volk wel, hoor; dat volk is gevallen in het vrije van Gods

welbehagen, daar alle hoop hen gans kwam te ontvallen en niemand zorgde voor hun ziel.

Toen heeft de Heere hun pad gekend in de tussentreding van Christus: *"Ik voor u, daar gij anders de eeuwige dood had moeten sterven."*

Dezulken vallen God toe, op genade of ongenade en de huichelaar valt van God af, omdat hij op eigen benen wenst te leunen en van genade niet leven wil.

Dus voor wie is het aanbod van genade? Voor alle mensen? Nee, dat lees ik nergens. Het aanbod van vrije genade komt wel **tot** alle mensen, maar de toepassing is er alleen en uitsluitend voor verloren zondaren, voor DE goddelozen uit Romeinen 5:6.

Maar ziende op het feit dat Christus Zijn ziel uitgestort heeft in den dood, en met de overtreders is geteld geweest, en Hij veler zonden gedragen heeft, en voor de overtreders gebeden heeft (Jes. 53:12), wie wordt er dan eigenlijk uitgesloten? De mens sluit zichzelf uit, maar God verkiest de vuilste zondaren en doet hoeren en tollenaars naderen tot de Bron van alle Leven: *"En de Geest en de Bruid zeggen: Kom! En die het hoort, zegge: Kom! En die dorst heeft, kome; en die wil, neme het water des levens om niet", Openb. 22:17. Amen.*

Amen.

Slotzang: Psalm 89:7 en 8.

34. Ik ben vreedzaam; maar als ik spreek, zijn zij aan den oorlog

Voorzang: Psalm 143:5, 6 en 7

Schriftlezing: Psalm 41

Geliefden, vanmorgen hebben gehoord dat David al de dagen zijns levens wenste te wonen in het huis des Heeren, om de lieflijkheid des Heeren te aanschouwen en te onderzoeken in Zijn tempel. Maar dat hij dikwijls het tegenovergestelde moest doorleven en ver van de genademiddelen verwijderd was, omdat hij als een banneling moest leven in het Mesech der ellende in de tenten Kedars: *"Mijn ziel heeft lang gewoond bij degenen, die den vrede haten."*

Het leven des geloofs is een leven van loutering, van lijden, want als het zaad in de aarde niet valt en sterft, brengt het geen vrucht voort. De geroepen heiligen moeten alle dagen sterven om de oorlogen des Heeren te voeren, echter niet door kracht, noch door geweld, maar door des Heeren Geest.

David spreekt in deze Psalm vanuit de bevinding der heiligen, door het geloof en door de Geest van Christus. Degenen die spreken door de Geest van Christus worden gehaat door degenen die de Geest van Christus niet hebben. Dat zijn mannen belials en mannen belials moet je niet zozeer buiten de kerk zoeken, maar in de kerk.

Er wordt weleens gezegd dat waar Christus Zijn Kerk bouwt, dat de duivel zijn kapel er naast bouwt, maar dat is maar een scheve voorstelling van zaken, want waar Christus Zijn Kerk plant in onverderfelijkheid, strooit de duivel zijn onkruid er midden in.

Dat kunnen we lezen in de gelijkenis van het onkruid.

Dikwijls dreigt het onkruid de tarwe te verstikken, maar toch moeten de beiden opgroeien, opdat mogelijk bij het uittrekken van het onkruid de tarwe niet mede uitgetrokken wordt.

Dus hetgeen David zegt in deze Psalm, is geen vreemde zaak in het leven van de levende Kerk. Ze moeten wonen temidden van een krom en verdraaid geslacht, temidden van een volk dat onrein van lippen is, want temidden in die duisternis, kan het licht schijnen. Gods volk is als een licht op een kandelaar, als een stad op een berg, als het zout der aarde, om de wonderen des Heeren te verkondigen.

Er zijn dus twee kampen op de wereld, dat is het zaad van de slang en het zaad der Vrouw.

Christus staat tegenover de duivel en die twee verdragen elkaar niet. Geest staat tegenover vlees, want God is Geest en alles wat werken wil is vlees. Alles wat buiten Christus beweegt, is vlees en vlees is enkel vijandschap tegen God.

David was enkel vlees, maar toch volmaakt rechtvaardig en heilig in Christus.

Als je rein verklaard bent in Christus, blijf je geheel vleeselijk in jezelf. Als je geen vroomheid hebt, geen werken hebt, ben je volmaakt vroom in Christus en dan wordt uw vrucht uit Christus gevonden.

De oude mens is niet te restaureren, niet te herstellen, de oude mens is datgene wat buiten Christus werken wil, vroom wil zijn, waarheidsgetrouw wil zijn, maar degenen die in het vlees zijn, kunnen God niet behagen.

Degenen die in het vlees zijn, belaagden David met hun lastertongen en valse lippen, want de dood kan het leven niet verdragen. Christus heeft tijdens Zijn omwandeling op aarde Zich constant teweer moeten stellen tegenover de toenmalige rechtzinnigheid.

Overal waar Christus het volk leerde, waren ook de Farizeën, Schrift- en Wetgeleerden van de partij. Niet omdat zij Hem zo gaarne hoorde, maar om Zijn woorden te wegen, opdat zij Hem zouden kunnen beschuldigen, want als Christus sprak, waren zij aan den oorlog. David heeft het dus van geen vreemde als hij zich in deze bewoordingen uitdrukt, want David moest de voetstappen van Christus drukken.

Omdat de Heere als Machthebbende leerde, waren er ook weleens Farizeeën schijnbaar diep onder de indruk van Christus' woorden en wilde Hem schijnbare eer toebrengen om van het volk gezien te worden. Er waren zelfs Farizeeërs die Jezus in hun huis nodigde om het middagmaal te houden in het gezelschap van Farizeeërs en Schriftgeleerden. De Farizeeër die Jezus in zijn huis nodigd, deed zich zeer beleefd en eerbiedwaardig voor, want er staat dat hij de Heere bad om bij hem het middagmaal te gebruiken.

Wat een innemende hoffelijkheid en eerbiedwaardige gastvrijheid legde deze Farizeeër aan de dag. Met deze hoffelijke houding lijkt het alsof deze Farizeeër geheel met Christus en Zijn leer ingenomen is, en hij doet er dan ook alles aan om bij de Heere Jezus in het gevele te komen.

Daar had die man dan ook veel belang bij, want de reputatie van Christus onder het volk was van dien aard, dat hij wel een lofprijzing van Hem kon gebruiken. Dat is de man echter wel een heel beetje tegengevallen, want in plaats van een lofprijzing, krijgen de Farizeeërs het 13-voudige 'wee u' van Christus te incasseren.

Maar nog even terug, de Heere Jezus gaat op de (wettische) uitnodiging van de Farizeeër in en Hij zit (ligt) nog maar goed en wel aan tafel, of Zijn gastheer begint grote ogen op te zetten en zijn wenkbrauwen te fronsen. Hij is verwonderd dat Christus Zich ongewassen aan tafel zet, dwars tegen hun godsdienstige traditie in.

Het optreden van Christus tijdens Zijn rondwandeling op aarde moet voor de Farizeeën een aaneengeschakelde belediging geweest zijn.

Christus doorbrak hun sabbatswetten, de reinigingswetten en ook hun werkheilig gedrag. Om het in onze taal te zeggen: Christus gaf voor de integerheid der Farizeeën nog geen cent. Christus liet Zich ook niet inpalmen door een wettische hoffelijkheid en gemaakte gastvrijheid der Farizeeën, want als Zijn gastheer zijn ongenoegen laat blijken dat de Heere Jezus ongewassen aan tafel ligt, begint Christus direct de aanwezige Farizeeën in hun hemd te zetten. *"Nu gij Farizeeën, gij reinigt het buitenste des drinkbekers en des schotels, maar het binnenste van u is vol van roof en boosheid."*

Wat Christus hier zegt, is kenmerkend voor de kerk van vandaag.

Als de Heere Jezus deze aanklacht per email (als ik het zo eens zeggen mag) aan de tegenwoordige gereformeerde kerkenraden zou verzenden, zou Hij volledig genegeerd worden. Men zou Zijn aanklacht verwerpen als zijnde dwars tegen alle regelen der fatsoen in.

Nu zijn er velen die in dit kader valselijk zeggen: "Die Farizeeër leeft in ons aller hart."

Op zich genomen is het nog volkomen waar ook, want het is de bevinding van Gods ware volk, maar mag ik u erop wijzen dat de Heere Jezus nooit Zijn discipelen verweten heeft dat zij tot het Farizeïsme behoorden!

Het feit dat de Farizeeër in ons aller hart leeft, wil dus niet zeggen dat Gods volk monddood gemaakt wordt, omdat zij inleven de grootste der zondaren te zijn. Ook de duivel neemt gaarne op zijn lippen dat de Farizeeër in ons aller hart leeft, met het doel Gods volk de mond te snoeren. Christus liet Zijn mond niet snoeren door dit soort vrome praat, maar Hij begint direct Zijn wee over de aanwezige gasten uit te spreken. En zo de Herder zo Zijn volk.

Voor elke nieuwe aanklacht herhaalt de Heere Zijn 'wee u' en dat valt bij een der aanwezige wetgeleerden zodanig in zijn vrome vlees, dat hij de Heere Jezus -zwaar beledigd als hij is- in de rede valt en Hem beschuldigt een smader en kwaadspreker te zijn. *"Meester, als gij deze dingen zegt, zo doet gij ons ook smaadheid aan."*

De Wetgeleerde zegt eigenlijk tot Christus: "U mag niet oordelen, want u

hebt Zelf gezegd: "Oordeelt niet, opdat gij niet geoordeeld wordt."
De Wetgeleerde die 'zweerde' bij de Wet van Mozes, beschuldigt de Zone Gods dat Hij zondigt tegen het gebod: "Gij zult geen valse getuigenis spreken tegen uw naaste."

U ziet, de eigenwillige godsdienst neemt altijd de Wet van Mozes ter hand om degenen die bijbels oordelen te veroordelen door het gebod. Zo probeert die Wetgeleerde Christus te veroordelen met Zijn Eigen woorden, terwijl de Heere Jezus (het Woord!) de Farizeeën bijbels oordeelt en veroordeelt. Christus laat Zich niet door de zwaar beledigde Wetgeleerde de les lezen. Integendeel, Christus leest de Wetgeleerde de les en trapt hem dubbel hard op zijn vrome tenen. *"Wee ook u, wetgeleerden, want gij belast de mensen met lasten zwaar om te dragen en zelf raakt gij die lasten niet aan met een van uwe vingeren", Luk. 11:46.* Ook Gods ware volk en knechten mogen zich nooit onder de macht van anderen laten brengen door het zwijgen er toe te doen, als er op grond van Gods Woord gesproken moet worden. Helaas, in onze dagen kijkt men elkaar liever naar de ogen, de eer van elkander aannemend. De heersende dwalingen, de dode dogma's, het wetticisme en het gereformatoriseerde antinomianisme worden eerder onderschreven en geleerd als bestreden. De Heere Jezus omschrijft in dit gedeelte exact de heersende dwaalgeest die de kerken ook in onze dagen doorwaait, waardoor de kracht der ware religie zelfs bij vele van Gods kinderen is gebroken. De godsdienst is aan het woord tot en met de kerkenraadsbanken en menige preekstoel toe en zij weten de Bijbel aan te passen naar dat de situatie zich voordoet en Gods volk zit zwijgend met een boekje in een hoekje. **ONTWAAKT!**

De beledigde Mozesgezinde partij vindt evenwel geen genade in Christus' heilige ogen. Hij beschuldigt hen de sleutel der kennis te hebben weggenomen en anderen die ingingen (die in Christus geloven) verhinderen en vervolgen. Christus zegt hier exact wat zich in onze dagen herhaalt, tot in de meest rechtse kringen van voorwerpelijke lichtzinnig tot bevindelijk gereformeerd toe. Met Zijn strafrede haalt Christus de woede van de Farizeeën op Zijn hals, zodat zij Hem allerlei verwijten naar Zijn Hoofd slingeren en een felle discussie met Hem aangaan (vers 53), hopende dat Hij een woord verkeerd zou zeggen, want dan konden zij Hem beschuldigen en ter dood veroordelen. Er is dus niets nieuws onder de zon. De beledigde partijen die leren en leven naar hun eigen begeerlijkheden vermenigvuldigen in het kwadraat; het wetticisme neemt onder de dekmantel van het Evangelie hand over hand toe; de liefde van velen is verkild, zodat men weigert de waarheid

in liefde aan te nemen. Maar de strafrede van Christus over het toenmalige naamchristendom is ook van kracht op de huidige rechtzinnigheid dat wel roemt op de Wet der Tien Geboden, maar onder en zonder de Wet leeft.

In Christus is uw zaligheid volmaakt, uw werken volmaakt, uw heiligmaking volmaakt, uw toekomst verzekerd en verzegeld. In Christus ziet God geen enkel gebrek in u, Bruid van Christus.

Doch de Bruid bevindt zich zo zwart als de tenten van Kedar. Dat is de bevinding der heiligen, zo zwart als de nacht, zo blind als een mol, zo verstandloos als een hottentot, zo dwalend als een schaap, zo vruchtbaar als het paard van de groetenboer, doch lieflijk in Zijn ogen.

"Wie is zij, die er uit ziet als de dageraad, schoon, gelijk de maan, zuiver als de zon, schrikkelijk als slagorden met banieren?"

Het is de vreedzame Bruid van Christus en als de Bruid spreekt, zijn de bijwijken aan de oorlog. Als de Bruid haar stem laat horen, komen de vleermuizen uit hun holen om oorlog te voeren tegen het levende Kind. Maar er is er Eén die de stem van de Bruid gaarne hoort. En dat is de Bruidegom, de hemelse Bruidegom. *"Mijn duive, zijnde in de kloven der steenrotsen, in het verborgene ener steile plaats, toon Mij uw gedaante, doe Mij uw stem horen; want uw stem is zoet, en uw gedaante is liefelijk."*

De vreedzamen hebben recht van spreken en als zij recht spreken, is de vrome godsdienst aan de oorlog. Als zij afsnijdend spreken, bersten de harten van degenen die aan de zijde van de duivel staan.

Toen Christus afsnijdend preekte, sleepte de gemoedelijke godsdienst Hem naar de steilte van de berg, om Hem in de diepte te pletter te gooien, maar Hij, door het midden van hen doorgegaan zijnde, ging weg. Maar als Christus weggaat, wordt de kandelaar verplaatst naar andere delen van de wereld, waar God Zijn Koninkrijk wil uitbreiden.

Het Koninkrijk der hemelen is nabij geworden en het is gelijk aan tien maagden. Vijf kinderen Gods en vijf bastaarden.

Geliefden, aan welke zijde staat u?

Hebben we onszelf leren kennen als een dwaze maagd, als een bastaard voor God, ja, als een kwaad en snood rebel die niets verdient dan hel?

Christus is hier, want het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond. Hij heeft tot het huis van Jakob niet gezegd: "zoek Mij te vergeefs." Want die Hem in der waarheid zoeken, zullen van Hem gevonden worden.

Er is echter niemand die God zoekt, ja, toch Een, Christus heeft God gezocht; Christus heeft de eer Zijns Vaders gezocht, Hij heeft zondaren gezocht, want Hij is gekomen om te zoeken en te zaligen dat verloren

was.

Daarvan mocht David getuigen, maar dan komt er oorlog, want Gods kinderen leven op vijandelijk grondgebied.

Aangaande Gad, een bende zal hem aanvallen, maar hij zal haar aanvallen aan het einde, want de oorlog is reeds gevoerd en gewonnen door de Overwinnaar, in wie de geroepen heiligen meer dan overwinnaar zijn.

Altijd oorlog, en toch vrede, vrede met God, een bestendige vrede, want het is een bevestigd voornemen, Gij zult allerlei vrede bewaren, want men heeft op U vertrouwd.

Vertrouwt op den HEERE, o gij volk in smart, stort voor Hem uit uw ganse hart. Hij is een toevlucht voor de Zijnen, Hij sterkt hen als zij door droefheid kwijnen; zij worden steeds Zijn hulp gewaar, in zielsbenauwdheid in gevaar; want in den Heere HEERE is een eeuwige rotssteen en bij Hem is veel verlossing en Hij zal Israël verlossen uit al zijn benauwdheden.

Amen.

Slotzang: Psalm 120:4.

35. Het Lam, Dat geslacht is, is waardig om het Boek te openen

Voorzang: Psalm 106:3 en 26

Schriftlezing: Openbaring 5

Geliefden, in afhankelijkheid des Heeren wensen wij u een ogenblik te bepalen bij het met zeven zegelen verzegelde Boek, dat de apostel Johannes op het eiland Patmos in een visioen te aanschouwen krijgt, waarbij hij een blik ontvangt achter het gordijn van de tijd in de heerlijkheid Gods.

Daar ziet hij het Lam Gods, staande als geslacht in de troon, met de vier dieren als symbolische gestalten, die de ganse schepping vertegenwoordigen welke niet verloren zal gaan. Daaromheen staan de vierentwintig ouderlingen die de ganse Kerk vertegenwoordigen van de oude en de nieuwe dag. Hier zijn dus voor de troon, schepping en herschepping, verbonden in heilige harmonie, waar alles zingt tot ere van God Drie-enig!

Geliefden, om nu eens iets van de Waarheid van Gods Woord te kunnen verstaan, voor eigen hart en leven, moet je eerst levend gemaakt en rechtvaardig verklaard zijn, daar we van nature dood zijn in de zonden en de misdaden, en niet verstaan de dingen die des Geestes Gods zijn.

Die zijn ons van nature een dwaasheid en een ergernis, omdat zij geestelijk onderscheiden worden. Om levend gemaakt te worden met Christus zullen we eerst inleven dat we dood zijn in de zonden en misdaden.

De levensvraag van een recht ontdekte ziel zal dan zijn: "Mijn ziele doorziet gij uw lot? Hoe zult gij rechtvaardig verschijnen voor God?" Om nu rechtvaardig voor God gemaakt te worden moeten we goddeloos worden onder God.

Om een bidder gemaakt te worden, moet u weten wat een vloeker is. En om een vriend van God genaamd te worden, moet je een vijand inleven. Om vrije genade te verheerlijken gaat de Heere met Zijn volk de diepten in.

In de diepten groeien de mirten, daar vinden ze de Parel van grote waarde, in die diepten der zee. Daar leren zij de Christus kennen in de trappen van Zijn vernedering, Zijn lijden en sterven.

Om Hem dan ook door de Geest van Pinksteren te leren kennen, in de

trappen van Zijn verhoging, Zijn opstanding, Zijn hemelvaart en Zijn zitten aan de rechterhand des Vaders. Dat is geen proces van standen, maar een inleiding in de verborgenheden van het Koninkrijk der hemelen om te weten wat zij in Christus hebben.

Dat volk dat met Christus gestorven is, leeft door het geloof des Zoons van God. Dan kan dat volk de vrijheid ervaren, al zitten ze ook in de gevangenis, of verbannen op een eiland zoals Johannes op Patmos.

Dat volk weet van verzoening, dat weet van een thuiskomst in het Vaderhart en Vaderhuis. Zij zijn vreemdeling op deze aarde. Het wonderbare leven des geloofs is niet: "Ik heb het, ik weet het, ik ben het", NEE! Het geloof zegt: "Ik ben niet, ik weet niet, ik kan niet, ik wil niet en ik hoef het nooit meer te zijn, want Christus is Het, Die gestorven is, Die ook voor ons bidt! Wie kan ons scheiden van de liefde van Christus? Hetgeen Christus is door het geloof, dat is wat boven is door aanschouwen, namelijk God Alles en in allen.

Daar klinkt het uit de mond des Zoons: *"Zie Ik, en de kinderen die Gij Mij gegeven hebt, zij zijn de Uwe."* Dat zijn de gezaligden, klein en groot. Straks zal er alleen maar een triomferende Kerk zijn, waar God is Alles en in allen. Nu nog in twee bedelingen, hierboven de triomferende Kerk, hier beneden de strijdende Kerk.

En nu mag die strijdende Kerk wel eens gemeenschap hebben met de triomferende Kerk, namelijk in haar Hoofd.

Dat volk heeft haar wandel weleens in de hemel door het geloof en een vrije toegang tot God. "Dan zingen zij in God verblijd, aan Hem gewijd, van 's HEEREN wegen. Want groot is 's HEEREN heerlijkheid, Zijn majesteit, ten top gestegen." Dan verlangt de strijdende Kerk bij tijd en ogenblikken om Hem te zien van Aangezicht tot aangezicht. Dan zal die blijdschap onbepaald, door het Licht dat van Zijn aangezicht straalt, ten hoogste toppunt stijgen!

De apostel Johannes had zo'n geopende hemeldeur gekregen, hij leefde onder de regenboog van Gods genadeverbond. Daar leeft een volk onder Gods hoede, omdat die troon van Gods rechtvaardigheid en heiligheid, omgeven is door die boog des Verbonds. En dat volk mag weten dat de leidsels van het wereldbestuur liggen in de handen van Hem, Die alle macht heeft in de hemel en op de aarde.

Het gezicht dat Johannes ontving aangaande de toekomstige dingen, geschiedde door een visionaire openbaring. En die openbaring was weliswaar een bijzondere, maar de wedergeboorte geschiedt nooit zonder de zaligmakende openbaring van Christus. Alle geloof buiten de zaligmakende openbaring van de Heere Jezus is van menselijke makelij,

gefabriceerd in de fabriek van eigenwillige godsdienst.

Het geloof hoeft niet groot en sterk te zijn, want ook de zwakgelovigen hebben hetzelfde aandeel in Christus als de sterkgelovigen.

Wijlen ds. Joh. van der Poel heeft eens gezegd: "Eén gram genade is oneindig meer waard dan duizend pond godsdienst." En dat is maar al te waar, want die fabriek van eigenwillige godsdienst heeft door alle eeuwen heen allerlei geloof geproduceerd waar geen wezen Gods in is.

Dat is een geloof waarmee de godsdienstige mens zichzelf weet op te bouwen en te verlossen, al naar gelang zijn toestand is. Dat zijn mensen, die er alles aan doen om maar niet ongelovig te zijn, want anders geldt de straf op de zonden ook hen, en dat past hen niet, en van nature past geen mens dat. Daarom zijn er allerlei ketterse dwalingen verzonnen om God uit handen te blijven, want iedere open consciëntie getuigt, dat de mens zich een keer moet verantwoorden voor een heilig en rechtvaardig Wezen!

Vandaar dat Darwin de evolutietheorie heeft ontwikkeld, met de gedachte: "Als de aarde en de mens nu niet geschapen zijn, dan heb ik geen ziel te verliezen en dan hoef ik me ook niet voor God te verantwoorden!"

En ach, dat ketterse beginsel leeft in ons aller hart van nature. Het is een eeuwig wonder als een mens het van God verliezen mag aan deze zijde van het graf. Er is een volk op aarde dat er achter gebracht is dat ze met een historisch wonder- en tijdgeloof geen gram genadegewicht in de goddelijke weegschaal kunnen leggen.

Dat is dat volk dat van zichzelf geen geloof heeft om God te behagen, maar stijl en diep afhankelijk gemaakt is van de bediening des Geestes. De Heilige Geest is de Werkmeester van het ware geloof dat door de liefde is werkende. Alle andere soorten van geloof zijn producten uit de fabriek van eigenwillige godsdienst.

Daar rollen de etiketten van de lopende band, waarop gedrukt staat: "De toe-eigening van het heil" Met daar bij nog een gebruiksaanwijzing waarop vermeld staat: "Zelf opplakken!" Waar echter sprake is van de toe-eigening des heils, daar gaat noodzakelijkerwijs de toe-eigening van het dood- en doemvonnissen aan vooraf. En als in een weg van recht een verlorene ziel van het heil in Christus gaat getuigen, wordt dat niet verdragen.

Dat is altijd al zo geweest. Het leven uit God moet de kuil in. Dat zien we bij Jozef, die, toen hij dierbare beloften Gods aan zijn broers vertelde, in de kuil geworpen werd. Ja, het leven moet altijd weer de dood in, opdat het leven Christi in onverderfelijkheid aan het licht komt. De dood van

Christus maakt alle bitter zoet. Zijn lijden is dierbaar voor het geloofsoog en als we Zijn eigendom zijn, zullen we ook Zijn voetstappen drukken.

Ook Johannes moet Zijn voetstappen drukken, de voetstappen Christi, om door lijden geheiligd te worden, om het getuigenis van Jezus! Maar hij is ook op Patmos om een middel te zijn tot eeuwig nut voor de Kerk van alle tijden en plaatsen. Johannes is een verbanning, een verschoppeling in de ogen der braven.

Maar wat men voor dat volk ten kwade bedacht heeft, heeft de Heere voor Zijn volk ten goede bedacht. Johannes kreeg een open deur in de hemel. Dat is het beste wat een mens aan deze zijde van het graf te beurt kan vallen. Daar begint het niet mee, nee, want voor die poort des hemels opengaat, is die deur gesloten. Een dichte deur dus. Weten wij ervan, geliefden? Weten we ervan dat de hemel van koper is door eigen schuld?

Of hebben wij nooit voor die gesloten deur van eigen schuld gestaan? Ik moet het anders vragen: Kunnen wij nog leven met zo'n dichte deur?

Als dat zo is dan zijn wij nog cliënt van die fabriek van u weet wel, daar staat de deur bijvoorbaat al open en ik hoor allerlei reformatorische zangkoren het refrein uitgalmen: "Ik zie een deur wijd open staan." Dat zingen ze uit volle borst om mensen het geld uit de zakken te kloppen om de zending draaiende te houden met de verkoop van stroopwafels en boterkoeken. Maar Gods dienst is geen sinaasappel- en bananendienst, welnee, mens. Al het goud en het zilver zijn Zijne, ja, het vee op duizend bergen. En ik heb nooit gezien de rechtvaardige verlaten noch zijn zaad zoekende brood.

Goed, we gaan verder.

Als er een volk verwaardigd wordt om een geopende toegang tot Sion's tempelzalen te ontvangen, dan is er een andere open deur aan vooraf gegaan, namelijk de poorten der hel. Maar weet u wat de Heere aan dat volk getuigt die Hij daarvoor wegraapt? Dit: "Ik heb de sleutels van de hel en van de dood."

Wat een eeuwig wonder om onvoorwaardelijk in Zijn handen te vallen. De duivel heeft wat getracht om dat volk in die helse kuil te trekken, maar Christus heeft de sleutel Davids en Hij zal de Zijnen in de hel van hun bestaan niet verlaten. Hij is Het, Die de zeven sterren in Zijn rechterhand houdt, de Eerste en de Laatste, Die leeft tot in alle eeuwigheid. Hij heeft de toegang tot het hemels Heiligdom ontsloten met Zijn Eigen bloed. En daar had Johannes kennis aan voor eigen hart en leven.

De toegang tot het hemels Heiligdom is Christus! Hij is de Deur, ja, de

Weg, de Waarheid en het Leven. Maar wat ziet Johannes? Hij ziet een Boek, maar het Boek is gesloten! Alweer gesloten. Alles zit altijd op slot, want het gaat altijd door de onmogelijkheid heen wat God Zijn volk geeft.

Maar -zegt u- waarom bad Johannes niet of dat Boek open mocht gaan? Ja, ook alweer zoiets, dat kon Johannes niet, want hij zag de Heere Jezus niet! Je hebt mensen die altijd maar kunnen bidden. Gods volk kan dat meestal niet. Ja, een gebedje opzeggen dat gaat nog wel, soms dat ook nog niet eens, maar bidden in den Heilige Geest Die voor dat volk bidt met onuitsprekelijke zuchtingen, is een geschenk des hemels en een vrucht uit de Priesterlijke bediening van Christus. Het aanblik doet Johannes verstommen. Hij had dus een gesloten mond. Ja, als de Heere Jezus er niet is dan zit alles op slot. Dan is alles Magor Missabib, schrik van rondom.

Weten wij dat bij ondervinding, geliefden? Christus is Het, Die opent en niemand sluit, Die sluit en niemand opent. Daar wist Johannes van, daar weet al Gods volk van. Maar dat volk moet er gedurig weer bij bepaald worden dat Christus het is Die opent en sluit. Dat volk kan niets van zichzelf en als ze het zelf gaan doen dan gaat alles op slot. Gods volk is zo'n oppassend volk niet, hoor, nee, ze doolt dagen zonder getal als een verdwaald schaap in het rond, om er steeds weer achter te komen aan welk touw dat zij vast zitten.

O, als de schapen Christi de Herder kwijt zijn dan gaan ze roepen en schreeuwen: "Gelijk een schaap heb ik gedwaald in het rond, dat onbedacht de Herder heeft verloren: Ai zoek Uw knecht..."

Dat volk kan zichzelf niet op de been helpen, dat moet gedurig geholpen worden, opgezocht worden, bediend worden. Gods volk weet echter ook hiervan: "Indien wij ontrouw zijn, Hij blijft getrouw, Hij kan Zichzelf niet verloochenen." Daar is de hemel van vervuld, namelijk: "Uw trouw, Uw roem, Uw onverwin'bre krachten."

Maar Johannes mond is nu gesloten. Hij is verbaasd door het aanblik op die uitgestoken hand met daarop een Boek vanuit de troon Gods. Johannes ziet een hand met een Boek uit de troon. En hij zwijgt. Alle schepselen in de hemel en op de aarde zwijgen. Er heerst doodse stilte, heilige stilte. Plotseling ziet Johannes een engel, een sterke engel, die was er al, maar nu ziet Johannes hem. Job zegt: *"Met het gehoor des oors heb ik U gehoord, maar nu ziet U mijn oog."*

Gods volk wast op in de kennis van Christus. Ze horen en verstaan en wassen daarin op.

Tegenwoordig stappen ze overal met zevenmijlslaarzen overheen, maar

Gods volk kan zo vlug niet. Versta dit echter niet verkeerd. Gods kinderen krijgen Christus niet bij stukjes en beetjes, nee, ze hebben Christus en in Hem alles, maar ze zijn zo blind in 's hemels wegen dat ze steeds opnieuw ingeleid moeten worden in hetgeen zij in Christus hebben.

De opwas in de kennis van Christus is gelegen in hetgeen Johannes de Doper getuigt: "Hij moet wassen en ik minder worden." Hoe meer Christus gaat blinken, hoe zwarter we zelf worden. Ja, zo wil de Heere ons hebben, zo zwart als de tenten van Kedar, evenwel lieflijk in Zijn ogen.

En dan het Lam volgen, niet Hem vooruit lopen, maar achteraan komen. Dan moge de bede wel vermenigvuldigen: "Trek mij, Heere, zo zal ik U nalopen." Maar Johannes, hoewel hij bidden geleerd had, kon nu niet bidden. Hij was aanschouwer geen deelnemer.

Gods volk schouwt en God werkt. Johannes hoort een sterke engel met grote stem roepen. Hij roept met een volume dat hemel en aarde vervult. Hemel en aarde worden samengebundeld in een punt des tijds. Door heel de kosmos klinkt de stem des engels: "Wie is waardig het Boek te openen, en zijn zegelen open te breken?"

Alle schepselen in de hemel en op de aarde zwijgen. Niemand durft te naderen, niemand meldt zich. Geen paus, koning of keizer. Geen Abraham, geen Elia, geen Eliza, geen Jesaja, geen Jeremia. Zelfs de engelen Gabriël en Michaël, welke toch krachtige helden zijn, die Zijn Woord doen, gehoorzamende de stem zijns Woords, blijven achter. Niemand van de schepselen is waardig om het Boek te openen en zijn zegelen te verbreken. Maar ook niemand is waardig om het Boek in te zien, terwijl het Boek ook aan de buitenkant beschreven is. Het Boek is beschreven van binnen en van buiten en daar kan niet aan toe of aan af gedaan worden. Het is een verzegelde canon, waarvan geen tittel of jota ter aarde zal vallen, totdat het alles geschied zal zijn.

Wat is nu de betekenis van de myserie van het verzegelde Boek? Hier staat mijn verstand eerbiedig stil, ik weet het niet te verklaren. Het verstand laat na de ware grond van het weldoen op te merken.

Het is alleen te verstaan door het geloof. Het geloof redeneert niet, het geloof gelooft! Het Boek bevat de verborgenheden van het Koninkrijk der hemelen die haast moeten geschieden. Het Boek dat Johannes ziet bevat de raadsbesluiten Gods die voor een ieder nog verborgen zijn.

God heeft het voor de wijzen en verstandigen verborgen en alleen Zijn kinderen geopenbaard. Voor een natuurlijk mens is niet alleen het Boek van Gods raadsbesluiten gesloten en verzegeld, maar ook de Bijbel is

een gesloten Boek, verzegeld van binnen en van buiten. Voor het natuurlijk oog kan de Bijbel wel open liggen, maar voor het natuurlijke verstand en het onvernieuwde hart is Gods Woord een gesloten Boek. We kunnen de letter lezen, maar de letter doodt. De Geest is Het Die levend maakt.

Het gaat niet om de woorden van de zaken, maar om de zaken van de woorden!

Johannes had een geestelijk oog en hart van de Heere gekregen, en daarmee had hij gezien, gehoord en verstaan dat niemand waardig was om het Boek te openen.

En dat was voor deze apostel, die uitzag naar de verlossing der kinderen Gods en de wederoprichting aller dingen, ziende op de beloofde wederkomst van zijn Heere en Heiland, de oorzaak van zijn wenen. "Hij weende gans zeer!"

De zielesmart dat niemand het Boek kon openen, dat zou betekenen dat alles maar bleef zo het was. Zou dan het einde van dit jammerdal nooit werkelijkheid worden? Zou dan de laatste trap van Christus' verhoging niet in vervulling gaan en zou er dan ook geen voltallige triomferende Kerk komen? De gedachte daaraan veroorzaakte bij Johannes een grote zielesmart.

En hij weende gans zeer! Niet uit ongeloof, maar de uitgestelde hoop krenkt het wedergeboren hart. De levende Kerk is dikwijls worstelende met de dingen aangaande Gods Koninkrijk. Het kwam voor Johannes aan op de ontvouwing van Gods raadsbesluiten, maar die waren nog verzegeld. "Want wij weten, dat het ganse schepsel te zamen zucht, en te zamen als in barensnood is tot nu toe!" Rom. 8:22.

Johannes leefde dat in, en zou dit alles zo blijven? Zouden Gods beloftenissen immer haar vervulling missen? En hij weende gans zeer! Dat niemand waardig was het Boek te openen en zijn zegelen open te breken was voor Johannes zeer smartelijk. Bij mens en beest was het onmogelijk, maar ook bij de engelen en bij God!

Kijk, en nu draait de fabriek van eigenwillige godsdienst op volle toeren. Wat rolt er nu weer van de band? Nieuwe etiketten! "Je moet geloven! Je moet in Jezus geloven! Johannes, hoe kunt u dat nu toch nalaten? Dan is het toch verloren, man! Dan is het toch een verloren zaak?"

"Ja mens -hoor ik Johannes zeggen- dat is het juist, het is ook een verloren zaak!" En hij weende gans zeer.

Maar wacht eens even, daar komt iemand aan, het is een hemeling. Dat is niet zomaar iemand, nee, het is één van de ouderlingen van voor de troon. Johannes die op het punt staat te bezwijken, ziet hem komen.

Het is geen priester noch Leviet die aan Johannes voorbij gaan. Nee, het is een bekeerde ouderling. Dat is wel zeer zeldzaam, vooral in onze dagen. Als een zondaar zijn schuldbrief krijgt thuisbezorgd en hij zijn laatste reisje gaat maken, zijn de ouderlingen niet thuis, of gaan tegenover je voorbij. En zie, daar zendt God een hemeling!

Kennen we dat, geliefden? Is die halfdood geslagen man op de weg naar Jericho een grote onbekende voor ons? Als dat zo is, is dat een slecht teken. De Moorman, die zijn laatste reisje maakt, zendt God een hemeling, in de persoon van Filippus om hem Jezus te verkondigen. Ananias had een boodschap bij God vandaan om de helleling, Saulus van Tarsen, de woorden Gods bekend te maken.

We moeten het maar kort bij het hart houden, want met een bekeerde vader of moeder kunnen wij niet voor God verschijnen.

En wat heeft die hemeling te vertellen? Groot nieuws! Niet uit de 'groot-nieuws' bijbel, nee, dat is oud nieuws van de duivel. De ouderling heeft groot nieuws te vertellen bij God vandaan: "Johannes, weent niet", zegt die ouderling. "Weent niet, want zie, de Leeuw, Die uit de stam van Juda is, de Wortel Davids, heeft overwonnen, om het Boek te openen en zijn zeven zegelen open te breken." Het is een boodschap des Heeren: "Johannes bedwing uw stem van geweent en uw ogen van tranen, want er is loon voor uw arbeid", zegt den Heere. En die sprake Gods in ons leven, daar gaat het om. En ziet u wat eraan vooraf gaat? Een biddeloze apostel die alleen maar wenen kan vanwege een onhoudbare zielesmart NA ontvangen genade! En dan nu het wonder.

De Heere spreekt en het is er, Hij gebiedt en het staat er! Zo gaat het ook in de waarachtige bekering. Gods uitverkorenen zullen in de tijd gestuurd worden naar de plaats des gericht, alvorens zij wedergeboren worden tot een levende hoop in Christus.

Alvorens zij wedergeboren worden brandt in hun ontwaakte geweten de vraag: "Wie is waardig om de prijs der ziele dat rantsoen, voor mij in tijd en eeuwigheid te voldoen?" Johannes wist op de vraag: "Wie is waardig het Boek te openen en zijn zegelen te verbreken?" geen antwoord.

Kennen we dat, weten we ervan dat onze mond gestopt is geworden, omdat we met heel de wereld verdoemelijk zijn geworden voor God? Dat zou een wonder zijn, om nu eens niets meer te weten dan verdoemelijk te zijn voor God. De wijze waarop Johannes dit nu beleefde was anders, want voor zijn hart en leven had hij persoonlijk kennis aan de zaligheid in Christus, maar hij wist zich geplaatst voor de onmogelijkheid aan 's mensen zijde om de toekomst van de dag Gods te bewerken.

Hij moest de dingen aangaande Gods raadsbesluiten opschrijven in het Boek der boeken, maar het was voor hem als opnieuw een ontzagelijke gewaarwording, om weer voor die ontzagelijke heiligheid en majesteit van Gods tegenwoordigheid geplaatst te worden. Echter, in een punt des tijds neemt alles een verlossende wending. Direct na de verlossende boodschap van de ouderling ziet Johannes een Lam, staande als geslacht. Het is de Leeuw uit de stam van Juda. Hij is gekomen, Hij was er al die tijd al, Hij is nooit weg geweest, maar nu ziet Johannes Hem, een Lam, in het midden van de troon. "En ze zagen niemand anders, dan Jezus alleen."

Dan sterft alles wat Jezus niet is, dan leef ik niet meer, maar dan leeft Christus in mij. Dan hoef ik niet meer bekeerd te worden, want dan is Christus mijn Bekering. Wie Hem kent, weet het. Geloof alleenlijk! Niet zelf aan de slag gaan, nee, laat de Heere nu maar werken. Laat het Hem verder uit werken, zie maar op het Lam. Dat is genade hoor! Johannes ziet het Lam komen, de Leeuw uit Judas stam, Hij is de Enige, Die met God kan omgaan. Hij komt en neemt het Boek, uit de rechterhand van de Eeuwige. Het Lam komt en neemt in eigen Naam. Hij is het waardig. In de Vrederaad getuigt Hij: "In de rol des Boeks is van Mij geschreven: Zie Ik kom om Uw wil te doen o God."

Allerheiligste overeenstemming: God geeft, en Het Lam neemt, op grond van Zijn eigen bloedgerechtigheid. God geeft aan God, God neemt van God, God uit God, God door God, God tot God, en God om God, om het eeuwige welbehagen! Daar komt geen schepsel aan te pas, aan dat eeuwige enige, soevereine, eenzijdige werk des Vaders, des Zoons en des Heiligen Geestes. "

En als Hij het Boek genomen had", vers 8.

Kennen wij dat tussenbeide komen van het Lam Gods in het oordeel van ons bestaan voor God? Waar God komt met Zijn recht, met het Boek der Wet om dat te doen, wie zal die prijs der ziele dat rantsoen, voor mij in tijd en eeuwigheid voldoen? Is dat in uw en mijn leven nu al eens waar geworden? Wat? Dat we gewaar werden, dat we geen penning hebben om te betalen, want wij hebben van nature allen een open schuldrekening voor God!

Hebben wij die schuldbrief al eens thuisbezorgd gekregen? Hebben wij die ondraaglijke last van zonde en plagen al wel eens op onze schouders voelen drukken? Hebben wij de noodzakelijkheid en de billijkheid van de drievoudige dood, als straf op de zonde, wel eens geëigend?

Hebben wij kennis aan Gods eisend recht: "Betaal wat gij Mij schuldig zijt?" Niet met kennisneming, maar met toestemming!

En nu zeggen er duizenden: "Maar Jezus is toch gestorven voor de zondaren? Nu, ik ben zo'n zondaar, ik neem Jezus aan, en ik geloof in Hem, dus ben ik vrij van schuld en straf!"

Ja, zo handelt het tijdgeloof, ofwel het 'blijve christendom'. Anderen zeggen: "Het mocht nog eens komen te gebeuren!" En dezulken zakken in de stoel van lijdelijke rechtzinnigheid en dodelijk fatalisme.

Velen zijn verzekerd van de Waarheid, maar ze zijn nog nooit verzegeld bij God vandaan. Zij zijn zo rechts en zwaar dat de stenen van rechtzinnigheid hun zakken scheuren, maar God heeft niet de dode rechtzinnigheid, maar Zijn ellendigen dat land bereid door Zijne sterke hand.

Weer anderen, en dan houd ik er mee op, zijn rijk met hun armoede, en dat schijnt in onze dagen het goed te doen. Dezulken zeggen: "Ik heb niets, ik ben niets, en ik weet niets", maar met dat zeggen hopen zij, dat zij dan voor een kind van God gehouden worden, want deze taal horen zij ook bij het volk van God.

Maar het is niets anders dan nederige hoogmoed en als zij dan een kind van God horen getuigen van die ene Naam onder de hemel gegeven tot zaligheid, en dat goddelozen om niet gerechtvaardigd worden zonder de werken der Wet, dan weten zij hun vijandschap meesterlijk te bedekken. Of hebt u daar nooit last van gehad, geliefden?

Bent u, kind des Heeren, altijd op uw plaats?

Als u dat niet meer ontkennen kunt, niet meer ontkennen wilt, niet meer hoeft te ontkennen, dan heeft u uw vijandschap bitterlijk moeten bewenen, gelijk Petrus bitterlijk moest wenen wegens zijn huichelachtige verloochening jegens zijn Meester. Gods volk kan nooit lang in de vijandschap leven, want de oude mens is met Christus de dood ingegaan. Gods volk blijft evenwel zonde en vlees in zichzelf. Het vlees is niet nut, maar de zonde is ons de dood geworden, hoe zouden wij nog in dezelve kunnen leven? Wat is het toch noodzakelijk om van al die vijandige en vleselijke drek verlost te worden, en voortdurend geworpen te worden op de enige Rots der behoudenis: den Heere Jezus alleen!

Mijn onbekeerde medereiziger, ik heb u wat te zeggen. Dat er betaald is en dat het alles in en door Christus volbracht is, lost uw schuldvraag niet op, tenzij u van nieuws geboren en met God verzoend wordt.

Het volbrachte Middelaarswerk van Christus vraagt om persoonlijke toepassing door het geloof. Uw openstaande schuldrekening wordt niet voldaan met wat schuldgevoel. Die rekening wordt niet vereffend door te zeggen: "Met al mijn doen en laten, houd ik schuld over."

Met al dat schuldgevoel kan de mens nog goed in het leven blijven. De dwaze maagden hielden ook schuld over toen zij erachter kwamen dat zij de olie die zij vergeten hadden toch nodig bleken te hebben.

Het zal toch wat zijn om er dan achter te komen dat het voor eeuwig te laat is, omdat je nog nooit met al je schuld, verloren voor God kwam te liggen en nimmer een Borg voor je schuld nodig gehad te hebben. Vreselijk zal het zijn te vallen in de handen van de levende God!

"En als Hij het Boek genomen had."

Ja, het welbehagen des Vaders gaat door. Dat kan niemand tegenhouden, noch bewerken. Het welbehagen zal door Zijn hand gelukkig voortgaan, door Hem Die is, en Die was en Die komen zal. Christus is het Begin der schepping Gods, maar Hij is ook de Eersteling geworden dergenen, die ontslapen zijn (1 Kor. 15:20). Hij is opgestaan, ten hemel gevaren en zit ter rechterhand Gods vanwaar Hij komen zal om te oordelen de levenden en de doden.

Dat was reeds voorzeggd: *"Daarom heeft Hem ook God uitermate verhoogd, en heeft Hem een Naam gegeven, welke boven allen naam is; opdat in den Naam van Jezus zich zou buigen alle knie dergenen, die in den hemel, en die op de aarde, en die onder de aarde zijn. En alle tong zou belijden, dat Jezus Christus de Heere zij, tot heerlijkheid Gods des Vaders", Filip. 2:9-11.*

Maar hier is de uitgestoken hand van het recht Gods: "Wie is waardig?" En dan gaat het in Openbaring 5 niet over de verzoening door voldoening, maar over de ontvouwing van de raadsbesluiten Gods in het laatste der dagen.

Wie is waardig het Boek te ontsluiten en zijn zegelen open te breken? God eist, het schepsel zwijgt, alle leven dreigt te bezwijken... Niemand is waardig, het is een verloren zaak! Zo lijkt het, maar Gods zaak is geen verloren zaak, ook niet als alle machten en krachten zich samenspannen om God en Zijn Woord te bespotten.

"Dit eerst wetende, dat in het laatste der dagen spotters komen zullen, die naar hun eigen begeerlijkheden zullen wandelen en zeggen: Waar is de belofte Zijner toekomst? want van dien dag, dat de vaders ontslapen zijn, blijven alle dingen alzo gelijk van het begin der schepping", 2 Pet. 3:4.

We zullen er eerst van zingen, uit de eerste Psalm, daarvan het eerste zangvers.

Johannes ziet het Lam, de Overwinnaar der wereld, staande als geslacht.

Zo zag ook Stefanus de Heere Jezus staande ter rechterhand Gods. Het Lam, staande als geslacht, heeft Zijn volk Gode gekocht met Zijn bloed. En als het Lam staat, vallen alle hemelingen. Als de verhoogde Christus aan Johannes op Patmos verschijnt, valt hij als dood aan Zijn voeten. Zo zal elke knie zich voor Hem buigen, onbekeerd en bekeerd, onwillig en gewillig. "Ja, elk der vorsten zal zich buigen En vallen voor Hem neer, Al 't heidendom Zijn lof getuigen, Dienstvaardig tot Zijn eer..."

Weten wij ervan? Zijn wij met God verzoend door de dood van Zijn Zoon? Als dat waar is, dan is ons 'ik' met alles wat wij opgebouwd hebben er wel radicaal aangegaan.

Dan blijft er geen bekeerd mens over, maar een goddeloos monster. Een verbondsbreker, een niets betekenend hellewicht, die nergens toe deugt. Of zijn wij nog nooit op dat plaatsje gebracht? Welk plaatsje? Dat plaatsje waar God aan Zijn eer komt en de ziel aan de zaligheid. Dat gaat door een weg van recht. Dan moet God Gód blijven en Zijn deugden mogen niet gekrenkt worden. En dat valt echt niet mee, hoor, als je er voor staat, maar het is toch een zalig gebeuren, namelijk dat God naar recht ons niet wil schuldig keuren. Waarom niet? Omdat Hij er Eén des doods schuldig gekeurd heeft in onze plaats, tenminste als we de Zijnen zijn. Dan komt het toch een keer zó vlak te vallen in je leven, dan ga je God zo vrij verklaren, dan is het zo vlak, dan mag de Heere doen met u wat Hij wil.

Dan wens je God nog één keertje te aanbidden, en dan voor eeuwig weg! Als dát waar wordt in uw leven, is dat geen zure appel, ja, als je ervóór staat, maar als je eronder gebracht bent, onder het heilige recht, dan is het goed en zoet wat God doet.

Zo'n mens heeft niets meer te verliezen, want hij is verloren en de Heere is recht in al Zijn weg en werk. En toch..., toch gaat zo'n ziel met een schreeuw onder, want ze kunnen de Heere Jezus niet missen, maar zij hebben met God te doen gekregen, tegen Wien ze gezondigd hebben.

Op die plaats onder God, dan is Gods recht een lief recht, al zou je nooit meer zalig worden als God maar verheerlijkt wordt.

Zalig worden is niet dat wij in de hemel komen. Velen zoeken een hemel tot behoud en een ontgaan van de hel uit angst voor de straf. Maar Gods volk is het te doen om God, NEE, God is het te doen om dat volk, nee ook niet, God is het te doen om Zichzelf, opdat Hij verheerlijkt worde!

En daar heeft God in Christus een volk voor uitverkoren dat Hij laat delen in Zijn zaligheid opdat zij Hem daarvoor eeuwig loven en prijzen. Wat is God toch aanbiddelijk in het schenken van Zijn zaligheid.

Vader Jakob zegt op zijn sterfbed: "Op Uw Zaligheid wacht ik o HEERE!"

Het was niet zijn, maar Zijn zaligheid. Die God is onze Zaligheid, wie zou die hoogste Majesteit, dan niet met eerbied prijzen? Dan hoeft je niet meer bekeerd te worden, dan hoeft je niet meer zalig te worden, nee, want dan leef je uit en door de God der Zaligheid. Waarom is het zo donker in onze dagen? Omdat we te best zijn om slecht te zijn en te goed om verloren te gaan, dáárom!

Op zijn slechtst gesproken is zelfs een kind van God maar in de weer om zijn geestelijke pareltjes te koesteren. De pareltjes van zijn geloof, de pareltjes van zijn bevinding, de pareltjes van zijn zuchten, de pareltjes van zijn tranen, de pareltjes van heilig leven, maar dan zoekt hij zijn grond in de weldaden en niet in Christus.

Dan rooft hij de Parel van grote waarde van Zijn eer, en dat is zo vreselijk, want het is zo'n lieve Koning! Ik zou Hem wel aan willen prijzen, maar mijn tong is te kort. Hij is de schoonste van alle mensenkinderen. Hij is blank en rood, Hij draagt de banier boven tienduizend!

Johannes ziet Hem, het Lam, staande als geslacht. Het Lam als Overwinnaar over dood, hel en graf, staat altijd om voor Zijn volk te bidden.

Hij zegent hen vanuit het hemels heiligdom. O, bevend kind des Heeren, vreest niet!

Milde handen vriend'lijk ogen zijn bij Hem van eeuwigheid! De littekenen van Zijn lijden in Zijn handen en zijde blijven eeuwig zichtbaar als tekenen van Zijn volbrachte Middelaarswerk. God de Vader neemt alleen maar genoeg met een Middelaar Die de echte waarmerken draagt.

Alleen aan zulk een Middelaar kan het Boek gegeven worden. Een middelaar zonder waarmerken van lijden en sterven is de echte Middelaar niet! Van de ware Middelaar gekend te worden is het leven, maar die Hem niet kennen en niet lieven hebben de dood lief.

Mensen zeggen wel eens: "Die ongelovige Thomas!" Maar ik zou wensen dat dezulken eens zo 'ongelovig' werden als Thomas. Thomas kon het namelijk niet doen met een blote beschouwing, nee, hij moest het Lam hebben. Hij was alleen tevreden met een Middelaar die de waarmerken van het volbrachte Middelaarswerk in Zijn lichaam omdraagt. Wie het verstaat, die weet het!

Luther zei eens: "Als de Heere Jezus niet in de hemel was, dan zou ik Hem in de hel zoeken!"

Kijk, dát volk is alleen maar tevreden met de echte Jezus, het Lam Gods, de Leeuw uit Juda's stam, Die de zonde der wereld wegnam. Johannes

ook, hij kon niet eerder ophouden met dat zielsbevindelijke wenen, totdat de echte Jezus weer geopenbaard werd voor zijn geestelijk oog en hart.

Ook in de hemel juicht alles weer, want toen Christus met de waarmerken van voldoening het Boek genomen had, vielen alle hemelingen voor Zijn voeten in hemelse aanbidding neer, als reukwerk voor Zijn Aangezicht.

En zij zongen een nieuw lied, het lied van Mozes en het Lam: "Gij zijt waardig, het Boek te nemen, en zijn zegelen open te breken." Ze heffen aan met de oorzaak van hun jubel: "Want Gij zijt geslacht!" En dan volgt het waarmerk van waardigheid en de echtheid van verzoening door voldoening: "En Gij hebt ons Gode gekocht, met Uw bloed."

En als Christus het Boek genomen heeft in de hel van ons bestaan, dan scheurt Hij ons boek vol zonderegisters uit de kaften van ons bestaan en legt Zijn Boek in onze kaften en ons boek in Zijn kaften. En toen ik eens van wanhoop dreigde te verzinken, omdat ik meende dat de Heere mij verlaten en vergeten had, o, toen toonde Hij mij Zijn doorboorde handpalmen en zeide: *"Zie, Ik heb u in de beide handpalmen gegraveerd; uw muren zijn steeds voor Mij!"*

En omdat Hij in onze plaats ging staan, volk des Heeren, is Zijn testament met de hemelse erfenis de onze geworden. Daarom staat er in die boog des verbonds rondom de troon het testament voor de strijdende Kerk met gouden letters geschreven: "En ziet, Ik ben met ulieden, al de dagen, tot de voleinding der wereld!"

In die stralende boog rondom de troon staat ook geschreven voor Sion: "Geen kwaad zal u genaken, de HEER' zal u bewaken."

Dat geeft het moegestreden hart van de geestelijke pelgrim rust. Als de Heere het kinnebakken weer eens omhoog heft, zodat de ziel door de ogen des geloofs mag blikken op de verbondsboog van Smaragd en in de handpalmen van het Lam waarin zij gegraveerd staat, ja, dan zingt de ziel in God verblijd aan Hem gewijd van 's Heeren wegen.

Bij Hem en in Hem is ze veilig, ook als de gerichten losbreken, wanneer de zeven zegelen van het Boek geheel verbroken worden en de inhoud van het Boek praktijk zal gaan worden in het einde der dagen.

We leven reeds nabij de slotakte van het wereldgebeuren. Christus heeft het gezegd: "Zie, Ik kom haastelijk!" Christus heeft de Zijnen evenwel een thuiskomst beloofd: "Ik ga heen, om u plaats te bereiden." De triomferende Kerk is al in het Vaderhuis en de strijdende Kerk zal er haastelijk komen, want het Lam heeft het Boek genomen! Het welbehagen des HEEREN gaat door de hand van het Lam gelukkiglijk

voort! Het grote lof-akkoord breekt daarom nu al aan, niet alleen voor de troon, maar ook hier beneden, namelijk het loflied van de symfonie des Levens: *"Want eeuwig bloeit de gloriekroon, op het hoofd van Davids grote Zoon."* De Leeuw uit de stam van Juda is het Lam, staande als geslacht. Is Hij ook uw Lam? Als dat waar is, dan zult u eeuwig zingen van Gods goedertierenheid en altijd van u afwijzen op Hem, die ons Gode gekocht heeft met Zijn bloed, want het is door U, door U alleen, om het eeuwige welbehagen!

Amen.

Slotzang: Psalm 89:3-7.

36. Het offer van Abraham

Voorzang: Psalm 56:4, 5 en 6

Schriftlezing: Genesis 22

Geliefden, de tekstwoorden van onze overdenking kunt u vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte, Genesis 22, daarvan de eerste twee verzen.

"En het geschiedde na deze dingen, dat God Abraham verzocht, en Hij zeide tot hem: "Abraham!" En hij zeide: "Zie hier ben ik." En Hij zeide: "Neem nu uw zoon, uw enige, dien gij liefhebt, Izak, en ga heen naar het land Moria, en offer hem aldaar tot een brandoffer op één van bergen, dien Ik u zeggen zal", Genesis 22:1-2.

Geliefden, vorige week hebben we overdacht hoe de Hagar, de dienstmaagd van Abraham en Sara met haar zoon Ismaël is uitgeworpen, omdat de zoon der dienstbare niet kon erven met de zoon der vrije.

En we hebben ook gezien welke geestelijke betekenis dat heeft in het leven der genade.

De Heere had gezegd dat in Abraham al de geslachten des aardbodems gezegend zullen worden, maar nu wordt de zaak van Godswegen nauwer aangehaald, want in deze perikoop laat de Heere blijken dat al de geslachten des aardbodems gezegend zullen worden in Abraham's Zaad. De Heere zegt nu niet "In u", maar: "In uw Zade."

Vorige keer hebben we ook gezegd dat dat Zaad niet Izak was, maar Christus. "In Izak zal u het Zaad genoemd worden."

Dus Christus zat verborgen in de lenenden van Izak, maar Izak was niet zelf het beloofde Zaad, maar het kind der belofte krachtens dat Zaad.

We hebben ook een ogenblik stilgestaan bij het onmogelijke van vervulling van de belofte, namelijk dat Sara een zoon zou baren, want de belofte is waar geworden dwars door de onmogelijkheid heen.

Izak was geboren, de zoon der dienstbare uitgeworpen, en nu krijgt Abraham het bevel om het kind der belofte, de zoon der vrije te offeren op de berg Moria.

Geliefden, God gaat Abraham beproeven; Hij gaat zijn geloof beproeven, door de vervulling der belofte wederrechtelijk op te eisen. Abraham krijgt te verstaan de geschonken weldaad, namelijk Izak, aan de rechtmatige Eigenaar terug te geven. Niet door een mooie

mondbelijdenis, maar letterlijk.

Abraham moest letterlijk én bloedig zijn zoon den Heere offeren tot een brandoffer den Heere.

Toen stond Abraham vroeg op, om God te gehoorzamen. En Abraham zadelde zijn ezel en nam twee van zijn jongens met zich en Izak zijn zoon, en hij ging.

Er staat geschreven: *"Gehoorzaamheid is beter dan offerande."*

Welnu, Abraham deed het beiden. Abraham gehoorzaamde God, let wel: tegen Gods geopenbaarde wil in. De Wet verbied mensenoffers. "Gij zult niet doden."

Hoewel de Wet toentertijd nog niet op stenen tafelen was geschreven, was de Wet wel in de harten en in het verstand der mensen geschreven, hoewel er feitelijk 430 jaar geen Wet geweest is.

In de tijd van Adam tot Mozes was er dus geen geschreven Wet, maar de Wet der Tien Geboden heeft God, voordat de Wet na 430 jaar in tafelen geschreven is (Gal. 3:17), dus nadat Abraham geroepen is uit het Ur der Chaldeeën, in het geweten van de gevallen mens gesteld, niet vóór de val, maar dóór de val!

Door de zondeval heeft de mens kennis van goed en kwaad gekregen - hoewel die kennis van een gevallen mens niet zuiver is- maar aan die kennis lag de Wet der Tien Geboden ten grondslag, want zonder de Wet is de zonde dood (Rom. 7:8), alleen door de Wet is de kennis der zonde (Rom. 3:20).

Krachtens onze diepe val in Adam zijn we niet alleen door het vonnis van Genesis 2:17 de drievoudige dood en der verdoemenis onderworpen, maar door de zondeval is het direct onmogelijk geworden om door de werken der Wet zalig te worden.

Vóór de val was het proefgebod de regel des levens van de zondeloze mens. Door die regel, dus door zijn gedrag, kon de mens namelijk staan of vallen.

Ná de val is er geen regel meer van kracht waardoor wij kunnen staan of vallen, want gevallen zijn we en we kunnen alleen zónder de Wet zalig worden, namelijk door vrije soevereine genade.

Na de val is er geen enkele regel waardoor de gelovigen staan of vallen, want er is geen afval der heiligen.

Gods kinderen staan of vallen niet door hun gedrag, maar staan in het eeuwige leven door het volmaakte gedrag van Christus, waardoor hun zaligheid is verzekerd.

De Wet is dus geen regel des levens voor de gelovigen, maar een regel des doods voor de onverzoenden en een blijvende kenbron der zonde,

ook voor Gods kinderen.

Door de val hebben wij onszelf onder de vloek van de Wet der Tien Geboden gebracht.

Die kennis had de mens direct na de val.

Het bewijs dat de Wet der Tien Geboden direct na de val in het geweten van de mens gesteld is, levert Kaïn ons.

Als Kaïn de overtuiging door de Wet der Tien Geboden niet kende, zou hij nooit hebben uitgeroepen dat zijn moordenaarsmisdad groter was dan dat zij vergeven kon worden.

Met zijn belijdenis achtte Kaïn echter het bloed van Christus onrein.

Dóór de val heeft de mens dus een zondige kennis van goed en kwaad gekregen en die kennis van goed en kwaad kan er alleen maar zijn door de Wet der Tien Geboden als kenbron der zonden.

Bij de Wet heeft God ook een belofte van eeuwig leven gegeven in geval van volmaakte gehoorzaamheid aan de Wet. *“Doe dat en gij zult leven”, Luk. 10:28.*

De belofte ten leven van de Wet der Tien Geboden is echter door het vlees krachteloos (Rom. 8:3), zodat geen sterveling uit de Wet het leven zal ontvangen.

God stelde echter niet alleen de Wet in de gewetens der mensenkinderen, maar beloofde Adam en Eva ook het Zaad dat als Hoofd van een veel beter verbond in Adams plaats zou gaan staan, zodat de Zijnen niet meer kunnen afvallen, want er is geen afval der heiligen.

De Wet doet dus de belofte van het genadeverbond niet teniet, maar maakt er juist plaats voor, door de mens in al zijn verdoemelijkheid te openbaren, opdat de genade in Christus alleen verheerlijkt worde.

Welzalig die mens die het mag gebeuren!

Aangezien de mens in het beeld Gods geschapen is, eist de Wet *Gods beeld* terug.

Die claim ligt van nature op elk mens, ook al weet God dat de mens gevallen is en niet in staat is de Wet te gehoorzamen.

Uit oorzaak van de zonde is de Wet, die van zichzelf heilig en goed is, een bloedwreker, die de gevallen mens het vonnis presenteert en ook daadwerkelijk de dood injaagt zolang de mens zich buiten de Vrijstad bevindt. Dat vonnis des doods is absoluut en kan alleen maar van ons afgenomen worden door overname, namelijk door Christus Jezus.

Maar ondanks die ingeschreven Wet, gehoorzaamde Abraham gehoorzaamde Gods bevel en ging op weg om Izak te offeren, gelovende dat God hem uit de doden zou kunnen wedergeven.

Abraham geloofde God en daarin hield hij geen rekening met de

overtreding van de Wet, geen rekening met wat zonde is, geen rekening met wat vlees is, maar hij geloofde God als zijnde een overtreder, hetgeen een zuiver bewijs is dat Abraham als een goddeloze gerechtvaardigd was, zonder de werken der Wet.

Degenen die niet als een goddelozen gerechtvaardigd zijn, houden het bij de Wet, namelijk om die te doen. Dat is het leven van de oude mens onder de Wet, terwijl hij geheel zonder de Wet leeft. Maar degenen die aan het doen der Wet gestorven zijn, geloven in het einde der Wet, Christus, tot rechtvaardigheid.

De leer en de bevinding van de rechtvaardiging van de goddeloze beheerst het hele leven der genade, ook het leven der heiligmaking. Heiligmaking is God gehoorzamen door het geloof, niet als een vrome non, maar als een goddeloze hoop.

Dat zien we hier bij Abraham, die tegen de geopenbaarde wil des Heeren als een overtreder der Wet, God geloofde op Zijn Woord.

Geliefden, Abraham heeft niet de vrome man uitgehangen en de Heere voor zijn rechtbank gedaagd, nee, hij geloofde God, tegen de Wet in, want door de weken der Wet zal geen vlees gerechtvaardigd worden voor God.

Zo werd Simson gedreven door de Geest des Heeren om dat filistijnse meisje te trouwen, hetwelk tégen de Wet was, en om die reden werd Simson door zijn ouders vermaand, maar dan staat er: *“Zijn vader nu en zijn moeder wisten niet, dat dit van den HEERE was, dat hij gelegenheid zocht van de Filistijnen”, Richt. 14:4.*

Ook Simson moest net als Abraham tegen de geopenbaarde wil van God in handelen, hoewel op Gods bevel.

U zegt: Dus de Heere kan de mens bevelen om te handelen in strijd met Zijn Eigen Wet.

Ja, dat kan niet alleen, maar dat vinden we op verschillende plaatsen in het Woord. Ik noem u nog een voorbeeld dat een kind van God op Gods bevel moet handelen tegen de geopenbaarde wil des Heeren in. U kunt dat vinden in de profeet Hosea. *“De HEERE dan zeide tot Hosea: Ga henen, neem u een vrouw der hoererijen, en kinderen der hoererijen; want het land hoereert ganselijk van achter den HEERE. Zo ging hij henen, en nam Gomer, een dochter van Diblaïm; en zij ontving; en baarde hem een zoon”, Hos. 1:2-3.*

Ik laat het doel van dit bevel des Heeren aan Hosea nu even voor wat het is, maar wat ik wil zeggen, is, dat een dergelijk huwelijk krachtens de wil des bevels van God -Gij zult geen overspel doen- uitdrukkelijk verboden is.

Maar Hosea gehoorzaamde God op Zijn bevel en trouwde een hoer. Ik zeg op Gods bevel.

Het feit dat Abraham de HEERE zonder enige tegenspraak of twijfel gehoorzaamde, toen hij het bevel kreeg zijn zoon Izak te offeren, is er een duidelijk bewijs van dat Abraham radicaal aan de Wet gestorven was en Gode leefde door het geloof.

Een mensenoffer was door Gods Wet uitdrukkelijk verboden. Volgens de Wet die in zijn hart geschreven stond was Abraham een roofmoordenaar, die krachtens het vonnis der Wet zelf door het zwaard gedood moest worden, want degenen die het zwaard opheffen zullen door het zwaard vergaan.

Dus in welke hoedanigheid gehoorzaamde Abraham aan God?

Als een goddeloze zondaar krachtens de Wet Gods, gestorven aan de kennis van goed en kwaad, gestorven aan het doen der Wet, gestorven aan de Wet als regel des levens en gestorven aan alle eigenwillige vroomheid.

Abraham geloofde Gód en gehoorzaamde Hem blindelings. Hij gehoorzaamde God tegen zijn geweten in, tegen zijn gevoel in, tegen zijn verstand in, tegen de generale kerkopinie in en dat is er een bewijs van dat Abraham aan de Wet gestorven was en Gode leefde door het geloof, want de Wet is niet uit het geloof (Gal. 3:12).

Abraham werd niet gerechtvaardigd omdat hij overeenkomstig de Wet handelde, nee, hij geloofde Gód en het is hem tot rechtvaardigheid gerekend.

En wat dacht u van Ruth, die tegen de Wet in, op de dorsvloer aan de voeten van Boaz ging liggen?

Dat had toch op zijn minst de schijn des kwaads. Ruth handelde echter door het geloof en Boaz neemt haar geloof in geloof over!

Vervolgens wijs ik u op Rachab, de hoer, die door het geloof de verspieters ontvangen had en verborg, en de soldaten van Jericho met een 'leugen' om de tuin leidde. Die 'leugen' van Rachab was in Gods ogen echter geen leugen, maar een kriegslist des geloofs! *"Door het geloof is Rachab, de hoer, niet omgekomen met de ongehoorzamen, als zij de verspieters met vrede had ontvangen", Hebr. 11:31.*

Ja, de godsdienst wijst altijd met de vinger naar dit soort anti-wetsdaden in het leven van Gods volk, maar dat is er een bewijs van dat men niet aan de Wet gestorven is.

We leven echter in wettische tijden, want ik weet zeker dat heel de gereformeerde gezindte op de been zou zijn om Abraham publiek te beschuldigen van een poging tot doodslag, als hij op Gods bevel op de

Dam in Amsterdam gedaan zou hebben wat hij op Moria alleen voor Gods oog heeft gedaan. Het ongelovige oog kan dit soort dingen niet verdragen, maar Gods oog keurt het goed wat het geloof doet.

Het geloof ziet namelijk niet op een Wet, maar op God en op Zijn Woord. Welnu, als Gods Woord genoemde anti-wetsdaden van o.a. Abraham, Simson en Ruth onder de noemer van het geloof schaaft, dan is het onmogelijk om de Wet als leefregel voor de gelovigen voor te schrijven, want dan zouden genoemde bijbelheiligen op grond van die regel verloren zijn gegaan, maar dan zou God ophouden God te zijn.

De Wet is regel en lijkbezorger voor het vlees, maar niet voor het geloof, want de Wet is niet uit het geloof.

Het geloof rekent alleen met Christus en Zijn liefdesgeboden zijn voor het geloof niet zwaar.

We zien dus dat de gehoorzaamheid des geloofs niet altijd in overeenstemming is met de letter van de Wet, en dat is er alweer een duidelijk bewijs van dat de Wet als zodanig niet ons leven bepaalt en geen regel des levens kan zijn voor de gelovigen, hoewel Gods kinderen niet uit eigener beweging genoemde gevallen navolgen, maar Gods geboden bewaren en die onderhouden, maar dan als vrucht van het 'Gode leven' en niet als vrucht van hun doen.

Bovendien, de geestelijkheid van de Wet strekt zich miljoenen keren wijder uit dan het bekrompen doen van de mens. De Psalmist wist hier iets van: *"In alle volmaaktheid heb ik een einde gezien; maar Uw gebod is zeer wijd", Ps. 119:96.*

De volmaaktheid ligt dus niet in het doen, maar in Christus door het geloof. Omdat alle dingen niet stichten, moet men niet te koop lopen met geloofszaken die de schijn des kwaads in zich hebben. *"Hebt gij geloof? hebt dat bij uzelfen voor God. Zalig is hij, die zichzelf niet oordeelt in hetgeen hij voor goed houdt", Rom. 14:22.*

We mogen om die reden de bijzondere geldigheid van Gods besluit nooit eigenhandig uitspelen tegen de algemene geldigheid van de wil des bevels van God.

Gods Wet is geen schoolreglement die je ongestraft kan overtreden, integendeel. Gods Wet eist volkomen gehoorzaamheid op straffe des drievoudigen dood. En als de Wet zich laat gelden, dan moet de mens sterven. Daar is geen ontkomen aan, aan de zijde van de mens. Die mens moet sterven, maar in zijn dood wordt die mens Gods besluit in Christus geopenbaard ten leven.

U zult zeggen: waar blijft dan de Wet?

De Wet is voor eeuwig in de Ark gelegd, namelijk in Christus en in en

door Christus volkomen vervuld.

Van Christus wordt gezegd dat Hij in de hemel is als het Lam, staande als geslacht (Openb. 5:6).

De littekenen die Christus door onze zonden heeft opgelopen, waren ook in Zijn verheerlijkt lichaam zichtbaar (Joh. 20:27) en blijven dus eeuwig zichtbaar als merktekenen van onze eeuwigdurende verlossing van het vonnis der Wet, tenminste, als wij Zijn eigendom mogen zijn.

Als er geen eeuwigdurende Wet zou zijn, zouden de littekenen van Christus geen enkele betekenis hebben. In de hemel is vanzelf geen eisende Wet, zoals die in de hel altijd zijn zal, maar in de hemel is de vervulde Wet, namelijk in Christus en de littekenen in Zijn lichaam, zijn de keurmerken, de zegels van Zijn volbrachte Middelaarswerk.

Daarom zingen de hemelingen een nieuw lied: *“Gij zijt waardig dat boek te nemen, en zijn zegelen te openen; want Gij zijt geslacht, en hebt ons Gode gekocht met Uw bloed, uit alle geslacht, en taal, en volk, en natie”, Openb. 5:9.*

Dus aan de Wet komt geen mens meer te pas, want de Wet ligt onder het verzoendeksel. De wil van God is in Christus geopenbaard, namelijk om in Hem te geloven.

Wij hebben ons te houden aan de geopenbaarde wil des Heeren, de algemene wil des bevels van God, en dat door het geloof.

Bekering is een eenzijdig Godswerk en het geloof is en blijft een gave Gods.

Toch zal God om die reden de wil des bevels in het kader van het bevel van bekering en geloof nooit wijzigen, aangezien het bevel van bekering en geloof voor de sommigen wel een reuk des doods ten dode is; maar voor anderen een reuk des levens ten leven.

Als de toepassing des Geestes gepaard gaat met de wil des bevels van God tot bekering en geloof, dan is dat zaligheid en de zaligheid in de toepassing betreft de wil des besluits van God en dat besluit is onberouwelijk en onveranderlijk.

Het veranderen van de wil des bevels in de wil des besluits van God heeft alleen betrekking op het oordeel.

God kan een oordeel af kondigen, maar Hij kan het oordeel ook afwenden. Dat is juist wat er in het kader van de bekering gebeurt. Gods kinderen weten daar allemaal bevindelijk van, namelijk als zij veroordeeld staan krachtens de Wet Gods, en Christus wordt in dat oordeel geopenbaard.

Dan wendt de Heere het oordeel af, omdat Hij het oordeel op Zijn Zoon afgewenteld heeft, want dan blijkt dat de straf die ons de vrede

aanbrengt, op Hem was en dat door Zijn striemen ons genezing is geworden.

O, geliefden, de toepassing van deze zaak is wel zo’n eeuwig wonder voor een verloren ziel.

Vanwege de toepassing van dat wonder van vrije genade in Christus, reisde de Moorman zijn weg met blijdschap en die man heeft nooit meer achterom gekeken, maar op Christus gezien met de ogen des geloofs.

Abraham had aan dat wonder van vrije genade reeds kennis, en zoals hij gerechtvaardigd is geworden, is ook zijn wandel, namelijk als een goddeloze krachtens de Wet Gods. Abraham mocht het beoefenen, hetgeen Paulus leert in de Kolossensenbrief: *“Gelijk gij dan Christus Jezus, den Heere, hebt aangenomen, wandelt also in Hem.”* Als een goddeloze gerechtvaardigd, als een goddelozen aangenomen, als een goddeloze gewandeld, in Hem. Niet als een vrome, maar als een totaal vleselijke, verkocht onder de zonde. Wandelt also in Hem.

Als Christus uw gerechtigheid is, geliefden, bekommer u dan niet over goed en kwaad, ook niet over zonde en de Wet, maar wandelt zoals gij in Christus aangenomen en gerechtvaardigd zijt, namelijk als een goddeloze, verkocht onder de zonden, maar gegrepen van onder eeuwige armen.

Zo heeft Abraham op Gods bevel Izak geofferd, als een goddeloze krachtens de Wet Gods. Niet in antinomiaanse zin, maar op Gods bevel.

Het handelen tegen de geopenbaarde wil des Heeren geschiedt dus nooit op initiatief van de mens, maar altijd op het bevel des Heeren, of door de extra ordinaire drijvingen des Geestes.

Het bijzondere bevel des Heeren, plus de extra ordinaire drijvingen des Geestes zijn niet te weerstaan.

Dat geldt ook ten aanzien van de wedergeboorte. Daarin is God niet te weerstaan. Gods genade is dan ook onwederstandelijk.

God heeft echter geen twee willen, maar er is een wil des bevels en een wil des besluits van God.

Gods geopenbaarde wil is de wil des bevels, namelijk “bekeert u en gelooft het Evangelie”, en aan dat bevel heeft ieder mens zich te houden, maar de wil des besluits van God betreft Zijn verborgen raad.

Gods verborgen raad is verboden terrein voor de mens, tenzij God Zelf iets van Zijn verborgen raad aan de mens openbaart.

We zien dat bij Jona dat hij de wil des bevels moet preken in Ninevé, en de wil des bevels over Ninevé hield totale verwoesting in voor de stad en haar inwoners, maar toen de Ninevieten zich tot God bekeerden op de prediking van Jona, openbaarde de Heere Zijn verborgen raad in de wil

des besluits, want dan staat er: *“En God zag hun werken, dat zij zich bekeerden van hun bozen weg; en het berouwde God over het kwaad, dat Hij gesproken had hun te zullen doen, en Hij deed het niet”, Jona 3:10.*

De wil des besluits van God kan niet worden veranderd, terwijl de wil des bevels van God de algemene wil van God betreft, die onderworpen is aan de wil des besluits van God op grond van de volkomen gehoorzaamheid van Christus jegens de wil des bevels van God.

Abraham gehoorzaamde God krachtens de wil des bevels om Izak te offeren, maar Gods besluit was om Izak in het leven te behouden. Abraham handelde dwars tegen de geopenbaarde wil des Heeren in, dus tegen de wil des bevels in, en gehoorzaamde God als zijnde een overtreder van de Wet Gods.

Hierin betoonde Abraham zich weer als de vader aller gelovigen, namelijk als een voorbeeld in het geloof.

Abraham heeft niet met God getwist in een poging om de offerande van Izak af te wenden, nee, Abraham is op Gods bevel gegaan, omdat Gods bevel onwederstandelijk was, al ging dat bevel dwars tegen de Wet Gods in.

Het geloof ziet af van de Wet en ziet op God in Christus.

Abraham's gehoorzaamheid aan Gods bevel dat tegen de Wet inging, was niet buitenbijbels, want ook dat staat in het Woord beschreven, namelijk dat God de Wet overstijgt en dat Hij kan bevelen wat Hij wil.

Ik kan dat niet met woorden begrijpelijk maken. Alles wat begrijpelijk is, heeft met het geloof niets meer te maken. Geloofsleer is geen begripsleer, maar in onze dagen wil men Gods Waarheid omvatten met de bedorven ratio. Daarom is het zo donker. God wil gelooft worden; God kan niet begrepen worden.

Ook de wandel des geloofs is voor het vlees dikwijls onbegrijpelijk. Het vlees verstaat niet de dingen die des Geestes Gods zijn. Vlees onderwerpt zich niet en het kan ook niet. Vlees kan God niet behagen, en dat leeft alleen Gods volk in. Want alleen Gods volk heeft kennis aan het totaal vleselijk zijn, verkocht onder de zonde.

Abraham was niet minder vleselijk dan Paulus en dat totaal vleselijk zijn, waarvan Paulus schrijft in Romeinen 7:14, is juist de hoogste stand in het geestelijke leven.

Dat feit is voor het vlees niet te verstaan, want vlees wil zich altijd mooier voordoen dan het is. Van een oude mens valt niets goeds te zeggen en van een bekeerd mens nog minder. Daar wist Abraham wat van te vertellen en daarom heeft hij alle hoop op vlees laten varen en heeft al zijn hoop en vertrouwen op God gesteld. Waarom? Omdat

Abraham totaal vleselijk was, verkocht onder de zonde. In die stand des geloofs heeft Abraham Izak geofferd.

Ziet u ze gaan: Abraham; Izak en de twee jongens.

Drie dagen hebben ze gelopen, toen zijn ze gekomen op de plaats die God hem gezegd had, bij de berg Moria.

Daar zal wat in Abraham omgegaan zijn, geliefden, want Abraham was ook maar een mens van gelijke beweging als wij. Maar daar zal ook in Izak veel zijn omgegaan. Want om te offeren, had men een offerdier nodig. Maar die hadden zij niet meegenomen.

Abraham handelde echter door het geloof. Dat blijkt uit hetgeen Abraham tot zijn jongens zei: *“Blijft gij hier met de ezel, en ik en de jongen zullen heengaan tot daar; als wij aangebeden zullen hebben, dan zullen wij tot u wederkeren”, Gen. 22:5.*

Abraham spreekt hier in het meervoud, gelovende dat God zijn zoon weer uit de dood kon doen herrijzen.

Het is altijd Gode verheerlijkend, om in bezaaide en onbezaaide wegen, op de Heere te blijven vertrouwen.

Het was wel een zware geloofsbeproeving die Abraham hier onderging. Eerst had de Heere hem beloofd dat Sara het kind der beloftenis zou ontvangen, terwijl het gans onmogelijk was, want Sara was te oud om te baren.

De HEERE had de belofte een paar keer bevestigd, en door de onmogelijkheid heen was Sara bevrucht geworden en had Izak gebaard. Maar nu leek de belofte toch ijdel, want nu krijgt Abraham het bevel om zijn zoon te offeren. Het kind der beloftenis, waaruit het beloofde Zaad geboren zou worden, juist die ene zoon moest Abraham Gode den Heere offeren.

Geliefden, Abraham zal hier wel door al zijn vroomheid, ja, door heel zijn bekering gezakt zijn. Abraham kon niet meer steunen op gebroken rietstaven, want alles kwam hem nu te ontvallen wat God hem beloofd had en nu de Heere het kind der belofte wederrechtelijk kwam op te eisen, heeft Abraham zich met lichaam en ziel in de handen Gods geworpen en is op Zijn bevel gegaan. Met zijn geloof in de Onzienlijke is Abraham niet beschaamd uitgekomen, hoe zwaar het ook beproefd is geworden.

De beproeving des geloofs is veel kostelijker dan het fijnste goud op aard. Want de beproeving des geloofs werkt een vreedzame vrucht der gerechtigheid.

Dan kunt u in de duisternis zitten, geliefden, en toch licht hebben. Want degene die in duisternissen is gezeten en geen licht heeft, die betrouwe

op de Naam des HEEREN, en steune op zijn God.

Dat mocht Abraham hier beoefenen, ziende op de onzienlijken God.

Ziet u Abraham en Izak de berg beklimmen, geliefden, met het offerhout en het slachtmes, maar dan vraagt Izak verwonderd aan zijn vader. *“Mijn vader! En hij zeide: Zie, hier ben ik, mijn zoon! En hij zeide: Zie het vuur en het hout; maar waar is het lam tot het brandoffer?” Gen. 22:7.*

Is dat weleens uw levensvraag geweest, geliefden?

“Waar is het Lam ten brandoffer?”

De Wet brengt het Lam Gods niet mee. De Wet openbaart alleen het vuur van Gods toorn en het brandhout der hel. Dat was hier bij Abraham en Izak wel niet het beeld, want beiden waren Gods kinderen, maar de vraag die Izak stelt -waar is het lam ten brandoffer- is in geestelijke opzicht geen vreemde vraag.

Izak is hier geen beeld van Christus, maar van de Kerk, want bij Christus ging het zwaard van Gods gerechtigheid erin en erdoor, maar bij Izak wordt het mes afgewend.

Izak werd aanvankelijk als het lam ten brandoffer opgeëist, maar Abraham antwoordt de vraag van Izak met de taal des geloofs.

“God zal Zich Zelf een Lam ten brandoffer voorzien mijn zoon.”

Izak kreeg hier de belofte Gods tot rechtvaardiging des geloofs te vernemen door de korte prediking van Abraham zijn vader.

Zo kwamen zij bovenop de berg Moria en Abraham maakte het altaar gereed en bond Izak daarop.

We lezen helemaal niet dat Izak zich verzette. Izak heeft zich aan Gods bevel onderworpen, en zich gewillig laten binden. Ten hief Abraham het mes.

Dat is wat geweest voor Izak. Maar dat is nu de gang van de Kerk. Want als Christus Zich achter het recht van God verbergt, dan moet de Kerk sterven.

Bij Christus ging het mes er in, zeiden we, het zwaard van de wrekende gerechtigheid Gods over de zonde.

Izak had dat moeten ondergaan, maar de Heere Jezus ging in zijn plaats.

Izak ondervond dat hij het moest ondergaan, en onder dat heilig recht, was hij gewillig omdat Christus gewillig was geworden van eeuwigheid om de prijs der ziele dat rantsoen voor de Kerke Gods volkomen te voldoen. Christus heeft Zich Borg gesteld en is onder Gods recht verloren gegaan.

Voor wie?

Voor Izak, en voor de ganse Kerk. Want toen het mes naar beneden ging, was Izak reeds der Wet gestorven, want hij ging gewillig op het altaar

liggen om de genadeslag te ontvangen.

En toen hij in geestelijke zin gestorven was, hoefde hij niet te sterven, want toen greep God in: *“Abraham, Abraham. Strek uw hand niet uit naar de jongen, en doe hem niets.”*

Van Izak zeiden we, dat hij al gestorven was, voor dat het mes er in ging. Dat is wat de HEERE Zijn Kerk doet inleven: *“Ik voor u, daar gij anders de eeuwige dood had moeten sterven.”*

We zullen er eerst van zingen, en wel van de 40^e Psalm, daarvan het vierde zangvers.

Geliefden, wat Gods kinderen hadden moeten ondergaan, heeft Christus gewillig ondergaan in hun plaats. Hij heeft de pers alleen getreden en niemand van de volkeren was met Hem, ook Abraham niet, ook Izak niet.

Christus is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven. Hij heeft Zijn eigen ‘Ik’ eraan gegeven tot een rantsoen voor velen.

Dat is pas reine en zelfopofferende liefde, dat iemand zijn leven geeft, voor zijn vrienden.

Ja, dat is nog te begrijpen, maar dat Iemand Zijn leven geeft voor vijanden, voor goddelozen, nee, dat begrijp ik niet, daar heeft Gods volk een eeuwigheid voor nodig, om dat wonder uit te wonderen, omdat Hij het heeft gedaan en het alleen heeft gedaan. Daar komt de Kerk nooit mee klaar en daar krijgen ze dan ook nooit genoeg van.

En toen Abraham zijn mes op Gods bevel liet zakken, is Izak in de vrijheid gezet en van de banden des doods bevrijd.

En toen werd Abraham in zijn geloof verzegeld, want den HEERE vervolgde: *“want nu weet Ik, dat gij God vreemde zijt, en uw zoon, uw enige, van Mij niet hebt onthouden.”*

En toen is Abraham in zijn geloof gesterkt, bevestigd en verzegeld geworden. En Abraham is niet beschaamd uitgekomen met zijn geloof, want God heeft een lam ten brandoffer voorzien met dat rammetje dat achter Abraham's rug in de struiken verward zat.

Niet Izak, maar dat rammetje dat was een type van Christus. Christus was het Lam ten brandoffer dat de Heere voorzien zou. Christus heeft Zichzelf gewillig laten verstrikken in de struiken van onze ongerechtigheid, om Zichzelf als een Lam ten brandoffer op te offeren voor Zijn Vader, in de plaats van Zijn volk.

De HEERE zal het voorzien.

Volk van God, toen je daar gekomen was, op de plaatse des gerichts,

waar je moest uitroepen: "Verloren, verloren, voor eeuwig verloren."

Wat is er toen gebeurd?

Toen heeft God het wraakzwaard der Wet afgewend: "Strek Uw hand niet uit tegen deze zondaar, en doe hem niets, want Ik heb verzoening voor hem gevonden in het bloed des Lams."

Maar opdat het recht der wet vervuld zou worden, heeft God tot dat Goddelijke zwaard der gerechtigheid gesproken: *"Zwaard, ontwaak tegen Mijn Herder, en tegen den Man, Die Mijn Metgezel is: Sla Dien Herder! En de schapen zullen verstrooid worden. Maar Ik zal Mijn hand tot de kleinen wenden", Zach. 13:7.*

De Herder is geslagen in het huis van Zijn liefhebbers, maar Hij is ook van God geslagen geweest en de Herder heeft alle klappen opgevangen die wij verdiend hadden. Christus heeft het wraakzwaard van Gods toorn over de zonde opgevangen in Zijn Middelaarshart en om die reden ging Izak vrijuit en de ganse Kerk met hem. De strik brak los en wij zijn vrijgeraakt.

De schapen van Christus zullen verstrooid worden, maar God heeft in Christus plaats bereid voor de Zijnen. Hij neemt hen op in Zijne heerlijkheid.

En kind des Heeren, wat heeft u toen gezongen, toen de strik van de duivel is losgebroken, toen Christus Zich als de Man van smarten aan uw ziel heeft geopenbaard? Ik zal het wel zeggen, toen hebt u gezongen: *"Ik zal ontwaakt Uw lof ontvouwen, U in gerechtigheid aanschouwen, verzadigd met Uw Goddelijk beeld."*

Toen het wraakzwaard van de Wet mij dreigde te doden, is Christus tussenbeide getreden, en heeft Hij het zwaard van de Goddelijk gerechtigheid opgevangen in Zijn Middelaarshart.

Geliefden, er is dierbaar bloed genoeg en genade overig. Nog roept de Zaligmaker u toe, aan allen die het horen: *"Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeit en belast zijt, en Ik zal u rust geven."*

O geliefde kinderen in ons midden, begeef je tot die Bloed-Fontein, opdat je van je drek gewassen zult worden, ja, van al je vuile zonden, want het bloed van Jezus Christus, Gods Zoon, reinigt van alle zonden.

Op de berg des HEEREN zal het voorzien worden (Gen.22:14b). Toen heeft de HEERE nogmaals aan Abraham de belofte bevestigd, aangaande het beloofde Zaad.

"En in uw Zaad zullen gezegend worden alle volken der aarde", Gen. 22:18.

Hier zegt de Heere niet meer: "In u zullen gezegend worden", maar: "In uw Zaad zullen gezegend worden."

Dat Zaad is Christus, niet Izak, Izak is in dat Zaad gezegend en dat geldt

voor al Gods kinderen.

Gods volk is een verkregen volk, een priesterlijk volk, een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom. Geroepen uit alle volken der aarde. Want er staat in vers 17b: *"En uw Zaad zal de poort Zijner vijanden erfelijk bezitten."*

Christus heeft de poorten der hel overwonnen, zodat de poorten der hel Zijn gemeente niet zullen overweldigen.

In Christus is Gods volk meer dan overwinnaar, en in Hem, zullen zij een nieuwe hemel en een nieuwe aarde erfelijk bezitten. Daar zullen zij, Gods knechten met hun zaad, zij die Uw Naam beminnen erfelijk wonen. God wil niet een slachting, maar overgave. God maakt Zijn volk gehoorzaam onder de eis, en wanneer men daar gebracht is, dan geeft God wat Hij Zelf eiste: Want op de berg des HEE REN zal het voorzien worden.

We lezen verder:

"Toen keerde Abraham weder tot zijn jongens en zij maakten zich op en zij gingen tezamen naar Berséba; en Abraham woonde te Berséba", Gen. 22:19.

Wat zullen Abraham en Izak aan Sara van de wonderen Gods verteld hebben.

Maar spoedig hierna is Sara, de moeder aller levenden gestorven. Ja, dat was Eva zult u zeggen, maar ook Sara was de moeder aller levenden, want uit haar is het beloofde Zaad geboren, het levende Zaad, maar zelf was ze sterfelijk vanwege de zondeval.

Sara is 127 jaar oud geworden. En dat is voor onze begrippen een hele leeftijd.

Maar al wat uit stof is, dat bekomt een end' door de tijd die alles schendt. En dat moest Sara nu ondergaan en Abraham en Izak moesten het meemaken.

Maar sterven was niet erg voor de oude Sara, nee, want God had Sara een plaats bereid. God had een woning voor Sara in het hemelhof. Hij nam haar op in het Vaderhuis.

Op aarde had zij in tenten gewoond met haar man, maar nu mocht zij ingaan in het nieuwe Jeruzalem, waar de straten van goud zijn en waar Christus in de troon zit, ter rechterhand van de Vader, Die haar Gode gekocht heeft met Zijn dierbaar bloed. Dan gaat Abraham Sara begraven te Kiriath-Arba, dat is Hebron, in het land Kanaän.

Abraham drijft ook rouw van wege het sterven van Sara, want er staat in Gen.23:2b: *"En Abraham kwam om Sara te beklagen en te bewenen."*

Abraham droeg leed om Sara, want vlees kan vlees niet missen.

Abraham en Sara hebben een gezegend huwelijk gehad, maar Sara was de Bruid van Christus en daarin is noch man noch vrouw.

Tussen Abraham en Sara bestond een dubbele liefde, de natuurlijke liefde en de liefde van Christus. In de natuur hadden Abraham en Sara elkaar ook liefgehad. En Sara noemde Abraham haar heer. Het huwelijk ziet op Christus en Zijn gemeente in wel in de volgende orde: God het Hoofd van Christus; Christus het Hoofd van de man en de man het hoofd der vrouw.

Sara noemde haar man haar heer, niet uit een slaafse vrees, maar uit achting voor haar liefhebbende man. Abraham en Sara waren voorbeelden in het geloof. Volgt hen na. Nee, dat staat er niet, er staat: “Volgt hun geloof na!”

Je moet Gods kinderen niet nadoen, want dan kom je in de dood uit.

Eens predikte er een dominee in Springford en hij had het de hele preek over Noach en dat we Noach moesten navolgen, want Noach was een prediker der gerechtigheid, en een godzalig man, enz. Maar toen de dienst was afgelopen, werd ik gedrongen om naar de consistorie te gaan. Ik zeg tegen die dominee: U hebt de hele preek de gerechtigheid van Noach gepreekt, maar de gerechtigheid Noach redt niet van de dood. Als ik Noach moet gaan nadoen zoals u gepreekt hebt, dan lig vanavond nog stomdronken en spiernakend in mijn tuin, net als Noach in zijn tent. Ik zei tegen die dominee: “U had de gerechtigheid van Christus moeten preken voor al degenen die hun naaktheid voor God hebben leren kennen. Noach moest het ook hebben van de gerechtigheid van Christus, want anders had die man nog dronken in zijn tent gelegen en wij met hem.”

En daar moesten Abraham en Sara het ook van hebben, van de gerechtigheid van het beloofde Zaad, want anders had Abraham in zijn leugen gebleven en dan had Sara nu nog gelachen omtrent haar verstorvenheid. Maar God heeft het alleen goed gedaan in het leven van Abraham en Sara en dat zal al Gods ware volk bevestigen.

Samen hebben Abraham en Sara lief en leed gedeeld, en nu was daar het einde gekomen voor Sara, tenminste, wat betreft haar aardse leven, want nu mocht zij, nadat zij gestorven was, eeuwig leven, en delen in die vrije gunst, die eeuwig God bewogen had, om ook Sara te doen wonen in Zijn huis.

Sara werd ten graven gedragen, maar zij krijgt een vorstelijke begrafenis, bij de zonen Heth's.

U weet, Abraham had de zonen van Heth een spelonk gekocht, de spelonk van Machpela. Daarin heeft hij Sara begraven tot de dag van de

wederopstanding aller dingen.

‘t Verbond met Abraham, Zijn vrind, bevestigd Hij van kind tot kind, ja, tot in het duizendste geslacht.

Wie slecht is keren zich herwaarts en bekere zich tot de Heere, want Hij heeft tot het zaad van Jakob niet gezegd: zoek Mij tevergeefs. Christus laat Zich vinden op de bodem van de put van onze verlorenheid, ja, van onder eeuwige armen.

Amen.

Slotzang: Psalm 69:13 en 14.

37. Het nieuwe Jeruzalem, welk is ons aller moeder

Voorzang: Psalm 135:1, 3 en 12

Schriftlezing: Openbaring 21

Tekst voor de prediking:

"Die overwint, zal alles beërven; en Ik zal hem een God zijn, en hij zal Mij een zoon zijn. Maar den vreesachtigen, en ongelovigen, en gruwelijken, en doodslagers, en hoereerders, en tovenaars, en afgodendienaars, en al den leugenaars, is hun deel in den poel, die daar brandt van vuur en sulfer; hetwelk is de tweede dood. En tot mij kwam een van de zeven engelen, die de zeven fiolen hadden, welke vol geweest waren van de zeven laatste plagen, en sprak met mij, zeggende: Kom herwaarts, ik zal u tonen de Bruid, de Vrouw des Lams. En hij voerde mij weg in den geest op een groten en hogen berg, en hij toonde mij de grote stad, het heilige Jeruzalem, nederdalende uit den hemel van God. En zij had de heerlijkheid Gods, en haar licht was den allerkostelijksten steen gelijk, namelijk als den steen Jaspis, blinkende gelijk kristal. En zij had een groten en hogen muur, en had twaalf poorten, en in de poorten twaalf engelen, en namen daarop geschreven, welken zijn de namen der twaalf geslachten der kinderen Israels. Van het oosten waren drie poorten, van het noorden drie poorten, van het zuiden drie poorten, van het westen drie poorten. En de muur der stad had twaalf fondamenten, en in dezelve de namen der twaalf apostelen des Lams. En hij die met mij sprak, had een gouden rietstok, opdat hij de stad zou meten, en haar poorten, en haar muur. En de stad lag vierkant, en haar lengte was zo groot als haar breedte. En hij mat de stad met den rietstok op twaalf duizend stadien; de lengte, en de breedte, en de hoogte derzelve waren even gelijk. En hij mat haar muur op honderd vier en veertig ellen, naar de maat eens mensen, welke des engels was. En het gebouw van haar muur Jaspis; en de stad was zuiver goud, zijnde zuiver glas gelijk. En de fondamenten van den muur der stad waren met allerlei kostelijk gesteente versierd. Het eerste fundament was Jaspis, het tweede Saffier, het derde Chalcedon, het vierde Smaragd. Het vijfde Sardonix, het zesde Sardius, het zevende Chrysoliet, het achtste Beryl, het negende Topaas, het tiende Chrysopraas, het elfde Hyacinth, het twaalfde Amethyst. En de twaalf poorten waren twaalf paaren, een iedere poort was elk uit een paarl; en de straat der stad was zuiver goud; gelijk doorluchtig glas. En ik zag geen tempel in dezelve; want de Heere, de almachtige God, is haar tempel, en het Lam. En de stad behoeft de zon en de maan niet, dat zij in dezelve zouden schijnen; want de heerlijkheid Gods heeft haar verlicht, en het Lam is haar Kaars. En de volken, die zalig worden, zullen in haar licht wandelen; en de koningen der aarde brengen hun heerlijkheid en eer in dezelve. En haar poorten zullen niet gesloten worden des daags; want aldaar zal geen nacht zijn. En zij zullen de heerlijkheid en de eer der volken daarin brengen. En in haar zal niet inkomen iets, dat ontreinigt, en gruwelijkheid doet, en leugen spreekt; maar die geschreven zijn in het boek des levens des Lams", Openb. 21.

Gemeente, we hebben vanmorgen nagedacht over het nieuwe Jeruzalem, nederdalende van God uit den hemel, waarmee de voltallige triomferende Kerk wordt uitgebeeld, die als de Bruid van Christus met

Christus zal zitten in Zijn troon en dat God de strijdende Kerk daartoe zal opnemen en al de tranen van hun ogen wissen zal, als de belofte in vervulling zal gaan van de nieuwe hemel en de nieuw aarde waarop gerechtigheid wonden zal.

Met de hulp des Heeren wensen we daarover verder na te denken, namelijk waaruit dat nieuwe Jeruzalem bestaat, zoals Johannes daarvan melding maakt hetgeen hij daarvan gezien en gehoord heeft.

Dan lezen wij dat er een engel tot Johannes komt, één van de zeven engelen, die de zeven fiolen hadden, die gevuld waren van de zeven laatste plagen, plagen waarbij de tien plagen van Egypte slechts en voorspel van zijn. En die engel zei tot hem: *"Kom herwaarts, ik zal u tonen de Bruid, de Vrouw des Lams."*

Johannes wordt in de geest op een grote hoge berg gevoerd, en vandaar werd hem de grote stad, het hemelse Jeruzalem getoond, in al haar hemelse schakeringen, afmetingen, heerlijkheden, schitteringen en kostelijkheden.

Johannes krijgt hier en blik achter het gordijn van de tijd in de volzalige eeuwigheid, waarin hij onuitsprekelijke dingen ziet, zoals de apostel Paulus te zien gekregen had, toen hij werd opgetrokken tot in de derde hemel, waar hij onuitsprekelijke dingen zag, die geen oor gehoord, geen oog gezien had en die in en mensenhart niet zijn opgeklommen.

Het hemelse Jeruzalem dat Johannes te zien kreeg in de geest, *had de heerlijkheid Gods, en haar licht was den allerkostelijksten steen gelijk, namelijk als den steen Jaspis, blinkende gelijk kristal.*

Geliefden, de heerlijkheid Gods is voor een onbekeerd mens echter een vurige Gloed die alles verteerd. Buiten Christus is God een verterend Vuur en een eeuwige Gloed bij wie niemand wonen kan. Maar in Christus kunnen we de heerlijkheid Gods zien door het geloof, die we straks zullen zien door aanschouwen.

Christus zegt tot Martha, bij het graf van Lazarus: *"Heb Ik u niet gezegd dat gij de heerlijkheid Gods zult zien."*

Dat was een bewijs dat Martha de Heere vreesde, want nooit heeft een onbekeerd mens de heerlijkheid Gods gezien, zoals de gelovigen het zien, omdat hij niet gelooft. Maar ook in letterlijke zin zal geen mens God zien en leven, ook Gods kinderen niet.

Mozes wilde de Gods heerlijkheid letterlijk aanschouwen, maar geen mens op aarde, zelfs Gods volk niet, zal God letterlijk kunnen zien en leven. Dat is alleen voor de triomferende Kerk weggelegd, namelijk in Christus.

Gods kinderen in de hemel geloven niet meer, zij aanschouwen de

heerlijkheid Gods. Om Gods heerlijkheid te aanschouwen, moet dit sterfelijke onsterfelijke zijn aangedaan. De hemelingen aanschouwen hetgeen de strijdende Kerk ziet door het geloof.

Johannes zag de heerlijkheid Gods in de geest, dus niet letterlijk. Het nieuwe Jeruzalem is met de heerlijkheid Gods bekleed en vervuld. De strijdende Kerk verwacht de stad die fundamenteën heeft, wiens Kunstenaar en Bouwmeester God is. De grote stad is niet met handen gemaakt, maar eeuwig in de hemelen, en die stad, geliefden, wordt verlicht door de heerlijkheid Gods, want die stad heeft de zon en de maan niet meer van node, want de heerlijkheid Gods is haar licht en het Lam Gods haar kaars.

En het Goddelijke licht in het nieuwe Jeruzalem is het licht van de allerkostelijksten steen Jaspis gelijk.

Jaspis is een edelsteen die blinkt als kristal en als een geslepen diamant. Gods heerlijkheid wordt vergeleken met de schoonheid van Jaspis, omdat Hij diep ontzag uitstraalt vanwege Zijn volmaakte heiligheid en Goddelijke heerlijkheid. God, Die alleen onsterfelijke heeft, en een ontoegankelijk licht bewoont; Denwelken geen mens gezien heeft, noch zien kan, heeft het nieuwe Jeruzalem verheerlijkt met de glans en de glorie van Zijn heerlijkheid.

Het nieuwe Jeruzalem is dus een schitterende stad in de meest letterlijke en geestelijke zin, waarin Christus Zijn Bruid bestraalt als de Zonne der gerechtigheid en Gods kinderen schitteren als sterren aan het firmament van het nieuwe Jeruzalem, hoewel de ene ster in heerlijkheid verschilt met de andere ster. *"Een andere is de heerlijkheid der zon, en een andere is de heerlijkheid der maan, en een andere is de heerlijkheid der sterren; want de ene ster verschilt in heerlijkheid van de andere ster."*

Er verscheidenheid in heerlijkheid tussen de leden van de triomferende Kerk. God houdt er een veelkleurige Kerk opna, die onderling wel allemaal Goddelijke heerlijkheid afstralen, maar wel in alle verscheidenheid. Dat zien we ook in het Oude Testament.

Jaspis edelsteen zat ook op de borstlap van de hogepriester, met edelstenen van allerlei soorten, in totaal 12 stenen, die de 12 stammen Israëls representeerden. Gods kinderen zijn dus edelstenen, keurstenen, waarin hun namen zijn gegraveerd, zoals de namen van de stammen Israëls gegraveerd waren in de twee sardonix edelstenen die Aäron de hogepriester op de schouderbanden van de efod droeg. De efod was een mantel met goud, hemelsblauw, purper en scharlaken, van fijn linnen gemaakt. Op de twee schouderbanden van deze efod waren twee sardonix-stenen vastgemaakt, waarin de namen van de twaalf stammen

gegraveerd waren. Ook droeg de hogepriester een linnen borstlap, met dezelfde kleuren als de efod. Vier rijen edelstenen moesten op de borstlap geplaatst worden, elke rij met drie stenen; die in gouden kastjes vastgemaakt moesten worden: twaalf stenen dus, voor elke stam 1 en daarin stonden de namen van de twaalf patriarchen gegraveerd, de namen van de twaalf stammen Israëls.

De eerste steen symboliseerde de stam van Ruben, en die steen was van Sardis, die van Simeon was van Topaas en die Levi was van Karbonkel. Dat was de eerste rij stenen. De tweede rij stenen bevatten de namen van Juda, Dan en Nafthali. Juda's steen was van Smaragd; de steen van Dan was van Saffier en de steen van Nafthali was van Diamant.

Dan volgt de derde rij stenen, welke de namen bevatten van Gad, Aser en Issaschar. De steen van Gad bestond uit Hyacint, de steen van Aser uit Agaath en de steen van Issaschar bestond uit Amethyst.

De vierde rij stenen in het gouden kastje die op de efod bevestigd was, bevatten de namen van Zebulon, Jozef en Benjamin. De steen van Zebulon bestond uit Turkoois, de steen van Jozef bestond uit Sardonix en de steen van Benjamin was Jaspis.

Dat is belangrijk om te weten, want al die edelstenen zijn ook in het nieuwe Jeruzalem te vinden, en dan gaat het over de Bruiskerk in haar veelkleurigheid.

Elke kerk heeft zijn eigen favoriete steen uitgekozen, tenminste als het nog een edelsteen is, omdat de huidige kerken meer weg hebben van verrot hout, hooi en stoppelen dan dat zij edelstenen zijn.

Elke kerk zoekt zijn eigen stenen uit, tenminste wat de kleur aangaat, want inhoudelijk is het allemaal veel verder weg dan wij u in dit bestek kunnen zeggen. Elke kerk heeft zijn zerk en van de twaalfvallige eenheid die de hogepriester op zijn borstlap droeg, is weinig of niets meer te vinden. Elke kerk noemt zich reformatorisch, maar het is zo'n beetje allemaal allegorisch geworden. Eigen invulling, eigen kerkleer, eigen dominees, en ja, dan is er geen plaats meer voor het levende Kind, want een huis dat tegen zichzelf verdeeld is, zal niet bestaan. In de tijd van Christus en in de vroeg christelijke Kerk bestond de kerk alleen uit levende leden van Christus, maar nu ben je lid van de GG, of lid van de HHK, of lid van de mallejan kerk, of lid van de oude-gerrit kerk. Je bent nu oudgereformeerd, en iedereen daarbuiten is onbekeerd. Je bent nu hersteldhervormd en die kerk noemt zich de kerk der Reformatie, of een voortzetting ervan. Maar ik lees nergens in de Bijbel van een voortzetting van de Kerk van Christus, want die Kerk is al zo oud als de aarde bestaat en van die Kerk staat in het Woord geschreven dat de

poorten der hel haar niet zullen overweldigen. Alles wat voor hersteldhervormd moet doorgaan is slechts een blauwdruk van de eerste christengemeente, want in die gemeente gingen ze van huis tot huis, broodbrekende en ze hadden alle dingen gemeen, namelijk in Christus. Dat is weg in onze dagen, niet helemaal, want Gad leeft met Ruben en de halve stam van Manasse nog in het Overjordanse, en in dat Overjordanse wil de Heere nog werken in de bekering van schobbejakken en in de onderhouding van schurftige schapen, want God onderhoudt mens en beest. Maar in de herstelde kerk zijn ze te hersteld om slecht te zijn en te goed om verloren te gaan, dus daar is ook geen land meer mee te bezeilen.

En dan heb je nog de gereformeerdegemeenten en als je lid bent van die kerk krijg je om de twee weken een Saambinder voor je neus gedrukt, die je verplicht moet lezen om toch maar de wortels van de GG trouw te blijven, maar ik zei eens tegen een GG-predikant dat de wortels van de GG reeds lang verrot zijn, omdat God een worm beschikt heeft, die de wortels van al die afgescheiden wonderbomen allang heeft opgevreten. En als je dan gaat getuigen dat onder de enige ware Appelboom de vruchten reeds hangen die je gehemelte zoet zijn, dan is het hek van de dam, want dan zakken al die heiligheidshuisjes met goede werken in elkaar die men zo gaarne overeind wil houden. Ja, en dan is het gelijk intrede en afscheid tegelijk.

Dus in de afscheiding staan wel veel bomen, maar de kale takken herinneren de mensen alleen nog aan de slag bij Waterloo, want sinds Napoleon is de geest der verlichting ingevoerd, namelijk vrijheid, gelijkheid en broederschap. Dat is het christelijke gemenebest.

En als je dan met enig geestelijk onderscheid de Saambinder en de Wachter Sions leest, blijkt dat ze Ruben tot en met Benjamin eruit gegooid hebben en blij zijn met de verpakking, maar van de inhoud moeten ze niets hebben. Als je in die kringen getuigt dat je van Christus bent, word je voor een Gadiet versleten en van een man als Gad moeten ze in die kerk niets hebben. Gad is te afsnijdend, te radicaal, te zeggerig, vooral omdat Gad Christus leert als het Begin van de wedergeboorte, daar moeten ze in de rechtzinnige kerken helemaal niets van hebben, omdat Christus in hun ogen niet het Begin is, maar het eindstation van de smalle weg, ja, en daarom is Gad een voorwerp van de aanvallen van binnenuit, een bende zal hem aanvallen, ja, allemaal kerkmensen die met de borst vooruit zingend ten strijde trekken, om Gad te benauwen, om Gad te verslaan, maar Gad zal weleens een slag verliezen, maar niet de oorlog, want *hij zal hen aanvallen in het einde* en de overwinning

behalen. Dus omdat Gad zo bijbels radicaal is, hebben de kerken Gad eruit gegooid en die zwerft ergens in de buitenwijken van de onderwereld, in de heggen en stegen, buiten legerplaats, in de woestijn, net als Johannes, om een baan te maken in de wildernis voor onze God, om de kreupelen en verminkten te verkondigen dat God een Lam besteld heeft, die gekomen is om te zoeken en zalig te maken dat verloren is.

Ja, en dan heb je nog de PKN, die alle edelstenen publiekelijk overboord geworpen heeft, want in die sodomitische kerk houdt men de dood voor het leven, homo's voor christenen en Belial voor Christus. De PKN is een zusterkerk van Rome, van de antichrist.

De ware eenheid der Kerk, geliefden, kunt u vinden op de borst van Christus, daar vindt u niet twaalf kerken, maar wel twaalf stenen die het lichaam van Christus uitmaken. Dat is de 1 heilige, algemene christelijke Kerk. Die twaalf keurstenen, die twaalf stammen Israëls, die twaalf apostelen, maken de Kerk van Christus uit, en die Kerk draagt Hij op Zijn schouders en op Zijn hart, zoals Aäron de twee sardonixstenen op zijn schouder droeg en de vier rijen stenen van elk drie stenen, in totaal twaalf stenen, droeg hij op zijn borst in gouden kastjes als een geheel.

Christus draagt Zijn volk op Zijn schouders en aan Zijn hart, als edelstenen die Zijn heerlijkheid hebben, hoewel in alle verscheidenheid en schakeringen. En Hij heeft de Zijnen in Zijn beide handpalmen gegraveerd.

Ook in Openbaring 2:17 wordt er melding gemaakt van die edelstenen, van die keurstenen. *"Die oren heeft, die hore wat de Geest tot de Gemeenten zegt. Die overwint, Ik zal hem geven te eten van het manna, dat verborgen is, en Ik zal hem geven een witten keursteen, en op den keursteen een nieuwen naam geschreven, welken niemand kent, dan die hem ontvangt."*

Gods kinderen zijn dus keurstenen, omdat Christus de uiterste Hoeksteen is van het geestelijke gebouw, het Lichaam van Christus, *"gebouwd op het fundament der apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus de uiterste Hoeksteen is; op Welken het gehele gebouw, bekwamelijk samengevoegd zijnde, opwast tot een heiligen tempel in den Heere; op Welken ook gij mede gebouwd wordt tot een woonstede Gods in den Geest."*

Daarvan krijgt Johannes in een visioen een look, een view, een uitzicht, een vergezicht, op dat nieuwe Jeruzalem, op de stad des groten Gods, die blonk en schitterde van de heerlijkheid en de heiligheid, versierd met pracht en praal, gelijk een vrouw voor haar man versierd is, als zij met

hem in het huwelijk treedt, zoals we ook het voorbeeld van koningin Esther hebben aangehaald, die versierd was om met koning Ahasveros in het huwelijk te treden.

Nog veel schoner en heerlijker is de Bruid van Christus versierd, want zij is inwendig versierd, geestelijk en met een verheerlijkt lichaam ook letterlijk en Gods kinderen zijn als paarden die gehecht zijn aan de middelaarskroon van Christus en zij zullen als koningen heersen tot in alle eeuwigheid.

Zij zijn een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom, een heilig volk, een verkregen volk; opdat zij zouden verkondigen de deugden Desgenen, Die hen uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht.

God heeft een volk geformeerd, die zullen Zijn lof vertellen, verkondigen, uitbazuinen, proclameren, triomferen, als een stad op een berg, voor Zijn troon in het nieuwe Jeruzalem, maar ook hier beneden.

De lofzang klimt uit Sions zalen, tot U met stil ontzag.

Ja, Gods kinderen blijven met eerbied en diep ontzag vervuld, hier aan deze zijde van het graf, maar ook in de hemel, want daar is alles van Gods heerlijkheid en heiligheid vol.

God heeft Zijn kinderen geroepen, en die Hij geroepen heeft, heeft Hij ook gerechtvaardigd en die Hij gerechtvaardigd heeft, die heeft Hij ook verheerlijkt.

In Christus is Gods volk reeds verheerlijkt door het geloof, maar in de eeuwige heerlijkheid heeft dat ook letterlijk zijn vervulling, want in het nieuwe Jeruzalem is alles van Gods heerlijkheid vol.

We zullen er eerst van zingen, van de 68e Psalm, daarvan het achtste zangvers.

Maar geliefden, die Goddelijke heerlijkheid waarvan het nieuwe Jeruzalem vervuld is, dat wordt ons ook geopenbaard als we staan in de vierschaar voor God, als een goddeloze zondaar, gelijk Jesaja stond voor het aangezicht des Heeren, want waar God verschijnt, verschijnt Hij blinkende, en dan roepen de heilige seraffijnen met groot ontzag uit: *"En de een riep tot den ander, en zeide: Heilig, heilig, heilig is de HEERE der heirscharen! De ganse aarde is van Zijn heerlijkheid vol!"*

Mozes werd van Godswegen gezegd, toen hij stond voor de brandende braambos, dat hij zijn schoenen van zijn voeten moest trekken, omdat de grond waarop hij stond heilige grond was, niet vanwege die grond, maar vanwege de aanwezigheid des Heeren.

Als Jesaja daar staat, moet hij zichzelf verdoemen en God

rechtvaardigen, want wie zal voor Gods aangezicht bestaan? Jesaja werd in zijn verlorenheid in een verzoende betrekking met God gesteld, anders had hij ter plekke vergaan.

Dus de heerlijkheid des Heeren openbaart zich ook op aarde door de prediking van het Evangelie, waartoe ook Jesaja geroepen en uitgezonden werd, om de lof des Heeren te verkondigen al den volke, beginnende in Jeruzalem, en tot het uiterste der aarde, opdat de ganse aarde met Zijn heerlijkheid vervuld worde.

Want de aarde zal nog eenmaal vervuld worden met de kennis des Heeren, gelijk de wateren de bodem der zee bedekken, en waarvan de profeet Jesaja getuigt: *"Men zal nergens leed doen noch verderven op den gansen berg Mijner heiligheid; want de aarde zal vol van kennis des HEEREN zijn, gelijk de wateren den bodem der zee bedekken."*

Dus Johannes staat in de geest op die grote berg en blikt achter het gordijn van de tijd in het nieuwe Jeruzalem, nederdalende van God uit de hemel. En dan ziet Johannes de gouden stad, waarvan de muren en een deel van het fundament bestaan uit Jaspis, want er staat: *"En het gebouw van haar muur Jaspis; en de stad was zuiver goud, zijnde zuiver glas gelijk. En de fondamenten van den muur der stad waren met allerlei kostelijk gesteente versierd. Het eerste fundament was Jaspis, het tweede Saffier, het derde Chalcedon, het vierde Smaragd."*

Dus niet alleen de inhoud van het nieuwe Jeruzalem is van louter goud en edelgesteente, maar ook de verpakking om het zo eens te zeggen, ook de muren en het fundament zijn van dezelfde Goddelijke heerlijkheid. De muren van Jaspis, de straten van goud, het dak van purper en het eerste fundament was Jaspis, het tweede Saffier, het derde Chalcedon, het vierde Smaragd. Het vijfde Sardonix, het zesde Sardius, het zevende Chrysoliet, het achtste Beryl, het negende Topaas, het tiende Chrysopraas, het elfde Hyacinth, het twaalfde Amethyst.

Dus de verdeling van het fundament bestond uit twaalf delen, uit afzonderlijke edelgesteenten, die de twaalf apostelen vertegenwoordigen, want zij hebben aan de stad gebouwd. En de inwoners van het nieuwe Jeruzalem zijn medeburgers der heiligen, en huisgenoten Gods; gebouwd op het fundament der apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus is de uiterste Hoeksteen; op Welken het gehele gebouw, bekwamelijk samengevoegd zijnde, opwast tot een heiligen tempel in den Heere; op Welken ook gij mede gebouwd wordt tot een woonstede Gods in den Geest.

In dit bestek kunnen we niet nader op de betekenis van de onderscheiden edelstenen ingaan, maar in hun verscheidenheid blinken

ze allemaal uit in Goddelijke heerlijkheid, zoals de ene ster in heerlijkheid verschilt met de andere ster. Maar aan die verscheidenheid in heerlijkheid komt God niet tekort, integendeel, alle inwoners in het nieuwe Jeruzalem blinken en schitteren tot eer van God.

Vroeger zeiden de oudjes, een emmer is vol, maar een vingerhoed is ook vol. Het kleinste sterretje is bij God uitverkoren en dierbaar, want er zal geen klauw achterblijven van degenen die Christus gekocht heeft met Zijn dierbaar bloed.

Ook ziet Johannes twaalf poorten in de muur der stad, waarin twaalf engelen zijn, getrouwe wachters die de onreinen en de gruwelijken niet toelaten tot de stad, maar buiten werpen. De twaalf poorten zien op de twaalf stammen Israëls, twaalf geslachten, die bijeenvergaderd zijn uit alle talen volkeren en natiën. De muur bestond uit vier delen en elk deel had drie poorten, oost, west, noord en zuid, en de muur was gebouwd op twaalf fundamenten, waarop de namen van de apostelen geschreven staan.

"En de volken, die zalig worden, zullen in haar licht wandelen; en de koningen der aarde brengen hun heerlijkheid en eer in dezelve. En haar poorten zullen niet gesloten worden des daags; want aldaar zal geen nacht zijn. En zij zullen de heerlijkheid en de eer der volken daarin brengen. En in haar zal niet inkomen iets, dat ontreinigt, en gruwelijkheid doet, en leugen spreekt; maar die geschreven zijn in het boek des levens des Lams."

In de nieuwe hemel en op de nieuwe aarde zijn er geen gesloten deuren meer, geen grendels die in stukken geslagen moeten worden, want de poorten van het nieuwe Jeruzalem zullen niet gesloten worden, omdat de tijd opgehouden is te bestaan. Daar zal het altijd dag zijn, de nieuwe dag, een eeuwige sabbath, die volmaakt geheiligd zal zijn, en niet meer ontheiligd kan worden. In het nieuwe Jeruzalem is alles onveranderlijk, omdat God onveranderlijk is, omdat het Woord eeuwig stand houdt en geen duimbreed wijken zal.

De grote hemelstad is vierkant, netzo breed als lang, hetgeen ziet op de onwrikbaarheid van de stad, op de onbeweeglijkheid, op de onveranderlijkheid van God. En dat is tot zaligheid en troost voor de kleinen in Christus, ja, voor al Gods arme, en ellendige volk, waarvan Gods Zelf getuigenis geeft in hunne harten: *"Want bergen zullen wijken, en heuvelen wankelen; maar Mijn goedertierenheid zal van u niet wijken, en het verbond Mijns vredes zal niet wankelen, zegt de HEERE, uw Ontfermer."*

Daarom zullen wij niet vrezen, al veranderde de aarde haar plaats, en al

werden de bergen verzet in het hart der zeeën; laat haar wateren bruisen, laat ze beroerd worden; laat de bergen daveren, door derzelver verheffing! Want God is aan mijn zij, Hij ondersteunde mij, in het leed dat mij genaakte.

O, geliefden, voor Gods volk is woning bereid in het huis des Vaders. Hier hebben zij geen blijvende stad, maar straks zullen zij ontvangen worden in eeuwige tabernakelen, in het nieuwe Jeruzalem, waar geen nacht meer zijn zal, want daar zal Gods heerlijkheid hen verlichten, en het Lam zal haar kaars zijn. Hij zal Zijn Bruid verlichten en bestralen en eeuwige blijdschap zal op hun hoofden wezen. Hun blijdschap zal dan, onbepaald, door 't licht, dat van Zijn aanzicht straalt, ten hoogsten toppunt stijgen.

Amen.

Slotzang: Psalm 68:2.

38. Het kruisdragen achter Christus

Voorzang: Psalm 73:1, 6 en 7

Schriftlezing: Psalm 73

Geliefden, de tekstwoorden voor de prediking kunt u vinden in het heilig Evangelie van Mattheus, daarvan de verzen 29 en 30, waar staat geschreven:

“Neemt Mijn juk op u, en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw zielen. Want Mijn juk is zacht, en Mijn last is licht.”

Geliefden, de vorige keer hebben we het eerste gedeelte behandeld en nu wensen wij met de hulp des Heeren het vervolg van de tekstwoorden te verklaren.

We hebben gezegd dat Christus in de tekst van onze overdenking spreekt in het kader van de toepassing, want zonder Hem kunnen we niets doen, ook niet het juk van Christus opnemen. Daar is Asaf achter gekomen en daar wordt al Gods ware volk achter gebracht.

Gods volk is een hulpbehoevend volk en vanuit zichzelf kan zij zich noch roeren noch bewegen.

Het opnemen van het juk van Christus staat dus in verband met de zachtmoedigheid en nederigheid van Christus en de daaraan verbonden rust der ziel.

Het juk van Christus is dus weldadig, niet voor het vlees, want het vlees onderwerpt zich het juk van Christus niet, maar voor het vernieuwde gemoed, voor de vernieuwde geest, want het juk van Christus is zacht en Zijn last is licht voor degenen die onder het juk der Wet zijn bezwaken.

Want als we het ondraaglijke juk der Wet met het juk van Christus vergelijken, dan is het juk van Christus bevrijdend en rustgevend, terwijl het juk der Wet ondraaglijk is.

Het juk der Wet beteugelt de zonde niet, maar het juk van Christus juist wel.

Het juk van Christus is de leer van Christus, zowel Zijn geboden als beloften. Het juk van Christus is een liefdesjuk, want Zijn geboden zijn niet zwaar.

De geboden van Christus moeten we niet verwarren of vereenzelvigen met de Tien Geboden, want het juk van de Wet van Mozes is duidelijk

tegengesteld aan het juk van Christus.

Van het juk der Wet zegt Petrus in Handelingen 15:10: *“Nu dan, wat verzoekt gij God, om een juk op den hals der discipelen te leggen, hetwelk noch onze vaders, noch wij hebben kunnen dragen?”*

Van het juk van Christus staat echter geschreven, dat Zijn juk zacht is en Zijn last licht.

Het juk van Mozes is de zedelijke Wet, maar Christus regeert Zijn volk niet met de zedelijke Wet van Mozes, maar met liefde, zowel ten aanzien van de troost en de rust, als ten aanzien van de Vaderlijke kastijdingen.

De Wet van Christus luidt: *“Draagt elkanders lasten en vervult alzo de Wet van Christus.”*

Aan deze tekst hopen we nog eens een aparte preek te wijden als de Heere het geeft, want de Wet van Christus wordt maar al te vaak vereenzelvigd met de Wet der Tien Geboden.

De Wet van Christus bestaat dus uit lastdragen en dat lastdragen is licht, want de last die Christus oplegt is licht en niet zwaar om te dragen. Het juk van Christus wordt hier eerst genoemd, want het juk van Christus staat in het kader van de leer van Christus en wie in Zijn leer niet blijft, die heeft noch de Vader, noch de Zoon.

Het opnemen van het juk van Christus is geen extra, en het wordt dan ook niet aan de keuze gelaten van een christen om dit juk op te nemen of te laten liggen, nee, Christus spreekt hier voor al Zijn volk in de toepassing en er is geen kind van God die dit juk naast zich neer kan leggen.

Het juk van Christus moet altijd wel weer opnieuw opgenomen worden, want de gewilligheid, de zachtmoedigheid en de nederigheid van Christus hebben Gods kinderen niet op voorraad, daarvoor moeten zij zich gedurig wenden tot de Fontein van het Leven.

De last van Christus betreft Zijn kruis en kruisdragen is lijden.

Geliefden, als wij spreken over het kruis van Christus, treden wij een heiligdom binnen, het heiligdom van Christus' lijden en het lijden van de Kerk, want Gods volk wordt door lijden geheiligd.

Om getroost onder het heiligend kruis van Christus te reizen, is dadelijke genade nodig.

Gods volk kiest niet voor het kruis, niet voor de weg van het lijden.

De Donatisten kozen zelf voor het martelaarschap. Dat is God verzoeken. De kerkvader Augustinus heeft hen fel bestreden. Simon van Cyréne werd het kruis ópgelegd. Ze dwóngen hem! Als Christus ons beveelt Zijn kruis op te nemen, legt Hij het tegelijkertijd op onze schouders. Hij voegt de daad bij Zijn Woord.

Christus' woorden zijn daden! Het gebod van Christus is geen commando van opvolging, maar van toepassing! Dat geldt ook voor het opnemen van het juk van Christus.

Velen leren de navolging van Christus, à la Thomas à Kempis. Het zijn wettische geesten die om de toepassing niet verlegen zitten, maar met het gebod aan de slag gaan, om die te doen uit dankbaarheid.

Christus is echter geen Christus van werkheilige navolging, maar van toepassing. Weet u wat de Bruidskerk zegt als ze een tijdje op de leerschool van Christus heeft gezeten?

Trék mij, wij zullen U nalopen! (Hoogl. 1:4).

Er is dus wel een navolging des geloofs, maar nooit zonder de trekking. Gods volk komt niet uit eigener beweging achter Christus aan, laat staan dat zij uit eigener beweging het kruis opneemt en Christus navolgt, nee, want Christus zegt Zelf en dat is ook de bevinding der heiligen: *“Zonder Mij kunt gij niets doen.”*

De Bruid is aan haar eerste man gestorven en afhankelijk geworden van haar wettige Man, Christus.

Het is de eer van Christus, Zijn Bruid te trekken, opdat zij Hem zou nalopen, Hem gelijkvormig worden en opdat zij Zijn heiligheid deelachtig zou worden, die krachtens de toerekening reeds op haar naam staat.

Christus doet nergens een beroep op ons geloof om als een werkpaard er tegenaan te gaan. Het briesend paard moet eind'lijk sneven, hoe snel het draav' in 't oorlogsveld (Ps. 33:9 ber.).

Het geloof is geen hefboom waarmee de mens allerlei goede werken kan verzetten. Nee, het geloof leeft uit Christus en de liefde wil dragen, lijdzaamheid betrachten en bukken onder het kruis.

Ja, dat is een stervend leven, want het vlees begeert tegen de Geest en die staan elkaar tegen. Maar Gods volk is de oude mens definitief verloren in de kruisdood van Christus.

En als nieuwgeboren kinderen wassen zij op in de gelijkvormigheid aan Christus, in zachtmoedigheid, in nederigheid en worden in alle goed werk toegerust. Maar wel onder het heiligend kruis, anders weet je nergens van.

“Leert van Mij! Dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart.”

Christus onderwijst Zijn volk Zijn zachtmoedigheid en nederigheid op een toepasselijke wijze.

Zachtmoedig kun je alleen zijn als je der Wet gedood bent en geheel uit Christus leeft.

De zachtmoedigheid van Christus heeft niets met zachtmoedige

karakters te maken. Ook de nederigheid van Christus is geen gewenste karaktertrek, die de mensen op prijs stellen, nee, want karaktertrekken zijn aan wisselvalige gemoedsstemmingen onderhevig, maar de zachtmoedigheid en nederigheid van Christus zijn onveranderlijk en bestendig, en het zijn eigenschappen der genade, niet der natuur.

Sommigen leren dat het kruis van Christus één en al blijdschap betekent voor de gelovigen, en dat is het ook voor het geloof, maar Gods kinderen staat niet altijd in de kracht des geloofs en in de oefening des geloofs.

Aanvankelijk is het kruis van Christus een ergernis, ook voor Gods volk. Petrus wilde niet dat Christus de dood zou sterven en hij wilde het ook verhinderen, maar toen werd Petrus zwaar bestraft door Christus, want hij stond niet alleen zijn eigen zaligheid in de weg, maar ook Christus om de wil des Vaders te volvoeren.

Wij prediken u de ergernis van het kruis en een evangelie zonder de ergernis van het kruis is niet het Evangelie van Christus.

Als de rijke jongeling door Christus met de ergernis van het kruis geconfronteerd wordt, dan haakt die belovende jongeman af en gaat bedroefd heen, omdat zijn hart vervuld was met eigenliefde.

De ergernis van het kruis wordt in de huidige prediking bijna volledig weg vertaald. Velen preken bekering in een opgaande weg, maar Gods volk moet afsteken de diepte in en daarin wassen zij op, namelijk in de diepgang, want in de diepte groeien de mirten en in de diepte van 's mensen verlorenheid laat Christus Zich vinden en maakt Hij Zich aan de ziel bekend als de Christus der Schriften, die het kruis gedragen heeft en de schande veracht.

Dus de mens moet vernederd worden en wel zodanig, dan hij zichzelf gaat verdoemen en God vrijverklaren, want zonder vernedering geen verhoging en zonder een hellevaart is er geen hemelvaart.

De ergernis van het kruis.

Misschien zegt u: Kunt u daar nog een treffend voorbeeld van geven uit de Schrift?

Ja, dan wijs ik u op Simon van Cyrené. Die man wilde God wel aanbidden in Jeruzalem, maar kruisdragen? Nee, daar had Simon geen zin in. Hij werd ertoe gedwongen. Het kruis werd hem ópgelegd.

Weet u wat Christus tot Simon gezegd heeft, toen de soldaten hem het kruis oplegden?

“Simon, neemt Mijn juk op u en leert van Mij dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart en gij zult rust vinden voor uw ziel. Want Mijn juk is zacht en Mijn last is licht.”

Weet u waarom Christus dit zegt? Omdat we helemaal niet zachtmoedig

en nederig van hart zijn.

Daarom zegt Christus ook: “Leer van Mij!”

Christus heeft Zichzelf aan Zijn discipelen geopenbaard en verklaard en Zijn zachtmoedigheid toegepast onder het kruis.

Toen Christus tegen hen zei: “Leert van Mij!” voegde Hij de daad bij het woord in de toepassing der zaken.

Weet u wat Simon van Cyrene gezegd heeft, toen hem het kruis werd opgelegd? “Heere Jezus, ik ben het helemaal niet met U eens, want Uw kruis is een ergernis voor mijn vlees. Ik wil wel naar Jeruzalem, maar niet naar Golgotha.”

Op Golgotha’s kruisheuvel heeft Simon evenwel het kruis omhelsd, toen Hij Christus aan het vloekhout der schande zag hangen in zijn plaats. Toen heeft Simon uitgeroepen: “Heere Jezus, niet U, maar ik hoor aan het kruis. Nu ik U zie als mijn Plaatsbekleder, Heere, nu is Uw juk zo zacht en Uw last zo licht.”

De kerk is geroepen om het kruis vrolijk te dragen. Maar dat is wel pure genade, want de mens is geen kruisdrager en daartoe onwillig, ook na ontvangen genade.

Je moet maar eens overmand worden met moeite en last, zonden en plagen. Dat is niet te dragen!

Ze moeten elke dag je ruiten maar eens ingooien, omdat je je uitgeeft een christen te zijn. Dan komt het wel openbaar dat je een vijand van het kruis van Christus bent.

Als God het niet verhoedt, zouden we barsten van nijdigheid. U niet? Mens! U kent uzelf niet!

Gods volk is vlees en vleselijk en vlees haat het kruisdragen. Omdat God weet wat van Zijn maaksel zij te wachten, namelijk dat ze stof zijn, klein van moed en krachten, legt Hij hen het kruis op en geeft het geloofsgewilligheid erbij.

We zijn geneigd om na ontvangen genade het kruis af te werpen, dan slepen we het achter ons aan, zeker als God Zijn genade wat inhoudt.

Toen de discipelen in Gethsemané het te warm werd onder de voeten, hebben ze Hem allen verlaten.

“Ik niet”, zegt u? Mens! houdt toch op! U hebt geen zelfkennis. Thomas Boston heeft er een mooi boekje over geschreven: HET KROMME IN HET LEVENSLLOT.

Dat boekje heb ik opgegeten. Ik wilde geen kruis. Ik wilde God dienen. Komt niks van terecht, mensen.

Christus is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen. Weet u wat kruisdragen is? Heiligmaking! Weet u wat heiligmaking is?

Kruisdragen, lijden!

De rijke jongeling wilde wel heilig leven, maar hij bedankte voor het kruis van Christus. Zijn liefde en blijdschap om de Wet te doen, was enkel hallucinatie.

De Borgheiligheid die Gods volk bezit door toerekening wordt niet vruchtbaar door het doen van goede werken, maar door het lijden. De toegerekende gerechtigheid van Christus is vruchtbaarmakend.

Paulus levert ons het bewijs: *“Want het betaamde Hem, om Welke alle dingen zijn, en door Welke alle dingen zijn, dat Hij, vele kinderen tot de heerlijkheid leidende, de overste Leidsman hunner zaligheid door lijden zou heiligen” (Hebr. 2:10).*

De gang van de Borg, daarvan zal de levende Kerk Zijn voetstappen drukken, opdat zij Zijn heiligheid deelachtig zou worden.

Gods kinderen worden gelouterd door het lijden, niet door doen.

Christus geeft evangelische bevelen en geboden, niet om de mens aan het werk te zetten, maar om als Middelaar van toepassing de Zijnen te dienen met Zijn gehoorzaamheid, met Zijn zachtmoedigheid, met Zijn nederigheid, met Zijn vruchtbaarheid, maar ook met Zijn eer en heerlijkheid. Christus’ lijdelijke en dadelijke gehoorzaamheid wordt de Kerk toegerekend.

We leren dus ook de borgstelling van Christus ten aanzien van de heiligmaking en niet -zoals Isaäc Da Costa leerde- alleen ten aanzien van de rechtvaardigmaking.

Paulus levert ook daarvan het bewijs: *“Want en Hij, Die heiligt, en zij die geheiligd worden -heiligmaking gaat dus van God uit- zijn allen uit Eén, om welke Hij Zich niet schaamt hen broeders te noemen” (Hebr. 2:11).*

De evangelische bevelen hebben niets uit te staan met de Wet der Tien Geboden. De Wet eist, maar het Evangelie geeft. Of anders gezegd: Het Evangelie geeft wat de Wet eist, ook in het leven der heiligmaking.

Zal Hij ons ook niet met Hem alle dingen schenken?

Huntington zegt zo treffend in een van zijn werken: “Praktische heiligmaking is een uitdrukking die ik niet versta.”

Nu hoor ik gelijk iemand zeggen: Dus u kunt maar raak leven? U vat het alweer niet. ‘t Is ook een geheim. Ds. Huntington heeft op een dergelijke vraag het volgende geantwoord. Hij zegt: “Ik wilde dat het waar was dat ik mocht doen wat mijn hart begeerde. Dan zou ik in een storeloze gemeenschap leven met mijn God.”

Hoe weinigen zijn er die dit verstaan.

Gods volk is verlost van de macht der zonde en heeft een wil ontvangen om heilig te leven. Maar het goede te doen, dat vind ik niet, zegt Paulus.

“Want als ik het goede wil doen, ligt het kwade mij nabij.”

Op een andere plaats zegt hij: “Ik ben vleselijk, verkocht onder de zonde.” Paulus zegt niet: “Ik was vleselijk”, nee, hij zegt: “Ik **bén** vleselijk...” Het was nog erger!

Paulus zegt er in één adem achteraan (komma), “verkocht onder de zonde!”

Nu vraagt u wellicht: Hoe kon die ‘vleselijke Paulus’ dan heilig en godzalig leven?

Paulus was in Christus heilig door de toegerekende gerechtigheid en heiligheid van Christus en dat door het geloof en door het lijden van Christus werd hij **geheiligd**.

Dat leven is godzalig!

In de Hebreeën-brief wordt er niet één zonde van de bijbelheiligen genoemd, zelfs niet van Simson.

Waarom niet?

Het zijn de geroepen heiligen in Christus.

Paulus is niet bezig de zonde te bagatelliseren, hij laat genáde door het geloof alleen overheersen. Daarin ligt de roem! In het geloof? Uitgesloten! Enkel in de genade!

Wat hebt gij dat gij niet hebt ontvangen? (1 Kor. 4:7). ‘t Is enkel Christus, geliefden! Hém zij de heerlijkheid, tot in alle eeuwigheid! Wie roemt, roeme in de Héére.

Weet u wat een kind van God in zekere zin mag zeggen: “Ik ben Christus en Christus ben ik.”

“Ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij” (Gal. 2:20).

Zó ziet God Zijn volk. Hij ziet ze aan in Christus. Hij ziet enkel het kleed der gerechtigheid van Christus.

Wat er achter dat kleed zit (daar zit heel wat), ziet God niet. Hij gedenkt onze zonden niet meer, tenminste, als wij Zijn eigendom zijn.

Dat geldt voor verleden, heden en toekomst. Dan moet u -kind van God- uw laatste zonden nog zondigen, want er is voor betaald.

Weet u wat God in uw leven wil verheerlijken? Goede werken? Nee! Een heilig leven? Ook niet! Wat dan?

GENADE!

U zegt: Zijn er dan geen vruchten in het leven der genade?

Ik slaak een diepe zucht vanwege uw onkunde! Gods vrijgemaakte kinderen getuigen niet over de vruchten, maar van de Boom, Christus. “Leert van Mij...”

Christus zegt niet: “Leert van de vruchten.” Hij zegt: Gij zult MIJN getuigen zijn (Hand. 1:8). “Getuig aan alle volken Wie Ik ben, vanwaar Ik

gekomen ben, waartoe Ik gekomen ben en waarom Ik weder zal komen. Getuig van Mijn trappen der vernedering en van Mijn verhoging. Getuig van Mijn ambten en staten. Schilder Mij in al Mijn graveerselen voor alle volken der aarde en leer hen onderhouden alles wat Ik u geboden heb. Ik geef u Mijn Testament, onder ede: *“En ziet, Ik ben met ulieden, al de dagen, tot de voleinding der wereld”*, Matth. 28:20.

Als u wilt roemen, roemt dan in Mij en niet in uw vruchten, niet in uw geloof, niet in uw heiligmaking. Roemt niet in uw liefde tot Mij, maar van Mijn liefde tot u!” Christus leert ons zachtmoedigheid, door onze hoogmoed te openbaren in de rechtszaal van Kajafas: “Ik ken de Mens niet.” Weet u waar Petrus de zachtmoedigheid van Christus mocht beoefenen? Toen Christus hem aankeek met liefdesogen zonder verwijt. Weet u wat Petrus in de liefdesogen van de Heere Jezus las? *“Neemt Mijn juk op u, en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw zielen, want Mijn juk is zacht en Mijn last licht.”*

Ja, en toen ging Petrus naar buiten bitterlijk wenende, omdat Christus zachtmoedig en nederig van hart was gebleken in zijn plaats, het kruis heeft verdragen en de schande veracht.

Ja, toen wilde Petrus wel onder het kruis bukken en de last des Heeren verkondigen, want de weergaloze liefde van Christus had hem gewillig gemaakt om het heiligend kruis op te nemen en vrolijk te dragen.

Geliefden, niet uw bekering, maar uw kruis brengt u naar huis. Kruisdragen is het kenmerk voor een waar christen. Het wordt weinig gevonden, want het vakantiechristendom viert hoogtij in onze dagen, maar het zal toch wat wezen, geliefden, om je ogen in de eeuwige pijn op te slaan, terwijl je altijd gedacht had voor bekeerd door te gaan.

Er zullen heel wat dominees, ouderlingen en diakenen naast de rijke man in de hel hun tongen kauwen in de verzengende hitte van het eeuwige vuur, omdat zij Gods volk de kerk uitgepest hebben, omdat zij het bedrijven van kerkpolitiek liever deden dan met Gods volk kwalijk behandeld te worden.

Ik heb dat oordeel in verschillende gemeenten zien voltrekken en hele gemeenten zijn aan de verwoesting overgegeven, omdat Gods ware volk er niet welkom was. Zo is de GG-gemeente te Stolwijk ten gronde gegaan, omdat vanaf de preekstoel werd gezegd dat er geen wettige bezwaren waren binnengekomen, terwijl wij wettige bezwaren hadden ingediend tegen kandidaat ouderlingen, die net zoveel genade bleken te hebben als de poot van mijn stoel.

Betreffende ouderlingen zijn inmiddels afgezet en 2/3 deel van de

gemeenteleden heeft de kerk verlaten.

Ook in Harskamp heeft de Heere een scheur gescheurd, omdat de kerkenraad aldaar Gods getuigende kinderen volstrekt negeerde en liever met de Joden veinsde.

Zo kan ik nog even doorgaan.

God ziet nauw toe, geliefden, maar de kerken en hun voorgangers doen net alsof hun neus bloedt.

God zal Zich overhouden een arm en ellendig volk, die geen plaats hebben in deze gewesten, maar onder het heiligend kruis door deze aardse woestijn hun weg met blijdschap reizen en een stad ter woning zoeken.

Het juk van Christus is zacht, vanwege de zachtmoedigheid van Christus. De last van Christus is licht, omdat Hij het kruis gedragen heeft en de schande veracht.

“Leert van Mij dat Ik zachtmoedig bent en nederig van hart.”

Christus zegt tot Zijn beproefde volk onder het kruis: “Ik ben zachtmoedig en nederig van hart in uw plaats.”

Leert van Mij! En kijk niet naar anderen, niet naar Gods volk niet naar dominees, niet naar kerken, niet naar uzelf, want daar komt u bedrogen mee uit; leert van Mij, dat Ik het ben in uw plaats. Leert van Mij dat Ik de ware zachtmoedigheid verworven heb voor u. Ik geef u Mijn zachtmoedigheid in de beoefening, omdat Ik u hersteld heb in het beeld Gods.

Het beeld van Christus dragen is Hem gelijkvormig zijn. Gods volk is Christus volkomen gelijkvormig door toerekening. Alle eigenschappen, wil en gehoorzaamheid van Christus staan op rekening van Gods volk.

Christus is het beeld Gods en in Hem is de levende Kerk weer beelddrager Gods, nog volmakter dan Adam voor de val. Adam kon uit Gods gerechtigheid vallen, maar Gods volk niet meer, omdat Christus in elke verzoeking is staande gebleven.

Als herstelde beelddragere zullen Gods kinderen het beeld van Christus vertonen in zijn zachtmoedigheid, nederigheid in betrekking tot Christus als het Lam Gods. Christus is echter ook de Leeuw uit Juda's stam en daarin vertonen Gods kinderen ook het beeld van Christus, door te staan voor de ere Gods. Dat laatste is in onze dagen bijkans volledig wegvertaald en het gevolg daarvan is kerken vol met valse ootmoed en een namaaknederigheid die zijn weerga niet kent.

Als de moordenaar aan het kruis ontdekt wordt aan zijn moordenaarsbestaan, begint hij dan zijn collega naar de mond te praten onder de vlag van nederigheid en ootmoed?

Nee, hij bestrafte hem, omdat ook hij strafwaardig in hetzelfde oordeel hing.

We moeten altijd onderscheid maken tussen de zonde en de zondaar, tussen arme zondaars en profane zondaars.

Op geen enkel bijbelblad worden de zonden vergoelijkt, want God is een heilig God en ziet geen zonde door de vingers.

Waarom zochten de Joden Christus te vangen en te doden? Omdat Christus van de Wet des Vaders geen titel noch jota afdeed en de Wet in zijn verdoemende kracht gepreekt heeft.

Waarom worden er zoveel dominees op handen gedragen in onze dagen? Omdat zij de volle raad Gods niet preken omwille van eigen naam en eer.

Zelfs het Evangelie is niet naar de mens. Het is de Joden een ergernis en de Grieken dwaasheid.

Vele predikers in onze dagen maken van Christus een soort sinterklaas die alleen maar liefde uitstraalt en kadootjes uitdeelt, maar zo is het ganselijk niet.

Christus handhaaft het recht Gods krachtens de absoluteheid der Wet, ook in het zaligen van zondaren. Dan zal wel door het wonder blijken dat Hij het wraakzwaard der Wet opgevangen heeft in Zijn Eigen hart in de plaats van Zijn volk.

Als de mensen niet meer geërgerd worden onder de prediking des Woords, is dat er een bewijs van dat de ergernis van het kruis teniet gedaan wordt.

Dus als de ere Gods in het geding was, hebben de profeten, Christus en de apostelen geen mens en geen vlees gespaard en dat is ook de roeping in het kader van de Woordverkondiging.

Christus heeft vele malen de Sanhedristen de wacht aangezegd op een wijze die hemel en aarde deden beven. Handelde Christus dan uit meedogenloosheid?

In zekere zin, ja, want de Wet is heilig meedogenloos. Met dat absolute feit der Wet heeft men finaal afgerekend in onze dagen. "Lief zijn voor elkaar", "iedereen in zijn waarde laten", de valse verdraagzaamheid ten top.

Gods eer en Waarheid mag blijkbaar vrij en frank vertrapt en genegeerd worden en als de Heere iemand verwaardigt om het voor Zijn Naam en Zaak op te nemen, dan wordt die persoon door heel refoland vervolgd als ware hij de grootste heiligheidsschenner van de "aloude beproefde waarheid en de heiligen in de hoge plaatsen." Ja, dat zijn de gevolgen als je de heilige huisjes in stukken slaat en allerhande afgoderij aan de kaak

stelt!

Er is bijna geen mens meer aanspreekbaar op de waarheid van het Evangelie, want elke kerk heeft zijn eigen prive-waarheid en men roemt alom in een vod papier waarop de Belijdenisgeschriften prijken, terwijl men die in leer en leven met voeten treedt. En als men dan niet meer aanspreekbaar is, dan leert het Goddelijke Woord: *"Verwerp een kettersen mens na de eerste en tweede vermaning; wetende, dat de zodanige verkeerd is, en zondigt, zijnde bij zichzelf veroordeeld"*, Tit. 3:11.

Dat deed de gezaligde moordenaar ook met die andere spottende moordenaar, omdat die zalige moordenaar onder Gods recht en waarheid mocht vallen, Christus rechtvaardigde en zichzelf verdoemde.

Toen Nicodemus in de nacht tot Jezus ging, werd hij gastvrij door Christus ontvangen en in de heilswaarheid onderwezen, omdat deze leraar Israëls niets wist van de bediening der Wet noch van de vrije genade en die toch begeerde te kennen.

Christus zocht de slechtste zondaren op, die ervan overtuigd waren dat zij verdoemelijke zondaars waren, anders had ik allang in de hel gelegen. En als het dan over de naastenliefde gaat in het kader van de evangelische roeping en plicht, dan moeten we ons maar afvragen of we uit de vruchten van Christus met het beeld van de barmhartige Samaritaan ons leven stempelen of niet.

Daarvan komt Christus alleen het oordeel toe en geen mens anders.

Immers, velen zullen zeggen: "Hebben wij niet in uw Naam geprofeteerd en vele duivelen uitgeworpen?" Maar Hij zal hen openlijk aanzeggen: "Ik ken u niet vanwaar gij zijt!" Dus als aan Gods ware volk de vraag gesteld wordt: "Hebt u uit genadig meedogen met uw naasten gehandeld?"

Dan zullen ze het allemaal ontkennen, omdat ze het zich niet herinneren (Matth. 25:37-39). Maar ga hun leven maar na, dan zult u ontdekken dat Gods beproefde volk één en al meedogen jegens hun naaste zijn, maar vraag het hen zelf niet, want dan zullen ze allemaal zeggen: "Ik ben een groot beest bij God."

We zullen er eerst van zingen, en wel van de 73e Psalm, daarvan het elfde zangvers.

Geliefden, ja, die Asaf wist er wat van. Hij wist ook dat er maar EEN is Die een volmaakt meedogen heeft met verloren zondaren en dat is Christus ALLEEN. Dat had Asaf geleerd toen hij in Gods heiligdom inging en daarin een geloofsblik kreeg. We hebben geen gebrek aan rijke jongelingen in onze dagen, maar wel aan onvernuftige beesten, zoals

Asaf zich had leren kennen.

We hebben een gebrek aan grote beesten en dode honden die de Waarheid metterdaad in oprechtheid liefhebben en daarom zal de liefde van velen verkouden. Dat oordeel rust trouwens op alle huidige rechtzinnige kerken.

Liefde en waarheid is zowel in bijbels als in natuurlijk opzicht een onafscheidelijke tweeling. Als men alleen een God der liefde wil, kan men bij padre Hegger uithuilen, maar dat is de ware God der liefde niet. God is rechtvaardig en barmhartig, maar die eerste eigenschap van God zouden vele belijders in onze dagen wel willen schrappen. Dan krijg je een soort refo-geloof, waar alles gladgestreken wordt met een valse christus. We zijn dus niet geroepen om de zonden noch de dwalingen te bagatelliseren, noch bij onszelf, noch bij onze naaste, maar om die tegen te staan en te weerleggen in het kader van Wet en Evangelie, Gode tot eer, opdat zondaars zich tot God zouden bekeren. Ja, dat is de wens van al Gods kinderen.

Het Evangelie is echter tweeledig, namelijk een reuke des doods ten dode en een reuke des levens ten leven. Gods volk kent beiden en als het alleen bij de reuke des doods blijft, dan zijn de vruchten daarvan vijandschap, haat, smaad jegens God, Zijn Waarheid en jegens hen die de waarheid recht verkondigen.

Dus als het gaat om de ere Gods, dan is Christus een Leeuw en Zijn kinderen behoren dat ook te zijn en zullen het zijn, want het geloof is eerst, hoewel door de liefde werkende. Christus heeft in de eerste plaats de rechten van Zijn Vader verdedigd en in de tweede plaats, ja tegelijk, de zaligheid voor Sion verworven. Christus is namelijk ook het Lam Gods, Dat de zaligheid voor Sion bereid heeft met Zijns Zelfs Offerande. Als Gods kind het beeld van Christus draagt, is hij/zij een leeuw en een lam tegelijk. Een leeuw omtrent de ere Gods en een lam betreffende het lijden om Christus' wil. *"Zo laat ons dan tot Hem uitgaan buiten de legerplaats, Zijn smaadheid dragende"*, Hebr. 13:13.

Laten we eerst zingen, en wel van de Psalm, daarvan het zangvers.

Geliefden, het juk en de last van Christus ziet dus op het kruisdragen van een christen. Christus zegt immers: *"Wie zijn kruis niet draagt, en Mij navolgt, die kan Mijn discipel niet zijn."*

De navolging van Christus is dus verbonden met kruisdragen. De rijke jongeling bedankte voor het kruisdragen, want je kunt niet kruisdrager zijn en tegelijk de godsdienstige wereld aan de hand houden en dat

wilde die jongeling nu juist wel. Hij wilde Jezus wel volgen, maar met behoud van zijn godsdienst, zijn oude leven en zijn kerkelijke traktement.

Christus zegt: *“Indien iemand tot Mij komt en niet haat zijn vader, en moeder, en vrouw, en kinderen, en broeders, en zusters, ja, ook zelfs zijn eigen leven, die kan Mijn discipel niet zijn.”*

U ziet wel geliefden, als het hier opaan komt, dan moeten we van boven geboren zijn, anders haken we af.

Wie heeft ooit zijn eigen leven gehaat?

Om Christus te volgen is het geboden je eigen leven te haten, dat wil zeggen, bereid zijn om het af te leggen om Christus' wil.

Om Christus discipel te zijn, is het noodzakelijk dat Christus de eerste plaats inneemt in ons leven.

Dat is geen opdracht, maar juist de enige troost, beide in even en sterven. De enige Troost is alleen te vinden onder het juk en de last van Christus.

“Neemt Mijn juk op u, en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw zielen. Want Mijn juk is zacht, en Mijn last is licht.”

Onder het heiligend kruis van Christus vinden we rust voor onze zielen. Het juk van Christus staat tegenover het ondraaglijke juk der Wet. Het juk van Christus is zacht, maar het juk der Wet is niet te dragen door mensenschouders.

Christus heeft het juk der Wet gedragen en voldragen in onze plaats en Hij geeft Zijn volk Zijn zachte juk te dragen, namelijk om Zijn leer uit te dragen en daarin te blijven en te volharden. De last van Christus is Zijn kruis, maar ook Zijn last is licht, want Christus draagt het zwaarste deel.

In al onze benauwdheden is Hij benauwd geweest en Hij is de ziel nabij in het lijden.

Gods volk is geen slachtoffer onder het kruis, maar gevangene van Christus.

Als gevangene van Christus was Paulus in zijn eenzame lijdensweg beslist geen slachtoffer. Ook niet als hij schrijft dat ze hem allen verlaten hebben. Paulus was beslist niet afhankelijk van degenen die hem omringden, want de apostel had zijn sterkte in den Heere. De smalle weg ten hemel is dikwijls wel een eenzame weg, maar toch is Gods volk daarin niet van God verlaten.

Toen iedereen Paulus verlaten had, is de Heere bij Paulus overgekomen en heeft Zijn knecht bijgestaan met Zijn genade en bekrachtigd in zijn roeping. De bijstand en bekrachtiging van Christus jegens Zijn ware

knechten ligt vast in Zijn eeuwig testament, namelijk in Mattheus 28:20: *“En ziet, Ik ben met ulieden, al de dagen, tot de voleinding der wereld. Amen.”*

Als je dit testament mist in de toepassing dan ben je wellicht een knechtelijke huurling, maar geen kind. Een knecht van Christus die het kindschap Gods deelachtig is, is een gevangene van Christus. De zulken beschikken niet meer over zichzelf, noch over hun leven, noch over hun weg, noch over hun lichaam.

Ze zijn het eigendom van Christus naar ziel en lichaam beide en leven op kosten van en voor de verantwoordelijkheid van Christus.

Daarin ligt de ware vrijheid voor een christen, namelijk in gebondenheid aan Christus en Zijn leer. Christus is nimmer van Zijn leer te scheiden.

Tegenwoordig leren er velen een soort eenheid in Christus die ver boven de leer van Christus is verheven. Dat is het eigenlijke werk van de duivel om Christus van Zijn leer te scheiden.

Christus leert duidelijk: *“Een iegelijk, die overtreedt, en niet blijft in de leer van Christus, die heeft God niet; die in de leer van Christus blijft, deze heeft beiden den Vader en den Zoon”, 2 Joh. 1:9.*

In het licht van deze tekst staat ook het juk van Christus. Wie het juk van Christus naast zich neerlegt, kan Zijn discipel niet zijn.

Geliefden, die het juk van Christus opneemt, heeft beide, den Vader en de Zoon, maar wie het juk van Christus naast zich neerlegt, heeft geen van beiden.

De leer is onafscheidelijk van de Heer' en wie de leer van de Heere verdraait, doet dat tot zijn eigen verderf.

De last van Christus is Zijn kruis. Om in de leer van Christus te blijven is het kruisdragen noodzakelijk kruisdragen is sterven. Dagelijks sterven. Elke dag overgeven te worden in de dood om Christus' wil.

Dat wordt in onze dagen gemist, want anders zou er meer gemeenschap der heiligen zijn. Gemeenschap der heiligen vindt juist plaats onder het kruis. *“Ai ziet, hoe goed, hoe lieflijk is dat zonen, van 't zelfde kruis als broeders samenwonen.”*

Dat ziet niet op de massa, maar op twee of drie schapen van Christus die in Zijn Naam vergaderd zijn en bekend zijn met het juk en de last van Christus.

De zulken weten ook van de rust, waarmee Christus Zijn volk onder het kruis verkwikken zal.

Ja, Christus verkwikt de Zijnen als zij van droefheid kwijnen. Zij worden steeds Zijn hulp gewaar, in zielsbenauwdheid, in gevaar.

Gods volk heeft buiten de gegeven rust in Christus geen leven. Als de

Heere Zijn aangezicht voor hen verbergt, hebben ze rust noch vrede. Gods kinderen hebben wat dat betreft alles tegen. Zichzelf, de wereld, de duivel en dikwijls ook de huisgenoten des geloofs.

Job moest er diep door, maar is als goud uitgekomen, omdat hij voor rekening lag van Zijn getrouwe Zaligmaker. Op de puinhoop van zijn bestaan roept hij uit: “Ik weet dat mijn Verlosser leeft.”

O, geliefden, u kunt een positie bereikt hebben in de kerk of in de maatschappij, maar als u buiten Christus leeft, bent u de meest beklagenswaardige persoon op aarde.

Gods volk moet door vele verdrukkingen ingaan, in het Koninkrijk der hemelen, want hen is geen kalme reis beloofd, maar wel een behouden thuiskomst. Toch mogen ze gewillig hun kruis dragen.

David -door de Heilige Geest gedreven- zegt dat Gods volk zeer gewillig zal zijn in de dag Zijner heirkracht (Ps. 110:3). Een illustratie daarvan vinden wij in Exodus 21 dat handelt over de Hebreeuwse slaaf die zes jaar bij zijn heer dienen moest, maar het zevende jaar vrijuit mocht gaan. *“Maar indien de knecht ronduit zeggen zal: Ik heb mijn heer, mijn vrouw en mijn kinderen lief, ik wil niet vrij uitgaan; zo zal hem zijn heer tot de goden brengen, daarna zal hij hem aan de deur, of aan den post brengen; en zijn heer zal hem met een priem zijn oor doorboren, en hij zal hem eeuwiglijk dienen”, Ex. 21:5-6.*

Die slaaf zal zijn heer voortaan niet meer slaafs, maar gewillig dienen en liefhebben en voor altijd aan hem verbonden zijn. De slaaf is gestorven aan zijn dienstbaarheid en nu dient hij zijn meester geheel vrijwillig en gewillig.

Zo gaat het ook als wij der Wet gestorven zijn en overgegaan zijn van het koninkrijk der duisternis in het Koninkrijk van de eeuwige Zone Gods. Dan zullen we de Heere vrijwillig liefhebben en Hem onderworpen zijn.

Als wij de duivel onderworpen zijn, kunnen we vroom doen en een gedaante van godzaligheid hebben, maar bij dit alles blijft eigenbelang het oogmerk. In het rijk van de duivel kan het u gelukken in de kerk als een vroom en godzalig lid aangeschreven te staan.

U kunt menen in de ware godsdienst te staan, omdat men u om uw ijver en opgesierde vroomheid bemint en u huldigt als een bijzonder gelovige die veel licht heeft en vele stichtelijke werken doet.

U bent evenwel een dienaar der zonde en het einde van deze uw dienst leidt onherroepelijk tot de dood.

Bent u een dienstknecht van de gerechtigheid die geheel aan de genade onderworpen is, dan is het met uw eigen willen en lopen gedaan en niets geldt er meer dan de Wet van uw Koninklijke Heere.

De Wet van Christus is de Wet der liefde, dat zijn niet de tien woorden van de Sinai, want die Wet is in al haar delen bevredigd, zodat Mozes als hij ten tijde van Jezus geleefd had -met eerbied gesproken- wel met de vut had kunnen gaan. Mozes -die niets anders deed dan de Wet in stukken slaan- is ontslagen door de Wetgever, want de Wetgever zocht iemand die geen tittel of jota van de Wet ter aarde zou laten vallen, maar die de Wet in al haar delen zou vervullen, en daartoe heeft Christus Zich vrijwillig aangediend om de wil des Vaders te volbrengen en gewillig in onze plaats is gaan staan.

Met de dood van Christus is het handschrift van de Wet, dat tegen ons getuigde, uitgewist en daarvoor in de plaats heeft Christus een nieuw gebod gegeven, namelijk liefhebben, vergevingsgezind zijn, in de waarheid blijven.

Het juk van Christus bestaat niet uit een aantal wettische voorschriften, maar openbaart zich in een bepaald gedrag dat in Jezus werkelijkheid is en door Zijn Geest in ons gewerkt wordt. Christus' Wet is de Wet der vrijheid, dat is de Wet des geloofs, namelijk die van het Evangelie des vredes en het Evangelie eist niet maar belooft en vervult. *“Want gij zijt tot vrijheid geroepen, broeders, alleenlijk gebruikt de vrijheid niet tot een oorzaak voor het vlees; maar dient elkander door de liefde”, Gal. 5:13.*

Evangelische gehoorzaamheid is echter niet uit de werken, maar uit genade, want het is God Die in u werkt, beide het willen en het werken naar Zijn welbehagen (Filip. 2:13). Omdat God in ons werkt, zijn wij geen stokken en blokken meer, maar gewillig gemaakte voorwerpen van de genade. God dient ons.

Christus is immers niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen en Zijn leven te geven tot een Rantsoen voor velen (Mark. 10:45). Het leven der godzaligheid is geen opgave maar een gave, geen wenselijkheid, maar werkelijkheid.

Het kan zijn dat het u schemert omdat de dienst van de duivel voordeliger schijnt dan de dienst van God, waarin u de haat en de tegenstand moet verduren van al die ‘eerbiedwaardige’ belijders die zonder banden des doods vrij en blij voortleven, hun buiken dik eten aan de potluck-dinners en hun gebeden en lofliederen op gezette tijden uitgalmen, nochtans weet ú dat gehoorzamen beter is dan slachtoffers en opmerken beter dan het vette der rammen.

U zult derhalve uw Heere aankleven, gelijk een gordel kleeft aan de lendenen des mans, want het ziet op de vergelding des loons. Gij zult namelijk eeuwig in het huis van uw hemelse Vader wonen, afgescheiden van alle dienstbaren en u daarom alleen verheugen in het grote heil dat

Hij voor u verworven heeft.

Gods ware volk zal in de hemelse rust gaan, want daar rusten de vermoeiden van kracht. Er blijft dan een rust over voor het volk Gods voor Zijn troon en hier beneden. Hier door het geloof, straks door aanschouwen. *“Want die ingegaan is in zijn rust, heeft zelf ook van zijn werken gerust, gelijk God van de Zijne.”*

O, geliefden, Gods ware volk verlangt bij tijden en ogenblikken om de eeuwige rustdag aan te vangen, om altijd bij de Heere te zijn, om Hem dan al de liefde waardig te schatten, die Hij zo eeuwig waard is. Want waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn.

Amen.

Slotzang: Psalm 73:12.

39. Het zachte juk en de lichte last van Christus

Voorzang: Psalm 36:2 en 3

Schriftlezing: Mattheus 11

Geliefden, de vorige keer hebben we de tekst uit Mattheus 11:28 overdacht: *“Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven”*, maar de tijd ontbrak ons om het laatste gedeelte van de tekst te verklaren, hetgeen we nu met de hulp des Heeren trachten te doen en daarbij ook de volgende tekstwoorden van vers 29 en vers 30 in overdenking willen nemen: *“Neemt Mijn juk op u, en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw zielen. Want Mijn juk is zacht, en Mijn last is licht.”*

Geliefden, aan deze zijde van het graf ontvangt een kind van God naast de ware rust, ook beproeving en aanvechting, want wat God gewerkt heeft, daar schiet de duivel zijn vurige pijlen op af.

Ja, dat is het deel der vromen, want zij moeten door vele verdrukkingen ingaan.

Hier op aarde verkeert de Kerk op vijandig grondgebied en worden gedurig belaagd door in- en uitwendige vijanden.

Nu heb ik het niet over het naamchristendom dat zich vrij en blij in deze wereld vermaakt, maar over Gods ware volk onder het kruis, want dat volk is bij de godsdienst niet in tel en geworden als uitvaagsels der wereld en aller afschrapsel tot nu toe.

Ja, dat is het deel der vromen en dat is ook door Christus voorzegd: *“In de wereld zult gij verdrukking hebben, maar hebt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen.”*

De rust is elders.

In het hemelse Jeruzalem heerst een altoosduurende rust. Daar rusten de vermoeiden van kracht.

Er blijft dan een rust over voor het volk Gods. Dat is een eeuwigduurende rust, die reeds in de tijd gekend zal moeten worden, want zonder de rust in Christus hebben we geen bestaan voor God.

Christus is niet alleen de Rustaanbrenger, Hij past de rust ook toe bij vermoeide en beladen zielen. *“Ik zal u rust geven.”*

Die rust verkrijgt u niet door iets te doen of na te laten. Ook hiervoor geldt: Geloof alléénlijk!

In de rechtvaardigmaking ontvangt de ziel die rust met de vergeving der zonden; namelijk de vrede met God, door onze Heere Jezus Christus. Gods volk kent een vrede en aangename rust, die de wereld niet kent. Een wereldoorlog kan die rust niet teniet doen. Ook het ongeloof kan die rust niet teniet doen. Het ongeloof berooft de ziel wel voor een tijd van de troost van de rust in Christus, maar niet van de rust zelf.

De roeping Gods is onberouwelijk! God krijgt er nooit berouw van dat Hij u zalig maakte, kind des Heeren. Ondanks uw zonden en verkeerdheden!

Christus verbindt Zijn bevel direct met de belofte van de eeuwige rust, want Christus woorden zijn daden. Armen worden met goederen vervuld, en daarvan maakt ook de rust in Christus deel uit.

De rust in Christus bezit Gods volk hier door het geloof, maar de rust ziet voornamelijk op het eeuwige gelukzaligheid. Paulus getuigt daarvan: *“Want wij, die geloofd hebben, gaan in de rust”, Hebr. 4:3.*

De hemel is de rustplaats, de Sabbat van de eeuwige rust voor degenen die hier met tranen zaaien, want die zullen met gejuich maaien en eeuwig rusten van hun arbeid.

Paulus zegt ergens: *“Want die ingegaan is in zijn rust, heeft zelf ook van zijn werken gerust, gelijk God van de Zijne.”*

Toch wordt de rust in Christus hier aan deze zijde van het graf reeds genoten door het geloof, want het wordt hier genoemd de rust der ziel.

De vermoeiden en beladen zondaren komen op Christus' bevel tot Hem en ontvangen de daadwerkelijke rust van Hem en in Hem. Dat is een duurzame rust, een rust die alle verstand te boven gaat. Gods volk wordt vermaant om in die rust te blijven en daarin te wandelen. *“Laat ons dan vrezen, dat niet te eniger tijd, de belofte van in Zijn rust in te gaan nagelaten zijnde, iemand van u schijne achtergebleven te zijn.”*

Christus zegt tot de Zijnen: “Blijft in Mij, en Ik in u.”

“Gelijkerwijs de rank geen vrucht kan dragen van zichzelf, zo zij niet in de wijnstok blijft; alsoo ook gij niet, zo gij in Mij niet blijft” (Joh. 15:4).

Het is niet mijn rust, ook niet de uwe, maar die van Christus. Hoe blijven we in Zijn rust?

Door Christus en Zijn leer aan te hangen met een waarachtig geloof en vurige liefde. De liefde is de band der volmaaktheid en als er geen liefde is, is er ook geen gemeenschap.

De ware rust is dus ook vruchtbaar, want waar de rust genoten wordt, daar is ook de liefde werkzaam.

De Kerk is niet bekeerd om bekeerd te zijn, maar om kinderen voor Christus voort te brengen.

De zuigenden wassen op in de kennis van Christus en worden gespeend van de onvervalste melk, om vast voedsel te gaan gebruiken en zo drachtig worden, en in verwachting te raken, ja, vervuld te raken van de Heilige Geest. Om lasten te dragen en om die bij Christus te brengen. Dan zijn het geen zuigenden meer, maar de zogenden. Dat zijn de drachtige schapen in Christus.

Drachtige schapen moet je met rust laten, anders worden de lammeren doodgeboren.

Degenen die in Christus zijn, moeten door de Wet met rust gelaten worden, anders komen zij weer in de dienstbaarheid en brengen zij stinkende vruchten voort. De zedelijke Wet geeft een ziel geen seconde rust, ook niet na ontvangen genade als wij door ongeloof of door zonde van bedrijf en nalatigheid niet in Hem blijven.

De Wet blijft de zonden weerspiegelen.

De Wet van Mozes maakt niet zalig; maakt ook niet heilig, en geeft ook geen rust. Rust noch vrede wordt gevonden om mijn zonden.

Christus heeft de Wet gevangen genomen en het zwijgen opgelegd door een tegen-Wet.

De Wet des Geestes des levens in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van de Wet der zonde en des doods (Rom. 8:2). Wat is de Wet des Geestes?

Dat is het Evangelie in Christus. De Wet maakt de zonde levend, ook na ontvangen genade, voorzover we in het vlees leven. Is de Wet zonde? Dat zij verre! De Wet is heilig, rechtvaardig en goed.

Christus heeft dat met Zijn dood bevestigd.

Als gelovige bevestig ik de Wet ook, want ik ben mét Christus gestorven, opdat ik Gode leven zou!

Door het geloof ben ik een lijk voor de Wet, maar de zonden die in mij overgebleven zijn woelen en spoelen door mij heen wanneer ik van mijn wettige Man, Christus, afhoereer en mij wendt tot mijn gestorven man, Mozes.

De engelen zouden zeggen: “Wat zoekt gij de levende bij de doden? Er valt niets meer te doen. U kunt Mozes niet condoleren, want wij hebben geen begrafenis voor hem geregeld. U kunt Mozes ook niet vereren, want we hebben zelfs geen graf(steen) voor hem gemaakt. U kunt zelfs geen tabernakel voor hem bouwen, Petrus, want dan berooft gij Christus van de eer die Hem alleen toekomt!”

Gelukkig dat Mozes verdween, want toen zagen de discipelen niemand anders dan Jezus alléén!

Kent u dat ook, geliefden? Kent u Hem en wordt u door Hem gekend?

Door alle tijden en op alle plaatsen hebben allerlei waarzeggers Mozes weer tot leven geroepen en als een paus naast Christus gezet, om de Bruid van Christus te laten hoereren met haar eerste man.

Het is het eigenlijke werk van de duivel, om de Bruid haar troost te ontnemen. “Blijf in Mij”, zegt Christus “en bemoei en vermoei u niet met de Wetsgeleerden, die u alleen maar lasten kunnen opleggen die te zwaar zijn om te dragen.”

Die de Heere toebehoren zondigen niet zozeer tegen de Wet, maar tegen de liefde, tegen het Evangelie van Christus. Dat gaat veel dieper en dat is veel smartelijker.

Maar geliefden, ook als Gods volk zondigt -en dat doet zij, want we struikelen allen in vele (Jak. 3:2)- kan de Wet haar niet meer treffen, die ligt opgesloten in de Ark en is verzegeld met het verzoendeksel, met daarop twee hemelse lijfwachten. Ze wordt wel Vaderlijk gekastijd, opdat ze Zijn heiligheid deelachtig zou worden (Hebr. 12:10).

Het kenmerk van het kinschap Gods is...

Een heilig leven! Mis, ja ook, maar dat ziet op de vrucht.

Ik bedoel echter het bewijs aan te voeren vanuit de Schrift, dat onlosmakelijk verbonden is met het kinschap.

Het kenmerk voor het kinschap Gods is het kruisdragen en deelhebben aan de Vaderlijk kastijdingen.

Indien gij zonder kastijdingen zijt, welke allen deelachtig zijn geworden, zo zijt gij dan bastaarden en niet zonen (Hebr. 12:8).

Om in Christus te blijven zijn kastijdingen nodig. Vanwege onze verdorven natuur kunnen we de kastijdingen niet missen.

Dat behoort tot het kinschap. Weet u dat God Zijn Kerk ook met liefde kastijdt? Ik weet niet of u mij verstaat, maar als ik op een klap rekende, kreeg ik een kus. Daartegen valt niet te vechten.

Dan schaamt de Kerk zich weg. Dan gaat ze met Petrus naar buiten, om bitterlijk te wenen.

Christus kastijdde Petrus niet met een verwijt, noch eiste Hij van hem berouw, maar kastijdde Zijn kind en knecht met Zijn liefde.

Dat Petrus terstond berouw kreeg, werd niet bereikt door de eis, niet door de Wet, maar door de liefde des Evangeliums. Evangelisch berouw is een vrucht van het geloof dat door de liefde is werkende.

Evangelisch berouw gaat dus niet aan het geloof vooraf. Ezau schreide bittere tranen, maar hij vond de plaats des berouws niet.

Weet u wanneer mijn hart verbroken wordt door Evangelisch berouw? Als ik overspoeld word door in- of uitwendig bederf en met de ganse wereld voor God verdoemelijk ben, terwijl God Zich openbaart als een God Die zwijgt in Zijn liefde, juist na ontvangen genade. God in Christus is het Zelf Die de rust in de ziel doet herleven en de vrede hersteld.

God brengt Zijn kinderen onder de band des verbonds (Ezech. 20:37), maar daar gaat wat aan vooraf.

Hij doet hen namelijk eerst onder de roede doorgaan, alvorens hen aan te nemen als nieuwgeboren kinderen. “Wast op in de genade en kennis van onze Heere en Zaligmaker, Jezus Christus” (2 Pet. 3:18a).

Net zoals in vers 28 van Mattheüs 11, staat in vers 29 een bevel en belofte.

Het bevel luidt: “Neemt Mijn juk op u en leert van Mij...”

De belofte luidt: “Gij zult rust vinden voor uw zielen.”

Als eerste dienen we te weten wat het juk van Christus inhoudt.

Met Zijn juk en Zijn last bedoelt Christus een tegenstelling te zeggen van hetgeen geschreven staat over het juk der Wet. Het juk der Wet is een ondraaglijke last, terwijl het juk van Christus zacht is en Zijn last licht.

Het juk van Christus betreft Zijn leer, Zijn geboden en beloften. De last van Christus is Zijn kruis.

De leer van Christus is ook de leer des Vaders. De Vader verwijst naar de Zoon: “Deze is Mijn geliefde Zoon, in Dewelke Ik Mijn welbehagen heb, hoort Hem!” (Matth. 17:5), en de Zoon geeft de Vader de eer als Hij zegt: “Mijn leer is Mijne niet, maar Desgenen, Die Mij gezonden heeft” (Joh. 7:16).

Wie Christus’ juk opneemt, neemt ook Zijn last, Zijn kruis op. Het juk (Zijn leer) en de last (Zijn kruis) van Christus kunnen we onderscheiden uitleggen, maar zijn onlosmakelijk aan elkaar verbonden.

Het juk van Christus betreft ook een liefdesgebod: “Dit is Mijn gebod, dat gij elkander liefhebt, gelijkterwijs Ik u liefgehad heb” (Joh. 15:12). “Zo is dan de liefde de vervulling der Wet” (Rom. 13:10).

In de Griekse grondtaal begint de tekst met gebiedende wijs. “Neemt...!”

Het juk van Christus wordt met liefde opgelegd en met liefde ontvangen. Voor de liefde is geen last te zwaar; als de liefde van Christus ons dringt gaan we door het vuur zonder te verbranden en door het water zonder te verdrinken, want dan is de liefde van Christus een banier om ons heen.

De liefde is de vervulling der Wet, want de liefde steelt niet, lastert niet, vloekt niet, hoereert niet. De liefde doet de naaste geen kwaad. De liefde gelooft alle dingen, verdraagt alle dingen en beproeft alle dingen.

De de ware liefde uit God, ofwel de liefde van Christus, wil juist de naaste voor het kwaad waarschuwen en bewaren, met name voor de valse leer en de in omloop zijnde dwalingen. Iemand die de ware liefde heeft ontvangen, slaat alarm als hij ziet dat zijn naaste in gevaar is en een dwaalweg inslaat. Dat deed Petrus ook op de Pinksterdag, toen hij uitriep: *"Wordt behouden van dit verkeerd geslacht"*, Hand. 2:40. Met dat verkeerd geslacht bedoelde Petrus de schriftgeleerden, de Farizeeën en de ongelovige en spottende Joden.

De ware liefde is eerst gericht op God en vervolgens ook op de naaste. De ware liefde komt van boven naar beneden, want Gods kinderen hebben God lief, omdat Hij hen eerst heeft liefgehad.

De ware liefde is niet alleen oprecht, maar ook gezeggelijk. Omdat het geloof voor vele belijders privé-terrein is geworden, is bijna niemand meer aanspreekbaar.

Niemand zit dan ook op de blijde boodschap te wachten, want van nature wil de mens vrij zijn in het bedrijven van religie en niet op zijn vingers getikt worden.

Het feit dat de ware liefde de naaste geen kwaad doet, wordt veelal op een sentimentele manier verstaan, ten toon gespreid en in een humanistisch kader geplaatst, alsof de waarheid van Gods Woord met de ware liefde in strijd is. Dat is hels bedrog en een verdraaiing van de Schrift.

Het Schriftgegeven dat de ware liefde de naaste geen kwaad doet, mag nooit zo verstaan worden, alsof we dan maar iedereen in zijn waarde moeten laten en onze naaste medemensen moeten stijven in het kwaad en/of valse godsdienst.

Nee, de ware liefde staat ervoor om God in Zijn waarde hoog te houden, Christus en dien gekruisigd overeenkomstig de volle raad Gods te verkondigen en de valse leer en de heersende kerkpolitiek te bestrijden. De zuivere liefde is evenwel een schuldige liefde en heeft de strijd niet tegen vlees en bloed. Paulus had zeer veel van de liefde van Christus en kon daarom niet verdragen dat zijn broeder Petrus met de Joden veinsde in Antiochië, omdat de waarheid van het Evangelie in het geding was.

Als Paulus niet was opgetreden, had er toen al een kerkscheuring gekomen tussen de heidenchristenen en de christenjoden. Dat kon Paulus niet verdragen, maar nu kan men het verdragen.

Vandaar dat er zoveel kerkscheuringen zijn. Men neemt liever de eer van elkander aan, dan te staan voor de waarheid van het Evangelie, hoewel ik zeker niet wil generaliseren.

Als de liefde tot de naaste ten koste gaat van de waarheid van het Evangelie, is die liefde niet de ware liefde, maar geveinsdheid, eigenliefde en sentiment. Dat is zelfs gevaarlijk, want eigenliefde doet zichzelf de das om, doet de naaste kwaad en laat de naaste heel gemakkelijk ongewaarschuwd verloren gaan. Van nature hebben we onszelf en onze naaste wel voor de hel over, maar geen zuur gezicht.

Maar weet u wat genadeliefde is? Eerst een klap en dan een kus! Eerst verwonden en dan helen. Zo werkt de Heere in de waarachtige bekering. Het leger tegenwoordige 'zachte en liefdevolle' heemeesters pleisteren liever met loze kalk en preken van vrede, vrede en geen gevaar, maar van de ware liefde moeten dezulken niets hebben. God is liefde, maar Hij rechtvaardigt enkel goddelozen, omdat Hij in Christus rechtvaardig in Zijn liefde is. Weet u wat liefde is?

Dat men zijn leven zette voor zijn vrienden. Velen die elkaar vrienden noemen kunnen dikwijls geen 'zakje zout' met elkaar opeten. Dat zijn vrienden tot op zeker hoogte. Dat soort vriendschap is gegrond op eigenliefde.

Maar weet u wat de ware liefde is? Dat Christus Zijn leven gaf voor vijanden, voor goddelozen (Rom. 5:6).

O, mensen, Christus ging voor de Zijnen door het Goddelijke wraakvuur, gaf Zijn leven en heeft hen lief met een eeuwige liefde. Die liefde noopt tot wederliefde, want de liefde van Christus dringt ons. Dat is niet mijn liefde, maar de liefde van Christus in mij.

O, de liefde van Christus is een stervende liefde, een zelfverloochende liefde, een vleesdodende liefde. Die liefde heeft maar één Voorwerp, namelijk Christus en in Christus ook de naaste. Zo is dan de liefde de vervulling der Wet.

Wat men tegenwoordig liefde noemt, komt veelal voort uit eigenbelang. Gods Woord zegt ons dat in het laatste der dagen zelfs de natuurlijke liefde van velen zal verkouden. We leven er midden in.

Velen beweren de naaste lief te hebben, maar ondertussen laat men de naaste ongewaarschuwd ter helle reizen, veelal onder de vlag van een vals evangelie.

Als Paulus -door de liefde van Christus gedreven- de broeders in het geloof oproept zijn navolgers te zijn, waarschuwt hij hen tevens voor de valse godsdienst: *"Want velen wandelen anders; van dewelken ik u dikmaals gezegd heb, en nu ook wenende zeg, dat zij vijanden des kruises van Christus zijn; welker einde is het verderf, welker God is de buik, en welker heerlijkheid is in hun schande, dewelken aardse dingen bedenken"*, Filip. 3:18-19.

De liefde tot de naaste bestaat vanzelf niet alleen uit waarschuwingen tegen het kwaad, want de ware liefde openbaart zich ook in het liefhebben.

Een man beperkt de liefde voor zijn vrouw niet door haar alleen te zeggen dat hij haar liefheeft, nee, hij uit zijn liefde ook in het liefhebben, dus in de praktijk.

De Farizeeën proclameerden hun (eigen)liefde tot God en voor de waarheid op de hoeken van de straten, maar ze brachten er niets van in de praktijk.

Dat tekent de Heere Jezus duidelijk in de gelijkenis van de Barmhartige Samaritaan. Die priester en die Leviet, die de waarheid hoog in hun vaandel hadden staan, konden die gewonde man aan de kant van de weg rustig dood laten bloeden, terwijl de barmhartige Samaritaan, die niet zo heel zuiver was in de godsdienst, zich wel over zijn dodelijk gewonde naaste ontfermde.

Gods kinderen hebben de dure liefdesplicht pal te staan voor de waarheid van het Evangelie -al zouden hemel en aarde erdoor uit hun voegen raken (Luther)- maar als hun naaste in de goot ligt, zijn ze geroepen om barmhartigheid te bewijzen, want God wil barmhartigheid en geen offerande.

Als we de ware liefde bezitten, zullen we ook onze vijanden liefhebben, kolen vuurs op hun hoofd hopen, maar nooit en te nimmer ten koste van de waarheid van het Evangelie.

Die twee zaken worden helaas dikwijls met elkaar vermengd, maar de geest van een valse verdraagzaamheid en een kerkelijke Eli-geest brengen meer geestelijke en kerkelijke verwoesting teweeg dan een wereldoorlog.

De situatie van de kerk in onze dagen is slechter dan in de tijd van vóór de Reformatie, want in de strijd tegen Rome was de kerk der Reformatie één, maar nu is de gevestigde kerk tegen zichzelf verdeeld en een huis dat tegen zichzelf verdeeld is, zal niet bestaan.

De repeterende kerkbreuken liegen er dan ook niet om. Zelfs broeders van hetzelfde kruis kunnen dikwijls niet met elkaar wandelen, vanwege de roddel en de laster waarmee men elkander bestookt. We hebben God verlaten, wat voordeel zouden we hebben?

Dan maar zwijgen op Sions muren?

Het is maar net wat onze roeping is. Heeft de Heere u geboden een tijdje te zwijgen (Ezech. 3:26), zwijgt dan, maar heeft de Heere u geboden te spreken (Jes. 58:1 - Jes. 62:6 - Jer. 20:9 - Hand. 18:9), verhef dan uw stem met macht (Jes. 40:9). Jona had een last ontvangen om Ninevé het

oordeel aan te zeggen en de wraak Gods.

"Liefdeloos!" schreeuwt men nu van de daken.

Ja, maar dat boek had de profeet allang uit, want hij preekte 'slechts' hetgeen hem opgedragen was. Al dat geschreeuw over liefdeloosheid is slechts een bewijs dat men de ware liefde niet heeft.

Er is echter niets nieuws onder de zon. De dienstbare Galatiërs verweten Paulus ook van liefdeloosheid, maar de apostel weerlegt deze laster: *"Ben ik dan uw vijand geworden, u de waarheid zeggende?" Gal. 4:16.*

De godsdienstige Joden hoorde Jezus gaarne, want Hij sprak aangename woorden (Luk. 4:22), maar toen Christus de waarheid aanscherpte (Luk. 4:25-27), werden zij allen in de synagoge met toorn vervuld, als zij dit hoorden. En opstaande, wierpen zij Hem uit, buiten de stad, en leidden Hem op den top des bergs, op denwelken hun stad gebouwd was, om Hem van de steilte af te werpen.

Maar Hij, door het midden van hen doorgestaan zijnde, ging weg (Luk. 4:25-30).

Vele, ja, vele belijders kunnen de volle raad Gods niet verdragen en hun enige verweer is lasterpraat en het zwaaien met de vlag van de 'liefdeloosheid'.

Christus' optreden wordt op grote schaal verhumaniseerd, maar Christus zegt: *"Meent niet, dat Ik gekomen ben, om vrede te brengen op de aarde; Ik ben niet gekomen om vrede te brengen, maar het zwaard", Matth. 10:34.*

Christus is dus echt niet zo menslievend als vele verleiders het publiek willen doen geloven, hoewel Hij met één machtswoord en in één moment al de inwoners der aarde kan bekeren. Dat doet Hij echter niet en wel om de volgende reden: *"Ik bid niet voor de wereld, maar voor degenen, die Gij Mij gegeven hebt, want zij zijn Uw", Joh. 17:9.*

Toch moet het Evangelie aan alle creaturen gepredikt worden, opdat niemand zich verontschuldigen kan en omdat wij niet weten wie er uitverkoren zijn. God is geen tiran, maar in Christus een gaarne vergevend God. *"Want Ik heb geen lust aan den dood des stervenden, spreekt de Heere HEERE; daarom bekeert u en leeft", Ezech. 18:32.*

De liefde moet echter ook beproefd worden door het kruis, door het lijden. Dan zal blijken of het de liefde van Christus is die ons dringt, of onze eigenliefde.

Ze moeten elke dag maar eens op je nette pak spugen, of elke dag je banden lek prikken. Niet één keer, maar elke dag.

Zelfs Paulus schiet driftig uit zijn slof als de hogepriester beveelt hem op de mond te slaan. Paulus valt fel tegen hem uit: "God zal u slaan, jij

gewitte wand! Zit gij ook om mij te oordelen naar de Wet, en beveelt gij, tegen de Wet, dat men mij zal slaan?" (Hand. 23:3).

Het was wel de waarheid wat Paulus hier zegt, maar hij zei het een beetje te driftig.

Zelfs de verst gevorderde in de genade is dus niet altijd volmaakt in de liefde. God is in Christus echter volmaakt onveranderlijk in Zijn liefde. Christus is een volkomen Borg, zowel in de rechtvaardigmaking als in de heiligmaking (1 Kor. 1:30).

De hoofdsom der Wet luidt: God lief te hebben boven alles en onze naaste als onszelf. Paulus was dus, op het moment dat hij de hogepriester schold, een wetsovertreder, want er staat geschreven: *"Den overste uws volks zult gij niet vloeken."*

De Wet is dus niet de volmaakte regel des levens, want de Wet kon de drift van Paulus niet verhinderen, dus moest Paulus volgens die regel voor eeuwig verloren zijn gegaan. Als de Wet regel der dankbaarheid is, moest ook Petrus met zijn verloochening van Zijn Meester noodzakelijkerwijs verloren zijn gegaan, want de Wet eist volmaakte en geen halve gehoorzaamheid.

De Wet kan daarom nooit regel des levens zijn, want dan kwam er niemand in de hemel, zelfs als zouden ook de gelovigen naar deze regel geoordeeld worden. De Wet is echter alleen de ongelovigen gezet. Het is dus zonneklaar dat de gelovigen een andere Wet gezet is, namelijk de volmaakte Wet der Vrijheid.

De tegenstanders van Paulus hielden de Wet als regel des levens en waren daardoor rechters der Wet geworden. Dat leert Paulus ons in Handelingen 23:3, al is het in zijn drift. Paulus zondigde evenwel tegen de liefde, want hij verdroeg het kruis een ogenblik niet.

Ziet u nu, dat niemand de Wet doet, ook Paulus niet?

Gelukkig voor Paulus en Petrus dat zij naar een andere Wet dan de Wet der Tien Geboden geoordeeld werden, namelijk de volmaakte Wet der vrijheid, hetwelk is de Wet des geloofs. In 1 Korinthe 4:3 en 4 staat: "Die mij oordeelt, is de Heere." En in Romeinen 8 zegt Paulus: "Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods?"

Dat bedoelt de apostel hier te zeggen.

Ten aanzien van de evangelische regel der dankbaarheid levert Paulus ons een ander bewijs in Romeinen 3:27: "Waar is dan de roem? Hij is uitgesloten. Door wat Wet? Der werken? (der Tien Geboden?) Neen! Maar door de Wet des geloofs!"

Velen proclameren dat ze de Wet doen uit liefde, uit dankbaarheid, maar weet u wat Christus zegt? "Heeft Mozes u niet de Wet gegeven? En

niemand van u doet de Wet" (Joh. 7:19). Er is geen sterveling die de Wet doet op de wijze zoals de Wet eist.

Gods volk leeft wel náár, dus in overeenstemming met de Wet, maar dat is wat anders. Gods volk leeft niet antinomiaans, want dat is een leven in de zonden. Gods volk is der Wet ook der zonde gestorven en leeft Gode door het geloof. Het geloof bewaart zelfs de geboden Gods, maar dat is wat anders dan de Wet te stellen als regel des levens.

Die regel eist volmaaktheid en dat doet geen sterveling. Degene die God liefheeft, bewaart Zijn geboden en Zijn geboden zijn niet zwaar.

Maar wel als we ons inspannen die te doen, dat is het ondraaglijke juk der dienstbaarheid, maar ze zijn niet zwaar om ze lief te hebben, om ze te bewaren en dan zullen we er niet lichtelijk in strijd met de Wet handelen.

De Wet is dus in één woord vervat, namelijk de liefde. Maak er dan ook niet meer van dan dit ene woord: de liefde! want anders zit u voor u het weet bij Mozes op schoot.

"Staat dan in de vrijheid, met welke Christus u vrijgemaakt heeft en wordt niet wederom met het juk der dienstbaarheid bevangen" (Gal. 5:1).

Velen proclameren de liefde, hebben een schoon gelaat, een gedaante van godzaligheid, maar hebben geen wortel in zichzelf, maar zijn voor een tijd; daarna, als verdrukking of vervolging komt om des Woords wil, zo worden zij terstond geërgerd (Mark. 4:17).

We zullen er eerst van zingen, en wel van de 32^e Psalm, daarvan het 5^e zangvers.

Om getroost onder het heiligend kruis van Christus te reizen, is dadelijke genade nodig.

Gods volk kiest niet voor het kruis, niet voor de weg van het lijden. Dat te denken is donatistisch.

De Donatisten kozen zelf voor het martelaarschap. Dat is God verzoeken. De kerkvader Augustinus heeft hen fel bestreden. Simon van Cyréne werd het kruis ópgelegd. Ze dwóngen hem! Als Christus ons beveelt Zijn kruis op te nemen, legt Hij het tegelijkertijd op onze schouders. Hij voegt de daad bij Zijn Woord.

Christus' woorden zijn daden! Het gebod van Christus is geen commando van opvolging, maar van toepassing! Dat geldt ook voor het opnemen van het juk van Christus.

Christus gebiedt Zijn volk niets zonder Zijn toepassing!

Velen leren de navolging van Christus, à la Thomas à Kempis. Het zijn wettische geesten.

Christus is geen Christus van navolging, maar van toepassing. Weet u wat de Bruidskerk zegt als ze een tijdje op de leerschool van Christus heeft gezeten?

Trék mij, wij zullen U nalopen! (Hoogl. 1:4).

De Bruid is aan haar eerste man -Mozes- gestorven en afhankelijk geworden van haar wettige Man, Christus.

Het is de eer van Christus, Zijn Bruid te trekken, opdat zij Hem zou nalopen, Hem gelijkvormig worden en opdat zij Zijn heiligheid deelachtig zou worden.

Christus doet nergens een beroep op ons geloof om als een werkpaard aan de gang te gaan. Het briesend paard moet eind'lijk sneven, hoe snel het draav' in 't oorlogsveld (Ps. 33:9 ber.).

Het geloof is geen hefboom waarmee wij werken kunnen voortbrengen. Nee, het geloof leeft uit Christus en de liefde wil dragen, lijdzaamheid betrachten en bukken onder het kruis.

Sommigen leren dat het kruis van Christus één en al blijdschap betekent voor de gelovigen, en dat is het ook voor het geloof, maar Gods kinderen staat niet altijd in de kracht van het geloof.

Aanvankelijk is het kruis van Christus een ergernis, ook voor Gods volk.

Ik haal weer het voorbeeld van Simon van Cyrené aan. Die man wilde God wel aanbidden in Jeruzalem, maar kruisdragen? Nee, daar had Simon geen zin in. Hij werd ertoe gedwóngen. Het kruis werd hem ópgelegd.

Weet u wat Christus tot Simon gezegd heeft, toen de soldaten hem het kruis oplegden?

“Simon, neemt Mijn juk op u en leert van Mij dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart en gij zult rust vinden voor uw ziel. Want Mijn juk is zacht en Mijn last is licht.”

Weet u waarom Christus dit zegt? Omdat we helemaal niet zachtmoedig en nederig van hart zijn.

Daarom zegt Christus ook: “Leer van Mij!”

Christus gaat Zichzelf openbaren en verklaren en Zijn zachtmoedigheid toepassen onder het kruis.

Weet u wat Simon gezegd heeft, toen hem het kruis werd opgelegd? “Heere Jezus, ik ben het helemaal niet met U eens, want Uw kruis is een ergernis voor mijn vlees. Ik wil wel naar Jeruzalem, maar niet naar Golgotha.”

Op Golgotha's kruisheuvel heeft Simon evenwel het kruis omhelsd, toen

Hij Christus aan het vloekhout der schande zag hangen in zijn plaats. Toen heeft Simon uitgeroepen: “Heere Jezus, niet U, maar ik hoor aan het kruis. Nu ik U zie als mijn Plaatsbekleder, Heere, nu is Uw juk zo zacht en Uw last zo licht.”

De kerk is geroepen om het kruis vrolijk te dragen. Maar dat is wel pure genade, want de mens is geen kruisdrager en daartoe onwillig, ook na ontvangen genade.

Je moet maar eens overmand worden met moeite en last, zonden en plagen. Dat is niet te dragen!

Ze moeten elke dag je ruiten maar eens ingooien, omdat je je uitgeeft een christen te zijn. Dan komt het wel openbaar dat je een vijand van het kruis van Christus bent.

Als God het niet verhoedt, zouden we barsten van nijdigheid. U niet? Mens! U kent uzelf niet!

Gods volk is vlees en vleselijk en vlees haat het kruisdragen. Omdat God weet wat van Zijn maaksel zij te wachten, namelijk dat ze stof zijn, klein van moed en krachten, legt Hij hen het kruis op en geeft het geloof erbij. We zijn geneigd om na ontvangen genade het kruis af te werpen, dan slepen we het achter ons aan, zeker als God Zijn genade wat inhoudt.

Toen de discipelen in Gethsemané het te warm werd onder de voeten, hebben ze Hem allen verlaten.

“Ik niet”, zegt u? Mens! houdt toch op! U hebt geen zelfkennis. Thomas Boston heeft er een mooi boekje over geschreven: HET KROMME IN HET LEVENSLLOT.

Dat boekje heb ik opgegeten. Ik wilde geen kruis. Ik wilde God dienen. Komt niks van terecht, mensen.

Christus is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen. Weet u wat kruisdragen is? Heiligmaking! Weet u wat heiligmaking is? Kruisdragen!

De rijke jongeling wilde wel heilig leven, maar hij bedankte voor het kruis van Christus. Zijn liefde en blijdschap om de Wet te doen, was enkel hallucinatie.

Heiligmaking wordt niet bewerkt door goede werken, maar door het lijden.

Paulus levert ons het bewijs: “Want het betaamde Hem, om Welke alle dingen zijn, en door Welke alle dingen zijn, dat Hij, vele kinderen tot de heerlijkheid leidende, de overste Leidsman hunner zaligheid door lijden zou heiligen” (Hebr. 2:10).

De gang van de Borg, daarvan zal de levende Kerk Zijn voetstappen drukken, opdat zij Zijn heiligheid deelachtig zou worden.

Gods kinderen worden gelouterd door het lijden, niet door doen.

Christus geeft evangelische bevelen en geboden, niet om de mens aan het werk te zetten, maar om als Middelaar van toepassing de Zijnen te dienen met Zijn gehoorzaamheid, met Zijn zachtmoedigheid, met Zijn nederigheid, met Zijn vruchtbaarheid, maar ook met Zijn eer en heerlijkheid. Christus' lijdelijke en dadelijke gehoorzaamheid wordt de Kerk toegerekend.

We leren dus ook de borgstelling van Christus ten aanzien van de heiligmaking en niet -zoals Isaïc Da Costa leerde- alleen ten aanzien van de rechtvaardigmaking.

Paulus levert ook daarvan het bewijs: "Want en Hij, Die heiligt, en zij die geheilgd worden -heiligmaking gaat dus van God uit- zijn allen uit Eén, om welke Hij Zich niet schaamt hen broeders te noemen" (Hebr. 2:11).

De evangelische bevelen hebben niets uit te staan met de Wet der Tien Geboden. De Wet eist, maar het Evangelie geeft. Of anders gezegd: Het Evangelie geeft wat de Wet eist, ook in het leven der heiligmaking.

Zal Hij ons ook niet met Hem alle dingen schenken? Huntington zegt zo treffend in een van zijn werken: "Praktische heiligmaking is een uitdrukking die ik niet versta."

Nu hoor ik gelijk iemand zeggen: Dus u kunt maar raak leven? U vat het alweer niet. 't Is ook een geheim. Ds. Huntington heeft op een dergelijke vraag het volgende geantwoord. Hij zegt: "Ik wilde dat het waar was dat ik mocht doen wat mijn hart begeerde. Dan zou ik in een storeloze gemeenschap leven met mijn God."

Hoe weinigen zijn er die dit verstaan. Gods volk is verlost van de macht der zonde en heeft een wil ontvangen om heilig te leven. Maar het goede te doen, dat vind ik niet, zegt Paulus. *"Want als ik het goede wil doen, ligt het kwade mij nabij."*

Op een andere plaats zegt hij: *"Ik ben vleselijk, verkocht onder de zonde."* Paulus zegt niet: "Ik was vleselijk", nee, hij zegt: "Ik **bén** vleselijk..." Het was nog erger! Paulus zegt er in één adem achteraan (komma), "verkocht onder de zonde!"

Nu vraagt u wellicht: Hoe kon die 'vleselijke Paulus' dan heilig en godzalig leven?

Paulus was in Christus heilig door de toegerekende gerechtigheid en heiligheid van Christus en dat door het geloof en door het lijden van Christus werd hij **ge**heilgd. Dat leven is godzalig!

In de Hebreeën-brief wordt er niet één zonde van de bijbelheiligen genoemd, zelfs niet van Simson. Waarom niet? Het zijn de geroepen heiligen in Christus.

Paulus is niet bezig de zonde te bagatelliseren, hij laat genáde door het geloof alleen overheersen. Daarin ligt de roem! In het geloof? Uitgesloten! Enkel in de genade! Wat hebt gij dat gij niet hebt ontvangen? (1 Kor. 4:7). 't Is enkel Christus, geliefden! Hém zij de heerlijkheid, tot in alle eeuwigheid! Wie roemt, roeme in de Héére.

Weet u wat een kind van God in zekere zin mag zeggen: "Ik ben Christus en Christus ben ik."

"Ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij" (Gal. 2:20).

Zó ziet God Zijn volk. Hij ziet ze aan in Christus. Hij ziet enkel het kleed der gerechtigheid van Christus.

Wat er achter dat kleed zit (daar zit heel wat), ziet God niet. Hij gedenkt onze zonden niet meer, tenminste, als wij Zijn eigendom zijn.

Dat geldt voor verleden, heden en toekomst. Dan moet u -kind van God- uw laatste zonden nog zondigen, want er is voor betaald.

Weet u wat God in uw leven wil verheerlijken? Goede werken? Nee! Een heilig leven? Ook niet! Wat dan? GENADE!

U zegt: Zijn er dan geen vruchten in het leven der genade?

Ik slaak een diepe zucht vanwege uw vijandige onkunde! Gods vrijgemaakte kinderen getuigen niet over de vruchten, maar van de Boom, Christus. "Leert van Mij..."

Christus zegt niet: "Leert van de vruchten." Hij zegt: Gij zult MIJN getuigen zijn (Hand. 1:8). "Getuig aan alle volken Wie Ik ben, vanwaar Ik gekomen ben, waartoe Ik gekomen ben en waarom Ik weder zal komen. Getuig van Mijn trappen der vernedering en van Mijn verhoging. Getuig van Mijn ambten en staten. Schilder Mij in al Mijn graveerselen voor alle volken der aarde en leer hen onderhouden alles wat Ik u geboden heb. Ik geef u Mijn Testament, onder ede: *"En ziet, Ik ben met ulieden, al de dagen, tot de voleinding der wereld"*, Matth. 28:20.

Als u wilt roemen, roemt dan in Mij en niet in uw vruchten, niet in uw geloof, niet in uw heiligmaking. Roemt niet in uw liefde tot Mij, maar van Mijn liefde tot u!" Christus leert ons zachtmoedigheid, door onze hoogmoed te openbaren in de rechtzaal van Kajafas: "Ik ken de Mens niet." Weet u waar Petrus de zachtmoedigheid van Christus mocht beoefenen? Toen Christus hem aankeek met liefdesogen zonder verwijt. Weet u wat Petrus in de liefdesogen van de Heere Jezus las? *"Neemt Mijn juk op u, en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw zielen, want Mijn juk is zacht en Mijn last licht."*

Ja, en toen ging Petrus naar buiten bitterlijk wenende, omdat Christus zachtmoedig en nederig van hart was gebleken in zijn plaats, het kruis

heeft verdragen en de schande veracht.

Ja, toen wilde Petrus wel onder het kruis bukken en de last des Heeren verkondigen, want de weergaloze liefde van Christus had hem gewillig gemaakt om het heiligend kruis op te nemen en vrolijk te dragen.

Geliefden, niet uw bekering, maar uw kruis brengt u naar huis. Kruisdragen is het kenmerk voor een waar christen. Het wordt weinig gevonden, want het vakantiechristendom viert hoogtij in onze dagen, maar het zal toch wat wezen, geliefden, om je ogen in de eeuwige pijn op te slaan, terwijl je altijd gedacht had voor bekeerd door te gaan.

Er zullen heel wat dominees, ouderlingen en diakenen naast de rijke man in de hel hun tongen kauwen in de verzengende hitte van het eeuwige vuur, omdat zij Gods volk de kerk uitgepest hebben, omdat zij het bedrijven van kerkpolitiek liever deden dan met Gods volk kwalijk behandeld te worden.

Ik heb dat oordeel in verschillende gemeenten zien voltrekken en hele gemeenten zijn aan de verwoesting overgegeven, omdat Gods ware volk er niet welkom was. Zo is de GG-gemeente te Stolwijk ten gronde gegaan, omdat vanaf de preekstoel werd gezegd dat er geen wettige bezwaren waren binnengekomen, terwijl wij wettige bezwaren hadden ingediend tegen kandidaat ouderlingen, die net zoveel genade bleken te hebben als de poot van mijn stoel.

Betreffende ouderlingen zijn inmiddels afgezet en 2/3 deel van de gemeenteleden heeft de kerk verlaten.

Ook in Harskamp heeft de Heere een scheur gescheurd, omdat de kerkenraad aldaar Gods getuigende kinderen volstrekt negeerde en liever met de Joden veinsde. Zo kan ik nog even doorgaan.

God ziet nauw toe, geliefden, maar de kerken en hun voorgangers doen net alsof hun neuzen bloeden. God zal Zich overhouden een arm en ellendig volk, die geen plaats hebben in deze gewesten, maar onder het heiligend kruis door deze aardse woestijn hun weg met blijdschap reizen en een stad ter woning zoeken.

Het juk van Christus is zacht, vanwege de zachtmoedigheid van Christus. De last van Christus is licht, omdat Hij het kruis gedragen heeft en de schande veracht. Laat ons dan uitgaan, buiten de legerplaats, Zijn smaadheid dragende.

Amen.

Slotzang: Psalm 79:6.

40. De hogepriester Jozua in zijn ambt hersteld

Voorzang: Psalm 75:1, 2, 3, 4

Schriftlezing: Zacharia 3

Geliefden, de tekst van de prediking kunt u vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte, uit Zacharia 3, daarvan de eerste 5 verzen.

“Daarna toonde Hij mij Josua, den hogepriester, staande voor het aangezicht van den Engel des HEEREN; en de satan stond aan zijn rechterhand, om hem te wederstaan. Doch de HEERE zeide tot den satan: De HEERE schelde u, gij satan! ja, de HEERE schelde u, Die Jeruzalem verkiest; is deze niet een vuurbrand uit het vuur gerukt? Josua nu was bekleed met vuile klederen, als hij voor het aangezicht des Engels stond. Toen antwoordde Hij, en sprak tot degenen, die voor Zijn aangezicht stonden, zeggende: Doet deze vuile klederen van hem weg. Daarna sprak Hij tot hem: Zie, Ik heb uw ongerechtigheid van u weggenomen, en Ik zal u wisselklederen aandoen. Dies zeg Ik: Laat ze een reinen hoed op zijn hoofd zetten. En zij zetten dien reinen hoed op zijn hoofd, en zij togen hem klederen aan; en de Engel des HEEREN stond daarbij.”

Geliefden, de profeet Zacharia behoort tot de kleine profeten, maar als profeet is Zacharia niet kleiner dan bijv. Jesaja, maar klein vanwege de beperkte omvang van het boek Zacharia ten opzichte de grotere boeken der profeten. Zacharia is de tweede profeet die na de verlossing uit de Babylonische gevangenschap gepreikt heeft onder de Joden.

Zacharia was feitelijk een boeteprediker en hij riep het volk dat nog maar net uit de babylonische gevangenschap was verlost op tot de waarachtige bekering.

De Heere wil het volk der Joden weer in gunst gedenken, nadat zij 70 jaren in Babylonische ballingschap hadden verkeerd. De Heere maakt Zijn Vaderlijke gunst bekend door middel van gezichten en visioenen die Hij aan Zacharia openbaart.

Het derde visioen van Zacharia in hoofdstuk 2 handelt over de Man met het meetsnoer. De Man is Christus en Hij meet Jeruzalem met een meetsnoer, echter niet ten verderve, want het meetsnoer was geen richtsnoer, maar om de muren om Jeruzalem te bouwen op de juiste maat, zodat de stad de menigte der inwoners zou kunnen bevatten.

Jeruzalem zou worden herbouwd en de tempel hersteld en de inwoners

zouden zodanig vermenigvuldigen dat er een nieuw bestekplan moest worden gemaakt.

U ziet, zonder Christus kan men organiseren want men wil, maar zonder Christus is er geen sprake van herstel, geen sprake van een herstelde kerk en ook geen sprake van persoonlijk herstel, na verachtering in de genade.

Het visioen in hoofdstuk 3 betreft dan ook het herstel van de vervallen staat der kerk en het herstel van Jozua voor Gods aangezicht betekent dat ook de kerk weer in goeden staat hersteld zal worden, want de Jozua is enerzijds hier het beeld van de kerk en als hogepriester is Josua ook een type van Christus. De belofte van herstel is dus direct met Christus verbonden.

Het visioen van Zacharia over Jozua, de hogepriester, vertegenwoordigt de kerk in zijn tijd, maar er liggen ook geestelijke lessen in verklaard voor de kerk van alle tijden en plaatsen. God zal Juda's steden herbouwen uit het stof, en Christus heeft het meetsnoer nog in Zijn hand om de omtrek te meten en de grootte te bepalen voor het herstel van de kerk.

Maar geliefden, voor het meetsnoer van het herstel gaat een richtsnoer van het oordeel vooraf. God had gericht gehouden met de Jodene en hen gevankelijk weggevoerd, omdat zij de afgoden dienden en de valse leringen de vrije loop hadden gegeven, terwijl de Heere had geboden om de bannen die in het leger waren te verdelgen.

Het volk was echter doorgegaan in ongehoorzaamheid aan Gods bevelen, maar heeft daarvan de bittere vruchten moeten ondervinden, want wie God verlaat heeft smart op smart te vrezen. Het volk der Joden had Gods verbondswraak ingeroepen en als God straft met Zijn verbondswraak, heeft dat veel ingrijpender gevolgen dan de algemene oordelen die over de wereld gaan.

Geliefden, maar God heeft gedacht aan Zijn genade en Zijn trouw aan Isrel niet gekrenkt, hoewel zij Hem gekrenkt hadden. De Heere had nog gedachten des vredes, vanwege dat eeuwige verbond der genade dat van geen wankelen weet. Het verbond met Abraham Zijn vrind, bevestigt Hij van kind tot kind. Nadat de straf was uitgezeten, mocht het volk weer terugkeren naar haar landpalen, naar het beloofde land Kanaän, waar echter alles verwoest was, inclusief de tempel, zodat de dienst des Heeren niet meer werd waargenomen.

Tijdens die vervallen kerkstaat nog drie profeten overgebleven, namelijk Haggai, Zacharia en Maleachi, totdat de volheid des tijds zou aanbreken, de schaduwen zouden vlieden, de nieuwe dag zou aanbreken waarop

Christus Zijn voetstappen op deze aarde zou zetten tot verheerlijking van de deugden Gods en tot zaligheid van verloren zondaren.

Daartoe had God Zijn volk uit Babel doen wederkeren, om voor het aanbreken van de slotakte van de oude dag Zijn dienst en tempel te herstellen.

We lezen in Haggai 1:14: *"En de HEERE verwekte den geest van Zerubbabel, den zoon van Sealthiël, den vorst van Juda, en den geest van Josua, den zoon van Jozadak, den hogepriester, en den geest van het ganse overblijfsel des volks; en zij kwamen en maakten het werk in het huis van den HEERE der heirscharen, hun God."*

De profeet Haggai heeft het volk zeer naarstig vermaand tot het weder opbouwen van de tempel en van de stad Jeruzalem (Ezra 5:1), onder leiding van Zerubbabel, de vorst van Juda, en Josua, de hogepriester.

Nadat het fundament van de tempel gelegd was, lieten de teruggekeerde Joden echter verstek gaan, omdat ze vervuld waren met eigenbelang. Ze bouwden ieder hun eigen huis.

De verlossing uit Babel was men ras vergeten en het levensbelang om de tempeldienst te hervatten zag men niet in, want men moest zo nodig eerst eigen huizen bouwen, ten koste van de tempelbouw en de dienst van God.

Als losgelaten kalveren konden zij hun vleselijke begeerten niet bedwingen en men had men grote lust in mooie gewelfde huizen, uitgestrekte tuinen, waterblauwe vijvers, knusse prieeltjes, gezellige terrasjes en een vrolijk vooruitzicht op een goede oude dag, maar Gods huis werd woest gelaten.

Ze waren in de Geest begonnen, maar in het vlees geëindigd. Ze hadden wel een fundament gelegd, maar er niet verder op gebouwd, ja, hout, hooi en stoppelen.

Maar al dat hout, hooi en stoppelen van eigenbelang zal verbrand worden (1 Kor. 3:15).

Hoewel de Joden omtrent de tempelbouw verstek lieten gaan, hadden zij toch nog een degelijk fundament gebouwd.

Twee maanden nadat de profeet Haggai reeds profeteerde, begon ook de profeet Zacharia te profeteren en te prediken door allerlei visioenen en gezichten.

Hij riep het volk op zich te bekeren en ook hij vermaande de trage, nalatige Joden om de bouw van de tempel te hervatten en te voltooien (Ezra 6:14).

De visionaire profetieën van Zacharia hebben niet alleen betrekking op de toenmalige Joden, maar ook op de beloofde Christus Die komen zou.

Bovendien geven de gezichten van Zacharia een herhaald beeld te zien van de Kerke Gods op aarde, namelijk hoe Christus Zijn Kerk herstelt en in stand houdt tot de voleinding der wereld. Ook in onze dagen bevindt de kerk zich in een vervallen staat.

De Afscheiding heeft niets dan bittere vruchten gegeven en men heeft zelfs geen behoefte aan herstel. De herstelden in naam is het even bizar gesteld.

De oudtestamentische profeten hebben geen herstelde kerken gesticht, nee, die kregen eerst bij God vandaan te zien dat de **Heere** de kerk zou herstellen. In Zacharia 3 krijgt de profeet in een visioen te zien hoe de Kerk hersteld wordt, waarbij Josua, de hogepriester, het volk typeert en weder door Christus gereinigd en hersteld wordt in de dienst van God.

In het vierde visioen van Zacharia staat Josua, de hogepriester, voor het aangezicht van de Engel des HEEREN (Christus) en de satan stond aan zijn rechterhand om hem te wederstaan (vs. 1).

Krachtens zijn ambt als hogepriester nam Josua de dienst des Heeren waar en vertegenwoordigde het volk voor het aangezicht van de Engel des Heeren, zoals Christus de Representator is van Zijn volk voor het aangezicht des Vaders.

Hoewel het verbondsvolk der Joden uit de Babylonische gevangenschap verlost was en als een verloren zoon in het land Kanaän was teruggekeerd, moest er nog wel verzoening plaatsvinden over de gemaakte schuld.

Het volk was immers door eigen schuld in een ver gelegen land geraakt, waarbij stad en tempel waren verwoest.

Die schuld moest eerst verzoend worden, alvorens Josua zijn hogepriesterlijk werk weer kon hervatten en de dienst van God weer kon waarnemen zodra de tempel voltooid was.

Van schuld heb ik tijdens de oprichting van de herstelde kerk geen woord gehoord; men heeft ambtsdragers aangesteld en bevestigd, zonder dat men de goedkeuring van God en verzoening door Christus nodig achtte. Men heeft het aangezicht des Heeren niet gevraagd en de gebande kerkorde van 1953 het etiket van hersteld hervormd opgeplakt, in de ijdele hoop dat God die zelfgemaakte herstelde kerkkar zou trekken.

Als hogepriester des volks moest Josua verzoening doen voor het volk met het bloed van stieren en bokken, hetwelk heenwees naar het bloed van Christus dat reinigt van alle zonden.

Josua stond dus voor het aangezicht van de Engel des HEEREN om zijn ambt uit te oefenen, maar hij stond daar als een hogepriester in zijn

menselijke zwakheid en feilbaarheid. *"Want de wet stelt hogepriesters, mensen, die zwakheid hebben..."*, Hebr. 7:28.

Maar het grote verschil tussen Josua en de huidige geestelijkheid, is, dat Josua zich schuldig wist aan de zonden van zijn volk en kinderen.

In een Chaldeeuwse verklaring staat bijv. dat de zonen van Josua vrouwen hadden die zij volgens de wet niet mochten hebben en dat meldt ook Gods Woord in Ezra 10:18.

Josua staat met bevuilde klederen, omdat hij zich als een soort Eli had gedragen. U weet dat Eli zijn goddeloze zonen Hofni en Phinehas niet eens zuur aanzag, maar dat is Eli duur komen te staan. Zijn beide zonen werden gedood en het ergste van alles was dat de ark des Heeren werd weggevoerd, zodat de bediening der verzoening werd weggenomen.

Geliefden, ik zie dat oordeel ook in onze dagen voltrekken, want de bediening der verzoening is over de vole breedte van de gereformeerde gezindte verruild voor een evangelie naar de mens, uitzonderingen daargelaten.

Ongetwijfeld zal Josua dus ook schuldig gestaan hebben aan de nalatigheid van de tempelbouw, maar het was niet zo dat de zonden van dien aard waren dat Josua zijn ambt niet meer mocht uitoefenen, bovendien typeert Josua een kind van God.

De tucht is echter ook op een kind van God toepasbaar. Hoewel Gods kinderen en Zijn geroepen knechten dikwijls niet handelen zoals zij dat behoren te doen, verdraagt Christus de Zijnen **zolang zij oprechte bedoelingen hebben**.

Wat is het dan toch droevig gesteld in onze dagen. De oprechtheid is ver te zoeken en we hebben er kerkpolitiek voor in de plaats gekregen.

Waren er nog maar van zulke ambtsdragers die voor God in de schuld stonden met bevuilde klederen, want dan zou satan door de Heere gescholden worden.

Want de Heere zegt: *"Zo dan hun onbesneden hart gebogen wordt, en zij dan aan de straf hunner ongerechtigheid een welgevallen hebben; dan zal Ik gedenken aan Mijn verbond"*, Lev. 26:41-42.

Geliefden, aan rechtzinnigheid hebben we geen gebrek in onze dagen, maar het ontbreekt ons wel aan schuldenaars.

De Heere werkt altijd het herstel in een weg van schuld. Maar als de herders weigeren in de schuld te komen, kan men wel hersteld in naam zijn, maar dan is er geen plaats voor waarachtig en inwendig herstel. Dan is er geen plaats voor verzoening van de gemaakte schuld.

Jozua stond voor God met bevuilde klederen, als een verdoemelijke ambtsdrager die zijn plichten verzaakt had, maar daarvan de schuldbrief

had thuis gekregen.

O, geliefden, als we zo voor Gods aangezicht staan, ja, plats op de grond liggen met onze neus in het stof, dan zou God wonderen doen en aan Zijn verbond gedenken.

Nu was de schuldige Jozua niet de reden dat God bewogen was met het welzijn van Zijn volk. O nee, God is altijd in Zichzelf bewogen, geliefden. Maar als God Zijn vervallen kerk hersteld, dan gaat dat we in een weg van schuld, in de aanvaarding van de welverdiende straf. Zo is het ook met de ware bekering, dat gaat altijd gepaard met vrijwillige strafaanvaarding.

Ook na ontvangen genade, houdt de Heere Zich een gewillig volk over die de straf aanvaardt na gemaakte schuld.

Over Zijn volk is God altijd met innerlijke ontferming bewogen, ook als Hij Zijn volk moet kastijden. *“Want dien de Heere liefheeft, kastijdt Hij, en Hij geselt een iegelijken zoon, die Hij aanneemt.”*

Christus heeft als de grote Hogepriester medelijden met de menigvuldige zwakheden van Zijn volk en knechten en zolang zij oprecht zijn in hun bedoelingen en de schuld aanvaarden over de gemaakte schuld, dan is Christus vervuld met medelijden en zeer gewillig om Zijn volk in Zijn gunst te herstellen, hoewel de satan dat altijd zal trachten te verhinderen.

Want als Josua voor God staat als een doemwaardige ambtsdrager, dan is de satan ook van de partij en nu Josua schuldig voor God staat, neemt hij zijn kans waar om Josua aan te klagen als zijnde onbekwaam als hogepriester en ongeschikt om leiding te geven aan de herbouw van de tempel. Deze rechterlijke voorstelling in Zacharia 3 is dus ook een beeld van de rechtvaardigmaking des zondaars voor God.

Als een doodschuldige zondaar voor Gods vierschaar gedaagd wordt, dan zijn er altijd twee aanklagers aanwezig, namelijk de Wet en de duivel.

De Wet is de wettige aanklager en tevens de Goddelijke officier van justitie, die de beklagde niet alleen in staat van beschuldiging stelt, maar ook de uitvoering van het drievoudige doodvonnis eist.

De duivel is er dan ook altijd bij om de beklagde te benauwen met helse angsten en godslasterlijke ingevingen, klaar om toe te springen en zijn slachtoffer naar de hel te slepen.

De Goddelijke officier van justitie handelt echter niet uit willekeur, maar op grond van het recht Gods. De Wet handhaaft de Goddelijke deugden en rechten en eist het beeld op dat we in het paradijs verloren hebben, op straffe van de drievoudige dood.

Op deze visionaire rechtszitting is de Rechter aanwezig (de HEERE = God de Vader - vs. 2), de Engel des HEEREN (Christus), Josua, de Wet en de duivel.

Ook de Heilige Geest ontbreekt niet, want de Geest gaat uit van de Vader en de Zoon.

Zacharia ziet hier op een visionaire wijze hetgeen de uitverkorenen beleven door het geloof als zij als een goddeloze gerechtvaardigd worden voor God.

De rechtvaardiging door het geloof geschiedt echter niet op een visionaire wijze, maar door het geloof.

Wat opvalt is dat op deze rechtszitting de duivel het hoogste woord schijnt te hebben om Josua te beschuldigen en in een kwaad daglicht te stellen.

De duivel maakt echter geen deel uit van de Goddelijke vierschaar, maar is ongevraagd binnengekomen en staat aan Josua's rechterhand om hem te wederstaan en hem voor God aan te klagen.

Josua staat daar met vuile klederen voor het aangezicht van de Engel des HEEREN. Dat betekent dat Josua ambtelijke zonden had bedreven.

Josua had immers het kleed van een hogepriester aan en dat was ambtelijke kleding.

Het gaat hier dus niet zozeer over de rechtvaardigmaking van Josua als kind van God, want als kind van God was Josua al rechtvaardig voor God door de gerechtigheid van Christus. Josua wordt hier veeleer in zijn ambt hersteld, net als Petrus aan de zee van Tiberias (Joh. 21:15-17).

De duivel is dus bezig om Gods werk in Josua, die door God Zelf geroepen was, verdacht te maken en dat is een satanisch werk, want zijn ambt als hogepriester was afkomstig van de grote Ambtsdrager, Christus.

Let wel: een ambtsdrager is niet onschendbaar, ook Josua niet, maar wel het ambt, voorzover het ambt van Christus afkomstig is en door Hem is opgelegd.

De duivel is dus altijd bezig om Christus verdacht en belachelijk te maken in Zijn volk. Bovendien was Josua als hogepriester ook een type van Christus.

Josua was als ambtsdrager echter niet onschendbaar, want dat blijkt wel uit het feit dat hij vuile klederen droeg en als schuldige voor God staat.

Josua staat hier voor God met een verzondigd ambt. Ambtsdragers moeten dus ook onder de tucht geplaatst worden als zij de dienst des Heeren verzaken en niet getrouw uitvoeren.

Josua weet zich schuldig voor God en zwijgt, ook als de duivel op zijn

vuile klederen wijst. Josua laat zich gezeggen, ook door de duivel, want hij is ervan overtuigd dat hij schuldig en strafwaardig is.

Josua liet zich tuchtingen en was gewillig gemaakt om de tucht aan te nemen, ziende op zijn vuile klederen. De aanklacht van de duivel was evenwel niet geldig, want de duivel is de vader der leugen en van de beginne, maar Josua wil niet de schuld van zich afschuiven en hij praat zich ook niet schoon. Hij laat het in de handen des Heeren, hoe Hij over hem oordelen zou. Paulus zegt: "Die mij oordeelt is de Heere."

Josua, de hogepriester, moet zijn schuld van inleven en hij is schuldenaar geworden voor God. Hij staat voor het aangezicht van de Engel des HEEREN met een gesloten mond. Josua verdedigt zich niet tegen de beschuldigingen van de satan, want ziende op zijn vuile zondeklederen, vallen de aantijgingen van de satan erbij in het niet.

Zo stond Josua voor God zijn welverdiende straf in te wachten, maar dan klinkt de stem van de hemelse Rechter: *"De HEERE schelde u, gij satan! ja, de HEERE schelde u, Die Jeruzalem verkiest; is deze niet een vuurbrand uit het vuur gerukt?" Zach. 3:2.*

De duivel wordt hier door God gescholden tot zijn verdoemenis, want de duivel is de vader der leugen en van de beginne. Van Josua wordt gezegd dat hij een uitverkoren vat is en reeds gered is uit het vonnis der Wet, ja, als een vuurbrand uit het vuur gerukt is. Josua, de hogepriester, was -zoals gezegd- reeds het eigendom van Christus en gerechtvaardigd voor God, want dat wordt in Zacharia 3:2 duidelijk door God Zelf gezegd.

God de Vader veegt hier -met eerbied gesproken- de aantijgingen van de satan in één keer van tafel. Satan is nooit een wettige partij in het rechtsgeding tussen God en de zondaar.

Hoewel ook Gods uitverkorenen door de diepe val in Adam in de klauwen van de duivel gevallen zijn, verlost Christus hen dus wel van de heerschappij des duivels, maar de duivel is geen eigenaar van de onverzoende uitverkorenen, want dat is God alleen.

Dat lezen we duidelijk in Psalm 2:8, waar God de Vader tot Zijn Zoon zegt: *"Eis van Mij, en Ik zal de heidenen geven tot Uw erfdeel, en de einden der aarde tot Uw bezitting."*

En daarvan getuigt Christus verschillende keren in het hogepriesterlijk gebed (Joh. 17) en ook op andere plaatsen (Jes. 8:18 - Hebr. 2:13).

Als de duivel Christus verzoekt in de woestijn, waarbij hij zich voordoet als de eigenaar der wereld, is dat dus een duivelse aanmatiging.

De satan is dus geen wettige aanklager, noch in de vierschaar Gods, noch in de vierschaar van het geweten des zondaars, zoals de Wet dat echter wel is.

Ik vertel u een fragment uit mijn eigen leven. Toen het gericht in mijn geweten werd gespannen en de duivel op het punt stond om mij de hel in te slepen, waar ik voor mij waarneming reeds in verkeerde, trad Christus tussenbeide en toonde mij dat Hij de sleuteldrager was van de hel en de dood (Openb. 1:18).

Toen moest de duivel mij loslaten en als een geslagen hond het veld ruimen. Toen viel het vrij tussen God en mijn ziel en wel zodanig dat de Heere mij geen kwaad kon doen, al had Hij mij voor eeuwig weggeworpen.

Ik waande mij in de hel, maar toch ben ik niet verbrand, nee, want Christus... (Rom. 5:6) heeft Zich in mijn hel laten verbranden in mijn plaats en zo openbaarde Hij Zich in mijn hel. In plaats van mij rechtvaardig te verwerpen, sprak Immanuël van vrede in mijn ziel (Matth. 28:20) en zo werd Hij mijn Hemel.

Gods volk wordt als een vuurbrand uit het vuur gerukt. Hoort u? Ze worden niet van de hel verlost, maar in de hel, en als een vuurbrand uit de hel gerukt.

Daar moeten we altijd maar op letten als het gaat over de redding in Christus.

Is men van de hel verlost of is men in de hel verlost en uit de hel gerukt. Het nabijkomende christendom is ván de hel verlost, maar Gods ware volk wordt als een brandhout door Christus uit de hel opgevoerd, eruit gerukt en dan wordt Christus haar Hemel. Amen.

De psalmist van de 139e Psalm kende er ook wat van, als hij zegt: *"Zo ik opvoer ten hemel, Gij zijt daar; of bedde ik mij in de hel, zie, Gij zijt daar", Ps. 139:8.*

En Hanna, de vrouw van Elkana, die kende dat ook: *"De HEERE doodt en maakt levend; Hij doet ter helle nederdalen, en Hij doet weder opkomen", 1 Sam. 2:6.*

Gods volk komt niet letterlijk in de hel, maar wel in de inleving en dat is Gods Eigen werk, want Hanna zegt door de inspiratie des Geestes dat de HEERE Het is, Die ter helle doet nederdalen en ook uit de hel doet opkomen.

Tegenwoordig moet men hier niet veel meer van hebben, want het huidige christendom stapt met zevenmijlslaarzen over het stuk der ellende en grijpen naar Jezus zonder ooit door Hem gegrepen en als een vuurbrand uit het vuur gerukt te zijn.

Van nature wil de mens zich handhaven, ook de godsdienstige mens, en daar is de huidige prediking debet aan. Men begint al met opbouwen, terwijl men nog niet afgebroken is.

Men begint al met de hemel, terwijl de hel nog nooit is ingeleefd.

Men is al behouden zonder dat men ooit verloren is gegaan. Men rekent zich rijk met de beloften, terwijl men nog nooit het oordeel gemijnd heeft. Dezulken zullen voor eeuwig bedrogen uitkomen.

O, op de brede weg ziet het zwart van de avondmaalgangers die nog nooit een hellevaart hebben ingeleefd.

Op de brede weg ziet het zwart van de dominees, die nog nooit een erfwachter van de hel zijn geweest.

En als je met die stroom meewandelt, dan kun je zonder enige moeite voor een christen doorgaan, maar als er één is die tegen de stroom ingaat, dan krijg die ene die hele stroom godsdienst tégen, ja, dan krijg je ook jezelf tegen, en wat het ergste is, dan krijg je ook God tegen, tenminste zo lijkt het. God is immers niet tevreden met een ommekeer, want dat kan nog alle kanten op.

Dat zien we duidelijk bij Orpa. Dat mens kon ook spreken van een ommekeer, maar een ommekeer is nog geen wedergeboorte.

Als een mens wederomgeboren wordt, dan wordt hij van dood levend gemaakt en om van dood levend gemaakt te worden, zullen we gedood moeten worden, want van nature zijn we springlevend in onze doodstaat, zodat we er niet de minste last van hebben. Gods volk wordt van dood levend gemaakt en als een brandhout voor de hel met God verzoend. *"De HEERE doodt en maakt levend; Hij doet ter helle nederdalen, en Hij doet weder opkomen", 1 Sam. 2:6.*

Ja, Hanna had er ook verstand van gekregen, namelijk dat ze geen verstand had om voor God te kunnen bestaan. Gods volk gaat in de wedergeboorte niet alleen haar leven verliezen, maar ook haar verstand, want als Christus de Wijsheid Gods is, dan moet ik mijn verstand inleveren, want Christus is het geheel of in het geheel niet.

Gods volk gaat dus in de wedergeboorte haar leven verliezen, want wedergeboorte is sterven met Christus en opgewekt worden in Christus. Paulus zegt immers: *"Want indien wij met Hem gestorven zijn, zo zullen wij ook met Hem leven", 2 Tim. 2:11.*

Geliefden, nadat de HEERE de satan gescholden had, en voor Josua in de bres was gaan staan, ontvangt Josua ook persoonlijk vergeving der zonden door de Engel des HEEREN.

Let erop, dat de vergeving der zonden hier niet geschiedt door de Vader, maar door de Zoon. *"Toen antwoordde Hij [Christus], en sprak tot degenen [andere engelen], die voor Zijn aangezicht stonden, zeggende: Doet deze vuile klederen van hem [Josua] weg. Daarna sprak Hij [Christus] tot hem [Josua]: Zie, Ik heb uw ongerechtigheid van u weggenomen, en Ik*

zal u wisselklederen aandoen. Dies zeg Ik: Laat ze een reinen hoed op zijn hoofd zetten. En zij zetten dien reinen hoed op zijn hoofd, en zij togen hem klederen aan; en de Engel des HEEREN stond daarbij", Zach. 3:4-5.

Beiden, de Vader en de Zoon, hebben macht de zonden te vergeven en niemand anders. (Luk. 5:24 - Joh. 5:21-26).

We zullen er eerst van zingen, en wel van de 45 Psalm, daarvan het 2^e zangvers.

Geliefden, het feit dat ook de Zoon macht heeft de zonden te vergeven, wordt echter door vele rechtzinnige dominees ontkend. Maar degenen die ontkennen dat ook Christus de zonden vergeeft, zijn zonder enige uitzondering valse leraars, ook al dragen zij de naam van 'bevindelijk-gereformeerd' in hun vaandel.

Josua wordt vanwege zijn trouweloos handelen ambtelijk en ook persoonlijk hersteld in Gods gunst en gemeenschap en dat is een doorgaande zaak in het leven der genade. Kijk maar bij Petrus, die nadat hij zijn Meester verloochend heeft, aan de zee van Tiberias in zijn ambt wordt hersteld.

Ambtelijke zonden wegen zwaarder dan persoonlijke zonden en daar is ook Petrus achtergekomen, maar Christus had voor hem gebeden dat zijn geloof niet zou ophouden.

Het geestelijk leven begint met de vergeving der zonden, maar Gods volk heeft ook doorgaande vergeving van zonden nodig.

De rechtvaardigmaking geschiedt wel ineens en voor altijd, maar degenen die in en door het bloed van Christus gewassen zijn, hebben ook dagelijkse reiniging van node.

We zien dat duidelijk afgebeeld in de voetenwassing. Christus wast (alleen) de voeten der discipelen, omdat zij rein zijn, om het Woord dat Hij levendmakend en rechtvaardigmakend tot het gesproken hād (Joh. 15:3), behalve tot Judas.

Gods ware geroepen knechten hebben dus wisselklederen nodig, omdat ze zich dagelijks bevuilden met ambtelijke en persoonlijke zonden.

Josua was bekleed met vuile klederen en die vuile klederen worden van hem weggenomen. Josua's klederen worden dus niet gewassen, maar weggenomen. Josua kon niet als ambtsdrager voor God bestaan, ook niet als hogepriester, nee, hij had een andere Hogepriester nodig, namelijk Christus.

We kunnen in onze vuile oude Adamsklederen niet voor God bestaan en daarom neemt God de oude Adam weg om de tweede Adam te stellen.

De oude mens wordt weggedaan en de nieuwe Mens aangedaan (Rom. 13:14). Ja, dat geschiedt als we der Wet gestorven zijn, want het einde der Wet is Christus, tot rechtvaardigheid een iegelijk die gelooft.

Josua die het beeld van de Kerk vertoont in al haar vuilheid en verkeerdheid, wordt bekleed met wisselklederen en dat ziet op het kleed der gerechtigheid van Christus. *"En haar [de Bruid van Christus] is gegeven, dat zij bekleed worde met rein en blinkend fijn lijnwaad; want dit fijn lijnwaad zijn de rechtvaardigmakingen der heiligen", Openb. 19:8.*

Het kleed der gerechtigheid van Christus kan echter niet verwisseld en bevuild worden, want anders zou een kind van God steeds kunnen afvallen en steeds weer opnieuw gerechtvaardigd moeten worden, zoals Rome leert, nee, Gods volk en knechten worden alleen áls opnieuw rein voor God gesteld, zoals Johannes op Patmos áls dood voor de voeten van Christus viel.

Johannes viel niet dood, maar áls dood. Immers, Johannes was reeds van dood levend gemaakt.

Zo geschiedt het hier ook met Josua. Hij wordt áls opnieuw gerechtvaardigd, en dit geschiedt -zegt Elihu- twee- of driemaal in het leven van Gods ware volk en knechten (Job. 33:29 - lees vooraf Job 33:14-28).

Gods kinderen worden dikwijls in Gods gunst hersteld, maar als zij in grove zonden gevallen zijn, of grote nalatigheden hebben bedreven, dan worden zij schuldig verklaard (gij zijt die man!) en áls opnieuw gerechtvaardigd in de vierschaar van het geweten (Ps. 32), niet richterlijk, maar Vaderlijk.

Zij worden maar één keer richterlijk doodschuldig verklaard, namelijk als zij gerechtvaardigd worden voor God, want God is een God Die de goddelozen rechtvaardigt en vijanden met Zichzelf verzoent.

Gods eenmaal gerechtvaardigde volk wordt dus niet meer richterlijk, maar Vaderlijk gekastijd, zoals we hier zien bij Josua.

De vuile klederen van Josua zien op onze oude Adamsafkomst -volk des Heeren- en de wisselklederen zien op het blinkend fijn lijnwaad van de gerechtigheid van Christus.

Die wisselklederen der gerechtigheid van Christus zijn niet te bevuilen, maar door ons vleselijke bestaan bevuilen we onszelf en raken dikwijls de gemeenschap met God kwijt, zodat Christus Zijn volk steeds weer herstelt in Zijn gunst en gemeenschap door een weg van schuld, verlorenheid en verdoemelijkheid aan onze zijde.

Gods kinderen krijgen dus steeds dezelfde wisselklederen aangetogen, of beter gezegd, zij worden gedurig áls opnieuw bekleed (overkleed)

met de mantel der gerechtigheid van Christus.

Die wisselklederen van Christus ontvangt de levende Kerk áls opnieuw, want het kleed der gerechtigheid van Christus wordt eenmalig verstrekt bij de rechtvaardigmaking en is onvervangbaar en niet te bevuilen.

De benaming 'wisselklederen' ziet op de vernieuwde genade en niet op een steeds wisselende staat. De staatsverwisseling der levendmaking geschiedt éénmalig, maar de genade wordt gedurig vernieuwd en ook het geloof wordt steeds opnieuw versterkt.

De gelovigen zijn dus niet altijd zodanig gelovig als zij zouden moeten zijn. Gods kinderen moeten steeds gevoed worden met onvervalste melk of met vaste spijs, afhankelijk van de mate van de geloofsontwikkeling in Christus.

En als zij geen voeding krijgen middels de prediking, of wereldsgezind worden, dan kunnen Gods kinderen verachten in de genade. De genezing van de verachtering in de genade wordt ons in het vierde gezicht van Zacharia getekend, waarin Josua, de hogepriester, ons ten voorbeeld wordt gesteld.

De vuile klederen van Josua zien ook op zijn ambtelijke bediening als hogepriester en dié klederen zijn dus wel vervangbaar, of beter gezegd, móeten vervangen worden door het kleed der gerechtigheid van Christus, omdat Josua als hogepriester net zo verdoemelijk was voor God als zonder ambtskleding.

God rechtvaardigt geen ambtsdragers, maar zondaren, ook in de herstelling na ontvangen genade.

De grond van de rechtvaardigmaking is de dood van Christus, maar die kan alleen toegepast worden vanwege Zijn opstanding. *"Want indien wij, vijanden zijnde, met God verzoend zijn door den dood Zijns Zoons, veel meer zullen wij, verzoend zijnde, behouden worden door Zijn leven", Rom. 5:10.* Gods kinderen zijn dus niet alleen rechtvaardig voor God op grond van hetgeen Christus voor hen gedaan heeft, maar veelmeer wie Christus voor hen is.

Het lijden en sterven van Christus is wel de grond van onze rechtvaardigmaking, maar de grond van de toepassing is gelegen in de opstanding van Christus.

Hij is de Opstanding en het Leven en wie in Hem gelooft zal leven, al ware hij ook gestorven (Joh. 11:25).

Met Zijn lijden en sterven heeft Christus voor de zonden betaald, maar om die verworven gerechtigheid toe te passen in de harten der uitverkorenen om hen daadwerkelijk te rechtvaardigen, moest Hij opstaan uit het graf, om een eeuwige waardij aan Zijn verdiensten te

geven.

Christus is overgeleverd is om onze zonden, en opgewekt om onze rechtvaardigmaking (Rom. 4:25). Christus is dus niet alleen een Middelaar van verwerving, maar Hij is ook een Middelaar van toepassing. Zo is Hij een volkomen Zaligmaker en leeft altijd om voor Zijn volk te bidden.

Josua ontvangt niet alleen wisselklederen en vergeving der zonden, maar hij krijgt ook een hoed op zijn hoofd. Die hoed ziet op het priesterlijk ambt.

Jozua wordt dus ook ambtelijk hersteld in Gods gunst. Letten we op de orde die hier plaats vindt: eerst ontvangt Josua de vergeving der zonden en daarna ontvangt hij de ambtelijke herstelling om zijn hogepriesterlijk werk weer te kunnen hervatten in Gods gunst.

Voordat we uit kunnen gaan in de wijngaard des Heeren, moeten we eerst persoonlijk met God verzoend zijn en van Godswege geroepen worden om op Zijn bevel en in Zijn gunst te arbeiden in Zijn Koninkrijk. Die orde wordt echter met voeten getreden en ambtsdragers worden bij hopen bevestigd, dikwijls zonder ware bekering, veelal zonder goddelijke roeping. En die tendens vreet voort als de kanker. Dominees die zich schuldig maken en doorlopend schuldig maken aan het bevestigen van onbekeerde en ongeroepen ambtsdragers, zijn verwoesters der kerk, hoe vroom en rechtzinnig zij ook preken. God blaast in de huidige kerkelijke democratie en wie het niet ziet is stekeblind en zijn oordeel is verduisterd.

Niet iedereen die "Heere, Heere", roept vanaf de kansel is bekwaam tot het Koninkrijk Gods.

En wie is tot deze dingen bekwaam?

Alleen diegenen die met Christus gestorven zijn en ook met Hem zijn opgestaan in een nieuw leven. *"Wij zijn dan met Hem begraven, door den doop in den dood, opdat, gelijkerwijs Christus uit de doden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, also ook wij in nieuwigheid des levens wandelen zouden", Rom. 6:4.*

Als we dit kennen en we tot de dienst geroepen zijn, dan is onze bekwaamheid uit God.

Dus dan kunnen we aan de slag?

Nee, want dan nog moet de lijdzaamheid beoefend worden, opdat we zouden gaan in 's Heeren wegen. *"Wacht dan, ja wacht, verlaat u op den Heer!"*

Christus is dus niet alleen opgestaan om onze rechtvaardigmaking (Rom. 4:25), maar ook om onze heiligmaking (Rom. 6:4).

De grond onze zaligheid is verwoord in 1 Korinthe 1:30, namelijk dat Christus ons geworden is, Wijsheid van God, en Rechtvaardigheid, en Heiligmaking, en Verlossing.

Zó is Hij onze Plaatsbekleder en zo is Hij ook onze Wandel voor God.

Wij worden dus wedergeboren, gerechtvaardigd en vernieuwd op grond van de plaatsbekleding van Christus, echter alleen dóór de kracht van Zijn opstanding door de Heilige Geest.

En dat nieuwe leven is een leven uit de opgestane Christus náár de Geest.

Onze oude mens is veroordeeld en ter dood gebracht met Christus aan het kruis (Rom. 6:6). *"Want hetgeen der wet onmogelijk was, dewijl zij door het vlees krachteloos was, heeft God, Zijn Zoon zendende in gelijkheid des zondigen vleses, en dat voor de zonde, de zonde veroordeeld in het vlees", Rom. 8:3.* De oude mens is tenietgedaan en de nieuwe mens leeft, omdat Christus leeft. Christus is de Opstanding en het Leven en wie in Hem gelooft zal leven, al ware hij ook gestorven, want 'doden zullen horen...'

Ook het leven der heiligmaking is een leven uit en door de opgestane Christus.

In de staat van Zijn vernedering heeft Christus Zich onder de Wet gesteld, om die te vervullen tot de laatste tittel en jota, en ook om de straf -die ons de vrede aanbrengt- te ondergaan, maar in de staat van Zijn verhoging staat Christus boven de Wet en heeft ook de Zijnen boven de Wet gesteld uit kracht van Zijn opstanding.

Niet met het vlees, maar door het geloof.

Zoals Christus' verheerlijkte lichaam niet meer aan de Wet en zelfs niet meer aan de natuurwetten onderworpen is, zo is ook het geloof niet meer aan de Wet en de natuurwetten onderworpen.

Gods kinderen hebben door het geloof hun wandel in de hemel, waar Christus is. Het geloof kan bergen verzetten en is tot onmogelijke dingen in staat.

Het vlees werkt, redeneert en weegt zijn kansen, maar het geloof ziet op Christus, Die alle macht heeft in hemel en op aarde. Zó leeft Gods volk in het vlees door het geloof des Zoons van God (Gal. 2:20), namelijk door de kracht van Zijn opstanding.

De Wet houdt het vlees van Gods kinderen in de dood en het geloof houdt het vlees eveneens voor gedood door de dood van Christus.

Het nieuwe leven in Christus heeft met de Wet niets meer van doen, want de Wet is er alleen voor het vlees en de Wet is niet uit het geloof.

Dat geldt dus ook het leven der heiligmaking. Dat is geen wetteloos

leven, integendeel, het leven in en door Christus is een geloofsleven in gerechtigheid en waarheid.

Het vlees wil door de Wet leven, door werken heilig worden, maar Gods volk leeft uit genade, wordt door de liefde van Christus gedreven en door lijden geheiligd.

Gods volk ervaart dikwijls het tegendeel van wat zij in Christus is, maar hetgeen wij voor ogen zien, volk der Heeren, is vlees en het vlees is niet nut, maar God ziet het hart aan, het vernieuwde hart in Christus.

Zodra Gods volk is wedergeboren en gerechtvaardigd, ontbrandt de strijd tussen vlees en Geest.

En dan komt Gods ware volk erachter dat zij maar al te dikwijls vroom wil zijn, waar God haar goddeloos wil hebben en dat zij maar al te dikwijls goddeloos is, waar de Heere haar vroom wil hebben. *"Dewijl dan deze dingen alle vergaan, hoedanigen behoort gij te zijn in heiligen wandel en godzaligheid!" 2 Pet. 3:11.*

In het leven der heiligmaking komt Gods volk er steeds meer achter dat zij niet aan haar doel beantwoordt, maar dat zij stijl en diep afhankelijk is en blijft van de genade in Christus en de leiding van de Heilige Geest, Die in haar woont.

Dat is een doorgaande ontdekking en dat houdt Gods volk ellendig en arm in haarzelf, evenwel is zij rijk in God, want aan Zijn Bruid ziet Christus geen enkel gebrek.

O, als de Bruid van Christus nieuwelings moet inleven zwart als de nacht te zijn voor God en geen bestaan meer overhoudt, dan mag zij ook nieuwelings uit de mond van de Bruidegom horen: *"Geheel zijt gij schoon, Mijn vriendin, en er is geen gebrek aan u", Hoogl. 4:7.*

Gods kinderen worden geroepen in de tijd, omdat zij van eeuwigheid geroepen zijn tot de bruiloft des Lams (Openb. 19:9).

Dezulken leven door de Geest en de opstandingskracht van Christus door het geloof, totdat de dag aanbreekt, de schaduwen zullen wegvlieden en de Koning zullen zien in Zijn schoonheid. Hier door aanschouwen, straks van aangezicht tot Aangezicht. Zo leeft die Vorst altoos, zo leeft Hij eindeloos.

Amen.

Slotzang: Psalm 45:1.

41. Opdat Mijn huis vol worde

Voorzang: Psalm 33:6, 10 en 11

Schriftlezing: Lukas 14

Geliefden, de tekst voor de prediking kunt u vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte, in Lukas 14, daarvan de verzen 16, tot en met 24, waar wij nogmaals lezen:

"Een zeker mens bereidde een groot avondmaal, en hij noodde er velen. En hij zond zijn dienstknecht uit ten ure des avondmaals, om den genoden te zeggen: Komt, want alle dingen zijn nu gereed. En zij begonnen allen zich eendrachtelijk te ontschuldigen. De eerste zeide tot hem: Ik heb een akker gekocht, en het is nodig, dat ik uitga, en hem bezie; ik bid u, houd mij voor verontschuldigd. En een ander zeide: Ik heb vijf juk ossen gekocht, en ik ga heen, om die te beproeven; ik bid u, houd mij voor verontschuldigd. En een ander zeide: Ik heb een vrouw getrouwd, en daarom kan ik niet komen. En dezelve dienstknecht weder gekomen zijnde, boodschapte deze dingen zijn heer. Toen werd de heer des huizes toornig, en zeide tot zijn dienstknecht: Ga haastelijk uit in de straten en wijken der stad, en breng de armen, en verminkten, en kreupelen, en blinden hier in. En de dienstknecht zeide: Heere, het is geschied, gelijk gij bevolen hebt, en nog is er plaats. En de heer zeide tot den dienstknecht: Ga uit in de wegen en heggen; en dwing ze in te komen, opdat mijn huis vol worde; want ik zeg ulieden, dat niemand van die mannen, die genood waren, mijn avondmaal smaken zal."

Geliefden, de gelijkenis van het grote Avondmaal is in het huis van de overste der Farizeeën uitgesproken. Christus was in dat huis genodigd was om daar brood te eten, echter niet vanuit de christelijke gastvrijheid, maar met het oogmerk om Christus op Zijn woorden te vangen.

Ja, de godsdienst legt dikwijls een gastvrijheid aan de dag met valse oogmerken, om zich over de rug van een ander op te werken tot de geestelijke kastenstand van het refo-hindoeïsme, om een naam, eer en aanzien te verwerven. Dat kunt u lezen in het 7^e vers van dit hoofdstuk.

Christus was in het huis van de overste der Farizeeër wel genodigd, maar met een sluwe bijbedoeling. Christus ging de sluwe godsdienst echter niet uit de weg, maar ging de confrontatie aan, om hen te ontmaskeren aan hun veinzerij.

Daartoe neemt hij een beeld van een bruiloftsfeest en tekent de bruiloftsgasten die zichzelf verhogen door de eerste plaats in te nemen en dan wijst Christus de aanwezigen in dat huis erop dat degenen die zichzelf verhogen vernederd zullen worden en die zichzelf vernederen verhoogd worden.

Vervolgens wijst Christus de genodigden in dat huis erop wie zij in hun huis moeten nodigen als zij een maaltijd bereid hebben, namelijk de armen, de verminkten, de kreupelen en de blinden, "maar omdat dezulken niets hebben om u te vergelden, zo zult gij zalig zijn en het zal u vergolden worden", zo houdt Christus de aanwezigen voor.

Maar dat was nu juist hetgeen de Farizeeën niet deden, want Farizeeën nodigen alleen Farizeeën, want soort zoekt soort. De rijken zoeken de rijken, en de aanzienlijken zoeken de aanzienlijken en dominees zoeken dominees, want zij zoeken allen het hunne en niet hetgeen van Christus is.

Overal waar Christus het volk leerde, waren ook de Farizeeën, Schrift- en Wetgeleerden van de partij. Niet omdat zij Hem zo gaarne hoorde, maar om Zijn woorden te wegen, opdat zij Hem zouden kunnen beschuldigen. Omdat de Heere als Machthebbende leerde, waren er ook weleens Farizeeën schijnbaar diep onder de indruk van Christus' woorden en wilde Hem schijnbare eer toebrengen om van het volk gezien te worden. In onze tekstverzen lezen wij dat een Overster der Farizeeën Jezus in zijn huis nodigt om bij hem het middagmaal te houden in het gezelschap van zijn vrienden Farizeeërs en Schriftgeleerden. De Farizeeër die Jezus in zijn huis nodigt, deed zich zeer beleefd en eerbiedwaardig voor, want er staat op een andere plaats, in Lukas 11, dat hij de Heere bad om bij hem het middagmaal te gebruiken. (Lukas 11:37-38).

Wat een innemende hoffelijkheid en eerbiedwaardige gastvrijheid legde deze Farizeeër aan de dag.

Met deze hoffelijke houding lijkt het alsof deze Farizeeër geheel met Christus en Zijn leer ingenomen is, en hij doet er dan ook alles aan om bij de Heere Jezus in het gevlei te komen. Daar had die man dan ook veel belang bij, want de reputatie van Christus onder het volk was van dien aard, dat hij wel een lofprijzing van Hem kon gebruiken.

Dat is de man echter wel een heel beetje tegengevallen, want in plaats van een lofprijzing, krijgen de Farizeeërs in Lukas 11 het 'wee u' van Christus te incasseren.

Christus heeft de Farizeeërs niet ontzien en met ongewone felheid heeft Christus de Farizeeën meermalen in hun hemd gezet.

In Lukas 11, waar dus van een soortgelijke maaltijd gemeld wordt, verwijt Christus de aanwezige Farizeeën het volgende: *"Nu gij Farizeeën, gij reinigt het buitenste des drinkbekers en des schotels, maar het binnenste van u is vol van roof en boosheid."*

Als de Heere Jezus deze aanklacht per email (als ik het zo eens zeggen mag) aan de tegenwoordige gereformeerde kerkenraden zou verzenden, zou Hij volledig genegeerd worden.

Men zou Zijn aanklacht verwerpen als zijnde dwars tegen alle regelen der fatsoen in.

Hoewel Gods kinderen de Farizeeër inleven, heeft de Heere Jezus dit soort aanklachten nooit Zijn discipelen verweten!

Het feit dat de Farizeeër in ons aller hart leeft, wil dus niet zeggen dat Gods volk monddood gemaakt wordt, omdat zij inleven de grootste der zondaren te zijn.

Ook de duivel neemt gaarne op zijn lippen dat de Farizeeër in ons aller hart leeft, met het doel Gods volk de mond te snoeren.

Christus liet Zijn mond niet snoeren door dit soort vrome praat en zo de Herder zo Zijn volk en knechten.

Het verwijt van Christus valt bij een der aanwezige wetgeleerden zodanig in zijn vrome vlees, dat hij de Heere Jezus -zwaar beledigd als hij is- in de rede valt en Hem beschuldigt een smader en kwaadspreker te zijn. *"Meester, als gij deze dingen zegt, zo doet gij ons ook smaadheid aan."*

De Wetgeleerde zegt eigenlijk tot Christus: "U mag niet oordelen, want u hebt Zelf gezegd: "Oordeelt niet, opdat gij niet geoordeeld wordt."

De Wetgeleerde die 'zweerde' bij de Wet van Mozes, beschuldigt de Zone Gods dat Hij zondigt tegen het gebod: "Gij zult geen valse getuigenis spreken tegen uw naaste."

U ziet, de eigenwillige godsdienst neemt altijd de Wet van Mozes ter hand om degenen die bijbels oordelen te veroordelen door het gebod.

Zo probeert die Wetgeleerde Christus te veroordelen met Zijn Eigen woorden, terwijl de Heere Jezus (het Woord!) de Farizeeën bijbels oordeelt en veroordeelt.

Christus laat Zich niet door de zwaar beledigde Wetgeleerde de les lezen. Integendeel, Christus leest de Wetgeleerde de les en trapt hem dubbel hard op zijn vrome tenen. *"Wee ook u, wetgeleerden, want gij belast de mensen met lasten zwaar om te dragen en zelf raakt gij die lasten niet aan met een van uwe vingers", Luk. 11:46.*

U ziet, men heeft in onze dagen een karikatuur gemaakt van Christus en van de meest gereformeerde kansels wordt Christus voorgesteld als een

soort humanist, die iedereen over de bol aait en elke zonde bedekt met de mantel der liefde, maar die voorstelling is een valse christus-prediking.

Geliefden, laat u zich niet onder de macht van dit soort bedriegers brengen en laat uw mond nooit door dit soort kerkelijke diplomatieke toneelspelers snoeren.

Gods ware volk en knechten mogen zich nooit onder de macht van anderen laten brengen door het zwijgen er toe te doen, als er op grond van Gods Woord gesproken moet worden. Helaas, in onze dagen kijkt men elkaar liever naar de ogen, de eer van elkander aannemend. De heersende dwalingen, de dode dogma's, het wetticisme en het gereformatoriseerde antinomianisme worden eerder onderschreven en geleerd als bestreden.

En dat komt, omdat het kerkelijke kader elkaar naar de mond praat, ten koste van de waarheid van het Evangelie. Die veinzerij wordt door Christus in aller tegenwoordigheid aan de kaak gesteld. En hier in het huis van de Overste der Farizeeën stelt Christus het Sanhedrin in staat van beschuldiging, omdat zij niet wilden ingaan door de Deur der schapen. De gelijkenis die Christus hiertoe gebruikt, is de gelijkenis van het grote Avondmaal.

In de gelijkenis van het grote avondmaal toont Christus ons in de eerste plaats dat er vele belijders het Koninkrijk Gods groot schijnen te achten, maar dat zij allen een verontschuldiging blijken te hebben en weigeren in te gaan. In de tweede plaats toont Christus ons wie er uiteindelijk gedwongen worden om in te gaan, omdat zij daartoe uitverkoren en geroepen zijn. De gelijkenis van het grote Avondmaal staat in het kader van hetgeen Christus gezegd heeft in Mattheus 22:14: *"Want velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren."*

Ten overstaan van de aanwezige Farizeeën, Schriftgeleerden en wetgeleerden, steekt Christus van wal.

"Een zeker mens bereidde een groot avond maal, en hij noodde er velen."

Zoals men in het vroege oosten wel gewoon was om na de tarweoogst een groot avondmaal te bereiden, neemt Christus dit praktische voorbeeld ter hand om de reizigers op de brede en de smalle weg in hun werkelijke hoedanigheid te illustreren en de Farizeeën met dit onderscheid te confronteren.

Zoals we bij een bruiloft gewend zijn om uitnodigingen te versturen aan familie, vrienden en bekenden, zo worden ook -door de prediking van het Evangelie van vrije genade- velen genodigd om te komen tot de Bruiloft des Lams.

Velen worden echter wel geroepen, maar weinigen zijn er uitverkoren om in te gaan in de Bruiloft des Lams.

Je wordt echter niet uitverkoren omdat je geroepen bent. Als je uitverkoren bent, ben je ook geroepen. Van die roeping is de Doop een teken en zegel.

Degenen die hun Doop verwerpen door eigen schuld, behoren niet tot de uitverkorenen, dat zijn de verworpenen. Want die in Christus geroepen ZIJN, moeten komen en die zullen komen, zoals de verloren zoon tot zijn vader kwam.

Dat is een eenzijdig Godswerk.

Deze gelijkenis handelt dus ook over de uitverkiezing. Over de uitverkiezing wordt weinig of niet gepreekt, terwijl de Bijbel één ontvouwing is van de raadsbesluiten Gods, tot troost voor de levende Kerk. Toch is het niet bijbels de uitverkiezing eenzijdig te benadrukken in het kader van de roeping.

God weet immers feilloos wie Hij uitverkoren heeft en degenen dié uitverkoren zijn, zullen zeker toegebracht worden, omdat ze van eeuwigheid in Christus geroepen zijn, hoewel de roeping in de tijd toegepast wordt.

"En die Hij te voren verordineerd heeft, dezen heeft Hij ook geroepen; en die Hij geroepen heeft, dezen heeft Hij ook gerechtvaardigd; en die Hij gerechtvaardigd heeft, dezen heeft Hij ook verheerlijkt", Rom. 8:30.

God maakt het getal der uitverkorenen echter niet aan Zijn knechten bekend, maar heeft hen de last van de Evangelieprediking opgelegd.

De nodiging gaat uit en komt tot elke hoorder des Woords. Het Evangelie van vrije genade dient namelijk onomwonden verkondigd te worden aan alle creaturen (Mark. 16:15), beginnende bij Jeruzalem.

De Joden is eerst het Evangelie gepreekt. Christus is tot het Zijne gekomen, maar de Zijnen hebben Hem niet aangenomen, maar verworpen. Christus is geslagen in het huis van Zijn liefhebbers.

De zonen Zijner moeder gedroegen zich als vreemden en hebben Hem onteerd. Hij was een onbekende voor zijn familieverwanten. Onder hen had Christus noch schutsheer noch behoeder.

Hij was een worm en geen man, veracht en de onwaardigste onder de mensen.

Waarom? De ijver van Gods huis had Hem verteerd. De ere des Vaders was Hem zo lief, dat Hij Zich ter dood toe liet vernederen. De kinderen des Koninkrijks hebben Hem niet geacht, maar veracht.

Dat geldt niet alleen de Joden, ook de gevestigde kerk in onze dagen heeft het massaal laten afweten. *"Wij hebben God op het hoogst misdaan,*

wij zijn van het heilspoor afgegaan, ja, wij en onze vaders tevens."

Voor de Man van smarten is er geen plaats in geen enkele kerk en er is ook geen plaats voor een verloren zondaar.

Een enkele dominee is soms nog ernstig bewogen met het lot van verloren zielen. Dezulken vermanen het volk soms nog getrouw, maar doorgaans zonder resultaat.

De dollarkoorts heeft het kerkvolk bevangen. Dat zeg ik niet, dat wordt ons in deze gelijkenis verkondigd.

Christus zegt dat onze situatie is, zoals die was bij de Joden, tot op de huidige dag.

De westerse kerken lopen over van de vormendienst, iedereen heeft zijn eigen geloof en niemand heeft iemand nodig. Op geestelijk gebied is de verwijdering in mijn eigen kerk zo groot geworden, dat er van een hart-tot-hart gesprek over God en goddelijke zaken nauwelijks sprake meer is.

In de kerken heb ik bijna geen klankbord, veelmeer onder hoeren en tollenaars.

De massa gaat op in de reformatische business, die door de gelijknamige media wordt vergoddelijkt. En of die business nu binnen of buiten de kerk plaatsvindt, is de duivel om 't even. God zal er evenwel het mes inzetten, namelijk het zwaards Zijns monds.

In mijn vorige gemeente hadden we drie Avondmaalstafels, maar de gemeenschap der heiligen ontbrak er zo goed als geheel.

De Geest is gaan wijken door allerlei kerkpolitiek en het verraad aan de ware bevinding. Gods ware kinderen hebben meer gemeenschap vanuit haar Hoofd met de triumferende Kerk dan met de strijdende Kerk, omdat de leden van de strijdende Kerk zeldzaam geworden zijn in onze dagen. Dat de naooft nog rijker zal worden als de oogst, laat ik hier even buiten beschouwing.

De meest rechtzinnige ambtsdragers zijn kleurenblind als het erover gaat hoe Christus eruit ziet. Hij is namelijk blank en rood en draagt de Banier boven tienduizend.

Kind des Heeren, als ik u een raad mag geven: Ga nooit twisten over een kleur met degenen die geestelijk kleurenblind zijn. Door schade en schande oefent de Heere Zijn Kerk te strijden door het geloof. Wacht totdat de Geest je drijft. Trek nooit je eigen zwaard, maar strijdt door het zwaard van Christus, of ze het horen willen of niet. En als de Heilige Geest je daartoe verwaardigt, namelijk om eens een ogenblik van de grootheid en beminnelijkheid van Christus te getuigen voor een verloren zondaar (met de vinger op je eigen borst), kijkt het gros belijders je aan

of dat je van de maan komt. Wees ook daarvan niet bewogen, alsof u iets vreemds overkwame. Houdt u mannelijk, sta vast!

O, ik kom er steeds meer achter dat het merendeel belijders de beschouwing voor de toepassing houden. In de meest rechtzinnige prediking ontbreekt namelijk de noodzakelijkheid van de ware toepassing van het heil in Christus.

En zo reist men de eeuwigheid tegemoet, bepakt en bezakt met goede werken...

Maar wat zal nu het einde van de reis zijn, geliefden? Deze gelijkenis is er niet onduidelijk over.

Zeg nu niet dat je het niet weet, want je weet ook dat je je aan de snelheid moet houden zoals de verkeersborden aangeven. Doe je dat niet, dan moet je ook niet zeuren over die bekeuring. God heeft ons eertijds ook een 'verkeersbord' gegeven, namelijk deze: *"Ten dage als gij daarvan eet, zult ge de dood sterven."* En we hebben gegeten, dus hebben we de drievoudige dood toch eerlijk verdiend?

Dat God zo barmhartig is, dat Hij het Evangelie van vrije genade onbewimpeld in Zijn Woord geopenbaard heeft, zou ons toch wel zodanig moeten vernederen, dat we heden op zo'n grote zaligheid acht slaan.

Maar weet u waarmee het gros belijders zich tegenwoordig indekt? Ze zeggen: *"U moet het wat lieflijker zeggen, dan zouden we er wel acht op slaan."*

Ja, voor de één ben je te grof, voor de ander te scherp en het maakt - volgens zeggen - veel uit wie het zegt.

Anderen schuiven mij in de schoenen dat ik het Evangelie van vrije genade veel te ruim voorstel, want -zo zeggen zij- het zal zomaar niet gaan.

U ziet, geliefden, de kinderen des Koninkrijks zijn eendrachtig in hun verontschuldigen, zoals ook uit deze gelijkenis blijkt.

Geen mens heeft echter het recht om onbekeerd te zijn. Weet u wat het gros rechtzinnige belijders zegt? "Bekering is een eenzijdig Godswerk, daar komt niets van de mens bij."

Ja, je staat er soms verstoeld van hoe rechtzinnig mensen kunnen praten, maar ondertussen kunnen ze wel dezelfde blijven. Je kunt op de fluit spelen, voor hen dansen, de donder van de Wet over hen laten razen, maar voor de een ben je te licht en voor de andere te zwaar. Liefst moet je zo gemoedelijk mogelijk preken, zodat mensen voor zichzelf een gunstige toepassing kunnen maken, dan houd je de kerk in het midden en dan is iedereen vrij om de Bijbel in te vullen naar eigen goeddunken.

Nou, als je zo preekt, om mensen te behagen, ben je een vervloeking, zegt Paulus tot tweemaal toe in Galaten 1:18-19.

Deze gelijkenis levert het bewijs dat de kinderen des Koninkrijks juist verharden onder de meest liefelijke nodiging.

Nee, geliefden, de vijandschap zet zich niet af tegen de manier van preken, maar tegen de Waarheid zelf!

Dat Gods ware getuigen worden aangevallen op de manier waarop zij preken, namelijk dat zij veel te radicaal en veel te scherp zijn, is dus een dekmantel voor de vijandschap tegen de Waarheid.

Sentimentele preken, daarentegen, gaan erin als koek.

Als de dominee maar een beetje huilt op de preekstoel, en een stel welmenende aanbiedingen doet, kan de gemeente weer opgelucht naar huis, want de dominee meent het ernstig. En God zal toch al die bewogenheid niet voorbijzien?

Dat soort mensen gaan dus naar huis met een bewogen dominee, maar dat God in Christus in Zichzelf bewogen is, laat de kerkmassa koud.

We zien dat duidelijk in deze gelijkenis als de heer zijn dienstknecht uitzendt, om degenen die genodigd zijn, toe te roepen dat ze komen moeten, omdat alle dingen voor het Avondmaal gereed zijn.

God de Vader zond Christus naar de aarde om de kinderen des Koninkrijks met Zijn lijden en sterven te verkondigen dat alle dingen gereed en volbracht zijn. De zaligheid is klaar voor uitgewerkte zondaren. De verzoening is een feit; het moet alleen toegepast worden en door het geloof aangenomen worden.

Wie worden er nu genodigd? 'Velen' staat er. Wie zijn die velen? Dat zijn degenen die weigeren in te gaan.

Dat is ook apart, want stel dat er nu eens niemand op je bruiloft komt. Dat zou toch een belediging zijn. Je zou toch al die mensen enkele reis Siberië geven, als het in je vlees valt. Het is ook zonde van al die kostelijke spijs. Je laat toch al dat eten niet bederven?

Je kunt dan maar beter de achterbuurt uitnodigen. De kinderen des Koninkrijks worden vetgemest met godsdienst tot de dag der slachting.

Ik lees namelijk in deze gelijkenis dat degenen die een officiële uitnodiging ontvangen hadden, zich eendrachtig begonnen te verontschuldigen.

De eerste zei tot de dienstknecht: *"Ik heb een akker gekocht en het is nodig dat ik uitga en hem bezie; ik bid u: houd mij voor verontschuldigd."*

Die man was dus een akkerbouwer en hij had er een stuk land bijgekocht om zijn omzet te verhogen, want hoe groter je boerderij, hoe beter je naam. Hoe meer land, des te meer koeien en des te meer melk

en des te meer dollars, des te grotere de lening bij de bank, om nog meer land bij te kopen, nog grotere schuren te bouwen....

Deze akkerboer kreeg echter te verstaan dat het avondmaal gereed was en de dienstknecht vermaande hem op de uitnodiging in te gaan, maar de boer weigerde beslist. Naar de geestelijke betekenis van deze gelijkenis was zijn onlangs gekochte akker in zijn ogen belangrijker dan zijn eeuwige belangen. Een paar hectare zwarte grond achtte hij van meer waarde als zijn onsterfelijke ziel.

Ledeboer zei het anders: "Eén kus van Jezus' mond is mij meer waard dan al die zwarte grond."

Dat die akkerboer met zijn verontschuldiging de heer des huizes zwaar beledigde, liet hem koud, want hij moest en hij zou zijn nieuwe akker bezien. Daarvoor moest alles wijken. Zijn nieuwe akker nam al zijn aandacht in beslag, want het land moest geploegd worden en het zaad gezaaid en als alles naar wens verliep, stond er een nieuw boerderij voor hem in het verschiet.

Mensen, wat ben je rampzalig, als je geld en goederen je afhouden van het enige nodige.

Menige rechtzinnige belijder moet het nog afleggen tegen de rijke jongeling, want die jongeling verdiende geen cent zwart, deed geen vlieg kwaad, onderhield de geboden als de meest nauwgezette Farizeeër, terwijl het reformatorische volksdeel de business als nummer één in het vaandel heeft, zoals deze akkerboer bezig was te doen.

De belangen van het Koninkrijk Gods schijnt een aangelegenheid te zijn voor de zondag. Zondags willen er velen wel getrouwd onder de prediking zitten -voorzover we nog over bijbelse prediking kunnen spreken- maar door de week wenst het gros verder geen gezeur, want de zaak moet draaien en daarvoor moet alles wijken, de varkens moeten vreten en de hooi moet van het land.

Deze landbouwer liet niet alleen blijken geen tijd te hebben voor de dingen van Gods Koninkrijk; hij bidt zelfs de dienstknecht om hem voor verontschuldigd te houden.

Ja, de kinderen des Koninkrijks gaan biddende verloren.

Er was ook nog een ander mens aan wie de dienstknecht de uitnodiging van de heer des huizes overbracht, maar ook die man begon zich te verontschuldigen.

Hij had net vijf juk ossen gekocht, en ja, die investering kon hij onmogelijk onbeproefd laten en renteloos laten voortbestaan. Hij had niet vijf ossen gekocht, maar vijf kóppels, dus vijf koppels van vier ossen. Twintig koeien laat je niet droog staan, dat spul moet melk opleveren. Ik

kan me voorstellen dat die man zich blind staarde op zijn kersvers aangekochte have. Hij zal die dienstknecht wel toegeropen hebben: *"Kijk nu toch eens naar die dikbillen van ossen, man! Is dat niet een rijk bezit? Wat stelt dat avondmaal nu voor vergeleken bij mijn ossen? Ik bid u, houd mij voor verontschuldigd."*

Het witte goud was in zijn ogen veel meer waard dan het genadegoud, hetwelk door het vuur gelouterd en beproefd zijnde, gepaste munt is in de ogen Gods. Zijn nieuwe ossen stonden al te loeien om gemolken te worden.

Hij had dus reden genoeg -zo dacht hij- om geen tijd te verbeuzelen met zaken waarmee een mens pas te maken krijgt als hij sterven moet.

Tenminste, zo kijken de kinderen des Koninkrijks doorgaans tegen hun eeuwige belangen aan.

Tenslotte was er nog een man die zich ook verontschuldigde omdat hij een vrouw getrouwd had. Zijn vrouw was nummer één. Daar leefde hij voor en dat was zijn afgod.

Ja, je zal maar getrouwd wezen om getrouwd te zijn. Dan ben je even te beklagen. Een goede vrouw is van de Heere, denk erom, maar in een godvrezend huwelijk staat de vrouw niet nummer één. Ook de man niet! Onze wettige Man is Christus, volk des Heeren.

Geliefden, in het vervolg van dit schriftgedeelte is het daarom opmerkelijk hetgeen Christus zegt in vers 26: *"Indien iemand tot Mij komt, en niet haat zijn vader, en moeder, en vrouw, en kinderen, en broeders, en zusters, ja ook zijn eigen leven, die kan Mijn discipel niet zijn."*

Hoeveel ware discipelen zou Christus overhouden als deze toetssteen uit vers 26 eens aangelegd werd?

Vele predikers drijven 'het komen tot Christus' als zijnde zaligmakend, maar Christus verbindt hier een waarachtig en vleesverterend kenmerk aan het ware discipelschap.

Weet u wat er aan 'het komen tot Christus' verbonden is? Je bloedverwanten 'haten' om Christus' wil!

Ja, dat is geen vrucht van onze akker. 'Haten' wil hier zeggen: Afzien van allen die ons lief en dierbaar zijn, als we daartoe geroepen worden. Neem er zodanig afstand van, dat het de gemeenschap tussen God en uw ziel niet verhindert.

Er kan geen vleselijke liefde in de weg staan tussen de liefde van Christus tot Zijn Bruid.

Voordat een mens alles verlaat om Christus wil, is zijn vlees wel genoegzaam geroosterd boven de hel. Dat is enkel liefde van God, hoor,

want een iegelijk die Hij liefheeft, kastijdt Hij. Anders loopt Gods volk ook als een mol in haar akker te wroeten en dan beproeven ze ook liever vijf juk ossen dan de wil des Vaders te doen, en dan lopen ze ook liever hun vrouw achterna om haar op haar enken te bedienen, als dat ze lust hebben de Heere te vrezen.

O, geliefden, poch en pronk toch nooit met je vrouw, want die afgoderij komt Gods volk duur te staan. Dat wil niet zeggen dat we onze vrouw niet moeten liefhebben, juist wel, maar wie zijn vrouw liefheeft bóven Mij, zegt Christus, is Mijns niet waardig.

God is jaloers op Zijn eer. Hij duldt geen afgoden nevens Hem. O, wat zitten we er doorgaans vol van, maar de Heere beproeft Zijn volk in de liefde, en dan komt het er vroeg of laat uit: *"Heere, gij weet alle dingen, Gij weet dat ik U liefheb, boven al mijn medegenoten."*

Voordat Petrus tot deze belijdenis kwam, zat hij zo'n beetje op de rand van de hel, want met meer ruimte is Gods volk doorgaans niet vertrouwd.

Als de mens niet wordt die hij in Adam geworden is, dan ziet hij meer waarde in akkers, ossen en vrouwen, dan in het Koninkrijk van Christus. Dus, geliefden, de maaltijd was gereed, maar niemand kwam. Al de genoden zaten in het werkhuis, want daar waren akkers, koeien en vrouwen. Een mens mag toch wel wat vertier hebben in dit leven?

Ja, geliefden, we zitten liever bij de duivel aan tafel, dan het gebroken brood uit handen van Christus te ontvangen. Weet u wat de wettige erfgenamen in het werkhuis zeggen tegen Gods knechten die in Naam van hun Meester hen ter bruiloft nodigen? "Deze rede is hard, wie kan dezelve horen?" De zaligheid is wel út de Joden, maar in het merendeel heeft God geen welgevallen gehad.

We zullen er eerst van zingen en wel uit de 146^e Psalm, daarvan de verzen 5 en 6.

Dus er waren op dat Avondmaal schalen met kostelijk voedsel genoeg, maar geen hongerigen en dorstigen om het om niet te gebruiken. Op de markt van vrije genade is doorgaans weinig of niets te verhandelen, want er zijn nauwelijks wettige afnemers.

De kinderen des Koninkrijks laten het afweten en verkopen hun eerstgeboorterecht voor een appel en een ei.

Ezau verkocht liever zijn geboorterecht voor een schotel linzemoes, dan Gods zegen om niet in ontvangst te nemen.

En Jakob, die toch het kind van de belofte was, moest die zegen zonodig

stelen, omdat hij God nog voor geen cent vertrouwde.

U zegt: Is dat Gods volk?

Ja, dat is Gods volk op haar slechtst, maar dat is altijd nog beter dan Ezau op zijn best, want om de zegening alsnog te beërven, zocht Ezau de plaats des berouws, mét tranen, maar kon die niet vinden (Hebr. 12:17). Gods volk komt er dus niet door haar gedrag, maar uit vrije gunst, die eeuwig Gód bewoog.

Dus het avondmaal was gereed, maar die genood waren kwamen niet opdagen.

Nou, daar zit je dan met al dat appelgebak, die roomsoezen en die opengebroken flessen advocaat. De zever zou je baard inlopen...

Kunt u het verstaan dat die heer des huizes ziende dat er geen genodigde gasten kwamen, zeer toornig werd? Die heer zeide tot zijn dienstknecht: *"Ga haastelijk uit in de straten en wijken der stad, en breng de armen en verminkten en kreupelen en blinden hier in."*

Als de verbondszegen veracht wordt, wordt de verbondswraak van kracht, zoals we bij de Joden gezien hebben. Ze hebben Christus' bloed over zichzelf en hun kinderen uitgeroepen en ze hebben het gekregen.

Als Gods verbondsvolk zo zwaar gestraft is geworden, wat staat de gevestigde kerk dan te wachten?

Als de kinderen des Koninkrijks de HEER van het Koninkrijk verwierpen, wat staat dan het dorre hout te wachten?

Ik heb geen hoop meer voor de gevestigde kerk, want dat bevestigt deze gelijkenis.

Weet u waarvoor ik gegronde hoop heb? Voor de armen, de verminkten, de kreupelen en de blinden in de holen en spelonken der wereld.

In het laatste der dagen zal God er nog velen uit de goot halen, uit de bordelen, uit de kroegen, uit de vuilnisbak van de wereld.

De oudste zonen worden genodigd, maar weigeren in te gaan. Weet u wat God dan doet?

Dan krijgt Hij haast om de kinderen der duisternis tot Zijn kinderen te adopteren. Voor de Prijs hoeft God het niet te laten, met eerbied gesproken, want die voldoet voor wel duizend werelden.

Degenen die God liefheeft worden evenwel geliefd met een eeuwige liefde. Om die liefde te kunnen uitlaten in de harten van verloren zondaren, was de Prijs van Christus' bloed noodzakelijk.

Gods volk wordt niet zalig omdat zij zalig wil worden, maar omdat God het wil. Gods volk is niet van het beste soort, want er staat dat dat volk uit armen, verminkten, kreupelen en blinden bestaat.

Het onedele, het dwaze, hetgeen niets is, dát heeft God uitverkoren.

Kunt u dat begrijpen, geliefden? Ik kan er met mijn verstand niet bij. Wat heeft God bewogen om -met eerbied gesproken- zo'n "ongeregeld zooitje" te verkiezen boven al die geleerde, bekeerde en bestudeerde belijders?

Ik zou het zo niet gedaan hebben, omdat ik van nature maar aanzie wat voor ogen is. God ziet het hart aan, niet dat van Zijn volk, maar Hij ziet het hart van Christus aan.

Als God het bloedende hart van Christus aanziet, dat hart dat bruist van de liefde tot het recht Gods en in dat recht tot verloren zondaren, dan gaat God de Vader -met eerbied gesproken- overstag en geeft Zich gewonnen.

Dat dierbaar bloed van Christus doet Gods toorn teniet. Als God het bloed ziet van het geslachte Lam aan de deurposten van ons hart, is de hitte van Zijn gramschap geblust in de toepassing.

Je kunt er dus niet te slecht voor wezen, wel te goed. Je kunt er niet te arm voor wezen, wel te rijk. Je kunt er niet te verminkt voor wezen, wel te volmaakt. Je kunt er niet te kreupel voor wezen, wel te vlot. Je kunt er niet te blind voor wezen, wel te wijs en wel te bekeerd.

Wat moet je dan meebrengen, geliefden? Alleen je verdoemenis, meer niet. De dienstknecht ging op het bevel van zijn meester uit in de straten der stad om diegenen te nodigen, die niet meer hadden dan vloek en verdoemenis.

U zegt: "Dat is mij te gemakkelijk!"

Dat komt omdat u meer in uw zakken hebt dan alleen uw verdoemenis, mijn beste.

U hebt wellicht nog een paar keurige vouwen in uw broek, maar dat is voor God onaanvaardbaar.

Als u met het Lam alléén niet tevreden bent, zal de toorn van datzelfde Lam u treffen. Kust den Zoon, opdat Hij niet toorne en u op de weg vergaat, als Zijn toorn maar een weinig zal ontbranden...

U zegt: ik wil wel komen, maar ik gevoel niet dat ik de eeuwige dood verdiend heb.

Of u het voelt of niet, verdiend hebt u het, de eeuwige dood, bedoel ik. Zolang u buiten Christus bent, rust de toorn van God op u.

U zegt wel te willen komen, maar kijk maar uit dat u niet met de gewilligheid van de rijke jongeling bezet bent, want dan loopt het slecht met u af.

Die jongen viel neer voor de voeten van Christus, maar ging tenslotte bedroefd heen, omdat hij vele goederen had en daarvan geen afstand kon doen, om Christus' wil.

Om die reden vind ik al die vrije evangelische aanbiedingen, zonder de bediening der Wet, zielsmisleitend, omdat daarmee de gewillige mens in beweging gezet wordt, buiten de gewilligheid van Christus.

Om zo tot Christus te gaan, kan dodelijk zijn.

"Goed", hoor ik koningin Esther zeggen, "als ik dan omkome, dan kom ik om, maar ik zal tot de koning gaan."

Als u tot de Koning der koningen gaat in uw adamshoedanigheid, waartoe Esther verwaardigd werd, zal Hij u niet afwijzen, zondaar! Dat mens werd koningin af en een voorwerp voor vrije genade. Christus is echter geen sinterklaas die alle begerige mensen Zijn genade schenkt. Hij maakt de Zijnen eerst helwaardig, zodat ze weten en erkennen dat zij de dood verdiend hebben.

U zegt: "Moet ik het daarop afwachten?"

Arme ziel, ik wilde wel dat u op Christus wachten kon, totdat Hij u genadig zij. Zo Hij vertoeft, verbeidt Hem. Hij zal gewisselijk komen. Wij komen niet, Hij komt, ja, om Zijn volk te richten, om vrije genade te verheerlijken.

Wachten staat dus niet in het woordenboek van de doe-het-zelf religie. De mens wil wat doen, maar wat gedaan moest worden, is reeds gedaan, daar kan geen werkhelig beginseltje bij. Vrije genade kunt u evenwel gratis krijgen aan de voet van het kruis, als een ter dood veroordeelde.

Dan zult u ook de noodzakelijke plaatsbekleding van Christus verstaan. Als u daarvan niets weet, weet u ook niet wat genade is.

Waarom liet Christus Zich tussen de misdadigers kruisigen? Omdat Hij voor dezulken gekomen is, en alleen voor dezulken. Christus heeft Zich geen sterfbed veroorloofd tussen een godzalig gezelschap, nee, Hij is met de misdadigers gerekend, Hij heeft Zichzelf een plaats bij God ontzegd, opdat armen, verminkten, kreupelen en blinden een plaats zouden hebben aan Zijn tafel en in het Vaderhuis.

"En de dienstknecht zeide: Heere, het is geschied, gelijk gij bevolen hebt, en nog is er plaats."

Nóg is er plaats! O, wat een dierbaar Evangelie. Nóg is er plaats voor goddelozen, voor hopelozen en voor genadelozen, voor ter dood veroordeelden!

U zegt: "Is er dan voor een verworping als ik ben nog plaats? Voor mij, die niet verder komen kan dan een erfwachter van de hel?"

Ja ziel, er is ruimte genoeg voor erfwachters van de hel. In Christus is er bij God een eeuwige ruimte. Een eeuwige zee van liefde, een onmetelijke ruimte van barmhartigheid, een oceaan van bloed, een heelal van Vaderlijke ontferming, voor dezulken, die de hel waardig zijn.

Voor dezulken die geen enkele hoop meer hebben op de zaligheid, omdat zij zoveel kwaad tegen zoveel goeds bedreven hebben. *"Christus, als wij nog krachteloos waren, is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven", Rom. 5:6.*

U hoeft het niet te worden, geliefden, want goddeloos zijn we, stuk voor stuk, maar er zijn er weinigen die het geloven dát ze het zijn.

Zolang we niet geloven wie we van nature zijn, zullen we Christus door ongeloof blijven verwerpen. Dan doet het Evangelie geen kracht. Dat is niet de schuld van het Evangelie, maar onze eigen schuld.

Als we het Koningschap van Christus over ons hardnekkig blijven afwijzen, zal dat verdoemelijke ongeloof ons voor eeuwig schuldig stellen voor de rechterstoel van Christus. God zal hoeren en tollenaars Zijn ontferming in Christus tonen, want Zijn huis moet vol worden. Ze zullen komen, door 't Goddelijk licht geleid, om te melden het heil van Zijn gerechtigheid en grote daden.

Er wordt veel over Gods wil gesproken in onze dagen, namelijk om die te doen uit dankbaarheid. Maar weet u wat Gods wil is? *"Ga uit in de wegen en heggen, en dwing hen in te komen, opdat Mijn huis vol worde."*

En dat huis zal volkomen, want ze zullen komen door 't Goddelijk licht geleid uit alle talen en volken en natiën, te melden 't heil van Zijn gerechtigheid en grote daden.

Nog laat de Heere de boodschap van vrije genade klinken om in weerwil van alle vijandschap verloren zondaren te trekken tot Zijn wonderbaar licht.

U zegt: Hoe kom ik eraan?

Het heil is niet te koop, ook niet in de uitverkoop en het is ook niet gratis verkrijgbaar, maar omdat het onbetaalbaar is, kunt u het verkrijgen om niet.

Ik verkondig u heden een volkomen Zaligmaker voor een volkomen verloren zondaar; een gewillige Zaligmaker voor een onwillige zondaar; een bloedende Zaligmaker voor bloeddorstige monsters; een opgestane Zaligmaker voor gevallen adamieten; een zaligmakende Zaligmaker voor helwaardigen en rampzaligen, want er is zaligheid voor rampzaligen; hoop voor hopelozen; vrije genade voor genadelozen en gerechtigheid

voor criminelen.

Komt herwaarts tot Gods heiligdom, laat u zaligen, laat u met God verzoenen. Wie slecht is kere zich herwaarts en legge zijn hoofd op het blok in de aanvaarding van zijn welverdiende straf. In ons oordeel is Christus onder het recht Gods verloren gegaan, want de straf die ons de vrede aanbrengt, was op Hem en door Zijn striemen is ons genezing geworden. En al het volk zegge amen.

Amen.

Voorzang: Psalm 89:19 en 20.

42. Het gezag van de apostolische prediking

Voorzang: Psalm 138:1 en 2

Schriftlezing uit Galaten 1

Gemeente, de tekst voor de prediking kunt u vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte, in Galaten 1, vers 10, waar wij nogmaals met u lezen:

“Want predik ik nu de mensen, of God? Of zoek ik mensen te behagen? Want indien ik nog mensen behaagde, zo ware ik geen dienstknecht van Christus.”

Geliefden, hedenavond wilden wij met de hulp des Heeren met u handelen over het unieke gezag van de apostolische prediking, zoals die opgetekend is in Gods Woord. De apostolische tijd was uniek en eenmalig en de apostelen, hoewel dat gewone mensen waren, waren onfeilbaar in de leer der zaligheid, hetgeen van geen enkel ander mens noch oudvader gezegd kan worden.

De leer der apostelen en profeten vormen het fundament van de zaligheid, waarvan Jezus Christus de uiterste Hoeksteen is.

Paulus begint de brief aan de Galaten eerst zijn goddelijke, apostolische roeping te vermelden, met de bedoeling om de gemeenten ervan te verzekeren dat hij als apostel van Jezus Christus niet kon dwalen in de leer.

Paulus was -net als de andere apostelen- bekleed met apostolisch gezag. Dat kan alleen van de Bijbelschrijvers gezegd worden, want zij hebben door de Heilige Geest het Woord geïnspireerd geschreven. Elke letter in Gods Woord is waar en in de Bijbel staat geen letter te weinig noch teveel.

En hoewel Petrus het in Antiochië een ogenblik liet afweten met een afwijkend gedrag door met de Joden te veinzen, en zich de bijbelse bestraffing van Paulus waardig maakte, zoals in het 2e hoofdstuk blijkt, heeft ook Petrus nooit gedwaald in de leer, noch in zijn prediking, noch in zijn zendbrieven.

Aan het profetisch en apostolisch gezag valt dus niet te tornen. Gods Woord wordt in Efeze 2:20 genoemd het fundament der apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus de uiterste Hoeksteen is.

Immers, al de Schrift is van God ingegeven, en is nuttig tot lering, tot wederlegging, tot verbetering, tot onderwijzing, die in de

rechtvaardigheid is (2 Tim. 3:16).

De apostelen en evangelisten hebben het nieuwe Testament geschreven door de inspiratie des Heiligen Geestes, en het Nieuwe Testament vormt samen met het Oude testament Gods onfeilbaar Woord.

Belijders die het Oude Testament beschouwen als een gepasseerd station, en zich alleen van het Nieuwe Testament bedienen, misbruiken de Schrift valselijk.

Paulus en ook de andere apostelen hebben hun apostolische brieven vanuit het Oude Testament verklaard en geschreven. Hoewel de mozaïsche wetgeving in Christus is vervuld, betekent dat niet dat het Oude Testament heeft afgedaan en ook niet dat het Nieuwe Testament in de plaats van het Oude Testament gekomen is, nee, Gods Woord is en blijft van Genesis 1 tot en met Openbaring 22 het onfeilbare Woord van God.

Zowel Mozes, de profeten en de apostelen zijn door de Heilige Geest geïnspireerd om Gods Woord op te tekenen en dat geldt voor elk woord van de Heilige Schrift, namelijk in de taal waarin de Bijbel is geschreven; het Oude Testament in het Hebreeuws en het Nieuwe Testament in het Grieks.

Het is kenmerkend voor de apostolische brieven dat altijd eerst het 'zijn in Christus' wordt vastgesteld en daarna de standen en/of misstanden aan de orde komen.

In vers 3 spreekt de apostel een groet uit op grond van zijn staat in Christus, hetgeen ook overeenkomt met zijn geloofsgetuigenis in Romeinen 5:1: *"Wij dan gerechtvaardigd zijnde door het geloof, hebben vrede bij God door onze Heere Jezus Christus."*

Dat is van levensbelang, want we zijn óf binnen, óf buiten; óf op de brede weg, óf op de smalle weg; óf in Christus, óf buiten Christus.

Tussen de brede en de smalle weg is dus niet één of ander grijs gebied, niet een soort niemandsland, waarvan wij partijloos gebruik kunnen maken om onze reis naar de eeuwigheid stiekem tot een goed einde te brengen.

Er is wel een derde weg, een tamelijk korte weg, een weg die rechtstreeks van de hemel naar de hel loopt, zoals ook John Bunyan in zijn 'Pilgrims Progress' beschrijft.

Dat is de weg die de dwaze maagden uiteindelijk zullen gaan en reeds gegaan zijn, maar dezulken zullen de hemelpoort gesloten vinden, omdat zij geen olie des Geestes in hun lampen blijken te hebben.

In vers 3 en 4 komt in een paar woorden het heil in Christus tot uitdrukking, waaruit ook de enige troost blijkt, zoals verwoord in

Zondag 1 van de Heidelbergse Catechismus.

"Genade zij u en vrede van God den Vader, en onzen Heere Jezus Christus; die Zichzelven gegeven heeft voor onze zonden, opdat Hij ons trekken zou uit deze tegenwoordige boze wereld, naar den wil van onzen God en Vader."

Door de genade alleen in God en Christus te stellen, stelt de apostel alle werkheiligheid terzijde en veegt hij de vloer aan met alles wat in strijd is met de leer van Christus, zoals dat ook in het verdere van deze brief zal blijken.

Paulus eindigt zijn inleidend votum met een lofprijzing: *"Dewelken zij de heerlijkheid in alle eeuwigheid. Amen."*

Wie roemt, roeme in de Heere!

Na dit zo godverheerlijkende votum wordt de apostel ineens scherp zakelijk.

De apostel verwondert zich erover, dat de Galatiërs, nadat zij tot het geloof gekomen waren, zo haastig zijn afgeweken van de leer van vrije genade en zich hadden laten verleiden tot een verderfelijke leer van ingeslopen valse broeders.

In de gemeente van Galatië waren valse broeders ingekropen die de Wet met het Evangelie vermengden en stelden dat de zaligheid niet buiten de werken der Wet om verkregen kon worden. Of het nu ging om het onderhouden van de besnijdenis, of het onderhouden van de ceremoniën, of het doen van de Wet der Tien Geboden, het kwam allemaal voort uit de verrotte wortel van de werkheiligheid.

Daartegen trekt Paulus van leer.

Ook Petrus bevestigt de leer van Paulus tegenover het naamchristendom in 2 Petrus 3, als hij zegt: *"En acht de lankmoedigheid onzes Heeren voor zaligheid; gelijkerwijs ook onze geliefde broeder Paulus, naar de wijsheid, die hem gegeven is, ulieden geschreven heeft; gelijk ook in alle zendbrieven, daarin van deze dingen sprekende; in welke sommige dingen zwaar zijn om te verstaan, die de ongeleerde en onvaste mensen verdraaien, gelijk ook de andere Schriften, tot hun eigen verderf."*

Geliefden, we moeten maar niet denken dat de valstrik waarin de Galatiërs zijn gevallen sinds de Reformatie buiten onze deur gebleven is. Hele kerkgemeenschappen zijn betoverd door het aloude zuurdesem van het rooms katholicisme, dat is een religie waarin Christus mag toekijken hoe vrome goed de mens zijn best doet om de Wet te doen uit dankbaarheid.

Hele kerkgemeenschappen leren een vergoddelijking van het vrome vlees en wedijveren met de rijke jongeling.

Dat is niet zo vreemd, want van nature bruist het bloed van Mozes door onze aderen, waardoor wij aan het werk slaan, liefst vijf kwartier in een uur, om God uit handen te blijven.

Pas bekeerden mogen daarom niet leren, omdat zij geneigd zijn om meegedreven te worden met allerlei wind van leer, zoals dat blijkt met de gemeente van Galatie.

De Galatiers waren wel onder de prediking van Paulus tot bekering gekomen, maar zij waren beslist niet standvastig in de enige leer der zaligheid en hadden op advies van de valse broeders Mozes weer door de achterdeur naar binnen gehaald.

Toch verbaast de apostel zich over het feit dat de Galatiërs, die immers in de Geest begonnen waren, zich zo gauw hebben laten verleiden tot een vals Evangelie.

De Galatiers hadden zich laten betoveren door ingeslopen valse broeders, die de onderhouding van de Wet van Mozes als voorwaarde stelde voor de zaligheid en leerden als men zich niet liet besnijden, zij niet zalig konden worden.

Er is wat dat betreft niets nieuws onder de zon.

Ik geloof dat de generaal heersende prediking, waarin niet scherp gesepareerd wordt in de totaal onderscheiden bediening van Wet en Evangelie, eraan debet is, dat er zelfs van Gods kinderen op de puinhopen van hun eigen bestaan met een denkbeeldige Mozes zitten te wenen om een lekke emmer, om het maar eens plat te zeggen.

U moet niet denken, geliefden, dat al die valse apostelen in Galatië hun dwaalleer op een profane wijze aan de man hebben gebracht, nee, dat ging onder de dekmantel van het Evangelie. Ze hadden een evangelie naar de mens. De mens werd erdoor geveleid.

Valse leraars introduceren zich altijd op een vleierende wijze. Dezulken beginnen direct te broederen en te zusteren, te nichten en te neven, maar dezulken veinzen de liefde en dat zijn de gevaarlijkste mensen in de gemeente van Christus. Dat zijn de kleine vossen die de wijngaard verdueren. Weet u, geliefden, welk oordeel Paulus over deze lieden velst? Het oordeel van het Anathema, dat is de zwaarste vervloeking die een mens treffen kan. *"Doch al ware het ook dat wij, of een engel uit de hemel, u een ander Evangelie verkondigen buiten hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt", vers 8.*

Dit oordeel herhaalt Paulus opnieuw in vers 9, om aan te tonen dat hij het niet overhaast heeft gezegd. Paulus heeft deze woorden geschreven door de inspiratie van de Heilige Geest.

De taal die Paulus bezigt in de verzen 8 en 9, wordt in onze dagen

verafschuwd. Men wil een zoet evangelie, een evangelie naar de mens, een evangelie die van de gekruisigde Christus een humanist maakt, die iedereen over de bol strijkt en de rijke jongelingen prijst in hun vleselijk rijkdom.

Paulus was een gevangene van Christus en drukte voetstappen van Christus; hij was met Hem gestorven en opgestaan; hij was dan ook van geen mens onder de indruk, en hij heeft zich ook geen moment onder de macht van anderen laten brengen. Integendeel, Paulus heeft de valse leraars wederstaan in hun aangezicht in de Naam van Christus. De apostolische prediking kenmerkt zich door de scherpe separatie ervan. De bijbelse prediking is afsnijdend bevrijdend. Geen gesjoemel in de marge, dat laten we aan de SGP en haar handlangers over.

Het zuivere Evangelie van vrije genade liet Paulus niet bekladden door valse leraren, al betrof het een engel uit de hemel.

Daar zijn de huidige leraars te vroom voor geworden, omdat het gros leraars betoverd is geworden door de geest van valse verdraagzaamheid.

Men durft de afvallige Kuitert en Hendriks niet eens in de banvloek te doen, omdat het kerkelijke kader bestaat uit stomme honden die niet bassen kunnen (Jes. 56:10).

Kerkje spelen, ja, dan kunnen ze in onze dagen, maar o wee, als het de ere Gods betreft, dan wast het leger bevindelijk-gereformeerde dominees hun handen liever in het badwater van Pilatus.

Paulus velst een scherp afsnijdend oordeel over degenen die een vals of een eenzijdig evangelie leren, al betrof het ook een engel uit de hemel.

"Doch al ware het ook, dat wij, of een engel uit den hemel u een Evangelie verkondigde, buiten hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt. Gelijk wij te voren gezegd hebben, zo zeg ik ook nu wederom: Indien u iemand een Evangelie verkondigt, buiten hetgeen gij ontvangen hebt, die zij vervloekt", en daarmee schrijft hij wat de Geest tot de gemeente zegt, ja tot de Kerk van alle tijden en plaatsen.

Weet u waarom de kerk zo afvallig is geworden?

Omdat de ware separatie ontbreekt in de huidige prediking.

Er is geen oordeel zo verwoestend als een prediking zonder de ware separatie.

Ik zal u zeggen, geliefden, dat het een wonder van Gods genade is, als we onder een prediking verkeren waarin het kruis van Christus een ergernis is voor het vrome vlees.

Ja zulk een prediking is zwaar beledigend voor het vrome vlees en dat moet ook, want als de ergernis van het kruis teniet gedaan wordt, houd

je een verderfelijk evangelie naar de mens over.

Daar wijst Paulus nadrukkelijk op in de tekst van onze overdenking.
“Want predik ik nu de mensen, of God? Of zoek ik mensen te behagen? Want indien ik nog mensen behaagde, zo ware ik geen dienstknecht van Christus.”

Die prediking naar de volle raad Gods is spaarzaamelijk geworden in onze dagen, maar zoek het niet te ver geliefden, want nabij u is het Woord, in uw mond en in uw hart, tenminste als we Christus toebehoren.

Velen hebben de ergernis van het kruis ingewisseld voor een prediking naar de mens.

Dezulken preken de Wet een beetje milder en het Evangelie een beetje strenger. Paulus noemt dezulken een vervloeking.

De apostel zegt zelfs dat degenen die Wet en Evangelie mengen met het oogmerk om mensen te behagen, geen dienstknechten van Christus zijn. Hij betreft dit ook op zichzelf, als hij een evangelie naar de mens zou preken.

“Want predik ik nu de mensen, of God? Of zoek ik mensen te behagen? Want indien ik nog mensen behaagde, zo ware ik geen dienstknecht van Christus.”

Dus gemeente, al die predikers die de mensen kussentjes onder de oksels naaien en een evangelie prediken van vrede, vrede en geen gevaar, zijn geen dienstknechten van Christus.

Dus al die HeartCry-predikanten die op de arminiaanse toer gaan om zieltjes te winnen met een geloof-maar-evangelie, zijn geen dienstknechten van Christus.

Al die gereformeerde bonds-predikanten die het verbondsautomatisme voorstaan, zijn geen dienstknechten van Christus. Al die HHK-predikanten die neonomiaans preken, en de Wet weer in het stuk der dankbaarheid plaatsen om die te onderhouden tot zaligheid, zijn geen dienstknechten van Christus.

Al die afgescheiden leraars, die een wedergeboortebegin leren waarin de kennis van Christus gemist wordt, zijn geen dienstknechten van Christus. Dezulken ergeren de kleinen die in Christus geloven en preken een evangelie naar de mens.

Als de Wet niet afsnijdend gepredikt wordt en als Christus niet gepredikt wordt als het Begin van de wedergeboorte, ja, als de Alpha en de Omega, bedriegt men zielen voor de eeuwigheid.

Bovendien, velen prediken wel Christus, maar zeer weinigen Christus en dien gekruisigd.

Onder de afsnijdende prediking van Paulus hield Demas het niet uit, terwijl juist hij de naaste medewerker van Paulus was. Demas hield het niet uit, want hij bleek -net als de vrouw van Lot- zijn hart nog in de wereld te hebben.

Juist onder een afsnijdende prediking, komen de huichelaars openbaar, en dan keren zij als een hond naar hun uitbraaksel.

Paulus stond aan de kant van God en niet aan de kant van een of andere kerkelijke denominatie, zelfs niet aan de kant van Petrus toen hij in Antiochië met de Joden veinsde.

“Predik ik nu de mensen of God? Of zoek ik mensen te behagen?”

Al degenen die ten koste van de ere Gods partij kiezen, de eer van elkander aannemen en de mensen naar de ogen kijken, zullen op de oordeelsdag hun ontmaskering niet kunnen ontgaan, ook al hebben ze in de tijd in Christus' Naam geprofeteerd of zelfs duivelen uitgeworpen.

Wat was de leer van Paulus eigenlijk?

Het Evangelie van Christus en Dien gekruisigd, verklaard uit het Oude Testament, namelijk genade door recht, dood en leven, hel en hemel, vloek en zegen.

Ik denk dat Paulus Hanna, de vrouw van Elkana, kende als zijn geliefde zuster in de Heere, omdat Hanna in haar loflied van de ware bevinding der heiligen getuigt: “De Heere doodt en maakt levend, de Heere doet ter helle dalen en doet er weder uit opkomen.”

Ja, dat kende Paulus ook, want toen het gebod kwam, is de zonde wederlevend geworden en is door hetzelfde gedood, want doden zullen horen, de stem van de Zoon van God en die ze gehoord hebben, zullen leven.

Dat is het Evangelie van het kruis, van het bloed, van het graf. Het Evangelie is wel vóór de mens, maar niet náár de mens. Het kruis van Christus, Zijn bloed en Zijn graf zijn wel vóór ons, maar wij zijn er tegen.

Van nature wil de mens een vriendelijke Jezus zonder bloed; een Jezus zonder kruis en zonder het graf. Een soort humanistische christus met een aards koninkrijk, waarin iedereen aan zijn trekken kan komen.

Maar ook Gods volk als zij in hun eerste bekering staan, kunnen gemakkelijk in een oordeel des duivels vallen als zij menen op eigen benen menen te kunnen staan en gaan lopen voordat ze gezonden zijn.

Dezulken doen zich voor als liefhebbende christenen die de zaligheid aan iedereen gunnen.

Voor hun tweede bekering waren de discipelen ook van die liefhebbende christenen, maar toen Christus gevangen genomen werd in de hof van Gethsemané, zetten al die ‘liefhebbende christenen’ het op

een lopen.

En in de zaal van Kajafas zweert Petrus tot driemaal toe Christus niet te kennen. Toen is Petrus radicaal bekeerd van zijn liefhebben, van zijn dienen, van zijn liefde, van zijn bekering, want toen was Christus het alleen, ondanks Petrus.

Je moet er dus een kind van God voor zijn, om Christus te verloochenen. Ondanks dat het Evangelie een blijde boodschap is, is geen mens er blij mee, tenzij de mens de vloek der Wet in komt te leven, al zijn rechten die hij voor God meende te hebben verliest en als een kale naakte zondaar voor God komt te staan, met maar 1 recht, de eeuwige rampzaligheid.

Paulus preekte God, dat wil zeggen, het recht Gods, Zijn heilige deugden en eigenschappen. Paulus preekte zowel de uitverkiezing als de verwerping. *"Jakob heb Ik liefgehad en Ezau heb Ik gehaat", Rom. 9:13.*

De uitverkiezing is toch zo'n troost, geliefden, want, sinds dat God mij in Christus eigende, heb ik me er wel honderdduizend keer buiten gezondigd, terwijl de Heere Zijn trouw aan mij nooit heeft gekrenkt. *"Indien wij ontrouw zijn, Hij blijft getrouw, Hij kan Zichzelf niet verloochenen."*

Paulus schrijft verder dat hij zijn bediening niet van mensen ontvangen heeft.

Dus ook niet van Gamaliël, al had hij ook jaren aan zijn voeten gezeten. Al die wettische godgeleerdheid heeft Paulus als ballast op de mesthoop moeten werpen.

Het verstand is een slap gevalletje. God kan er in ieder geval niets mee. Het verstand laat ten enen male na de ware grond van het weldoen des Heeren op te merken.

Als Christus de Wijsheid van God is -en dat is Hij- hoeven we echt geen verstandelijke wijsheid mee te brengen. De Heere werkt nooit in het verlengde van ons verstand, maar altijd bovennatuurlijk in de weg van het wonder, in het hart.

Hebben we er kennis aan, geliefden?

Kennen we Christus en zijn we door Hem gekend?

God is echter soeverein om ons de zaligheid te geven of te onthouden.

Mag de goddelijke Pottenbakker niet doen met het Zijne wat Hij wil? Het is dus van tweeën één. Of we gaan door eigen schuld verloren, of we worden uit loutere, soevereine genade om Christus' wil behouden.

U zegt: Kan ik dan niets aan mijn zaligheid toedoen?

Nee, we kunnen alleen onze verdoemenis groter maken, anders niet. En Gods uitverkorenen moeten zalig worden. Die kunnen de zaligheid niet

eens ontlopen, of ze willen of niet.

U zegt: Is zalig worden dan een lot?

Ja, het is zelfs een zalig lot, nabij te wezen bij mijn God. 'k Vertrouw op Hem geheel en al. De Heer' Wiens werk ik roemen zal.

U zegt: Handelt God dan naar willekeur?

Nee, alleen naar Zijn bepaalde raad en voorzienigheid, zonder aanzien des persoons.

U zegt: Moet ik dan lijdelijk afwachten?

Dat zou uw gezegendste dag zijn, geliefden, want als het om lijfsbehoud gaat, zijn we van nature zo activistisch als de schepelingen op het schip van Jona, maar hun wettische roeispaanijver bracht de storm niet tot bedaren.

Ik bedoel geen stoïcijnse lijdelijkheid te kweken, maar wat ik u raden mag, voorzover u nog overal buiten staat: blijf maar wenend voor de poort liggen, op genade of ongenade.

U hoeft u niet geschikt te maken voor Christus, maar vraag den Heere of u mag worden die u bent, want dan zult u ook de billijkheid en de rechtvaardigheid van de eeuwige straf inzien over uw gevallen adamsbestaan en er uw handtekening onder zetten.

Toen de koning van Ninevé op de prediking van Jona de straf mocht billijken, en zich in zak en as begaf, kreeg hij goede gedachten van God: *"Wie weet, God mocht Zich wenden, en berouw hebben; en Hij mocht Zich wenden van de hittigheid Zijns toorns, dat wij niet vergingen!" Jona 3:9.*

Als het over de bekering gaat kunnen we wat dat betreft wel bij de Ninevieten in de leer gaan.

In het verre Oosten was het in vroeger dagen te doen gebruikelijk dat een ter dood veroordeelde eerst getest werd op de waarheid van zijn beleden onschuld, door hem met zijn hoofd naar beneden in het water te laten zakken.

Ging die man spartelen, stond zijn doodvonnis vast, maar hield die man zich onbeweeglijk, werd hij vrijgesproken van schuld en straf.

Dat is nu een zuiver beeld hoe God met een mens handelt in de weg van waarachtige bekering.

En weet u Wie die onbeweeglijke Man is, geliefden?

Dat is niet Gods volk, maar Christus, een onbeweeglijke Christus, aan het vloekhout des kruises. Hij onderwierp Zich gewillig onder de toorn van God, in mijn plaats.

Als wij Christus hebben leren kennen, kennen wij Hem als het Einde der Wet, in Zijn lijdelijke en dadelijke gehoorzaamheid. Zo wordt Christus zaligmakend aan de ziel geopenbaard, namelijk als het Einde der Wet,

want het Einde der Wet is Christus, tot rechtvaardigheid, een iegelijk die gelooft.

Als zodanig heeft Christus Zich ook aan de apostel Paulus geopenbaard. Paulus was vol werkhuis-activiteiten in zijn eertijds, maar op de weg naar Damascus werd hij door Christus van zijn paard geslagen en toen kon die man ineens niets meer.

Toen bleef er een blind en lijdelijk mannetje over die zich moest laten leiden.

Kunt u begrijpen dat Paulus als apostel zijn gehoor zo veel keren heeft toegeroepen: *"Láát u met God verzoenen!"*

Dat had hij geleerd in de Rechte Straat in de toepassing, toen Ananias door de Heilige Geest tot hem zei: "Laat u dopen en uw zonden afwassen."

Ja, de mens wil wel werken en boordevol activiteit zijn, maar voordat de mens zich laat zaligen, is er zo'n beetje een heel mens overboord gegaan, zoals Jona in de golven verdween, want dan valt genade vrij. Jona heeft er alles aan gedaan om in de ten onder te gaan, maar hij heeft er niets aan gedaan om door die vis te worden opgeslokt en daar had hij ook niet op gerekend.

Weet u wanneer die ene moordenaar lijdelijk werd aan het kruis?

Op het moment hij de Heere Jezus zag hangen in zijn plaats. Toen viel de genade vrij.

Die man wenste lijdelijk te blijven en niet meer van zijn kruis verlost te worden, want hij verlangde naar het hemelse paradijs. Die man was uitgemoord en uitgewerkt, uitgeleerd en afbekeerd en als je Christus als je Bekering mag overhouden, geliefden, ben je geschikt om af te reizen naar de plaats waar God is Alles en in allen. Dus zalig worden is niets doen en God laten werken, en dat is ook wat Paulus ons predikt: *"Doch dengene, die níét werkt, maar gelooft in Hem, Die de goddeloze rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot rechtvaardigheid", Rom. 4:5.*

Sommigen zeggen dat 'niets doen' alleen geldt voor de rechtvaardigmaking, maar dat is abuis, want als men in het leven der heiligmaking de Wet voorschrijft om die te doen, zoals de Galatiërs zich hadden laten betoveren, dan zegt de apostel Paulus dat dezulken een vervloeking zijn.

Hetgeen Paulus de gemeente te Rome had geschreven, had hij ook in Galatië gepreekt, maar die mensen waren na Paulus' vertrek al vrij snel boven hun goddeloosheid uitgegroeid; ze hadden enige de grond gelegd in hun boetvaardigheid, in hun vrome gestalte, in hun goede werken en

ze hadden aan hun geloof enige verdienste toegeschreven. Immers, als je het geloof niet ziet als een instrument, maar als een soort hefboom, dan moet je ongelukkigerwijs met je geloof God bewegen om op die manier in het bezit te komen van de zaligheid.

Geliefden, ik geloof niet in mijn geloof, maar in God Die de goddeloze rechtvaardigt dóór het geloof.

Die Schriftuurlijk-bevindelijke leer hadden de Galatiërs verloochend, vandaar dat Paulus zo fel van leer trekt om al die wettische geesten te ontmaskeren en om al die duivelse machten door de bediening des Heiligen Geestes te elimineren, al betrof het ook een engel uit de hemel, - "Vervloekt - zegt Paulus, als hij het Evangelie niet preekt zoals ik u gepreekt heb."

De valse apostelen leerden -en dat is ook in onze dagen nog springlevend- dat als je de Wet niet onderhoudt, je van de zaligheid bent uitgesloten en dat je derhalve ook niet Gode kan leven.

Door de inspiratie des Heiligen Geestes leerde Paulus precies het tegenovergestelde, namelijk dat als wij Gode willen leven, we geheel en al aan de Wet gestorven moeten zijn en de gerechtigheid van Christus deelachtig dienen te zijn door toerekening.

We zullen eerst zingen, en wel van de 119^e Psalm, daarvan het 65^e zangvers.

Gemeente, in de apostolische prediking staat Christus en Dien gekruisigd centraal, of liever gezegd; de prediking wordt erdoor beheerst, met Christus en Dien gekruisigd. Dat is wel een vleesverterende prediking, want het vlees onderwerpt zich niet aan het kruis en om die reden is het kruisevangelie zo bevrijdend voor een erfwachter van de hel, want Christus hing aan het kruis in mijn vlees.

Daar aan het kruis van Golgotha hangt mijn oude mens en die oude mens is met Christus voorgoed het graf ingegaan en met Hem begraven.

Kent u dat ook, geliefden?

Of bent u nog druk met praktische heiligmaking? Het leven uit Christus openbaart zich niet in stapels goede bedoelingen, maar in dat leven wordt genade verheerlijkt.

Ja, ik weet dat ik niet populair predik, want dat laten we aan de dominees over die op het podium optreden van Stichting Heart Cry, maar je moet eens op visitatie gaan bij de gemeenten waarvan de predikanten een ruim Evangelie voorstaan. Dan blijkt dat zulke betoverde gemeenten massaal in de zonden leven, omdat er een

evangelie naar de mens gepredikt wordt.

In die gemeentes gaat het bijna altijd over de heiligmaking, terwijl de vrouwen en de meisjes in een lange broek in de kerk zitten, en puur wereldgelijkvormig blijken te leven.

De vruchten van die zogenaamde ruim-evangelisch-predikende dominees zijn zo bitter als gal, omdat het vruchten zijn die ze zelf gemaakt hebben.

Dat lijken begeerlijke vruchten, die van het vorderende christendom met hun zogenaamde overwinningsleven, maar wat zegt de Schrift?

“De begeerlijkheid ontvangen hebbende baart zonde; en de zonde voleindigd zijnde baart den dood.”

Dat zal toch wat wezen, geliefden, als je meent God een welgevallige dienst te hebben begaan, en je vindt de deur gesloten. Dat is eigen schuld, hoor, omdat je niet gewild hebt dat Christus Koning over u zijn zou.

Gods volk komt er zo dikwijls mee in de nood van hun bestaan en dan liggen ze weer te kermen als ware zij nog onbekeerd. Ja, dat is Gods ware volk; dat volk heeft geen verstand van praktische heiligmaking, want hoe zal nu een onreine goede werken kunnen voortbrengen?

Die het wel kunnen in hun verbeelding bedriegen zich voor de eeuwigheid en zullen de deur gesloten vinden.

Praktische heiligmaking -zo het mocht bestaan- komt niet in aanmerking voor het 'rechtvaardig zijn' voor God en met goede werken ook niet.

Ook ten aanzien van het leven der heiligmaking, hangen Gods kinderen volledig van Christus af en van de Geest der heiligmaking, want zonder Hem kunnen zij niets doen.

Gods volk wordt trouwens niet door doen, maar door lijden geheiligd. Ja, daar houdt u niet van, maar God houdt er van, omdat Hij alleen ellendigen bedient met vrije genade en huichelaars die hun vlekken, schijnheiliglijk bedekken, worden door Zijn vriendschap niet vereerd.

Dus als je met je goede gedrag wilt pronken, geliefden, dan ben je een vervloeking, leert Paulus door de inspiratie des Geestes, want dat bevindt u zich in strijd met de waarheid van het Evangelie en een leven naar het Evangelie is nauwer dan een leven uit de Wet, zo dat mogelijk ware.

Gods volk doet de Wet niet teniet, o nee, zij heeft de Wet hoog staan, maar ze leven er niet uit. Het leven is Christus.

De Wet blijft echter wel volledig WET voor de goddelozen en zij zullen overeenkomstig de Wet geoordeeld worden, maar een gelovige is de Wet niet gezet, want hij is onder de genade en daarom vrij van de Wet

om die te doen, hoewel het leven des geloofs nooit in strijd is met de Wet.

Ja, wie het vatten kan, vatte het, maar dat is niet velen gegeven, zeker niet in onze dagen.

De Wet laat zich niet doen, en toch zal de Wet gehandhaafd blijven, ook in het leven van Gods kinderen.

Gods volk heeft de vrijheid niet om de Wet te overtreden, maar zij leeft naar de Geest en niet naar het vlees. De oude mens is de Wet gezet, maar de nieuwe mens in Christus is vrij van de Wet des ouden mens, omdat hij geen oude mens meer is.

De Wet blijft de bediening des doods, ook voor het vlees van Gods volk en daarom bevinden zij enkel vleselijk te zijn, verkocht onder de zonde.

Doch degenen die waarlijk in Christus geloven wandelen naar de Geest en volbrengen de begeerlijkheden des vleses niet. Het geloof heeft dus geen relatie met de Wet, maar alleen met Christus.

Veel mensen staren met één oog naar Mozes en met één oog naar Christus.

U moet voor de aardigheid eens proberen om naar twee personen tegelijk te kijken. Als u dat lang achterelkaar doet, zult u erachter komen hoe scheel u wordt.

Wettische mensen kijken altijd scheel, -figuurlijk gesproken-, omdat ze met het Lam alléén niet tevreden zijn. Dat komt openbaar in hun gelaat, gepraat en gewaad.

Wettische mensen praten net zoals de broers van Jozef. “Wij zijn vroom”, maar geliefden, dan ben je rijp voor de hel zonder dat je er erg in hebt.

Toch is het onbegrip niet de zwaarste zonde in onze dagen, nee, het zit niet vast op het onbegrip, maar omdat de waarheid niet in de liefde wordt aangenomen. Daar zit het op vast en daaraan is de huidige prediking zwaar debet.

Kijk, de ware liefde discussieert niet, maar gelooft, neemt aan, ook als het ons verstand te boven gaat en dat gaat het.

De paradoxale leer van Paulus, ten aanzien van het sterven aan de Wet, gaat ons natuurlijke verstand verre te boven.

Van nature kunnen we alleen vleselijk over de Wet denken, en overeenkomstig die gedachtelijn gedraagt de mens zich ook. Natuurlijke kerkmensen kunnen alleen maar wettiscisme voortbrengen, hoe vroom en godzalig het ook lijkt.

De verborgenheid van de ware godzaligheid is groot en toch tegelijk zo eenvoudig.

Probeer deze paulinische leer niet met uw verstand te vatten, geliefden,

want door de eeuwen heen heeft de verstandige godgeleerdheid zich tegen deze leer keer op keer te pletter gelopen, tot op de huidige dag. Past God het bevindelijk toe door Zijn Geest, dan kan een kind het verstaan dat hij vrij is van de Wet van Mozes, omdat die eerste man gestorven is en ik met Christus uit het graf ben opgestaan. De Wet blijft wel bestaan, maar als we in Christus zijn, bestaan wij voor de Wet niet meer. De Wet heeft alleen maar oude mensen in zijn gevangenis, geen nieuwe, want de gelovigen zijn niet onder de Wet, maar onder de genade. *"Ik leef, maar niet meer ik, doch Christus leeft in mij."*

U zegt: En die oude mens dan?

Die is met Christus gekruisigd en dat ineens en voor altijd. De oude mens is aan de Wet gebonden, zolang hij leeft, maar is hij gestorven, dan houdt de Wet op met zijn claim, want aan lijken is geen eer te behalen. Dat leert Paulus in Romeinen 7. De nieuwe mens is aan Christus gebonden en hij leeft, omdat Christus leeft.

De nieuwe mens zal de Wet nooit meer op zijn werken betrekken, maar op Gods eer. Gods kinderen onderhouden de geboden Gods louter en alleen door het geloof in Christus. Daar komt bij dat het geloof is door de liefde werkende, zo is dan de liefde de vervulling der Wet.

Die liefde rekent niet, telt niet en kijkt niet op een kruiwagen meer of minder. Paulus maakt van deze leer echter geen discussie, want hij spreekt slechts tot degenen die de Wet verstaan.

En als we kennis hebben aan de verdoemende kracht van de Wet, zullen we erkennen dat wij die Wet niet zonder dodelijke brandwonden kunnen aangrijpen als regel des levens om Gode te leven.

We kunnen alleen Gode leven als we een lijk voor de Wet zijn en Christus door een waar geloof ingelijfd zijn. De oude mens is gestorven en bestaat in het geheel niet meer, en toch is Gods volk enkel vlees, let wel: ontzielt vlees.

Verstaat u dat?

Ik kan het niet uitleggen, want het is geen begripsleer. Gods volk draagt het lichaam der zonde om, maar geen oude mens, want die is dood, met Christus gekruist.

Gods volk leeft geheel zonder regels en toch geheel overeenkomstig met de Wet Gods, namelijk door het gedrag van Christus, Die ons Leven is.

Gods volk wordt geregeld en wordt geleid, ja, in de grazige weiden van het EVANGELIE.

Zalig zijn zij die de geboden doen, ja, en dat doen Gods kinderen onder

het kruis zonder maar een hand naar de Wet uit te steken.

Gods Wet is daar dan ook geheel tevreden mee, namelijk met het kleed van de gerechtigheid van Christus, want met dat kleed is ook de Wet overkleed, want de Wet is in het binnenste van Mijn ingewand, zegt Christus. De Wet is niet naast, maar in Christus en de Wet is ons voorgoed uit handen genomen.

U zegt: Hoe moet ik dan leven?

Die vraag is het bewijs dat u onder de Wet leeft. Voor Gods kinderen is die vraag geen vraag, want Christus is de Vervulling van het hoe en waarom.

Als ik mij naast Christus suf moet peinzen hoe ik leven moet, is dat een bewijs dat ik niet uit Christus leef.

Leeft Christus in ons, dan worden we geregeld en door Hem geleid, want die door de Geest Gods geleid worden zijn kinderen Gods. Gods volk wandelt derhalve veilig aan de hand des Vaders en Hij heeft ons de Wet voorgoed uit handen genomen.

Degenen die zo wandelen, wandelen door het geloof en niet door aanschouwen. Paulus ziet zich geplaatst tegenover het neonomiaanse christendom, dat beweert, dat deze leer zorgeloze mensen maakt. Het tegendeel is waar, want die der Wet gestorven zijn, zijn ook der zonden gestorven.

Dat wil zeggen, dat dezulken niet meer in de zonden kunnen leven. Als we nog in de zonden kunnen leven, zijn we niet het eigendom van Christus. Gods volk kan desnoods zwaar en diep in de zonde vallen, maar er onmogelijk in leven.

Het Evangelie wat Paulus verkondigde was in de eerste plaats niet naar de mens, en in de tweede plaats had hij het ook niet van een mens ontvangen.

Paulus had dus zijn theologie niet van mensen geleerd, maar door de openbaring van Christus.

Let u erop dat Paulus al zijn kennis die hij had opgedaan aan de voeten van Gamaliël hier als waardeloos terzijde schuift! Hij zegt: "Ik heb het niet van een mens geleerd, maar van Jezus Christus Zelf."

Dat is een privilege voor Gods ware kinderen en knechten, met dit verschil, dat de ganse Godsopenbaring, zoals we nu de Bijbel hebben, een afgesloten canon is.

Er kunnen dus geen nieuwe openbaringen aan Gods Woord toegevoegd worden. Gods Woord is de enige kenbron van de kennis der zaligheid.

Je kunt dus niet zeggen: "Omdat Luther en Calvijn de leer der rechtvaardiging herontdekt hebben, daarom weet ik het ook", want dan

ploegen we met andermans kalf.

Als we wedergeboren zijn, zullen we de leer van de Reformatie hartelijk bijvallen, maar niet als geïnspireerde dogmatiek verafgoden.

U mag van mij weten dat de godvrezende Calvijn voor mij beslist geen geïnspireerde autoriteit is. Dat is Gods Woord alleen. Een beroep doen op Gods Woord in geval van een leergeschil, moet we genuanceerd en aantoonbaar zijn.

Ik bedoel: als we een leergeschil hebben met wie ook, moet daar natuurlijk wel een Schriftuurlijke weerlegging tegenover staan. Calvijn was een bijbels theoloog en ijzer scherpt men alleen met ijzer en daarvan heeft Calvijn zich getrouw gekweten.

Je kunt echter niet met Calvijn of een andere oudvader het Woord verdedigen, dat heeft Calvijn ook niet gedaan.

Natuurlijk mogen we de oudvaders met instemming lezen, want sommigen hebben veel licht ontvangen, met name Luther, Calvijn, Kohlbrugge, Huntington, enz. Maar stel deze mannen niet en nooit boven het Woord.

Wat ik wil zeggen, is, dat alleen Gods Woord gezaghebbend is en het verstaan ervan kan alleen door de Heilige Geest ons bekend gemaakt worden, waarbij hulpmiddelen, zoals de Belijdenisgeschriften, nuttig kunnen zijn, maar nooit doorslaggevend. Dat geldt ook voor de Kanttekeningen bij de Statenvertaling. Die kunnen wel nuttig zijn, maar ze zijn niet gezaghebbend.

Ten aanzien van de zin en mening des Geestes omtrent de heilsleer bestaat er dus niet zoiets van: pietje legt het zo uit, maar wat jantje ervan zegt is ook goed mogelijk. Van zulke hermeneutiek is de duivel architect.

Paulus verbergt zijn verleden niet voor de Galatiërs, als hij verhaalt hoe wettisch hij voor God geijverd heeft voor zijn vaderlijke inzetten van raak niet, smaak niet en roer niet aan. Maar dan gaat hij ook vertellen van zijn bekering, namelijk dat het Gode behaagd heeft Zijn Zoon in hem te openbaren.

Kennen we dat, geliefden? Is Christus reeds in onze zielen geopenbaard als onze persoonlijk Borg en Middelaar?

Kennen we Hem als Plaatsbekleder tussen een rechtvaardig God en onze verloren ziel? Is Hij onze Vrede?

Bij Paulus was aan zijn bekering een roeping verbonden, namelijk om onder de heidenen het Evangelie te verkondigen. Dat is dubbele genade.

Paulus had er geen behoefte aan om door mensen overgenomen te worden, dus ging hij niet te rade bij vlees en bloed, maar heeft zich eerst

drie jaar afgezonderd in de woestijn van Arabië, alvorens naar Damaskus terug te keren.

We mogen aannemen dat Paulus in die tijd door God bekwaam gemaakt is voor zijn apostolische bediening.

Velen gaan zelf lopen, anderen zijn geroepen, maar kunnen niet wachten op hun zending. Dezulken moeten het zonder de zalving stellen.

De apostel roept God tot Getuige dat hij het Evangelie van Christus heeft ontvangen zonder enige hulp of onderwijzing van mensen.

Als een kind van God God tot Getuige roept in bepaalde zaken, moet dat altijd zondermeer aanvaard worden, tenminste als we de Heilige Geest niet als onze Tegenpartij wensen.

Tenslotte verhaalt Paulus van zijn visitaties aan verschillende plaatsen en de Heilige Geest geeft medegetuigenis, zelfs bij degenen die Paulus nog nooit gezien hadden. De apostel besluit met een persoonlijk getuigenis: *"En zij verheerlijkten God in mij."*

Als dat laatste eens de vrucht mocht zijn middels deze preek, geliefden, dan doen wij niet meer mee, maar dan zouden we het niet kunnen laten om God de eer ervan te geven, want de levenden, de levenden zullen U loven, gelijk ik heden doe en er toch altijd nog aan moet beginnen, hetgeen Christus volmaakt gedaan heeft. Hem zij de eer, de lof, de dank en de aanbidding, van nu aan tot in de dag de eeuwigheid.

Amen.

Slotzang: Psalm 89:7.

43. Het onderwijs van Christus aan Nicodemus over de wedergeboorte

verkeerde ST-vertaling 'pneuma'

Voorzang: Psalm 119:3 en 17

Schriftlezing: Johannes 3, vers 1-21

Geliefden, de tekst voor de prediking kunt u vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte uit Johannes 3, daarvan het achtste vers, dat we nogmaals met u lezen:

“De wind (= Geest) blaast, waarheen hij wil, en gij hoort zijn geluid (= stem); maar gij weet niet, van waar hij komt, en waar hij heen gaat; alzo is een iegelijk, die uit den Geest geboren is.”

Geliefden, tijdens Zijn rondwandeling op aarde, zijn er vele mensen tot het geloof in Christus gekomen, echter niet omdat zij tot Jezus gingen, maar omdat zij door Zijn prediking getroffen werden in hun hart en tot het geloof kwamen op Zijn spreken.

Nu zijn er wel mensen tot Jezus gegaan met het oogmerk om door Jezus bevestigd te worden in hun vermeende wetswerken.

We denken hierbij bijv. aan de rijke jongeling, die in zijn eigen waan al een eind op de ladder Jakob's geklommen was, maar die man is halverwege die ladder naar beneden getuimeld op de woorden van Christus, namelijk toen hij te horen kreeg om alles te verkopen wat hij had en zijn eigenwillige godsdienst prijs te geven, zijn kruis op te nemen en Jezus te volgen op de weg.

Die jongeman wilde liever via de ladder Jakob's over de muur klimmen en al zijn goede werken in rekening brengen, maar toen hij uit de Mond der Waarheid vernam dat hij via de Enge Poort de smalle weg moest betreden, kon hij van al die godsdienstige ijver niets meenemen en dat maakte die jongen zo bedroefd, dat de tranen zijn broekspijpen uitrolden, want om alles te verkopen en Jezus als een bedelaar te volgen, dat leek hem zo onredelijk, zodat hij net als Demas de tegenwoordige wereld en de genieting der vrome zonden liever had, dan met Gods volk kwalijk behandeld te worden.

En dan lezen wij hier van een zeker mens, die ook tot Jezus gaat, het was

een overste der Joden, Nicodemus genaamd. Nicodemus was dus een farizeeër en lid van het Sanhedrin. Maar van deze Nicodemus staat geschreven dat hij in de nacht tot Jezus ging, omdat hij bang was door anderen te worden gezien, want dat zou zijn reputatie bij het Sanhedrin ernstige schade toebrengen en dan zou hij de woede van de raad der Joden op zijn hals halen; dus ging hij des nachts tot Jezus, zodat zijn onderhoud met Jezus verborgen zou blijven.

Toch ging Nicodemus met een ander oogmerk tot Jezus dan de rijke jongeling, want Nicodemus wilde meer van Jezus weten, terwijl die rijke jongeling alleen maar over zijn eigen 'ik' in de war zat. Nicodemus is uit vrije soevereine genade tot het geloof gekomen, terwijl die rijke jongeling met al zijn werken voor eeuwig verloren is gegaan. Beiden waren leraars Israëls, maar alleen Nicodemus wordt leraar-af, om ontdekt, ontbloot, geleerd en bekeerd te worden door de ene Leraar der gerechtigheid, Jezus Christus.

We overdenken hierbij drie zaken:

- 1. De leer van de wedergeboorte door Christus geleerd,*
- 2. De leer der wedergeboorte door de kerken vervalst,*
- 3. De wind waait en de Geest blaast !*

Nicodemus ging des 's nachts tot Jezus als door een onzichtbare hand getrokken, deels door nieuwsgierigheid gedreven, en deels geboeid door de tekenen en wonderen die Jezus deed, in de erkenning dat Jezus een Leraar was van God gezonden, niet opgeleid, noch geordend door mensen, zoals andere leraren, maar van Godswege verordeneerd en leerde met Goddelijk gezag. Nicodemus erkende dat niet alleen voor zichzelf; hij sprak dat ook uit: *“Rabbi, wij weten, dat Gij zijt een Leraar van God gekomen; want niemand kan deze tekenen doen, die Gij doet, zo God met hem niet is.”*

Hoewel het volkomen waar is wat Nicodemus hier zegt, gaat Christus er niet op in, maar begint direct met een zaak waar het juist bij Nicodemus aan schort, namelijk aan de wedergeboorte.

“Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Tenzij dat iemand wederom geboren worde, hij kan het Koninkrijk Gods niet zien.”

Letten we erop dat Christus alles afsnijdt waarmee de mens zich vleit, want om vrome praat zit Christus niet verlegen; Hij bepaalt Nicodemus direct bij zijn onbekeerlijkheid en zijn gevallen staat.

Nicodemus had Christus tot zover alleen naar het aanzien leren kennen

en de wonderen en tekenen gezien die Hij deed, maar de tekenen en wonderen van Christus, doen geen mens de zaligheid beërven, zoals we dat zien bij de negen melaatsen, die wel genezen zijn geworden op het woord van Christus, maar toch voor eeuwig verloren zijn gegaan, omdat zij hun Weldoener niet voor hun zaligheid nodig achtten, behalve dan die ene Samaritaan, één uit de tien.

Christus stoot in Zijn gesprek met Nicodemus direct door naar het hart van de zaak, namelijk dat een mens wederom geboren moet worden, dat is van boven geboren worden, anders blijft het Koninkrijk der hemelen voor de mens in kwestie gesloten.

Nicodemus moet bij deze woorden zijn ogen wel hebben uitgewreven, want nu hoort hij een taal die hij nog nooit gehoord had en ook niet verstaat.

Christus sluit echter voor niemand de deur, nee, maar Hij is geen zachte heelmeester die stinkende wonden maakt, Hij legt direct de wond bloot, die Nicodemus in zich omdraagt.

Volgens de huidige godgeleerdheid moet je je onbekeerde naaste eerst met de nodige humanistische takt tegemoet treden als het over geestelijke zaken gaat en zijn/haar eeuwig zieleheil, maar de Heere Jezus werkt niet volgens het systeem van de huidige evangelisatie-commissies, noch gaat Hij te werk volgens het EHBO-evangelie van het reformatorische gemenebest, nee, Hij valt bij Nicodemus zonder omhalen direct met de deur in huis en stelt hem de belangrijkste zaak voor ogen die in een mensenleven dient plaats te vinden, wil het wel zijn voor tijd en eeuwigheid beide.

Over de wedergeboorte had Nicodemus blijkbaar nog nooit gehoord. Hij en zijn collega-farizeeërs waren afgestudeerd op de boeken van Mozes en zij wisten precies uit hun hoofd te vertellen hoe anderen de Wet moesten houden om voor de zaligheid in aanmerking te komen. Voor zichzelf waren zij echter van hun zaligheid verzekerd, omdat zij Abraham tot een vader hadden en Mozes tot een middelaar. Mozes zou het voor hen wel in orde brengen bij God en daarvoor dankten zij God op de hoeken van de straten, maar dat zij wederom geboren moesten worden, daarvan hadden zij nog nooit gehoord en daaraan hadden zij dan ook geen kennis en nog minder behoefte.

Nicodemus vat de opmerking van Christus op een biblicistische wijze op, dus letterlijk, en hij vraagt verbaasd: *“Hoe kan een mens geboren worden, nu oud zijnde? Kan hij ook andermaal in zijner moeders buik ingaan, en geboren worden?”*

Dus u ziet, dat de toenmalige godgeleerdheid geen kennis had aan de

geestelijke zin van het Woord, omdat zij die niet verstonden, netzomin de huidige godgeleerdheid er iets van verstaat.

Het is dan ook een typisch kenmerk van biblicisten, die vatten alles letterlijk op en kunnen goed uit de voeten met de woorden van de zaken, terwijl zij de zaken van de woorden niet deelachtig zijn. Ze hadden/hebben er geen kennis aan dat de letter doodt, en ook niet dat de Geest levendmaakt.

Als theologische letterknechten hadden de farizeeërs dus ook geen kennis aan de geestelijkheid der Wet en bonden de Wet als een juk op de halzen van het arme volk, want dat was in hun optiek de schare die de wet niet kende, terwijl zij de Wet met geen vinger aanroerde, maar zich wel op hun wettische wetskennis beroemden en dankten God daarvoor op de hoeken van de straten, net als de SGP dat doet!

Ja, zo heeft ook Paulus zich in zijn eertijds beroemt op de Wet, terwijl hij na zijn bekering bekent dat hij in zijn eertijds geheel zonder de Wet leefde, omdat hij toen nog een vreemdeling was aan de geestelijke bediening der Wet, namelijk aan de Wet die doodt.

Als je een vreemdeling bent aan de geestelijke en dodende bediening der Wet, dan zie je op geen enkele wijze de noodzaak in van de wedergeboorte uit water en Geest. Het gros belijders reist met een veronderstelde wedergeboorte en een ingebeelde hemel ter helle.

Je moet er maar eens op letten, geliefden, hoe mensen over de Wet spreken. Dat kan op tweeërlei wijze, namelijk als een doe-wet of als een verdoe-wet. De SGP roemt in een doe-wet, maar in de praktijk halveren zij het gebod, de duivel de helft en God de helft. Van der Staaij heeft letterlijk gezegd t.a.v. de anti-christelijke SGP-politieke praktijk: “En-En”, en God dienen en de mammon dienen. Maar die de kennis der waarheid ontvangen hebben en desondanks de zonde met de zonde bestrijden, zoals de SGP dat doet, om zogenaamd het goede daaruit voort te laten komen, diens verdoemenis is rechtvaardig (Rom. 3:8).

Zelfs vele theologen in onze dagen spreken over de Wet als een oudwijfse regel des levens, terwijl zij menen aan de gehoorzaamheidseis van de Wet te voldoen door gedrag en vlijt.

Dat dachten de farizeeërs ook, want dat blijkt wel uit de dankbaarheid van die farizeeër die voorin de tempel met zijn hoofd ten hemel gericht God stond te danken dat hij niet was gelijk die tollenaar, en daarin prijst hij zichzelf op een dusdanige wijze dat de vroomheid zijn broekspijpen uitliep, maar hij had er geen erg in dat hij met heel zijn wettische dankbaarheid een stank was in de neusgaten van de HEERE Sebaoth.

Nicodemus wordt met al zijn vermeende letterkennis van de Schrift er

finaal buiten gezet, en hem wordt gezegd dat zo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, hij het Koninkrijk Gods niet kan ingaan.

Letten we erop dat Christus hier niet over het geloof spreekt en Nicodemus niet aandringt om te geloven, nee, Christus stelt Nicodemus, en wie het ook betreft, eerst voor de onmogelijkheid van zalig worden van 's mensenzijde, en daartegenover stelt Christus ook hoe de wedergeboorte tot stand komt, niet door het geloof, maar door water en Geest, waarop het geloof volgt als een gave Gods.

Christus stelt dus niet alleen de noodzaak van de wedergeboorte aan de orde, nee, Hij zegt ook hoe de wedergeboorte tot stand komt.

Er zijn van die 'opwekkings-predikers' in onze dagen, tenminste, daar moeten ze voor doorgaan, die constant hameren op het geloof, maar nooit vertellen op welke wijze en door welke weg God het geloof in het hart werkt van een verloren zondaar.

Christus zegt niet alleen wat er moet, Hij zegt ook wat er toe nodig is. *"Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Zo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, hij kan in het Koninkrijk Gods niet ingaan."*

Dus de wedergeboorte geschiedt uit water en Geest. De eerste geboorte is natuurlijk, maar daarmee liggen wij verloren voor God, maar door de tweede geboorte worden we uit God geboren en zijn we voor eeuwig behouden. *Geboren uit water en Geest.*

U zegt: Ziet het water hier op het water van de Doop?

Nee, geliefden, door het water van de doop wordt geen mens gereinigd van zijn zonde, het water ziet hier op het bloed van Christus, zoals we ook vinden in Ezechiël 36:25, waar staat geschreven: *"Dan zal Ik rein water op u sprengen, en gij zult rein worden; van al uw onreinigheden en van al uw drekgoden zal Ik u reinigen."*

Ook hier wordt gesproken over water, waarmee het bloed van Christus getypeerd wordt. Het water van de doop wijst trouwens ook op het bloed van Christus, maar het water van de doop zelf reinigt de mens niet.

"Geboren uit water en Geest", betekent dus door het bloed van Christus gereinigd en door de Heilige Geest tot een nieuw schepsel in Christus herboren.

De gerechtigheid van Christus, waarmee de mens voor God rechtvaardig is, wordt de zondaar toegerekend op het spreken van Christus door Woord en Geest. Dat is geboren zijn uit water en Geest, want het Woord is het zaad der wedergeboorte en de Geest past het Woord van Christus toe.

Christus spreekt de doden levend, en dat spreken des Zoons is

rechtvaardigmakend en die gerechtvaardigd is, is een nieuw schepsel.

De apostel Johannes schrijft echter onderscheiden over de reiniging van het water en het bloed, namelijk in 1 Johannes 5:6: *"Deze is het, Die gekomen is door water en bloed, namelijk Jezus, de Christus; niet door het water alleen, maar door het water en het bloed. En de Geest is het, Die getuigt, dat de Geest de Waarheid is."*

Hier wordt dus geleerd, dat het bloed en het water, dat uit de wonde van Christus vloeiden, niet slaan op de rechtvaardigmaking en de heiligmaking, zoals wel veel wordt geleerd, maar betrekking hebben op de rechtvaardigmaking en de wedergeboorte. Het bloed tot vergeving der zonden en het water tot wedergeboorte. In dit kader staat dus ook het wederom geboren worden uit water en Geest.

Rechtvaardigmaking en levendmaking geschieden tegelijkertijd, maar er wordt in Gods Woord wel onderscheiden over gesproken.

Je kunt niet zeggen dat rechtvaardigmaking hetzelfde is als wedergeboorte, maar beiden geschieden tegelijkertijd. Rechtvaardigmaking geschiedt door rechtspraak en vrijspraak door de Vader of de Zoon en de wedergeboorte geschiedt door de Heilige Geest, want de Geest is Het die levendmaakt.

Water ziet op reiniging, het bloed ziet op vergeving en de Geest ziet op vernieuwing. Die in Christus is wedergeboren is een nieuw schepsel.

Van een zondaar die uit water en Geest is wedergeboren zijn al zijn zonden hem vergeven, is gewassen in het bloed van Christus en vernieuwd door Gods Geest.

Vergeving, reiniging en vernieuwing zijn niet opeenvolgende weldaden, nee, als God ons rechtvaardigt door de toegerekende gerechtigheid van Christus, zijn we zowel gereinigd als vernieuwd, namelijk in en door Hem.

Het is dus niet zo dat je gerechtvaardigd kunt zijn zonder vernieuwd te zijn, want die in Christus is, is een nieuw schepsel. Gods volk is echter geen nieuw schepsel door inwonende gerechtigheid, nee, Gods volk is wat zij in Christus is, namelijk door hetgeen Christus is VOOR Zijn volk, tot Wijsheid bij God, tot Rechtvaardigheid, tot Heiligmaking en tot volkomen Verlossing (1 Kor. 1:30).

Het is dus niet zo dat door de wedergeboorte een zondaar een metamorfose ondergaat, nee, want nadat die Moorman met Filippus in het water was afgedaald en gedoopt werd, kwam die Moorman niet tevoorschijn met een witte huid, nee, zijn huid was nog even zwart als voorheen, maar hij was geestelijk gereinigd en vernieuwd naar de inwendige mens des geloofs.

In onze tekst maakt Christus melding van het water en de Geest, hetgeen ziet op het water en het bloed uit de wonde van Christus, en dat is dan ook een toetssteen voor een iegelijk die zegt te geloven.

Als we geboren zijn uit water en Geest, geliefden, dan zijn we van God onderwezen dat het water duidt op de wedergeboorte en het bloed op de rechtvaardigmaking en de Geest op een nieuw schepsel.

Gods Woord geeft voor het geloof duidelijke toetsstenen en in onze tekst van overdenking wordt er zo'n toetssteen aangelegd, namelijk wedergeboren door water en Geest. Dat wil zeggen, gereinigd en vernieuwd. Gods volk ontvangt een nieuw hart en een nieuwe Geest in de ure van de wedergeboorte.

Nogmaals, dat zijn geen ingestorte kwaliteiten, zoals Rome leert, waarover de mens beschikt, maar die de mens Gods in Christus heeft.

Als je ziel gered is, komt de Heilige Geest in je wonen. Dan ga je ook het pand zuiver bewaren en belijden, namelijk de leer van Christus. *“Bewaar het goede pand, dat u toebetrouwd is, door den Heiligen Geest, Die in ons woont”, 2 Tim. 1:14.*

De wedergeboorte is een geestelijke herschepping. Van dood levend gemaakt worden, tot een nieuw schepsel in Christus. De wedergeboorte staat echter in onmiddellijk verband met de rechtvaardigmaking, want er wordt in de Schrift ook gesproken over het bad der wedergeboorte (Tit. 3:5), hetwelk ziet op de afwassing der zonden, waarvan de Heilige Doop het teken en zegel is.

De wedergeboorte is de levendmaking, de opwekking uit de geestelijke doodstaat, die God ZONDER ons in ons werkt, waardoor wij de goddelijke natuur ontvangen, hetwelk niet een inwendige kracht is, maar de inwoning van Gods Geest. De goddelijke natuur die Gods volk heeft, is geen ingestorte kracht en dus geen vergoddelijking van het vrome vlees! We krijgen ook een vernieuwde wil, om te willen wat God wil, namelijk door het geloof, en de hoop die nooit beschaamt en liefde die nimmermeer vergaat, als gaven uit het genadeverbond in Christus ontvangen.

Al die genadeweldaden zijn echter geen vermogens waarover de wedergeboren mens vrij kan beschikken, nee, de wedergeboren mens blijft volledig afhankelijk van de invloeden van de inwonende Heilige Geest. Christus zegt: “Zonder Mij kunt gij niets doen!”

Dat betekent niet dat ons geloof, volk van God, zou kunnen ophouden, nee, want daar staat de voorbidding van Christus garant voor, maar de beoefening des geloofs is altijd afhankelijkheid van de invloeden van de Heilige Geest.

We hebben meermalen uitvoerig aan de orde gesteld dat degenen die NIET daadwerkelijk in Christus geloven, NIET wedergeboren zijn. Elke leraar die leert dat men wel wedergeboren kan zijn, zonder in Christus te geloven, noch Hem te kennen en van Hem gelend te zijn, is een valse leraar, wie het ook betreft. En dat zijn er nogal wat in onze dagen.

Als de mens overtuigd wordt van zonde, is dat wel een werk des Geestes, maar het beginnend en ontdekkend werk des Geestes is niet zaligmakend, want er bestaan geen zaligmakende overtuigingen. Zaligmakende overtuiging komt bij Rome vandaan.

De hel zal vol liggen met mensen die zich zalig gewaand hebben met een overtuiging. Overtuiging van zonde is wel een werk van de Heilige Geest, maar het stuk der ellende is niet het stuk der verlossing. Hij zal de wereld overtuigen van zonde, gerechtigheid en van oordeel, omdat zij niet in Christus geloven en dus (nog) niet wedergeboren zijn.

Het instrument dat de Heilige Geest gebruikt om een onwedergeboren zondaar te overtuigen van zonde, is de Wet, want door de Wet is de kennis der zonde (Rom. 3:20b). Ware er geen Wet dan was er ook geen zonde. Paulus leert immers in Rom. 7:7: *“Wat zullen wij dan zeggen? Is de Wet zonde? Dat zij verre. Ja, ik kende de zonde niet dan door de wet; want ook had ik de begeerlijkheid niet geweten zonde te zijn, indien de wet niet zeide: Gij zult niet begeren.”*

U zegt: Wat is nu een bijbels bewijs dat de zondekennis door de Wet aan de wedergeboorte voorafgaat?

Galaten 2:19 is daarvan een duidelijk bewijs. *“Ik ben door [de] Wet aan [de] Wet gestorven, opdat ik Gode leven zou.”*

Dus eerst de oude-mens-dood en daarna de levendmaking in en door Christus, zoals Hanna ervan getuigt: *“De Heere doodt en maakt levend, Hij doet ter helle nederdalen en er weder uit opkomen!”*

Paulus werd 'pas' levend gemaakt, door recht, nadat hij door de Wet overtuigd, vervloekt, verdoemd en gedood was (Rom. 7:9).

Wat gebeurt er als de Wet ons doodt? Dan sterft de oude mens, zoals we van nature in Adam zijn onder de Wet. Niet letterlijk, maar geestelijk, want de Wet is geestelijk en de Wet is bediening des doods. Zolang de oude mens leeft, kan de ziel niet in en door Christus levendgemaakt worden, want Christus roept alleen de doden uit hun zondegraf (Joh. 5:25), namelijk die der Wet gedood zijn.

"Gode leven" in Gal. 2:19, ziet namelijk niet op de heiligmaking, maar op de wedergeboorte, op het Gode levendgemaakt zijn.

Dus de bediening der Wet gaat aan het 'Gode levendgemaakt zijn', ofwel aan de wedergeboorte, vooraf. Het moge allemaal stellig klinken, maar

het is de tale Kanaäns en de leer van Christus en zonder die leer is er geen zaligheid, want Christus en Zijn leer zijn onafscheidelijk. Wie Christus kent is geplant en geworteld in Zijn leer en wie niet geplant en geworteld is in de leer van Christus kent Hem niet.

Dus nogmaals, de zondaar die God zaligen wil, krijgt eerst de Wet op bezoek, in de overtuiging van zonde, gerechtigheid en oordeel. Vervolgens stelt de Wet de zondaar strafwaardig, vloekwaardig en helwaardig. Dat is toch een eerlijke orde, nietwaar? God heeft immers tot Adam gezegd: *"Ten dage als jij daarvan eet, zult ge de dood sterven"*, Gen. 2:17.

Welnu, we hebben gegeten en daarmee de dood verkozen boven het leven en de duivel boven God gesteld. Maar dat vonnis op de begane paradijszonde wil de mens van nature niet aanvaarden.

De mens is wel moed- en vrijwillig van God afgefallen, maar hij wil niet de schuld ervan aanvaarden. Dat is feitelijk heel kinderachtig, maar vooral verdoemelijk hoogmoedig.

Ja, zo zitten we in elkaar van nature. We willen het God niet gewonnen geven. We willen natuurlijk wel zalig worden, ja, op onze manier en een beetje over de zonde wenen om de straf te ontlopen, maar zo doet God het niet en nooit. Nee, de Geest overtuigt de wereld van zonde, omdat we NIET in Hem geloven.

Een mens komt niet dadelijk in de schuld als de Wet ons overtuigt, welnee. Een ontdekt mens gaat zich eerst verontschuldigen.

Adam zei: "Die vrouw, die Gij mij gegeven hebt, die is de schuld." En Eva zei: "Ja, maar ho eens even, het is niet mijn schuld, het is de schuld van de duivel!"

Als God echter doortrekt met de vloek der Wet, dan gaat die mond al een beetje meer dicht. Maar de mens geeft het niet dadelijk op, nee, hij probeert een eindje ontspannen te wandelen en steekt een sigaartje op, om van die vloek van binnen af te komen.

Maar dat gaat niet, hè? Want die vloeken worden al sterker en heviger. Dan probeert die mens het met God op een akkoordje te gooien, door te beloven voortaan netjes te gaan leven en goed voor de dag te komen. Maar daar neemt de Wet geen genoegen mee, nee, want de Wet is geestelijk en de mens vleselijk. De Wet eist echter volkomen daden der gehoorzaamheid. De Wet eist geen geloof, maar volkomen werken. De Wet wil gedaan worden, volmaakt gedaan worden, tot op de laatste tittel en jota. Dus het geloof is ook al geen betaalmunt, tenminste niet in de ogen der Wet. Er moet betaald worden, niet met geloof, maar door de mens die gezondigd heeft met het doe-dat der Wet, of door de mens zelf,

of door een Ander.

Hoe komt de betaling overeenkomstig de eis der Wet tot stand?

Wel, dat wordt ons vermeld in Johannes 5:25: *"Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: De ure komt, en is nu, wanneer de doden zullen horen de stem des Zoons Gods, en die ze gehoord hebben, zullen leven"*, Joh. 5:25.

Dat is de rechtvaardiging van de goddeloze, want God is een God Die de dode en de goddeloze zondaar rechtvaardigt en met die vrijspraak op grond van de gerechtigheid van Christus hem toegerekend, voldoet de zondaar aan de eis der Wet, alsof hij zelf alle gerechtigheid had vervuld. De wedergeboorte geschiedt dus in een punt des tijds. Gods uitverkorenen worden van dood levend gemaakt in een punt des tijds.

De wedergeboorte -zo leren de Dordtse Leerregels- *"is in haar kracht niet minder noch geringer dan de schepping of de opwekking der doden: alzo dat al diegenen, in wier harten God op deze wonderbaarlijke wijze werkt, zekerlijk, onfeilbaar en krachtiglijk wedergeboren en metterdaad geloven."*

U ziet, de wedergeboorte en het geloof zijn twee kanten van een zaak.

Christus spreekt in onze tekst van overdenking echter niet over het geloof, maar over de wedergeboorte, want zonder wedergeboorte is het niet mogelijk om te geloven. Van boven geboren worden is een daad Gods en dan volgt in orde de gave des geloofs, waarmee de wedergeboren ziel daadwerkelijk in Christus gelooft.

Ik kreeg eens een vraag gesteld van iemand die vroeg: "Het kan toch niet zo zijn dat een onwedergeboren mens (die blind is) zijn zonden recht ziet en daarover een oprechte droefheid heeft?"

Nee, dat kan ook niet, maar dat is niet de kwestie. Als de Heilige Geest een ziel overtuigt van zonde, dan is dat feitelijk, dan zie je je aangeboren aangezicht als in een spiegel, of je daarvan oprecht berouw hebt of niet, het is zo, het feit dat je vervloekte zondaar bent, valt dan niet meer te ontkennen. Dat is de wettische ontwaking die aan de wedergeboorte vooraf gaat, maar die ontwaking is geen instap is tot de wedergeboorte, want ook de hypocrieten kunnen wettisch ontwaakt worden, zoals we dat zien bij Judas Iskarioth. Die wettische ontwaking, geschiedt op de overtuiging des Geestes, maar overtuiging is nog geen overbuiging, want de overbuiging in en door Christus geschiedt in de ure van wedergeboorte.

Oprechte droefheid over de zonde is dus geen voorwaarde, maar een vrucht der genade in Christus. Evangelisch berouw is een vruchtgevolg van de vergeving der zonden en geen voorwaarde vooraf.

Berouw is dus geen betaalmiddel om de Wet te bevredigen, want de Wet

eist geen berouw, maar volkomen betaling. En betaling kan de Wet niet afeisen van een wedergeboren mens, want daarvoor heeft Christus de rekening reeds voldaan in de toepassing en God eist geen twee betalingen.

Dus de verlossing komt niet tot stand door oprechte droefheid, want dat is een vrucht van de genadige verlossing in Christus. De vraag is niet of ik oprechte droefheid heb over mijn zonden, maar of ik van dood levend gemaakt ben, dan volgt de oprechte droefheid over de zonden vanzelf als vrucht van de genade in Christus.

Een onwedergeboren mens is actief dood in de zonden en misdaden, maar als de Wet inkomt, op bezoek komt, en de zondaar het vonnis presenteert, dan weet die mens dat hij sterven moet en God moet ontmoeten. Dan is zo'n mens er vast van overtuigd dat hij verloren is.

Wat baat die mens een vermeende oprechte droefheid over de zonde? Daarmee is de toorn van God niet te stillen.

God wil bloed zien, want zonder bloedstorting is er geen vergeving.

We zijn er niet klaar mee door te zeggen dat Christus Zijn bloed gestort heeft, want dat Bloed moet persoonlijk toegepast worden. En als het toegepast is, dan heb je vergeving der zonden. Dat is de wedergeboorte uit water en Geest.

De verlossing in Christus door het geloof komt dus niet tot stand door een oprechte droefheid over de zonde. Een onwedergeboren mens kent geen oprechte droefheid over de zonde, maar dat wordt ook niet gevraagd. Weten we dat we buiten God liggen, dat we uitlandig zijn?

De vraag die de H.C. stelt, luidt: "Waaruit kent gij uw ellende?"

Antw.: "UIT DE WET GODS!"

En hoe word je nu van je zonde en schuld verlost? Hoe kom je nu in een verzoende betrekking met God?

Dat is voor een uitlandige ziel een vraag, maar voor God een weet!

Hij bezorgt de ziel de Wet en als je der Wet sterft, is het einde der Wet Christus, tot rechtvaardigheid, een iegelijk die gelooft. Dan is de ziel vrijgesproken van schuld en straf en wedergeboren uit water en Geest. Dat loopt niet over oprechte zondekennis, maar over de toegerekende gerechtigheid van Christus.

De Wet zet een zondaar in het oordeel, de Wet openbaart in de spiegel van Gods heiligheid een zondaar zoals hij is, namelijk een bittere en fanatieke vijand van God en Christus. De Wet proclameert het vonnis, namelijk de eeuwige dood. Punt uit. Dat vloekvonnis der Wet is niet te relativeren en niet te bediscussiëren.

Om u hiervan een illustratie te geven, het volgende:

Als je een dorp binnenrijdt en je rijdt een snelheidsbord van 50 km te hard voorbij, dan kun je rekenen op een boete, nietwaar?

Welnu, denkt u dat het u helpen zal om tegenover die agent in huilen uit te barsten? Die agent zal zijn schouders ophalen en zeggen: "Wat heb ik met uw snotterneus te maken? U hebt de 50 km grens overtreden. U kunt toch lezen? Welnu, hier hebt u een bekeuring, en betaalt u die niet, dan zien we elkaar in het rechthuis."

Dat is een zwak beeld van de bediening der Wet, de geestelijke politie.

De Wet arresteert de zondaar, presenteert het vonnis en eist volledige betaling. Ben je daarmee wedergeboren? Zeg je tegen die agent: "Ja, maar ik ben wedergeboren, dus kan ik wel een beetje korting krijgen!"

Van die drogreden zal die agent niet onder de indruk komen, want die eis blijft staan. Zo is het ook geestelijk: "Betaal wat gij Mij schuldig zijt." Punt uit! En dan vijf kwartier in een uur werken om van die schuld af te komen? 't Helpt niet, nee, dat helpt je niet. De Wet onderhandelt niet, de Wet blijft net zolang eisen, vloeken en verdoemen, totdat die werkeilige Adam in het graf ligt.

Als dat zo is, als dat waar wordt, dan is Christus zo uitnemend geschikt voor u, want Christus handelt enkel met de doden en de goddelozen. God is een God Die de goddeloze rechtvaardigt. Er worden geen wedergeboren mensen gerechtvaardigd. Dat is de dwaallee van vandaag, geen kerk uitgezonderd.

Vele kerkverbanden leren dat "het geestelijke leven aanvangt met de ontdekking van zonde en schuld", maar dat is een ketterij van Rome. De ontdekking van zonde en schuld gaat aan de wedergeboorte vooraf, want God is een God Die de goddelozen rechtvaardigt.

De ontdekking van zonde gaat wel door na ontvangen genade, maar is dan evangelisch van aard en gaat gepaard met een hartelijke droefheid over de zonde, OMDAT DE ZONDEN VERGEVEN ZIJN! (Zie ook: HC. Zondag 7 en 23).

In de leer der Afscheiding moeten de zonden altijd nog vergeven worden, maar die leer komt regelrecht uit het Vaticaan. Gods volk HEEFT vergeving der zonden met bewuste kennisneming door het geloof (Luk. 1:77), niet één kind van God uitgezonderd, hoe klein het geloof ook moge zijn en hoe bestreden het geloof ook moge worden.

Ik weet niet of ik het u al eens verteld heb, maar ik had een tante (M). Zij juicht reeds voor de troon. Zij was in haar jeugd tot bekering gekomen. Ze was lid van de Ger. Gem. en is onder een 'open-schuld-leer' gebakerd. Ongeveer drie jaar voor haar sterven is ze in de schuld gekomen, vanwege het feit dat zij steeds beweerde nog een open schuld te hebben,

terwijl ze kennis had aan de vergeving der zonden, waarvan ze dan ook regelmatig kon getuigen. Toch zei ze vaak dat haar schuld nog open stond... 't Was haar altijd zo geleerd. Ik moest haar van Godswege aanzeggen dat ze dwaalde en dat ze haar hemelse Vader verdacht hield en Hem te kort deed.

Toen is dat mens in de schuld gekomen en ze heeft het wat uitgeroepen: "Ik heb God altijd voor verdacht gehouden door mijn ongeloof!"

Tijdens de rouwdienst werd echter vanaf de preekstoel gezegd dat tante M. drie jaar voor haar sterven de Vader had leren kennen.

Het feit dat ze de Vader al sinds haar jeugd kende werd dom-wijselijk verzwegen, laat staan dat de dienstdoende predikant durfde te zeggen dat tante M. omtrent haar 'open schuld' in de schuld gekomen was vanwege haar ongeloof. Dat feit kon ook niet openbaar gemaakt worden, want dan zou de 'open-schuld-leer' van de GG in diskrediet gekomen zijn... en dan zou de dienstdoende predikant de laan uitgestuurd zijn wegens een ketterij.

Ja, zo ver zijn we weg, dat men de bijbelse heilsleer en de toepassing ervan een ketterij durft te noemen, omdat men de comriaans-embryonale leertraditie hoger acht dan de heilige Schrift.

In de Afscheiding wordt dan ook niet de rechtvaardiging van de goddeloze geleerd, maar de rechtvaardiging van de wedergeborene. Zo heeft ds. G.H. Kersten het ook geleerd en dat leren ze nog.

Ds. Kersten leert namelijk in zijn Catechismus-verklaring het volgende. Ik heb het voor u opgeschreven en ik lees het u voor. *"Die wedergeborene, die Christus ingelijfde, kent zich zoo gansch ellendig; het zielsproces hier doorleefd is zoo anders dan wat de historieel geloovige beredeneert. De levendgemaakte klaagt over zijn zonden; weent over zijn ongeluk; gelooft, hoopt en vreest; ziet zich zonder God en Christus in de wereld en vreest niet anders dan een eeuwig verloren gaan. Hij roept om genade en werkt tegelijk om zalig te worden buiten Christus om. Hij geraakt van de zaligheid steeds verder af, naarmate hij zijn ellende klaarder ziet; en hij weet niet van de Zaligmaker, al geniet hij Diens weldaden."*

Hetgeen Kersten hier leert ten aanzien van de ontdekking der zonden, geschiedt niet ná, maar vóór de wedergeboorte! (Zie o.a.: Joh. 16:8).

Ds. Kersten leert dus (in navolging van dr. Comrie) dat een pas wedergeboren ziel Christus nog niet kent, maar dat is een goddeloze leer. Volgens Kersten wordt Christus ***pas in een later stadium*** in het leven der genade in een wedergeboren ziel geopenbaard tot rechtvaardigmaking, heiligmaking en volkomen verlossing. **Dat is**

rooms! Ds. Kersten heeft dus de leer van de rechtvaardiging van 'de vrome' geïntroduceerd en geleerd.

Als Kersten het over de rechtvaardiging van de goddeloze heeft, dan bedoelt hij de door hem geleerde *"tweede" rechtvaardigmaking*, namelijk de bewuste rechtvaardigmaking in de vierschaar van het geweten. Dat leert dr. P. de Vries (HHK) ook en velen met hem.

Gods Woord leert echter dat de rechtvaardigmaking door het geloof en de rechtvaardigmaking in de vierschaar van het geweten één en hetzelfde is. Er is dan ook maar 1 rechtvaardigmaking, namelijk de rechtvaardiging door het geloof in de vierschaar van het geweten.

De bijbelse rechtvaardigmaking valt samen met de wedergeboorte - ofwel de levendmaking- en geschieden gelijktijdig, zowel aan Gods zijde als in het hart van de zondaar.

De vergeving der zonden is het begin van de wedergeboorte met medeweten van de gerechtvaardigde zondaar, namelijk door het geloof (Zie o.a.: Rom. 5:1; Kolossensen 2:13-14).

Ds. Kersten heeft de veronderstelde kuyperiaanse wedergeboorte bestreden, maar in andere woorden leert hij precies hetzelfde als wat Abraham Kuyper heeft geleerd.

De wedergeboorte wordt in onze dagen gebaseerd op kenmerken, maar geliefden, hoewel ten aanzien van de wedergeboorte er waarachtige kenmerken zijn, kunnen we niet met een zak kenmerken voor God verschijnen. God is een God Die de goddeloze rechtvaardigt.

Om als een goddeloze met God verzoend te worden, moet je niet een klein beetje zonden hebben, maar dan moet je wel zo'n hemelhoge schuld hebben dat je het uit gaat roepen: "Verloren, verloren, voor eeuwig verloren."

Dat is trouwens de rechte zondekennis, namelijk als je sterft aan de mate van je zondekennis en dat je je straf aanvaart. *"En wij toch rechtvaardiglijk; want wij ontvangen straf, waardig hetgeen wij gedaan hebben; maar Deze heeft niets onbehoorlijks gedaan", Luk. 23:41.*

Was die moordenaar met de aanvaarding van zijn vonnis gered en wedergeboren? Welnee, die man hing in zijn oordeel en dood. En dan gaat die man zichzelf verdoemen en God vrijverklaren. "Uw doen is rein, Uw vonnis gans rechtvaardig."

Was die man dan daarmee wedergeboren? Welnee, want anders had hij niet als een ter dood veroordeelde tot Jezus hoeven smeken: *"Heere, gedenk mijner, als Gij in Uw Koninkrijk zult gekomen zijn."*

Die man vroeg niet eens om gered te worden, want dat was eeuwig onmogelijk voor hem geworden. Hij vroeg slechts om een gedachte van

Christus, waar zijn eeuwige bestemming ook zou zijn.

En dan klinkt de stem van de Zoon van God tot een ter dood gedoemde zondaar: *"Heden, zult gij met Mij in het paradijs zijn."*

Dat is wedergeboorte, levendmaking, rechtvaardigmaking, heiligmaking, het kinschap Gods, Kerstfeest, Pasen, en Hemelvaart tegelijk. "IK voor u en gij met MIJ."

Ja, dat is de zaligheid van Sion door RECHT.

Dat werd die man bij God vandaan geopenbaard IN zijn oordeel. Dat is zalig worden. Eeuwig recht, eerlijk en heerlijk, eeuwig lof, dank en eer door die dankende Hogepriester.

We zullen er eerst zingen uit de 119^e Psalm, daarvan het 7^e zangvers.

Geliefden, de kerkenraad van Jeruzalem, waartoe Nicodemus ook behoorde, hadden nog nooit de noodzaak van de wedergeboorte ingezien, en er zelfs nog nooit van gehoord, laat staan ernaar gedorst.

De geestelijke onkunde van Nicodemus moeten we niet te ver zoeken, want het gros refobelijders is net zo onkundig als Nicodemus als het gaat over de noodzaak van de waarachtige wedergeboorte. Daaraan is zelfs de doorsnee prediking debet.

Mensen die onder een prediking verkeren waarin de wedergeboorte niet begint met Christus, de vergeving der zonden en het geloof in Hem, worden bedrogen voor de eeuwigheid.

Ik maak me ernstig zorgen om de afgescheiden kerkjeugd die met een valse wedergeboorteleer met een ingebeelde hemel ter helle wordt gedirigeerd. Daartegen kan ik niet ernstig genoeg waarschuwen.

Wij dan wetende de schrik des Heeren, de dood en verdoeming der Wet, de angst der hel en de schaterlach van de duivel, onze eigen dode en verrotte bestaan, bewegen de mensen tot het geloof, want alleen de gerechtigheid van Christus redt van de dood.

Als je dat mag gebeuren, zou je dan je trouwdag niet weten? Zou je de dag van je verlossing in en door Christus niet weten?

LAAT HET JE NOOIT WIJSMAKEN !

Ja, de datum is weleens uit mijn geheugen, maar DAT het geschiedt is, kan geen leed ooit uit mijn geheugen wissen. En die vrije genadedag in Christus, wordt keer op keer in de dood van mijn bestaan bevestigd en vernieuwd, door Hem Die mijn Leven is.

Je weet toch ALS je getrouwd bent ook DAT je getrouwd bent? En ben je na je huwelijksdag eerst nog een paar jaar in quarantaine geweest? Immers, nee! *"Sta dan in de vrijheid met welke Christus u vrijgemaakt*

heeft en wordt niet wederom met het juk der dienstbaarheid bevangen!"

We moeten het wel zelf uit Gods mond gehoord hebben, dat Jezus onze persoonlijke Gerechtigheid voor God is en dat door het geloof. Geen muizengeloof, maar een metterdaad geloof, een waar geloof, hoe klein het ook moge wezen.

Christus zegt op een andere plaats: *"Maar zo wie een van deze kleinen, DIE IN MIJ GELOVEN, ergert, het ware hem nutter, dat een molensteen aan zijn hals gehangen, en dat hij verzonken ware in de diepte der zee", Matth. 18:6.*

Ik zou toch niet in de schoenen van al die valse leraars durven reizen, die de kleinen in Christus ergeren door hen het geloof in Christus te ontzeggen, met een wedergeboorte die niet met de kennis van Christus begint. Gods Woord is meer dan duidelijk als het gaat over wat er nodig is gekend te worden om in de enige troost te delen beiden in leven en sterven. Ook de kleinen geloven in Christus!

"En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den enigen waarachtigen God, en Jezus Christus, Dien Gij gezonden hebt", Joh. 17:3.

"Indien dan de Zoon u zal vrijgemaakt hebben, zo zult gij waarlijk vrij zijn", Joh. 8:36.

"Die den Zoon heeft, die heeft het leven; die den Zoon van God niet heeft, die heeft het leven niet", 1 Joh. 5:12.

"Een iegelijk, die overtreedt, en niet blijft in de leer van Christus, die heeft God niet; die in de leer van Christus blijft, deze heeft beiden den Vader en den Zoon", 2 Joh. 1:9.

En dan gaat Christus Nicodemus de wedergeboorte verder verklaren, door het natuurlijke eerst te stellen en dan het geestelijke. *"Hetgeen uit het vlees geboren is, dat is vlees; en hetgeen uit den Geest geboren is, dat is Geest."* Krachtens de natuurlijke geboorte is Gods kind vlees, maar krachtens de geestelijke geboorte is Gods kind Geest.

Hier leert Christus dat de vrucht van de natuurlijke geboorte vlees is, maar dat de vrucht van de geestelijke geboorte Geest is. Vlees wordt nooit Geest en andersom ook niet. Het vlees zal het Koninkrijk van God niet beërven, maar die daar doet de wil des hemelse Vaders. Daartoe moeten we wedergeboren worden. Dan worden we in onszelf niet geestelijk, maar juist des te meer vleselijk (Rom. 7:14).

Nicodemus verstond er echter niets van. Hij had altijd geleerd dat Mozes het voor hem in orde gebracht had en dat hij in gehoorzaamheid aan de Wet van Mozes het leven zou binnengaan. Maar nu hoort hij een totaal andere leer, namelijk dat de mens wederom geboren moet worden.

Niemand heeft echter het recht om zich boven Nicodemus te verheffen, want door de eeuwen heen hebben talloze godgeleerden de wind vergeleken met de werking van de Geest, namelijk omtrent de tekstwoorden van onze overdenking: *"De wind blaast, waarheen hij wil, en gij hoort zijn geluid; maar gij weet niet, van waar hij komt, en waar hij heen gaat; alzo is een iegelijk, die uit den Geest geboren is."*

Hier is echter sprake van twee fout vertaalde woorden, namelijk het woord 'wind' en het woord 'geluid.' We zullen u dat nader verklaren. Het is namelijk een zaak van fundamenteel levensbelang!

De meeste verklaarders menen dat Christus zegt: "Zoals de wind zich op een onverklaarbare wijze verplaatst, zo doet de Geest dat ook. De Geest blaast op wie Hij wil, en brengt de innerlijke verandering teweeg die willekeurig de geboorte uit de Geest genoemd wordt".

Dat is opzich wel waar, maar dat is niet wat Christus hier zegt.

Voor het woord "wind" staat er in de grondtaal "pneuma", maar dat slaat niet op de wind der natuur, maar op de Geest, ofwel de adem des Geestes, zoals God de Geest des levens blies in Adam. De Bruid uit het Hooglied bidt om de Noorderwind des Geestes. Pneuma is dus onlosmakelijk verbonden met de wind des Geestes, met de werkende beweging van de Geest.

Niemand heeft het recht om het woord "pneuma" met de natuurlijke wind te vertalen, ook de Staten Vertalers niet.

Ik begrijp wel waarom men hier het woord 'wind' gebruikt, namelijk omdat het woord 'wind' voor het menselijke begrip beter in de context van de tekst past, dan het woord 'Geest', maar deze gemakshalve begripsvertaling is absoluut onwettig en onbijbels.

Het woord "pneuma" wordt nergens anders in de Bijbel vertaald met de natuurlijke wind, hoewel 'pneuma' vele malen voorkomt in het Nieuwe Testament, maar altijd vertaald wordt met "Geest", ofwel de wind des Geestes. Voor het woord wind in natuurlijk opzicht, wordt in het Grieks een totaal ander woord gebruikt in het Nieuwe Testament, namelijk, "anemos".

De verkeerde SV-vertaling laat Christus hier zeggen: *"De wind blaast, waarheen hij wil; alzo is een iegelijk, die uit de Geest geboren is."*

Dit soort vertaling zegt van degene die geboren wordt uit water en Geest precies hetzelfde als wat gezegd wordt van de wind, iets wat Christus nooit gezegd en bedoeld heeft.

Nogmaals, het woord "pneuma" staat voor Geest, ook op andere plaatsen in het Nieuwe Testament. Maar dan luidt de tekst wel geheel anders. In het vers van onze overdenking staat volgens de Griekse grondtaal: *"De*

Geest (pneuma) blaast, waarheen Hij wil, en gij hoort Zijn geluid [stem]; maar gij weet niet, van waar Hij komt, noch waar Hij heen gaat. Alzo is een iegelijk die uit de Geest (pneuma) geboren is."

De vertaling van de Statenvertaling is er de oorzaak van dat de wedergeboorte door Christus als iets onbewust wordt voorgesteld, maar dat heeft Christus nooit geleerd en ook hier niet. De wedergeboorte komt niet tot stand door een windgeluid, waar geen naam aan gegeven kan worden, geen afkomst en geen adres toegeschreven kan worden, nee, want de ziel die door de Geest wederomgeboren wordt hoort Zijn stem tot levendmaking, zoals Christus dat zegt in Johannes 5:25: *"De doden zullen horen, de stem van de Zoon van God, en die ze gehoord hebben, zullen leven."* Inhoudelijk zegt Christus hier hetzelfde tot Nicodemus.

De wind kan men niet zien, maar Christus wordt in de ure van de wedergeboorte weldegelijk gezien met de ogen des geloofs, hoewel we niet van te voren weten op welke wijze en hoe Hij Zich aan de ziel openbaart. Dat is de betekenis van hetgeen Christus tot Nicodemus zegt. "Alzo", door de stem van de Geest (des Zoons) te horen (dat is te geloven), wordt een ieder uit de Geest geboren. Degene die door het geloof de inspraak van de Geest ontvangt, is uit de Geest geboren.

De geboorte 'uit de Geest' is echter niet hetzelfde als de gave van de Geest. Aan degenen die uit de Geest geboren worden, wordt ook de gave des Geestes geschonken. Dat is nodig om te kunnen getuigen, om te kunnen prediken, om te kunnen leren.

De Geest geeft ook medegetuigenis in de harten van Gods kinderen. *"Overmits' gij kinderen zijt, zo heeft God de Geest Zijns Zoons uitgezonden in uw harten, Die roept: Abba, Vader!" Gal. 4:6.*

Daarom zegt Petrus, in overeenstemming met de bovenstaande opvatting: "Gij zijt wedergeboren, niet uit vergankelijk, maar uit onvergankelijk zaad, door het levende en eeuwig blijvende Woord van God" *1 Pet. 1:23.*

De Kanttekenars wisten natuurlijk heel goed dat het woord "pneuma" Geest betekent, maar toch hebben zij het woord pneuma vertaald met het woord wind. Zij strijken hun verkeerde vertaling glad met het volgende: *"Grieks: 'de geest'; dat is 'de wind', gelijk uit het navolgende blijkt."* Netzomin we in het dagelijkse leven zeggen dat de Geest waait, netzomin kunnen we in het geestelijke zeggen dat de wind blaast. Het is net andersom. De wind waait en **"de Geest blaast waarheen Hij wil."** Dat is exact wat er in onze tekst staat geschreven.

Dus de Statenvertalers hebben het woord wind gebruikt in een

begripsmatige aansluiting van het vervolg der tekstwoorden. Dit soort begripsmatige vertaling is echter zeer misleidend.

Vanwaar de wind komt, is trouwens niet onbekend. De wind komt van het zuiden, het noorden, het westen of het oosten.

De wind waait bovendien niet waarheen hij wil, want de wind is geschapen en al het geschapene beweegt zich niet voort op grond van een vrije wil, noch op eigen kracht, maar op gezag des Heeren. *“Hij brengt den wind uit Zijn schatkamers voort”, Ps. 135:7b.*

Dus niet de wind blaast, maar *“de Geest blaast waarheen Hij wil en men hoort Zijn geluid [stem], dat is: Zijn inspraak, maar men weet niet vanwaar Hij komt, of waar Hij heengaat. Alzo is een iegelijk die uit die uit de Geest geboren is.”*

Het laatste woord “Geest” is wel juist vertaald, want ook hiervoor staat het woord ‘pneuma’, in het Grieks. Omdat men het woord ‘wind’ gebruikt heeft, heeft men ook het woord “geluid” gebruikt, maar ook dat staat niet in de grondtaal. In plaats van geluid, staat er in het Grieks: “phone”, hetgeen ‘stem’ betekent. Van dit woord ‘phone’ is de benaming telefoon afgeleid en door de telefoon kun je de stem van de ander horen. “Men hoort Zijn geluid”, moet dus zijn: “Men hoort Zijn stem.”

Zoals de Statenvertalers Johannes 3:8 hebben vertaald, is helemaal in het straatje van de leer der Afscheiding, waarin de wedergeboorte begint met een verandering en een stel kenmerken en niet met de kennis van Christus, dus niet met Zijn levendmakende stem.

In de tekst van onze overdenking (Joh. 3:8) zegt Christus echter exact hetzelfde als Hij in Johannes 5:25 zegt: *“Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: De ure komt, en is nu, wanneer de doden zullen horen de stem des Zoons Gods, en die ze gehoord hebben, zullen leven.”*

Dat is de wedergeboorte uit water en Geest en de Schrift spreekt zich nergens tegen. Men weet dus niet vanwaar de Geest Gods komt, ja, we weten wel dat de Geest uitgaat van de Vader en de Zoon, maar we weten niet uit welke richting Hij komt en wanneer Hij komt. Dat is altijd een verrassing, onverwacht en ongedacht. Dat is de betekenis van de tekst. En zo is een iegelijk die uit de Geest geboren is; dat geschiedt onverwacht en ongedacht. Maar als het gebeurd, geschiedt dat niet in een hoek, maar door een inwendige en krachtdadige roeping, op de stem van de Zone Gods. En op het spreken van de Zoon wordt de steen van je adamsgraf afgewenteld, namelijk van het graf van je geestelijke dood. *“De doden zullen horen, de stem van de Zoon van God, en die ze gehoord hebben, zullen leven.”*

Nogmaals, wat Christus hier zegt is inhoudelijk hetzelfde hetgeen de

Heere Jezus tot Nicodemus zegt, waaruit blijkt dat de wedergeboorte niet een onbewuste wonderige zaak is, waarvan men het begin, noch de voortgang weet. Nee, de ziel wordt wederomgeboren uit water en Geest en dat is een bovennatuurlijke en krachtdadige inwendige roeping des Geestes, waardoor de zondaar opstaat uit zijn zondegraf, in Hem gelooft en uit Hem leeft.

De filosofische ketterijen die uit een verkeerde vertaling gesponnen zijn heersen in onze dagen over de gehele breedte van de kerk, waarbij men vasthoudt aan de traditie, ook al leidt die traditie naar de eeuwige rampzaligheid.

Christus leert duidelijk dat de mens door de Geest wordt wedergeboren, maar Hij leert ook duidelijk dat de wedergeboorte door de Geest niet louter en alleen uit de werkingen des Geestes bestaan, waarvan je je niet bewust bent en die in het duister liggen, nee, de wedergeboorte uit den Geest, geschiedt op de stem van de Zoon van God, dus door Woord en Geest en wel zo krachtig, dat al diegenen, in wier harten God op deze wonderbaarlijke wijze werkt, zekerlijk, onfeilbaar en krachtiglijk wedergeboren *en metterdaad geloven.*” Dat leren ook de Dordtse Leerregels en wie deze omschrijving uitlegt naar de inlegkundige vertaling van Johannes 3:8, leert een ernstige dwaling.

Het is de Geest(!) Die blaast waarheen Hij wil. Op de Pinksterdag ging de uitstorting van de Heilige Geest gepaard met het geluid van een geweldig gedreven wind.

“En er geschiedde haastelijk uit den hemel een geluid, gelijk als van een geweldigen, gedreven wind [‘pno’e’], en vervulde het gehele huis, waar zij zaten”, Hand. 2:2. “Een geluid...”

Voor het woord ‘geluid’ wordt in het Grieks niet het woord ‘phone’ gebruikt, maar “echos”, hetwelk letterlijk geluid betekent.

En voor het woord “wind” wordt een woord gebruikt waarmee ‘adem’ bedoeld wordt, namelijk ‘pno’e’, hetgeen afgeleid is van het woord pneuma, ofwel de adem des Geestes. De wind in de natuur is wel een symboliek voor de adem des Geestes, maar in Johannes 3:8 wordt absoluut niet de natuurlijke wind bedoeld, maar de adem des Geestes.

De adem des Geestes is de ‘pneuma’ ofwel de adem des levens.

“De Geest blaast waarheen Hij wil.” Dat ziet dus op de soevereiniteit van God de Heilige Geest, Die levend maakt wie Hij wil en dus ook in de dood laat liggen wie Hij wil. De Heilige Geest werkt echter geen fatalisme, want er staat: *“Men hoort Zijn stem!” En die ze gehoord hebben, zullen leven”, Joh. 5:25.*

Geliefden, we moeten eindigen. Mocht de Heere ons hart niet alleen

aanraken door Zijn Geest, niet alleen verwonden, maar ons hart doorboren, doorsteken door Zijn Wet, opdat we der Wet sterven en als een goddeloze met God verzoend zouden worden door de dood Zijns Zoons, geboren uit water en Geest, van dood levend gemaakt, want *voor de doden is er nog plaats!*

“Want Christus, als wij nog krachteloos waren, is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven!” Rom. 5:6. Niemand wordt hier uitgesloten, maar alleen verloren zondaren worden ingesloten en met goederen vervuld en rijken heeft Hij gans ledig weggezonden. De Heere houdt Zich over een ellendig en arm volk, die op Zijn Naam betrouwen. Zegene de Heere Zijn Eigen Getuigenis, tot roem Zijns Naams die heerlijk is en tot zaligheid van onze onsterfelijke zielen.

Amen.

Slotzang: Psalm 78:1 en 2.

44. Het duel tussen David en Goliath (1)

Voorzang: Psalm 68:1 en 2

Schriftlezing: 1 Samuel 17

Geliefden, met de hulp des Heeren wensen wij na te denken over het duel tussen David en Goliath, tussen het Vrouwenzaad en het slangenzaad, tussen Christus en de duivel. David ging tot Goliath in de Naam des Heeren de God van de slagorde van Israël; hij ging door het geloof.

Geliefden, waar zijn de David's in onze dagen. Iedereen in Israël wist wie David was en wat hij in 's Heeren Naam gedaan had.

David velde met zijn eenvoudige herdersslinger de reus Goliath, terwijl Saul achter de geraniums met zijn leger zat toe te kijken.

God had Saul en zijn leger niet van node, want God strijdt doorgaans door de enkelingen en dat op alle gebied.

Er staat zo in het Woord des Heeren: *“Die Mij eren zal Ik eren, maar die Mij versmaden, zullen licht geacht worden”, 1 Sam. 2:30.*

Van nature is er niemand die God eert. De mens is liefhebber van zichzelf, en ook na ontvangen genade is er niemand die God eert, tenzij hij dadelijk bediend wordt door de Geest des geloofs.

Van Abraham staat geschreven dat hij eerst gesterkt werd in het geloof en dan komt de vrucht: *“...gevende God de eer”, Rom. 4:20.*

Gods ware volk heeft wel de lust en het licht om God te eren, maar zij moeten steeds opnieuw bediend worden met dadelijke genade om de Heere te kunnen bedoelen.

Geliefden, in de eerste plaats heeft Christus alleen de ere des Vaders verhoogd en er was geen mens met Hem.

Toch bindt de Geest van Christus de ere Gods op het hart van Gods ware, oprecht gemaakte kinderen.

Als Gods Naam gelasterd wordt, kunnen ze dat niet verdragen en dan zullen ertegen getuigen. Dat is een waarachtig kenmerk voor het leven des geloofs.

God wordt dus ook verheerlijkt door Zijn volk als Hij haar sterkt in het geloof en dat doet Hij ook, want God heeft Zich een volk geformeerd dat Zijn lof zal vertellen (Jes. 43:21).

En wat zou dat een eeuwig wonder zijn als we daartoe verwaardigd werden, geliefden, voor het eerst of opnieuw.

Dan is het niet 'ik', 'ik' en nog eens 'ik', maar **Gij!** *“Gij toch Gij zijt hun*

*Roem, de Kracht van hunne kracht...”, waarvan Asaf -een groot beest voor God geworden zijnde- getuigt: “**Gij** hebt mijn rechterhand gevat; **Gij** zult mij leiden door Uw raad; en daarna zult **Gij** mij in heerlijkheid opnemen”, Ps. 73:23-24.*

Wij moeten van nature niets van God hebben, hoor, ook niet na ontvangen genade, want het kost een heel mens als het op de zelfverloochening aankomt.

Als de Heere het hart der Zijnen vervult met Zijn Geest en de liefde gaande maakt, dan zullen ze Hem evenwel eren en door Hem geëerd worden. *“Door al Uw deugden aangespoord, hebt Gij Uw Woord en trouw verheven.”*

Daar is niets van de mens bij, want het is alles uit Hem, door Hem en tot Hem en dan mag Asaf zingen: *“Wien heb ik nevens U in den hemel, nevens U lust mij ook niets op de aarde.”*

We zullen dat ook zien in het leven van David, als hij de krijg des Heeren voeren mag als soldaat in de slagorde des HEEREN.

Geliefden, met de hulp des Heeren wensen wij uw aandacht een ogenblik te bepalen bij het beslissende duel tussen David en reus Goliath.

David, de schapenherder, treedt in het strijdperk met de Filistijnse kampvechter die het leger van Saul uitdaagt en de God Israëls hoont en lastert.

De strijd tussen David en Goliath staat niet op zichzelf, maar is een strijd tussen het Zaad der vrouw en het zaad der slang, waarvan de Heere reeds in het paradijs gesproken heeft: *“Ik zal vijandschap zetten tussen u en tussen deze vrouw, en tussen uw zaad en tussen haar Zaad; Datzelve zal u den kop vermorzelen, en gij zult het de verzenen vermorzelen”, Gen. 3:15.*

Onder aanvoering van koning Saul ligt het leger van de Israëlieten tegenover het leger van de Filistijnen in stelling in het eikendal.

Elke morgen verschijnt de Filistijnse kampvechter, Goliath, in de vallei, die het leger van Saul uitdaagt om een soldaat te sturen die met hem in het strijdperk treedt.

De uitslag van het duel is bepalend, zowel voor de toekomst van de Israëlieten als die van de Filistijnen.

Als Goliath de overwinnaar zal zijn, zal het volk Israël geknecht worden door de Filistijnen en als de soldaat uit het leger van Saul de reus Goliath verslaat, zullen de Filistijnen Israëls knechten zijn.

Geliefden, het gaat dus over een allesbeslissende strijd tussen de

Israëlieten en de Filistijnen. Tussen het verbondsvolk Gods en de onbesneden heidenen.

Over deze allesbeslissende strijd zouden we willen nadenken aan de hand van drie punten:

1. De vijand van Israël

2. De held van Israël

3. De God van Israël

Geliefden, Gods Woord vermeldt ons dat de Israëlieten en de Filistijnen vanouds elkaars aartsvijanden zijn geweest en dat feit is onveranderd gebleven tot op de huidige dag.

De hedendaagse Palestijnen in de Gazastrook hebben het evenals de toenmalige Filistijnen op de ondergang van het Joodse volk gemunt. Daarin zijn ze vastbesloten en ze zullen daarvan nooit afstand nemen.

De PKN heeft zich in haar ware gedaante geopenbaard en heeft Israël opgeroepen om de rechten van de Palestijnen te erkennen Ja, een valse kerk kan alleen maar oproepen tot valse rechten-erkenning.

Ook een groot deel refobelijders uit de zogenaamde rechterflank van de gereformeerde gezindte is het met de valse PKN-oproep eens.

De refo-dominees zitten -net als Saul- achter de geraniums, maar weigeren hun stem te verheffen met macht tegen het toenemende antisemitisme binnen de refo-gelederen.

Maar geliefden, wat vijand zich ook tegen Israël kant, Gods hand, Zijn onweerstaanb're hand, zal hen bekleen met schaamt en schand en dan zal God er geen rekening mee houden van welke kerk je lid bent; als je je aan Israel brandt, zal je zelf branden.

Het volk der Joden is en blijft Gods verbondsvolk en wie dat volk aanraakt, die raakt Gods oogappel aan.

Dat hebben niet alleen de Filistijnen ten tijde van de richter Simson ondervonden, dat ondervinden de Palestijnen tot op de dag van vandaag.

God laat Zich wat dat betreft ook niet bespotten door de anti-Joodse volkerenorganisatie, de VN, niet door de antisemiet Obama en ook niet door de anti-Joodse EU en wie het ook betreft.

Hoewel de Joden nog onder het deksel der verharding leven, heeft de Heere Zijn volk nooit in de steek gelaten en hen steeds de overhand over de omliggende volkeren gegeven, die het op de ondergang der Joden hebben voorzien. Zo was het ook in de tijd van de richteren en nu Israël een koning over zich heeft uitgeroepen, blijkt die koning ineens

weerloos tegen de spottende Goliath, die de God van Israël tart en hoont. Ja, in onze dagen zou de SGP Goliath uitnodigen om een discussie-dag te beleggen en Van der Vlies zou dan met Goliath in gesprek gaan, om hem van zijn zedelijke standpunten te overtuigen, in de hoop dat Goliath onder de indruk zou komen om hem dan vervolgens een oranje-boomprijs uit te reiken, zoals de SGPJ die aan Hirsi Ali heeft uitgereikt. Want ja, als men Plasterk op een SGP-dag uitnodigt, waarom dan Goliath niet?

Ik denk alleen dat Goliath tegen Van der Vlies zou zeggen: “U moet echt niet denken dat u indruk op mij maakt met die geleerde zedenlesjes van u, en ook niet op mijn vriend Plasterk en mijn girlfriend Hirsi Ali. O, dus jullie SGP-ers willen jullie op deze manier met ons slijmen om bij ons in de gunst te komen om er zelf zonder kleerscheuren vanaf te komen. Maar dat zal je niet lukken, heer Van der Vlies, want ik haat die subtiële Achitofelse kunstgrepen. Ik strijd met open vizier, maar ik strijd niet met oude vrouwen en bange kamermeisjes.”

Ja, geliefden, zo ver zijn we weg, dat men het ware christendom bespottelijk maakt door de vijanden van Christus uit te nodigen aan vrij aan het woord te laten en bovendien nog in de bloemen te zetten. Zou God deze afgoderij niet bezoeken?

Geliefden, we pakken de draad weer op. Het leger van Saul en het leger der Filistijnen liggen tegenover elkaar in stelling in het berglandschap van Judea, namelijk in het eikendal.

De vallei die de beide legers scheidt, zal bij een treffen in een bloedig slagveld veranderen.

Daarvan zijn niet alleen de Israëlieten, maar ook de Filistijnen overtuigd. Om de gelederen te sparen, hebben de Filistijnen een afschrikwekkend wapen in stelling gebracht. Het is de reus Goliath uit Gath, een boom van een kerel: zes ellen en een span groot. Een bijbelse el is 53 centimeter, plus een span, (een voet), ruim 30 centimeter. Omgerekend was Goliath dus zo’n 3,5 meter hoog en bepaald geen man om over het hoofd te zien. Hij stak torenhoog boven iedereen uit en een verrekijker of een uitkijktoren zal hij wel niet nodig gehad hebben.

Dat Goliath een reus van een kerel was, is wel te verklaren, want hij was een afstammeling van de Enakieten, die in Jozua’s tijd overgebleven waren in Gath en Asdod (Joz. 11:22).

De Enakieten waren het voorwerp van het ongeloof van de tien van de twaalf verspieters, die destijds het beloofde land verspietden.

Die tien verspieters wezen op de Enakieten en verspreidden een kwaad gerucht van het land dat God Zijn volk beloofd had en zo als altijd werd

het kwaad gerucht gretig geloofd.

De gevolgen daarvan waren echter zeer fataal, want het merendeel van het volk Israël stierf in de woestijn vanwege hun ongeloof.

Jozua en Kaleb bleven de Heere getrouw en vertrouwden op de Belover en Zijn de belofte die Hij tot Mozes gesproken had.

En nu was het Israëlische leger opnieuw met vrees en ongeloof bevangen door het tartende optreden van deze gevreesde Enakiet, Goliath.

Saul en zijn leger waren met hetzelfde ongeloof bevangen als het Israël van weleer en dat is Saul duur komen te staan, want de man is vanwege zijn ongeloof in zijn eigen zwaard gevallen.

De Filistijnse kampvechter, Goliath, was dus een geoefend krijgsman, en zijn wapenuitrusting was niet minder afschrikwekkend als zijn imposante statuur.

Hij had zijn hoofd beschermd met een koperen helm en zijn bovenlijf was bedekt met een schubachtig pantsier dat alleen al 70 kilo woog.

Ook waren zijn onderbenen en zijn schouderbladen met koperwerk afgeschermd, zodat zijn lichaam voldoende geharnast was voor de pijlen en zwaardslagen van zijn tegenstander(s).

Daarbij was Goliath zwaarbewapend met een spies zo zwaar als een weversboom en te vergelijken is met een hydropaal, een stroompaal, zoals er zovelen staan in het veld en langs de wegen.

Ook had hij een zwaard, waarvan alleen het lemmet al 8 kilo woog. Van dit zwaard zegt David later in 1 Samuël 21:9: *“Er is zijns gelijke niet.”*

Ik heb een keer het zwaard van Grote Pier uit Friesland gezien, maar bij het zwaard van Goliath vergeleken, was het zwaard van Grote Pier maar een aardappelschilmesje.

Tenslotte beschikte Goliath over een indrukwekkend schild die zijn wapendrager voor hem uit droeg.

En deze onbesneden Filistijn stond een partij bluf te verkopen, om de Israëlieten te intimideren en hen schrik aan te jagen.

Getalsmatig zullen de Israëlieten wel in de meerderheid geweest zijn, vandaar dat de Filistijnen door middel van Goliath een duel uitlokten, omdat zij er zeker van waren dat zij een gewapende strijd met het leger van Saul het onderspit moesten delven.

In die troef met Goliath waren de Filistijnen tot op heden zeer geslaagd, want het gehoon en het gevloek van Goliath deden Saul en zijn mannen beven als juffershondjes.

En Saul was toch echt niet voor een klein gerucht vervaard en hij was beslist geen lafaard.

Maar om het op te nemen tegen deze onbesneden Filistijn, die met zijn enorme spies zwaaide alsof het lucifershoutje was en met zijn zwaard speelde alsof het een zakmes was, daar deinsde zelfs koning Saul voor terug.

Ja, het ongeloof kijkt altijd op de omstandigheden en ziet de dingen aan die voor ogen zijn.

En als je menselijk tegen Goliath aankeek, dan had je ook alle reden om een keer flink je neus te snuiten en eens diep te zuchten, alvorens deze gespierde massa een mep te verkopen van enige betekenis.

Bij geen enkele soldaat kwam dan ook de gedachte op om de wapens tegen deze reus op te nemen.

Ik denk echter niet dat Goliath ook zo'n grote mond zou hebben gehad als Simson nog had geleefd, want tegen Simson had deze onbesneden Filistijn het finaal moeten afleggen. Tegen de kracht van Simson waren zelfs de enorme pilaarzuilen van de tempel van Dagon niet bestand gebleken.

En welzeker lag het bij de Filistijnen nog vers in het geheugen welke grote en vernietigende slagen de richter Simson hen had toegebracht, en daar was de rokende puinhoop van de tempel van Dagon nog een sprekend bewijs.

Ongetwijfeld zou Simson het duel met deze uit de kluiten gewassen spotboef zonder vrees zijn aangegaan en deze gevreesde kampvechter met één enkele slag van een ezelskinnebak de kop van zijn romp hebben geslagen, of hem in twee stukken hebben gescheurd, zoals hij destijds die brullende leeuw in stukken scheurde.

Saul zag er echter geen gat in om Goliath aan te pakken, omdat hij het geloof van Simson niet deelachtig was en daarom ook de kracht des Geestes moest ontberen, waarmee Simson bedeed was.

Even vasthoudend aan de gedachtegang van Saul, dan heeft het inderdaad weinig zin om met een aardappelschilmesje een neushoorn te lijf te gaan, laat staan om Goliath te benaderen met een gewoon zwaard, want elk zwaard was vergeleken met het slagzwaard van Goliath maar een breinaald.

Ja, zo keek Saul er tegenaan. Het ongeloof van Saul had echter tot gevolg dat Goliath ongehinderd zijn gang kon gaan en reeds 40 dagen lang 's morgens en 's avonds met zijn godslasterlijke propaganda ten tonele trok.

We trekken de lijn nu even door naar onze dagen en als we de situatie zoals we zojuist getekend hebben vergelijken met de huidige kerkelijke situatie, dan valt direct op dat de kerkelijke gelederen in de volle

breedte van de gereformeerde gezindte met de geest van Saul bezet zijn. De Filistijnse PKN en de 'hersteld verbanders' staan theoretisch wel tegenover elkaar, maar de realiteit is gans anders. Men zegt wel tegen de PKN te zijn, maar in de praktijk heulen ze ermee mee en zitten met de vijanden van Christus aan de onderhandelingstafel om de kerkelijke rok van Christus te verdelen.

Het tegenwoordige subtiële christendom handelt met de valse godsdiensten op basis van wederzijds respect, ofwel op basis van *vrijheid, gelijkheid, en broederschap*, maar dat gaat altijd ten koste van Gods Woord, Naam en eer. Het Refodom kan nog niet eens in de schaduw van Saul staan, laat staan in de schaduw van David.

Zo laf als de SGP en het Refodom zich gedragen, was Saul nog niet. Hoewel Saul geen vernieuwd hart had, was hij wel een verklaarde vijand van de Filistijnen en hij was voor hen ook een gevreesde vijand.

Saul bleek uiteindelijk wel van God verworpen, maar in de natuur was hij beslist geen lafaard en hij was een kloek militair, maar om het tegen Goliath op te nemen, was geloof en vreze Gods nodig en daar ontbrak het juist bij Saul aan.

Nu had Saul drie zonen van Isaï onder de wapenen, genaamd Eliab, Abinadab, en Samma, en die moest David, de schaapsherder van vader Isaï, van het nodige voedsel voorzien en hij kreeg ook de opdracht van zijn vader om naar hun welstand vragen.

David's bezoek aan zijn broers viel echter niet in goede aarde bij broerlief Eliab en deze oudste zoon van Isaï viel zijn jongste broer met uiterst gemene felheid aan en beschuldigde David van liefdeloosheid en maakte David uit voor een vuile spion: *"Ik ken uw vermetelheid, en de boosheid uws harten wel; want gij zijt afgekomen, opdat gij den strijd zaagt."*

Ja, van je (kerkelijke) familie moet je het maar hebben. Je moet maar opletten dat de godsdienst altijd zwanger is om Gods volk van liefdeloosheid te beschuldigen, omdat zij de oprechtheid des geloofs niet verdragen uit afgunst, en dat heerst soms ook onderling onder Gods volk.

De ongemene felheid waarmee Eliab zijn broeder David aanviel, was zondermeer duivels gemeen. David was zijn broeders naar het vlees een vreemdeling en werd door hen onteerd. David was een onbekende voor de zonen zijner moeder, omdat de ijver van Gods huis hem verteerde.

Ja, David is een type van Christus en ook van Gods volk. Als je God in der waarheid vreest, zoals David, dan moet je rekenen op duivelse verwijten, zoals Eliab jegens David bezigde.

Naam-christenen sjoemelen met het recht Gods, op geestelijk gebied, maar ook op politiek en maatschappelijk terrein.

Want als men sjoemelt met het recht Gods, dan doet men dat op alle gebied. Gods Woord leert ons in Lukas 16:10: *“Die getrouw is in het minste, die is ook in het grote getrouw; en die in het minste onrechtvaardig is, die is ook in het grote onrechtvaardig.”*

En mensen, getrouwheid, rechtvaardigheid en oprechtheid zijn geen vruchten van onze akker, nee, beslist niet, maar God maakt Zijn volk wel getrouw en oprecht, namelijk in Christus dor het geloof.

Als je jezelf voor een kind van God uitgeeft en je kunt maar blijven doorliegen en bedriegen, dan sta je niet aan David's kant, maar aan de zijde van Saul.

De jonge David was de man naar Gods hart en hij was door de Heere getrouw en oprecht gemaakt.

Dat maakt de godsdienst afgunstig, want dezulken moeten zelf hun padje rechthouden en met allerlei drogredenen bewijzen, terwijl oprechtheid een waarachtige vrucht is van de genade in Christus. Gods volk is oprecht gemaakt en daarom is ze oprecht gelijk de duiven en listig als de slangen, tenminste als ze op haar plaats is.

Ik weet echter geen genadekenmerk op te noemen dat zo gehaat wordt als oprechtheid.

Liegen en bedriegen is een trend geworden, zowel op het kerkelijke erf als op politiek en maatschappelijk terrein. Er is echter niets nieuws onder de zon.

De profeet Samuël was een kind en knecht van God, oprecht en gezeglijk, maar zijn zonen waren geen vlees en geen vis. Ze namen geschenken aan en bogen het recht.

Samuël was veel meer met David verbonden door de band der liefde en des geloofs dan met zijn eigen zonen.

Samuël preekte het recht Gods, maar zijn zonen heulden met de valse godsdienst en elke inzegenende toeknik leverde hen een dollar op.

Ook de tegenwoordige kerkeraadsbanken en preekstoelen zijn gevuld met de achterneven van Samuëls zonen.

Ze nemen geschenken aan en buigen het recht op alle gebied. Het zijn net kameleons.

Ze kunnen uiterst rechtzinnig praten, maar ontmoeten ze iemand met een andere inslag, dan praten zij die naar de mond. Vandaag zijn ze tegen en morgen zijn ze voor, net hoe de wind waait. Vandaag nemen ze een ambt aan, maar als het hen te heet onder de voeten wordt dan bedanken ze weer, net hoe het hen gelegen komt.

Vandaag preken ze particuliere verzoening, maar de andere week proclameren ze algemene verzoening.

Vandaag knikken ze je vriendelijk toe en een dag later draaien ze stug het hoofd voor je om.

Zo bejegende ook Eliab zijn godvrezende broer David, namelijk met afgunst, want hij wist dat David oprecht was en dat kon hij niet verdragen, want hij was het niet.

De godsdienst kan niet verdragen als Gods volk voor de Naam en de eer van God opkomt.

Toen David de godslasterlijke hoon van Goliath aanhoorde, werd er een heilige toorn in hem ontstoken.

David werd er van Godswege voorgezet, terwijl Eliab David duivels beschuldigde dat hij met vermetelheid zijn eigen eer zocht.

O, hoe duivels verraderlijk was deze Eliab. En geliefden, die Eliab moeten we maar niet te ver zoeken, want elk mens is een bedrieglijke hielenlichter als het eropaan komt. De Heere vertrouwt Zijn zaak niet aan de mens toe, want Hij weet wat in de mens is.

Maar als de Heere Zijn volk aangordt met Zijn Geest en in de bressen zet, o, dan zijn ze schrikkelijk als slagorden met banieren (Hoogl. 6:4).

Zo werd ook David aangord met kracht uit den hoge, toen hij de onbesneden Filistijn, Goliath, de God Israëls hoorde lasteren. David was een frontsoldaat in de slagorde des HEEREN der heirscharen, door God uitverkoren en dat veroorzaakte nu de afgunst bij zijn godsdienstige broers.

Als je verwaardigd wordt om het voor de Naam en de eer des Heeren op te nemen, dan moet je op afgunst rekenen en de afgunst der Joden hebben Christus aan het kruis gebracht.

Weet u wat Spurgeon zegt: *“Twist is voor een kind van God geen gelukkig element. Veel liever wil hij gemeenschap oefenen met Zijn Heere, dan zich bemoeien met het geloof te verdedigen of dwaling te bestrijden. Maar de krijgsknecht van Christus weet van geen “liever” waar het de bevelen van zijn Meester geldt. Hij kan wel gevoelen dat het beter voor hem is om op een rustbed neder te liggen, dan in het gedrang te staan, bedekt met het zweet en het stof van de krijg, maar als krijgsknecht heeft hij geleerd te gehoorzamen en de regel van zijn gehoorzaamheid zijn niet zijn persoonlijk gemak en genoegen, maar de volstreckte bevelen van zijn Meester. De dienstknecht Gods moet trachten de ganse waarheid hoog te houden die zijn Meester hem heeft geopenbaard, omdat dit een deel uitmaakt van zijn plicht als christen-krijgsknecht. Maar terwijl hij dit doet, gunt hij anderen de vrijheid die hijzelf geniet.”* C.H.S. in een toespraak in de ‘Tabernacle’ in 1861. (Uit: ‘Het leven van Spurgeon’ pag. 174).

Eliab beschuldigde David ervan dat hij zich op de voorgrond wilde dringen om de gevierde held uit te hangen, maar “Iemand kan soms de schijn hebben zichzelf op de voorgrond te stellen, terwijl hij zich in werkelijkheid zozeer in God verloren heeft, dat hij zich er niet in het minst om bekommert wat mensen van hem denken, of zij hem al of niet houden voor een mens die met zichzelf is ingenomen en alleen maar van zichzelf spreekt. Sommige mensen schijnen nederig en ingetogen, omdat zij hoogmoedig zijn, terwijl anderen hoogmoedig schijnen, omdat zij zichzelf wegcijferen en slechts met vrijmoedigheid spreken, omdat zij hun woorden gesteund weten door het gezag van hun Meester.” C.H.S. in een verklaring van 1 Kon. 17:1. (Uit: “Het leven van Spurgeon” pag. 175). “Gelijk een Romeinse schildwacht in Pompeji op zijn post bleef staan, zelfs toen de stad verwoest werd, zo sta ik voor de waarheid der verzoening, al wordt de kerk ook bedolven onder de hete modderregen van de hedendaagse ketterij.” C.H.S. in een leerrede in de Tabernacle in 1887. (Uit: “Het leven van Spurgeon” pag. 175).

Toen Saul hoorde dat David in het leger was en wat hij gesproken had, liet hij hem halen. Als ik hier even een militaire term mag gebruiken, dan moest David op rapport CC komen bij Saul.

Als David voor Saul staat, biedt hij zich niet aan om Saul een dienst te bewijzen, nee, David maakt bij God vandaan bekend wat hij gaat doen.

David houdt zich niet op met rechtzinnige praat, nee, hij gaat handelen, omdat de Geest hem drijft en omdat hij zich gesterkt voelt in het geloof.

Je hebt van die kerkmensen en kamerleden die de mond vol hebben met rechtzinnige en zedelijke praat, maar als de kolen uit het vuur gehaald moeten worden, zijn ze niet thuis.

David's woorden blijken daden en hij gaat het voor de Naam en de eer des Heeren opnemen.

Velen hebben de Wet tot regel van hun dankbaarheid, maar de Naam en de eer des Heeren kunnen ze vrij op de straten laten vertrappen, zonder daartegen te getuigen.

Zo was David niet, nee, hij had de Heere liever dan zijn eigen leven.

David was niet alleen een lam, nee, hij was ook een leeuw, naar het evenbeeld van de meerdere David, het Lam Gods en de Leeuw uit Juda's stam. *“De leeuw heeft gebruld, wie zou niet vrezen?” Amos 3:8.*

Als Saul aangehoord heeft wat David van plan te gaan doen, maakt Saul direct bezwaar. *“Gij zult niet kunnen heengaan tot dezen Filistijn, om met hem te strijden; want gij zijt een jongeling, en hij is een krijgsman van zijn jeugd af.”*

Saul was hier op zijn best en toont zijn bezorgdheid voor David, die hij

wel kende als een lam die voor hem zoete tonen op zijn harp speelde, maar Saul kende David nog niet als een leeuw, die de roofdieren bij hun baard greep en hen doodde als zij de kudde bedreigden.

David was geen huurling die bij het minste gevaar de benen neemt en de kudde aan zichzelf overlaat, nee, hij was een echte herder die altijd tussen de schapen en de roofdieren in de bres ging staan en de schapen van zijn vader met gevaar voor zijn eigen leven verdedigde.

Ik heb herders meegemaakt die de schapen de kolen uit het vuur laten halen en zelf aan de zijlaan blijven staan kijken hoe het afloopt. En als het eropaan komt, dan kunnen dezulken gemakkelijk de schapen aan het wild gedierte ten prooi laten, om er zelf zonder kleerscheuren vanaf te komen. WEE DIEN HERDERS!

Als David aan Saul zijn wapenfeiten bij God vandaan bekendmaakt, is Saul overtuigt van de echtheid van Davids besluit en zegt: *“Ga heen, en de HEERE zij met u!”*

Saul neemt hier Gods Naam wel op de lippen, maar zelf stelt hij in de Heere geen vast vertrouwen. Dat blijkt ook uit hetgeen hij aan David zegt: “David, doe nou mijn harnas maar aan en zet ook mijn helm op, want dan ben je een beetje verzekerd dat niet gelijk je hoofd eraf vliegt.” Het ongeloof doet Saul namelijk naar zijn harnas grijpen en laat het David aantrekken, zowel de helm als het pantsier.

Dan gordt David het zwaard over zijn kleed, maar zakt dan bijna in elkaar van het zware gewicht van Sauls wapenuitrusting. David moet de uitrusting van Saul van zich afleggen, want hij had het nooit verzocht. *“Ik kan in deze niet gaan, want ik heb het nooit verzocht.”*

Gods volk kan niet in het harnas van ongeloof hun weg gaan, want het harnas van Saul is het harnas van de dienstbaarheid. Gods volk heeft te staan in de vrijheid, waarmee Christus hen vrijgemaakt heeft. In het juk der dienstbaarheid kunnen ze niet gaan, tenminste, als ze zoals David mogen staan in de kracht des Geestes en in het geloof.

“Ik kan in deze niet gaan.”

Ik kan met het kerkelijke harnas van onze dagen niet uit de voeten, omdat dat harnas mij hindert om de grote werken Gods te vertellen en om die reden bevind ik mij buiten de legerplaats.

Je hebt van die predikers, kerken en stichtingen, die het geloof stellen in ‘het vertrouwen op de Heere’ en in een ‘totale overgave aan Hem’, maar als je bij hen over hun schouder meekijkt, zijn dezulken niet zelden tot hun nek toe verzekerd.

Ze zijn gewillig om weet ik niet wat te doen, als de verzekering de schade maar dekt.

Ja, zo worden er massa's mensen een geloof ingepompt, zo van: baat het niet, dan schaadt het ook niet.

Zo kun je tegenwoordig via allerlei christelijke organisaties tal van vrijwilligerswerk op dienstbare zendingsvelden doen en buitenlandse Van Valen-reizen maken, maar onder een wettische voorwaarde: een verplichte reisverzekering.

Dezulken willen het Eikendal wel bezoeken, de catacomben in Rome bezichtigen, en als wetteloze zoutpilaren in de Dode Zee zwemmen, met een levensverzekering achter de hand, maar dat is een leven in het harnas van Saul.

Gods kinderen zijn niet gebaat bij een levensverzekering, want daarmee zullen ze nog geen jaar aan hun leven kunnen toedoen.

Bovendien is hun bank al in de hemel en zijn zij reeds verzekerd dat niets hen zal kunnen scheiden van de liefde van Christus, tenminste, als ze het geloof in de beoefening mogen hebben, want als ze in hun vlees staan kan Gods volk zich ook bedienen van leugen en bedrog.

Zo was het ook eens met David gesteld. Toen Saul hem wilde doden, vluchtte David tot de Filistijnse koning Achis en stelde zich door middel van list en bedrog aan als een gek door zijn aangezicht te veranderen en de zever in zijn baard te laten lopen (1 Sam. 21:13).

Toen was David niet in de gestalte van de Leeuw uit Juda's stam, nee, toen stond hij in zijn vlees en vlees wordt nooit bekeerd. Zult u het onthouden?

Vlees wordt nooit bekeerd! Gods volk is niet altijd een leeuw, nog minder in de gestalte van het Lam Gods.

Voor beide gestalten is dadelijke genade nodig, want Gods kind blijft in zichzelf een helwaardige zondaar, ja, één brok gebrek. Gods kinderen en knechten blijven stijl en diep afhankelijk van de bewarende en sterkende hand Gods, ja, van de Goddelijke rechterhand Zijner gerechtigheid.

We zullen er eerst van zingen, en we van de Psalm 68, daarvan het zesde zangvers.

Maar het gaat nog verder, want er staat:

“En hij [David] nam zijn staf in zijn hand, en hij koos zich vijf gladde stenen uit de beek, en leide ze in de herderstas, die hij had, te weten in den zak, en zijn slinger was in zijn hand; alzo naderde hij tot den Filistijn.”

David had twee wapens, een staf en een slinger en zijn munitie bestond uit vijf gladde stenen.

Waarom die staf?

Wel, met die staf telde David zijn schapen als hij met de kudde terugkeerde in de koraal.

De punt van de herdersstaf gebruikte David ook om roofdieren te doorsteken als zij zich aan een der schapen vergrepen.

Die herdersstaf was dus een effectief wapen, maar David gebruikte die 'onbenullige' herdersstaf nu om Goliath uit zijn evenwicht te brengen en hem nonchalant te maken.

De slinger die David bij zich had gebruikte hij ook om schapen die het pad verlieten in het gareel te brengen en in de meeste gevallen was een enkel steentje genoeg om een afdwalend schaap op zijn schreden te doen terugkeren.

Zo handelt de Goede Herder ook met Zijn schapen. Als zij wat afdwalen in leer en/of leven, dan werpt Hij een klein steentje, zodat het schaap schrikt en terugkeert op de goede weg.

Zo'n steentje kan van alles zijn, ze doen geen pijn, maar het zijn wel schriksteentjes die aan de eerste liefde herinneren.

O, als de zonde tot schuld wordt, dan gaat het schaap blaten: *“Gelijk een schaap heb ik gedwaald in 't rond, dat onbedacht de herder heeft verloren. Ai zoek Uw knecht, schoon hij Uw wetten schond, want hij volhardt naar Uw gebôôn te horen.”*

Voor Goliath had David een ander soort steen uitgezocht dan die hij gewoonlijk gebruikte, namelijk vijf gladde stenen uit de beek. Het waren stenen die je dodelijk konden treffen als zij met geloofsprecisie geworpen werden.

Het soort stenen die David uitgekozen had voor het duel met Goliath waren net zo gevaarlijk als een kogel, of misschien nog wel dodelijker.

Die halfnaakte herdersjongen met rood haar was voor Goliath echter een zware belediging. Woedend roept hij uit: *“Ben ik een hond, dat gij tot mij komt met stokken?”* En de Filistijn vloekte David bij zijn goden. Zo vloekte Goliath ook de God van Israël.

Goliath stelde de God van Israël dus gelijk aan de afgoden der Filistijnen. Dat was wel gruwelijke spotternij, maar het was er ook een bewijs van dat er niets van het volk Israël uitging.

Dacht u dat een man als Plasterk nog enig respect heeft voor de afvallige, hypocriete en afgodische houding van de SGP? Omdat er van het Refodom niets uitgaat, wordt er vrij en frank gespot met God en goddelijke zaken.

Waar zijn de David's in onze dagen die de spotters tegemoet treden in de Naam des Heeren?

Goliath maakte de God en de ware godsdienst belachelijk. Wat dat betreft had hij ook bestuurslid van de SGP kunnen zijn. Hij zweerde bij zijn goden en vertrouwde geheel op eigen krachten, maar dat zou hem duur komen te staan.

Hij had verwacht dat koning Saul een gelijkwaardige tegenstander tegenover hem zou stellen, maar nu hij zo'n nietige herdersjongen ziet komen, dan rollen de vloeken uit zijn mond en bliest tegen David: *“Kom tot mij, zo zal ik uw vlees aan de vogelen des hemels geven, en aan de dieren des velds.”*

Ja, de duivel is in een briesende-leeuw-gedaante altijd een vloekende duivel.

Dan is hij echter goed te herkennen en het was voor David dan ook geen vraag van welke geest Goliath bezeten was. Goliath rekende alleen met zijn eigen krachten, maar met Eén hield hij geen rekening, namelijk met de God van Israël, Die ook Davids God was.

En als die God Zich in Christus in Zijn waarde vertoont aan een totaal verloren zondaar, dan wordt de mens pas onwaardig en dan krijgt hij zich voor de dienst des Heeren over. David was gans vernederd en daar moest Eliab nog aan meewerken.

Gods ware knechten zijn zo gewillig niet om de dienst des Heeren waar te nemen.

Jona moest naar Ninevé om de heidenen het oordeel Gods aan te zeggen, maar hij had er heel geen zin in.

Er zijn predikers in onze dagen die hameren op de gewilligheid van de bekeerde mens, maar Gods Woord predikt ons de gewilligheid van Christus voor een onwillig mens, ook na ontvangen genade.

Dacht u dat David met zijn gewilligheid reus Goliath tegemoet trad? Dat moet u nooit denken.

Laten we eens lezen wat Davids antwoord aan Goliath is: *“Gij komt tot mij met een zwaard, en met een spies, en met een schild; maar ik kom tot u in den Naam van den HEERE der heirscharen, den God der slagorden van Israël, Dien gij gehoond hebt.”*

David antwoordt Goliath met geloofstaal en het geloof heeft het niet over de middelen, niet over lichaamskracht, noch over vleselijk geweld, maar spreekt bij God vandaan en in Zijn Naam.

De psalmist van de 118e psalm getuigt tot drie keer toe in 's Heeren Naam: *“Alle heidenen hadden mij omringd; het is in den Naam des HEEREN, dat ik ze verhouwen heb. Zij hadden mij omringd, ja, zij hadden mij omringd; het is in den Naam des HEEREN, dat ik ze verhouwen heb. Zij hadden mij omringd als bijen; zij zijn uitgeblust als een doornenvuur; het*

is in den Naam des HEEREN, dat ik ze verhouwen heb”, Ps. 118:10-12.

Ook profeteert David hoe de strijd verlopen zal, zonder dat er een slag of stoot gevallen is.

David zei niet dat hij een belofte van de Heere gehad had dat het zus en zo zou aflopen, nee, het geloof spreekt bij God vandaan de woorden Gods.

David ging niet in onderhandeling met Goliath om in de weg van concessies de strijd tussen de slagorden des HEEREN en het leger der Filistijnen zonder bloedvergieten tot een goed einde te brengen. Nee, die bedrieglijke houding laten we aan de HHK en de SGP over.

Nee, David was een getrouwe wachter, die compromisloos de vijand tegemoet treedt, gelijk Simson de Filistijnen tegemoet trad en hen in de Naam des Heeren verhieuw.

Ook de godvrezende Naboth ging niet in onderhandeling met Achab over de erve der vaderen. Dat konden deze mensen niet, omdat zij God vreesden.

Ik geloof daarom niet dat de HHK-onderhandelaars, die met de PKN-Achab onderhandelen over de erve der vaderen, God vrezen. Ze maken het mij niet wijs, want Gods Woord leert ons geheel iets anders.

Gods Woord leert ons de plicht van een getrouwe wachter. Dat is niet een werkverbond-opdracht, maar onlosmakelijk verbonden met de roeping Gods. Lees bijv. Ezechiël 3 maar eens en Jeremia 1.

Ik weet geen geval op te noemen waarmee zoveel gesjoemeld wordt in onze dagen, als met de plicht van een getrouwe wachter. De plicht van een getrouwe wachter staat zwaar onder verdenking, omdat de vervloekte kerkpolitiek een trend geworden is.

Degenen die hun plicht waarnemen, worden gehaat in de volle breedte van de reformatorische gelederen.

Maar weet dit, dat als Gods ware kinderen en knechten in die bediening des Geestes staan, zij op dat moment onaantastbaar zijn, en wat de woorden Gods betreft, zijn zij op dat moment onfeilbaar, ten spijt van alle verdachtmakingen.

Dat missen de huichelaars ten enenmale, al zijn ze ook tien keer gereformeerd of van het hersteld verband.

Tegenwoordig leren er velen in het kader van de hermeneutiek, dat iedereen Gods Woord mag verstaan op de wijze die men goedddunkt.

Maar dat is de leervrijheid van de duivel!

Het ware geloof spreekt alleen overeenkomstig de zin en mening des Geestes.

En dan heb je ook nog van die refo-biblicisten die van de letter van Gods

Woord een stuk leer maken in plaats van een Goddelijk leerstuk te preken.

Ze hameren op de letter van de tekst, maar verstaan de geestelijke betekenis er niet van.

Een biblicist isoleert altijd een bepaalde tekst of tekstgedeelten van de totaliteit van Gods Woord.

Hun Schrift-verstaan is niet alleen zo lek als een zeef, maar ook zo bedrieglijk als de duivel zelf is. En dat heerst in onze dagen. Godsdienst is een discussie-godsdienst geworden. Men meent echt in onze dagen dat de menselijke ratio Gods Woord kan bevatten.

Dezulken geven de afvallige Demas, die de tegenwoordige wereld lief gekregen had, het voordeel van de twijfel, omdat het -volgens zeggen- zo niet letterlijk in de Bijbel staat dat Demas verloren is gegaan, en zij zetten Maria met haar keuze van 'het goede deel' in de schoenen van Arminus.

Ja, en de vraag of de Wijzen uit het Oosten bekeerd waren, vegen zij als wijze Schriftgeleerden van tafel, omdat dat niet in de Bijbel zou staan. Dat is ook het argument van de bestrijders van de kinderdoop. Ze beweren dat er in Gods Woord niets over de kinderdoop vermeld staat, omdat ze focussen op de letter, maar de kinderdoop staat ook letterlijk in de Bijbel. Daar kunnen we nu niet op ingaan, maar het staat er wel degelijk, maar alleen degenen die horen wat de Geest tot de gemeente zegt, die verstaan het!

Weet u wat biblicisten voorstaan?

Bekeerde hypocrieten en Gods volk met een onzekere zaligheid. Het zijn arbeiders van de satan. Zulke predikers preken altijd van beneden naar boven en in eigen naam. Daar is God niet in en er is ook niets van God bij. Goliath sprak ook in eigen naam, namelijk dat hij Davids vlees aan de vogelen des hemels ten prooi zou geven.

David daarentegen zei dat niet *hij* Goliath zou verslaan, nee, hij zegt dat de HEERE deze onbesneden Filistijn in zijn hand zal geven.

Als Jozef voor de Farao staat en verzocht wordt zijn dromen te verklaren, dan zegt Jozef tot Farao: *"Het is buiten mij! God zal Farao's welstand aanzeggen"*, Gen. 41:16.

Als Nehemia de muren van Jeruzalem herbouwt, ondervindt hij de vijandschap en de bespottung van Sanballat de Horoniet, Tobia de Amonietische knecht en Gesem de Arabier. Dan zegt Nehemia tegen zijn belagers: *"God van den hemel, Die zal het ons doen gelukken, en wij, Zijn knechten, zullen ons opmaken en bouwen; maar gijlieden hebt geen deel, noch gerechtigheid, noch gedachtenis in Jeruzalem"*, Neh. 2:20.

En zo treedt David deze Filistijnse godslasteraar tegemoet, niet in eigen kracht, maar in de Naam des Heeren der heerscharen.

Niet door kracht, noch door geweld, maar door de Geest des Heeren zal David strijden.

"En het geschiedde, toen de Filistijn zich opmaakte, en heenging, en David tegemoet naderde, zo haastte David, en liep naar de slagorde toe, den Filistijn tegemoet. En David stak zijn hand in de tas, en hij nam een steen daaruit, en hij slingerde, en trof den Filistijn in zijn voorhoofd; zodat de steen zonk in zijn voorhoofd, en hij viel op zijn aangezicht ter aarde."

Boem, daar ligt de reus die God tartte met zijn neus in het stof. Een moment geleden stond deze reus nog te vloeken en te snoeven, en nu ligt er een stuiptrekkend lijk als door de Goddelijke bliksem getroffen ter aarde geslagen. *"Gelijk een wervelwind voorbijgaat, also is de goddeloze niet meer; maar de rechtvaardige is een eeuwige grondvest"*, Spr. 10:25.

David heeft de steen, die Goliath doodde, met uiterste precisie geworpen.

Nou, ik denk wel dat David zeer bedreven was met zijn slinger, maar weet u wat ik ook geloof? Dat als David die steen over zijn schouder geworpen had, ook dan onfeilbaar doel getroffen had.

Het was David niet die die steen bestuurde, nee, het was de Heere Zelf die de steen in Goliaths voorhoofd deed zinken ten dode.

Als Achab met Josafat ten strijde trekt tegen de Syriërs, dan wordt Achab dodelijk gewond door een pijl van de trefzekere voorzienigheid Gods. *"Toen spande een man den boog in zijn eenvoudigheid, en schoot den koning van Israël [Achab] tussen de gespen en tussen het pantsier. Toen zeide hij tot zijn voerman: Keer uw hand, en voer mij uit het leger, want ik ben zeer verwond"*, 1 Kon. 22:34.

Er was op het eiland Ambon eens een gewapend conflict tussen de christenen en de moslims. De moslims wilden de kerk van de christenen in brand steken. Toen de moslims het koperen kruis op de kerk beschoten, ketsten de kogels op het kruis af en schoten in tegenovergestelde richting terug ten dode voor de vijanden van het kruis van Christus. De Heere bestuurde de kogels der vijanden tot hun eigen verderf.

Zo bestuurde de Heere ook de steen die David naar Goliath slingerde, terwijl de Filistijnse antichrist al vloekend en snoevend David tegemoet trad.

Goliath had met de God van Israël echter geen rekening gehouden en dat werd hem dodelijk fataal.

Ten aanzien van de uitroeiing van de Antichrist werkt God

compromisloos en definitief.

Als we de Heere vrezen, zullen we in Zijn voetstappen gaan en diegene de wacht aanzeggen, die in het harnas van Saul de vijand naar de mond spreken.

Zo heeft SGP-er B. van der Vlies de regering Balkenende IV geprezen om haar medisch-ethisch beleid.

Zonder schaamte heeft Van der Vlies gezegd dat hij zelf wel een paar stappen verder had gegaan, namelijk van 40.000 abortussen naar 30.000 abortussen, ja, en dan feliciteren ze elkaar, en spreken van vrede, vrede en geen gevaar, terwijl die 30.000 vermoorde baby's in het gerichte Gods zullen opstaan om het lafhartige SGP-geslacht te veroordelen. De SGP is een standpunten-partij die kan kiezen tussen twee kwaden.

Op de prediking van Jona brak de koning van Ninevé radicaal met dit soort godtergende afgoderij, want toen werd kwaad, kwaad en zonde zonde. De koning van Nineve kon op de prediking van Jona zijn stand niet meer ophouden en hij gaf God de eer. De Ninevieten zullen derhalve opstaan in de dag des oordeels om het afvallige SGP-geslacht te veroordelen. Als Goliath stervende ter aarde stort, neemt David het slagzwaard van Goliath, geeft deze Filistijnse spotter de genadeslag en slaat met één slag het antichristelijke hoofd van zijn Filistijnse romp.

U zegt: Was de dood van Goliath niet voldoende?

Nee, want dan hadden de Filistijnen nog afgoderij met het lijk van Goliath kunnen bedrijven.

Als God gaat afrekenen met de Antichrist, zal die niet alleen monddood gemaakt worden, maar totaal vernietigd worden. Zo handelt God met Zijn vijanden.

Als Herodus zichzelf Gode evengelijk gemaakt heeft, wordt hij van de wormen gegeten.

Goliath wordt gescalpt en ten prooi gegeven aan de vogelen des hemels, inclusief de Filistijnen die op het slagveld sneuvelen, want als de Israelieten zien dat Goliath door David is verslagen, staan zij als 1 man op om het leger van de Filistijnen te verslaan en de krijg is des HEEREN.

En als we de krijg des Heeren strijden, dan mogen we pal staan in Hem, al staat heel de gereformeerde gezindte tegen je op. God duldt geen gesjoemel in de marge met de Antichrist, maar stelt de Zijnen tot compromisloze plichtsbetrachters, de vijand ten verderve.

Als wij slechts doen wat wij schuldig zijn te doen, dan komen we nooit verder dan een dode hond te zijn voor God, vleselijk, verkocht onder de zonden, want de beste werken zijn met vele zonden bevlekt.

Welnu, indien wij ontrouw zijn met al onze schuldige plichtsbetrachting,

volk des Heeren, weet dan dat de meerdere David getrouw blijft; Hij kan Zichzelf niet verloochenen. Christus, dé Kampvechter in de slagorde des HEEREN, heeft de duivel zondeloos en compromisloos wederstaan in de woestijn, en de hel een noodlottige ruk gegeven aan het kruis van Golgotha. Niet voor Zichzelf, maar om gevangenen van de duivel aan de hel te ontrukken, hen vrijheid te schenken en aan hun ellende te denken. Hem zij al de eer, de lof en de dankzegging van nu aan tot in alle eeuwigheid.

Amen.

Slotzang: Psalm 45:2.

45. Het duel tussen David en Goliath (2)

Voorzang: Psalm 79:1 en 5

Schriftlezing: 1 Samuel 17 vanaf vers 32 tot het einde.

Geliefden, deze morgen hebben we nagedacht over wat er aan het duel tussen David en Goliath vooraf ging, en met de hulp des Heeren willen we nu nadenken over het verloop van deze aangelegen strijd tussen David en Goliath, tussen het Vrouwenzaad en het slangenzaad.

David voelt de ere Gods op zijn hart geboden en gaat deze spottende onbesneden Filistijn in de Naam des Heeren tegemoet.

We hebben gezien hoe David zich aanvankelijk in het harnas van Saul gestoken had, maar David heeft het harnas van Saul weer afgelegd, omdat hij in dat harnas van Saul niet gaan kon. Het harnas van Saul was niet alleen te zwaar, maar David had het niet verzocht. David voelde zich in het harnas van Saul gebonden aan handen en voeten en hij kon zich daarin niet vrij bewegen.

Hieruit blijkt wel, dat David niet klein van postuur was, zoals hij wel eens wordt voorgesteld; want het feit dat hij Sauls wapenrusting wel paste, blijkt dat hij minstens even groot als Saul moet zijn geweest, en wij weten dat Saul boven alle anderen uitstak. Dat David het harnas van Saul aflegde, was niet omdat de wapenrusting hem te groot was, maar zoals hij zelf er bij voegt: ik heb het nooit verzocht, m.a.w. ik ben die wapenrusting niet gewoon.

Als herder was hij altijd zeer luchtig gekleed geweest en daarom viel hem het gaan in een ijzeren wapenrusting zeer moeilijk. David was met een ander soort wapenrusting bekleed, namelijk de wapenrusting Gods. Het harnas van Saul behoort tot degenen die onder de Wet zijn, tenminste, daar is het een beeld van.

De mens onder de wet bevindt zich onder het juk onder dienstbaarheid en veroorlooft zich allerlei leunsels en steunsels, allerlei verzekeringen en lidmaatschappen, waarmee hij denkt zijn leven veilig te kunnen stellen. Maar Gods ware volk kan zich in zo'n wettisch harnas niet bewegen, want daarvan zijn ze verlost, toen zij van het rijk der duisternis zijn overgegaan in het Koninkrijk van Gods wonderbaar licht. Gods ware volk is -net als David- aangegord met de wapenrusting Gods, om te wederstaan de listige omleidingen des duivels. Daartoe moeten we bevrijd worden van onder het juk der dienstbaarheid. En geliefden, dat is een strijd op leven of dood. De sterk gewapende die zijn hof

bewaakt, wordt niet voor niets een sterk gewapende genoemd, want hij houdt degenen die onder de Wet zijn gevangen onder zijn wil.

Zo hield Goliath het leger der Israëlieten gevangen onder zijn wil. Maar het was slechts voor een tijd, want toen er eentje kwam die sterker was dan hij moest hij het onderspit delven.

David was niet kwa lichaamskracht niet tegen deze reus opgewassen, maar David komt dan ook niet in eigen kracht, maar in de kracht van Christus.

Ja, geliefden, eigen krachten te verachten wordt alleen op Jezus' school geleerd. Paulus zegt vanuit de praktijk des geloofs: "Als ik zwak ben, ben ik machtig, want ik vermag alle dingen door Christus die mij krachten geeft."

In dat geloof treedt David de Filistijn tegemoet.

"En hij [David] nam zijn staf in zijn hand, en hij koos zich vijf gladde stenen uit de beek, en leide ze in de herderstas, die hij had, te weten in den zak, en zijn slinger was in zijn hand; also naderde hij tot den Filistijn."

David had twee wapens, een staf en een slinger en zijn munitie bestond uit vijf gladde stenen.

Waarom die staf?

Wel, met die staf telde David zijn schapen als hij met de kudde terugkeerde in de koraal.

De punt van de herdersstaf gebruikte David ook om roofdieren te doorsteken als zij zich aan een der schapen vergrepen.

Die herdersstaf was dus een effectief wapen, maar David gebruikte die 'onbenullige' herdersstaf om Goliath uit zijn evenwicht te brengen en hem nonchalant te maken.

De slinger die David bij zich had gebruikte hij ook om schapen die het pad verlieten in het gareel te brengen en in de meeste gevallen was een enkel steentje genoeg om een afdwalend schaap op zijn schreden te doen terugkeren.

Zo handelt de Goede Herder ook met Zijn schapen. Als zij wat afdwalen in leer en/of leven, dan werpt Hij een klein steentje, zodat het schaap schrikt en terugkeert op de goede weg.

Zo'n steentje kan van alles zijn, ze doen geen wezenlijk pijn, maar het zijn wel schriksteentjes die aan de eerste liefde herinneren.

O, als de zonde tot schuld wordt, dan gaat het schaap blaten: *"Gelijk een schaap heb ik gedwaald in 't rond, dat onbedacht de herder heeft verloren. Ai zoek Uw knecht, schoon hij Uw wetten schond, want hij volhardt naar Uw gebôôn te horen."*

Voor Goliath had David een ander soort steen uitgezocht dan de

schriksteentjes die hij gewoonlijk voor afdwalende schapen gebruikte, namelijk vijf gladde stenen uit de beek. Het waren scherpe stenen die je dodelijk konden treffen als zij met geloofsprecisie geworpen werden. Het soort stenen die David uitgekozen had voor het duel met Goliath waren dus net zo gevaarlijk als een kogel, of misschien nog wel dodelijker. Die halfnaakte herdersjongen met rood haar was voor Goliath echter een zware belediging.

“Toen de Filistijn opzag, en David zag, zo verachtte hij hem; want hij was een jongeling, roodachtig, mitsgaders schoon van aanzien.”

Woedend roept hij uit: *“Ben ik een hond, dat gij tot mij komt met stokken?”* En de Filistijn vloekte David bij zijn goden. Zo vloekte Goliath ook de God van Israël.

Goliath stelde de God van Israël dus gelijk aan de afgoden der Filistijnen. Dat was wel gruwelijke spotternij, maar het was er ook een bewijs van dat er niets van het volk Israël uitging.

Dacht u dat een man als Plasterk nog enig respect heeft voor de afvallige, hypocriete en afgodische houding van de SGP? Omdat er van het Refodome niets uitgaat, wordt er vrij en frank gespot met God en goddelijke zaken.

Waar zijn de David's in onze dagen die de spotters tegemoet treden in de Naam des Heeren?

Goliath maakte de God en de ware godsdienst belachelijk. Wat dat betreft had hij ook bestuurslid van de SGP kunnen zijn. Hij zweerde bij zijn goden en vertrouwde geheel op eigen krachten, maar dat zou hem duur komen te staan.

Hij had verwacht dat koning Saul een gelijkwaardige tegenstander tegenover hem zou stellen, maar nu hij zo'n nietige herdersjongen ziet komen, dan rollen de vloeken uit zijn mond en bliest tegen David: *“Kom tot mij, zo zal ik uw vlees aan de vogelen des hemels geven, en aan de dieren des velds.”*

Ja, de duivel is in een briesende-leeuw-gedaante altijd een vloekende duivel.

Dan is hij echter goed te herkennen en het was voor David dan ook geen vraag van welke geest Goliath bezeten was. Goliath rekende alleen met zijn eigen krachten, maar met Eén hield hij geen rekening, namelijk met de God van Israël, Die ook Davids God was.

En als die God Zich in Christus in Zijn waarde vertoont aan een totaal verloren zondaar, dan wordt de mens pas onwaardig en dan krijgt hij zich voor de dienst des Heeren over. David was gans vernederd en daar moest Eliab nog aan meewerken.

Gods ware knechten zijn zo gewillig niet om de dienst des Heeren waar te nemen.

Jona moest naar Ninevé om de heidenen het oordeel Gods aan te zeggen, maar hij had er heel geen zin in.

Er zijn predikers in onze dagen die hameren op de gewilligheid van de bekeerde mens, maar Gods Woord predikt ons de gewilligheid van Christus voor een onwillig mens, ook na ontvangen genade.

Dacht u dat David met zijn gewilligheid reus Goliath tegemoet trad? Dat moet u nooit denken.

Laten we eens lezen wat Davids antwoord aan Goliath is: *“Gij komt tot mij met een zwaard, en met een spies, en met een schild; maar ik kom tot u in den Naam van den HEERE der heirscharen, den God der slagorden van Israël, Dien gij gehoond hebt.”*

David antwoordt Goliath met geloofstaal en het geloof heeft het niet over de middelen, niet over lichaamskracht, noch over vleselijk geweld, maar spreekt bij God vandaan en in Zijn Naam.

De psalmist van de 118e psalm getuigt tot drie keer toe in 's Heeren Naam: *“Alle heidenen hadden mij omringd; het is in den Naam des HEEREN, dat ik ze verhouwen heb. Zij hadden mij omringd, ja, zij hadden mij omringd; het is in den Naam des HEEREN, dat ik ze verhouwen heb. Zij hadden mij omringd als bijen; zij zijn uitgeblust als een doornenvuur; het is in den Naam des HEEREN, dat ik ze verhouwen heb”, Ps. 118:10-12.*

Ook voorzegt David hoe de strijd verlopen zal, nog voor er een slag of stoot gevallen is.

David zei niet dat hij een belofte van de Heere gehad had dat het zus en zo zou aflopen, nee, het geloof spreekt bij God vandaan de woorden Gods.

David ging niet in onderhandeling met Goliath om in de weg van concessies de strijd tussen de slagorden des HEEREN en het leger der Filistijnen zonder bloedvergieten tot een goed einde te brengen. Nee, die bedrieglijke houding laten we aan de HHK en de SGP over.

De SGP is de partij van de dialoog en van het compromi, maar David was gelukkig geen lid van een politieke partij, maar de man naar Gods hart. David trad Goliath compromisloos tegemoet. Zo zou ook Netanyahu tegenover de Jodenhater Obama moeten staan, compromisloos.

David zoekt geen medestanders, want hij had God aan zijn zijde en 1 man met God is de Meerderheid.

David was een getrouwe wachter, die compromisloos Goliath tegemoet treedt, gelijk Simson de Filistijnen tegemoet trad en hen in de Naam des Heeren versloeg.

Ook de godvrezende Naboth ging niet in onderhandeling met Achab over de erve der vaderen. Dat konden deze mensen niet, omdat zij God vreesden.

Ik geloof daarom niet dat de HHK-onderhandelaars, die met de PKN-Achab onderhandelen over de erve der vaderen, God vrezen. Ze maken het mij niet wijs, want Gods Woord leert ons geheel iets anders.

Gods Woord leert ons de plicht van een getrouwe wachter. Dat is niet een werkverbond-opdracht, maar onlosmakelijk verbonden met de roeping Gods. Lees bijv. Ezechiël 3 maar eens en Jeremia 1.

Ik weet geen geval op te noemen waarmee zoveel gesjoemeld wordt in onze dagen, als met de plicht van een getrouwe wachter. De plicht van een getrouwe wachter staat zwaar onder verdenking, omdat de vervloekte kerkpolitiek een trend geworden is.

Degenen die hun plicht van een getrouwe wachter waarnemen, worden gehaat in de volle breedte van de reformatische gelederen.

Maar weet dit, dat als Gods ware kinderen en knechten in die bediening des Geestes staan, zij op dat moment onaantastbaar zijn, en wat de woorden Gods betreft, zijn zij op dat moment onfeilbaar, ten spijt van alle verdachtmakingen.

Dat missen de huichelaars ten enenmale, al zijn ze ook tien keer gereformeerd of van het hersteld verband.

Tegenwoordig leren er velen in het kader van de hermeneutiek, dat iedereen Gods Woord mag verstaan op de wijze die men goeddunkt.

Maar dat is de leervrijheid van de duivel!

Het ware geloof spreekt alleen overeenkomstig de zin en mening des Geestes.

En dan heb je ook nog van die refo-biblicisten die van de letter van Gods Woord een stuk leer maken in plaats van een Goddelijk leerstuk te preken.

Ze hameren op de letter van de tekst, maar verstaan de geestelijke betekenis er niet van.

Een biblicist isoleert altijd een bepaalde tekst of tekstgedeelten van de totaliteit van Gods Woord.

Hun Schrift-verstaan is niet alleen zo lek als een zeef, maar ook zo bedrieglijk als de duivel zelf is. En dat heerst in onze dagen. Godsdienst is een discussie-godsdienst geworden. Men meent echt in onze dagen dat de menselijke ratio Gods Woord kan bevatten.

Dezulken geven de afvallige Demas, die de tegenwoordige wereld lief gekregen had, het voordeel van de twijfel, omdat het -volgens zeggen- zo niet letterlijk in de Bijbel staat dat Demas verloren is gegaan, en zij

zetten Maria met haar keuze van 'het goede deel' in de schoenen van Arminus.

Ja, en de vraag of de Wijzen uit het Oosten bekeerd waren, vegen zij als wijze Schriftgeleerden van tafel, omdat dat niet in de Bijbel zou staan. Dat is ook het argument van de bestrijders van de kinderdoop. Ze beweren dat er in Gods Woord niets over de kinderdoop vermeld staat, omdat ze focussen op de letter, maar de kinderdoop staat ook letterlijk in de Bijbel. Daar kunnen we nu niet op ingaan, maar het staat er wel degelijk, maar alleen degenen die horen wat de Geest tot de gemeente zegt, die verstaan het!

Weet u wat biblicisten voorstaan?

Bekeerde hypocrieten en Gods volk met een onzekere zaligheid. Het zijn arbeiders van de satan. Zulke predikers preken altijd van beneden naar boven en in eigen naam. Daar is God niet in en er is ook niets van God bij. Goliath sprak ook in eigen naam, namelijk dat hij Davids vlees aan de vogelen des hemels ten prooi zou geven.

David daarentegen zei dat niet *hij* Goliath zou verslaan, nee, hij zegt dat de HEERE deze onbesneden Filistijn in zijn hand zal geven.

Als Jozef voor de Farao staat en verzocht wordt zijn dromen te verklaren, dan zegt Jozef tot Farao: *"Het is buiten mij! God zal Farao's welstand aanzeggen"*, Gen. 41:16.

Als Nehemia de muren van Jeruzalem herbouwt, ondervindt hij de vijandschap en de bespotting van Sanballat de Horoniet, Tobia de Ammonietische knecht en Gesem de Arabier. Dan zegt Nehemia tegen zijn belagers: *"God van den hemel, Die zal het ons doen gelukken, en wij, Zijn knechten, zullen ons opmaken en bouwen; maar gijlieden hebt geen deel, noch gerechtigheid, noch gedachtenis in Jeruzalem"*, Neh. 2:20.

En zo treedt David deze Filistijnse godslasteraar tegemoet, niet in eigen kracht, maar in de Naam des Heeren der heirscharen.

Zo trad Gideon de Midianieten tegemoet met een handjevol strijders. Gideon had echter strijders teveel en hij moest er uiteindelijk 32.000 naar huis sturen, omdat ze niet geroepen en niet geoefend waren tot de krijg om in de Naam des Heeren geduchte daden te doen.

De roeping van Gideon wordt in onze dagen door velen in de mond genomen, ook de Van der Vlies, maar het grote verschil met Gideon en de SGP is, dat Gideon op bevel des Heeren 32.000 leden naar huis moest sturen, terwijl de SGP aan de verkiezingen meedoet om er meer leden bij te krijgen. De SGP leeft bij de aantallen, maar dat is juist een bewijs van volslagen ongelooft. Ik geef dan ook geen cent om die hele ongelooftspartij die zichzelf de SGP noemt. Gideon moest grote aantallen inleveren en

naar huis sturen, want God rekent niet met aantallen en het geloof evenmin.

Het geloof rekent met God, steunt op God, strijd in Naam van God. Ik heb wel dominees gekend die de roeping van Gideon op hun lippen namen, maar hele gemeentes in handen van de antichrist hebben overgeleverd, terwijl Gideon juist de roeping had om de antichrist een definitieve slag toe te brengen.

Ik lees nergens dat Gideon in debat ging om de Midianieten te overtuigen van hun ongelijk, nee, hij moest ze in de Naam des Heeren verhouwen.

De bijbelheiligen zouden niet hebben kunnen leven met een parlementaire democratie, want zij konden niet kiezen tussen twee kwaden. Nu kan men leven met de democratie in de kerken, maar de democratie -meesten stemmen gelden- heeft de kerken krachteloos gemaakt.

Ook de SGP leeft bij meeste stemmen gelden, maar dat is juist hun ondergang. Democratie staat haaks op het leven des geloofs. Gods volk leeft niet van aantallen, niet van mensengunst, maar van Gods gunst en is van God afhankelijk.

Dus men kan de roeping van Gideon we in de mond nemen, maar aan hun vruchten zult gij hen kennen, zegt Christus.

Ja, aan de vruchten kent men de boom. Het vat geeft uit wat erin zit. De SGP heeft wat dat betreft haar ware identiteit geopenbaard, namelijk en los-van-God-beweging, helemaal vergeven met de geest der verlichting, waarvoor zij massaal gekozen hebben. Ze zullen krijgen waarvoor ze gekozen hebben, en dat oordeel is zich al bezig te voltrekken.

Bij David weegt de ere Gods het zwaarst, maar bij de SGP en de huidige kerken weegt eigenbelang het zwaarst.

David werd door zijn eigen broeders met afgunst bejegend, maar dat hebben ze Christus ook gedaan en een dienstknecht is niet meerder dan zijn Meester.

David ging in de bres staan, niet met de mond alleen, maar metterdaad. Niet door kracht, noch door geweld, maar door des Heeren Geest.

Saul liet de ban in het leger bestaan, maar David kon het niet verdragen dat Israels God gelasterd werd.

“En het geschiedde, toen de Filistijn zich opmaakte, en heenging, en David tegemoet naderde, zo haastte David, en liep naar de slagorde toe, den Filistijn tegemoet. En David stak zijn hand in de tas, en hij nam een steen daaruit, en hij slingerde, en trof den Filistijn in zijn voorhoofd; zodat de steen zonk in zijn voorhoofd, en hij viel op zijn aangezicht ter aarde.”

Wat Saul met heel zijn leger niet kon bewerken, deed David met een simpele gladde steen. David was dus een stenengooier, ja, in de Naam des Heeren. David mocht hier de eerste steen werpen, omdat het geschiedde in het kader van de wraakoefenende gerechtigheid Gods.

Een moment geleden stond de reus Goliath nog te vloeken en te snoeven, en nu ligt er een stuiptrekkend lijk als door de Goddelijke bliksem getroffen ter aarde geslagen. *“Gelijk een wervelwind voorbijgaat, alzo is de goddeloze niet meer; maar de rechtvaardige is een eeuwige grondvest”, Spr. 10:25.*

De steen die David met zijn slinger wierp, trof trefzeker doel en zonk in het voorhoofd van de onbesneden Filistijn. Goliath had nagelaten om zijn vizier van zijn helm te gebruiken en dat werd hem fataal. Hij meende David zonder slag of stoot aan zijn zwaard te kunnen rijgen, maar het volgende ogenblik stortte Goliath dodelijk gewond ter aarde.

Als David die steen over zijn schouder geworpen had, ook dan onfeilbaar doel getroffen had.

Het was David niet die die steen bestuurde, nee, het was de Heere Zelf die de steen in Goliaths voorhoofd deed zinken ten dode.

Als Achab met Josafat ten strijde trekt tegen de Syriërs, dan wordt Achab dodelijk gewond door een pijl van de trefzekere voorzienigheid Gods. *“Toen spande een man den boog in zijn eenvoudigheid, en schoot den koning van Israël [Achab] tussen de gespen en tussen het pantsier. Toen zeide hij tot zijn voerman: Keer uw hand, en voer mij uit het leger, want ik ben zeer verwond”, 1 Kon. 22:34.*

Er was op het eiland Ambon eens een gewapend conflict tussen de christenen en de moslims. De moslims wilden de kerk van de christenen in brand steken. Toen de moslims het koperen kruis op de kerk beschoten, ketsten de kogels op het kruis af en schoten in tegenovergestelde richting terug ten dode voor de vijanden van het kruis van Christus. De Heere bestuurde de kogels der vijanden tot hun eigen verderf.

Zo bestuurde de Heere ook de steen die David naar Goliath slingerde, terwijl de Filistijnse antichrist al vloekend en snoevend David tegemoet trad.

Goliath had met de God van Israël echter geen rekening gehouden en dat werd hem dodelijk fataal.

Ten aanzien van de uitroeiing van de Antichrist werkt God compromisloos en definitief.

Als we de Heere vrezen, zullen we in Zijn voetstappen gaan en diegene de wacht aanzeggen, die in het harnas van Saul de vijand naar de mond

spreken.

Zo heeft de aftredende SGP-er B. van der Vlies de regering Balkenende IV geprezen om haar medisch-ethisch beleid.

Zonder schaamte heeft Van der Vlies destijds gezegd dat hij zelf wel een paar stappen verder had gegaan, namelijk van 40.000 abortussen naar 30.000 abortussen, ja, en dan feliciteren ze elkaar, en spreken van vrede, vrede en geen gevaar, terwijl die 30.000 vermoorde baby's in het gerichte Gods zullen opstaan om het lafhartige SGP-geslacht te veroordelen. De SGP is een standpunten-partij die kan kiezen tussen twee kwaden.

Op de prediking van Jona brak de koning van Ninevé radicaal met dit soort godtergende afgoderij, want toen werd kwaad, kwaad en zonde zonde. De koning van Ninevé kon op de prediking van Jona zijn stand niet meer ophouden en hij gaf God de eer. De Ninevieten zullen derhalve opstaan in de dag des oordeels om het afvallige SGP-geslacht te veroordelen. Als Goliath stervende ter aarde stort, neemt David het slagzwaard van Goliath, geeft deze Filistijnse spotter de genadeslag en slaat met één slag het antichristelijke hoofd van zijn Filistijnse romp.

David nam het hoofd van de romp, als bewijs van zijn overwinning en om het hoofd aan Saul te tonen. Al had hij dat niet gedaan dan hadden de Filistijnen nog afgoderij met het lijk van Goliath kunnen bedrijven, maar met het karkas van Goliath konden zij dat niet.

Als God gaat afrekenen met de Antichrist, zal die niet alleen monddood gemaakt worden, maar totaal vernietigd worden.

Zo handelt God met Zijn vijanden.

Als Herodus zichzelf Gode evangelijk gemaakt heeft, wordt hij van de wormen gegeten.

Goliath wordt gescalpd en ten prooi gegeven aan de vogelen des hemels, inclusief de Filistijnen die op het slagveld sneuvelen, want als de Israëlieten zien dat Goliath door David is verslagen, staan zij als 1 man op om het leger van de Filistijnen te verslaan en de krijg is des HEEREN. En als we de krijg des Heeren strijden, dan mogen we pal staan in Hem, al staat heel de gereformeerde gezindte tegen je op. God duldt geen gesjoemel in de marge met de Antichrist, maar stelt de Zijnen tot compromisloze plichtsbetrachters, de vijand ten verderve.

De Roomse kerk is een vervolger van het levende Kind en komt in onze dagen als een pornokerk openbaar. Duizenden kinderen zijn het slachtoffer van priestelijke kindermisbruikers. Er zijn in Amerika een aantal advocaten die tegen de paus een rechtzaak willen aanspannen vanwege zijn aandeel in het massale kindermisbruik in de Roomse kerk.

De antichrist is de mens der zonde en dat is de paus, de opeenvolging van pausen, hetgeen in het RD onlangs werd ontkend. Ja, het Refodom zal ten ondergaan, omdat het zich laat manipuleren door de bedrieglijke Refomedia.

De paus is de Antichrist en Goliath was een antichrist. Je hebt vele antichristussen, maar er is maar 1 persoon de antichrist en dat is de paus, ofwel de opeenvolging van pausen. Er is geen onderscheid tussen pauselijke personen, nee, het gaat hier over het ambt van de paus. Dat is de antichrist, welke persoon er ook onder schuil gaat.

David ging in de bres staan om het voor de ere Gods op te nemen en voerde het recht Gods uit aan Goliath en handhaafde het zwaard die Christus de Overheid gegeven heeft.

Als we er enige kennis van nemen met hoeveel getrouwheid onze vaders op de kerkelijke bressen hebben gestaan, goed en bloed over gehad hebben om de leer van de apostelen en profeten waarvan Jezus Christus de uiterste Hoeksteen is te prediken, te verdedigen, op alle terreinen van het leven toe te passen, de kerkelijke tucht naar het bevel van Christus in de praktijk brachten, zich voor koningen en overheden voor het Evangelie van Christus niet geschaamd hebben, moet het schaamrood ons wel naar de kaken stijgen als we zien wat er nu allemaal mee door kan op het Nederlandse reformatische kerkerf en haar buitenlandse fronten.

De kerk is geroepen het beeld van Christus te dragen en uit te dragen, zowel in Zijn hoedanigheid als de Leeuw van Juda, als het Lam Gods. Als we nu de rechtzinnige kerken echter in het gezicht staren is er van dat beeld -generaal gesproken- niet veel meer overgebleven dan een wassen beeldencentrum, waarin mannen van naam te pronk staan om de tegenwoordige kerkzuilen en filosofische leervarianten te rechtvaardigen.

Toen de Heere mij als een wereldling uit de duisternis trok tot Zijn wonderbaar Licht in Christus, ging ik er van uit dat de leer van de rechtvaardiging van de goddeloze en de Schriftuurlijke bevinding daarvan in de volle breedte van de rechtzinnige kerken geleerd werd, wat tot mijn verbijstering een illusie is gebleken. Het wonder dat ik desondanks onder een Schriftuurlijk-bevindelijke prediking gebakerd ben, is me dikwijls te groot, maar de smart dat de levende Kerk verdeeld is gelijk de beenderen aan het graf, wordt ook met de dag groter. Wat hebben de kerkmuren door de jaren heen al een ellende en verwijdering teweeg gebracht, met name onder Gods volk. De Afscheiding heeft zich zodanig verzelfstandigd, dat men absoluut niet meer aanspreekbaar is

op de rechtvaardigingsleer van Gods Woord, omdat men zich liever beroept op de denkbeeldige wortels van de Afscheiding, dan op de leer van de apostelen en de profeten waarvan Jezus Christus de uiterste Hoeksteen is.

Geloven is privé-terrein geworden. En als je avondmaalgangers bijbelse vragen gaat stellen omtrent bekering, geloof en bevinding, krult het gros zich op als een egel die zijn stekels uitsteekt.

Die egel-houding is er echter een bewijs van dat er met het huisbezoek en de kerkelijke tucht wezenlijk iets mis is. Het zijn de wrange vruchten van de prediking waarin de ergernis van het kruis van Christus wegvertaald is.

Algemene liefde is de drijfveer geworden van het gros belijders en ambtsdragers, maar algemene liefde ergert zich aan het Evangelie des kruises en vindt deze rede hard. Och, er is niets nieuws onder de zon.

Velen van Jezus volgelingen die alleen met algemene liefde bezet waren, zeiden hetzelfde in Johannes 6:60 over de rede van Christus: Deze rede is hard, wie kan dezelve horen? Die zogenaamde volgelingen van Jezus konden de Waarheid niet verdragen en haakten af: Van toen af gingen velen Zijner discipelen terug, en wandelden niet meer met Hem, Joh. 6:66. De vraag die Jezus dan aan Zijn jongeren stelt: Wilt gijlieden ook niet weggaan? komt ook tot u en mij. Het antwoord van Petrus maakt de ware Kerk uit en dat antwoord (door de Vader geopenbaard) is ook de toetssteen voor al degenen die geloofsbelijdenis doen, ten spijt van de huidige kerkelijke opvatting.

We zullen er eerst van zingen, en wel van de 36^e Psalm, daarvan het 1^e zangvers.

Geliefden, ik heb me wel eens afgevraagd bij welke kerk de verloren zoon zich nu zou moeten aanmelden? Bij de democratische theologie? Bij de dogmatische kretologie? Bij de habitiaanse filosofie? Of bij het sodomitische protestantisme? Bij de kerkpolitieke dictatuur? Ik denk bij de Wezenkerk van Christus!

Toegegeven, het is een klein kuddeke, die Wezenkerk van Christus, maar 't is de enige Kerk die leeft van het welbehagen des Vaders.

Men beroept zich in onze dagen allerwegen op de Drie Formulieren van Enigheid, maar met de religie van de belijdenisgeschriften is het werkelijk treurig gesteld. Arminius en Abraham Kuiper zouden wat dat betreft heel niet meer opvallen in de huidige kerken, ook niet in de HHK, want die kerk tolereert ook leervrijheid. Over hersteld gesproken!

Hoewel ik niet beweer dat God in die kerk Zijn knechten niet heeft, maar het gaat hier voornamelijk over de kerk en over het kerk-zijn.

We moeten eerst geestelijk hersteld worden, willen we kerkelijk voor hersteld doorgaan. Nogmaals: bij welke kerk zou de verloren zoon zich nu moeten aanmelden?

Ik zal u vertellen dat de verloren zoon al die PKN-Ninevieten en hun onderhandelaars het oordeel aan zou zeggen bij God vandaan, gelijk Jona gedaan heeft. De Ninevieten in Jonas dagen geloofden nog in de God des oordeels en zij bekeerden zich op de prediking van Jona.

De Ninevieten zullen opstaan in het oordeel om het huidige pro-pkn-geslacht te veroordelen. Het oordeel over Sodom en Gomorra schijnt nu achterhaald te zijn en nog even en dan is kerkelijk Nederland er weer aan gewend geraakt, net als men gewend is geraakt aan de Nederlandse Naziwetgeving omtrent abortus en euthanasie.

Kerkelijke moeders, wellustige meisjes en overspelige vrouwen die abortus plegen, krijgen niet zelden de meest positieve pastorale begeleiding, terwijl het ongebooren leven in de kliko aan stukken gescheurd ligt.

O, hoe vreselijk zal Gods wraak zijn over al degenen die het ongebooren leven in de moederschoot gedood hebben, of hebben laten doden, euthanasie plegen, of in genoemde misdaadpraktijken een hand gehad hebben, tenzij men zich heden bekeert! Mijn onbekeerde reisgenoten naar die allesbeslissende eeuwigheid! Ik heb u wat te zeggen. Wij allen hebben in genoemde zaken ook de hand gehad, door onze diepe val in Adam. We staan daarom schuldig aan de zonden van land en volk. O, had ik niet gezondigd, dan had de kerk er heel wat beter voorgestaan. Mijn onbekeerde medereiziger, denk nu niet dat u onschuldig bent aan de zonden van land en volk, want dan maakt u een fatale vergissing. U bent daarom niet te verontschuldigen. Het enige volk dat vrijuitgaat in Gods gericht is Gods volk, want de straf die ons de vrede aanbrengt was op Hem! Bedenk echter, dat als u zonder Christus blijft, zonder verzoening, dat u straks op dezelfde hoop en in dezelfde kuil geworpen zal worden als de meest afschuwelijke moordenaars. En in die plaats zal eeuwig wening zijn en knersing der tanden... Hebt u ooit het gewicht van uw arme onsterfelijke ziel gevoeld? Hebt u ooit in Gods heilige Wet uw aangeboren aangezicht gezien als in een spiegel? Hebt u ooit de verlamme kracht van een vertoornd Rechter over uw aangeboren en daadwerkelijke zonden in uw onverzoende ziel gevoeld? Hebt u zich ooit als een doodschuldige voor God en de mensen op dezelfde hoop gegooid als de sodomieten? Of slaapt u de slaap des doods en zweert u alleen

maar bij een kerk met een kleine k en bekommert u zich niet over uw ziel en zaligheid? Er is nog plaats, maar haast u en spoed u om uws levens wil, want de tijd is voorts kort en de eeuwigheid eindeloos! Christus wacht echter om genadig te zijn. Wanneer? Als u als een verloren zondaar onvoorwaardelijk tot de Koning gaat, dus op genade of ongenade. Komt u dan om, dan komt u maar om. Kunt u nog langer wachten? Welkom, welkom, verloren zondaars, aan Christus gezegende voeten! Avondmaalgangers!

Bent u er wel zeker van dat u de smalle weg ten leven bewandelt? Heeft Christus Zich ooit in uw totale verlorenheid aan uw ziel geopenbaard als uw persoonlijke Borg en Middelaar? Heeft u Christus ooit door een geschonken geloof omhelsd? Ja, bent u ooit door Hem geliefd en gemijnd geworden? Of durft u de reis te maken met een verondersteld geloof en een denkbeeldige rechtvaardigmaking, zoals de dwaze maagden dat deden? Of zweert u alleen maar bij een dominee of een kerk en haar sacramenten, zonder de betekende zaak deelachtig te zijn? Gedenk aan de vrouw van Lot! Zij ontkwam wel uit Sodom, maar zij heeft Zoar nooit bereikt, want haar hart lag nog in de wereld.... Wel veranderd, maar nooit vernieuwd. Och, of gij heden bekende, wat tot uw zaligheid dienende is....

Wat een democratische kerkvorm (welke vorm in Gods Woord nergens wordt geleerd) al niet een goddeloosheid in de hand gewerkt heeft, is met geen pen te beschrijven. De wrange vruchten daarvan zijn reeds lange tijd tastbaar, zowel destijds bij de NHK, als bij de Afscheiding en nu ook bij de HHK. De NHK-gemeenten die destijds niet met de PKN in zee wilden gaan, hadden zelfstandig moeten blijven, naar het voorbeeld van de zeven gemeenten te Klein-Azië. Nee, men moest zonodig het roer zelf weer in handen nemen en een HNHK stichten, hetgeen ds. Ledeboer nooit gedaan had. Immers, als God uitrukt, wie zal dan planten? En als men dan toch de voortzetting wil zijn van de Kerk der Reformatie, waarom dan niet terug naar de kerkorde van Christus? Waarom is men dan in onderhandeling met de PKN-Achab gegaan? Waarom dan naar de PKN-pijpen gedanst en waarom liet men zich dan de unieke Nederlandse kerkplanting Gods-identiteit ontfutselen? Waarom al die ijdele oproepen in bepaalde HHK-kerkbodes om God te bewegen of Hij de kerkgebouwen aan de rechthebbenden toe wil wijzen? God is de Enige die recht heeft op preekstoelen en kerkgebouwen en zolang men Gods recht niet durft te verdedigen en de PKN-bullen niet publiek worden verbrand, zal God horende doof zijn voor al dat vleselijke getier! Naboth kon de erve der vaderen echter niet uit handen geven, laat staan

om met Achab in onderhandeling te gaan. Nee, dat onversaagde geuzenbloed en die onverschrokken geest die onze vaderen aan de dag gelegd hebben, is weg!

De profeten konden soms nog in de schuld komen met de zonden van land en volk, maar elk gebed voor land en volk lijkt wel afgesneden te worden, hoewel er nog een overblijfsel is naar de verkiezing van Gods genade die de knieën voor de pkn-baal niet zullen buigen.

God weet de Zijnen wel uit ure de der verzoeking -die over de gehele wereld komen zal- te verlossen. Generaal gesproken is de gevestigde kerk echter een democratisch bedrijf geworden met een winst en verlies rekening en de kerkenraadsbanken zijn doorgaans gevuld met het integere christendom dat echter geen belang heeft bij het getuigenis van de eenzame enkeling die zijn ziel en zaligheid aan Christus verpand heeft. Theologische opleiding Theologische studenten worden niet of nauwelijks meer op bekering en roeping onderzocht, want dat schijnt ook al achterhaald te zijn, vandaar dat de huidige preekstoelen generaal gevuld zijn met rijke jongelingen die zielen buiten het recht om zalig spreken, op een enkele uitzondering na.

Iedere kerk heeft zo zijn eigen kerkorde, maar wie preekt er nog over de kerkorde van Christus als de enig geldende? t Is alles sektarisch geworden in kerkelijk Nederland en hier in Canada is het nog erger. De doorsnee kerkmensen haten elkaar als de één wat ruimer in zijn slappe was zit dan de ander; sommigen slepen elkaar voor het minste of geringste voor de rechter, anderen laten hun naaste rustig failliet gaan, omdat men de gemaakte schulden niet betaalt, of ze laten zichzelf failliet verklaren om op een goedkope manier van hun schuldeisers af te komen, alsof er geen God bestaat, en dan zijn er ook nog die zich voor al deze dingen tot hun nek verzekerd hebben, want Zondag 10 schijnt ook al achterhaald.

En mensen, ik kan er echt niet boven gaan staan, want wie meent te staan, ziet toe dat hij niet valle. Maar als het kerkvolk in de prediking niet meer voor Gods rechterstoel gedaagd wordt, de kerkelijke tucht niet functioneert en wat erger is: het ware leven in Christus niet meer herkend en erkend wordt, dan zijn we niet ver meer van het heidendom! Als er geen profetie meer is, wordt het volk ontbloot en het levende Kind vervolgd. Och, geliefde bedroefden om der bijeenkomst wil, laat ons dan maar uitgaan buiten de legerplaats, Zijn smaadheid dragende... Dat is een zalig lot, hoor. In het godsdienstige centrum van Jeruzalem zult u immers nooit vinden wat u zoekt, ja, wel in het Jeruzalem dat boven is...., want daar zullen zij Gods knechten met hun zaad, zij die Zijn Naam

beminnen erfelijk wonen.

In de oud- en nieuwtestamentische tijd was er echter maar één kerk. God heeft een muur om Jeruzalem gebouwd en wij hebben onze muren en godsdienstige bolwerken in Jeruzalem gebouwd, waarvan echter niet een steen op de andere gelaten zal worden.

Christus heeft Zich echter niet achter één of ander reformatorisch of hersteld kerkzuiltje verschuild. Zijn optreden was publiek en Hij was in het gehele land bekend, in de kerk, bij de toenmalige Romeinse overheersers en ook buiten 's lands grenzen. Dat is in onze tijd door het kerkelijke sektarisme onmogelijk geworden en men is er nog blij mee ook. Godsdienst wordt alleen nog bedreven binnen de muren van eigen identiteit, zodat geloven een privé-zaak geworden is. Geloven is wel persoonlijk, maar het is geen privé-zaak.

Sommigen wensen het kleine beetje waarheid wat er nog is krampachtig vast te houden door zich te isoleren achter de bekende refozuilen, maar God blaast erin. Waarom?

Hij wil dat alle creaturen het Evangelie gepreekt wordt, door de van God geroepen en gezonden leraars/evangelisten, beginnende van Jeruzalem! Maar als de kinderen des Koninkrijks weigeren in te gaan, Gods volk zich laat betoveren, de reformatorische zonen van Samuel geschenken aannemen en het recht buigen, naar de ware Sionieten niet gevraagd wordt, de kerk geen open deur meer heeft naar de wereld, de tucht niet meer wordt gehandhaafd, het heilig Avondmaal grof ontheilgd wordt, de leervrijheid welig tiert, dan wijkt de Geest en dan verplaatst God de kandelaar naar Samaria en/of het uiterste der aarde.

Vooraf in het laatste der dagen zal God Zijn Kerk bouwen uit de heggen en stegen der wereld om eeuwig bruiloft met haar te vieren. Heeft de Kerk niet de dure roeping om tollenaars en zondaren te dwingen om in te gaan? Moeten straks de bekeerde Joden in de achterbuurten van Amsterdam verkondigen dat God een Lam heeft besteld voor hoeren en tollenaars, omdat wij het lieten afweten? God vraagt niet veel, slechts een beker koud water voor een door de zonde vermoeide ziel....

De grote opwekkingsprediker en evangelist, George Whitefield, wilde geen beroep naar een gemeente aannemen en hij wenste ook geen vast traktement. Whitefield wenste de voetstappen van zijn Meester te drukken en uit te gaan in de heggen en stegen om de kreupelen en de verminkten te dwingen om in te gaan. Ik weet bijna geen prediker aan te wijzen die zichzelf zo verloochend heeft in s Heeren dienst en voor alle nooddrift des levens zo afhankelijk uit de hand des Heeren leefde als ds. Whitefield. De vruchten van zijn prediking bleven dan ook niet uit.

Duizenden zielen zijn onder zijn prediking aan de hel ontrukkt en toegebracht tot de gemeente die zalig moet worden. Nu willen sommige onvoorwaardelijke aanbod-van-genade predikers ds. Whitefield nadoen en via jongerenavonden een opwekking forceren met een puur arminiaanse prediking.

Nee, ik denk niet dat de verloren zoon voor deze arminiaanse vertoning zijn schoenen had aangetrokken. Die jongen wenste in de handen des Heeren te vallen, want hij wist bij ondervinding dat de barmhartigheden der goddelozen wreed zijn. U kent de gelijkenis. Toen alle hoop hem gans ontviel en niemand meer zorgde voor zijn ziel, ja, hij zichzelf geheel verloren schatte, schoof God in Christus Zijn eeuwige liefdesarmen onder zijn hel door en omhelsde zijn ziel en lichaam beide, waarop de verloren zoon onthaald werd op het geslachte Lam.

Zo handelt God in Christus, want Hij is gekomen om te zoeken en zalig te maken dat verloren was. God is een God Die de goddelozen rechtvaardigt om niet. Waarom wordt er in onze dagen zo getrapt op deze zielsbevindelijke leer?

Er is geen ruimer Evangelie dan de leer van de rechtvaardiging van de goddeloze, maar er zijn er helaas weinigen die daar achter gebracht zijn. Men wil een nieuwe leer, een leer waarmee de mens wat uit de voeten kan, een leer waarin de mens nog wat te beslissen heeft, een leer waarmee de mens het niet voor God hoeft te verliezen, een leer waarmee je iedereen te vriend kan houden, alles aan de hand kan houden, iedereen in zijn waarde kan laten, maar dat is niet de leer van Christus. Nee, en dan draag je ook niet de littekenen van de Heere Jezus in je lichaam, want als je Hem zou toebehoren, zou je van allen gehaat worden, verlaten worden, genegeerd worden, geweerd worden, gescholden worden, gelasterd worden, vervolgd worden, want een dienstknecht is niet meerder dan zijn Heer. De Heere heeft me echter meer vreugde in mijn hart gegeven, dan anderen smaken in een tijd, als zij door aards geluk verheven, bij koorn en most wellustig leven, in hunne overvloed verblijd....(Ps. 4:4).

Geliefden, straks houdt de tijd op en dan wordt het eeuwigheid. Dan zal de Bruidskerk van Christus zich eindeloos verblijden in de God van haar heil. U ook?

We gaan besluiten. Mochten we de raad des Heeren uitdienen, door stil te berusten in Zijn beleid, want Zijn raad zal bestaan en Hij zal al Zijn welbehagen doen. Volk van God onder het kruis, u bent geroepen (uitverkoren) om op Jezus te zien, want Hij Die gezegd heeft: *“De bedroefden om der bijeenkomst wil zal Ik vergaderen”*, Zef. 3:18, zal u

geen wezen laten, maar Hij zal weder tot u komen in de komst van de tweede Trooster en bij Zijn wederkomst!

Goliath werd tot de doodstraf veroordeeld en het oordeel werd door God middels David uitgevoerd. David mocht doen wat hij schuldig was te doen, als een onnutte dienstknecht.

Als wij slechts doen wat wij schuldig zijn te doen, dan komen we nooit verder dan een dode hond te zijn voor God, vleselijk, verkocht onder de zonden, want de beste werken zijn met vele zonden bevlekt.

Als we werkelijk een roeping hebben van Godswege, zullen we erkennen dat we nog ledig op de markt staan. Tenminste, zo moet ik het inleven. Ledig op de markt te staan en altijd nog te moeten beginnen, waartoe we van Godswege geroepen zijn.

Welnu, indien wij als ledig bevonden te zijn met al onze schuldige plichtsbetrachting, volk des Heeren, weet dan dat de meerdere David getrouw blijft; Hij kan Zichzelf niet verloochenen. Christus, dé Kampvechter in de slagorde des HEEREN, heeft de duivel zondeloos en compromisloos wederstaan in de woestijn, en de hel een noodlottige ruk gegeven aan het kruis van Golgotha en over duivel, dood en hel getriomfeerd. Niet voor Zichzelf, maar om gevangenen van de duivel aan de hel te ontrukken, hen vrijheid te schenken en aan hun ellende te denken. Hem zij al de eer, de lof en de dankzegging van nu aan tot in alle eeuwigheid.

Amen.

Slotzang: Psalm 45:2.

46. Het apostolisch onderwijs van Paulus aan Titus

Voorzang: Psalm 75: 1 t/m 4

Schriftlezing: Titus 3

Geliefden, deze morgen wensen wij met de hulp des Heeren na te denken over de apostolische vermaning van Paulus aan Titus zijn medebroeder in Christus in het kader van de kerkelijke tucht. Titus was op het eiland Kreta geordend in de dienst des Heeren.

In het hoofdstuk van onze overdenking , wordt Titus nadrukkelijk vermaand, de Kretenzen Gods geboden in te scherpen, opdat zij door een weg van schuld gezond zouden worden in het geloof.

Dat apostolisch onderwijs van Paulus geschiedde in het kader van de gemeenschap der heiligen.

Paulus had zijn theologie niet aan de voeten van Gamaliël geleerd, maar ontvangen van Christus Zelf.

Aan al die wettische orthodoxie die Paulus aan de voeten van Gamaliël had opgedaan, had hij niets voor zijn apostelschap, want de vrije genadeleer van Christus is geen aanvulling op de Wet van Mozes, maar het zaligmakende antwoord op de Wet metterdaad. Christus heeft de Wet vervuld met Zijn lijdelijke en dadelijke gehoorzaamheid en de Wet had voor Paulus pas betekenis gekregen, toen het gebod bij hem op bezoek kwam. Paulus had altijd gedacht dat hij door de onderhouding der Wet de zonden de baas kon blijven, maar toen de Wet Paulus aangreep, werden de zonde hem de baas. Ja, en toen is Saulus van Tarsen de dood gestorven, om voortaan op rekening van Christus en voor Zijn verantwoordelijkheid te leven voor tijd en eeuwigheid beiden.

Als leerjongen had Paulus zelf ondervonden hetgeen hij nu aan Titus voorhoudt en Hem onderwijst in de leer en hoe Titus die door zijn bediening op Kreta moet verkondigen.

Dat onderwijs van Paulus aan Titus geschiedde door het geloof dat door de liefde werkende is en dan kan alles lijden wat met het geloof en de ware liefde overeen komt.

In het kader van de gemeenschap der heiligen is er namelijk plaats om elkander op te scherpen in de liefde, al kan de ware liefde ook vlijmscherp zijn.

Daarvan staan ook voorbeelden in de Bijbel.

Als Paulus de veinzende Petrus scherp bestraft in Antiochië, wordt Paulus ook gedreven door de liefde, maar dan in de hantering van de

scherpte van het Woord. *“Want het Woord Gods is levend en krachtig, en scherp snijdender dan enig tweesnijdend zwaard, en gaat door tot de verdeling der ziel, en des geestes, en der samenvoegselen, en des mergs, en is een oordeler der gedachten en der overleggingen des harten”, Hebr. 4:12.*

Paulus hanteerde de tucht en dat is zuivere liefde. Liefde tot God en liefde tot de naaste. Kerken waarin de tucht niet gehanteerd wordt zoals Christus het bevolen heeft, zijn kerken waarin de ware liefde gemist wordt. Ook ambtsdragers vallen onder de tucht, ook de leer die er geleerd wordt moet de toets van het Woord kunnen doorstaan en dat is bijna niet meer het geval in onze dagen.

De kerken zijn massaal afgeweken van de leer van de rechtvaardiging van de goddeloze en dan krijg je van die rijke jongelingskerken, die de Wet erbij nemen om voor God te kunnen bestaan.

Maar geliefden we zullen zien dat Paulus Titus onderwijst in de zuivere leer die naar de godzaligheid is en daarvan maakt ook de brief van Paulus aan Titus deel van uit. Het apostolisch onderwijs van Paulus aan Titus heeft aan autoriteit nooit ingeboet, maar is eeuwigdurend, omdat de Heilige Geest de Auteur is van Gods Woord, waartoe ook de Titusbrief behoort.

Als men afwijkt van de ge-inspireerde leer der apostelen zal men vervallen in allerlei afgoderij en dwaling.

In het kader van de ware gemeenschap der heiligen is Christus in het midden en daar is ook de rechte tucht.

De gemeenschap der heiligen valt binnen de kader van de onderlinge bijeenkomst; ofwel de vergadering van de ware christgelovigen en in de ware kerk functioneert de tucht.

Waar Christus in het midden is, en waar Zijn kroonrechten erkend en gehandhaafd worden, daar is ook de rechte tucht en daar zijn ook de vruchten des Geestes.

Een van de vruchten des Geestes is de liefde. Dat is niet mijn liefde, maar de liefde van Christus. Over de liefde van Christus kan ik niet beschikken, want dat is een dringende liefde.

De ware liefde wil ook kennen. Liefde graaft tot op de bodem van het hart. Waar de liefde uit God gemist wordt, daar is ook geen ware gemeenschap en daar zijn ook geen vruchten des Geestes.

De ware gemeenschap ziet echter niet op de liefde als zodanig, maar op de vrucht van de gemeenschap.

Dat geldt zowel in het natuurlijke, alsook geestelijk. In de natuur is de vrucht van de liefde binnen een van God verordeneerd huwelijk dat er

kinderen worden geboren, en in het geestelijke gemeenschapsleven is de vrucht van de liefde de eer van God.

Hoewel God de Volzalige is in Zichzelf en niet nodig heeft om van mensenhanden gediend te worden als één behoevende, wil Hij nochtans door vernieuwde zondaren verheerlijkt worden, want God heeft Zich een volk geformeerd die Zijn lof zullen vertellen en Zijn eer zullen verhogen.

De heilige engelen en serafijnen die voor Zijn troon zijn, zingen al vanaf de schepping onafgebroken het driewerf ‘heilig, heilig, heilig’ is de HEERE der heirscharen.

Paulus vermaant Titus, zijn medebroeder in Christus, in deze context. Dat ziet dus op de eer van God.

Hij dringt er bij Titus op aan dat hij alle gemeenteleden moet inscherpen, dat zij gehoorzaamheid verschuldigd zijn aan Gods geboden. Voor de Kretenzen gold dat in het bijzonder t.a.v. de gehoorzaamheid aan het vijfde en zesde gebod.

In het eerste vers komt voornamelijk het vijfde gebod aan de orde, namelijk, dat wij degenen die over ons gesteld zijn gehoorzaamheid en trouw moeten bewijzen.

De gehoorzaamheid aan de Overheden die over ons gesteld zijn, mag geen gehoorzaamheid zijn die met Gods Woord in strijd is. Men moet Gode altijd meer gehoorzaam zijn dan de mensen. Hierbij is het geweten geen toetssteen, maar Gods Woord. Gods Woord is altijd het einde van alle tegenspraak.

Dus de onderdanigheid aan de Overheden is afgebakend door het Woord. Als een Overheid wetten uitvaardigt die in strijd zijn met Gods Woord, is burgerlijke ongehoorzaamheid jegens die onbijbelse wetten een bijbelse plicht.

Daar valt ook verplichte inenting onder, want inenting is in strijd met Gods Woord. Vaccins zijn ziektekiemen en geen mens heeft het recht om de tempel Gods -dat is het lichaam- te schenden met ziektekiemen.

Wie de tempel Gods schendt, die zal God schenden.

Ook als een Overheid over de kerk gaat heersen, moeten wij de Overheid ongehoorzaam zijn omwille van de kroonrechten van Christus.

De Overheid is als Gods dienaar dus zelf ook gebonden aan het Woord. Hoe het in de wereld mogelijk is dat dominees voorstellen om de staat als neutraal te zien, is mij een raadsel. Overheden die wetten uitvaardigen kunnen nooit als neutraal worden aangemerkt. Dominees die zulke onbijbelse onzin uitbraken als ds. W. Visscher van de GG gedaan heeft moeten onder de tucht gesteld worden. Maar tegen dit

soort ongoddelijk ijdel geroep wordt de tucht niet toegepast.

Maar ik weet het wel waarom velen dit willen, om de staat als neutraal te verklaren, om lijfsbehoud, om eigen sektarische zuilen in stand te houden.

In het tweede vers gaat het meer over het zesde gebod, dat ons verbiedt om onze naasten door lastering en valse getuigenis te onteren en te benadelen, in gedachten, woorden en werken.

Er waren blijkbaar gemeenteleden, die zich aan deze geboden openlijk schuldig maakten, of gemaakt hadden, zodat Paulus zijn broeder in Christus vermaant deze geboden in het bijzonder zijn toehoorders in te scherpen.

Er wordt geen gebod zo overtreden in de kerk dan het zesde gebod. Op grond van valse getuigenissen is Christus aan het kruis gespijkerd. Van nature staan we allen doodschuldig aan dit gebod, ja, en wie 1 gebod overtreedt staat schuldig aan de ganse Wet. Niemand gaat hier vrijuit. God heeft heel de mensheid onder de vloek der Wet gesteld, ja, gans verdoemelijk voor God.

De Wet moet altijd scherpelijk gepredikt worden, namelijk in afsnijdende zin jegens de werkheilige oude mens.

De Wet stelt de mens in zijn goddeloze adamshoedanigheid voor God. De mens van nature is een geboren lasteraar, een geboren vechter tegen God, Zijn Woord en Zijn volk, heimelijk of meer openbaar, dat maakt geen verschil.

Na ontvangen genade, geliefden, is de mens aan die oude lasterende mens gedood. De oude mens is niet af te sterven; hij sterft door de bediening der Wet en dan is er van de oude mens geen sprake meer. Het nieuwe leven in Christus is een leven in totaal andere hoedanigheid, namelijk onder de genade. De oude mens, of de natuurlijke mens, leeft onder de Wet en is aan de drievoudige dood onderworpen.

Welnu, als de oude mens sterft door de bediening des doods, is het stoffelijke overschot van de oude mens niet meer de drievoudige dood onderworpen, want op een dood mens kan geen vonnis meer worden uitgevoerd.

Op het gestorven zijn aan de Wet volgt het Gode leven. Gode levendgemaakt zijn. Dan is een nieuwe hoedanigheid, een nieuwe schepping, waarin we voor God kunnen bestaan.

Onze gerechtigheid voor God is Christus voor ons.

Christus is de nieuwe Mens voor ons en als wij in Hem gerechtvaardigd zijn door het geloof, staan we in de hoedanigheid van de nieuwe Mens, Christus.

U zegt: Maakt Gods volk zich dan niet meer schuldig aan de zonde van het zesde gebod?

In Christus niet meer, nee, want wie overtuigt Christus van zonde? Met andere woorden: Wie zal er beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods? Gods volk wordt geoordeeld op grond van de gehoorzaamheid van Christus en zijn niet meer onder de Wet, maar onder de genade.

Wat de inwonende zonde betreft, wat het vlees, het lichaam der zonde betreft, worden Gods kinderen Vaderlijk gekastijd, want de straf die ons de vrede aanbrengt was op Christus.

God straft geen tweemaal. Het prijs voor de zonde heeft God met Zijn Zoon verrekend.

Gods kinderen struikelen echter nog in velen, omdat zij nog geen verheerlijkt lichaam omdragen. Het lichaam der zonde is enkel vlees, en toch is Gods volk niet meer in het vlees, maar in de Geest. *“Doch gijlieden zijt niet in het vlees, maar in den Geest, zo anders de Geest Gods in u woont”, Rom. 8:9.*

In Christus is Gods volk enkel Geest en zij dienen God in de Geest en betrouwen in het vlees niet en toch is Gods volk totaal vleselijk, verkocht onder de zonde, doch in Christus enkel Geest en in Christus wandelen zij ook in de Geest en niet in het vlees. En toch struikelen Gods kinderen in velen.

U ziet, het leven des geloofs is met het verstand niet te omvatten, want geloven is niet begrijpen, maar God gehoorzamen. Het vlees is niet nut en het vlees onderwerpt zich der Wet Gods niet en het kan ook niet. Die kennis doe je alleen op na ontvangen genade. Gods volk komt zichzelf gedurig tegen, omdat zij de geestelijkheid der Wet kennen.

Gods volk kan dus ook in strijd tegen het zesde gebod handelen.

David geloofde de laster van Ziba jegens de trouwhartige en godvrezende Mefiboseth en daarin zondigde David zwaar.

De vrienden van Job maakten zich schuldig aan duivelse verdachtmakingen jegens de rechtvaardige Job en dat waren ook aanvankelijk begenadigde mensen.

Die verdachtmakende geesten zijn ook in onze dagen springlevend. Genoemde geesten typeren niet op grond van feiten, maar van horen zeggen.

Paulus roept Titus op om de gemeente te Kreta te vermanen, opdat zij niet zouden lasteren. Uit de context in Titus 1 is op te maken dat Paulus Titus beveelt om de Kretenzen scherp de Wet te preken. In Titus 1:10-13 zegt Paulus: *“Want er zijn ook vele ongeregelde, ijdelheidsprekers en*

verleiders van zinnen, inzonderheid die uit de besnijdenis zijn; welken men moet den mond stoppen, die gehele huizen verkeren, lerende wat niet behoort, om vuil gewins wil. Een uit hen, zijnde hun eigen profeet, heeft gezegd: De Kretensen zijn altijd leugenachtig, kwade beesten, luie buiken. Deze getuigenis is waar. Daarom bestraf hen scherpelijk, opdat zij gezond mogen zijn in het geloof.”

Dit soort afsnijdende prediking wordt bijna niet meer gehoord. Het gros predikanten wil populair zijn en als je populair wilt zijn en van de mensen gezien wilt worden, dan moet je de Wet als de bediening des doods achterwege laten en alleen het Evangelie preken. Dan zal je geen gebrek hebben aan aanbidders en toejuichers. Maar als je de Wet scherpelijk gaat preken, dan word je net zo impopulair als Christus was voor de Joden.

Christus is om die reden geslagen in het huis van Zijn liefhebbers, omdat Hij niet alleen het Evangelie, maar ook de rechten van Zijn Vader predikte en de rechtmatige eis der Wet. De Wet maakt echter geen mens gehoorzaam. De Wet maakt de zonde levend en krachtig.

U zult zeggen: Dan kan de prediking van de Wet toch juist wel beter achterwege gelaten worden?

Nee, juist niet, want door de Wet is de kennis der zonde en als de Wet scherpelijk gepreekt wordt, wordt de mens ontdekt dat hij leugenachtig is, kwade beesten luie buiken, ja, meer is de mens van nature niet.

Over de mens valt niets goeds te zeggen, dus moet de Wet gepreekt worden, omdat de mens van nature juist zeer veel goede gedachten over zichzelf koestert.

Aangezien de Wet de zonde levend maakt, kan niemand zijn stand nog ophouden als de Wet scherpelijk gepreekt wordt, tenminste als de Wet zich laat gelden als de bediening des doods. Dan blijft er van een mens niets anders over dan een goddeloos kwaad beest.

En daartoe is Christus gekomen, om dezulken te zoeken en zalig te maken.

Dat is ook voor Paulus een weg geweest om achter dat geheim te komen. Toen Paulus de gemeente Gods vervolgde, meende hij overeenkomstig de Wet Gode een welgevallige dienst te doen.

Maar toen was Paulus een kwaad beest, die op de weg naar Damascus als zodanig ontdekt geworden toen Christus hem van zijn paard afsloeg. Toen het gebod gekomen was, kwam er een wetteloze Saulus van Tarsen openbaar.

Toen is Saulus als een blinde zondaar gestorven in de Rechte Straat, geestelijke welteverstaan, om aan het einde van de Wet gebracht te

worden.

Toen heeft het Gode beliefd Zijn Zoon in hem te openbaren, want het Einde der Wet is Christus, tot rechtvaardigheid een iegelijk die gelooft. Dus Paulus had de geestelijke bediening van de Wet ervaren en ook de wetsdood die er mee gepaard ging en toen is Paulus door de trechter van de dood van Christus gevallen in het vrije van Gods welbehagen, opdat hij Gode leven zou.

Paulus wetende de schrik des Heeren, drukt Titus op het hart dat hij de Kretensen scherpelijk moet bestraffen, opdat zij gezond zouden zijn in het geloof.

Dus Titus heeft op het eiland Kreta in het kader van de schrik des Heeren scherpelijk en afsnijdend de Wet gepreekt, om de mond van de leugensprekers te stoppen en de Kretensen met de ganse wereld verdoemelijk voor God te stellen.

De Wet maakt plaats voor het Evangelie. De prediking der Wet heeft echter altijd tweeërlei uitwerking.

Bij een deel blijft het hangen bij wat uitwendige plichten, maar als de Wet inkomt door de Heilige Geest dan gaan de zonden leven. Want als het gebod gekomen is, zo is de zonde wederlevend geworden.

In die weg denkt de zondaar de zonden te overwinnen, maar de zonden overspoelen je dan als ooit te voren, waardoor je elke slag moet verliezen.

Ook de heimelijke zonden worden dan ordentelijk voor ogen gesteld. Dan wordt het gericht gespannen en de eis der Wet met het vloekvonnis in je hart afgedrukt.

Dan moeten we heden sterven, want dan wordt het bevindelijk waar wat God gezegd had in het paradijs aangaande het proefgebod: ‘Ten dage als gij daarvan eet, zult gij de dood sterven.’

De godsdienstige mens blijft altijd bij het uitwendige van de Wet hangen, maar degenen die God toebrenkt in de tijd, worden niet alleen vervloekt door de Wet, maar komen ook in het paradijs terecht waar de breuk geslagen is.

Als de Heere zaligmakend in ons leven komt, gaat Hij altijd herstellen daar waar de breuk geslagen is. Dan wordt de mens niet alleen vloekwaardig voor de Wet, maar ook des doods schuldig voor een heilig en goeddoend God, Die ons volmaakt geschapen heeft.

Door een beetje inzicht op wat uitwendige godsdienst zijn we van nature zeer goed in het bedenken van een werkwijze om het leven uit de Wet te trekken. Want de voetnoot onder de Wet luidt immers: ‘Doe dat en gij zult leven.’

De rijke jongeling was daarin zeer ver gevorderd. De meesten zijn echter niet zo handig om de kanttekeningen van de Wet te bestuderen, laat staan in praktijk te brengen. Want in het algemeen komt de mens niet verder dan een beetje dit doen en dat nalaten.

De farizeeërs en de schriftgeleerden hebben een wat betere bril om ook de kanttekening van de Wet te bestuderen en op de hoeken van de straten in praktijk te brengen.

De Wet belooft het leven, als men maar doet wat de Wet eist. Dat dacht Paulus aanvankelijk ook, maar hij is er gelukkig achter gekomen dat hij nog niet één gebod volkomen gehouden had, toen de heilige eis der Wet in de straat genaamd de Rechte in zijn hart werd afgedrukt. 'En zonder de Wet, zo leefde ik eertijds;' zegt Paulus op een andere plaats, terwijl hij dacht dat hij de Wet volkomen hield.

Paulus is er echter achter gekomen dat van de geestelijke bediening van de Wet totaal vreemdeling was. Paulus getuigt er verder van in Romeinen 7: *"Maar als het gebod gekomen is, zo is de zonde wederlevend geworden, doch ik ben gestorven. En het gebod, dat ten leven was, hetzelfde is mij ten dood bevonden."* Paulus heeft de Wet pas geestelijk leren verstaan toen hij door de Wet aan de Wet stierf en toen heeft hij ook door het geloof mogen verstaan dat het vloekvonnis der Wet aan Christus voltrokken is geworden in zijn plaats. De dood van Christus is het leven voor de Kerk. *"Want het einde der Wet is Christus, tot rechtvaardigheid een iegelijk die gelooft."*

Christus is het, Die mijn erfenis uit het paradijs heeft overgenomen met alle schulden die erbij horen.

Niet alleen de Wet, maar ook het Evangelie moet in alle vrijmoedigheid onverhinderd verkondigd worden. Hoe radicaler de Wet gepredikt wordt, des te heerlijker zal de onnaspeurlijke rijkdom van Christus in de ziel geopenbaard worden. Er bestaat echter geen trap en mate in de afsnijding der Wet, maar wel in de radicaliteit ervan.

Dus het Evangelie kan alleen in al de rijkdom die er in Christus is gepredikt worden, als de afsnijding der Wet radicaal gepredikt wordt.

Paulus onderwijst Titus ook omtrent de bediening van het Evangelie en hoe hij daarin heeft te staan. Niet boven de zondaarsgestalte verheven. Het Evangelie kan alleen zuiver verkondigd worden als we staan in de gestalte van de grootste der zondaren die barmhartigheid is geschied.

Paulus onderwijst Titus vanuit de bevinding der zaken: "Titus, omdat wij zelf eertijds zondaars waren, ongehoorzaam, dwalende, menigerlei begeerlijkheden en wellusten dienende, in boosheid, in nijdigheid levende, hatelijke zijnde en elkander hatende, daarom kunnen we ons

niet boven die Kretenzen verheffen, want ook wij waren eertijds van die Verbondsbrekers, die in de zonden leefden."

Ik met mijn blinde wettische ijver door de gemeente Gods te vervolgen, en jij, Titus, met je Griekse filosofische afgodscultuur."

Daarom wijst Paulus zijn broeder Titus op hun eertijds, in vers 3. 'We zijn uiteindelijk van dezelfde lap gescheurd', bedoelt Paulus hier te zeggen.

Paulus wil zeggen: "Heb dus wat geduld met die Kretenzen', Titus, want die luie buiken zijn dezelfde lasteraars, zoals ook wij eertijds. Maar daarom mag je niet nalaten hen scherp te vermanen om de overheden en machten onderdanig te zijn, en aan het werk te gaan. Maar denk erom dat je het doet met een levendig besef aan je eertijds."

Dit is één van de lessen waar Gods volk haar ganse leven bij bepaald moet worden. Want als zij haar afkomst vergeet, dan heb je zo weer een afscheiding.

Daarom hebben we zoveel kerkmuren, omdat de inleving van Titus 3:3 ontbreekt. Paulus was daar beducht op, daarom vermaant hij zijn broeder hierin.

Omdat Paulus en Titus zelf tot de grootste der zondaren behoorden en dat ook erkenden, hebben zij niet nagelaten om de Wet scherpelijk te preken.

Tegenwoordig hebben we er een nieuwe godsdienst bij, het Refoïsme geheten en volgens die religie kun je de Wet niet scherpelijk preken, omdat je dan anderen oordeelt, terwijl je zegt wat je zelf bent.

In Romeinen 2:1 richt Paulus zich tot de heimelijke zondaren, als hij zegt: *"Daarom zijt gij niet te verontschuldigen, o mens, wie gij zijt, die anderen oordeelt; want waarin gij een ander oordeelt, veroordeelt gij uzelf; want gij, die anderen oordeelt, doet dezelfde dingen."* Deze tekst slaat niet op de verkondiging van de scherppte van het Woord, want het Woord is een oordeler der gedachten en overleggingen des harten en dat moet ook gepredikt worden, zoals Paulus Romeinen 2:1 in betoning des Geestes en der kracht preekt.

Bovendien heeft hetgeen Paulus hier zegt alleen betrekking op het lichtvaardig en onrechtmatig oordelen, maar niet op het rechtvaardig en rechtmatig oordelen, want daartoe is Gods volk en knechten geroepen.

Gods volk en knechten zijn geroepen niet alleen het Evangelie, maar ook de Wet scherpelijk te preken en de geesten te wegen of zij uit God zijn.

Niet de prediker, maar de Wet veroordeelt de overtreders van het gebod. Gods Woord verbiedt het valselijk oordelen, maar niet het rechtvaardig oordelen. Daartoe is de kerk juist geroepen, anders

functioneert de tucht niet.

Als Gods volk en knechten onder geen enkel beding zouden mogen oordelen, dan zou de tucht niet kunnen worden toegepast en de zonden niet kunnen worden bestraft.

Dus degenen die almaar hameren op “je mag niet oordelen” en dat ook betrekken op het rechtvaardig oordelen, die zijn zonder de ware liefde. Tucht is namelijk liefde en een tuchtloze kerk die het rechtvaardig oordelen achterwege laat, is een liefdeloze kerk in antinomianse zin.

We mogen als herauten van Christus’ wege echter nooit onze afkomst vergeten, want dan worden we onuitstaanbaar voor onze naasten en een sta in de weg voor God, hoewel de Heere wel middelen weet aan te wenden om Zijn geroepen knechten aan de grond te houden.

Paulus kreeg een engel des satans die hem met vuisten slaan zou, opdat hij zich niet zou verheffen omtrent de uitnemendheid der openbaringen van de heerlijkheid van Christus.

Gods geoefende volk kan niet zonder scherpe doorn in het vlees. Maar dan worden zij des te meer gehaat, omdat Gods volk met een scherpe doorn in het vlees des te vuriger is in de Geest.

Ja, en dan blijft ook de afgunst niet uit, want vurig zijn in de Geest krijgt al gauw het etiket opgeplakt van Jehu’s ijver.

Maar degenen die het werk van God verdacht maken en besmeuren, zullen niet voorspoedig zijn en het is ook zeer gevaarlijk om Gods werk verdacht te maken.

Paulus blijft tegenover Titus echter niet in de Wet hangen, nee hij onderwijst zijn ambtsbroeder ook in de vrije genadeleer van Gods Woord. Ook daarin spreekt Paulus vanuit de bevinding der zaken, want het had Gode liefd Zijn Zoon in hem te openbaren.

En dat gebeurt nu nog, geliefden, want die God leeft nog.

Er is nu ook nog een volk op aarde, dat aan het einde van de Wet gebracht wordt, en Gode leeft door het geloof des Zoons van God.

Dezulken gaan met Paulus roemen in vrije genade: *‘Wij dan gerechtvaardigd zijnde uit het geloof, hebben vrede bij God door onze Heere Jezus Christus.’ Rom. 5:1.*

Dan gaat de bazuin aan de mond: ‘Die God is onze zaligheid, wie zou Die hoogste Majesteit dan niet met eerbied prijzen?’ Dan gaan ze van zich afwijzen, dan gaan ze op Christus wijzen, want Hij heeft ons zalig gemaakt, vs. 5.

“Niet uit de werken der Wet vóór onze bekering, ook niet uit de werken der rechtvaardigheid, na onze bekering, maar naar Zijn barmhartigheid, door het bad der wedergeboorte en vernieuwing des Heiligen Geestes.”

God was in Christus de Eerste. *“Want Hij heeft ons zalig gemaakt.”*

Wij waren rámpzalig, maar Christus heeft onze rampzaligheid gemijnd en onze zonden weggedragen in een zee van eeuwige vergetelheid, daarom zijn wij nu zalig. Hij heeft ons zalig gemaakt. Hij nam onze rampzaligheid en wij ontvingen Zijn gerechtigheid. Christus is tot zonde gemaakt, opdat wij zouden zijn rechtvaardigheid Gods in Hem. Hij heeft de rampzaligheid voor ons gesloten, want Hij heeft gezegd: ‘Ik heb de sleutels der hel en des doods, en als Hij de poorten der hel sluit, wie zal dan openen?’

Wij zijn met Christus ondergedompeld en begraven in Zijn dood en gewassen door Zijn bloed, in het bad der wedergeboorte.

‘Ik ben met Christus gekruist; en ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij; en hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof des Zoons van God, Die mij liefgehad heeft, en Zich-zelfen voor mij overgegeven heeft.’ Gal. 2:20.

Nu neemt mijn geen satan de zegenkroon af. Op Golgotha hangt de Bekering van al Gods volk, daar hangt mijn vlees in Zijn vlees. Want Hij heeft mijn vlees aangenomen en mijn bestaan overgenomen.

We zullen er eerst van zingen en wel uit de 48^e Psalm, daarvan het 6^e zangvers: *‘Want deze God is onze God, Hij is ons Deel ons Zalig lot, door tijd nog eeuwigheid te scheiden, ter dood toe zal Hij ons geleiden.’*

Ja, het zojuist gezongen Psalmvers bevat de roemtaal van vrije genade.

Geliefden, kennen we God als ons Deel, ons Zalig lot bevindelijk door het geloof?

Ik wil niet persoonlijk worden, maar Paulus schrijft dit niet vrijblijvend. Wij zitten hier ook niet vrijblijvend.

De mens gaat naar zijn eeuwig huis, maar hoe reizen wij daarheen, geliefden? Sla toch acht op die grote zaligheid nu het nog is de welaangename tijd, de dag der zaligheid.

De God van onze zaligheid kan alleen gekend worden door het geloof in het Lam Gods, Die als Plaatsbekleder van Zijn volk gestaan heeft in de zaal van Kajafas, waar de hele hel gemobiliseerd werd om Hem vals te beschuldigen, omdat ik te beschuldigen was.

De Heere Jezus onderging de laster jegens Hem zwijgende, omdat Hij Zijn Kerk zo uitnemend liefheeft.

Hoe zouden we kunnen zwijgen over Hem, Die in het Rechthuis van Pilatus stond in mijn plaats?

God zweeg in Zijn toorn voor Christus in de godsverlating op Golgotha,

daarom zwijgt God in Zijn liefde voor degenen die van Christus zijn. Geliefden, hebben wij wel eens in dat rechthuis gestaan als een doodschuldige zondaar? Want de weg naar Golgotha loopt door het rechthuis van Pilatus en wordt in de vierschaar van het geweten geopenbaard.

Velen menen in de vrijheid der kinderen Gods te staan vóór het recht, gelijk Barábbas, maar God spreekt Zijn volk vrij door recht, zoals de moordenaar aan het kruis mocht ondervinden, ja, zoals Paulus en Titus gerechtvaardigd zijn door Zijn genade, door het bloed van Christus.

Barábbas werd vrijgelaten door de godsdienst, maar Gods volk wordt vrijgemaakt door de tussentreding van de Zone Gods. In de wedergeboorte ontvangt de Kerk echter niet alleen de gerechtigheid van Christus in de toerekening, waardoor de Kerk gerechtvaardigd wordt, maar ook de Geest van Christus, Die hen in al de waarheid gaat leiden.

In Christus ontvangen we zowel rechtvaardiging als heiliging.

De Heere maakt niet alleen een vlak veld in de vergeving van al onze zonden, maar de zondaar wordt ook in Christus vernieuwd en geheiligd, let wel door toerekening, niet door ingestorte hoedanigheden.

Rome leert een ingestorte heiligheid, maar de Goddelijke natuur die Gods volk deelachtig is, is geen ingestorte kracht of hoedanigheid, maar de inwoning van de Heilige Geest als derde Persoon van het Goddelijke Wezen.

Rechtvaardiging en heiliging zijn twee kanten van één zaak, of liever gezegd twee zaken die de Kerk op grond van de borggerechtigheid en de borgheiligheid van één Persoon toegerekend krijgt, namelijk van Christus.

Uit de bloedwonden van Christus vloeiende bloed en water. Het bloed ziet op de vergeving der zonden en het water op de dagelijkse vergeving.

De gerechtigheid van Christus neemt de schuld der zonde weg, en de heiligheid van Christus neemt de smet der zonde weg.

Zonder de heiligmaking van Christus kan niemand de Heere zien. Niet zonder mijn heiligmaking, maar zonder de heiligmaking van Christus zal niemand de Heere zien.

Mijn heiligmaking is de heiligmaking van Christus en een andere heiligmaking heb ik niet.

Wat is dan de ervaring in het leven der heiligmaking?

Hoe meer ik op Christus zie, hoe zwarter ik word, omdat de Zonne der gerechtigheid mij dan beschijnt.

‘Ik ben zwart’, zegt de Bruid in het Hooglied. Dat is háár heiligmaking. Maar ze zegt er nog wat achteraan: ‘Doch lieflijk’, dat is de heiligmaking

van Christus.

Waarom getuigt zij daarvan?

Omdat zij met de Heiligen Geest vervuld is in een overlopende maat, zodat haar hart ervan overloopt. Dat gaat vanzelf niet zonder het bad der wedergeboorte en vernieuwing des Heiligen Geestes, vs. 5. De Heilige Geest is ook de Geest der heiligmaking, want de toegerekende heiligmaking van Christus blijft niet zonder vrucht. Maar praktische heiligmaking maakt geen deel uit van het rechtvaardig zijn voor God, alleen de gerechtigheid van Christus redt van de dood.

De wedergeboorte wordt als een waterbad voorgesteld, waarvan de doop een teken en zegel is. Dat ziet op de afwassing der zonden en de vernieuwing des Geestes.

De Heere Jezus zegt tot Nicodemus: *‘Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Zo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, hij kan in het Koninkrijk Gods niet ingaan.’*

Christus liet Zich borgtochtelijk besnijden en dopen in plaats van Zijn volk. Christus is met de doop ten onder gegaan als een teken van Zijn dood. De doop is eigenlijk een begrafenisplechtigheid, niet om over te rouwen, maar om over verblijd te zijn.

Paulus zegt het ook: *‘Wij zijn dan met Hem begraven, door den doop in den dood, opdat, gelijkerwijs Christus uit de doden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, alzo ook wij in nieuwigheid des levens wandelen zouden’, Rom. 6:4.*

Waarom is dit moeilijk te verstaan?

Omdat de doop van Christus de dood voor het vlees betekent. De mens wil wel vernieuwd worden, maar niet sterven.

Maar willen wij erfgenamen worden naar de hoop des eeuwigen levens, dan zullen we ook het woordje ‘opdat’ van vers 7 moeten leren verstaan. Dat woordje ‘opdat’ staat tussen oorzaak en gevolg. En om bij de oorzaak der zaligheid gebracht te worden, moet mijn ‘ik’ ten ondergaan en met Christus begraven worden, opdat..., daar heb je het weer. *“Opdat wij, gerechtvaardigd zijnde door Zijn genade, erfgenamen zouden worden naar de hoop des eeuwigen levens”, vs. 7.*

Wat zijn erfgenamen? Dat zijn kinderen. En kinderen hebben een erfrecht. *“En indien wij kinderen zijn, zo zijn wij ook erfgenamen, erfgenamen van God, en mede-erfgenamen van Christus; zo wij anders met Hem lijden, opdat wij ook met Hem verheerlijkt worden”, Rom. 8:17.*

Geliefden, dit is een getrouw Woord, zegt de apostel en alle aanneming waardig. Dat Jezus Christus in de wereld gekomen is om zondaren zalig te maken, waarvan ik de voornaamste ben. Christus zoekt altijd de

slechtsten van alle zondaren eruit, want Hij is gekomen om te zoeken en zalig te maken dat verloren was

Het zijn gelukkig niet mijn woorden, want dat zou een arm portie wezen, maar het zijn de woorden Gods en het getuigenis des Geestes in het hart van Jeruzalem.

Gods kinderen hebben één onderscheidingsteken waardoor zij geadopteerd en verheven zijn tot de adelstand van Christus, namelijk het onderscheidingsteken, waarop staat geschreven: 'Ik de grootste der zondaren.'

Dat teken dragen ze allemaal. Maar dat onderscheidingsteken heeft twee kanten. Want de Heere laat Zijn erfgenamen in de hoogste aanvechting de andere kant van die medaille wel eens zien, waarop is gegraveerd: 'Maar mij is barmhartigheid geschied.'

Dan breekt mijn hart. Want weet u waar die grootste der zondaren dan inblikken? In de handpalmen van Christus, daar lezen zij: *'Zie Ik heb u in de beide handpalmen gegraveerd, Uw muren zijn steeds voor Mij.'*

De openbaring van Christus is de kracht des berouws. Dat herhaalt zich in het leven der heiligmaking.

Je moet er altijd op letten, als de Heere tot je ziel van vrede spreekt, ja, wanneer kun je dat weten?

Als je hart breekt en je ziel wegsmelt vanwege de eenzijdige liefde die erin meekomt. Dan ga je met Petrus naar buiten om bitterlijk te wenen over zoveel kwaad tegen zoveel God bedreven. Maar dan ga je niet allee wenen van droefheid over de zonden, maar ook wenen van blijdschap, omdat God in Christus heeft omgezien naar zo'n kwaadaardig beest, voor het eerst en opnieuw. Ja, want dat beest van binnen wordt niet kleiner, maar groter, naarmate we toenemen in de kennis van Christus.

Als de Heere overkomt brengt Hij alles mee; Zijn liefde brengt ook het berouw mee. Berouw is geen voorwaarde om genade te ontvangen, maar een vrucht van de genade die in Christus is.

Als we genade in Gods ogen hebben gevonden, ook bij vernieuwing, dan zingen we in God verblijdt, aan Hem gewijd van 's Heeren wegen.

Geliefden, als dat beleefd mag worden, dan zou het dak van je huisje eraf vliegen, want dan is God erin en ik eruit. Dan wordt het een stroom van levend water, springende tot in het eeuwige leven, want God is een God van volkomen zaligheid voor een volkomen verloren zondaar.

Hij heeft ellendigen dat land bereid door Zijne sterke hand. Dan worden we arm van geest, omdat God naar zulk een ellendeling heeft omgezien. Dan gaan we getuigen van een rijke Christus voor een arme zondaar.

We moeten maar nooit zeggen dat we arm zijn als we geen kennis

hebben aan een rijke Christus, want dan is onze armoede slechts een vlag om de lading van onze nederige hoogmoed te dekken, dan ben je rijk met je armoede, maar dan ben je rijk buiten God.

Armen worden met goederen vervuld en rijken heeft Hij gans ledig weggezonden. En degenen die waarlijk arm gemaakt zijn, worden ook het beeld van Christus gelijkvormig.

Die brengen in hun armoede vruchten voort van goede werken door de rijkdom van Christus.

Als de Geest ons geschonken is in de wedergeboorte, blijft dat niet zonder vruchtgevolgen. Dan zie je de mens niet meer, maar het werk van een Drie-enig God.

Wie brengen goede werken voort? Alleen de ware gelovigen, zegt Paulus in vers 8, voorzover ze uit Christus leven.

Titus moet de Kretenzen, die aan God geloven, aansporen goede werken voor te staan, en hen opscherpen in het geloof. Want Gods volk moet gedurig in de schuld gebracht worden om Gode vrucht te dragen.

We kunnen God alleen maar met schuld dienen. Goede werken kunnen niet gemist worden in het leven des geloofs, maar gode werken maken geen deel uit van de rechtvaardiging.

Goede werken zijn vrucht van het geloof.

Dat kunnen we duidelijk lezen in de Jakobusbrief.

Maar deze werken zijn geen werken der Wet, maar werken des geloofs. Die gaan niet voor een christen uit, maar komen achteraan, zodat ze het zich niet zullen herinneren.

Want hunne werken volgen met hen, omdat zij het doen als onnutte dienstknechten, die het slechts schuldig zijn om te doen.

Nu nog iets over de tucht.

Ambtsdragers moeten dwaze vragen, twistingen en strijdungen over de Wet wederstaan, want zij zijn onnut en ijdel.

Paulus sprak tot degenen die de Wet verstaan en dat zijn er heel weinig in onze dagen, omdat er weinigen aan de Wet gestorven zijn.

Je kunt de Wet pas verstaan als je aan de Wet gestorven bent en dan nog maar ten dele. Hier kennen wij ten dele, maar Christus heeft volmaakte en alwetende kennis.

Gods kinderen moeten zich niet met de Wet inlaten, want alleen Christus weet met de Wet om te gaan.

Twistingen over de Wet moeten worden wederstaan met de kennis van Christus. Daartoe is alleen Gods geofende volk bekwaam, tenminste door dadelijke genade.

Dwalingen kunnen alleen maar weerlegd worden staande in de kracht van Christus.

Dat houdt dus in dat we niet in eigen kracht in staat is een ketterse geest te weerstaan, want zonder Mij kunt gij niets doen, zegt Christus. 'Niet door kracht nog door geweld, maar door Mijn Geest zal het geschieden', zegt de Heere.

Daar is dus persoonlijke genade en bediening des Geestes voor nodig. Na de tweede vermaning moet men een ketter, dat is een dwaalgeest, verwerpen. Nu spreek ik in het kader van de kerkelijke tucht.

Servet werd verbrand omdat hij een ketter was. Calvijn vond dat vonnis wel een beetje te ver gaan, maar heeft het niet kunnen verhinderen. We moeten wel afstand nemen van de dwaling, zo iemand die leert, maar aan de andere kant de persoon die dwaalt trachten te overtuigen en in te winnen.

De remonstranten zijn er op de Synode van Dordrecht uitgeworpen, en terecht.

Dat is tot beschaming van de Eli-geest die er nu in onze kerken heerst, want dat soort verdraagzaamheid is een vrucht van het luie vlees en niet van Christus. Maar onze vaders hebben de remonstranten echter niet alleen van te voren, maar ook achteraf getracht hun van hun dwaling te overtuigen. Maar hun valse leer hebben zij niet getolereerd.

Dus de kerk heeft wel een dure roeping alle ketterse dwalingen uit te bannen. Maar ketterijen hebben vaak ook een heilzame uitwerking.

In het verleden zijn de kettters namelijk de aanleiding geweest tot de geboorte van de formulieren van Enigheid. Kettters kunnen feitelijk niet gemist worden, want ze dwingen de ware Kerk altijd tot een zuiver belijden. Dat zien we bij de strijd tussen Arius en Athanasius, waaruit de geloofsbelijdenis van Nicea is geboren.

De strijd tussen Arminius en Gomarus resulteerde uiteindelijk in de Dordtse leerregels. De PKN heeft de Drie Formulieren van Enigheid in het rijtje gezet van het geheel van de plurale PKN-belijdenis.

En er is nauwelijks protest. De geest van onze vaders is ver zoek. Want die hebben in de bressen gestaan en hun leven opgeofferd voor de kroonrechten van Christus.

Wat moest dan schaamte ons aangezicht bedekken. Die ontdekking resulteerde bij Luther in de belijdenis: "Hier sta ik, ik kan niet anders, zo waarlijk helpe mij God."

Luther werd in de ban gedaan en uitgeworpen, om Christus wil.

Geliefden, als wij om dergelijke redenen uiteindelijk niet uitgeworpen worden, dan moeten we onze staat voor God nog maar eens nakijken. Ik

vrees dat de kerk van nu veel verder weg is dan de Roomse kerk van toen, omdat wij niet in de bressen hebben gestaan.

Maar als de belijdenissen der vaders, die in nood en dood geboren zijn, vervangen worden, dan houdt de kerk op te bestaan, omdat het fundament der kerk daarmee wordt weggenomen. Nu gaat het me uiteindelijk niet om een kerk met een kleine 'k', want er is tenslotte maar één Kerk, de een heilige, algemene Christelijke Kerk en dat is de Kerk van Christus.

Het moest ons eigenlijk verbazen dat we nog niet uitgeworpen zijn, niet vanwege onze trouw, maar vanwege onze ontrouw.

Dan moeten we er niet van opkijken alsof ons iets vreemds overkwam, dat we in de toekomst uitgeworpen worden.

Echter, de Heere regeert, Hij zal Juda's steen herbouwen uit het stof. Hij blijft de Getrouwe.

Maar wat Hij geplant heeft rukt Hij ook uit. De Heere neemt dikwijls het eerste weg, om het tweede te stellen.

Dat geldt persoonlijk, maar ook in kerk en staat. Want het gaat om Zijn eer. Dan moeten we de brokstukken ook nog kwijt, opdat Zijn eer opklimme uit het stof.

Ik wens geen discussie over kerkstrijd, maar elkander te vermanen vanuit de goede strijd des geloofs waarvan Paulus gewag maakt en Titus opscherpt te weerstaan alles wat daar tegenin druist.

Tenslotte zet Paulus ons nog voor een andere schuld, want in vs. 13 maakt hij Titus duidelijk dat de kerk de roeping heeft over het onderhoud van degenen die arbeiden in Gods Koninkrijk.

Daar hoort dus ook de zending en de zendelingen bij.

We hebben nu vele stichtingen in het leven geroepen, omdat, zeggen we, de kerk haar roeping niet meer verstaat en dat is tastbaar. Bekering en roeping tot de zending zijn in onze dagen niet meer in tel. Heb je HBO dan ben je geschikt om naar het zendingsveld te gaan, tenminste volgens de huidige kerkelijke opinie.

Gelukkig hangt de uitbreiding van Gods Koninkrijk niet van de kerk af, want God zal de uitverkorenen Zelf bevestigen en schragen. Dat geldt ook voor de roeping tot zending. *"Hij, Die u roept, is getrouw, Die het ook doen zal", 1 Thess. 5:24.*

Dan bedoel ik niet dat elke zending maar naar de Tropen moet, want de ware zending begint te Jeruzalem, daarna te Samaria, en dan tot het uiterste der aarde (Hand. 1:8).

Gelukkig is de Heere Zelf Degene Die Zijn knechten zendt, anders was het een verloren zaak.

Paulus waarschuwt ons voor onvruchtbaarheid in de gemeente.

Wat hebben we dan nodig?

Waarachtige bekering, om uit Christus bediend te worden, en in onszelf niet verder te kunnen komen dan die onvruchtbare vijgenboom, die alleen tot de mesthoop bekwaam is.

Want Christus is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen en Zijn ziel te geven tot een Rantsoen voor velen.

Maar de Heere heeft Zijn volk dan ook vrucht beloofd bij monde van de profeet Hosea: *'Ik zal Israël zijn als de dauw; hij zal bloeien als de lelie, en hij zal zijn wortelen uitslaan als de Libanon. Zijn scheuten zullen zich uitspreiden, en zijn heerlijkheid zal zijn als des olijfbooms, en hij zal een reuk hebben als de Libanon. Zij zullen wederkeren, zittende onder zijn schaduw; zij zullen ten leven voortbrengen als koren, en bloeien als de wijnstok; zijn gedachtenis zal zijn als de wijn van Libanon. Efraïm! wat heb Ik meer met de afgoden te doen? Ik heb hem verhoord, en zal op hem zien; Ik zal hem zijn als een groenende dennenboom; uw vrucht is uit Mij gevonden', Hosea 14:6-10.*

Geve de Heere het groene Hout, Christus, te kennen, opdat de vruchten van geloof en bekering verzekerd zijn, tot roem van die vrije gunst, die eeuwig God bewoog.

Zijn Raad zal bestaan en Hij zal al Zijn welbehagen doen. Daarom zal de aarde nog eenmaal vervuld worden met de kennis des Heeren, want het is: door U, door U alleen, om het eeuwig welbehagen. Voor Zijn troon en hier beneden.

Amen.

Slotzang: Psalm 89:7, 8.

47. Hellevaart en hemelvaart van Hanna

Schriftlezing: 1 Samuel 2

Tekst voor de prediking:

*"Mijn hart springt van vreugde op in den HEERE; mijn hoorn is verhoogd in den HEERE; mijn mond is wijd opengedaan over mijn vijanden; want ik verheug mij in Uw heil. Er is niemand heilig, gelijk de HEERE; want er is niemand dan Gij, en er is geen rotssteen, gelijk onze God! Maakt het niet te veel, dat gij hoog, hoog zoudt spreken, dat iets hards uit uw mond zou gaan; want de HEERE is een God der wetenschappen, en Zijn daden zijn recht gedaan. De boog der sterken is gebroken; en die struikelden, zijn met sterkte omgord. Die verzadigd waren, hebben zich verhuurd om brood, en die hongerig waren, zijn het niet meer; totdat de onvruchtbare zeven heeft gebaard, en die vele kinderen had, krachteloos is geworden. **De HEERE doodt en maakt levend; Hij doet ter helle neder dalen, en Hij doet weder opkomen.** De HEERE maakt arm en maakt rijk; Hij vernedert, ook verhoogt Hij. Hij verheft den geringe uit het stof, en den nooddruftige verhoogt Hij uit den drek, om te doen zitten bij de vorsten, dat Hij hen den stoel der ere doe beërven; want de grondvesten des aardrijks zijn des HEEREN, en Hij heeft de wereld daarop gezet. Hij zal de voeten Zijner gunstgenoten bewaren; maar de goddelozen zullen zwijgen in duisternis; want een man vermag niet door kracht. Die met den HEERE twisten, zullen verpletterd worden; Hij zal in den hemel over hen donderen; de HEERE zal de einden der aarde richten, en zal Zijn Koning sterkte geven, en den hoorn Zijns Gezalfden verhogen", 1 Sam. 2:1-10.*

Geliefden, met de hulp des Heeren wensen we na te denken over de geloofsbelijdenis van Hanna, de vrouw van Elkana nadat haar gebed om een zoon van de Heere te ontvangen verhoord was.

U weet, Hanna was onvruchtbaar en kwam als een onvruchtbare boom voor God in het stof terecht. Onvruchtbaarheid zag men in het Oude Testament als een oordeel, want al de oudtestamentische vrouwen wilden het Zaad baren, de beloofde Christus, en als een vrouw onvruchtbaar was, werd dat als een oordeel gezien. Dat is ook de reden dat Hanna door Peninna de tweede vrouw van Elkana, geplaagd en gesard, vanwege haar onvruchtbaarheid. Maar Hanna was een begenadigde vrouw en Peninna niet.

Kijk, de godsdienst is altijd vruchtbaar in eigen oog en Gods volk moet zich menigmaal als een onvruchtbare vijgeboom leren kennen.

Hanna voer met haar onvruchtbaarheid ter helle en zij komt met haar nood voor God. Eli bestrafte Hanna als ware zij een dronken vrouw, maar Hanna was niet dronken, maar bezet met de Geest der gebeden.

In het oordeel van haar onvruchtbaarheid heeft het in Hanna's hart geklonken: *"Zing vrolijk, gij onvruchtbare, die niet gebaard hebt! maak geschal met vrolijk gezang, en juich, die geen barensnood gehad hebt! want de kinderen der eenzame zijn meer, dan de kinderen der getrouwde, zegt de HEERE."*

Voor Hanna ging in vervulling hetgeen de Psalmist in de 113^e Psalm dicht: *"Die de onvruchtbare doet wonen met een huisgezin, een blijde moeder van kinderen. Hallelujah!"*

Hanna had de Heere beloofd als zij een kind zou baren, dat dat kind voor de Heere bestemd zou zijn om in Zijn dienst te arbeiden.

Als Samuel tot Eli gebracht wordt, gaat dat gepaard met een offerande Gods en dan gaat Hanna God loven zoals we dat hebben opgelezen uit het hoofdstuk van onze overdenking.

Hanna roemde in God, omdat Hij haar had opgevoerd uit de hel van haar bestaan. Hanna was als een brandhout uit het vuur gerukt vanuit het oordeel van haar onvruchtbaarheid, maar zo hoeft het in onze dagen niet meer.

De Pennina-godsdienst is in onze dagen nog springlevend. Die kunnen baren en vruchtbaar zijn zonder ooit het oordeel van onvruchtbaarheid te hebben ingeleefd. Maar geliefden, zulke kinderen zijn bastaardkinderen. Dat zijn niet kinderen der belofte zoals Samuel dat was, maar kinderen der dienstbare.

Ismael sarde het kind der belofte. En dat is nu nog het geval. 'k Werd onlangs nog gesard door een dominee die zwanger was van de dienstbaarheid, maar de Heere trad tussenbeide en heeft vreselijke dingen gesproken in gerechtigheid en gans recht gericht. Ik ben slechts een dode hond, maar ik kreeg nieuwelings een kus van Jezus mond.

Het kind der belofte wordt geboren als het bij Hanna gans afgesneden is. Als zij daar ligt als een brandhout voor de hel in het stof voor God en nooit geen kinderen meer kan voortbrengen. Dan wordt zij zwanger van de belofte. En degenen die zwanger zijn van de belofte, baren kinderen der belofte. Samuel was een kind der belofte, van den Heere gebeden en van boven geboren, dwars door de onmogelijkheid heen. Als de godsdienst spot met Gods volk onder het kruis, dan treedt den Heere tussenbeide en zal gans recht richten, want Hij is een God die leeft en op deze aarde vonnis geeft.

Peninna's mond wordt gesloten en Hanna's mond geopend om Gods lof

te vertellen.

Bij Hanna ging dat door de afsnijding heen, want de Heere zal een afgesneden zaak doen op de aarde, opdat geen vlees zou roemen voor Hem.

Vele belijders en zelfs dominees ontkennen dat de Heere een afgesneden zaak doet op aarde (Rom. 9:28) en dat Sion door recht verlost wordt en de wederkerenden door gerechtigheid, daarvan wil men niet weten, of men geeft er een voorwerpelijke lading aan.

Vele leraars willen God zogenaamd 'vrijlaten' in Zijn werking en het aan Hem 'overlaten', maar ondertussen lappen zij de Bijbelse orde 'ellende verlossing en dankbaarheid' in het kader van het recht Gods aan hun rijke jongelingslaars.

Dit soort dwaalleraars, waarvoor Gods Woord uitdrukkelijk waarschuwt, bezet de huidige preekstoelen, zowel in de HHK als in binnen- en buitenverband.

Dat feit ontslaat ons niet om met de Banier der waarheid dit soort valse Schriftkritische voorstellingen van zaken aan de kaak stellen en met het zwaard des Woords de doodsteek te geven.

Velen leren dat in het kader van de waarachtige bekering nergens in het Woord over een 'hellevaart' gesproken wordt en dat dit ook niet bij de oudvaders te vinden is.

Volgens zijn zeggen behoort de 'hellevaart' van Hanna dus niet tot de geïnspireerde waarheid van Gods Woord en Jozua, de hogepriester, staande voor de Engel des HEEREN als een erfwachter van de hel, is dan ook nooit als een vuurbrand uit het vuur gerukt.

Als Gods volk niet als een brandhout uit het vuur gerukt wordt, dan had David ook een valse bevinding als hij in 2 Samuel 22:6 en Psalm 18:6 door de Heilige Geest zegt: *"Banden der hel omringden mij; strikken des doods bejegenden mij"*, en Psalm 116:3 en Psalm 139:8 moeten dan ook uit de Bijbel gescheurd worden, omdat deze zielsbevinding volgens de norm van de huidige godgeleerdheid niet geestelijk bedoeld is.

Ook het 'dodelijkst tijdsgewricht' uit Psalm 116 wordt door de huidige godgeleerdheid afgedaan en gerelativeerd, omdat het volgens hen zo niet in de Bijbel zou staan en dat ook de Kanttekenaren er geen geestelijke uitleg aan geven.

Dat een mens reeds gevonnist is krachtens Genesis 2:17, acht men achterhaald, laat staan dat er nog een volk bestaat dat aan de straf harer ongerechtigheid een welgevallen krijgt als vrucht van de gewilligheid van Christus.

Geloven is een rekensom geworden, een menselijke beslissing onder de

vlag van genade, maar God doet een afgesneden zaak op aarde, want Hij snijdt de goddelozen uit Rom. 5:6 af in rechtvaardigheid, om hen in Christus vrij te spreken.

Christus is de Gegevene des Vaders, ook bevindelijk.

Het is niet moeilijk om Hem te ontvangen. Het is onmogelijk, maar wat bij de mensen onmogelijk is, is mogelijk bij God.

U kunt Christus vinden in de Schriften. De Schriften zijn het die van Christus getuigen. Christus openbaart Zich door Woord en Geest. Dat had Hanna geleerd en dat leren al Gods kinderen. Maar Hanna verklaart wel in welke weg dat gaat.

“De Heere doodt en maakt levend, de Heere doet ter helle nederdalen en doet er weder uit op komen.”

Als mensen zeggen Christus te kennen moet je hen eens vragen hoe zij Christus hebben leren kennen, in welke weg.

Hanna legt een toetssteen aan in welke weg dat gaat.

Als leraars een andere weg preken dan Hanna ons predikt, dan weten zij niet wat zij leren, noch wat zij bevestigen.

De kerken worden beheerst door algemeenheden en dode orthodoxie, maar beiden stromingen vormen een regelrechte aanslag op het ware geestelijke leven en vooral op de Bijbelse leer en bevinding van de rechtvaardiging van de goddeloze. Gods Woord en de bevinding der heiligen leren hetgeen Hanna getuigt in de tekst van onze overdenking.

U zegt: maar wie kan dan zalig worden?

Geliefden, dat is ook gans onmogelijk aan 's mensen zijde. En als het nog nooit onmogelijk geworden is, nog nooit een afgesneden zaak is geworden in uw leven, dan bent u nog nooit als een zaad in de akker gestorven en dan blijft het allemaal zonder vrucht in uw leven.

Zonder hellevaart geen hemelvaart, zonder recht geen genade en zonder ellende geen verlossing.

Geliefden, het Evangelie wordt pas rijk, als u geestelijk failliet bent geraakt. Het Evangelie krijgt pas waarde voor uw ziel als u waardeloos voor God geworden bent.

Dat is de taal van Gods Woord. Christus is niet gekomen om de rijken het Evangelie te verkondigen, maar de armen, de blinden, de kreupelen, de verminkten.

Er worden in onze dagen grove aanslagen gepleegd op de canoniciteit van het Woord.

De HSV is daarvan een sprekend bewijs...

Nu worden er ook aanslagen geplaagd op de Psalmberijming bijv. op Psalm 51:2: *“Ik Erken mijn schuld, die U tot straf bewoog. Uw doen is rein,*

Uw vonnis gans rechtvaardig”, omdat er volgens zeggen in de Bijbel inhoudelijk heel wat anders zou staan, hetgeen echter een valse en biblicistische bewering is.

Volgens de huidige godgeleerdheid zou Psalm 51 totaal niets met Davids geestelijke zieleleven te maken hebben.

Als het waar zou zijn, dan heeft Gods ware volk in de loop der eeuwen met de geestelijke medicijnkast, zoals vervat in de Psalmen, zich blij gemaakt met niks en heeft zij zich derhalve bedrogen voor de eeuwigheid.

Alle tekstgedeelten uit het Woord waarin de aanvaarding van het vonnis en de gewillige strafaanvaarding verklaard liggen, hebben -volgens de huidige godgeleerdheid- een totaal(!) andere betekenis dan Gods ware volk altijd geloofd en beleefd heeft, want ze hebben volgens zeggen alleen betrekking op het tijdelijke leven. Dat leert men t.a.v. Psalm 51, Psalm 116 en noem al die tekstgedeelten maar op die van recht en genade getuigen. Men wil wel genade maar geen recht. Maar geliefden zonder recht is genade niet te verkrijgen. En dat recht hoeft u zelf niet mee te nemen, dat recht wordt ons in het Woord geopenbaard.

Het moet ons geopenbaard worden, anders zien we het niet, anders erkennen we het niet en dan gaat de mens met de letter van de tekst redeneren en schermen, alsof de mens over de beloften in Christus beschikt.

De rationele mens heeft van alles tot zijn beschikking, zo meent hij. Maar geliefden, Hanna had alle zelfbeschikking verloren. Zij was als een dorre boom openbaar gekomen, en als een boom geen vruchten voortbrengt, moet hij uitgehouden worden en in het vuur geworpen worden.

Geliefden, zo is Hanna afgesneden van haar wortel in Adam, om geplant te worden in de tweede Adam. En als die zaak gekend mag worden, dan wordt dat keer op keer bevestigd in het leven der genade.

Tegenwoordig begint met met het geloof, maar die wijze bouwer ging niet eerst zijn geloofshuis bouwen, nee, hij stak af naar de diepte, hij ging graven tot hij vaste grond onder zijn voeten had. We kunnen ons geloofshuis alleen bouwen op de Rots der eeuwen. Die rots is die wijze bouwer geopenbaard geworden toen hij in de diepte van zijn eigen verlorenheid lag.

Geliefden, in die weg gaat het. We liggen reeds in onze verlorenheid, maar je moet eraan ontdekt worden, anders geloof je er niets van.

Onlangs zei een HHK-predikant: “Brakel zegt dat de Heere langs 1000 verschillende wegen kan leiden.”

O ja, "Brakel zegt", ja, veel meer weten dezulken niet te zeggen, namelijk

wat de oudvaders zeggen, maar wat Gods Woord leert is van ondergeschikt belang.

Er leiden wel 1000 wegen naar Rome, maar niet naar Christus. De weg die tot Christus leidt gaat door het rechthuis Van Pilatus. En dat is toch zo'n lieve weg, geliefden, want Gods recht is een lief recht.

God is liefde, ook in Zijn recht. God is recht, ook in Zijn liefde.

Gods recht is niet in strijd met Zijn liefde en Zijn liefde is ook nooit in strijd met Zijn recht.

Geliefden, houdt u aan het Woord van God en verwerp alles wat in strijd is met dat Woord.

Als predikanten zelf niet weten uit welke nood en dood zij gered zijn geworden, hoe zouden ze het anderen kunnen vertellen? Oudvaders en hun geschriften moeten de onkunde van predikanten dekken in onze dagen, omdat men zelf niet door recht verlost is.

Nu heeft vader Brakel mooie dingen geleerd, maar ook minder mooie dingen. Brakel leert namelijk dat de zekerheid des geloofs niet tot het wezen, maar tot het welwezen des geloofs behoort.

Dat is een ernstige dwaling, want als we het wezen des geloofs van haar geloofszekerheid beroven, dan kan er geen sprake meer zijn van een waar geloof.

Het geloof is altijd nog een vaste grond der dingen die men hoopt, en een bewijs der zaken, die men niet ziet en het ware geloof bestaat uit kennis, toestemmen en vertrouwen. Bevindelijke kennis van God en Christus door het geloof. En dat geldt ook voor de zwakgelovigen.

Christus dat ook de kleinen in de genade in Hem geloven, Hem kennen en door Hem gekend zijn.

In het prilste begin van de wedergeboorte moge het geloof zwak zijn en hevig bestreden worden, maar ook de zwakgelovigen hebben enige zekerheid van hun zaligheid en weten dat zij uit de dood overgegaan zijn in het leven en dat zij vrijgesproken zijn van schuld en straf in het oordeel van hun adamsbestaan.

Aan deze geestelijke vrijspraak en geestelijke vrede gaat een geestelijke hellevaart vooraf. Niet letterlijk, maar geestelijk. En dat feit wordt zelfs door HHK-predikanten categorisch ontkend. Zij maken de bijbelse afsnijding verdacht door er een karikatuur van te maken.

Een HHK-predikant zei onlangs dat 'aanhangers' van de 'hellevaart-gedachte' leren dat men God moet bidden: "Laat mij maar naar de hel gaan."

De bijbelse afsnijdende bevrijdende leer van Wet en Evangelie wordt hier subtiel verdacht gemaakt door een karikatuur. Gods volk bidt niet

om in de hel geworpen te worden, maar zij worden wel helwaardig en geven God de strop van zelfveroordeling om de hals in handen.

Gods ware volk bidt niet om de hel en schrijft anderen geen hellevaart voor als voorwaarde om zalig te worden, want dat laatste is geen voorwaarde waaraan de mens moet voldoen, maar een onwederstandelijk werk des Geestes. Daarvan geeft Hanna getuigenis: *"De HEERE doodt en maakt levend; Hij doet ter helle nederdalen, en Hij doet weder opkomen."*

Zij zegt niet dat het een voorwaarde is, noch een opdracht waaraan zij moest voldoen, nee, maar wel getuigt zij dat God het doet en dat het een werk Gods is.

De Heere doet het. En Paulus zegt met andere woorden precies hetzelfde in Galaten 2:19: *"Ik ben door de Wet der Wet gestorven, opdat ik Gode leven zou."*

Had Paulus dat bewerkt? Nee, de Wet was ongevraagd bij Paulus ingekomen en had de zonde levendgemaakt en de oude mens, Saulus van Tarsen, gedood.

Zo gaat het bij ieder kind van God. De (toeleidende)wegen der Wet en de mate van de diepgang kunnen verschillend zijn, maar het wezen van de zaken zijn altijd hetzelfde, want het is enerlei hart en enerlei weg (Jer. 32:39).

Christus is de Weg, de Waarheid en het Leven en een andere weg is er niet.

Al Gods volk sterft de wetsdood, waarbij de oude mens gedood wordt, en dezulken worden in het oordeel in Christus levendgemaakt en als een erfwachter van de hel rechtvaardig verklaard op grond van de toegerekende gerechtigheid van Christus.

En als je met de afsnijding komt in het kader van Galaten 2:19a, dan doet ds. HHK dat van de hand als zijnde de terminologie van 1 tekst en stelt er Jesaja 55:1 direct tegenover.

Jesaja 55 is echter geen algemeen vrij aanbod van genade, maar een aanbod van vrije genade die alleen en uitsluitend effectief is op geestelijk failliet verklaarde zondaren die geen geld meer hebben om af te betalen, van dorst dreigen te sterven, klaar om voor eeuwig in de hel te verzinken.

Alle Psalmen en andere Schriftgedeelten die maar iets reppen over het dodelijke tijdsgewricht moet dat volgens ds. HHK anders verstaan worden dan de bijbelheiligen hebben beleefd en al Gods ware volk door alle eeuwen geloofd en beleefd hebben.

Ja, ja, de duivel is een geslepen theoloog, maar hij siddert nog vanwege

het feit dat hij wel afgesneden is, maar nooit uit de hel van zijn bestaan op zal doen komen.

Laten we duidelijk zijn: een hellevaart zonder hemelvaart is dus zonder enige zaligmakende betekenis, maar een hemelvaart zonder een voorafgaande hellevaart berust louter op nabijkomend werk, waardoor ook de dwaze maagden gedreven werden, maar de deur gesloten vonden en voor eeuwig buitengesloten werden.

We zullen nu eerst Hanna's loflied overdenken, waarbij we met de hulp des Heeren speciaal letten op de tekstwoorden van 1 Samuel 2:6, waarin Hanna de volle raad Gods van Wet en Evangelie ten aanzien van zalig worden in aanbidding bezingt: *"De HEERE doodt en maakt levend; Hij doet ter helle nederdalen, en Hij doet weder opkomen."*

De lang beproefde en geplaagde Hanna, de vrouw van Elkana, heeft na een hevige zieleworsteling om de kinderzegen verhoring op haar gebed gekregen.

Ten spijt van Pennina's pesterijen baart zij een zoon, Samuel genaamd. Zodra de kleine Samuel gespeend is, brengt Hanna haar zoon voor het aangezicht des HEEREN in het huis Gods te Silo, waar Eli hogepriester is. Hanna zegt dan tot de hogepriester Eli: *"Och, mijn heer! zo waarachtig als uw ziel leeft, mijn heer! Ik ben die vrouw, die hier bij u stond, om den HEERE te bidden. Ik bad om dit kind, en de HEERE heeft mij mijn bede gegeven, die ik van Hem gebeden heb. Daarom heb ik hem ook den HEERE overgegeven al de dagen, die hij wezen zal; hij is van den HEERE gebeden", 1 Sam. 1:26-27.*

En dan gaat Hanna de Heere aanbidden in Zijn rechten en deugden, als vrucht van haar (vernieuwde) geestelijke verlossing en vrijmaking des Heiligen Geestes.

Hoewel Hanna de Heere toebehoorde nog voordat zij Samuel gebaard had, komt zij met haar onvruchtbaarheid als opnieuw in de verlorenheid voor God terecht.

We hebben al gezegd dat kinderloosheid in de oudtestamentische tijd als een oordeel werd gezien en als een vloek ervaren. Hanna moest dus de vloek inleven vanwege haar onvruchtbaarheid. Zo leert al Gods ware volk ook na ontvangen genade zich kennen, namelijk zoals Paulus het verwoord: *"Ik ben vleselijk [dus onvruchtbaar], verkocht onder de zonde."*

En even verder belijdt en klaagt hij: *"Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods?"*

Niet dat dat voor Paulus een vraag was, want hij wist zich door Christus gegrepen, maar het vlees was hem een last geworden, omdat hij bij

ondervinding wist dat de Wet geestelijk is en hij derhalve vleselijk was.

Die kennis is bij al Gods volk hetzelfde, let wel: naar de mate des geloofs en de werkingen des Heiligen Geestes, maar al Gods kinderen worden gedood aan de oude mens en levendgemaakt in Christus.

Al Gods kinderen ondergaan min of meer een geestelijke hellevaart, niet omdat zij daar naar solliciteren, integendeel, maar omdat God hen dat doet ondervinden.

Dat kan niemand je aan je verstand praten, tenzij je het zelf ondervindt.

En als je jezelf verliest in het recht Gods, want dat is de geestelijke betekenis van een geestelijke hellevaart, dan zal de Heere je ook uit de hel van je bestaan doen opkomen, namelijk in Christus.

Gods kinderen komen niet letterlijk in de hel en maken niet letterlijk een hellevaart, maar geestelijk, omdat de Wet geestelijk is.

Als je nog overeind kunt blijven staan in het kader van de geestelijkheid van de Wet, dan is God geen God en de Wet geen Wet. Het vrome vlees leest altijd over het recht Gods heen.

Dat houdt dus ook in dat vele belijders en voorgangers bevindelijk vreemd zijn aan een geestelijke afsnijding zoals die door de inspiratie des Geestes uit de mond van Hanna is opgetekend.

Hanna had vanwege haar onvruchtbaarheid haar schuld voor God ingeleefd die haar door Adams val toegerekend was. Dat mens was dus vanwege haar onvruchtbaarheid met heel haar bekering in de dood uitgekomen. Onvruchtbaarheid is niet een lot, maar schuld voor God, want God heeft geen onvruchtbare vrouwen geschapen, maar vruchtbare.

Dat betekent niet dat vrouwen die wel kinderen krijgen zich boven vrouwen kunnen verheffen die geen kinderen kunnen krijgen. Het is de Heere die de baarmoeder opent en sluit. Maar door onze diepe val in Adam is de onvruchtbaarheid der vrouwen een schuldkwesitie en dat heeft Hanna op een diep geestelijke wijze in moeten leven.

Dat herhaalt zich in het leven der genade.

Niet steeds voor het eerst, maar als opnieuw bij herhaling.

Natuurlijk, de levendmaking in Christus is ineens en definitief, maar daarna volgt een dagelijkse doding van het verdoemelijke vlees dat zich der Wet Gods niet onderwerpt. Hanna had een diepe inleving geheel vleselijk te zijn, verkocht onder de zonde. Dat is geen momentopname, maar een doorgaande bevinding in het leven der genade.

Aan de rechtvaardigmaking gaat een geestelijke hellevaart vooraf, want dat volk zal aan de straf hunner ongerechtigheid een welgevallen hebben (Lev. 26:41b), en dan vindt het wonder plaats, want dezulken

worden als strafwaardigen in het gericht Gods vrijgesproken.

Uit de lofzang van Hanna is duidelijk op te maken dat zij in die kennis bevestigd is geworden.

De zuivere prediking van Wet en Evangelie is afsnijdend bevrijdend. Zonder afsnijding is er geen bevrijding. Dat is in het natuurlijke al precies eender. Als de Duitsers ons land niet hadden bezet en het leven van de burgerij niet onmogelijk hadden gemaakt, waarvan hadden we dan bevrijd moeten worden? Alvorens de uitverkorenen gerechtvaardigd worden in de tijd, worden zij eerst ontwaakt onder de Wet, en dan worden zij gewaar dat zij onder de toorn Gods verkeren en met heel de wereld voor God verdoemelijk zijn. Wettische ontwaking is echter nog geen wedergeboorte.

Saul en Judas kwamen ook tot een wettische ontwaking, maar zij zijn nooit in Christus gerechtvaardigd geworden. Zalig worden gaat altijd in de orde van ellende, verlossing en dankbaarheid.

De Heidelberger leert echter op grond van Gods Woord niet met hoe weinig ellendekennis we het kunnen doen, maar om de grootheid van onze zonden en ellende uit de Wet te leren kennen, opdat we zouden weten uit welke grote nood en dood wij verlost moeten worden. De Heidelberger begint dus niet met het geloof, maar met de Wet en dat is zuiver Bijbels. De Wet gaat aan het Evangelie vooraf, want uit de Wet is de kennis der zonde.

De Wet is de bediening des doods en de Heilige Geest wendt de bediening der Wet aan om de oude werkheilige mens te doden en Hij bedient Zich van het Evangelie om de afgesneden zondaar als een vernieuwd schepsel in Christus te doen opstaan. Een geredde zondaar huppelt direct van zielevreugd en sommigen die het van blijdschap feitelijk niet goed kunnen geloven, komen wat later tot ruimte, daarin is de Heere vrij, maar Hij werkt wel overeenkomstig de orde die Hij in Zijn Woord heeft geopenbaard en dat is geen onbekende orde voor degenen die God vrezen.

De taal van ds. HHK, namelijk dat de Heere 'vrij is' en dat de wegen 'verschillend' zijn, is dan ook puur wanordelijk, omdat hij op deze manier het recht Gods omzeilt en de mens het zelf laat uitzoeken.

Laten we duidelijk zijn: Het ware geloof is bewust met Christus verenigd. Er bestaat geen onbewust waar geloof; die dat wel leren zijn leugenstofferders.

Johannes schrijft: *"Wij weten, dat wij overgegaan zijn uit den dood in het leven, dewijl wij de broeders liefhebben; die zijn broeder niet liefheeft, blijft in den dood"*, 1 Joh. 3:14.

Dat is normerend en kenmerkend voor elk kind van God.

En Petrus schrijft: *"Want wij zijn geen kunstelijk verdichte fabelen nagevolgd, als wij u bekend gemaakt hebben de kracht en toekomst van onzen Heere Jezus Christus, maar wij zijn aanschouwers geweest van Zijn majesteit"*, 2 Pet. 1:16.

Zaligworden is beslist geen 'misschientje' en hoewel de gelovige aan vele twijfelingen onderhevig is vanwege zijn vlees en het verdoemelijke ongeloof, is het geloof zelf vast en zeker van Gods beloften die in Christus ja en amen zijn. De ware gelovigen worden dan ook gedurig beproeft in hun geloof, vanwege het schuim der zonde en het bederf des vleses. Zij worden gelouterd zeven maal.

"De redenen des HEEREN zijn reine redenen, zilver, gelouterd in een aarden smeltkroes, gezuiverd zevenmaal", Ps. 12:7. Daarvan geeft ook Hanna in haar loflied getuigenis: *"Die verzadigd waren, hebben zich verhuurd om brood, en die hongerig waren, zijn het niet meer; totdat de onvruchtbare zeven heeft gebaard, en die vele kinderen had, krachteloos is geworden."*

Zij getuigt hier van Peninna's vijandschap jegens haar dat echter moest medewerken om haar eigen onvruchtbaarheid in te leven. Zeven is het getal van de volheid en dat geldt ook met name voor de ware ontdekking die tot de afsnijding leidt, want zonder geestelijke afsnijding is er geen geestelijke opstanding.

Paulus stierf aan de Wet door de bediening des doods, om Gode levendgemaakt te zijn.

Naäman, de Syriër moest zeven keer ondergaan in de Jordaan, alvorens hij er genezen uit op kwam. Die man is dus zeven keer ter helle gevaren, afgesneden van alle verwachting des vleses, alvorens hij als uit de dood verrees, gezond en wel naar ziel en lichaam beide.

Gods volk leeft naar de wet der melaatsheid zeven dagen haar onreinheid en verdoemelijkheid in, dus haar hele leven. Een vrouw die een knechtje gebaard had was zeven dagen onrein. Daar heb je de Kerk, geheel vleselijk, verkocht onder de zonde, evenwel levendgemaakt en gerechtvaardigd in Christus.

"De HEERE doodt..."

Van nature zijn we dood in zonden en misdaden, maar we zijn vijandig dood, werkende in een gebroken werkverbond, onder de Wet en onder de toorn Gods. Van dat alles is een doodschuldig en vijandig mens van nature zich niet recht bewust, tenzij de Wet inkomt en hij in zijn geweten ontwaakt, de zonden levend gemaakt worden, zodat alle

uitvluchten worden afgesneden, ja, alle hoop hem gans ontvalt, daar niemand meer zorgt voor zijn ziel.

Hij wordt gedaagd in het gericht Gods als een totaal verloren zondaar die aan een zijde draadje boven de hel hangt. Alvorens een ziel gerechtvaardigd wordt, knipt God dat laatste draadje door en valt de zondaar eenswillend in het vrije van Gods welbehagen op genade of ongenade. Hij vraagt niet naar de hel, ook niet om erin geworpen te worden, maar smeekt de Zone Davids aanhoudend om genade, echter God vrijlatend in Zijn doen en handelen.

En de Heere antwoordt meestal niet direct, dus wordt de nood groter, en uiteindelijk zo groot, dat alle hoop hem gans ontvalt en als een verloren zondaar nog minder wordt dan een zwijn die gevoerd wordt, want zelfs van varkensvoer was de verloren zoon verstoken.

Als een verloren zondaar valt hij uiteindelijk als dood voor de voeten van zijn vader, afgesneden, ingewonnen en overwonnen door het recht des Vaders, Gode recht en gerechtigheid toeschrijvende als een goddeloze. En zo wordt hij door de Vader omhelsd en dan geeft de Vader getuigenis: *"Want deze Mijn zoon was dood, en is weder levend geworden; en hij was verloren, en is gevonden!" Luk. 15:24.*

Ja, en zo gaat het ook geestelijk. Dat moet niet, maar het gaat zo, want "de Heere doodt en maakt levend, Hij doet ter helle nederdalen en Hij doet weder opkomen."

Ds. HHK geeft zelf te kennen hiervan niets in de Bijbel te lezen en derhalve er zelf niets van af te weten en zo leert hij het anderen ook. Het is dus ernstig zielsbedrog om anderen van het recht Gods vandaan te houden, want door dat recht, maar dan in Christus, is er alleen behoudenis. Het is dus zeer onbarmhartig een geestelijke bevrijding te preken zonder de voorafgaande afsnijding, want dat eindigt in de hel.

Sion zal door recht verlost worden en dat recht is verheerlijkt in Christus en dat recht wordt ook in Christus in de zondaar verheerlijkt.

Ds. HHK beweert: "Wie de belofte gelooft is zalig."

De Belijdenis spreekt van een gewisse belofte Gods en dat ziet op de toepassing ervan. Christus spreekt Zijn volk in de belofte zalig en schenkt het geloof erbij. Het geloof maakt niet de belofte, maar de belofte in de toepassing maken het geloof. Gods ware volk gelooft in Christus, want zij ontvangt niet louter de belofte, maar de Belover in de belofte.

Er zijn altijd mensen die zeggen teksten te krijgen, maar mensen, daarvan konden de dwaze maagden ook vertellen, maar ze zijn voor eeuwig buitengesloten.

Christus openbaart Zich in de belofte, namelijk door Woord en Geest en anders zijn we blij met niks.

Huichelaars 'krijgen' (stelen) soms meer teksten per dag dan Gods volk hun hele leven ontvangen in nood en dood. Bovendien ontvangt Gods volk geen teksten, nee, God spreekt gewis tot elk die voor hem leeft. Christus spreekt Zijn volk zalig door Woord en Geest en daarom gelooft zij, want dan zegt de Kerk: "Ik heb het zelf uit Zijne mond gehoord."

Wie het met minder doen kan, bedriegt zichzelf voor de eeuwigheid en wie niet gedood is door de Wet, bedriegt zich eveneens. Alvorens de mens als een nieuw schepsel in Christus opstaat, wordt de oude mens gedood in de dood van Christus. Een andere weg is er niet en het is louter Gods werk, want de HEERE doodt...

"En maakt levend..."

De doden die de stem des Zoons horen, zullen leven en dat zijn uitsluitend de doden die gedood zijn, namelijk door de bediening des doods. Dat zijn dus ontdekte doden, mensen die weten en inleven dat zij dood en verloren zijn. Dat is geen voorwaarde waaraan de mens moet voldoen, nee, dat is een werk Gods. De HEERE doodt! Ja, en als de HEERE doodt, dan doet Hij geen half werk, maar dan maakt Hij ook levend, namelijk in Christus.

Dat zegt Paulus in Galaten 2:19 en hetzelfde te zeggen is mij niet verdrietig en het is u zeker: *"Ik ben door de Wet der Wet gestorven, opdat ik Gode leven zou."*

Anders gezegd, wij kunnen nooit Gode leven, als wij niet der Wet gedood zijn, waardoor de oude mens de laatste adem uitblaast. Een nieuw schepsel in Christus heeft de oude mens afgelegd. De oude mens is de mens in zijn natuurstaat, onder de Wet en onder de toorn Gods. De oude mens leeft niet meer, zodra wij door de Wet der Wet gedood zijn en Gode levendgemaakt zijn in Christus.

Dan is al het oude voorbijgegaan, ziet het is alles nieuw geworden. Gods volk treurt niet bij het graf van Mozes, nee, zij zijn gestorven aan hun eerste man, de oude Adam onder de Wet, en om die reden is zij vrij van de Wet des mans, die van Mozes.

We kunnen nooit Christus ingeplant en ingelijfd worden door een waar geloof, als we niet afgesneden zijn van de oude Adam onder de Wet. Dat noemt men in onze dagen voorwaardelijk, maar Christus trouwt echt niet met een hoer die het met twee mannen houdt, nee, Hij trouwt een reine maagd, die gestorven is aan de oude mens onder de Wet. De HEERE doodt de oude mens en herschept Zich een reine maagd, die Hij

in de gemeenschap van Zijn goederen trouwt op grond van Zijn ja-woord.

Hij doet ter helle nederdalen, en Hij doet weder opkomen.

Christus laat nooit een verloren schaap ter helle nederdalen aan een touw. Nee, Hij is eerst Zelf ter helle nedergedaald, niet letterlijk, maar geestelijk en borgtochtelijk.

Als Gods volk een hellevaart maakt, dan heeft zij Christus onder zich. Christus bevindt Zich altijd dieper dan onze diepste diepte. Hij kwam op uit mijn hel en zo is Hij mijn Hemel geworden.

Je hebt van die predikers die boven aan de rand van de put van een verloren mens staan te roepen dat hij geloven moet. Zo doet ds. HHK ook: "Wie de belofte gelooft is zalig."

Nou, daar is Gods volk niet mee gered.

De Heere is altijd de Eerste, nog voordat Zijn volk geloofd. Hij brengt Zijn volk tot het geloof op Zijn spreken. Zij moet daadwerkelijk uit die ruisende kuil en uit dat modderige slijk gehaald worden en op de Rots der eeuwen gezet worden, ja, en dan rollen zij van het wonder door de Deur naar binnen en zien op Hem door het geloof.

Je ziel is niet gered met een historisch geloof dat de belofte van het bijbelblad plukt.

Welnee, mens. Christus spreekt Zijn volk zalig en daarom gelooft zij. De schenking gaat aan het aannemen des geloofs vooraf.

Christus schenkt Zichzelf in de belofte en de levendgemaakte zondaar kan dan niet anders dan Christus aannemen door het geloof. Zalig worden is niet gebaseerd op een menselijke keuze, noch komt zij tot stand door 'meewerkende genade'. Gods volk heeft niets te kiezen, want die verkoren zijn ten leven, moeten zalig worden, of zij willen of niet.

En er wil er niet eentje, want er is geen mens die naar God vraagt. Als God geen God was Die vijanden met Zichzelf verzoent, dan werd er geen mens zalig. Maar de Heere doet dat wel in een vleesverterende weg. Zalig hij, die het mag gebeuren.

"Hij doet ter helle nederdalen."

De Heere knipt het laatste draadje door waaraan de ontdekte zondaar zich vasthoudt, want Hij doet alles of niets, Hij doet het helemaal of helemaal niet. Ja, en dan ga je vallen op genade of ongenade. Daartegen verzet zich een mens met alle macht. Dat zien we ook bij ds. HHK. Hij verzet zich uit alle macht om niet verloren te gaan, want van een hellevaart wil de vrome mens niets weten.

Bij Hanna lag dat zo gans anders. Dat mens was aan haar vijandschap

gedood door de dood van Christus en daar weet al Gods volk wat van. Hoe kom je daar? Door de trechter van Gods recht.

Een zalige hellevaart, ja, want Gods verdoemend recht is een lief recht. Zo verstaat het vlees het niet, uit louter vijandschap, maar zo doet God het een verloren zondaar verstaan. Ja, en dan valt hij in het vrije van Gods welbehagen, omdat God God is en God blijven moet en omdat Zijn heilig Woord onfeilbaar, onendig en bestendig is en geen duimbreed wijken zal.

En Hanna had dat recht Gods mogen omhelzen en dan kan God je geen kwaad meer doen, al zou Hij je voor eeuwig wegwerpen. Hanna roemt in God, niet in de belofte, niet in haar zaligheid, maar in Zijn heil. En ze gooit ook de tegenwoordige heiligmakingsleer op de mesthoop.

Ze zegt: "Er is niemand heilig..."

Nou, daar sta je dan verdoemd en vervloekt met je zelfheiliging. *"Niemand is heilig gelijk den HEERE."*

Daar kom je pas achter als God je een hellevaart geeft. Dan kom je erachter dat Hij een Verterend Vuur is en een eeuwige Gloed bij wie niemand wonen kan en dat je vanwege Zijn heilige majesteit en onkreukbare deugden moet vergaan. En toch een zalige hellevaart, want Paulus zegt: *"Onze God is een verterend Vuur."*

Hoe kan dat gezegd worden?

Wel, alleen als we met Mozes gestaan hebben bij het brandende Braambos dat niet verteerde, omdat Christus er in was. Gods volk maakt een hellevaart en valt in de eeuwige armen van Christus en daarom wordt zij niet verteerd. *"Want Ik, de HEERE, word niet veranderd; daarom zijt gij, o kinderen Jakobs! niet verteerd", Mal. 3:6.*

Ze zijn soms wel uitgeteerd, maar ze worden niet verteerd. Ja, en zij verkiezen soms met Job de verworping boven het leven. Is dat Gods volk? Ja, dat is Gods volk. Het zijn de geroepen heiligen, goddeloos in zichzelf, tot hinken en zinken ieder ogenblik gereed, maar op de ashoop van hun bestaan getuigen zij met Job: "Ik weet dat mijn Verlosser leeft."

U zegt wellicht: "Maar daar heb ik geen zin in!"

Nee, ik ook niet, niemand niet, maar God heeft er zin in om Zijn volk ter helle te doen varen. In die weg wil Hij haar redden van het eeuwig verderf, want kostelijk is in Zijn ogen de dood van Zijn gunstgenoten. Ja, en dan kan men schreeuwen dat het zus en zo niet bedoeld wordt, maar mensen, ik wil maar zeggen dat als onze oude mens niet gedood wordt aan deze zijde van het graf, dan moeten wij eeuwig sterven zonder ooit te sterven en dat rechtvaardig. Maar degenen die aan deze zijde van het

graf gestorven zijn, die hoeven niet te sterven, nee, die gaan overlijden, over het lijden, ja, zo brengt God de Zijnen toe en thuis.

Hanna aanbidt de deugden en rechten des Heeren. Zij zingt: "Zijn daden zijn rechtgedaan." Met andere woorden zegt zij: "Ook toen ik ter helle voer was God recht in al Zijn weg en werk." Achteraf bleek het een zalige hellevaart, want toen God Hanna weer uit de hel deed opkomen, was Hanna van Hanna verlost en kon zij met Paulus zeggen: *"Ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij."*

Kent u dat ook, geliefden?

Kent u dat ook, voorganger?

Ja, de Heere is waarlijk opgestaan en is ook van mij, als van een ontijdig geborene gezien, door het geloof. Maar voordat ik Hem zag, heeft Hij mij al gezien van eeuwigheid en Zijn oog slaat mij in liefde gade; Hij zal mij -naar Zijn gewisse belofte- heil bereiden, mij in een vesting leiden. Ik kan het niet helpen dat ik een voorwerp van Zijn liefde ben.

Hanna mag van zich afwijzen en op haar God wijzen. Dat is genadewerk, dat is Geesteswerk, dat is geloofswerk, dat is hemelwerk: *"Door U, door U alleen, om het eeuwige welbehagen."*

Dat is een vrucht van het Gode levendgemaakt zijn. Dat is een vrucht uit Christus, want Zijn vrucht is mijn gehemelte zoet. En onder die Appelboom des Levens zingt Hanna haar loflied. Daar worden de rechterstoelen opgericht.

Daar gaat het over de scherpste van de Wet en de ruimte van het Evangelie.

Als we zonder afgesneden te zijn aanspraak maken op de zaligheid, dan zal blijken dat het Evangelie nog dodelijker is dan de Wet, want de toorn van het Lam zal schrikkelijker zijn dan de verdoeming der Wet.

Hanna bezingt de rechten en deugden des Heeren en dat is zaligheid.

Hanna zingt van de God van haar heil, van Zijn heil. Zij roemt in Christus als de enige Rotssteen der behoudenis, maar voor haar vijanden is Hij een Steen des aanstoots en een Rots der ergernis.

Daarvan geeft zij ook getuigenis. Voor het vrome vlees dat te goed is om verloren te gaan is Hij een Steen des aanstoots en voor degenen die te vroom zijn om een hellevaart te maken is Hij een Rots der ergernis.

Door de inspiratie des Heiligen Geestes snijdt Hanna het vrome vlees er glad af. *"De HEERE doodt en maakt levend; Hij doet ter helle nederdalen, en Hij doet weder opkomen."*

Hanna bezingt hier in de eerste plaats de lof van Christus, Die aan het kruis de vloekdood gestorven is en ter helle is nedergedaald om onze

zonden, om op de derde dag te verrijzen uit het graf om onze rechtvaardigmaking. Gods volk is borgtochtelijk gerechtvaardigd in de dood en opstanding van Christus en dezulken worden in de tijd als een goddeloze rechtvaardig verklaard in het dodelijkst tijdsgewricht. Dat is ruim zalig worden, hoor, want als doden en goddelozen zalig verklaard worden, wie wordt er dan eigenlijk uitgesloten? Weet u waar het altijd op vast zit bij de mens, geliefde medereiziger naar de eeuwigheid? Dat wij niet willen zijn die we zijn, namelijk een verdoemde zondaar en dat wij ons rechtvaardige vonnis niet willen aanvaarden. Maar God zal toch een keertje gelijk krijgen in ons leven en we zullen het eens voor Hem moeten verliezen. Dan maar liever direct de wapens inleveren en het hoofd op het blok gelegd, niet om de straf te ontlopen, noch om de hemel te verdienen, maar dan zal blijken dat de straf die ons de vrede aanbrengt op Hem was en dat door Zijn striemen ons genezing is geworden. Hanna kende dat door de weg van het recht en al de geroepen heiligen met haar. En denk erom, het is geen woordenstrijd die we hier voeren, maar het is naar Gods heilig Woord. Kust den Zoon, opdat Hij niet toorne, en gij op den weg vergaat, wanneer Zijn toorn maar een weinig zou ontbranden. *"Want die met den HEERE twisten, zullen verpletterd worden; Hij zal in den hemel over hen donderen; de HEERE zal de einden der aarde richten, en zal Zijn Koning sterkte geven, en den hoorn Zijns Gezalfden verhogen."*

Amen.

48. De hemelvaart van Christus

Schriftlezing: Handelingen 1

Voorzang: Psalm 68:9-10

In afhankelijkheid des Heeren wensen wij na te denken over de tekstwoorden die u kunt vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte, in Handelingen 1:8-11, die wij nogmaals met u lezen:

“Maar gij zult ontvangen de kracht des Heiligen Geestes, Die over u komen zal; en gij zult Mijn getuigen zijn, zo te Jeruzalem, als in geheel Judea en Samaria, en tot aan het uiterste der aarde. En als Hij dit gezegd had, werd Hij opgenomen, daar zij het zagen, en een wolk nam Hem weg van hun ogen. En alzo zij hun ogen naar den hemel hielden, terwijl Hij heenvoer, ziet, twee mannen stonden bij hen in witte kleding; welke ook zeiden: Gij Galilese mannen, wat staat gij en ziet op naar den hemel? Deze Jezus, Die van u opgenomen is in den hemel, zal alzo komen, gelijkwijs gij Hem naar den hemel hebt zien heenvaren.”

Gemeente, op deze hemelvaartsdag, gedenken wij het heilsfeit van de hemelvaart van Christus als de op 1 na laatste trap van Zijn verhoging. Het is echter niet genoeg dat wij nadenken over het heilsfeit van de hemelvaart. We moeten persoonlijk deel hebben aan de hemelvaart van Christus en dan luidt de vraag: Wat betekent de hemelvaart van Christus voor u en voor mij? De Heidelberger Catechismus heeft de vraag als volgt gesteld in vraag en antwoord 49:

Vr. *Wat nut ons de hemelvaart van Christus?*

Antw. *Ten eerste dat Hij in den hemel voor het aangezicht Zijns Vaders onze Voorspreker is. Ten andere dat wij ons vlees in den hemel tot een zeker pand hebben, dat Hij, als het Hoofd, ons, Zijn lidmaten, ook tot Zich zal nemen. Ten derde dat Hij ons Zijn Geest tot een tegenpand zendt, door Wiens kracht wij zoeken wat daarboven is, waar Christus is, zittende ter rechterhand Gods, en niet wat op de aarde is.*

Geliefden, de hemelvaart van Christus is even noodzakelijk als ieder heilsfeit noodzakelijk is, want als Christus niet ten hemel gevaren was, kon de tweede Trooster niet komen en dan zouden we geen Voorspreker gehad hebben voor het aangezicht van de Vader. Dan

zouden wij ons vlees niet als een zeker pand hebben in de hemel en dan zou Christus tevergeefs gestorven zijn. Toen Christus Zijn werk op aarde volbracht had, was Zijn verblijf op aarde ten einde gekomen en was het noodzakelijk dat Hij tot Zijn Vader opvoer, om de Zijnen te representeren voor Gods aangezicht en hun Voorspreker te zijn, en dat is noodzakelijk, omdat wij ook na ontvangen genade in vele verzoeken vallen en in vele zonden struikelen. Maar, zegt Johannes: “En indien iemand gezondigd heeft, wij hebben een Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus, den Rechtvaardige; en Hij is een verzoening voor onze zonden; en niet alleen voor de onze, maar ook voor de zonden der gehele wereld.”

Dat laatste betekent geen algemene verzoening, want Christus is niet de Voorspraak van de onverzoende wereld, noch van onbekeerde belijders. De gehele wereld ziet op mensen in de wereld, uit alle volken, talen en natiën die nog toegebracht zullen worden en in Hem zullen geloven. Daar staat Christus Borg voor dat al degenen voorwie Hij Zijn bloed gestort heeft, zullen worden toegebracht in de tijd en aan Zijn kudde zullen worden toegevoegd. Daar staat de voorbeding van Christus garant voor en er zal geen klauw achterblijven.

Christus is onze Voorspraak bij den Vader en Zijn voorbeding wordt altijd verhoord. Het gebed des rechtvaardige vermag veel, maar de voorbeding van Christus vermag alles.

Dat is een grote troost voor Gods arme volk, aangezien zij dikwijls niet eens bidden kunnen. Wij weten niet te bidden gelijk het behoort. “En desgelijks komt ook de Geest onze zwakheden mede te hulp; want wij weten niet, wat wij bidden zullen, gelijk het behoort, maar de Geest Zelf bidt voor ons met onuitsprekelijke zuchtingen.”

Voordat Christus ten hemel voer, heeft Hij Zijn discipelen verzekerd dat zij Zijn getuigen zouden zijn, om al den volken het Evangelie te preken en hen te onderwijzen in de leer van Christus, en ook, om degenen die onder de prediking tot bekering komen, te dopen in de Naam des Vaders, des Zoons en des Heiligen Geestes.

De hemelvaart van Christus hangt nauw samen met het zendingsbevel van Christus, want het zendingsbevel heeft Hij op het allerlaatste moment van Zijn verblijf op aarde aan Zijn discipelen medegedeeld.

De discipelen zijn dus vlak voor de hemelvaart van Christus uitdrukkelijk van hun roeping verzekerd, om uit te gaan, heen te gaan, om het Evangelie te prediken te Jeruzalem, te Samaria en tot aan het uiterste der aarde.

Geliefden, als we verwaardigd worden om uitgestoten te worden in Gods wijngaard, dan is daar heel wat aan voorafgegaan. De prediking van Johannes de Doper had plaats gemaakt voor de gekomen Messias en toen hij hen gewezen had op het lam Gods dat de zonde der wereld wegdragen zou, hadden zij drie jaar onderwijs gehad op de leerschool van Christus. Er bestaat geen zending zonder bekwaammaking. Er zijn er velen die direct gaan lopen als zij menen geroepen te zijn, maar die zullen nooit de zalving des Geestes ontvangen. Saul kon niet wachten op Samuel, en hij begon op zijn eigen houtje te offeren, maar dat is slecht afgelopen.

De discipelen ontvingen een driejarige opleiding op de leerschool van Christus en toen Christus ten hemel was gevaren, moesten zij nog in de stad blijven wachten op de belofte des Vaders, namelijk op de uitstorting van de Heilige Geest. De Heilige Geest was het Tegenpand van Christus en de Heilige Geest zou de discipelen in staat stellen om het Evangelie te verkondigen aan alle volken. Alles wat gedaan wordt zonder de bediening des Geestes, is enkel ijdelheid en kwelling des Geestes, want zonder de Heilige Geest weet de mens niets geestelijks te vertellen en dan raast hij maar wat in het luchtledige.

Voor Gods getuigen geldt: “Doch gij hebt de zalving van den Heilige, en gij weet alle dingen.”

Nu is het niet zo dat Gods geroepen getuigen daarvan altijd de verzekering in hun binnenzak hebben, nee, maar wat zij wel weten dat zij geroepen zijn en niet kunnen zwijgen over die heerlijke Naam onder de hemel gegeven tot zaligheid. Dat is het kenmerk dat alleen Gods geroepen getuigen hebben, namelijk hetgeen de apostelen zeiden tegen het Sanhedrin: “Want wij kunnen niet laten te spreken, hetgeen wij gezien en gehoord hebben.” De roeping om het Woord te prediken licht als een vuur in het hart dat door de Heilige Geest brandende gehouden wordt.

Kijk, je moet goed opletten of dominees met het vuur de Geestes prediken, of zij vurig van Geest zijn, of dat zij preken door hun eigen vuur.

De wijzen maagden hadden olie in hun vaten en de dwaze maagden niet en zij verspreiden wel licht, maar uiteindelijk ging dat licht uit, omdat zij de olie en het vuur des Geestes misten.

Gods getuigen ontvangen de olie des Geestes en het vuur des Geestes.

Toen Jeremia in zijn ellende en aanvechting uitriep dat hij niet meer in de Naam des Heeren spreken zou, werd het vuur in zijn binnenste

aangewakkerd door de Heilige Geest. *“Ik zal Zijner niet gedenken, en niet meer in Zijn Naam spreken; maar het werd in mijn hart als een brandend vuur, besloten in mijn beenderen; en ik bemoeide mij om te verdragen, maar konde niet.”*

Je hebt een smeulend vuur en een branden vuur. Het vuur des Geestes kan lang smeulen, maar de rokende Vlaswiek zal Hij niet uitblussen en als de Heilige Geest de liefde gaande maakt, dan laait het vuur des Geestes weer op tot een branden vuur, dat vele wateren niet kunnen uitblussen.

De Bruid van Christus zegt: *“Vele wateren zouden deze liefde niet kunnen uitblussen; ja, de rivieren zouden ze niet verdrinken; al gaf iemand al het goed van zijn huis voor deze liefde, men zou hem te enenmale verachten.”*

U ziet dus dat de liefde van Christus een drijfveer is en geen hefboom waarmee Gods volk aan de slag gaat, nee, zij worden gedreven door Zijn liefde, en de bewegende en werkzame oorzaak van die liefde is de Heilige Geest die hen gegeven is.

Gods kinderen worden dus bekwaam gemaakt, met een bijzonderen roeping, maar ook krachtens het ambt aller gelovigen, om de grote werken Gods te vertellen en die uit te dragen aan alle volken.

Als we geroepen zijn met een bijzondere roeping, dan zorgt de Heere ervoor dat we Zijn Woord zullen verkondigen door de prediking van Zijn Woord. Paulus was niet gezonden om te dopen, maar om het Evangelie te verkondigen. Eldad en Medad profeteerden in het leger, zonder dat zij daarvoor ambtelijk waren bevestigd. Zonder in het ambt bevestigd te zijn, mogen we niet de sacramenten bedienen, maar wel preken. Om het Woord te preken is geen ambt vereist, wel een inwendige roeping.

Maar het zendingsbevel bestaat uit preken en dopen, want zonder de Heilige Doop kunnen de heidenen niet ingelijfd worden bij de Christelijke Kerk, hoewel de geestelijke staat niet staat of valt met de doop, maar met het geloof in Christus.

De roeping om getuige van Christus te zijn, is een belofte die God Zelf vervult. Als de Heere roept, dan stoot Hij ook uit. Het moet een roeping zijn in het kader van het kinschap Gods, want de rest is steigerhout.

“Gij zult Mijn getuigen zijn!” Dat is niet alleen in Zijn Naam preken, maar ook voor Hem lijden.

Voor al dat laatste wordt in onze dagen nauwelijks meer gekend, tenminste in de westerse wereld. Dominees worden op handen gedragen en in de watten gelegd, maar dan is het niet zo moeilijk om te geloven als alles voor de wind gaat en als iedereen wel van je spreekt. Maar Gods ware getuigen worden omtuint met een doornheg, waar de

godsdiensdienst zich aan verwond. Ze worden gesteld als een scherpe dorsslede, die scherpe pinnen heeft; om wat te doen? Om bergen te dorsen en vermalen, en heuvelen te stellen gelijk kaf.

Het zijn geen grote helden hoor, want hun kracht komt niet van hen, maar van die sterke Held die hen terzijde staat en die God hen heeft beschoren.

In zichzelf zijn het gekrookte rietjes en rokende vlaswiekjes, maar door de aanblazing des Geestes en de drijvende liefde van Christus worden zij gedreven in de hollen en spelonken der aarde, om den gevangenen te prediken loslating, en den blinden het gezicht, om de verslagenen heen te zenden in vrijheid; om te prediken het aangename jaar des Heeren.

Het lijkt dikwijls ploegen op rotsen, maar ook wat de roeping om het Woord te prediken betreft, ziet het alles op volharding, op de volharding der heiligen. Dwars tegen de tegenstrijdigheden heen, dwars tegen het zichtbare heen, klinkt het Woord van Christus: "Werpt hen net aan de andere zijde van het schip en gij zult vangen!"

En dan hoor ik Petrus niet zeggen: Nee, Heere, dan kan niet, want de wind staat verkeerd, en de netten zullen scheuren, en dan zal de boot omslaan, welnu, als dat zou gebeuren, is er nog geen man overboord, want wij hebben Vaders Zoon aan boord en veilig strand voor oog.

Maar toch moet je over de roeping om het Woord te preken nooit lichtvaardig doen, want Gods getuigen hebben de hel tegen, zodat zij zo menigmaal moeten uitroepen: "Meester, Meester wij vergaan!"

Dat overgroeit je niet, hoor, want zonder Hem kunnen wij niets doen. Je moet echt niet denken dat Gods geofende volk boven alle angsten verheven zijn, nee, en je moet ook niet denken dat de Gods bevende volk alleen diegenen zijn die in de fase van hun eerste bekering bevinden, nee, ook degenen die door de zandgrond van het bekeerd-zijn gezakt zijn, beven als een vogeltje als de Heere Zijn aangezicht maar enigszins verbergt. Voor dat beven moet Gods volk niet vrezen, maar zich erover verheugen, gelijk de psalmist getuigt: *"Dient den HEERE met vreze, en verheugt u met beving."*

Dat beven des geloofs strekt zich immers uit tot de Sterke, want Spijze gaat uit van den eter, en zoetheid gaat uit van den Sterke. Dat is de Leeuw uit Juda's stam, die Sterke Held die God ons heeft beschoren.

Te roemen in al die zwakheden met beving, daaruit blijkt de kracht Gods, want een man vermog niet door kracht.

Je hoeft dus voor God niet meer te zijn dan een bevend en verdoemelijk vogeltje, want een mens is niet meer, ook niet na ontvangen genade. Gods volk is volmaakt in de Volmaakte, maar in zichzelf is zij zo zwart als

roet en zo verdoemelijk als de tenten van Kedar.

Dus Gods getuigen worden in alle zwakheid uitgezonden, maar zij mogen preken in de kracht Gods, gelijk den apostel zegt: *"Want ons Evangelie is onder u niet alleen in woorden geweest, maar ook in kracht, en in den Heiligen Geest, en in vele verzekerdheid."*

Paulus heeft het niet over zijn voordracht, want daarvan zeiden ze dat zijn rede verachtelijk was. God zoekt niet de gave van welsprekendheid, maar de vrucht, want God zoekt zaad voor Zijn Kerk. En dan zullen altemaal tweelingen baren.

Dus de discipelen en al Gods geroepen getuigen worden aangedaan met kracht uit den Hoge, omdat zij elf geen kracht hebben. Zij hebben op Jezus' school geleerd om eigen krachten te verachten, want dan pas wordt Gods kracht in onze zwakheid volbracht.

Het geloof maakt de mens niet sterk, maar zwak, omdat het geloof ziet op de kracht en de almacht Gods. Maar wie steunt op 's mans benen, wil God geen hulp en heil verlenen.

Op de berg waar Jezus hen bescheiden had, bevestigt Jezus Zijn discipelen in het allerheiligst geloof, met een hoger doel, namelijk om Zijn lof te vertellen, het Evangelie te preken tot aan het uiterste der aarde. En dan lezen wij in het volgende vers: *"En als Hij dit gezegd had, werd Hij opgenomen, daar zij het zagen, en een wolk nam Hem weg van hun ogen."*

De hemelvaart van Christus geschiedde letterlijk, lichamelijk, geestelijk en Goddelijk en zo zal Hij ook wederkomen op de wolken des hemels op de jongste dag. Letterlijk, lichamelijk, geestelijk en Goddelijk.

De discipelen zagen geen hersenschim toen zij hun Meester zagen opvaren ten hemel, maar zij zagen Christus niet alleen ten hemel varen met natuurlijke ogen, maar met de ogen des geloofs. Zij zagen het heilsfeit van de hemelvaart, waarvan zij de kracht en de troost ontvingen. Christus voer ten hemel al zegenende, met gespreide handen en in die handpalmen mochten zij blikken, want daarin zij stonden gegraveerd.

Hemelvaart-genade is meestal zeer krachtig in de ziel, omdat de verzoende ziel medevaart met Christus ten hemel, niet letterlijk, maar wel geestelijk en door het geloof.

Paulus zegt het ergens: *"Hij heeft ons mede opgewekt, en heeft ons mede gezet in den hemel in Christus Jezus."*

Kunt u nu begrijpen dat Gods volk hier niet meer thuis is op deze wereld? Dat zij vreemdelingen en tentbewoners zijn op deze wereld? Maar weet u wat hen staande houdt?

De Heilige Geest die olie op het vuur werpt. De duivel kan dat vuur met een oceaan aan water niet blussen.

Door dat vuur gedreven, willen zij nog wel de wereld rondreizen om Zijn grote Naam te verkondigen. Niet om de wereld te verbeteren, maar om te zaaien, om te planten, om nat te maken, in het geloof dat God de wasdom geven zal.

En nu zijn de eilanden aan de beurt, want het vaste land in het westen heeft zijn beurt gehad. Bij monde van Jesaja laat de Heere het van de daken verkondigen: *“Mijn gerechtigheid is nabij, Mijn heil trekt uit, en Mijn armen zullen de volken richten; op Mij zullen de eilanden wachten, en op Mijn arm zullen zij hopen.”*

Amen.

Slotzang: Psalm 79:11.

49. Hedendaagse afgoderij wederstaan door Paulus en Barnabas

Voorzang: Psalm 135:3, 9 en 10

Schriftlezing uit Titus 1

Gemeente, de tekst van onze overdenking kunt u vinden in de Handelingen der apostelen, het 14^e hoofdstuk, daarvan de verzen 13 tot en met 18, waar wij lezen:

“En de priester van Jupiter, die voor hun stad was, als hij ossen en kransen aan de voorpoorten gebracht had wilde hij offeren met de scharen. Maar de apostelen, Barnabas en Paulus, dat horende, scheurden hun klederen, en sprongen onder de schare, roepende, en zeggende: Mannen, waarom doet gij deze dingen? Wij zijn ook mensen van gelijke bewegingen als gij, en verkondigen ulieden, dat gij u zoudt van deze ijdele dingen bekeren tot den levenden God, Die gemaakt heeft den hemel, en de aarde, en de zee, en al hetgeen in dezelve is; Welke in de verledene tijden al de heidenen heeft laten wandelen in hun wegen; hoewel Hij nochtans Zichzelven niet onbetuigd gelaten heeft, goed doende van den hemel, ons regen en vruchtbare tijden gevende, vervullende onze harten met spijs en vrolijkheid. En dit zeggende, wederhielden zij nauwelijks de scharen, dat zij hun niet offerden.”

Geliefden, vorige zondag hebben we overdacht hoe Paulus en Barnabas in Ikonium vervolgd werden door de Joden en naar Lystre moesten vluchten voor hun leven.

Maar geliefden, wat de satan ten kwade bedenkt, keert de Heere dikwijls ten goede in het leven der Zijnen.

In Lystre had de Heere nog werk te doen voor Paulus en Barnabas, want er was een lamme man in Lystre, die de Heere genade wilde bewijzen.

Eén verloren ziel is bij God dierbaarder dan miljarden rechtvaardigen die de bekering niet van node hebben. God kan er een landverhuizing of een oorlog voor ontkenenen om één ziel toe te brengen tot de gemeente die zalig moet worden.

De tekst van onze vorige overdenking luidde: *“En een zeker man, te Lystre, zat onmachtig aan de voeten, kreupel zijnde van zijner moeders lijf, die nooit had gewandeld. Deze hoorde Paulus spreken; welke de ogen op hem houdende, en ziende, dat hij geloof had om gezond te worden,*

zeide met grote stem: Sta recht op uw voeten! En hij sprong op en wandelde”, Hand. 14:8-10.

We hebben toen gezegd dat we nog nader wilde ingaan op de betekenis van hetgeen Paulus met een grote stem tot de man sprak: *“Sta recht op uw voeten!”*

We moeten elk woord bijzondere aandacht schenken, want er staat geen woord teveel in de Bijbel.

“Sta recht op uw voeten!”

Paulus zei niet: “Nou, man, hier heb je een makkelijke stoel, ga er maar eens in zitten.” Nee, hij zegt: “Sta...”

Gods volk staat op uit haar zondegraf bij het horen (geloven) van de stem des Zoons van God. Dat staan des geloofs heeft ook een blijvende geldigheid in het leven der genade. Paulus roept de betoverde Galatiërs op om te staan in de vrijheid met welke zij door Christus vrijgemaakt zijn.

Ook in Efeze 6, wordt er ook melding gemaakt van het staan des geloofs: *“Staat dan, uw lenden omgord hebbende met de waarheid”,* enz.

En dan voegt Paulus aan hetgeen hij tot die lamme man zegt, nog een bijzonder woord toe: *“Sta **recht** op uw voeten!”*

Gods volk wordt in het stuk van de rechtvaardigmaking niet in een rolstoel gezet om van lieverlee te leren lopen, nee, Sion wordt door **recht** verlost! *“Sta **recht** op uw voeten!”*

Kon die man dat weigeren?

Nee, want Gods woorden zijn daden! Met het bevel middels het gepredikte Woord zette God die man op zijn voeten.

Sommigen leren dat je Gods Geest *in het kader van de waarachtige bekering* kan tegenstaan en negeren.

Dat is pelagiaanse onzin en arminiaans zielsbedrog. God spreekt en het is er; Hij gebiedt en het staat er. De zaligmakende werkingen van Gods Geest kunnen niet tegengestaan worden.

Die man kon zijn genezing niet bewerken, noch tegenhouden. Er is een volk op aarde dat zalig MOET worden, omdat God het wil en anders nergens om.

Heeft die man wat aan zijn genezing gedaan? Waar staat dat? Op het apostolisch bevel van Paulus *“Sta recht op uw voeten”* heeft die man niet gereageerd uit eigener beweging, nee, de Heilige Geest verbrak zijn verlamme banden en deed die man op het bevel des Woords(!) opspringen, zodat hij direct wandelde.

Die man hoefde dus niet eerst na te denken wat hij nu met dat bevel van Paulus zou doen, nee, dat laten we aan de huidige godgeleerdheid over.

Die kunnen het neerleggen en oppakken, net hoe ze geluimd zijn. Gods volk krijgt daar de kans niet voor, want zij wordt met het bevel op de Rots Christus gezet.

Die man heeft Paulus niet tegengeworpen, zo van: “Zeg, Paulus, dat zeg je nu wel, maar mijn benen zijn zodanig verlamd, dat het onmogelijk is om direct op te staan. Ik moet eerst op de been geholpen worden. Kom, Paulus en Barnabas, neem me eerst eens tussen jullie in, dan zullen we eens voetje voor voetje proberen.....”

Paulus heeft ook niet tot de man gezegd: “Beste man, er is nu wel een groot wonder aan u gebeurd, maar loop nou niet te hard van stapel, want voor uw geval staat minstens vier jaar revalidatie in het verschiet.” Paulus heeft ook niet gezegd: “Beste man, laat het nu maar eens overzomeren en overwinteren, want je weet maar nooit of je jezelf niet bedriegt.”

Paulus heeft ook niet gezegd: “Beste vriend, ik heb nu wel het geloof bij je gezien, maar dat is nog niet genoeg. Volgens de leer der afscheiding bent u nog maar in de fase van dr. Habitus, maar dat betekent niet dat u de actus van het geloof al ontvangen hebt, bovendien is ‘zien nog geen hebben’. U moet dus eerst nog wat met krukken leren lopen, alvorens u in de vrijheid der kinderen Gods zal kunnen gaan en staan.”

Weg met al deze filosofische en habitaanse onzin!

En Paulus zeide met grote stem: *“Sta recht op uw voeten! En hij sprong op en wandelde.”*

Zo gaat het ook geestelijk. Gods volk komt van de dood in het leven en dan zingen zij in God verblijd, aan Hem gewijd van ‘s Heeren wegen.

En mensen, als je nog nooit aan de Wet gedood bent en in Christus bent opgestaan als een nieuw schepsel, zul je ook nooit huppelen van zielevreugd, om de eenvoudige reden dat je dan nog niet wedergeboren bent en derhalve onder de Wet verkeert en onder de toorn Gods.

Het halfverloste christendom in onze dagen begint evenwel al te bouwen nog voordat zij op de Rots gezet is.

Het is het zandgrondgeloof van de rijke jongeling en met dat geloof zijn de huidige kerken en jongerenavonden vergeven. In onze dagen wordt er niets zo gehaat als de leer en de bevinding van de rechtvaardiging van de goddeloze.

Dat is een afsnijdende bevrijdende leer, maar de vrome mens wil niet afgesneden worden.

En omdat het gros predikanten zelf te goed is om verloren te gaan en te vroom om een hellevaart te maken zoals Hanna door de Heilige Geest de Kerk van alle tijden en plaatsen leert en vertolkt, daarom schieten de

‘geloofshuizen’ in onze dagen als paddestoelen de zandgrond uit. In geestelijke zin wordt deze lamme man door recht verlost. “Sta recht op uw voeten!”

Gods eer en de gerechtigheid van Christus dulden geen halfverloste bekering, want er is een volkomen Offer gebracht en op grond van dat Offer wordt Gods volk door recht verlost.

Genade is niet gratis, absoluut niet, het is zonder geld en zonder prijs te verkrijgen, omdat het onbetaalbaar is.

Er is namelijk betaald met de hoogste prijs van Christus’ Bloed. Gods volk is duur gekocht en zij worden verlost door vrije genade, namelijk door de toegerekende gerechtigheid van Christus en dat is alles, amen.

De kreupele man werd op zijn voeten gezet. Die man had geen stiekeme genezing, maar een Goddelijke genezing en dat komt in de dadelijkheid openbaar.

Paulus fluisterde het Woord niet stiekem in zijn oor, zodat de anderen het niet hoorden, bang dat het niet zou werken, nee, hij zei het met grote stem, zodat allen die erbij waren het horen konden en de uitwerking van het Woord konden aanschouwen. Paulus geloofde hetgeen hij in de Naam des Heeren sprak: “*Sta recht op uw voeten!*”

En onmiddellijk sprong de man op en wandelde.

De ware Evangelieverkondiging gaat gepaard met het bevel van bekering en geloof. Van bekering ter ontdekking en ontbloting, omdat men niet in Christus gelooft, en van geloof omdat het aanbod van vrije genade geen vrij aanbod is, maar dadelijke toepassing bij degenen die God verordineerd heeft ten eeuwige leven.

Daar is de mens nog voor geen duizendste procent in, nee, daar is God in Die het ganse werk der zaligheid alleen doet. Hem zij de glorie, alle lof, eer en de aanbidding, nu en in de dag der eeuwigheid.

Maar dan gaat het verder, want het wonder dat heeft plaatsgevonden, werkt nog wat anders uit, namelijk verafgoding van Paulus en Barnabas. Want als de schare ziet, *hetgeen Paulus gedaan had, verhieven hun stemmen, en zeiden in het Lycaonisch: De goden zijn den mensen gelijk geworden, en tot ons nedergekomen. En zij noemden Barnabas Jupiter, en Paulus Mercurius, omdat hij het woord voerde.*

Ja, op het zendingsveld is er altijd het gevaar aanwezig dat als God wonderen werkt, dat afgoderij het gevolg daarvan is.

Die afgoderij kan ook heel subtiel plaatsvinden en vindt ook plaats in onze dagen, met name in de gevestigde kerk.

Gods knechten mogen niet vereerd worden, ook niet als zij Gods Woord zuiver preken en vrucht hebben op hun prediking.

Dominee Lamain heeft zelf in een preek gezegd dat hij het beroep naar Amerika moest aannemen, omdat de gemeente waarin hij stond hem verafgoodde. Hij zei vanaf de preekstoel tot de gemeente: “Dat is jullie schuld!”

Dominee Lamain was daarin eerlijk, maar zo zijn er geen dominees meer op te noemen. Het is allemaal afval in onze dagen en valse vrede.

De verafgoding van dominees is zelfs zeer gevaarlijk, niet alleen voor de mensen die genoemde afgoderij bedrijven, maar ook voor de betreffende dominee zelf. God weet dezulken te vinden.

Als een dominee toelaat dat men afgoderij met hem bedrijft, kan God die dominee in een zware zonde doen vallen, of hem de bediening des Geestes ontnemen.

We zullen maar geen voorbeelden noemen, maar ze zijn er genoeg.

Als een dominee verafgood wordt, is dat meestal hun eigen schuld. In veel gevallen blijkt dan dat zo’n dominee niet afsnijdend preekt en de eigenwillige godsdienst de ruimte geeft om in een droomwereld te leven, van raak niet, smaak niet en roer niet aan. In onze dagen zien we meer en meer een antinomianse trend op het kerkelijk erf ontwikkelen, omdat de kerken de tucht niet handhaven en in dat geval leeft de dominee en de kerkenraad dikwijls zelf in de zonde.

Van de zonen van Samuel staat geschreven dat zij geschenken aannamen en het recht bogen. Zij preekten een Evangelie naar de mens en dat ging er bij het publiek als koek in.

Bij elke verjaardag liep de melkbus over van de geschenken dollars, en het zijn sterke benen die de weelde kunnen dragen. Er zijn meer dominees zwanger van de geldgierigheid, dan er kerken zijn.

Dat geldgierigheid een wortel van alle kwaad is, komt ook in de kerken wel openbaar in de vruchten, want ook dominees zijn aan hun vruchten te kennen en niet aan hun prediking in de eerste plaats.

Er is namelijk onderscheid tussen ambtelijke bediening en persoonlijke bediening. Dominees kunnen de objectieve waarheid van Gods Woord zuiver preken, zelfs de bevindelijke waarheid, en er toch zelf geen zaligmakende kennis aan hebben.

Onbekeerde dominees kunnen echter niet in de zaken komen die Gods volk kent bij geloofservaring, maar daar kunnen we nu niet op ingaan.

Er zijn ook bekeerde dominees die geen roeping tot het ambt van Godswege hebben en vooral die dominees staan open voor afgoderij, niet zozeer op het zendingsveld, maar wel in de kerken. De kerkelijke afgoderij komt al openbaar in de talrijke kerkelijke stromingen die ons land telt.

Gods Woord geeft geen ruimte voor verschillende kerkdenominaties, want er is maar 1 Kerk, dat is de 1 heilige, algemene christelijke Kerk.

Die Kerk heeft maar 1 Hoofd en heeft maar 1 lichaam, maar die Kerk heeft geen aanhang.

Zodra dominees een aanhang krijgen, is er al sprake van afgoderij. Dat geldt ook voor Gods ware geroepen en bekeerde knechten, maar als die afgoderij plaatsvindt in de gemeente Gods, dan is dat erger dan op het zendingsveld.

Nu kan niemand Paulus en Barnabas verwijten dat zij schuldig stonden aan de afgoderij die jegens hen werd bedreven. Bovendien was er in Lystre sprake van een zendingssituatie, maar Paulus en Barnabas laten zich desondanks niet verafgoden door de schare heidenen die getuigen waren geweest van de wonderlijke genezing van de lamme man.

Afgoderij in een verbondssituatie, dus in de gemeente Gods, is vele malen erger, want als verbondskinderen afgoderij bedrijven met hun voorgangers, dan is er sprake van een ban in het leger. Dan wijkt de Heere en dan staat die dominee in de lucht te preken, omdat God de oren der gemeenteleden sluit, of in het ergste geval de mond van de prediker sluit, of die prediker uit het midden der gemeente wegneemt.

We lezen zo schoon van de Moorman nadat hij gedoopt was door Filippus: *“En toen zij uit het water waren opgekomen, nam de Geest des Heeren Filippus weg, en de kamerling zag hem niet meer; want hij reisde zijn weg met blijdschap.”*

Die Moorman miste Filippus in het geheel niet, want hij mocht zich verblijden in de God van zijn heil.

Dat zijn we kwijt in onze dagen en er zijn zelfs weinig kinderen van God die zich niet schuldig maken aan de verafgoding van domineesvlees.

Propaganda maken voor bepaalde dominees is afgoderij bedrijven met verrot vlees.

Toen de schare Barnabas en Paulus vernoemden naar hun goden, Jupiter en Mercurius, lieten de apostelen de schare nog begaan, omdat zij wisten dat het oordeel der heidenen was verduisterd en dat het geschiedde uit pure onkunde.

Barnabas moet groot van gestalte zijn geweest, want Jupiter is de grootste planeet en in die tijd was astronomie ook al in de mode. Jupiter is afgeleid van het Griekse woord Zeus, en betekent ‘vader van hulp’. Jupiter was de nationale afgod van de Grieken en de Romeinen. Paulus noemde ze Mercurius, omdat hij het woord voerde. Mercurius is in het Grieks ‘Hermes’ en betekent heraut, heraut van de goden.

U ziet, de ingeschapen Godskennis is ook bij de heidenen aanwezig, doch

verduisterd, maar ook de heidenen hebben hun goden, die geen goden zijn, maar afgoden.

De afgodische heiligenverering van Rome is echter velen malen erger. Binnen rooms-katholicisme worden gedurende het jaar vele heiligen vereerd.

De heiligen worden op verschillende manieren herdacht: door feestdagen, de verering van relikwieën en bedevaarten. In het dagelijkse leven spelen de verschillende heiligendagen een grote rol. Zo bestaan er patroonheiligen, dat zijn speciale beschermers van dorpen of doelgroepen. Sint Anna is bijvoorbeeld de heilige voor ongehuwde moeders met een kinderwens, terwijl Sint Antonius juist de patroon voor verloren voorwerpen is. Dus al ben je je portemonnee kwijt, dan kan je tot de heilige Antonius bidden en dan komt het ding weer voor de dag, maar niet heus. De feestdagen van heiligen worden bepaald door hun sterfdag en staan op de zogenaamde heiligenkalender.

Op zo'n heiligendag worden de heiligen met hun bijzondere kwaliteiten herdacht. Ja, en een haar uit de baard van de heilige Janus, beschermt de mens voor ongelukken, maar ook dat is een illusie gebleken, want Rome is openbaar gekomen als de grootste pedofiele kindermisbruiker aller tijden. Een ongelukkenkerk dus, ofwel een valse kerk. Van de zogenoemde roomse allerheiligendag is het duivelse Halloween feest afgeleid, dat ook in Nederland steeds meer ingang vindt.

De refo's vieren massaal sinterklaasfeest en dansen daarin met Rome mee, maar heiligenverering, in welke vorm ook, is een vervloekte afgoderij.

Maria de moeder des Heeren, wordt ook door Rome als een heilige Middelaarster verafgood en aanbeden.

In de Middeleeuwen werd aan de heiligenverering veel geld verdiend, een relikwieëndoosje vol waardelozen haren van de heilige Janus werd voor drie gouden dukaten aan de man gebracht en een haar uit de baard van heilige Antonius gingen als broodjes over de toonbank voor de somma van 50 zilverstukken.

Allemaal boerenbedrog, natuurlijk, maar in onze dagen heerst dezelfde afgoderij in een ander jasje.

Ook het Refodom heeft haar relikwieën. Voor een boekje van de heilige vader Wilhelmus a Teellinckianus maakt dr. Op 't Hof een wereldreis en toen hij een boekje van Teellinck kon bemachtigen waarin zijn eigen handtekening stond, reed de hersteld hervormde doctor geheel buiten zijn zinnen als een dronkeman door alle rode stoplichten richting pastorie, met alle bekeuringen vandien.

Ja, en zo kunnen we nog even doorgaan. De ene dominee is een mercedesgek en de andere zweert weer bij de Erskines.

Maar waar zijn die dominees die zich bekommeren om die ene verloren zoon, om dat ene verloren schaap, om die ene verloren penning?

Paulus en Barnabas werd de last opgebonden van dat ene verloren schaap, van die ene lamme man en daarvoor liet God hen vervolgen in de ene stad, om te vlieden in de andere, want daar lag een man aan de kant van de weg, waarmee niemand medelijden had.

Doch de Heere had die man van eeuwigheid gezien en wilde Zich over dit ellendige verloren schaap ontfermen en daartoe zond Hij Paulus en Barnabas, om in Lystre het Evangelie te prediken, waardoor die lamme man tot het geloof komt, en dat blijft bij Paulus niet onopgemerkt, want hij zijn geloof ziende, zeide tot hem: "Sta recht op uw voeten!"

Dus eerst Christus, en dan ook Zijn weldaden, hetgeen voor die man bestond uit de genezing van zijn verlamdheid.

Maar als de duivel ziet dat hij die lamme man uit zijn greep verliest, probeert hij uit een ander vaatje te tappen en zwiept de schare op om de apostelen te verafgoden, hen noemde Jupiter en Mercurius, namen die afgeleid zijn van de ruimteplaneten, maar in Lystre had men de stomme afgoden naar genoemde planeten vernoemd.

Ja, en dan gaat het van kwaad tot erger, want als de ene zonde is bedreven, dan blijft het niet bij die ene zonde, de hel en het verderf worden niet verzadigd; also worden de ogen des mensen niet verzadigd, zegt de wijze prediker. *"Al de beken gaan in de zee, nochtans wordt de zee niet vol; naar de plaats, waar de beken heengaan, derwaarts gaande keren zij weder. Al deze dingen worden zo moede, dat het niemand zou kunnen uitspreken; het oog wordt niet verzadigd met zien; en het oor wordt niet vervuld van horen."*

O, geliefden, we leven in een wereld vol van verleiding, maar denk niet dat u zonder waarachtige wedergeboorte en bekering tot de ekklesia behoort, namelijk tot dat volk dat uit de wereld geroepen is, want dat is Gods volk alleen.

De mens van nature heeft zijn leven in de wereld en in de afgoden van de tijd, maar deze wereld zal vergaan met alles wat daarin beweegt en leeft.

"Want al wat in de wereld is, namelijk de begeerlijkheid des vleses, en de begeerlijkheid der ogen, en de grootsheid des levens, is niet uit den Vader, maar is uit de wereld."

De oude profeet Samuel zei tot koning Saul, die de heidense koning Agag het leven gespaard had: *"Wederspanningheid is een zonde der toverij, en*

wederstreven is afgoderij en beeldendienst. Omdat gij des HEEREN woord verworpen hebt, zo heeft Hij u verworpen, dat gij geen koning zult zijn."

Saul was een afgodendienaar, terwijl de Heere gezegd had door de mond van Samuel: *"Ga heen en verban de zondaars, de Amalekieten, en strijd tegen hen, totdat gij dezelve te niet doet."*

Maar Saul was een afgodendienaar en wilde de enige ware God wel offeren, echter van het verbannene.

Maar de Heere heeft geen lust aan brandofferen, en slachtofferen, God wil barmhartigheid en geen offerande. Gods offers zijn een gans verbroken geest, door schuldbesef getroffen en verslagen.

De heidenen in Lystre hielden echter vast aan offers van rammen en het smeer der vette beesten, want *als de priester van Jupiter, die voor hun stad was, ossen en kransen aan de voorpoorten gebracht had, wilde hij offeren met de scharen."*

Aangezien Paulus en Barnabas in het huis aan de voorpoort verbleven, was het de bedoeling van de heidense priester om voor Paulus een Barnabas offerande te doen, aangezien zij hen als goden hadden aangesteld.

Afgoderij komt onder de heidenen veelvuldig voor, maar op het zendingsveld moet die heidense afgoderij radicaal worden uitgebannen. Toen David Brainerd de Native Americans -de Noord Amerikaanse Indianen- bezocht om hen het Evangelie te brengen, sprong hij temidden tussen de dansende indianen om hun afgoderij te stoppen en de Heere wrocht mede.

Daarin volgde Brainerd het voorbeeld van Paulus en Barnabas, die temidden tussen de schare sprongen en tegen de afgoderij getuigden, hun klederen scheurden, tot een teken van groot mishagen en afkeer, die zij hadden van zulke afgoderij.

Zijn we daar te vroom voor geworden om temidden tussen de afgoden van onze tijd te springen en daartegen te getuigen?

De kerkelijke zuilcultuur werkt als een boemerang en heeft de kerken inwendig uitgehold en nu zijn de kerken bolwerken geworden van allerhande afgoderij.

Allerhande populaire zangavonden en aanverwante activiteiten worden georganiseerd om de zendingskas te spekken en de tegenwoordige refozendingsdagen hebben meer weg van een kermisattractie als van een zendingsdag. Elke maand komt er een zendeling uit donker Afrika over naar Nederland om het kerkpubliek dezelfde dia's te laten zien van het vorige jaar, alleen in spiegelbeeld, en dat bedrog brengt grof geld in het laatje.

Kerkbazaars en gelijknamige rommelmarkten worden door de plaatselijke dominees met gebed geopend en met een toverspreuk van Tetzels ingezegend, maar van al deze Saulse schelmenstreken zegt den Heere bij monde van Jesaja: *“Waartoe zal Mij zijn de veelheid uwer slachtoffers? zegt de HEERE; Ik ben zat van de brandoffers der rammen, en het smeer der vette beesten, en heb geen lust aan het bloed der varren, noch der lammeren, noch der bokken. Wanneer gijlieden voor Mijn aangezicht komt te verschijnen, wie heeft zulks van uw hand ge-eist, dat gij Mijn voorhoven betreden zoudt? Brengt niet meer vergeefs offer, het reukwerk is Mij een gruwel; de nieuwe maanden, en sabbatten, en het bijeenroepen der vergaderingen vermag Ik niet, het is ongerechtigheid, zelfs de verbodsdagen. Uw nieuwe maanden en uw gezette hoogtijden haat Mijn ziel, zij zijn Mij tot een last; Ik ben moede geworden, die te dragen. En als gijlieden uw handen uitbreidt, verberg Ik Mijn ogen voor u; ook wanneer gij het gebed vermenigvuldigt, hoor Ik niet; want uw handen zijn vol bloed.”*

O, geliefden, waar zijn de getrouwen in den lande, waar is het openbaar getuigenis, waar het staan in de geslagen bressen?

Paulus en Barnabas waren van God geroepen; zij waren geen kerkdienaars die zich achter de kerkelijke zuilen verscholen, nee, zij waren geroepen getuigen van Christus om het rijk van satan afbreuk te doen. Dat zien we hier duidelijk. Zij scheurden hun klederen om hun afschuw over die heidense afgoderij kracht bij te zetten.

Ik zie het de refo-predikanten hun stropdassen nog niet afrukken en hun zwarte pakken aan stukken scheuren vanwege de breuk der dochteren des volks.

Nee, ze gaan liever met pensioen met gepoetste schoenen en met gladgestreken overhemden, dan om te staan in de geslagen bressen, wat de gevolgen daarvan ook moge zijn.

Op de prediking van Jona gaven de Ninevieten het uiteinde van hun stropdassen als een strop van zelfveroordeling om hunne halzen in de hand des Heeren, maar de tegenwoordige Jona's -voorzover ze er nog zijn- worden gehaat en gesmaad tot in de meest rechte kringen toe.

We hebben nu het integere christendom, het vacuüm verpakte christendom, dat zich beroemt op 30 jaar inzet voor een stil en gerust leven, maar in werkelijkheid niet van haar drek gewassen is. Ja, u begrijpt, ik heb het nu over de christelijke politiek, maar christelijke politiek bestaat niet, dat is een hoax en een hoax voor waar houden is vervloekte afgoderij. Daarom voert de SGP ook verkiezingscampagne, want als je het zonder geloof moet stellen, moet je je tot zulke afgodische

ongeloofspraktijken wenden. Een christen gelooft in God en niet in een democratische stelsel.

Afgoderij moeten we in de eerste plaats in ons eigen hart zoeken. In dat verdorven hart, geliefden, daar huist wat. Want als de Wet geestelijke is, dan komt er een afgodendienaar openbaar. Dan roept Paulus het uit: 'Ik ben vleselijk, verkocht onder de zonde.' Dat roept hij uit na ontvangen genade.

Geliefden, als Gods volk gedurig een in- en uitwendige tempelreiniging nodig heeft, vanwege dat groeiende en aanhoudende bederf van binnen, waar zal dan de goddeloze zondaar verschijnen?

Vanwege de afgoderij in leer en leven zijn de kerken verdeeld tot op het bot, en liggen de muren van Jeruzalem in puin, de hersteld hervormde steenhopen liggen te roken, maar er is niemand die met de Geest van de vrouw van Phinehas bedeed is, en het in uiterste barensweeën uitroept: "Ikabod, de eer is weggevoerd." Ja, de eer is weggevoerd, de kroonrechten van Christus vertrapt en er is geen gewezen vanwege de geslagen breuken te horen.

We leven weer midden in de Klaagliederen, geliefden, waarin Jeremia rouw bedrijft vanwege de breuk der dochteren zijns volks. *“Mijn ogen zijn verteerd door tranen, mijn ingewand wordt beroerd; mijn lever is ter aarde uitgeschud, vanwege de breuk der dochter mijns volks; omdat het kind en de zuigeling op de straten der stad in onmacht zinken.”*

En die nood wordt bij de profeet onhoudbaar, de last wordt hem te zwaar, zodat hij het moet uitroepen: *“O mijn ingewand, mijn ingewand! ik heb barenswee, o wanden mijns harten! mijn hart maakt getier in mij, ik kan niet zwijgen; want gij, mijn ziel! hoort het geluid der bazuin en het krijgsgeschrei. Breuk op breuk wordt er uitgeroepen; want het ganse land is verstoord; haastelijk zijn mijn tenten verstoord, mijn gordijnen in een ogenblik! Hoe lang zal ik de banier zien, het geluid der bazuin horen?”*

En nu zegt men vromelijk in onze dagen **dat het God niet uit de hand loopt**, zonder ook maar IETS van deze geestelijke barensnood te kennen, die de profeten en onze godzalige vaders hebben moeten doorworstelen.

De gemaakte vroomheid loopt de tegenwoordige geestelijkheid de broekspijpen uit, maar ondertussen laat men de bannen onaangeroerd en de oprechte wordt vervolgd.

Paulus en Barnabas waren in Ikonium met de dood bedreigd en in Lystre aangekomen, bedreigde hen een ander gevaar. Ze voelden de last die hen van Godswege was opgelegd en konden deze heidense afgoderij niet aanschouwen, laat staan afdoen met vromelijke refologie, nee, zij

sprongen midden tussen de schare en scheurden hun klederen, en daar bleef het niet bij, nee, zij begonnen zichzelf te vernederen en van zich af te wijzen en op God te wijzen, zeggende: *“Mannen, waarom doet gij deze dingen? Wij zijn ook mensen van gelijke bewegingen als gij, en verkondigen ulieden, dat gij u zoudt van deze ijdele dingen bekeren tot den levenden God, Die gemaakt heeft den hemel, en de aarde, en de zee, en al hetgeen in dezelve is.”*

O, geliefden, in onze dagen heerst de kerkelijke standencultuur en de ene is nog heiliger dan de andere, maar achter al die reformatorische kerkgeveltjes is geen plaats voor de verloren zoon, geen plaats voor het verloren schaap, geen plaats voor Hem die het verlorene zoekt en het weggedrevene vindt.

O, geliefden, hoe lang zult u het nog volhouden in uw vrome onbekeerde kleedje? Hoe lang denkt u zich nog te handhaven voor God en Zijn Christus?

Waarom doet gij deze dingen? Waarom noodzaakt gij de heidenen naar de Joodse wijze te leven? Waarom word ik gelasterd over hetgeen, waarvoor ik dankzeg? O, hoort u Christus niet spreken in uw geweten: *“Indien Ik kwalijk gesproken heb, betuig van het kwade; en indien wel, waarom slaat gij Mij?”*

Verbondsvijanden van Christus, ik heb u wat te zeggen: *“Werpt van u weg al uw overtredingen, waardoor gij overtreden hebt, en maakt u een nieuw hart en een nieuwen geest; want waarom zoudt gij sterven, o huis Israëls.”*

De Heere komt het nog te betuigen: *“Wendt U naar Mij toe, wordt behouden, alle gij einden der aarde! want Ik ben God, en niemand meer.”*

En in die enige Naam onder de hemel gegeven tot zaligheid predikten Paulus en Barnabas tot die afgodische heidenen, ja, ook tot ons, als wij ons nog niet bekeerd hebben tot de levende God. *“Bekeert u van deze uw ijdele dingen tot den levenden God, Die gemaakt heeft den hemel, en de aarde, en de zee, en al hetgeen in dezelve is.”*

Johannes de Doper preekte -net als de apostelen- van zich af: *“Zie het lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt, Wiens ik niet waardig ben Zijn schoenriemen te ontbinden.”*

En hoort die Paulus eens getrouw getuigen: *“Zo zijn wij dan gezanten van Christus wege, alsof God door ons bade; wij bidden van Christus wege: laat u met God verzoenen. Want Dien, Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem.”*

En als zij zo vurig predikten, konden zij de schare nauwelijks

weerhouden dat zij niet offereden. Nauwelijks!

O, geliefden, het gaat zo nauw uit. *“Indien de rechtvaardige nauwelijks zalig wordt, waar zal de goddeloze en zondaar verschijnen?”*

Strijdt om in te gaan door de enge Poort! Dat is een strijd op leven of dood en geliefden, die strijd moet u verliezen, want door de enge poort worden alleen dode zondaren toegelaten.

Doden zullen horen, de stem van de Zoon van God, en die ze gehoord hebben, zullen leven.

Hebt u Zijn levendmakende stem reeds in uw dode adamsbestaan gehoord, mijne toehoorders?

Als dat zo is, kunt u in uw graf niet blijven liggen, dan kunt u niet als een oude mens de brede weg vervolgen en in uw zonde blijven liggen. Of bent u de slaap des doods nog aan het slapen? Ontwaakt gij die slaapt en sta op uit de doden, en Christus zal over u lichten.

We zullen er eerst van zingen, en wel van de 89^e Psalm, daarvan het 19^e zangvers.

Geliefden, ontwaken zullen we uiteindelijk allemaal, geliefden, maar hoe? Want allen die in het stof der aarde slapen, zullen ontwaken, dezen ten eeuwigen leven, en genen tot versmaadheden, en tot eeuwige afgrijzing. De prediking van Paulus en Barnabas komt hedenmorgen ook tot ons. Het is of een reuke des doods ten dode, of een reuke des levens ten leven. Zij prediken ons bekering tot *“de levenden God, Die gemaakt heeft den hemel, en de aarde, en de zee, en al hetgeen in dezelve is; Welke in de verledene tijden al de heidenen heeft laten wandelen in hun wegen; hoewel Hij nochtans Zichzelven niet onbetuigd gelaten heeft, goed doende van den hemel, ons regen en vruchtbare tijden gevende, vervullende onze harten met spijs en vrolijkheid.”*

Maar zij preken ons ook vergeving der zonden in het bloed des Lams. God heeft een Lam besteld, geliefden, daartegen moet die slaande duivel het afleggen, want Hij heeft tot mij gezegd: *“Mijn genade is u genoeg en Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht.”*

Laat dan de golven bruisen, laat dan de hel vrij woeden, wij hebben Vaders Zoon aan boord en veilig strand voor 't oog.

Ja, als Gods genade u genoeg is door toepassing, zal de hel wel te keer gaan, en die slaande duivel neemt de Heere niet weg.

Dat zien we hier bevestigd, want nadat Paulus en Barnabas zo vurig gepreekt hebben en de schatten van Gods Koninkrijk voor de heidenen hebben uitgestald, kwamen Joden van Antiochie en Ikonium, en

overredden de scharen, en stenigden Paulus, en sleepten hem buiten de stad, menende, dat hij dood was.

Ja, van de kerk moet je het maar hebben, maar niet heus. Christus moest van de ouderlingen en de Schriftgeleerden veel verworpen worden en zo de Meester zo Zijn leerlingen.

Het traktement van Paulus, bestond niet uit 60.000 euro per jaar, maar in overvloedige arbeid, in slagen, in gevangenschappen, in doodsgerevaren, in honger en dorst, in vasten menigmaal, in koude en naaktheid. Daarbij droeg de apostel dag en nacht de zorg over de gemeenten, want Paulus was geen huurling, maar een geroepen onderherder van Jezus Christus.

O, wat leven we dan in verbasterde tijden, waarin de wijzen slapen met de dwazen. Iedereen heeft het goed, volgens zeggen, maar waar zijn toch al die kwalijk behandelde en vervolgte broeders buiten de legerplaats? Ik ontmoet er zelden 1.

De arme Lazarus moest zich buiten de legerplaats tevreden stellen met een stel likkende honden, doch met Christus in zijn hart. En toen de bedelaar stierf, dacht de rijke man voorgoed van hem af te zijn, maar toen hij zijn ogen in de hel opende, schreeuwde hij Lazarus om genade. Maar de scheiding was definitief. Lazarus zat in de schoot van Abraham aan de bruiloft des Lams en de rijke moest zijn tong eeuwig kauwen in de plaats waar weinig is en knersing der tanden.

Ja, en de Joden dachten ook dat ze nu voorgoed van Paulus af waren. Ze hadden hem tot bloedens toe gestenigd en sleepten hem buiten de stad, in de veronderstelling dat hij dood was.

Maar de Heere had nog werk voor Paulus.

Als Paulus tal van gevaren heeft doorleefd en overleefd en in Korinthe aankomt, zei de Heere tot Paulus door een gezicht in den nacht: *“Zijt niet bevreesd, maar spreek en zwijg niet. Want Ik ben met u, en niemand zal de hand aan u leggen om u kwaad te doen; want Ik heb veel volks in deze stad.”*

Zolang de Heere werk voor Zijn knechten heeft, zijn ze onsterfelijk. In feite is al Gods volk onsterfelijk, want omdat Christus eeuwig leeft, leven zij met Hem in der eeuwigheid.

Maar dit sterfelijke moet eerst onsterfelijkheid aandoen en daar hijgde Paulus naar, want hij wenste wel ontbonden te zijn en met Christus te wezen, want dat was hem zeer verre het beste. Maar om in het vlees te blijven, was nuttiger voor anderen en daartoe was hij van Christus Zelf geroepen en gezonden.

De gestenigde Paulus stond voor de omstanders als het ware op uit de dode en de volgende dag ging Paulus al weer met Barnabas op pad om

de volken te onderwijzen en te doen onderhouden alles wat Christus hen geboden had.

Maar zonder Hem konden zij niets doen en kunnen ook wij niets doen. Daarom heeft Christus Zijn testament aan Zijn ware en geroepen knechten vermaakt: *“En ziet, Ik ben met ulieden, al de dagen, tot de voleinding der wereld. Amen”*, Matth. 28:20.

De zendingsofdracht die zij van Christus ontvangen hadden, was echter een onmogelijke ofdracht en kon niet in eigen kracht volbracht worden. Zonder Hem kunnen wij niets doen.

De toezegging die de Heere Jezus aan Zijn discipelen knechten vermaakt, bepaalt niet alleen hun goddelijke roeping en zending, maar bevestigt ook hun verzoende staat voor God.

Door Zijn dood is Zijn Testament reeds van kracht geworden en in de kracht van Zijn opstanding hebben de discipelen de goddelijke erfenis uit vrije genade ontvangen.

Christus is van God verlaten geworden, opdat gij, kind des Heeren, nimmermeer van Hem verlaten zou worden.

Christus' toezeggingen bevatten geen advies, maar bepalen onze staat en wandel. “En ziet...” “Ik ben het, die met u spreekt. Ik, de Gegevene des Vaders, vol van genade en waarheid. Ik, Die dood geweest ben, maar nu leeft tot in alle eeuwigheid. Ik, Die de sleutels heeft van de hel en van de dood. Ik, de Alpha en de Omega, het Begin en het Einde. Ik, de Leeuw uit Juda's stam, de Almachtige, de Eerstgeborene uit de doden. Ik, Die alle macht bezit in hemel en op aarde. Ik, Die u zal beschermen en bewaren, u bekwaam zal maken om uw gewichtvolle roeping te kunnen uitvoeren in de kracht Gods.” “Ik ben met ulieden...” “Ik zal altijd met u zijn: in uw verlatingen, in uw eenzaamheid, in uw benauwdheid, in uw aanvechtingen, in uw verdrukkingen, in uw zonden en ellenden, door eer en oneer, door kwaad en goed gerucht, door begaanbare en onbegaanbare wegen...

Ik ben met u, ook als u geheel eenzaam en alleen komt te staan, als iedereen u verlaten heeft, als uw vrienden hun hoofd voor u omdraaien, als u gelasterd wordt, vervolgd wordt, uit de kerk geworpen wordt, door de godsdienstige massa genegeerd wordt. Ik ben met u, altijd en overal. U zal wel veel onder water verkeren, maar het water zal u niet overstromen, want het Hoofd is reeds boven! Het vuur van de beproeving zal u wel vervolgen en benauwen, maar de vlam zal u niet aansteken, want Ik ben uw Schild en uw Loon zeer groot. Ik ben met u, naar Mijn Godheid, Majesteit en Geest, ook als u het niet voelt, ook als u er niet aan denkt, ook als u eraan twijfelt, ook als u Mij verdacht houdt,

ook als u het keer op keer verzondigd. Ik weet immers wat maaksel gij zijt, gedachtig zijnde dat gij stof zijt. Ik ben met u, want Ik weet wat u te wachten staat. Ze hebben Mij vervolgd, ze zullen ook u vervolgen. Ze hebben Mij gehaat, ze zullen ook u haten, ja, gij zult van allen gehaat worden -tot in de meest rechtse kringen toe- om Mijns Naams wil. U zal de verdrukking niet bespaard blijven, maar Ik ben met u. Niet vandaag wel en morgen niet, maar al de dagen, ja, tot de voleinding der wereld.” De discipelen zijn zichzelf wel goed tegengevallen en hadden nooit kunnen denken dat het nog zo laag met hen zou aflopen, want ze hadden Hem allen verlaten.

Petrus had zelfs zijn Meester verloochend, maar Christus is de Getrouwe en laat nooit varen het werk Zijner handen. “Ik ben met ulieden, al de dagen... Niet tot aan Hemelvaart, discipelen, nee, tot de voleinding der wereld. Totdat Ik wederkom op de wolken des hemels.” “Amen.” Het zal eeuwig waar en zeker zijn. Dit zegt de Amen, de Waarachtige, de Getrouwe, het Begin der schepping Gods. Zijn genade is u genoeg, kind des Heeren!

Hij leidt Zijn schapen onfeilbaar door deze aardse woestijn, naar ‘t erfgoed hierboven, naar ‘t Vaderlijk Huis. Mijn Jezus leidt mij door deze aardse woestijn. *Gestorven voor mij, zal mijn zwanenlied zijn!*

Amen!

Slotzang: Psalm 32:4.

50. Gode dienstbaar tot heiligmaking

Voorzang: Psalm 108:1, 2 en 6.

Schriftlezing: Hebreeën 5

Gemeente, de tekst die wij u met de hulp des Heeren wensen te verklaren, kunt u vinden in Romeinen 6, daarvan het 19^e vers, waar geschreven staat:

“Ik spreek op menselijke wijze, om der zwakheid uws vleses wil; want gelijk gij uw leden gesteld hebt [om] dienstbaar [te zijn] der onreinigheid en der ongerechtigheid, tot ongerechtigheid, also stelt nu uw leden [om] dienstbaar [te zijn] der gerechtigheid, tot heiligmaking.”

Gemeente, er is een vraag die de christelijke gemoederen altijd heeft bezig gehouden, namelijk: *“Als ik nu een waar gelovige geworden ben, moet ik dan niet de Wet erbij nemen om tegen de overgebleven zonden in mij te strijden om die te overwinnen?”*

Waar gelovigen zullen deze vraag nooit stellen, want als je een waar gelovige mag zijn, ben je der Wet gestorven ook ten aanzien van het leven der heiligmaking. Gelovigen nemen de Wet er niet bij, omdat zij er afstand van genomen hebben en de Wet van hen. De Wet erbij nemen is hetzelfde als er een tweede vrouw bij nemen. Degenen die leren dat de Wet nodig is om tegen de overgebleven zonden te strijden, bedrijven geestelijke polygamie.

Paulus leert in Romeinen 7, dat de wet des mans geen zeggenschap meer heeft over een weduwe, waarvan haar eerste man gestorven is en dat weet iedereen, maar als Paulus dit natuurlijke voorbeeld betreft op het geestelijke huwelijk, staat heel de gereformeerde gezindte te steigeren.

Waarom wil men het toch zo graag met de Wet houden?

Omdat in de huidige prediking de Wet niet meer gepredikt wordt als de bediening des doods, maar als een regel des levens om tegen de zonde te strijden.

Nu moet u goed verstaan dat elk onbekeerd mens zich onder de eis en de vloek der Wet bevindt en onder de toorn Gods. Elk onbekeerd mens is gebonden aan de Wet, en als die mens onder de Wet sterft, zal hij door diezelfde Wet geoordeeld worden op straffe des drievoudigen doods.

De ware gelovigen echter, zijn aan de Wet gestorven en zijn niet meer onder de Wet, maar onder de genade. De regel des geloofs is niet de Wet,

maar Christus en Zijn genade.

De Wet erbij nemen om tegen de zonde te strijden en die te overwinnen, zal het averechtse tot gevolg hebben, want de Wet wekt de zonde op, omdat de Wet niet uit het geloof is. Degenen die voor het leven der heiligmaking de Wet weer door een achterdeur naar binnenhalen, hoereren tegen Christus en houden het met meerdere mannen.

De Wet der Tien Geboden is niet gegeven om de overtreding te beteugelen, maar om die te doen vermeerderen, opdat de genade veelmeer overvloediger zou zijn. Geen Wet is in staat om de zonde te beteugelen, maar om de zonde te openbaren en de overtreder strafbaar te stellen.

De doorsnee belijders houdt zichzelf en anderen echter op de been met helpende genade en voor elke zere vinger richt men een stichting op, en men is alle dagen bezig om 'door genade' Gods geboden te vervullen, terwijl het gros belijders grif toegeven dat ze niet volmaakt zijn, maar desondanks hun vrome ijver toch 'heiligmaking' durven noemen.

Geliefden, als je de geestelijkheid van de Wet kent, kun je je niet meer op de been houden met helpende genade, maar dan moet je het hebben van vrije genade die in Christus Jezus is.

Het halfverloste christendom houdt het bij de Wet, om die te doen uit dankbaarheid, maar dat is enkel ongerechtigheid, omdat de Wet alleen de oude mens claimt onder de Wet en niet de nieuwe mens onder de genade.

De mens onder de genade staat onder een andere heerschappij dan de Wet, namelijk de heerschappij van Christus en Hij is ook hun levensbron, niet de Wet. De Wet zegt alleen hoe je moet zijn, namelijk volmaakt gehoorzaam door de werken. Christus zegt hoe je bent, kind des Heeren, namelijk volmaakt in de Volmaakte en er is gans geen gebrek in u.

De heiligmaking is geen proces, maar een staat waarin je in Christus verkeert. Heiligmaking is niet heiliger worden, maar wandelen in de volmaakte gehoorzaamheid van Christus als een die geheel vleselijk is verkocht onder de zonde.

Anderen leren dat de heiligmaking alleen gelegen ligt in een 'gelovig' aannemen van de plaatsbekleding van Christus, terwijl dezulken het buiten de geloofsgemeenschap met Christus kunnen stellen.

Een geïsoleerde plaatsbekleding zonder gemeenschap is als een zon op een schilderij die geen enkele warmte uitstraalt, een dode dogmatiek, een leer zonder bevinding en een geraamte zonder vlees.

Het offer van Christus is niet het teken der Verzoening, dat is de Verzoening Zelf.

Ik kreeg onlangs een brief, die man sprak van een zaligmakend licht op Christus. Ik zei: man, je raast, want het enige zaligmakende Licht is Christus Zelf en buiten Hem is alles kunstlicht.

Diezelfde man noemde de rechtvaardiging van de goddeloze en de bevinding daarvan een dweperse leer.

Van dat soort brieven heb ik een archief vol. Het zijn spreekbuizen van de duivel die beweren dat de zaligheid buiten het recht om verkregen kan worden.

Zonder bloedstorting is er geen vergeving, zonder recht geen zaligheid en zonder een oude mensdood geen nieuw schepsel.

Velen preken wel het offer, maar niet het bloed! De Israëlieten moesten het Paaslam niet alleen liefhebben, slachten en eten, maar ze moesten bovenal het bloed strijken aan de deurposten van hun woning, opdat de engel des verderfs hen voorbij zou gaan.

Een offer zonder de toepassing van het bloed geeft geen behoudenis van de toorn Gods.

Dat Christus gestorven is, is een wereldbekend feit, maar de vraag is: "Is Hij ook voor mij gestorven? Heb ik het bloed van Christus aan de deurposten van mijn hart? Is mijn leven gewaarborgd in de wonden van Christus? Ben ik in Zijn handpalmen gegraveerd?"

Dat kun je alleen weten door de openbaring van Christus door Woord en Geest.

Dat is ook al verdacht in onze dagen. De openbaring van Christus en de inspraak des Geestes wordt in onze dagen niet alleen verdacht gehouden, maar zelfs openlijk gelasterd, alsof God niet spreekt tot elk die voor Hem leeft.

En als we Christus kennen, hebben we ook de geestelijkheid van de Wet leren kennen.

"Want wij weten, dat de wet geestelijk is, maar ik ben vleselijk, verkocht onder de zonde", Rom. 7:14.

Gods kind is totaal vleselijk, met ziel en lichaam, en tegelijkertijd een nieuw schepsel in Christus.

De nieuwe mens is geen halve, maar totaal vernieuwd in Christus naar het beeld Gods.

Paulus kon geen stuk van het kleed van Christus' gerechtigheid naaien op het oude kleed van Mozes en geen nieuwe genadewijn in dienstbare zakken doen. De oude mens is geen halve, maar is en blijft totaal vleselijk, verkocht onder de zonde. Als we beiden mixen, houden we een paus over, die van genade alléén niet leven wil en die ook nooit aan genade alleen genoeg heeft, omdat hij zijn eigen 'godzaligheid' erbij wil

voegen.

Wat de rechtvaardiging betreft, erkent men wel dat Wet en genade tegenover elkaar staan, maar ten aanzien van de levenswandel gaat men Wet en genade vermengen. Maar dan doen beiden geen kracht meer.

Velen zeggen dat de Wet ons gegeven is als een regel ter heiliging. Gods Woord leert het heel anders. Niet een heilig leven is het effect van de Wet, maar toenemen van de overtreding. De Wet maakt de zonde levend, dus hoe kan de Wet een regel der heiliging zijn als de Wet de zonde alleen vermeerderd?

Ik vrees dat het gros belijders in onze dagen nog nooit de Wet op bezoek gehad heeft, zoals Paulus daar melding van maakt. Hij zegt: *“En zonder de Wet, zo leefde ik eertijds; maar als het gebod gekomen is, zo is de zonde weder levend geworden, doch ik ben gestorven.”*

De Wet is de bediening des doods voor het vlees. Is de oude mens door de Wet gedood, dan is Christus ons Leven, onze nieuw Man.

De oude man is gestorven en daarmee heeft de wet des mans, de wet van Mozes geen geldingskracht meer. Geen wet is in staat om een lijk te gebieden en te verbieden.

In onze dagen maakt men van de heiligmaking geestelijke hoererij. Voor de verlossing mag Christus het Zijne doen, maar voor de heiligmaking jaagt men het volk weer terug naar de Wet, terwijl die Wet alleen op het huwelijksverbond van de oude mens van toepassing is.

De huidige theologie leert de drieslag: Wet, Evangelie, Wet, maar dat is je onreinste hoererij. Eerst Mozes, dan Christus en dan weer terug naar Mozes.

Maar zo heeft Christus het ons niet geleerd. Het Evangelie stuurt een verlore zondaar niet terug naar de Sinaï. Dat doet de huidige neonomiaanse godsdienst.

Christus leert het gans anders. Hij zegt: *“Blijft in Mij, en Ik in u. Gelijkerwijs de rank geen vrucht kan dragen van zichzelf, zo zij niet in den wijnstok blijft; also ook gij niet, zo gij in Mij niet blijft.”*

Christus zegt tegen Paulus, nadat hij de Heere driemaal gebeden heeft om van zie slaande engel des satans verlost te worden: *“Mijn genade is u genoeg; Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht.”*

Zegt Christus dat Paulus zijn hulp bij de Wet moet zoeken? Zegt Christus tot Paulus dat hij zijn uiterste best moet doen om van die slaande engel af te komen?

Nee, Christus stelt Zijn genade als een onuitputtelijke provisiekast voor de ziel, als zijnde genoeg om Gode te leven en in Christus te sterven, ondanks alles. Ondanks die vloekende duivel, blijft de genade van

Christus triomferen.

Ja, als je dat niet genoeg is, dan moet je je steun bij Mozes gaan zoeken en dan maar kijken of je bij Mozes in het leven blijft. Mozes maakt je juist vermoeid en beladen, want Mozes doet niets anders dan de spiegel der Wet voorhouden, waarin je je aangeboren aangezicht ziet die het met de duivel op een akkoordje gegooit heeft.

Maar als je de Wet op bezoek krijgt, als de Wet zijn intrede doet in het hart van de zondaar, dan zegt de Wet bij elke stap die je doet dat het een verboden stap is. Elke beweging die je wil maken, zegt de Wet: Verboden toegang. De Wet zet op elke deur: Verboden toegang. Ja, en dat wekt juist de begeerte op om achter die deuren te kijken.

De Wet is erbij gegeven, bij het paradijsverbod, eraan toegevoegd, opdat de zonde zou toenemen, want waar de zonde te meerder geworden is, daar is de genade veel meer overvloedig.

Dus hoe meer we de Wet erbij nemen om heilig te leven, des te meer zullen we in de zonde uitbreken.

Heiligmaking is niet het doen der Wet, maar aan het doen der Wet gestorven te zijn.

Ja, en daar zit het in de volle breedte van de gereformeerde gezindte op vast. Voor de heiligmaking neemt men Mozes erbij die het leven mag regelen en Christus mag toekijken.

Maar geliefden, als je der Wet gestorven mag zijn, dan heeft de Wet gen zeggenschap meer over je, want de Wet heeft alleen zeggenschap over de oude mens. Voor de nieuwe mens in Christus geldt een andere wet, namelijk de wet der vrijheid in Christus Jezus, die mij vrijgemaakt heeft van de wet der zonde en des doods.

Verstaat u nu niet dat als je de wet der zonden en des doods tot een leefregel stelt voor de gelovige, dat je Gods volk weer in de dienstbaarheid plaatst, onder een last die te zwaar is om te dragen. De Wet ontdekt, de wet vervloekt, de wet verdoemt en de wet doodt. Meer doet de Wet niet. De Wet maakt de zondaar niet levend, de wet beteugelt de zonde niet, de wet verbreekt het hart niet. De wet laat de zondaar in de dood liggen.

Velen stemmen er wel mee in dat niemand door de werken der wet gerechtvaardigd wordt, maar het wordt niet meer beleefd mensen, want als je ziet hoevelen de wet als leefregel ter hand nemen om Gode aangenaam te leven, dan weet je toch hoe laat het is? Dan is men niet der wet gedood, dan deelt de oude mens de lakens nog steeds uit. Dat is ook zo als je van genade spreekt en in de zonde je vermaak heeft. Dan ben je nog onder de heerschappij van de wet, die de zonde opwekt, altijd en

overal, zonder dat je het als een last ervaart. Want de oude mens onder de wet heeft zijn leven in de zonden. Die oude mens heeft zijn leven in het vrome kunsten. Vroom doen, vroom voor de dag komen, vroom kleden, vroom praten, ja, maar dat zijn juist zonden dien de Wet opwekt. Kijk maar bij die rijke jongeling. Die had al de geboden van zijn jonkheid gehouden, maar die jongen had totaal geen kennis aan de geestelijke betekenis van de wet. Die jongen liep noch in zijn adamskostuum, zonder het bruiloftskleed van Christus.

U zegt: Maar je mag toch niet stelen, niet echtbreken, niet moorden, enz. Nee, dat mag zeker niet, maar we doen niet anders dan stelen, moorden, echtbreken en noem maar op, tenminste, volgens de toetssteen van de Wet, want de Wet oordeelt geestelijk, innerlijk, de wet weegt de gedachte, het binnenste van 's mensen hart.

Stel dat de Wet al je onreine gedachten eens op je voorhoofd zou schrijven, zodat iedereen dat lezen kon. Dan zou je je niet meer op straat durven begeven.

Durf je nu nog te zeggen dat de wet een leefregel is voor de gelovige? De wet die je schande openbaart? De Wet die elke beweging van de mens onder de vloek stelt?

Ook na ontvangen genade is er niets van de mens dat de Wet in aanmerking neemt ten gunste van die mens.

Is die mens gestorven, dan haakt de wet af, want met lijken weet de wet geen raad en daarop heeft de wet geen vat meer.

Alleen Christus weet met lijken raad. De doden zullen horen, de stem van de Zoon van God, en die ze gehoord hebben, zullen leven (Joh. 5:25).

En dan volgt het leven der heiligmaking, toch?

Nee, dat leven is er op het moment dat een ziel in Christus gerechtvaardigd wordt. Christus is ons geschonken tot rechtvaardiging en heiligmaking (1 Kor. 1:30).

Heiligmaking is geen proces, maar een Persoon. Als we in Christus zijn, dan worden we beheerst door Christus en Zijn Geest, maar als een ellendig en arm volk in onszelf. Want de geestelijkheid der Wet houdt niet op te bestaan als we in Christus gerechtvaardigd zijn, nee, juist vanwege de geestelijkheid der wet, blijven we vleselijk, verkocht onder de zonde, maar dan alleen ligt de roem in Christus alleen.

Als Christus bezit van ons neemt, laat Hij het leven van Zijn kinderen niet aan de Wet over, want dan zouden ze voor eeuwig in de dood vallen. Dan laat Hij ook niet de wet aan Zijn kinderen over, want dan zouden we hoererij met Mozes bedrijven en Christus te schande maken.

U zegt, maar je moet toch wel netjes leven?

Dat doe je toch niet, want de wet kijkt achter het gordijn van je vuile adamsbestaan en daar is het een en al ongerechtigheid.

Die rijke jongeling dacht dat hij al een heel eind ten hemel gevorderd was, maar zijn hart was nog even verrot als toen hij geboren was.

Dus over de bijbelse geloofsleer kun je geen verschil van mening hebben, zonder het gevaar te lopen je vingers aan de zin en mening van de Heilige Geest te branden.

Hoewel er vele dogmatische onderscheidingen kunnen worden aangebracht in de heilsleer, is en blijft de genadeleer enkelvoudig en in Christus genoeg. Vanwege de zwakheid van het vlees zijn dogmatische onderscheidingen soms nodig om de zaak op menselijke wijze voor te stellen, maar de genade in Christus mag nooit gedeeld worden in die zin dat de rechtvaardigmaking een eerste genade is en heiligmaking een tweede genade. Wat heb ik eigenlijk met menselijke dogmatiek te maken als de Heilige Geest in mijn hart getuigt dat Gods genade genoeg is? (2 Kor. 12:9).

Het feit dat Gods genade genoeg is, sluit de opwas in de kennis van Christus en de vruchtbaarmakende werking van de Heilige Geest niet uit, maar in.

De vruchten van de genade maken echter niet de grondslag uit, dat is de gerechtigheid van Christus alleen. Gods Woord leert één gerechtigheid, namelijk die van Christus en die gerechtigheid in de toepassing is genoeg om voor God te kunnen bestaan.

We zullen er eerst van zingen, en wel van de 119e Psalm, daarvan het 29e zangvers.

Geliefden, Gods Woord is het einde van alle tegenspraak en tot op de dag van vandaag weet ik niet één theoloog op te noemen die met **bijbelse argumenten** iets tegen deze enkelvoudige, doch allesomvattende genadeleer had in te brengen.

Door de herontdekking van de paulinische leer heeft Luther het Vaticaan op haar grondvesten doen schudden, maar in onze dagen lijkt de (stilzwijgende) paus meer schik te hebben dan in Luthers dagen, gezien de nameloze verwarring die er heerst in de gereformeerde gelederen.

Het huidige Refodom heeft het paard van Troje, de antichrist, met gejuich binnengehaald, omdat de huidige godgeleerdheid zich innig verwant weet met de theologie van de Nadere Reformatie, wat in veel gevallen echter een deformatie gebleken is.

De Nadere Reformatie heeft de Wet weer door een pauselijke achterdeur naar binnen gehaald, om die te doen uit dankbaarheid, maar die 17^e eeuwse aan-de-slag-religie, krijgt de doodsteek in Romeinen 6 en 7 en ook in de Galatenbrief, waarin Paulus niet de Wet erbij neemt als regel van het leven der godzaligheid, maar de mens stelt voor de spiegel der Wet, opdat die oude mens de dood sterft, om in Christus op te staan als een nieuw schepsel en om door Christus geleefd te worden. Het Evangelie stuurt Gods volk niet terug naar de Wet, maar openbaart en verklaart Christus als de Opstanding en het Leven, ook in het leven der heiligmaking.

Een mens die zich alleen met leerbegrippen en dogma's ophoudt zal wel belijden dat de rechtvaardigmaking en de heiligmaking onderscheiden dingen zijn en dat beiden niet gemist kunnen worden, zonder zich ooit af te vragen hoe het met hemzelf gesteld staat en of hij deze zaken reeds in Christus deelachtig is.

Paulus heeft echter geen dogmatiek ontwikkeld, maar een door de Heilige Geest geïnspireerde geloofsleer.

Wat Paulus schrijft in Romeinen 6:19, namelijk: *“want gelijk gij uw leden gesteld hebt, om dienstbaar te zijn der onreinigheid en der ongerechtigheid, tot ongerechtigheid, also stelt nu uw leden, om dienstbaar te zijn der gerechtigheid, tot heiligmaking”*, dat is een evangelisch getuigenis, hoewel dit getuigenis door de eeuwen heen door de rechtzinnige theologie wettisch is uitgelegd, om de eenvoudige reden dat men met de volgende vragen geen raad wist, namelijk: *“Wat zullen wij met de zonde beginnen als er geen Wet is om ze te beteugelen? Wij kunnen toch niet in de zonde blijven opdat de genade des te overvloediger zou worden?”*

Dergelijke vragen hebben de kerkelijke gemoederen altijd beziggehouden en men heeft er tot op de dag van vandaag geen afdoende antwoord op kunnen geven.

Men heeft de Wet erbij genomen, weliswaar in de erkenning dat Christus de Verlosser is en dat Hij de enige Gerechtigheid is die voor God geldt. Maar om leer en leven bij elkaar te brengen heeft men de Tien Geboden erbij genomen en een heiligmakingsleer uitgedacht waarbij men de Heilige Geest -om die leer sluitend te krijgen- als Bewerker aangewezen heeft.

Maar vraag dezulken niet op welke wijze de Heilige Geest hierbij werkzaam is, want dan komt toch de werkheilige aap uit de mouw, namelijk dat de mens het initiatief nemen moet en Gods beloften zelf moet helpen vervullen.

De leer der apostelen echter, handhaaft Christus als Hoofd in alle leerstukken. Heiligmaking is niet werken, maar Christus aangedaan hebben door het geloof.

“Doet aan den Heere Jezus!” Welnu, Gods volk heeft de Heere Jezus aangedaan.

De Statenvertaling vertaalt dit soort teksten op een gebiedende wijs, terwijl het in de grondtekst staat als voltooid wijs.

De vruchten der heiligmaking hangen reeds overvloedig aan de Boom, dus hoeft *ik* geen vruchten te produceren, want mijn vrucht is in Christus gevonden.

Wilt u toch uw best doen om vruchten voort te brengen, zal de duivel u wel vele schouderklopjes geven dat het de goede kant opgaat, maar krijgt u met de Wet Gods te doen, dan gaat niet uw hand, maar uw hoofd eraf! Het zou uw gelukkigste dag zijn, geliefden, want er kan namelijk maar één Hoofd zijn en dat is Christus.

Omdat het vlees zwak is en altijd met de letter van de Wet tot vrome werken geneigd is, wil Paulus de zaak waar het hier om gaat op menselijke wijze uitleggen. Hij zegt: “Toen u slaven van de zonde was, waren uw leden gesteld om dienstbaar te zijn der onreinigheid en der ongerechtigheid tot ongerechtigheid.” Of u nu slaven der zonde bent geweest of wellicht nog bent, doet hier niet mee, want het Woord zegt: “Gij zijt het gewéést...”

Is dit geen Evangelie?

Hier predikt Paulus ontslag en bevrijding van de slavernij der zonde! Paulus zegt niet: “U moet uzelf van de zonde losmaken”, nee, de apostel zegt het tegenovergestelde, namelijk: “Gij zijt daarvan losgemaakt.”

Het Woord predikt hier aan armen het Evangelie, aan blinden het gezicht en loslating aan de gevangenen, opdat *dezulken* de woorden der zaligheid met een gelovig hart aannemen en derhalve hun leden niet meer in de dienst der zonde behoeven te besteden, want dat is heden verleden tijd!

In de gerechtigheid van Christus is ALLES opgesloten wat voor God geldt en daartoe behoort ook heiligmaking. *“Uit Hem zijt gij in Christus Jezus, Die ons geworden is wijsheid van God, en rechtvaardigheid, en heiligmaking, en verlossing”, 1 Kor. 1:30.*

Volk van God, u moet God niet alleen voor uw zaligheid laten zorgen, maar ook voor uw wandel en u zult ontdekken dat Hij er heel wat meer verstand van heeft dan u.

Als wij overgegaan zijn in de dienst der gerechtigheid, zijn vanzelf ook onze leden in die dienst overgegaan, waarin de genade

alleenheerschappij voert.

Welnu, als u nu uzelf waarneemt dat uw leden niet gewillig zijn, zoals u zo gaarne zou willen dat ze zijn, neem dan niet de Wet erbij in een poging uw leden te beteugelen, want dan zal de zonde in u uitbreken zoals u nog niet eerder hebt meegemaakt.

Beveel uw leden Gode en Zijn genade aan en berust daarbij in Zijn beleid en u zult zien wat Hij doen zal.

Christus heeft de mens niet zalig gemaakt en tevens de Wet opdracht gegeven een oogje in het zeil te houden of de Zijnen wel in de banen lopen. Nee, de Wet kijkt alleen naar Christus en heeft haar ogen voorgoed gesloten toen het klonk: “Het is volbracht.”

Daarom ziet God geen zonden meer in Zijn Jakob en geen overtreding in Zijn Israël.

Denk nu niet dat dit feit een vrijbrief is om er maar op los te zondigen, want dan levert u het bewijs van genade niets te weten. Vanwege inwendig en aanklevend bederf wenst Gods ware volk dikwijls met de moordenaar aan het kruis te hangen, want die man was schielijk in het Paradijs en de zonde voorgoed te boven.

Nooit meer te hoeven zondigen, is de wens en bede van allen die God in waarheid vrezen.

Houd moed, volk des Heeren, uw bede zal nimmer worden afgewezen. Hij zal u te Zijner tijd in heerlijkheid opnemen, ga dus maar gelovig voort, leunende en ziende op de overste Leidsman en Voleinder des geloofs, Jezus Christus onze Heere.

Menig kind van God zucht het uit: “De zaligheid is voor heiliger’ mensen dan ik ben, nee, er moet een heiligmaking van mijn leden bijkomen, die ik tot op heden niet deelachtig ben.”

Romeinen 5 is voor hen een hoofdstuk vol van genade, troost en kracht, maar hoofdstuk 6 drukt hen zodanig terneer, dat zij dikwijls de wanhoop nabij zijn, met name door een verkeerde bijbelvertaling die de zondaar gebiedt er tegenaan te gaan, terwijl de Heilige Geest getuigt: “Geheel zijt gij schoon Mijn vriendinne en er is geen gebrek aan u.”

Door de generaal heersende ‘deugdenprediking’ worden vele bekommerde zielen in Christus geërgerd, maar uiteindelijk moet alles medewerken ten goede, namelijk voor diegenen die naar Zijn voornemen geroepen zijn.

Soms moet je in een diepe put verkeren om onderscheiden kennis op te doen. Aan de andere kant is het wel treurig te moeten vaststellen dat velen van Gods volk compleet betoverd zijn door een neonomiaanse ‘deugdenprediking’ die in onze dagen alom aangeprezen en voor

‘calvinistisch’ of ‘gereformeerd’ versleten wordt, alleen om het feit dat men rechtzinnige klanken hoort.

Leven we bij de Wet, dan kunnen de leden niets anders dan zondigen, maar leven we bij de gerechtigheid door het geloof van Jezus, zijn de leden dienstbaar aan de genade en kunnen zij niet zondigen zoals zij van nature willen.

“Want gelijk gij uw leden gesteld hebt [om] dienstbaar [te zijn] der onreinigheid en der ongerechtigheid, tot ongerechtigheid, also stelt nu uw leden [om] dienstbaar [te zijn] der gerechtigheid, tot heiligmaking.”

Als Christus uw nieuwe Man is, zorgt Hij ervoor dat Zijn Bruid op de wagen zit van Zijn vrijwillige volk. Al het lopen en slaven is verleden tijd, want loopt er nu. De Herder of het schaap op Zijn schouders?

Degenen die de Wet stellen in het leven der dankbaarheid als een regel om naar te leven, rukken het schaap van Christus’ schouders en schoppen het voor zich uit en bij elke afwijking krijgt het een trap.

Maar geliefden, die het zo preken, zijn lid van het reformatorische werkverbond genaamd Voorwaarts christenstrijders, maar Christus houdt dat verloren schaap op Zijn schouders totdat Hij het gebracht heeft in Vaders huis.

Gods volk loopt dus op de benen van de Heere Jezus op de smalle weg ten hemel. Dat is je leden dienstbaar stellen in de gerechtigheid van Christus tot heiligmaking.

Immers, de Christus heiligt de leden van Zijn geestelijk lichaam in de dienst der gerechtigheid, ook al lijkt het voor de geredde zondaar in kwestie er aanvankelijk helemaal niet op. Hij ervaart zoveel struikelingen in de zonde, dat hij de moed verliest, mede door de oproepen van het leger Voorwaarts Christenstrijders, dat wel de Wet als regel hanteert voor anderen, maar die zelf nog met geen vinger aanroeren.

Gods volk hoeft zich geen weg te banen ten hemel, die is bereid door de Doorbreker die voor hen is uitgegaan en die heden laat verkondigen dat de zonde over u niet heersen, kind des Heeren, want gij zijt niet onder de Wet maar onder de genade!

Het leven uit God zal zich vanzelf openbaren in een leven naar God toe, maar niet door zelfheiliging.

Gods volk wordt door lijden geheilgd, niet door doen. Houdt op met dat doen. Christus leeft en daarom zult gij leven in gerechtigheid en heiligheid door Zijn Geest. Heiligmaking is doorgaande schuldvergeving. Het geslachte Lam blijft centraal staan, want er staat: *“En ik zag, en ziet, in het midden van den troon..., een Lam, stáánde als geslacht”, Openb. 5:6.*

Velen preken wel een gewillige Zaligmaker ten aanzien van de schuldvergeving, maar ik preek u ook op grond van de Schrift een volkomen Zaligmaker Die ook het ganse werk der heiligmaking alleen doet.

Je kunt het zo horen of een prediking neonomiaans is of niet. Bij de neonomiaan moet je zelf de deur opendoen als Hij klopt. Christus verschaft Zich echter Zelf toegang tot het hart van Zijn Bruid, want Hij klopt niet alleen, maar Hij is ook de Deur. Hij komt en áls Hij komt brengt Hij alles mee!

In een neonomiaanse prediking wordt het offer van Christus wel uniek genoemd, maar tegelijk veralgemeniseerd en van de toepassing geïsoleerd.

Een neonomiaan en een neocalvinist willen niets van de afsnijding weten. Ze hebben het en kennen geen strijd tussen vlees en Geest, of het moet zijn dat zij als gevolg van consciëntieknepen met de zonden te strijden hebben.

De strijd van een kind Gods houdt heel wat anders in. Zijn strijd loopt niet zozeer over de zonden, maar over het feit of God Zijn werk ooit nog wel bevestigen zal.

Gods volk heeft geen poppenzonden, ze zijn zonden! Huichelaars hebben altijd goed en kwaad, Gods volk heeft alleen maar kwaad. Daarom bidden ze: “Gedenk niet meer aan ’t kwaad dat wij bedreven...”

Ze bedrijven enkel kwaad en hoe kan God nu omkijken naar enkel kwaad?

Als schuld werkelijk schuld wordt, kan ik niet meer redeneren, maar dan sta ik weer in een ingeleefde onmogelijkheid! Daarom wordt het wonder voor Gods gekenden steeds groter als God de Getrouwe blijkt te zijn. Een huichelaar is altijd aan het redeneren, maar is en blijft een vijand van het ware gemeenschapsleven met Christus. Als Gods volk de verleiding tot een bepaalde zonde kan negeren, betekent dat voor hen geen overwinning. De overwinning des geloofs ligt in de openbaring van Christus aan hun hart. *“Jezus, Uw verzoenend sterven, blijft het rustpunt van mijn hart!”*

Ook de neonomiaan geeft het op als de Wet eist: “Doe dat en gij zult leven.” Hij heeft zijn eigen evangelie, namelijk een nieuwe wet: “Leef en doe het.” Zelfs Philpot zegt dit. Voor mij onbegrijpelijk! Hij had beter kunnen zeggen: “Leef én je doet het!”

Het Evangelie van Christus houdt er deze Wet op na, namelijk *de Wet des levens in Christus Jezus* en die Wet doet mij geloven dat mijn vrucht uit Christus is en dat die vrucht er al is voordat ik er was. Het Evangelie van

Christus doét leven en doét wandelen in heiligmaking, namelijk in de voetstappen van Christus. Als Hij niet trekt, lig ik gedurig bezijden de weg, want ik heb maar één weg, namelijk van God af. En dan toch zalig, rechtvaardig en heilig. Wie het vatten kan, die vatte het. Zalig, zalig niets te wezen in ons eigen oog voor God!

Tenslotte geef ik de overmoedigen nog een vermaning: Als God u maar even laat gaan, keert u als een hond tot uw uitbraaksel en als een gewassen zeug naar de wenteling in het slijk. ’t Zou profijtelijk kunnen zijn om te weten aan welk touw u vastzit. Als u bij de Wet volhardt en uzelf voor godzalig verslijt, zou het namelijk zeer nuttig voor u kunnen zijn om in een grove zonde te vallen, want dan zal blijken of u uzelf nog kunt redden met zelfheiliging óf aan de genade alleen overgeleverd zijt. Jezus alleen, Jezus geheel, Jezus alles.

Amen.

Slotzang: Psalm 89:7, 8.

51. De genezing van een melaatse (1)

Voorzang: Psalm 51, de verzen 1, 2 en 3

Schriftlezing: Lukas 5

Gemeente, de tekst van onze overdenking kunt u vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte, in Lukas 5:12-13, waar wij nogmaals met u lezen:

“En het geschiedde, als Hij in een dier steden was, ziet, er was een man vol melaatsheid; en Jezus ziende, viel hij op het aangezicht, en bad Hem, zeggende: Heere! zo Gij wilt, Gij kunt mij reinigen. En Hij, de hand uitstreckende, raakte hem aan; en zeide: Ik wil, word gereinigd! En terstond ging de melaatsheid van hem.”

Gemeente, met de hulp des Heeren wensen wij u de genezing van de melaatse te verklaren aan de hand van een drietal gedachten:

- 1. De toestand van de melaatse**
- 2. De almacht en de vrijmacht van Christus aanbeden**
- 3. De uitgestoken hand van Christus**
- 4. Het wonder van de genezing**

Geliefden, hier hebben we het voorval van de melaatse, zijn naam is ons onbekend, die zich bevindt in een der steden van Israël. Dat was bijzondere goddelijke voorzienigheid, want melaatsen mochten niet in de stad wonen en als zij zich binnen de muren van de stad begaven, moesten zij uitroepen: “onrein, onrein”, opdat de mensen zich niet in de buurt van de melaatse zouden begeven, omdat melaatsheid bijzonder besmettelijk was.

Heel wonderlijk is dat de melaatse man zich binnen de muren van de stad bevond, waarin ook Christus Zich bevond, want de aanwezigheid van Christus moet voor die man een blijde tijding geweest zijn, want deze man had geen enkel toekomstperspectief, aangezien hij een vorm van melaatsheid had die ongeneeslijk was.

Deze man was vol van melaatsheid, staat er. Hij was melaats, van de hoofdschedel tot de voetzool toe.

Die man had dus niet een melaats plekje op zijn lichaam, nee, want dat zou hij nog kunnen verbergen, maar zijn hele lichaam was met zweren

bedekt, uitwendig en inwendig, want hij was vol van melaatsheid en dus ten dode opgeschreven.

Dat is ons aller beeld van nature, geliefden, want sinds wij in Adam gevallen zijn, zijn we melaats van de hoofdschedel tot de voetzool toe, maar dat wil de mens niet weten. De mens wil van nature niet zijn die hij is, nl. gans melaats, van de voetzool tot de hoofdschedel toe, zodat er geen genezen aan zij.

De mens moet eraan ontdekt worden, dat hij dood is in zonden en misdaden, want zolang een mens daarvan niet overtuigt is, ziet hij ook de noodzaak niet in om gered te worden, om van dood levend gemaakt te worden, want hij weet niet wat hij ziet; zijn oordeel is verduisterd.

Maar deze man kon zijn stand niet meer ophouden, want hij had geen blank plekje meer op zijn lijf, en hij mocht in de stad niet komen, tenzij hij onafgebroken uitriep: “Onrein, onrein.”

O, geliefden, zijn we al eens openbaar gekomen als deze melaatse man? De mens wil zo graag als de gevierden mens door het leven en zeker op het erf der kerk wil de mens goed voor de dag komen, zijn gezicht in de plooi, een scheiding in het haar en een jurk van 2000 euro, gelakte schoenen en een hoed als een parasol en zo schrijdt de refo-elite ten huize Gods om van iedereen bewonderd te worden, en m hee de dienst ja te knikken op hetgeen de dominee allemaal zegt.

Maar geliefden, zo’n houding is het bewijs van ‘s mensen totale doodstaat, want als de mens enigszins gaat beseffen wie hij geworden is voor God, dan ontzinkt hem alle moed in de schoenen, want dan wordt hij zijn geestelijke melaatsheid gewaar en al bij de eerste ontdekking wordt er een angst en vreze geboren, hoewel de mens er dan alles aan zal doen om zich te bedekken met vijgenbladeren van eigengerechtigheid, maar die fase was die man al gepasseerd en hij had er geen enkele illusie over dat zijn dood getekend was en zijn dagen geteld.

O, geliefden, vraag den Heere om ontdekt te worden, want van nature heeft de mens geen enkele last van zijn zonden en geen enkele lust om God te vrezen, omdat hij daar de noodzakelijkheid niet van inziet. De mens van nature is blind voor de werkelijkheid dat er slechts een schrede is tussen hem en de dood en wat er dan volgt als een mens in zijn zonde sterft. Daar is de mens totaal blind voor.

Dat geeft de mens echter geen vrijbrief om de slachtoffer te spelen, want daarvoor is geen enkel excuus, want God heeft ons goed en in Zijn evenbeeld geschapen in ware kennis, gerechtigheid en heiligheid.

Maar deze melaatse man, die vol was van melaatsheid, wist wel dat hij

dodelijk melaats was, maar die ontdekking kon hem geen genezing verschaffen, en die wetenschap baarde hem slechts smart, want wie God verlaat, heeft smart op smart te vrezén.

Maar als we de last der zonde niet voelen, als onze schouders niet naar beneden drukt, dan voelen we ons opperbest in de stad verderf en daar hebben we ons vermaak in, in de dingen van de wereld, God wat en de wereld wat. Zondags een beetje godsdienst bedrijven en door-de-week handelen en wandelen alsof er geen God bestaat.

Maar geliefden, Gods Woord verkondigt onze doodstaat en of een mens dat gelooft of niet, Gods Woord zegt het ons en als we in die staat sterven dan zullen we onze tongen moeten kauwen van wroeging in de eeuwige pijn, omdat we niet gewild hebben dat Christus Koning over ons zijn zou.

Als we de eeuwigheid willen delen in Gods gunst en gemeenschap, zullen we van onze dodelijke melaatsheid gereinigd moeten worden.

Maar aan reiniging heeft een mens geen enkele behoefte, omdat de oude mens onder de Wet zijn domein heeft in de zonden, in het verbroken werkverbond.

Weet u wanneer een mens behoefte krijgt aan reiniging en genezing? Als hij de ondraaglijke last der zonde gevoelt, en dat hij zich van die last der zonden niet bevrijden kan.

Deze melaatse man kon zichzelf van zijn dodelijk kwaal niet bevrijden, want hij was door de doktoren ongeneeslijk verklaard en hij voelde zelf dat hij met de dood in zijn schoenen liep en dat hij niet lang meer te leven had.

Melaatsheid is dus een type en beeld van een waarlijk ontdekte zondaar, waarvoor geen hoop meer is van 's mensenzijde.

Er is ook schijnbare melaatsheid, zoals er ook veel schijnontdekking is, die niet overgaat in de zaligmakende kennis van Christus.

Als men bij iemand melaatsheid vermoedde, moest de betreffende persoon zich bij de priester melden en die moest vaststellen of er van echte melaatsheid sprake was of niet.

De priester mocht dat niet eigenhandig vaststellen; hij moest volgens de voorschriften van Mozes te werk gaan.

De priester moest letten op vier kenmerken:

1. *Of de melaatsheid dieper lag dan het vel,*
2. *Of het haar op het gezwel wit geworden was, dus of de haarwortels dood waren,*
3. *Of de ziekte niet tot stilstand gekomen was, maar zich nog verder uitbreidde,*

4. *Of er levend vlees in het gezwel aanwezig was.*

Er waren veel gevallen die op melaatsheid leken, maar na het onderzoek door de priester bleek dikwijls alleen van verzwerigen aan de huidoppervlakte sprake te zijn.

Consciëntiebenauwdheid kan diep gaan, maar het laat niets na, omdat het hart niet geraakt wordt.

Zodra de benauwdheid over is, is de mens weer dezelfde als voorheen. Je kunt een klooster ingaan om je ledematen te kwellen, nederig doen en de vrome man uithangen, door uit te blinken in allerhande offervaardigheid en goede werken, maar daarmee kom je niet verder dan een Farizeeër.

De ware melaatsheid was te zien aan het feit dat het vlees onder het vel was aangevreten.

De ware ontdekking tast de mens in zijn wezen aan, want de Wet (de bediening des doods) laat van de mens niets heel. *"Want het Woord Gods is levend en krachtig, en scherpsnijdender dan enig tweesnijdend zwaard, en gaat door tot de verdeling der ziel, en des geestes, en der samenvoegselen, en des mergs, en is een oordeler der gedachten en der overleggingen des harten", Hebr. 4:12.*

Het tweede kenmerk van de melaatsheid was, dat het haar op het gezwel wit was en dat was er een teken van dat de haarwortels waren afgestorven. De melaatsheid lag dan dieper dan het vel.

De ware ellendekennis tast dieper dan de wetgeving op de Sinaï, want onze val ligt niet bij de Sinaï, maar in het paradijs. In de ware ontdekking kan de mens zichzelf niet meer handhaven, maar komt openbaar in zijn ware aard, namelijk als een vijand van God en van zijn naaste.

Weet u wat een recht ontdekte zondaar belijdt? *"'t Is niet alleen dit kwaad dat roept om straf, nee, ik ben in ongerechtigheid geboren, al van het uur van mijn ontvangenis af."*

Dan worden we niet alleen zondaar, maar schuldenaar voor God; strafwaardig en helwaardig, omdat we zoveel kwaads tegen zoveel Goeds hebben bedreven. En een rechte schuldenaar aanvaart zijn straf. Zo'n zondaar kan God niet ongerijmds meer toeschrijven. In de aanvaarding van zijn vonnis en een schreeuw om genade, gaat hij ten onder. Dan sterft de oude mens met al zijn eigengerechtigheid en werkheiligheid als zijnde een wegwerpelijk kleed. Maar in die ure des gericht's, wordt de Zoon geopenbaard die de openstaande rekening van de zondaar overneemt en hem een kwitantie geeft op het eeuwige leven. Als de melaatsheid niet duidelijk was, moest de verdachte persoon zeven dagen in quarantaine en dat feit kon zich herhalen. Was het

gezwel van dezelfde omvang gebleven, werd de persoon in kwestie rein verklaard. De priester mocht dus geen overhaastig oordeel vellen.

Zo mogen Gods volk en knechten niemand haastig de handen opleggen, en ook niemand haastig afsnijden.

De ouden zeiden tegen degenen die aanvankelijke kenmerken van de ware ontdekking hadden: "Laat het eerst maar eens overzomer en overwinteren."

Dat is dus volledig bijbels. Velen spannen de maaikar achter de zaaikar om vroegtijdige vruchten te kweken, maar *als het tarwegraan in de aarde niet valt en sterft, brengt het géén vrucht voort*.

Als de ontdekking van zonde niet toeneemt en de zondaar niet buiten hoop wordt, ja, niet als een gans verlorene openbaar komt, is er van ware ontdekking geen sprake en dan blijft Christus de grote Afwezige.

Christus verlost alleen daadwerkelijk verloren zielen, die onrein zijn van de hoofdschedel af tot de voetzool toe en er ongeneeslijk aan toe zijn.

Een waarlijk melaatse was ten dode gedoemd, of er moest een wonder gebeuren van Godswege.

Zo is het ook met een waarlijk ontdekt mens, want die heeft het vonnis des doods in zijn leden en is als afgesneden uit het land der levenden.

Dezulken kunnen alleen door een almachtige, goddelijke ingreep in Christus gered worden. In onze dagen worden er massa's zoekende en bekommerde zielen over het paard getild met een aangeboden, doch lijdelijke zaligmaker. Maar een lam met een gebroken poot is niet het Lam Gods Dat de zonde der wereld wegdraagt.

Er is een volkomen Lam voor een volkomen verloren zondaar. De Goede Herder zoekt, vindt, neemt het verloren schaap op Zijn schouder en draagt het naar het Vaderhuis.

De mate van verlorenheid is Gods terrein, dat hoeven wij niet te meten, maar als het wezen van de ellendekennis ontbreekt, ontbreekt ook de ware verlossing.

Ellendekennis is geen voorwaarde, maar als u niet wilt zijn die u bent, namelijk een brandhout voor de hel, waarmee wilt u dan gered worden? Met kwakzalverij? Met het aanbod of goedkeuring van een predikant? Met uw geloof?

Och, wat zullen dezulken bedrogen uitkomen, want het is alles zonder een geopenbaarde en toegepaste Christus. Dan moest er ook nog levend vlees in de melaatsheid aanwezig zijn, dat wil zeggen dat de wonden zeer gevoelig waren en geen enkele aanraking konden verdragen.

Velen kwaken als kikkers over de zonden, maar zij gevoelen niet de minste smart over de aangeboren en daadwerkelijke zonden, of het

moeten gemoedsaandoeningen zijn die met krokodillentranen gepaard gaan, maar die tranen worden niet in Gods fles bewaard.

God zal Zijn volk evenwel voeren met smeking en geweën, namelijk diegenen die tot de vrijheid geroepen zijn.

Tenslotte was het zo dat als de melaatse gehéél wit geworden was, hij rein verklaard werd, want dan bleek de melaatsheid afgestorven te zijn, omdat er geen levend vlees meer in aanwezig was (Lev. 13:16-17).

Als wij der Wet gestorven zijn, zijn we aan het einde van de Wet gekomen en het einde der Wet is Christus, tot rechtvaardigheid, een iegelijk die gelooft. Dan worden we bekleed met het witte kleed van de gerechtigheid van Christus en geheel rein verklaard.

Deze man was zonder enige twijfel melaats en deze man had de ergste vorm van melaatsheid, want hij was een brok melaatsheid.

Geliefden, de ware ontdekking openbaart de mens als één brok zonde. De mens doet niet alleen zonde, hij is zonde.

En als je nooit geen zonde geweest bent voor God, is er ook geen genezing voor je dodelijke kwaal.

Christus is tot zonde gemaakt en als zodanig is Hij Plaatsvervanger voor de Zijnen. Christus is in de plaats gaan staan van zondebokken, die één klomp zonde zijn.

Kijk, als je overtuigt bent dat je zonde doet, dan kun je je altijd mooier voordoen als je bent, maar als je als 1 klomp zonde openbaar komt, dan heb je een Plaatsvervanger nodig, want dan is er geen opknappen meer aan.

En zo kwam die man tot Jezus, als een klomp zonde, als een klomp melaatsheid. Hij had gehoord dat Jezus in de stad was gekomen, en nu was het alles of niets voor hem. Hij moest Jezus hebben, want hij had niets meer te verliezen; verloren was het toch al.

Zo is het gesteld met elk mens van nature. Die niet gelooft, is alrede verloren en veroordeeld, omdat hij niet geloofd heeft in den Naam des eniggeboren Zoons van God.

Zitten er hier nog die zichzelf verloren achten, nooit meer op ontferming hopen, omdat ze als één klomp zonde openbaar gekomen zijn?

Verloren zondaren in ons midden, er is hulpe besteld bij ene Held, Die verlossen zal. Hij kan en wil en zal in nood, zelfs bij het naderen van den dood, volkomen uitkomst geven.

En als die melaatse man Jezus gewaar wordt, valt hij voor hem plat p de grond in het stof. Die man wil liever aan de voeten van de Heere Jezus, dan dor de duivel naar de hel gesleept te worden. Liever nog één keer de gezegende voeten kussen van Jezus, en dan voor eeuwig weg.

In Mattheus 8 lezen wij dat de melaatse Jezus aanbad. ‘Proskuneo’, dat is op de knieën valen en zo diep bukken dat je met je hoofd de grond raakt. O, geliefden, als een ziel als totaal verloren openbaar komt, dan is gewillige strafaanvaarding niet moeilijk meer, want dan is God goed in alles wat Hij doet.

En in die verlorenheid, smeekt de melaatse om genade. Hij doet een beroep op de almacht van Christus: *“Heere, zo bidt hij, indien Gij wilt, Gij kunt mij reinigen.”*

Hij geloofde in Gods almacht en ook in Gods vrijmacht, want de Zoon van God was aan hem niets verplicht. *“Indien Gij wilt, gij kunt mij reinigen.”* Die man bidt in het kader van *“Uw wil geschiedde.”*

Dat is het rechte gebed. Hij was er van overtuigd dat Jezus hem kon reinigen, en Hij twijfelde geen moment aan Zijn almacht, maar hij liet Christus geheel vrij.

“Indien Gij wilt, Gij kunt het doen, maar indien Gij het niet wilt, Gij hoeft het niet te doen, want ik ben en kwaad en snood rebel die niets verdient dan hel.”

Deze melaatse man mocht zich niet tussen het volk begeven, want hij was een onreine, maar geliefden, nood breekt wetten en deze man breekt door de Wet van Mozes heen, om aan de voeten van Christus neer te vallen op genade of ongenade.

Die man is tot Christus gegaan, zoals koningin Esther tot koning Ahasveros gegaan is. *“En alzo zal ik tot den koning ingaan, hetwelk niet naar de wet is. Wanneer ik dan omkome, zo kom ik om.”*

Maar geliefden, als de Wet de dood van de zondaar eist en de zondaar mag zijn vonnis billijken, dan wordt verloren gaan, door God niet toegestaan. Hier wordt de Zoon gekust, eer hij p de weg vergaat; hier drinkt hij ‘t bloed des Lams, welk hem het leven geeft. Hier wordt hij welbewust, verzekerd van zijn staat en is het vree met God door ‘t offer van Zijn Zoon, o, aller zaligst lot.

Want als de Heere Jezus deze om ontferming roepende man voor Zijn voeten ziet liggen, wordt Hij met innerlijke ontferming bewogen. Niet vanwege die smekende man, maar omdat Hij daartoe van de Vader gezonden was. Om te zoeken en te zaligen dat verloren was.

En dat doet Christus heel iets wonderlijks, hetgeen bij de Wet van Mozes verboden was. Christus strekt Zijn hand uit en raakt die onreine man aan.

Volgens de wet van Mozes was degenen die een melaatse aanraakte ook onrein. Christus raakte deze onreine man aan en nam zijn onreinheid over.

Christus heeft de onreinheid van Zijn volk op Zich genomen Hij heeft niet alleen de prijs betaald die nodig was om hun schuld te vereffenen, maar Hij heeft ook de zonde van Zijn volk op Zich genomen, opdat vervuld zou worden, dat gesproken was door Jesaja, den profeet, zeggende: Hij heeft onze krankheden op Zich genomen, en onze ziekten en zonden gedragen.

Hij is in onze plaats gaan staan, als een misdadiger in de toerekening. De straf die ons de vrede aanbrengt, was op Hem en door Zijn striemen is ons genezing geworden.

Ja, dat is de taal des geloofs en wat deze man lichamelijk onderging, ondergaat Gods volk in geestelijke zin en dat door een weg van recht.

Die bloedvloeiende vrouw wilde op een heimelijke manier van haar kwaal verlost worden, en zij kwam tot Jezus van achteren, hoewel zij door Christus openbaar gemaakt wordt en dat tot haar eeuwige zaligheid. Deze man komt niet achter Jezus, maar valt voor Zijn voeten in het stof.

“Indien Gij wilt, Gij kunt mij reinigen.” “U bent het niet verplicht, want om mij kunt Gij het nooit doen, maar Gij kunt het doen, want er zijn geen grenzen aan Uw almacht, maar dat Uw wil geschiedde, gelijk in de hemel alzo ook op de aarde.”

Ja, als de mens al zijn waardigheid verloren heeft, en aan het einde van de Wet gekomen is, dan geeft de oude mens de laatste snik, om in Christus op te staan als een nieuw schepsel, want het einde der Wet is Christus tot rechtvaardigheid, een iegelijk die gelooft.

De Heere Jezus raakt die man eerst aan en op Zijn spreken wordt de man van zijn dodelijk kwaal verlost.

“Ik wil, wordt gereinigd!” Ik heb uw krankheid op Mij genomen, uw onreinheid overgenomen, om die weg te dragen in een zee van eeuwige vergetelheid.

Toen die bloedvloeiende vrouw Christus van achteren aanraakte, ging er kracht van de Heere Jezus uit. Maar toen de Heere Jezus die man aanraakte, nam Christus de onreinheid van die man over. Die bloedvloeiende vrouw wilde onopgemerkt van haar kwaal verlost worden, maar Christus wilde haar niet alleen van haar kwaal verlossen, maar ook zalig maken, door een weg van recht. En dat kan nooit op een heimelijke wijze, geliefden. Dan wordt die ziel gedagvaard, want God bekeert geen mens op een stiekeme wijze. Die vrouw moest openbaar komen en zij beleed Hem al de waarheid. Zij kwam om van haar lichamelijke kwaal verlost te worden, maar zij gaat met de buit der eeuwige zaligheid naar huis. We hebben u dat onlangs verklaard, want

er zijn vele zieken door Christus geneeuid, maar ze zijn niet allemaal door het bloed van Christus geneeuid van hun geestelijke zondekwaal. Dat kunnen we duidelijk zien bij de tien melaatsen, waarvan er maar één op zijn schreden terugkeert, een Samaritaan, maar de andere negen melaatsen volgden het reglement van Mozes en hadden Christus niet nodig voor hun onsterfelijke zielen.

Hoe dat met deze melaatse is gesteld, wordt er niet bij vermeld, de Heere kent degenen die de Zijnen zijn, maar het gaat er maar over hoe wij tegenover God staan. Deze man werd genezen van zijn dodelijke melaatsheid en zo moeten wij van onze geestelijke melaatsheid genezen worden.

Bent u reeds genezen van uw dodelijke zondekwaal in een weg van recht? Sion zal door recht verlost worden en haar wederkerende door gerechtigheid.

Dat beeld ligt in de genezing van deze melaatse man verklaard.

We zullen er eerst van zingen, en wel van de 51^e Psalm, daarvan het 4^e zangvers.

Geliefden, en dan gaat het verder, want die man moet zich melden bij de priester om zijn genezing wettig te verklaren, naar de Wet van Mozes. Christus gebod hem, dat hij het niemand zeggen zou; maar ga heen, zeide Hij, vertoon uzelf den priester, en offer voor uw reiniging, gelijk Mozes geboden heeft, hun tot een getuigenis.

In Markus 1:43 wordt er ook melding gemaakt van deze genezing en daar staat dat Christus hem strengelijk verboden had, deed Hij hem terstond van Zich gaan. *“En zeide tot hem: Zie, dat gij niemand iets zegt; maar ga heen en vertoon uzelf den priester, en offer voor uw reiniging, hetgeen Mozes geboden heeft, hun tot een getuigenis.”*

Christus handelde niet uit eergierigheid en om die reden verbood hij de man hem openbaar te maken. *“Opdat vervuld zou worden, hetgeen gesproken is door Jesaja, den profeet, zeggende: Ziet, Mijn Knecht, Welken Ik verkoren heb, Mijn Beminde, in Welken Mijn ziel een welbehagen heeft; Ik zal Mijn Geest op Hem leggen, en Hij zal het oordeel den heidenen verkondigen. Hij zal niet twisten, noch roepen, noch zal er iemand Zijn stem op de straten horen.”*

Christus had de gestalte van een dienstknecht aangenomen, en Hij nam geen eer van mensen aan, omdat de Vader geeërd moet worden.

Paulus schrijft in dit verband aan de gemeente van Filippi, hetgeen u kunt lezen in Filipenzen 2:5-11: *“Want dat gevoelen zij in u, hetwelk ook*

in Christus Jezus was; Die in de gestaltenis Gods zijnde, geen roof geacht heeft Gode even gelijk te zijn; maar heeft Zichzelven vernietigd, de gestaltenis eens dienstknechts aangenomen hebbende, en is den mensen gelijk geworden; en in gedaante gevonden als een mens, heeft Hij Zichzelven vernederd, gehoorzaam geworden zijnde tot den dood, ja, den dood des kruises. Daarom heeft Hem ook God uitermate verhoogd, en heeft Hem een Naam gegeven, welke boven allen naam is; opdat in den Naam van Jezus zich zou buigen alle knie dergenen, die in den hemel, en die op de aarde, en die onder de aarde zijn. En alle tong zou belijden, dat Jezus Christus de Heere zij, tot heerlijkheid Gods des Vaders.”

Christus heeft het gebruik van Zijn goddelijke heerlijkheid voor een tijd afgelegd, om het werk onzer zaligheid in den staat van Zijn vernedering te volbrengen.

De Emmausgangers waren in grote verlegenheid gebracht omtrent de dood van Christus. Maar als zij hun laatste reisje gaan maken, komt Christus hen achterop, niet met zoete woorden, maar om hen te bestraffen. *“O, onverstandigen en dragen van hart, om te geloven al hetgeen de profeten gesproken hebben! Moest de Christus niet deze dingen lijden, en alzo in Zijn heerlijkheid ingaan?”*

Want Hij kastijdt een iegelijken zoon die Hij aanneemt. *“Maar indien gij zonder kastijding zijt, welke allen deelachtig zijn geworden, zo zijt gij dan bastaarden, en niet zonen.”*

Maar het wonder van de genezing van deze melaatse man, kon niet verborgen blijven, want “het gerucht van Hem ging te meer voort”; staat er, “en vele scharen kwamen samen om Hem te horen, en door Hem genezen te worden van hun krankheden.”

Dat gerucht van Christus slaat op hetgeen Hij tot de melaatse gesproken had, want ‘het gerucht’ betekent in het Grieks ‘het woord’. Een melaatse man was genezen van zijn dodelijke kwaal op het spreken van Jezus. Christus spreekt en het is er; Hij gebiedt en het staat er.

Christus heeft die man geen medicijnen toegediend, en die man het beste toegewenst bij het gebruik der medicijnen, nee, Christus had die man gezond gesproken.

Dat is geestelijk ook zo. Christus spreekt Zijn volk zalig, want de doden zullen horen de stem van de Zoon van God en die ze gehoor hebben, zullen leven.

Geliefden, hebt u Zijn stem al gehoord in uw dode Adamsbestaan ten leven? Zijn we reeds vrijgesproken van schuld en straf in de vergeving van al onze zonden?

Christus maakt Zich aan de Zijnen bekend door Woord en Geest als hun

schuldovernemende Borg, om hen in en verzoende betrekking met God te brengen. God te kennen is het leven, en dat bidt Christus in het Hoge priesterlijke gebed. *“En dit is het eeuwige leven dat zij U kennen, de enige waarachtige God en Jezus Christus Dien Gij gezonden hebt.”*

Dus als we God en Christus niet kennen door het geloof, zijn we nog dood in zonden en misdaden.

God te kennen is het leven en wij kunnen God alleen kennen door de openbaring van Christus, want hebben wij Hem gezien, dan hebben wij de Vader gezien.

Het zien op Jezus gaat van Christus uit, want Christus kan alleen maar gezien worden als Hij Zich laat zien, als Hij Zich aan de ziel bekend maakt door Woord en Geest.

Als Mozes die koperen slang niet had opgericht, hadden die door de slangen gebeten mensen kunnen kijken waar zij wilden, maar dan was er geen genezing op hun zien gevolgd. Het zien des geloofs heeft een geopenbaard Voorwerp, namelijk Jezus Christus en Dien gekruisigd.

Christus laat Zich kennen door Zijn spreken, door Zijn Woord, want het geloof is door het gehoor. De doden zullen horen, de stem van de Zone Gods.

Dan hoor ik de kleine Samuel zeggen: *“Spreek Heere, want uw knecht hoort.”*

O, geliefden, mochten we daartoe verwaardigd worden, voor het eerst of opnieuw, want Zijn toezeggingen hebben mij levend gemaakt en Zijn inspraak doet Gods volk herleven, want nooit zal Hij Zijn gevangenen begeben.

Christus reisde het land door goeddoende. Hij genas vele zieken en zieken en die van de duivel bezeten waren, maar het merendeel volgde Hem om de broden en om de wonderen te zien die Hij deed, maar toen Hij ging preken, riep vele volgelingen: *“Deze rede is hard, wie kan dezelve horen?”* Die mensen wilde wel de broden eten die Hij oneindig kon vermenigvuldigen, maar een mens zal bij brood alleen niet leven, maar bij alle woord wat uit de mond Gods uitgaat. Maar daar was de schare niet van gediend, want die rede klonk zo hard in hun oren, zodat zij zich van de Zaligmaker der wereld afkeerden en hun eigen weg zijn gegaan, de brede 14 op.

En Christus beproefde zelfs de discipelen: *“Wilt gijlieden ook niet weggaan?”*

Ik heb nog nooit een dominee dat horen preken, wat Christus tegen Zijn discipelen heeft gezegd. *“Wilt gijlieden ook niet weggaan, gemeente?”* Nee, overal staan bij de ingangen der kerken de borden welkom voor

iedereen, maar we preken u geen welkom-evangelie, maar het Evangelie des kruises, voor de Joden en ergernis en voor de Grieken dwaasheid.

Want om Jezus' te volgen moet je de kosten overrekenen. Christus zegt: *“Indien iemand tot Mij komt en niet haat zijn vader, en moeder, en vrouw, en kinderen, en broeders, en zusters, ja, ook zelfs zijn eigen leven, die kan Mijn discipel niet zijn.”*

Belijden brengt lijden met zich mee. Als we Christus willen volgen, dan moeten we alles en iedereen ondergeschikt achten om Jezus' wil.

Niemand kan twee heren dienen, of hij zal de ene haten en de anderen liefhebben. Eén is uw Meester, volgt Hem na. Laat niets en niemand u van Christus afhouden, maar laat ook niets en niemand u afhouden om Christus te volgen en uw kruis op u te nemen.

Zelfs Gods kinderen kunnen elkaar danig in de weg staan om Christus na te volgen. Als dat het geval is, moet u afstand nemen van broeders als zij u in de weg staan om Christus na te volgen. Niet elk kind van God heeft dezelfde roeping. Geen mens kon Simson volgen; geen mens kon Paulus volgen. Die mannen Gods hadden een extra-ordinaire roeping, die niet ieder kind van God heeft, maar degenen die zo'n roeping hebben, worden het meeste belasterd, omdat vroom vlees zulk een roeping niet verstaat. Dat kan zelfs Gods volk betreffen, maar als Gods volk meedoet aan lasteringen, komt dat hun wel duur te staan, want die worden zalig als door vuur.

De melaatse man die door Jezus gezond was gesproken, moest zich tonen aan de priester, opdat zijn genezing een getuigenis zou zijn voor de Joden, die Christus zochten te doden.

Hoe kan men iemand die goed doet, zoals Christus als geen ander gedaan heeft, willen doden? Christus kon zeggen: *“Zij hebben Mij zonder oorzaak gehaat.”*

En daar zal elk kind van God wat van ondervinden, met name degenen die extra ordinair geleid worden.

Zo zal die melaatse man die gezond geworden was, wel bitter gehaat zijn door de Joden zonder oorzaak, want alles wat Jezus deed werd door hen gehaat. Zij wilden zelf in de belangstelling staan en als zij hoorden dat een grote schare Jezus volgen, konden zij Zijn bloed wel drinken.

Geliefden, ware liefde ontmoet meer vijandschap dan vriendschap, zeker op het erf der kerk.

Christus heeft Zijn getuigen voorzegd: *“Ze hebben Mij gehaat, ze zullen u ook haten.”* *“Ze hebben Mijn woorden bewaard, ze zullen ook uw woorden bewaren, namelijk om een oorzaak van beschuldiging te vinden.”*

Dat laatste heb ik recentelijk nog ondervonden van een stel valse proponenten, die zich tegen het Woord te pletter liepen, toen wij hun ketterijen met het Woord ontmaskerden. Dezulken komen met allerlei valse aantijgingen, omdat zij mij zonder oorzaak haten.

Maar geliefden, er komt een dag, dan worden de boeken geopend, want er is volmaakte wetenschap bij de Allerhoogste. Hem komt de wrake toe, Hij zal het vergelden.

Kust den Zoon, opdat Hij niet toorne en u op den weg vergaat, wanneer Zijn toorn maar een weinig zal ontbranden. Wie de Zoon heeft, heeft het leven, wie de Zoon ongehoorzaam is, de toorn Gods blijft op hem. Komt tot Zijn heiligdom, en laat u zaligen, laat u met God verzoenen. Leg uw hoofd maar op het blok, want verloren is het toch al. Gans melaats, gans verloren, gans onmogelijk om zalig te worden. Hij spreekt en het is er; Hij gebiedt en het staat er. "Ik wil, wordt gereinigd!"

Amen.

Slotzang: Psalm 51:6 en 7.

52. De genezing van een melaatse (2)

Voorzang: Psalm 142:1, 2 en 3

Schriftlezing: Leviticus 14

Gemeente, de tekst van onze overdenking is dezelfde als vanmorgen, die u kunt vinden in Lukas 5:12-13, waar wij nogmaals met u lezen:

"En het geschiedde, als Hij in een dier steden was, ziet, er was een man vol melaatsheid; en Jezus ziende, viel hij op het aangezicht, en bad Hem, zeggende: Heere! zo Gij wilt, Gij kunt mij reinigen. En Hij, de hand uitstreckende, raakte hem aan; en zeide: Ik wil, word gereinigd! En terstond ging de melaatsheid van hem."

Gemeente, met de hulp des Heeren wensen wij de overdenking van de genezing van de melaatse voort te zetten en we de vier punten van overdenking willen wij u nogmaals onder de aandacht brengen, namelijk:

1. De toestand van de melaatse

2. De almacht en de vrijmacht van Christus aanbeden

3. De uitgestoken hand van Christus

4. Het wonder van de genezing

Geliefden, vanmorgen hebben we overdacht wat melaatsheid eigenlijk is, zowel in natuurlijk opzicht als in geestelijk opzicht en dat was nodig om de genezing van de melaatse te verstaan, want die man was in geestelijk opzicht gekomen aan het einde van de Wet, omdat hij door alles heenbreekt en tot Jezus gaat.

Als wij der Wet gestorven zijn, zijn we aan het einde van de Wet gekomen en het einde der Wet is Christus, tot rechtvaardigheid, een iegelijk die gelooft. Dan worden we bekleed met het witte kleed van de gerechtigheid van Christus en geheel rein verklaard.

Deze man was zonder enige twijfel melaats en deze man had de ergste vorm van melaatsheid, want hij was een brok melaatsheid.

Geliefden, de ware ontdekking openbaart de mens als één brok zonde. De mens doet niet alleen zonde, hij is zonde.

En als je nooit geen zonde geweest bent voor God, is er ook geen genezing voor je dodelijke kwaal.

Christus is tot zonde gemaakt en als zodanig is Hij Plaatsvervanger voor de Zijnen. Christus is in de plaats gaan staan van zondebokken, die één klomp zonde zijn.

Kijk, als je overtuigt bent dat je zonde doet, dan kun je je altijd mooier voordoen als je bent, maar als je als 1 klomp zonde openbaar komt, dan heb je een Plaatsvervanger nodig, want dan is er geen opknappen meer aan.

En zo kwam die man tot Jezus, as een klomp zonde, als een klomp melaatsheid. Hij had gehoord dat Jezus in de stad was gekomen, en nu was het alles of niets voor hem. Hij moest Jezus hebben, want hij had niets meer te verliezen; verloren was het toch al.

Zo is het gesteld met elk mens van nature. Die niet gelooft, is alrede verloren en veroordeeld, omdat hij niet geloofd heeft in den Naam des eniggeboren Zoons van God.

Zitten er hier nog die zichzelf verloren achten, nooit meer op ontferming hopen, omdat ze als één klomp zonde openbaar gekomen zijn?

Verloren zondaren in ons midden, er is hulpe besteld bij ene Held, Die verlossen zal. Hij kan en wil en zal in nood, zelfs bij het naderen van den dood, volkomen uitkomst geven.

En als die melaatse man Jezus gewaar wordt, valt hij voor hem plat p de grond in het stof. Die man wil liever aan de voeten van de Heere Jezus, dan dor de duivel naar de hel gesleept te worden. Liever nog één keer de gezegende voeten kussen van Jezus, en dan voor eeuwig weg.

In Mattheus 8 lezen wij dat de melaatse Jezus aanbad. 'Proskuneo', dat is op de knieën vallen en zo diep bukken dat je met je hoofd de grond raakt.

O, geliefden, als een ziel als totaal verloren openbaar komt, dan is gewillige strafaanvaarding niet moeilijk meer, want dan is God goed in alles wat Hij doet.

En in die verlorenheid, smeekt de melaatse om genade. Hij doet een beroep op de almacht van Christus: *"Heere, zo bidt hij, indien Gij wilt, Gij kunt mij reinigen."*

Hij geloofde in Gods almacht en ook in Gods vrijmacht, want de Zoon van God was aan hem niets verplicht. "Indien Gij wilt, gij kunt mij reinigen."

Die man bidt in het kader van *"Uw wil geschiedde."*

Dat is het rechte gebed. Hij was er van overtuigd dat Jezus hem kon reinigen, en Hij twijfelde geen moment aan Zijn almacht, maar hij liet Christus geheel vrij.

"Indien Gij wilt, Gij kunt het doen, maar indien Gij het niet wilt, Gij hoeft het niet te doen, want ik ben en kwaad en snood rebel die niets verdient

dan hel."

Deze melaatse man mocht zich niet tussen het volk begeven, want hij was een onreine, maar geliefden, nood breekt wetten en deze man breekt door de Wet van Mozes heen, om aan de voeten van Christus neer te vallen op genade of ongenade.

Die man is tot Christus gegaan, zoals koningin Esther tot koning Ahasveros gegaan is. *"En alzo zal ik tot den koning ingaan, hetwelk niet naar de wet is. Wanneer ik dan omkome, zo kom ik om."*

Maar geliefden, als de Wet de dood van de zondaar eist en de zondaar mag zijn vonnis billijken, dan wordt verloren gaan, door God niet toegestaan. Hier wordt de Zoon gekust, eer hij p de weg vergaat; hier drinkt hij 't bloed des Lams, welk hem het leven geeft. Hier wordt hij welbewust, verzekerd van zijn staat en is het vree met God door 't offer van Zijn Zoon, o, aller zaligst lot.

Want als de Heere Jezus deze om ontferming roepende man voor Zijn voeten ziet liggen, wordt Hij met innerlijke ontferming bewogen. Niet vanwege die smekende man, maar omdat Hij daartoe van de Vader gezonden was. Om te zoeken en te zaligen dat verloren was.

En dat doet Christus heel iets wonderlijks, hetgeen bij de Wet van Mozes verboden was. Christus strekt Zijn hand uit en raakt die onreine man aan.

Volgens de wet van Mozes was degenen die een melaatse aanraakte ook onrein. Christus raakte deze onreine man aan en nam zijn onreinheid over.

Christus heeft de onreinheid van Zijn volk op Zich genomen Hij heeft niet alleen de prijs betaald die nodig was om hun schuld te vereffenen, maar Hij heeft ook de zonde van Zijn volk op Zich genomen, opdat vervuld zou worden, dat gesproken was door Jesaja, den profeet, zeggende: Hij heeft onze krankheden op Zich genomen, en onze ziekten en zonden gedragen.

Hij is in onze plaats gaan staan, als een misdadiger in de toerekening. De straf die ons de vrede aanbrengt, was op Hem en door Zijn striemen is ons genezing geworden.

Ja, dat is de taal des geloofs en wat deze man lichamelijk onderging, ondergaat Gods volk in geestelijke zin en dat door een weg van recht.

Die bloedvloeiende vrouw wilde op een heimelijke manier van haar kwaal verlost worden, en zij kwam tot Jezus van achteren, hoewel zij door Christus openbaar gemaakt wordt en dat tot haar eeuwige zaligheid. Deze man komt niet achter Jezus, maar valt voor Zijn voeten in het stof.

“Indien Gij wilt, Gij kunt mij reinigen.” “U bent het niet verplicht, want om mij kunt Gij het nooit doen, maar Gij kunt het doen, want er zijn geen grenzen aan Uw almacht, maar dat Uw wil geschiedde, gelijk in de hemel also ook op de aarde.”

Ja, als de mens al zijn waardigheid verloren heeft, en aan het einde van de Wet gekomen is, dan geeft de oude mens de laatste snik, om in Christus op te staan als een nieuw schepsel, want het einde der Wet is Christus tot rechtvaardigheid, een iegelijk die gelooft.

De Heere Jezus raakt die man eerst aan en op Zijn spreken wordt de man van zijn dodelijk kwaal verlost.

“Ik wil, wordt gereinigd!” Ik heb uw krankheid op Mij genomen, uw onreinheid overgenomen, om die weg te dragen in een zee van eeuwige vergetelheid.

Toen die bloedvloeiende vrouw Christus van achteren aanraakte, ging er kracht van de Heere Jezus uit. Maar toen de Heere Jezus die man aanraakte, nam Christus de onreinheid van die man over. Die bloedvloeiende vrouw wilde onopgemerkt van haar kwaal verlost worden, maar Christus wilde haar niet alleen van haar kwaal verlossen, maar ook zalig maken, door een weg van recht. En dat kan nooit op een heimelijke wijze, geliefden. Dan wordt die ziel gedagvaard, want God bekeert geen mens op een stiekeme wijze. Die vrouw moest openbaar komen en zij beleed Hem al de waarheid. Zij kwam om van haar lichamelijke kwaal verlost te worden, maar zij gaat met de buit der eeuwige zaligheid naar huis. We hebben u dat onlangs verklaard, want er zijn vele zieken door Christus gereinigd, maar ze zijn niet allemaal door het bloed van Christus gereinigd van hun geestelijke zondekwaal. Dat kunnen we duidelijk zien bij de tien melaatsen, waarvan er maar één op zijn schreden terugkeerd, een Samaritaan, maar de andere negen melaatsen volgden het reglement van Mozes en hadden Christus niet nodig voor hun onsterfelijke zielen.

Hoe dat met deze melaatse is gesteld, wordt er niet bij vermeld, de Heere kent degenen die de Zijnen zijn, maar het gaat er maar over hoe wij tegenover God staan. Deze man werd genezen van zijn dodelijke melaatsheid en zo moeten wij van onze geestelijke melaatsheid genezen worden.

Bent u reeds genezen van uw dodelijke zondekwaal in een weg van recht? Sion zal door recht verlost worden en haar wederkerende door gerechtigheid.

Dat beeld ligt in de genezing van deze melaatse man verklaard.

Geliefden, en dan gaat het verder, want die man moet zich melden bij de

priester om zijn genezing wettig te verklaren, naar de Wet van Mozes. Christus gebod hem, dat hij het niemand zeggen zou; maar ga heen, zeide Hij, vertoon uzelf den priester, en offer voor uw reiniging, gelijk Mozes geboden heeft, hun tot een getuigenis.

In Markus 1:43 wordt er ook melding gemaakt van deze genezing en daar staat dat Christus hem strengelijk verboden had, deed Hij hem terstond van Zich gaan. *“En zeide tot hem: Zie, dat gij niemand iets zegt; maar ga heen en vertoon uzelf den priester, en offer voor uw reiniging, hetgeen Mozes geboden heeft, hun tot een getuigenis.”*

Christus handelde niet uit eergierigheid en om die reden verbood hij de man hem openbaar te maken. *“Opdat vervuld zou worden, hetgeen gesproken is door Jesaja, den profeet, zeggende: Ziet, Mijn Knecht, Welken Ik verkoren heb, Mijn Beminde, in Welken Mijn ziel een welbehagen heeft; Ik zal Mijn Geest op Hem leggen, en Hij zal het oordeel den heidenen verkondigen. Hij zal niet twisten, noch roepen, noch zal er iemand Zijn stem op de straten horen.”*

Christus had de gestalte van een dienstknecht aangenomen, en Hij nam geen eer van mensen aan, omdat de Vader geeërd moet worden.

Paulus schrijft in dit verband aan de gemeente van Filippi, hetgeen u kunt lezen in Filipenzen 2:5-11: *“Want dat gevoelen zij in u, hetwelk ook in Christus Jezus was; Die in de gestaltenis Gods zijnde, geen roof geacht heeft Gode even gelijk te zijn; maar heeft Zichzelf vernietigd, de gestaltenis eens dienstknechts aangenomen hebbende, en is den mensen gelijk geworden; en in gedaante gevonden als een mens, heeft Hij Zichzelf vernederd, gehoorzaam geworden zijnde tot den dood, ja, den dood des kruises. Daarom heeft Hem ook God uitermate verhoogd, en heeft Hem een Naam gegeven, welke boven allen naam is; opdat in den Naam van Jezus zich zou buigen alle knie dergenen, die in den hemel, en die op de aarde, en die onder de aarde zijn. En alle tong zou belijden, dat Jezus Christus de Heere zij, tot heerlijkheid Gods des Vaders.”*

Christus heeft het gebruik van Zijn goddelijke heerlijkheid voor een tijd afgelegd, om het werk onzer zaligheid in den staat van Zijn vernedering te volbrengen.

De Emmausgangers waren in grote verlegenheid gebracht omtrent de dood van Christus. Maar als zij hun laatste reisje gaan maken, komt Christus hen achterop, niet met zoete woorden, maar om hen te bestraffen. *“O, onverstandigen en tragen van hart, om te geloven al hetgeen de profeten gesproken hebben! Moest de Christus niet deze dingen lijden, en alzo in Zijn heerlijkheid ingaan?”*

We zullen er eerst van zingen, en wel van de 142^e Psalm, daarvan het 4^e en 5^e zangvers.

Gemeente, het wonder van de genezing van deze melaatse man, kon niet verborgen blijven, want “het gerucht van Hem ging te meer voort”; staat er, “en vele scharen kwamen samen om Hem te horen, en door Hem genezen te worden van hun krankheden.”

Dat gerucht van Christus slaat op hetgeen Hij tot de melaatse gesproken had, want ‘het gerucht’ betekent in het Grieks ‘het woord’. Een melaatse man was genezen van zijn dodelijke kwaal op het spreken van Jezus. Christus spreekt en het is er; Hij gebiedt en het staat er.

Christus heeft die man geen medicijnen toegediend, en die man het beste toegewenst bij het gebruik der medicijnen, nee, Christus had die man gezond gesproken.

Dat is geestelijk ook zo. Christus spreekt Zijn volk zalig, want de doden zullen horen de stem van de Zoon van God en die ze gehoor hebben, zullen leven.

Geliefden, hebt u Zijn stem al gehoord in uw dode Adamsbestaan ten leven? Zijn we reeds vrijgesproken van schuld en straf in de vergeving van al onze zonden?

Christus maakt Zich aan de Zijnen bekend door Woord en Geest als hun schuldovernemende Borg, om hen in en verzoende betrekking met God te brengen. God te kennen is het leven, en dat bidt Christus in het Hoge priesterlijke gebed. *“En dit is het eeuwige leven dat zij U kennen, de enige waarachtige God en Jezus Christus Dien Gij gezonden hebt.”*

Dus als we God en Christus niet kennen door het geloof, zijn we nog dood in zonden en misdaden.

God te kennen is het leven en wij kunnen God alleen kennen door de openbaring van Christus, want hebben wij Hem gezien, dan hebben wij de Vader gezien.

Het zien op Jezus gaat van Christus uit, want Christus kan alleen maar gezien worden als Hij Zich laat zien, als Hij Zich aan de ziel bekend maakt door Woord en Geest.

Als Mozes die koperen slang niet had opgericht, hadden die door de slangen gebeten mensen kunnen kijken waar zij wilden, maar dan was er geen genezing op hun zien gevolgd. Het zien des geloofs heeft een geopenbaard Voorwerp, namelijk Jezus Christus en Dien gekruisigd.

Christus laat Zich kennen door Zijn spreken, door Zijn Woord, want het geloof is door het gehoor. De doden zullen horen, de stem van de Zone Gods.

Dan hoor ik de kleine Samuel zeggen: *“Spreek Heere, want uw knecht hoort.”*

O, geliefden, mochten we daartoe verwaardigd worden, voor het eerst of opnieuw, want Zijn toezeggingen hebben mij levend gemaakt en Zijn inspraak doet Gods volk herleven, want nooit zal Hij Zijn gevangenen begeven.

Christus reisde het land door goeddoende. Hij genas vele zieken en zieken en die van de duivel bezeten waren, maar het merendeel volgde Hem om de broden en om de wonderen te zien die Hij deed, maar toen Hij ging preken, riep vele volgelingen: *“Deze rede is hard, wie kan dezelve horen?”* Die mensen wilde wel de broden eten die Hij oneindig kon vermenigvuldigen, maar een mens zal bij brood alleen niet leven, maar bij alle woord wat uit de mond Gods uitgaat. Maar daar was de schare niet van gediend, want die rede klonk zo hard in hun oren, zodat zij zich van de Zaligmaker der wereld afkeerden en hun eigen weg zijn gegaan, de brede 14 op.

En Christus beproefde zelfs de discipelen: *“Wilt gijlieden ook niet weggaan?”*

Ik heb nog nooit een dominee dat horen preken, wat Christus tegen Zijn discipelen heeft gezegd. *“Wilt gijlieden ook niet weggaan, gemeente?”* Nee, overal staan bij de ingangen der kerken de borden welkom voor iedereen, maar we preken u geen welkom-evangelie, maar het Evangelie des kruises, voor de Joden en ergernis en voor de Grieken dwaasheid.

Want om Jezus’ te volgen moet je de kosten overrekenen. Christus zegt: *“Indien iemand tot Mij komt en niet haat zijn vader, en moeder, en vrouw, en kinderen, en broeders, en zusters, ja, ook zelfs zijn eigen leven, die kan Mijn discipel niet zijn.”*

Belijden brengt lijden met zich mee. Als we Christus willen volgen, dan moeten we alles en iedereen ondergeschikt achten om Jezus’ wil.

Niemand kan twee heren dienen, of hij zal de ene haten en de anderen liefhebben. Eén is uw Meester, volgt Hem na. Laat niets en niemand u van Christus afhouden, maar laat ook niets en niemand u afhouden om Christus te volgen en uw kruis op u te nemen.

Zelfs Gods kinderen kunnen elkaar danig in de weg staan om Christus na te volgen. Als dat het geval is, moet u afstand nemen van broeders als zij u in de weg staan om Christus na te volgen. Niet elk kind van God heeft dezelfde roeping. Geen mens kon Simson volgen; geen mens kon Paulus volgen. Die mannen Gods hadden een extra-ordinaire roeping, die niet ieder kind van God heeft, maar degenen die zo’n roeping hebben, worden het meeste belast, omdat vroom vlees zulk een roeping niet

verstaat. Dat kan zelfs Gods volk betreffen, maar als Gods volk meedoet aan lasteringen, komt dat hun wel duur te staan, want die worden zalig als door vuur.

De melaatse man die door Jezus gezond was gesproken, moest zich tonen aan de priester, opdat zijn genezing een getuigenis zou zijn voor de Joden, die Christus zochten te doden.

Hoe kan men iemand die goed doet, zoals Christus als geen ander gedaan heeft, willen doden? Christus kon zeggen: “Ze hebben Mij zonder oorzaak gehaat.”

En daar zal elk kind van God wat van ondervinden, met name degenen die extra ordinair geleid worden.

Zo zal die melaatse man die gezond geworden was, wel bitter gehaat zijn door de Joden zonder oorzaak, want alles wat Jezus deed werd door hen gehaat. Zij wilden zelf in de belangstelling staan en als zij hoorden dat een grote schare Jezus volgen, konden zij Zijn bloed wel drinken.

Geliefden, ware liefde ontmoet meer vijandschap dan vriendschap, zeker op het erf der kerk.

Christus heeft Zijn getuigen voorzegd: “Ze hebben Mij gehaat, ze zullen u ook haten.” “Ze hebben Mijn woorden bewaard, ze zullen ook uw woorden bewaren, namelijk om een oorzaak van beschuldiging te vinden.

Dat laatste heb ik recentelijk nog ondervonden van een stel valse proponenten, die zich tegen het Woord te pletter liepen, toen wij hun ketterijen met het Woord ontmaskerden. Dezulken komen met allerlei valse aantijgingen, omdat zij mij zonder oorzaak haten.

Maar geliefden, er komt een dag, dan worden de boeken geopend, want er is volmaakte wetenschap bij de Allerhoogste. Hem komt de wrake toe, Hij zal het vergelden.

Kust den Zoon, opdat Hij niet toorne en u op den weg vergaat, wanneer Zijn toorn maar een weinig zal ontbranden. Wie de Zoon heeft, heeft het leven, wie de Zoon ongehoorzaam is, de toorn Gods blijft op hem.

Komt tot Zijn heiligdom, en laat u zaligen, laat u met God verzoenen. Leg uw hoofd maar op het blok, want verloren is het toch al. Gans melaats, gans verloren, gans onmogelijk om zalig te worden. Hij spreekt en het is er; Hij gebiedt en het staat er. “Ik wil, wordt gereinigd!”

Christus heeft die man aangeraakt om zijn onreinheid over te nemen, om als een onreine in de toerekening te staan in het gerichte Gods.

Christus stak dus plaatsbekledend zijn hand uit naar die melaatse om zijn krankheid over te nemen en zijn onreinheid te dragen, die weg te dragen in een zee van eeuwige vergetelheid.

Dat is het wonder van zalig worden. Christus is tot zonde gemaakt, opdat wij zouden zijn, rechtvaardigheid Gods in Hem.

De volkomenheid van Christus verdienste wordt op naam geschreven van degenen die gans melaats zijn en nooit meer zalig kunnen worden in eigen oog voor God

Ik spreek niet voorwerpelijk, want zalig worden is geen automatisme, maar ik spreek in het kader van de bevinding der zaken. Deze man voelde de dodelijke kwaal uit zijn lichaam vloeien, toen de Heere hem aanraakte, want Christus voegt de daad bij het Woord. Wat Hij zegt, doet Hij.

Christus vervulde de eenzaamheid van deze man met Zichzelf. Want als melaatse was je en uitgeworpene en aan de eenzaamheid overgegeven. Maar op de aanraking van Jezus was hij van zijn dodelijke kwaal genezen en hij kon ook getuigen dat hij het zelf uit Zijne mond gehoord had.

En met minder kunt u niet tevreden zijn, mijne hoorders, want de wedergeboorte is geen stilzwijgende gebeurtenis, maar geschiedt op het spreken van de Borg.

Maar Hij raakt het ook aan, en als u aangeraakt wordt door het Leven, dan moet de dood wijken.

Door de uitgestoken hand van Christus nam Christus niet alleen de onreinheid van die man over; hij ontving er ook het leven door. Dus de uitgestoken hand van Christus had tweeërlei werking, overname van de zonde en schenking van het leven.

Dat moet aan ons allen gebeuren, geliefden. Als mensen spreken over hun bekering, dan mag de vraag gesteld worden: “waar zijn uw zonden gebleven.”

Het zondepak van en zondaar wordt in de doorgang door de enge poort door Christus overgenomen.

Bunyan heeft dat niet zuiver getekend in zijn boek de Christenreise naar de eeuwigheid en die dwaling vatten velen ter hand om de wedergeboorte te scheiden van de vergeving der zonden.

Op de smalle weg draagt geen enkele levende pelgrim nog een zondepak op zijn rug. Dat is onmogelijk, want het kruis van Christus staat aan het begin van de smalle weg en niet halverwege. Dat is niet alleen voorwerpelijk waar, maar ook onderwerpelijk. Wie in de Zoon gelooft, heeft het leven. In de poort wordt er recht gesproken en daar ontvangt de zondaar vergeving der zonden, het kindschap Gods en een recht op het eeuwige leven. In de poort ontvangt de zondaar, geloof, hoop en liefde, en daar begint de strijd, de wettige strijd des geloofs. Indien iemand niet wettig heeft gestreden, hij zal de kroon des levens niet

ontvangen. Indien iemand de leer van Christus scheidt van de Persoon van Christus, die heeft noch de Vader, noch de Zoon.

Er is nog een kenmerk dat zich onderscheidt van de schijngodsdienst, want God kastijdt een iegelijken zoon die Hij aanneemt. *“Maar indien gij zonder kastijding zijt, welke allen deelachtig zijn geworden, zo zijt gij dan bastaarden, en niet zonen.”*

Geliefden, leg uw leven hier eens naast. Kent u de Vaderlijke kastijdingen? Hoewel de kastijding op zichzelf genomen geen zaak van vreugde is, mag een kind van God zich er wel over verblijden, want de kastijdingen des Vaders is een bewijs van het ware kindschap en werken een vreedzame vrucht der gerechtigheid voor degenen die er door geoefend worden.

Gods volk moet door vele verdrukkingen heengaan, want de reis over de smalle weg ten hemel is geen gemakkelijke reis. Reizigers over de smalle weg, hebben dikwijls geen voet om te lopen en geen plaats om te overnachten. Het wordt hen door de duivel niet gegund, maar de aarde is des Heeren en dikwijls komt de aarde Gods Kerk te hulp om hen te verlossen van de achtervolgers van het levende Kind.

Geliefden, we zijn allen op weg en reis naar die eindeloze eeuwigheid, maar op welke weg reizen wij?

Vanwaar komt gij en waar gaat gij henen?

Gods kinderen komen uit stad verderf en zijn door een weg van recht op de smalle weg gebracht, onder het kruis.

Gods geroepen heiligen reizen onder het heiligend kruis door deze aardse woestijn, naar erfgoed hierboven, naar 't Vaderlijk huis. En als zij het geloofsoog op Christus hebben geslagen, roepen zij uit: *“Gestorven voor mij, zal mijn zwanenlied zijn.”*

Amen.

Slotzang: Psalm 30:2 en 8.

53. Genezing van de 18-jarige kranke vrouw

Voorzang: Psalm 103:1, 2 en 3

Schriftlezing uit Lukas 13:1-17.

Geliefden, de tekstwoorden die wij in afhankelijkheid des Heeren wensen te overdenken, kunt u vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte, in Lukas 13:11-13, waar wij nogmaals lezen:

“En ziet, er was een vrouw, die een geest der krankheid achttien jaren lang gehad had, en zij was samengebogen, en kon zich ganselijk niet oprichten. En Jezus, haar ziende, riep haar tot Zich, en zeide tot haar: Vrouw, gij zijt verlost van uw krankheid. En Hij legde de handen op haar; en zij werd terstond weder recht, en verheerlijkte God”, Luk. 13:11-13.

Gemeente, sinds de zondeval is de wereld is een sterfhuis geworden, waarin niets dan moeite en verdriet heerst. Dat is het uitnemenste van de gevolgen van de zondeval, namelijk moeite en verdriet. De rampen die over de wereld gaan, daar zijn we zelf de oorzaak van en we hangen allemaal in hetzelfde oordeel. Als dat feit onder Gods volk meer beseft en ingeleefd werd, dan zouden we meer de Wet van Christus vervullen, en elkaars lasten dragen.

Het individualisme heeft echter zodanig toegeslagen dat ook Gods volk verdeeld is gelijk de beenderen aan het graf. Vroeger had Gods geoefende volk autoriteit, maar de kerken en hun dienaars hebben hun gezag verloren, omdat zij op grote schaal politiek bedrijven.

Ik heb een beetje achter de kerkelijke gordijnen gekeken, maar daar word je echt niet vrolijk van, want ze zoeken allemaal het hunne en niet hetgeen van Christus is.

Overall word je dezelfde geest gewaar, die van de valse verdraagzaamheid ten aanzien van de waarheid en de ere Gods. Gods eer en waarheid mogen vrijelijk op straat vertrapt worden onder de noemer van meningen, kerkelijke opinie en noem die wettische naijver maar op, als de mensen maar lief voor elkaar zijn en alles gladstrijken met een vals evangelie.

De vervulling van de Wet van Christus gaat nooit ten koste van de waarheid, maar de vervulling van de Wet van Christus wordt in onze dagen op het kerkelijke erf massaal vereenzelvigd met refo-humanisme. De religie in evangelische kringen is grotendeels gebaseerd op

gekerstend humanisme, maar daar is niets van God bij. Ook de refogelederen worden meer en meer door deze geest uit de afgrond betoverd.

Als de verzoening met God in Christus niet ten grondslag ligt aan de naastenliefde, dan houd je ten aanzien van de naastenliefde louter horizontalisme over.

Wat er in het kader van horizontalisme allemaal niet aan activiteiten aan de dag gelegd wordt op het kerkelijk erf, is met geen pen te beschrijven.

Maar het grote venijn in de kerken is wel dat men er niet aan herinnerd wil worden. Met het motto “lief voor elkaar zijn en iedereen in zijn waarde laten” varen de kerken met hun leden met een ontzagwekkende snelheid ten verderve.

Aan de ware naastenliefde ligt de verzoening met God in Christus ten grondslag en anders is er van naastenliefde in het geheel geen sprake.

Er is echter niets nieuws onder de zon, want die 38-jarige kranke klaagde reeds dat hij geen mens had om hem in het badwater te werpen. In het ziekenhuis Bethesda heerste een vorm van egoïsme die haar weerga niet gekend heeft.

We zien het ook bij de vrouw die achttien jaar krom liep van de reuma, om het zomaar eens te zeggen, alleen met dit verschil dat zij over haar toestand niet klaagt bij de mensen, tenminste daar lezen we niets van.

Deze vrouw liep dus al achttien jaar in een vicieus cirkeltje achter haar eigen voeten aan, want mensen die niet recht vooruit kunnen kijken, lopen altijd in het rond, en ze weten zich niet te oriënteren, omdat zij de stand van de zon niet kunnen waarnemen.

En geliefden, zo is het geestelijk ook, van nature lopen we maar wat in doelloos het rond, van het kastje naar de muur, omdat de mens van nature niet meer aan zijn scheppingsdoel beantwoordt.

De mens heeft zijn Schepper vaarwel gezegd en de gevolgen daarvan zijn zichtbaar, tastbaar en voelbaar, tenminste, als we eraan ontdekt zijn geworden.

Zonder ontdekking gaat de mens als een blinde voort en hij bouwt droomhuizen en luchtkastelen, menende dat hij ziet, maar zijn oordeel is verduisterd.

Onze tekst van overdenking spreekt echter van een vrouw die achttien jaar reeds in de ontdekking liep dat zij niet meer aan haar scheppingsdoel beantwoordde, want ze liep zodanig kromgebogen dat zij alleen wat slangen in het stof kon zien rondkruipen, en dat gezicht had die vrouw bij haar afkomst bepaald, namelijk dat zij van God was afgevallen en de duivel as toegevallen.

Met die kennis liep zij al achttien jaar in het rond en zij kon haar situatie niet veranderen.

Ze kon geen mensen zien en geen mens groeten, want ze was zodanig neergebogen dat de afgrond riep tegen de afgrond dat het met haar gedaan was en dat elke hoop op herstel was vergaan.

En geliefden, we kunnen met de bizarre toestand deze vrouw begaan zijn, maar daar vraagt het Woord niet om, want dan komt het Woord van Christus tot ons: “Strijdt gij om in te gaan.”

De genezing van de 18-jarige kranke vrouw is dan ook niet in Gods Woord opgetekend om met het lot van deze vrouw begaan te zijn, noch ons alleen te verwonderen over de wondervolle genezing van deze vrouw, maar deze gebeurtenis is tot onze lering opgetekend, opdat wij met al het onze zouden vluchten tot des Heeren macht en dat wij niet zouden vertrouwen op gebroken rietstaven, noch van prinsen enig heil zouden verwachten.

Geliefden, het is ons allen bekend dat Christus tijdens Zijn omwandeling op aarde op de sabbatdag niet alleen preekte, maar op die dag ook de zieken genas, en daarom zocht het Sanhedrin Hem te doden.

Zij beschuldigden Christus ervan dat hij de Wet van Mozes teniet deed en de sabbatdag ontheiligde.

Dat is een oude beschuldiging van de duivel en met die valse beschuldiging worden ook de Kerk van Christus getiranniseerd.

Het gros godsdienstige zondagsbelijders en onderwijzers nemen de Wet van Mozes tot hun leefregel, werken zes dagen in een week, en beschuldigen degenen die zeven dagen in de week uit Christus leven dat zij de Wet van Mozes teniet doen, omdat zij alleen in Christus roemen en op hun eigen gedrag de dood schrijven.

Het gedrag van Christus staat op rekening van Gods volk, ook van de sabbatdag, en is ons ook tot voorbeeld, maar het gedrag van Christus is in de eerste plaats de oorzaak van onze eeuwige zaligheid, volk des Heeren.

Zijn borgtochtelijke arbeid is plaatsbekledend voor de levende Kerk.

We zullen dat ook in deze perikoop zien, waarin Jezus een geestelijk en lichamelijk kranke vrouw geneest op de sabbatdag.

Op die bewuste dag leerde Jezus, zoals Hij gewoonlijk deed, in één van de synagogen.

Op de sabbatdag kwamen de Joden in de synagogen bijeen om het Woord te horen en in deze synagoge hoorden de Joden het Woord uit de eerste hand, namelijk uit de Mond der Waarheid, want er is maar één Leraar der gerechtigheid en de rest is allemaal leerjongen.

Als dat meer verstaan werd, dan zou er nog eens wat vanuit kunnen gaan, juist onder Gods volk. Dan zou er meer getuigenis klinken en de vleselijke weeklachten zouden dan verminderen.

Het gaat goed met het Koninkrijk Gods, want de Heere Jezus werkt altijd, ook in onze dagen. Je moet er alleen een verloren voor mens zijn, om dat te geloven en te ervaren.

"En zie, daar was een vrouw, die de geest der krankheid achttien jaren lang gehad had..."

Dus in de synagoge was ook deze geesteszieke vrouw aanwezig, die opgekomen was om het Woord te horen, tenminste dat zou je van en gezond mens mogen aannemen.

Deze vrouw was echter bezet met de geest der krankheid en of zij in staat geweest is het Woord te horen, valt te betwijfelen.

Die vrouw was dus bezet met een boze geest die haar lichamelijk en geestelijk ziek gemaakt had, al achttien jaar lang.

Kunt u het voorstellen? Achttien jaar lang door de duivel geplaagd met ziekte, benauwdheid en helse angsten.

Dat hoor je niet veel meer in onze dagen, en het hoeft ook zo lang niet te duren als bij die vrouw, maar als God in ons leven komt, dan ga je wel de gevolgen van je val inleven en billijken, hetgeen de psalmdichter zingt in Psalm 51:3:

*"'t Is niet alleen dit kwaad, dat roept om straf;
Nee, 'k ben in ongerechtigheid geboren;
Mijn zonde maakt mij 't voorwerp van Uw toren,
Reeds van het uur van mijn ontvang'nis af."*

Geliefden, als we verwaardigd worden om de straf op onze zonde te billijken, dan gaat dat vanzelf, of helemaal niet. Gewillige strafaanvaarding is geen vrucht van onze akker, maar een vrucht van de gewilligheid van Christus en dan is Gods doen rein en Zijn vonnis gans rechtvaardig.

Als wij de Heere kunnen aanroepen in al onze nood, zijn we bijzonder bevoorrecht, maar daartoe was die vrouw niet eens meer in staat, tenminste, we lezen niet dat zij de Heere aanriep.

Dat mens was door de satan gebonden en dat betrof niet alleen haar lichaam, maar ook haar geest, haar verstand en haar mond. Uit de tekst is op te maken dat deze vrouw lichamelijk en geestelijk gehandicapt was.

Hoezeer dat mens ook van de duivel geplaagd en gebonden was, heeft de duivel toch niet kunnen verhinderen dat deze vrouw naar de synagoge was gekomen.

Of zij daar door anderen is gebracht, lezen we niet, maar dat ze er was is toch heel opmerkelijk, want het is niet aannemelijk dat deze vrouw iets van de preek heeft kunnen verstaan.

Christus vraagt haar dan ook niet of zij gezond wil worden, want daar kon die vrouw vanwege haar handicap niet eens op antwoorden.

Alleen al het feit dat zij in de synagoge aanwezig was, bewijst Gods almacht boven satans macht in het leven van deze vrouw.

Ik weet namelijk zeker dat als de duivel de kans had gehad om deze vrouw op die bewuste sabbatdag uit de synagoge te weren, hij het zeker gedaan had.

Aangezien Christus naar de wereld gekomen is om de wil van Zijn Vader te doen en de werken des duivels te verbreken, wilde Hij ook deze van de duivel gebonden vrouw van de macht des duivels verlossen.

En geliefden, Christus is nog steeds gewillig om door de duivel gebonden en voortgesleepte zielen uit satans macht te bevrijden. Want deze geschiedenis staat niet opgetekend vanwege die vrouw, maar vanwege de almacht van Christus, Die gisteren en heden Dezelfde is.

Deze vrouw had dus al achttien jaar de geest der krankheid en kon dus ook niet in haar eigen onderhoud voorzien.

Maar dat mens zat toch zeker wel in het ziekenfonds?

Nee, want zij was geen lid van het afgodische Refodom, dat tot de nek toe verzekerd is en God nog voor geen dubbeltje vertrouwt.

De kosten van zo'n invaliditeit kun je toch nooit zelf opbrengen?

Ja, dat zegt het ongeloof van de duizenden belijders die ons land arm is, maar dat mens zat nergens in en bij de diaconie van het Sanhedrin stond ze ook niet ingeschreven.

Het geld der weduwen was uitsluitend bestemd voor de emeritus-kas van de Farizeeën, want die hadden recht op een goede oude dag, tenminste naar de maatstaf van hun geldgierigheid gerekend.

Naar de mening der Farizeeën moest dat diep ongelukkige mens zichzelf maar zien te redden en ze moest maar zien dat ze van het gezaaide in 't leven bleef.

Haar kwaal was dus niet verborgen gebleven, want ze liep krom gebogen over de aarde en ze kon zich niet eens oprichten.

Dat mens liep dus al achttien jaar naar de grond te turen, zonder maar één ogenblik haar hoofd omhoog te kunnen heffen.

Die vrouw had niet zomaar een bochel in haar rug, nee, zij liep zodanig

voorovergebogen, dat zij geen idee meer had hoe de mensen eruit zagen en wat er om haar heen afspeelde.

Dat mens had dus geen enkel zicht op de hemel, de plaats waar God woont, want daarvoor moet je naar boven kunnen kijken, zoals Gods kinderen in hun uiterste nood weleens plachten te doen, met de bede: *"Mijn hulp is van de Heere, die hemel en aarde gemaakt heeft."*

Zo heeft deze vrouw achttien jaar rond gestrompeld, met haar hoofd naar het stof gekeerd, zonder dat zij wist waar zij vandaan kwam of waar zij naar toe reisde, tenminste in het leven van alle dag.

In geestelijk opzicht wist ze goed waar zij vandaan gekomen was, namelijk uit het paradijs, maar niet zoals ze geschapen was. God heeft immers geen kromme en door de duivel gebonden mensen geschapen.

Integendeel, Hij heeft ons goed en naar Zijn evenbeeld geschapen in ware kennis, gerechtigheid en heiligheid.

Uit dat beeld Gods zijn we gevallen door eigen schuld en daar had die vrouw al achttien jaar een diepe inleving van.

Het was voor haar dus ook niet onzeker waar zij naar toe reisde en dat feit was meermalen door de dominees van het Sanhedrin bevestigd, namelijk dat zij tot de schare behoorde die de Wet niet kende en dus vervloekt was.

Voor die vrouw was dat oud nieuws, want dat wist zij reeds achttien jaar.

Die zwaar invalide vrouw was dus een verloren mens die maar 1 vooruitzicht had, namelijk de eeuwige rampzaligheid. Wat zal dat mens menigmaal gezocht hebben vanwege haar nameloze ellendestaat.

*"'k Ben door Uwe wet te schenden,
Krom van lenden,
Vol van druk, benauwd van hart;
Zeer gebogen en verslagen,
Moe van klagen,
Ga ik al den dag in 't zwart."*

Herkennen we ons in dit beeld, geliefden?

Of gaan we nog als rechtopstaande mensen door de wereld, alsof er geen God te ontmoeten valt.

Het moet dan ook wel een opmerkelijk wonder zijn dat die vrouw in de synagoge aanwezig was op de dag dat de Heere Jezus het volk aldaar leerde.

Wellicht is ze op het geluid van het psalmgezag afgekomen en het mag ook wel een wonder heten dat de Farizeeën deze invalide vrouw niet uit de synagoge getrapt hebben, want zij was in hun ogen niet meer dan een verworpen duivelskind. Immers, met de borst vooruit en het hoofd ten hemel gericht prezen zij God dat zij niet waren gelijk deze kromme en domme vrouw, die door eigen schuld door de boze geesten was gebonden en stom gemaakt.

Daar stond zij dan, achterin de synagoge, met het hoofd naar beneden te wachten totdat de zeis van Gods gerechtigheid een eind aan haar ellendige leven zou maken.

De tollenaar achterin de tempel durfde zijn hoofd niet omhoog te heffen, maar deze vrouw had zelfs niet de kracht om dat te doen. De moed op enige hoop op herstel moet bij dat mens wel totaal de bodem zijn ingeslagen, gezien zij al achttien jaar niet anders gezien had dan de modder van haar eigen bestaan.

Maar dan staat er iets heel treffends: *"En Jezus haar ziende..."*

Zij had Jezus niet gezien, nog nooit zelfs.

Integendeel, dat mens zat al achttien jaar in de hel van haar vuile bestaan te staren. En dan staat er ineens: *"En Jezus haar ziende..."*

O, volk des Heeren, voordat het Licht in het stikdonkere oosten van uw bestaan ging dagen, had de Heere u allang gezien. Het zien van Jezus is een eeuwigheidsgezicht, want God heeft Zijn Kerk van eeuwigheid gekend en gezien.

"En Jezus haar ziende..."

Het zien van Christus is altijd hebben, al van eeuwigheid. Al Gods kinderen kunnen zeggen: "Voordat Christus in mij begon te leven, was ik al in Zijn boek geschreven."

Dat zeggen ze niet van nature, maar na ontvangen genade. Daar had deze vrouw geen enkel zicht op, welnee, ze zag Hem niet eens, maar Hij zag haar wel.

Zijn oog sloeg haar in liefde gade, Hij wilde Zijn heil in haar bereiden, haar in een Vesting leiden! (Ps. 31:17).

Kent u dat ook, geliefden?

Je kunt wel beweren van alles gezien te hebben, maar bent u er zeker van dat God u in Christus heeft gezien en dat Zijn oog in vrede op u rust?

Je hebt van die mensen die allerlei dingen 'te zien' krijgen, maar nooit zichzelf hebben gezien in de spiegel van Gods heilige Wet.

De waarzegster te Endor had heel veel dingen gezien die een mens zomaar niet te zien krijgt, maar ze is met al haar zien voor eeuwig verloren gegaan. Haar zien was inderdaad geen hebben, integendeel,

haar zien was een bewijs van haar verworpenheid.

Er staat nog meer, want Christus had deze vrouw niet alleen gezien, maar er staat ook dat Hij haar tot Zich riep. *"En Jezus haar ziende, riep haar tot Zich..."*

Als we de generale prediking moeten geloven, dan moet de mens zelf tot Jezus vluchten en dan wordt er ook nog bij gezegd: "Dan moet je komen zoals je bent."

Dat is toch mooi gezegd? Ja, dat is heel mooi gezegd, maar het is niet de werkelijkheid, want de mens komt niet zoals hij is. Er gaan massa's mensen naar Jezus om van allerlei ongemakken verlost te worden, maar Jezus Zelf kennen zij niet en hebben daar ook geen behoefte aan.

God mag helpen in nood, maar is de nood geweken, dan mag God de hemel wel houden. Is het niet zo?

Van nature begeren wij Hem niet eens te kennen.

De mens van nature wil nooit wezen die hij in werkelijkheid is, want dan moet hij God gelijk geven in Zijn vonnis (Gen. 2:17) en de drievoudige dood sterven.

Dat wil geen mens, want wat zal een mens niet geven voor zijn leven?

De mens kan wel zijn knieën buigen en tot Jezus gaan, zoals ook de rijke jongeling dat deed, maar nooit zoals hij is, want dan moet de mens sterven en hij gaat juist naar Jezus om... zijn leven te behouden, net als die rijke jongeling.

Maar dat komt verkeerd uit. *"Want zo wie zijn leven zal willen behouden, die zal hetzelfde verliezen; maar zo wie zijn leven verliezen zal, om Mijnentwil, die zal hetzelfde vinden", Matth. 16:25.*

Dus de godsdienstige mens wil wel bidden om zo tot Jezus te gaan, alleen met behoud van het eigen godsdienstige 'ik'.

Als de mens zichzelf kan handhaven dan wil hij ook nog wel de zending in, om in Zijn straten te leren en te profeteren, maar mensen, dat zal straks eeuwig tegenvallen als u dan uit de mond van Christus zult horen dat Hij u nooit gekend heeft. Deze vrouw kende Christus niet en ze was er ook zeker van dat zij voor Christus een onbekende was.

De ware ontdekking zet er een heel mens buiten, want de mens heeft zichzelf er helemaal buiten gezet, moed en vrijwillig. Wij hebben God niet in erkentenis gehouden en we zijn moed en vrijwillig van God afgevallen en de duivel toegevallen. We hebben onszelf door de duivel laten binden met banden des doods en met ketenen van ongeloof.

Zo stond deze vrouw in de synagoge als een gebondene van satan, om voor de zoveelste keer aan te horen dat het voor haar voor eeuwig verloren was en elke hoop op herstel een illusie was.

Christus kende zij niet, maar Christus kende haar echter wel.

Hij vroeg niet naar haar afkomst, want iedereen kon wel uit haar gebogen gestalte opmaken dat zij een dochter van de gevallen Adam was en de gevolgen van de zonde had haar zo getroffen, dat zij al achttien jaar in de afgrond van haar bestaan liep te turen.

Ze was dus niet één of ander gekrookt rietje, maar een brandhout voor de hel.

Christus vroeg echter niet naar haar naam, ook niet naar haar geboortedatum, niet naar haar ouders, want dat wist de Heere Jezus allang.

Christus roept deze vrouw eenvoudig tot Zich.

Had dat mens naar Hem gevraagd? Dat lees ik nergens. Had dat mens Hem dan gezocht? Ook niet. Had zij berouw over haar zonde getoond? Niets van dat alles.

Dus ze was niet eens een boetvaardige zondaar?

Helemaal niet.

Maar dan was ze toch volstrekt goddeloos?

Ja, dat was ze en zo stond ze daar al achttien jaar naar de grond en in de hel van haar bestaan te staren.

Toen Jezus haar riep, zal ze wel gedacht hebben: "Nu is het voorgoed met mij afgelopen", want ze kon niet anders dan God en de mensen in de weg lopen en bidden kon ze ook niet. Dat mens schreeuwde niet eens om genade, want alle hoop was bij haar vergaan!

Mag dat dan niet, om genade schreeuwen?

Welzeker, maar die vrouw kon blijkbaar geen woord over haar lippen krijgen, omdat de duivel haar keel had dichtgesnoerd.

Heb je daar nu ook kennis aan, geliefden? Of kunt u altijd maar bidden om genade?

Deze vrouw kon het niet en ook voor Gods volk, als ze inleven dat ze zoveel kwaads tegen zoveel goeds bedreven te hebben, dan gaat haar mond weleens een tijdje op slot en durven ze niet meer het hoofd op te heffen naar omhoog.

U wel?

Nu, die vrouw niet, ze kon het niet eens. Ja, ze hoorde wel de blijde tent weergalmen: *"Wij steken 't hoofd omhoog, en zullen d' eerkroon dragen..."*, enzovoorts, maar zij?

Zij kon alleen haar hoofd in het zand steken, niet als een struisvogel, maar als een erfwachtster van de hel.

Zijn er nog van die erfwachters van de hel in ons midden?

Zijn er nog van die (jonge) mensen die alleen maar zonde op zonde

kunnen stapelen en de hel geopend zien?

De Meester is daar en Hij roept u!

Wie roept Hij? Een vrouw, die achttien jaar lang de hel had ingeleefd.

Zijn er nog (jonge) mensen die de hel moeten inleven, zonder enige verwachting ooit nog zalig te kunnen worden?

De Meester is daar en Hij roept u!

Wat? Roept Christus erwachters van de hel?

Ja, en die alleen, hoor maar: *"Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeit en belast zijn en Ik zal u rust geven."*

Bent u vermoeid van de banden des doods, van de angsten der hel, die u alle troost doen missen? zodat u het wel uit kunt schreeuwen: *"Zulk een last van zond' en plagen, niet te dragen, drukt mijn schouders naar benêên."*

Dan bent u op sterven na dood, dan bent u hulpbehoevend geworden, dan kunt u uzelf in der eeuwigheid niet meer op de been houden, laat staan uzelf redden.

Dat was de inleving van die door de duivel gebonden vrouw, maar juist voor dezulken en alléén voor dezulken is Christus zéér geschikt, zéér gewillig en zéér algenoegzaam!

Die vrouw was invalide geworden als gevolg van haar zondeval en een speelbal van de duivel geworden.

Dat tekent ons aller beeld van nature.

De duivel had dat mens gebonden, met banden van de dood, niet alleen haar lichaam, maar ook haar ziel. Ze kon geen woord meer uitbrengen, want alles wat zij zei, verzwaarde haar oordeel.

Geliefden, dat deze kromgebogen vrouw in de synagoge terecht was gekomen, is een groot wonder, want ze kon niet eens een kerkdeur onderscheiden, laat staan om erdoor te gaan.

Geliefden, bent u met het gebod om strijdend door de enge Poort weleens aan een eind gekomen?

Want de mens kan die poort nooit vanuit zichzelf ontdekken, omdat hij ziende blind is en horende doof.

Dat is wel 's mensen eigen schuld, maar als je ontdekt wordt aan je verloren staat voor God, dan word je ook de macht der zonde en de macht van het ongeloof gewaar.

Het gebod tot bekering en geloof, is geen hefboom voor 's mensen vrije wil die overgehaald kan worden, waardoor de mens in een verzoende betrekking met God komt te staan.

Dat de mens geen vrije wil heeft, leert Gods Woord op elke bladzijde en dat was ook in het leven van deze vrouw openbaar gekomen, want zij

had geen vrije wil, maar een geknechte wil, om te willen wat de duivel wil.

Als dat mens een vrije wil gehad zou hebben, dan zou zij niet achttien jaar in de boeien van de duivel hebben verkeerd, maar dan zou zij die banden des duivels allang van haar afgeworpen hebben.

Dus die vrouw lag ten prooi aan de macht des duivels en de sterkgewapende hield haar al achttien jaar in een verstikkende houding, waarin dat mens geen lavenis kon krijgen. Dat zij in de synagoge is terechtgekomen, is dan ook een onbegrijpelijk wonder van Gods aanbiddelijke voorzienigheid.

Geliefden, u moet er altijd op letten dat ook de waarachtige bekering altijd met Gods voorzienige leidingen gepaard gaan. Dat gebeuren en dingen in uw leven, waarvan achteraf gezegd zal worden: *"Is goed voor mij verdrukt te zijn geweest, opdat ik dus Uw Godd'lijk recht zou leren."*

We zullen er eerst van zingen, en wel van de 119^e Psalm, daarvan het zevende zangers.

Geliefden, hoe hopeloos het met deze vrouw ook gesteld was, zij was niet ontbloot van de Goddelijke voorzienigheid die haar in de synagoge gebracht had. Of zij door een engel in de synagoge geleid was, laten we hier maar buiten beschouwing, want zo staat het niet beschreven, maar laat het ons genoeg zijn dat de Heere met Zijn Voorzienigheid ontegenzeggelijk Zijn hand erin gehad heeft dat deze vrouw in de synagoge aanwezig was, juist toen Christus er ook was.

Dat was geen toeval, want toeval bestaat niet, maar Christus moest in de synagoge zijn, om de werken des duivels te verbreken in het leven van deze vrouw.

Deze vrouw had zich op geen enkele wijze voor de zondagse eredienst geschikt kunnen maken, want ze was dermate neergebogen, dat zij haar zondagse kleding in de kast had moeten laten, en als een berooide bedelaar stond zij achter in de kerk, terwijl zij als zwaar invalide patiënt in een rolstoel had moeten zitten.

Dat ongelukkige mensje was echter van iedere thuiszorg ontbloot geweest en nu stond zij daar achter in de synagoge, niet met de bedoeling om van haar kwaal genezen te worden, ook niet omdat zij wist dat Christus er was, nee, maar op een voor haar totaal onbegrepen wijze. Ja, de mens wil overal een verklaring voor hebben, maar deze vrouw had nergens een verklaring voor; de situatie was zoals die was en zij stond daar als een voorwerp van Gods eeuwige liefde, hoewel zij daar nog

totaal onkundig van was.

Voor iedereen onbereikbaar had zij feitelijk niets te zoeken in de synagoge en de Farizeeën zullen zich wel aan dit ongelukkige mens geërgerd hebben, omdat haar aanwezigheid de aandacht van het kerkvolk afleidde, want in de synagoge kwamen doorgaans mensen die zich van geen kwaal noch zonde bewust waren en die met het hoofd naar boven gericht Gode de dankbaarheid wilde betonen zonder ooit verlost te zijn geweest van hun dodelijke zondekwaal.

Dat is de religie van vandaag, namelijk dankbaarheid zonder verlossing en ellendekennis.

In de kerken kom je het ook andersom tegen, namelijk ellendekennis zonder verlossing, dus ellendekennis zonder Christus als een stand op de toeleidende weg, waarin de mens al een geestelijke status krijgt toegemeten en mocht het niet komen tot de kennis van Christus, vallen dezulken -volgens zeggen- met een schrik in de hemel. O, wat zal dat en fatale vergissing blijken als de mens voor de rechterstoel van Christus staat.

Maar deze vrouw beeldde zich met haar kwaal niet een of andere geestelijke status is, want de duivel krijste het iedere dag in haar oren dat zij volkomen in zijn macht was en dat niemand haar meer redden kon.

Daar staat ze. Niet als een rechtopstaande Farizeeër, nee, ze gaat als een door de Wet neergedrukte, als een door de Wet doodgedrukte, als een door de duivel geboeide, moe van 't klagen, neergedrukt door angst en smart.

Nee, klagen kon ze ook niet meer, want dat mens had niet alleen de grond uit al dat klagen verloren, maar ze was er ook mee aan de grond gekomen.

Ze gaat niet als een bekommerd mens, die zo zoetjes aan op Jezus aangaat, welnee, ze gaat zelfs niet als een schreeuwder om genade, niet als een bidder om hulp, niet als een zoeker als een verlorene, maar als een door de duivel gebondene, als één die God nooit gezocht heeft!

Terwijl zij daar staat, achter in de synagoge, is er behalve al de blikken van het kerkvolk, nog een andere blik op haar geslagen, namelijk de blik van Christus.

O, geliefden, een blik van Jezus' oog op een verloren zondaar, dan is zijn redding nabij.

"En Jezus Haar ziende, riep haar tot Zich en zeide tot haar: Vrouw, gij zijt verlost van uwe krankheid."

Ziedaar, de rechtspraak van de Zone Gods, de vrijspraak des zondaars,

de rechtvaardiging van de goddeloze!

"Vrouw, gij zijt verlost van uwe krankheid."

Als we deze inspraak van Christus kennen in ons ter dood veroordeelde hart, zijn we overgegaan van het rijk der duisternis tot het rijk van eeuwig licht.

Daar hoeft de Kerk niet voor mee te brengen, voor dat wonder brengt Christus alles mee, namelijk Zichzelf en dat is alles. Zijn oog was op haar geslagen om haar hulp en gunst te geven. Ze had daar niet eens om gevraagd en ze had er ook niets voor meegebracht, dan alleen haar rampzalige bestaan?

Deze vrouw was niet in haar lichaam geslagen om een of andere profane zonde, zoals dat bij die 38-jarige kranke het geval was, maar opdat de werken Gods verheerlijkt zouden worden in tegenwoordigheid van allen.

"En Hij legde de handen op haar, en zij werd terstond weder recht, en verheerlijkte God."

Het spreken van Christus gaat gepaard met daden, of anders gezegd, Zijn spreken is de daad zelf.

Nu had zij het zelf uit Zijne mond gehoord en wat sterveling zou haar schenden?

Dat was ook haar vraag niet, want zij verheerlijkte God. Ze was terstond genezen geworden en terstond verheerlijkte zij God.

"Ja maar, wacht eens even, vrouwtje", hoor ik een 'toeleidende-weg' prediker zeggen, "dat gaat zomaar niet. U moet eerst de hebbelijkheid van doctor Habitus inwachten en daarvoor moet u eerst een tijdje het revalidatiecentrum van dr. Actus in. Vraag het maar aan ds. Moerkerken, die zal het u direct kunnen bevestigen.

In dat centrum van dr. Habitus kunt u langzaam revalideren en in die tussentijd worden er een stel 'heiligheidskrukken' voor u gemaakt, zodat u langzamerhand weer op de been kunt komen, en dan hopen we dat u van de nood een deugd maakt en dr. Habitus toestemming vraagt om met de Actus uw benen in beweging te brengen, zodat u hopelijk over vijfentwintig jaar weer de oude bent!"

Ja, het is droevig gesteld in kerkelijk Nederland en dat zal niemand mij betwisten, zolang men zeggen kan: "Dat is onze kerk, onze dominee, onze leer, onze godsdienst."

Door deze hoogmoed zijn de kerkscheuringen ontstaan, de vaderlandse kerk weggenomen en alles is nu zo'n beetje afgescheiden wat zich kerk noemt.

De Farizeeën roemde ook in hun kerk: "Des Heeren tempel... zijn deze",

en dat tot drie keer toe, maar ze leerden maar 1 leerstuk, namelijk het leerstuk van het “doe dat” der Wet, en leefde in de vaste overtuiging dat het “doe dat en gij zult leven” bij hen gevonden werd en ijverig door hen werd betracht.

Wat de kennis der ellende aangaat, die pasten zij alleen toe op de schare die de Wet niet kende, maar niet op zichzelf.

Aan het stuk der ellende is een Farizeeër vreemd en het stuk der verlossing is voor de Farizeeër ook een gepasseerd station, zodat hij alleen aan het stuk der dankbaarheid voor iedereen zichtbaar invulling geeft.

Ja, met zo'n zielsmisleidende religie blijf de mens de oude, maar als Christus een mens roept en Zijn handen oplegt, wordt de mens terstond geheel vernieuwd.

Want er staat: *"...en zij werd terstond weder recht..."*

Daar zat geen seconde tussen.

En die vernieuwde vrouw gaat dan ook direct naar de priester om hem te vragen of haar genezing wel echt waar is. **MIS!** Nee, die vrouw gaat direct God verheerlijken, want dat mens was vervuld met de Heilige Geest, omdat Christus de handen op haar gelegd had.

De vrucht van de rechtvaardigmaking is dus niet alleen de vergeving der zonden, maar veelmeer, namelijk aanbidding, eer en dankbare lofgezangen.

Gods gerechtvaardigde volk zit dus direct in het stuk der dankbaarheid. Daar zit ook geen seconde tussen.

God heeft een volk geformeerd, dat Zijn lof zal vertellen.

Nou, u moet van mij aannemen dat dat mens tot diep in de nacht daarmee is doorgegaan: *"k Zal Zijn lof zelfs in de nacht, zingen daar ik Hem verwacht en mijn hart, wat mij moog' treffen, tot de God mijns levens heffen."*

Ja, nu kon zij dat, niet door een ingestorte kracht, maar enkel door de Heilige Geest, Die nu in haar woonde.

Je moet maar denken mensen, als dat wonder mag plaatsvinden in je leven, dan komt de hel eropaf.

Want de overste der synagoge nam het Christus zeer kwalijk dat Hij een mens op de sabbatdag genezen had.

Weet u wat overste der synagoge en ook de tegenwoordige godsdienst zegt? "Er zijn zes dagen om te werken en als u genezen wilt worden, bekeerd wilt worden, misbruik daar dan niet de sabbatdag voor, want die dag moet geheiligd worden door onze gebeden en dan moet de zieke rest gewoon doodbloeden. Zo wil Mozes het hebben en zijn wil is wet."

Zo is het nog steeds, geliefden, want als er een verloren mens in de kerk tot bekering komt, dan ergert de godsdienst zich dood, vooral als je mond geopend wordt om de Heere te loven en te prijzen en van je af te wijzen: *"Door U, door U alleen, om het eeuwige welbehagen!"*

Ja, dan loopt het vaatje weleens over, gelijk een bron zich uitstort op de velden.

Maar wat geeft het om door allen gehaat te worden, als je door Jezus geliefd bent?

Dat valt Gods volk ook weleens zwaar, maar tante Lena was aan dat gevoel gestorven, want zij zei dikwijls: "We krijgen geen twee hemels." En weet u wat dat godszalige mens ook weleens zei: "Wij moeten met God mee en God niet met ons."

Ja, zo is het, maar er zijn er weinigen die het weten uit ondervinding. De mens komt er na ontvangen genade wel achter dat zijn gedachten niet Gods gedachten zijn en dat zijn wegen niet Gods wegen zijn.

Het kruis opnemen en achter Christus aankomen, is de mens niet eigen, want daar is hij een grote vijand van en die vijandschap word je gewaar na ontvangen genade. Van nature zoekt een godsdienstig mens wel bekeerd te worden, maar als het bij God vandaan gebeurt, dan zegt die mens: "alles is beter dan dit."

God bekeert de mens altijd op een voor de mens vleesverterende wijze. Daar solliciteert geen mens naar, maar God vraagt niet of de mens wil, want anders zou de hemel leeg blijven. Er is een volk, geliefden, dat zalig moet worden en die het ook zeker zullen worden, want God zegt: "Ik wil, en zij zullen."

Zo is deze vrouw uit de tekst van onze overdenking ook tot genezing van haar kwaal gekomen, namelijk door vrije ontferming en ook haar ziel is gered geweest, want zij verheerlijkte God. Toen beantwoordde die vrouw weer aan haar scheppingsdoel, namelijk in Christus.

De uitgestorte liefde van Christus in de harten der Zijnen doet Gods volk zingen van dankbare lofgezangen, voor Zijn troon en hier beneden.

Helaas, hier in dit tranendal kunnen Gods kinderen niet altijd zingen, maar dat hoeft ook niet, want Christus hééft de lofzang reeds gezongen in de nacht in dewelke Hij verraden werd, want Hij is niet alleen onze Rechtvaardigmaking, maar ook onze Heiligmaking, kind van God.

Toen Christus die vrouw gezond maakte, heeft Hij dat gedaan, omdat Hij Zelf als een worm en geen man voor haar in het stof voor God zou kruipen in de hof van Gethsemané.

Hij zou voor deze vrouw de dood ingaan, want Hij had haar gekocht met de prijs van Zijn bloed en was reeds te Zijner tijd voor haar gestorven

(Rom. 5:6).

Dus de lofzang van Christus is de oorzaak van de lofzang van al Gods kinderen.

Ze zingen niet Gode lof uit eigener beweging, want de Heilige Geest zal het uit Christus nemen en het Zijn Kerk verkondigen. Ja, als dat mag gebeuren, dan gaan ze ook de lof des Heeren verkondigen.

Het werk Gods blijft niet verborgen en dat mens had geen stiekeme bekering die niemand weten mocht, nee, zij was van de duivel verlost gewordenen en nu verheerlijkte zij God in aller tegenwoordigheid.

Ach, wat is het dan stil geworden in onze dagen. Ja, veel geschreeuw is ere genoeg, maar weinig wol. Veel geschreeuw over eigen gemaakte vruchten, maar weinig wol omtrent het werk des Heeren.

Deze vrouw verheerlijkte God, niet op commando, maar door de Heilige Geest. Na zoveel bange jaren van tegenspoed en angsten der hel, mocht zij weer adem halen en nu wenste zij de lucht in haar longen te besteden aan de lof des Heeren.

18 jaar had zij het tot stikkens toe benauwd gehad, maar nu huppelde zij in de vrijheid der kinderen Gods en verheerlijkte God.

O, geliefden, als u hier nog nooit God verheerlijkt hebt bij God vandaan, dan zult u het in de hemel niet uithouden, want in de hemel wordt God op het hoogst verheerlijkt.

De Heilige Geest had intrek in het hart van die vrouw genomen, en deed dat mens in God roemen, Die haar blijdschap gegeven had na zoveel bange tegenspoed.

Weten we ervan, geliefden, dat we uit zo'n grote nood en dood gered zijn geworden? Wat dat is in geen hoek geschiedt. Ook niet voor de zwakgelovigen, want die weten ook van de opzoekende zondaarsliefde van Christus.

De zwakgelovigen genieten een bijzondere zorg van Christus, want de zwakken zal Hij in Zijn armen vergaderen en in Zijn schoot dragen.

De duivel kan ook over de zwakgelovigen niet meer heersen, want ook zij zijn niet meer onder de Wet, maar onder de genade.

En Christus kijkt er scherp op toe hoe men met de zwakgelovigen omgaat en hen bejegend.

Zwakgelovigen in Christus - ik ben er zelf ook 1- Christus beschaamd de hoop van Zijn ellendigen niet; nooit zal Hij Zijn gevangenen begeven.

O, geliefden, degenen die voor rekening van Christus leven, zullen ook voor Zijn rekening sterven, om eeuwig te erven en om eeuwig te zingen van Zijn goedertierenhêên. Hier een verdrukking van tien dagen, maar straks zal die blijdschap onbepaald, door 't licht dat van Zijn aanzicht

straalt, ten hoogste toppunt stijgen. Die hier bedrukt met tranen zaait, zal juichen als hij vruchten maait en de vruchten zijn voor de Landman. Zij verheerlijkte God", staat er en deze vrouw mocht al aan deze zijde van het graf van zich afwijzen en op Hem wijzen die op de troon zit en het Lam. Hem zij de kracht, de lof, de dank en de aanbidding, ja tot in der eeuwen eeuwigheid.

Amen.

Slotzang: Psalm 66:6, 8 en 10.

54. Gelijkenis van het verloren schaap

Voorzang: Psalm 119: 82, 85, 88.

Schriftlezing, Lukas 15

Geliefden, in dit morgenuur wensen wij met de hulp des Heeren na te denken over de gelijkenis van het verloren schaap en wat eraan vooraf ging, een gelijkenis die Christus met de gelijkenis van de tien penningen en de gelijkenis van de verloren zoon uitsprak, omdat de Joden murmureerde over het feit dat Christus de zondaars ontving, met hen at en met hen sprak. Want er staat in het eerste vers van het u voorgelezen hoofdstuk: *“En al de tollenaars en de zondaars naderden tot Hem, om Hem te horen.”*

Tekst voor de prediking kunt u vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte, in Lukas 15, de verzen 1 tot en met 7:

“En al de tollenaars en de zondaars naderden tot Hem, om Hem te horen. En de Farizeen en de Schriftgeleerden murmureerden, zeggende: Deze ontvangt de zondaars, en eet met hen. En Hij sprak tot hen deze gelijkenis, zeggende: Wat mens onder u, hebbende honderd schapen; en een van die verliezende, verlaat niet de negen en negentig in de woestijn, en gaat naar het verlorene, totdat hij hetzelfde vinde? En als hij het gevonden heeft, legt hij het op zijn schouders, verblijd zijnde. En te huis komende, roept hij de vrienden en de geburen samen, zeggende tot hen: Weest blijde met mij; want ik heb mijn schaap gevonden, dat verloren was. Ik zeg ulieden, dat er alzo blijdschap zal zijn in den hemel over een zondaar, die zich bekeert, meer dan over negen en negentig rechtvaardigen, die de bekering niet van node hebben.”

Al die zondaren naderden niet tot Luther, noch Calvijn, maar tot Christus, de Weg, de Waarheid en het Leven. En geliefden, heden worden er zondaren getrokken die tot Christus naderen, want Christus zegt: *“Mijn Vader werkt tot nu toe en Ik werk ook.”* En op een andere plaats zegt Christus: *“De ure komt en is NU, dat de doden zullen horen, de stem van de Zoon van God en die ze gehoord hebben, zullen leven.”*

Geliefden, als het Evangelie van vrije genade recht gepreekt wordt, daar worden tollenaars en zondaren getrokken tot de Fontein van levend water, om de woorden te horen die uit de mond Gods uitgaan. Die mensen waren erachter gebracht dat de mens alleen bij brood niet kan

leven, maar bij alle woord wat uit de mond Gods uitgaat.

En dat Woord zal niet ledig tot God wederkeren, maar het zal doen wat Hem behaagd, dezen wel een reuke des doods ten doden, maar genen een reuke des levens ten leven.

Als het Woord recht gesneden wordt in de prediking van Christus en Dien gekruisigd, dan zullen zondaren tot Christus getrokken worden, omdat de Vader zondaren trekt en de Zoon zondaren opwekt ten leven.

Christus is de zalige Magneet voor tollenaars en zondaren, want tollenaars en zondaren gaan uit om Hem te horen, om Zijn leer te horen, om Zijn Woord te horen, om te zien wie Hij is. Van Zacheus staat geschreven, dat hij in die boom klom om te zien wie Jezus was.

Zij komen niet uit eigener beweging, maar omdat Christus de zalige Magneet is voor tollenaars en zondaren. Daarom krijgen tollenaars en zondaren een betrekking op Hem om Hem te horen, omdat Hij woorden spreekt des eeuwige levens.

Geliefden, let u erop dat er staat geschreven dat alleen tollenaars en zondaars tot Hem naderden om Hem te horen. De Farizeeën kwamen alleen om Hem op Zijn woorden te vangen en het huidige Refodom bestaat bijna uit enkel Farizeeërs, die het werk van God subtiel belasteren.

Er kwamen dus enkel zondaren tot Jezus, om Hem te horen. Niet uit nieuwsgierigheid, maar omdat zij zich als verloren zondaren hadden leren kennen.

Bent u al een zondaar voor God geworden? Want daar gaat het hier over. Het wil wat zeggen om zondaar voor God te zijn. Dan is er al heel wat met zo'n mens gebeurd.

Het feit dat wij van nature allemaal zondaren zijn, wil niet zeggen dat we het ook weten, ja, met ons verstand stemt de mens dat wel toe, maar ga je er ook gebukt onder, geliefden?

Is de zonde u al een ondraaglijke last geworden? Bent u ervan overtuigd geworden van de scheiding tussen God en uw onsterfelijke ziel?

De tollenaars en zondaars die tot Christus naderden, waren Joden en de Joden kenden de letter van de Wet Gods als geen ander. Maar van deze Joden staat geschreven dat zij tollenaars en zondaren waren en zo werden zij vooral door de Farizeeën en Schriftgeleerden gezien en gebrandmerkt.

Deze tollenaars en zondaren ontkenden het ook niet, want zij wisten en erkenden dat zij in strijd met de Wet van Mozes leefden, en dat werd hen door de Farizeen elke sabbatdag gepredikt, namelijk dat de vloek der Wet hen trof, want zij behoorden tot de schare die de Wet niet kende

en dus waren zij vervloekt en geestelijk melaats van de hoofdschedel tot de voetzool toe.

Dat feit werd hun zondag aan zondag gepredikt, namelijk de vloek der Wet, omdat zij in strijd met de Wet leefden en Gods geboden overtraden en zo gingen zij dan ook over de wereld als vervloekten en erfwachters van de hel, want het Evangelie van vrije genade werd in de tempel niet gehoord, alleen maar gebod op gebod, regel op regel, hier een weinig daar een weinig, zus en zo. Daarbij hielden de Farizeeën en de Schriftgeleerden zichzelf als grote voorbeelden, hoe je God kon dienen, namelijk door devotie, meditatie, lang bidden voor in de tempel en op de hoeken van de straten, lange gewaden, lange gezichten en lange voorhoofden. Integer, sober, deftig, stofvrij, schone handen, lange tenen, gepoetste schoenen en bleke gezichten. Allemaal keurig, netjes, reformatorisch, degelijk, beleefd, kleine stapjes, rechtvooruitkijkend, gelijke tred, maatgevend, keurige mensen, nette mensen, rechtvaardige mensen, stijf van hals en leden, haar keurig geknipt en scheiding in de midden, een waslijst aan goede werken, dozen vol heiligheidsstreven, kisten vol gebeden, schone leien, blanco attestaties, briljante wetgeleerden, hoog opgeleid, uitnemende hersens, zeer geleerd, afgestudeerd en gepromoveerd op Mozes. Als dominee bevestigd, als leraar Israels erkend, opstellers van regels en wetten die zij de mensen oplegden, zodat zij met hun neus over de grond gingen en zij met hun hoofd ten hemel gericht.

Ja, en dan hadden ze ook nog veilig internet, kliksafe, om de mensen te programmeren, welke winkels zij niet mochten bezoeken en welke wel. Ook het huidige Sanhedrin heeft zich opgeworpen als het geweten voor het refovolk en zij besluiten welke websites er in de ogen van het RD betrouwbaar zijn en welke niet.

Gebruikers van Kliksafe laten zich dus niet door Gods Woord, Zijn Geest en Gods genade leiden, maar door de reformatorische maffia die al die stomme kliksafe-schappen een chip in hun geweten plaatst, om hen te indoctrineren, te manipuleren, te programmeren en voor te liegen van wat goed en kwaad is, tenminste volgens de regels en wetten van de reformatorische media.

Dat is dus de geprogrammeerde refo-godsdienst, die zich laat voorschrijven, programmeren en dicteren door de reformatorische maffia.

Het geprogrammeerde christendom is dus al zo'n 2000 jaar in zwang. De Farizeeën lazen na het gebruik van de maaltijd nog een hoofdstuk uit de Thora, uit de boeken van Mozes, maar Het Refodom leest na de maaltijd

een stuk uit het RD en via Kliksafe laat men zich brainwassen.

Geen tollenaren, geen zondaren, die zich tot Christen wenden, maar allemaal refo's die het RD en Kliksafe over hun geweten laten regeren en zich daarbij wel bij voelen.

Je moet geestelijke gezien wel morsdood zijn om je zo te laten manipuleren en te betoveren.

De Farizeeën murmureerden omdat Christus met zondaren omging, met hen at en met hen sprak over genade en waarheid.

Maar de Farizeeën hadden geen enkele behoefte aan de genade in Christus, want zij wisten het en zij hadden het altijd bij het rechte eind en aan de kennis van Christus hadden zij niet de minste behoefte, want zij beheersten e boeken van Mozes en zij konden het anderen vertellen hoe Mozes eiste hoe men leven zou.

Hun pastorale bezoeken legden zij midden in de nacht af, door overal door de ramen te gluren, om iemand op heterdaad op de overtreding van het gebod te betrappen en als zij een slachtoffer gevonden hadden, dan brachten zij die tot Jezus, niet omdat zij geestelijk bewogen waren met hun slachtoffers, maar om Jezus te vangen op Zijn woorden.

Die godsdienst is nog springlevend en niet alleen springlevend, maar ook toonaangevend in het voorgestoele der gereformeerde gezindte, tenminste, als je de praat in de reformatorische wandelgangen moet geloven.

Het is allemaal doodziek en verziekt wat zich kerk en godsdienst en reformatorische media noemt.

Gods geroepen getuigen staan als enkelingen in de branding en de godgeleerde rest staat op de strand te redeneren, te discussieren, en te relativeren en ze doen net of hun neus bloed ten aanzien van de verschrikkingen die plaatsvinden in onze dagen, want we leven in het einde der tijden. Het zal zijn- zegt het Woord- als in de dagen van Noach. De mensen spotten met Noach omdat hij en ark bouwde op het land. De mensen lachten erom en verklaarden Noach voor gek, maar toen de watervloed kwam, schreeuwden zij allen moord en brand.

Het Refodom zal moord en brand schreeuwen als het te laat is en de kerken gaan hen hier in voor.

Zich beroepen op Gods geboden en de jeugd ter helle dirigeren met vakantie brood en spelen.

Maar, geliefden, God vergadert zijn Koninkrijk. Nog steeds is van kracht wat er in het eerste vers van dit hoofdstuk staat geschreven: *"En al de tollenaars en de zondaars naderden tot Hem, om Hem te horen."*

Dat kan geen Kliksafe ongedaan maken. Dat kan geen RD

overschreeuwen, want Christus heeft toegang tot elk zondaarshart en Hij heeft mij een geopende deur gegeven die niemand kan sluiten. Christus is Degenen die sluit, ook om er voor te zorgen dat we geen paarden voor de zwijnen werpen. En voor die zwijnen moet u niet naar de wereld kijken, maar naar de huidige Farizeen en Schriftgeleerden, want die sluiten zichzelf uit voor het Koninkrijk der hemelen, door eigengemaakte regels en voorschriften, waarvan Kliksafe er eentje van is.

Maar de zonden vermenigvuldigen zich in het kwadraat met al die wetten, regels en filters, omdat het kwade niet voor het filter zit, maar erachter, in uw en mijn hart.

Mensen, mensen wat ben je een ongelooflijke dwaas om te denken dat u bewaard blijft voor de zonde door een internetfilter.

Ik heb in de grote steden gewerkt, in de havens van Rotterdam en Amsterdam, in Katendrecht en op de Keile Haven, op de Dam bij Amsterdam en in haar nauwe vunjige steegjes en roze buurten, maar temidden van al die vuilheid, liep ik in de eerste liefde en dan was het zo menigmaal in mijn hart: *"Zou ik zo'n groot kwaad doen en zondigen tegen God?"*

Jozef had geen internetfilter toen Potifera hem trachtte te verleiden, en als je wel een internetfilter hebt, geef je te kennen dik onder de Wet te verkeren, bovendien zijn alle internetfilters zo lek als een zeef.

Gefeliciteerd met je Kliksafe, maar je komt ermee in de verdoemenis, als je Christus niet alleen en geheel tot je gerechtigheid voor God hebt ontvangen in de weg van recht.

U zegt: Je mag toch God niet verzoeken?

Nee, je mag God niet verzoeken, maar als je onbekeerd bent, doe je niets anders dan God verzoeken, al had je ook duizend internetfilters.

Alleen Christus is bestand tegen de zonde. Christus is de grote zondevernieler, want er is een Fontein geopend tegen de zonde en tegen de onreinheid, voor de inwoners van het huis van David en voor de inwoners van Jeruzalem.

Ja, als je geen zonde en geen onreinheid hebt, als je niet openbaar gekomen bent als 1 klomp zonden enkel onreinheid, dan zal je je altijd ver van Christus verwijderd houden, omdat je stikvol zit met eigengerechtigheid.

In onze tekst staat er dat alleen tollenen en zondaren tot Hem naderden om Hem te horen, om het Evangelie van vrije genade te horen. Niet omdat zij zich geschikt voor Christus achtten, nee, maar omdat Christus zo uitnemend geschikt was voor hen.

Christus is niet gekomen om rechtvaardigen, maar zondaars tot bekering. Ja, om te zoeken en zalig te maken dat verloren was. Waarom? Omdat de schapen geen Goede Herder hadden, alleen maar door huurlingen gedreven werden: *"Mijn schapen dolen op alle bergen en op allen hogen heuvel, ja, Mijn schapen zijn verstrooid op den gansen aardbodem; en er is niemand, die er naar vraagt, en niemand, die ze zoekt."*

Dus dat hele Kliksafe, geliefden, is in strijd met de genadeleer, want Christus zocht en zoekt juist mensen op die zich in de zonden verdrongen hadden en hebben, en zo de Herder, zo Zijn ware geroepen knechten.

Wij mogen God niet verzoeken door de zonde op te zoeken, nee, nee, maar wij hebben wel de roeping om zondaren op te zoeken en hen het Evangelie van vrije genade te preken, in Christus' Naam, niet in een vroom refohuis, maar in de krochten van deze wereld.

De tollenen en zondaren die tot Jezus naderden waren geen gefilterde zondaren, geen zondaren met een reformatorisch kleedje aan, geen zondaren die zedelijk voor de dag kwamen. Nee, Christus zocht hen op, liggende in hun zonden, liggende op het vlakke des velds in hun geboortebloed, in hun naaktheid en verdoemelijkheid voor God.

Om Christus in die voetstappen te volgen, moet je wel van Godswege geroepen zijn, moet je zelf wel als een tollenaar en als een zondaar door Hem gered zijn geworden, moet je je zelf wel als totaal vleselijk, verkocht onder de zonde hebben leren kennen, na ontvangen genade, want anders zal God je offer niet aannemen, zoals Hij het offer van Kain niet aannam.

Je kunt geen zending bedrijven in de heggen en stegen der wereld, als je niet als totaal wereld openbaar gekomen bent en ook niet als je niet door je bekering gezakt bent.

Als je meent in een Kliksafe-gewaad aan godsdienst te kunnen doen, dan maak je wel een dodelijke vergissing. Als je meent in een Kliksafe-gewaad zending te kunnen bedrijven, dan maak je wel een fatale vergissing.

De geroepen getuigen van Christus zijn gewassen en gereinigd in die geopende Fontein die we u een aantal malen in de voorgaande prediking hebben voorgesteld. En die getuigen van Christus hebben dagelijkse reiniging van node, voetenwassing, omdat het goede te doen ook niet in hen gevonden wordt.

Gods getuigen zijn getuigen temidden van een krom en verdraaid geslacht en die hebben zich in het gericht van God zodanig leren kennen,

maar in dat gericht zijn ze vrijgesproken door Hem die tot zonde gemaakt is in hun plaats, opdat zij zouden zijn, rechtvaardigheid Gods in Hem.

Christus is gekruisigd temidden van de misdadigers, want God is een God Die de goddelozen rechtvaardigt.

Mozes moest niet achter een of ander refozuiltje, maar temidden van de door de slangengebeten zondaren en zondaressen, de koperen slang verhogen.

Wij hebben Christus te verhogen aan prostituees en de onderlaag van de samenleving, zoals Christus ons geleerd heeft met de gelijkenis van het verloren schaap. Christus zoekt geen refo's, maar zondaren, verloren zondaren.

We hebben nomaden-stammen bezocht die nog 1000 jaar terug in de tijd leven en kwa onzedelijk uiterlijk zouden deze mensen geblokkeerd worden en op de black-list gezet worden door Kliksafe.

Ja, de refo's gaan liever met Kliksafe naar de hel, dan met Christus naar de hemel.

Maar geliefden, als Christus en Zijn getuigen zo te werk zouden gaan als Kliksafe, dan zou de hemel leeg blijven, want dan zouden we geen zondaren in Christus' Naam kunnen evangeliseren die daar letterlijk liggen in hun zonden en ellenden.

Christus heeft geen oogkleppen voorgedaan als Hij zondaren ontvangt en met hen eet, nee, Hij heeft Zijn ogen niet gesloten voor zondaren, maar juist geopend. En toch zondigde Christus niet als Hij Zijn ogen op al deze onzedelijke zondaren geslagen had. Dat kan alleen van Christus gezegd worden, maar als Gods getuigen door het geloof door de ogen van Christus de zondaren bezien, met het doel om hen het Evangelie te verkondigen, dan zondigen zij niet. Dat Gods getuigen zich niet rein bewaren kunnen, wordt duidelijk in de voetenwassing, en daarom kan alleen zuiver zending bedreven worden door Gods geroepen knechten staande in die geopende Fontein van heil die nooit vergaat.

Maar het feit dat Christus de zondaren zoekt en met hen eet, brengt bij het eigengerechtigde Sanhedrin een bult ergernis en verdachtmaking teweeg.

En als je daarin de voetstappen van Christus drukken mag, dan moet je erop rekenen dat ze je ook als een vraat en wijnzuiper uitmaken, ja, als een vriend van hoeren en tollenaars.

Dat laatste is helemaal waar, want Christus was een grote Vriend van hoeren en tollenaars, echter niet om hen in hun zonden te stijven, maar om hun zonden over te nemen en hen te reinigen in die geopende

Bloedfontein, die Hij Zelf is.

Onze roeping is om uit te gaan in de heggen en de stegen, beginnende bij de kinderen des Koninkrijks, opdat Mijn huis vol worde. Dus dan hebben we te gaan in de krotten van deze wereld, plaatsen waar de Farizeen hun neus voor ophalen en hun hoofd voor omdraaien, omdat ze zichzelf totaal niet kennen, God niet kennen en Christus niet nodig hebben als hun persoonlijke Borg en Zaligmaker.

Het ging er uiterlijk gezien heel degelijk, integer en vroom aan toe bij de Farizeeën en de Schriftgeleerden, maar zij hadden -net als Kliksafe- het buitenste van de drinkbeker gereinigd terwijl het binnenste van hun drinkbeker vol van vuilheid en ongerechtigheid was.

Christus zegt dat prostituees het Refodom zullen voorgaan in het Koninkrijk der hemelen, omdat zij het niet meer in hun zonden houden kunnen en zich op genade of ongenade tot Christus begeven, tot Hem naderden, staat hier, om Hem te horen, om de woorden des eeuwigen levens die Hij sprak, in te drinken, omdat zij uitgebrand zijn door de Wet, uitgeteerd door de zonde, Zijn woorden gaarne hoorden.

En die Zijn woorden in de toepassing gaarne aannamen, werden gedoopt in de dood van Christus, en die gedoopt is in de dood van Christus, is geen hoer meer, geen oude mens meer, maar een wijze maagd, een nieuw schepsel in Christus.

Maar als je dat gaat verkondigen, zoals Christus dat verkondigd heeft, in de verheerlijking van al Gods deugden en in de verdoeming van al het vrome vlees, dan kom je bij de vrome godsdienst op de zwarte lijst te staan. Voor dezulken is geen plaats meer binnen Jeruzalem.

Maar geliefden, er zijn altijd inwoners van Jeruzalem die zich buiten de legerplaats bevinden, buiten de muren en bolwerken van het Refodom. En dezulken zijn voorwerpen van de opzoekende zondaarsliefde van Christus. Want Christus is gekomen om te zoeken en zalig te maken dat verloren was, anders had het voor mij voor eeuwig verloren geweest.

En geliefden, je hoeft er geen hoer voor te worden om voor de opzoekende zondaarsliefde van Christus in aanmerking te komen, nee, geliefden, want de Wet openbaart dat we allemaal overspelers zijn.

En wie durft er hier zijn vinger op te steken dat hij geen overspeler of overspeelster is, volgens de geestelijkheid van de Wet?

Kijk, als je vreemd bent aan de geestelijkheid van de Wet, dan moet je jezelf indekken met regels, wetten en filters, maar als het gebod op bezoek komt, zet de Wet al je filters in de brand, omdat je zelf de bron met van alle vuile wanbedrijven.

En daarvan waren de tollenaars en zondaars die tot Christus naderden

zich van bewust. Als een zondaar tot Christus nadert, zoals dat hier beschreven staat in dit hoofdstuk, dan is dat een verloren mens, een verloren zoon, die zich tot zijn vader wendt, op genade of ongenade.

Dan heeft die zondaar geen enkele hoop meer in het vlees en Kliksafe kan zijn oordeel alleen maar verzwaren.

De Wet kijkt niet voor het filter van Kliksafe, maar erachter. En daarachter is het veel vuiler dat voor dat kunstmatige filter.

O mensen, je hoeft de zonden niet op te zoeken, want u kunt ze allemaal in je hart vinden. Ze zijn er al, en je leeft erin als je je toevlucht tot Kliksafe wendt. Je kunt niet zonder Christus leven en je kunt ook niet zonder Christus gebruik maken van internet. De vuilnisbak van internet weerspiegeld flauw de vuilheid van het menselijke hart. Dat is maar een flauwe weerspiegeling van hetgeen de spiegel der Wet van de vuilnis van een menselijk hart openbaart.

Al heb je ooit in de spiegel van de Wwet gekeken en de vuilheid van je eigen hart ontdekt, dan zal je nooit meer laag neerkijken op de wereld verloren in zonde en schuld.

Toen God in Christus in mijn leven kwam, was ik de vloekende ketellapper Bunyan gelijk. Ik zeg het tot mijn schande, maar tot eer van Hem, die een Vloek in mijn plaats geworden is.

En na ontvangen genade, geliefden, is het niet beter geworden, maar slechter. Als je niet kent hetgeen Paulus schrijft in Romeinen 7:14, dan weet je eigenlijk nergens van. Dan houd je de Wet als de lijfregel en Kliksafe als je geweten, maar dan ben je in de ogen der Wet rijp voor de eeuwige verdoemenis, die de zonder de kennis van Christus ook niet zult ontlopen.

Dus als je nog in de zonde leven kunt, heb je geen behoefte om tot Christus te naderen om Hem te horen.

Je kunt Gods ware kinderen rustig op de kermis en in het bordeel zetten, maar ze zullen het daar op een schreeuwen zetten, omdat zij zichzelf niet meer zijn, maar het eigendom van Christus.

Gods kinderen, en we hebben het zo dikwijls gezegd, kunnen in de zonde vallen, zoals David erin gevallen was, maar erin uithouden? Nee, en ik durf u op grond van de Schrift te zeggen dat Simson nooit in de zonde geleefd heeft, ook niet toen hij in de schoot van Delila lag.

Als je dit niet verstaat en verdacht maakt, ben je een verdoemde zondaar volstrekt zonder genade.

Ja, ik weet wel dat je jezelf wilt indekken met allerlei refo-muurtjes en refo-filtertjes, maar Gods volk heeft aan al die bedekselen geen behoefte, omdat Christus hun leven is.

Gods volk heeft maar 1 filter en dat is Christus en Zijn genade en Hij heeft tot mij gezegd: "Mijn genade is u genoeg en Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht."

Gods ware kinderen gaan wenend onder de zonde door, omdat ze het leven erin niet meer hebben, terwijl zij struikelen in velen. O ja, en soms worden Gods ware kinderen die in de zonde gevallen zijn door de duivel en zijn helse trawanten aangevallen dat zij onder het oordeel staan van de afvalligen, die eens verlicht zijn geweest, en de hemelse gave gesmaakt hebben, en des Heiligen Geestes deelachtig geworden zijn, en gesmaakt hebben het goede woord Gods, en de krachten der toekomstige eeuw, en afvallig geworden zijn, maar voor die helse aanvallen zal de duivel door de Heere gescholden worden en in de eeuwige vuurput geworpen worden.

Gods kinderen, hoe diep zij ook gevallen zijn, kunnen niet afvallen. Hoor maar wat Christus tot de Zijn zegt: "Ik heb u in beide handpalmen gegraveerd, uw muren zijn steeds voor Mij."

Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods? De Farizeen die binnen het Refodom de toon aangeven?

Welnee, mensen, de mannen van Ninevé zullen opstaan en zullen het ongelovig refo-geslacht veroordelen, omdat men de waarheid in ongerechtigheid ten onder houdt, onder de vlag van integerheid en vrome woorden.

Dat deden de Farizeeën en de Schriftgeleerden ook in de dagen van Christus' omwandeling op aarde en het is nog geen steek veranderd. Het huidige Sanhedrin bezet de vooraangestoelten in de kerken en in 's lands vergaderzalen en Gods volk is geroepen om uit te gaan, buiten de legerplaats, om Zijn smaadheid te dragen.

Maar de Farizeen en de Schriftgeleerden die murmureerden, zoals de godsdienst altijd doet, als Christus Zijn genade openbaart aan zondaren, zij murmureerden, omdat hij sprak en at met zondaren uit de onderste laag van de samenleving.

Dat is nog zo, hoor. Kijk, als je als een reformatorisch mens jezelf opwerkt tot een leidsman der blinden, terwijl je nog nooit in die geopende bloedfontein gewassen bent, dan kun je ver komen, zo ver als de rijke jongeling, maar als Christus de punt op de "I" zet in het leven van die jongen, dan komt de antinomiaan openbaar. Toen bleek dat die jongeling met al zijn doen en laten en met al zijn regels, wetten en filters geheel zonder de Wet leefde, omdat hij nog geheel onder de Wet verleerde, onder de vloek verkeerde en onder de toorn Gods verkeerde.

Dat is een ontdekking, geliefden, maar die ontdekking bracht die jongeling niet in het Koninkrijk van eeuwig licht, nee, hij keerde wenend met Orpa terug tot zijn eigen godsdienst en zijn eigen afgoden.

De rijke jongeling waqs veel dieper ontdekt dat het gros belijders in onze dagen, die zich tegen de zonde wapenen met kliksafe en noem al die gebroken bakken maar op.

In de dagen van de Reformatie en daarvoor, reisde Tetsel stad en land af om de mensen geld uit de zakken te kloppen met het toenmalige pauselijke Kliksafe en je hoefde als het ware maar 1 keertje te klikken voor een gulden en als dan het geld in 't kistje klonk, zieltje in de hemel sprong.

Heel die manipulatie was een grote commerciële maffiabende, die alleen maar op geld uit was en van al dat geld heeft men het Vaticaan verguld en de processen en brandstapels van de martelaars gefinancierd.

En geliefden, die geest uit de afgrond is nog springlevend en het gros refo's reist ter helle met dezelfde hemel-inbeeldingen als die mensen die een duit in het kistje van Tetzeldeden.

Er is niets nieuws onder de zon en alle vroegere duivelskunsten zoals die ook onder Simon de Tovenaar aan de man gebracht werden, doen zich nu voor in een ander jasje.

Er is geen volk zo manipuleerbaar en zo programeerbaar als de refo's en ik zeg het wenende.

Er is geen zwaarder oordeel dan om slapende op de reformatorische kant van de brede weg met een ingebeelde hemel ter helle te reizen.

Mensen, je wordt bedrogen door de reformatorische media. Zondag heeft het RD zogenaamd de website gesloten, maar het is niet waar, want zondags draaien bij het RD de telefax-machines die het wereldnieuws ontvangen gewoon door.

Over subtiele zondagsontheiliging gesproken!

Maar het huidige refo-geslacht wil bedrogen worden. Een natuurlijk onbekeerd godsdienstig mens gelooft de leugen bijvoorbaat. Dezulken zijn nog verdachtmakender jegens de waarheid en die daarvan getuigen dan de wereld.

Maar volk des Heeren, de toenmalige Farizeeërs hielden Christus ook verdacht, omdat Hij de zondaars ontving en met hen at. Een dienstknecht is niet meerder dan zijn Meester. Christus zegt: "Ze hebben Mijn woorden bewaard, ze zullen ook uw woorden bewaren", namelijk om u op uw woorden te vangen.

Maar dan geliefden, dan gaat Christus de Farizeeërs de mond snoeren, door hen drie gelijkenissen te prediken, namelijk die van het verloren

schaap, de verloren penning en de verloren zoon.

Ik heb het u al eens eerder gezegd dat Christus in gelijkenissen preekte niet om de waarheid van het Evangelie te vereenvoudigen, maar opdat de wettische godsgeleerdheid het niet zou verstaan, opdat zij zich niet te enigertijd zouden bekeren. De prediking van Christus in gelijkenissen was de prediking van het Evangelie, maar voor de Farizeen en de Schriftgeleerden was dat niet tot een reuke des levens ten leven, maar tot een reuke des doods ten dode. Christus preekte in gelijkenissen tot hun verdoemenis.

Geliefden, hebt u uzelf al eens afgevraagd of u hier zit tot uw zaligheid of tot uw verdoemenis? Het is van tweeën 1. De prediking van Gods Woord is voor u of een reuke des levens ten leven, of een reuke des doods ten dode.

Gods volk kent allebei. De Wet is een reuke des doods ten dode, niet vanwege de Wet, maar vanwege onze doodsstaat.

Maar Gods kinderen is ook het Evangelie geopenbaard als een reuke des levens ten leven.

Voor de Farizeeën was de prediking van het Evangelie een reuke des doods ten dode.

Maar ook daarin wordt God verheerlijkt, ja, ook in de verwerping van de goddeloze wordt God verheerlijkt. Paulus bevestigt dat in 2 Korinthe 2:15: *"Want wij zijn Gode een goede reuk van Christus, in degenen, die zalig worden, en in degenen, die verloren gaan."*

O, geliefden, zoek toch Christus te naderen in uw verloren adamsbestaan, op genade of ongenade, want Hij is het die de doden opwekt op Zijn spreken en goddelozen met God verzoent.

Maar de Farizeeën kunnen niet vrijblijvend murmureren, want Christus snoert hen de mond, beginnende met de gelijkenis van het verloren schaap.

"En Hij sprak tot hen deze gelijkenis, zeggende: "Wat mens onder u, hebbende honderd schapen; en een van die verliezende, verlaat niet de negen en negentig in de woestijn, en gaat naar het verlorene, totdat hij hetzelfde vinde?"

Met de honderd schapen, een symbolisch getal, daar wordt het volk der Joden mee bedoeld, dus de leden van het huis Israëls.

En geliefden, nu preekt Christus dat er 1 schaap bij thuiskomst in de schaapskooi gemist wordt. De herder telt er geen 100, maar 99. Die herder vindt dat verloren schaap een onoverkomelijk verlies, zoals uit de gelijkenis blijkt.

Tegenwoordig vinden de kerken en hun voorgangers het heel geen

verlies als er 1 schaap de wereld intrekt, en afscheid neemt van de kerk. Weet wat ze zeggen?

Nu ja, een schaap minder is wel erg, maar we hebben er nog 99 over. We zijn nog heel dankbaar dat we nog 99 schapen in de schaapskooi hebben. We zijn heel dankbaar voor wat we nog hebben, maar geliefden, daarmee geeft men te kennen dat men blij is met oudste zonen, die de bekering niet van node hebben.

Degenen die roemen in de godsdienstige rest, blijven niet in de leer van Christus, maar spreken in flagrante tegenspraak met de leer van Christus.

Volgens de leer van Christus gaat het niet om de 99 schapen die de bekering niet van node hebben, maar over dat ene verloren schaap, die het voorwerp is van de opzoekende zondaarsliefde van Christus.

De Farizeeën en de Schriftgeleerden bekommerden zich niet om verloren schapen, verloren tollenaars en verloren zondaren, want die behoorden tot de schare die de Wet niet kende en dezulken waren in hun ogen vervloekt.

Maar zij? Zij waren volgelingen van Mozes en kinderen van Abraham, rechtschapen, eerbiedwaardig en vol van goede werken en op grond daarvan waren ze dan ook van hun zaligheid verzekerd en zij meenden dat Mozes hun middelaar was voor God.

Er bestaat ook een wettische verzekering op de zaligheid, maar die verzekering ligt niet in God, niet in Zijn Woord, niet door het geloof, maar in de mens zelf. Er bestaat dus een ingebeelde verzekering op de zaligheid, zoals we dat ook bij de dwaze maagden zien.

Ik kom mensen tegen die zeggen verzekerd te zijn van hun zaligheid en daarover niet de minste twijfel hebben, maar ik zou toch niet in hun schoenen durven reizen, omdat zij met woord en daad de leer van Christus loochenen en bij nader onderzoek zonder getuigenis des Geestes blijken te zijn.

Christus betreft de Farizeeën met de gelijkenis van het verloren schaap. Hij zegt: "Wat mens onder u, hebbende honderd schapen...."

Christus houdt geen afstandelijke preek, nee, Hij houdt het dicht bij huis. "Wat men onder u..." Hij zegt tot de Farizeeën, stel dat een van ulieden honderd schapen hebt en hij verliest er 1 uit de kudde. Zegt u dan: ik heb nog 99 schapen, dus eentje minder is niet erg. Dat zeggen de huurlingen, want de huurlingen verlaten de kudde als er gevaar dreigt, of als er een schaap zoek is, dan stelt hij niet alles in het werk om dat verloren schaap terug te vinden.

En geliefden, dat is de kerk van vandaag. Als er schapen zoek raken, dan

worden ze uitgeschreven uit het kerkregister. En u moet er maar op rekenen dat Rachab de hoer, Zacheus en Levi niet in het kerkregister zouden staan van de huidige refokkeren, want die mensen kunnen de toets van het filtersysteem van Kliksafe niet doorstaan, en voor dezulken is geen plaats in de kerkelijke herberg.

Christus zoekt dezulken echter op, om hen te wassen en te reinigen in Zijn bloed en hen op Zijn schouders naar huis te dragen.

Christus is de Goede Herder die Zijn leven stelt voor de schapen. Als Christus een schaap redt vanonder het vonnis der Wet, staat Hij in voor Zijn leven en zaligheid voor tijd en eeuwigheid beiden.

Dus dat schaap raakt de weg kwijt en geliefden, sinds wij in Adam gevallen zijn, zijn we de weg kwijtgeraakt. We zijn het spoor bijster geworden, maar we moeten er bijzonder op letten dat met de honderd schapen niet alle kerkmensen worden bedoeld, maar het huis Israëls, het volk der Joden en Christus was gekomen voor de verloren schapen van het huis Israëls, voor Zacheus en Levi die zich over de rug van hun eigen landgenoten verrijkten met belastinggeld, voor Maria die met zeven duivelen bezet was. Voor Paulus, die dreiging en moord blies tegen de gemeente Gods en noem ze maar op.

Om deze verloren zondaren weer terug te brengen tot het Vaderhart en Vaderhuis, is Christus tot zonde gemaakt, tot een vloek in de toerekening, opdat vervloekten vrijgesproken zouden worden van schuld en straf.

Een rechte herder zoekt om te vinden. Christus doet geen poging om mensen te bekeren; Hij zoekt en vindt. Christus zegt dat een goede herder zijn verloren schaap zoekt, totdat hij het gevonden heeft.

Nu, dit is ook weer een preek apart.

In onze dagen wordt er dikwijls zodanig gepreekt, alsof de mens toch nog stappen moet ondernemen om tot Christus te geraken, maar dat verloren schaap was in een ravijn gevallen en had zijn poten gebroken, dus kon hij op eigen kracht niet aan het aanbod van genade ingaan, want daartoe ontbrak hem de kracht.

Als zo'n geestelijk verloren schaap de eis der bekering hoort klinken, dan krimpt het ineen, want alle pogingen om zichzelf te bekeren zijn geeindigd in de vermeerdering van de zonde.

En daar ligt dat schaap te blaten, een schaap dat zijn hele leven al gedwaald heeft in het rond en ongedacht zijn herder heeft verloren. Zulke zielen hebben het overal gezocht, bij die kerk en bij die kerk, bij die dominee en bij die dominee, maar overal klonk hetzelfde refrein: "Gaat heen en wordt warm."

Ja, en dan gaan zulke zielen dwalen, en krijgen allerlei verwijten naar hun hoofd geslingerd, vooral van het rechtopstaande christendom en hun gelijknamige voorgangers.

Kijk, als je nooit in de spiegel van de wet gekeken hebt, en als je van de inkomst der Wet niet afweet, dan is het niet zo moeilijk om te geloven.

Maar als het gebod komt, en de zonden worden weder levend, dan behoort bekering niet meer tot de mogelijkheden.

Dan raakt zo'n ziel verloren, want de Wet vervloekt hem, de bloedwreker zoekt hem en de kerk negeert hem.

Ja, en dan raakt zo'n ziel steeds meer aan lager wal voor zijn waarneming, steeds verder van God af. Zo'n mens wordt van een kerkganger een wereldling, een zonderling, een verloren adamskind.

Ja, en in die fase kan een ziel nog lopen, hierheen, daarheen, maar als zo'n ziel Christus hoort preken, dan wordt hij gaande verlorener, gaande hopelozener, gaande wanhopiger, want met de aanbidding van het Evangelie is hij nog geen rechtmatige bezitter van de schat die hem wordt voorgesteld.

En dat kan een tijd duren, dat hoeft niet, maar meestal wel. Want zo'n ziel is zodanig de weg kwijt, dat hij via New York naar Rome reist en hij heeft geen richtingsbesef, geen richtingsgevoel naar de goede weg, alleen een steeds dieper wordend besef van zijn verlorenheid en een nameloos gemis naar een onbekende God.

Geliefden, herkent u deze zaken, want in onze dagen stapt men overal overheen, maar Gods volk gaat er niet overheen, maar er doorheen.

Een schaap is dwalend van aard, maar onder de hoede van de herder zal een schaap niet gauw verdwalen en nu spreken we in natuurlijk opzicht, want uit de schapen van Christus zal er niet eentje verloren gaan. *"Vreest niet, gij klein kuddeke van Christus, want het is uws Vaders welbehagen, ulieden het Koninkrijk te geven."*

Maar als we niet tot de kudde van Christus behoren, dan zijn we verloren schapen die over de aarde dwalen, zoekende rust, maar die niet kunnende vinden. Het zijn schapen die geen herder hebben. Van God vervreemd, zonder Christus, vervreemd van het burgerschap Israels, en vreemdelingen van de verbonden der belofte, geen hoop hebbende, en zonder God in de wereld.

Kunt u zonder God nog leven, geliefden? Kunt u nog zonder Christus leven? Kunt u nog zonder de Heilige Geest leven?

Gods volk niet meer, want Gods volk heeft een thuiskomen ontvangen in het Vaderhart en Vaderhuis hier al door het geloof, straks door aanschouwen.

Gods volk kan niet zonder Christus leven, want Hij is hun Leven geworden, de Bron van zaligheid.

Gods volk kan niet zonder de Heilige Geest leven, want Hij is hun Leidsman geworden, die hen in alle waarheid leidt. Hij leidt hen uit de wereld, in de Waarheid en naar het Vaderhuis. De Geest neemt het uit Christus, om Gods kinderen te bevestigen in het allerheiligst geloof, want deze Geest getuigt met onze geest dat we kinderen Gods zijn. Die door de Geest Gods geleid worden die zijn kinderen Gods en die mogen door diezelfde Geest tot God roepen "Abba Vader!"

Maar dat verloren schaap heeft van deze dingen geen besef. Hopeloos, goddeloos, reddeloos en radeloos.

Van nature liggen we allen als verloren schapen zonder herder op het vlakke des velds, vertreden in ons geboortebloed, zonder herder, in de macht van de duivel, onder de Wet en onder de toorn van God.

Geliefden, Gods Woord verkondigt ons grote blijdschap, want God heeft een Lam besteld, een Goede Herder besteld, die Zijn leven stelt voor de schapen.

U zegt: Maar zou Hij mijn Herder wel willen zijn?

Christus is de Herder van verloren schapen en als u verloren bent, is deze Herder uitnemend geschikt voort u. Hij is ook gewillig om Goede Herder van verloren schapen te zijn.

Maar bent u al door Hem gevonden?

Kijk, de mens bid wat af om bekeerd te worden, tenminste, dat mag ik toch aannemen als u onder de prediking verkeert van het heilig Evangelie, maar bent u al eens verhoord geworden. Is Christus u al verschenen van verre tijden en plaatsen?

We zijn verloren van nature, maar dat erkent de mens nog zomaar 1-2-3 niet. Om als een verloren schaap door Christus gevonden te worden, nee, daar hoeft de mens niets voor mee te brengen. Maar Christus vindt de Zijnen zonder onderscheid in hun totale verlorenheid, zoals Levi daar zat in het tolhuis, in het voorportaal der hel.

En geliefden, bent u al van uw totale verlorenheid op de hoogte? Hebt u er besef van, een gevoel van en hebt u ooit de heilige wet Gods serieus genomen? Hebt u ooit het gebod op bezoek gehad, die uw doodvonnis thuisbezorgde?

En wat staat er in het doodvonnis van de Wet? Wat is de aanklacht, waarop het vonnis gebaseerd is?

De aanklacht is: Uit het paradijs verdreven door eigen schuld en moedwillige ongehoorzaamheid tegen al Gods geboden. En het vonnis daarop luidt: "De dervoudige dood." De tijdelijke, de geestelijke en de

eeuwige dood.

Hebt u uw arrestbrief al eens onder ogen gezien? Hebt u uw vonnis al eens gebillijkt? Hebt u uw dagvaarding al eens ondergaan, geliefden.

Zalig worden gaat op een eerlijke manier.

In het burgerlijke en maatschappelijke leven, zal u ook voor de rechtbank moeten verschijnen als u 's lands wetten overtreedt. Welnu, hoeveel te meer zal de Rechter van hemel en aarde een zondaar die al de geboden Gods overtreden heeft niet ter hoge vierschaar dagen?

Laten we eerst zingen van Psalm 9:8.

En daar ligt dat verloren schaap, temidden van zijn eigen vuil, temidden in zijn eigen ellende. En op die plaats van verlorenheid, daar huilen de wolven, daar loeren de honden op bloed, daar ligt een ziel krachteloos, hulpeloos, redeloos en reddeloos. Die plaats is de hof van de sterkgewapende en in die hof heerst een valse rust, want in die hof heerst de slaap des doods.

Maar als er een ziel ontwaakt door de Wet. Ja, nu zie ik u vreemd kijken, maar er is een ontwaking der Wet. Dat is nog geen wedergeboorte, want de Wet is niet bij machte een ziel levend te maken en te wederbaren, want door de Wet is de kennis der zonde. Daar hebt u de ontwaking door de Wet. Dan krijgt een ziel er besef van dat hij verloren is, dat hij zonder God en zonder hoop in deze wereld leeft. Dat hij zich op de brede weg des verderfs bevindt en met een duizelingwekkende vaart ter helle reist. Als zo'n ziel de Bijbel leest, leest hij daarin alleen maar oordeel en zijn eigen doodvonnis. En als hij het Evangelie hoort, kan hij wel de toepassing voor een ander maken, maar niet voor zichzelf. Dan kan de hele wereld nog bekeerd worden, maar hij niet meer. Maar als de Vader zo'n verloren ziel trekt, dat gaat zo'n ziel kermen en tot God roepen om ontfermen. Dan wordt Psalm 77 zo waar:

*'k Schatte mij geheel verloren;
'k Mocht van geen vertroosting horen,
Als mijn ziel aan God gedacht,
Loosd' ik niet dan klacht op klacht;
Peinsd' ik aan mijn vrucht'loos kermen,
Vrucht'loos roepen om ontfermen,
Dacht ik, hoe God anders helpt,
Mijne ziel werd overstelpt.*

Geliefden, kent u deze zaken, zoals de moordenaar aan het kruis die kende en beleefde?

Maar bij die moordenaar ging het nog een stapje verder, wat het stuk der ellende betreft.

Die moordenaar had niet alleen zijn doodvonnis aangehoord, maar ook ondergaan. En terwijl hij daar aan het kruis hangt, begint hij die andere moordenaar te bestraffen, zichzelf te verdoemen en Christus vrij te verklaren.

Geliefden, deze moordenaar ging zijn straf gewillig aanvaarden, omdat hij daar de billijkheid en de rechtvaardigheid van inzag

Als we nog nooit de billijkheid en de rechtvaardigheid van het vonnis der Wet hebben aanvaard, dan moet u zich maar geen gelovige noemen, want dan beeldt u zich maar wat in.

Al Gods kinderen worden bekeerd zoals de moordenaar aan het kruis bekeerd is geworden. Het is enerlei weg en enerlei gang. De omstandigheden kunnen verschillen, de toeleiding tot de genade kan verschillen, maar ze ondervinden allemaal dezelfde zaken.

Geliefden, toen deze moordenaar Christus onschuldig zag hangen aan het vloekhout der schande, resulteerde dat gezicht op Christus bij hem gewillige strafaanvaarding.

Sion zal door recht verlost worden, dat gaat altijd gepaard met gewillige strafaanvaarding. Dan is de Heere recht in al Zijn weg en werk. Dan kan God u geen kwaad meer doen, ook al ligt u nog midden in de put van uw verlorenheid.

Die moordenaar was het er niet om begonnen om de hel te ontlopen toen hij zijn rechtvaardige straf rechtvaardigde en Christus vrijverklaarde, nee, hij aanvaarde de straf. Uw doen is rein, Uw vonnis gans rechtvaardig.

Dan bent u in de ogen van Christus een verloren schaap en Hij is gekomen om te zoeken en zalig te maken dat verloren was.

Want zo'n verloren schaap die zichzelf verdoemt en God vrijverklaart, schreeuwt tot God, niet om van zijn straf verlost te worden, maar om een blijk van Zijn gunst en genade.

Als u werkelijk een ter dood veroordeelde bent geworden en dat vonnis des doods in uw leden hebt, dan wordt genade, genade. Dan pas, want de mens roept wat om genade, en hij roemt wat op de genade, maar dat is allemaal goedkope genade. Met het woord genade wordt alles zo'n beetje bedekt in onze dagen, maar Gods volk wordt niet gered door goedkope genade, maar door vrije genade, want gij zijt duurgekocht, volk des Heeren.

Maar om nog even bij die moordenaar te blijven, want dat was een verloren schaap van het huis Israëls, wie was er nu degenen die vond? Die moordenaar? Nee, die kon alleen maar blaten als een verloren schaap. Hij kon alleen maar roepen om genade: "Heere, gedenk mijner als Gij in Uw Koninkrijk zult gekomen zijn."

En geliefden, daartoe was hij geperst, want de mens roept van nature niet om genade. Ja, met de mond, maar niet vanuit de verlorenheid van zijn bestaan.

Toen die moordenaar zijn laatste schreeuw schreeuwde in zijn hellevaart, toen sprak Christus hem levend, en rechtvaardig: *"Voorwaar, zeg Ik u: Heden zult gij met Mij in het Paradijs zijn."*

"De Heere doodt en maakt levend; Hij doet ter helle nederdalen en er weder uit opkomen."

Ja, geliefden, dat is zalig worden. Dat is gevonden worden door de Goede Herder in de put van uw verlorenheid.

"En als hij het schaap gevonden had, legde hij het op Zijn schouders, verblijd zijnde."

Denk erom geliefden, dat de engelen in de hemel gezongen hebben van blijdschap, omdat er een moordenaar zich bekeerde aan het vloekhout van zijn eigen kruis.

Dus als Christus u vindt, geliefden, vindt Hij u als een verloren schaap, dat nooit meer zalig kan worden, daar alle hoop hem gans ontvallen was en niemand meer zorgde voor zijn ziel.

Daar heeft Christus u pad gekend. Daar treedt Christus tussenbeide, tussen een rechtvaardig God en een verloren ziel, zeggende: *"Ik wil niet dat deze in het verderf nederdale, want Ik heb verzoening voor hem gevonden."*

O, geliefden, dan wordt de voorraadkast van het genadeverbond geopend. Dan gaat ook de Vader spreken: *"Want dat zal Mij zijn als de wateren van Noach, toen Ik zwoer, dat de wateren van Noach niet meer over de aarde zouden gaan; also heb Ik gezworen, dat Ik niet meer op u toornen, noch u schelden zal. Want bergen zullen wijken, en heuvelen wankelen; maar Mijn goedertierenheid zal van u niet wijken, en het verbond Mijns vredes zal niet wankelen, zegt de HEERE, uw Ontfermer", Jes. 54:9-10.*

Dan wordt de ziel als uit de hel opgevoerd van onder eeuwige armen. *Dan wordt gena van waarheid blij ontmoet, de vrede met een kus van 't recht begroet. Dan spruit de trouw uit d' aarde blij omhoog. Gerechtigheid ziet neer van 's hemelsboog.* (Psalm 85:4).

En als de Herder het verloren schaap gevonden heeft, dan neemt Hij het

op Zijn schouder.

Ja, tegenwoordig moet de ziel zelf lopen om Christus te vinden, maar geliefden, Christus is Degenen die zoekt en vindt en als Hij het verloren ziel gevonden heeft, schopt Hij het niet voor Zich uit, maar legt het iop Zijn schouder.

Toen ik in mijn ongeluk liep, ben ik met de tekst: "Die Mij vroeg zoeken, zullen Mij vinden", verloren gegaan, want ik was te laat om te zoeken. Dat was voor eeuwig te laat. Ja, en toen is Christus mij verschenen als de grote Sleuteldrager van de hel en van de dood.

En Hij nam het op Zijn schouder.

Gods volk loopt op de benen van Christus op de smalle weg naar huis, naar het Vaderhuis. Zij worden gedragen, geleid en voorgegaan.

O, geliefden, als je na ontvangen genade weer eens nieuwelings ontdekken mag dat je op de schouders van Christus gedragen wordt, dan gaat het van binnen weer breken vanwege Zijn ongeëvenaarde liefde voor een dode hond en een groot beest.

Ja, dat is de opwas in de kennis van Christus. Dan wordt u geen groot schaap, maar dan wordt Christus groot en goed, Hij toont de oprechten van gemoed, Zijn recht waar ze op vertrouwen.

Je moet er op rekenen, geliefden, dat toen Christus ten hemel voer en daarmee de ganse uitverkoren Kerk medegezet heeft in de hemel, dat er een hemels feest geweest is onder de hemelingen. *"En te huis komende, roept hij de vrienden en de geburen samen, zeggende tot hen: Weest blijde met mij; want ik heb mijn schaap gevonden, dat verloren was."*

We zien dat ook in de volgende gelijkenissen van de verloren penning en de verloren zoon. Toen die verloren zoon zijn straf gewillig aanvaardde: *"Vader, ik heb gezondigd tegen den Hemel, en voor u, en ben niet meer waardig uw zoon genaamd te worden."* Toen zei de Vader tot zijn dienstknechten: *"Brengt hier voor het beste kleet, en doet het hem aan, en geeft hem een ring aan zijn hand, en schoenen aan de voeten; en brengt het gemeste kalf, en slacht het; en laat ons eten en vrolijk zijn. Want deze mijn zoon was dood, en is weder levend geworden; en hij was verloren, en is gevonden!"* En zij begonnen vrolijk te zijn.

En in het kader van deze gelijkenissen zegt Christus tot de murmurerende Farizeeën: *"Ik zeg ulieden, dat er also blijdschap zal zijn in den hemel over een zondaar, die zich bekeert, meer dan over negen en negentig rechtvaardigen, die de bekering niet van node hebben."*

Het Refodom gaat verloren omdat het zonder kennis is, zonder Godskennis, zonder zelfkennis, zonder Christuskennis. Dat zijn de 99 schapen, die zich vroom voordoen, zich reformatoirisch uitspreken, zich

uitgeven voor gelovigen, maar de waarachtige bekering niet van node hebben.

Maar als er 1 zondaar zich tot God bekeert en dat gaat altijd gepaard met gewillige strafaanvaarding, met ondertekening van eigen doodvonnis, dan is er blijdschap in de hemel over die ene zondaar die zich bekeert.

Wat is bekering? Bekering is in de eerste plaats schuld eigenen en de straf billijken. In de tweede plaats God rechtvaardigen in Zijn rechten en deugden. In de derde plaats vindt er een onvoorwaardelijke uitlevering plaats, op genade of ongenade met een schreeuw om genade.

"En als Christus het verloren schaap gevonden heeft, legt Hij het op Zijn schouders, verblijd zijnde." En weet u wat Christus dat schaap op Zijn schouders toefluistert: *"In dien dag zult gij in Mijn Naam bidden; en Ik zeg u niet, dat Ik den Vader voor u bidden zal; **want de Vader Zelf heeft u lief**, dewijl gij Mij liefgehad hebt, en hebt geloofd, dat Ik van God ben uitgegaan."*

En te huis komende, roept Christus de hemelingen samen, zeggende tot hen: Weest blijde met Mij; want Ik heb Mijn schaap gevonden, dat verloren was. Liefde des Vaders, liefde des Zoons en liefde des Heiligen Geestes. Daar zullen zij, Gods knechten met hun zaad. Zij die Uw Naam beminnen, erfelijk wonen. En zij begonnen vrolijk te zijn.

Amen.

55. Gelijkenis van het onkruid

Voorzang: Psalm 126:1, 2 en 3

Schriftlezing: Mattheus 13 te beginnen bij vers 24

Geliefden, de tekstwoorden van onze overdenking kunt u vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte, Mattheus 13, vers 24 t/m 30, dat wij nogmaals lezen:

"Een andere gelijkenis heeft Hij hun voorgesteld, zeggende: Het Koninkrijk der hemelen is gelijk aan een mens, die goed zaad zaaide in zijn akker. En als de mensen sliepen, kwam zijn vijand, en zaaide onkruid midden in de tarwe, en ging weg. Toen het nu tot kruid opgeschoten was, en vrucht voortbracht, toen openbaarde zich ook het onkruid. En de dienstknechten van den heer des huizes gingen en zeiden tot hem: Heere! hebt gij niet goed zaad in uw akker gezaaid? Van waar heeft hij dan dit onkruid? En hij zeide tot hen: Een vijandig mens heeft dat gedaan. En de dienstknechten zeiden tot hem: Wilt gij dan, dat wij heengaan en datzelve vergaderen? Maar hij zeide: Neen, opdat gij, het onkruid vergaderende, ook mogelijk met hetzelfde de tarwe niet uittrekt. Laat ze beiden te zamen opwassen tot den oogst, en in den tijd des oogstes zal ik tot de maaiers zeggen: Vergadert eerst dat onkruid, en bindt het in busselen, om hetzelfde te verbranden; maar brengt de tarwe samen in mijn schuur."

Geliefden, we hebben ook deze morgen gezien dat Christus aan de hand van de gelijkenissen het Koninkrijk der hemelen in allerlei facetten heeft voorgesteld.

In de gelijkenis van onze overdenking deze avond wordt het Koninkrijk der hemelen vergeleken met een mens die het goede zaad zaaide in zijn akker. In afhankelijkheid des Heeren wensen we u de betekenis van deze gelijkenis voor te stellen, waarbij we trachten te letten op een viertal gedachten:

- 1. De betekenis van het goede zaad**
- 2. De betekenis van de akker**
- 3. De betekenis van het onkruid**
- 4. De betekenis van de oogst**

Geliefden, de gelijkenis van het onkruid volgt op de gelijkenis van de

zaaier en staat er dan ook nauw mee in verband, maar is er wel van onderscheiden.

Op het eerste gezicht zouden we veronderstellen dat het in deze gelijkenis gaat over de prediking van het Evangelie in het algemeen. Dat is echter niet helemaal juist. Er staat namelijk dat het Koninkrijk der hemelen gelijk is aan een mens, die **goed** zaad zaaide in zijn akker.

In de morgendienst hebben we gehoord dat met het gezaaide zaad niet het Evangelie wordt bedoeld, maar de hoorders. In de gelijkenis van de zaaier tekent Christus niet vierderlei zaad, maar vierderlei hoorders, waarvan de laatste hoorder het zaad is dat in de weltoebereide akker valt en vrucht draagt.

Hier in deze gelijkenis van het onkruid heeft het gezaaide zaad een andere betekenis, want het zaad wat de Zaaier in deze akker zaait is enkel goed.

Van dat goede zaad staat geschreven dat Al dat zaad opkomt en dat elk zaadje vrucht draagt. Dat zaaien van dat goede zaad ziet op de krachtadige, inwendige roeping der heiligen door de prediking van het zuivere Woord Gods.

Die Mens, de Heer des huizes, dus de Zaaier, is Christus, die de Zijnen wederbaart door het zaad der wedergeboorte, namelijk het Woord Gods. Er staat vervolgens dat die Mens het goede zaad zaaide in ZIJN akker en Zijn akker is de wereld.

Het goede zaad ziet dus niet op de prediking van het Evangelie in het algemeen, ook niet op het aanbod van vrije genade, nee, het goede gezaaide zaad ziet op de zaligmakende bediening des Heiligen Geestes door het gepredikte Woord. Maar voordat het goede zaad vrucht voortbrengt, komt de vijand van die Heer des huises, namelijk de duivel, en zaait onkruid midden tussen de tarwe.

Waar de Heere Zijn gemeente bouwt, daar is ook de duivel actief. Terwijl de mensen slapen, komt de duivel en zaait zijn onkruid in diezelfde akker en op dezelfde plaats waar het goede zaad gezaaid is.

Waar de Heere werkt, daar werkt de duivel ook. De duivel is de grote imitator van God en zijn onkruid kan niet zonder Geesteslicht van de goede tarwe onderscheiden worden, tenminste niet in de eerste plaats.

Ik heb een groetentuin en als de groenteplantjes net opkomen zijn ze dikwijls niet te onderscheiden van het onkruid dat er vlak naast opkomt. Voordat je onkruid gaat wieden, moet je zowel het onkruid als de groenteplantjes eerst groter laten groeien.

De duivel bootst het goede zaad, de prediking van het zuivere Woord Gods, altijd na met een blauwdruk daarvan. De duivel is een bijzonder

goede theoloog, die zonder de wapenrusting Gods niet te wederstaan is. Hij strooit zijn vergif in de gemeente van Christus niet zelden door middel van wolven in schaapsklederen die de kudde van Christus niet zullen sparen.

De wedergeboorte kan de duivel echter niet tegenhouden, maar hij kan wel Gods werk imiteren. De duivel kweekt altijd mensen met een schijnbeking. Aanvankelijk lijkt het echt, maar als je het onkruid van de duivel groter laat groeien, komt de ware aard openbaar.

Als het ware werk van God in de toebrenging van de Zijnen openbaar komt, dan openbaart zich ook het onkruid van de duivel.

Als een kind van God tegen de zonde waarschuwt, dan zal de duivel niet nalaten om dat getuigenis met grote bladeren onkruid te overschaduw en de manier waarop, met uit de Bijbel gerukte teksten verdacht te maken.

Ik heb dat meer dan eens meegemaakt, dat als men op de inhoud van mijn schrijven geen bijbels weerwoord bleek te hebben, dat men de manier van schrijven en preken aanviel, om een reden tot lasteren te hebben.

Die manier van verdachtmaking lezen we ook in Gods Woord jegens Christus, de apostelen en profeten.

Er is wat dat betreft niets nieuws onder de zon.

Voor de Romeinse rechtbank staande, werd Paulus door Festus verweten dat hij een razend klinkend metaal was en dat zijn grote geleerdheid hem tot razernij gedreven had (Hand. 26:24), terwijl Paulus zich uitsluitend bediende van woorden van gezond geestelijk verstand.

Altijd probeert de duivel de manier der getuigenis van de getuigen van Christus verdacht te maken, omdat hij inhoudelijk niets tegen het door Gods Geest gegeven getuigenis kan inbrengen.

Dat geldt ook voor de werken des geloofs, die in onze dagen meer dan verdacht gehouden worden.

Ik weet zeker dat als Abraham in onze dagen had geleefd en hij op Gods bevel zijn zoon Izak ten offer had moeten brengen, hij door het geseculariseerde refo-christendom gestenigd was. En Johannes de Doper zou men -net als Kohlbrugge- uit alle kerken weren, omdat die man de zonden, ja, alles en iedereen bij man en paard noemde.

Daar hebben refo-dominees een gloeiende hekel aan; zij staan niet in de geslagen bressen, maar preken uitsluitend achter eigengemaakte kerkzuiltjes met een uitgestoken hand naar de PKN, om de kool en de geit te sparen. En sommigen beroemen zich erop dat ze nog nooit met een tuchtgeval zijn geconfronteerd.

Ja, als men de tucht niet toepast, dan word je er ook niet mee geconfronteerd. Dan behoud je je naam, je bestaan en dan kan je zonder kerkelijke en letterlijke kleerscheuren als een gevierde dominee door het leven gaan.

Dat is echter niet de gang van de levende Kerk. Zij worden zonder enig onderscheid belaagd en vervolgd door de duivel en in de gemeente van Christus in opspraak gebracht.

Dat is altijd een kenmerk van een getuigend leven in Christus. Christus moest veel lijden en door de ouderlingen en de overpriesters door valse beschuldigingen verworpen worden, ja, tenslotte worden gedood.

Dus aan de vervolging van Gods kinderen daar zullen refo-ouderlingen en refo-dominees altijd hun hand in hebben. Het onkruid van de duivel moet dus niet te ver buiten de kerk gezocht worden.

Dat onkruid wordt namelijk gezaaid vanaf dezelfde preekstoelen vanwaar ook het goede zaad wordt gepreikt. De duivel -zeker in onze dagen- kan zich vrij bewegen op de reformatorische kansels, want de doorsnee kerkenraden slapen -net zoals die mensen in de gelijkenis- en missen ten enenmale de gave des onderscheids, waardoor ook de valse leringen vrij spel hebben, omdat niemand schijnt te weten wat de religie van de Belijdenis inhoudt en dus ook de tucht niet functioneert.

Dat alles heeft Christus echter voorzeggd dat het zo zou zijn. Nu heeft de Heere altijd Zijn gaarne getrouwe knechten -hoewel doorgaans weinig in getal- die de volle raad Gods prediken, de gave des onderscheids hebben en dus ook het onkruid van de duivel opmerken en die van de tarwe kunnen onderscheiden.

Het refosprookje dat Gods ware volk en knechten niet bij machte zijn en zelfs niet bevoegd zijn om te oordelen om de geesten te beproeven of zij uit God zijn, behoort dus voluit tot het onkruid van de duivel, want daartoe is de levende Kerk juist wel geroepen, nl. Om de geesten te beproeven of zij uit God zijn of niet.

En als de dienstknechten des Heeren het onkruid tussen de tarwe ontdekken, trekken zij niet het zwaard van Petrus om eroplos te slaan, nee, zij gaan in gebed om het aan de Heere te vertellen. Gods volk en knechten maken al hun zonden, zorgen en zaken aan de Heere bekend en dat geldt ook voor de aanvallen van de duivel van binnenuit en van buitenaf.

Dat is kenmerkend voor het ware kindschap. Gods kinderen kunnen geen enkele zaak voor zichzelf houden, want van zichzelf kunnen zij geen zaak doorgronden. Daar hebben zij niet alleen licht, maar ook beproevingsgenade voor nodig, om het snode van het kostelijke te

kunnen onderscheiden, ook bij zichzelf. Daarom gaan die dienstknechten naar die heer des huizes om Zijn raad te vragen en om Zijn wil te verstaan.

En dan krijgen ze te verstaan dat zij het onkruid niet mogen uittrekken, opdat zij mogelijk met het onkruid ook het tarwe zullen uittrekken.

Onkruid is namelijk nooit diep geworteld, maar wel breedgeworteld. De wortels van het onkruid zitten dus breed verstrengeld met de wortels van de tarwe en dan is het gevaar groot dat met het uittrekken van het onkruid ook de tarwe mede wordt uitgetrokken.

Christus suggereert hier echter niet een mogelijke afval der heiligen, maar daarover straks meer.

Het onkruid ziet in deze gelijkenis niet zozeer op de valse leringen van de duivel, maar op de hypocrieten, dus op de schijnchristenen. De wijze maagden groeien dus op met de dwaze maagden.

Dat het onkruid niet mag worden uitgetrokken wil echter beslist niet zeggen dat zij niet kunnen worden onderkend en aangewezen. Die dienstknechten in de gelijkenis zien wel degelijk wat onkruid en wat tarwe is. En dat onderscheid moet als zodanig ook separerend gepreikt worden, gelijk de Heere Jezus doet o.a. in de gelijkenis van het zaad en in de gelijkenis van de tien maagden.

Christus preekt zowel de antithese als de these, namelijk 'schijn en zijn' en dat hebben de profeten en de apostelen op Zijn bevel ook gedaan.

Dat die dienstknechten van die heer het onkruid niet mogen uittrekken, wil ook niet zeggen dat de tucht niet mag worden gehanteerd en dat hypocrieten van het Heilig Avondmaal niet geweerd moeten worden, want dat zou betekenen dat Christus de door Hem ingestelde kerkelijke tucht teniet maakt.

De akker in deze gelijkenis ziet in de eerste plaats op de wereld en Gods kinderen en knechten zijn niet bevoegd om te oordelen die buiten zijn, dus die van de kerk niet zijn.

Gods kinderen worden gezaaid in de akker der wereld en ook het onkruid van de duivel wordt gezaaid in de akker der wereld. Het wil dus niet zeggen dat de valse leraren niet gecensureerd mogen worden, want dat zou strijden tegen het wettig gebruik van de sleutelen van het hemelrijk die Gods knechten zijn toebetrouwd.

Je moet er altijd maar op letten, geliefden, dat als predikanten de kerkelijke tucht willen omzeilen dat zij altijd de gelijkenis van het onkruid zullen aanvoeren als een zogenaamd bijbels bewijs van hun voorzichtigheid, hetgeen echter als een voorzichtig verdrag met de hel moet worden ontmaskerd.

Deze gelijkenis wordt veel aangewend om met de door Christus ingestelde kerkelijke tucht te sjoemelen, omdat we -volgens zeggen- het onkruid niet mogen uitrukken.

Maar het onkruid uittrekken ziet in de eerste plaats op het onkruid in de akker der wereld en niet op de leden in de gemeente van Christus die zich goddeloos misdragen.

Ambtsdragers die de noodzakelijk tucht verzaken, maken zichzelf censurabel.

Het nalaten van de kerkelijke tucht is zelfs een vorm van vervolging jegens het levende Kind, want in elke strijd gaat het om de strijd tussen het Vrouwenzaad en het slangenzaad.

Ook kan de noodzakelijke afsnijding van valse leraren door de christelijke ban op grond van deze gelijkenis niet in mindering gebracht worden, laat staan om die niet ten uitvoer te brengen.

Deze gelijkenis is in de tweede plaats een getuigenis TEGEN het kerkelijke sektarisme, wat we in onze dagen ook wel kunnen benoemen met het aloude labadisme.

Jean de Labadi wilde een zuivere kerk op aarde met alleen maar bekeerde mensen. Dat is opzich een loffelijk streven, maar aan deze zijde van het graf niet haalbaar. Onder de ware leden van de één heilige, algemene, christelijke Kerk bevinden zich altijd hypocrieten die van de Kerk niet zijn.

De begeerte van Mozes, dat al het volk des Heeren profeten zouden zijn, is geestelijk zuiver en dringend gewenst, maar de pretentie om de 'zuiverste kerk' op aarde te willen zijn is dus puur sektarisch en het leidt dikwijls tot de grootst mogelijke zonden.

Bovendien is er geen zuivere kerk op aarde -naar het idee van Jean de Labadie- te vinden.

Dat leert Christus met deze gelijkenis. Er is wel een ware Kerk op aarde, waarvan de waarachtige kenmerken onder andere worden genoemd in de Artikelen 27, 28 en 29 van de NGB, maar of de vorm van die Kerk als zodanig nog in het geseculariseerde Westen gevonden wordt, is voor ons een vraag en voor God een weet.

In geen van de westerse kerken functioneert namelijk de kerkelijke tucht overeenkomstig het Woord. Dat geldt in generale zin ook voor de prediking en de bediening van de sacramenten.

Ten aanzien van de ware Kerk onderstreept de NGB de zuivere prediking van het Woord en de zuivere bediening van de sacramenten.

Waar wordt dat nog gevonden? Rijp en groen kan ten dis schrijven en

Gods getuigende volk wordt niet zelden geweerd, omdat er voor henlieden geen plaats is in de kerkelijke herberg.

Dat is de generale situatie van vandaag en ik weet niet eens of er wel uitzondering-gemeenten zijn waar Gods ware volk meer dan welkom is, zowel aan het Heilig Avondmaal als in de kerkvergaderingen.

Gods ware volk heeft haar oprecht gemaakte hart dikwijls op haar tong, maar vanwege de heersende kerkpolitiek is Gods gezeggelijke volk niet welkom op de kerkpolitieke vergaderingen. Van een oprecht kind van God hoor je de naspraak bij velen: "Die man is nu overal tegen."

Ja, omdat de kerken tegen de Heere en Zijn Gezalfde strijden, is Gods volk overal tegen.

Christus is in ieder geval niet welkom in de kerken en Hij mag hooguit aangename woorden spreken, maar als Hij gaat separeren tussen 'schijn en zijn', dan is het intrede en afscheid tegelijk en moet Hij van de steilte geworpen worden, omdat de goe-gemeente van zulk een scherpknijdende Christus voorgoed verlost wil zijn.

De ware Kerk, ofwel de 'Kuriake' is dus een vergadering van ware christgelovigen, hoewel er altijd hypocrieten onder vermengd zullen zijn die van de ware Kerk niet zijn.

En die hypocrieten -als zij zich in leer en leven niet misdragen- mogen niet worden uitgerukt -d.i. de kerk worden uitgeworpen-, want dan kan men zich mogelijk bezondigen dat men ook de ware kinderen Gods uitwerpt als zij zich op hun slechtst gedragen.

Een kind van God op zijn slechts is God echter altijd nog aangenamer als een schijnchristen op zijn best. "Niet uittrekken", wil dus zeggen, niet uit de gemeente van Christus werpen en dus ook niet zonder oorzaak in de christelijke ban doen.

Voor dat laatste moeten duidelijke aanwijsbare bewijzen en redenen zijn en niet gegrond zijn op een gevoel, noch partijgeest, maar op Gods Woord alleen.

Zowel 'zijn' als 'schijn' moeten dus tesamen opwassen tot de oogst, maar wel binnen de kaders van de sleutelen des hemelrijks, ofwel de kerkelijke tucht.

Het kan echter ook zijn dat de kerkenraad zich censurabel gedraagt en dan ik meestal het hek van de dam. Men weigert om de bannen uit het leger te weren, ook al staat er in het Woord beschreven dat God niet meer met zulke gemeenten die de bannen niet verdelgen, zal zijn.

In zulke gemeenten worden niet zelden zelfs godslasterlijke zonden goedgepraat, bijv. sneeuwschuiven op de dag des Heeren op commerciële bedrijventerreinen, omdat anders de brandweer geen

doorgang heeft, volgens zeggen. Maar die zulke zonden goedpraten maken deel uit van het onkruid die Christus tekent in deze gelijkenis. U moet er dan ook altijd op letten dat aan dit soort gekerstende zonden grof geld verdiend wordt, zondag of geen zondag. Kerkenraden die hier hun goedkeuring aan hechten, zullen een vreselijke dood sterven als zij zich niet bekeren. We zien dat oordeel Gods ook in het gezin van de hogepriester Eli voltrekken. Als Eli, de hogepriester, de tucht niet toepast op zijn goddeloze zonen, Hofni en Phinehas, dan heeft dat een zevental verstrekkende gevolgen:

1. De Heere spreekt niet meer tot Eli;
 2. De Ark des HEEREN wordt weggevoerd;
 3. De eer van Gods is weggevoerd "Ikabod";
 4. De bediening der verzoening is weggenomen;
 5. Hofni en Phinehas worden gedood;
 6. Eli breekt zijn nek en sterft.
 7. Bij de terugkeer van de Ark stierven er meer dan 50.000 mannen, omdat zij onder het verzoendeksel in de Ark gekeken hadden.
- Dit alles als gevolg van de grove nalatigheid van Eli ten aanzien van het handhaven van de tucht.

En het is in onze dagen nog duizend keer erger dan in Eli's dagen, maar er is geen dominee die een tuchtgeval meemaakt, volgens zeggen. Dat is de kerkpolitiek ten top en het oordeel Gods is onafwendbaar! "Het onkruid niet uitrekken" wil dus niet zeggen dat de kerkelijke tucht achterwege moet blijven. Als Achan van het verbannene gestolen had, zegt de HEERE tegen Jozua: "Tenzij gijlieden uit het midden van u verdelgd, Ik zal niet meer met uliezen wezen." Al worden de bannen in de gemeente Gods niet verdelgd, zullen de gevolgen van Gods verbondswraak niet uitblijven. Ook in onze dagen zijn daar tal van voorbeelden op te noemen, want het is al Ikabod wat de kerkklok slaat. In de meeste kerkelijke gemeentes waarvan we zelf lid geweest zijn, zijn geslagen door het oordeel der verharding omtrent het nalaten van de kerkelijke tucht, ook hier in Canada. Er was eens een ouderling die in mijn huis zat te bidden of de Heere de zuivere prediking van Wet en Evangelie weer zou willen doen terugkeren, maar dezelfde ouderling vermaakt zich zomers aan de wereldse stranden en zijn personeel loopt er puur werelds bij. Zulke hypocriete ambtsdragers nemen wel Christus op hun lippen, maar ondertussen leven zij zich uit in de zonden, die zij echter niet als zonden

zien.

Gods volk leert zich kennen als een madenzak, maar in de zonden leven is onmogelijk voor hen geworden, omdat zij met Christus gestorven en met Hem opgestaan zijn in een nieuw godzalig leven.

We leven wat dat betreft in verbasterde dagen, waarin de zonde niet eens als zonde gezien wordt, maar God zal deze bastaardhouding niet onbezocht laten.

Doch wie merkt het op? Wie gaat er gebukt onder?

Eli merkte het nog op, en hij ging er gebukt onder en hij rechtvaardigde God in Zijn oordelen, nog voordat hij stierf.

In onze dagen staat het politieke Refo-onkruid zichzelf te rechtvaardigen in 's lands vergaderzalen met zogenaamde "bijbels genormeerde politiek" en ook in de kerkelijke vergaderzalen viert dat soort politiek hoogtij.

Men heeft niet in de gaten dat God de kerken een kracht der dwaling gezonden heeft, zodat de leugen gelooft wordt als zijnde de waarheid, waarbij de zonden worden vergoelijkt en met een zogenaamde 'mantel der liefde' worden bedekt.

Dat zijn echter de vruchtgevolgen van het gezaaide onkruid des duivels. Degenen die de zonden "met de mantel der liefde" vergoelijken en de zonden met een papieren jezus gladstrijken, aanmatigen zichzelf 'het kruid der aarde' te zijn, terwijl ze zo ontplofbaar zijn als buskruit als je dezulken met de scherpste van Gods Woord op hun vrome tenen trapt en vanonder die zogenaamde "mantel der liefde" een wolf in schaapskleren ontmaskert.

Gods volk daarentegen leert zich als onkruid kennen en in die zelfkennis wassen zij op, naarmate zij opwassen in de kennis van Christus. Opwassen in Christus zonder toenemende zonde- en zelfkennis, is bijbels onmogelijk.

Dus tarwe en onkruid moeten tesamen opwassen. Ja, en dan krijgt Abel een Kaïn; Jakob een Ezau; Simson een Delila; David een Achitofel; Salomo 700 vrouwen en 200 bijwijven; Christus een Judas en Paulus een Demas naast zich.

Daar weet al Gods volk wel van, want zij groeien allemaal op temidden van het onkruid des duivels, temidden van de godsdienst, temidden van de wolven, temidden van een krom en verdraaid geslacht, temidden van een vijandige wereld, vervolgd, gesmaad, verlaten en vergeten, doch ziet zij leven, want het Leven, Christus, is alle de dagen met ons, schapen der weiden van Christus, ja, tot de voleinding der wereld.

En dat volk is in Christus het zout der aarde om te getuigen tegen de

zonde en tegen de onreinheid uit liefde tot God en tot heil van de naaste in de uitstalling van Christus als die grote Zondevernieler, die tot zonde gemaakt is, opdat verloren zondaren in het oordeel van hun dode adamsbestaan zouden zijn, rechtvaardigheid Gods in Hem door de toegerekende gerechtigheid van Immanuel.

We zullen er eerst van zingen, en wel uit de 32^e Psalm, daarvan het zesde zangvers.

Geliefden, Christus is niet alleen de Heer des huizes; Hij is ook het goede Zaad, in Wie al de geslachten des aardbodems gezegend zullen worden. Niet alle mensen, niet de kinderen des vleses, maar de kinderen der belofte worden voor het Zaad gerekend. En dat Zaad is gezaaid in de verderfelijheid van de menselijke natuur, doch zonder zonde, en Het is opgewekt in onverderfelijheid. Dat Zaad is gezaaid geworden in oneer en in de zwakheid van Zijn menselijke natuur en Het is opgewekt in heerlijkheid en in kracht.

Christus is ons in alles gelijk geworden, uitgenomen de zonde. Zijn menselijke natuur was net zo heilig, zondeloos en onbesmet als Zijn Goddelijke natuur, maar het Woord is vlees geworden, tot zonde gemaakt, onder de misdadigers gerekend, opdat wij, volk des Heeren, zouden zijn, rechtvaardigheid Gods in Hem.

Uit Hem, door Hem en tot Hem zijn alle dingen, van eeuwigheid tot amen, tot in der eeuwen eeuwigheid.

Als het laatste tarwezaadje zal zijn toegebracht, dat in het bundelke der levenden is opgesloten al van voor de grondlegging der wereld, dan zal de tijd des oogstes aanbreken.

Dan zal God Zijn duizenden engelen mobiliseren om de oogst der eeuwige uitverkiezing binnen te halen.

Niet de knechten van de Heer des huizes, maar de engelen zullen de maaiers zijn.

Dominee's zijn geen maaiers, want zij behoren zelf tot het tarwezaad dat de Landman in Zijn akker gezaaid heeft, of zij behoren tot het onkruid dat tussen het goede zaad gezaaid is. En als dan de oogsttijd is aangebroken, zullen de engelen het onkruid van het tarwe scheiden.

Zij zullen eerst het onkruid vergaderen, het in busselen binden, om het vervolgens te werpen in de vurige oven, alwaar weinig zal zijn en knersing der tanden.

Dan zullen alle godloochenaars, alle valse leraars, alle geveinsden, alle tijdgelovigen, alle werkers der ongerechtigheid, alle vervolgers van het

levende Kind, alle rijke jongelingen, alle demassen, alle iskarioth-judassen tot busselen samengebonden worden en als brandstof voor de hel geworpen worden in de poel des vuurs die brand van vuur en sulfer, om daarin eeuwig te verbranden zonder op te branden.

Dat zal een dag zijn, geliefden. De bokken zullen dan onfeilbaar van de schapen gescheiden worden; de bokken tot Zijn linkerhand en de schapen tot Zijn rechterhand gesteld worden. De man zal van de vrouw gescheiden worden en kinderen van hun ouders.

De rode draad van Gods verkiezing loopt dwars door gelukkige huwelijken, dwars door kerkmensen, dwars door kerkenraden, dwars door avondmaalgangers, dwars door predikanten, dwars door synoden, dwars door families, dwars door gezinnen.

Op de dag van de grote oogst zal ook de 'mantel der liefde' bij de wolven in schaapsklederen worden afgerukt en in hun ware gedaante geopenbaard worden als het onkruid dat de duivel tussen de tarwe gezaaid heeft.

Op die dag zal ook de tarwe, de kinderen Sions, als schoven bijeen vergaderd worden om te worden binnengebracht in de hemelse schuren van het Vaderhuis met de vele woningen.

Op die dag zullen alle doden die in de graven zijn de stem van de Zone Gods horen. En zij zullen opstaan uit den doden, die het goede gedaan hebben tot de opstanding des levens, en die het kwade gedaan hebben tot de opstanding der verdoemenis (Joh. 5:29).

Degenen die zullen opstaan tot de opstanding des levens, hebben de stem des Zoons van Gods reeds in de tijd gehoord ten leven en zullen opgewekt worden uit den doden tot heerlijkmaking in der eeuwigheid.

Degenen die de stem des Zoons van God niet gehoord hebben in de tijd ten leven en in hun ongeloof hebben volhard, zullen Zijn stem op de jongste dag horen en uit den doden worden opgewekt tot verdoemenis.

O, geliefden, het is nu nog de welangename tijd, de dag der zaligheid. Koop de tijd uit, dewijl de dagen boos zijn en bekeert u zich heden tot de levende God. Wendt u tot Hem Die dood geweest is en leeft en regeert tot in alle eeuwigheid. Hij heeft de sleutels van de hel en van de dood. Wat bij de mensen onmogelijk is, is mogelijk in en door Hem, Die tot het zaad van Jakob niet gezegd heeft, zoekt Mij tevergeefs.

Want wie zoekt, die vindt en wie klopt die zal worden open gedaan.

Maar ach, God heeft uit de hemel nedergezien of er iemand was die Hem zocht, maar Hij vond er niet één.

Toen heeft Hij Zijn lieve schoot-Zoon naar deze vervloekte aarde gezonden, om God te zoeken, om Zijn wil te doen, om alle gerechtigheid

aan te brengen, Zijn leven te geven tot een Rantsoen voor velen, om het verlorene te zoeken, te vinden, zalig te maken en te brengen in 's hemels tempelzalen, waar God zal zijn Alles en in allen.

Van nature zijn we geen kruid, maar onkruid, geen zout, maar zand, geen armen van geest, maar rijke jongelingen, geen kinderen Gods, maar gevleesde duivels, geen tarwezaad, maar slangenzaad, geen keurige mensen, maar hypocrieten, geen christenen, maar heidenen.

Van nature wil een mens nooit zijn die hij is, namelijk een goddeloze, terwijl Christus te Zijner tijd alleen voor de goddelozen gestorven is. God rechtvaardigt geen beste mensen, geen gelovige mensen, geen vrome mensen, nee, God is een God Die de goddeloze rechtvaardigt.

Christus weende over Jeruzalem, omdat er geen goddelozen waren die een Borg voor hun ziel en een God voor hun hart nodig hadden. En ze hebben het uitgeroepen: *"Kruis Hem, kruis Hem; Zijn Bloed kome over ons en over onze kinderen."* God heeft Zijn verbondswraak uitgevoerd, doch ze hebben zich niet bekeerd. De volheid der heidenen moet nog ingaan, alsdan zal geheel Israël zalig worden.

Het westerse christendom maakt zich evenwel rijp voor Gods verbondswraak. Er is zo ontzaggelijk veel vorm zonder wezen. Het kerkelijke onkruid tiert welig en de tarwe moet je zoeken als een speld in een hooiberg.

Zonde is geen zonde meer en de duivel heeft zeer veel jongeren in zijn macht, waarvan te vrezen is dat velen overgegeven zijn en ten vure bewaard worden tot de dag van de grote oogst.

Belijders die de zonde vergoelijken, behoren tot het onkruid des duivels en die godsdienst vreet voort als de kanker onder de dekmantel van het evangelie.

Laten we ernstig bedenken dat elke zonde een moordaanslag op Christus is en onbeweende zonden zullen in de hel beweend moeten worden.

Christus liet Zich kruisigen tussen de misdadigers als zijnde de grootste misdadiger in de toerekening, om misdadigers met God te verzoenen.

Mag ik eens vragen: zijn er nog van die misdadigers die de arrestbrief van Godswege hebben thuisgekregen? Zijn er nog van die misdadigers die de straf op de zonde niet meer kunnen en niet meer willen ontlopen? Zijn er nog van die tollenaars en zondaars die de poorten der hel wijd geopend zien tot hun verdoemenis om daarin rechtvaardig te verzinken? Christus is onder u, verloren ziel, Hij is ter helle nedergedaald om hellevaarders aan de hel te ontrukken. Hij is het die u Zijne vriendschap biedt in de overname van uw straf, doem en dood, de dood gedood

hebbende.

Gods volk getuigt ervan: *"De straf die ons de vrede aanbrengt, was op Hem en door Zijn striemen is ons genezing geworden."* Christus is het Leven Die doden levend maakt en hellevaarders zalig spreekt door de kracht des Heiligen Geestes: *"Ik leef en gij zult leven."*

En Hij, de Heere Jezus, zag Levi -dood in zonden en misdaden- zitten in het tolhuis, een voorportaal der hel, en zeide tot hem: "Volg Mij!" Toen werd onkruid tarwe en volgde Hem op de weg.

Hoeren en tollenaars zullen de refagezindte voorgaan in het Koninkrijk der hemelen, want onder het goede zaad bevinden zich hoeren en tollenaars uit de krochten der wereld, en onder het onkruid des duivels bevinden zich de jeugdbonden en de kerkleiders van de HHJO en de JBGG.

Met name de HHK en de Ger.Gem. **misbruiken** de roeping der kerk en doen aan kerkelijke entertainment in de vorm van peperdure vakantiezonerkampen t.b.v. de kerkjeugd en publiceren open en bloot hun eigen schaamte en schande onder een reformatorische vlag.

Dominees, als u de tucht hiertegen niet handhaaft, houdt dan om Godswil op met die vrome prekerijen, want dat zal het oordeel der kerk alleen maar verzwaren.

Rechtzinnig preken en de kerkjeugd erbij willen houden met wereldse entertainment en zo de jeugd ter helle zenden, zal van de hand van HHK- en Ger.Gem.-kerkenraden/dominees geëist worden en er zal geen dominee te verontschuldigen zijn.

En als je dezulken erop wijst, doen ze net of zij van niets weten, maar ze weten allemaal hoe goddeloos genoemde jeugdbonden opereren en zich in de zonde uitleven.

God komt met Zijn verbondswraak en er is geen afbidden meer aan. De wereld verkeert in een crisis, omdat de kerken de spot drijven met de door Christus ingestelde kerkelijke tucht.

De rechtzinnige kerken zijn puur werelds geworden en er is geen dominee die zijn stem ertegen durft te verheffen, de schuld ervan eigent en zichzelf onder de tucht laat zetten.

God zal het zien en zoeken.

De engelen staan klaar om ook het genoemde kerkelijke entertainment-onkruid te vergaderen en in busselen te binden, om het te werpen in de poel die brand van vuur en sulfer, waar al die kerkelijke bondelingen met dubbele slagen zullen geslagen worden.

De inwoners van Ninevé hebben zich op de oordeelsprediking van Jona bekeerd, maar Refo-NL gaat de wereld na in de zonden onder een

kerkelijke vlag en weigert de tucht aan te nemen.

Ja, ik ga tegen de muur staan en u mag op mij spugen, maar ik kan de waarheid niet in ongerechtigheid ten onder houden door dit soort zaken te verzwijgen.

Ik ben bevreesd dat de bekeringstijd voor velen reeds is afgesneden, want God legt zichtbaar en hoorbaar de leidsels erop, totdat de maat is vol gezondigd.

Genoemde kerken mogen hun buitenlandse zendingsterreinen wel verleggen naar eigen gemeenten en naar eigen voorgangers, want de gemiddelde situatie in een refo-gemeente is ver onder het niveau van een doorsnee Afrika-gemeente.

Met het repeterende zendingsverhaal dat de oogst elk jaar mislukt en de vrachtwagen met maïsmeel elk jaar verzakt raakt, houdt men de zendingskas op peil en de zendelingen in beweging middels halfjaarlijkse visa versa-reizen van zendingsveld naar het thuisfront, om de goe-gemeente met zielige verhaaltjes en dia-plaatjes goedgeefs te houden.

Als we de Grand Rapids-peken van ds. W.C. Lamain beluisteren dan is dat ene grote aanklacht tegen het gesecculariseerde christendom aldaar, inclusief de NRC-gemeenten. In Norwich heeft de GG een gymnastiekzaal laten bouwen voor anderhalf miljoen dollar en een kerkelijke donatie/lening beneden de duizend dollar wordt niet ontvankelijk verklaard.

De miljoenen kostende refo-moskeeën schieten als paddestoelen de grond uit. Ja, kerken van goud, maar preken zo bedrieglijk als de duivel en zo dood als een steen.

Dat soort dingen gebeuren als het leven Christi gemist wordt en men op en onder de kansel de dood voor het leven houdt. Gods volk van 30 jaar geleden zou het in de huidige "rechtzinnige" entertainment-kerken niet uithouden.

Wat zich tegenwoordig allemaal op de kansel aandient, dat preekt vandaag zus en morgen zo. 't Zijn net kameleons die zich aanpassen zoals de gemeente-situatie zich voordoet. Vandaag preken zij sentimenteel, morgen baxteriaans, net hoeveel de geldpot schuift.

Christus is echter NOOIT sentimenteel geweest, maar altijd zakelijk Schriftuurlijk. Hij deelde NOOIT schouderklopjes uit, maar woorden des eeuwige levens. Hij ging NOOIT naast een verloren zondaar staan, maar in de plaats van.

Hij heeft NOOIT gedogmatiseerd, maar altijd de Schrift verklaart. Hij heeft NOOIT de zonden vergoeilijkt, maar bestraft, veroemd en de

zonden Zijns volks op Zich genomen.

Tot een gemoedelijk kopje koffie liet Christus Zich niet verleiden (met eerbied gesproken), want Zijn spijs en drank was te doen de wil van Zijn hemelse Vader.

Ook slaat Christus NOOIT Zijn hand om de schouder van een gevallen zondaar, maar Hij neemt verloren schapen OP Zijn schouders en godsdienstig onkruid laat Hij op eigen benen lopen, en zichzelf vetmesten tot de dag der slachting.

Voor een historische kerk gaf Christus niets en daar zijn de Joden dan ook wel achtergekomen.

Christus zoekt zaad voor ZIJN Kerk en dat zaad zaait Hij in de goede aarde, opdat het sterve en veel vrucht voortbrengt. Want als het zaad in de aarde niet valt en sterft, brengt het geen vrucht voort.

Christus is het Zaad dat in de aarde gezaaid is, gestorven is, in het graf der aarde gelegen heeft en Gods volk met Hem. In Hem dragen we vrucht, volk des Heeren, want Hij is dood geweest, doch zie Hij leeft.

Straks zal de hemelse Landman bevel geven aan Zijn gediensstige geesten om Zijn tarweschoven te vergaderen in Zijn schuur, als de laatste zal zijn toegebracht.

Dan zal ook het (kerkelijke) kaf dat wegstuift voor de wind in busselen gebonden en voor eeuwig van voor Zijn aangezicht weggeworpen worden in de buitenste duisternis, waar eeuwige wening zal zijn en knersing der tanden.

We zijn tarwe of onkruid; andere hoedanigheden zijn er niet. We zijn in Christus of buiten Christus. We zijn met God verzoend of leven nog voor eigen rekening. We zijn in Christus een ellendig en arm volk dat op de Naam des Heeren vertrouwt, of we zijn rijk en verrijkt en hebben geens dings gebrek.

Het is van tweeën één, of we zijn kinderen der belofte, of we zijn kinderen der dienstbare.

Wat onderscheid het goede zaad van het zaad der onkruid? Het onderscheid moeten we niet in de eerste plaats in het zaad zoeken, maar in de zaaiers.

De Zaaier die het goede zaad zaait, is Christus. En de zaaier die het onkruid tussen de tarwe zaait, is de duivel. Christus kan nooit onkruid zaaien en de duivel kan nooit goed zaad zaaien. Zijn we door Christus, of door de duivel gezaaid?

Het zaad van Christus is onverderfelijk, maar het onkruid van de duivel is verderfelijk zaad. Het zaad van Christus brengt vruchten voort van geloof en bekering, maar het zaad van de duivel wast op in de

ongerechtigheid, vroom of goddeloos, het zijn niets dan stinkende vruchten.

Aan de vruchten zult ge hen kennen. Een goede Boom brengt alleen maar goede vruchten voort, maar een kwade boom alleen maar kwade vruchten, namelijk doornen en distelen, nabij de verbranding.

Wat zijn nu goede vruchten?

Dat zijn de vruchten die het gevolg zijn van de toegerekende gerechtigheid van Christus, namelijk geloof, hoop en liefde. Dat zijn kenmerkende vruchten waaraan de Boom te herkennen is. Als je die vruchten draagt, ben je rechtvaardig en houd je God in ere. Dat staat van de oude Simeon geschreven, namelijk dat deze mens rechtvaardig was en God in ere hield. Rechtvaardig zijn is nog wat anders dan gerechtvaardigd zijn en die twee zijn wel onafscheidelijk met elkaar verbonden, maar gerechtvaardigd zijn is de grond en rechtvaardig zijn is de vrucht van het leven in en met Christus.

God is een God die de goddeloze rechtvaardigt, maar de goddeloosheid verdoemt. Dan zal gekend moeten worden aan deze zijde van het graf. We zijn of het goede zaad, of we zijn onkruid. Onkruid wordt nooit geen tarwe en andersom ook niet, tenminste, dat leert de natuur.

Maar geliefden, want volgens de wetten der natuur niet kan, kan God wel, want Christus die doden tot leven verwerkt, kan ook onkruid in tarwe veranderen.

O, gij die u gewaar wordt als enkel onkruid, zie het Lam Gods, dat de zonden der wereld wegnam. Christus is tot het onkruid der wereld gerekend, ja, Hij is onder de misdadigers geteld geweest, om misdadigers en moordenaars met God te verzoenen.

O, geliefden, in de natuur is geen kruid tegen onkruid gewassen, maar geestelijk is geen onkruid tegen Christus gewassen, want Hij is te Zijner tijd voor onkruid gestorven, opdat ze kruid zouden zijn in Hem door het geloof.

Wie Christus heeft die heeft genoeg, maar wie Hem niet heeft, de toorn van God rust op u. Kies dan heden wie gij dienen zult. Is Christus den Heere, dient Hem. Is de mammon uw god, dient hem. Maar met al uw goede voornemens zult u Christus niet kunnen dienen, want Hij is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen en Zijn leven te geven tot een Rantsoen voor velen.

U bent welkom bij Christus als u enkel onkruid bent, die de dood en de verdoemenis waardig is. Christus is het kruid der aarde en daar is geen onkruid tegen gewassen.

Onkruid houdt het niet vol tegen de liefde van het Kruid der aarde.

Onkruid moet bezwijken, als het Kruid de overhand heeft verkregen.

Is het al gebeurd is uw leven? Hebt u het reeds verloren van het Kruid der aarde? Hebt u de wapens mogen inleveren, of vecht u nog wat door om uzelf in vijandschap tegen God te handhaven?

Gij zult het moeten verliezen en ik hoop dat u het zal verliezen. Niet morgen, maar heden, zo gij zijn stemme hoort, verhardt u niet, maar laat u leiden, laat u met God verzoenen. De dag der genade is weldra voorbij en dan is er geen bekering meer mogelijk. Nog is er plaats voor het grootste stuk rattekruid in ons midden. Welkom aan de voeten van het Lam, Hij is het die u Zijne vriendschap biedt en u de gouden scepter toereikt van vrede door recht. Dan wordt gena van waarheid blij ontmoet, de vrede met een kus van het recht begroet. Verloren zondaar in ons midden, gij moet naar de hel, en dat rechtvaardig. Laat los, en u zal losgelaten worden, want God heeft Zichzelf een Lam ten Brandoffer voorzien. Verloren zondaar in ons midden, ter helle varende zondaar, waar u zich ook bevindt, God heeft voldoening gevonden in het Bloed des Lams, opdat onkruid en rattenkruid in Hem het eeuwige leven hebbe, gewassen en gereinigd van al hun zonden. En de poorten der hel zullen degenen die in Christus gereinigd zijn niet overweldigen, want zij zijn niet meer onder de Wet, maar onder de genade. Genade is een woord daar raakt Gods ware volk nooit op uitgespeld, want kruid moet dikwijls onkruid inleven, maar zo komt vrije genade juist op zijn plaats, waar alles van zijn plaats is, namelijk door de enige Plaatsbekleder die alle in orde gebracht heeft voor God en die alles op orde gebracht heeft voor degenen die Hem van de Vader geschonken zijn. Zegene de Heere Zijn Eigen Getuigenis, tot roem Zijns Naams, Die heerlijk is.

Amen.

Slotzang: Psalm 85:3 en 4.

56. Gelijkenis van de tien ponden

Voorzang: Psalm 19:6 en 7

Schriftlezing: Mattheus 25, vers 14 t/m vers 30

Tweede Schriftlezing: Lukas 19:12-27

Geliefden, in het paradijs was Adam als rentmeester over de schepping aangesteld om die te bebouwen en te bewaren en om te heersen over de dieren, over de vissen en de vogelen des hemels.

Dat rentmeesterschap heeft Adam echter verdorven door zich van God af te keren, door op het aanbod van de duivel in te gaan. De mens als beeldrager Gods is het tegenbeeld van God toegefallen, namelijk de duivel, en dat door moedwillige ongehoorzaamheid.

En toen de Heere rekenschap van Adam afeiste, zat Adam met zijn vrouw Eva verborgen achter de struiken, omdat zij God niet meer kenden zoals zij Hem gekend hadden. Adam en Eva kenden nu de zonde, die zij voorheen niet kenden.

Dus Adam heeft het goddelijke pond hem toebetrouwd van zich afgeworpen, door het eten van de verboden vrucht. Adam heeft zijn rentmeesterschap verdorven en in Adam hebben wij ons rentmeesterschap erdoor gebracht.

Zonder waar geloof zullen wij God geen rekenschap kunnen geven van ons rentmeesterschap, maar voor eeuwig verloren moeten gaan, omdat we niet gewild hebben dat Hij Koning over ons zijn zou.

In deze gelijkenis handelt de Heere Jezus niet over de ingeschapen gaven en/of talenten van de mens, maar -krachtens de algemene betekenis- spreekt Christus hier over het rentmeesterschap dat de mens is toebetrouwd krachtens het Woord van onze God.

Het gaat dus over de vraag hoe wij met Gods Woord gehandeld hebben, ten aanzien van onszelf en ten aanzien van anderen.

De gelijkenissen van de acht en de tien ponden, zoals we in het Evangelie van Mattheus en Lukas hebben opgelezen, handelen dus over het rechtmeesterschap en in afhankelijkheid des Heeren zullen we u dit rentmeesterschap verklaren in het licht van de eeuwigheid en ook de verschillen van de beide Evangeliën daarin aantonen.

Geliefden, God heeft ons als rentmeesters op deze aarde gezet en eenmaal zullen wij allen rekenschap moeten geven van ons rentmeesterschap (Luk. 16:2), voor God.

Het rentmeesterschap ziet echter **niet** op hetgeen de mens allemaal

krachtens zijn gaven presteert, maar hoe hij handelt met hetgeen God hem/haar heeft toebetrouwd krachtens de scheppingsorde in het licht van de eeuwigheid.

God heeft Zijn Woord gegeven en op grond van dat Woord zal elk mens geoordeeld worden, hetzij goed, hetzij kwaad.

Hoe handelen wij met onze vrouw of man? Behandelen wij -mannen- onze vrouw als een slaaf, of is ze echt 'hulpe tegenover' overeenkomstig Gods scheppingsorde?

Welke houding neemt u -vrouwen- in tegenover uw man? Speelt u *de rol* van een geëmancipeerde vrouw, of neemt u de plaats in die God u gegeven en voor u verordineerd heeft?

Hoe handelen wij bijv. met onze kinderen die ons als leenpanden van Godswege zijn toebetrouwd, ouders?

Immers, de kinderen zijn een erfdeel des Heeren (Ps. 127:3). Hoe handelt gij, kinderen, met uw ouders? Eert gij uw vader en uw moeder, geduld hebbende met hun gebreken, hen dienende in alle onderdanigheid?

Hoe handelen wij met het geld wat de Heere ons toeschikt? Geldgierigheid is een wortel van alle kwaad en een vrouw met een gat in haar hand is een plaag voor het gezin.

Hoe handelen wij in ons beroep jegens onze naaste?

Hoe loopt ons personeel erbij? Werelds of naar de orde der schepping?

Hoe handelen wij met onze beesten? Immers, de rechtvaardige kent het leven van zijn beest(en).

Hoe handelen wij met onze verre naaste? Of doen we alleen een duit in het zendingszakje en houden het dan voor gezien?

Hoe handelen herders met de kudde die hen is toebetrouwd? Als huurlingen die de schapen de bloemhoven injagen of als een David die in de bressen ging staan als de roofdieren de kudde bedreigden?

God zal de schapen van uw hand eisen, leraars Israëls!

Hoe handelen de ambtsdragers met het geestelijke erfdeel des Heeren?

Al heersende, of als leesbare brieven van Christus, dienende de heiligen?

Of moeten we zeggen dat in de meest rechtzinnige kerken geen plaats meer is voor het levende Kind?

Ik heb onlangs Nederland weer eens bezocht, maar de meeste kinderen Gods leven BUITEN de legerplaats, omdat voor hen geen plaats is in de kerkelijke herberg en er is geen herder die naar dezulken omkijkt.

Het grote gros predikanten bekommert zich alleen om die 99 schapen die lid van het kerkje zijn, maar dat ene verloren schaap dat -kerkelijk gezien- nergens welkom is en dat zich ook nergens thuis voelt vanwege

de alomheersende kerkpolitiek en de dwaalleer van de rechtvaardiging van de vrome wetteloosheid, bekommert men zich niet.

Als er geen Goede Herder was, zouden die schapen die buiten de legerplaats verkeren gewis en zeker omkomen. Al die dolende schapen Christi, die door het gros Avondmaalgangers genegeerd en gehaat worden, zullen van Godswege evenwel van de hand der herders ge-eist worden, al hebben zij ook een naam die klinkt als een kerkklok.

Om nu tot de bijzondere of geestelijke verklaring van de gelijkenis te komen, moeten we onszelf eerst de vraag stellen hoe wij met Gods Woord dat de Heere ons overgeleverd heeft, handelen?

Leggen we Gods Woord uit naar onze eigen meningen en overleggingen, of hebben we geestelijke oren gekregen om te horen wat de Geest tot de Gemeente zegt?

Neemt het Woord van God heel ons leven in beslag, of houden we er een eigen privé-terrein op na waarover we zelf denken te beschikken?

Of anders gezegd: Wat hebben de gelijkenissen van de acht talenten en tien ponden ons nu te zeggen?

Net als alle gelijkenissen betekenen de gelijkenissen van de talenten en ponden op geen enkele wijze een vereenvoudiging van de heilsleer. Dat wordt wel veel gedacht, maar dat is een vleselijke opvatting en een ernstig misverstaan van de heilige Schrift (Matth. 13:13).

Gods Woord is geen begripsboek die naar ieders willekeur kan worden uitgelegd, maar kan alleen verstaan worden door het geloof dat de Heilige Geest in de harten van Gods kinderen ontsteekt.

Toch is Gods Woord zo duidelijk dat ook een onbekeerd mens van het rechtmeesterschap een zeker begrip heeft, zodat hij niet te verontschuldigen is.

De gelijkenis van de talenten/ponden heeft een algemene en een bijzondere strekking en in bijzondere zin ziet het enerzijds op de ambtelijke bediening van Gods knechten en anderzijds ziet het op het Woord der gerechtigheid dat aan al Gods kinderen is toebetrouwd.

De heer uit de gelijkenis -een welgeboren man- ging een grote reis maken, om voor zichzelf een koninkrijk te ontvangen (Luk. 19:12).

Met die welgeboren man wordt Christus Zelf bedoeld, Die tot het hemels Koninkrijk is opgevaren en op de jongste dag zal wederkomen om een iegelijk te vergelden naar dat zijn of haar werk zijn zal.

Met die dienstknechten worden ten eerste de apostelen en leraars bedoeld die het pand dat hen is toebetrouwd moeten bewaren en aanwenden tot eer van God en tot heil van hun naasten, en in de tweede plaats geldt dat al Gods kinderen, klein en groot (Openb. 19:5).

Paulus steekt zijn geestelijke zoon Timotheüs een hart onder de riem als hij zegt: *"O Timotheüs, bewaar het pand u toebetrouwd, een afkeer hebbende van het ongoddelijk ijdelroepen, en van de tegenstellingen der valselijk genaamde wetenschap", 1 Tim. 6:20.*

Met dat pand wordt de zuivere geloofsleer bedoeld, om die zuiver te bewaren en te verkondigen.

Het pand dat Timotheüs is toebetrouwd, wordt in Matth. 25 onderverdeeld in acht talenten en in Luk. 19 wordt het pand van de leer van Christus met tien ponden aangeduid.

Daaruit kunnen we leren dat de talenten en/of ponden uit de gelijkenis zien op de woorden Gods die ons zijn toebetrouwd, waarmee Gods knechten en kinderen moeten handelen om Christus en Diens leer te prediken om zielen voor Christus te winnen, en van Hem te getuigen totdat Hij wederkomt op de wolken des hemels.

In de gelijkenis van de tien ponden, zoals we die opgelezen hebben in Lukas 19, ontvangen alle tien dienstknechten elk een pond.

Dat betekent dat zij allen dezelfde roeping hebben om de volle raad Gods te prediken.

De gelijkenis van de tien ponden staat in direct verband met de gelijkenis van de tien maagden.

Niet allen die een roeping hebben ontvangen zullen ingaan in de vreugde des Heeren. Van de tien knechten die een pond hebben ontvangen, worden er slechts twee tot de bruiloftszaal toegelaten.

De eerste dienstknecht mocht met het toebetrouwde pand (pond) er tien andere ponden bijwinnen.

Dat had die man echter niet gedaan, maar het Woord (het pond) hem toebetrouwd.

Hij zegt dan ook niet: "Ik heb met mijn pond er tien bijgewonnen", nee, hij zegt: *"Heer, uw pond heeft tien ponden daartoe gewonnen."*

Hoort u? Hij zegt "UW pond... heeft het gedaan."

Ik zat ooit eens in een gezelschapje en er waren twee mensen aanwezig waarvoor ik een middeltje was geweest, maar er werd door een der aanwezigen gesuggereerd dat het 'mijn bekeerlingen' waren.

Ik moest inwendig lachen om die zotternij, want zo worden er wat arme zielen over het paard getild.

Zo van: dié is een bekeerling van dié en dié dominee heeft er zoveel op zijn naam staan, en ga zo maar door.

Geliefden, van 'domineesbekeringen' zal de hel geplaveid zijn. Het is wel een wonder als we in Christus' Naam mogen planten, of nat mogen

maken, maar het is alleen God Die de wasdom geeft. *"Zo is dan noch hij, die plant, iets, noch hij, die nat maakt, maar God, Die den wasdom geeft. En die plant, en die nat maakt, zijn één; maar een iegelijk zal zijn loon ontvangen naar zijn arbeid", 1 Kor. 3:7-8.*

Dus die eerste dienstknecht uit de gelijkenis getuigt niet wat hij gedaan heeft, maar -geestelijk gezien- wat GODS pond heeft uitgewerkt.

Het Woord zal nooit ledig tot God wederkeren als het pand (de woorden Gods) ons is toebetrouwd door de Heilige Geest Die in ons woont (2 Tim. 1:14).

Dus zonder de inwoning van de Heilige Geest zal er geen pondje bijkomen, al hebben we ook 500 kilo godsdienst in onze vrome zakken. Ds. Joh. van der Poel heeft eens gezegd: "Een gram genade is beter dat duizend pond godsdienst." Ja, zo is het.

Om nog even terug te komen op dat gezelschapje, daar zat nog een andere man en die begon de aanwezigen te imponeren met de bewering dat alleen een 'sterk geloof' een waar geloof zou zijn. En volgens zeggen zou Luther dat ook zo geleerd hebben.

Ja, waar Luther en de oudvaders al niet voor misbruikt worden is meer dan treurig in onze dagen.

Ik zei toen dat een zwak geloof in Christus ook een waar geloof was, maar daarop ging de man niet in.

Lieve mensen, ik zal u zeggen dat ik voor mijn waarneming nooit verder komen kan dan een zwak geloof, een hinkende stumper, maar ik zeg u dat ik een **STERKE** God heb, Die mijn enige Schild is en mijn Loon zeer groot. Met mijn God spring ik over een muur en dring ik door elke bende, al was het de duivel en al zijn helse trawanten bij elkaar.

Maar als de Heere Zijn aangezicht verbergt, o, mensen, dan schrik ik voor een ritselend blaadje en kan ik over een strootje nog niet heenkomen. Dan is het Magor Missabib, schrik van rondom.

Ja, je hebt natuurlijk altijd van die mensen die met hun grote geloof te koop lopen, maar als het er op aan komt blijken dezulken een god te hebben zo groot als een lucifersdoosje.

Nou, daar kan ik in der eeuwigheid niet jaloers op worden. Die mensen kunnen wel indrukwekkend dogmatiseren, maar je gelooft toch zeker niet dat Simson de dogmatiek van Kersten eerst moest raadplegen toen die leeuw zijn pad kruiste.

Mens, laat me niet lachen. Godsvreze is geen praatvreze. Het Koninkrijk Gods is niet gelegen in menselijke woorden, maar in kracht, in de Heilige Geest en in veel verzekerdheid (1 Thess. 1:5).

Kleinen in Christus (ik ben er zelf ook een), laat je **NOOIT** door een

vroom mens imponeren, al had hij een gouden ring om de vinger, een hoed zo hoog als een kerktoeren en een bekeringsverhaal van 600 A4-tjes. Ik geef er nog geen cent voor.

Gods ware volk kan nooit meer bekeerd worden, hoeft ook niet, want die zijn door de rotte plankenvloer van hun bekering heengezakt, in de dood van Christus gedoopt en hebben Christus alleen als hun Bekering overgehouden.

Je moet maar goed onthouden dat als je niets anders hebt dan de gerechtigheid van Christus, dat de vrome godsdienst niet meer in je geïnteresseerd is.

Bij de vrome mens moet je altijd nog wel een zekere stand hebben, al was het maar van een arme zondaar, dan ben je overal welkom. Gaat het je slecht dan wil men nog wel meehuilen met de wolven in het bos, maar gaat het je goed in Christus en zegent God je bediening door Zijn ponden te vermeerderen, dan moet je op afgunst rekenen.

Door nijd en afgunst is Christus aan het kruis geslagen, want Hij heeft niets dan goed gedaan.

Weet u wat de Joden niet konden verdragen? Dat Christus Heere was (is), ook van de Sabbat.

Omdat Christus de zeden en gebruiken der Joden doorbroken heeft met Zijn gehoorzaamheid aan de wille des Vaders, konden ze Hem wel schieten.

Christus brak namelijk de godsdienst af, waarmee menige Jood in onze dagen ten hemel denkt te reizen.

Welke godsdienst? De godsdienst in het voorgestoelte der synagoge die goed laten zien dat ze er zijn.

Maar de tollenaar stond van verre en vreesde met Korach, Dathan en Abiram ter helle te varen, maar gelukkig voor dien man zat de Heere Jezus ook op de achterste kerkbank en heeft die man zalig gekeken en zalig gesproken.

Ja, dat is zalig worden, ook na ontvangen genade.

En weet u wat die man toen is gaan doen? Toen is die man naar huis gerend, want de Heere Jezus moest vanaf dat ogenblik heden in zijn huis blijven.

Ja, als je zo aan het Avondmaal mag gaan zoals die gerechtvaardigde tollenaar naar huis rende, dan kan de godsdienst je wel doodkijken.

Dat de liefde doet rennen, zoals de herders met haast naar het geboren Kind renden, daar heeft de godsdienst geen kennis aan. Die schrijden voetje voor voetje ten heilige tafel met een ingebeelde vroomheid, en dat lijkt allemaal zeer heilig en eerbiedig, maar God doorziet die vrome

poppenkast van a tot z.

Nou zeg ik niet dat je naar de heilige dis rennen moet, maar de liefde van Christus breekt wel door alles heen en dan gaan ze met haast, want als Christus je nodigt, dan krijg je echt haast, hoor, om de Koning te ontmoeten aan Zijn ronde tafel.

Dus die dienstknechten die er een aantal ponden hadden bijgewonnen, mochten ingaan in de vreugde huns Heeren.

Volk van God, hét feest moet nog beginnen, hoor. En als de Heere ons hier soms al zo'n zalige voorsmaak geeft van die zalige toekomst, hoe volzalig moet dan het aanzitten aan de bruiloft des Lams dan wel niet zijn?

Dan zullen we met de koningin van Scheba uitroepen: "De helft is mij niet aangezegd!"

Dus die dienstknechten, die kinderen Gods, die tweelingen voortgebracht hebben met de woorden Gods hun toebetrouwd, zullen loon naar werken ontvangen.

Let wel, loon naar de werken van Christus. Gods volk mag de goede strijd des geloofs strijden, maar alleen Christus heeft de strijd goéd gestreden. En dan ontvangen zij genadeloon op grond van de werken van Christus.

Ja, dat heeft Hij alleen voor de Zijnen gedaan.

Al sla ik alle spijkers krom, dan ziet God -met eerbied gesproken- alleen maar rechte spijkers, omdat Christus alleen maar spijkers met koppen geslagen heeft in mijn plaats.

Hij heeft de kop van satan vermorzeld, de Wet tot de laatste tittel en jota vervuld, is tot zonde gemaakt en is in onze plaats gaan staan.

Als Christus het nu alles voor mij gedaan heeft, wat moet ik dan nog doen? Vruchten voortbrengen? Je best doen? Heiligmaking in gang zetten?

Welnee geliefden. Uw vrucht, volk des Heeren, is uit Hem gevonden (Hos. 14:8). Op de toerekening van de gerechtigheid van Christus, dus op de rechtvaardigmaking, volgt direct de inwoning van de Heilige Geest.

Niet als aanvulling op de rechtvaardigmaking, maar als vruchtgevolg van de opstandingskracht van Christus die in de ziel verheerlijkt is.

En de Heilige Geest zal het uit Christus nemen en het de Kerk verkondigen. Wat zal Hij verkondigen?

Al hetgeen Christus in uw hart gesproken heeft tot uw eeuwige zaligheid. Dat zal de Heilige Geest bevestigen en verzegelen.

Dan is het werk Gods in mij niet zeker, omdat ik zo zeker ben, welnee, maar omdat deze Geest met onze geest getuigenis geeft dat we kinderen

Gods zijn.

Dat inwendige getuigenis des Heiligen Geestes heeft en kent elk kind van God naar de mate des geloofs, hoezeer het ook bestreden wordt.

De Heere komt altijd op Zijn Eigen werk terug in de hel van ons bestaan.

En als Hij overkomt, gaan we van ons afwijzen, omdat we nooit meer bekeerd kunnen worden, nooit meer bekeerd hoeven worden, nooit meer bekeerd willen worden, en dat terwijl we met Jeremia dagelijks om bekering smeken.

Ja, ik heb deze leer niet verzonnen en de bevinding al helemaal niet, want anders zou u er vrij aan mogen twijfelen. Maar het is Gods getuigenis, dat eeuwig zeker is en slechten wijsheid leert.

Maar dan is er ook nog een dienstknecht die het pond van zijn heer in een zweetdoek legt, omdat hij zich het Evangelie van Christus schaamt.

Ja, hij wil wel vroom voor de dag komen en wat licht verspreiden, en dat kan ook wel in de PKN. Het Woord mag er immers gepreekt worden, je hoeft daarvoor slechts een klein knievalletje voor de duivel te maken en dan mag je preken wat je wilt en je mag ook de Drie Forms van Dordt op je lippen nemen.

Nee, je kunt er geen ponden bijwinnen, want dat kan alleen als je het pond (de woorden Gods) uit Gods hand ontvangen heeft.

Als de kerk het pond uitdeelt à la Rome, dan mag je Gods Woord wel belijden, o ja, maar er zijn daarbij nog een aantal kilo's aan ketterijen plus een dode zee aan gore sodomie waarin je de ander moet vrijlaten, maar dan word je wel van de duivel gedirigeerd, omdat je maakt deel uitmaakt van het geheel.

Daar komt dus nooit een pondje vrucht bij, want God staat niet toe dat je Zijn leer belijdt met de mond en die verloochent met de daad. Dat staat God niet toe, want je kunt nooit God dienen en de mammon. Want wat samenstemming heeft Christus met Belial? Hoewel het Woord Gods niet gebonden is, zijn wij wel aan het Woord gebonden en alléén en gehéél aan het Woord. Alles wat niet is naar dat Woord zal geen dageraad hebben.

Goed, dus die schijnbaar vrome dienstknecht verborg het pond dat hem was toebetrouwd en legde het als een stuk antiek weg in grootmoeders kast.

Hij gooit het pond niet weg, nee, hij bewaart het zorgvuldig. Zelf zit hij met een boekje in een hoekje, want de religie dat God niet meer werkt is hoogst populair in de meest rechtse kringen.

Ik wordt er dan ook keer op keer mee geconfronteerd dat het gros rechtzinnige predikanten TOTAAL niet geïnteresseerd is in de redding

van verloren zondaren, omdat de geldgierigheid hen beheerst. Maar dát de Heere nog zielen redt, daarvan mogen we zelf getuigen zijn, omdat de Heere Zijn ponden vermeerderd. Maar als je daartoe een middel mag zijn, weet u hoe menige predikant een getuige van Christus ziet? Als concurrentie op het kerkelijke erf, ja, als een bedreiging. Men is doodsbang de macht te verliezen, maar Christus spreekt als Machthebbende, ook door Zijn volk en Hij is vrij wie hij gebruikt om Zijn ponden te vermeerderen. Ik weet kinderen Gods te wonen die nog nooit een bezoekje van een leraar of ambtsdrager hebben ontvangen vanwege het wonder dat in hun leven heeft plaatsgevonden en in de eenzaamheid hun weg gaan. Dezulken hebben er wel van mogen getuigen, maar dezulken worden met afgunst bejegend, en tenslotte door de kerkadel genegeerd. Men wil wel volle kerken, volle HA-tafels, lange gewaden en zwarte kerkjassen, maar o wee, als er een kind Gods van genade door RECHT gaat getuigen. Ja, dan slepen al die gemoedelijke belijders Christus naar de steilte om Hem te pletter te gooien, omdat Hij hun bekering afgepakt had. Ja, die mensen was nog wat af te nemen, maar als je nog wat af te nemen is, geliefden, dan heb je nooit wat gehad. Dan is het geen waar werk van God. We moeten eens Anderen worden en dan moet je jezelf totaal verliezen. Christus trouwt echt niet met de oude mens die het met Mozes houdt. Wat moet er dan gebeuren? Je moet geloven, brallen de jeugd-l-ij-ders. O ja, geloven. Nou, werp je geloof maar in het vuur en kijk dan eens of er genadegoud uitkomt. God beproeft de Zijnen als door vuur, opdat al het hout hooi en stoppelen zou verbranden, want God kan alleen Zijn genade kwijt aan een brandhout voor de hel. Dat is toch een ruim Evangelie, geliefden. Als het voor een helleling nog kan, wie wordt er dan eigenlijk uitgesloten? De godsdienstige mens heeft totaal geen belang in zijn zaligheid, want hij is vroom, net als de broers van Jozef en zo gedraagt hij zich ook als een vrome pop, die echter geen enkel belang in Christus heeft. Het belang ligt echter aan Gods kant, want God is in Zichzelf bewogen en voor Gods volk geldt: "Ik wil en zij zullen." Geen mens wil bekeerd worden zoals God het doet en als God het vrome jasje van ons lijf rukt, dan blijft er een kale naakte zondaar over die maar

een recht heeft, de eeuwige straf. Nou, daar solliciteert geen mens naar, maar God vraagt niet naar gewillige mensen, want God is een God Die de goddelozen rechtvaardigt. Zijn er nog goddelozen en verloren zondaren in ons midden die een betrekking hebben gekregen op een rechtvaardig God, met een schreeuw in de ziel om genade en ontferming? O, als dan dat lieve Woord des Heeren verkondigt dat de straf die ons de vrede aanbrengt op de Heere Jezus was, dan zou je Hem zo ineens willen aangrijpen. Maar je armen zijn tekort en je bidden te zwak. Hoe zal zo'n ziel toch ooit met God verzoend worden? Of is dat uw zieleworsteling nooit geweest, geliefden? Gods volk komt van de hel in de hemel en daar ben je bij, hoor. Als God je redt vanonder het vonnis der Wet, dan ben je een gans verloren mens in de inleving. Anders is het ook geen wonder. Zalig worden is nog altijd een eeuwig wonder. Bij de mensen onmogelijk en als het gericht gespannen wordt van het goddelijke recht, dan is het bij God ook onmogelijk, tenminste voor de waarneming der ziel. God doet van Zijn recht geen afstand en wij beantwoorden niet aan Zijn Beeld. Dat is dus een afgesneden zaak. Maar nu is er Eén geweest, geliefden, Die met het pond Gods er tienmaal tienduizend ponden bijgewonnen heeft. Dat is de ganse uitverkoren Kerk. En op grond van Zijn verdienste, gaat de Kerk er ook ponden bijwinnen. Niet door kracht, noch door geweld, maar door des Heeren Geest. Weet u hoe de Kerk van Christus er ponden bijwint? De buit van 't overwonnen land viel zelfs de vrouwen in de hand, schoon niet mee uitgetogen. We zullen er eerst een versje van zingen, en wel uit de 68^e Psalm, daarvan het 8^e zangvers. Ja, de Kerk zit erbij en kijkt ernaar, hetgeen Christus voor hen gedaan heeft en hen uit vrije genade in de schoot werpt. Of is u dat soms te licht? Is het u te licht dat Christus onder de ondraaglijke last van de toorn van God is bezweken om de Zijnen vrij te kopen met de hoogste prijs van Zijn bloed? Of wilt u nog een bijdrage leveren aan uw bekering en aan Gods Kerkvergaderend werk? De discipelen stonden van verre toen hun Meester tot de kruisdood veroordeeld werd en ze hebben Hem allen verlaten toen de bende

krijgslieden Hem zochten gevangen te nemen. Dus de Kerk mag toekijken als Christus de pers alleen treedt. Zijn ponden en Zijn talenten staan Borg voor de vrucht in Gods Koninkrijk.

En in de akker van Gods Koninkrijk draagt alleen het gestorven zaad vrucht. De één honderdvoud, de ander zestigvoud en de ander dertigvoud. De rest van het zaad blijft onvruchtbaar omdat het geen zaligmakende wortel in zich heeft.

Dan blijft het pond alleen zonder vrucht, niet omdat het in de aarde gevallen is, maar omdat het nooit gestorven is. Dan blijft het zaad der wedergeboorte, hetwelk Gods Woord is, alleen. Er worden dan geen ponden bijgewonnen, geen talenten vermeerderd, hoeveel bewegingen er ook zijn, omdat er geen olie in de vaten zit. Wie de Geest van Christus niet heeft, komt Hem niet toe.

Er zijn wel predikers die menen een vol en onvoorwaardelijk Evangelie te preken. Zo van: "Zondekennis is geen voorwaarde, waar wacht je nog op?"

Ja, zo worden er duizenden in de bloemhoven gejaagd en reizen met een tijdgeloof ter helle. Dat is het zaad dat op ondiepe plaatsen valt en terstond opkomt, maar spoedig verdort en als de bloem afgevallen is, houd je een dode steel over, een gebroken rietstaf.

Gods uitverkorenen komen zo makkelijk niet tot het geloof. Dat gaat door een onmogelijke strijd van leven of dood. En die strijd moeten zij verliezen, want doden zullen horen, de stem van de Zoon van God en die ze horen zullen leven (Joh. 5:25). Ja, dan gaan de graven open en worden de lijkdoeken ontbonden.

Dacht u, geliefden, dat je nog enig leven moet meebrengen om door Christus tot leven gewekt te worden? Ben je wijzer, Christus handelt enkel met de doden en als Hij spreekt moet de dood wijken.

Heb je er kennis aan? Of meen je nu werkelijk dat een mens ook nog het zijne eraan toe moet voegen om op Gods gebod te reageren?

Als het gebod inkomt ga je niet aan Gods Wet beantwoorden, maar eronder verloren, omdat de zonden levend worden. Toen dat bij Paulus gebeurde, stierf hij door de bediening des doods aan de Wet en toen viel de genade vrij. Toen heeft het Gode liefd Zijn Zoon in hem te openbaren. Ja, en toen won Paulus er tal van ponden bij, want hij preekte terstond Christus, deze wel een reuk des doods ten dode, maar anderen een reuk des Levens ten Leven.

Dus de vermeerdering van ponden en talenten in Gods Koninkrijk is het werk van een soevereine Drie-enige God. Gods kinderen en knechten zijn maar slijk in de handen van Christus.

Ik ben maar een krijtje in Gods hand. Dat zou een wonder zijn als we daartoe verwaardigd werden. Maar het zal een groter wonder zijn als onze namen geschreven staan in het Boek des Levens des Lams.

Er zijn namelijk ook dode richtingaanwijzers, die wel de weg wijzen, maar er zelf buiten staan. Die mensen zweten soms heel erg. Ik heb ze wel gezien die op hun tenen stonden te preken met het zweet op hun aangezicht, maar dat is allemaal mensenwerk.

Maar die de ponden Gods erbij winnen, schrijven op al het hunne de dood, want het is God die in u werkt, beide het willen en het werken naar Zijn welbehagen.

Daar is niets van de mens bij. Zalig worden is een eenzijdig Godswerk. Ze komen aan door 't Godd'lijk licht geleid, niet door ons licht. Het zijn niet mijn ponden en talenten, maar de Zijne.

En dan wordt het pond van die luie dienstknecht afgenomen en het dien gegeven die tien ponden erbij gewonnen heeft. *"Want Ik zeg u, dat een iegelijk, die heeft, zal gegeven worden; maar van degene, die niet heeft, van dien zal genomen worden ook wat hij heeft. Doch deze Mijn vijanden, die niet hebben gewild, dat Ik over hen Koning zoude zijn, brengt ze hier, en slaat ze hier voor Mij dood", Luk. 19:26-27.*

Een luie dienstknecht is een knecht zonder kindschap, want kinderen doen de wil des Vaders met vreugde en liefde. Als de liefde van Christus de vervulling der Wet niet is in ons leven, dan is het allemaal een wettisch werk, al verzet je ook vijf kwartier in een uur.

Ik heb ze wel zien gaan met vrachtwagens wasmachines en koelkasten naar Oost Europa, maar Gods Woord spreekt slechts over een beker koud water gegeven aan een van de kleinen (wezen) in de naam eens discipels (Matth. 10:42).

Dus een luie dienstknecht is niet perse iemand die op een luie stoel zit, nee, het is een leraar die het pond van zijn heer onaangeroerd laat met prekerijen buiten het recht om.

Gods ware volk en knechten investeren in Gods Koninkrijk met het Woord der gerechtigheid, biddende in de Heilige Geest om de uitbreiding van Gods Koninkrijk.

Niet volgens de systemen van sommige zendingsinstellingen om de kerk structuur te geven. Wat heb je daar nu aan?

God zoekt zaad om Zijn Koninkrijk uit te breiden. Dat redt je niet met structuren en systemen, maar alleen door het pond uit te werpen op het water (Pred. 11:1).

Sommigen werpen weleens een korstje brood op het water, maar dat wordt direct door de eenden opgevreten.

Het hele brood moet erin, een heel mens moet overboord om als een uitbraaksel der hel op de stranden der wereld te worden uitgespogen. Als het zaad in de akker [der wereld] niet valt en sterft, brengt het geen vrucht voort.

Ik las in een 'Wachter Sions' van de hand van ds. Mallan het volgende: "Als ze mij op straat neer zouden zetten en dan vragen wat men met die man moest doen, dan zou de wereldling nog zeggen: "Laat die man toch gaan, want die doet ons niet het minste kwaad", maar de vrome godsdienstige mens zou zeggen: "Laat hem gekruisigd worden."

Lieve beste ds. Mallan, hebt u zich nooit afgevraagd of u die vijandige godsdienst niet zelf gekweekt hebt in uw kerkverband? U wordt er verafgood als een paus. Dat zou u niet moeten toestaan.

De bitterste vijandschap heb ik ondervonden van mensen die beweren dat God niet meer werkt, behalve in de GGINN(!)

Het gros belijders in de GGINN denkt werkelijk dat zij tot de zuiverste kerk behoren en dat laat men goed blijken ook. Maar als je naar de waarachtige bekering vraagt, dan staat de wagen stil, of je krijgt een versteend antwoord: "Dat zal God moeten doen." Meer weet men dikwijls niet te zeggen. En als je dan van Christus gaat getuigen door de weg van het recht, weet u, ds. Mallan, wat men dan keihard en barstens vijandig zegt: "Dat zal nog toegepast moeten worden!"

Dat men met zo'n houding de Heilige Geest wederstaat zoals de Sanhedristen dat deden bij het getuigenis van Stefanus, daar schrikt men in die kringen niet in het minst van.

Ach, het is de tijd dat de Heere werke en die kerkelijke hoogmoed met de grond gelijk maakt, want Hij zal Juda's steden bouwen uit het stof.

Dan zijn er ook nog van die evangelisten die menen met takt te moeten optreden om anderen te overtuigen van de waarheid.

Ook dat is een achterhaald station, want de Heere Jezus heeft gezegd: *"Bij wien zal Ik dan de mensen van dit geslacht vergelijken, en wien zijn zij gelijk? Zij zijn gelijk aan de kinderen, die op de markt zitten, en elkander toeroepen, en zeggen: Wij hebben u op de fluit gespeeld, en gij hebt niet gedanst; wij hebben u klaagliederen gezongen, en gij hebt niet geweend. Want Johannes de Doper is gekomen, noch brood etende, noch wijn drinkende; en gij zegt: Hij heeft den duivel. De Zoon des mensen is gekomen, etende en drinkende, en gij zegt: Ziet daar, een Mens, Die een vraat en wijnzuiper is, een Vriend van tollenaars en zondaren. Doch de wijsheid is gerechtvaardigd geworden van al haar kinderen", Luk. 7:31-35.*

Dus je kunt het scherp zeggen op het scherpst van de snede; je kunt het lieflijk zeggen en op de fluit spelen, maar God zei tot Paulus: *"Spoed u, en*

ga in der haast uit Jeruzalem; want zij zullen uw getuigenis van Mij niet aannemen", Hand. 22:18.

Met de scherpste van het Woord zou ik de deur dichtgooien en elk gesprek onmogelijk maken, volgens zeggen.

Dus men is al zo ver weg dat men niet eens gelooft dat de deur reeds lang is dichtgegooid in het paradijs. Wij openen geen deuren, Christus heeft tot mij gezegd: *"Ik heb een geopende deur voor u gegeven, en niemand kan die sluiten....", Openb. 3:8.*

GOD doet met het pond wat HEM behaagt, niet hoe mensen erover denken.

Al die godsdienstige takt van de godsdienst dat resulteert alleen maar in mooie gebouwen, prachtige structuren en ontwijfelbare systemen, tot de nok gevuld met de gezelligheidsgodsdienst van 99 rijke jongelingsbokken, waarvan de herders zich niet bekommeren om dat ene verloren schaap in de wildernis der wereld.

Maar straks zal uit de mond van Christus klinken, niet waar de 99 zijn waarmee de kerken zich vermaken en druk maken, maar dan zal klinken: "WAAR IS DAT ENE VERLOREN SCHAAP?"

Ik ben onlangs in Zuid-Afrika geweest en ik vertelde sommigen hetgeen de Heere gedaan had op de weg welke woest was. Toen kreeg ik het verwijt van een refo-dominee dat ik eerst contact met de plaatselijke kerken had moeten zoeken.

Laat ik hem vertellen dat alle kerken gesloten(!) waren, omdat de scholen met vakantie waren, ja, toen ging zijn mond op slot.

God is echter nooit met vakantie en op de wegen die woest zijn reizen nog talloze moormannen.

De velden zijn wit om te oogsten, doch de arbeiders weinigen. Bovendien is het mijn roeping niet om de kerken te contacten, ik ben geroepen op de wegen welke woest zijn.

Heeft Filippus soms ook eerst contact gezocht met de plaatselijke kerk voordat hij de Moorman Jezus verkondigde? Waar staat dat?

Mensen, mensen, je kunt er op rekenen dat als je een roeping Gods te vervullen hebt, dat de afgunst begint bij het huis Gods. Je kunt geen boekje uitgeven, of de laster gaat al weer in het rond. Mensen naar de mond praten is mijn roeping niet en het ligt ook niet in de aard van mijn karakter.

Mensen naar de mond spreken is duivels bedrieglijk en al degenen die zich eraan schuldig maken, zullen het oordeel dragen. De zonen van Samuël namen geschenken aan en bogen het recht. Dat is de kerk van vandaag.

De kerkelijke fondsen en kassen puilen uit van het geld, maar op de wegen welke woest zijn, is geen zendeling te bekennen. Men wil wat zichtbaars, wat tastbaars en vooral vrijwilligers om de kosten te dekken. Dat is het pond in zweetdoeken gelegd.

Maar de ponden die bij God vandaan vermenigvuldigen komen niet in de krant en daarvoor heeft men niet de minste interesse.

Er komt een volk in het Vaderhuis dat hier niet gekend is. Maar straks mogen dezulken in Christus zeggen: *"Zie daar, Ik en de kinderen, die Mij God gegeven heeft!" Hebr. 2:13.*

Geestelijke kinderen worden alleen geboren als de Kerk gemeenschap heeft met haar Hoofd, met Christus. Geestelijke vruchtbaarheid komt niet voort uit structuren en systemen, maar uit Christus en uit de gemeenschap met Hem.

De Kerk is als een barende vrouw, *die al te zamen tweelingen voortbrengen, en geen onder hen is jongeloos", Hoogl. 4:1-2.*

Ja, want een iegelijk die heeft zal gegeven worden, maar degene die niet heeft, van dien zal ook genomen worden ook wat hij heeft. Dat laatste zien we bij de rijke jongeling voltrokken. Hij meende heel wat te hebben op geestelijk gebied en hij had al de geboden onderhouden van zijn jonkheid af, maar Christus sneed al die werken af en toen hield hij niets anders over dan een hart met hatelijke droefheid jegens Christus.

Gods kinderen woekeren met de ponden Gods, maar als Gods volk rekenschap moet afleggen van haar rentmeesterschap, staan ze er verlegen bij, maar dan zal de Koning zeggen tot degenen, die tot Zijn rechter hand zijn: *"Komt, gij gezegenden Mijns Vaders! be-erft dat Koninkrijk, hetwelk u bereid is van de grondlegging der wereld. Want Ik ben hongerig geweest, en gij hebt Mij te eten gegeven; Ik ben dorstig geweest, en gij hebt Mij te drinken gegeven; Ik was een vreemdeling, en gij hebt Mij geherbergd. Ik was naakt, en gij hebt Mij gekleed; Ik ben krank geweest, en gij hebt Mij bezocht; Ik was in de gevangenis, en gij zijt tot Mij gekomen."*

Maar dan zullen Gods kinderen zich dat niet herinneren, maar dan zal dat het eeuwige wonder uitmaken, namelijk wat in Gods herinnering ligt opgesloten.

Christus is dus ook Borg voor Zijn Kerk als zij rekenschap moet geven van haar rentmeesterschap. Dan zal Christus rekenschap afleggen van de werken des geloofs, die Gods kinderen zich niet zullen herinneren, want hun werken volgen hen na.

O, geliefden, wat zal dat toch een dag zijn, als de Heere de schoven in

Zijn schuur zal verzamelen en het kaf met onuitblusselijk vuur zal verbranden. Het kaf zal zich allerlei goede werken herinneren en die met name noemen, maar dan zal blijken dat Christus er niet vanaf weet.

Dat zal toch een ontdekking wezen, geliefden. Zoek toch niet met een misschientje de hemel aan te doen, want dat zal eeuwig tegenvallen.

O, geliefden, zoek met God verzoend te worden door de weg van het recht, want dan zult gij ook de geloofswerken hebben die God in de eeuwigheid voor Zijn volk heeft voorbestemd. En daarvan zal Christus rekenschap afleggen, omdat zij in Hem gedaan zijn.

Geliefden, we gaan weer eindigen. Gedenk te sterven, want we hebben hier geen blijvende stad.

Gedenk dat we rekenschap af moeten leggen van ons rentmeesterschap. Dat kan alleen als Christus ons geworden is tot Wijsheid van God, en Rechtvaardigheid, en Heiligmaking, en Verlossing; opdat het zij, gelijk geschreven is: Die roemt, roeme in den Heere.

Amen.

Slotzang: Psalm 89:7 en 8.

57. Gelijkenis van de tien maagden

Voorzang: Psalm 36:1 en 2

Schriftlezing: Mattheus 24, vanaf vers 37 tot en met vers 13 van hoofdstuk 25.

Geliefden, het tekstgedeelte van onze overdenking betreft de gelijkenis van de tien maagden. Het gaat echter niet over de tien maagden als zodanig, maar over u en mij. Tot welk van de maagden worden wij gerekend, tot de vijf wijzen, of tot de vijf dwaze maagden?

In deze gelijkenis tekent de Heere Jezus hoe het Koninkrijk der hemelen eruit zal zien in de laatste dagen en begint deze gelijkenis aan te vangen met het woordje: "Alsdan...", als het zover gekomen zal zijn dat duisternis de aarde zal bedekken en donkerheid de volkeren.

Als de verzoeking, die over de gehele wereld komen zal, alsdan zal het Koninkrijk der hemelen gelijk zijn aan tien maagden, welke haar lampen namen, en gingen uit, den Bruidegom tegemoet.

In deze gelijkenis tekent de Heere Jezus het Koninkrijk der hemelen in de eindtijd, ofwel de toestand van de kerk wereldwijd.

Er zal altijd een Kerk zijn, tot op de dag dat de Heere Jezus zal wederkomen op de wolken des hemels en de poorten der hel zullen Zijn gemeente niet overweldigen.

Aan de andere kant heeft Christus ten aanzien van het einde der dagen ook gezegd: *"Doch de Zoon des mensen, als Hij komt, zal Hij ook geloof vinden op de aarde?"*

Christus zegt niet dat er helemaal geen geloof meer zal zijn, maar dat het zeldzaam zal zijn in die dagen. *"En de dochter van Sion is overgebleven als een hutje in den wijngaard, als een nachthutje in den komkommerhof, als een belegerde stad", Jes. 1:8.*

De kudde van Christus is in alle tijden een klein kuddeke geweest, maar als je praat in de kerkelijke wandelgangen moet geloven dan zijn er haast geen onbekeerde mensen meer en dan is het dan ook een wonder als er nog iemand verloren gaat.

Maar dat kleinen kuddeke van Christus hoeft niet te vrezen dat zij het Koninkrijk der hemelen zullen mislopen, want het is des vaders welbehagen om hen dat Koninkrijk te geven.

Christus is alle dagen met Zijn Kerk, tot de voleinding der wereld, dat betreft de 1 heilige, algemene christelijke Kerk, maar de openbaringsvorm van die Kerk telt niet allemaal bekeerde leden. De

triomferende Kerk is gezuiverd van alle hypocrieten, maar die Kerk is alleen te vinden in het Jeruzalem dat boven is.

Hier op aarde is er geen kerk te vinden met allemaal bekeerde leden. Er is altijd kaf onder het koren, meer kaf als koren, en in onze dagen kun je je beter afvragen of er nog wel enig koren onder het vele kaf te vinden is. Het onderscheid tussen degenen die God vrezen en die Hem niet vrezen is nauwelijks meer te zien.

Ik geloof dat we in het begin der dagen leven die de Heere Jezus hier tekent en nog is het einde niet.

Voordat het einde komt, zal de grote verdrukking komen. *"Want alsdan zal grote verdrukking wezen, hoedanige niet is geweest van het begin der wereld tot nu toe, en ook niet zijn zal. En zo die dagen niet verkort werden, geen vlees zou behouden worden; maar om der uitverkorenen wil zullen die dagen verkort worden", Matth. 24:21-22.*

Die grote verdrukking gaat aan de wederkomst des Heeren vooraf. Maar er zal in die verdrukking nog een grote geestelijke opwekking komen.

De Kerk zal gelijk zijn aan tien maagden, die haar lampen namen en gezamenlijk uitgingen de Bruidegom tegemoet. Temidden van deze donkere wereld namen de tien maagden hun lampen. Deze tien maagden hebben allen hun lampen genomen, dat wil zeggen: zij hebben allen de belijdenis van Christus, de belijdenis van het ware geloof en zij stempelden hun pad door een godzalige levenswandel.

In het laatste der dagen zal de Kerk weer licht verspreiden, het licht van het Evangelie. Gods kinderen zijn daarbij inwendig verlicht door de Heilige Geest, terwijl de dwaze maagden alleen uitwendig verlicht zijn geweest. Gods kinderen zijn inwendig verlicht door de Zonnen der gerechtigheid, want de sterren geven van zichzelf geen licht, maar worden bestraald door de Zon. Zo is het ook in het Koninkrijk der hemelen.

De leden van het lichaam van Christus worden bestraald door de Zonne der gerechtigheid, door het licht dat van Zijn Aangezicht straalt.

In onze dagen is het licht op de kandelaar op de meeste plaatsen weggenomen, maar de tien maagden waren allen verlicht en dat straalden zij ook uit. De tien maagden hadden brandende lampen en ze waren een stad op een berg en een licht op een kandelaar. De kenden de Schriften en ze konden elkaar op grond van de belijdenis de hand reiken. Ze waren één van zinnen, hadden één geloof, één doop en dienden één God en Vader van allen en over allen. Ook baden zij samen en zongen de Psalmen Davids gezamenlijk en schreden gezamenlijk ten huize Gods en namen allen deel aan het heilig Avondmaal.

Bij alle maagden was ook de Heere Jezus het Voorwerp van hun geloof en daar spraken zij over en stemden met elkaar overeen.

Deze tien maagden waren allen stad verderf ontvloden en op reis naar de stad die fundamenten heeft, Wiens Kunstenaar en bouwmeester God is.

Toch komt het onderscheid aan deze zijde van het graf openbaar, namelijk in de ure der verzoeking die over de gehele wereld komen zal.

De Heere zal de Zijnen in die ure der verzoeking, die over de hele wereld komen zal, evenwel verlossen, onderhouden en bewaren. God zal dan nog één keer met Zijn volk, dat duur gekocht is met Zijn bloed, pronken.

Dat zal een vreselijke en heerlijke tijd tegelijk wezen, geliefden. In die tijd zal je je vrome stand niet meer op kunnen houden, want dan is het voor of tegen.

De Joden moesten in W.O. II de Davidster dragen, zodat de Duitse agressor hen van anderen konden onderscheiden. En allen die het teken van de dood van Christus zullen dragen en het teken van het beest niet zullen dragen, zullen vervolgd worden en niet meer kunnen kopen en verkopen. Ook in die tijd zal de Kerk niet zuiver, maar gemengd zijn. De Kerk zal namelijk gelijk zijn aan tien maagden, geliefden.

Maar zover is het nog niet. De grote verzoeking moet eerst nog komen. Aan het 'christenzijn' zal een prijskaartje komen te hangen. Gij kunt niet God dienen en de mammon. Dominees die rechtzinnig preken maar in de praktijk God en de mammon dienen en dat ook bij anderen tolereren, die zullen het zwaarst bezocht worden met Gods roede en bittere tegenheer. Ik wil niet profeteren, maar Gods Woord leert het zelf, dat in het laatste der dagen er zware tijden zullen ontstaan (2 Tim. 3:1). Dan zullen er vele predikanten en belijders voor de duivel publiek een knieval maken, zoals we gezien hebben met de Gereformeerde Bonders, die massaal met de PKN zijn meegegaan en voor de duivel een knieval gemaakt hebben.

Dan zal God openbaar maken wie het teken van het beest draagt en wie niet. Het zal een zware tijd zijn. *"Want er zullen valse christussen en valse profeten opstaan, en zullen grote tekenen en wonderheden doen, alzo dat zij (indien het mogelijk ware) ook de uitverkorenen zouden verleiden", Matth. 24:24.*

Maar in die tijd, geliefden, zal de Heere nog een opwekking geven. De Kerk van Christus zal weer licht verspreiden, het licht van het Evangelie van vrije genade.

Het licht op de kandelaar zal nog eenmaal helder schijnen voordat Christus op de wolken des hemels zal verschijnen.

De zichtbare Kerk zal alsdan gelijk zijn aan tien maagden, die allen het licht des Evangelies zullen verspreiden.

Maar dwars door die tien maagden-kerk loopt een scheiding, want er staat: *"En vijf waren wijzen en vijf waren dwazen."* Uitwendig was er geen direct verschil op te merken, maar de helft van de belijders zal blijken uit God geboren te zijn en de andere helft zal als steigerhout openbaar komen.

Er bevindt zich altijd onkruid tussen de tarwe, meer onkruid dan tarwe en in onze dagen wordt het tarwe voor onkruid gehouden en het onkruid voor de tarwe.

Dat is echter altijd al zo geweest, behalve in tijden van benauwdheid zal de kerk waarin er nog gemeenten van Christus bevinden een zuivering ondergaan, maar zolang de aarde zal bestaan zal er geen kerk op aarde zijn met allemaal kinderen Gods.

Er bevinden zich altijd meer hypocrieten in de gemeente van Christus die van de ware Kerk niet zijn, dan dat er kinderen Gods in gevonden worden.

Gods volk is getalsmatig altijd in de minderheid, maar de meerdere zal de mindere dienen en dat hebben we dan ook zo menigmaal aan den lijve ondervonden.

De Heere maakt Zijn belofte waar, namelijk dat de rammen van Nebajoth ons zullen dienen. En die rammen van Nebajoth kunnen allerlei mensen zijn die tot het steigerhout der kerk behoren.

Zo zal ook het Koninkrijk der hemelen eruit zien in de laatste dagen en als het huis wel samen gevoegd is op het fundament der apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus de uiterste Hoeksteen is, dan zal het steigerhout worden afgebroken en worden buitengesloten in de buitenste duisternis waar weinig zal zijn en knersing der tanden.

Uiterlijk is er dus geen direct onderscheid aan te wijzen, want alle tien maagden lopen in het pad van Gods geboden.

Ze verspreiden alle tien het licht van het Evangelie. Het waren alle tien maagden, dat betekent dat voor alle tien de brug naar de wereld was opgehaald.

Ze hadden alle tien de gedaante van godzaligheid, maar de helft van die maagden hadden de kracht ervan verloochend, hoewel dat niet aan de buitenkant was af te lezen.

Er was echter toch een onderscheid, een levensgroot onderscheid zelfs, dat door de huidige kerken en kerkleiders niet meer onderscheiden wordt.

Men is niet meer in staat om het snode van het kostelijke te

onderscheiden, zelfs niet door predikanten waar vroeger nog wat van uitging.

Het ganse land is mat geworden en er is geen profeet des Heeren overgebleven die spreekt in de Naam des Heeren, en geen sterveling weet hoelang die duren zal, dan God alleen.

Dus er is toch een fundamenteel onderscheid tussen de vijf wijze en de vijf dwaze maagden, want vijf waren wijs en vijf waren dwaas.

Het onderscheid tussen de wijze en de dwaze maagden is vanuit de gelijkenis makkelijk aan te wijzen, want alle tien maagden hadden wel de lampen genomen, maar de wijze maagden hadden ook de olievaten genomen, terwijl de dwaze maagden alleen de lampen genomen hadden, maar geen extra olie. Dat is geestelijk gezien echter geen uitwendig, maar een inwendig onderscheid.

Bij de wijze maagden was het geloof een hartezaak, maar bij de dwaze maagden was het beschouwing, dat gevoed werd door een tijdgeloof. De inbeeldingen des harten gingen hen verre te boven en zij geloofden dat hun zaak met God in orde was.

Op het uitwendig leven van de dwaze maagden kon je geen vuile vinger leggen. Ze leefden stipt naar de Wet Gods en handen een zedige levenswandel.

Ik zeg uitwendig, want inwendig leefden zij geheel zonder de Wet. Dat zegt Paulus ook van zijn eertijds. In zijn eertijds leefde Paulus als een dwaze maagd, uitwendig in het gareel van de Wet, maar toen leefde hij geheel zonder de Wet.

Paulus kende de geestelijke bediening van de Wet toen in het geheel niet. In zijn eertijds leefde Saulus van Tarsen van dit doen en dat laten en hij meende God van dienst te kunnen zijn.

Geliefden, is dit niet de religie van het huidige protestantisme? Men leeft bij de werken der Wet, maar uit de werken der Wet zal geen vlees gerechtvaardigd worden voor God!

Velen hebben geen kracht in hun religie, al is die nog zo rechtzinnig.

Weet u hoe dat komt?

De separatie is weg in de prediking, op een hoge uitzondering na. Het is een oordeel Gods als er niet meer gesepareerd wordt in de prediking.

Vandaar dat de kerken overbevolkt zijn met rijke jongelingen en Achitofels, maar als het Woord recht gesneden wordt, dan gaan de rijke jongelingen bedroefd heen en dan hangen de Achitofels zich op.

Nu moeten we er wel op letten, geliefden, dat de wijze maagden niet van zichzelf zeggen dat zij wijs zijn, want de inleving was gans anders.

Als Gods ware kinderen dikwijls beven als zij deze gelijkenis horen,

omdat zij de dwaas die in zijn hart zegt: er is geen God, zo dikwijls komen in te leven, waar zal dan de goddeloze zondaar verschijnen?

Dat we in donkere tijden leven, zullen sommigen nog wel erkennen, want dat er van de kerken een stank uitgaat, wordt zelfs door de wereld opgemerkt.

Anderen spreken dan van een godsverduistering in onze dagen, maar dat is godslasterlijke praat. Er bestaat geen godsverduistering, de mens is verduisterd en ook zijn oordeel.

Doch voor het volk des Heeren geldt: "Hoe donker ooit Gods weg moogt wezen, Hij ziet in gunst op die Hem vrezen."

De tijden zijn donker, omdat de kerken geen licht verspreiden.

Dat staat God niet in de weg, God is van geen kerk afhankelijk, want Hij verwekt de grootste lichten in de donkerste tijden. God verwekte Mozes na 430 jaren slaafse onderdrukking in Egypte. En God zond Zijn geliefde Zoon naar de aarde, toen er 430 jaar geen profetie meer gehoord was.

Toen John Knox de geestelijke duisternis van Schotland aanschouwde, bad hij den Heere: "Heere, geef me heel Schotland", en hij heeft zijn wens verkregen.

Het moet nog veel duisterder worden, geliefden, want God keert altijd terug, daar waar de breuk geslagen is.

We moeten worden tot niet en nul, want nieten en nullen wil God vervullen. Op die plaats kom je niet door streven, maar door sterven, want dat beest van binnen wordt niet kleiner, maar groter.

Heb je er ook zo'n last van, geliefden, of spreek ik frans?

Maar o, eeuwig wonder als we in Christus Jezus gedoopt zijn, namelijk in Zijn dood. Dan is die oude mens dood en is de nieuwe opgestaan in Christus. *"Zo dan, indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel; het oude is voorbijgegaan, ziet, het is alles nieuw geworden"*, 2 Kor. 5:17.

Dat kenden die wijze maagden bij bevinding, maar de dwaze maagden kenden dat niet. Zij waren wel stervende, maar nog nooit gestorven.

Daar zit het altijd op vast. Die oude mens onder de Wet houdt vast wat hij vast kan houden, en om los te laten wat losgelaten moet worden, moet eerst de dood intreden, want een dode kan niets meer vasthouden. Die moet loslaten en vallen.

Ja, Gods volk maakt een vrije val door de trechter van het graf van Christus, om te vallen in het vrije van Gods welbehagen in Christus.

Er is nog een onderscheid tussen de wijze en de dwaze maagden, maar eerst moeten we het fundament der zaligheid kennen en dat gaat door de dood tot het leven.

Sion wordt door recht verlost en dat in een punt des tijds. Als de Wet

inkomt, de bediening des doods, dan moeten u en ik vergaan.

We hebben van nature geen bestaan voor God. Paulus zegt in Romeinen 3 dat we met heel de wereld voor God verdoemelijk zijn, niet worden, we ZIJN wetsovertreders al van den beginne.

De Wet doet altijd vier dingen. De Wet ontdekt; de Wet vervloekt; de Wet verdoemt en de Wet doodt.

De dwaze maagden kenden wel een ontdekkende Wet, en wellicht ook een vloekende Wet, maar ze waren vreemd aan een Wet die doodt.

Er zijn mensen die zeggen een zondaar te zijn en maken in zulke hoedanigheid aanspraak op de zaligheid en op Christus. Die weten wel iets van de veroordelende en beschuldigende bediening der Wet, maar ze zijn nog nooit verdoemd, laat staan gedood. Die mensen hebben dikwijls wel veel benauwdheden, maar geen droefenis.

Je kunt heel veel benauwdheden hebben, omdat de Wet je vervloekt, maar dat had Saul ook. Saul had wel een veranderd hart, maar geen vernieuwd hart. En met dat veranderde hart vlucht hij naar de waarzegster van Endor.

Saul had een heilige Maria nodig om Gods wil te kennen, maar geliefden, Gods volk heeft een vrije toegang tot de genadetroom.

Ook in de weg der ontdekking is het niet enkel benauwdheid en angsten der hel, nee, de psalmist zegt: "Ik vond benauwdheid EN droefenis en ik riep de Naam des Heeren aan." *"Och Heer' och wierd mijn ziel door U gered...."*

Wettisch benauwde mensen wenden zich niet tot de God aller genade, maar stellen vlees tot hun arm, net als Saul.

Gods volk valt in de ure van afsnijding aan Gods kant.

Ja, en als dan God dat laatste draadje doorknipt, dan valt er een erfwachter van de hel in het vrije van Zijn welbehagen.

*"Als onder het heilige recht,
de ziele niet meer vecht,
maar billijkt 't zondeloon,
wat haar ook overkoom.
Rechtvaardigend haar God,
wat eeuwig is haar lot.
Als in haar laatste vreugde
(het eren van Gods deugden)
de deugd van 't recht het wint
al eist zij: "doodt het kind."
O, stonde van 't gericht,*

o, dood'lijkst tijdsgewricht

Dan wordt verloren gaan

door God niet toegestaan

Hier wordt de Zoon gekust,

eer z' op de weg vergaat.

Hier wordt zij welbewust

Verzekerd van haar staat

Hier drinkt zij 't bloed des Lams

't Welk haar in 't leven laat

Hier wordt de toorn geblust

en is het Vree met God

Door 't offer van Zijn Zoon

O, aller zaligst lot!"

Daar hebt u in het kort, wat in een punt des tijds gekend wordt als de mens wordt afgesneden van de oude Adam en de oude mensdood sterft, en in geplant wordt in de Tweede Adam door het geloof. Dan is de oude mens definitief gedood in de dood van Christus door het geloof, want het einde der Wet is Christus tot rechtvaardigheid, een iegelijk die gelooft.

De oude mens is de dood gestorven in de dood van Christus en het vlees is een levend lijk dat je mee moet sjouwen tot je dood toe. Gods volk wordt nooit half om half geestelijk/vleselijk, half Geest en half vlees. NEE, geliefden. Paulus zegt niet: "Ik was vleselijk...", nee, hij zegt: "Ik BEN vleselijk, verkocht onder de zonden."

En tegelijk rechtvaardig, heilig en zonder enig gebrek IN Christus. Kohlbrugge kende zichzelf als een 'onheilige heilige'.

Verstaat u dat, geliefden? Kent u dat? Kent u dat bij de aanvang EN bij de verdere voortgang in uw persoonlijk leven bij God vandaan?

Zelfs met dat kleine beginsel van die nieuwe gehoorzaamheid -hetgeen de heiligen beoefenen- kunt u niet voor God verschijnen. Zonder DE heiligmaking van Christus zal niemand de Heere zien!

De wijze maagden hadden daar zaligmakende kennis aan en waren ook bij God bekend en door Christus erkend als Zijn Bruid.

Die vijf wijzen hadden Christus niet van het bijbelblad gestolen, maar konden getuigen: "En onze Koning is van Israels God gegeven!" Namelijk door Woord en Geest in het geloof.

De schenking gaat voor de aanneming des geloofs, want niemand kan iets aannemen tenzij het hem uit de hemel gegeven zij. Niemand kan tot Christus komen, tenzij dat de Vader hem trekke. En dan gaat het niet om de trekking als zodanig, maar om de opwekking ten uiterste dage, ofwel

in de stonde van het gericht.

Dat hoeft niet benauwd te wezen, want wettische benauwdheid legt geen gram gewicht in de schaal, het gaat om dat ene grammetje genade, want 1 gram genade is oneindig meer dan duizend kilo godsdienst.

De genade des geloofs, o, geliefden, dat is zo'n wonder als u dat te beurt mag vallen. En dat was de wijze maagden te beurt gevallen, niet dat zij als wijze maagden met God verzoend zijn geworden, nee, want zij waren enkel wijs in Christus. Goddelozen worden met God verzoend, en dan sta je op uit je zondegraf in de vereniging met Christus door het geloof.

Het wezen van het geloof is vertrouwen, geen vertrouwen in iets, want je kan alleen een Persoon vertrouwen, namelijk Christus.

De dwaze maagden hadden zich ook aan Christus toevertrouwd en ze vertrouwden dan ook dat hun zonden vergeven waren.

Echt waar, hoor, want zij gingen met de wijze maagden de Bruidegom tegemoet. Nou, dat doe je niet als je weet dat je schuld nog open staat. De dwaze maagden hadden de breuk tussen God en hun ziel zelf vereffend met een tijdgeloof en het gat gedicht met de werken der Wet, onder het licht van een rechtzinnige belijdenis.

Tot het vertrouwen des geloofs behoort echter het onbedrieglijke kenmerk van de zaligmakende kennis in Christus. Het geloof bestaat niet alleen uit een bloot vertrouwen, maar ook uit (geloofs)kennis in Christus, namelijk de kennis Zijn eigendom te zijn.

Daarin is de enige troost gelegen, niet dat we Christus kennen in de eerste plaats, nee, maar veelmeer dat we van Hem gekend zijn.

Het is onmogelijk Christus te kennen zonder van Hem gekend te zijn. Want we hebben Hem lief, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad.

Het geloofsvertrouwen is gegrond op het feit dat de ziel door Christus gemijnd is.

De dwaze maagden hadden ook een soort van geloofsvertrouwen, maar alleen vanwege het feit dat zij Christus meenden te kennen.

De dwaze maagden hadden namelijk een tijdgeloof, zo zeiden we reeds en een tijdgeloof heeft bijna alle kenmerken van het waar zaligmakend geloof, maar het is slechts voor een tijd.

Dat kan een lange tijd zijn, maar toch voor een tijd. Dat geslacht kan altijd geloven, Christus aannemen, met zevenmijlslaarzen over het stuk der ellende heenstappen, God dienen en liefhebben en noem maar op.

Algemene genade die voor zaligmakende genade gehouden wordt, is de religie van vandaag.

Maar de dwaze maagden waren niet met algemene genade bedeed, maar met gemene genade. Gemene genade gaat veel dieper dan

algemene genade.

Gemene genade lijkt als twee druppels water op de ware genade, en dat doet het tijdgeloof. Het tijdgeloof is een blauwdruk van het ware geloof. Er is onderscheiden kennis voor nodig om tijdgeloof van het ware geloof te onderscheiden. Een tijdgelovige kan dikwijls van veel bevinding spreken, de hemelse gaven smaken, in een zeker opzicht de Heilige Geest deelachtig zijn, enz.

Dat konden de dwaze maagden ook zeggen. Die dwaze maagden waren ernstige meiden, hoor. Zij meenden en geloofden wat zij beleden en zij gedroegen zich er ook naar. De dwaze maagden waren geen hypocrieten, nee, zij geloofden werkelijk dat zij ten hemel reisden.

Maar weet u waar die dwaze maagden geen kennis aan hadden? Zij hadden geen kennis aan de dood van de oude mens, en dus geen bevinding aan Romeinen 7:9, waar Paulus zegt vanuit de praktijk des geloofs: *“En zonder de Wet, zo leefde ik eertijds; maar als het gebod gekomen is, zo is de zonde weder levend geworden, doch ik ben gestorven.”* Hier zit het altijd op vast. Romeinen 7:9 is geen voorwaarde om te geloven, maar wel een toetssteen of je werkelijk de oude mensdood gestorven bent.

Mensen onder de Wet kunnen uiterst godsdienstig zijn en de gedaante der godzaligheid hebben, maar toch nog in de hoedanigheid leven van de oude mens onder de Wet.

Geliefden, de mens moet wedergeboren worden, van dood levend gemaakt worden; als een goddeloze met God verzoend worden en van Christus gekend zijn. Christus te kennen is noodzakelijk, maar van en door Hem gekend te zijn is de grond.

Er zijn er velen die zeggen Christus te kennen, maar kent Hij u ook? Daar zal het voor een ieder van ons op aan komen.

U zult zeggen: Hoe weet je dat?

Antw.: Heel eenvoudig, als God u vrijgesproken heeft in de hel van uw bestaan, namelijk in Christus door het Evangelie.

Christus leert u niet kennen op de school van Mozes, want Mozes brengt u niet verder dan de dood.

Heeft u uzelf al leren kennen als een dode, geliefden?

Dan bent u gekomen aan het einde van uw kennen en kunnen. Dan zijn we gekomen aan het einde van onze mogelijkheden, aan het einde van ons bidden, aan het einde van ons geloof, aan het einde van onze werken, aan het einde van onze bekering, aan het einde van onze godzaligheid, aan het einde van onze krachten, aan het einde van ons bestaan en het einde van ons bestaan is de eeuwige rampzaligheid en

dat naar recht.

U zegt: Moet je daar dan op wachten?

Antw.: Nee, want je kunt niet eens wachten. Een mens doet er alles aan om God uit handen te blijven, met al zijn gemaakte vroomheid.

U zegt: Mag je dan niet direct geloven?

Antw.: Dat zal iedere rijke jongeling die geen kennis heeft van de macht der zonden, direct doen. Dat zaad is gezaaid en het komt direct op, en ontvangen het Woord met vreugde, maar als de verdrukking komt, worden zij terstond ge-ergerd, omdat zij geen wortel in zich heeft.

Predikers die het zaad op steenachtige plaatsen zaaien spannen de maaikar achter de zaaikar en hebben terstond vrucht. Maar als het zaad (het Woord Gods) in de aarde niet valt EN sterft, brengt het geen vruchten voort van geloof en bekering. Het tijdgeloof is daarom geen gepaste munt om voor God te kunnen bestaan.

Zelfs het ware geloof is geen gepaste munt, maar slechts middel. Je kunt alleen voor God verschijnen in en MET Christus.

Dat zien we ook hier in deze gelijkenis. De wijze maagden gingen MET Hem in tot de bruiloft des Lams.

U weet, alle tien maagden vielen in slaap, want de Bruidegom vertoefde. De vroege Kerk leefde in de verwachting dat Christus snel weder zou komen. En dat is waar, want Hij heeft gezegd: "Zie, Ik kom haastelijk."

Maar de Bruidegom vertoeft, want Hij komt te middernacht, als niemand het verwacht. Hij komt als een dief in de nacht, als iedereen slaapt.

De Kerk slaapt met Jona op de golven van Gods verbolgenheid en de wereld worstelt om vrede, vrijheid en democratie.

Geert Wilders zou die kapitein geweest kunnen zijn op het schip van Jona, want die man is nog zo'n beetje de enige wakkere in de tweede kamer. De SGP-kamerleden slapen de slaap des doods en Geert Wilders wordt met de dood bedreigd, vanwege zijn waarschuwingen tegen de valse religie en zijn manhaftige verdediging van de soevereiniteit van de staat der Nederlanden. Voelt u het verschil?

De kinderen der duisternis zijn wijzer dan de kinderen des lichts in hun geslacht.

Toen ds. Zandt destijds een rede hield in de 2e kamer, liep de zaal leeg en nu wordt Van der Vlies op handen gedragen.

O, wat heerst er alom toch een vreselijk valse verdraagzaamheid in kerk en staat. De wijzen slapen met de dwazen en er is geen opmerken meer in onze dagen.

Och, wat kan de levende Kerk toch met de slaap bevangen wezen. We zien het zelfs bij de discipelen tijdens de hoogste aanvechting van de Borg. Ze vielen allen in slaap, terwijl Christus in de hoogste aanvechting verkeerde en grote druppelen bloeds zweette in de hof van Gethsemané. O, geliefden, er is er maar 1 geweest die voor de zaak des Heeren gewaakt heeft en dat is Christus, Die nooit sluimert noch slaapt.

De levende Kerk is altijd geneigd tot slapen en niet tot waken, daarom wordt zij daartoe vermaant: *"Waakt en bidt, opdat gij niet in verzoeking komt, want de geest is wel gewillig, maar het vlees is zwak."* Het gebed is het aangewezen middel om de listige omleidingen van de boze te wederstaan.

Want als de Kerk slaapt, heeft de duivel vrij spel om de kudde van Christus tot zonde te verleiden.

Als de Kerk slaapt, verspreidt zij geen licht en verkeert zij in de duisternis.

En dat wordt hier getekend in de gelijkenis van de tien maagden. De wijzen vallen met de dwaze maagden in slaap, want de Bruidegom vertoefde. De Bruidegom komt niet als iedereen waakt, maar te middenacht als de Kerk slaapt.

Dat is geen normale toestand, maar een geestelijke wantoestand en verachtering in de genade.

"Welgelukzalig is de mens, die naar Mij hoort, dagelijks wakende aan Mijn poorten, waarnemende de posten Mijner deuren", Spr. 8:34.

De Kerk is welgelukzalig als zij waakt, als zij de wacht des Heeren waarnemen. Dat is ook de dure roeping der Kerk.

"Zalig zijn die dienstknechten, welke de heer, als hij komt, zal wakende vinden. Voorwaar, Ik zeg u, dat hij zich zal omgorden, en zal hen doen aanzitten, en bijkomende, zal hij hen dienen", Luk. 12:37.

We zullen er eerst van zingen, en wel uit de 23^e Psalm, daarvan het tweede zangvers.

Geliefden, in de gelijkenis van onze overdenking wordt ons getekend dat de wijze met de dwaze maagden in slaap vielen. Dat is de toestand van de Kerk van vandaag. Een goed lopende kerkorganisatie is geen garantie dat de Kerk waakt. Het Refodom spendeert miljoenen aan kerkgebouwen, maar dat het licht op de kandelaar bijna is uitgedoofd, schijnt men niet te deren.

Maar God gaat door, want er staat geschreven: *"En ter middernacht geschiedde een geroep: Ziet, de Bruidegom komt, gaat uit hem tegemoet!"*

Toen stonden al die maagden op, en bereidden haar lampen", Matth. 25:6-7.

U ziet, al zijn het er weinig in getal, God houdt altijd zijn getuigen die waken op Sions muren en de bazuin aan de mond zetten als de Bruidegom komt.

Te middernacht, als niemand het verwacht, zal Christus wederkomen op de wolken des hemels.

Zijn komst zal worden aangekondigd, echter niet door middel van de prediking, maar door het geroep van de archangel. De stem van de archangel zal het heelal doorklinken en voor iedereen hoorbaar zijn.

Op de stem des archangels ontwaakt ook het geweten van de dwaze maagden. Ze werden zeer verschrikt, want hun lampen gingen uit.

Dat zal toch wat wezen, geliefden, als je er te laat achter komt, dat je lamp uitgaat.

En toen gingen de dwaze maagden tot God om genade schreeuwen.

Nee, dat staat er niet. Zij stellen vlees tot hun arm en roepen Gods volk om hulp.

Je hebt van die mensen die Gods volk vragen of zij nog geloof voor hun hebben. Ze (aan)bidden God niet, maar roepen tot de heiligen.

Dat doet Rome ook. En zo deed Saul ook. Die ging naar de waarzegster van Endor om Samuel te raadplegen. Zulks soort waarzegsters zijn ook in onze dagen nog springlevend. U kunt ze vinden in de meest rechtzinnige kerken en kringen.

Weet u wat dat voor mensen zijn? Dat zijn mensen die de oudvaders laten opkomen en boven het Woord stellen.

Anderen stellen hun ziel en zaligheid op hetgeen de dominee gezegd heeft. Er zijn dan ook massa's belijders met een domineesbekering. Als de dominee ernstig is, zijn zij het ook, en als de dominee bewogen is, zijn zij het ook, en als de dominee in de put zit, zitten ook zij in de put en als de dominee vrolijk is, zijn ze ook vrolijk.

Kortom, ze zouden op dominees bevel van de rotsen te pletter springen, want wat de dominee zegt staat boven de Bijbel.

Dat is de Refo-godsdienst van vandaag, maar er is niets nieuws onder de zon. Voor Paulus en Silas werd ook propaganda gemaakt door een maagd met een waarzeggende geest, die Paulus en Silas publiek aanpreeste als dienstknechten der Allerhoogsten Gods. Die vrouw was echter geen wijze, maar een dwaze maagd die met haar lamp wel rechtzinnig licht verspreidde, echter niet door de Geest van Christus, maar door een onreine geest.

Paulus gebod de onreine geest in de Naam van zijn Zender die vrouw te

verlaten, want Paulus zat om zulke refo-propaganda niet verlegen. Ik wet wel zeker dat Paulus ook niet om het Reformatorisch Dagblad verlegen had gezeten, want Paulus had een andere kennisbron, namelijk Gods Woord en hij had zijn kennis dan ook niet van mensen, maar van God Zelf geleerd.

Maar in onze dagen reizen er velen met een domineesbekering met een ingebeelde hemel ter helle.

Er was eens een wulpse vrouw die altijd onder de prediking van Huntington zat. En die vrouw prees Huntington aan waar zij maar kon. Op een dag vroeg Huntington haar eens door wie zij bekeerd was geworden. Toen zei die vrouw: "Door Huntington!" Huntington moet zo ongeveer geantwoord hebben: "Dat kan ik wel zien, want als u door God bekeerd was geworden had u er niet zo wulps bijgelopen."

Er zijn wat 'domineesbekerings' in omloop, maar als het sterven wordt, mensen, dan moet de dominee je hand loslaten en dan komt u persoonlijk voor God te staan.

En als je dan geen Borg voor je ziel hebt en geen God voor je hart, dan zal blijken dat God niet van je af weet, en dan ga je met je domineesgeloof voor eeuwig verloren.

Als de roep van de Archangel door de kosmos zal klinken, zal de kerk in een slaaptoestand verkeren, met weinig of geen licht meer op de kandelaar.

Rechtzinnige preken zijn er genoeg, maar de Geest is er uit, omdat men weigert de tucht aan te nemen.

De slaaptoestand van de wijze en de dwaze maagden is de huidige toestand der kerk, betoverd tot op het bot, op een enkele getrouwe prediker na.

Zo lagen die tien maagden op betoverde grond, zoals de Galatiërs van weleer. Die tien maagden zagen er overigens keurig uit. 't Waren allemaal keurige refomeisjes, maar bij vijf van die keurige meisjes gingen de lampen uit, omdat Jezus hadden aangenomen zonder de schenking.

Nadat zij Jezus hadden aangenomen, hadden zij niets anders dan heiligmaking in de praktijk gebracht en dat ging van beter naar best.

Ze hielden de Wet Gods als regel van hun leven, maar toen God Zijn beeld kwam op te eisen, gingen hun lampen uit.

Als Christus op de wolken des hemels verschijnt, zullen velen gewetens ontwaakt worden. *"Alsdan zullen zij beginnen te zeggen tot de bergen: Valt op ons; en tot de heuvelen: Bedekt ons", Luk. 23:30.*

Die vijf dwaze refomeisjes wilden echter nog redden wat er te redden

viel en vroegen de wijze maagden om olie. *"Geef ons van uw olie want onze lampen gaan uit."*

Ze willen met helpende genade de boel redden. Ze wenden zich niet tot de God aller genade, maar tot sterfelijke schepsels.

Dwaze maagden stellen dwaze vragen, want de genade is niet overdraagbaar. De genade in Christus is particulier.

De wijze maagden beantwoorden de dwazen naar hun dwaasheid en zeiden met mijn woorden gezegd: "Nee, want dan doen we onszelf tekort en dan doen we God tekort."

De dwaze maagden hadden zich met een veronderstelde rechtvaardigmaking kunne handhaven, totdat hun lampen uitgingen. Hun tijdgeloof was niet toereikend voor de eeuwigheid, want op tijdgeloof volgt geen aanschouwen.

De veronderstelde religie à la Abraham Kuyper is weer hoogst populair. Ik kan dat begrijpen, geliefden, want de mens wil wel verondersteld ten hemel gaan, maar niet als een goddeloze erfwachter der hel in het oordeel worden gered.

Er wil geen mens zalig worden zoals God het doet. Er is een volk dat zalig MOET worden, want ook de wijzen waren in slaap gevallen, maar zij hadden wel de oliekruiden bij zich om hun lampen met olie te vullen, terwijl de dwaze maagden de noodzaak daarvan niet hadden ingezien.

Terwijl de dwazen maagden zich haasten naar de verkopers, gingen de wijze maagden de Bruidegom tegemoet....

Nee, dat staat er niet. Er staat: *"Als zij [de dwaze maagden] nu heengingen om te kopen, kwam de Bruidegom; en die gereed waren, gingen met Hem in tot de bruiloft, en de deur werd gesloten", vs. 10.*

Hoort u, de Bruidegom kwam! Christus komt tot Zijn in slaap gevallen volk, want Hij bidt: *"Vader, Ik wil, dat waar Ik ben, ook die bij Mij zijn, die Gij Mij gegeven hebt; opdat zij Mijn heerlijkheid mogen aanschouwen, die Gij Mij gegeven hebt; want Gij hebt Mij liefgehad, voor de grondlegging der wereld", Joh. 17:24.*

Dan mag de Kerk voortslapen, zoals Christus tot de discipelen zei: "Slaap nu voort, want Ik ga het alleen doen in uw plaats."

Christus komt Zijn volk halen om hen Thuis te brengen.

Want er staat van de wijze maagden: "zij gingen MET HEM in tot den bruiloft."

Paulus zegt ergens: *"Indien wij met Christus gestorven zijn, zo zullen wij ook MET HEM leven."*

MET HEM! Gods volk leeft en sterft MET HEM. Christus is MET Zijn volk al de dagen, tot de voleinding der wereld en dan zullen ze altijd MET

HEM zijn. MET HEM!

We kunnen alleen MET HEM de bruiloft des Lams binnengaan.

Want als de dwaze maagden terugkeren, vinden zij de deur gesloten. Zij kwamen ZONDER HEM tot de bruiloftzaal. Christus is de deur, en die door Hem ingaat, zal in- en uitgaan en weiden vinden.

Maar de dwaze maagden vonden de deur gesloten. Als de laatste uitverkorene zal zijn toegebracht, wordt de deur gesloten.

De deur van de ark werd door God Zelf achter Noach toegesloten. Er kon geen mens meer uit of in.

Zo zal het straks zijn als Christus wederkomt. Dan is de genadetijd voor eeuwig voorbij. Hij opent en niemand sluit en als Hij sluit, dan opent niemand.

Christus opent Zijn hart voor verloren zondaren en spreekt hen zalig in de dood van hun bestaan. En dan gaan ze te middernacht MET HEM in de bruiloftzaal. En de dwaze maagden vinden de deur gesloten en roepen tot de Bruidegom of Hij de deur wil openen, maar de Bruidegom zegt hen niet te kennen. Hij erkent hen niet als hemelse bruiloftsgasten. Ze waren wel geroepen en ook wel op die nodiging ingegaan, maar ZONDER HEM, ZONDER een geschonken Lam in de toepassing, ZONDER de GEEST van Christus en wie de Geest van Christus niet heeft, komt Christus niet toe.

O, geliefden, het gaat nauw uit. Onderzoekt uzelfen of gij in het geloof zijt. Deze gelijkenis is een waarschuwing voor al die arminiaanse geesten die met een dwaze-maagden-geloof de hemel willen aandoen. Het zal niet kunnen, mensen. Als we aan deze zijde van het graf niet sterven om Gode te leven, zal het straks eeuwig sterven worden zonder te sterven.

Gods volk kan Paulus in verwondering nazeggen: *"Ik ben door de Wet der Wet gestorven, opdat ik Gode leven zou. Ik ben MET Christus gekruist; en ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij; en hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof des Zoons van God, Die mij liefgehad heeft, en Zichzelfen voor mij overgegeven heeft", Gal. 2:19-20.*

De Zone Gods staat te komen en hoe zal Hij u en mij vinden, geliefden? Als we dan pas ontwaken, dan zal het te laat zijn. We moeten het NU weten. HEDEN, morgen is het te laat. *"Zo waakt dan; want gij weet den dag niet, noch de ure, in dewelke de Zoon des mensen komen zal", Matth. 25:13.*

Mijn onbekeerde reiziger naar de eeuwigheid. Ik wilde wel dat u radeloos werd, want dan is Christus geschikt voor u.

Zijn Naam is Raad! Ik wilde wel dat al uw krachten vergingen, want Zijn

Naam is Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vredevorst. Er is Hoop voor hopelozen, in het dal Achor. Er is Raad voor radelozen en Zaligheid voor goddelozen. Wie slecht is kere zich herwaarts en late zich zaligen door de God der zaligheid.

O, dat al het volk des Heeren zich zou verblijden in Zijn verschijning. Hij komt, Hij komt om d' aard te richten, de wereld in gerechtigheid en alle volkeren in rechtmatigheid. Dan zal de grote scheiding publiek plaatsvinden tussen de gekenden des Heeren en degenen die het niet nodig achtten om MET HEM te sterven, want dezulken zullen ook niet MET HEM leven.

Volk des Heeren, houdt u bij de genade Gods in Christus. Houdt u aan de Waarheid van het geschreven Woord. *"Dit is een getrouw Woord; want indien wij **met Hem** gestorven zijn, zo zullen wij ook **met Hem** leven; indien wij verdragen, wij zullen ook **met Hem** heersen; indien wij Hem verloochenen, Hij zal ons ook verloochenen; indien wij ontrouw zijn, Hij blijft getrouw; Hij kan Zichzelf niet verloochenen", 2 Tim. 2:11-13.*

O, dat zal voor de wijze maagden het eeuwig wonder hebben uitgemaakt, dat zij MET HEM de bruiloftzaal zijn binnengetreten. Met Hem, want zonder Hem kunnen we niets doen, nog geen vinger roeren noch bewegen. Met Christus is er niets onmogelijk, want er zijn geen grenzen aan Jezus' macht. Hij is de God van alle vlees en zou er iets bij Hem te wonderlijk zijn?

Hij doet wonderen, Hij alleen. Bij de Heere is er veel vergeving en veel verlossing en Hij zal Zijn volk zalig maken van al hun zonden, want het Bloed van Jezus Christus, Gods Zoon reinigt van alle zonden.

Verloren zondaar in ons midden, wendt u tot Hem en wordt behouden, want Hij is God en niemand meer. Hij kan en wil en zal in nood, zelfs bij het naderen van de dood, volkomen uitkomst geven. Zou Hij het zeggen en niet doen? Spreken en niet bestendig maken? Zo Hij vertoeft, verbeidt Hem, want Hij zal gewisselijk komen en niet achterblijven.

Ga maar zalig verloren aan de gezegende voeten, van Hem Die de sleutels heeft van de hel en van de dood en alle macht heeft in hemel en op aarde.

Zegene de Heere Zijn Eigen getuigenis tot verheerlijking van Zijn nooit genoeg volprezen Naam.

Amen.

Slotzang: Psalm 68:10.

58. Gelijkenis van de dwaze en wijze bouwer

Voorzang: Psalm 49:4

Schriftlezing: Mattheus 7 vanaf vers 24

"Een iegelijk dan, die deze Mijn woorden hoort en dezelve doet, dien zal Ik vergelijken bij een voorzichtig man, die zijn huis op de steenrots gebouwd heeft", Matth. 7:24.

De gelijkenis van de wijze en dwaze bouwer heeft Christus uitgesproken tijdens de bergrede. In deze gelijkenis komt het onderscheid openbaar tussen een kind van God en een onbekeerd godsdienstig mens, tussen eeuwig wel en eeuwig wee. Deze gelijkenis heeft dan ook veel overeenkomst met de gelijkenis van de wijze en dwaze maagden. Christus tekent in deze gelijkenissen hoe het Koninkrijk Gods er uitziet en ook hoe deze eruit zal zien bij Zijn wederkomst.

De grote Leraar der gerechtigheid heeft altijd de volle raad Gods gepredikt, ook tijdens de bergrede, namelijk Wet en Evangelie, dood en leven, vloek en zegen, hel en hemel, het rijk van de duivel en het rijk van Christus. Dat was de inhoud van de bergrede en die inhoud komt ook in deze gelijkenis openbaar. Christus was altijd aan het separeren tussen schijn en zijn, tussen wijs en dwaas, tussen tarwe en onkruid.

Waar gaat het over in de bergrede? Over de vervulling van de Wet!

Christus heeft de rechten van Zijn Vader verdedigd en heeft geen tittel noch jota van de Wet laten vallen. Hij is niet gekomen om de Wet of de profeten te ontbinden, maar om die te vervullen. Dus wat leert Christus in de bergrede? Dat de Wet in ons leven vervuld moet worden bij een ieder van ons persoonlijk! *"Zo wie dan een van deze minste geboden zal ontbonden, en de mensen alzo zal geleerd hebben, die zal de minste genaamd worden in het Koninkrijk der hemelen; maar zo wie dezelve zal gedaan en geleerd hebben, die zal groot genaamd worden in het Koninkrijk der hemelen", Matth. 5:19.*

Dus de Wet moet tot op de tittel en jota nauwkeurig gedaan worden. Een tittel is het kleinste lettertje van het Griekse alfabet. De Wet moet tot in de puntjes gedaan worden en als je één puntje van de Wet laat vallen, dan ga je voor eeuwig verloren.

"Want Ik zeg u -zegt Christus:- Tenzij uw gerechtigheid overvloediger zij, dan der Schriftgeleerden en der Farizeeën, dat gij in het Koninkrijk der hemelen geenszins zult ingaan", Matth. 5:20.

Er zijn mensen die zeggen dat de Wet sinds de nieuwtestamentische tijd is afgedaan, omdat Christus de Wet vervuld heeft, maar zo is het niet. De Wet is een eeuwigdurende Wet en al degenen die onverzoend zijn, verkeren onder de vloek der Wet en zijn gebonden aan de eis der Wet, om die te doen op straffe des drievoudigen doods! De Wet is de bediening des doods voor het vlees, ook voor het vlees van Gods volk, hoewel zij van de straf en de vloek der Wet voor eeuwig zijn ontheven.

Gods volk is vrijgemaakt van de Wet, omdat zij die gestorven zijn, maar zij zijn niet gevrijwaard van de bediening des doods. Dat houdt Gods volk klein en ellendig in haarzelf, want de Heere houdt zich een ellendig en arm volk over, dat evenwel op Zijn Naam vertrouwt. Zolang we niet aan de Wet gestorven zijn en eens Anderen geworden zijn, liggen we reeds verloren, omdat we niet aan de Wet voldoen! Uw en mijn gerechtigheid, geliefden, moet dus overvloediger zijn dan de gerechtigheid van de Schriftgeleerden en Farizeeën.

Mijn onbekeerde reisgenoot, ik wilde wel dat Mattheüs 5:20 eens tot op de bodem van uw hart mocht zinken, zodat u er niet meer van kon loskomen. Degenen die hier niet meer van kunnen loskomen, lopen met de dood in hun schoenen en gaan meer dood dan levend over de aarde. *“Rust noch vrede wordt gevonden, om mijn zonden.”* Dezulken laten zich niet meer blij maken met een aangepraat geloof, ook niet met een verondersteld geloof, nee, dezulken zoeken een vaste Grond onder hun voeten, een Fundament dat nooit vergaat.

Je hebt ook mensen die Mattheüs 5:20 aanhoren en er direct mee aan de slag gaan om een gerechtigheid op te bouwen die kan wedijveren met de gerechtigheid van de Schriftgeleerden en Farizeeën. Dat zijn de dwaze bouwers uit onze gelijkenis. De Heere Jezus tekent ons in deze gelijkenis twee bouwers. Eéntje die direct begint te bouwen en een ander die afgebroken wordt. Ja, dat is altijd het verschil tussen ‘schijn en zijn’. ‘Schijn’ gaat altijd de lucht in, maar ‘zijn’ komt in de diepte voor en onder God terecht, om voor het eerst of opnieuw zaligmakend te ontdekken dat de gerechtigheid van Christus overvloediger is dan de gerechtigheid van de Schriftgeleerden en Farizeeën.

Er zijn dus twee bouwers, een wijze en een dwaze. Twee hoorders van het Woord die wellicht naast elkaar in de kerk zitten, of misschien wel naast elkaar in de kerkenraadsbank zitten. Ja, dat kan, want de scheidslijn loopt dwars door de kerk en dikwijls ook dwars door de kerkenraadsbank. Hier gaat de Heere Jezus dat onderscheid aan de dag leggen door een beeld dat iedereen zich goed kan voorstellen. Er zijn twee mensen die ieder een huis bouwen. De ene bouwt zijn huis op een

fundament en de ander bouwt zijn huis op zandgrond. De eerste wordt bij een voorzichtig man vergeleken en de ander bij een dwaas man. De eerste is een hoorder en een dader des Woords en de ander is alleen een hoorder des Woords.

Wat is dat voor iemand, een dader des Woord? Is dat iemand die met de Wet aan de slag gaat? Nee, dat zegt Christus niet. Hij zegt: *“Een iegelijk dan, die deze **Mijn woorden hoort en ze doet**, die zal ik vergelijken bij een voorzichtig man, die zijn huis op de steenrots gebouwd heeft”, Matth. 7:24.*

Een dader des Woords is een kind van God, dat is iemand die de woorden van Christus gelóóft, Hem navolgt en barmhartigheid doet, gelijk Hij gedaan heeft zoals de gelijkenis van de barmhartige Samaritaan ons leert. Twee bouwers, een wijze en een dwaze. Wat doet nu die wijze bouwer? Die man begint niet eerst met bouwen; hij gaat graven, delven en verdiepen. En die andere bouwer? Die man begint direct met bouwen en vindt al dat gegravee blijkbaar niet nodig. Die dwaze bouwer zal het gedrag van zijn buurman wel inwendig bespot hebben. Ziende op de valse geest der verlichting die in onze dagen heerst, laat ik die dwaze bouwer verwoorden waar men in onze dagen mee overgoten is: “Waarom moet nu altijd die Wet zo afsnijdend scherp geprekeet worden? Waarom moet dat altijd zo diep? Ik weet heus wel dat ik een zondaar ben, maar Christus is voor zondaren gestorven en daar mag je niet aan twifelen! Die buurman van mij is veel te voorwaardelijk bezig. Het Evangelie is niet voorwaardelijk! Iedereen mag tot Jezus gaan en dan moet je vanzelf een stap in de goede richting doen! Je moet je beste beentje voorzetten en dan doet God het ook. Je moet immers geloven, ja, en je moet ook je leven met goede werken versieren. Nou, daar ga ik direct mee beginnen. Ik heb een goed stuk grond tot mijn beschikking en daar zal ik een huis op bouwen. Niet alleen voor mezelf, nee, een goede christen is mededeelzaam, herbergzaam en moet zichzelf verloochenen. Het huis dat ik ga bouwen stel ik ook beschikbaar voor de kerkelijke jeugd, om jongerenavonden en jeugdconferenties mogelijk te maken. Je moet de jeugd ook een beetje de ruimte gunnen, want wie de jeugd heeft, heeft de toekomst. Goed, je moet de waarheid weleens wat aanpassen of verzwijgen en het Evangelie zodanig onvoorwaardelijk voorstellen, zodat ze bijvoorbeeld al een beetje gaan geloven dat ze er ook bij horen. Zo moet je hun vertrouwen winnen. Ik heb inmiddels al een dozijn jongeren in de bouwcommissie en we hebben het geweldig fijn met elkaar. Ik heb een contract met de PKN gemaakt en dat is de reden dat ik zo snel de nodige bouwvergunningen binnen had. Het gaat

alles heel wonderlijk. De kerk heeft ons onlangs geheel gratis 3 hectare aangrenzende grond erbij geschonken om de jeugd 'geoorloofde' ontspanning te bieden. In de winter kunnen ze er skiën en zomers organiseren we reformatorische padvinderswedstrijden. Het is een uitgekozen locatie. We hoeven hier gelukkig niet te heien, want geloven doe je direct, en de grond is stevig genoeg, dus kan ik direct aan de slag. Nou ja, in het PKN-contract dat ik heb ondertekend stond weliswaar dat we ook praktiserende homo's en andersdenkenden in hun geloof moeten respecteren en hen moeten laten mee participeren in de kerkelijke activiteiten, maar ik heb de PKN-Synode direct laten weten dat ik daar niet verantwoordelijk voor ben. Nee, ik heb de Drie Formulieren van Enigheid hoog in mijn vaandel staan. Echt waar hoor, maar je moet soms ook je ogen een beetje dichtknijpen, want anders heb je geen leven. Wij nemen de kortste weg naar het beloofde land en dat woestijnleven laat ik aan mijn buurman over. Kijk nou die buurman van mij toch eens ploeteren. Die man zit tot zijn oren in de bagger. Nee, dat is geen goede evangelist. Je moet je licht laten schijnen en niet onder de korenmaat zetten, zoals hij doet. Nee, ik ben toch blij dat ik dat kerkelijke contract ondertekend heb, want ik wil solidair zijn aan de kerkelijke meerderheid. Ik voel me ook zeer gesterkt door een recente uitspraak van PKN-dominee die zei dat God altijd met de kerk meegaat. Dat geeft de mens moed om verder te gaan. God is immers enkel liefde en Hij wil dat christenen eenheid zoeken en bewerken en dan moet je niet op iedere (homo)slak zout leggen. Mijn buurman beweert echter dat God nooit met de kerk meegaat, maar dat de kerk met God mee moet, maar die antieke leer is reeds lang achterhaald. Vooruit aan de slag!" Met het remonstrantse opwekkingslied 'Voorwaarts christenstrijders' op zijn lippen, begint de dwaze bouwer zijn huis te bouwen en hij vordert opmerkelijk snel. Terwijl die andere bouwer nog aan het graven is, is hij al bezig de muren op te trekken. Binnen no-time heeft hij zijn huis onder de pannen. Niet lang daarna staat de verhuiswagen voor de deur en worden de meubels naar binnen gedragen. We zullen nu die andere bouwer eens gadeslaan. Hij is nog steeds bezig met graafwerkzaamheden, terwijl de vlag al op het huis van zijn buurman wappert. Als een waarlijk ontdekt mens de 'snelle geestelijke vorderingen' bij zijn naaste gadeslaat, wordt zijn geval des te hopelozender. Toch graven dezulken verder, op zoek naar een degelijk Fundament met een niet aflatende onrust in de ziel. Soms gloort er enige hoop in zulke ontdekte zielen als zij bedenken dat degenen die zoeken ook zullen vinden. Zou God het zeggen en niet doen? Spreken en niet bestendig

maken? Zolang het Fundament niet gevonden is, gaat de Wet echter door met de overtuiging van zonde, gerechtigheid en oordeel, totdat het geheel buiten hoop is en de ziel uitroept: *"Verloren, verloren, voor eeuwig verloren."*

Hoe staat het er ook al weer? *"Want de Zoon des mensen is gekomen, om te zoeken en zalig te maken, dat verloren was", Luk. 19:10.*

Christus vindt de Zijnen in de diepte hun verlorenheid. Dat was de geloofsbevinding van de wijze bouwer. Toen alle hoop hem gans ontviel en niemand zorgde voor zijn ziel, heeft de Rotssteen Christus Zichzelf aan hem geopenbaard (Gal. 1:15-16). Weet u wat die man toen gezongen heeft?

*'k Heb lang den HEER' in mijnen druk verwacht,
En Hij heeft Zich tot mij geneigd;
Ik riep, door nood op nood bedreigd,
Hij gaf gehoor aan mijne jammerklacht.
Mij in den kuil verzonken,
Mij heeft Hij hulp geschonken,
Gevoerd uit modd'rig slijk;
Mij op een Rots gezet,
Waar ik, met vaste tred,
Die jammerkolk ontwijk.*

Toen die wijze man op de Rotssteen werd gesteld, vielen de beloften des Evangelies als sneeuwvlokken in zijn hart. Als dat mag gebeuren lopen de tranen van verwondering met stromen over uw geredde ziel. Op deze Rotsgrond bouwt de wijze bouwer zijn levenshuis, wat tevens een huis der barmhartigheid is. Zijn hart is geopend om kreupelen en verminkten aan zijn tafel te nodigen. Als deze voorzichtige man zijn huis uiteindelijk klaar heeft en de tuin is aangelegd, lijkt het wel of er twee dezelfde huizen in de straat staan. Prachtige huizen, monumentale gebouwen, en al kijk je er van een bepaalde kant tegenaan, zou je zeggen: Daar staan twee huizen onder één kap. Uitwendig is er geen verschil op te merken. Er zitten precies dezelfde ramen in, dezelfde deuren, hetzelfde dak. Toch is er wel verschil, maar dat verschil zit onder de grond. Dat verschil zie je zo direct niet. Ook tussen de bewoners van beide huizen is er op het eerste gezicht geen noemenswaardig verschil op te merken. Ze zien er allebei keurig gekleed uit. Ook die dwaze bouwer is niet ongodsdienstig. Hij heeft ook een Bijbel in zijn huis en elke zondag gaat hij naar de kerk. Goed, de dwaze bouwer houdt er een wat andere kerkorde op na, zodat

homo's ook aan hun trekken kunnen komen, en zijn ook belijdenis staat haaks op de leer van Christus, maar de belijdenis zegt niets van de belijder, volgens een 'rechtzinnige' dominee ter plaatse. Uiterlijk is er dus weinig verschil op te merken tussen beide bouwers en daar ben je dan zo'n beetje mee bekeerd in onze dagen. Ja, als alles onder de noemer 'reformatorisch' geplaatst wordt, dan is men dik tevreden in onze dagen. Je mag tenslotte niet oordelen -volgens zeggen- en over de ware bevinding valt niet te twisten. De 'reformatorische' verzekeringsmaatschappij 'Prolife' vaart er intussen wel bij en het zal niet zo lang meer duren of de gereformeerde gezindte kan beschikken over 'reformatorische' bordelen.

Maar goed, als we beide huizen wat van dichtbij bekijken dan valt er toch enig verschil op te merken. Op het huis van de dwaze bouwer is namelijk een klein onopvallend schoteltje gemonteerd. Daarmee kunnen allerlei televisieprogramma's ontvangen worden. Er is natuurlijk veel meer te noemen dan alleen een T.V., maar laten we in deze meditatie maar eens bij dit medium blijven. De T.V. is -volgens zeggen- niet meer weg te denken en er is ook weleens een kerkdienst op televisie. Dan heb je de kerk in huis à la Billy Graham. Ja, en via dit medium is de dwaze bouwer aan zijn vrouw gekomen. De vrouw van die dwaze bouwer heeft echter een bedenkelijke naam. Orpa heet ze. 't Is overigens een heel godsdienstig mens, hoor, want als het over dood en eeuwigheid gaat, is ze altijd heel bewogen, terwijl ze midden uit de wereld komt. Ze is zo'n beetje van de kroeg naar de kerk bekeerd, echter met behoud van de televisie. Van de televisie kan ze geen afstand nemen, want ze wil af en toe nog eens een blik slaan in het Sodom en Gomorra van weleer, net als de vrouw van Lot. Ik weet niet of u het al wist, lezer, maar de naam van de dwaze bouwer luidt: dr. ir. Demas en hij is secretaris van de Ger. Bond, een Bond die de kerk graag in het midden wil houden en ondertussen God voor hun Ger. Bonds-kar spannen om Hem zo naar de PKN-pijpen te laten dansen. Een afgod dus.

Hoe zou het die wijze bouwer verder zijn vergaan?

Ach, elke dag heeft die man te tobben met velerlei bestrijdingen. Bestrijdingen? Hoe kan iemand die zijn huis op de Rots heeft staan bestrijdingen hebben? Ja, dat is voor velen een vraag maar voor enkelen een weet. Die man heeft dus bestrijdingen. Weet u waar die man mee worstelt? Hij worstelt met de vraag of hij het zich niet ingebeeld heeft dat hij zijn huis op de Rots gebouwd heeft.

U zult zeggen: Daar is die man toch zelf bij geweest!

Ja, dat is ook zo, maar toen de tuin eenmaal was aangelegd, was er van dat Fundament niets meer te zien. Dus iedere keer als die man 's morgens naar buiten keek, dan zag hij wel een mooie tuin, maar van die Rots was er niets meer te bekennen. Toen is er een twijfeling in zijn hart opgerezen of hij het zich niet ingebeeld heeft, of hij het niet gedroomd heeft, of zijn werk wel in der waarheid is geweest. Weet u wat die wijze bouwer nu tegen zichzelf zegt? "Wat onderscheidt mij eigenlijk van mijn buurman? Ik ben net zo dwaas in 's hemels wegen als hij, misschien nog wel dwazer. Zou ik mezelf niet bedrogen hebben?"

Ja, zo tobde die wijze bouwer wat af, zodat hij er dikwijls niet van slapen kon. Daar had die dwaze bouwer geen last van, welnee. Weet u wat die zei: "Ik ben er en ik heb het en ik raak het nooit meer kwijt, want God heeft het al beloofd bij de Doop en daar mag je nooit aan twijfelen." Die dwaze bouwer is blijkbaar bij Hegger in de leer geweest, want hij kon ook bidden als een lijster: "Ik dank u grote en onbegrijpelijke God dat U enkel liefde bent en ik geef me vol vertrouwen helemaal aan U over!"

Als die wijze man dat allemaal aanhoort, denkt hij bij zichzelf: "O, wat ben ik bij mijn buurman vergeleken toch een blinde dwaas. Ik ben zo ellendig en noodduftig en ik kan het allemaal niet meer bekijken. Ik kan mij echt niet boven mijn buurman verheffen, want ik heb de meest gruwelijke televisieprogramma's in mijn hart." Ja, en soms worden de bestrijdingen zo hevig, dat hij zich afvraagt of er wel ooit iets van God in zijn leven geweest is. Het gaat zelfs zover dat hij eraan twijfelt of God wel bestaat... Afschuwelijke bestrijding! O, rampzalig ongeloof...!

Is dat Gods volk? Ja, dat is Gods volk. Ze tobben doorgaans wat af met dat ongeloof. Meestentijds hebben ze 2% geloof en 98% ongeloof. Daarmee is de zaligheid voor Gods volk geen misschientje, o nee, want het is ook weleens andersom, maar dat volk is een bestreden volk en zij zijn bang voor zelfbedrog, ook in de weg van heiligmaking. Ze hebben zichzelf een weinig leren kennen en er kan zoveel zijn dat zonder wezen is, nogmaals ook in de weg van heiligmaking. Gods volk kan je meestentijds met mijnwerkers vergelijken. Ze verkeren meer onder de grond dan boven de grond. Dwaze bouwers verkeren altijd bóven de grond, die hebben altijd de lofprijzing in de mond, die zijn altijd in de wolken, maar we zullen straks zien dat dezulken omkomen in de kolken van Gods toorn.

Bij die wijze bouwer stormt het in zijn ziel en die storm ging maar niet over. Weet u wat er toen gebeurde? *Toen kwam God over?* Nee, de bestrijdingen worden heviger, zodat hij op het laatst zijn huis niet meer uit komt. *Toen gaf God uitkomst?* Nee hoor, nee, het stormt niet alleen

van binnen, het gaat ook van buiten stormen. Niet een stormpje waarbij alleen de bladeren van de bomen waaien, nee, de storm zwelt aan tot een Hurricane. Weet u wat een Hurricane is? Dat is een orkaan die met een verwoestende watervloed gepaard gaat, zodat er niets meer overeind blijft staan. Die man had dus storm van binnen en storm van buiten. *“Wij waren in alles verdrukt; van buiten was strijd, van binnen vrees”, 2 Kor. 7:5.*

Ja, de Heere laat Zijn volk weleens nieuwelings afsteken naar de diepte. Daar ligt de vangst, daar ligt de winst. In de diepte daar groeien de mirten. Weet u wat geestelijke mirten zijn? Dat zijn de beloften des Vaders! Weet u wat Gods volk in de diepte gewaar wordt? Dat de Vader Zelf hen liefheeft! (Joh. 16:27). O, dan ga je wenen, vanwege de liefde des Vaders, de liefde des Zoons en de liefde des Heiligen Geestes en dat voor zo'n onbeschrijfelijk groot beest! Graaf maar dieper, gij menskind en gij zult méér gruwelen vinden. Nooit gedacht dat mijn tere ziel nog zoveel van het aardse overhiel. O, als dat oude adamslijk zich weer laat gelden, dan wordt het niet beter, maar slechter dan voorheen. Dan kom je erachter hoe doortrapt en hoe verrot je vlees is. Dan ga je jezelf voorgoed tegenvallen, dan krijg je een walg aan jezelf. Ja, dan steekt de storm op en dan vrees je dat je huis voor eeuwig zal vergaan en dat rechtvaardig! Dat was de bevinding van de wijze bouwer. Maar wat zegt het geschreven Woord? *“En er is slagregen nedergefallen, en de waterstromen zijn gekomen, en de winden hebben gewaaid, en zijn tegen hetzelfde huis aangevallen, en het is niet gevallen, want het was op de Steenrots gegrond”, Matth. 7:25.*

Weet u wat God doet in het leven der genade? Keer op keer spoelt Hij de zondegrond van het Fundament af, opdat u met een levend geloof bij vernieuwing mag weten dat uw huis op de Steenrots is gegrond, kind des Heeren! O, eeuwig wonder, eeuwig wonder, tóch op de Rots, tóch op de Rots. En dat voor zó één! Voor zo'n dode hond! Ja, dat wonder is nooit uit te wonderen. Welk wonder? Dat God Zijn trouw aan Isrel nooit krenkt! Dat volk valt God niet tegen, nee, God heeft op Zijn volk gerekend. De Heere wist van eeuwigheid wie ze waren, dat ze Hem zouden verloochenen, keer op keer, dat ze Hem zouden verlaten, maar Hij verlaat hen niet, nee nooit, want Hij heeft ze liefgehad met een eeuwige liefde.

Maar waar is die dwaze bouwer eigenlijk gebleven? Toen de storm opstak lag de dwaze bouwer niet op zijn knieën om genade bij God te verkrijgen, nee, meneer zat achter de geraniums naar buiten te kijken.

Wat had hij te vrezen? Hij had immers het beste en het duurste materiaal voor zijn huis gebruikt. Vergenoegd keek hij nog eens naar de zware zolderbalken waarop het dak van zijn huis rust. Nee, hem kan niets gebeuren. Zijn geloof staat garant voor de toekomst! De storm groeit echter uit tot een orkaan en bij een onverwachte windstoot vliegt er een raam aan diggelen. Toen is de valse rust bij die man opgezegd. Is hij toen op de grond gevallen om tot God te schreeuwen? Nee, die man is wettisch wanhopig geworden en heeft van wanhoop zijn haren uit zijn hoofd getrokken. Voor hem was het te láát..., voor eeuwig te láát... *“En de slagregen is nedergefallen, en de waterstromen zijn gekomen, en de winden hebben gewaaid, en zijn tegen hetzelfde huis aangeslagen, en het is gevallen, en zijn val was groot”, Matth. 7:27.*

O, mensen, dan heb je jezelf altijd voor wijs versleten en dan kom je erachter dat je huis niet op de Rots gebouwd is. Dan heb je altijd met je mond God geprezen en Hem aangeprezen, in Zijn straten geleerd en geprofeteerd, zelfs duivelen uitgeworpen, maar dan komt de klap: “Ik heb u nooit gekend!” Dan heb je jezelf altijd voor bekeerd gehouden, anderen geloofden het ook van je, maar God blijkt er niet vanaf te weten. Je geloof was niet uit het groene Hout gesneden, maar het was een tijdgeloof, of een wondergeloof, of louter een historisch geloof, gepaard gaande met het nabijkomende werk des Geestes. O, haast u dan om uws levens wil, want uw levenshuis staat al in brand. Gedenk aan de vrouw van Lot!

En die wijze man? Die man kan het wonder niet op. De beproeving was zwaar, maar de uitkomst dierbaar. Zijn huis blijkt op het Fundament te staan, op de Rots der eeuwen, op de eeuwig geldende gerechtigheid van Christus. De zulken hebben hun oude levenshuis onbewoonbaar verklaard en hebben op al hun werken de dood geschreven. Waarom? Ze hebben in hun totale verlorenheid de Koning gezien in Zijn schoonheid. O, zalig, ééuwig zalig, op die Steenrots gebouwd te zijn en Hem in al Zijn dierbaarheid, in al Zijn schoonheid, in al Zijn beminnelijkheid, te mogen aanschouwen door het geloof en Zijn inspraak te mogen ervaren: *“Zie, Ik heb u in de beide handpalmen gegraveerd...”*

Als u die sprake Gods in uw hart mag kennen, als u dat mag geloven met een geschónken geloof, zijn ook al uw muren steeds vóór Hem, want Hij spreekt als Machthebbende. Dan kan het stormen, de winden waaien, de watervloeden komen, een zee van ramp hoog met haar golven slaan, maar als Hij spreekt in de toepassing, dan raakt die zee van ramp u zelfs

niet aan, kind des Heeren, want Hij is uw Schild en uw Loon zeer groot! Op Zijn spreken moet de storm zwijgen. *Wie is toch Deze, dat ook de wind en de zee Hem gehoorzaam zijn?* Hij is Het, Die alle macht heeft in hemel en op aarde. Hij is Het, Die gekomen is om zondaren zalig te maken, waarvan ik de voornaamste ben. Hij is Het, Die gekomen is om te zoeken en zalig te maken dat verloren was. De Gegevene des Vaders, vol van genade en Waarheid, de Rots der eeuwen, Die gisteren en heden Dezelfde is. Hoor die voorzichtige bouwer toch eens zingen en zing eens mee, kind des Heeren: *“En onze Koning is van Israels God gegeven... Door U, door U alleen, om het eeuwige welbehagen.”*

Amen.

59. En zonder de Wet zo leefde ik eertijds

Voorzang: Psalm 24:2, 3 en 6

Schriftlezing uit Romeinen 7

Gemeente, de tekst van onze overdenking kunt u vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte, Romeinen 7, daarvan het 9^e vers, waar wij nogmaals lezen:

“En zonder de Wet, zo leefde ik eertijds; maar als het gebod gekomen is, zo is de zonde weder levend geworden, doch ik ben gestorven”, Rom. 7:9.

Gemeente, elke zondagmorgen wordt u de Wet Gods voorgelezen, maar kennen wij de Wet en hoe kennen wij de Wet.

We leren de Wet niet kennen als wij de Wet lezen, maar als de Wet ons gaat lezen.

De Wet uit het hoofd te kennen, geeft geen ontdekking. De uitwendige onderhouding van de Wet evenmin.

Als we de Wet kennen, kennen we de kracht der zonde, anders kennen we de Wet ook niet.

Toen Paulus de Wet leerde kennen, werden de zonden ineens krachtig en levend, maar zo had Paulus de Wet in zijn eertijds niet gekend. Zijn uitwendige onderhouding van de Wet, noemt Paulus een leven zonder de Wet. En zonder de Wet leefde ik eertijds.

Maar toen God in zijn leven kwam, kwam Hij met de Wet, want dat zegt Paulus in de tekst van onze overdenking. “Als het gebod gekomen is, ja, toen werden de zonden wederlevend, terwijl Paulus altijd gedacht had dat hij de zonde de baas geworden was.

Het gebod bij Paulus was gekomen, zonder afspraak, zonder aankondiging, zonder zijn toestemming.

Paulus heeft de Wet leren kennen, toen de Wet in zijn geweten geopenbaard werd, toen de Wet de dagvaarding van zijn leven presenteerde!

Voorheen, in zijn eertijds leefde Paulus van gebod tot gebod, van regel tot regel, als een stipte Farizeeër, maar in de tekst van onze overdenking zegt hij: “En zonder de Wet leefde ik eertijds.” In zijn eertijds leefde Paulus heel stipt naar de Wet, en hij kon wedijveren met de rijke jongeling die al de geboden van zijn jeugd af aan gehouden had, maar hier zegt hij: in dat stipte leven, in dat nauwgezette leven was ik geheel

zonder de Wet.

Heel dat stipte leven ging op de helling toen de Wet bij Paulus op bezoek kwam. Want toen de Wet bij Paulus op bezoek kwam, presenteerde de Wet zijn dagvaarding, met daarin zijn vonnis opgetekend.

Hebben we er kennis aan, geliefden? Met vlijt en gedrag kunnen we niet voor God verschijnen, want dat is een leven zonder de Wet. De Wet moet aan zijn recht komen in ons leven.

U kunt naar het Evangelie grijpen, maar als de Wet niet tot zijn recht gekomen is, zult u voor eeuwig misgrijpen.

Het Evangelie laat zich niet verschalken ten koste van de Wet. We moeten gedagvaard worden, want de Wet is de eerste schuldeiser van een gevallen zondaar.

Hebben we onze dagvaarding al eens thuisbezorgd gekregen, geliefden? Hebt u uw dagvaarding al eens ingekeken?

In die dagvaarding der Wet staan tien doodvonnissen:

- 1^e ter dood veroordeeld als mammondienaar,
- 2^e ter dood veroordeeld als afgodendienaar,
- 3^e ter dood veroordeeld als godslasteraar,
- 4^e ter dood veroordeeld als sabbatschender,
- 5^e ter dood veroordeeld als opstandeling tegen het ouderlijk gezag,
- 6^e ter dood veroordeeld als doodslager,
- 7^e ter dood veroordeeld als echtbreker,
- 8^e ter dood veroordeeld als dief,
- 9^e ter dood veroordeeld als lasteraar,
- 10^e ter dood veroordeeld als begeerder van hetgeen des naasten is.

Bij de minste overtreding zijn direct de tien doodvonnissen van kracht en de Wet kijkt niet alleen naar dadelijke overtredingen, nee, de Wet weegt het binnenste van ons hart.

Bij de minste zondige gedachte zijn de tien doodvonnissen van kracht.

Elke beweging die wij maken, elke blik die wij doen, elke gedachte die wij denken wordt gestraft met een tienvoudige dood. *“Want wie de gehele Wet zal houden, en in één zal struikelen, die is schuldig geworden aan alle”, Jak. 2:10.*

Bij de minste begeerte, ook naar het minste stukje brood, staan we schuldig aan de ganse Wet, want de Wet zegt: *“Gij zult niet begeren!”*

De Wet keurt van een onverzoend mens niets, maar dan ook niets goed, maar besluit heel ons bestaan onder de zonde.

De Wet doet ons aangeboren aangezicht zien in een spiegel, zodat we

ons bestaan voor God als afschuwelijk en verloren gaan beschouwen.

De Wet laat zich gelden als handhaver en gezagsdrager van Gods onkreukbare rechten en deugden en als regel der verdoemenis. De Wet komt ongevraagd en geeft geen rekenschap van zijn daden.

De Wet komt in door de Heilige Geest, in de overtuiging van zonde, gerechtigheid en oordeel. Van dat vonnis is geen sterveling gevrijwaard van nature.

Een mens kan van alles proberen om onder dat vonnis vandaan te komen, maar dat is absoluut onmogelijk, tenzij God ons gratie verleent in de weg van het recht.

De Wet laat zich namelijk niet afschepen door een rijke jongelingsgedrag, noch door een gestolen Jezus, noch door goede werken, noch door tranen, noch door zwarte kleding, noch door goede bedoelingen, noch door vasten, noch door boete, noch door berouw, noch door bidden, want dat alles is slechts gebroken wetswerk!

De Wet wil daden zien, volkómen gedaan zijn, volmaakt gehoorzaamd worden, de gemaakte schuld tot de laatste penning betaald hebben en zal bij de minste overtreding het vonnis ten uitvoer brengen.

Geliefden, als wij onze dagvaarding niet kennen, niet hebben ingezien, dan weten we ook niet waarvan we moeten worden vrijgesproken en dan weten we ook niet dat we van nature slaven van de duivel zijn.

Maar of we het weten of niet, of we het erkennen of niet, zolang de gemaakte schuld open staat, liggen we onder de vloek van een eisende Wet. Dat is geen bangmakerij, dat zegt Gods Woord. *“Want zovelen als er uit de werken der Wet zijn, die zijn onder den vloek; want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der Wet, om dat te doen”, Gal. 3:10.*

Als we die boodschap thuisbezorgd krijgen, zijn we overtuigd wat de Wet is, wat de Wet doet, wat de Wet van ons afeist en wat het vonnis der Wet inhoudt, wie God is in Zijn heilig recht, wie wij zijn en wat ons te wachten staat.

Paulus had dus kennis gemaakt met de Wet, namelijk met de Wet die doodt.

Dat Paulus aan de Wet gestorven was, blijkt niet alleen duidelijk uit de tekst van onze overdenking, maar het blijkt ook duidelijk uit hetgeen hij schrijft in Galaten 2:19: *“Ik ben door de Wet der Wet gestorven.”*

Daar schrijft Paulus hoé hij aan de Wet gestorven is, namelijk door de Wet.

Er is dus een Wet die doodt en dat is de Wet der Tien Geboden, want de Wet is de bediening des doods (2 Kor. 3:7).

Paulus spreekt in onze tekst over sterven en sterven is iets anders dan afleren of ergens vanaf zien. Sterven gaat duidelijk dieper.

Om Gode te leven zullen we aan de Wet gestorven moeten zijn.

Dat zeg ik niet, dat zegt het Woord. Het Woord stelt het sterven aan de Wet niet voorwaardelijk, maar zegt wel dat degenen die Gode leven aan de Wet gestorven zijn en dat is niet in een hoek geschied.

Paulus was dus door de Wet der Tien Geboden aan de Wet der Tien Geboden gestorven. Met andere woorden: Paulus was door de Wet, de bediening des doods, gedood aan het 'doe dat' der Wet, dus aan de oude mens, want de oude mens is de mens onder de Wet met al zijn doen en laten.

Van de Wet gaat dus een dodende bediening uit. De Wet presenteert niet alleen het vonnis op de gemaakte overtredingen, nee, als je in de spiegel der Wet kijkt, gaat er van die spiegel een verlamme kracht uit.

Om het met een voorbeeld duidelijk te maken: Een slangenbezweerder is gewoon om met een slang vertrouwelijk om te gaan en die om zijn nek en handen te winden. Dat kan een lange tijd goed gaan, maar als de slang zich in zijn ware aard openbaart en de slangenbezweerder een dodelijke beet toedient, dan sterft de slangenbezweerder door het gif dat door zijn leden trekt en heeft hij geen vat meer op de slang en de slang niet meer op hem.

Welnu, zoals de slangenbezweerder door een beet van de slang sterft en dus ook aan het slangenbezweren sterft, zo is Paulus door een dodelijke slag van de Wet gestorven aan de Wet en dus ook aan de werken der Wet.

Het is niet zozeer de beet van de slang die de slangenbezweerder doodt, maar veelmeer het gif wat door zijn leden trekt. Het gif verlamt en doodt.

Zo is het ook met de Wet. Als de Wet ons tot een spiegel wordt, zien we niet alleen wie we voor God zijn, er gaat van die spiegel ook een verlamme kracht uit, waartegen het vlees niet bestand is en sterft.

De geestelijkheid der Wet trekt als een 'gif' door je leden en komt in de verste schuilhoeken van je hart, zodat je eraan bezwijkt. *"Want het Woord Gods is levend en krachtig, en scherpsnijdender dan enig tweesnijdend zwaard, en gaat door tot de verdeling der ziel, en des geestes, en der samenvoegselen, en des mergs, en is een oordeler der gedachten en der overleggingen des harten", Hebr. 4:12.*

Zó had Paulus kennis gemaakt met de Wet en is hij door de bediening der Wet aan de Wet gestorven.

Paulus is dus een lijk voor de Wet geworden en van een lijk kan de Wet

niets meer eisen.

Voor een lijk is de Wet er niet meer, de Wet is er wel, maar de Wet heeft op een lijk geen vat meer en kan er geen rechten meer op laten gelden.

De Wet blijft echter van kracht voor hen die in de zonden leven, dus onder de Wet verkeren, want die in de zonden leven, leven onder de Wet, hoewel zonder de Wet, onder de toorn Gods. Als we onder de Wet zijn, rust de vloek en de toorn Gods op ons, maar als we onder de genade zijn, rust de vrede en de liefde Gods op ons, namelijk in Christus en delen we in de enige Troost beide in leven en sterven, inclusief de Vaderlijke kastijdingen.

Dat Christus in het vlees gekomen is, is alleen en uitsluitend door 'vleselijken' te verstaan die zich als zodanig door genade hebben leren kennen, omdat zij de Wet kennen en de Wet is geestelijke en omdat de Wet geestelijk is, ben ik vleselijk -zegt Paulus- verkocht onder de zonde.

Paulus was aan de Wet gestorven en bleef ervan overtuigd dat er in hem, dat is in zijn vlees, geen goed woonde, maar hij kende wel het Vlees dat enkel goed was voor hem en in zijn plaats is gaan staan.

Ja, je moet enkel vlees zijn, want anders weet je met het Vlees geworden Woord geen raad.

Zolang u een wedergeboren deel en een onwedergeboren deel meent te bezitten, half geestelijk en half vleselijk denkt te zijn, blijft de vreze des doods en de angst voor God, ondanks uw gehuichelde vroomheid, diep in uw hart geworteld en uw vakantie geloof zal u niet baten in het gericht voor God.

Dus Paulus was door de geestelijke inkomst van de Wet der Tien Geboden gestorven aan de Wet als werkverbond, als regel des levens en ook was hij aan de ceremoniële Wet en haar gebruiken gestorven.

Paulus was door de bediening des doods gestorven aan zijn eerste man, namelijk Mozes, zodat ook de Wet van Mozes geen geldingskracht meer op hem had. Dat leert Paulus met een beeldspraak in het eerste gedeelte van Romeinen 7.

De Wet is dus gegeven om de mens te overtuigen van zonde, en van gerechtigheid en van oordeel (Joh. 16:8).

De Wet heeft echter geen enkele eigenschap om de mens met de genade bekend te maken en hem tot Christus te leiden, nog niet een haarbreed!

De Wet laat de mens in de dood liggen.

De vrome mens, enigszins overtuigd van zijn zonde in zijn geweten, probeert het met de Wet op een akkoordje te gooien door het 'doe dat' van de Wet ter hand te nemen, teneinde het leven te verkrijgen, of ten minste zich een toegang tot de genadetroon te verschaffen.

Zolang de mens het zoekt in het doen, wordt hij op de Wet teruggeworpen en naar de Wet verwezen, ook door de Heere Jezus (Luk. 10:25 - Luk. 18:18), want het recht der Wet moet zijn loop hebben.

De Heere Jezus spreekt de mens nooit zalig buiten de bevindelijke kennis van het recht der Wet om.

De Wet wil gedaan zijn, op straffe des drievoudigen doods. Christus is niet tegen Mozes, ook niet tegen de Wet van Mozes, want Hij heeft nooit het Evangelie gepreikt ten kóste van de Wet, nog voor geen tittel of jota.

De Wet laat een mens pas met rust als het volkomen doen der Wet bij ons gevonden wordt, namelijk met geheel ons hart, met al onze krachten, met geheel ons verstand, zonder enig tekort.

Die volkomenheid der Wet moet bij ons gevonden worden door de toegerekende plaatsbekleding van Christus, niet door ons doen, integendeel, ons doen is er de oorzaak van dat de Wet ons doodslaat en verdoemt. Dat was de ondervinding van Paulus en van al Gods volk.

Weet u waarom de godsdienstige mens dit niet geloven wil? Omdat hij van nature onder de Wet verkeert en zonder de Wet leeft, net als Paulus in zijn eertijds en net zoals die rijke jongeling, die Christus alleen nodig had voor zijn tekorten.

Die jongeman had alle geboden onderhouden van zijn jeugd af aan, en toch leefde hij zonder de Wet.

Dat is een stuk! Dat was ook voor Paulus een ontzaggelijk stuk toen hij aan de weet kwam dat hij met al zijn wetsbetrachting zónder de Wet leefde.

Immers, hij had er echt God mee op het oog, hoor, met al die ijver. Maar de Wet nam echter geen genoegen met al die farizeïstische ijver, want toen de Wet voor Paulus een spiegel werd en hij zijn aangeboren bestaan gewaar werd, vlamde er uit die spiegel ineens een bliksemstraal die hem met kracht ter aarde sloeg.

Ja, en toen kon die man ineens niets meer, zelfs niet meer uit zijn ogen kijken. Toen lag Saulus van Tarsen daar als een lijk op de grond, uitgewoed, uitgemoord en uitgewerkt!

Sommige dominees leren dat toen Paulus van zijn paard viel en de stem van Christus uit de hemel klonk, de Wet geheel afwezig was.

Dat klinkt vanzelf heel evangelisch, maar het is een evangelie naar de mens en daar kom je voor eeuwig mee om. Dominees die wetteloos preken zijn zelf niet aan de Wet gestorven en dominees die niet aan de Wet gestorven zijn hebben een inhoudsloze prediking al zouden ze ook zodanig preken dat het zweet van hun gelaat gutst.

De wetteloze prediking verslaat zijn duizenden in onze dagen, omdat

men de Wet niet als Wet preekt, maar als een waarschuwende vinger, als een oudwijfse regel, maar dat is een leven zonder de Wet.

Als de Heilige Geest bij monde van Paulus zegt dat door de Wet de kennis der zonde is, welke ketter zou dan durven beweren dat bij Paulus' bekering de Wet geheel afwezig was?

Als Paulus zegt dat hij door de Wet aan de Wet gestorven is, welke ketter zou dan durven leren dat Paulus onbekend was aan de bediening der Wet?

Voordat Christus tot Paulus sprak, werd hij namelijk snellijk omschenen met een licht van de hemel, waardoor hij van zijn paard ter aarde viel.

Dat was het licht van de heiligheid en de majesteit Gods, het verdoemend licht van de Wet!

De woorden: 'snellijk omscheen' betekent in het Grieks: 'ombliksemde'.

Als Christus niet gesproken had, had Paulus terstond ter helle gevaren. In het verterende licht van Gods heilige Wet heeft Paulus in een punt des tijds zijn zonde gezien en stierf hij door de Wet aan de Wet.

Dat gold echter alleen Paulus en niet zijn metgezellen, want zij zagen het licht wel en vielen ook ter aarde (Hand. 26:14), maar ze werden er niet door verlamd en verblind, zoals Paulus dat ondervond en zij hoorden ook de stem niet die tot Paulus sprak.

God handelt en spreekt particulier in het hart van een zondaar.

Sommige mensen zeggen dat zij nooit een 'tekst krijgen', maar dat zij genoeg hebben aan het Woord.

Dat klinkt vanzelf heel nederig, maar God spreekt gewis tot elk die voor Hem leeft. Dan gaat het niet om een 'tekst krijgen', maar om Christus Zelf.

Vanzelf spreekt God tot Zijn kinderen vanuit en op grond van Zijn Woord, maar wel persoonlijk, in je hart, met kracht en meestal in de dood van je bestaan.

Daar lééft Gods volk van (Ps. 119:50).

Weet u wie daar buiten kunnen? Die de naam hebben dat zij leven, maar in werkelijkheid dood zijn.

Aan het spreken Gods gaat wel wat vooraf, namelijk de bediening der Wet.

De Wet was er dus wel degelijk bij op weg naar Damaskus, maar gelukkig voor Paulus was Christus er ook bij, eerst in de onderhandeling en daarna in de afhandeling in de straat genaamd de Rechte.

Als we door de Wet aan de Wet gestorven zijn, zijn we dood voor de Wet en is de Wet dood voor ons.

De Wet claimt en doodt de oude mens en geestelijk te verstaan maakt de

Wet allemaal weduwen en wezen.

Dat betekent dat als wij alléén aan de Wet sterven, we in het geheel nog niet geholpen zijn, want een weduwe is een vrouw waarvan de man gestorven is en een wees is een kind zonder vader en zonder moeder.

Paulus zegt echter niet dat toen hij de oude mensdood stierf dat er verder niets anders gebeurd is, nee, toen hij die wetsdood stierf kwam hij aan het einde van de Wet en toen werd Christus in zijn ziel geopenbaard tot zijn rechtvaardigmaking.

Het sterven door de Wet aan de Wet red je dus niet van de eeuwige en drievoudige dood, daar moet het 'Gode levend gemaakt zijn' op volgen.

Het sterven door de Wet aan de Wet *maakt plaats* voor het Einde der Wet, Christus.

Sterven door de Wet aan de Wet zonder Gode levend gemaakt te zijn, eindigt meestal aan de strop.

Judas was in zekere zin ook door de Wet gedood, echter zonder Gode levend gemaakt te zijn, dus zónder Christus en dat is een verloren zaak.

Afsnijding zonder inlijving is een verloren zaak. Judas' afsnijding geschiedde zonder inlijving en dat eindigde in de hel zonder einde.

Afsnijding zonder inlijving vraagt ook naar de hel. Judas werd door de duivel gedwongen om zich te verhangen, want de verzoening was voor hem in de tijd al niet meer mogelijk.

Nu schrijft Paulus in Romeinen 7:4 een geheim: *"Zo dan, mijn broeders, gij zijt ook der Wet gedood door het lichaam van Christus, opdat gij zoudt worden eens Anderen, namelijk Desgenen, Die van de doden opgewekt is."*

In onze tekst van overdenking en ook in Galaten 2:19 schrijft Paulus dat hij door de Wet aan de Wet gestorven is, maar hier schrijft hij aan de broeders in Rome dat zij óók der Wet gedood zijn door het lichaam van Christus.

Is dit geen tegenstelling?

Nee, dat is het niet, want in Romeinen 7:4 geeft Paulus de grond aan voor de inlijving in Christus, namelijk het sterven aan de Wet door de Wet van Christus aan het kruis!

Moest Christus, Die zonder enige zonde was, aan de Wet sterven?

Niet zoals wij, maar wel borgtochtelijk aan het kruis, want Hij is tot zonde gemaakt. Zijn sterven aan de Wet is de losprijs voor onze zonden, zodat de apostel in Romeinen 7:4 het Offer van Christus aanwijst als de grond van onze overzetting in Christus.

De dood van Christus is dus de grond om Gode te kunnen leven en de oorzaak dat wij door de Wet aan de Wet sterven. Met andere woorden: voordat wij door de Wet aan de Wet sterven, was Christus al voor ons

door de Wet aan de Wet gestorven, zodat onze zaligheid al vast stond nog voordat we geboren waren, volk des Heeren!

En omdat Christus al voor ons door de Wet aan de Wet gestorven is, is het mogelijk dat wij door de Wet aan de Wet sterven zonder daadwerkelijk te verteren door de bediening des doods.

Ons vlees kan de volle bediening des doods, die van de Wet, namelijk niet doorstaan, want dat staat alleen op Naam van Christus! Die heeft het gewicht van de toorn Gods over de zonde gedragen en doordragen.

De Wet kon Christus het leven echter niet nemen, want Hij heeft de geest gegeven! Christus is dus niet aan de Wet gestorven zoals Gods kinderen aan de Wet sterven, nee, Christus is vrijwillig door de Wet der Wet gestorven, opdat onwilligen het leven zouden verkrijgen in Hem, want goddelozen worden met God verzoend door de dood Zijns Zoons.

Het sterven aan de Wet, of liever gezegd: het gestorven zijn aan de Wet, betekent dus niet dat wij door het Evangelie aan de Wet sterven, nee, wij kunnen alleen maar door de Wet aan de Wet sterven, omdat Christus voor ons, dus borgtochtelijk door de Wet aan de Wet stierf.

Het Evangelie is niet de bediening des doods, maar des levens. Het Evangelie doet ons niet sterven, maar erven.

Ja, er gaat ook een volk sterven door de liefde, soms nog letterlijk ook, want de volle liefde Gods is niet te dragen, maar de liefde zelf sterft niet, want de liefde blijft tot in der eeuwigheid.

De Wet bewerkt dus niet de zaligheid, nog geen deel ervan. In het kader van het genadeverbond is de Wet er maar bij gegeven om de onbekeerde rest te beteugelen en de zonden van het volk aan de kaak te stellen, opdat door de inkomst der Wet de misdaad bij Gods uitverkorenen te meerder zou worden; en waar de zonde meerder geworden is, daar is de genade veel meer overvloedig geweest (Rom. 5:10).

Voor Gods verzoende volk ligt de Wet echter niet meer in de handen van Mozes, maar in de Ark, het lichaam van Christus. Hij draagt de heilige Wet, die God de sterveling zet, in het binnenste van Zijn ingewand. De straf die ons de vrede aanbrengt, was op Hém!

Paulus heeft na ontvangen genade, dus achteraf, verstaan dat hij al voor zijn bekering, ja al van eeuwigheid tot het lichaam van Christus behoorde en toen hij door de Wet aan de Wet gestorven was, bleek hij ook met Christus gestorven te zijn door het geloof. *"Indien wij nu met Christus gestorven zijn, zo geloven wij, dat wij ook met Hem zullen leven", Rom. 6:8.*

Precies hetzelfde vinden wij bij de Moorman, die de gestalte van de Man van smarten, zoals hij die las in Jesaja 53, in hemzelf gewaar werd, maar

niet wist wie Jesaja bedoelde en helemaal niet wist dat hij tot het Lichaam van Christus behoorde, waartoe alle uitverkorenen behoren, ook als zij nog in hun onbekeerde staat leven.

Immers, ook voor de onbekeerde uitverkorenen is Christus reeds gestorven (Rom. 5:6), maar dat heilsfeit wordt alleen en uitsluitend aan goddelozen bekend gemaakt en persoonlijk aan hen vermaakt, namelijk aan hen die aan de Wet gestorven zijn.

Filippus verkondigde de Moorman terstond Jezus, vanwege het feit dat die Moorman door de bediening des doods aan het einde van de Wet gekomen was.

Die Moorman zat niet met een bepaalde interesse in de rol van Jesaja te lezen, nee, die man ervoer de bediening des doods in zijn leden en las zijn gestalte in Jesaja 53.

Toen die gestalte Christus bleek te zijn in zijn plaats, kwam de man tot het geloof en leefde Gode door het geloof. Die orde is in elke bijbelse bekering aan te wijzen en met de Schrift te bewijzen.

Mag ik eens vragen, geliefden, bent u al wel eens -zoals Paulus- zodanig door de Wet 'ombliksemd', zodat u verlamd voor God op de grond kwam te liggen als een verdoemelijke zondaar?

Of denkt u nog wel aardig met het 'doe dat' uw leven te kunnen regelen met het heimelijke oogmerk om God uit handen te blijven?

Aangezien de vrome mens alles ter hand neemt om door werken heilig voor God te worden, ook al doet hij dat onder de vlag van genade, heeft God Zijn Wet (erbij) gegeven, opdat alle mond gestopt worde en de gehele wereld voor God verdoemelijk zij (Rom. 3:19).

De Wet brengt dus het vonnis der verdoemenis met zich mee en als de Wet in ons leven komt, zoals die bij Paulus gekomen was, komen we aan de weet dat we een slaaf van de zonden en van de duivel zijn, want zónder de Wet is de zonde dood (Rom. 7:8b).

Dat heeft twee betekenissen, want als wij ónder de Wet leven, leven wij zónder de Wet en als we onder de genade leven, leven wij niet meer onder de Wet, hoewel niet zonder de Wet (Rom. 7:23), maar de nieuwe mens in Christus heeft de Wet niet meer van node om Gode te kunnen leven, want het Gode leven bepaalt mijn staat en wandel, niet de Wet.

In een leven naar God toe functioneert de Wet wel als blijvende kenbron van de zonde voor ons vlees, maar heeft geen invloed op het leven in Christus.

De Wet oefent dus alleen zijn heerschappij uit op degenen die onder zijn macht leven. Als wij onder de genade leven, staan we onder het gezag van Koning Jezus en zijn we voor eeuwig ontheven van de straf en de

gebiedende macht der Wet.

Meer als een gebieder en wreker voor degenen die buiten Christus zijn, is de Wet niet.

Een christen is vrij van de Wet, overmits hij die gestorven is. Hij is niet vrij om te zondigen, maar hij staat niet meer onder het gezag der Wet, omdat hij van staat veranderd is, van eigenaar verandert is. Gods kind is van de duisternis overgegaan tot het Koninkrijk van het eeuwige licht.

Vanwege het feit dat Paulus dit zo leerde, ondervond hij veel tegenstand van de Joden, omdat zij meenden dat Paulus de Wet teniet deed, en dat, terwijl zij zelf zónder de Wet leefden met al hun doen en laten (Joh. 7:19 - Rom. 7:9).

De 'vrome' mens meent dat hij het 'doe dat' der Wet ter hand kan nemen als regel van zijn leven om zo bij God in het gevele te komen, maar als het 'doe dat' der Wet gaat wegen op onze harten, dan verzinken we naar de bodem der hel, omdat de Wet net zolang blijft vloeken en verdoemen, totdat het 'doe dat' volkomen gedaan is, hetzij door onszelf, hetzij door een Ander in onze plaats. In die weg komt de mens erachter (zalig hij die het mag gebeuren) dat hij met al zijn 'doe dat' zónder de Wet leeft.

Toen Paulus in zijn eertijds de Wet meende te doen, leefde hij juist zónder de Wet, omdat hij geheel onbekend was aan de geestelijkheid van de Wet.

"En zonder de Wet, zo leefde ik eertijds; maar als het gebod gekomen is, zo is de zonde weder levend geworden, doch ik ben gestorven."

Wat Paulus hier zegt, schrijft hij achteraf, dus na zijn bekering, want toen de Wet in zijn leven kwam, bleek hij een slaaf der zonden en een vijand van God te zijn.

Toen werd Paulus gewaar dat hij de zonden niet kon beteugelen, want de Wet maakt de zonde levend, niet de zondaar. Toen het gebod kwam: "Doe dat en gij zult leven", werd Paulus niet levend, maar de zonde, omdat hij juist niet deed wat de Wet van hem eiste. Als de Wet zich als Wet laat gelden, dan breken de zonden er aan alle kanten uit. Dat is niet de schuld van de Wet, maar omdat wij niets anders dan wetsovertreders zijn, maakt de Wet de zonde los, die wij heimelijk proberen te verbergen en te bedekken met eigengerechtigheid. De Wet stelt al onze heimelijke zonden in het licht van Gods aangezicht. En in het licht van Gods vlekkeloze heiligheid, moet een zondaar sterven, want dan is Gods heiligheid als een verterend vuur.

We zullen er eerst van zingen, en wel van de 49^e Psalm, daarvan het 6^e zangvers.

Paulus heeft deze kennis niet aan de voeten van de wetgeleerde, Gamaliël, opgedaan, want toen leefde hij zónder de Wet, zoals hij zelf schrijft.

Aan alles wat Paulus aan de voeten van Gamaliël geleerd had, is hij gestorven!

Gamaliël, een rasechte discipel van Mozes, leerde de onderhouding der Wet om God te behagen, maar geen tittel of jota van de Wet leert ons wat genade is, laat staan wat de leer van Christus inhoudt.

De Wet der Tien Geboden heeft geen enkele evangelische eigenschap. De Wet drijft, doodt, dondert en verdoemt.

Dat is niet de ferme taal van een leek, maar de taal van Gods Woord.

Aan de geestelijkheid van de Wet was het Sanhedrin echter onbekend.

De theologische school van het Sanhedrin leverde kandidaten die het 'doen' der Wet leerden en deze activiteit aanvulden met talloze wetten en regels.

Ons 'doen' der Wet heeft de Wet krachteloos gemaakt (Mark. 7:13 - Rom. 8:3). De Wet wordt enkel en alléén door *het geloof in Christus* bevestigd! Maar geliefden, hoewel de Wet door het geloof bevestigd wordt, is de Wet niet louter met ons geloof tevreden. Integendeel!

De Wet wil geen geloof, maar werken zien, de Wet wil volkomen gedaan zijn, metterdáád!

Als wij denken dat wij met ons geloof de Wet tevreden kunnen stellen, zullen we ten laatste bedrogen uitkomen. Nee, de Wet eist een volmáakte gehoorzaamheid.

De Wet wil geen mooie woorden, geen vrome gedachten, maar volkomen daden, in gedachten, woorden en werken!

Welnu, als er dan volgens het oordeel der Wet niets van ons deugt, blijft er maar één ding over: de welverdiende straf. Dat verstandelijk toe te stemmen is vrij gemakkelijk, maar dat te geloven is een zeer zware zaak! Daar moet je een verloren mens voor zijn, een erfwachter der hel!

Is de Wet al zodanig bij u ingekomen dat er niets anders voor u overbleef dan de eeuwige rampzaligheid?

Als we hieraan vreemdeling zijn, kennen we de geestelijkheid van de Wet niet en zijn we ook niet aan de Wet gestorven.

En hoewel de Wet radicaal is, kunnen we de Wet niet van grofheid of wreedheid beschuldigen, want de Wet is heilig en goed, omdat de Wet door God Zelf is geschreven en gegeven. De Wet belooft echter het leven als wij haar volkomen doen en gehoorzamen!

Zolang de Wet geen volkomen daden en volmaakte gehoorzaamheid bij ons ziet, zijn we onder de vloek en onder de toorn Gods!

Ik ken een mens in Christus, die toen hij door de geestelijkheid van de Wet zijn bestaan voor God leerde kennen, in een peilloze diepte van zijn verlorenheid wegzonk. Zelfs zijn gebeden werden hem tot zonde en klonken hem als vloeken in de oren, hoe vroom ze ook van inhoud waren.

Hij kon niet anders dan het vonnis der Wet eigenen, want de Wet is heilig, het gebod heilig, rechtvaardig en goed (Rom. 7:12).

De Wet doodde hem en er bleef niet meer dan een lijk over, dat nooit meer zalig kon worden. Toen heeft het Gode behaagd Zijn Zoon in hem te openbaren als de Sleuteldrager van de hel, de Vervuller en het Einde der Wet, ja, als de opgestane Levensvorst. *"En zie, Ik ben met ulieden, al de dagen, tot aan de voleinding der wereld. Amen."*

Is dat geen nameloos ruim Evangelie?

Toen zweeg de Wet, de duivel en het graf, want de Wet is volkomen bevredigd met het volbrachte werk en de volmaakte gehoorzaamheid van de Mens, Jezus Christus.

Dat is voorwerpelijk al waar, maar het moet bij een ieder van ons persoonlijk waar wórdén, toegepast wórdén, door het geloof omhelsd wórdén, namelijk de gerechtigheid en heiligheid van Christus.

En die volkomen gerechtigheid wordt alleen toegepast als we aan de Wet gestorven zijn. Dat moge voorwaardelijk klinken, maar die dat beweren, verstaan de Wet niet en ook niet hetgeen Paulus schrijft in de tekst van onze overdenking. Als de Wet komt, dan komt de Wet ongevraagd, onvoorwaardelijk.

U zegt: Dus ik moet net zolang wachten totdat ik door de Wet aan de Wet gestorven bent, voordat ik mag geloven?

Antw.: U draait de zaak om, want u zult nimmer geloven tenzij u door de Wet aan de Wet gestorven bent.

Gods volk gaat God aanbidden voor het feit dat Hij een Wet heeft die doodt, want anders zouden ze nooit als een goddeloze met God verzoend kunnen worden.

De bediening der Wet maakt het Evangelie niet voorwaardelijk, nee, de bediening der Wet maakt de voorwaardelijke mens onvoorwaardelijk tot een geestelijk dode die in eigen oog nooit meer zalig kan worden en juist voor dezulken is Christus gekomen.

Zolang een mens onder de Wet verkeert, kan hij de onvoorwaardelijkheid van het Evangelie niet eens verstaan! Het vlees kan alleen maar wettisch en voorwaardelijk denken, handelen en beschuldigen, maar het dilemma tussen Wet en Evangelie kan alleen opgelost worden als we aan de Wet gestorven zijn.

Dat moge voor u voorwaardelijk klinken, maar het is niet voorwaardelijk. God is niet voorwaardelijk, de méns is voorwaardelijk, omdat hij onder de Wet verkeert.

Als God de mens bekeert, maakt Hij de mens onvoorwaardelijk door de bediening der Wet voor de Wet. Als de mens sterft aan zijn voorwaardelijkheid, gaat hij eerst Gods Wet als goddelijk waar geloven, alvorens hij Gode levend gemaakt wordt.

Dat leert Gods Woord, hoewel we die waarheid pas achteraf zullen verstaan, dus na ontvangen genade en genade valt vrij.

Er bestaat dus geen voorwaarde óm te geloven, maar er zijn wel waarachtige kenmerken áls we geloven.

Als het sterven aan de Wet door de Wet een voorwaarde zou zijn om zalig te worden, dan was Galaten 2:19 een opgave, een gebod, maar zo is het niet. Maar het sterven aan de Wet geschiedt onvoorwaardelijk.

Paulus had er niet om gevraagd en God had het hem niet geboden om aan de Wet te sterven.

De Wet dient zich ongevraagd aan. De Wet komt niet op uitnodiging; de Wet komt ongevraagd binnen. De Wet is de geestelijke politie en schrijft ongevraagd en ongewild processen verbaal uit aan degenen die zijn wil overtreden. Welnu, één arrestatie was genoeg om Paulus aan de Wet te doen sterven.

Als je Gode mag leven, heb je geen politie meer nodig om je op de verkeersregels te wijzen, want Gods kinderen zitten op de wagen van Gods vrijwillige volk en aan die Koninklijke wagen van vrije genade wordt overal vrije doorgang verleend, alle stoplichten van Mozes ten spijt.

Ja, dat is het privilege van Gods volk. Paulus zegt in 1 Korinthe 10:23: *“Alle dingen zijn mij geoorloofd, maar alle dingen zijn niet oorbaar; alle dingen zijn mij geoorloofd, maar alle dingen stichten niet.”*

Dat is dus een nauw leven, want als je wandel in de hemel is, heb je geen tijd meer om aan de Wet te denken, laat staan om die te gaan doen, want het is een smalle weg, die gaande smaller wordt.

Op die weg staan alleen voorrangsborden, geen verbodsborden, geen verkeersomleidingen en ook geen stoplichten.

De verkeersregels van Mozes gelden uitsluitend op de rechterzijde, dus op de ‘reformatorische’ weghelft van de brede weg, met als beloning het eeuwige leven als men alle regels volmaakt gehoorzaamt, zo niet, dan volgt de drievoudige dood.

Aan al die regels tot verbetering van de oude Adam was de apostel Paulus gestorven.

“Dan maar vlug naar de enge poort”, hoor ik iemand zeggen. Maar achter de enge poort staat een poortwachter die alleen ‘lijken’ vrije doorgang verleent.

Degenen die toegelaten wensen te worden met een hoofd vol verstandskennis of zich aandienen als een rijke jongeling, worden de toegang tot de smalle weg ontzegd.

Velen zoeken wel in te gaan, maar zullen niet kunnen. Degenen die met Mozes wandelen worden naar de Wet terug verwezen, omdat zij als vrome onschuldige mensen de smalle weg willen betreden.

Sommige verloren zielen die weleens over de gewilligheid van de Man van smarten hebben gehoord, hebben Mozes een scheidbrief gegeven en achten zich té verloren om het nog bij de Wet te zoeken. *Zulk een last van zond’ en plagen, niet te dragen, drukt hun schouders naar beneên.*

Zij schreeuwen tot de Man van smarten om hen met een enkele gedachte te gedenken en blijven wenend voor de poort liggen, op genade of ongenade.

Ondertussen worden zij beschoten met vurige pijlen van de boze, maar ze sterven liever voor de poort, dan om terug te keren naar de stad des verderfs.

Onverwacht en ongedacht worden dezulken door de enge poort naar binnen getrokken, om aan de voet van het kruis als goddelozen te worden vrijgesproken van schuld en straf, vrede met God verkrijgen en Gode leven door het geloof des Zoons van God.

“En ik ben gestorven.”

Wat Paulus hier schrijft, schrijft hij -zoals reeds gezegd- ná ontvangen genade. Hij vertelt ons de toestand waarin hij zich heden bevindt. Kenmerken kunnen nooit vooraf opgelegd worden, maar wel achteraf vastgesteld worden. Paulus zegt immers niet tot die stokbewaarder: *“Voordat u in de Heere Jezus gelooft, moet u eerst aan de Wet gestorven zijn.”*

Nee, de genade is onvoorwaardelijk, maar voor die stokbewaarder was het echter een verloren zaak, want toen die cipier de Wet op bezoek kreeg en zijn doodvonnis indachtig werd, wilde hij een eind aan zijn leven maken. Toén klonk het Evangeliebevel in zijn verloren ziel ten léven! Zo is het gegaan bij alle bijbelheiligen, zo gaat het nog en die orde zal nooit veranderen, namelijk ellende, verlossing en dankbaarheid.

In de verkondiging is het Evangelie onvoorwaardelijk: *“Die dorst heeft kome, en die wil, neme het water des levens om niet.”*

Maar in de toepassing gaat de Wet aan het Evangelie vooraf: *“Ik ben door de Wet der Wet gestorven, opdat ik Gode leven zou.”*

Dat zegt ook die vader van zijn verloren zoon: *“Want deze mijn zoon was dood, en is weder levend geworden; en hij was verloren, en is gevonden!”* Luk. 15:24.

De verloren zoon kan met Paulus en al de heiligen zeggen: *“Ik ben door de Wet der Wet gestorven, opdat ik Gode leven zou.”*

Alles wat Paulus aan de voeten van Gamaliël geleerd had, heeft hij als eigengerechtigheid moeten verliezen, want al die kennis zat niet alleen een voet te hoog, maar het bleek ook een ondeugdelijke munt in de ogen der Wet.

Hetgeen Paulus schrijft in zijn brieven heeft hij dus niet van Gamaliël geleerd. *“Want ik heb ook hetzelfde niet van een mens ontvangen, noch geleerd, maar door de openbaring van Jezus Christus”, Gal. 1:12.*

Wat Paulus hier schrijft, wordt echter door de huidige ‘godgeleerdheid’ allerwegen tegengesproken.

Men meent dat Paulus nogal baat gehad heeft bij al die wettische kennis. Het is Paulus echter schade en drek geworden om de uitnemendheid der kennis van Christus.

Louter verstandelijke kennis is dus ballast in het Koninkrijk der hemelen, want het brengt je nooit tot de geestelijke kennis die er alleen in Christus is. Louter verstandelijke bijbelkennis is wettische kennis en kan daarom ook niet geheiligd worden, want *“hetgeen uit het vlees geboren is, dat is vlees; en hetgeen uit den Geest geboren is, dat is Geest”, Joh. 3:6.* Vlees wordt nooit Geest en Geest wordt nooit vlees. Verstandelijke bijbelkennis moet je dus allemaal kwijt!

Een zuigeling in de genade weet veel meer van God en goddelijke zaken dan een onbekeerde godgeleerde. Paulus bevestigt dit feit en schrijft dat hij zijn geestelijke kennis niet van een mens ontvangen, noch geleerd heeft, maar van Christus Zelf! Wie dit ontkent doet aan Schriftkritiek.

De rijke jongeling moest niet alleen zijn goederen, maar ook al zijn werkheilige kennis verkopen om als een dwaas om Christus’ wil te gaan in de voetstappen van Jezus (1 Kor. 4:10). Hij weigerde Hem echter te volgen en is voor eeuwig verloren gegaan.

Zijn verstandelijke godgeleerdheid stond hem in de weg en hij wilde geen dwaas om Jezus’ wil zijn.

Met louter verstandskennis van de waarheid van Gods Woord doen we onze ziel alleen maar geweld aan. We kunnen er God niet mee behagen, want zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen.

Bijbelkennis zonder de wedergeboorte maakt opgeblazen.

In zijn eertijds blies Paulus dreiging en moord! Hij was een opgeblazen ballon geworden vanwege de kennis die hij verkregen had aan de voeten

van Gamaliël en toch wist hij niets. Naar zijn waarneming ging het echter van beter naar best, totdat hij op de weg naar Damaskus van Godswege van zijn paard geslagen werd.

Saulus van Tarsen moeten we echter niet te ver zoeken. Als het goed is zijn we die ‘Saulus van Tarsen’ in ons eigen hart tegengekomen.

Als de Wet met geestelijke overtuigingskracht in ons leven komt, zoals dat bij Paulus gebeurde, worden onze zonden, inclusief onze verstandelijke kennis, ons van Godswege ordentelijk voor ogen gesteld. *“Gij stelt onze ongerechtigheden voor U, onze heimelijke zonden in het licht Uws aanschijns”, Ps. 90:8.*

Dan word je *geleerdheid* en je vermeende *bekeerdheid* als verwerpelijke *verkeerdheid* voor God!

Dat is een stuk, hoor! Dan moet er een heel godsdienstig mens aan, dan moet er een heel kerkmens aan.

Kunt u nu enigszins begrijpen dat hoeren en tollenaars het gros kerkmensen voor zullen gaan in het Koninkrijk der hemelen?

Ik ken een mens in Christus die dat een weinig mag verstaan vanuit de praktijk der bevinding. Die man had nog nooit eigenwillige godsdienst bedreven in zijn eertijds. Hij leefde in de wereld en nam de kerk op de koop toe. Eén ding wist hij wel, namelijk dat goddelozen het Koninkrijk der hemelen niet zullen beërven!

Dat oordeel had hij wel eens vanuit de Bijbel vernomen en dat oordeel gold hem, daar was hij absoluut zeker van, want hij geloofde stellig dat God de zonde geenszins door de vingers ziet!

Omdat dat oordeel zo absoluut was en er voor hem toch geen redden meer aan was, trapte hij het gaspedaal op de brede weg nog dieper in om nog maar te genieten wat er van en in de zonde te genieten viel.

Die man ging dus plankgas richting eeuwige rampzaligheid, totdat God hem toonde dat Christus te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven is (Rom. 5:6).

Dat was een openbaring, verdoemd te zijn in eigen oog, terwijl Christus reeds lang voor hem gestorven was, toen hij nog krachteloos was en in de zonde leefde.

Die man liet als vanzelf het gaspedaal los en toen werd zijn wagen als door onzichtbare koorden achteruit getrokken met koorden van liefde, in de richting van de enge poort. Door de enge poort kan echter geen wagen passeren, dus moest die man alles nog kwijt en zichzelf verliezen om in Jezus alles te vinden voor zijn ziel en zaligheid.

“En toen ik Hem zag, viel ik als dood aan Zijn voeten (dat is de hoogste trap in de heiligmaking!); en Hij leide Zijn rechterhand op mij, zeggende

tot mij: Vrees niet; Ik ben de Eerste en de Laatste; en Die leef, en Ik ben dood geweest; en zie, Ik ben levend in alle eeuwigheid. Amen. En Ik heb de sleutels der hel en des doods.” Kom, Heere Jezus, kom haastelijk!

Amen.

Slotzang: Psalm 119:65.

60. Een wolk der getuigen (1)

Voorzang: Psalm 89:15 en 20

Schriftlezing: Hebreeën 12

Gemeente, de tekst voor de prediking kunt u vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte, Hebreeën 12, de verzen 1 en 2, die wij nogmaals met u lezen.

"Daarom dan ook, alzo wij zo groot een wolk der getuigen rondom ons hebben liggende, laat ons afleggen allen last, en de zonde, die ons lichtelijk omringt, en laat ons met lijdzaamheid lopen de loopbaan, die ons voorgesteld is; ziende op den oversten Leidsman en Voleinder des geloofs, Jezus, Dewelke, voor de vreugde, die Hem voorgesteld was, het kruis heeft verdragen, en schande veracht, en is gezeten aan de rechterhand des troons van God", Hebr. 12:1-2.

Geliefden, in afhankelijkheid des Heeren wensen wij na te denken over de wolk der getuigen waarvan Paulus melding maakt in het u voorgelezen Schriftgedeelte. De stof van overdenking hebben we onderverdeeld in vier hoofdgedachten, namelijk:

- 1. De lijdzaamheid der heiligen**
- 2. De loopbaan der heiligen**
- 3. Het Voorwerp des geloofs**
- 4. De voorgestelde vreugde**

Geliefden, om een zaak te bewijzen of kracht bij te zetten, zijn altijd getuigen nodig. Als iemand van een misdaad wordt beschuldigd, dan moeten er getuigen zijn die dat kunnen bevestigen en met feiten kunnen staven, om de misdadiger te kunnen veroordelen. En niet alleen ten aanzien van een misdaad, maar ook ten aanzien van behaalde resultaten op allerlei gebied moeten daar altijd bewijzen van zijn en getuigenisrapporten te overleggen zijn. En dat is op geestelijk gebied al niet anders. Gods Woord geeft daar getuigenis van, namelijk dat er getuigen zijn van het werk Gods. God getuigt van Zichzelf dat Hij de waarachtig is en dat Zijn Woord de waarheid is. *“Want Drie zijn er, Die getuigen in den hemel, de Vader, het Woord en de Heilige Geest; en deze Drie zijn Eén”, 1 Joh. 5:7.* De Vader, de Zoon en de Heilige Geest geven getuigenis dat Jezus is de Christus, de Zoon des levenden Gods. En de

Geest is Het die getuigt dat de Geest de waarheid is. Er zijn dus drie Getuigen in de hemel, maar er zijn ook drie getuigen op aarde. *“En drie zijn er, die getuigen op de aarde, de Geest, en het water, en het bloed; en die drie zijn tot één”, 1 Joh. 5:8.*

En deze drie getuigen op aarde, geven hetzelfde getuigenis als de drie Getuigen in de hemel, namelijk dat Christus de Zoon van God is dat er geen andere Naam onder de hemel gegeven is door Welke wij moeten zalig worden. De Geest der aanneming tot kinderen getuigt ook in de harten der kinderen Gods, namelijk dat zij kinderen Gods zijn en de Geest verzekert Gods volk van de gemeenschap met de Vader en de Zoon.

Dus God-drie-Enig geeft Zelf getuigenis, dat God God is en dat Zijn Woord waarachtig is. Drie Getuigen, de drie Personen in het Goddelijke Drie-eenheid, De Vader, het Woord en de Heilige Geest.

Geliefden, als iemand een van deze Getuigen miskent of loochent, dan kan die persoon niet zalig worden. De Jehova's getuigen ontkennen dat de Heilige Geest een Persoon is en daarmee sluiten zij zichzelf van de zaligheid uit. Ze leren dat de Heilige Geest een kracht is en geen Goddelijk en Zelfstandig Persoon in Drie-eenheid.

De Jehova's getuigen loochenen de Drie-eenheid en degenen die de Goddelijke Drie-eenheid loochenen kunnen niet zalig worden, tenzij dat zij zich bekeren van deze godslasterlijke ketterij.

Ik ben eens op onderzoek uitgegaan, maar in Amerika is er een grote beweging gaande van televisiedominees, die miljoenen zielen indoctrineren met de Bijbel in hun hand en in de mond, die met een opsomming van talloze bijbelteksten willen bewijzen dat de Heilige Geest een kracht is en geen Persoon. Maar een kracht kan nooit getuigen.

Als de Heilige Geest alleen een kracht zou zijn, dan zou de Heilige Geest geen Getuige in de hemel kunnen zijn, noch kunnen getuigen op de aarde met het water en het bloed. Maar de Geest is Het, die getuigt dat de Geest de waarheid is. De Heilige Geest is ook niet ondergeschikt aan de Vader en de Zoon, Hij is God.

Als de Heilige Geest alleen een kracht zou zijn, zou de Heilige Geest nooit tot Filippus bevolen kunnen hebben om zich bij de wagen van de Moorman te voegen. Als de Heilige Geest een kracht zou zijn, zouden Gods kinderen ook het inwendige getuigenis missen van de Heilige Geest, namelijk dat zij kinderen Gods zijn.

Als de Heilige Geest geen Persoon zou zijn in de Goddelijke Drie-eenheid, dan zou de zaligheid uitgesloten zijn. De Heilige Geest is de

tweede Trooster en de Zaakwaarnemer van Christus op aarde. Dat laatste pretendeert de paus te zijn en om die reden is de paus de Antichrist. Rome is van de zaligheid uitgesloten en die het anders beweren, zijn medewerkers van de Antichrist en kunnen niet zalig worden.

In ons tekstgedeelte maakt Paulus melding van een wolk der getuigen, en dat zijn de bijbelheiligen. Gods kinderen getuigen van het werk Gods, omdat de Geest in hen getuigt. Om die reden hebben wij eerst de Goddelijke Getuigen genoemd, want deze wolk der getuigen kan er alleen zijn, omdat de drie Goddelijke Getuigen er zijn. Gods volk is er, omdat God er is. Christus, de getrouwe Getuige, is het Voorwerp des geloofs en de Heilige Geest geeft getuigenis van God en Christus in de harten der uitverkorenen.

God heeft Zich een volk geformeerd, die Zijn lof zullen vertellen en dat is de wolk der getuigen, die getuigen van de grote werken Gods.

De apostel Paulus begint dit hoofdstuk met een redegevend voorwoord. *“Daarom dan ook.”*

Dat slaat dus op hetgeen hij hier vooraf gezegd heeft over de wolk der getuigen, mannen Gods zoals: Gideon, en Barak, en Simson, en Jeftha, en David, en Samuël, en de profeten; welken door het geloof koninkrijken hebben overwonnen, gerechtigheid geoefend, de beloftenissen verkregen, de muilen der leeuwen toegestopt; de kracht des vuurs hebben uitgeblust, de scherpte des zwaards zijn ontvloten, uit zwakheid krachten hebben gekregen, in den krijg sterk geworden zijn, heirlegers der vreemden op de vlucht hebben gebracht; de vrouwen hebben hare doden uit de opstanding weder gekregen; en anderen zijn uitgerekt geworden, de aangeboden verlossing niet aannemende, opdat zij een betere opstanding verkrijgen zouden. En anderen hebben bespottingen en geselen geproefd, en ook banden en gevangenis; zijn gestenigd geworden, in stukken gezaagd, verzocht, door het zwaard ter dood gebracht; hebben gewandeld in schaapsvellen en in geitenvellen; verlaten, verdrukt, kwalijk gehandeld zijnde; (welker de wereld niet waardig was) hebben in woestijnen gedoold, en op bergen, en in spelonken, en in holen der aarde. En deze allen, hebbende door het geloof getuigenis gehad, hebben de belofte niet verkregen; alzo God wat beters over ons voorzien had, opdat zij zonder ons niet zouden volmaakt worden, (Hebr. 11:32-40).

Genoemde bijbelheiligen hebben door het geloof geleefd en de goede strijd des geloofs gestreden. Zij zijn niet te rade gegaan bij vlees en bloed, maar streden onder de kruisbanier van Koning Jezus.

Door de Heilige Geest werden zij geleid in wegen die het vrome vlees niet verkiest. God heeft hun rechterhand gevat en zij moesten van alles en iedereen afzien en ook zichzelf verloochenen, om de loopbaan te kunnen lopen die God hen in Christus had voorgesteld. Dat geldt niet alleen de bijbelheiligen, maar al Gods volk van alle tijden en plaatsen. Ons eerste punt van overdenking handelt over de lijdzaamheid der heiligen.

Het verhaal gaat dat de inhoud van de ware lijdzaamheid der heiligen bestaat uit 'horen, zien en zwijgen.'

Dat moge de regel des levens zijn voor het huidige naamchristendom, maar die fabel wordt door Paulus genoegzaam weerlegd in onze tekst van overdenking. *"Laat ons met lijdzaamheid LOPEN...!"*

De gelovigen in Christus zijn dus gedurig in beweging. Zij liggen niet naast, maar lopen in de loopbaan, namelijk op de smalle weg des levens, om de prijs te behalen die hen is voorgesteld, namelijk de kroon des eeuwigen levens.

Gods kinderen lopen de smalle weg dus met lijdzaamheid. Wat is lijdzaamheid eigenlijk?

Lijdzaamheid is geduldige, standvastige, volharding. Lijdzaamheid is bedaarde, gewillige onderwerping aan de wille Gods. Lijdzaamheid is het tegenovergestelde van lijdelijkheid. Lijdelijkheid is dood, maar de lijdzaamheid der heiligen is een vrucht van de lijdzaamheid van Christus. *"Doch de Heere richte uw harten tot de liefde van God, en tot de lijdzaamheid van Christus", 2 Thess. 3:5.*

De ware lijdzaamheid der heiligen is eigenlijk een passieve activiteit des geloofs.

Lijdzaamheid betekent ook verdraagzaamheid, niet jegens de zonde, maar vanwege het kruis van Christus ons opgelegd. Christus heeft het kruis verdragen en de schande veracht.

De lijdzaamheid der heiligen staat dus in het kader van het gelijkvormig zijn aan het beeld van Christus.

De mens is IN het beeld Gods geschapen in ware kennis, gerechtigheid en heiligheid en zo wordt ook de uitverkoren mens herschapen IN het beeld van Christus. *Christus is het Afschijnsel van de Vaderlijke heerlijkheid, en het uitgedrukte Beeld Zijner zelfstandigheid", Hebr. 1:2.*

We worden in het beeld Christi herschapen en in het Beeld Gods hersteld door de wedergeboorte.

Christus is het Beeld Gods (2 Kor. 4:4) en als we in Christus hersteld worden in het Beeld Gods, zijn we een nieuwe schepping. Christus is het Begin der Schepping Gods en Hij is ook het Begin der herschepping

Gods, ja, Hij is het Begin en het Einde, de Eerste en de Laatste, de Alpha en de Omega.

Wie in Christus is, is een nieuw schepsel; al het oude is voorbijgegaan, ziet, het is alles nieuw geworden.

Dat weten al Gods kinderen bij inleving en geloof en daarom lopen zij met lijdzaamheid de loopbaan die hen is voorgesteld in Christus.

Dus padje lopen ten einde toe, volk des Heeren, want Christus is ons voorgegaan en heeft de weg voor ons gebaad naar het Vaderhart en Vaderhuis met Zijn Eigen Bloed, ja, Hij is de Weg, de Waarheid en het Leven.

Er is geen weg tot God buiten de geloofskennis in Christus. Niemand kan tot de Vader komen dan door Christus en dat in een weg van recht.

Geliefden, hier kent ieder kind van God wat van, hoe zwak het geloof ook moge zijn.

Ze zijn zalig geworden door recht in Christus en hebben vrede met God door het geloof (Rom. 5:1).

Dan gaan ze lopen de loopbaan die hen is voorgesteld, namelijk achter den Heere Jezus aan en gaan niet te rade met vlees en bloed. Dan ga je je hand niet ophouden bij mensen, maar bij God, om als een bedelaar bediend te worden door een dienende Heere Jezus.

Dan zeg je de verzekeringsbank vaarwel, omdat je je bank in den hemel hebt. Dan leef je niet meer van fondsen en uitkeringen, maar uit de hand van een liefhebbend Vader, Die mildlijk geeft en niet verwijt.

Dan werp je al je bekommernis op Hem, omdat Hij voor je zorgt en je uit de rechten Gods bedient, namelijk met voedsel, deksel en gemeenschap.

Ga je hier mee knoeien, dan heb je ook de lijdzaamheid niet meer in de beoefening en loop je ook niet meer op het pad der gerechtigheid. Dan verkeer je op betoverde grond en dan moet je je stand ophouden, je bekering bewijzen, dan ga je te rade met vlees, omdat de hemel zwijgt.

Dan ga je die en die raadplegen hoe zij erover denken en als je dan medestanders op je hand krijgt die je overnemen, voel je je gerust, maar het is een valse rust, want wat uit het vlees geboren is, blijft vlees en vlees kan God niet behagen.

Je gelooft het niet en je gaat door, totdat... Totdat? Ja, totdat je de gesel voelt van Gods ongenoegen en je hart ineenkrimpt van wettische dienstbaarheid. Totdat je de wapens inlevert op genade of ongenade en in het stof neervalt aan de voeten van Hem Die leeft en regeert in eeuwigheid.

En als je knoeit met de rechten Gods, dan neem je geschenken aan en dan buig je het recht. Dan ga je de zonden goedpraten, omdat je niet

meer recht wandelt naar het Evangelie.

Wat gelooft gij van de voorzieningheid Gods?

Op de smalle weg kunnen we alleen lopen door de lijdzaamheid des geloofs, al was er geen rund meer in de stal en geen brood meer in de kast. Dan mogen we leven door het nochtans des geloofs.

Te leven uit de hand des Heeren kan dus alleen als we de loopbaan lopen met de lijdzaamheid van Christus. Dan leef je van hetgeen je hemelse Vader je toeschikt, staande op de Rots der eeuwen, in Wien geen schaduw noch omkering is.

Dan ben je vergenoegd met hetgeen God je geeft en onthoudt, schenkt en afneemt, want Hij heeft gezegd: *"Ik zal u niet begeven, en Ik zal u niet verlaten"*, Hebr. 13:5b.

U zegt: Maar dat vertrouwen is niet altijd in de beoefening.

Antw.: Wat heeft dat er mee te maken? De leer der zaligheid en de voorzienigheid staat of valt niet met de beoefening des geloofs, maar is vast in God.

Of wilt u liever de ongestalten van Gods volk horen om er ook bij te horen? Paulus noemt geen enkele ongestalte van Gods volk op in de tekst van onze overdenking. Het zijn de geroepen heiligen in Christus, zonder enig gebrek. *"Geheel zijt gij schoon, Mijn vriendin, en er is geen gebrek aan u"*, Hoogl. 4:7. Ja, dat geldt ook voor Simson die zijn halve leven met hoeren heeft doorgebracht.

Dat laatste kan de godsdienst niet verdragen, omdat zij nog nooit een overspeler voor God geworden zijn en de geestelijkheid der Wet niet kennen. Maar Simson was een geloofsheld bij uitstek, een Nazireeër Gods en een type van Christus.

U zegt: Maar hoe kom ik van mezelf af, want ik heb zo'n last van die oude mens.

Antw.: Dat is een wettische voorstelling van zaken. Hoe kan de oude mens last hebben van de oude mens? Dat is niet mogelijk. Ook Gods volk heeft geen last van de oude mens als zodanig, want de oude mens is gedood in de dood van Christus, ineens en voor altijd. Gods volk heeft geen oude mens meer, dan alleen het lichaam der zonde.

Gods volk is een nieuw schepsel in Christus, volmaakt en zonder enig gebrek en tegelijk totaal vleselijk, verkocht onder de zonden, omdat ze vlees is.

Het vlees, het lichaam der zonde, is het stoffelijke overschot van de oude mens. Het is niet meer dan een stuiptrekkend lijf, waarin geen geest

meer is.

Zeer velen van Gods volk redeneren vanuit de oude mens en bedrijven geestelijk overspel met de oude Adam. Als je dat doet, loochten je de leer en de bevinding van de rechtvaardiging van de goddeloze.

Dan ontken je eigenlijk dat Christus te Zijner tijd gestorven is voor de goddelozen (Rom. 5:6).

Dan leef je in dienstbaarheid, omdat de leer der afsterving van de oude mens je betoverd heeft tot op je botten en omdat je de Heidelberger Catechismus boven het Woord stelt.

De waarachtige bekering bestaat niet uit de afsterving van de oude mens, want die oude mens IS gestorven, ineens en voor altijd door de dood van Christus en ook in de bevinding der zaken sterft de oude mens als de zondaar der Wet sterft.

De waarachtige bekering bestaat ook niet uit de afsterving van het vlees, want Gods volk blijft 100% vlees tot haar dood toe. Gods volk wordt nooit 50% Geest en 50% vlees. Dat leert Rome en het protestantisme volgt Rome daarin op de voet.

De waarachtige bekering bestaat uit de aflegging van de WERKINGEN des vleses, omdat de oude mens gestorven IS (Gal. 2:19).

Per saldo bestaat de waarachtige bekering uit de aflegging van de werkingen van het vlees en uit de opwas in de kennis van Christus.

De opstellers van de Heidelberger Catechismus hebben ongetwijfeld goede bedoelingen gehad, maar in de verwoording van de waarachtige bekering hebben ze zich rooms uitgedrukt.

Ik voel me gedrongen dit ter sprake te brengen, omdat het alles te maken heeft met de ware lijdzaamheid des geloofs.

De leer van de afsterving van de oude mens staat haaks op de ware lijdzaamheid des geloofs. De bijbelse orde is GANS anders. De oude mens verkeert onder de Wet en NOOIT onder het Evangelie der genade. De oude mens is de oude werkheilige Adam in zijn onverzoende staat voor God. Dat zijn we dus allen van nature, namelijk een oude werkheilige mens, die zich onder de Wet bevindt en onder de toorn van God.

Als de Wet inkomt, sterft de oude mens door de bediening des doods en staat de nieuwe mens met Christus op in een nieuw leven, waarin AL het oude is voorbijgegaan, omdat het alles is nieuw geworden. Paulus getuigt daarvan in Romeinen 6:6: *"Dit wetende, dat onze oude mens met Hem gekruisigd is, opdat het lichaam der zonde te niet gedaan worde, opdat wij niet meer de zonde dienen"*, Rom. 6:6.

De oude mens IS gekruisigd en IS gestorven. Dat is voor Gods volk verleden tijd en keert nooit weer.

De oude mens is niet meer. De oude mens is een verpersoonlijking van de werkende mens onder de Wet. Aan die persoon is Gods volk gestorven door de bediening des doods.

Het lijk van de oude mens is het lichaam der zonde, het vlees, dat zich der Wet Gods niet onderwerpt.

Kan een lijk afsterven? Waar haalt men dit vandaan? Het woord afsterven komt in de Bijbel niet eens voor. De Heilige Geest leert geen afstervingsleer, maar leert bij monde van Paulus totaal anders. *"Laat ons AFLEGGEN allen last, en de zonde, die ons lichtelijk omringt..."*, omdat we, volk des Heeren, gestorven ZIJN. Paulus zegt: *"Liegt niet tegen elkander, dewijl gij uitgedaan hebt den ouden mens met zijn werken, en aangedaan hebt den nieuwen mens, die vernieuwd wordt tot kennis, naar het evenbeeld Desgenen, Die hem geschapen heeft"*, Kol. 3:10-11.

De oude mens is uitgedaan en afgelegd. Wat is afleggen? Afleggen is een lijk opbaren om definitief begraven te worden en dat lijk van de oude mens is begraven in de dood van Christus door het geloof, maar al Gods volk zal het lichaam der zonden definitief afleggen als zij de laatste adem uitblaast.

De waarachtige bekering bestaat dus uit afleggen en opwassen, om van dag tot dag vernieuwd te worden. *"Daarom vertragen wij niet; maar hoewel onze uitwendige mens verdorven wordt, zo wordt nochtans de inwendige vernieuwd van dag tot dag"*, 2 Kor. 4:16.

De uitwendige mens is niet de oude mens onder de Wet, nee, de uitwendige mens is ons lichaam.

Paulus handelt hier dus over de dagelijkse bekering en dat bestaat uit het afleggen van het bedorven vlees, dat is, er afstand van nemen door het geloof, en een opwas in de Geest door de Geest der heiligmaking. Dat is niet steeds heiliger worden, maar het er voor houden, zoals Paulus de gemeente te Rome leert, namelijk: *"...dat gij wel der zonde dood zijt, maar Gode levende zijt in Christus Jezus, onzen Heere."*

Dus de oude mens is een lijk, waarin geen geest des levens is. De eerste man is dood en de Wet heeft geen zeggenschap meer over een lijk.

De nieuwe mens is opgestaan en die nieuwe mens bevestigt de Wet, echter niet door het "doe dat" der Wet, maar door het geloof.

Bij vele belijders speelt de oude mens een slachtofferrol om de schuld van zich af te werpen.

Men wil iemand de schuld geven van de zonde, en daar gebruikt men dan de oude mens voor om zelf vrijuit te gaan. Maar geliefden, de mens heeft al zoveel vonden gezocht om God uit handen te kunnen blijven. Het zal echter niet baten. Degenen die leren dat de oude mens nog moet

afsterven in het leven der genade, heulen met Rome, al was het ook een engel uit de hemel.

De leer van de afsterving is niet de lere Christi. Het woord 'afsterven' -zo zeiden we al- komt in heel de Bijbel niet voor. Gods volk wordt niet bij stukjes en beetjes rijp voor de hemel. In Christus HEBBEN Gods kinderen hun wandel in de hemel. Wat moet er dan nog gedood worden hier op aarde? De oude mens? Nee, wat die is de definitieve wetsdood gestorven. De Statenvertaling heeft Kolossenzen 3:5 als volgt vertaald: *"Doodt dan uw LEDEN, die op de aarde zijn, namelijk hoererij, onreinigheid, schandelijke beweging, kwade begeerlijkheid, en de gierigheid, welke is afgodendienst."*

Maar dat staat zo niet in de grondtaal. Daar staat: *"Hebt ze gedood."* Bovendien, wordt met het woord "leden" bedoeld, DE WERKINGEN VAN HET VLEES.

U ziet, de persoon van de oude mens is eruit; die is niet meer, die is dood, die is gedood. De eerste man is gestorven en de nieuwe mens is vrij van de Wet van de eerste man.

Christus trouwt een reine maagd, eentje die geen oude mens meer IS, omdat de Bruid van Christus een nieuw schepsel is in Hem Die eeuwiglijk leeft en tot mij gezegd heeft: *"Ik leef en gij zult leven."*

Dus nogmaals, als men de afsterving van de oude mens leert, loochent men de leer van de rechtvaardiging van de goddeloze, want bij de leer der afsterving is de oude mens nog in leven, hoewel stervende.

Nee, Gods Woord leert het gans anders: "Ik ben door de Wet der Wet gestorven... en ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij." (Gal. 2:19-20).

God rechtvaardigt de goddeloze door de toegerekende gerechtigheid van Christus als zijnde volkomen rechtvaardig en volmaakt heilig, zonder vlek en zonder rimpel. Rechtvaardigmaking is herschepping vanuit de dood in het leven. God schept uit niets iets.

God herschept uit de dood het leven. God herschept geen levende mensen. God herschept geen stervende mensen. God herschept geen afstervende mensen, nee, God herschept doden uit het graf van hun adamsbestaan en maakt hen levend in Christus.

De oude mens staat onder het vonnis der Wet, ook Gods volk voor hun bekering. Gods gerechtvaardigde volk is die oude mens echter gestorven en staat derhalve niet meer onder de vloek der Wet.

De Wet is niet de rechtvaardigen gezet, maar de onrechtvaardigen, want de Wet is niet door het geloof.

Nog een keer: "Doodt dan uw leden die op aarde zijn." Dus weer aan de

slag? Nee, want ge "HEBT ZE GEDOOD", staat er in de grondtaal.

U zegt: Maar kun je dat vlees dan maar de ruimte geven en er op los zondigen?

Antw.: Zo redeneert de oude mens, maar zo spreekt het geloof NOOIT. De oude mens is dood en de nieuwe mens in Christus zondigt niet; die kan niet zondigen omdat hij uit God geboren is.

Toen Paulus achter dat geheim was, schrijft hij: *"Ik dan doe datzelve nu niet meer, maar de zonde, die in mij woont", Rom. 7:17.*

Na ontvangen genade blijft er van de oude mens niets over dan een lijk, namelijk het lichaam der zonde, het vlees. En het vlees doet niets dan zondigen.

Hoe kom je daarvan af, van dat lichaam der zonde?

Wel, als je de laatste adem uitblaast in de tijd. Aan deze zijde van het graf blijft Gods volk GEHEEL vleselijk, verkocht onder de zonde.

Het vlees is niet af te sterven, alleen af te leggen door het geloof en definitief met de dood van het lichaam der zonde. Dus de waarachtige bekering bestaat niet uit de afsterving van de oude mens en de opstanding van de nieuwe mens, maar uit het afleggen van (de werkingen van) het vlees en de opwas van de nieuwe mens in Christus. Ik heb dat toch eens nadrukkelijk willen onderscheiden om de roomse trend in onze kringen aan het licht te brengen.

Gods ware volk IS de oude mens gestorven en IS opgestaan als een nieuw schepsel.

Paulus schrijft door de inspiratie des Geestes: *"Ik ben met Christus gekruist; en ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij; en hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof des Zoons van God, Die mij liefgehad heeft, en Zichzelven voor mij overgegeven heeft", Gal. 2:20.*

Dus hetgeen Gods volk in het vlees leeft, leeft zij door het geloof des Zoons van God. Dat is de zuivere heiligmaking, namelijk leven door het geloof des Zoons van God. Daarin doet de oude werkende mens niet meer mee, want die is dood. Ja, het was een lange voorafsprak, maar dat moest toch eerst gezegd worden, om de lijdzaamheid der heiligen in bijbels perspectief te verklaren.

En daar maakt de apostel melding van in Kolossenzen 2:6: *"Gelijk gij dan Christus Jezus, den Heere, hebt aangenomen, wandelt alzo in Hem."*

Daar heb je de lijdzaamheid der heiligen, want die drukken de voetstappen van Christus op de loopbaan die hen is voorgesteld met de lijdzaamheid van Christus.

Daarvan geeft Paulus ook getuigenis in ons tekstgedeelte, namelijk van de wolk der getuigen die ons is voorgegaan, waarvan wij reeds melding hebben gemaakt aan het begin van deze verhandeling.

De leer der lijdzaamheid staat haaks op de logiceer van dr. Steenblok. Vrije genade is niet te beredeneren, alleen maar te beleven door het geloof.

Ik kan het eigenlijk niet goed uitleggen, want het gaat boven het verstandelijke uit. Het geloof is niet rationeel. Het verstand is een slap gevalletje en daarom wordt deze leer en degenen die het zo leren op grond van de Schrift zo duivels verdacht gemaakt, zelfs door degenen die wel genade hebben, maar vreemd zijn aan een tweede bekering.

Zielen in de eerste bekering zijn dikwijls nog zwanger van de dienstbaarheid, omdat zij wel door het geloof, maar nog niet zakelijk aan de Wet gestorven zijn.

In de eerste bekering redeneren er velen vanuit een twee-mens gestalte. Gods volk is echter geen twee-mens, maar geheel en al een nieuw schepsel in Christus en tegelijk geheel en al vleselijk, verkocht onder de zonde.

Met de roomse twee-mens-leer kun je nog flink die oude mens de schuld geven van je zonden, maar dat lukt je na een tweede bekering niet meer, omdat je dan finaal door je bekering gezakt bent en er feitelijk niet meer bent, ja, in Christus.

Op de Pinksterdag zei Petrus niet: "Die WIJ gekruisigd hebben", nee, hij wees van zich af bij God vandaan en preekte met de autoriteit van de Heilige Geest: "DIEN GIJ gekruisigd hebt!"

U zegt: "Maar alle oudvaders leren de afstervingsleer van de oude mens conform de Heidelbergse Catechismus.

Antw.: Wat gaat mij dat aan? Gods Woord leert ons gans andere zaken. *"Want dat Hij gestorven is, dat is Hij der zonde eenmaal gestorven; en dat Hij leeft, dat leeft Hij Gode. **Alzo ook gijlieden**, houdt het daarvoor dat gij wel der zonde dood zijt, maar Gode levende zijt in Christus Jezus, onzen Heere", Rom. 6:10-11.*

Welnu, wat gelooft u? Gods Woord of de roomse afstervingsleer die ook in refo-kringen gangbaar is?

Met die afstervingsleer van de oude mens kun je je wel armzalig aanstellen, maar ondertussen houd je de zonde aan de hand, want je hebt toch een zondebok, namelijk de oude mens.

Maar ik zal u zeggen, geliefden, als u deze dwaalleer aan de hand houdt in de praktijk, kunt u absoluut niet voor God verschijnen, al doe je ook

duizend beroepen op de Heidelbergse Catechismus, want dat bent u nog een oude mens onder de Wet.

Zolang je niet de oude mensdood gestorven en Gode levendgemaakt bent, is er op grond van de Heilige Schriftuur geen enkele hoop voor je. Dit geldt ook het gros rechtzinnige predikanten. Men mengt Wet en Evangelie door elkaar tot een gifbeker der ziel. De arminiaanse SRA-rest stapt met zevenmijlslaarzen over de toepassing van Galaten 2:19 heen, spreken de oude mens zalig en sporen het werkheilige vrome vlees aan, tot een overwinningsleven op een gladde weg ter helle.

U zegt: "Maar het lijkt wel een gans nieuwe leer wat u leert.

Antw.: Ja, als je Gods Woord als een verklaring leest voor de 'heilige boeken der oudvaders', dan kom je niet verder dan het begrip van de oude mens met zijn verdoemde onkunde. En in dat spinnenweb van de oude mens-leer zitten ook zeer velen van Gods kinderen verstrikt, doch dat houdt ze niet uit de hemel. Het nabijkomend christendom zal echter afvallen als een Demas, want Demas was een oude mens onder de Wet. Demas moet zich wel vreselijk aan de paulinische leer geërgerd hebben, zodat hij Paulus verliet en de tegenwoordige wereld weer liefkreeg, net als de vrouw van Lot.

Met die leer van Paulus was niets te verdienen. Paulus stuurde zijn Koerierbrieven -die hij bij nacht en ontij geschreven had- wel door het land, maar Demas was het spuugzat om al die Koerierbrieven van Paulus verzendklaar te maken uit genade. Hij wilde wat verdienen. Hij wilde ook weleens wat contant geld in zijn zak en van genade niet leven.

Demas wilde een loondienstbetrekking in Gods Koninkrijk en uitbetaald worden naar verdienste en zo worden er wat zendelingen uitgezonden in die demas-gestalte. Als maar geld oplevert, maar als er geen loon tegenover zou staan, dan was er geen zending te vinden op de zendingsvelden.

Ja, de arbeider is zijn loon waardig, maar dat slaat ten eerste op een maatschappelijke loondienstbetrekking, en in de tweede plaats op het genadeloon jegens de arbeid in Gods Koninkrijk. In dat Koninkrijk moet je van het gegeef leven en dat zinde Demas niet, hij wilde geld verdienen en hij was aan de lijdzaamheid der heiligen ten enenmale vreemd. Hij dacht dat Paulus wel een of andere goudklomp rijk was en daarvan wilde hij ook een deel.

Maar Paulus had niets anders dan een reismantel en wat perkamenten en soms een gehuurde woning. Hij maakte tenten om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien, omdat hij de lijdzaamheid der heiligen

beoefende.

Maar Demas wilde brood op de plank, een business runnen en geld maken, want zei Demas: "De arbeider is zijn loon waardig." Ja, met een bijbeltekst op de lippen heeft Demas altijd met valse oogmerken Paulus gediend en uiteindelijk heeft hij Paulus verlaten en de tegenwoordige wereld lief gekregen. Voor de tegenwoordige wereld kun je ook eigenwillige godsdienst invullen, want met godsdienst valt er veel geld te verdienen.

Ja, de oude mens heeft altijd een winst- en verliesrekening, maar de winst van Gods volk ligt in haar verlies, ja, in de dood van Christus.

De buit van 't overwonnen land viel zelfs de vrouwen in de hand, schoon niet mee uitgetogen.

Daar heb je de lijdzaamheid der heiligen in het geloof van Jezus.

Het is dus wel profijtelijk om Demas in te leven, want dan wordt het weer waar door het onmogelijke heen, namelijk dat God also lief de wereld gehad heeft, dat Hij Zijn Eniggeboren Zoon gezonden heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.

Laten we er eerst een versje van zingen, en wel uit de 68^e Psalm, daarvan het 6^e zangvers.

*De koningen, hoezeer geducht,
Zijn met hun heiren weggevlucht;
Zij vloden voor Uw ogen;
De buit van 't overwonnen land
Viel zelfs de vrouwen in de hand,
Schoon niet mee uitgetogen.
Al laaght g', o Isrel, als weleer,
Gebukt bij tichelstenen neer,
Toen gij uw juk moest dragen,
En zwart waart door uw dienstbaarheid,
U is een beter lot bereid;
Uw heilzon is aan 't dagen.*

2. De loopbaan der heiligen

Om de loopbaan -zoals de wolk der getuigen die gelopen heeft- te kunnen lopen, moet je de last der zonde afleggen. Wat is afleggen? Afleggen is opbaren, achterlaten, klaar om begraven te worden. Anders blijf je sukkelen met het stoffelijk overschot van de oude mens en het

vlees in de watten leggen. Ik heb kinderen van God meegemaakt die zich volledig laten voeden door de westerse consumptiecultuur.

Van een prikje in het vlees liggen ze drie maanden op bed en schreeuwen zij hard om hun moeder en ik heb er zelfs meegemaakt die de zending in willen, maar aan de ontbering in het vlees volledig vreemd zijn en zich ook zo gedragen. Ik heb er eens een papieren zendeling meegemaakt die een mugje in zijn nek had en het uitgilde dat hij helemaal onder de luis zat. Ik zei tegen hem dat hij maar beter schoenveters kon verkopen, omdat hij het in de zending nog geen week zou uithouden. Om zending te bedrijven is een tweede bekering, een roeping van Godswege en pure zelfverloochening voor nodig.

Er is namelijk lijden overig voor Gods geroepen heiligen en God spaart geen vlees. Overboord gaan met Jona is de enigste genezing om vervroomd vlees dat de oude mens nog in 't leven wil laten de dood te laten sterven.

Gods ware kinderen leven in zwakheid, maar door de kracht van Christus zijn ze tot alles in staat.

Met mijn God dring ik door een bende tegenstanders en duivelskunstenaars en met Hem spring ik over de muren van onmogelijkheden.

Velen van Gods volk gaan echter in het harnas van Saul en maken zichzelf vleugellam door schijnbewegende activiteiten.

Dezulken doen heel gewichtig, maar ze overwinnen niet, want in het harnas van Saul kon David niet gaan. Maar om toch vrucht op de plank te hebben, proberen dezulken dogmatisch te systematiseren om zielen in hun strikken te vangen.

Dat zijn typisch de bewegingen van de oude mens en dat geslacht vaart niet anders uit dan door bidden en vasten. Gods volk is een ellendig en arm volk, en kan zonder Christus niets, maar dan ook niets doen.

Ze boeren meer achteruit op de loopbaan dan vooruit. Ze vallen van het ene gat in het andere gat.

Hoe verder ze op de weg zijn horen ze meer en meer honden blaffen die ze nog nooit eerder gehoord hebben.

Ze leren zichzelf kennen als gevelesde duivels, die God alleen maar in de weg lopen.

Ze hebben doorgaans een zeer zwak geloof, maar een sterke God. Vanwege het inwendige bederf gaan ze doodbrakend over de wereld, gelijk een Heman.

Ja, dat volk kan alleen maar de dood en het verderf braken. Goed doen ze niet, want ze hebben enkel schuld en doem. Huichelaars hebben goed en

kwaad, maar Gods ware volk heeft alleen maar kwaad.

En daarom smeken zij den Heere geduriglijk. *"Gedenk niet meer aan 't kwaad dat wij bedreven."*

Ja, als genade genade wordt, kom je nooit verder dan een gevelesde duivel, die van Christus leven moet en mag. Dat is een stervend leven. Paulus geeft daarvan getuigenis als hij zegt: "Ik sterf alle dagen."

Dat is echter iets anders dan afsterven. Steeds opnieuw sterven en tegelijk opwassen in de kennis van Christus dat kenmerkt het leven der genade.

Opwassen in de diepte, in de zondekennis, in Godskennis, in Christus kennis, in geheiligde kennis. Gods ware volk wordt elke dag in de dood overgegeven om Christus' wil.

Dat is totaal iets anders dan het roomse afstervingsproces. Sterven om te leven, dat is de samenvatting van de bijbelse genadeleer. *"Maar wij, als dienaars van God, maken onszelf in alles aangenaam, in vele verdraagzaamheid, in verdrukkingen, in noden, in benauwdheden, in slagen, in gevangenissen, in beroerten, in arbeid, in waken, in vasten, in reinheid, in kennis, in lankmoedigheid, in goedertierenheid, in den Heiligen Geest, in ongeveinsde liefde. In het woord der waarheid, in de kracht van God, door de wapenen der gerechtigheid aan de rechter zijde en aan de linker zijde; door eer en oneer, door kwaad gerucht en goed gerucht; als verleiders, en nochtans waarachtigen; als onbekenden, en nochtans bekend; als stervenden, en ziet, wij leven; als getuchtigd, en niet gedood; als droevig zijnde, doch altijd blijde; als arm, doch velen rijk makende; als niets hebbende, en nochtans alles bezittende", 2 Kor. 6:4-10.*

Onlangs las ik een rondzendbrief van HeartCry, waarvan de schrijver Paulus met zijn klacht in Romeinen 7:14 onder de Wet plaatste als zijnde nog niet verlost. Dat dwaallicht schreef o.a. in zijn verderfelijke rondzendbrief ten aanzien van Rom. 7:14-20: *"Paulus leefde onder een macht die hem te sterk was... Maar nu [in Rom. 8:2] is hij werkelijk verlost en vrijgemaakt!"*

Het vleselijk zijn, verkocht onder de zonde, waarvan Paulus melding maakt in Rom. 7:14, wordt door de huidige opwekkingsbewegingen buiten het leven der genade geplaatst. Dit is het eigenlijke werk van de duivel, want van de geestelijke kennis ten aanzien van het lichaam der zonde waarvan Paulus getuigt in genoemde tekstwoorden, dat leert geen mens in het eerste stuk, ofwel in het stuk der ellende. Romeinen 7:14-20 leer je pas in het derde stuk, namelijk in het stuk der dankbaarheid, ofwel in het leven der heiligmaking.

In genoemde rondzendbrief werd verder gesnaterd: *"De gelovige komt vrij van de macht van de wet der zonde, zodat hij niets meer hoeft te doen wat hij niet wil. De macht van de Geest zorgt ervoor dat wij geen zonde begaan. De gevangenschap en ellende van Rom. 7 maakt plaats voor de vrijheid die de Heilige Geest in Christus geeft."*

Een godslasterlijke en volbloed antinomiaans pelagiaanse leer.

Volgens deze gruwelijke ketterij groeit Gods volk het 'ellendige zondaar zijn' te boven en komen Gods kinderen in een soort geestelijk walhalla waarin het vlees geen rol meer speelt, laat staan dat men zich totaal vleselijk acht en verkocht onder de zonden.

Genoemde ketterij is echter NIET de vrijmaking des Geestes, maar de vrijmaking des duivels, waarop de vervloeking -zoals Paulus die bij herhaling leert in Galaten 1:8-9- ontegenzeggelijk van toepassing is.

God laat dit soort ketterijen echter toe, opdat de waarheid in Christus door Zijn ware getuigen zuiver beleden zou worden. Dan maak je geen naam, maar mijn naam mag vergaan als Zijn Naam maar verhoogd wordt.

Aan het getuigen zijn moeten we echter nog beginnen, want het is maar stukwerk. De Heere doet met Zijn pond wat Hem behaagt en wij mogen achter Hem aan komen, kon en mocht het eens zijn gewillig en bereid gemaakt tot de dienst.

Dat mag ook weleens, want het is een liefdedienst en de geboden van Christus zijn niet zwaar als het geloof maar enigszins werkzaam mag zijn en dat door de liefde.

Dan brengt de Heere ook de bede voor degenen die Gods Woord en werk tegenstaan in de beoefening: *"Vergeef het hen, want zij weten niet wat zij doen"*, hoewel ik voor de huidige opwekkingsbeweging, zoals HeartCry, geen hoop heb, omdat die beweging op een profane manier zwanger is van arminiaanse volmaaktheidsdrijfverij.

Paulus had op de loopbaan des geloofs vele tegenstanders, maar de Heere had hem een krachtige deur geopend die niemand kon sluiten. Op de loopbaan van de geloofslijdzaamheid moeten vele hindernissen genomen worden. En hoewel we dikwijls vallen in onvoorziene gaten, omdat we zo blind zijn in 's hemels wegen, dan nog is de Heere mij een Licht en dan mogen we er ook van getuigen. *"Verblijd u niet over mij, o mijn vijandin! wanneer ik gevallen ben, zal ik weder opstaan; wanneer ik in duisternis zal gezeten zijn, zal de HEERE mij een Licht zijn"*, Micha 7:8.

Om de loopbaan met lijdzaamheid te lopen, moeten we de zonden afsterven. Mis!

Dan wordt de zonde afgelegd, omdat het God is Die in u werkt, beide het

willen en het werken naar Zijn welbehagen.

Op de loopbaan loopt men om de prijs en om de kroon der overwinning te behalen, onthouden de lopers op de loopbaan zich in alles.

Dan leef je echt niet meer op de grens wat wel en wat niet kan. Dan verberg je je vlees ook niet meer achter de David's gezinswangestalte, wiens huis also niet was bij God, maar dan roep je je Rechter om ontferming, gelijk Job: "Ik zal mijn Rechter om genade smeken." Of zoals David beleed: "Laat mij in de handen des Heeren vallen."

Ja, want David en Job wisten dat de barmhartigheid der goddelozen wreed was.

En dat is nog zo, geliefden. Job's vrienden waren schijnzwanger van barmhartigheid, maar in werkelijkheid voerden ze een ordinaire strijd tegen vlees en bloed, tegen de zwaar beproefde Job. Job stond helemaal alleen in zijn beproeving, maar hij valt gedurig aan Gods kant en niet aan de kant van zijn humanitaire vrienden die de ene bijbeltekst na de andere op hun lippen namen om de rechtvaardige Job tot de orde te roepen.

In hun vervroomde vlees dachten ze namelijk dat Job van God geplaagd werd om een bepaalde zonde.

Ja, als je niet weet van de beproevingen des geloofs, waarin je geen mens meer overhoudt, dan kun je nog aardig meneer de pastoor spelen, terwijl je van je eigen oogbalken geen kennis hebt.

In zijn beproeving bleef Job echter recht wandelen naar het Evangelie, terwijl zijn vrienden totaal vreemd waren aan dit soort zware beproevingen zoals Job die moest ondergaan. Toch zegt Job op de puinhoop van zijn bestaan met opmerkelijke vrijmoedigheid: "Ik weet dat mijn Verlosser leeft", en: "Als goud zal ik uitkomen."

Ja, Job mocht de loopbaan lopen met de lijdzaamheid van Christus, want zijn eigen lijdzaamheid had gefaald toen hij zijn geboortedag vervloekte. Zo leert Gods volk zich kennen, als verliezers van Gods recht, want uit genade zijt gij zalig geworden door het geloof; en dat niet uit u, het is Gods gave (Ef. 2:8).

Job moest het van vrije genade hebben, alsook de wolk der getuigen waarvan Paulus melding maakt in de tekst van onze overdenking. Zij zijn der wereld niet waardig geweest, aller uitvaagsel en aller afschrapsel.

Het wil wat zeggen, geliefden, als Christus Zijn Kerk persoonlijk (!) belooft, wat u kunt vinden in Mattheus 28:20: *"En ziet, Ik ben met ulieden, al de dagen, tot de voleinding der wereld. Amen."*

Dan zal je van ALLEN gehaat worden, want God gunt Zijn eer niet aan gesneden beelden, zelfs al betreft het Gods volk. Dat volk zal alleen

wonen en onder de heidenen niet gerekend worden.

Kent u wat van dat woestijnleven van de geroepen heiligen? Dat is heus geen zielig volk, hoor, dat kuddeke van Christus, want hoewel arm en ellendig, denkt God aan hen bestendig. En daarom betrouwen ze op de Naam des Heeren.

Dat is een stervensweg voor het vlees, maar een opwassen in de Geest. En de Heere komt het lijden van de Zijnen al in de tijd zo heerlijk te verzoeten, namelijk met Zichzelf.

En onlangs heb ik het testament van Christus nog uit Zijn Eigen mond bevestigd gekregen, wat u vinden kunt in Mattheus 28:20. O, wat zal een nietig mens mij doen? Wat zal vlees mij deren? Het baat u geen gewin, wij gaan ten hemel in en erven Koninkrijken.

Geliefden, we gaan eindigen. We hopen vanavond als de Heere het geeft met deze stof verder te gaan en we willen het nu hierbij laten. Zegene de Heere Zijn Eigen Getuigenis tot roem Zijns Naams die heerlijk is.

Amen.

Slotzang: Psalm 89:7 en 8.

61. Een wolk der getuigen (2)

Voorzang: Psalm 26:4 en 5

Schriftlezing: 2 Korinthe 13

Geliefden, in afhankelijkheid des Heeren wensen wij de tekstwoorden van deze morgen verder te overdenken, die wij u nogmaals voorlezen uit Hebreeën 12:1-2.

"Daarom dan ook, alzo wij zo groot een wolk der getuigen rondom ons hebben liggende, laat ons afleggen allen last, en de zonde, die ons lichtelijk omringt, en laat ons met lijdzzaamheid lopen de loopbaan, die ons voorgesteld is; ziende op den oversten Leidsman en Voleinder des geloofs, Jezus, Dewelke, voor de vreugde, die Hem voorgesteld was, het kruis heeft verdragen, en schande veracht, en is gezeten aan de rechterhand des troons van God", Hebr. 12:1-2.

Deze tekstwoorden hadden we reeds onderverdeeld in vier hoofdgedachten:

- 1. De lijdzzaamheid der heiligen**
- 2. De loopbaan der heiligen**
- 3. Het Voorwerp des geloofs**
- 4. De voorgestelde vreugde**

En deze morgen hebben we de eerste hoofdgedachte overdacht en een gedeelte van de tweede hoofdgedachte. Bij deze tweede hoofdgedachte, namelijk de loopbaan der heiligen, willen we nog een ogenblik stilstaan. Om de geestelijke loopbaan te kunnen lopen, moeten we door de enge poort gegaan zijn en op de smalle weg des levens moeten alle last der zonden afgelegd worden. Niet in eigen kracht, maar door het geloof van Christus, om de prijs der overwinning te kunnen behalen.

O, geliefden, er wordt wat zonden met de zonde bestreden, maar dat is een verloren strijd. Het vlees onderwerpt zich der Wet Gods niet en het kan ook niet. Zelfs Gods volk wordt zo menigmaal overvallen door de lusten van het vlees, waarvan zij aanvankelijk dachten eraan gestorven te zijn. Maar het vlees geliefden wordt nooit Geest en het vlees wordt nooit bekeerd. Daar gaat Gods ware volk diep onder gebukt, want ze hebben ooit vanuit de liefde gemeend heilig voor God te leven, maar ze

komen er steeds meer achter onheilig te zijn in alle bewegingen van het vlees.

Om die reden roept Paulus uit: *"Wie zal mij verlossen van het lichaam der zonden en des doods"*, maar tegelijkertijd mocht Paulus roemen in de enige gerechtigheid die voor God geldt.

O, geliefden, om de loopbaan te lopen moet alle last der zonden afgelegd worden, door het geloof. Het geloof houdt het vlees voor dood. Paulus zegt: *"Houdt het daarvoor dat gij wel der zonde dood zijt, maar Gode levende zijt in Christus Jezus, onzen Heere. Dat dan de zonde niet heerse in uw sterfelijk lichaam, om haar te gehoorzamen in de begeerlijkheden deszelfen lichaams"*, Rom. 6:11-12.

O, volk des Heeren, er staat geschreven dat de zonde over u niet heersen zal, want gij zijt niet onder de Wet, maar onder de genade en van de heerschappij des duivels verlost.

O, dat moet wel een grote troost zijn, geliefden, voor degenen die het zo dikwijls van de zonde moeten verliezen en daaronder gebukt gaan tot stervens toe, want de zonde is Gods volk de dood geworden en ze kunnen er niet in leven, doch ze struikelen in vele, tot hun gedurige smart.

Het leven des geloofs is een strijd en de loopbaan die ze moeten lopen is geen kalme weg, maar vol hindernissen en gevaren.

Reizigers op de smalle weg wandelen niet op hun gemak, noch voor hun ontspanning, maar haasten zich om de stad te bereiken die fundamenten heeft, wiens Kunstenaar en Bouwmeester God is.

Het zijn geen wandelaars, maar lopers, die jagen naar de prijs. *"Maar één ding doe ik, vergetende, hetgeen achter is, en strekkende mij tot hetgeen voor is, jaag ik naar het wit, tot den prijs der roeping Gods, die van boven is in Christus Jezus"*, Filip. 3:14.

Paulus drukt zich nogal activistisch uit, zou je zeggen.

Ja, zo leest de remonstrant het Woord, maar zo staat het er niet. Paulus schrijft namelijk in 1 Korinthe 15:10: *"Doch door de genade Gods ben ik, dat ik ben; en Zijn genade, die aan mij bewezen is, is niet ijdel geweest, maar ik heb overvloediger gearbeid dan zij allen; **doch niet ik, maar de genade Gods, Die met mij is.**"*

In deze context moeten we ook het afleggen van de last der zonde verstaan. Dat komt niet tot stand door de werkende mens, maar door de genade Gods. Gods volk wordt geleid door Woord en Geest en door de liefde van Christus gedreven, waarvan de Drijver de Heilige Geest is.

De uitgestorte liefde Gods is geen zelfstandige kracht waarover Gods volk beschikt, nee, nee, en nog eens nee. Hypocrieten schermen met de

liefde, maar dat is de liefde van Christus niet.

Zonder de invloed van de Heilige Geest, kan Gods volk met de liefde Gods niets beginnen. Zij zijn afhankelijk van de roeringen des geestelijke waters. God zet Zijn volk in beweging, dat doen ze zelf niet, want zonder Hem kunnen we niets doen.

De loopbaan, ofwel de smalle weg ten leven, die de geroepen heiligen lopen, is afgebakend, door twee muren aan beiden zijden. Dat zijn de muren van Gods onwankelbare trouw, die NOOIT de (af)val van Zijn schapen zal gedogen.

Gods volk kan betoverd zijn, ver van hun plaats zijn, in wettische dienstbaarheid verkeren, maar zij kan nooit afvallen. Zij gaan van kracht tot kracht steeds voort, elk hunnen zal in 't zaligst oord in Sion, haast voor God verschijnen.

Ja, en zij kwamen met haast en vonden Maria en Jozef en het Kindeke, liggende in de kribbe.

U zegt: Wat hebben de herders uit Efratha's velen daar nu mee te maken?

Die hebben er alles mee te maken, want op de smalle weg lopen allemaal lopers met een beestenstal van binnen. Die mensen lopen niet met de borst vooruit, nee, meestentijds kruipen zij op de smalle weg wat voort, met het hoofd naar beneden, zoals een geslagen hond naar zijn meester kruipt. Want in die beestenstal van binnen verkeren zoveel onreine vogelen, vleselijke lusten en van die doodbrakerijen, dat je er soms moedeloos van wordt.

Dat bederf van binnen blijft altijd maar doorgaan en het wordt niet minder, maar meer.

Heb je daar nu ook zo'n last van, geliefden? Ik weet me soms geen raad vanwege dat bederfelijke bestaan. Ik denk soms dat de duivel nog veel christelijker is dan ik zelf ben, want ik ben vleselijk, verkocht onder de zonden.

Hetgeen ik wil, doe ik niet en hetgeen ik niet wil, dat doe ik. Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen van de oude mens? NEE, ik dank God door Jezus Christus, want die oude mens is dood, maar het lichaam der zonde schijnt dikwijls nog zo springlevend, alsof er nooit iets gebeurd is.

Dan kun je je wel op de mesthoop van de wereld werpen, want er is geen onderscheid vanuit de mens. Helemaal niets! Ik ben één en al wereld en met de wereld kan ik beter overweg dan de godsdienst, want ik ben wereld, maar ik heb genade gevonden in de ogen Gods.

God maakt onderscheid waar het totaal niet is. Op het kerkelijke erf

onderscheiden de kerkmensen zichzelf van anderen. Je wordt er misselijk van en Gods volk doet er ook massaal aan mee. Ikabod, Ikabod, Ikabod, de eer is weggevoerd.

Er kunnen er geen twee meer met elkander lopen, want als je Jakob zijn zonden bekend gaat maken en Israël zijn overtredingen, dan moet je eens kijken hoevelen er tegenover je voorbijgaan met een dichtgeknepen neus, alsof je de pest hebt.

Zelfs onder velen van Gods volk viert het Godevijandige humanisme hoogtij. Lief zijn voor elkaar en iedereen in zijn waarde laten is zo'n beetje de grondregel van het huidige christendom.

Om die reden vertrok Christus naar de delen van Tyrus en Sidon, omdat er voor Hem geen plaats was in de harten van het vrome volk.

Dat is nog zo, hoor. Al mag je de geestelijke loopbaan lopen met de lijdzaamheid van Christus, dan krijg je een berg afgunst te verduren, omdat men je het Licht van Gods gunst in de ogen niet gunt. Als je nog wat (ootmoedig) bent, dan laat men je wel met rust, maar als je niets bent en Christus alles voor je is, dan breekt de hel van het vrome vlees los.

Dan werpt men je alles voor je voeten, doorgaans met bijbelteksten en vrome woorden om je op je woorden te vangen, zoals de Sanhedristen ook bij Jezus gedaan hebben. Het is bijna de dagelijkse praktijk.

De duivel weet dat hij een korte tijd heeft en de listen van satan zijn me niet onbekend, zegt Paulus.

Maar wie weet het in onze dagen? Heel refo-Nederland is betoverde grond.

Als het kruis van Christus je niet met je neus in het stof drukt, zie je niets van deze dingen, ook niet als je predikant bent, ook niet als je tot Gods volk behoort. Dat zegt niets.

Is de Geest gedurig vaardig over je, dat maakt het verschil. Anders veins je mee, of met de godsdienstige rest, of met een sektarisch clubje dat van louter sentiment aan elkaar hangt. God werkt in onze dagen alleen en uitsluitend door de enkelingen en meer buiten de kerk als in de kerk.

En als er van die enkelingen weer samenscholen, dan blaast God erin, vanwege de onderlinge wedijver die in het vlees eindigt.

Het is wat dat betreft een verschrikkelijke en ziekelijk verwijfde tijd. Het gewone volk wordt staande de vergadering misleid op alle gebied.

De kandelaar is allang verplaatst, maar niemand slaat er acht op. De Geest is geweken uit de westerse kerken, maar alles gaat goed, volgens de kansels, met een objectieve verwijzing naar Gods verbond.

Maar als God aan Zijn verbond zal gaan gedenken, dan zal niemand zijn

vrome stand nog kunnen ophouden, want God zal alle hoge plaatsen, inclusief de kerkelijke brokstukken tot gruis vermalen, want Hij zal Juda's steden herbouwen uit het stof.

Dan is ook Gods volk totaal failliet en ontbloot tot haar fundament Christus. Daarvan is vooralsnog geen sprake.

Er moeten nog heel wat heilige huisjes -in- en uitwendig- met de grond gelijk gemaakt worden, zal Gods ware volk elkaar weer IN CHRISTUS om de hals vallen.

Niet op een dooie foto waarop David en Jonathan elkaar omhelzen, maar werkelijk, geestelijk en bij God vandaan en in de hitte van de vervolgingen en beproevingen.

Dan zal ook de grote afval komen, waarbij de afval van de PKN in het niet valt. Dan zal blijken dat het kuddeke van Christus een zeer KLEIN kuddeke is, klein in getal.

Om de loopbaan te lopen met lijdzaamheid moet alle last afgelegd worden. Er mag ons niets hinderen op die loopbaan, ook Gods volk niet. Als een kind van God een hinderpaal is op die loopbaan, neem er dan afstand van. *"En wij bevelen u, broeders, in den Naam van onzen Heere Jezus Christus, dat gij u onttrekt van een iegelijk broeder, die ongeregeld wandelt, en niet naar de inzetting, die hij van ons ontvangen heeft", 2 Thess. 3:6.*

Dus als een broeder of zuster een hinderpaal vormt op de loopbaan die ons is voorgesteld, dan moeten we van hem of haar afstand nemen, vooral als ze de bediening/roeping gaan lasteren waarmee Christus ons geroepen heeft.

Paulus heeft Hymeneus en Alexander aan de satan overgegeven, opdat zij zouden leren niet meer te lasteren (1 Tim. 1:20).

We mogen nooit barmhartiger zijn dan God en Zijn Woord, en als men onze roeping van Godswege met duivelse verdachtmaking in diskrediet stelt, dan hebben we net zo als Paulus te handelen, zoals hij dat deed met Hymeneus en Alexander, namelijk om denzulken over te geven aan de satan, tot verderf des vleses, opdat de geest behouden moge worden in den dag van den Heere Jezus (1 Kor. 5:5).

Dus de zwaarste tucht heeft desondanks de behouding der ziel op het oog, want God heeft lust aan goedertierenheid, hoewel alleen en uitsluitend in Christus (Micha 7:18b).

De loopbaan lopen met de lijdzaamheid van Christus gaat altijd gepaard met groot en goed van de Heere spreken en alle vlees te verdoemen.

God op het hoogst verheerlijkt en de mens op het diepst vernederd.

Nou moet u niet gelijk ja-knikken, geliefden, want de strijd tegen de

geestelijke boosheden in de lucht wordt in onze dagen meer en meer belasterd als zijnde een strijd tegen vlees en bloed.

Christus heeft dat voorzegd: *"Indien zij Mijn woord bewaard hebben, zij zullen ook het uwe bewaren"*, Joh. 15:20b. Namelijk, om het op een subtiele wijze als laster te brandmerken en te verketteren.

Je moet de Woordtucht maar eens hanteren, dan kom je er wel achter wie je vrienden zijn en wie niet.

David kende die tafelbroeders maar als te goed. Als hij van vrede sprak waren zij aan de oorlog. Onder de huichelende spotachtige tafelbroeders knersten zij over mij met hun tanden. HEERE! hoe lang zult Gij toezien? Breng mijn ziel weder van hunlieder verwoestingen, mijn eenzame van de jonge leeuwen, (Ps. 35:15-17).

En op een andere plaats schrijft David een gouden kleinood omtrent de bestrijders vanuit zijn eigen leven, maar ook voor de Kerk onder het kruis van alle tijden en plaatsen: *"Den gansen dag verdraaien zij mijn woorden; al hun gedachten zijn tegen mij ten kwade"*, Ps. 56:5.

Ja, de duivel is nooit op vakantie en zal nooit aflaten om degenen die het getuigenis van Jezus hebben duivels verdacht te maken en op hun woorden te vangen.

Paulus had echter een behagen in al die smaadheden, omdat de Heere tot hem gezegd had: *"Mijn genade is u genoeg, want Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht."*

En dan gaat de apostel roemen in en door vrije genade: *"Zo zal ik dan veel liever roemen in mijn zwakheden, opdat de kracht van Christus in mij wone. Daarom heb ik een welbehagen in zwakheden, in smaadheden, in noden, in vervolgingen, in benauwdheden, om Christus' wil; want als ik zwak ben, dan ben ik machtig"*, 2 Kor. 12:9-10.

O, mensen, de loopbaan ten hemel is geen kalme reis, want daar komt alles tegen op, maar Christus garandeert wel een behouden thuiskomst voor degenen die een levend lidmaat mogen zijn van de Bruidskerk van Christus. Dan mag de hel vrij woeden, wij hebben 's Vaders Zoon aan boord en 't veilig strand voor 't oog.

"Afleggen alle last en de zonden die ons zo lichtelijk omringen."

Voor je het weet zit je erin verstrikt, namelijk in de strik van de begeerlijkheid des vleses, de begeerlijkheid der ogen, en de grootsheid des levens.

En de duivel heeft zoveel subtiele strikken op zijn boog, dat wij hem in eigen kracht niet kunnen wederstaan.

Christus zegt tot Zijn discipelen: *"Waakt en bidt, opdat gij niet in*

verzoeking komt, want de geest is wel gewillig, maar het vlees is zwak." O, het vlees is zo zwak, mensen, en die vertrouwt op 's mans benen, wil God geen hulp noch heil verlenen.

Er moet een last van mijn hart, hetgeen ik verwoord heb gevonden in een getuigenis van Luther. En ik betuig in Gods tegenwoordigheid met Maarten Luther: *"Als het geloof zoek is, dan is Christus zoek; maar waar Christus niet is, daar hebt u aan de liefde niets. Als u daarentegen eensgezindheid in de Geest en in Christus bewaart, schaadt het u niet als gij in onenigheid leeft met degenen die het Woord bederven en zo de eensgezindheid in de Geest verscheuren. Ik wil liever dat zij zich met de gehele wereld van mij afscheiden en mij vijandig gezind zijn, dan dat ik van Christus zou willen scheiden en Hem tot vijand zou moeten hebben, wat echter wel zou gebeuren, als ik Zijn eenvoudige en heldere Woord zou gaan inruilen voor de ijdele droombeelden van mensen, waarmee zij de woorden van Christus naar hun eigen believen verdraaien. Die ene Christus is voor mij groter dan alle mogelijke eensgezindheid in de liefde. We zullen niet dulden dat het Woord van God in welk leerstuk dan ook geschonden wordt."*

En dan schrijft Luther verder: *"De vergeving van de zonden heeft betrekking op hen die zwak zijn in hun geloof en hun gedrag, die hun zonden kennen en vergeving zoeken. De vergeving heeft GEEN betrekking op hen die de leer bederven, die hun dwaling en zonden niet toegeven, maar in een vijandige houding daarin volharden, [alsof] dat het de waarheid en de gerechtigheid is. Daardoor bewerken zij dat zij de vergeving van de zonden verliezen, want zij verdraaien en verloochenen het Woord dat de vergeving van zonden predikt en brengt. Daarom moeten zij EERST in Christus met ons één worden, d.w.z. zij moeten hun zonden inzien en hun dwaling corrigeren; als dan NOG de geest der zachtmoedigheid ontbreekt, kunnen zij ons terecht aanklagen."* (Commentaar op den Galatenbrief, pag. 362-363).

Dus al die zedenmeester(essen) die de liefde en eenheid in hun vaandel voeren ten koste van de tucht en de waarheid van Gods Woord, de zonde goedpraten en zich weigeren te bekeren, laat die na een eerste of tweede vermaning varen, want die wandelen niet recht naar het Evangelie en lopen de loopbaan niet met de lijdzaamheid van Christus.

Dezulken nemen niets dan rijke jongelingsvlees aan en verloochenen de leer van de rechtvaardiging van de goddeloze metterdaad.

Gods Woord leert uitdrukkelijk: *"Leg niemand haastelijk de handen op."* Ik heb er genoeg leergeld aan gegeven.

In een preek over Klaagliederen 5:21a preekt dr. Kohlbrugge geen

eenheid, maar bekering, waarin hij scherp separeert tussen een menselijke en een goddelijke bekering. Ook Christus preekt geen godsdienstige en horizontale oecumene, maar veeleer verdeeldheid. *"Meent niet, dat Ik gekomen ben, om vrede te brengen op de aarde; Ik ben niet gekomen om vrede te brengen, maar het zwaard. Want Ik ben gekomen, om den mens tweedrachtig te maken tegen zijn vader, en de dochter tegen haar moeder, en de schoondochter tegen haar schoonmoeder. En zij zullen des mensen vijanden worden, die zijn huisgenoten zijn", Matth. 10:34-36.*

Over deze tekst heb ik nooit een dominee horen preken, want velen genezen de breuk van de dochter Mijns volks op het lichtste, zeggende: Vrede, vrede! doch daar is geen vrede (Jer. 6:14).

Christus, de profeten en de apostelen preekten de volle raad Gods en dat accepteert de godsdienst niet. Men wil wel Evangelie horen, als de volle raad Gods maar achterwege blijft, want bij een prediking van de volle raad Gods komt de vrome mens erbuiten te staan. Dan barst de vijandschap los. Stefanus werd als een lasteraar van de Wet uitgemaakt; Paulus als een pest gebrandmerkt en Christus werd door al die gemoedelijke mensen -die Jezus aanvankelijk gaarne hoorde(!)- naar de steilte gesleept om Hem te pletter te gooien en voorgoed van Hem af te zijn.

Al die aangename mensen zullen het wel uitgeschreeuwd hebben: "U hebt ons bedoeld, gemene Nazarener! We kunnen Uw leer niet meer verdedigen."

En dat is nog niets veranderd in onze dagen. De leer van Christus is vroomvleesverterend, wie het ook betreft, al was je ook tien keer bekeerd.

Wat uit het vlees geboren is dat blijft vlees, ook het vlees van Gods volk. Vlees wordt nooit bekeerd.

Mozes moest de hand in eigen boezem steken en toen kwam zijn hand er melaats uit. Die man kon niets meer in rekening brengen dan verdoemelijk vlees.

Of dacht je dat Mozes een verdienstelijke hand opgehouden heeft? Nee, want die hand was melaats en als verdoemelijk vlees moest hij de oordelen Gods in Egypte afkondigen, maar hij moest ook de duivel (de slang) bij zijn staart grijpen, omdat zijn kop reeds vermorzeld was door de Middelaar van het nieuwe verbond.

En toen werd de slang weer een staf op Gods bevel. God kan de duivel krachteloos maken als een stomme stok, de muilen der leeuwen toesluiten, het hellevuur van zijn verterende kracht ontdoen, ja, wat kan

de Heere eigenlijk niet?

Hij heeft maar te spreken en het is er; te gebieden en het staat er. God loopt echt niet achter de feiten aan en in het leven van de Kerk moet alles medewerken ten goede en daarom hebben wij God in alles te danken, IN ALLES.

Daarvoor moet je steeds weer opnieuw ingewonnen worden en overwonnen, want Gods ware volk is zo gewillig niet.

Ik geloof niet in gewillige mensen, dat is allemaal vroom vlees.

Gods ware volk moet steeds gewillig gemaakt worden. Ik ben nog erger dan Jona, maar als ik weer nieuwelings een uitbraaksel der hel mag inleven, dan is de gewilligheid van Christus me het dierbaarst en ben ik gaarne tot Zijn dienst bereid. Hoort u, als een uitbraaksel der hel, zoals Jona als een uitbraaksel der hel door de vis uitgespuwd werd op het strand van Gods gunst.

Jona heeft zijn theologie echter onder water in de vis geleerd en niet op het droge. Zo gaat het nog, hoor, en laat al die stuurlui op het droge maar kakelen. God oefent de Zijnen in de diepte van de beproeving en dan is de mens uitgebeden en uitgerancheerd. Daar in de diepte gaat de Geest in je bidden met onuitsprekelijke zuchtingen.

God verdedigt Zijn Eigen Woord en werk en dat Woord bewijst zichzelf metterdaad, ja, tot in alle eeuwigheid.

De last is mij evenwel opgelegd en wee mij als ik de volle raad Gods niet verkondig.

O, aan deze zijde van het graf is het maar stukwerk en daarom wordt het ook genoemd 'de dwaasheid der prediking'.

Gods Woord heeft echter geen verdediging nodig. Paulus bewees de Christus uit en met de Schriften.

En als je de Christus recht verkondigt, gaat dat altijd gepaard met de verdoeming van **alle** vlees. *"Zwijg, **alle** vlees, voor het aangezicht des HEEREN! want Hij is ontwaakt uit Zijn heilige woning", Zach. 2:13.*

Dat geldt vooral het vrome vlees dat zich als een slachtoffer aanstelt en de tucht van Gods Woord verwerpt. Die geesten moeten we bestraffen en bestrijden (Efeze 6), wie het ook betreft, want God handelt zonder aanzien des persoons. Petrus werd als een satan neergezet en bestraft toen hij Christus op Zijn loopbaan hinderde en in de weg stond.

Ook Gods volk kan zwanger zijn van de duivel en dan is ze te bestraffen op gezag van het Woord.

Ik steek de hand in eigen boezem, want we zijn dagelijks te bestraffen, geliefden. 'k Heb geen andere gerechtigheid dan die van Christus.

Maar je laat Gods Woord, Gods Woord en allen die zich tegen dat Woord

verheffen, zullen zich ertegen te pletter lopen. IJzer scherpt men met ijzer en niet met een stuk rijke jongelingshout, want hout, hooi en stoppelen zullen verbranden, maar het Fundament blijft.

Blijf je dat hout, hooi en stoppelen aan de hand houden, zal je de loopbaan niet kunnen lopen zoals Paulus dat door de zin en mening des Heiligen Geestes bedoelt, wat men ook voorwendt aan vrome kwakzalverij en gemaakte liefde, waar ik geen cent voor geef.

Afvalligen zullen in het dorre wonen, maar die Mij eren -zegt mijn God- die zal Ik eren, maar die Mij versmaden, Mijn Woord versmaden, de tucht verwerpen, die zullen licht geacht worden.

Geliefden, de loopbaan uit onze tekst is u voorgesteld, maar als u denkt met de liefde in uw vaandel de rechten Gods om te kopen, moet u de kosten nog maar eens overrekenen.

God komt nooit mee in het verlengde van de inlegkunde van het vrome vlees, hoe de mensen daarvan ook onder de indruk kunnen zijn, het zal niet baten.

God komt door de vlakke velden, want Zijn Naam is HEERE der heren. De apostelen en profeten waren aan Gods zijde geplaatst en kenden niemand meer naar het vlees; ze hebben geen gemeenschap gehad met de werken der duisternis, maar die getrouw bestraft in de Naam des Heeren.

En toen Petrus Ananias en Saffira ontmaskerde, vielen zij dood neer, omdat zij gelogen hadden tegen de Heilige Geest. En die Ananias- en Saffira-geesten zijn nog springlevend in onze dagen, mar ten dode opgeschreven.

Mensen, lieg niet tegen elkander, want Gods ogen doorlopen de ganse aarde en we moeten allen geopenbaard worden voor de rechterstoel van Christus.

Belijdt elkander de misdaden en u zult ondervinden dat God gaarne vergevende is. *"Die zijn overtredingen bedekt, zal niet voorspoedig zijn; maar die ze bekent en laat, zal barmhartigheid verkrijgen", Spr. 28:13.*

God kijkt niet naar aangename karakters, want lieve karakters zijn zo bedrieglijk als de duivel zelf. God kijkt of je de gezindheid van Christus hebt, dus of je oprecht handelt en wandelt.

Al die aangename karakters wilden Jezus van de steilte te pletter gooien toen Hij het mes van het Woord hanteerde en dat is nog zo.

Ze hebben mij bijkans op aarde vernield, puur en alleen om het feit dat we het vrome en sentimentele vlees in 's Heeren Naam verhouwen.

Geef mij maar radicale en zakelijke karakters, want die zijn het meest oprecht en doorgaans bekleed met de zachtmoedigheid van Christus,

maar de huichelaars die hun vlekken, schijnheiliglijk bedekken, worden door mijn vriendschap niet vereerd en ik heb me onder de macht van geen me laten brengen, want ik ben een gevangene van Christus. *"Voorts, niemand doe mij moeite aan; want ik draag de littekenen van den Heere Jezus in mijn lichaam", Gal. 6:17.*

3. Het Voorwerp des geloofs

"Ziende op de Overste Leidsman, de Voleinder des geloofs." Dus de loopbaan kan alleen met lijdzaamheid gelopen worden met een geloofsoog op Christus.

Dat kan alleen als Zijn oog op je is. Dan vaar je wel bij laster, smaad en vervolgingen, want met hoe meer smaad, met hoe meer laster je door de duivel aangeklaagd en aangevallen wordt, hoe meer van Christus, Die het kruis gedragen en verdragen en de schande veracht heeft, maar niet afgelaten heeft de rechten van Zijn Vader te verdedigen en opgeluisterd heeft met Zijn Eigen Bloed.

Christus heeft de rechten en deugden van Zijn Vader niet alleen met het Woord verdedigd, maar ook in de praktijk. Hij geselde de entertainmentgodsdienst de tempel uit in de handhaving van de Goddelijke tucht.

Ik moet niets, maar dan ook niets hebben van een sentimentele prediking waarin Christus alleen maar als een Lam wordt voorgesteld, Die Zich alleen maar heeft laten aftuigen door de godsdienst met een zwijgende mond.

Dat is een duivels bedrieglijke prediking om de zonden goed te praten. Nee, geliefden, Christus is niet alleen een Lam, maar ook de Leeuw uit Juda's stam, Die nooit gezwezen heeft ten aanzien van de ere Gods.

De Leeuw uit Juda's stam zal de aarde slaan met de roede Zijns monds, en met den adem Zijner lippen zal Hij den goddeloze doden (Jes. 11:4).

En die Christus der Schriften, die de rechten en deugden des Vaders volmaakt opgeluisterd heeft in Zijn spreken, gedrag, handel en wandel, ja, met Zijn lijdelijke en dadelijke gehoorzaamheid, is het geloofs-Voorwerp van de ware Kerk. Dan is zalig worden nummer 2, als God maar verheerlijkt wordt. Dan gaat de Kerk getuigen van Hem, die mij alles gezegd heeft wat ik gedaan heeft, is Deze niet de Christus?

Ja, daar moet je een ordinaire hoer voor zijn, die door Christus tot een reine maagd verhoogd is, want anders maak je van het Beeld van Christus een karikatuur.

Rachab bleef Rachab de hoer na ontvangen genade en deze man blijft de verloren zoon, die maar 1 weg heeft, van God af.

Ai zoek Uw knecht, ja, want ik ben uitgezocht, afbekeerd en onbekeerd en ik heb Christus als mijn enige Bekering overgehouden. En nu mag ik Hem aanprijzen voor uitbraaksels der hel, voor demassen die enkel wereld in zichzelf gewaar worden, voor hen, die niet verder kunnen komen als een rijke jongeling NA ontvangen genade.

Welkom aan de voeten van Christus; welkom aan de voeten van het Lam. Welkom hellevaarders! Hij is Het die u Zijne vriendschap biedt. Hij handelt nooit met ons naar onze zonden. Hij zal zwijgen in Zijn liefde over hen die gewaar worden dat zij met al hun vroomheid geheel vleselijk zijn, verkocht onder de zonden.

Die mensen kom je zoveel niet meer tegen. Allemaal bekeerd, allemaal vroom, allemaal onschuldig... Naar de hel met je verdoemelijke onschuld!

Ik hoop dat je gauw stikt, geestelijk wel te verstaan, want je bent een klomp vijandschap tegen God met je gemaakte vroomheid. Hier is Christus voor vijanden die Hem in het gezicht slaan en spuwen.

Hier is het Lam Gods dat de zonde der wereld wegdraagt.

Hier is de Leeuw uit Juda's stam, die de poorten van uw Gaza-bestaan uitrukt en uw geveinsde godsdienst afkapt en uw en mijn heimelijke zonden stelt in het licht van Zijn Aangezicht. Leg uw hoofd maar op het blok, geliefden, want verloren is het toch al.

Of dacht u dat u uzelf kunt rechtvaardigen met een vrome schijnvertoning waar een klein kind van God doorheen prikt? Mensen, houdt op met die gemaakte vroomheid en kom tot Zijn heiligdom. Buig u dan in 't stof en verhef Zijn lof.

U zult het nooit doen, tenzij Christus Zich in uw ziel openbaart als de Enige die voor God in het stof gebogen heeft ten dode en dat voor rebellen, die niets anders verdienen dan duizend hellen.

Hij heeft de pers ALLEEN getreden en niemand van de volkeren was met Hem. Lof zij het Lam, dat de zonde der wereld op Zich nam, verloren zonen tot Zich nam en overtreders verlost uit de duivelse ban.

U zegt: Wat bedoelt u met: "Hier is Christus"?

Antw.: Het is een verwijzing naar het eeuwig blijvende Woord van God. *"En begonnen hebbende van Mozes en van al de profeten, legde Hij hun uit, in al de Schriften, hetgeen van Hem geschreven was", Luk. 24:27.*

In onze dagen komt meer en meer openbaar dat men in Christus ook wel buiten het Woord om kan geloven.

Christus Zelf waarschuwt daartegen uitdrukkelijk: *"Alsdan, zo iemand tot ulieden zal zeggen: Ziet, hier is de Christus, of daar, gelooft het niet",*

Matth. 24:23.

Gods Woord is de enige kenbron waaruit wij Christus kennen. Door Woord en Geest openbaart Hij Zich in de harten van verloren zondaren en dat herhaalt zich in het genadeleven, onmiddellijk of door de prediking des Woords.

Christus openbaart Zich als een volkomen Zaligmaker, zoals geschreven staat in 1 Korinthe 1:30: *"Maar uit Hem zijt gij in Christus Jezus, Die ons geworden is wijsheid van God, en rechtvaardigheid, en heiligmaking, en verlossing."*

De oude mens doet niet meer mee, want Gods kind is een totaal nieuw mens geworden en die nieuwe Mens is Christus; al het oude is voorbijgegaan, ziet het is alles nieuw geworden.

U zegt: En dat vlees en die zonden dan?

Antw.: Dat is het lichaam der zonde; dat ben ik, dat bent u, want ik ben vleselijk, verkocht onder de zonde, maar ik dank God door Jezus Christus onze Heere. De oude mens is gestorven en leeft niet meer, want dat Hij gestorven is, dat is Hij der zonde eenmaal gestorven; en dat Hij leeft, dat leeft Hij Gode. Alzo ook gijlieden. Een lijk kun je toch niet meer de schuld geven van je vleselijke bestaan?

Welnu, geef jezelf de schuld van je ellende en steek je hand gedurig in eigen boezem.

Zo alleen, als geheel verdoemelijk, loop je de loopbaan met de lijdzaamheid van Christus, ziende op Hem, die de schande veracht heeft en het kruis gedragen.

Zijn gerechtigheid is de mijne, Zijn heiligheid is de mijne, Zijn gedrag is de mijne, Zijn wandel is de mijne, Zijn vruchten zijn de mijne, Zijn geloof is de mijne, Zijn hoop is de mijne, Zijn liefde is de mijne, want Hij trouwt Zijn Kerk in gemeenschap van goederen.

Mijn val is de Zijne, mijn zonden zijn de Zijne, mijn verlorenheid is de Zijne, mijn vloek is de Zijne, mijn lichaam is de Zijne, mijn vlees is het Zijne. *"Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden is Hij verbrijzeld; de straf, die ons den vrede aanbrengt, was op Hem, en door Zijn striemen is ons genezing geworden", Jes. 53:5.*

Schuilen in de wonden van de Borg is het beste Schild voor de aanvallen van de duivel, wereld en eigen vlees.

En de zonden die ons zo lichtelijk omringen, leggen we op de zondebok, Christus, en dat door het geloof, ja, door aanneme en overname.

Het Woord is Vlees geworden. Dat is het hart van het Evangelie. Christus is Zijn Kerk nabij in het lijden. En als de demassen ons verlaten, omdat

zij de tegenwoordige godsdienst lief gekregen hebben, dan is dat geen verlies, want wij hebben Vaders Zoon aan boord en 't veilig strand voor 't oog.

Dan kan het wel stormen, o ja, ook in de ziel, maar ik heb een verzoend Vader in de hemel en als je iets tegen mij hebt, klaag me dan aan bij mijn hemelse Vader, want ik heb niets anders dan het Woord tot mijn verdediging.

Al 't geen Hij ooit in mijn ziel gesproken heeft, gaf aan mijn hart vertroosting, Geest en leven. En dat Woord houdt stand in eeuwigheid en zal geen duimbreed wijken. Luther zei tot zijn vijanden: *"Neem goed en bloed ons af, het baat u geen gewin, wij gaan ten hemel in, en erven koninkrijken..."*

Niets kan ons scheiden van de liefde van Christus, al kwam een leger van tienduizend man kerkvolk me tegen om mijn erfdeel der heiligen in het licht te betwisten.

Maar de Heere heeft gesproken: *"De lieden die met u twisten zullen vergaan", Jes. 41:11b.*

'k Was nog een kleine jongen (nog steeds), en mijn lievelingsversje dat ik altijd zong en wat wij ook nu zullen zingen, is uit de 86^e psalm, daarvan het 9^e zangvers.

*"Doe een teken mij ten goede,
Opdat mijn haters in hun woede,
Mogen zien hoe tot hun spijt
Gij mij troost en mij bevrijd."*

'k Wist niet dat dat versje mijn leven zou stempelen in 's Heeren dienst (vandaag nog bevestigd), want als je de volle raad Gods mag verkondigen, dan kun je op geen mens meer rekenen, geen vriend meer vertrouwen, maar dan zal blijken dat er een Vriend is Die te allen tijd liefheeft. En zulk een Vriend is onze Heere Jezus, Die in onze plaats ging staan.

Ik heb waarachtig geen menselijke verdedigers nodig van de last die mij opgelegd is.

Voor degenen die krachtens hun kind- en knechtschap staan voor het aangezicht des Heeren, staat geschreven: *"Aan uw zijden zullen er duizend vallen, en tien duizend aan uw rechterhand; tot u zal het niet genaken", Ps. 91:7.*

O, Gods werk is niet te breken en niet te stuiten en de liefde van Christus

is niet te scheiden van de waarheid die in Christus is. En als we mogen staan in zwakheid, gedreven door de Geest van Christus, gesterkt door de machtige Jakobs, als een zwakkeling, dan leert ons Christus te roemen in zwakheden, in smaadheden, in vervolgingen, want als ik zwak ben, dan ben ik machtig in Hem Die alle macht heeft in hemel en op aarde.

En dat bevestigt den Heere steeds weer in de dood van mijn bestaan. Als alle hoop mij vergaat, toont Hij mij Zijn beide handpalmen waarin ik gegraveerd sta, voor eeuwig en altoos, en dat mijn muren van onmogelijkheid, de bestrijders van binnen en de twisters van buiten steeds voor Zijn rekening liggen.

Christus heeft het ganse werk der zaligheid op Zich genomen en wij zijn geroepen om Zijn Woord te bewaren en uit te dragen naar de volle raad Gods. De vrome mens af te snijden door Woord en Geest en Christus te verhogen.

Ach, kon ik Hem eens recht verhogen en dat melden in mijn lied. M'n pen vlekt gedurig en de inkt is dikwijls op, maar onlangs mocht ik weer eens een behagen hebben in zwakheid, want Zijn genade is mij werkelijk genoeg, genoeg, genoeg.

En ik wenste soms wel ontbonden te zijn en met Christus te wezen. Mijn ziel is in mij als een gespeend kind en mijn hart een gewaterde hof, in Christus, Die mij omhelsde met een innige omhelzing, na zoveel bange tegenspoed.

Overvloedig te mogen zijn in het werk van Christus, dan werpt de Heere al het nodige en het overige wel in je schoot.

Ik ben onlangs hevig geconfronteerd en geconflieerd geworden met mensen die vroom vlees omhoog steken, terwijl ik juist de roeping heb om het vrome vlees neer te steken door de bediening des Woord en Christus te verhogen.

Mensen, mensen, wat een mens niet geeft voor zijn leven, naam en bestaan. Ik hoop dat je spoedig gebrek begint te lijden en dat je tot jezelf mag komen, om er achter te komen dat je niets dan zwijnevlees koestert, die van hun vrome drek niet gewassen zijn.

Zijn er nog onder ons die van dat zwijnevlees zo'n ontzaggelijke last hebben? Ik wel, hoor, maar ik mag ook weleens juichen, vanwege het getuigenis des Geestes. En voor verloren zonen en dochteren -bij den Vader bekend- wordt het altijd weer waar bij vernieuwing: *"Want deze mijn zoon was dood en is wederlevend geworden; hij was verloren is en gevonden."*

Ja, want ik zit geregeld in dat vergelegen land, geliefden. Maar de Heere

kijkt zo nauwlettend toe, dat ik uit die varkenstrog niet eten zal, want Hij heeft mij -en allen die Zijn verschijning liefhebben- een beter lot bereid, volk, uw Heilzon is aan het dagen.

Christus maakt altijd plaats voor Zichzelf in de afgrond van 's mensen bestaan als Profeet, Priester en Koning. *"Ziende op de overste Leidsman, de Voleinder des geloofs."*

Als dat geloofsbeoefening is, dan zien we Jezus met eer en heerlijkheid gekroond. Dan zien we Christus in Zijn drievuldig ambt, Die als Koning regeerde in Zijn lijden.

Veel kerkmensen, zelfs dominees, stellen Christus in Zijn lijden voor als een slachtoffer, als ware Zijn lijden een lot, dat Hem overkomen is door de vijandige Joden.

Dat is een valse christusprediking. Christus REGEERDE als Koning tijdens Zijn lijden en gaf Zich gewillig en vrijwillig over in de handen der zondaren. Christus is ook niet vanwege het kruislijden gestorven, nee, Hij GAF Zijn geest gewillig en vrijwillig over in de handen des Vaders. Christus was geen slachtoffer, noch martelaar. Hij is Zaligmaker en Middelaar Gods en der mensen. Hij is de overste Leidsman van Zijn volk, ook in Zijn lijden. Hij is de Voleinder des geloofs voor Zijn volk, want wij hebben geen volkomen geloof, zoals Hij dat wel had.

De beloften Gods vinden haar vervulling door het geloof van Christus. Ziende op de overste Leidsman, de Voleinder des geloofs. Als je op Hem mag zien door het geloof, zie je je eigen niet meer, want dan mag je van je afzien en op Hem zien. *"En zij zagen niemand anders dan Jezus alleen."* Daar verstaat de vleselijke mens niets van, hoe vroom hij zich ook in duizend bochten wringt en zich opwerpt om de leer te verdedigen. Het bestaat niet, want de natuurlijke mens verstaat niet de dingen die des Geestes Gods zijn.

Alles wat de mens denkt te weten en te leren buiten de zaligmakende kennis van Christus om, zijn slechts blinkende zonden.

Luther zegt terecht dat het voor de vleselijke mens onmogelijk is om in geestelijke zaken te oordelen. Dat dit feit bittere vijandschap oproept onder de vleselijk vrome godsdienst, is ons voorzegd.

Luther: *"Toen Christus predikte, kreeg Hij te horen, dat Hij een lasteraar en een opruier was. Toen zeiden ze: deze leer misleidt de mensen en maakt ze tot rebellen tegen de keizer. Zo hebben Paulus en al de apostelen het meegemaakt en zou het ons nu anders vergaan?!"* Uit: (Commentaar op de Galatenbrief, pag. 195).

Nee, het vergaat deze man ook niet anders dan als Luther hier noemt, want ze hebben Christus zonder oorzaak gehaat en Hem een lasteraar

genoemd en zo de Meester zo Zijn dienaars.

Wij zullen in onze zwakheid door de genadekracht van Christus ons geweten nooit laten binden door lastertongen die de strijd in het kader van Efeze 6 verdraaien als ware het de strijd tegen vlees en bloed.

De prediking naar de volle raad Gods heeft altijd helse tegenstand en subtiele vijandschap opgeroepen en dat is in onze dagen niet veranderd. Paulus was in deze strijd bijzonder geoefend en was er meermalen mee geconfronteerd dat de vrome godsdienst hem lagen legde om zijn mond te snoeren. Nou, mensen, dat is een verloren strijd, want als God iemand geroepen heeft in Zijn dienst om het Woord uit te dragen, dan kan geen duivel noch engel de geroepen getuigen van Christus eigenhandig de mond snoeren.

In onze dagen van kerkelijke entertainment wordt niets zo gehaat en verdacht gemaakt als de prediking van volle raad Gods, die echter zeldzaam geworden is in onze dagen.

De Heere is echter machtig te verlossen door velen of door weinigen. Luther stond ook alleen toen God de Reformatie inluidde. Wat kon vlees hem deren?

Paulus heeft zijn goddelijke roeping bijna zijn hele leven moeten verdedigen tegenover de godsdienstige Joden. En de leer van Wet en Evangelie zoals de apostel Paulus die voornamelijk heeft mogen optekenen staat ook in onze dagen zwaar onder verdenking, of men geeft er een geheel eigen invulling aan.

Als echter de blinde de blinde leidt, vallen zij beiden in de gracht. Wij prediken u Christus en Dien gekruisigd. De Wet tot verdoemenis voor het werkeilijge vlees en het Evangelie tot eeuwige verlossing in Christus voor verloren zonen en dochteren.

Daaruit volgt dan ook de lijdzaamheid van Christus als bewegende oorzaak voor de lijdzaamheid der heiligen, die de loopbaan met lijdzaamheid mogen lopen, ziende op Jezus, de overste Leidsman en Voleinder des Geloofs, ons Voorwerp des geloofs.

4. De voorgestelde vreugde

"Dewelke, voor de vreugde, die Hem voorgesteld was, het kruis heeft verdragen, en schande veracht, en is gezeten aan de rechterhand des troons van God", Hebr. 12:2.

Hier handelt Paulus over de vreugde die Christus voorgesteld was van de Vader.

Wat was de inhoud van de voorgestelde vreugde des Vaders voor Zijn geliefde Zoon? De hemel? Immers, nee, want de hemel is daar waar

Christus is, zittende aan de rechterhand des Vaders in den troon. Christus brengt altijd Zelf de hemel mee, omdat er buiten Hem geen hemel is. Buiten God-drie-Enig is er niets dan hel.

De voorgestelde vreugde van Christus bestaat niet uit een zalige plaats, maar uit een Vaderlijke erfenis, zoals we die opgetekend vinden in Psalm 2:8: *"Eis van Mij, en Ik zal de heidenen geven tot Uw erfdeel, en de einden der aarde tot Uw bezitting."*

Toen Christus na Zijn opstanding en hemelvaart in Zijn heerlijkheid is ingegaan, heeft Hij Zijn Buit medegezet in de hemelen in Christus.

De voorgestelde vreugde is niet dat Hij in de hemel komen zou, maar dat Hij Zijn Kerk daar brengen zou. *"Vader, Ik wil, dat waar Ik ben, ook die bij Mij zijn, die Gij Mij gegeven hebt; opdat zij Mijn heerlijkheid mogen aanschouwen, die Gij Mij gegeven hebt; want Gij hebt Mij liefgehad, voor de grondlegging der wereld", Joh. 17:24.*

Christus is geen Christus zonder Zijn Kerk en zonder de Kerk zou Hij geen vreugde hebben.

Gods volk is het voorwerp van de voorgestelde vreugde des Vaders en die vreugde van Christus betekent inhoudelijk de zaligheid van Sion, ofwel de erve der heiligen in het licht (Kol. 1:12).

Omwille van die beloofde vreugde heeft Christus het kruis verdragen en de schande veracht. Die zalige vreugde heeft hij plaatsbekledend en borgtochtelijk verworven voor de Zijnen, om hen in de heerlijkheid te laten delen die de Vader Hem gegeven heeft (Joh. 17:24) en die Hij had van voor de grondlegging der wereld (Joh. 17:5).

Geliefden, Christus heeft plaats bereid voor de Zijnen, van voor de grondlegging der wereld in 't Vaderhuis hierboven. En hoe heeft Hij dat gedaan?

Door naar deze vervloekte aarde te komen om Zichzelf prijs te geven aan de wraakoefenende gerechtigheid Gods, een vloek geworden zijnde. Hij mijn vloek en ik Zijn zegen. Hij mijn dood en ik Zijn leven. Hij mijn zonden en ik Zijn zondeloosheid. Hij mijn ongerechtigheid en ik Zijn gerechtigheid.

Het kruis verdragen en de schande veracht.

De godsdienstige wereld kon Christus niet meer verdragen en gunden Hem nog geen twee voeten op de aarde.

Aan het vloekhout des kruises hing Hij daar van de aarde verworpen. Er was voor Hem geen plaats op deze wereld en ook geen plaats in de hemel. Van de godsdienst gehaat en gekruisigd en van de Vader verworpen. Toen heeft de Borg het uitgeroepen: *"Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?"*

Hebt ge naar nu kennis aan, geliefden, aan die godverlatenheid? Of kunt u zich nog vrij en blij bewegen in de (godsdienstige) wereld?

Gods ware volk gaat zo menigmaal verlaten en onbegrepen haar weg over deze wereld. "Het is Sion, zeggen ze, niemand vraagt naar haar."

Als je in waarheid God mag vrezen, dan zullen al je liefhebbers je verlaten, zelfs je naaste vrienden, omdat je jezelf niet meer bent maar eens Anderen. Als Christus in je leeft, komt gegarandeerd ook de vijandschap van binnen en buiten openbaar, zoals in de moederbelofte is voorzeggd.

Dan zal je door allen gehaat worden, omdat Gods eer je liever geworden is dan allerhande voorgewende vroomheid, ja, dan je eigen zaligheid.

Als je door de Geest Gods geleid mag worden en je je eigen beleid hebt moeten prijsgeven, dan zal de duivel allerlei mensen tegen je op zetten om je te smaden en te schande te stellen.

Nou, dat kan niet tegenvallen, want als de Wet Gods ons ten schande heeft gesteld voor God als een verdoemelijk hellekind, dan kunnen de mensen wel kwaad van je spreken, maar dat stelt in vergelijk met het vonnis der Wet niet veel voor, want dan is het nog duizend keer erger.

Ik kreeg onlangs een email van een man die zich met vrome woorden vergreep aan mijn verzoende betrekking met God in Christus en mijn staat aantastte, omdat ik zijn vrome vlees aan de muur gespijkerd had in mijn schrijven, hetgeen hij als heiligheidsschennis opvatte.

Hij beweerde in de liefde te staan, terwijl hij zich vergreep aan mijn staat in Christus.

Dat satanische spel hebben ze ook met de Heere Jezus gespeeld en Hem in Zijn Staat aangetast, omdat Hij de toenmalige demas-godzaligheid de tempel uitgeslagen had, want de ijver van Gods Huis had Hem verteerd.

Zo de Meester zo Zijn knecht.

We leven in een tijd waarin de duivel overal twist en tweedracht zaait op een manier die de schijn van godzaligheid heeft, waarin liefde en onschuld de duivelse lading dekken moet.

De duivel in de gedaante van een engel des lichts begint altijd met een schijn van onschuld. Hij stelt de waarheid niet direct verdacht, maar ruikt een andere waarheid uit haar verband om die er tegenover te stellen.

Daar moet u altijd maar op letten. Arbeiders van de satan komen nooit met een directe leugen. Ze ondermijnen het getuigenis Christi met een uit de context gerukte waarheid. Daartegenover stelt God Zijn getuigen om de leugenaars te ontmaskeren en hun gestolen teksten en zelfverzonnen profetieën als valse oogmerken en puur zelfbelang aan de

kaak te stellen.

Dan breekt de hel pas goed los, want een ontmaskerde huichelaar zal zich of verhangen, of hij zoekt medestanders om zijn/haar voorzichtig verdrag met de hel als zijnde godzalig en onschuldig overeind te houden. God is echter de Kenner der harten en Hij zal al de lastertongen tegen Zijn geroepen getuigen doen komen in het gericht.

God laat het doorgaans ver komen, zover dat de vijanden juichen, maar toen Simson die twee pilaren van het refohuis van Dagon omver trok, stortte de juichende menigte van de top van eer in eeuwige verwoesting neer.

Dat doet de Heere nog, hoor. Hij heeft nog steeds Zijn Elia's (een mens van gelijke beweging als wij) die de spot drijven met de huidige refo-baäls en die de refo-pausjes in het aangezicht tarten, zoals een kind zich vermaakt in het hol van een basilisk.

Als je daartoe verwaardigd wordt, heb je jezelf wel als een basilisk voor God leren kennen, want we hebben niet de strijd tegen vlees en bloed, maar tegen de machten, de overheden, de geweldhebbers der eeuw en tegen de geestelijke boosheden in de lucht. Dat is de strijd van het Vrouwenzaad tegen het slangenzaad en die strijd is een overwonnen strijd, door Christus, de Overwinnaar der wereld en Gods kinderen die om Zijnentwil den gansen dag worden gedood; ja geacht zijn als schapen ter slachting, zijn meer dan overwinnaar in Hem.

En dan gaan dezulken God dienen, nee, dan gaat Christus dezulken dienen en hen Zijn lof doen verkondigen, van de mensen gehaat, van Gods volk verlaten, maar door God uitverkoren en dierbaar.

Dan vloeit mijn mond steeds over tot Uw eer, gelijk een bron zich uitstort op de velden. U dan die gelooft is Hij dierbaar, dierbaar in Zijn lijden, dierbaar in Zijn godverlatenheid, dierbaar in Zijn dood, dierbaar in Zijn begrafenis, dierbaar in Zijn graf, dierbaar in Zijn opstanding, dierbaar in Zijn openbaring, dierbaar in Zijn spreken, dierbaar in Zijn hemelvaart, dierbaar in Zijn zitten ter rechterhand Gods, dierbaar in Zijn wederkomst.

Dan zal die blijdschap onbepaald, door 't Licht dat van Zijn Aan'zicht straalt, ten hoogste toppunt stijgen. Dan zullen al mijn fonteinen binnen in U zijn. Zegene de Heere Zijn Woord aan ons aller hart en leven.

Amen.

Slotzang: Psalm 23:1.

62. Een vrouw in overspel gegrepen

Voorzang: Psalm 139:1, 13 en 14

Schriftlezing: Johannes 8

Geliefden, de tekstwoorden voor deze avond kunt u vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte, in Johannes 8, de verzen 3 t/m 6, waar wij lezen:

“En de Schriftgeleerden en de Farizeeën brachten tot Hem een vrouw, in overspel gegrepen. En haar gesteld hebbende in het midden, zeiden zij tot Hem: Meester, deze vrouw is op de daad zelve gegrepen, overspel begaande. En Mozes heeft ons in de Wet geboden, dat dezulken gestenigd zullen worden; Gij dan, wat zegt Gij? En dit zeiden zij, Hem verzoekende, opdat zij iets hadden, om Hem te beschuldigen”, Joh. 8:3-6.

Geliefden, de aanvallen die de nauwgezette godsdienst op Christus heeft gepleegd, zijn talrijk en duivels van aard. En dat is nog niet veranderd in onze dagen. Gods volk onder het kruis staat aan de voortdurende aanvallen bloot van de wereld, de satan en het eigen bedorven vlees.

De godsdienstige wereld heeft het altijd op het levende Kind gemunt en die aanvallen vinden plaats binnen de christelijke gemeente en binnen de kerk.

Van de Romeinen heeft Christus veel minder te verduren gehad dan van de godsdienstige wereld, maar als het Hemzelf betrof heeft Hij het kruis gedragen en de schande veracht, om schandvlekken uit Adam voortgekomen tot een eeuwige zegen te zijn.

Maar geliefden, dat Christus het kruis gedragen en de schande heeft veracht, wil niet zeggen dat Hij als een martelaar liet behandelen. Nee, Christus was geen martelaar, geen slachtoffer, maar Middelaar.

Het gros refo-belijders in onze dagen speelt op geestelijk gebied gaarne de martelaar en gedraagt doorgaans zich als slachtoffer onder de tegenslagen die zij ondervinden.

Gods volk daarentegen moet door vele verdrukkingen ingaan in het Koninkrijk der hemelen en zij mogen hun kruis vrolijk dragen.

Als je slachtoffer bent, ben je onschuldig, maar in het kader van de gevallen staat in Adam er zijn geen onschuldige mensen.

God heeft hee het mensdom onder de vloek besloten, opdat Hij vervloekten in Christus genadig zou zijn.

Christus is tot een Vloek geworden, want vervloekt is de mens die aan het hout hangt.

Geliefden, in onze dagen is de vrome godsdienst net zo hypocriet als in de dagen van Christus' omwandeling op aarde. Ik krijg dikwijls dezelfde vragen van de vrome godsdienst die de toenmalige godsdienst Christus gesteld heeft, Hem verzoekende.

De Joden hadden ogenschijnlijk Gods Woord aan hun kant, want zij verzochten Jezus met de Wet in hun hand en met Mozes op de lippen.

We zullen dat ook zien in de tekst van onze overdenking.

Nadat de Heere Jezus een nacht op de Olijfberg had doorgebracht, om daar te bidden, ging Hij in de vroege morgen naar de tempel om het volk te onderwijzen in de dingen van Gods Koninkrijk.

Christus was immers gekomen om de wil des Vaders te doen en Zijn drievuldig ambt uit te oefenen als Profeet, Priester en Koning. Dag en nacht is Hij daarmee bezig geweest en daar is Hij nu nog mee bezig, totdat de laatste uitverkorene zal zijn toegebracht.

Christus leerde het volk als Machthebbende en Hij is tot het Zijne gekomen, maar de Zijnen hebben Hem niet aangenomen, maar verworpen.

Vele belijders hoorden Hem gaarne, maar tot op zekere hoogte, want als Christus ging separeren tussen schijn en zijn, wilde men Hem van de steilte te pletter gooien.

Ook die vijandschap komt in onze dagen overal openbaar.

Weet u waarom de SGP-kamerleden op handen gedragen worden? Omdat men sjoemelt in de marge ten aanzien van de rechten Gods en omdat men zich voor het Evangelie van Christus schaamt. Van der Vlies en Van der Staaij zijn godsdienstige kameleons, die de ware godsdienst meer dan bespottelijk maken in de kamer.

Ik heb onlangs nog een EO-interview gevolgd tussen Van der Staaij en de voorman van een homobeweging, maar Van der Staaij zei in dat interview dat homofilie een geaardheid is, die een mens heeft meegekregen, en geeft daarmee God de schuld van deze vervloekte zonde. Van der Staaij zei letterlijk: 'Homoseksuele leerlingen mogen wel uitkomen voor hun geaardheid, maar binnen de kaders van de grondslag van de school.'

Dus de grondslag van de refoscholen is als dusdanig versodomiseerd, dat homo's zich voor hun 'homo-zijn' niet meer hoeven schamen, terwijl Gods Woord homofilie een schandelijke zonde noemt.

In tegenwoordigheid Gods zeg ik op grond van Gods Woord dat Van der Staaij een gewetenloze refoschurk is, die de schandelijke zonde van het

homo-zijn een geaardheid durft te noemen. Homofilie is geen geaardheid, maar een oordeel Gods, waarmee God ook het Refodom, de refoscholen en hun kerkelijke voorgangers geslagen heeft, omdat zij de duive in de kaart spelen door deze schandelijke zonde te relativiseren.

Niemand wordt als een homo geboren en als een homo bekeerd wordt, is hij geen homo meer. Hetzelfde geldt voor lesbiennes.

Van der Staaij bleek in dat schandelijke EO-interview ook een pleitbezorger van de homoclub RefoAnders te zijn en evenals zijn collega Van der Vlies, beweert ook Van der Staaij dat er bekeerde homo's bestaan.

Dat zeggen alleen gewetenloze refoschurken die zich christen durven noemen, maar het alleen in naam zijn. Van der Vlies heeft de ontzettende zonde begaan om voor een homohuiskamer een openingswoord te spreken. Zijn bloed zal bevriezen als hij zo voor Gods rechterstoel zal moeten verschijnen.

Sodom en Gomorra zouden zich nog bekeerd hebben als in die steden de krachten waren geschiedt die in binnen het Refodom geschiedt zijn. Maar men bekeert zich niet, integendeel, een homo wordt als slachtoffer -dus onschuldig- gezien, omdat hij die homofiele geaardheid heeft meegekregen.

Duivels zijn het die deze schandelijke dingen beweren.

Dat moet voor SGP doorgaan, maar het is een schandelijke afvallige partij en de dominees die niet waarschuwen tegen dit soort subtiele pro-homo-beleid van Van der Vlies en Van der Staaij, die zullen straks voor de rechterstoel van Christus niet kunnen bestaan, zo waarachtig als God leeft.

Christus heeft nimmer zondaren in hun zonden gestijfd, zoals de SGP en de refo-scholen dat wel doen, en nooit heeft Christus de zonde gerelativeerd.

Bovendien heeft Christus de subtiele zonden van de Farizeeërs blootgelegd, zoals in de tekst van onze overdenking zal blijken.

Om die reden werd Christus door Zijn Eigen volk veracht en Hij werd gehouden als de onwaardigste onder de mensen, ja, als een worm en geen man.

Nergens kon de Zaligmaker Zijn moede Hoofd nederleggen. Met name de Farizeeën en Schriftgeleerden hebben Christus weinig rust gegund en ook nu brachten zij tot Hem een vrouw in overspel gegrepen, Hem verzoekende, opdat zij iets hadden om Hem te beschuldigen.

Waar gaat het dus over in deze perikoop?

Het gaat over de smaadheid waarmee de vrome godsdienst Christus

gesmaad heeft, Hem verzoekende. De Farizeeën en de Schriftgeleerden die Christus op Zijn worden trachtten te vangen, zaten over de zonde van overspel als zodanig niet in de war, welnee, die overspelige vrouw kon hen totaal niets schelen, want dat mens dat de Wet niet kende was in hun ogen toch al vervloekt.

Ook hadden zij de ere Gods in het geheel niet op het oog, nee, zij zochten Christus op Zijn woorden te vangen, om Hem is staat van beschuldiging te stellen.

Dat is altijd het oogmerk van de vrome godsdienst, namelijk om te muggenziften over de letter der zaken en Gods ware kinderen daarmee te veroordelen.

Ze waren er al vroeg bij, die Farizeeën en Schriftgeleerden, want het was nog vroeg in de morgen, staat er.

Dus kon het niet anders of zij hebben 's nachts om de huizen geslopen en door de ramen gegluurd om deze vrouw op de daad zelve te grijpen, en haar met een duivels oogmerk tot Jezus te brengen om Hem op Zijn woorden te vangen.

Met dat laatste waren zij dag en nacht druk en dat is nog steeds niet veranderd.

“Ze hebben Mijn woorden bewaard, ze zullen ook uw woorden bewaren”, zegt Christus tot de Zijnen.

Ook nu dacht de eigengerechtigde godsdienst de Heere Jezus te slim af te zijn, maar Christus kende reeds van verre hun gedachten en hun listige aanslagen waren voor Hem een open boek.

Ze komen echter heel vleierend voor de dag en spreken Christus aan met 'Meester', zoals de rijke jongeling dat ook deed. Maar huichelaars die hun vlekken, schijnheiliglijk bedekken, worden door de vriendschap van Christus niet vereerd.

Huichelaars komen altijd heel correct en vroom voor de dag, maar je moet niet aan hun bekering plukken of op hun eigengerechtigheid wijzen, want dan komt hun ware aard wel openbaar. Dan springt er wel een of andere adder uit hun boezem te voorschijn.

Als het oogmerk van dezulken ontmaskerd is, dan gaan ze óf bedroefd heen van vijandschap, óf ze slaan van zich af uit vijandschap, óf ze schermen op een biblicistische wijze met de Schrift om zichzelf vrij te pleiten.

Geliefden, hebben we onszelf, al eens als zo'n huichelaar voor God leren kennen en zijn we al eens met Petrus naar buiten gegaan bitterlijk wenende over ons Godevijandige en huichelachtige bestaan? Zijn we al eens geheel verbroken geworden vanwege de eenzijdige liefde van

Christus voor een goddeloze hoop? Petrus kende die Farizeeër wel van binnen, maar een Farizeeër kent Petrus niet.

De Sanhedristen stellen dus een overspelige vrouw in het midden en maken de Heere Jezus bekend wat er met deze vrouw mis is, alsof Christus dat nog niet wist.

Hij wist het al van eeuwigheid.

De Farizeeën en de Schriftgeleerden zijn echter niet gekomen om deze overspelige vrouw bij de Heere Jezus te brengen, opdat Hij haar zou bekeren, nee, ze willen haar misbruiken om hun doel te bereiken, namelijk om Jezus in een val te lokken en Hem dan te veroordelen. Zij wilden Jezus verleiden met vrome woorden om Zich in strijd met de Wet uit te laten, omtrent de zonde van het zevende gebod.

Zij schijnen bijzonder Schriftgetrouw en reformatorisch nauwgezet voor de dag te komen en nemen niet alleen de zedelijke Wet, maar ook de burgerlijke Wet van Mozes ter hand, waarin beschreven staat dat deze vrouw met de dood gestraft moest worden (Lev. 20:10).

Ze hadden dus de Wet aan hun kant, hoewel zij zelf zónder de Wet leefden, net als Paulus in zijn eertijds (Rom. 7:9), omdat zij geen van allen aan de Wet gestorven waren, uitgezonderd Nicodemus, die pas tot bekering gekomen was, maar die was hier vanzelf niet aanwezig.

Als de Sanhedristen Mozes geciteerd hebben, vragen zij Christus wat Hij zegt dat er met deze vrouw gebeuren moet. ***“Gij dan, wat zegt Gij?”***

U ziet, zij wilden van Christus vernemen of Hij het met Mozes eens was of niet.

Vromer konden zij het niet aanpakken, zou je zeggen.

Ze nemen het recht der Wet namelijk niet zelf ter hand, maar ze komen met deze overspelige vrouw tot Jezus, om het oordeel uit Zijn mond te horen.

Zij hadden -zoals gezegd- niet haar bekering op het oog, want die vrouw scheelde hen niets en haar staat nog minder, maar zij willen Jezus verzoeken om Hem iets te laten zeggen wat in strijd was met de Wet van Mozes, want dan konden zij Hem in staat van beschuldiging stellen en Hem door de kerkelijke rechtbank berechten.

Ze hadden echter buiten de waard gerekend, want Christus keek dwars door hun eigengerechtigde hart heen en kwam niet van hun duivelse verzoeking onder de indruk.

Hij kende de Wet immers op het aller volmaaktst, veel beter dan de wetgeleerden. Bovendien wist Hij de Wet ook toe te passen, zoals dat ook uit het tekstverband zal blijken.

De Farizeeën en de Schriftgeleerden dachten echter dat zij Christus nu

eindelijk eens schaakmat hadden gezet, want als Hij zou zeggen dat de vrouw overeenkomstig de mozaïsche burgerlijke wet gestenigd moest worden, zou Hij Zijn drieluigig ambt ontcrachten en Zijn Eigen genadeleer verloochenen.

Christus preekte immers dat Hij de Christus was en dat Hij juist gekomen was om te zoeken en zalig te maken dat verloren was.

Maar als Hij zou zeggen dat deze vrouw vrijgelaten kon worden, zouden ze Hem als een schenner der zedelijke Wet kunnen brandmerken en Hem vervolgens terechtstellen.

De Heere Jezus zegt echter niets, maar bukt Zich en schrijft met Zijn vinger in de aarde.

Ja, Christus bukt Zich in het stof en de eigenwillige godsdienst staat recht overeind.

In Zijn vernedering heeft Christus Zich ter aarde gebogen, om verloren zondaren uit het slijk der zonden op te richten, maar ook in dit tekstgedeelte blijkt dat de eigenwillige godsdienst met de borst vooruit staat en met het gelaat ten hemel gericht, terwijl Christus Zich bukt en in het zand schrijft.

Waarom bukte Christus Zich? Er staat dat Hij Zich bukte en in de aarde schreef.

Wat Hij precies geschreven of getekend heeft, is niet vermeld. Ik geloof echter niet dat Zijn schrijven zonder betekenis geweest is.

Zoals God de Wet met Zijn vinger in stenen tafelen geschreven heeft, schreef Christus met Zijn vinger de hoofdsom der Wet in de aarde, namelijk om God lief te hebben boven alles en onze naaste als onszelf.

Christus liet de Schriftgeleerden en de Farizeeën zien dat zij zelf in strijd handelden met de Wet.

Zij kwamen met de vrouw tot Hem met het voorwendsel dat de ere Gods bij hen hoog in het vaandel stond, maar omdat hun oogmerk niet deugde en de ere Gods in het geheel niet op het oog hadden, stonden zij reeds schuldig aan de ganse Wet.

Hieraan werden zij stilzwijgend door Christus ontdekt, maar ze sloegen er geen acht op. Zij waren zonder barmhartigheid en wilden de Wet handhaven en Christus moest dat bevestigen, punt uit.

Christus was echter niet geroepen om hun rechter en scheidsman te zijn, noch om de wereld te veroordelen, maar om die te behouden.

Ik kan me voorstellen dat de vraag zou kunnen oprijzen of de zonden (bij anderen) niet bestraft mogen worden.

Die bijbelse plicht is echter niet in het geding.

Gelovig de zonde bestraffen in het kader van de hoofdsom der Wet is

namelijk iets anders dan iemand veroordelen. Veroordelen komt alleen God toe, hoewel de levende Kerk de plicht heeft om de geesten te beproeven of zij uit God zijn en soms geroepen is om een bijbels oordeel te vellen in het kader van het handhaven van de tucht.

Gods Woord leert ons dat het bestraffen van de zonden juist een schuldige plicht is voor iedere christen (zie o.a.: Spr. 19: 25 - 1 Tim. 5:20 - 2 Tim. 4:2 - Tit. 2:15), zolang het maar gedaan wordt in het kader van de ere Gods door het geloof.

Sommige 'refo-humanisten' reageren furieus op sommige polemische stukken die op onze website zijn geplaatst en werpen tegen dat we niet mogen oordelen en profileren zich als 'engelen des lichts' om het bijbels oordelen in een duivels kader te plaatsen.

Hun argumenten zijn echter zo lek als een zeef. Gods Woord leert dat we verplicht zijn om te oordelen. In Matth. 7:15 staat: *"Wacht u voor de valse profeten."*

Hoe kan ik mij daarvoor wachten als ik niet oordelen mag?

Hoe moeten we echter oordelen? De Heere Jezus zegt: *"Aan hun vruchten zult gij hen kennen."*

Als de leer die gepredikt wordt niet overeenkomt met de leer van Christus, moeten we oordelen, niet als een meester (Jak. 3:1), maar als een leerjongen in dienst van zijn Meester (Luk. 17:10).

Als leer en leven niet overeenkomt, moeten we oordelen, te weten op grond van Gods Woord (2 Tim. 4:2). De apostel Johannes zegt in 1 Johannes 4:1: *"Geliefden, geloof niet een iegelijken geest, maar beproeft de geesten, of zij uit God zijn; want vele valse profeten zijn uitgegaan in de wereld."*

Hoe kunnen we de geesten beproeven om onderscheid te maken tussen ware en valse profeten als wij niet oordelen mogen? De apostel der liefde schrijft een ernstige vermaning aan de levende Kerk: *"Indien iemand tot ulieden komt, en deze leer niet brengt, ontvangt hem niet in huis, en zegt tot hem niet: 'Zijt gegroet'. Want die tot hem zegt: 'Zijt gegroet', die heeft gemeenschap aan zijn boze werken", 2 Joh. 1:10-11.*

Wie durft er te beweren dat wij niet verplicht zijn deze ernstige vermaning op te volgen?

En hoe kunnen we deze vermaning opvolgen als wij niet zouden mogen oordelen?

Moeten we oordelen op grond van een menselijke visie of aanbeveling, of bevestiging?

Zeker niet, we moeten alleen letten op de leer die er gebracht wordt en die aan Gods Woord toetsen. Al kwam er iemand met de aanbeveling en

goedkeuring van heel de gereformeerde gezindte, als hij de waarheid niet brengt, mogen we hem niet eens groeten, laat staan om hem te laten preken.

Dat lijkt wellicht onvriendelijk en hard, maar daarvoor zijn we niet verantwoordelijk. Wij hoeven niet ruimer en ook niet enger te zijn dan Gods Woord. We zijn niet geroepen om barmhartiger te zijn dan God.

De tegenstanders van het bijbels oordelen willen daarentegen barmhartiger zijn dan God Zelf, zoals u kunt lezen in sommige ingezonden stukken. Gods Woord leert dat we ons huis wijd open moeten zetten voor al degenen die Christus en Dien gekruisigd preken, maar niet voor valse leraars, ook al dragen ze de naam 'gereformeerd'.

Ruim van hart willen zijn voor degenen die deel uitmaken van een valse (kerk)leer en een valse christus prediken is eenvoudig afschuwelijk, zielsmisleitend en godonterend.

Als de Heere Jezus leert dat we onze vijanden lief moeten hebben, wil dat niet zeggen dat we de valse leraars hun gang moeten laten gaan en ook niet dat we valse kerken en hun belijders mogen vrijpleiten en de zonde relativiseren.

Die dat wel doen zijn arbeiders van de satan! De gemeente van Efeze wordt geprezen dat ze de bozen niet kunnen verdragen en dat ze beproefd hebben degenen die voorgeven dat ze apostelen zijn, maar het niet zijn (Openb. 2). Hoe kon dat als zij niet oordelen mochten?

Hoe moeten we het bijbels oordelen onderscheiden van het kwalijk oordelen?

In Romeinen 2:1-3 wordt het oordelen en het bestraffen van anderen véroordeeld, maar deze perikoop is alleen van toepassing op de onbekeerden die anderen oordelen, maar daar ten ene male onbekwaam voor zijn, omdat zij zelf inwendig vol haat en opgeblazenheid enz. zijn, gelijk ook de Farizeeën.

In Mattheus 7:1 zegt Christus: *"Oordeelt niet, opdat gij niet geoordeeld wordt."* En in 1 Kor. 4:5 zegt Paulus: *"Zo dan oordeelt niets voor den tijd, totdat de Heere zal gekomen zijn, Welke ook in het licht zal brengen, hetgeen in de duisternis verborgen is, en openbaren de raadslagen der harten; en als dan zal een iegelijk lof hebben van God."*

Met deze vermaningen wordt echter alleen bedoeld dat wij geen beweegredenen of verborgen motieven mogen oordelen, omdat we daar ten enen male onbekwaam voor zijn.

De Heilige Geest leert ons niet te oordelen naar het aanzien, maar een rechtvaardig oordeel te vellen. *"Oordeelt niet naar het aanzien, maar oordeelt een rechtvaardig oordeel."*, Joh. 7:24.

En als Gods volk in de zonde valt, moeten we onze hand maar op onze mond leggen, immers, vandaag struikelt mijn broeder, maar morgen ik.

Maar als de waarheid van het Evangelie in het geding is, dan mogen we niet zwijgen (Gal. 2:14). Zwijgen in geval van ernstige dwalingen is hoogverraad aan de zaak van Christus.

Gods Woord legt ons de verplichting op om de geesten te beproeven of zij uit God zijn (met insluiting van onszelf) en om elke (kerk)leer en elke leraar aan Gods Woord te toetsen.

Wij moeten altijd en in elke omstandigheid Gode meer gehoorzaam zijn dan de mensen.

De van God geroepen en gezonden herders en leraars die de volle raad Gods verkondigen en getrouw waken over de zielen die hun zijn toebetrouwd, moeten we hoogachten en liefhebben, maar die leraars die de schapen verstrooien en een valse leer brengen, al was het ook een engel uit de hemel, zijn vervloekt (Gal. 1:8-9).

Dezulken moeten zonder onderscheid geweerd worden uit de gemeenten van Christus en hun dwalingen publiek weerlegd worden.

Dat hebben de apostelen en profeten gedaan, dat hebben de reformatoren gedaan en dat hebben ook onze Dordtse vaders gedaan met de Arminianen en dat zijn ook wij verplicht te doen in het kader van het ambt aller gelovigen.

In onze dagen heerst er t.a.v. de valse leer en leraars een verschrikkelijke afvallige geest van valse verdraagzaamheid, tot in de meest rechtzinnige en 'herstelde' kringen toe.

Vele 'rechtzinnige' leraars kunnen met het grootste gemak Gods eer op straat laten vertrappen en tegelijk de vrome man uithangen, iedereen naar de ogen kijken ten gunste van eigen positie, eer en naam, maar het oordeel Gods hierover kan niets dan vreselijk wezen.

Ik hoorde onlangs nog een 'herstelde' leraar preken over Elia en de valse baäl-profeten, maar hij liet de valse PKN onaangeroerd, want volgens zijn zeggen bedoelt iedereen het goed.

Kijk, dat is nu het toppunt van valse verdraagzaamheid en grove nalatigheid, ja, hoogverraad in Gods Koninkrijk.

Weet u wat Maarten Luther gezegd heeft als de waarheid in het geding is: *"Wanneer het nu de artikelen van het geloof betreft, dan geve God maar geen ootmoed! Want het komt er dan niet op aan, dat men omwille van de liefde of de vrede of de eenheid wil wijken; ook niet omdat anders de kerk verwoest werd of dat men uit liefde tot de keizerlijke majesteit een weinig wijkt. Zo klagen de sekten- en scheurmakers over ons, als ware er bij ons geen ootmoed en liefde. Maar wij antwoorden hen: Verwijder eerst*

het Woord, de leer en het geloof; want hierin willen wij voor u geen handbreed wijken, al zouden ook de hemel en aarde erdoor uit hun voegen raken."

Daar houd ik het bij, want dan krijgt Christus de eer.

Al de profeten en de apostelen hebben zich van die plicht getrouw gekwet. Ook Johannes de Doper kweet zich trouw van deze plicht en dat kostte hem zijn leven.

Ook Christus heeft als geen ander de zonden in anderen bestraft, met name bij de Farizeeën.

Zelfs Simon Petrus, een lief kind des Heeren, werd een keer scherp door Christus bestraft, met de woorden: *"Ga weg achter Mij, satanas! gij zijt Mij een aanstoot, want gij verzint niet de dingen, die Gods zijn, maar die der mensen zijn"*, Matth. 16:23.

Paulus heeft diezelfde Petrus wederstaan in Antiochië, omdat hij met de Joden veinsde, de wet als regel des levens leerden voor de gelovigen (hoewel hij dat zelf niet geloofde, want hij veinsde), en daarom te bestraffen was (Gal. 2:11).

Dat deze plicht allerwegen wordt nagelaten, ja, zelfs vanaf sommige kansels wordt tegengesproken, tekent het onzuivere en geseclariseerde geestelijke gehalte in onze dagen.

Vele belijders en ambtsdragers gedragen zich as een pilatus en wassen hun handen in onschuld.

Ze nemen de eer van elkander aan, maar de ere Gods lappen ze aan hun laars, omwille van lijfsbehoud en door een geest van valse verdraagzaamheid.

De Schriftgeleerden en Farizeeën legden echter een ijver aan de dag zonder verstand, want zij hadden geen geheiligd verstand van God en goddelijke zaken.

Met al hun ijver hadden zij de eer van God niet op het oog, maar de eer van zichzelf. En hoewel zij een gedaante van godzaligheid vertoonden, verloochenden zij de kracht ervan met de daad.

Als we in een farizeërgestalte anderen beschuldigen van bepaalde zonden, wijzen we met vier vingers naar onszelf. Overtreders der Wet kunnen onmogelijk anderen beschuldigen, zonder zichzelf te veroordelen.

Als het geen last is bij God vandaan, kunnen we beter onze mond houden en bij onszelf blijven, want dan hebben we meer dan genoeg. Wat dat betreft kan niemand zich boven deze overspelige vrouw verheffen.

Als we enige zelfkennis hebben zullen we naast haar gaan zitten en haar

zonden bewenen als onze persoonlijke schuld voor God.

U zegt: Moeten we dan alles maar op zijn beloop laten en de zonden goedpraten?

Nee, maar we moeten altijd onderscheid maken tussen de zonden en de zondaar. En als de ere Gods in het geding is, mogen we geen mens ontzien. Maar dan moet we Gods eer in het geding zijn en het moet niet gaan ver muggenzifterij en twistvragen en menseneer.

De zonden moeten veroordeeld en bestraft worden, dat leert de Schrift duidelijk, maar als het persoonszonden betreft, dan moeten we eerst bij onszelf beginnen. Eerst de balk(en) in eigen oog verwijderen en dan door de liefde van Christus de splinter ook bij anderen (gelovigen!) verwijderen.

Als het echter over heersende, profane en publieke zonden gaat, moeten we Gods eer liever hebben dan mensengunst, de zonden bestraffen en de zondaars het oordeel aanzeggen, als zij zich niet bekeren.

Echter, alleen dát volk, dat aan de Wet gestorven is, heeft de ere Gods liever gekregen dan haar eigen zaligheid, tenminste, als ze op haar plaats is.

En dezulken nemen ook de plicht waar om de zonde bij anderen te bestraffen met liefde en als de ere Gods in het geding is, dan moeten de schuldigen met de scherpste van het Woord worden bestraft en onder de tucht gezet.

Dat laatste geschiedt dus niet in de gestalte van de Farizeeërs, maar in de gestalte van onnutte dienstknechten, omdat ze slechts doen hetgeen ze schuldig zijn (Luk. 17:10), zoals Paulus gedaan heeft omtrent de veinzende Petrus.

Ik noem dit opnieuw nadrukkelijk, want de veinzerijen zijn niet van de lucht in de kerkpolitieke refokerken en de bannen worden niet verdelgd tegen het uitdrukkelijke bevel des Heeren in.

Gods volk -als ze op haar plaats is- weet zich de grootste der zondaren, maar dat is juist de enige legitieme gestalte om publieke en profane zonden in anderen te bestraffen in het kader van de ere Gods.

Immers, de profeten en de apostelen hebben de zonden in anderen niet bestraft om zich erboven te verheffen, maar bestraffen het overspelige volk in de Naam des Heeren, omwille van de ere Gods.

Paulus kende wat dat betreft niemand naar het vlees en spaarde ook de huichelaars en de valse leraars niet en zoals we reeds gezegd hebben, spaarde hij zelfs de hooggeplaatste apostel Petrus niet, omdat de waarheid van het Evangeie in het geding was.

Ook onze vaders hebben goed en bloed overgehad voor de Naam en de

zaak des Heeren, maar als ze nu geleefd hadden, zouden zij ten dode toe gehaat worden tot in de meest rechtse kringen toe.

Van der Groe zou in onze dagen door de witte refoboorden criminaliteit vermoord worden, als hij dezelfde boetepreken zou richten op de afvallige PKN-dominees en de gelijknamige godsdienst.

Velen hebben de oudvaders en hun geschriften wel op hun lippen, maar straks zal blijken hoevelen er witgepleisterde graven eropna gehouden hebben en aan oudvader-buikspreekers zich schuldig gemaakt hebben, omwille van eigen naam en eer.

Hoewel God zowel barmhartig als rechtvaardig is, ziet Hij de zonde nimmer door de vingers. God wil een volmaakt offer zien voor de gemaakte schuld, van een ieder van ons persoonlijk. Alleen het bloed van Jezus Christus, Gods Zoon, reinigt van alle zonden.

Sommigen schermen echter met de zachtmoedigheid van Christus om persoonlijke en kerkelijke zonden te verbloemen en maken van Christus een soort sinterklaas, die alleen maar kadootjes uitdeelt aan de nauwgezette godsdienst, maar Christus is nooit zachtmoedig geweest t.a.v. de zonden in het kader van de ere Gods en Hij heeft nooit iemand zalig gesproken ten koste van de Wet.

Ten aanzien van de ere Gods is Christus een Leeuw en als een Lam werd Hij ter slachting geleid om de wil des Vaders te volbrengen en de zonden van Zijn volk weg te dragen in een zee van eeuwige vergetelheid.

Als een Lam heeft Hij het kruis gewillig gedragen, maar als een Leeuw heeft Hij de rechten van Zijn Vader verdedigd en de zonden bestraft als geen ander, ja, de geldgierige godsdienst de tempel uit geëgeld, omdat de ere des Vaders Hem liever was dan de gunst van mensen en reformatorische aantallen. En zo de Herder, zo Zijn volk!

We zullen eerst zingen, en we van Psalm 146, de verzen 4 en 5.

Geliefden, als de Farizeeërs door het stilzwijgen van Jezus profaan worden, overtuigd zijnde van hun overwinning, des te meer bij Christus aandringen om Zijn oordeel te geven over die overspelige vrouw, richt Christus Zich op en zegt: *“Die van ulieden zonder zonde is, werpe eerst den steen op haar”, Joh.8:7.*

Die vrouw moet bij die woorden wel gesidderd en gevreesd hebben dat haar laatste uur geslagen was, want zij wás immers een overspeelster en zij stond daar veroordeeld door de Wet Gods in haar vuile verdoemelijkheid, haar vonnis in te wachten.

Wat zij verwachtte, gebeurde echter niet.

Er vliegen geen stenen door de lucht. Integendeel, haar beschuldigers druipen op de machthebbende woorden van Christus een voor een af.

Die vrouw moet wel hoogst verbaasd en verwonderd geweest zijn.

Christus versloeg de Farizeeërs en Schriftgeleerden namelijk met hun eigen wapens en dat is altijd de beste verdediging.

Nu zijn de rollen omgedraaid en nu worden de beschuldigers wettig door de Wet veroordeeld in hun geweten, terwijl zij meenden de Wet aan hun zijde te hebben.

Christus ontdekt hen namelijk aan dezelfde zonde, waarvan zij die vrouw beschuldigden.

Paulus schrijft immers aan degenen die onder de Wet zijn: *“Die zegt, dat men geen overspel doen zal, doet gij overspel? Rom. 2:22.*

Degenen die onder de Wet zijn en in de Wet roemen, onteren God door de overtreding der Wet, zodat Zijn Naam om hunnentwille gelasterd wordt (Rom. 2:23-24).

Dit is de hoofdzonde in kerkelijk Nederland.

Men roemt allerwegen in de Wet, nog wel om die te doen uit dankbaarheid, maar dat Gods Naam gelasterd wordt door de heersende kerkelijke Eli-geest, schijnt niemand te deren.

Toen de Farizeeërs overtuigd waren in hun geweten, slopen zij schuw weg, van de oudste tot de jongste.

Die het ergst gezondigd hadden, vertrokken het eerst. Er staat dat zij overtuigd werden in hun geweten.

De woorden van Christus sloegen in als de bliksem, want Hij wist dat zij -die de vrouw in overspel hadden gegrepen- in dezelfde zonden leefden.

Al degenen die onder de Wet zijn, leven in de zonden, al leef je nog zo vroom als de rijke jongeling die naar zijn mening al de geboden des Heeren zijn leven lang gedaan had, maar evenwel zonder de Wet leefde en derhalve onder de vloek en onder de toorn Gods verkeerde.

Gods volk kan ook haar padje niet recht houden, maar Gods volk -hoewel zij in velen struikelen- leven niet in de zonden, omdat Christus hun Leven is en zij der Wet en der zonden gedood zijn door de dood van Christus.

De Schriftgeleerden en Farizeeërs roemden wel in de Wet van Mozes, maar ze roerden de Wet zelf nog met geen vinger aan.

Dat heerst ook in onze dagen. Ik heb we predikanten meegemaakt die de Wet als hun leefregel leerden en die ook Gods volk probeerde op te leggen, maar ondertussen laten zij de zonden in anderen welig tieren en als Christus in Zijn volk veroordeeld wordt, wassen zij hun handen in onschuld. Er bestaat geen bedrieglijker godsdienst dan het Refoïsme en

het Refoïsme staat gelijk aan het Judaïsme.

Toen Christus de gewetens van de Farizeeërs openbaarde, was hun spel uitgespeeld en kozen zij eieren voor hun geld.

Ze lieten Jezus en hun slachtoffer alleen achter.

Ja, de Mond der Waarheid heeft altijd alle gewetens mee, voor of tegen. Dat maakt niet uit, God heeft altijd alle gewetens mee, want anders zou er geen vijandschap tegen God bestaan.

De Farizeeërs werden wel overtuigd, maar daar bleef het bij.

Immers, overtuiging door de Wet is nog geen overbuiging in Christus. Ze bleven in hun zonden en beleden die niet, laat staan dat zij hun schuld beweedden, omdat ze geen genade wensten te ontvangen en niet van genade wilden leven.

Terwijl Jezus opnieuw in de aarde schreef, vertrokken de beschuldigers de een na de ander, nu zelf beschuldigd en veroordeeld in hun geweten.

Ik geloof dat toen de Heere Jezus de tweede maal in de aarde schreef, Hij **Zijn** Wet geschreven heeft, namelijk om elkaars lasten te dragen en alzo de Wet van Christus te vervullen.

De discipelen van Mozes vielen echter niet op hun knieën om de Heere Jezus om vergeving te smeken, nee, ze vertrokken zonder berouw, de een na de ander, een iegelijk naar zijn eigen plaats.

Dus bleef die vrouw alleen met de Heere Jezus achter. Zij kon niet weglopen, want ze stond als aan de grond genageld.

Enerzijds vanwege haar overspeligheid, en anderzijds vanwege de aanwezigheid van Christus.

Maar ook deze diep ontdekte vrouw valt niet aan de voeten van Christus om vergeving van zonden van Hem te ontvangen. Nee, ze blijft recht op haar benen staan.

Christus vraagt aan de vrouw waar haar beschuldigers zijn en of iemand haar ter dood veroordeeld heeft.

Ze antwoordt echter niet op de eerste vraag, want waar haar beschuldigers gebleven zijn weet ze niet, dus beantwoordt zij alleen de tweede vraag en zegt: "Niemand Heere."

U ziet, die Farizeeërs hadden zelf niet eens de moeite genomen om die vrouw voor de kerkelijke rechtbank wettig onder de tucht te zetten, want zij gaven noch om de ere Gods, noch om die vrouw, omdat zij zonder de ware liefde waren.

Zij hadden dat mens alleen maar gegrepen, met de bedoeling om Christus te vangen op Zijn woorden. Nu waren ze zelf veroordeeld en zijn schaamrood doch in hun zonde heengegaan.

Op het antwoord van die vrouw, zegt Christus: *"Zo veroordeel ik u ook*

niet; ga heen en zondig niet meer."

Christus was de Enige die rechtvaardig stenen op haar hoofd had kunnen werpen, maar Hij deed het niet. Christus is niet gekomen om de wereld te veroordelen, maar om die te behouden. Niet jan en alleman, want Christus is niet voor alle mensen gestorven, maar alleen voor de goddelozen uit Romeinen 5:6.

Op grond van de Schrift moeten we echter vaststellen dat deze vrouw geen vergeving der zonden ontvangen heeft.

Ook de Kanttekenaren zeggen bij dit gedeelte dat Christus de vrouw wel niet veroordeelt, maar haar ook niet vrijspreekt. Christus gebiedt de vrouw om niet meer te zondigen en dat staat gelijk aan de eis der bekering.

Zij gaat niet heen in vrede, noch wordt zij zalig gesproken om haar geloof, nee, zij krijgt het gebod opgelegd om niet meer te zondigen.

Zal die vrouw dat gebod één seconde hebben kunnen volbrengen?

Als het goed is zal die vrouw met de eis der bekering muurvast gelopen zijn, want de Wet brengt ons geen zaligheid, maar de vloek en de dood.

Dat Christus die vrouw niet véroordeelt, is, omdat Hij geen lust heeft in de dood der goddelozen, maar daarin dat zij zich bekeren en leven. Christus veroordeelt die vrouw niet, zoals Mozes dat op Gods bevel wel heeft moeten doen.

Christus was echter niet gekomen om het vonnis van de burgerlijke wet der Joden uit te voeren, maar om die te vervullen. Hij was niet gekomen om de Mozaïsche wetgeving te bestendigen, maar om die op te heffen en het heden der genade in te stellen.

Het zal voor die vrouw wel een wonder zijn geweest dat haar genadetijd nog verlengd werd.

Zij zal zich waarschijnlijk wel bekeerd hebben op de woorden van Christus, want Christus' woorden zullen nooit ledig tot Hem wederkeren.

"Ga heen en zondig niet meer", waren ook de woorden die de 38-jarige kranke te horen kreeg uit de mond der Waarheid, maar die 38-jarige kranke heeft zich op dat bevel der bekering niet bekeerd. Integendeel, hij verraadde Zijn Weldoener bij het Sanhedrin.

Hoe het deze vrouw is vergaan, weten wij niet. Hoe het ook zij, die vrouw is reeds in Gods handen gevallen, maar Johannes 8:1-11 heeft echter voor u en mij een toepassing.

Zijn wij al eens gearresteerd door de inkomst der Wet?

Zijn wij weleens in ons geweten en in ons hart geslagen vanwege onze overspelige adamsnatuur, zodat wij in onze verdoemelijke staat

openbaar kwamen en naakt voor God kwamen te staan?

Of denken we beter te zijn als die overspelige vrouw?

Als we dat denken, weten we niet wat genade is.

Gods uitverkoren volk leeft zowel een farizeeërsnatuur in als een overspelige natuur, maar daarin pleiten zij zich niet vrij, maar veroordelen zij zichzelf.

Let erop dat Gods ware volk de zonde serieus neemt en er niet lichtelijk overheen wandelt als zij in de zonde vallen. Het is voor Gods ware volk altijd een eeuwig wonder dat zij een medelijdend Hogepriester hebben die medelijden heeft met hun menigvuldige zwakheden, daar Hij Zelf verzocht is geworden, doch zonder zonden.

Mensen die direct Christus lichtelijk aangrijpen na bedreven zonden, behoren niet tot Gods ware volk, want Gods ware volk kan over de bedreven zonden niet heenstappen, zonder hernieuwde genade.

Dat is al zo in de fase van waarachtige ontdekking. Als je echt ontdekt bent, wil je over de zonde niet meer heenstappen, want dan moet de schuld vergeven worden. Dat is dan pure noodzaak en van levensbelang geworden.

Als God een mens wil zaligen, wordt die mens er niet alleen aan zijn hemelhoge schuld ontdekt, maar er ook mee eens gemaakt met de ganse wereld voor God verdoemelijk te zijn en maar één recht te hebben, namelijk: de welverdiende straf.

O, geliefden, wat zal het dan toch voor zulke verlorenen in het uur der minne een eeuwig wonder zijn, als ze aan de voeten van Christus gebracht worden in de aanvaarding van de welverdiende straf, maar dan als een ter dood veroordeelde de vergeving der zonden uit Zijn mond mogen vernemen.

Voor dát volk in Christus is er in der eeuwigheid geen verdoemenis meer, hoewel zij doorzondigen tot hun laatste snik en er toch niet meer in leven.

Met hun laatste snik is Gods volk definitief verlost van haar eigen verdoemelijke en vleselijke 'ik', hoewel ze in Christus reeds van zichzelf verlost zijn.

Maar dat zal toch wat zijn, volk des Heeren, als 'ik' definitief van 'ik' verlost mag zijn, van dat lichaam der zonde en des doods, om bij de Heere in te wonen voor eeuwig en altoos.

Dan zullen we nooit meer van God afhoereren, nooit meer met Mozes hoereren, nooit meer onze eigen wegen gaan en nooit meer afdwalen, maar altijd bij den Heere wezen en Zijn lof bezingen.

Dan zullen we Hem al onze liefde waardig schatten, namelijk met die

liefde waarmee Hij ons eerst heeft liefgehad van voor de grondlegging der wereld.

Dan zullen we de Koning zien in Zijn schoonheid en nooit meer terugzien.

Dan zullen we de kronen werpen aan de voeten van het gezegende Lam Gods, Die waardig is te ontvangen alle eer, alle dank, alle lof en alle aanbidding tot in alle eeuwigheid.

Het duurt niet zo lang meer, volk des Heeren, slechts tien dagen. Dan zullen we Hem zien zoals Hij is en geen vreemde. Als dat verlangen naar God in Christus sterk wordt, hoor ik Job uitroepen: "Mijn nieren verlangen zeer in mijn schoot..."

En Asaf: *"Bezwijkt dan mijn vlees en mijn hart, zo is God de Rotssteen mijns harten en mijn Deel in eeuwigheid."*

Amen.

Slotzang: Psalm 79:4.

63. Een vertoevende Jezus omtrent de dood van Lazarus

Voorzang: Psalm 27:7

Schriftlezing: Johannes 11:1:27

Geliefden, in afhankelijkheid des Heeren zouden we de opstanding van Lazarus met u willen overdenken en de tekst voor de prediking kunt u vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte van Johannes, daarvan het 11^e hoofdstuk, het eerste vers, waar wij lezen:

“Als Hij [Jezus] dan gehoord had, dat hij [Lazarus] krank was, toen bleef Hij nog twee dagen in de plaats, waar Hij was”, Johannes 11:6.

Geliefden, aan de opstanding van Lazarus ligt de opstanding van Christus ten grondslag. Zo zal ook de aanneming van het Joodse volk, als zijnde het leven uit de doden (Rom. 11:15), op grond van de opstanding van Christus geschieden.

De massale bekering van de Joden, zoals Paulus die voorzegt in Romeinen 11:26, zal op Gods bevel gebeuren in een punt des tijds, zoals bij de opwekking van Lazarus uit het graf: *“Lázarus, kom uit!”*

We zullen zien dat de opwekking van Lazarus, met wat er aan voorafging en daarop volgde, ook alles te maken heeft met de gemeenschap der heiligen, waarin Christus centraal staat.

Met de hulp des Heeren wensen wij u te bepalen bij de opwekking van Lazarus, aan de hand van drie gedachten:

1. Het sterven van Lazarus

2. Het overlijdensbericht van Lazarus

3. Een vertoevende Jezus

Geliefden, Lazarus behoorde, met zijn zusters, Martha en Maria, tot het huisgezin van God, waarvan Christus de oudste Broeder is. Ze woonden in Bethanië, dat betekent: Huis der ellenden. Die mensen woonden dus in een plaats van ellende. Dat tekent de woonplaats van al Gods kinderen, want deze aarde is het Mesech der ellende.

Martha, Maria en Lazarus hadden hun aards verblijf dus in het Mesech der ellenden, in Bethanië. Dat was geen toeval, want God bepaalt de plaats van ieders woning. De Heere zet zijn kinderen dikwijls midden in de ellende, opdat geen vlees zou roemen voor Hem (1 Kor. 1:29).

Lazarus en zijn zusters wisten bevindelijk wat het was hoeveel stukken er nodig zijn om welgetroost te leven en zalig te sterven, namelijk ellende, verlossing en dankbaarheid. Ze woonden midden in de ellende, maar ze waren evenwel vrijgemaakt door de tussenkomst van hun oudste Broeder.

Bethanië was een dorp waar de Heere Jezus dikwijls overnachtte. Christus was dikwijls daar, waar de Farizeeërs nooit kwamen, want volgens hun vaste overtuiging woonde in zulke vervloekte dorpen de schare die de Wet niet kende.

Bethanië lag aan de oostzijde van de Olijfberg, ongeveer twee-en-halve kilometer van Jeruzalem. Dit was de plaats waar het lijden van Christus tot een hoogtepunt zou stijgen. Hij zou immers buiten de legerplaats worden uitgestoten, om de smaadheid der zonde te dragen die op Hem zou vallen.

Lazarus en zijn zusters woonden dus buiten de legerplaats, want een dienstknecht is niet meerder dan zijn heer. In Bethanië, het huis der ellende, kwam nog een ellende openbaar, want Lazarus werd ernstig ziek en het werd al gauw duidelijk dat hij sterven zou. De dood van Lazarus was echter geen noodlot, maar is geschied tot verheerlijking van de Zoon van God.

Lazarus betekent: ‘God is mijn Hulp’. Dat betekent dat Lazarus voor rekening lag van Christus, voor tijd een eeuwigheid beiden.

We zullen zien hoe dit feit in het leven van Lazarus bewaarheid is geworden.

Lazarus was krank, tot stervens toe, maar Lazarus kon zeggen: “God is mijn Hulp.”

Als God je Hulp is, is sterven geen straf, maar een doorgang tot het eeuwige leven.

Dat Lazarus krank was, tot stervens toe, is echter het beeld van ieder mens, krachtens onze diepe val in Adam. Wij hebben door onze opstand tegen God de wereld tot een sterfhuis gemaakt. We worden stervende geboren en gaan stervende over de wereld, totdat het lichaam der zonde in het graf gelegd wordt, om dan eeuwig te gaan erven of te gaan sterven.

Velen denken dat het bij het sterven is afgelopen, maar dan begint het pas. De tijd is maar tijdelijk, maar de eeuwigheid is eindeloos. Je hoort wel eens mensen goedkoop over de dood van een ander spreken, zo van: “Die man of vrouw heeft veel geleden, maar nu is hij of zij uit zijn of haar lijden verlost.”

Alsof het sterven een eind aan het lijden maakt. Daarvoor moet je

wederom geboren zijn, van dood levend gemaakt zijn, het eigendom van de Heere Jezus zijn!

Als we zonder genade sterven, gaan we eeuwig sterven zonder te sterven, maar als we Christus kennen als de Opstanding en het Leven, gaan we niet sterven, maar gaan we overlijden (over het lijden) om eeuwig te erven, te leven, te jubelen en God te verheerlijken. Dan is de dood geen dood, maar een doorgang tot het eeuwige leven.

Gods volk is met haar laatste snik uitgestorven om eeuwig te gaan leven. Sterven is voor Gods kinderen erven, want voor hen is de dood teniet gedaan door de Vernieler des doods, de Heere Jezus Christus.

Lazarus was dus krank, tot stervens toe. Gods kinderen zijn hier op aarde vaak krank, tot stervens toe; zij zijn gestorven (Rom. 7:9 - Gal. 2:19) en sterven elke dag (1 Kor. 15:31). Ze zijn ook weleens krank van de liefde en dan verlangen zij af te sterven om altijd bij de Heere te zijn (Filip. 1:23).

Als de liefde haar hart vervult, roept de Bruid het uit: *“Zet mij als een zegel op Uw hart, als een zegel op Uw arm; want de liefde is sterk als de dood; de ijver is hard als het graf; haar kolen zijn vurige kolen, vlammen des HEEREN”, Hoogl. 8:6.*

Toen Lazarus stierf was dat niet erg, want die man ging God verheerlijken. Lazarus was zichzelf moe en de zonde moe en hij verlangde uit het lichaam uit te wonen en bij de Heere in te wonen. Ik geloof zeker dat Lazarus heimwee had om naar huis te gaan, want dat is een onmiskenbare eigenschap van de genade.

Zijn zusters, Martha en Maria, dachten daar blijkbaar anders over, want zij wilden hun broer nog een poosje bij zich houden, zoals we straks zullen zien.

Lazarus was met zijn twee zusters iets meer dan goede bekenden van de Heere Jezus. Ze waren Zijn bloedverwanten geworden door de nieuwe geboorte en mochten delen in Zijn gemeenschap. Lazarus en zijn twee zusters wisten wat gemeenschap der heiligen was. Gemeenschap der heiligen is daar, waar Christus in het midden is. De Heere Jezus was een welkome Huisvriend in het midden van dit gezelschap.

Er worden tegenwoordig nogal wat gezelschappen georganiseerd, maar het gezelschap in het huis van Lazarus was niet georganiseerd, maar uit God geboren. Waar Christus in het midden is, is de gemeenschap der heiligen een geboren vrucht. Op zulke gezelschappen gaat het dus alleen over Christus en niet over de bekeerde mens.

Ik kom weinig christenen tegen die genoeg aan Christus hebben, vandaar dat er velen aan het organiseren slaan om met het volk te

wandelen.

Ik lees van Henoeh niet dat hij wandelde met het volk, nee, Henoeh wandelde met Góð! Het volk krijg je er maar bij, tenminste, als God er belang bij heeft.

Dus al dat georganiseer is dikwijls een teken dat men de gemeenschap met Christus mist, want als de gemeenschap met Christus beoefend mag worden, ga je geen gezelschap organiseren, maar zending bedrijven en Zijn grote Naam verkondigen. Dan ga je zielen voor Christus winnen!

Ik zeg niet dat er geen gezelschapsleven is, want dat feit zien we immers bevestigd bij Lazarus met zijn twee zusters, maar dat gezelschap was van boven geboren.

Lazarus had echter geen huis vol; alleen met zijn zusters, Martha en Maria, vormde hij het gezelschap. En van dit gezelschap zegt Christus in Mattheus 18:20: *“Waar twee of drie vergaderd zijn in Mijn Naam, daar ben Ik in het midden van hen.”*

Veel was Christus in hun midden, dan zat Maria aan Zijn voeten gekluisterd. Dan sprak Hij woorden van het eeuwige leven. En ook in de onderlinge gesprekken ging het over de Heere Jezus alleen, Wie Hij voor hen was, wat Hij deed en waartoe Hij op aarde gekomen was.

“Jezus, Die ons Leven is”, hoor ik Lazarus roepen.

“Jezus, Uw verzoenend sterven, blijft het rustpunt van mijn hart”, hoor ik Martha getuigen.

“Geef mij Jezus of ik sterf, want buiten Jezus is geen leven maar een eeuwig zielsverderf”, hoor ik Maria van heimwee zuchten.

Zo ging het toen en zo gaat het nu nóg, tenminste, als Jezus in het midden is. Waar Hij Zijn voetstap zet, daar druipt het al van vet, daar doet Hij het al ten zegen gedijen.

De ware gemeenschap der heiligen is in onze dagen wel spaarzaamelijk. We hebben wel volle Avondmaaltafels, maar bijna geen onderlinge gemeenschap, zelfs niet onder degenen waarvan bekend is dat ze de Heere vrezen.

Ik zeg niet dat er geen gemeenschap der heiligen is, o ja, maar nu heb ik het in deze context even over het gemeenteleven op zich. De godsdienst viert feest en Gods volk is onderling verdeeld, in ieder geval, men kan het dikwijls zonder de onderlinge gemeenschap stellen.

Gemeenschap der heiligen kun je niet maken, nee, maar als je wel aan het Avondmaal deel kunt nemen en je kunt het buiten de onderlinge gemeenschap stellen van degenen die in de vrijheid van het Evangelie wandelen, wat doe je dan aan de tafel?

Zo was het bij Lazarus, Martha en Maria niet, daar stond de deur voor

iedereen open, zelfs voor de godsdienstige Jood! De levende lidmaten hebben acht op elkaar te slaan en onderling verenigd te zijn door de liefde. Dat is een Evangelisch bevel van Christus. Dat is geen wettisch moeten, dat leert de liefde zelf. Liefde zoekt te kennen. Liefde zoekt het Wezen te kennen. Liefde zoekt gemeenschap.

Onlangs zei een prediker tegen zijn belijdenis-catechisanten dat ze maar veel Gods volk moesten opzoeken. Dat vond ik een goede oproep. Maar je ziet ze nooit. Doet men tegenwoordig wel belijdenis des gelóófs? Of is het een belijdenis van de waarheid geworden? Als dat het geval is, is er ook heel geen behoefte om Gods ware volk op te zoeken. Of is het schroom? Dat kan, maar bij degenen die in de vrijheid van het Evangelie wandelen, kun je in- en uitlopen. Niet te pas en te onpas, dus wel met verstand, maar ik heb nog nooit gehoord dat Gods ware volk de deur sluit voor buitenstaanders.

Belijdenis-catechisanten, ik wil je wel voor de godsdienst waarschuwen! Bij de godsdienst ben je aanvankelijk welkom, maar als je eerlijke vragen gaat stellen, kom je er wel achter wat Gods volk en wat godsdienst is.

Je zult zeggen: Wie behoren er nu eigenlijk tot Gods volk?

Dat zijn degenen die Christus kennen als het Einde der Wet en door recht verlost zijn. Bij dezulken hoef je niet bang te zijn dat ze klappen uitdelen, maar ze zullen je wel eerlijk behandelen. Dat heb je toch graag? Je wilt toch niet met een misschien de eeuwigheid aandoen?

Zo was het tenminste niet bij Lazarus. Die man is gestorven in de volle zekerheid des geloofs. Lazarus is dus even in de hemel geweest, alvorens hij door de Heere Jezus uit de doden werd opgewekt. Die man zal wel even gehuild hebben toen hij de hemel weer moest verlaten om opnieuw in het lichaam der zonde terug te keren. Lazarus heeft in de eeuwigheid, waar geen tijd is, volmaakt God mogen verheerlijken en dat vier dagen lang. Vier dagen heeft Lazarus gestaan voor de troon Gods met Zijn heilige engelen. Toen riep de Heere Jezus hem, met eerbied gesproken, weer uit de hemel om in het lichaam der zonde nog een poosje te wandelen in het Mesech der ellende. Waarom?

Opdat God verheerlijkt zou worden. Het ging niet om Lazarus, maar om de grote werken Gods. Lazarus moest dus weer naar de aarde. Dat zal wat geweest zijn voor die man. Gods volk is wel eens een ogenblik in de hemel voordat zij er definitief heengaat. Opgetrokken geweest te zijn tot in de derde hemel en dan weer terug te moeten keren naar een planeet, waar het ganse schepsel zucht als in barensnood tot nu toe, dat is een

gewaarwording! Daar moet je niet gering over denken, hoor!

We lezen echter niet dat Lazarus de Heere Jezus het kwalijk genomen heeft toen Hij hem uit de doden opwekte. Het viel wel niet mee om weer te wandelen in de gedaante van de eerste Adam, maar dat leed werd verzacht door de nabijheid van de tweede Adam.

Met de Heere Jezus kan je immers overal wezen, al was het ook in de dood. De dood is immers verslonden tot overwinning door Hem, Die de Opstanding en het Leven is. Voor Gods volk is het sterven een doorgang tot het eeuwige leven. Daarom zingt de Psalmddichter van de 49e Psalm: *“Maar na de dood is ‘t leven mij bereid, God neemt mij op in Zijne heerlijkheid.”*

Aan dat zalig afsterven had ook Lazarus bevindelijke kennis, niet alleen door het geloof, maar ook vier dagen lang door aanschouwing!

We lopen echter op de stof vooruit, want Lazarus was krank, zeiden we al, en lag op sterven om God in Christus te erven. Daar heeft die man wat naar uitgekeken, naar ik geloof, maar zijn zusters, Maria en Martha, dachten er echter anders over. Zij wilden hun broer nog een poosje bij zich houden.

Kunt u het begrijpen?

Ik wel, hoor, want vlees kan vlees niet missen.

“Was de Heere Jezus nu maar hier”, zegt Martha tegen Maria, “dan had Hij onze broer kunnen genezen.”

“Ja”, zegt Maria, “ik weet er nu ook geen doen meer aan; we moeten dadelijk iemand naar de Heere sturen, misschien kan Hij nog op tijd hier zijn om Lazarus te genezen van zijn dodelijke ziekte.”

U ziet, die twee vrouwen waren maar met één ding bezet, namelijk met het welzijn van broer Lazarus. Dat is een schone vrucht van de ware liefde. Ware liefde verloochent zichzelf en is met het welzijn van de naaste bezet. Aan de ware vriendschap is altijd een waarachtige vrucht verbonden, want een vriend heeft ten állen tijde lief (Spr. 17:17).

Alle andere vriendschap is hierbij vergeleken slechts schijn en dat soort vrienden vallen van je af als een blad. Het zijn de rijken waarbij Lazarus niet in tel is.

Martha en Maria zetten er velen van Gods volk beschaamd, want de liefde uit God was hun drijfveer.

Hoort u? De ware liefde is een drijfveer. De ware liefde hoef je niet op te brengen, want Gods ware volk wordt door de liefde gedreven.

We leven in een tijd dat de liefde van velen zal verkouden. Gods volk leeft in de eenzaamheid en er kunnen er haast geen twee meer met elkaar lopen. Iedereen heeft het goed, maar in de praktijk ontbreekt de

onderlinge liefde. Dat is een papieren godsdienst. Leven zoekt immers leven.

“Je kunt het niet zelf maken”, is een veel gehoord gezegde, maar dat is een bewijs dat men de liefde mist, want dan hoeft je het niet te maken, dan is het er.

In het huis van Martha, Maria en Lazarus heerste de liefde, want die mensen waren door de Waarheid vrijgemaakt. Je wordt niet door de liefde vrijgemaakt, maar door de Waarheid en daarvan is de liefde een vrucht. Als de Waarheid -dat is Christus- u vrijmaakt, dan zult u waarlijk vrij zijn. De liefde is een vrucht des Geestes en de liefde draagt elkanders lasten.

Die mensen waren dus met de nood van elkaar bezet. De nood van Lazarus was de nood van Maria en Martha. De ware liefde maakt schuldig de ander lief te hebben, elkaars nood te delen en die voor God te brengen.

Zo lag het bij Martha en Maria. Ze gaan ijverig op zoek naar de Heere Jezus, want ze weten dat Hij helpen kan.

Was dat nu wel goed, wat ze deden?

Ach, die vrouwen hadden nog zoveel licht niet, want ze hadden ook gewoon hun knieën kunnen buigen om Gods hulp in te roepen. Zij leefden grotendeels nog van het tastbare en het zichtbare. Ze moesten de Heere Jezus bij zich hebben, want anders was het voor hun waarneming onmogelijk om door Hem geholpen te worden. Ze leefden meer bij hun gevoel als door het geloof. Dat is wel een dwaling, maar ze werden in ieder geval door de ware liefde gedreven.

Ze stuurden iemand eropuit om de Heere Jezus te zoeken en Hem van de toestand van Lazarus op de hoogte te stellen.

Voor Martha en Maria was de Heere Jezus immers geen Vreemdeling. Hij had Zich aan hen geopenbaard als hun Zaligmaker en vertoefde veel in hun huis.

Christus gaat nu een weg met hen, waarin Hij al dat gevoelsmatige van Martha en Maria in de dood laat uitlopen. Dat Lazarus lag te sterven, was al van eeuwigheid bij God bekend. Toen Martha en Maria er kennis van namen, dachten ze dat de Heere er geen kennis van had. Ze hadden dus kleine gedachten over Christus door kleingeloof. Echter niet zo, dat Hij niet helpen kon, want dat Jezus zieke mensen kon genezen, wisten ze uit ondervinding.

Er was dus dringend hulp nodig. Als Lazarus zou sterven was het te laat, zo dachten de vrouwen. De Heere Jezus moest er dus onmiddellijk bij komen. Ze achtten Zijn aanwezigheid dringend noodzakelijk.

Die hoofdman over honderd had een groter geloof. Die man had genoeg aan één woord van Christus en zijn knecht zou genezen worden, ook al was de Heere niet bij hem in huis. Voor het geloof bestaat er geen afstand en geen tijd, want het geloof is op de overalometegengwoordige God gericht, Die gisteren en heden Dezelfde is.

Eindelijk vond de man die door Martha en Maria eropuit gestuurd was de Heere Jezus in Bethabara, een plaats over de Jordaan, waar Johannes de Doper doopte. Bethabara lag tussen Jericho en de Dode Zee. Het was dus ook al zo'n vervloekt dorp, maar Jezus wilde er zijn, om vervloekten tot een Eeuwige Zegen te zijn.

De Heere Jezus was zo'n vijf-en-twintig kilometer van de plaats verwijderd waar Lazarus lag te sterven. Dat is tegenwoordig niet zo ver meer, maar voor toentertijd was dat een heel eind. Niet voor de Heere Jezus, maar voor het menselijk begrip, want het was wel een paar uur lopen. De boodschapper die de Heere Jezus met de toestand van Lazarus op de hoogte stelde, moet wel buiten adem geweest zijn toen hij de Heere eindelijk gevonden had. Die man had zich heus niet zo druk hoeven maken, want hij bracht oud nieuws. Christus is immers de Alwetende, voor Hem is niets verborgen.

De Heere Jezus weet overal van, voordat we Hem met het onze bekend maken. Christus wil er echter om gebeden zijn, hoewel Hij altijd schenkt boven bidden en denken, voorzover we bidden overeenkomstig de wil Gods en om Jezus' wil. “Heere, zie, die Gij liefhebt is krank”, zegt de boodschapper. De Heere zegt niet: “Man, dat wist Ik allang.”

Nee, de Heere Jezus laat al dit soort dingen in Zijn menselijke natuur tot Hem komen. Hij is immers de broederen in alles gelijk geworden, uitgenomen de zonden. Zijn Godheid ging achter het kleed van Zijn menselijke natuur verborgen. Christus had Lazarus lief als Zijn broeder. De liefde van Christus gaat de natuurlijke liefde echter ver te boven, want Zijn liefde duurt tot in eeuwigheid en is van eeuwigheid. God heeft Zijn volk liefgehad met een eeuwige liefde. De liefde van Christus blijft dus niet verborgen, want die boodschapper was één van de velen die wist dat de Heere Jezus Lazarus liefhad. Dat was in de praktijk gebleken. Als onze vrienden en kennissen niet weten dat Christus ons liefheeft, mogen we onze staat voor God nog wel eens nakijken. Velen geven hoog op van hun liefde tot Christus, maar waar het om gaat is de liefde van Christus tot mij. Lazarus was geen vreemdeling van de liefde van Christus. Ook Martha en Maria deelden in Zijn liefde. Als de Heere Jezus het spoedbericht aanhoort, openbaart Hij Zich in Zijn profetisch ambt en zegt: *“Deze krankheid is niet tot de dood, maar ter heerlijkheid Gods;*

opdat de Zoon Gods door haar verheerlijkt worde”, Joh. 11:4.

Christus zegt dus dat de ziekte van Lazarus niet zal eindigen met de dood. De dood zal niet het laatste woord hebben. Gods Zoon zal door de dood van Lazarus verheerlijkt worden. Christus zegt niet dat Lazarus niet zal sterven, maar dat Lazarus niet in de dood zal blijven tot de dag van de wederopstanding (Kantt.).

Je zou toch zeggen dat de Heere Jezus direct naar Bethanië zal vertrekken om Lazarus te hulp te komen. Niets van dat alles! Christus blijft nog twee volle dagen in Bethabara preken. Er zijn in Bethabara nog mensen die van dood levend gemaakt moeten worden. Verloren zielen gaan voor, want Lazarus was al een kind van God. Met Lazarus kon het niet verkeerd gaan, want hij was met ziel en lichaam het eigendom van Christus. De verkondiging van het Evangelie is daarom het belangrijkste werk hier op aarde. Doden zullen horen de stem van de Zoon van God door de prediking van het Evangelie en tot leven komen.

Er zijn vele geestelijke kranken, maar zolang je nog krank bent, vertoeft de Heere Jezus. Christus maakt geen kranken levend, maar doden. Christus die de dood verslonden heeft tot overwinning maakt geen zieke mensen levend, maar alleen degenen die de wetsdood gestorven zijn. Dat zijn de geestelijk doden die de stem van de Zoon van God zullen horen ten eeuwige leven. Christus is de Opstanding en het Leven; die in Hem gelooft zal leven, al ware hij ook gestorven.

Geliefden, je kunt niet te dood voor de Heere Jezus zijn. Je kunt voor Christus ook niet te lang dood zijn in zonden en misdaden, want Christus is het Leven en heeft de dood overwonnen. Hij hoeft maar tot het graf van je bestaan te spreken en dan zal je uit de dood van je adamsbestaan opstaan en geloven in Hem Die de doden levend maakt.

Als Christus het overlijdensbericht van Lazarus hoort, vertoeft Hij en maakt geen haast om naar Bethanië te gaan.

In Bethabara had de Heere nog twee dagen werk te doen, om het volk dat in de duisternis zat Zijn Licht te doen zien.

Naar deze plaats was de Heere uitgeweken omdat de Joden Hem wilden stenigen. Twee maanden was de Heere al in Bethabara toen het bericht van Lazarus' krankheid tot Hem kwam. De ziekte van Lazarus was echter niet tot de dood. De dood zou niet het einde zijn.

Als een kind van God sterft, is dat niet het einde. De dood is een doorgang tot het eeuwige leven. Lazarus zal leven, al zou hij ook sterven, want die in Hem gelooft zal leven, al ware hij ook gestorven (Joh. 11:25).

Als een onbekeerd mens sterft is dat ook niet het einde, maar een portaal naar de plaats waar wening zal zijn en knersing der tanden. We kunnen hier wel doekjes omwinden, maar dat helpt niet. Er wordt al wat ten koste gelegd om zielen te bedriegen voor de realiteit van de eeuwigheid, vooral op het kerkelijk erf. Ik weet geen afgrijselijker ding op te noemen als de onverzonde staat van een mens. Dat mag je niet meer zeggen in onze dagen. We moeten als struisvogels elkaar voor de gek houden, zeker als het om deze dingen gaat.

Ik vrees dat we een tijd in gaan dat bijbelse oprechtheid beloond wordt met gevangenisstraf en hels bedrog met een lintje of een goede betrekking. De zonde wordt tot wet gemaakt en het recht struikelt op de straten. Bepaalde zonden mogen niet eens meer openbaar genoemd worden. Dat noemt men discriminatie. Homofilie is geen zonde meer, maar een gelegaliseerde geaardheid. Zo is er nog veel meer op te noemen. Wat dacht u van de abortuspraktijken? Men heeft de mond wel vol over de Israëlsche inval in Gaza, maar als de abortus-klinieken in Nederland zouden gebombardeerd worden, zou heel Nederland op zijn kop staan. We zijn zo langzamerhand gewoon geraakt aan de Nederlandse Nazi-wetgeving op het gebied van abortus en euthanasie. Ook de SGP is haar getuigeniskracht kwijt. Men is gaan kiezen tussen twee kwaden! De voormannen van de SGP pleiten bij hun achterban om te gaan stemmen voor het Europese Parlement. Met een vrome smoes moeten ze hun prestige verdedigen, om geen gezicht te verliezen bij Rome. De Europese eenwording staat echter op gelijke voet met de torenbouw van Babel. Degenen die in het Euro-parlement zitting nemen, plegen daarom verraad aan de soevereiniteit van ons vaderland. Onze vaders hebben in de bressen gestaan en hun leven geofferd voor zowel de nationale belangen van ons vaderland als voor de Kroonrechten van Christus. Nu offert men zonder te blikken of te blozen ons land op het altaar van Rome. Het oordeel beginne van het huis Gods. Maar er is geen opmerken meer. Ook niet als de rechtvaardige wordt weggeraapt voor de dag des kwaads.

De dood zal voor Lazarus wel een welkome vriend geweest zijn. Lazarus werd immers weggeraapt voor de dag des kwaads. Die man mocht naar huis voordat de oordelen kwamen. Hij zal Martha en Maria wel beweend hebben dat ze in dit ondermaanse leven nog een weinig als vreemdelingen moesten verkeren.

Ja, Gods volk kan er wel eens met heimwee naar uitzien om altijd bij de Heere te zijn. Hier op aarde steunen ze op het jawoord van Christus.

Straks gaat de Kerk bruiloft vieren. Lazarus ging bruiloft vieren, hij ging ten hemel in om koninkrijken te erven.

Goed en bloed zijn daar niet mee eens. Martha en Maria maken er namelijk werk van om de dood van Lazarus nog wat uit te stellen. Ze kunnen hem niet missen. Ze gaan de Heere Jezus erbij halen!

Dat is in alle gevallen wel het beste wat je kunt doen. Hij zegt immers door de mond van Petrus: *“Werpt al uw bekommernis op Hem, want Hij zorgt voor U”, 1 Pet. 5:7.*

Maar ja, de Heere is te ver weg, voor hun beider waarneming; hun geloof is niet toereikend om die bekommernis op Hem te werpen. Ze willen Hem wat dichterbij halen. Dat doet het geloof ook, want het geloof haalt de dingen van Gods Koninkrijk dichtbij, maar Paulus verstaat het toch wel wat anders als Martha en Maria. Hij zegt: *“Ik ken Christus niet meer naar het vlees, want ik leef door het geloof en niet door aanschouwen.”*

Op een andere plaats zegt Paulus: *“Maar de rechtvaardigheid, die uit het geloof is, spreekt aldus: Zeg niet in uw hart: Wie zal in den hemel opklimmen? Hetzelve is Christus van boven afbrengen. Of, wie zal in den afgrond nederdalen? Hetzelve is Christus uit de doden opbrengen. Maar wat zegt zij? Nabij u is het Woord, in uw mond en in uw hart. Dit is het Woord des geloofs, hetwelk wij prediken. Namelijk, indien gij met uw mond zult belijden den Heere Jezus, en met uw hart geloven, dat God Hem uit de doden opgewekt heeft, zo zult gij zalig worden”, Rom. 10:6-9.*

Christus maakt in het geheel geen haast om naar Lazarus te gaan. Hij had Lazarus immers op Zijn machtwoord wel van zijn ziekbed kunnen oprichten. Christus' lichamelijke aanwezigheid is in het geheel niet noodzakelijk om door Hem geholpen te worden. Dat moesten Martha en Maria leren. Zij moesten leren Wie Christus is, namelijk de Zoon van God, Die door Zijn Geest overalometegenwoordig is. Christus is geen mens met paranormale gaven; Hij is Gods Zoon, Die de menselijke natuur heeft aangenomen.

Tijdens Zijn rondwandeling op aarde heeft Hij Zich als zodanig geopenbaard. Christus heeft dus twee naturen. Hij is God en Mens in één Persoon. Naar Zijn Godheid is Zijn macht onbegrensd. Hij is Koning over de kosmos, alle macht hebbende in de hemel en op de aarde. Alle machten en krachten zijn Hem onderworpen. Naar Zijn menselijke natuur was Hij voor Zijn opstanding de natuurwetten gewillig en borgtochtelijk onderworpen. Ziekte, koude, honger en zwakheid was Zijn deel. Hij is de broederen in alles gelijk geworden, uitgenomen de zonde.

Geliefden, hebben we kennis aan de lijdende Christus? In Hem is geen

gedaante noch heerlijkheid voor het vlees, maar de Heere Jezus is de beminlijkste Persoon voor een verloren ziel.

Christus vertoeft, totdat de ziel gans verloren is, afgesneden uit het land der levenden, waar de afgrond roept tot de afgrond, waar alle hoop mij gans ontviel, daar niemand zorgde voor mijn ziel. O, en als dan de ziel God het gewonnen mag geven en zijn doodsvonnissen mag ondertekenen, o, daar klinkt de stem van de Zoon van God ten leven in zo'n verloren ziel. *“Ik leef en gij zult leven!”* Dan staat de ziel op uit zijn zondegraf. Dan mag zo'n ziel in vrije genade roemen met al de heiligen: *“Wij dan gerechtvaardigd zijnde door het geloof, hebben vrede bij God, door onze Heere Jezus Christus.”*

Als de Heere besluit om naar Judea te gaan, maken Zijn discipelen grote bezwaren. Gods volk is meestal tegen de weg die de Heere met haar gaat. We willen wel met Jezus vertoeven, maar dan in stille geruste plaatsen. Als Christus Zijn volk niet in de beproeving zou brengen, was er geen opwas in de kennis van Christus. De Heilige Geest zorgt er voor dat Gods volk opwast in de genade en de kennis van Christus. De Heilige Geest is de Parakleet, de Pedagoog, Die Christus' leerlingen onderwijst in de weg der zaligheid en het geloof in Hem. Daar gebruikt God dikwijls wegen voor die dwars tegen het vlees en het verstand ingaan.

De discipelen, de volgelingen van Christus, willen niet wat Christus wil. De discipelen willen helemaal niet naar Bethanië, waar hun vriend en broeder ligt te sterven. Die plaats is voor hen een gevaarlijke plaats. Ook hebben ze Christus niet voor het gevaar over. Ze willen Hem voor het lijden bewaren. Ze bidden Hem om toch vooral niet naar Bethanië te gaan. Bethanië ligt immers vlakbij Jeruzalem, het godsdienstige bolwerk van Farizeeën en Schriftgeleerden.

Ook na ontvangen genade zijn wij meestentijds vijanden van onze eigen zaligheid, ook al dwalen we in de liefde, zoals hier de discipelen. In het aanvankelijke genadeleven proberen kleingelovigen dikwijls Jezus naar hun hand te zetten met plichten en gebeden. Om die reden wijst Christus zelfs Petrus scherp terecht: *“Ga weg achter Mij, satanas! gij zijt Mij een aanstoot, want gij verzint niet de dingen, die Gods zijn, maar die der mensen zijn”, Matth. 16:23.*

Als Christus uit het graf is opgestaan, vermaant Hij de Emmaüsgangers: *“Moest de Christus niet deze dingen lij den en alzo in Zijn heerlijkheid ingaan?” Luk. 24:26.*

Zijn ure was echter nog niet gekomen. Daar doelt Hij op als Hij zegt: *“Zijn er niet twaalf uren in de dag? Zo iemand in de dag wandelt, zo stoot hij*

zich niet, overmits hij het licht dezer wereld ziet, maar indien iemand in de nacht wandelt, zo stoot hij zich, overmits het licht in hem niet is”, Joh. 11:9-10.

De Heere vergelijkt hier Zijn leven bij de dag en Zijn sterven bij de nacht. De dag en de nacht hebben een bestemde tijd, zo was het ook met het leven en sterven van Christus op aarde. Zolang de zon (het licht der wereld) haar licht verspreidt kunnen we werken, maar in de duisternis van de nacht stoot men zich, zodat men niet werken kan. Christus is Zelf het Licht der wereld. Als Gods kinderen in Zijn licht wandelen, zijn ze vruchtbaar. Daartoe werden de discipelen van Godswege bekwaamgemaakt. De discipelen willen wel wandelen in het licht met Jezus, maar zij willen niet met hét Licht de duisternis in. In het aanvankelijke geloofsleven is er nog zoveel heulen met de godsdienst, want de godsdienst wandelt vrij en blij in het licht met Jezus.

Die willen wel met een reisgezelschap, inclusief rechtzinnige reisleaderdominee, een reisje naar Israël maken, jazeker! En dan gezamenlijk zwemmen en spartelen in de Dode Zee! Ja, en ook nog een beetje klagen bij de Klaagmuur, zeker? Welja, de tranen zouden uit je zakdoek rollen, maar er is niets van God bij, hoor! Nee, dat is de gezellige godsdienst van vandaag, die denkt dat een snoepreis door het beloofde land je dichterbij de hemel brengt. Wat een illusie.

De discipelen wilden helemaal niet naar het beloofde land. Ze verbleven in het Overjordaanse en ze hadden het er best. God bekeerde er mensen, nu, waarom zouden ze dan vertrekken? Waarom moest Filippus uit Samaria naar een weg welke woest was? Omdat God verheerlijkt moest worden in de bekering van een zwarte zondaar.

Waarom moest Christus naar Bethanië? Opdat de Zoon van God verheerlijkt zou worden in de dood van Lazarus. Christus wandelt niet in de nacht, maar bij dag. Hij overlaadt ons dag aan dag met Zijne gunstbewijzen.

Waarom stoot Gods volk zich niet aan één steen? Omdat Christus' wandelingen in het licht zijn, immers, Hij is Zelf het Licht. *“Indien iemand in de nacht wandelt, zo stoot hij zich, overmits het licht in hem niet is”, Joh. 11:10.*

De duivel wandelt 's nachts, daarom wordt hij de vorst der duisternis genoemd. Het licht is in hem niet. Allen die niet van Christus zijn, wandelen in de duisternis en stoten zich aan elke steen, vooral aan Christus, als de steen des aanstoots en de rots der ergernis. Als wij met Jezus wandelen en van Christus zijn, zal de nacht net zo licht zijn als de dag en de duisternis als het licht (Ps. 139:12).

Er is echter hoop voor degenen die gewaar worden dat ze in duisternis wandelen en in der eeuwigheid niet weten hoe het ooit licht zal worden, want het volk dat in duisternis wandelt, zal een groot licht zien (Jes. 9:1).

Terwijl Christus Zich opmaakt om naar Bethanië te gaan, zegt Hij ineens: *“Lazarus slaapt, maar Ik ga heen om hem uit de slaap op te wekken.”*

“O”, zegt Petrus, “als hij slaapt, zal hij wel gezond worden.” Eveneens zeiden al de discipelen. Ze meenden dat Lazarus gewoon in slaap was gevallen en zij verstonden het woord van de Heiland niet. Christus spreekt een taal die een natuurlijk mens niet verstaat en dikwijls ook na ontvangen genade verstaan we het niet door onkunde en kleingeloof. Christus sprak niet over de natuurlijke slaap, maar over de slaap des doods. Met deze spreekwijze beproeft Hij Zijn jongeren. En wat blijkt? Door onkunde en kleingeloof koesteren zij dezelfde gedachtegang als Martha en Maria. Het zicht op Christus was hen nog niet ten volle geopenbaard. Hun geloof moest nog gelouterd worden. Ze wandelden wel met Jezus en lagen voor Zijn rekening, maar hun Christus-kennis was nog zo gering, dat zij kleine gedachten over Hem koesterden.

Kleingeloof is altijd aan het redeneren. Het ziet altijd op de omstandigheid. Kleingeloof leeft van gevoel en ziet altijd op moeilijkheden. Grootgeloof leeft van Christus en acht de grootste onmogelijkheid als niets voor Hem. De redenering van de discipelen ten aanzien van de slaap van Lazarus is puur vleselijk. Ze zagen zijn slaap als een stap in de richting van zijn genezing. Zo redeneert vlees altijd.

De discipelen werden aan hun ongeloof ontdekt, toen de Heere zei: *“Lazarus is gestorven.”*

De Heere Jezus wist het al voordat de boodschapper het wist. Hij was expres niet bij Lazarus geweest, *“...opdat gij geloven moogt”, vs. 15.*

De discipelen wandelden wel met Jezus, maar zij geloofden niet, dat zegt de Heere Zelf. Gods volk hoeft het geloof ook niet mee te brengen, want Christus Zelf zorgt voor de beoefening ervan. Het geloof blijft een gave Gods.

Ongeloof is daarentegen de grootste vijand van een gelovige. Gods volk ondervindt ook de kracht van het ongeloof. Eigen krachten te verachten wordt op Jezus' school geleerd. Het geloof gaat altijd gepaard met het verlies van eigen kracht en eigengerechtigheid, want het geloof leeft van en steunt op de gerechtigheid van Christus.

Als de Heere Jezus aanstalten maakt om te vertrekken, zegt Thomas: *“Laat ons ook gaan, opdat wij met Hem ster ven.”*

Hier streeft de 'ongelovige' Thomas de andere discipelen voorbij. Met

zijn belijdenis geeft Thomas te kennen de Heere Jezus niet te willen missen. Liever met Hem sterven, dan zonder Hem te leven. Dat is toch de keuze van Gods ware volk, hoor! Zover komt de godsdienst nooit! De keuze van Thomas was wel een keuze die voortkwam uit onkunde, want hij dacht dat Christus Zich in gevaar ging begeven. Christus is echter nooit in gevaar geweest, zoals wij in gevaar kunnen zijn. Hij heeft immers alle macht in hemel en op aarde. Zijn lijden was borgtochtelijk, dus vrijwillig. Christus begaf Zich vrijwillig in 't gevaar, want de Farizeeërs zochten Hem te doden. Als Zijn ure gekomen was, zou Christus Zich gewillig in de dood overgêven. De mens had geen macht over Hem. Hij ging Zijn achtervolgers niet uit de weg uit angst, maar omdat Zijn ure nog niet gekomen was.

Christus wandelde echter in Zijn menselijke natuur onder de Wet. Hij was gekomen om de wil des Vaders (de Wet) te doen en heeft Zich daarom aan de vloek der Wet onderworpen. Als Mens ging Hij dus borgtochtelijk het gevaar tegemoet, wat voor Zijn Godheid echter geen gevaar inhield. God kan niet lijden en in gevaar verkeren.

Thomas gaf aan zijn medediscipelen te kennen, wat hij voornemens was te doen. Ze zouden met Jezus meegaan, om met Hem te sterven. Dat was niet overmoedig gezegd, zoals Petrus eens zei: *“Al moest ik ook met U sterven, zo zal ik U geenszins verloochen! Desgelijks zeiden ook al de discipelen”, Matth. 26:35.*

We zullen eerst een versje zingen, en wel van de 56^e Psalm, daarvan het zesde vers.

*Gij hebt mijn ziel beveiligd voor den dood;
Gij richt mijn voet, dat hij zich nimmer stoot';
Gij zijt voor mij een schild in allen nood;
Gij hebt mijn smart verdreven;
Uw dierb're gunst is m' altoos bijgebleven.
'k Zal, voor Gods oog, naar Zijn bevelen leven;
Zo word' door mij Zijn Naam altoos verheven;
Zo word' Zijn lof vergroot.*

De discipelen zijn er wel achter gekomen dat hun zeggen nog iets anders was dan de praktijk. De discipelen zijn wel door het geloof met Christus gestorven. Sterven met Christus is aanvankelijk volkomen door het geloof, later door de daadwerkelijke oefening en de praktijk des geloofs. Dat de discipelen hun Meester allen verlaten zouden, hielden ze hier niet

voor mogelijk. Ze stemden allen met Thomas in, ook Judas. Het is echter niet alles Israël wat Israël heet. Judas was wel bij hen, maar behoorde tot hen niet, want hij is uiteindelijk van hen uitgegaan.

Zo gaan de discipelen met Christus over de Jordaan en lopen in de richting van Bethanië. Ze komen echter te laat! Lazarus was ondertussen gestorven! De duivel danst zijn vreugdedans om het graf van Lazarus. Hij juicht het uit: “Christus is te laat! Hij kon de dood van Lazarus niet verhinderen. “Kon Hij, Die de ogen des blinden geopend heeft, niet maken dat ook Lazarus niet gestorven ware?” (vs. 37).

Vele Joden zijn tot Martha en Maria gekomen om hen met het verlies van Lazarus te troosten. Voor hen is het verlies van Lazarus een voldongen feit. De dood had immers zijn intrede gedaan en het stoffelijk overschot was al in staat van ontbinding. Alle menselijke hulp om Lazarus in het leven te bewaren had gefaald. Gelukkig, gelukkig, want nu kon God nog wonderen doen.

Een mens laat het uit zichzelf nooit zover komen. Martha en Maria ook niet. Die mensen zaten nu in nood en dood. Ja, ze hadden de Heere Jezus er wel bij geroepen, maar de Heere had geen haast gemaakt. Hij had Zich zeker vergist in de toestand van Lazarus, want nu hij gestorven was, was Zijn komst tevergeefs.

Nu kon de Heere Jezus hen alleen nog maar condoleren, zo dachten de vrouwen in hun verdriet. Wat zal de Heere Jezus opkijken als Hij hoort dat Lazarus al gestorven is, denkt Martha. Zonder Geesteslicht kan een mens alleen maar menselijk denken en redeneren, ook na ontvangen genade. We zijn zo blind en hardleers in 's Heeren wegen en handelingen. We denken altijd dat God te laat komt, of zelfs nooit meer komt! Of heb je dat nooit? Ik wel, hoor, want als ik zie op mijn afmakingen... O, mensen, dan is het altijd weer een eeuwig wonder als God Zich bij vernieuwing inlaat met zulk een hardleers mens. Maar des te heerlijker is het als Hij Zich openbaart als Eén, Die gisteren en heden Dezelfde is en Die nooit laat varen het werk Zijner handen.

Dan staat er iets opmerkelijks in het twintigste vers: *“Martha dan, als zij hoorde dat Jezus kwam, ging Hem tegemoet; doch Maria bleef in huis zitten.”*

Je zou eerder denken dat Maria de Heere Jezus tegemoet was gegaan. Zij was het immers, die zo graag aan de voeten van Jezus zat. Nu was het Martha die Maria voorbij ging in het geloof. Het leven des geloofs staat aan allerlei aanvallen en bestrijdingen bloot. Hoe dikwijls zitten de meest begenadigde zielen bij de pakken neer en zijn ze in duisternis gehuld, vanwege hun ongelooft en aanvallen van de vorst der duisternis.

Of hebt u er geen kennis aan? Denk je dat Gods volk altijd maar geloven kan? Als je dat denkt, weet je niets af van de macht van het ongeloof. Het leven des geloofs gaat vaak langs het ravijn, langs de rand van de hel.

Ik las pas een voorwoord, in een nogal populair boek, waarin het onderscheid tussen de statelijke en standelijke afsnijdingen op de korrel werd genomen. Alsof dat onderscheid er niet zou zijn. Zonder afsnijding wordt er geen mens tot God bekeerd, want als een mens (voor het eerst) sterft aan de Wet, wordt hij afgesneden van de oude Adam en door de Heilige Geest ingeplant in de tweede Adam. En na ontvangen genade elke dag in de dood te worden overgeven om Christus' wil, zijn dat geen afsnijdingen?

Het leven in Christus wordt altijd geopenbaard in de dood, ook in het leven der genade, kijk maar bij Lazarus. Dat te ontkennen kan ik zo goed begrijpen, want een vroom mens heeft een gruwelijke hekel aan afsnijdingen. Het vrome vlees barst er tegen in. Je moet altijd maar acht geven of mensen een afkeer hebben van de afsnijding, als dat zo is, is dat een bewijs dat ze God niet kennen!

Ik kom er steeds meer achter dat men doorgaans niet eens gelooft waarover men zelf spreekt. We leven in dagen van een beschouwelijke godsdienst. Weinigen zijn er door recht verlost en houden het gemis voor het leven.

Maria miste Christus ook, maar zij kende Hem wel. Het gemis wordt dus vanuit het bezit geboren en aan het bezit gaat de afsnijding vooraf.

Dat gaat dus niet zonder de eerste Persoon voor te stellen als een heilig en vertoornd Rechter. Door de bediening der Wet leert een mens God kennen in Zijn majesteit en heiligheid, Die van Zijn recht nooit afstand neemt. Aan de andere kant moet de plaatsbekleding van een gewillige Zaligmaker nadrukkelijk worden voorgesteld, want daardoor komen er, door de bediening des Geestes, zielen tot ruimte, die door de Wet verbrijzeld zijn.

Op grond van de Schrift ben ik ervan overtuigd dat de prediking, waarin de Wet alle kenmerken en bewegingen buiten Christus verdoemt en waarin het Evangelie wordt voorgesteld aan de vuilste zondaar, uitermate gezegend wordt door de Heilige Geest in de toepassing ervan. Het leven in Christus (de vrijheid) wordt altijd weer geopenbaard in de totale onmogelijkheid, in nood en dood. Ik weet zeker dat Maria midden in de dood zat. Ze kón niet meer geloven, hoewel ze kennis had aan Christus als haar schuldovernemende Borg. Moedeloos zat ze in het huis ter neder. Lazarus was immers gestorven. De dood had een definitieve

scheiding tussen hen gemaakt. De Heere Jezus was er niet bij geweest, anders zou haar geliefde broer wellicht niet gestorven zijn. Maar nu...? Het leek alles een verloren zaak. Lazarus lag nu al vier dagen in het graf en was reeds in staat van ontbinding. Maria had geen kracht meer om van haar stoel op te staan.

Het ongeloof verlamt dikwijls ook het lichaam van een kind van God. Maria bleef dus in huis zitten, terwijl Martha uitging, de Heere Jezus tegemoet. Martha, die nogal dienstvaardig van aard was, kon het in huis niet meer houden, want het geloof is een onrustig ding, zegt Luther. Christus haalt Martha achter het aanrecht vandaan om haar wat te leren. Daar gaat ze, wellicht had ze haar schort nog om. Martha is uitgewerkt en gaat op Jezus aan.

Moéder, als de Heilige Geest u gaande maakt, laat je de vaat de vaat, want het geloof wil Jezus zien.

Velen gaan zelf lopen, maar dat begint in de mens en dat eindigt in de mens. Zo was het bij Martha niet. Dat mens ging niet zelf lopen, maar werd onwederstandelijk getrokken door Gods Geest en gedreven door het geloof, dat door de liefde is werkende.

Als Martha bij de Heere Jezus komt, zegt ze direct wat haar bezighoudt. *“Heere, waart Gij hier geweest, zo ware mijn broeder niet gestorven.”*

Ze zei precies datgene wat ook Maria zo neerdruckte, namelijk: “Was U er maar geweest.” Het klonk eigenlijk een beetje als een verwijt. Martha zei eigenlijk: “Heere, waarom was U eigenlijk niet hier? U had er best wel kunnen zijn!” Maar tegelijk toont ze haar geloof als ze zegt: *“Maar ook nu weet ik, dat alles wat Gij van God begeren zult, God U het geven zal.”* Hoe komt het dat Martha zo ineens doorbreekt in haar geloof? Omdat ze op Jezus ziet. Het zien op Jezus brengt het geloof in de beoefening. Haar uitgaan tot Jezus was een vrucht van de kracht die er van Hem uitging. Nu mocht zij het profijt ervan ontvangen, namelijk, om Christus te verheerlijken als de Zoon van God door Hem alle macht toe te schrijven, al betrof het ook de opwekking van Lazarus uit de doden.

Martha geloofde vast dat de Heere Jezus daartoe in staat was, maar dát Hij het zou doen, kwam echter niet in haar op. Als de Heere Jezus Lazarus in het leven had bewaard, had Hij het zover niet laten komen; dan had Hij hem wel op tijd van zijn krankheid genezen, dáár was Martha van overtuigd.

Ze kijkt evenwel naar het verleden; het verleden vraagt echter onderwerping en de toekomst vertrouwen. Hetgeen Martha te kennen geeft, is daarom een bewijs van een zwak geloof. Ze laat de macht van Christus afhangen van het bidden tot Zijn Vader. *“Want gelijk de Vader*

de doden opwekt en levend maakt, also maakt ook de Zoon levend, Die Hij wil”, Joh. 5:21. - “Want gelijk de Vader het leven heeft in Zichzelven, also heeft Hij ook den Zoon gegeven, het leven te hebben in Zichzelven; en heeft Hem macht gegeven, ook gericht te houden, omdat Hij des mensen Zoon is”, Joh. 5:26-27.

De Heere Jezus verwijt Martha echter niets. Hij zegt een mysterieus troostwoord: *“Uw broeder zal wederopstaan.”* En als de Heere het geeft zullen we de opstanding van Lazarus uit de dood een volgende keer overdenken.

Hetgeen Christus tot Martha zegt: *“Uw broeder zal wederopstaan”*, klinkt dubbelzinnig. Christus zegt niet openlijk dat Hij Lazarus daadwerkelijk zal opwekken. Christus heeft echter maar één bedoeling met deze wijze van spreken. Hij wil dat Martha niet op Lazarus ziet, of op zijn opstanding, maar op Hém, als de Opstanding en het Leven.

Als wij van Christus zijn, zullen we niet tevreden zijn met een zaak of omstandigheden, maar alleen met Zijn Persoon! Als God voor ieders oog een wonder doet, wordt er meestal over het wonder gesproken, maar de Bewerker krijgt dan de eer niet. De Psalmddichter roemt niet in het wonder; hij zegt: *“Ik roem in Gód, ik prijs het onfeilbaar Woord...”*

En de apostel Paulus zegt: *“Wie roemt, roeme in het wonder... Néé! In de Héére!”*

Dat moeten we, voorzover we genade kennen, steeds weer leren, daar moeten we steeds bij gebracht worden, want we zijn zo blind voor de heerlijkheid van Christus en voor de duisternis van ons bestaan. Christus verheerlijkt Zichzelf in de ziel door Zich steeds nader en klaarder te openbaren, zoals Hij dat deed bij Martha.

Dat gaat altijd door de dood, zoals ook hier. Gods kinderen worden altijd in de dood overgegeven, om Jezus’ wil, maar wanneer ze vallen, zullen ze door Hem weer worden opgericht. Ze zullen definitief opstaan op de jongste dag, zonder ooit meer te struikelen. De opgestane Christus staat daar Borg voor. Martha denkt ook in die richting, want zij zegt: *“Ik weet dat hij (Lazarus) opstaan zal in de opstanding ten laatste dagen.”*

Daar was Martha van overtuigd. Dat mens had met al haar zwakke geloof dus toch zekerheid. Haar belijdenis is een klaar bewijs dat het minste geloof zeker is.

De zekerheid des geloofs is geen station verder in het leven der genade. In het minste, ware geloof is zekerheid.

“Je weet het te zeker”, is een veelgehoorde aanklacht, alsof twijfel en onzekerheid dé kenmerken zijn voor het ware geloof. Velen zijn verenigd in hetgeen het niet is en wat het wel is houdt men verdacht.

Maar van dat soort holle godsdienst kon Martha niet leven. Gods kinderen houden de twijfel niet voor een waar kenmerk, maar voor een afschuwelijk kenmerk. Onzekerheid is juist een vijand van een kind van God.

De levende Kerk heeft veel met twijfelingen en onzekerheden te stellen, maar wat geen leed uit haar geheugen kan wissen, is wat God gedaan heeft aan haar ziel. Als je nooit zeker bent geweest van het werk Gods in je ziel, verbeeld je je maar wat. Ieder kind van God is zeker van hetgeen er opgetekend staat in de twaalf artikelen des geloofs door bevindelijke geloofskennis. Een ieder in zijn mate, want het geloof is er in trap en mate, maar ze zijn allemaal zeker van hun zaligheid, al wordt het ook hevig bevochten, zo zelfs alsof er nooit wat geweest is.

Echter, op de bodem van het hart blijft het geloof aanwezig, al was het ook een rokend Vlaswiekje. De rokende Vlaswiek zal Hij niet uitblussen. Een gelovige leeft niet van op-en-neer, van ups-en-downs, nee, want wat hij leeft, dat leeft hij Góde.

Het geloof kan wel voor een tijd (en dikwijls) onder de as liggen, dat is wat anders, maar het gaat niet om mijn wangestalten, want die schuld is vereffend voor verleden, heden en toekomst, maar wat Christus voor mij gedaan heeft. Dat telt! Het leven in Christus openbaart zich altijd in de kracht van Zijn opstanding. Dat zal volkomen zijn in de opstanding der doden, voorzover we van Christus zijn. De opstanding der doden geschiedt op de jongste dag. Dan zullen alle graven worden geopend; de doden zullen uit hun graven ontwaken.

Het zal wat zijn als al die grafstenen omhoog zullen rijzen. Het zal wat zijn als de zee haar doden zal weergeven. Het zal wat zijn als de as van de gecremeerde doden weer een lichaam zullen aannemen.

De aarde is nu al overbevolkt, maar hoe druk zal het wel niet zijn op de jongste dag, als alle doden, die er van het begin der schepping geweest zijn, de aarde zullen beslaan? Dat zal toch een gedrang worden!

Volk van God, al die mensen zullen je niet ondersteboven lopen, hoor, want al Gods kinderen zullen éérst opstaan en de Heere tegemoet gaan in de lucht. Ja, en dan komen ook de onbekeerden hun graf uit. De stem van de archangel zal hen uit hun graven doen ontwaken. Met grote stem zal hij roepen: *“Kom ten oordeel, kom ten oordeel, want de dag van Zijn toorn is gekomen, de dag van de gramschap Gods is aangebroken!”*

Mensen die nooit zeker zijn van hun zaligheid, zijn ook nooit zeker geweest van hun rampzaligheid, en zijn dus nooit echt ontdekt aan hun verloren staat, laat staan door recht verlost. Christus is niet gekomen om de onzekeren te zoeken, maar het verlorene, het weggedrevene en het

afgesneden.

Aan een hemelvaart gaat een hellevaart vooraf, want Christus heeft de sleutels der hel en des doods.

Weet je waar je Christus kunt vinden? Aan de rand van de hel, want Hij verdedigt en verheerlijkt de rechten van Zijn Vader! Christus is geen bemiddelaar van het compromis, maar Advocaat om het voor de rechten van Zijn Vader op te nemen. Christus staat niet aan de kant van een zondaar, maar aan de zijde Gods, Die evenwel de wereld zo heeft liefgehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe (Joh. 3:16).

Christus staat dus niet aan de kant van een zondaar, maar Hij staat **in de plaats** van de zondaar, die God heeft liefgehad met een eeuwige liefde. Die van Christus zijn geloven dus in de opstanding der doden, niet beschouwelijk, maar bevindelijk. Daar spreekt Martha over als zij zegt: *“Ik weet dat hij opstaan zal in de opstanding ten laatste dagen.”*

Zij wist dat uit ervaring, omdat zij in beginsel volkomen aan de Wet gestorven was. *“Ik weet dat hij opstaan zal...”*

Al degenen die door de Wet aan de Wet gestorven zijn, zijn met Christus gestorven en ook met Hem opgestaan in het nieuwe leven. Die in Christus is, is een nieuw schepsel, het oude is voorbijgegaan, ziet, het is alles nieuw geworden (2 Kor. 5:17).

Christus bevestigt hetgeen zij gelooft: *“Ik ben de Opstanding en het Leven, die in Mij gelooft, zal leven al ware hij ook gestorven. En een iegelijk die leeft en in Mij gelooft, zal niet sterven in eeuwigheid. Gelooft gij dat?”*

Martha antwoordt: *“Ja, Heere, ik heb geloofd dat Gij zijt de Christus, de Zoon Gods, Die in de wereld komen zou.”*

Gods werk wordt altijd bevestigd. Dat zien we hier klaar en duidelijk. Als Christus Zich aan Martha openbaart als de Opstanding en het Leven, is dat geen vreemde zaak voor Martha, maar juist een bevestiging en een versterking van hetgeen zij gelooft! De Heere Jezus beproeft haar geloof door het sterven van Lazarus en versterkt haar geloof door een nadere openbaring van Zijn Persoon! Het geloof is dus vol van Christus, en is daarom alleen gericht op Zijn Persoon, als zijnde het Voorwerp des geloofs. Christus zegt niet: “Die in Mij gelooft moet ook nog de Wet houden om die te doen uit dankbaarheid.” Nee, Hij zegt: *“Die in Mij gelooft zal léven, eeuwig leven en heilig leven door het geloof in Mij en de gemeenschap met Mij.”*

Het geloof is niet op de Wet gericht, zoals vele gereformeerde belijders

beweren in onze dagen. De Wet is immers de bediening des doods. Een deel van Gods wil wordt wel uitgedrukt in de Wet, maar Wie alleen is in staat geweest om die te vervullen? Christus! Gods kinderen gaan de Wet niet doen, maar in Christus geloven en dat is altijd in overeenstemming met de Wet, maar niet om die te doen. De Wet neemt absoluut geen genoegen met die vrome kunsten. Als je de Wet wilt doen, maak je van het genadeverbond een werkverbond, van de Wet een deugd en van het Evangelie een plicht. In het leven der genade moet niets, want moeten hoort bij de Wet, maar het willen is een vrucht van het Evangelie. Het Evangelie éist geen gehoorzaamheid aan Gods geboden, want het Evangelie eist niets, maar wérkt gehoorzaamheid aan Christus! En gehoorzaamheid aan Christus is altijd in overeenstemming met de Wet. Bent u met het Lam tevreden, of wilt u er ook nog wat bij zuchten met uw werkheilig beginsel?

U zegt: Zijn er dan geen goede werken?

Jazeker, namelijk, het geloof in Christus, Die een goed werk voor mij begonnen is en het ook zal voleindigen op de dag van Jezus Christus. De Heilige Geest is de Bewerker van de heiligmaking, want Hij is de Levensvernieuwer. Christus is de eerste Trooster, Die Zijn volk reinigt door Zijn bloed. De Heilige Geest is de tweede Trooster, Die Zijn volk vernieuwt en doet wandelen in Zijn wegen. Zowel in de rechtvaardigmaking als in heiligmaking valt een mens er schoontjes buiten, want beide weldaden komen van de Vader der lichten. Christus neemt de schuld der zonde weg door Zijn bloed (het bad der wedergeboorte) en de Heilige Geest neemt de smet der zonde weg, door vernieuwing des Geestes. Een christen moet niets; het is en blijft genade.

Er heerst een prediking in onze dagen waarin de Wet als het linker brillenglas en het Evangelie als het rechter brillenglas wordt gepreekt. Maar als u met het linkeroog op de Wet ziet en met het rechteroog op Christus, moet ik u wel waarschuwen dat u dan ongeneeslijk scheel wordt.

Martha zag slechts op de Zoon van God en zij geloofde. Als Christus Zich aan haar openbaart als de Opstanding en het Leven, wordt zij versterkt in haar geloof en gaat zij van Hém getuigen! Genade maakt ook mededeelzaam, want Martha gaat Maria erbij roepen.

Je hebt van die mensen die alles alleen voor zichzelf houden, maar dat komt voort uit een wettisch beginsel. Genade brengt altijd mededeelzaamheid met zich mee. Zo is het bij Martha ook. Zij heeft een

kostelijke openbaring van Christus gehad en daarin wil ze Maria ook laten delen. Weet u wat nu zo schoon is? De wijze waarop Martha haar zuster roept. Ze zegt: *“De Meester is daar en Hij roept u.”*

Ze komt dus niet met haar bevinding. Ze zegt niet: *“Maria, moet je eens horen, ik heb toch zo’n kostelijke openbaring van de Middelaar gehad, ik..., ik...”*

Nee, dat zegt Martha niet. Ze komt niet met haar ik en niet met haar bekering, want Christus was haar Bekering geworden. Ze is haarzelf kwijt en getuigt daarom van Hém! Ze begint gelijk met Christus. *“De Méester is daar...”*

“Ho, ho, mevrouw, zo makkelijk gaat het niet”, zou de godsdienst tegenwoordig zeggen, “het begint niet met Christus...!”

Ziet u nu dat de godsdienst niets moet hebben van de openbaring van Christus, want anders zou men zo niet spreken. Ik weet wel waar de schoen wringt. De godsdienst heeft het altijd over zichzelf. Er wordt wat gekwaakt over ellende en bevinding waar God niet vanaf weet. De één is er zo diep door gegaan, de ander heeft zus beleefd, maar als je goed luistert is het allemaal buiten Christus. Gods ware kinderen hebben het niet meer over hun weeën, ellende en benauwdheden, maar over hun Verlosser en de door Hem verworven verlossing. Daar mogen ze bij beurte van getuigen, omdat ze weten waaruit zij verlost zijn. Ze hebben namelijk deel in de toepassing van het door Hem verworven heil. Daar hebben ze niets aan gedaan. Daarom kan de Kerk niet zwijgen over Hém!

Ach, kon ik u eens recht jaloers maken. Kan Martha u niet jaloers maken op Christus, op de Christus der Schriften? Is Hij niet heerlijk aan haar geopenbaard? Dit was voor haar echter niet de eerste openbaring van Christus, want zij was reeds wedergeboren en dan weet je van een geopenbaarde Christus. *“De Meester is daar en Hij roept u!”*

Martha zegt niet: *“Ik kom je roepen, Maria, want de Meester is daar.”*

Nee, Martha is vol van God. Het geloof wijst van zich af. Ze zegt niet: *“Ik roep u, maar Hij roept u!”*

O, als u Christus al lange tijd moet missen, volk des Heeren, dan blijft Zijn Word waar. *“Hij, Die u roept is getrouw, Die het ook doen zal.”*

Amen.

Slotzang: Psalm 118:8.

64. Een lied op Hammaäloth van David

Schriftlezing: Psalm 120

“Een lied op Hammaäloth. Ik heb tot den HEERE geroepen in mijn benauwdheid, en Hij heeft mij verhoord. O HEERE! red mijn ziel van de valse lippen, van de bedrieglijke tong. Wat zal U de bedrieglijke tong geven, of wat zal zij U toevoegen? Scherpe pijlen eens machtigen, mitsgaders gloeiende jeneverkolen. O, wee mij, dat ik een vreemdeling ben in Mesech, dat ik in de tenten Kedars wone. Mijn ziel heeft lang gewoond bij degenen, die den vrede haten. Ik ben vreedzaam; maar als ik spreek, zijn zij aan den oorlog.”

Met de hulp des Heeren wensen wij deze Psalm te overdenken aan de hand van een drietal gedachten.

1. Het gebed van David in de benauwdheid

2. De oorzaak van de benauwdheid

3. Het oordeel der lasteraars voorzegt

4. Enige kenmerken van het leven in Christus

Geliefden, in deze Psalm die zeer waarschijnlijk door David geschreven is, maakt David melding dat hij in benauwdheid gekomen was vanwege lasterlijke lieden die David zochten te vernielen met hun valse lippen en hun bedrieglijke tong. Er waren lieden, belials-mannen, die het verderf van *de man naar Gods hart* op het oog hadden en dat is in het leven van Gods ware getuigen geen vreemde zaak.

Al degenen die godzaliglijk willen leven, zullen vervolgd, gesmaad en gelasterd worden, vooral door degenen die zich broeders noemen, want de vervolging begint altijd van binnenuit, dus in de kerk, in het gezelschap van degenen die ten huize Gods wandelen, zoals die priester en die Leviet tegenover die gewonde man voorbij gingen en ten huize Gods wandelen in de gelijkenis van de barmhartige Samaritaan.

Toen David deze Psalm schreef, had de Heere zijn gebed vanuit zijn benauwdheid reeds verhoord. De Heere had tot zijn ziel het verlossende Woord gesproken en toen mocht David nieuwelings weten dat zijn zaak Gods zaak was en dat hij leefde voor de verantwoordelijkheid van Christus.

Dat is een privilege van Gods ware volk om te leven op rekening van Christus, naar ziel en lichaam beide.

In de grootste benauwdheid is Christus benauwd geweest, want Hij is ons in alles gelijk geworden, uitgenomen de zonde.

De verlossingen in de benauwdheid in het leven des geloofs liggen gelegen in hetgeen de Heere tot de ziel spreekt, ook al zijn de omstandigheden nog steeds dezelfde. Gods volk wordt niet in de eerste plaats verlost van de beproevingen, maar IN de beproevingen. Om die reden zingt de Kerk in de grootste smarten dat hun harten gerust blijven in de Heere.

De mens van nature wil wel VAN alle ellende en smarten verlost worden, om het vlees de ruimte te geven, maar de verhoring die David in zijn benauwdheid ontvangen had op zijn geroep tot de Heere, was gelegen in de Heere Zelf.

In God had David al zijn heil en eer en de Heere was zijn sterke Rots zijn tegenweer, zijn Schild op Wie hij zich betrouwde.

Gods volk vindt haar verlossing niet in iets, maar in Christus, in de openbaring van Zijn Persoon door Woord en Geest.

Gods ware getuigen worden niet zozeer van de beproevingen verlost, maar de Heere leidt Zijn volk **erdoorheen**. David zegt: *“Met mijn God spring ik over een muur en met mijn God dring ik door een bende.”*

McCheyne zegt: “Mijn Jezus geleid mij **door** deez’ aardse woestijn, “gestorven voor mij”, zal mijn zwanenlied zijn.

God verlost Zijn volk niet van de hel, maar in de hel. In Psalm 23 getuigt David: *“Al ging ik ook in een dal der schaduw des doods, ik zou geen kwaad vrezen, want Gij zijt met mij; Uw stok en Uw staf, die vertroosten mij.”*

In de beproeving worden Gods soldaten voortdurend geoefend in de krijg om in de kracht van Christus geduchte daden te doen en hun wederpartijder, de duivel, te vertreden.

Kijk, de godsdienst vermaakt zich altijd op het droge, op rustbankjes en prieeltjes, in het voorgestoelte der kerk, maar Gods volk moet altijd tegen de stroom inzwemmen, aan het front strijden tegen een drie-hoofdige vijand, de wereld, de duivel en het eigen zondige vlees.

Gods ware getuigen zijn altijd het bijzondere doelwit van de satan, die hen altijd belaagd, weerstaat, belasterd en verdacht maakt.

David kon zichzelf niet helpen, noch zich met zijn geloof op de been houden; hij riep de naam des Heeren aan. *“O HEERE! red mijn ziel van de valse lippen, van de bedrieglijke tong.”*

Valse lippen en bedrieglijke tongen zijn de wapens waarmee de duivel en zijn trawanten Gods getuigen belasteren en daarin hebben Gods kinderen geen wapens in de strijd. Maar zij hebben één machtig wapen,

het gebed. Dan zuchten zij tot de Heere: *“Twist met mijn twisters Hemelheer, ga mijn bestrijd’ren toch tekeer, wil spies rondas en schild gebruiken, om hun gevreesd geweld te fnuiken.”*

Wie op eigen kracht vertrouwt en wie meent met de genade iets te kunnen uitrichten, wie het willen en het werken zelf ter hand meent te kunnen nemen, zal er steeds op uit zijn om de getuigen van Christus en de kracht van hun getuigenis en de waarheid ervan door allerlei lastering en verdenking in een kwaad daglicht te stellen.

Gods ware getuigen zullen zich gedurig omringd vinden met allerlei zichtbare en onzichtbare machten die hen gedurig weerstaan en hen in het gezicht slingeren: “Als u een kind van God bent, hoe komt het dan dat u zo met allerlei in- en uitwendige smarten omringd bent? Hoe komt het dat u zoveel leed moet meemaken en allerlei angsten moet doorstaan? Waarom hebt gij niet voortdurend rust? Een kind van God kan immers altijd juichen en zingen, maar u zucht altijd. Al zou u een kind van God zijn, dan zou u niet met zoveel hartstochten en zonden te strijden hebben. Waarom leeft u zo van God verlaten en waarom hebben alle kerkmensen zo’n hekel aan u? Is het niet omdat u zo’n vreselijk karakter hebt, hetgeen duidt op ongenade? Is het niet omdat u de ware liefde niet hebt en geen mens iets toegeeft?

Ja, dat zijn de bekende aanvallen van de duivel in het leven des geloofs, want zijn aanvallen en zijn listige omleidingen zijn ons niet onbekend.

De godsdienst heeft heiligheid en goede werken genoeg op voorraad, eigenwijsheid kracht en eer, maar Gods volk heeft niets dan zonde en dikwijls verkeren zij in allerlei nood en dood. Nergens welkom, geen plaats hebbende in deze gewesten en daarbij schijnen zij door God geplaagd en beproefd te worden, alsof Hij hun God niet is.

Gods getuigen lijden dikwijls vervolging, honger, naaktheid, gevaar of zwaard en zij worden elke dag in de dood overgegeven.

Niets te hebben dan zonde, machteloosheid, armoede, krankheid en daarbij een geloof dat zo zwak is als een riet, lijkt zich niet te rijmen met het leven van een kind Gods. Het schijnt vermetelheid te zijn om met niets dan de dood en de ondergang voor ogen je hoop en je verwachting op God te stellen.

Maar geliefden, David, hoe bestreden ook, hoe men hem ook belasterde, breekt door al deze bestrijders heen en roept tot de Heere in zijn benauwdheid. De Heilige Geest, die in hem woont, drijft hem door al het zichtbare en tastbare heen tot God en doet hem bij Christus schuilen als zijn enige Toeverlaat.

Gods ware getuigen hebben van de Heere een geopende deur ontvangen,

om tot God te roepen, om op Hem te vertrouwen en om in allerlei noden en behoeften zich op Hem alleen te verlaten.

De Heilige Geest leert Gods volk juist bidden in allerlei benauwdheden en beproevingen, door IN hen te bidden met onuitsprekelijke zuchtingen.

David had er wat van geleerd, hetgeen de Heilige Geest getuigt bij monde van Asaf in de 50^e Psalm: *“Roept Mij aan in den dag der benauwdheid; Ik zal er u uithelpen, en gij zult Mij eren.”*

David verkreeg een genaderijk antwoord op dit gebed; God verhoorde hem, zodat zijne vijanden, hoewel zij zeer ver gevorderd waren in hun valse aanslagen, werden beschaamd en niet bij machte waren om hem het kwaad te doen dat zij tegen hem beraamd hadden.

De God der waarheid is de Beschermers van Zijn volk tegen valse lippen, want de lieden die zonder oorzaak tegen hen twisten, zullen vergaan, zegt den Heere.

David's gebed was: “O Heere, red mijne ziel van te valse lippen, van de bedrieglijke tong, opdat mijne vijanden door deze duivelse methode niet mijn ondergang bewerken.”

En in Psalm 109 bidt David: *“O God mijns lofs! zwijg niet. Want de mond des goddelozen en de mond des bedrogs zijn tegen mij opengedaan; zij hebben met mij gesproken met een valse tong. En met hatelijke woorden hebben zij mij omsingeld; ja, zij hebben mij bestreden zonder oorzaak. Voor mijn liefde, staan zij mij tegen; maar ik was steeds in het gebed. En zij hebben mij kwaad voor goed opgelegd, en haat voor mijn liefde.”*

Het leven van David ging niet over rozen, want hoe vreselijk is deze man naar Gods hart alle dagen aangevallen en door valse Achi-tofels omringd? David drukte de voetstappen van Christus, want omdat Christus zonder oorzaak gehaat is, verworpen is, als een misdadiger gekruisigd is, zo zullen ook Gods getuigen in Zijn voetstappen gaan. Een dienstknecht is niet meerder dan zijn Heer. Ze hebben Mij gehaat -zegt Christus- ze zullen ook u haten, ja, gij zult van allen gehaat zijn.

We hebben een christendom in onze dagen dat niet meer gehaat is om Christus' wil, omdat het een verbasterd christendom is, omdat men de ergernis van het kruis teniet gedaan heeft, omdat men niet vervolgd wenst te worden.

Daarentegen weten dezulken Gods ware getuigen wel te treffen, te blamen en te belasteren, omdat Gods ware getuigen tegen de leugen, tegen de dwalingen en tegen de politieke corruptie in de kerken getuigen, zoals Christus op een volmaakte wijze heeft gedaan, zoals ook de apostelen en profeten getrouwelijk hebben gedaan.

Ja, als je van Christus bent, en je tegen de stroom moet inzwemmen, dan komt heel de reformatische hel in beweging, en dat is altijd al zo geweest. Ook de toenmalige joods-reformatische beweging heeft Christus zonder oorzaak gehaat.

Gods ware getuigen worden altijd omringd door valse lippen en bedrieglijke tongen, daar is de duivel dag en nacht mee bezig, om Gods getuigen in een kwaad daglicht te zetten, met het doel om de oprechten als duivels af te schilderen en duivels als godzaligen te promoten.

Er zijn dus twee kampen op de wereld, het kamp van de duivel en het kamp van Christus. Tussen deze twee kampen bestaat een gedurige strijd, hoewel het kamp van de duivel reeds overwonnen is door de meerdere kampvechter David. Maar de duivel, hoewel een verslagen vijand, gaat nog door om met zijn duivelse listen de Kerk te benauwen, hetgeen voorzgd is in de moederbelofte.

“Ik zal vijandschap zetten tussen u en tussen deze vrouw, en tussen uw zaad en tussen haar Zaad; datzelve zal u den kop vermorzelen, en gij zult het de verzenen vermorzelen”, Gen. 3:15.

Van die vijandschap heeft David en al de bijbelheiligen genoeg ondervonden, want het Koninkrijk van Christus is niet van deze wereld, en daarom wordt Gods ware volk op deze aarde vervolgd, gehaat, belaagd en gesmaad.

Aan die vervolging doen vooral ambtsdragers mee, want Christus moest veel verworpen worden door de ouderlingen en de Schriftgeleerden en daarvan zullen ook Gods getuigen genoeg van ondervinden, hoewel het alles moet medewerken voor degenen die naar Gods voornemen geroepen zijn.

David werd dus belaagd door valse lippen en bedrieglijke tongen, niet voor 1 keer, maar gedurig.

Zijn belagers hebben hem zonder oorzaak gehaat en naar het leven gestaan, zowel voor zijn koningschap, als tijdens zijn koningschap. David moest dikwijls voor Saul vluchten als een veldhoen op de bergen en tijdens zijn koningschap behoorde zelfs zijn zoon Absalom tot zijn vervolgers.

Maar in al die benauwdheden mocht David een toevlucht kennen. De Heere was hem een gedurige Toevlucht en een Hoog Vertrek.

Maar in al dat gehaat en gesmaad worden om Christus' wil, lag nu juist zijn zaligheid. Christus zegt: *“Zalig zijt gij, als u de mensen smaden, en vervolgen, en liegende alle kwaad tegen u spreken, om Mij nentwil. Verblijdt en verheugt u; want uw loon is groot in de hemelen; want alzo hebben zij vervolgd de profeten, die voor u geweest zijn.”*

Mozes wenste liever met het volk Gods kwalijk behandeld te worden, dan voor een tijd de genieting der zonde te hebben.

Dat is weg in onze dagen. Degenen die zich een christen noemen gaan dikwijls gevierd door het leven tot op dominees-niveau toe. Wel de waarheid in de mond, maar de leugen in het hart. Ja zeggen en nee doen. Dat is de religie van vandaag. Dat is een filistijnse religie, een politieke religie, waarin veel wordt beloofd, maar niets wordt vervuld.

Er wordt vanaf de huidige preekstoelen niet meer bijbels gesepareerd op de scherpst van de snede, omdat de huidige godgeleerdheid verschoont wenst te blijven van de vervolgingen die Gods Woord heeft voorzegd en om die reden heeft men de ergernis van het kruis teniet gedaan.

En in dat vijandelijke kamp, waarin de duivel zijn zetel heeft, durft men zelfs te spreken van een geestelijke opwekking.

Maar een opwekking zonder het kruis van Christus, is een opgeblazen ballon.

Gods getuigen moeten de onderste weg gaan; ze zijn aller afschrapsel, Gods volk heeft haar tijdelijk verblijf in deze aardse woestijn, waarin zij door veel wederwaardigheden en veel rampen moeten doorworstelen, zoals David in de Psalm van onze overdenking daarvan melding maakt. Dat is het lot der vromen. Omringd door valse lippen en bedrieglijke tongen. *“Zij hadden mij omringd als bijen; zij zijn uitgeblust als een doornenvuur; het is in den Naam des HEEREN, dat ik ze verhouwen heb.”*

Omsingeld door vele sterke stieren van Basan, gelijk Simson geregeld omsingeld was door de Filistijnen.

Als dominees niet gehaat en niet vervolgd worden, dan is er wezenlijk iets mis met hun staat voor God, want Gods Woord zegt dat allen die godzaliglijk willen leven, vervolgd zullen worden.

In het leven van sommige oudvaders komt duidelijk openbaar dat zij vervolgd zijn geworden, vanwege hun getuigenis, maar in onze dagen zit er niet 1 dominee in de gevangenis om Christus' wil, omdat ze allen water in de wijn doen, geschenken aannemen en het recht buigen.

Maar David zegt ons ook in deze Psalm met welke oordelen de lasterraars zullen worden geslagen. *“Met scherpe pijlen van een Almachtig God en vurige jeneverkolen.”*

De oordelen Gods komen altijd overeen met de zonden zelf, want wat men zaait zal men ook maaien.

Die onrecht zaait, zal moeite maaien; en zij die wind zaaien, zullen een wervelwind maaien.

Dwaalt niet; God laat Zich niet bespotten; want zo wat de mens zaait, dat

zal hij ook maaien. Want die in zijn eigen vlees zaait, zal uit het vlees verderfenis maaien

God zal hen haastig met een pijl schieten; hun plagen zijn er, namelijk degenen die hun tong scherpen als een zwaard, een bitter woord aanleggen als hun pijl; om in verborgen plaatsen den oprechte te schieten; haastig schieten zij naar hem, en vrezen niet. Maar God zal hen haastig met een pijl schieten; hun plagen zijn er.

“Hij zal de heidenen, zijn vijanden, verteren, en hun gebeente breken, en met zijn pijlen doorschieten.”

De Heere zegt: “Ik zal kwaden over hen hopen; Mijn pijlen zal Ik op hen verschieten.”

“En de HEERE zal over henlieden verschijnen, en Zijn pijlen zullen uitvaren als een bliksem; en de Heere HEERE zal met de bazuin blazen, en Hij zal voorttreden met stormen uit het zuiden.”

Ik weet niet of u het boekje van Huntington weleens gelezen hebt, “De naakte boog Gods”, waarin Huntington beschrijft hoe God afrekenet met degenen die Gods getuigen vervolgen en hun getuigenis belasteren.

Het zijn dikwijls godsdienstige lieden die zich overal vriendelijk voordoen om een naam te halen, maar in werkelijkheid zijn het wolven in schaapsklederen, die altijd op de oprechten schieten met hun giftige pijlen, maar hun plagen zijn er.

De Heere had de smeekbede van Zijn knecht David gehoord en verhoord. *“Gij zijt Mijn knecht; David, de man naar Mijn hart; u heb Ik uitverkoren, en heb u niet verworpen. Vrees niet, want Ik ben met u; zijt niet verbaasd, want Ik ben uw God; Ik sterk u, ook help Ik u, ook ondersteun Ik u met de rechterhand Mijner gerechtigheid. Ziet, zij zullen beschaamd en te schande worden, allen, die tegen u -David- ontstoken zijn; zij zullen worden als niet, en die lieden, die met u twisten, zullen vergaan. Gij zult hen zoeken, maar zult hen niet vinden; de lieden, die met u kijven, zullen worden als niet, en die lieden, die met u oorlogen, als een nietig ding. Want Ik, de HEERE, uw God, grijp uw rechterhand aan, Die tot u zeg: Vrees niet, Ik help u. Vrees niet, gij wormpje Jakobs, gij volkje Israëls! Ik help u, spreekt de HEERE, en uw Verlosser is de Heilige Israëls! Ziet, Ik heb u tot een scherpe nieuwe dorsslede gesteld, die scherpe pinnen heeft; gij zult bergen dorsen en vermalen, en heuvelen zult gij stellen gelijk kaf. Gij zult ze wannen, en de wind zal ze wegnemen, en de stormwind zal ze verstrooien; maar gij zult u verheugen in den HEERE; in den Heilige Israëls zult gij u roemen.”*

David was soldaat in het leger van Christus en daartoe was hij van Godswegen uitverkoren. Maar toen Saul nog aan de macht was, moest hij

menigmaal vluchten voor de moordlustige Saul en in de tenten van Kedar verkeren, in spelonken der aarde.

Daarover klaagt David; hij was genoodzaakt om in ballingschap te wonen ver verwijderd van de inzettingen Gods. Hij beschouwde zichzelf als een vreemdeling en bijwoner op aarde; als een veldhoen op de bergen en hij gevoelde zich nooit thuis, behalve wanneer hij nabij Gods altaren was, en de lieflijkheid des Heeren mocht aanschouwen in Zijn tempel.

Daar was David nu zo van verstoken en daar zucht hij onder.

"Wee mij dat ik een vreemdeling ben te Mesech, dat ik in de tenten van Kedar moet wonen, bij degenen die de vrede haten!"

Dat was ook het lot van Jeftha, de strijdbare held.

Hij was uitgestoten en ontferd door zijn vrome broeders, want zeiden: "Gij zult in het huis onzes vaders niet erven, want gij zijt een zoon van een andere vrouw."

Ze zeiden het heel reformatorisch, heel vromelijk; heel integer, want ze zeiden niet grof: "Je bent van de erfenis uitgesloten, want je bent een hoerenkind, nee, ze zeiden: "Je bent een zoon van een andere vrouw."

Jeftha kreeg een integere judaskus van zijn eigen bloedverwanten, want Jeftha drukte de voetstappen van Christus, omdat hij het eigendom van Christus was.

Jeftha woonde dus in het land Tob, verstoken van de genademiddelen, maar niet verstoken van de God der genade.

Het is voor degenen, die God liefhebben, een bittere smart om verstoken te zijn van de middelen der genade. Maar geliefden, als u ooit verstoken bent van de middelen der genade, bent u niet verstoken van de God der genade. God is niet gebonden aan de middelen en als wij om der gerechtigheid verstoken zijn van de middelen der genade, betekent dat niet dat God ons niet bereiken kan. Integendeel, er zijn geen grenzen aan Jezus' macht.

David leefde als een balling in de holen en spelonken der aarde, maar toch had God zijn smeekgebed verhoord.

Hij was genoodzaakt om onder rabauwen te wonen die een schuldeiser hadden, zonen Belials, maar David mocht zich sterken in de Heere zijn God.

Het is een ondraaglijke kwelling voor een kind van God om te wonen onder de spotachtige tafelbroeders, van wie hij hoopt voor altijd gescheiden te zullen zijn, zoals Lot in Sodom zijn rechtvaardige ziel kwelde dag bij dag.

We zien het ook in het leven van Job, als hij belasterd wordt door zijn drie vrome vrienden.

Job vreesde God en woonde midden in een afgodische heidenwereld.

Onder gelijkgezinden kunnen we best over godsdienst praten, maar Job was een licht op een kandelaar, een stad op een berg, een getrouwe getuige, in een land dat zich wentelde in het slijk der zonden.

Ik heb jaren in de havens van Rotterdam en Amsterdam gewerkt, daar waar men de zonden bij hopen uitleeft. Maar wat er daar wordt uitgeleefd, dat moest ik inleven. En als ik dan de Elifassen hoorde praten in de kerkvergaderingen, dan zei ik wel eens: "Ga maar eens een dagje met me mee de havens in, dan zullen we eens kijken wat er van je vrome kunsten overblijft."

Ziet u nu, hoe goedkoop en beschouwelijk Elifaz over Job kon spreken in bijzijn van zijn vrome vrienden.

We laten in deze perikoop maar even buiten beschouwing dat de vrienden van Job God vreesden, hiér zijn het vrome duivels.

Kan dat ook onder Gods volk voorkomen?

Ja, want Efraïm kan Juda benauwen, terwijl Efraïm uiteindelijk toch een dierbare zoon en een troetelkind van God was. Maar God heeft Efraïm wel zwaar bezocht om zijn zonden. *"Want Efraïm is vergezeld met de afgoden"*, zegt God, *"laat hem varen"*, Hos.4:17. De Heere rekent wat dat betreft wel met Zijn volk af aan deze zijde van het graf.

Job was evenwel een rechtschapen man. Hij was oprecht, vroom, godvrezende en wijkende van het kwaad.

Dat wist iedereen. Job had geen privé-godsdienst, nee, hij was een getuigend christen. En een getuigend christen wordt vroeg of laat een voorwerp voor lastertongen, vooral in de kerk.

Je mag best een missend mens zijn, je mag een bekommerd mens zijn, je mag zelfs een bezittend mens zijn, natuurlijk, maar als je gaat getuigen van het vrije van Gods welbehagen en als je verwaardigd wordt te zeggen dat het Christus alléén is, dan moet je maar rekenen, volk van God, dan krijg je de lasterkraaien op je dak.

Waren het nu nog maar zwarte kraaien, want dan zou ik het hebben kunnen dragen, maar het zijn meestentijds avondmaalgangers met duivenveren, ofwel wolven in schaapsklederen.

David zegt in Psalm 41: *"Zelfs de man mijns vredes, op welken ik vertrouwde, die mijn brood at, heeft de verzenen tegen mij grotelijks verheven."*

Dat geldt in de eerste plaats Judas, die de verzenen grotelijks verheven

heeft tegen Christus en al de geroepen heiligen zijn in het voetspoor van hun Meester gegaan.

Als de Heere je een plaats geeft in Zijn Koninkrijk, dan moet je op tegenstand rekenen, op veel vijandschap rekenen, op veel afgunst rekenen, want de duivel gunt God Zijn eer niet, en hij zal hij net zolang Gods getuigen en hun getuigenis diaboliseren, totdat iedereen de leugens die hij rondstrooit gelooft.

Maar David had er iets van geleerd, dat het in tijden van nood en dood beter is dat we God om redding wensen en te vluchten tot des Heeren macht dan dat men ooit vertrouwt op mensen, want daar was David bedrogen mee uitgekomen.

David was net als Jeftha een krijgsman, maar toch waren zij vreedzaam verklaard in Christus. Gods volk is wat God over Zijn volk verklaart. Ze zijn niet substantieel anders dan andere mensen, geen betere klasse, geen zuiver ras, nee, ze zijn allen vleselijk, verkocht onder de zonden, maar in en door Christus volkomen rechtvaardig en heilig verklaard.

Tegenwoordig leren er velen in navolging van Rome dat de oude mens bekeerd moet worden, dat de oude mens getransformeerd moet worden, een beter mens moet worden, maar mensen, dat is niet bouwen op de rots, maar op verrot hout hooi en stoppelen.

Onze oude mens is met Christus gekruist, ineens en voor altijd. De aanslagen van al die lastertongen die David ondervond waren dus op de nieuwe mens gericht, op Christus. En aangezien Gods ware getuigen op rekening leven van en voor de verantwoordelijkheid van Christus leven, neemt Christus ook hun vijanden voor Zijn rekening.

De lieden die met David twistten en hem lagen legden, zijn allen vergaan, maar David leeft in eeuwigheid, omdat Christus leeft, want eeuwig bloeit de gloriekroon op het Hoofd van David's grote Zoon.

O, geliefden, Gods volk is hetgeen Christus is, namelijk in de toerekening. Ik Zijn gerechtigheid en Hij mijn zonde.

Hij is onze Vrede en daarom zijn wij de vreedzamen, volk des Heeren.

"Ik ben vreedzaam; maar als ik spreek, zijn zij aan den oorlog."

U ziet, zodra een geredde ziel gaat getuigen, komt er oorlog.

Je mag je best voor een christen uitgeven, je mag ook wel in Christus geloven, bekeerd zijn, geleerd zijn, maar als je gaat getuigen dat Christus het alleen is en de mens niks ten spijt van al zijn vrome bewegingen, dan gaan ze je haten, want dat wordt beschouwd als concurrentie op het kerkelijke erf.

De kerken zijn weer tot de ziekelijke hiërarchie van Rome teruggekeerd, waarin er totaal geen plaats is voor het ambt aller gelovigen, laat staan

voor het getuigenis van Jezus en de Geest der profetie.

Maar Christus voert de Zijnen uit Jeruzalem, buiten de legerplaats, om Zijn smaadheid te dragen. De discipelen waren verblijd dat zij de smaadheid van Christus mochten dragen. Dat is weg in onze dagen. De kerken zijn politieke bolwerken geworden, waarin voor het levende Kind geen plaats is.

De meeste dominee spreken bekering en het geloof in Christus, maar als een ziel tot het geloof in Christus komt en gaat getuigen van Christus alleen en anders geen, dan blijken het ineens je vijanden te zijn. *"Ik ben vreedzaam; maar als ik spreek, zijn zij aan den oorlog."*

In het spreken van David sprak God en daarom werd David zo gehaat door de vrome godsdienst. De afgunst waarmee Saul David bejegende, is David bijna fataal geworden, maar de Heere heeft hem uit al zijn benauwdheden verlost.

Als je mag spreken bij God vandaan, is dat altijd afsnijdend voor het vrome vlees en dan komt de hel in beweging. Dan komen de refo-kreeften en de oecumenische kevers uit hun holen te voorschijn om de oprechte met een pijl te schieten, maar hun plagen zijn er.

De huidige gereformeerde gezindte maakt bijna geheel deel uit van het verbasterde christendom, vooral als men zich reformatorisch noemt. Alles wat refo heet is de dood in de pot. Integere, doch wilde kolokwinten. Allemaal mooie vrome oecumenische praat in het RD, maar het wezen is eruit. Het liberalisme heeft in de gereformeerde gezindte hevig toegeslagen en de huidige kerken zijn niet eens in staat de tucht te hanteren op bijbelse wijze.

De onderscheiden kennis is weg, het geestelijke leven taant, de kinderen Sions zijn als aarden flessen gelijk geworden.

Maar God houdt altijd Zijn getuigen, die spreken zoals David spreekt door de Geest van Christus.

David spreekt de woorden Gods, en hij spreekt nog nadat hij gestorven is, maar dan komt ook de vijandschap openbaar, de vijandschap die voorzegd is in de moederbelofte.

God heeft die vijandschap gesteld, want Hij wil zuiver en oprecht gediend worden, niet door degenen die zichzelf oprecht noemen, maar door degenen die op zichzelf en op al hun werken de dood schrijven en God alle gerechtigheid toeschrijven, omdat zij bevindelijk weten dat Christus te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven is. Dat zijn de geroepen heiligen, de kostelijke kinderen Sions.

Als zij spreken, is het naamchristendom aan de oorlog, want zij hebben de woorden van Christus bewaard en zij zullen ook de woorden

bewaren van degenen die van Christus zijn.

God stelde vijandschap tussen het leven en de dood, tussen vlees en Geest, tussen het slangenzaad en het Vrouwenzaad.

Geen vermenging van Christus en Belial, dat duldt Gods glorie niet.

Maar dat is de godsdienst van vandaag, een mix van Christus en belial.

“Maar wat samenstemming heeft Christus met Belial, of wat deel heeft de gelovige met den ongelovige?”

Dat volk zal alleen wonen en onder de heidenen niet gerekend worden.

David wenste al de dagen zijns levens te wonen in het huis des Heeren, om de lieflijkheid des Heeren te aanschouwen en te onderzoeken in Zijn tempel. Maar hij weet ook wat het is om een banneling te zijn: *“Mijn ziel heeft lang gewoond bij degenen, die den vrede haten.”*

Het leven des geloofs is een leven van loutering, van lijden, want als je bij lieden moet wonen die de ware vrede haten, een vrede door recht, en een valse vrede liefhebben, dan is er altijd oorlog. De geroepen heiligen moeten de oorlogen des Heeren voeren, echter niet door kracht, noch door geweld, maar door des Heeren Geest.

David spreekt in deze Psalm vanuit de bevinding der heiligen, vanuit het leven Christi, door het geloof en door de Geest van Christus. Degenen die de zalving hebben, worden gehaat, degenen die de Geest van Christus hebben, worden niet verdragen. Want belials getuigen staan tegenover de getuigen van Christus. Christus staat tegenover de duivel en die twee verdragen elkaar niet. Geest staat tegenover vlees, want God is Geest en alles wat werken wil is vlees. Alles wat buiten Christus beweegt, is vlees en vlees is enkel vijandschap tegen God.

David was enkel vlees, maar toch volmaakt rechtvaardig en heilig in Christus.

Als je geheel vleselijk bent, ben je rein in Christus. Als je geen vroomheid hebt, geen werken hebt, ben je volmaakt vroom in Christus en dan wordt uw vrucht uit Christus gevonden.

De oude mens is niet te restaureren, niet te herstellen, de oude mens is datgene wat buiten Christus werken wil, vroom wil zijn, waarheidsgetrouw wil zijn, maar degenen die in het vlees zijn, kunnen God niet behagen.

In Christus is uw zaligheid volmaakt, uw werken volmaakt, uw heiligmaking volmaakt, uw toekomst verzekerd en verzegeld. In Christus ziet God geen enkel gebrek in u, Bruid van Christus.

Doch de Bruid bevindt zich zo zwart als de tenten van Kedar. Dat is de bevinding der heiligen, zo zwart als de nacht, zo blind als een mol, zo verstandloos als een hottentot, zo dwalend als een schaap, zo vruchtbaar

als het paard van de groetenboer, doch lieflijk in Zijn ogen.

“Wie is zij, die er uitziet als de dageraad, schoon, gelijk de maan, zuiver als de zon, schrikkelijk als slagorden met banieren?”

Het is de vreedzame Bruid van Christus en als de Bruid spreekt, zijn de bijwijken aan de oorlog. Als de Bruid haar stem laat horen, komen de vleermuizen uit hun holen om oorlog te voeren tegen het levende Kind.

Maar er is er Eén die de stem van de Bruid gaarne hoort. En dat is de Bruidegom, de hemelse Bruidegom. *“Mijn duive, zijnde in de kloven der steenrotsen, in het verborgene ener steile plaats, toon Mij uw gedaante, doe Mij uw stem horen; want uw stem is zoet, en uw gedaante is liefelijk.”*

De vreedzamen hebben recht van spreken en als zij recht spreken, is de vrome godsdienst aan de oorlog. Als zij afsnijdend spreken, bersten de harten van degenen die aan de zijde van de duivel staan.

Toen Christus afsnijdend preekte, sleepte de gemoedelijke godsdienst Hem naar de steilte van de berg, om Hem in de diepte te pletter te gooien, maar Hij, door het midden van hen doorgedaan zijnde, ging weg.

Maar als Christus weggaat, wordt de kandelaar verplaatst naar andere delen van de wereld, waar God Zijn Koninkrijk wil uitbreiden.

Het Koninkrijk der hemelen is nabij geworden en het is gelijk aan tien maagden. Vijf kinderen Gods en vijf bastaarden.

Geliefden, aan welke zijde staat u?

Hebben we onszelf leren kennen als een dwaze maagd, als een bastaard voor God, ja, als een kwaad en snood rebel die niets verdient dan hel?

Christus is hier, want het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond. Hij heeft tot het huis van Jakob niet gezegd: “zoek Mij te vergeefs.” Want die Hem in der waarheid zoeken, zullen van Hem gevonden worden.

Er is echter niemand die God zoekt, ja, toch Een, Christus heeft God gezocht; Christus heeft de eer Zijns Vaders gezocht, Hij heeft zondaren gezocht, want Hij is gekomen om te zoeken en te zaligen dat verloren was.

Daarvan mocht David getuigen, maar dan komt er oorlog, want Gods kinderen leven op vijandelijk grondgebied.

Aangaande Gad, een bende zal hem aanvallen, maar hij zal haar aanvallen aan het einde, want de oorlog is reeds gevoerd en gewonnen door de Overwinnaar, in wie de geroepen heiligen meer dan overwinnaar zijn.

Altijd oorlog, en toch vrede, vrede met God, een bestendige vrede, want het is een bevestigd voornemen, Gij zult allerlei vrede bewaren, want men heeft op U vertrouwd.

Vertrouwt op den HEERE, o gij volk in smart, stort voor Hem uit uw ganse hart. Hij is een toevlucht voor de Zijnen, Hij sterkt hen als zij door droefheid kwijnen; zij worden steeds Zijn hulp gewaar, in zielsbenauwdheid in gevaar; want in den Heere HEERE is een eeuwige rotssteen en bij Hem is veel verlossing en Hij zal Israël verlossen uit al zijn benauwdheden.

Amen.

65. Een Kind is ons geboren en een Zoon is ons gegeven

Voorzang: Lofzang van Maria:2, 5 en 4

Schriftlezing: Jesaja 9

Voorafgaand aan de prediking zullen we eerst nog zingen, van de lofzang van Zacharia, daarvan de verzen 2 en 3.

Geliefden, de tekst voor de prediking kunt u vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte, in Jesaja 9:6, waar wij nogmaals lezen:

"Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij is op Zijn schouder; en men noemt Zijn naam Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vredevorst", Jes. 9:5.

Geliefden, vandaag is het Kerstfeest anno 2009, het jaar onzes Heeren. Hebt u er ooit bij stilgestaan dat het al 2009 keer kerstfeest geweest is? En hebben wij dit feest al eens mogen vieren in Geest en waarheid, geliefden? De tekstwoorden van onze overdenking mogen ons bekend in de oren klinken, maar zijn we weleens bepaald bij de rijke geestelijke inhoud ervan?

Kerstfeest is geen uitwendig feest, geen feest naar het vlees, geen feest met kerstbomen en kerstverlichting, maar een feest in de Geest. Een feest dat alleen inwendig gevierd kan worden door de Heilige Geest.

Kerstfeest is Christusfeest, waarvan de engel Gabriël tot de herders zei: *"U is heden geboren de Zaligmaker, Welke is Christus den Heere in de stad Davids."* De geboorte van Christus is dus geadresseerd.

"Want een Kind is ons geboren en een Zoon is ons gegeven."

Jesaja spreekt tot zijn eigen volk. "Een Zoon is ons gegeven", zegt hij. Christus is het volk der Joden gegeven, want de zaligheid is uit de Joden. De geboorte van Christus is niet eerst de heidenen bekend gemaakt, maar de Joden.

De geboorte van de Koning der Joden werd eerst de herders in Efratha's velden van hemelswegen bekend geopenbaard en zij mochten in zaligmakende zin het kerstfeest vieren in aanbidding van het geboren Kind in Bethlehem's beeststal.

Die blijde tijding geschiedde te middernacht, toen iedereen lag te slapen. Doch de herders in Efratha's velden hielden de nachtwacht over hun kudde.

Het was nacht en er was al 400 jaar geen profetie meer gehoord. De beloofde Koning scheen achtergebleven te zijn. De belofte aangaande het Zaad aan de Aartsvaders gedaan scheen in rook opgegaan.

Maar de volheid des tijds was nu gekomen, waarvan Paulus getuigt: *“Maar wanneer de volheid des tijds gekomen is, heeft God Zijn Zoon uitgezonden, geworden uit een vrouw, geworden onder de Wet; opdat Hij degenen, die onder de Wet waren, verlossen zou, en opdat wij de aanneming tot kinderen verkrijgen zouden”, Gal. 4:4-5.*

Daarvan waren de herders in Efratha's velden de eerste getuigen. In de nacht van hun bestaan is de geboorte van het Kind hen aangekondigd, want zij hielden de nachtwacht over hun kudde.

Dat betekent dat die herders geen huurlingen waren, want zij hielden de nachtwacht over hun kudde. Zij bleven waken over de schapen ook toen de duisternis hen omringde.

Toen de duisternis de aarde bedekte en donkerheid den volkeren, hielden de herders in Efratha's velden de nachtwacht over hun kudde. Zij lagen niet op donzen bedden, nee, zij waren nachtwakers en de een zei tot de ander: *“Wachter! wat is er van den nacht?” En de wachters zeiden eenparig: “De morgenstond is gekomen, en het is nog nacht.”*

Dus de herders verkeerden in de duisternis, geestelijke duisternis, en de morgenzon van hun verwachting was ondergegaan, zoals bij Jakob te Bethel de zon was ondergegaan.

Dan is het Machor Miggabib, schrik van rondom.

Die herders hebben omtrent de profetie van Jesaja echter niet gezegd, *“Nou, ja, het is toch een aflopende zaak, we zullen de schapen maar aan hun lot overlaten en wat eten, drinken en vrolijk zijn, want morgen sterven wij.”*

Nee, dat hebben die herders niet gezegd, want zij hielden de nachtwacht over hun kudde. Het waren trouwe herders.

En in die stikdonkere nacht van hun bestaan, geliefden, is de hemel voor deze door de godsdienstige elite verachtelijke herders opengegaan. Toen hebben die herders een groot licht gezien, want zij waren het volk dat in duisternis gezeten was en een groot licht hebben gezien.

Dat was geen licht in hun verbeelding, ook geen kunstlicht zoals die nu aan de dakgoten van de godsdienstige huizen hangt en in de kamers van de kerstfeestvierende menigte. Nee, er verscheen hen een groot licht in de verschijning van een engel.

De engel Gabriël daalde af om aan die dodelijk verschrikte herders de geboorte van Christus bekend te maken. *“Vreest niet, want, ziet, ik verkondig u grote blijdschap, die al den volke wezen zal; namelijk dat u*

heden geboren is de Zaligmaker, welke is Christus, de Heere, in de stad Davids.”

De particuliere verkondiging van Christus' geboorte aan de herders, namelijk dat U heden geboren is, ging gepaard met een wereldwijde Evangelieboodschap: *“...die al den volke wezen zal.”*

Christus is eerst gegeven aan de Joden, maar ook de heidenen zouden in die grote blijdschap delen. En dat is ook schielijk in vervulling gegaan, geliefden, want de heidense Wijzen uit het Oosten hebben ook Zijn ster gezien en zijn gekomen om de geboren Koning te aanbidden.

Maar de aankondiging van Christus' geboorte gold in de eerste plaats de Joden. Christus is niet uit een heidense maagd geboren, maar uit een Jodin, de maagd Maria.

De geboorte van Christus was al voorzeggd door de profeten van de oude dag, maar de vervulling had lang op zich laten wachten. Na de profeet Maleachi was er 400 jaar geen profetie meer geweest en de hoop van de herders op de vervulling ervan was reeds vergaan.

Maar in de stikdonkere nacht van hun bestaan is de hemel opengegaan, net als bij Jakob te Bethel, en daar scheen het licht in de duisternis, in de aankondiging van de geboren Koning. In de duistere nacht van hun bestaan ging de profetie van de profeet van de oude dag in vervulling, namelijk dat hen een Kind geboren was, dat hen een Zoon gegeven was, en dat de heerschappij op Zijn schouders is.

O, geliefden, hebt u deze boodschap die de herders werd verkondigd weleens in uw hart horen weerklinken met kracht? Voor de herders was deze aankondiging tot hun zaligheid. De herders zijn door deze Goddelijke aankondiging over de geboorte van Christus krachtdadig wedergeboren.

Geliefden, de geboorte van Christus moet ons persoonlijk aangaan, geestelijk welteverstaan, dan werkt het heilsfeit van Christus' geboorte krachtdadig tot wedergeboorte en dat door het geloof.

De wedergeboorte is de meest krachtige gebeurtenis die op aarde plaats kan vinden. De wedergeboorte is zo krachtdadig, dat doden, die de stem van de Zone Gods gehoord hebben, zullen leven. Als God in Christus spreekt door Woord en Geest, komen dode zondaren tot leven. Dat geschiedde bij de herders in Efratha's velden.

Nadat de herders de hemelse boodschap van de engel hadden ontvangen, hebben die herders niet gezegd: *“Was die hemelse boodschap over de geboren Koning nu een hersenschim of was het werkelijkheid?”*

Geliefden, de zaligheid is geen misschientje. Het is niet in een hoek

geschiedt. Zoals de geboorte van Christus aan de herders is aangekondigd geworden met kracht des Geestes, zo kan ook de wedergeboorte niet verborgen blijven.

God heeft getuigenis gegeven omtrent de komst van Zijn Zoon en de Heilige Geest geeft ook getuigenis als wij door de Geest Gods wederom geboren worden.

Dat kan niet verborgen blijven, want dat is in geen hoek geschiedt. Dan is de hemel opengegaan.

En dan zullen we gaan medegetuigen met de Heilige Geest, want de Geest én de Bruid zegge: “Kom!” *“Want een Kind is ons geboren, en een Zoon is ons gegeven en de heerschappij is op Zijn schouders en men noemt Zijn Naam: Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vredevorst.”*

Ja, en toen gingen die herders met haast. Nee, dat staat er niet, er staat: En zij kwámen met haast.

Waarom staat het er zo? Omdat zij verwacht werden door het Kindeke Jezus.

Dat Kindeke was niemand anders dan de Zoon van God. Hij was naar deze aarde gezonden om zondaren te roepen uit de duisternis tot Zijn wonderbaar licht.

Geliefden, voor degenen die krachtig geroepen zijn, is plaats bereid in het Huis des Vaders, want waar Christus is, daar zal ook Zijn dienaar zijn.

De herders was het volk in duisternis gezeten, en hun harten was een beestenstal gelijk. Maar in de beestenstal van ‘s mensen bestaan wil Christus geboren worden. En zij kwamen met haast en vonden Maria en Jozef en het Kindeke liggende in de kribbe.

Toen de herders naar Bethlehem gingen, om te zien wat hen van dit Kindeke gezegd was, hebben zij er geen ontspannen wandeltrip van gemaakt, nee, zij zijn letterlijk naar de stal van Bethlehem gerend.

Niet vanwege de bloedwreker, zoals die voor Bethel Jakob op de hielen zat, nee, maar omdat zij werden gedreven door de Heilige Geest. Ja, en als je gedreven wordt door de Heilige Geest, dan krijg je haast om Jezus te verkondigen voor doodschuldige zondaren.

Ze mochten de Zaligmaker eerst aanschouwen en aanbidden en toen maakten zij alom bekend over hetgeen hen van dit Kindeke gezegd was.

Geliefden, heb je zo weleens Kerstfeest mogen vieren? Heb je zo weleens bij de baktrog van je eigen bestaan gelegen en Christus welkom geheten in de beestenstal van je eigen hart?

Als je Hem ten deel gevallen bent, dan ga je niet op refo-forums

discussiëren. Dan ga je geen oudvaders laten buikspreken óver Christus, nee, dan ga je Hem zelf verkondigen aan al den volken.

Dan ga je Hem verkondigen, die je ziel gered heeft in de duistere hel van je dode adamsbestaan.

Dan ga je Zijn lof vertellen in de heggen en stegen der wereld. Dan gaat de bazuin aan de mond, dan ga je huppelen en springen van zielevreugd, omdat je je wens hebt verkregen.

“Want een Kind is ons geboren en een Zoon is ons gegeven.”

Ja, dan wordt dan “ons” zo persoonlijk, he, want als Christus je uit vrije genade geschonken is in de toepassing, dan kun je dat “ons” ook toe-eigenen. Dan mag je op grond van recht zeggen: *“Want een Kind is ons geboren en een Zoon is ons gegeven.”*

Dit getuigenis, of deze aankondiging geldt echter ook in algemene zin voor allen die onder het geklank van het Evangelie verkeren.

Zo heeft Luther het ook gepreikt, maar de objectiviteit van het heilsfeit, maakt geen mens bekeerd. Daarin dreef Luther wat te ver door, want de mens kan voor zichzelf wel een gunstige toepassing maken, maar dat redt je niet van de hel.

Indien deze geboren en gegeven Zoon des Vaders u zal hebben vrijgemaakt, dan zult ge waarlijk vrij zijn.

Zult u van het Kerstevangelie geen misbruik maken, geliefden?

Er reizen er velen met een gestolen Jezus naar de eeuwigheid, maar een gestolen Jezus is geen rechtmatig bezit.

Nu is Christus wel om te stelen, want Hij is de schoonste van alle mensenkinderen, dat moet ik er direct bij zeggen, maar als je Hem steelt, dus als je Hem zonder schenking toe-eigent, dan bedrieg je jezelf voor de eeuwigheid.

De herders hebben deze geboren Koning geschonken gekregen, door persoonlijke schenking, en toen konden zij niets anders dan Hem aannemen. En die Hem zo aangenomen hebben, dus krachtens de schenking, die heeft Hij macht gegeven om kinderen Gods te worden, namelijk die in Hem geloven.

Geliefden, zalig worden is een lot, daar kun je niet voor kiezen, want wij hebben de definitieve keuze al gemaakt in het paradijs.

U zegt: Gaat u nu een domper zetten op het heilsfeit van Kerstfeest?

Nee, ik ga er geen domper op zetten, want sinds de val zijn we reeds grote dompers geworden voor God en onze naasten. Degenen die de gevolgen van de val in het paradijs krijgen in te leven, die hebben het niet zo breed, geliefden.

Die moeten zo dikwijls klagen: Ik lag gekneld in banden van de dood.

Daar d' angst der hel mij alle troost deed missen.

Ja, dat gaat aan de zaligmakende aankondiging van de geboorte van het Kind in Bethlehem's beestenstal vooraf.

God heeft plaatsgemaakt voor deze geboren Koning. Niet in rechtzinnige kerken van goud, maar in een beestenstal van hout. Daar in die houten kribbe heeft het Goud der wereld gelegen. En als je een brandhout voor de hel moet inleven, geliefden, dan is Christus geschikt voor u, want Hij heeft Zichzelf vernederd om in een voorbak voor beesten gelegd te worden.

Bent u als geworden die u bent? Een beest voor God? Wel, geliefden, als dat zo is, dan wil Christus in uw beestenstal geboren worden. Dan wil Hij in de hel van uw bestaan gelegd worden. Dan wil Hij zonde worden in uw plaats, want Hij is niet alleen in een voederbak gelegen geworden, geliefden, maar Hij is ook tot zonde gemaakt, opdat verloren zondaren zouden zijn, rechtvaardigheid Gods in Hem.

Geliefden, is dit Kind al voor u geboren?

Krachtens het feit dat God in Christus met de wereld verzoend is geworden, is Christus in voorwerpelijke zin aan een ieder gegeven. Iedereen mag gebruik maken van dit geboren Kind, alleen wel door het geloof. Het is niemand verboden om te geloven, maar het geloof is niet eerst; Christus is eerst, "want een Kind is ons geboren en een Zoon is ons gegeven."

Als dat persoonlijk wordt toegepast, geliefden, dan kun je niet anders dan in Hem geloven.

Maar het geloof is een gevolg van de toepassing van het Voorwerp des geloofs. Het Voorwerp des geloofs wordt u heden voorgesteld. Het Voorwerp des geloofs wordt u heden gepredikt. Wij bidden u van Christus' wege, laat u met God verzoenen.

U zegt: Maar als ik geloof, dan heb Ik Hem toch?

Of u Hem hebt, is niet de zaak, heeft Hij u, daar gaat het om.

Wij hebben Hem lief, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad. Dus het geloof en de liefde zijn niet de oorzaak van de vergeving der zonden, niet de oorzaak der zaligheid, niet de oorzaak om Christus deelachtig te zijn.

De oorzaak der zaligheid moeten we in de eeuwigheid zoeken, in het voornemen Gods. En het voornemen Gods was -ten spijt van de val- om een volk te verkiezen tot zaligheid en hen in de tijd krachtdadig toe te brengen door de vrijmaking van Christus.

Christus gaat nog door alle landen om de gegebenen des Vaders uit de banden des duivels te verlossen, en hen over te zetten vanuit het koninkrijk der duisternis in het Koninkrijk des lichts.

Er moet dus een wonder in ons leven gebeuren, geliefden, om te worden gered uit de macht des duivels, uit der zonde en uit de macht van het ongelooft.

Daartoe is Christus ons gegeven, want Zijn Naam is Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vrededorst en de heerschappij is op Zijn schouder.

Dus deze Gegevene van de Vader, vol van genade en waarheid, heeft alle macht in hemel en op aarde.

In Kopenhagen hebben ze geprobeerd om de leidsels van het wereldbestuur uit de handen van Christus te rukken, maar die aanslag is volledig mislukt.

Ook het huidige christendom, onder aanvoering van de SGP en Reformatorisch Dagblad doet er alles aan om de macht van Christus te relativeren. Men heeft de theocratie voor de democratie ingewisseld, ook in de kerken.

God regeert niet democratisch. Hij regeert niet bij de gratie van meeste stemmen gelden.

God regeert ondanks de democratie, ondanks presidenten, koningen en vorsten, want de heerschappij is op Zijn schouder.

God regeert niet door presidentiële decreten, niet bij pauselijke aanmatigingen, niet door refo-forums en gelijknamige kerken. Want de heerschappij is op Zijn schouders.

Hij regeert en zal Zijn almacht tonen, daar waar de blindste heidenen wonen, want de heerschappij is op Zijn schouder.

Hij spreekt en het is er; Hij gebiedt en het staat er.

Dode zondaren in ons midden, u kunt niet te dood voor deze almachtige Koning zijn, want Hij spreekt doden levend en rechtvaardigt goddelozen, want de heerschappij is op Zijn schouder.

Christus heeft de leidsels van het wereldbestuur in handen en er ontgaat Hem niets.

Dat is alleen voor Gods verzoende volk een troost, want als u niet in Christus bent, mag u we sidderen. Christus zal alle goddelozen verdoen met het zwaard Zijns monds.

U kunt keurig reformatorisch gekleed gaan, net als de rijke jongeling, maar dat redt u niet van de dood.

U kunt zich allerlei vrijheden veroorloven, en zelf uitmaken wat met genade kan bestaan, maar dat redt u niet van de dood.

U kunt een leven lijden als een martelaar, maar een martelaarshouding opzich redt u niet van de dood.

De zaligheid is niet gelegen in een bepaalde houding of een bepaald

gedrag, maar in Christus en dat door een weg van recht. *“Sion zal door recht verlost worden en de wederkerenden door gerechtigheid.”*

Het Voorwerp des geloofs is niet iets, geen dode dogma, noch een onderschrijving van een of andere belijdenis, nee, het Voorwerp des geloofs is een Persoon, namelijk Christus.

Zijn Naam is Wonderlijk, want Hij doet wonderen, Hij alleen.

Hij is krachtig bevinden een Hulp in benauwdheden, want Hij is wonderlijk van daad.

Geliefden, zalig worden is een wonder dat niet in woorden is uit te drukken. De Naam van Christus kunnen we slechts spellenderwijs stamelen. Zijn Naam is Wonderlijk.

Daar hebben al Gods kinderen kennis aan gekregen toen zij gekneld lagen in banden van de dood. Toen zij moesten inleven dat zij nooit meer zalig konden worden, vanwege de duisternis van hun zondebestaan.

Geliefden, heeft u er kennis aan? Heeft u kennis aan dat gekneld liggen in banden van de dood? Of loopt u nog vrij over de brede 14 de wijde wereld in?

Deze wereld gaat voorbij met alles wat daarin beweegt en leeft, maar die de wil van God doet, blijft in der eeuwigheid.

De wil van God doen, is geen vrucht van onze akker. De wil van God hebben wij achteloos verworpen in het paradijs. De mens is niet bij machte om de wil van God te doen.

God zag neder op de mensenkinderen om te zien of er iemand was die God zocht en Zijn wil betrachtte, maar Hij vond er niet één.

Toen heeft Christus Zich Borg gesteld in die nooit begonnen eeuwigheid, geliefden, om Vaders wil te doen en Zich Hoofdverantwoordelijk gesteld heeft om hetgeen Adam had laten vallen, volmaakt te vervullen. Niet voor Zichzelf, maar om God met de wereld te verzoenen. God is in Christus met de verzoend. Niet met alle mensen in die wereld, maar met een wereld verloren in schuld.

Zitten er hier nog van die wereldlingen, die hun zonde en schuld niet meer kunnen bedekken met allerhande refo-bladeren en refo-religiositeit? Wat daar komt u voor eeuwig mee om, geliefden. Gods volk doet niet aan religie. In onze dagen is er een hele religieuze beweging gaande, met name binnen de gereformeerde gezindte, maar God vraagt niet om religie, maar om je hart.

God zoekt geen religieuze mensen, maar dode zondaren. God is een God die de goddeloze rechtvaardigt.

Gods volk krijgt nooit geen religieuze status en degenen die zich een

religieuze status hebben aangemeten, dat zijn de farizeers van onze dagen.

Die mensen zeggen: “Ik heb het allemaal net zo beleefd wat Warburton beleefd hebt.”

Ja ja, en als je dezulken gaat toetsen, dan blijken dezulken er van alles te hebben bij gestolen en als je dan hun rijkelui’s omvang meet, is die tien keer de omvang als de magere Warburton.

Warburton moest als een arme Lazarus door het leven en nu zeggen de rijken wiens ogen uitpuilen van vet: “Ik heb het net zo als Warburton beleefd.”

Ja, dat geslacht gaat de inbeeldingen des harten verre te boven, maar dat Zijn Naam wonderlijk is, is voor dezulken een achterhaald station. Ze hebben het, ze weten het en ze zijn het nooit zodanig kwijt geweest, dat zij door de bodem van de plankenvloer van hun bekering gezakt zijn.

Als je Christus nooit als je bekering hebt overgehouden, geliefden, zal je nooit kunnen verkondigen dat Zijn naam Wonderlijk is.

Zijn Naam is Wonderlijk en Zijn Naam blijft Wonderlijk. Je komt nooit verder als een geredde zondaar, die volledig van genade leven moet en van de invloeden van de Heilige Geest afhankelijk is.

Philpot zegt van zichzelf dat hij dikwijls net zo vruchtbaar was als het paard van de groenteboer. Dat is inleving, geliefden. En als je denkt iets te zijn, iets te betekenen in het Koninkrijk der hemelen, dan ben je rijp voor de hel.

Zijn Naam is Wonderlijk voor brandhout voor de hel. Brandhout voor de hel is van nul en generlei waarde. Maar Christus weet met brandhout voor de hel raad, want Zijn Naam is Raad. Christus is niet alleen Raadgever voor radelozen; Zijn Naam is Raad en Hij is groot van daad. Hij is Raad en Zijn daden zijn Wonderlijk.

Zijn Naam is Raad.

Zitten hier nog van die radelozen, wiens hoop op zalig worden vergaan is?

Zijn Naam is Raad.

Hij raadt u dat u goud bij Hem koopt, goud dat beproeft is in het vuur. *“Opdat gij rijk moogt worden; en witte klederen, opdat gij moogt bekleed worden, en de schande uwer naaktheid niet geopenbaard worde; en zalf uw ogen met ogenzalf, opdat gij zien moogt”, Openb. 3:18.*

Zijn Naam is Raad, ook als de Kerk in duisternis is gezeten en geen licht heeft, dat zij betrouwen op de Naam des Heeren, Wiens Naam Wonderlijk is, Raad, Sterke God.

Ja, Hij is ook Sterke God geheten.

Er is een Sterke God voor zwakkelingen, want als ik zwak ben - zegt Paulus- dan ben ik machtig, want Zijn Naam is Sterke God.

Geliefden, Christus is de Leeuw uit Juda' s stam en tegen deze Leeuw moest Simson het afleggen, want deze Leeuw heeft Simson overwonnen toen hij daar stond in de tempel van Dagon tussen de godslasterende menigte. Toen heeft de Leeuw uit Juda's stam Simson kracht gegeven in uiterste zwakheid en toen mocht Simson in de Naam van de Sterke God de tempel van Dagon ineen doen storten.

Ja, en toen liet deze sterke God de vijanden van Simson storten van de top van eer, in eeuwige verwoesting neer.

Zijn Naam is sterke God.

Geliefden, bent u al eens zo zwak gemaakt, en zijn uw ogen al een zodanig uitgestoken geworden, dat u geheel en al geleid moet worden als een blinde op de weg en afhankelijk gemaakt bent van de Overste Leidsman, de Voleinder des geloofs.

Zeg het toch niet te snel dat u geheel afhankelijk gemaakt bent van de leidingen des Allerhoogste, want onze voeten zijn snel om bloed te vergieten en onze tong is als een geopend graf, Ja, slangenvenijn is onder onze lippen.

Of brengt u het er beter vanaf als Simson?

Simson kon zeggen dat hij geheel en al afhankelijk gemaakt was van de kracht van de Leeuw uit Juda's stam en zonder Christus niets kon doen. Simson was geen martelaar, zoals er in onze dagen ten kerkelijke tonele verschijnen, nee, Simson was een geloofsheld, die in de kracht van Christus gestreden heeft en duizenden van zijn vijanden in de Naam der Sterke Gods verhouwen heeft.

Zijn Naam is Sterke God.

Zonder deze God ben ik tot een nietsnut gedoemd. Maar met deze God spring ik over muren en dring ik door sterke refo-bendes.

Ja, want de wereld, geliefden, die laat me wel met rust. De wereld is lang niet zo vijandig als de refo-godsdienst. De wereld heeft nog een zeker respect, maar als refo-blikken konden doden, was ik al niet meer in het land der levenden. Ze hebben mij bijkans op aarde vernield, maar ik leef, omdat Christus leeft, en Zijn Naam is Sterke God.

Wie zal tegen deze God strijden en leven?

Welke president, elke koning, welke vorst, welke despoot, welke dictator zal tegen deze God strijden en leven?

De heerschappij is op Zijn schouder. Christus is Koning van de Kosmos en alle machten en machthebbers staan onder Zijn heerschappij. Niemand kan Zijn heerschappij manipuleren, ook niet relativeren, want

Hij zal al Zijn vijanden verdoen door het zwaard Zijns monds.

Geliefden, kust den Zoon, opdat Hij niet toorne en u op den weg vergaet als Zijn toorn maar een weinig zal ontbranden.

Christus zal straks wederkomen op de wolken des hemels als de Leeuw uit Juda's stam. Hij zal komen als Rechter des hemels en der aarde, om de wereld te oordelen in gerechtigheid en alle volkeren in rechtmatigheid.

Dan zullen alle aardse machthebbers, regeringsleiders, dominees en pausen voor Zijn rechterstoel moeten verschijnen om rekenschap te geven van hun rentmeesterschap. Dat geldt alle mensen, bedelaars en goudzoekers, straatschooiers en kamerleden, koningen en koninginnen. Niemand zal de rechterstoel van Christus kunnen ontlopen, want de heerschappij is op Zijn schouder.

Christus werd gelegen in een kribbe en door een weg van lijden is Hij tot Zijn heerlijkheid ingegaan, want het graf kon Hem niet houden, want Hij is opgestaan en leeft en regeert in eeuwigheid. Hij zal als Koning heersen en ook de Zijnen zullen als koningen heersen en de wereld oordelen.

Gods volk gaat als wezen over deze aarde. Door de kerken afgeschreven, en van allen verlaten, maar wezen van Christus, Zijn Naam is ook Vader der eeuwigheid. Immers, een wees zal bij Hem ontfermd worden. Christus is een Vader der wezen, die Hij geadopteerd heeft, niet op advies, maar op grond van de uitverkiezing.

Christus is Vader der eeuwigheid, omdat Hij van eeuwigheid God is, en tot eeuwigheid wezen zal. Christus is met de Vader en de Heilige Geest, één enig God Die leeft en regeert in eeuwigheid.

Christus is geboren in een beestenstal en de Zoon is naar de Vader vernoemd, want Zijn Naam is Vader der eeuwigheid.

Van zee tot zee zal Hij regeren, zover men volken kent, ja, aan de einden der zal Zijn Naam gepredikt worden als de Wens aller heidenen.

We zullen er eerst van zingen, en we van de 72^e Psalm, daarvan het 4^e, 5^e en 6^e zangvers.

Geliefden, Christus heeft nog een Naam, namelijk Vrededorst. Toch is Hij niet gekomen om vrede op aarde te brengen, maar het zwaard. Christus is niet de Vrededorst zoals Hij hedentendage gepreikt wordt, namelijk als een valse christus. Zelfs in de rechtzinnige kerken preekt men doorgaans een valse christus, eentje die een valse vrede propageert, vrede, vrede en geen gevaar. *“Want wanneer zij zullen zeggen: Het is vrede, en zonder gevaar; dan zal een haastig verderf hen overkomen,*

gelijk de barensnood een bevruchte vrouw; en zij zullen het geenszins ontvlieden”, 1 Thess. 5:3.

O, geliefden, in welke vrede verkeren wij? Verkeren wij in een valse vrede, koesteren wij een valse bekering, een vals geloof en een valse christus, of hebben wij vrede met God door onze Heere Jezus Christus, want dat is een vrede die alle verstand te boven gaat, een bovennatuurlijke vrede.

Geliefden, Christus is geen valse vrededorst die Zich voor de kar van de valse oecumene laat spannen, integendeel. Christus is geen Vrededorst onder de velen, nee, Hij is de enige Vrededorst die er bestaat. Een Vrededorst die verdeeldheid op aarde zaait onder de verdeelden en de harten van de hoogmoedigen verstrooid. Deze Vrededorst handhaaft de rechten van Zijn Vader, ja, de heilige Wet Gods. Deze Vrededorst geeft alleen vrede op grond van recht, omdat Hij Vrededorst is op grond van recht. Deze Vrededorst zoekt onderdanen die van het slechtste soort zijn, om hen op te zoeken en te zaligen in de hel van hun bestaan en in de vrede en gemeenschap met God te brengen.

Deze Vrededorst heeft een Vrederijk, niet een duizendjarig vrederijk, maar een eeuwig vrederijk en dat vrederijk zal dorpsgewijs bewoond worden vanwege de veelheid van de onderdanen van dat rijk.

Christus' rijk is niet van de wereld. Christus brengt geen vrede op aarde in het algemeen, nee, Christus geboorte was een aankondiging van een vrederijk voor de mensen van het welbehagen.

God heeft geen welbehagen in alle mensen, maar heeft een duurzame vrede bereid voor mensen van het welbehagen. Christus is niet gegeven aan alle mensen tot zaligheid, maar aan mensen van het welbehagen en die alleen zullen het Vrederijk van Christus bewonen. Christus' Naam is Vrededorst en de eilanden zullen Hem verwachten. *“Want de eilanden zullen Mij verwachten, en de schepen van Tarsis vooreerst, om uw kinderen van verre te brengen, hun zilver en hun goud met hen, tot den Naam des HEEREN uws Gods, en tot den Heilige Israels, dewijl Hij u heerlijk gemaakt heeft”, Jes. 60:9.*

Ja, *“een hoop kemelen zal u bedekken, de snelle kemelen van Midian en Hefa; zij allen uit Scheba zullen komen; goud en wierook zullen zij aanbrengen, en zij zullen den overvloedigen lof des HEEREN boodschappen. Al de schapen van Kedar zullen tot u verzameld worden; de rammen van Nebajoth zullen u dienen; zij zullen met welgevallen komen op Mijn altaar, en Ik zal het huis Mijner heerlijkheid heerlijk maken”,* want Zijn Naam is Vrededorst.

Bij een Vrededorst hoort een vrederijk en bij een vrederijk horen

onderdanen die genade en vrede gevonden hebben in de Koning van dat vrederijk.

De Vrededorst van dat vrederijk heeft de vrede verworven die Gods kinderen geschonken wordt zodra zij met God verzoend worden. Dat is een vrede, die alle verstand te boven gaat, en die vrede zal uw harten en uw zinnen bewaren in Christus Jezus, volk des Heeren.

Geliefden, het vrederijk van Christus is geen rijk dat komt of bestaat met uiterlijk gelaat, maar een vrederijk dat binnen in u is, zegt Christus tot Zijn jongeren. Zijn rijk is niet van deze wereld, want God schept een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, waarop gerechtigheid wonen zal. En in die nieuwe hemel en op die nieuwe aarde zal Christus Koning zijn. Nog wordt deze vrede verkondigd door de Vrededorst, want er staat geschreven: *“En komende, heeft Hij door het Evangelie vrede verkondigd, u, die verre waart, en dien, die nabij waren”,* dat betekent zowel aan de Joden als aan de heidenen.

Door deze Vrededorst hebben wij beiden den toegang door één Geest tot den Vader.

Geliefden, wij gaan weer eindigen, straks gaat de kerk nooit meer uit, omdat het vrederijk van deze Vrededorst eeuwigdurend is, want eeuwig bloeit de gloriekroon op 't Hoofd van Davids grote Zoon.

Amen.

Slotzang: Ere zij God.

66. Een geopende Fontein tegen de zonde

Schriftlezing: Zacharia 13

Tekst voor de prediking, Zacharia 1:1

"Te dien dage zal er een Fontein geopend zijn voor het huis Davids, en voor de inwoners van Jeruzalem, tegen de zonde en tegen de onreinigheid."

Geliefden, de gezichten van Zacharia bevatten grote verborgenheden, verborgenheden betreffende de zaligheid, betreffende de uitroeiing der valse profeten, betreffende de Christus der Schriften en de vergeving der zonden.

Zacharia is de tweede profeet die na de verlossing uit Babylonische gevangenschap onder de Joden geprofeteerd heeft, namelijk ten tijde van de regering van koning Darius. Zacharia profeteert in dit hoofdstuk vergeving der zonden en uitroeiing van de afgoden en de valse leer, over het lijden en sterven van Christus, over de ondergang van de goddelozen en het behoud der uitverkorenen die gelouterd zullen worden door het lijden.

Zacharia profeteert de komst van Christus in het vlees als een geopende Fontein tegen de zonde en tegen de onreinigheid voor het huis van David en de inwoners van Jeruzalem.

Geliefden, er is een geopende Fontein tegen de zonde, een Fontein van heil die nooit vergaat, zoals we zojuist hebben opgezongen.

Christus Zelf is de Fontein tegen de zonde. Zijn bloed wast en reinigt van alle zonden.

Geliefden, zijn we reeds in en door deze bloedfontein gewassen en gereinigd? Want zonder bloedstorting is er geen vergeving. God wil bloed zien, want als Hij geen bloed ziet aan de deurposten van ons hart, zal de verderfengel inkomen en ons werpen in de poel des vuurs die daar brand van vuur en sulfer, hetwelk is de tweede dood.

Geliefden, het volk Israël moest het geslachte lam eten met bittere saus en het bloed van het geslachte lam strijken aan de deurposten en de bovendorpel, niet op de drempel, want dan zouden zij het bloed vertreden. Bittere saus, hetgeen ziet op het bitter lijden van Christus, waarvan ook zijn volk zal ontvangen, omdat er lijden overige is en zij door lijden geheiligd worden.

Te dien dage zal er een Fontein geopend zijn voor het huis van David.

Te dien dage zal de Heere uitstorten de Geest der genade en der gebeden. Dat kunt u lezen in het vorige hoofdstuk. Dat gaat aan het openen van de fontein tegen de zonde vooraf. Als de Heilige Geest wordt uitgestort, worden de Pinksterlingen op de prediking van Petrus overtuigd van hun verloren staat voor God. Zij worden door in hun harten doorboord. Zij zijn doorwond, doorschoten, met een pijl uit Gods pijlkoker doorschoten. Als je doorschoten bent, geliefden, dan moet je sterven, want dat is dodelijk. Datr is geestelijk ook zo, als je geestelijk doorschoten wordt, dan kun je het leven in eigen hand niet meer houden, dan ontstaat er een rouwklage over de zonde, omdat de Geest je overtuigt van zonde, gerechtigheid en oordeel. Maar geliefden, die rouwklage is geen instap tot de vergeving der zonden, op geen enkele manier zelfs.

Het rouwklagen over de zonden dat aan de wedergeboorte voorafgaat, kan wel een plaatsmakend werk zijn, maar dat hoeft niet zo te zijn. Overtuigingen kunnen weer over gaan. Als de overtuiging van zonde niet overgaat in de overbuiging in en door Christus, dan is alle overtuiging tevergeefs. Overtuiging zonder overbuiging is zelfs gevaarlijk. Overtuiging zonder overbuiging verhardt het hart en er is niets zo gevaarlijk als een verhardt hart, want op de verharding volgt de verwoesting.

Maar hier wordt door Zacharia geprofeteerd dat de overbuiging en het rouwklagen over de zonde plaats zal maken voor een geopende Fontein, waarmee Zacharia dit 13e hoofdstuk inleidt.

Geliefden, de Wet maakt plaats voor het Evangelie, maar niet in de zin van een voorbereidend werk, maar als plaatsmakend werk. In de woestijn van ons leven moet een baan gemaakt worden voor onze God.

Hier slaat de profetie in het bijzonder op het huis van David, zoals we ook op de Pinksterdag zien. De Joden worden verslagen in het hart, en die mensen gaan klagen over de zonde. Die mensen worden ervan overtuigd dat zij verloren zondaren zijn, die God naar kroon en troon gestoten hebben en de drievoudige dood waardig zijn. Dat is noodzakelijk om te kennen, want als wij er geen besef van hebben hoe groot onze zonden en ellenden zijn, dan hebben we aan Christus geen enkele behoefte.

Maar geliefden, in het stuk der ontdekking komt het erop aan, dat wij onze oude mens verliezen. Dat onze oude mens gedood wordt en dat wij -net als de Pinksterlingen doorstoken worden. Niet als voorwaarde voor de zaligheid, want u hoeft geen ontdekking mee te brengen als wisselgeld voor de vergeving der zonden. Nee, maar de Heere heeft de

Wet erbij gegeven opdat de zonde zou vermeederen en wel zodanig dat er geen verontschuldiging meer mogelijk is. De Wet maakt de overtreding veel meer overvloedig, want als er geen Wet was, zou er geen overtreding zijn.

Er moet dus een climax komen in de fase van overtuiging van zonde en gerechtigheid en oordeel.

Overtuiging kan ook overgaan en dat is gevaarlijk. Overtuiging der Wet moet leiden tot de dood van de oude mens onder de Wet, want het einde der Wet is Christus, tot rechtvaardigheid, een iegelijk die gelooft.

Christus bidt niet voor mensen die hun best doen, maar voor overtreders, voor verloren zondaren.

Geliefden, Christus heeft alleen voor overtreders gebeden en Hij is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven. Maar u gelooft het pas als uw hart doorstoken is door een pijl der Wet, zoals de Pinksterlingen doorstoken werden op de afsnijdende prediking van Petrus op de Pinksterdag.

Als wij doorstoken worden door de pijl van Gods wet, dan wordt er een droefheid geboren naar een onbekende God, maar we kunnen geen onbekende God ontmoeten, geliefden. We kunnen niet met een doorboord hart God in gerechtigheid aanschouwen. We moeten dus een middel hebben om die welverdiende straf te ontgaan om in een verzoende betrekking met God te komen. We kunnen niet als stervende zielen voor God verschijnen, niet als slachtoffers, maar als gerechtvaardigde zondaren. Overtuiging, tenminste de ware overtuiging, maakt plaats voor overbuiging. Een doorstoken hart is niet geholpen met een EHBO-evangelie, maar alleen met een harttransplantatie. Christus reinigt geen stenen harten, maar neemt die geheel weg en u krijgt er een vlezen hart voor terug, als u het voorwerp van Zijn liefde bent.

Is uw stenen hart al eens gaan wegen als dieplood, geliefden, vanwege de last der zonde en van de onreinigheid?

Zijn we er al eens onder bezweken, met een schreeuw in de ziel naar een onbekende God?

Kijk, dan is er plaats gemaakt voor Christus, plaats gemaakt voor de geopende Fontein van heil die nooit vergaat. En aan die wassing, aan die onderdompeling in die Fontein der genade, daar gaat het rouwklagen onder de Wet aan vooraf, vanwege de last der zonden, vanwege de ongerechtigheid die de overhand hebben gekregen, want dat doet de Wet die maakt de zonden levend, terwijl het gros belijders de Wet erbij neemt om die te doen en zich met gedrag en vlijt aangenaam voor God te

maken.

Een recht ontdekte ziel moet echter bezwijken, omdat de Wet hem geen voorspoed, maar tegenspoed zendt, in de overtuiging van zonde, gerechtigheid en oordeel. Als ik omringd door tegenspoed, bezwijken moet, schenkt Gij mij 't leven. Ja, zo vindt Christus de goddelozen, waarvoor Hij te Zijner tijd gestorven is. Christus is geworden uit een vrouw, geworden onder de Wet, opdat Hij degenen die onder de Wet verkeren verlossen zou en opdat zij de aanneming tot kinderen verkrijgen zouden in de weg van het recht.

Geliefden, denk nooit dat je met je ellende voor God kunt verschijnen. Denk nooit dat je met een doorgestoken hart al wedergeboren bent, zoals er nu vanaf talloze kansels gepredikt wordt. Het is bedrog, het zijn valse leraars die het u zo leren.

Petrus zegt duidelijk tot al die wanhopige doorstoken mensen, dat zij zich moeten bekeren en het Evangelie geloven, dus die mensen waren nog niet tot het geloof in Christus gekomen. En met de eis der bekering worden die mensen afgesneden en valt hun oude mens dood op de grond, voor de voeten van Christus., want het einde der Wet is Christus, tot rechtvaardigheid, een iegelijk die gelooft.

Ik hoorde onlangs nog een preek van een GG-dominee over dit hoofdstuk, maar geliefden, die dominee legde de wedergeboorte al in de ontdekking en in het rouwklagen over de zonde, zoals in het vorige hoofdstuk beschreven staat.

O, wat een verschrikkelijke valse leer is dat, duizenden zielen varen ermee ter helle, omdat Christus niet gekend wordt en waar Christus niet gekend wordt, is de mens met heel de wereld verdoemelijk voor God, onverzoend en in een staat van dodelijke vijandschap.

De mens moet dus aan zijn vijandschap gedood worden en daar is de scherprechter voor nodig, die de oude mens zijn hart doorsteekt.

Mensen vragen weleens, hoever zij ontdekt moeten worden voordat zij in Christus mogen geloven, maar dat is volstrekt een wettische vraag, omdat het niet loopt over de hoeveelheid zondekennis, nee, de HC omschrijft dat zo mooi, als zij zegt, niet hoeveel, maar hoe groot onze zonden en ellenden zijn.

Geliefden als je ontdekt wat zonden zijn, wat de zonden veroorzaakt hebben, dan zal je nooit meer enige zonde bagatelliseren, want de minste zucht zonde is al zo groot dat God ons moet verdoemen om een enkele zondige gedachte.

Hoe groot onze zonden en ellende zijn, zodat wij onder die last moeten sterven.

De Wet kent vier fasen der bediening en u moet zich hieraan toetsen, want dat is noodzakelijk om te weten of Christus u op grond van recht geschonken is, of dat u Hem hebt aangenomen, zonder dat Hij u geschonken is, zonder dat Hij u geopenbaard is als die geopende Fontein tegen de zonde en tegen de onreinheid, in de vergeving van al uw zonden.

De eerste bediening der Wet is ontdekking, maar een ontdekt mens heeft wel wetenschap een zondaar te zijn, maar dat had Judas ook. Met de ontdekking kan de mens nog gewoon voortleven, want louter ontdekking verhardt en doet niet rouwklagen.

De tweede bediening der Wet is vervloeking, want vervloekt is een iegelijk die niet blijft in het boek der Wet om die te doen. Je kunt vervloekt wezen en nochtans rechtop blijven staan., want een vervloekt mens zoekt altijd onder die vloek vandaan te komen en dus moet hij verder bewerkt worden.

De derde bediening der Wet is verdoemen. De Wet besluit een vervloekt mens onder de bediening der verdoemenis, want dat is de bediening der Wet, opdat de gehele wereld voor God verdoemelijk zij.

En geliefden de fase van verdoeming, om de dood in je om te dragen is ondraaglijk. Om als een erfwachter van de hel over de aarde te gaan, is een onbegaanbare weg. De verdoeming der Wet werkt ook op je lichaam. Je wordt er lam van, je raakt er uitgeput van. Je raakt er gans buiten hoop van. Maar toch is de verdoeming der Wet nog niet de laatste trap van de bediening der Wet, want nu moet die zondaar die de verdoeming der Wet in zijn leden voelt en zijn verloren ziel gewaar wordt, nu moet die mens nog gedood worden, want de Wet is de bediening des doods.

Paulus zegt: "Toen het gebod gekomen is, is de zonde wederlevend geworden, en ik ben gestorven."

Zover moet het komen, dat onze oude mens gedood wordt door de bediening des doods. Paulus zegt in Galaten 2:19: "Ik ben door de Wet der Wet gestorven, opdat ik Gode levendgemaakt zou zijn." Kijk, toen werd Paulus een geopende Fontein tegen de zonde geopenbaard, toen heeft het Gode liefd Zijn Zoon in hem te openbaren, opdat hij Gode leven zoude. Opdat hij zou horen, de stem van de Zoon van God, want die de stem van Christus gehoord hebben, dat is geloofd hebben, zullen leven.

Er is geen zaligheid buiten Christus, geen wedergeboorte die niet begint met Christus, want Christus is het Begin en het Einde, de Eerste en de Laatste en die Leraars die dat ontkennen, zijn valse leraars. Valse leraars

leren een wedergeboorte zonder Christuskennis. Valse leraars leren een wedergeboortebegin zonder de openbaring van Christus ten leven, tot rechtvaardiging een iegelijk die gelooft.

Geliefden, als je zo de eeuwigheid tegemoet reist met een ingebeelde wedergeboorte en met een ingebeelde hemel, dan zal je rouwklagen in de eeuwige pijn, maar dan zal er nooit geen fontein meer geopend zijn tegen de zonde, want de hel is een put vol van gloeiende ongerechtigheid, waar wening zal zijn en knersing der tanden.

Er is een geopende Fontein tegen de zonde, er is maar 1 geopende Fontein tegen de zonde. Uw tranen kunnen die Fontein niet zijn, uw bevindingen kunnen die Fontein niet zijn, zelfs uw geloof kan die Fontein niet zijn. Al zoekt u een fontein buiten deze geopende Fontein tegen de zonde, dan bedriegt u zich voor de eeuwigheid. In deze Fontein tegen de zonde zult u ook van uw tranen gewassen worden, omdat geen enkele traan meeweegt met de gerechtigheid van Christus. Ik zeg, geen enkele traan, geen enkele bewogenheid, geen enkele verbrokenheid, ook het ware geloof niet, want het ware geloof is niet de Fontein die hier geopenbaard is, als de geopende Fontein tegen de zonde, want dat is Christus alleen en Christus geheel. Het geloof is slechts een instrument van deelachtmaking, meer niet.

Dat betekent dus dat Christus een geopende Fontein is voor Zijn volk. Het is dus een privilege voor Gods volk om van de Fontein Christus gebruik te maken, hoewel zij volkomen gereinigd zijn door het bloed en de toegerekende gerechtigheid van Christus, worden zij dagelijks gereinigd door woord en Geest.

De discipelen waren rein om het Woord dat Christus tot hen gesproken had, maar Christus waste ook hun voeten in het kader van het leven der heiligmaking. De kracht van de heiligmaking is niet je best doen, maar de geestelijke voetenwassing door Christus, in de bevestiging van de vergeving der zonden door Woord en Geest.

Gods volk mag gedurig gebruik maken van de Fontein die daar geopend is tegen de zonde die hen zo lichtelijk omringd. Het vlees is immers zo zwak en wie meent te staan, ziet toe dat hij niet valle. Maar de geest van Gods kinderen is gewillig, omdat zij een nieuwe Geest gekregen hebben door de inwoning van de Heilige Geest. De geest is wel gewillig, maar het vlees is zwak, en niet bestand tegen de verzoeken van de satan, want het vlees onderwerpt zich der Wet Gods niet, ook niet na ontvangen genade en Gods volk is enkel vlees. Hoe kan enkel vlees nu Gode aangenaam zijn, geliefden? Enkel vlees te zijn en toch de Bruid van Christus te zijn. Ja, Christus trouwt enkel vlees, maar niet in de

hoedanigheid van de oude mens, nee, Hij trouwt enkel maagden, geestelijk wel te verstaan, want als Christus u Zijn gerechtigheid toerekent, dan bent u geen oude mens meer, maar een wijze maagd, zwart, doch lieflijk in Zijn ogen.

En geliefden, nu is Gods volk tot hinken en zinken ieder ogenblik gereed en daar heeft God op gerekend, want Hij weet wat maaksel wij zijn, gedachtig zijnde dat wij stof zijn. God verwacht wat dat betreft Zichzelf aan Zijn volk niet toe, omdat Hij weet wat in de mens is, ook na ontvangen genade.

Geliefden, dat is nu de hoogste stand in de genade om als enkel vlees te leven van het vleesgeworden Woord. Want degenen die daarvan leven, hebben hun vermaak niet meer in de zonde, zoals een natuurlijk mens zijn vermaak in de zonde heeft.

Wij die der zonden gestorven zijn, hoe zouden we nog in dezelfde kunnen leven. (Rom. 6).

Maar toch enkel vlees, geheel vleselijk, verkocht onder de zonde, en geliefden toch geheel van de heerschappij der zonde bevrijd.

Ja, het lijkt tegenstrijdig, maar het leven der genade zit vol van schijnbare tegenstrijdigheden, vol van paradoxen, die voor het verstand enkel dwaasheid zijn.

Je komt er met je verstand niet achter wat nu eigenlijk genade is. Zelfs de engelen zijn begerig om in te zien, hetgeen Gods volk in Christus ontvangen heeft, maar zij weten het niet, zij vatten het niet, omdat zij geen genade van node hebben en geen vlees zijn, maar enkel geest, gediensstige geesten die Zijn Woord doen, gehoorzamende de stem Zijns Woords.

Het verstand laat dus na de ware grond van 't weldoen in Christus op te merken. Dat is voor het verstand een verborgenheid, een ontoegankelijk gebied.

God heeft het voor de wijzen en verstandigen verborgen, hetgeen Hij openbaart aan Zijn Bruidskerk, aan Zijn kinderen.

Zo openbaart Christus ook een geopende fontein, tot welke Gods kinderen gedurig de toevlucht nemen, aangezien zij struikelen in velen. En als je door je bekering gezakt bent, zal je met Paulus uitroepen, dat je het goede wat je wilt doen, niet doet, maar dat je het kwade wat je niet wilt, praktiseert en er toch niet in te leven, nee, dat kan niet, want alleen de oude mens onder de Wet leeft in de zonden en Gods volk is geen oude mens meer, maar een nieuw schepsel in Christus, waarin al het oude voorbijgegaan is, ziet het is alles nieuw geworden

En toch nog zondigen, ja, omdat we enkel zonde zijn, niet alleen met de

daad, maar ook in gedachten worden en werken.

De Wet kijkt niet louter naar de buitenkant, maar inwendig, tot op de bodem van ons hart, tot in het diepst van ons bestaan.

Gods kinderen hebben voor Gods niets te verbergen, want zij weten dat Gods ogen de ganse aarde doorlopen en de liefde laat zich onderzoeken, de liefde laat zich gaarne beproeven, want Gods kinderen worden gelouterd, zeven maal. Zij worden gelouterd in het vuur, gelijk men zilver en goud loutert, opdat zij volstandige vrucht voortbrengen, die zij in Christus hebben.

Een geopende Fontein tegen de zonde, om dagelijks begenadigd te worden, dagelijks gereinigd te worden. *“Alle rank, die in Mij geen vrucht draagt, die neemt Hij weg; en al wie vrucht draagt, die reinigt Hij, opdat zij meer vrucht drage.”*

Gereinigd zijn en gereinigd worden. Dat is rechtvaardigmaking en het leven der heiligmaking.

De heiligmaking bestaat dus uit gereinigd worden, want de beste werken zijn met zonden bevlekt.

De gebeden der heiligen worden gereinigd op het altaar, om als citers en fiolen te zijn in de handen van de 24 ouderlingen die in aanbidding nedervallen voor de troon van God.

Gods volk onder het kruis wordt door Christus bediend met reinigmaking, want reinigmaking is heiligmaking door de Geest der heiligmaking.

En daarin is geen vordering, want juist na ontvangen genade verontreinigen Gods kinderen zich door gedachten woorden en werken. Dat is de reden waarom Paulus zegt dat hij alle dagen stierf, de dood des Heeren in zich omdragende.

Er is een Fontein geopend tegen de zonde en tegen de onreinigheid, voor het huis van David. Gods volk dat gereinigd is voor verleden, heden en toekomst, wordt dagelijks gereinigd in het leven der heiligmaking, omdat zij de goede strijd niet goed strijden, hetwelk alleen Christus heeft gedaan in hun plaats.

Gods volk is dus gereinigd, dat is rechtvaardigmaking, dat is staatsverwisseling, ineens en voor eeuwig, maar de dagelijkse reiniging ziet op de dagelijkse bekering, op de dagelijkse reiniging.

De dagelijkse reiniging is geen aanvulling op de rechtvaardigmaking, want die is volkomen en eeuwiggeldend, maar de dagelijkse reinigmaking is nodig om gemeenschap te onderhouden met Christus, want ook na ontvangen genade brengen de zonden een scheiding

teweeg tussen God en de ziel.

Volk van God, wanneer heeft u uw laatste Godsontmoeting gehad?

De laatste Godsontmoeting is niet alleen de beste verzekering, maar ook bepalend voor uw geestelijke welstand. Gedurig bediend worden uit het genadeverbond, is gedurig gereinigd worden van alle aanklevende en inklevende zonden.

Gods volk leeft van genade voor genade, van genade tot genade, van kracht tot kracht, van gereinigd zijn en gereinigd worden.

Volk des Heeren, houdt u aan de genade, want alles daarbuiten is manipulatie van het Godevijandige vlees.

Geloof de politiek nooit, ook het RD niet, want het is manipulatie van de eerste orde, waaraan zelfs het gros dominees aan mee werkt. Niet zozeer wat zij u zeggen, maar wat zij u onthouden. Geloof het of niet, maar de vrijmetselarij is sterk vertegenwoordigd binnen het Refodom. Gods Woord waarschuwt uitdrukkelijk voor de grootschalige afval in het laatste der dagen. *"De goedertierene is vergaan uit het land, en er is niemand oprecht onder de mensen; zij loeren altemaal op bloed, zij jagen, een iegelijk zijn broeder, met een jachtgaren. Om met beide handen wel dapper kwaad te doen, zo eist de vorst, en de rechter oordeelt om vergelding; en de grote spreekt de verderving zijner ziel, en zij draaien ze dicht ineen. De beste van hen is als een doorn; de oprechtste is scherper dan een doornheg; de dag uwer wachters, uw bezoeking, is gekomen; nu zal hunlieder verwarring wezen. Geloof een vriend niet, vertrouwt niet op een voornaamsten vriend; bewaar de deuren uws monds voor haar, die in uw schoot ligt. Want de zoon veracht den vader, de dochter staat op tegen haar moeder, de schoondochter tegen haar schoonmoeder; eens mans vijanden zijn zijn huisgenoten. Maar ik zal uitzien naar den HEERE, ik zal wachten op den God mijns heils; mijn God zal mij horen", Micha 7:2-7.*

Als je het nog van een mens verwacht, of van een dominee verwacht, of van een kerk veracht, of van een vriend, of van een geloofsbroeder verwacht, dan bent u te beklagen, want dan zoekt u het waar het leven niet te verkrijgen is. Geen kerk kan u de zaligheid geven, geen dominee kan u het leven geven. Alleen bij de geopende Fontein is het leven te verkrijgen, het leven tot in eeuwigheid.

Want, geliefden, deze geopende Fontein is een Fontein springende tot in het eeuwige leven, omdat deze Fontein het eeuwige leven is. De Heere Jezus zegt in het hogepriesterlijke gebed: *"En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen als de eeuwige waarachtige God en Jezus Christus die Gij gezonden hebt."*

Dat is geen karige Fontein, geen stroompje, geen beekje, maar een overvloeiende Fontein, springende tot in het eeuwige leven. Het is een Fontein die nooit vergaat, die nooit ophoudt een geopende Fontein te zijn, en die Fontein, geliefden, die vult de grachten van het dorstige land met het water des levens. *"Want Ik zal water gieten op de dorstigen en stromen op het droge en Ik zal Mijn Geest op uw zaad uitgieten en Mijn zegen op uw nakomelingen."*

Geliefden, deze geopende Fontein is een Fontein van levend water, een zuivere rivier van het water des levens, klaar als kristal, voortkomende uit den troon Gods, en des Lams.

Gods kinderen zullen in der eeuwigheid en ook in de eeuwigheid nimmermeer dorsten, omdat die stroom van levend water hen tot een eeuwige heilsfontein zal wezen.

Stromen van levend water zullen dan uit hun buik vloeien, zo vol van heerlijkheid, zo vol van zaligheid, zo volk van de God der zaligheid zal de Kerk zijn en eeuwige blijdschap zal op hun hoofden wezen.

Geliefden, ik weet niet uit welke bron u drinkt, maar buiten deze geopende Fontein is er geen levend water te verkrijgen. Er zijn talloze bronnen waaruit de mens kan putten, zoals de Samaritaanse vrouw putte uit de Jakobsbron om voor haar tijdelijke levensonderhoud te voorzien, maar toen Christus de geopende Fontein openbaarde, vergat zij haar waterkruik en haaste zich tot haar stadsgenoten, zeggende: "Komt ziet de Mens die mij gezegd heeft, alles wat ik gedaan hebt, is deze niet de Christus?"

Ja, toen kon zij de Jakobsbron wel missen, omdat zij gedronken had uit die Fontein van levend water en toen werd zijn zelf een overlopende bron die zich uitstortte op de velden, getuigende van haar Heere en Heiland, zodat al die mensen in de stad Sichem zich begonnen te bekeren, op het getuigenis van die Samaritaanse hoer die nu de Bruid van Christus geworden was, die nu een wijze maagd geworden was en het licht op de kandelaar verspreidde.

Geliefden, als u er nog nooit van getuigd hebt, zoals deze Samaritaanse vrouw ervan mocht getuigen, ervan moest getuigen, dan moet u zich maar niet tot Gods volk rekenen, want als uw ziel gered is, geliefde, dan zouden de stenen gaan spreken als u dan uw mond zou houden. Dan vloeit mijn mond steeds over van Uw eer, gelijk een bron zich uitstort op de velden. Komt luistert toe gij God-gezinden, gij die den Heer' van harte vreest, hetgeen mij God deed ondervinden, wat Hij gedaan heeft aan Mijn geest.

De verkondiging dat er een geopende Fontein is, geliefden, wil nog niet

zeggen dat u in die stromen van levend water deelt, maar u wordt er wel toe genodigd, zonder onderscheid. *"O alle gij dorstigen! komt tot de wateren, en gij, die geen geld hebt, komt, koopt en eet, ja komt, koopt zonder geld, en zonder prijs, wijn en melk!"*

Of bent u nog geen uitgebrande haard, geen dorstig land zonder water, waar niemand lafenis kan krijgen?

Hebt u uw leven nog in de zonden, dorst u naar de zonden, naar de wereld en haar begeerlijkheden? Dan wordt u heden genodigd tot deze heilsfontein, want God is een God die de goddelozen rechtvaardigt om niet. God is een God die de doden opwekt en die zondaren met Zichzelf verzoent.

Maar geliefden de uitnodiging tot deze heilsfontein is niet de nodiging die daar uitgaat van de heilige dis, want die heilige dis is er alleen voor Gods verzoende kinderen. En daarop moeten Avondmaalgangers onderzocht worden door de ouderlingen op huisbezoek, of zij op goede gronden zijn aangegaan en als dat het geval is, kun je het ook vertellen. Als je het niet vertellen kunt, als je niet kunt vertellen dat je zonden je om Christus wil vergeven zijn, dan heb je geen grond om aan te gaan.

Nee, de kerk is geen hartekenner, maar dat sluit het onderzoek niet uit, want de kerk zijn wel de twee sleutelen des hemelsrijks toevertrouwd.

Maar nogmaals, geliefden, de verkondiging dat er een geopende Fontein tegen de zonde en tegen de ongerechtigheid is, is per definitie niet de toepassing zelf. U wordt wel allen genodigd en velen zoeken daarop in te gaan, maar weinigen zullen er zijn die de enge poort ook daadwerkelijk ingaan en de smalle weg betreden.

Want er staat een adres bij vermeld, bij die geopende Fontein, want er staat: *"Te dien dage zal er een Fontein geopend zijn voor het huis Davids, en voor de inwoners van Jeruzalem."*

En geliefden, met het huis van David wordt niet elke Jood bedoeld, want David was de man naar Gods hart, en zijn geslacht is het uitverkoren geslacht, het koninklijke priesterdom, waaruit de wortel Davids is voortgekomen, het zaad van David is Christus.

U zegt, dus zie je wel, het is alleen voor de uitverkorenen.

Ja, dat is ook zo, maar geliefden, weet u wie David was, David was een gevallen zondaar, hoewel hij genade in de ogen God gekregen had, was David als mens nog steeds een zondaar, geheel vleselijk, verkocht onder de zonde. David was diep in de zonde gevallen met de moord op Uriah, met het overspel met Bathseba, en hij had uit hoogmoed het volk geteld, hij had Mefiboseth verdacht gehouden door de lasterlijke leugens van Ziba te geloven.

Dus geliefden, er is een Fontein geopend voor David, ja, maar nog veel rijker, voor het huis van David. Het huis van David, och, wat een disaster was dat huis van David. Dat was een moordenaarshuis gelijk, een onzedelijk huis, een huis van rebellie. David getuigt ervan op zijn sterfbede: *"Hoewel mijn huis alzo niet is bij God, nochtans heeft Hij mij een eeuwig verbond gesteld, dat in alles wel geordineerd en bewaard is; voorzeker is daarin al mijn heil, en alle lust, hoewel Hij het nog niet doet uitspruiten."*

En na Davids dood is dat huis van David tot aan de wortel vergaan, maar uit die afgehouden tronk, uit de wortel Isai, heeft God een scheut doen uitspruiten en een rijsje doen voortkomen, de Wortel Davids, de blinkende Morgenster, de geopende Fontein des heils die noot vergaat.

Dus ondanks dat huis van David, heeft de Heere een Fontein geopend voor het huis van David, voor de inwoners van Jeruzalem, die Christus aan het kruis gespijkerd hebben, die de Christus der Schriften verworpen hebben, voor een valse profeet hebben uitgemaakt, voor een vraat en een wijnzuiper. Voor die inwoners is een fontein geopend, voor degenen die niet wisten wat zij deden toen zij de Heere der heerlijkheid gekruisigd hebben en voor het rechthuis van Pilatus in bittere vijandschap uitgeroepen hebben: "Kruist Hem, kruist Hem."

Geliefden, er is een Fontein geopend voor het huis van David en voor de inwoners van Jeruzalem. Niemand hoeft die Fontein te openen, er hoeft geen Mozes voor op de rots te slaan, want die Fontein is geopend tegen de zonde, tegen de onreinigheid.

Geliefden, wie wordt hier eigenlijk uitgesloten? Geen mens, de mens sluit zichzelf uit door zijn eigen gerechtigheid en vrome inbeeldingen. Te best om slecht te zijn en te goed om verloren te gaan, net zoals die rijke jongeling dat was, ja, en daar zit het nu altijd op vast. Als u nog te goed voor de hel bent, dan zult u op deze geopende Fontein tegen de zonde geen acht slaan. Als u nog te goed bent om uw doodvonnis te ondertekenen, dan zult u -net als die rijke jongeling- bedroefd heengaan, omdat u nog zoveel geestelijke goederen buiten Christus alleen in uw bezit hebt waarvan u geen afstand wilt doen.

Geliefden, het komt er nauw opaan, daar de rechtvaardige nauwelijks zalig wordt, niet van Gods kant, maar van zijn eigen kant, ja, als uit de muil van een leeuw gered, waar zal dan de goddeloze zondaar verschijnen?

Geliefden, als deze geopende Fontein alle zonden van het huis van David en alle ongerechtigheden van de inwoners van Jeruzalem afwast, zult gij dan het bloed van Christus vertreden en met Kain zeggen dat uw zonden

te groot zijn om vergeven te worden?

Er is een Fontein geopend tegen de zonde en tegen de onreinigheid, genoegzaam voor wel duizend werelden, een Fontein van heil die alle zonden van het huis van David en de inwoners van Jeruzalem doen verzinken in een zee van eeuwige vergetelheid. Geliefden, als u in deze Fontein gewassen bent, bent u gewassen van de zonden van verleden, heden en toekomst. Dat bent u een nieuw schepsel en hebt u den oude mens, de oude Adam afgelegd en de nieuwe Mens, de tweede Adam aangedaan.

Christus is in de vuile Jordaan ondergegaan en in de doop van Christus is de ganse Kerk gedoopt, gedood in Zijn doop, opdat we het leven hebben in Zijn Naam.

De geopende Fontein kan niet onopgemerkt aan uw leven voorbijgaan. Het Evangelie van vrije genade wordt u heden gepredikt en wat zal het zijn om onder het Evangelie verloren te gaan. Wat zal het zijn om op zo'n grote zaligheid geen acht te hebben geslagen. Het zal niet aan deze geopende Fontein liggen, want Christus is een gewillige Zaligmaker voor verloren zondaren. En deze Christus wordt u heden gepredikt. Paulus zegt: *"Wij zijn Gode een goede reuk van Christus, in degenen, die zalig worden, en in degenen die verloren gaan; dezen wel een reuk des doods ten dode; maar genen een reuk des levens ten leven."*

De beekjes der rivieren zullen verblijden de stad Gods. Want deze geopende Fontein, geliefden, die breidt zich uit als een olievlek. Die Fontein begon als een nietig ogend rijsje uit die afgehouden tronk van Isai, en een Scheut uit zijn wortelen zal vrucht voortbrengen, overvloedige vrucht.

"Is er een hand vol koren in het land op de hoogte der bergen, de vrucht daarvan zal ruisen als de Libanon; en die van de stad zullen bloeien als het kruid der aarde."

Bloeien en groeien, ja, de diepte in, want een volle aar, gaat buigen, naar beneden buigen, buigen voor die Koning, getuigen van die Koning. De beekjes der rivieren zullen verblijden de stad Gods, de woning des Allerhoogsten. De bergen zullen vrede dragen, de heuvels heilig recht; Hij zal hun vrolijk op doen dagen, Het heil, hun toegezegd.

Geliefden, God is in Christus de Bron van alle goed, Hij heeft een Fontein geopend tegen de zonde, tegen de onreinheid, ook voor mij, ja, ook voor mij heeft Christus Zijn rijkdom ontzegt. Ook voor Mij is Hij in stro en in doeken gelegd, mijn vlees aangenomen hebbende, omdat God vorderde dat de mens die gezondigd had ook voor de zonde zou betalen. Ook voor u? Is Hij ook in uw plaats gaan staan en heeft Hij ook u van de

heerschappij des duivels en der zonden bevrijd?

Geliefden, Christus is de bloedfontein tegen alle onreinigheid, tegen alle vuilheid, tegen alle ongerechtigheid, want het bloed van Jezus Christus, Gods Zoon, reinigt van alle zonden. Hij is de Fontein, de enige Fontein, waaruit bloed en water stroomt.

Er vloeiده bloed en water tegelijk uit de wonde van Christus. Dat betekent dat Christus reeds gestorven was, want als Christus nog leefde toen de krijgsknecht Zijn zijde met een speer doorstak, zou er alleen bloed uit de wonde gevloeid zijn. Het bloed ziet op de vergeving der zonden en het water op de heiligmaking, MIS. Dat wordt allerwegen wel geleerd, maar het is niet de waarheid. Het bloed en het water uit de wonden van Christus, ziet op de rechtvaardigmaking en de wedergeboorte.

Christus had reeds de geest gegeven en nu vloeiده er bloed en water uit de wonde, onvermengd en onderscheiden.

Rome vermengt het bloed met het water. Rome vermengt de gerechtigheid van Christus met goede werken. Ja, die doen wat water bij de wijn, maar het bloed van Christus is ongemengd en onverdund en dat bloed reinigt van alle zonden en bevrijd ook van de heerschappij der zonde.

"Deze is het, -deze Fontein- Die gekomen is door water en bloed, namelijk Jezus, de Christus; niet door het water alleen, maar door het water en het bloed. En de Geest is het, Die getuigt, dat de Geest de waarheid is", 1 Joh. 5:6.

Wat wil dat nu precies zeggen, het water en het bloed dat uit de wonde van Christus vloeiده?

Geliefden, het is een verborgenheid, waarover al heel veel gespeculeerd is. Allerwegen wordt geleerd dat het bloed van Christus de schuld der zonde wegneemt en dat het water de smet der zonde wegneemt.

Maar geliefden, de dood van Christus maakt de oude mens niet smetteloos, maar neemt die geheel weg. Onze oude mens is gedood in de dood van Christus. Door het bad der wedergeboorte wordt de mens niet veranderd, maar vernieuwd.

Als het water uit de wonde van Christus slaat op de heiligmaking, wordt het bloed en water een soort tweeledige gemengde genade, waarbij je dan nooit zeker bent welke genade je dan moet aangrijpen -de rechtvaardiging of de heiliging- om zeker te zijn van je zaligheid.

Heel veel belijders grijpen het water aan om daarmee een heiligmaking allengskens uit te werken, geheel volgens het roomse heiligheidssysteem.

Maar dat is een verwaterde en valse voorstelling van deze zuivere en zuiverende Fontein. Het water ziet niet op een heiligmaking, maar op de wedergeboorte door de Heilige Geest en het bloed ziet op de rechtvaardigmaking door de toegerekende gerechtigheid van Christus. Wedergeboorte en rechtvaardigmaking zien op het water en het bloed dat uit de zijde van Christus vloeit, niet gemengd, maar ook niet gescheiden, maar wel duidelijk onderscheiden.

Uit de zijde van Christus liep bloed en water tegelijkertijd, hetgeen ziet op de wedergeboorte en de rechtvaardiging, die op hetzelfde moment plaatsvinden.

In de kringen van de Afscheiding wordt de wedergeboorte gescheiden van de rechtvaardigmaking geleerd, maar dat is een grove en brute aanslag op de volkomenheid van het offer van Christus. Een wedergeboorte zonder bloed is geen wedergeboorte. Er vloeide bloed en water uit de wonde van Christus, want Christus is een volkomen Zaligmaker en in Hem is Gods volk volkomen rechtvaardig en volmaakt heilig.

Heiligmaking vloeit niet voort uit de rechtvaardigmaking, maar uit Christus.

De borggerechtigheid van Christus is nooit te scheiden van de borgheiligheid van Christus, Gods volk ontvangt Christus als de Wijsheid bij God, Rechtvaardigheid, Heiligmaking en volkomen Verlossing.

Gods volk wordt wedergeboren door de Heilige Geest en tegelijkertijd worden zij door het geloof gerechtvaardigd, op grond van de bloedgerechtigheid van Christus.

Christus heeft Zijn bloed gestort en Hij is tevens de Fontein, springende tot in het eeuwige leven. Christus is de Fontein des levende waters, maar Hij is ook de bloedfontein tegen de zonde en tegen de onreinigheid.

Christus is niet op te delen in weldaden, nee, Hij is God en Mens tegelijk. In Hem vinden wij al den Godheid lichamelijk.

Rechtvaardiging en heiliging zijn twee kanten van 1 zaak, niet te scheiden, wel te onderscheiden.

De heiligmaking kan echter nooit onderscheiden van het bloed van Christus gepreëkt worden. Het bloed van Christus reinigt van alle zonden en die gewassen is, is geheel rein. Het water dat uit de wonde van Christus vloeide, was in de eerste plaats een bewijs van Zijn dood.

In de tweede plaats ziet het water uit de zijde van Christus op het bad der wedergeboorte en vernieuwing des Heiligen Geestes. Het water uit de zijde van Christus ziet ook op de doop. Gods kinderen zijn gedoopt in Zijn dood.

Paulus zegt: *“Of weet gij niet, dat zovelen als wij in Christus Jezus gedoopt zijn, wij in Zijn dood gedoopt zijn?” Rom. 6:3.*

Gedoopt in Zijn dood en gerechtvaardigd door Zijn bloed.

Water en bloed, wedergeboorte en rechtvaardiging.

Door het bloed van Christus worden wij gereinigd en geheiligd. Heiligmaking komt niet tot stand door goede werken, maar staat reeds op rekening van Gods volk door de toerekening van de bloedgerechtigheid van Christus.

Gerechtvaardigd en geheiligd dat is bij God 1 zaak en 1 daad en het geschied door de toepassing van het bloed van Christus. Gods volk wordt door water en Geest wedergeboren en door bloed gereinigd en geheiligd.

Dus heel die theorie van het bloed en water uit de wonde van Christus dat zou slaan op rechtvaardiging en heiliging, is niet naar de exegese van de Schrift en het is ook in strijd met de vrije genadeleer.

Het bloed en water stroomden tegelijkertijd uit de zijde van Christus en dat ziet op de geopende Fontein, waarvan hier gesproken wordt. Die fontein is dus geopend met een speer, maar geheel naar de raad Gods, want God wilde bloed zien en een bewijs van Christus' dood zien. Bloed en water, ja, een geopende Fontein tegen de zonde en tegen de onreinheid voor het huis van David en voor de inwoners van Jeruzalem. De inwoners van Jeruzalem ziet op de 1 heilige, christelijke Kerk en niet alleen op de toenmalige inwoners van Jeruzalem die Christus aan het kruis hebben geslagen. Ik leer geen vervangingstheorie, maar er is wel 1 Kerk, die uit Joden en heidenen bestaat. Er is 1 lichaam van Christus, waarvan de leden uit alle volken, natiën en tongen vergaderd zijn. Er is daarom ook 1 geopende Fontein, waarin alle leden van het lichaam van Christus gewassen zijn, gedoopt zijn, tot vergeving van al hun zonden, tot heerlijkheid des Vaders.

Amen.

Slotzang: Psalm 72:2, 4, 5, 6.

67. Jozef legt de droom van de schenker en de bakker uit

Voorzang: Psalm 69:1, 3, en 4

Schriftlezing uit Genesis 40

Gemeente, in het hoofdstuk dat voorafgaat aan het hoofdstuk dat we zojuist gelezen hebben, blijkt dat Jozef op de valse beschuldiging van Potifera in het gevangenhuis was beland, waar des konings gevangenen waren.

De vrouw van Potifar was een vrouw die de liefde veinsde, maar toen Jozef haar bleef afwijzen, begon zij hem te haten.

Mensen die liefde veinzen uit zelfliefde, zijn de meest haatdragende mensen, vooral als je hun liefde afwijst.

Dat fenomeen kom je vooral ook in de kerk tegen. Als je van sommige mensen hun bekering niet overneemt, dan gaan ze je haten met een dodelijke haat!

Waarom? Ze kunnen de bijbelse toetssteen niet verdragen, en dan gaan dezulken de leugen met de leugen bedekken! Het is een wonder als een mens de waarheid kan verdragen aangaande zichzelf. De Schrift zegt: alle mensen zijn leugenaars, alleen Gods volk onder het kruis is oprecht gemaakt. Ik zeg Gods volk onder het kruis, want die zijn enkel zonde in de inleving en degenen die de tweede bekering missen steunen doorgaans op eigengerechtigheid.

Voordat Jozef zijn broederen kon versterken, moest hij eerst door de grond van zijn beloften zakken in een weg van gevangenschap en verloren gaan.

In onze dagen is Gods volk op zijn best als Jozef voor zijn wegvoering naar Egypte. Ongeoefend en van het kruis geen kennis. Jozef heeft wel zijn broeders geëvangéliseerd met de beloften, maar dat de beloften in Christus aan het kruis vervuld worden, daaraan had hij nog geen kennis. Jozef moest Jozef nog kwijt in de weg der vernedering, om als Zafnath Paäneah verhoogd te worden. Zafnath Paäneah is uitlegger van verborgenheden. Als Jozef daartoe verwaardigd wordt, snijdt hij het mes van het Woord aan twee kanten.

Ja, de waarheid is een scherp zwaard, dat het been van het merg scheidt. En dan gaan de oprechten bidden: “HEERE, doorgrondt mij en zie of bij mij een schadelijke weg is; en leidt mij op de enige Weg.”

Wie zit er nog meer in de kerk? Potifera, ja, maar ook de schenker en de bakker. En weet u wie ook? Judas. Hij was ook uitverkoren, want er

waren er twaalf uitverkoren, maar één uit hen was een duivel.

Hij was uitverkoren tot de dienst des duivels. En weet u wat Judassen doen? Die verraden je met een kus. Dezulken zeggen dat ze je beminnen, maar ze hebben een dolk in hun zak om je dood te steken.

Denk er om, volk des Heeren, God laat ze toe, want een dienstknecht is niet meerder dan zijn Heer! En ze zitten soms dicht bij je, in de bank, in je huis en bij je aan tafel.

Daarom zegt de Schrift: *Vertrouw niet een iegelijken vriend; zelfs niet die in uw schoot ligt.*

We komen ook een Judas in de Vaderlandse geschiedenis tegen. Balthazar Gerards kwam met een Bijbel naar Willem van Oranje toe. Hij diende zich aan als een vrome, trouwe belijder van de nije leer, maar hij had een revolver in zijn hand om de vader des vaderlands dood te schieten.

Ja, soms hebben ze tienduizend dollar in de ene hand en een bak vergif in de andere hand, of liever gezegd achter de hand.

Jozef mocht de verleiding weerstaan, maar dat lag niet aan Jozef, maar aan de vreze des Heeren, waarmee Jozef overkleed mocht zijn.

Ik denk dat Potifera een vreselijke dood is gestorven, want ze aasde op Jozef en Jozef was het eigendom van Christus. Wie Gods volk aanraakt, raakt Zijn oogappel aan.

Jozef moest al op jonge leeftijd de voetstappen van Christus drukken en het kruis achter Hem aandragen buiten de legerplaats. De oprechten krijgen het kruis van Christus opgelegd en de huichelaar mag vrij rondlopen.

Geliefden, dit is al een preek op zich en blijvend geldig, want de geest der oprechtheid wordt ook in onze dagen niet verdragen; niet in de politiek en ook niet in de kerk.

Je mag liegen dat het gedrukt staat, maar al ga je getuigen van de Waarheid dat alle mensen leugenaars zijn, dan wil men zo snel mogelijk van je af.

Dat doet zich overal gelden, zowel in de politiek, op je werk, in de kerk. De leugensprekers worden beloond en de mond der oprechten tegengesproken en genegeerd.

De leugengeesten hebben overal toegang en vrijspel, maar op oprechtgemaakte zielen wordt gelet en bij de minste of geringste verdachtmaking, het slachtoffer gemaakt van de samenzwering der Farizeeën.

Christus heeft het voorzeggd: “Ze hebben Mijn woorden bewaard; ze zullen ook uw woorden bewaren.”

De duivel duldt geen oprechtgemaakte zielen, want dan worden zijn duistere praktijken aan het licht gebracht en dat is de reden dat hij oprechtgemaakte zielen monddood probeert te maken door dezulken d.m.v. allerlei laster in een kwaad daglicht te stellen.

Het is de duivel om het even wie hij daarvoor gebruikt, als de oprechte maar het zwijgen opgelegd wordt, dan heeft de duivel zijn zin. De duivel opereert echter onder de toelating Gods en is niet zijn eigen baas.

Hoewel Jozef onrechtmatig in dat gevangenhuis was terechtgekomen, lezen we zo wonderlijk dat God met hem was en dat Hij Jozef met Zijn goedertierenheid omringde, zodat hij zelfs in de ogen van de Overste van het gevangenhuis genade vond.

De Heere was met Jozef en om die reden mocht hij wandelen in de vrijheid der kinderen Gods, ook al zat hij in de gevangenis. De wegen die de Heere met Jozef hield, waren voor Jozef nog onbegrepen, maar ondanks alle ellende mocht hij zich sterken in de Heere zijn God.

Jozef kon niet bekijken dat het onrecht dat hem was aangedaan voor hem moest medewerken ten goede, maar hij mocht het overgeven in de handen van Hem, Die alle wraak toekomt.

Wat de duivel ten kwade had bedacht, had God ten goede gedacht.

Jozef zat in Gods gunst in de gevangenis en dat is beter dan te verkeren onder de toorn Gods in een paleis.

Het is beter een dorpelwachter in Gods huis te zijn, dan te verkeren in de tent der goddelozen. Dat is ook waar, maar Jozef zat in de tent der goddelozen in de gunste Gods.

Als je in Gods gunst ergens moet verkeren, kun je er ook wezen, want God maakt alle bitter met Zichzelf goed in het leven der Zijnen, ook als zij van droefheid kwijnen. Zij worden steeds Zijn hulp gewaar, in zielsbenauwdheid in gevaar.

Elia moest voor een tijd in de eenzaamheid verkeren aan de beek Krith, maar hij kon er goed wezen, want de Heere had hem er gebracht en Hij liet het Zijn knecht aan niets ontbreken.

En geliefden, de raven van Elia leven nog. Ik mag het weten uit mijn eigen leven tot op de dag van vandaag. Ik zal u de bijzonderheden besparen, want wat God doet is ongelooflijk. Zijn Naam is Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vredevorst.

Je moet nooit alle bijzonderheden van Gods werk in je leven vertellen in het bijzijn van de godsdienst, want de godsdienst maakt van Gods werk altijd karikaturen en diabolus-werk. Ook dat geschiedt onder de toelating Gods, maar wee die mens!

Dus was Jozef in de gevangenis beland en hij was daar als cipier over de

misdadigers gesteld, omdat de Heere met hem was. Als God voor ons is, wie zou dan tegen ons zijn? *“Die ook Zijn Eigen Zoon niet gespaard heeft, maar heeft Hem voor ons allen overgegeven, hoe zal Hij ons ook met Hem niet alle dingen schenken?” Rom. 8:32.*

In het leven van de geroepen heiligen moet alles medewerken ten goede en ook in het leven van Jozef.

Al had Jozef niet in de gevangenis terechtgekomen, dan had hij nooit onderkoning van Egypte geworden, want Farao moest zijn dromen nog dromen.

Jozef was in de gevangenis gekomen, om in de weg der Goddelijke voorzienigheid een reputatie te verwerven als dromen-uitlegger, anders had Jozef nooit voor de Farao geroepen geworden om diens dromen uit te leggen en dan had Jozef nooit onderkoning van Egypte geworden Gods wegen zijn nooit na te rekenen en wat de Heere bewerkt door Zijn aanbiddelijke voorzienigheid, kan door mensenwerk nooit bereikt worden, noch door de meest moderne computersystemen.

Geliefden, in onze dagen is de mens slaaf geworden van zijn eigen uitvindingen en de ontwikkelingen op het gebied van computertechniek heeft een levensbedreigende fase bereikt.

De mens denkt tot alles toe in staat te zijn, en een niveau van kennis te bereiken dat tot in de hemel reikt, met het doel om God te overtreffen.

En geliefden, even terzijde, maar het is ons voorzegd dat de mens opnieuw een greep zal doen naar de hoogste kennis, want *“hier is de wijsheid: die het verstand heeft, rekene het getal van het beest; want het is een getal eens mensen, en zijn getal is zeshonderd zes en zestig”, Openb. 13:18.*

De mens zal zich als een god profileren en met occulte machten omgeven zijn, en dat is wat de New Age religie al jaren voorstaat.

Het EU-regeringssysteem en die van de US zijn gebaseerd op de duistere en occulte machten van de New Age-religie, om de wereldmacht naar zich toe te trekken en de burgers te onderwerpen als slaven van het systeem en om het christendom te elimineren.

Ik kan hier verder niet over uitweiden, maar dit systeem is al in een zodanig gevorderd stadium, dat niemand uit de mazen van dit satanische netwerk zal kunnen ontsnappen, behalve degenen die wakende gevonden zullen worden en Gods Woord zullen bewaard hebben.

Jozef was getrouw bevonden door de Overste van het gevangenhuis en hij werd als cipier over de gevangenen gesteld.

Dus heel het bestuur van dat gevangenhuis lag in de handen van Jozef.

De duivel had voor Jozef de dodencel bestemd, maar God had voor Jozef een gans andere bestemming.

Geliefden, we zullen in afhankelijkheid des Heeren de Goddelijke Voorzienige leiding in het leven van Jozef tijdens zijn verblijf in de gevangenis u wat nader trachten te verklaren.

U kent de geschiedenis. Als cipier van het gevangenhuis krijgt Jozef twee koninklijke hovelingen onder zijn beheer, namelijk een overste der schenkers en een overste der bakkers die beiden tegen de Farao een overtreding hadden begaan en tot gevangenisstraf waren veroordeeld.

Tegenwoordig zouden dezulken een gouden handdruk krijgen en op non-actief gesteld worden, maar zowel de schenker als de bakker krijgen gevangenisstraf voor hun gepleegde overtredingen.

De overste der schenkers en de overste der bakkers waren hooggeplaatste hovelingen aan het hof van de Farao, maar bij de minste overtreding vielen dezulken snel in ongenade.

Er mocht niets aan de wijnafdeling aan het hof van Farao mankeren en dat gold ook voor de koninklijke bakkerij.

Zowel de schenker als de bakker hadden echter een steekje laten vallen en dat was hen beiden duur komen te staan. Hun beider overtreding was met gevangenstraf beloond.

En worden deze twee hovelingen onder Jozef's bewaking gesteld en wellicht zaten beiden hovelingen in 1 cel, om elkaar gezelschap te houden, of om elkaar verwijten te maken.

Deze koninklijke hovelingen waren dus uit hun ambt ontheven en in ongenade bij de Farao gevallen.

Jozef was onschuldig in de gevangenis terechtgekomen, maar deze hovelingen als schuldigen.

Tijdens hun gevangenschap dromen zowel de schenker als de bakker in een nacht een droom.

Dromen zijn niet altijd bedrog, ook niet ten aanzien van het leven der genade. Gods volk krijgt weleens gezichten te zien in een droom, een gezicht in de rampzaligheid, een gezicht op de toekomst, of een gezicht in de eeuwige heerlijkheid.

Dromen zijn niet zaligmakend, ze werken het geloof niet, maar de Heere kan er wel door spreken om Zijn volk te onderwijzen.

De koninklijke hovelingen -de schenker en de bakker- dromen beiden een droom en als ze wakker worden zijn ze hevig ontsteld vanwege de droom die zij gedroomd hebben.

Dromen die geen inhoud hebben, ben je met het ontwaken dikwijls weer vergeten, maar de dromen die de schenker en de bakker gedroomd

hadden, waren van dien aard, dat zij erdoor uit veld geslagen waren.

Dat kan geen kwaad, hoor, als een mens eens uit het veld geslagen wordt, want van nature gaat de mens door en laat zich door niets en niemand bedwingen.

Elk mens krijgt altijd wel een aantal waarschuwingen in zijn leven, opdat hij zich tot God zou bekeren.

Maar hoe is het van nature geliefden? God heeft geslagen en we hebben geen pijn gevoeld. Dat is de praktijk, ook al zit de mens onder de meest rechtzinnige prediking.

Als de Heere de mens niet laat vastlopen en niet laat doodlopen, dan gaat de mens door, zelfs onder liefelijkste tonen van het Evangelie en ook onder de zwaarste overtuigingen der Wet.

Als God de mens niet in het hart grijpt, blijft de mens maar doorrazen, doorslaan en overslaan.

Om de mens te laten doodlopen en tot zichzelf te laten komen, kan God op velerlei manieren bereiken.

Manasse moest ervoor in de kerker komen, om tot zichzelf te komen en zich tot God te bekeren; en de verloren zoon moest er totaal bankroet voor geraken en het varkensvoer moest hem nog onthouden worden, om hem te doen besluiten om tot zijn vader terug te keren, anders had hij zich nog met de zwijnen vermaakt.

God laat de zondaar die Hij wil zaligen vastlopen in zijn loop ter helle.

In onze dagen hoor je er nauwelijks meer van, ik zeg nauwelijks, want dat de Heere nog mensen bekeert, is zeker, maar vroeger hoorde je daar veelmeer van dat de Heere een mens had gearresteerd midden in zijn of haar zondig bedrijf.

Er was in mijn jeugd jaren een voetballer bij Feijenoord, die op de dag des Heeren door God midden op het voetbalveld werd gearresteerd. Op het moment dat hij de bal kopte, sloeg God hem in zijn hart en 's avonds zat de man onder ds. Mieras in Krimpen zijn zonden uit te wenen.

Van Jan Geense is bekend dat hij als jager ook zondags eropuit trok om eenden te schieten. Jan Geense was een scherpschutter die zelden miste. Tot op het moment dat hij een eend drie keer van dichtbij geschoten had, terwijl die eend rustig bleef door zwemmen, kreeg Jan Geense de slag van Godswege in zijn hart en toen was de rust in de ziel van Jan Geense opgezegd.

Ja, de Heere kan op een wonderlijke en op een trefzekere wijze de mens doen doodlopen in zijn loop ter helle en hem arresteren in zijn zonde.

Wat hoor je daar toch weinig van in onze dagen. Het gaat er alles zo stiekem aan toe en velen zijn al bekeerd voordat men gearresteerd is

geworden en de schuldbrief heeft thuisbezorgd gekregen.

En laten we wel wezen, daar is de huidige prediking vreselijk debet aan, want ook de predikers weten niet uit welke grote nood en dood zij gered zijn geworden en hoe zal dan de blinde de blinde leiden, zullen zij samen niet in de gracht vallen?

Maar in mijn jonge dagen kwamen we dat nog wel eens ter ore dat God een zondaar in zijn zondeloop te sterk was geworden.

Tegenwoordig zijn er velen Góð te sterk geworden en dezulken kunnen het aannemen of verwerpen, net hoe hun pet staat, maar in vroeger dagen hoorde je zo nu en dan nog van echte bekeringen.

Geliefden, in mijn jonge leven had ik al indrukken van dood en eeuwigheid en ik heb de maan zien veranderen in bloed, in een gezicht van die grote, vreselijke en doorluchtige dag die komen zal.

Tot mijn bekering heb ik altijd min of meer met de dood in mijn schoenen gelopen en het is mij een Godswonder dat ik door de genade Gods mag zijn die ik ben.

Voordat ik in mijn hart gegrepen ben geworden, ging ik plankgas over de brede weg ter helle. Ik had in de zonden mijn vermaak en ik was in mijn onverschilligheid ervan overtuigd dat ik nooit meer zalig kon worden. En het was bij mij zo: laten we eten en drinken, want morgen sterven wij.

Maar geliefden, het heeft Gode belijfd mij in die helleloop te arresteren en terug te brengen in het Vaderharte Gods door een weg van recht en gerechtigheid, in Christus.

En in de weg der ontdekking en ontgronding heb ik ook een droom gehad, om u er op te wijzen dat dromen niet altijd bedrog zijn. De nacht dat ik mijn droom droomde, was de toorn van God al in mijn ziel geopenbaard en als het onweerde, was elke donderslag voor mij. In die nacht droomde ik dat ik boven de hel hing en dat het laatste draadje waar ik aan hing werd doorgeknipt, zodat ik levend ter helle voer en voor mijn waarneming was dat tastbaar en voelbaar. Hoelang ik op de bodem der hel gelegen heb, weet ik niet, maar toen ik mijn ogen opsloeg in de tijd, kon ik mijn ogen niet geloven. Het was alsof de eeuwigheid de tijd had doen ophouden en toen ik mijn ogen opsloeg, sloeg ik ze op in de tijd. Ik was in de hel geweest en toch niet verbrand. Ik was ter helle gevaren en toch niet verteerd.

O, geliefden, toen heeft het Gode belijfd om Christus in mijn ziel te openbaren en toen is Christus uit mijn hel opgekomen als de Sleuteldrager van de hel en van de dood en zo werd Hij mijn Hemel. Amen, lieve Heere Jezus!

O, hellevaarders in ons midden, dat gij een weinig moed mocht scheppen uit mijn behoudenis, want de Heere maakt dood en maakt levend, Hij doet ter helle nederdalen en er weder uit op komen.

Geliefden, ik zou wel een evangelisch tribunaal willen oprichten waarvoor iedere dominee, iedere ouderling en iedere diaken zijn bekering zou vertellen. Niet uit dwang, maar uit goedwilligheid. Maar dan wel eerlijk zijn, want dan zouden alle ambtsdragers die niet door recht verlost zijn, hun ambt moeten neerleggen, tenzij zij hun roeping van Godswege erbij kunnen vertellen.

Ik vrees, geliefden, dat dan het gros van de preekstoelen en het gros van de kerkenraadsbanken leeg zouden blijven, omdat er haast geen bekeerde dominees en geen bekeerde ambtsdragers meer zijn in onze dagen. En daarom hebben er velen geen kracht in hun religie, maar alleen de schijn van godzaligheid.

Er zouden -naar ik vrees- niet veel op de nodiging van zo'n tribunaal ingaan, want velen zijn doodsbang dat dan hun bekering wordt afgepakt. Maar als je nog wat af te nemen is, geliefden, dan heb je nog nooit wat gehad.

Anderen zullen zich met een schijnnederige smoes verontschuldigen, door te zeggen dat het zelfbedoeling is om je bekering te vertellen en dat zij alleen Christus wensden te preken.

Dus die bezetene van Gadara heeft de rest van zijn leven zichzelf zitten bedoelen, omdat hij op bevel van Christus van niets anders getuigd heeft van hetgeen de Heere aan hem gedaan had.

Ja, ja, men heeft vele vonden gezocht, maar het "Komt luistert toe gij Godsgezinden", is wel heel verdacht geworden in onze dagen. Maar dat komt, omdat men het zelf niet kent. Ja, men wil wel Christus preken, als het maar niet vanuit je eigen leven is, want dan draaien er velen het hoofd van afgunst om.

O ja, maar ik preek u Christus als mijn Hellevaart en Christus als mijn Hemelvaart en Christus als mijn Bekering.

U zegt, maar man, bent u niet een weinig van de tekst afgeweken?

Nee, want wat ik nu preek, heeft alles te maken met de schenker en de bakker, want die bekleedden ook een ambt, omdat zij aan het hof van farao dienden. En die dromen die zij gedroomd hadden, liep over hun ambtsbetrekking. Daarom waren zij zo ontsteld en daarom keken zij zo verschrikt uit hun ogen.

De schenker en de bakker waren niet uit het veld geslagen door hun gevangenschap, want daar hadden zij wellicht de billijkheid van ingezien, maar de dromen die zij gedroomd hadden, dat had hen beiden

van hun stuk gebracht en had hen zichtbaar ontsteld.

Toen ik die droom gedroomd had, was ik zichtbaar verwonderd en ik kon het wonder niet op. In de hel en niet verbrand, in de hel en weer terug in de tijd.

O, geliefden, weet u wat ik toen heb mogen verstaan? Dat ik met Christus ter helle gevaren ben, want anders had ik erin gebleven. En ik ben er met Hem er weder uit opgekomen, want anders had ik er nooit uitgekomen.

Maar als Jozef 's morgensvroeg die verschrikte gezichten ziet van de schenker en de bakker, vraagt hij hen naar de oorzaak ervan.

Jozef vraagt hen: "Waarom kijken jullie zo benepen?"

Zeg bakkertje, wat zie je bleek! Zeg schenkertje, wat zie je rood!

Hebben jullie soms een kwaad geweten?"

Ja, en toen kwam het hoge woord eruit: "We hebben een droom gedroomd en we hebben geen uitlegger."

Hun droombeelden moesten wel afschuwelijke beelden geweest zijn om er zo benauwd over te wezen.

Maar Jozef relativeert hun angst en stelt die hovelingen een beetje op hun gemak.

"Wel", zegt Jozef, "maar jullie hebben geen waarzegger nodig, want zijn de uitleggingen niet van God?"

Maar weet u wat Jozef niet zegt?

Hij zegt niet: "Wel, vertel op die dromen, want ik ben ervaren in knopen ontbinden, want ik heb zelf zus en zo en van alles nog wat meegemaakt...", nee, dat zegt Jozef niet.

Je hebt van die internet-evangelisten die zich profileren als lichtgevende fakkels die alle knopen kunnen ontbinden en voor elk raadsel de oplossing weten.

Ja, zou Simson tegen dezulken zeggen: "Al had je niet met mijn kalf geploegd, dan zou je het antwoord op mijn raadsel niet geweten hebben."

Kijk, dat zijn mensen die wel over de hel praten, maar er zelf nooit in hebben gelegen.

Die mensen praten wel over knopen, maar ze stelen de knoopsgaten bij anderen. Dat zijn mensen die spreken wel over bekering, maar nog nooit door de grond van hun bekering gezakt zijn.

Dat zijn uitleggers die met het licht van een ander een naam willen verwerven.

Dat zijn mensen die geestelijk doen, maar het niet zijn.

Dat zijn mensen die op de zandgrond van voorkomende waarheden hun

zaligheid bouwen.

Maar de schenker had niets meer te verliezen en hij was door de grond van zijn bestaan gezakt en begint het eerst zijn droom te vertellen.

Toen hij uitverteld was en de uitleg uit Jozefs mond vernomen had, dacht de bakker: dat valt mee, ik steek ook maar van wal.

Die bakker had echter nog wat te verliezen en mensen die nog wat te verliezen hebben, kijken eerst de lat uit de boom hoe het een ander vergaat. Bij goede afloop willen zij ook wel een sprong wagen. Maar de bakker had misgegokt. Hij had gegokt op een goede uitslag, maar de uitslag van zijn droom bleek voor hem fataal te zijn.

Geliefden, zwijgers zijn dikwijls huichelaars. Dat zien we hier bij de bakker.

We willen echter niet op de stof vooruitlopen, maar eerst even op de inhoud van de droom van de schenker ingaan, alvorens de droom van de bakker te behandelen.

De schenker vertelt wat hij gezien had in zijn droom, namelijk een wijnstok en aan die wijnstok waren drie ranken vol met trossen druiven. Verder zag hij de beker van Farao in zijn hand en hij perste die druiven uit en gaf de Farao de beker om hem te laten drinken.

Dat was zo'n beetje de droom van de schenker en je zou zeggen, maar man, moet je daar nu zo'n benauwd over zijn? Het is toch een mooie droom? Ja, het was ook een mooie droom, maar de droom was TE mooi om waar te zijn en daarom keek die schenker zo benauwd.

Gods volk kan haar aandeel in Christus soms nauwelijks geloven, vanwege het onbegrijpelijke wonder. Dat zien we ook bij de discipelen van Christus als Christus Zich aan hen openbaard in de kracht van Zijn opstanding. En toen zij het vanwege de zwakheid van hun geloof nog niet geloofden, vroeg Hij hen iets om te eten, opdat ze zouden geloven dat Hij het as die tot hen sprak en die voor hen stond.

De schenker had een kostelijke droom gehad, maar als ik het eens geestelijk mag zeggen: zijn geloof was te zwak om te kunnen geloven dat het waar was wat hij gedroomd had.

Jozef, die de vertwijfeling bij de schenker had waargenomen, liet er dan ook geen gras over groeien en begint de schenker direct zijn droom uit te leggen.

Hij zegt: "Die drie ranken zijn drie dagen en binnen drie dagen zal u in uw ambt hersteld worden aan het hof van Farao."

Geliefden, dat is kort door de bocht, zult u wellicht zeggen.

Ja, en zo is het ook geestelijk.

De ware bekering kan op de rand van mijn nagel: "Hij mijn zonde en ik

Zijn gerechtigheid.”

De rechtvaardigmaking is geen proces, maar geschiedt in een punt des tijds, als de ziel wordt vrijgesproken van schuld en straf.

De droom van de schenker is echter geen beeld van de rechtvaardigmaking; het betreft een droom van tijdelijke aard en inhoud, die we zeker niet mogen vergeestelijken. In elk bijbelgedeelte liggen wel geestelijke lessen verklaard, maar dat is wat anders, die hebben we ook aangewezen.

Voor de schenker was de verklaring van Jozef een onbegrijpelijk wonder, waarop de man nimmer op had durven hopen.

De schenker zal dan ook wel een zucht van verlichting geslagen hebben bij de heldere verklaring van Jozef.

De verklaring van de droom hield namelijk zijn rehabilitatie in als overste der schenkers aan het hof van de Farao en daar had de man nooit over durven dromen.

We zullen er eerst van zingen, en wel van de 126^e Psalm, daarvan het 1^e zangvers.

Maar weet u, geliefden wat Jozef nu doet?

Nu stelt Jozef vlees tot zijn arm en probeert de schenker een weinig om te kopen, door de schenker te verzoeken hem gedenken aan het hof van Farao.

Jozef wilde snel uit de gevangenis verlost worden. Hij vond het nu lang genoeg geduurd hebben. En hij begint zijn onschuld aan de schenker te bewijzen.

O, geliefden, ook Gods volk wil zichzelf zo gaarne verdedigen als zij valselijk beschuldigd wordt. Ik ook, hoor.

Maar tegen laster moet je de Heere laten strijden en daarin heeft de Heere weleens gesproken: “De lieden die met u twisten zullen vergaan.”

Ze hebben mij bijkans op aarde vernield, maar de Heere heeft al mijn vijanden op hun kinnebakken geslagen. Degenen die met mij getwist hebben, daarvan liggen er velen al op hun rug.

Als je Christus’ getuige mag zijn, dan zal je wel in een hoek gedreven worden en met je rug tegen de muur, maar als de vijanden gaan juichen, zal de Heere de mond der leugenspreker stoppen. De duivel kan soms ver gaan, maar nooit buiten Gods toelating om.

Dat zien we ook in het leven van Jozef. De duivel scheen het gewonnen te hebben, maar de duivel had niet met de God van Jozef gerekend, want God was met Jozef, ook toen hij de gevangenis in moest.

Jozef moest onder het kruis, want onder het kruis is de Kerk het vruchtbaarst.

O, geliefden, kruis dragen is de mens niet eigen, ook niet na ontvangen genade. Het juk van Christus is echter niet zwaar, maar ‘t is alleen licht als we het opnemen. Als we het kruis achter ons aanslepen, is het zwaar, niet te dragen.

Christus’ juk is zacht en zijn last licht, maar alleen als we achter Hem aankomen en het oog op Hem geslagen houden.

Dat is geen mensenwerk, nee, dat is genadewerk en een privilege voor Gods ware volk.

Maar Jozef wilde nu wel eens zijn rug rechten en zijn benen strekken en dat kon niet in het donkere hol van de Egyptische gevangenis.

Hij zegt tegen feitelijk die schenker: “Ik heb nu uw droom uitgelegd, en nu moet u bij de Farao een goed woordje voor mij doen, want voor wat, hoort wat.”

Ach geliefden, ik kan dat zo goed begrijpen, want zo zit de mens in elkaar. Het spreekwoord zegt dan ook: “Wie goed doet, goed ontmoet.”

Ja, en zo houdt de godsdienst de boel in beweging. Goed doen en goed ontmoeten. Het is net een handel. Dan zeggen ze: Ik geef je een ei, op voorwaarde als ik er eentje terugkrijg.

Ik geloof het van jou, als je het van mij ook geloof.

Ik kijk je naar de ogen, als je het bij mij ook doet.

Ik spreek je naar de mond als je het mij ook doet.

Jozef wilde met de gave Gods vleselijk voordeel halen. Hij had een preekje gedaan, en nu moest de schenker hem supporten. Maar Jozef had de schenker niet goed gedaan, dat had God gedaan. Eerst had Jozef de Heere de eer gegeven en gezegd dat de uitleggingen van God zijn, maar nu wil hij met de gave Gods de schenker paaïen om hem uit de gevangenis te krijgen.

Jozef claimde hier de uitleg als zijn uitleg, maar daarin was Jozef vlees.

Ja, de Kerk is vleselijk, verkocht onder de zonde. Want wat zij wil, doet zij niet, maar hetgeen zij niet wil dat doet zij.

Geliefden, er is er dan ook maar Eén Die werkelijk en zuiver goed gedaan heeft, ook in mijn leven. Maar ik kan Christus alleen maar op Zijn hart trappen, want ik ben vleselijk, verkocht onder de zonden.

Ja, dat is de dankbaarheid van Gods ware volk. Christus op het hart trappen, tenminste dat is de inleving. Zelfs in elke boetetraan zit doorgaans 99% wijwater van de duivel.

Geloof je het niet? Dan weet je er niet veel van.

Weet u welke tranen zuiver zijn? Die van Christus en die tranen worden

in Gods fles vergaart, ook in het leven der genade als de Geest in ons bidt met onuitsprekelijke zuchtingen. Dan weent Gods volk in Christus de tranen des geloofs.

Maar die bakker die had er eerst wat verlegen bij gezeten, krijgt nu ook een weinig vrijmoedigheid, nu hij de goede afloop van de droom van de schenker had aangehoord en nu steekt hij ook spontaan van wal.

Gods volk krijgt altijd meelopers en bijlopers, ook in het getuigenis. Ze krijgen schenkers en bakkers op hun weg. Schenkers zijn de oprechten van hart, maar bakkers zijn de huichelaars. Gods volk komt die bakker ook in eigen hart tegen, want de schenker kende de bakker wel, maar de bakker kende die schenker niet.

Bakkers zeggen 'ja' en doen 'nee'. Ze beloven iets voor je te doen, maar ze doen het niet. Dat zijn de kerkelijke bakkers, die stoken de lasteroven heet voor een ander, maar ze gaan er nooit zelf in.

Je hebt er dan ook geestelijk onderscheiden kennis voor nodig om het kostelijke van de schenkers van het snodelijke van de bakkers te kunnen onderscheiden.

De schenker schonk klare wijn, maar de bakker bakt zoete broodjes, die wel zoet smaken in de mond, maar bitter zijn in de buik.

Ja, je hebt wat van die zoete-broodjes-bakkers op het kerkelijke erf. Dat zijn van die vrede, vrede en geen gevaar-evangelisten. Maar de broodjes van zulke evangelisten zien er wel lief en roomsoezerig uit, maar vergis u niet, er zit een luchtje aan dat brood. Het is oud brood, waar de schimmel op staat.

Net als bij de Gibeonieten. Die bedriegers kwamen met vriendelijke gezichten aan Jozua vertellen dat zij van heel ver kwamen, maar ze hadden een bijbedoeling, namelijk om het wraakzwaard der Israëlieten te ontgaan. Hele vriendelijke mensen, maar met valse oogmerken en leugens in hun hart.

Gods oprecht gemaakte kinderen zijn de Gibeonieten in hun eigen hart tegengekomen, maar in de praktijk kunnen zij er niet mee leven. De Gibeonieten zijn nog springlevend, vooral in de Afscheiding. Die mensen beroemen zich op Nathanael, maar in werkelijkheid zijn het Gibeonieten. Hun getuigenis is als beschimmeld brood waar de wormen uitkruipen.

Dat zijn van die bakkers, die beschimmeld brood bakken.

We zullen eens luisteren wat de bakker aan beschimmeld brood in zijn kast heeft. Hij zegt: "Ik zag drie getraliede korven op mijn hoofd en in de bovenste korf was allerlei heerlijke spijs voor de Farao en de vogelen des hemels aten al dat heerlijke voedsel uit die opperste korf op."

Kijk, die mensen hebben alles in en op het hoofd, maar niets in hun hart.

Ze kunnen over de kostelijkste spijs vertellen, maar het zit alles in een ijzeren kooi, achter de etalage van hun verbeeldingskracht.

Als Jozef de verklaring van zijn droom geeft, krijgt de bakker een slag uit eigen baksel.

Jozef zegt: "Die drie korven zijn drie dagen, maar binnen drie dagen zal de Farao u hangen aan een hout en het gevogelte des hemels zal uw vlees eten."

Die bakker zal wel met een brede glimlach de eerste woorden der uitleg aangehoord hebben, maar toen kwam de klap: "dead by hanging." "Bakkertje, u zult worden opgehangen als een misdadiger."

Toen kreeg die bakker een slag op zijn mond en toen was hij voorgoed uitgepraat. Toen Jozef zijn droom had uitgelegd, zweeg de bakker stil, net als die man zonder bruiloftskleed stilzweeg toen hij door de Koning werd ondervraagd.

O, geliefden, die schenker deed nieuwe wijn in nieuwe lederzakken, maar die bakker probeerde de oude mens nog wat op te poetsen, door oud brood in de etalage te leggen, maar toen kreeg hij zijn vonnis te verstaan: binnen drie dagen zult u gehangen worden en van de vogelen des hemels gegeten worden.

En het is alzo geschiedt, zoals Jozef het gezegd had.

Op de verjaardag van de Farao werd de schenker in zijn ambt hersteld en de bakker werd aan een hoge galg gehangen.

Geliefden, wat ik u vragen wil: bent u een schenker of een bakker?

U zult zeggen: waaraan kan ik dat weten?

Wel, de schenker maakte deel uit van de Ware wijnstok; hij behoorde tot de ranken die vruchten voortbracht voor de Landman. Maar de bakker had alles wat hij wist en had op zijn hoofd -net als de rijke jongeling- en met dat alles was hij een gevangene in de kooi van de duivel, wiens leven aan de strop eindigde. De schenker had wat uit te delen, maar de bakker had zijn gave in een zweetdoek liggen.

O, geliefden, het gaat nauw uit. *"Doorzoek u zelf nauw, ja, doorzoek nauw, gij volk, dat met geen lust bevangen wordt! Eer het besluit bare (gelijk kaf gaat de dag voorbij), terwijl de hittigheid van des HEEREN toorn over ulieden nog niet komt; terwijl de dag van den toorn des HEEREN over ulieden nog niet komt", Zef. 1:1-2.*

Om het eens in beeldspraak te zeggen: de bekering van de bakker was slechts een opknapbeurt van de oude getraliede mens onder de Wet, wiens stinkende vruchten een voet te hoog zitten, terwijl de bekering van de schenker geworteld was in de ware Wijnstok, wiens vruchten zijn voor de Landman.

De schenker wordt in zijn ambt hersteld, net als Petrus, maar de bakker komt aan de strop, net als Judas.

En wat er dan staat, geliefden: *“Doch de overste der schenkers gedacht aan Jozef niet, maar vergat hem.”*

O, Jozef zal wel dikwijls op de uitkijk gestaan hebben, maar het heeft nog twee volle jaren geduurd, eer dat de schenker aan Jozef gedacht.

Toen is Jozef gaan zakken en zinken en hij zal dikwijls wel die bakker hebben ingeleefd. Daarbij werd hij gekweld door een brandende zielevraag: “Zouden Gods beloftenissen, immer hun vervulling missen?”

Gods volk verwacht doorgaans met de belofte direct de vervulling, maar er is een wachtenstijd, een barenstijd en een stervensuur.

Jozef moest er nog de dodencel voor in, opdat Christus de Vervulling van zijn beloften wezen zou in de verhoging van Zafnath Paäneah.

Maar geliefden, Christus is zowel in de belofte als in de vervulling en als u Christus nooit in de belofte ontvangen hebt, zult u de vervulling voor eeuwig moeten ontberen.

Gods volk wordt gerechtvaardigd door het ja-woord van Christus, dus in de belofte, want de Kerk is in hope zalig. De vervulling der hoop is Christus ook en daarom beschaamd de hoop niet, omdat de liefde Gods in ons hart is uitgestort door de Heilige Geest Die ons gegeven is.

Straks zullen ze Hem zien, als de Vervulling van de uitgestelde Hoop, van aangezicht tot aangezicht.

Hier zien we door een spiegel in een duistere reden, maar straks zullen de nevels opgeklaard worden, totdat de dag aankomt en alle schaduwen zullen vlieden. Dan zullen we Hem zien zoals Hij is en geen vreemde. Jozef moest lijdzaamheid betrachten, want de farao moest die dromen nog dromen.

Als de schenker te vroeg aan Jozef gedacht zou hebben, zou Jozef nooit verhoogd zijn geworden als Zafnath Paäneah, als voedsterheer der Kerk. Het gaat door de vernedering naar de verhoging, door de hel naar de hemel, door eer en oneer, door bezaaide en onbezaaide wegen, door kwaad gerucht en goed gerucht.

Jozef mocht een goed gerucht verspreiden over de God zijner vaderen.

De uitleg van de dromen schreef hij aan God toe, ook toen hij stond voor het aangezicht van de Farao.

Geliefden, mag u wel eens een goed gerucht voort brengen van de Koning der koningen?

Christus is het zo eeuwig waard om aangeprezen te worden, want meer dan Zafnath Paäneah is hier. De schuren van de meerdere Jozef lopen over van genade, want Hij geeft genade voor genade, zelfs aan de

wederhorigen.

Op die genade heeft Jozef gepleit. Jozef vond geen genade in de ogen van zijn broers, bij wie hij nimmer heil heeft gevonden, maar hij vond wel genade in de ogen Gods en hij gaf Gode de eer.

Jozef vond in de ogen van zijn broers geen genade, opdat hij hen genadig zou zijn. Daarin was Jozef een type van Christus.

Christus heeft Zich laten belasteren, om lasteraars genade te bewijzen.

O, geliefden, Gods volk leert zich tegenover Christus kennen als de broers van Jozef zich tegenover Jozef hebben misdragen. Komen we dat nog meer in de Bijbel tegen?

Ja, in de zaal van Kajafas. Daar staat Petrus de meerdere Jozef te verloochenen met vloeken en eedzweren, maar als Christus hem aankeek met liefdesogen zonder verwijt, dan gaat Petrus naar buiten bitterlijk wenende.

Toen heeft Petrus zichzelf verloochend en is met het Lam tevreden geweest.

Ik ben weleens intens verheugd geweest dat God een Lam besteld heeft om Zijn eer te verhogen, al zou ik er ook eeuwig buiten vallen. Als God maar verheerlijkt wordt.

Geliefden, Jozef mocht gaan in de wegen des Heeren, en die wegen lopen dwars door het onmogelijke heen. God spaart geen vlees en daar is Jozef wel achter gekomen.

Als God Zijn Naam en werk wil verheerlijken in een mensenleven, dan gaat het voor die mens in kwestie door de vernedering naar de verhoging, opdat niemand roeme.

Jozef was bestemd om voedsterheer voor zijn volk te zijn in een vreemd land, als een uitlegger der verborgenheden en als een type van Christus om hongerigen uit de voorraadschuren der genade van hemels manna te voorzien.

Des Heeren wegen zijn wonderlijk, maar voor de Heere Zelf is niets te wonderlijk.

Jozef wordt volledig gerehabiliteerd, als hij de dromen van Farao heeft verklaard, want God was met hem. En als God met ons is, wie zal dan tegen ons zijn?

Volk des Heeren, verwacht grote dingen van uw God, want Hij doet wonderen, Hij alleen.

Laat geen stilzwijgen bij ulieden wezen, maar verhef uw stem met macht, blaas de bazuin te Sion, verhef de banier in het land en bouw de muren van Jeruzalem op.

Hij zal verschijnen tot ulieder vreugde en Hij zal al uw verdrukkers

verdoen. Hij zal de hinkenden behoeden, het weggedrevene verzamelen, het verlorene vinden, de lammeren in Zijn schoot vergaderen en de zogenden zal Hij zachtkens weiden. Zegene de Heere Zijn Eigen Getuigenis, tot roem Zijns Naams die heerlijk is.

Amen.

Slotzang: Psalm 105:10, 11 en 12.

68. Doch de meeste van deze is de liefde

Voorzang: Psalm 133:1 en 2

Schriftlezing: 1 Korinthe 13

Gemeente, de tekst van onze overdenking kunt u vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte, in 1 Korinthe 13:13, waar wij nogmaals met elkaar lezen:

“En nu blijft geloof, hoop en liefde, deze drie; doch de meeste van deze is de liefde.”

Met de hulp des Heeren, wensen wij deze tekstwoorden te overdenken aan de hand van:

1. De noodzakelijkheid van het geloof

2. De hoop die niet gezien wordt

3. De liefde die nimmermeer vergaat

Gemeente, de zaligmakende metgezellen in het leven der genade voor de strijdende Kerk op aarde luiden niet *ellende, verlossing en dankbaarheid*, maar *geloof, hoop en liefde*.

De drieslag *ellende, verlossing en dankbaarheid* geschiedt achtereenvolgens, en duidt op ‘s mensen verlorenheid onder de Wet, de rechtvaardigmaking in Christus en de heiligmaking door de inwoning des Heiligen Geestes. Deze drieslag heeft betrekking op de staatsverwisseling, namelijk wat er aan vooraf gaat, te weten: de kennis der *ellende* en hoe die tot stand komt, namelijk door de toegerekende gerechtigheid van Christus, hetgeen we ‘s mensen *verlossing* noemen, en wat er op volgt, namelijk het leven der heiligmaking.

De drie metgezellen der genade -*geloof, hoop en liefde*- volgen elkaar niet op, maar worden in het stuk van de rechtvaardigmaking ontvangen als gave Gods, ineens en voor altijd, tenminste, wat de liefde betreft, want het geloof en de hoop zijn tijdelijk en zullen in het hiernamaals overgegaan zijn in aanschouwen.

Deze drie metgezellen der genade -*geloof, hoop en liefde*- is de levende Kerk deelachtig vanaf het prilste begin der wedergeboorte.

Geen van deze drie metgezellen der genade kan gemist worden, want al ware het dat we wel het geloof hadden, maar de liefde niet, zo zou dat

geloof ons geen nuttigheid kunnen geven. En al pretenderen wij de liefde te hebben en we missen het geloof, zo zal die liefde ons niet baten, en zo is ook de hoop een onmisbare schakel in het leven der genade.

“En nu blijft geloof, hoop en liefde, deze drie...”

De apostel maakt er geen optelsom van als hij dit zegt, zo van $1 + 1 = 2$, $+ 1 + 3$, nee, dat is de werkheilige rekensom van de dienstbare oude mens onder de Wet.

De oude mens onder de Wet leeft van optellen en als hij met het geloof gepronkt heeft, legt hij het geloof even terzijde en dan neemt hij de hoop erbij zover hij het kan bezien en dan telt hij de somma van $1 + 1 = 2$, en vult het tekort aan met een lening bij de Wet, namelijk om die te doen uit dankbaarheid, wat velen liefde noemen en waarmee men vrachtwagens oud papier verzet en die liefde heimelijk in rekening brengt, zodat de som er als volgt uit ziet: Geloof + hoop = genade en daarbij voegt de werkheilige mens zijn werkdadige liefde, zodat het geheel uitkomt op 3.

Ja, dat was ook de rekensom van de rijke jongeling. Hij had al de geboden gehouden van zijn jonkheid af en daarbij wilde hij van Christus nog een aanvullend advies bijvoegen, zodat hij de rekening kon indienen bij het sanhedrin als zijnde voldaan.

Maar dat viel tegen, want hij kreeg geen aanvullende gerechtigheid, maar een aftrekpost: *“Ga heen, verkoop alles wat gij hebt en geef het den armen en komt herwaarts, neem uw kruis op en volg Mij.”*

Dus die jongeling dacht met optellen den hemel te kunnen aandoen, maar van Christus kreeg hij te verstaan dat hij moest aftrekken, alles verkopen, kruis opnemen en Hem volgen, zodat die jongeling weer bij nul moest beginnen.

Ja, en toen ging hij bedroefd heen, want om als een failliete zondaar bij nul te beginnen, plus de last van het kruis en daarbij de hitte des daags en de koude des nachts verduren, ontbering lijden, zichzelf verloochenen en door allen gehaat worden, nee, daar had hij geen trek in.

Dan maar liever bij de open haard dineren in gezelschap van de rijke man met de voeten op een warm stoofje, als barrevoets op het smalle pad des levens, alle dagen te sterven en Jezus te volgen.

Ja, geliefden, er zijn tenslotte maar twee soorten belijders in de kerk, degenen die optellen en steeds verder vorderen in heiligmaking, tenminste in hun verbeelding, en degenen die elke dag moeten aftrekken en op al het hunne de dood moeten schrijven, omdat de beste werken, zo die er moge zijn, met zonden bevuurd zijn en derhalve

verdoemelijk zijn, en daarbij komen in te leven dat zij niet alleen zonde doen, maar enkel zonde zijn, zodat zij geheel en al van de genade afhankelijk zijn, omdat zij alles in Christus hebben.

Het geloof maakt ons deelgenoot van de Schat in de akker, die ons rechtmatig geschonken is in de weg van het recht.

Die man die de Schat in de akker vond, moest alles verkopen om in rechtmatig bezit van die akker te komen en dat was juist waarvoor de rijke jongeling bedankte, want die jongen had zoveel pareltjes en medailles bijeen gespaard, en daarvan wilde hij geen afstand doen, want dat koste zijn lieve naam, zijn welvarende bestaan, en een heel leven van werkdadige dankbaarheid, en dat was teveel gevraagd.

De rijke jongeling wilde als een vroom mens gerechtvaardigd worden, maar niet als een goddeloze.

Die jongen had wel een soort van liefde tot de Wet Gods en die uitwendig onderhouden, maar hij miste de hoop die Gods kinderen hebben, ja, hij had wel een hoopje op de zaligheid en hij hoopte dat Jezus zijn hoopje zou aanvullen, maar hij miste het ware geloof, dus miste hij alles.

“Want zonder geloof is het onmogelijk om God te behagen.”

Het geloof staat dus voorop in de trits, geloof, hoop en liefde.

Als de Heilige Geest bij monde van Paulus leert dat de liefde de meeste is, wil dat niet zeggen dat het geloof een extra is dat wel gemist kan worden, integendeel, het geloof staat in deze drie voorop en is niet laatst, maar eerst.

Het geloof is eerst, de hoop is het diepst en de liefde is de meeste van deze drie.

Zonder geloof kunnen wij niet gerechtvaardigd worden, want we worden door het geloof gerechtvaardigd en niet door de liefde, noch door de hoop.

“Want met het hart gelooft men ter rechtvaardigheid en met den mond belijdt men ter zaligheid”, Rom. 10:10.

Zonder het ware geloof is ook de liefde niet werkzaam, want het geloof is door de liefde werkende en niet de liefde door het geloof.

In het stuk van de rechtvaardigmaking staat het geloof alleen.

“Doch wetende, dat de mens niet gerechtvaardigd wordt uit de werken der Wet, maar door het geloof van Jezus Christus, zo hebben wij ook in Christus Jezus geloofd, opdat wij zouden gerechtvaardigd worden uit het geloof van Christus, en niet uit de werken der Wet; daarom dat uit de werken der Wet geen vlees zal gerechtvaardigd worden”, Gal. 2:16.

Ook niemand wordt gerechtvaardigd vanwege het feit dat het geloof

door de liefde is werkende, nee, Gods Woord leert de rechtvaardiging door het geloof alleen, zonder de werken der Wet, maar ook zonder de goede werken, die er in het leven der genade zeker zijn zullen.

Goede werken maken op geen enkele wijze deel uit van de toegerekende gerechtigheid van Christus waarvoor wij voor God kunnen bestaan.

In ZONDAG 24 van de HC luidt het zo zuiver bijbels:

Vr.62: Maar waarom kunnen onze goede werken niet de gerechtigheid voor God of een stuk daarvan zijn?

Antw.: Daarom, dat de gerechtigheid die voor Gods gericht bestaan kan, gans volkomen en der Wet Gods in alle stukken gelijkvormig zijn moet, en dat ook onze beste werken in dit leven alle onvolkomen en met zonden bevlekt zijn.

Dus het geloof is niet alleen de eerste van de drie, maar ook de voornaamste en in het stuk van de rechtvaardigmaking geldt alleen het geloof.

Als de vaste grond van het geloof ontbreekt, ontbreekt ook het bewijs der zaken die men niet ziet. Immers, *“het geloof nu is een vaste grond der dingen, die men hoopt, en een bewijs der zaken, die men niet ziet.”*

Het geloof rekent niet met het zichtbare, niet met het tastbare, niet met het gevoel, maar is geworteld en gefundeerd in de Waarheid.

De Waarheid is Christus en daarin is het ware geloof geworteld, in Hem. *“Geworteld en opgebouwd in Hem, en bevestigd in het geloof,elijkerwijs gij geleerd zijt.”* Dat is wat Paulus schrijft over de gemeente van Kolosse.

Kan dat ook van ons gezegd worden, gemeente?

Zijn wij reeds geworteld in Christus; ingeënt in de ware Wijnstok?

Dan moeten we eerst ontworteld worden, afgesneden van onze oude stam, afgesneden van de oude mens en ingeplant in de ware Wijnstok.

Om afgesneden te worden daar heeft een mens een gruwelijke hekel aan, ja, hij wil wel zalig worden, maar met behoud van de oude sentimentele mens.

Maar geliefden, Christus trouwt niet met de oude mens onder de Wet, nee, die moet het graf in, en die is met Christus het graf ingegaan. En dan geldt: *“Indien wij met Christus gestorven zijn, zo zullen wij ook met Hem leven.”*

Ja, dan ben je ook aan het einde van de Wet gekomen, want het einde der Wet is Christus tot rechtvaardigheid, een iegelijk die gelooft.

Het geloof wandelt niet met de Wet, maar met Christus.

Ja, de rijke jongelings-godsdienst houdt er altijd twee beminaars opna. Mozes en Christus.

Via de instructies van Mozes werken zij zich halverwege de

Jakobs ladder omhoog en dan mag Christus vanuit de hoogte wel een handreiking doen, maar Mozes bepaalt de maat en die maat is nooit genoeg, want de bloedzuiger heeft twee zusters, geef, geef.

Maar geliefden, Mozes is reeds lang overleden en zijn graf is nooit gevonden, want om der hoererijen wil zal de Bruid van Christus haar eigen Man hebben.

Ja, die het kent die verstaat het en die het niet kent, verstaat het niet. Paulus zegt: *“Ik spreek tot degenen die de Wet verstaan”*, maar dat zijn er maar zeer weinigen in onze dagen, op en onder de kansel.

Ja, en na de ware inplanting in Christus volgt de opwas in Christus, niet opwaarts, maar benedenwaards, dat is de opwas des geloofs, maar dat kan alleen als we dagelijks gesnoeid worden.

Ja, de producerende godsdienst in onze dagen laat zich niet snoeien, omdat zij doornen en distelen voortbrengen, die nabij de verbranding zijn. Maar om Gode vruchten te dragen, moeten we dagelijks gesnoeid worden.

Maar om gesnoeid te kunnen worden, moeten we eerst geworteld zijn in Christus door het geloof. *“Gebouwd op het fundament der apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus is de uiterste Hoeksteen; op Welken het gehele gebouw, bekwamelijk samengevoegd zijnde, opwast tot een heiligen tempel in den Heere; op Welken ook gij mede gebouwd wordt tot een woonstede Gods in den Geest”, Ef. 2:20-22.*

En Petrus bevestigt dat in 1 Petrus 2:5: *“Zo wordt gij ook zelve, als levende stenen, gebouwd tot een geestelijk huis, tot een heilig priesterdom, om geestelijke offeranden op te offeren, die Gode aangenaam zijn door Jezus Christus.”*

Dus het geloof is geworteld in de Waarheid. Dat is eerst en van fundamenteel zalmakend belang.

Paulus zegt ergens: *“Indien gij maar blijft in het geloof, gefondeerd en vast, en niet bewogen wordt van de hope des Evangelies...”*, en geliefden, dat is geen wens, maar noodzakelijk.

Gods volk moge in zichzelf een rokend vlaswiekje zijn, een gekrookt rietje, maar zij staat door het geloof in de genade, ja, in de vrijheid der kinderen Gods, met alle banden en benauwdheden die er zeker zullen zijn.

Banden en gevangnissen zullen eens beslissen wie er kinderen zijn van God.

Het geloof zelf bestaat ook weer uit een drieslag, niet uit ellende, verlossing en dankbaarheid, maar uit kennis, toestemmen en vertrouwen.

Zaligmakende kennis van God en Christus. Ja, dat is wat Christus noemt het eeuwige leven en dat is het ook.

“En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den enigen waarachtigen God, en Jezus Christus, Dien Gij gezonden hebt.”

Dus geloof bestaat uit kennis, dat is geen letterkennis, maar het kennen des Geestes. Dat is genadekennis. Die kennis leer je door openbaring.

Christus zegt: *“Ik dank U, Vader! Heere des hemels en der aarde! dat Gij deze dingen voor de wijzen en verstandigen verborgen hebt, en hebt dezelve den kinderkens geopenbaard.”*

En die zaligmakende kennis begint met een zaligmakende openbaring van Christus.

Paulus zegt: *“Het heeft Gode belijft Zijn Zoon in mij te openbaren.”*

Daar hebt u de ware kennis. Christus is het Begin van de ware kennis; Hij is ook de Voortgang en het Einde.

De kennis des geloofs is geen ellendekennis; ellendekennis doe je op uit de Wet, want door de Wet is de kennis der zonde. Die kennis gaat aan de ware kennis van Christus vooraf en vindt plaats voor de wedergeboorte. Ellendekennis leidt tot de dood van de oude mens, omdat die kennis uit de Wet voortkomt en de Wet is de bediening des doods. Aan de ware ellendekennis is de dood verbonden.

Paulus zegt: *“Als het gebod gekomen is, is de zonde wederlevend geworden, doch ik ben gestorven.”*

Maar de genadekennis des geloof is geworteld in de Waarheid, in Christus. Hij is de Kenbron van alle ware kennis, van de kennis Gods en des Geestes. Als wij Christus toebehoren, is Christus is onze Wijsheid bij God. Hij is onze Kennis.

Dié kennis maakt niet opgeblazen, maar die kennis is vernederend, omdat die kennis, God groot maakt en een mens nietig, onrein, verdoemelijk, ja, nul en niets, ook na ontvangen genade.

De tweede eigenschap van het geloof is toestemmen en dat toestemmen is geheel op de Waarheid in Christus gericht.

Het geloof heeft maar 1 Voorwerp, en dat is Christus.

De huidige theologie leert twee voorwerpen des geloofs, namelijk de Wet en Christus. Dat leert Rome ook, maar het is niet de Wet en Christus, maar de Wet in Christus. De Wet is in de ark gelegd en niemand is gerechtigd en bekwaam om in die ark te kijken, want die brutaliteit kostte meer dan vijftigduizend Bethsemiëten het leven.

Dus de Wet is in Christus en met bloed bedekt. Als we dat mogen kennen in de toepassing, gaan we de waarheid toestemmen, ofwel belijden en dat door het geloof.

De Waarheid toestemmen door het geloof is niet veelomvattend, het is allesbeslissend. De Waarheid, Gods Woord, wordt door het geloof in zijn geheel beleden en onderschreven, niets daarvan afdoende, noch iets daaraan toevoegende.

En dan tenslotte heeft het ware geloof ook de eigenschap van het vertrouwen.

Je kunt pas iemand vertrouwen als je hem kent. Zo is het ook met het geloofsvertrouwen. Vertrouwen gaat niet aan het kennen des geloofs vooraf, maar is er een gevolg van.

Kennen, toestemmen en vertrouwen; daaruit bestaat het geloof en het Voorwerp daarvan is Christus en Zijn leer.

In onze dagen wordt het vertrouwen voorop gezet, maar dat is een vleselijk en aanmatigend vertrouwen, waarmee er reeds duizenden in de hel beland zijn en nog zullen belanden.

Het ware geloofsvertrouwen, komt voort uit een verzoende betrekking met God, Die wij alleen in en door Christus als onze hemelse Vader kunnen kennen.

Een bloot vertrouwen dat je zonden vergeven zijn, redt de mens niet van de hel.

Paulus zegt in de Efezebrief: *“In Denwelken wij hebben de vrijmoedigheid, en den toegang met vertrouwen, door het geloof aan Hem.”*

Het ware geloofsvertrouwen is dus ook in de kennis van Christus geworteld, en is een gave Gods en is niet en vrucht van het vrome vlees. *Geloof, hoop en liefde, deze drie.*

Niet 1, niet twee, niet vier of vijf, maar deze drie.

Deze drie metgezellen, vergezellen Gods kind tot zijn sterven en dan blijft de liefde over, want dan gaat het geloof en de hoop over in aanschouwen, maar de liefde vergaat nimmermeer.

Ja, over de ware liefde hebben we al eens meer gehandeld, maar de ware liefde is geen gevoel, al gaat het niet zonder gevoel, maar de ware liefde is niet geworteld in het gevoel, maar in de Waarheid.

Belijders die hoog opgeven van de liefde ten koste van de Waarheid, worden niet gedreven door de liefde van Christus, maar door eigenliefde.

Het geloof staat boven de liefde, maar de liefde is de meeste en duurt het langst, ja, de liefde vergaat nimmermeer.

Paulus hemelt in dit hoofdstuk de liefde niet op ten koste van de waarheid, nee, ook niet ten koste van het geloof, nee, hij zegt alleen dat als we de liefde missen, dat we dan tevergeefs geloven.

Geloof zonder de liefde is als klinkend metaal en luidende schellen. Dat

kan overigens geen mens bepalen dan God alleen, want de liefde kun je niet meten, alleen God is hartekenner. Ja, als mensen de Waarheid loochenen en bespotten, dan is het duidelijk dat zij ook de ware liefde missen, maar je kunt wel het geloof bij iemand toetsen, maar het is alleen God die de harten weegt en de nieren proeft.

Maar andersom is het ook waar, namelijk dat als we het ware geloof missen, dan is al dat voorgewende liefhebben, geheel tevergeefs en op een zandgrond gegrond.

De liefde waarop Paulus in 1 Korinthe 13 doelt is niet mijn liefde, niet uw liefde, maar de liefde van Christus, die in het hart is uitgestort door de Heilige Geest die in ons is, tenminste als we het eigendom van Christus zijn.

Maar eerst komt daar de hoop, niet daartussen, maar ermee gepaard gaande. De hoop is niet vers twee, ook niet het eerste, niet het laatste, maar het diepste.

Dat is een hoop die niet gezien wordt. *“Want wij zijn in hope zalig geworden -zegt Paulus-. De hoop nu, die gezien wordt, is geen hoop; want hetgeen iemand ziet, waarom zal hij het ook hopen?”*

De hoop in de drieslag: geloof, hoop en liefde, is geen hoop zoals wij die verstaan, namelijk een onzekere hoop.

We zeggen weleens: “we hopen dat het goed komt”, maar dan is de uitslag geheel onzeker.

De hoop die hier genoemd wordt is geen onzekere en dode hoop, maar een levende hoop.

Paulus zegt: *“Laat ons de onwankelbare belijdenis der hoop vast houden; (want Die het beloofd heeft, is getrouw).”*

Dus de hoop waarover het hier gaat, is een onwankelbare hoop en ondersteunend voor het bestreden en beproefde geloof.

Toen Zilpa, Lea's dienstmaagd, Jakob een zoon baarde. Toen zeide Lea: Er komt een hoop! en zij noemde zijn naam Gad.

Sommige verklaarders beweren dat Gad “geluk” betekent, wat op een gelukkige hoop duidt, maar de eigenlijke betekenis van Gad is een troep, een bende.

Dat is dus niet de hoop, waarvan Paulus hier melding maakt, want de hoop waarmee Lea de geboorte van Gad inluidt, beduidt een bende. *“Aangaande Gad, een bende zal hem aanvallen, maar hij zal haar aanvallen in het einde”, Gen. 49:19.*

Al die bendes die Gad aanvielen waren bepaald zo gelukkig niet; niet een zaak van vreugde, maar het geluk van Gad lag in het einde verklaard.

“Let op den vrome, en zie naar den oprechte; want het einde van dien man

zal vrede zijn.”

Want ook uit de stam van Gad zijn twaalfduizend verzegeld.

Gods volk is als Gad, wedergeboren tot een levende hoop door de opstanding van Jezus Christus uit de doden.

Dat is dus geen onzekere zaak, geen hoopje, maar een vaste grond, waarin Gods kinderen zich mogen verblijden. Verblijdt u in de hoop. *“En de hoop beschaamt niet, omdat de liefde Gods in onze harten uitgestort is door den Heiligen Geest, Die ons is gegeven.”*

Daar hebben we de liefde en daar gaat het voornamelijk over in 1 Korinthe 13. De liefde is de motor van het geloof en de hoop; het is de drijfveer moet ik eigenlijk zeggen, want Gods volk wordt door de liefde van Christus gedreven.

De drijfveer van een Christen is dus de liefde, maar de Bron der liefde is Christus Zelf. Dat is de Waarheid en de liefde verblijdt zich in de Waarheid.

De liefde is dus geen concurrent van het geloof, ook geen mededinger van de hoop, maar een metgezel van die beiden.

John Bunyan heeft in zijn boek “De Christenreize naar de eeuwigheid” het geloof, de hoop en de liefde in afzonderlijke personen getekend, om de aan te geven welke eigenschappen het geloof, de hoop en de liefde afzonderlijk hebben. Maar die personen heeft Bunyan ook zuiver getekend als metgezellen op de smalle weg des levens en niet als elkaars concurrenten.

In onze dagen hebben we de concurrentiegodsdienst, die een competitiestrijd voeren en elkaar met afgunst bejegenen.

Ik heb het bij levende lijve meegemaakt dat we krachtens onze roeping gingen evangeliseren, maar de kerk waarvan wij lid waren, wilde mij dat verbieden, want ik opereerde in hun vaarwater werd er gezegd.

Ja, allemaal van die bootjes die elkaar de vissen niet gunnen. Allemaal van die broodvisser die het hele dorp voor zichzelf claimen en die pretenderen de beste hengels te hebben.

Ik heb veel gevist in mijn jonge jaren, niet zozeer op kleine vis, maar op grote vis, maar andere vissers lachten dikwijls om mijn eenvoudige hengels, maar ik ving de vis en zij hadden het voor het toekijken. Die mensen konden wel pronken met hun hengels, maar dat is allemaal godsdienst.

Ja, toen de discipelen op bevel van Christus het net aan de andere zijde van het schip moesten werpen, werd hen niet gezegd eerst een nieuwe boot aan te schaffen, nee, ze moesten roeien met de riemen die ze op dat moment ter beschikking hadden, dus met diezelfde eenvoudige

vissersboot, waarmee ze die nacht niets vingen, vingen zij op bevel van Christus 153 grote vissen.

Het geheim om mensen te vangen zit niet in het middel, maar in de bediening van de Middelaar, ja, en als je door die bediening wordt gedreven, moet je op kerkelijke concurrentie rekenen, vooral van degenen die in het vooraangestoepte in de kerk zitten.

Ja, dus die concurrentiegodsdiens wil altijd nummer 1 staan, maar dezulken ploegen dikwijls met andermans kalveren en met dodemanshersen, om met stelen en kopiëren hoog te scoren bij het publiek. Allemaal voor het goede doel natuurlijk, maar ondertussen richten zij de schijnwerpers op zichzelf, omdat ze iets willen zijn, maar dezulken doen zichzelf de das om. *“Want zo iemand meent iets te zijn, daar hij niets is, die bedriegt zichzelf in zijn gemoed. Maar een iegelijk beproeve zijn **eigen** werk; en alsdan zal hij aan zichzelf alleen roem hebben, en niet aan een anderen”,* zo leert het Woord des Heeren.

De ware liefde pronkt niet met andermans geschriften en preken. De ware liefde wil zelf liefhebben, Gode boven alles en de naaste als zichzelf. De ware liefde wil dat de Waarheid recht gedaan wordt, want de liefde verblijdt zich niet in de ongerechtigheid, maar in de Waarheid. De ware liefde is oprechte liefde en geen geveinsde liefde.

Belijders die de liefde veinzen, zijn talrijk in onze dagen en dat soort belijders sjoemelt altijd met het recht Gods en hebben maatschappelijk geheel geen rechtsgevoel.

Ze oordelen naar het aanschijn, kijken mensen naar de ogen, laten iedereen in zijn waarde, en kerkelijk bewegen zij zich als kameleons op en onder de kansel.

De Heere Jezus zegt: *“Maar wacht u voor de mensen; want zij zullen u overleveren in de raadsvergaderingen, en in hun synagogen zullen zij u geselen.”*

Christus heeft hier dus voornamelijk ambtsdragers op het oog, die geveinsde liefde voorwenden om zichzelf een naam te maken, maar ondertussen de bestraffende man in de poort haten.

De geroepen getuigen van Christus zijn argeloos en oprecht gemaakt in woord en daad en daarom worden zij gehaat, want de duisternis kan het licht niet verdragen en de dood kan het leven niet verdragen.

Wacht u voor de mensen, met name die de liefde veinzen, want die zijn gevaarlijker dan openlijk tegenstanders van de Waarheid.

De liefde zij ongeveinsd, voorzichtig gelijk de slangen en oprecht gelijk de duiven.

De ware liefde staat echter nooit op zichzelf, maar is de drijfveer van het

geloof en als het geloof door de liefde werkt, is dat de wijsheid, die van boven is, die is ten eerste zuiver, daarna vreedzaam, bescheiden, gezeggelijk, vol van barmhartigheid en van goede vruchten, niet partijdig oordelende, en ongeveinsd.

Het geloof, dat door de liefde is werkende, gaat niet af op geruchten, maar werkt alleen op grond van de feiten. En juist daarom worden Gods oprechte kinderen zo gehaat, omdat degenen die de liefde veinzen de waarheid van het Evangelie niet kunnen verdragen.

Tegenover de liefde van Christus, staat de vijandschap van de godsdienst en van de wereld.

Het is dus een grote misvatting dat als we door de liefde van Christus gedreven worden, dat we dan overal geaccepteerd worden. Juist dan zullen we vervolgd worden, gehaat en gesmaad, met name door belijders die de liefde veinzen.

Oprechtheid en gezeggelijkheid, zijn eigenschappen van de ware liefde, maar die eigenschappen worden juist het meest gehaat, ook binnen het Refodom.

Juist omdat de liefde geen kwaad denkt, dus niet met veronderstellingen werkt, wordt Gods ware volk dat door de liefde van Christus gedreven wordt massaal tegengestaan, geminacht en genegeerd door de vrome godsdienst dat de liefde veinst.

Belijders en voorgangers die de liefde veinzen, blijken ook voorstanders van de valse verdraagzaamheid ten opzichte van degenen die zich openlijk tegen Gods Woord verheffen en misdragen. Een door het Refodom algemeen aanvaarde homostichting Refo-Anders, is daar een afschuwelijk bewijs van.

Het veelgehoorde valse verdraagzaamheidsargument dat we in een post-christelijke tijd leven, is door de duivel ingegeven, want Gods Woord blijft Gods Woord en daarvan zal in der eeuwigheid geen tittel, noch jota ter aarde vallen. Dat geldt dus ook voor de tekst van onze overdenking. *“En nu blijft geloof, hoop en liefde, deze drie; doch de meeste van deze is de liefde.”*

Maar we zullen eerst zingen, en wel van de 130^e Psalm, daarvan het 4^e zangvers.

Gemeente het is klaar en waar dat we zonder waar geloof niet gerechtvaardigd worden, en zonder geloof is het onmogelijk om Gode te behagen. Maar ook is het waar dat zonder de hoop het geloof niet staande kan blijven, en zonder de liefde is al onze vermeende godsdienst

tevergeefs.

Het geloof staat wel alleen in het stuk van de rechtvaardigmaking, maar het geloof staat niet op zichzelf. Ook de hoop waarmee Gods kinderen op God hopen, staat niet op zichzelf en dat geldt ook voor de liefde.

Velen isoleren de liefde van het geloof, en stellen de liefde boven de waarheid, maar die dat doen, zijn valse profeten. In de drieslag geloof, hoop en liefde, is Christus Kapitein op het schip, het geloof is het roer van het schip, de hoop de zeilen van het schip en de liefde de wind.

Zonder Kapitein zal het schip dwalen en vergaan; zonder roer zal het schip te pletter lopen, zonder zeilen zal het schip doelloos rondobberen en zonder de wind kan het schip niet uitvaren.

Een schip zonder Kapitein en zonder roer, zal door de wind op de rotsen te pletter lopen.

Zo is het ook met geveinsde liefde, want geveinsde liefde wil zelf voor kapitein spelen, maar een kapitein die op de wind geen acht slaat, is als een schip op de zandbanken van het ongeloof en eigengerechtigheid.

Het geloof is dus het roer, en is slechts een instrument in de handen van de hemelse Roerganger.

De zeilen der hoop gaan pas bol staan als de wind daarin blaast en de liefde is afhankelijk van de invloeden van de Heilige Geest, want de Geest waait waarheen Hij wil.

Belijders die met de liefde werken en voorwenden, zijn bezet met geveinsde liefde, want de ware liefde is een drijfveer, niet een hefboom, waarmee men vrachtwagens liefde oud papier kan verzetten.

Gods ware kinderen worden door de liefde van Christus gedreven, en zijn daarin geheel afhankelijk van de invloeden van Gods Geest. De liefde van Christus is het tegenovergestelde van sentiment.

Sentimentele mensen sjoemelen goedkoop met de waarheid, maar dat doet de ware liefde beslist niet.

Sentimentele mensen zijn dikwijls afgunstige en kwaaddenkende mensen, maar dat is de ware liefde niet, want de liefde is niet afgunstig en denkt geen kwaad.

De ware liefde oordeelt rechtvaardiglijk, niet op grond van veronderstellingen. De ware liefde beproeft de geesten of zij uit God zijn en legt niemand haastelijk de handen op.

"De liefde doet den naaste geen kwaad. Zo is dan de liefde de vervulling der Wet", Rom. 13:10.

De liefde waarvan Paulus hier spreekt, handelt niet over de natuurlijke liefde, maar over de liefde van Christus die in de harten van Gods volk is uitgestort door de Heilige Geest.

Er wordt veel over liefde gesproken, maar de ware liefde (uit God) is een rechtvaardige liefde en het is ook een eeuwigdurende liefde, want de liefde vergaat nimmermeer.

Alle andere soorten van liefden zijn tijdelijk en zullen de eeuwigheid dan ook niet verduren.

Wat velen liefde noemen, komt veelal voort uit verliefdheid, maar verliefdheid is een vleselijke lust en niet in de (vernieuwde) wil verankerd.

Vandaar dat er zo vele huwelijken zijn die op een scheiding uitlopen, omdat men elkaar niet liefheeft.

Ware liefde ziet op de trouw, ook in het huwelijk. Het huwelijk heet om die reden dan ook een trouwverbond tussen man en vrouw en dat ziet op Christus en Zijn gemeente.

Natuurlijke liefde is een groot goed, maar ook die liefde zal in het laatste der dagen bij velen verkouden.

We leven in tijden van verharding en verkoeling, ook als het over de natuurlijke liefde gaat.

Dat is geestelijk al niet minder. Van nature zijn we liefhebbers van onszelf en haters Gods en ook haters van onze naaste.

Als we de Heere niet kennen, dan zijn we liefhebbers van onszelf en kunnen we God niet liefhebben, noch onze naaste. Men kan over de liefde spreken, maar de beoefening ervan missen. Dat is ook al zo in natuurlijk opzicht.

Heel veel mensen hangen als los zand aan elkaar, tot in familieverbanden, ja, tot in de gezinnen toe.

Dat is een vrucht van het feit dat de liefde van velen verkild is en in geestelijk opzicht wil men dan ook de waarheid Gods niet meer in liefde aannemen. Velen doen wel *voorkomen* alsof zij hun naaste liefhebben, maar als je hen ondervraagt of zij God liefhebben boven alles en voor de ere Gods publiek in de bressen staan, staat de wagen stil.

Dat soort liefde komt dus voort uit eigenbelang, maar als je in Christus aan je eigenlievend belang bent gestorven, dan gaat de liefde van Christus je dringen.

Dus de ware liefde hoeft je niet op te wekken, zoals de Bruid uit het Hooglied ook zegt, nee, de ware liefde gaat je dringen om God lief te hebben boven alles en je naaste als jezelf en om elkaars lasten te dragen, niet als een humanist die te werk gaat ten koste van de waarheid, nee, maar gelijk die barmhartige Samaritaan, die zonder aanzien des persoon door de liefde gedreven wordt.

Daar kunt u dus de ware liefde aan herkennen.

De ware liefde is dus uit God en tot God en dan ook tot de naaste.

Liefde dat ten koste gaat van de liefde tot God, is de ware liefde niet.

God lief te hebben boven alles, staat dus duidelijk op nummer 1. Als we door God in Christus geliefd worden, gaat de liefde van Christus ons dringen, namelijk om Gods lof te vertellen, de broeders lief te hebben en de naaste voor Christus te winnen.

De [ware] liefde doet de naaste geen kwaad.

Vele belijders vatten deze woorden echter zodanig op, dat we dan onze naaste met rust moeten laten, in zijn/haar waarde moeten laten en vrij moeten laten in zijn/haar doen en laten. Dat soort naastenliefde staat echter haaks op de liefde van Christus, want de liefde van Christus is op Gods eer gericht en op het heil van de naaste.

Als we onze naaste ongewaarschuwd verloren kunnen laten gaan, worden we niet door de liefde van Christus gedreven. Ook -en nu komt het- als we de Wet van haar verdoemende kracht beroven, tot doding van alles wat Christus niet is, worden we niet door de liefde van Christus gedreven.

Dat feit verwekt veel vijandschap en tegenkanting.

De liefde van Christus doet de naaste echter geen kwaad, maar is op het behoud van de naaste gericht, en daarom, gij, die u vermaakt in de zonden en met een handvol dode godsdienst God denkt te behagen: *"ONTWAAKT, gij die slaapt en sta op uit de doden, en Christus zal over u lichten."*

Een waar kind van God is een leeuw als het gaat om de eer van God, en hij is een lam als het om zichzelf gaat.

Zo draagt Gods volk het beeld van Christus, als leeuw en als lam.

Christenen die zich altijd voordoen als een lam en het nooit voor de ere Gods opnemen, zijn naamchristenen.

Stefanus was een leeuw Christi toen hij het Sanhedrin het oordeel aanzegde. En als een lam is hij ter steniging geleid buiten de legerplaats, biddend voor zijn vijanden.

Christus is de Leeuw uit Juda's stam en Hij heeft de rechten van Zijn Vader verdedigd tot in de dood. Hij is ook het Lam Gods dat de zonden der wereld wegneemt.

En nu zoekt Christus vijanden om deze met Zichzelf te verzoenen, want vijanden worden met God verzoend door de dood Zijns Zoons. En degenen die met God verzoend zijn, hebben in Jezus een vriend gevonden, Die te allen tijd liefheeft.

"Een vriend heeft te aller tijd lief; en een broeder wordt in de benauwdheid geboren", Spr. 17:17.

Dat kan in feite alleen van Christus gezegd worden.

Degene zich vrienden noemen zijn het dikwijls niet en die zich broeders noemen blijken dikwijls nog geen achterneven.

Er is blijkbaar weinig of geen benauwdheid meer bij God vandaan, anders zouden er veel meer broeders geboren worden.

Die ware Vriend die ten alleen tijde liefheeft, is de oudste Broeder. Welk een Vriend is onze Jezus, Die in onze plaats ging staan? Zijn liefde is onbegrensd, alleen kan Hij Zijn liefde zo weinig kwijt, want ook Zijn kinderen hebben maar een weg, namelijk om de eerste liefde te verlaten. Weet u waarin de eerste liefde is gelegen? In de gemeenschap en de nabije omgang met God en Christus en in het blijven in de leer van Christus.

Als dat de beoefening mag zijn, dan krijg je een hoop vrienden! **MIS!** Dan gaat men je haten!

Ja, want het gros belijders staat wel voor de liefde in de rij, maar niet voor de liefde van Christus, want de liefde van Christus is vleesdodend, godsdienst-verbrandend en een ergernis voor het 'liefhebbende' christendom.

Als de liefde van Christus ons dringt, dan is de zelfverloochening zodanig dat we onszelf er onvoorwaardelijk voor over krijgen als het gaat om de ere Gods en het welzijn van onze naaste.

In de volmaakte liefde is geen vrees, nee, al sta je voor de keizer van Rome, dan moet je zeggen wat God je te zeggen geeft.

Waarom is het zo huichelachtig stil op en in de plaatsen der bressen? En waarom wordt de tucht massaal achterwege gelaten in de kerken?

Omdat men de ware liefde mist! De ware liefde houdt geen rekening met vroom vlees, nee, de ware liefde is gezeglijk en soms vlijmscherp als het gaat om de ere Gods.

Gods Woord staat er vol van, maar in onze dagen waait er een geest van valse en geveinsde liefde, een geest die niet Gods eer op het oog heeft, maar waarvan de valse verdraagzaamheid de drijfveer is.

Je eigen naam gaat er pas aan als je vervuld bent van de liefde Gods, want dan ga je getuigen en dan ben je rijp om uitgeworpen te worden en door alleen gehaat.

Ja, dat is een gevolg van de liefde Gods die in je hart is uitgestort door de Heilige Geest.

Weet u wat het kenmerk is voor mensen die de liefde veinzen? Dat zij een God van liefde in de mond nemen, maar van een God van recht willen zij niets weten en keren zich vijandig af als het recht zijn loop eist. Begrijp me goed, gemeente, God is een God van liefde, maar dan wel van

een liefde die Zijn recht verklaard ligt, namelijk in Christus en vanuit dat recht geschonken wordt.

Voor de liefde Gods is er bij geen mens plaats, ook niet na ontvangen genade in de herleving ervan.

Als God voor het eerst plaats maakt voor Christus en Zijn liefde in Christus in ons leven, dan komt Hij eerst met een vurige Wet om de mens in het stof des doods te leggen. De mens moet aan zijn vijandschap gedood worden, dat is de oude mens.

Ik vrees dat meer dan 95 % van alle predikanten een valse grondslag preken, namelijk van een totaal onzekere of een op zandgrond verzekerde wedergeboorte, zo van: je bent het wel, maar je weet het niet, of zo van: 'neem Hem aan' en men stapt met zevenmijlslaarzen over de wetsdood en de absoluutheid van de doodstaat heen.

Ja, dezulken preken een aanneming zonder de schenking; een vertrouwen op Jezus zonder de vergeving der zonde, dus zonder berouw; een aangenomen gestalte in Christus, zonder Zijn gestalte in de mens, en ga zo maar door.

Wat is Gods volk toch een gelukkig volk, want ze heeft er alles aan gedaan om verloren te gaan, maar ze is uit vrije genade behouden. De godsdienst doet er alles aan om behouden te worden, maar als je dezulken de zaligheid door recht predikt, dan zouden ze van nijd hun gebit inslikken.

Ja, en dan zijn er ook nog van die geesten die lopen jan en alleman af om mensen op hun hand te krijgen, en ze boeken nog succes ook, tenminste wat je succes noemt.

De 'liefde' loopt hun broekspijpen uit, maar kijk dezulken eens in de ogen, dan lees je dikwijls de vuurvonken van de haat erin.

Ja, en voor dezulken hebben we maar te bidden, naar het bevel van Christus. Maar doe nou niet net of u voor dezulken dagelijks op uw knieën ligt, want aan godsdienstige huichelarij hebben we in onze dagen geen gebrek.

Als het echter gaat over de kroonrechten van Christus, moet het recht zijn loop hebben. Dan moet er gezegd worden wat er gezegd moet worden, al voelt men zich ook zwaar beledigd. Werp al die verborgen liefde en ook die lippenliefde maar in de kliko, want daar is niets van God bij.

De ware liefde is ook een stervende liefde, een zelfverloochende liefde, vooral als het gaat om de ere Gods.

God liefhebben boven alles is eerst en het tweede hieraan gelijk is, uw naaste liefhebben als uzelf. Als we Gods eer en naam kunnen laten

vertrappen, kan er ook nooit sprake zijn van ware naastenliefde. Andersom is het ook waar: als we geen naastenliefde hebben en beoefenen door het geloof dat door de liefde is werkende, kan er ook geen sprake zijn van de liefde tot God.

Maar de liefde van Christus dringt, over die liefde kan Gods kind niet beschikken, die liefde neemt bezit van je en die liefde vergaat nimmermeer. De liefde van Christus is een weergaloze liefde, een allesomvattende liefde, een hartbrekende liefde, een zondevernielende liefde, een eenzijdige liefde, een eeuwige liefde, en het is ook een unieke liefde, ja, het is de enige ware liefde. Die liefde doet de zonden haten en laten, die liefde werkt vernedering, maar ook blijdschap en verheuging in Christus en een verlangen om altijd bij de Heere te zijn. Zegenen de Heere Zijn Eigen Getuigenis tot roem Zijns Naams die heerlijk is.

Amen.

Slotzang: Psalm 73:12.

69. Der zonde dood en Gode levend

Voorzang: Psalm 107:6, 7, 10 en 11

Schriftlezing: Galaten 2

Geliefden, de tekst van onze overdenking kunt u vinden in Romeinen 6, de verzen 8 t/m 13, waar wij lezen:

“Indien wij nu met Christus gestorven zijn, zo geloven wij, dat wij ook met Hem zullen leven; wetende, dat Christus, opgewekt zijnde uit de doden, niet meer sterft; de dood heerst niet meer over Hem. Want dat Hij gestorven is, dat is Hij der zonde eenmaal gestorven; en dat Hij leeft, dat leeft Hij Gode. Alzo ook gijlieden, houdt het daarvoor dat gij wel der zonde dood zijt, maar Gode levende zijt in Christus Jezus, onzen Heere. Dat dan de zonde niet heerse in uw sterfelijk lichaam, om haar te gehoorzamen in de begeerlijkheden deszelfen lichaams. En stelt uwe leden niet der zonde tot wapenen der ongerechtigheid; maar stelt uzelfen Gode, als uit de doden levende geworden zijnde, en stelt uw leden Gode tot wapenen der gerechtigheid.”

Geliefden, hoe wij met Christus gestorven zijn hebben wij vorige keer aan de hand van de voorgaande verzen overdacht. Wij hebben gezien dat het gestorven zijn met Christus ‘van de zonde gerechtvaardigd’ tot gevolg heeft, vanwege het feit dat de Wet op de dood geen macht meer kan uitoefenen.

De Wet heeft haar voldoening verkregen in de dood van Christus. Het doodvonnis dat over de (uitverkoren) zondaren uitgesproken was, is aan Christus voltrokken en waar het vonnis voltrokken is, is er van een eisende Wet geen sprake meer.

Al onze werken zijn veroordeeld en met Christus Zijn dood ingegaan.

De door ons zelf samengestelde bekering heeft schipbreuk geleden. De grond waarop wij meenden te staan bleek zandgrond te zijn en bij de minste orkaan van het oordeel Gods hadden wij op die grond voor eeuwig moeten vergaan. Eeuwig lof zij het Lam Dat de zonde van mijn wereld op Zich nam en mij vaste grond onder de voeten gaf door mij op een Rots te zetten, waarop ik met vaste tred die jammerkolk -van mijn eigen gekozen ondergang en eeuwige godsverlating- ontwijk!

Door de dood van Christus is de Wet tot haar recht gekomen en toen Hij als Hoofd van het genadeverbond uitriep: “Het is volbracht”, was

daarmee alle gerechtigheid vervuld en de oude Adam gestorven.

Het graf kon de nieuwe Mens -de tweede Adam- niet houden, want Hij is opgestaan tot onze rechtvaardigmaking en Hij leeft tot in eeuwigheid.

Zo geloven wij dat wij -door het geloof met Hem opgestaan zijnde- ook met Hem zullen leven in eeuwigheid.

Door de kracht van Christus’ opstanding zullen de graven op de jongste dag geopend worden en wij -die met Hem gestorven zijn- zullen opstaan uit de doden om altijd bij de Heere te zijn. Door Zijn opstanding heeft Christus een nieuwe schepping, een zuiver geestelijk paradijs geschapen, waarin louter gerechtigheid heerst.

Gerechtigheid en waarheid zijn de grondslagen waarop Hij dat nieuwe paradijs heeft gesticht. Hij heeft dit alles voor ons ondergaan en wij in Hem; daarom leven wij nu in het onbeweeglijke Koninkrijk onder de boog van Zijn genadeverbond tot de toekomst van de dag Gods, waarop de elementen van de oude schepping brandende zullen vergaan en de werken, die daarin zijn, zullen verbranden (2 Pet. 3:10b).

Door het geloof zijn wij van het bewegelijke koninkrijk der werken overgegaan in het onbeweeglijke Koninkrijk van vrije genade en leven omdat Christus leeft.

“Indien wij nu met Christus gestorven zijn...”, zegt Paulus. Hij zegt feitelijk: “Als de zaken er nu zodanig voorstaan, dat wij met Christus gestorven zijn, dan is het boven alle twijfel verheven dat wij ook met Hem zullen leven.”

Dat is niet een leven in het oude, ontluisterende paradijs waar alleen de zonde heerst, al of niet onder een vrome vlag, maar in het nieuwe, waarin Christus Koninklijke heerschappij voert en allen die met Hem gestorven zijn bewaart Hij bij het geloof om niet meer zichzelf te leven, maar Gode.

Dat leven is een leven in gerechtigheid uit gerechtigheid, van genade tot genade.

Alle veronderstelde geloofswerken en ingebeelde heiligmaking hebben wij laten varen, want nu hebben wij werken in overvloed door de arbeid van de Geest van Christus.

Wij leven voortaan uit Hem, door Hem en tot Hem en reizen getroost door deze aardse woestijn naar het Jeruzalem dat boven is, naar het Vaderhuis met de vele woningen.

Kom, geliefde medepelgrim, ‘t hoofd omhoog en ‘t hart naar boven, want hier beneden is het niet.

Wij verwachten een stad die fundamenten heeft, wiens Kunstenaar en Bouwmeester God is, alwaar wij eeuwig met Hem zullen zijn, namelijk in

de gewesten van de eeuwige heerlijkheid, waar God is Alles en in allen. Het feit dat wij geloven met Christus te zullen leven, vindt zijn grond in de opstanding van Christus.

Immers, als Christus niet was opgestaan, is ons geloof ijdel en zijn ook allen verloren die in Christus ontslapen zijn.

Er is geen zaligheid mogelijk buiten de opstanding van Christus.

De opstanding van Christus verzekert ons van het eeuwige leven. Christus is de Dood voor de dood, het Graf voor het graf en de Hel voor de hel. Christus heeft met Zijn dood de dood gedood en deze verslonden tot overwinning.

Hij heeft het graf begraven en de hel ter helle doen varen. Door Zijn opstanding heeft Hij het sterfelijke met onsterfelijkheid en het verderfelijke met onverderfelijkheid aangedaan. Christus is onsterfelijk en die van Christus zijn zullen door de tweede dood niet beschadigd worden. *“En indien de Geest Desgenen, Die Jezus uit de doden opgewekt heeft, in u woont, zo zal Hij, Die Christus uit de doden opgewekt heeft, ook uw sterfelijke lichamen levend maken, door Zijn Geest, Die in u woont”, Rom. 8:11.*

Als de Geest in ons woont, zullen we door Hem uit de doden opgewekt worden op de jongste dag. Zalig zijn de doden die in de Heere sterven.

Om een vaste grond voor onze rechtvaardiging te hebben zal ons geloof op geen inbeelding kunnen rusten, maar zullen wij zaligmakende kennis moeten hebben aan het feit dat Christus uit de doden is opgestaan.

U vraagt: Hoe zal ik dat met zekerheid weten?

Dat is een gewichtige vraag waarop maar één antwoord mogelijk is. Wij weten het niet uit de stof der natuur, maar wij weten het uit de oorkonde van het geschreven Woord, dat God aan Zijn kinderen belijft te openbaren.

Velen hebben aan het geschreven Woord niet genoeg en zoeken bewijzen van Christus' opstanding buiten het Woord om. Maar wie bewijst de lotgevallen van onze voorvaderen die 400 jaar geleden gebukt gingen onder het juk van de Spaanse tiran?

Kunt u dat dan wel geloven op gezag van de geschiedschrijvers?

Maar zeg eens, kunt u uw afkomst bewijzen? Immers nee! U weet dat niet zonder overlevering. U gelooft dat op het gezag van uw vader en moeder. Hoe durven wij dan het geschreven Woord omtrent de opstanding van Christus -dat op gezag van de Heilige Geest is opgetekend- in twijfel te trekken?

U zult zeggen: “Ik geloof wel dat Christus uit de doden is opgestaan, maar mijn vraag is deze: *Is Hij ook voor mij opgestaan?*”

Dat is een levensbelangrijke vraag. Christus is voor u gestorven, als u met Hem gestorven bent.

De vraag is echter een halte te ver. U moet niet beginnen met de vraag of Hij voor u is opgestaan, maar uzelf afvragen of u met Christus gestorven bent. U moet een vers terug, namelijk naar vers 8: *“Indien wij nu met Christus gestorven zijn, zo geloven wij, dat wij ook met Hem zullen leven.”*

Velen willen leven zonder te sterven, maar dat is geestelijk gezien niet mogelijk.

U zult zich wellicht afvragen: “Hoe weet ik dat ik met Christus gestorven ben?”

Door het geloof!

Dat klinkt eenvoudig, maar er zijn er zeer weinigen die met een persoonlijke toe-eigening, **op grond van Romeinen 5:6**, geloven dat Christus uit de doden is opgewekt en niet meer sterft en dat de dood niet meer over Hem heerst.

Het geloof heeft er kennis aan, stemt het van harte toe en vertrouwt zich geheel toe aan deze werkelijkheid.

De opgestane Levensvorst is dood geweest, maar in Zijn dood heeft Hij de dood verslonden tot overwinning. Dood, waar is uw prikkel? Hel, waar is uw overwinning? De prikkel nu des doods is de zonde; en de kracht der zonde is de Wet (1 Kor. 15:55-56).

Als wij niet met Christus gestorven zijn, zijn wij nog onder de Wet en dienen we de zonde. Met het gestorven zijn aan de Wet houdt ook de dienst der zonde op, want als er geen Wet meer is, is er ook geen overtreding meer, namelijk ten aanzien van de gestorven oude mens.

Derhalve heerst de dood niet meer, die de Wet vorderde, want Christus heeft de beker der Wet leeggedronken en van haar strafeisende inhoud ontdaan, zodat de dood niet meer een gevolg van de zondeval is voor de gelovigen, maar voor hen een doorgang is tot het eeuwige leven.

Als Christus voor ons de dood heeft verslonden tot overwinning, zijn wij in Hem meer dan overwinnaars.

Als Christus nu gepredikt wordt dat Hij uit de doden is opgewekt, hoe zeggen sommigen onder u dat er geen opstanding der doden is?

De Sadduceeën geloofden niet in de opstanding der doden en vele huidige ‘christelijke’ Sadduceeën met hen. God zal hun ‘wijsheid’ doen verrotten. Hij heeft het Zijn kinderen geopenbaard, hetgeen Hij voor de wijzen en verstandigen verborgen heeft, namelijk dat Christus opgewekt zijnde uit de doden, niet meer sterft.

De dood heerst niet meer over Hem. Door de opstanding van Christus zijn wij -voorzover we Zijn eigendom zijn- rechtvaardig voor God

gerekend, want Hij is opgestaan tot onze rechtvaardigmaking, zodat wij met volle zekerheid des geloofs kunnen zeggen: *“Wij dan gerechtvaardigd zijnde uit het geloof, hebben vrede bij God, door onze Heere Jezus Christus”*, Rom. 5:1.

Hiervan zijn de gelovigen krachtig verzekerd door de opstanding van Koning Jezus, want Hij is opgestaan als de Eersteling van degenen die ontslapen zijn en daaruit volgt dat de oogst der gelovigen zal plaatsvinden in de opstanding op de jongste dag.

De dood heerst niet meer over Christus, maar Christus heerst over de dood en zal de dode lichamen van Zijn volk opwekken ten uiterste dagen, om als Koning eeuwiglijk over hun ziel en lichaam te regeren.

Hieruit blijkt dat de ware gelovigen in de opstanding van Christus een zeker onderpand hebben van hun zalige opstanding op de jongste dag, zodat zij die dag met blijdschap, vertrouwen en verlangen tegemoet mogen zien, zoals ook Job daarvan getuigt: *“Want ik weet: mijn Verlosser leeft, en Hij zal de laatste over het stof opstaan; en als zij na mijn huid dit doorknaagd zullen hebben, zal ik uit mijn vlees God aanschouwen; denwelken ik voor mij aanschouwen zal, en mijn ogen zien zullen, en niet een vreemde; mijn nieren verlangen zeer in mijn schoot”*, Job 19:25-27.

De Heere Jezus heeft door Zijn dood en offerande aan het kruis de zonde voor Zijn Kerk geheel vernietigd en krachteloos gemaakt, door de zonde van haar ziel en kracht te beroven. Wat is de kracht der zonde? Dat is de Wet (1 Kor. 15:56).

De Wet openbaart de zonde en maakt ze levend in de zondaar (Rom. 7:8-9), want zonder de Wet is de zonde dood. Welnu, daar waar geen Wet meer is, sterft de zonde in de gelovige en kan de zonde niet meer over hem heersen. En daar, waar er geen Wet is, daar is ook geen overtreding en daar mag men leven zoals men wil, namelijk geheel heilig en volmaakt voor God in Christus door de Heilige Geest.

Paulus zegt: *“Ik vermag alle dingen door Christus die mij kracht geeft”*, Filip. 4:13, namelijk door de kracht van Christus' opstanding.

Verstaan we het nu verkeerd, dan maken we een onderscheid tussen de kracht van Christus en Christus Zelf.

De vrome mens meent over de kracht van Christus te beschikken, waardoor hij vrachtwagens goede werken denkt te verzetten.

Als dat bij ons het geval is zitten we nog midden in het werkhuis, maar in het armenhuis is het alles genade, want zonder Hem kunnen we niets doen.

Als Christus in ons leeft, leven we door Zijn kracht en wandelen we aan de hand des Vaders zonder de Wet, want de Wet is niet de gelovigen

gezet, maar de ongelovigen. Het leven des geloofs is een leven van heilige wetteloosheid, terwijl dat leven toch volledig in overeenstemming is met de Wet Gods door het geloof.

Als genade *genade* is, is het GóD Die in ons werkt, beide het willen en het werken naar Zijn welbehagen. Een mens valt er dus schoontjes buiten, want hij kan over niets beschikken dan God hem toeschikt.

God beschikt over ons en wij niet over Hem. God beschikte een vis om Jona op zijn plaats te brengen, terwijl Jona een schip had besteld om van God weg te vluchten.

Tegenwoordig kunnen ze allemaal naar Christus vluchten, maar hier hebben we een kind van God die vlucht van God af. God rent Zijn kind niet achterna, met eerbied gesproken. Hij roept hem niet terug, nee, God heeft betere pijlen op Zijn boog. Hij beschikt een vis.

Ja, dat geloven we wel, maar weet je wat ik geloof? Dat God ook die boot beschikt heeft, waarmee Jona ervandoor wilde gaan. Echt waar, hoor, want ALLE dingen moeten medewerken ten GOEDE, degenen die naar Zijn voornemen geroepen worden. NEE! Geroepen ZIJN!

Je wordt niet geroepen, je bent geroepen of je bent niet geroepen. Als je geroepen bent, kun je de zaligheid niet ontlopen en als je niet geroepen bent kun je de verdoemenis niet ontlopen.

Ik ben absoluut geen fatalist, maar weet u wat nu het vreemde is? Dat degenen die inleven dat zij de verdoemenis niet meer ontlopen kunnen, zalig worden en dat degenen die buiten het recht om denken de zaligheid niet te kunnen ontlopen, verdoemde huichelaars zijn.

Lees de gelijkenis van de verloren zoon maar. De verloren zoon werd behouden en de oudste zoon -die nooit verloren geweest was- werd verdoemd, omdat hij te goed was voor de hel en de hemel niet wilde delen met zijn geredde broer.

De verloren zoon had er alles aan gedaan om verloren te gaan en hij werd behouden, maar de oudste zoon had er alles aan gedaan om behouden te worden en ging door eigen schuld verloren.

Gods roeping is dus onberouwelijk, ondanks u, kind des Heeren! Hij zal nooit herroepen wat Hij ooit zaligmakend tot uw ziel gesproken heeft.

Kom, zing met me mee: “Lof zij het Lam, Die de zonde van uw en mijn wereld op Zich nam!” En ook van allen, die Zijn verschijning liefgehad hebben (2 Tim. 4:8b).

Christus leeft dus Gode en Hij beschikt met Zijn Geest over Zijn kinderen om hen op Zijn plaats te brengen, te houden en te onderhouden.

We hebben geen Zaligmaker die de mens wat in handen geeft waarmee hij werkheilige vorderingen kan maken, want dat Hij gestorven is, dat is

Hij der zonde eenmaal gestorven; en dat Hij leeft, dat leeft Hij Gode.
Zo leeft die Vorst altoos, zo leeft Hij eindeloos. Is u dat niet genoeg? Wilt u er ook nog wat bij hoesten? Als dat zo is, leeft u in een dienst der zonde met al uw zogenaamde vrome werken. Het werken is aan God en het stilzitten aan u, kind des Heeren, want Hij zal voor u strijden en gij zult stille zijn en alleen op Zijn Naam betrouwen.

“Ik Vertrouw op Hem geheel en al; den HEER’ Wiens werk ik roemen zal.”

Dat is zalig worden.

Met mijn armen over elkaar?

Ja, met uw armen over elkaar en met uw wandel in de hemel, want dat Hij leeft, dat leeft Hij Gode en wij in Hem.

Maar dan gaat het nog verder, want er staat in vers 11: *“Alzo ook gijlieden, houdt het daarvoor dat gij wel der zonde dood zijt, maar Gode levend zijt in Christus Jezus, onze Heere.”*

De betekenis van deze tekstwoorden is in het vorige vers al enigszins verklaard en nu zijn wij aan de onderstreping van deze waarheid gekomen.

Dat Christus gestorven is, is Hij der zonde eenmaal gestorven en dat Hij leeft, dat leeft Hij Gode. Welnu, zegt Paulus, dat geldt ook u, kind des Heeren!

“Ja maar, mijn leven lijkt er helemaal niet op”, hoor ik een bestreden kind van God zeggen.

Dat kan, maar Paulus zegt: “...hóudt het daarvoor, ondanks alles!” Het geloof ziet immers niet op de omstandigheden en rekent niet met het gevoel, maar met de waarheid die in Christus is.

Het geloof ziet op God Die door de mond van de apostel zegt: *“Alzo ook gijlieden, houdt het daarvoor dat gij wel der zonde dood zijt, maar Gode levend zijt in Christus Jezus, onze Heere.”*

Omdat Christus Gode leeft, leeft gij ook Gode. Dát staat hier in deze tekst. De praktijk is er misschien mee in strijd, maar hóudt het ervoor, omdat God het gezegd heeft. Al wordt u bij uzelf niets anders dan zonde en dood gewaar, houdt het ervoor dat u dood bent voor de zonde en Gode leeft in Christus Jezus.

Let er wel op dat Paulus in Romeinen 6 zich uitsluitend tot Gods gerechtvaardigde volk richt.

Volk van God, ik weet dat u de zonde als iets afschuwelijks ervaart en dat gij een walg aan uzelf hebt, maar houdt het ervoor dat gij der zonde dood zijt.

Want dat Hij gestorven is, dat is Hij der zonde éénmaal gestorven en dat Hij leeft, dat leeft Hij Gode. Alzo ook gijlieden!

Dat deze waarheid met het verstand niet te vatten is, is waar, maar daarom is het ook een wonder.

Een wonder is iets wat niet kan en toch gebeurd. Zo is het ook met de waarheid van het Evangelie.

Gelóóf alleenlijk, volk des Heeren, dat gij wel der zonde dood zijt, maar Gode levend zijt in Christus Jezus, onze Heere.

Laat u zich nóch door de duivel, nóch door een of andere neonomiaanse vroomheidsbeweging wijsmaken dat u uw zonden nog te doden hebt of dat u ánders aan uw zonden zult sterven. Wederstaat alle afgevaardigden van de hel die u aan het werk willen zetten om door zelfkastijding, onthouding, of door werken -die zij Evangelie noemen- de zonde te boven te komen om zo een heilig mens te worden, want dan is Christus u ijdel geworden. U bent niet door de werken, maar door de opstanding van Christus rechtvaardig voor God. Christus is der zonde gestorven en u weet dat Hij niet aan eigen, maar aan úw zonden gestorven is.

Welnu, dan bent u daarom ook der zonde dood. U hebt het ervoor te houden dat u aan de zonde met Christus de dood gestorven bent en dat u Gode levend zijt in Christus Jezus onze Heere.

Denk nu niet dat Paulus hier een vrijbrief geeft om te zondigen, omdat we ondanks alles het er voor moeten houden der zonden dood te zijn. Dat is een duivelse gedachte. Als de Geest in ons woont kunnen we absoluut niet in de zonde leven, omdat we **geheiligd zijn** in de toerekening, en als gevolg daarvan **geheiligd worden** door de vernieuwing des Geestes.

Het stuk der ellende begint met het sterven aan de wet, om dan gestorven zijnde in Christus gerechtvaardigd te worden en vervolgens elke dag in de dood te worden overgegeven om Christus’ wil, om altijd maar weer opnieuw te beginnen en nooit verder te kunnen komen dan een verzondigd leven, zwart als de tenten van Kedar, en toch lieflijk in Gods ogen.

Ja, dat is een privilege voor Gods volk. ‘t Behoeftig volk in hunne noden, in hun ellend’ en pijn. Gans hulpeloos tot Hem gevloten, zal Hij ten Redder zijn.

Zo is het en zo blijft het en als u hier bovenuit groeit, vrees ik dat u onkruid bent.

Antinomianen denken namelijk dat ze met deze tekst hun onschuld kunnen bewijzen, maar zo is het niet. Als dezulken op de ware betekenis van deze tekst geen acht slaan en zich niet bekeren, zal het hen desgelijks vergaan als die achttien, op welke de toren van Siloam viel, en

ze doodde. Christus zegt: *“Meent gij, dat deze schuldenaars zijn geweest, boven alle mensen, die in Jeruzalem wonen? Ik zeg u: Neen zij; maar indien gij u niet bekeert, zo zult gij allen insgelijks vergaan”, Luk. 13:4-5.*

God werkt geen slachtoffers, maar schuldenaars!

U zegt: “Als de zaken zo staan, dan vrees ik dat ik nooit meer gered te kunnen worden, want mijn zonden zijn als een jammerkolk waarin ik voor eeuwig dreigt te verzinken.”

We zullen er eerst van zingen, van de 40^e Psalm, daarvan het eerste zangvers.

Dus voor zielen die dreigen te verzinken in die jammerkolk van zonden en ongerechtigheid, is een Fontein, want er is een Fontein geopend tegen de zonde en onreinheid. En het bloed van Jezus Christus, Gods Zoon, reinigt ons van alle zonden.

Het is de mens van nature echter niet om gerechtigheid te doen die buiten hem ligt, maar om inwendige gerechtigheid te verwerven door vleselijke inspanningen, die men tegenwoordig zaligmakende werkingen des Geestes noemt. Wat dat betreft kunnen de meeste avondmaalgangers nog niet eens met de dwaze maagden evenaren, vanwege het feit dat de dwaze maagden geen gerechtigheid zochten te verkrijgen door vleselijke inspanningen, maar die in Christus meenden te bezitten.

Leer en leven was bij de dwaze maagden volstrekt in overeenstemming en zij waren zo gedreven door het nabijkomend werk des Geestes, dat zij meenden het licht te verspreiden, zoals de wijze maagden dat verspreidden. Hun licht was echter niet afkomstig van de Vader der lichten, maar van het tijdgeloof en dat licht gaat voorgoed uit als de Bruidegom komt.

Volk van God, het zij tot uw troost dat u zich er volstrekt niet op toe hoeft te leggen om te worden die u bent in Christus. Het moet uw enige troost zijn dat u in Hem alles hebt en dat Hij alles voor u is.

Hij is onze enige Hoop en Troost in leven en sterven. Hij leeft in mij en ik leef door Zijn geloof en dat is de zekere grond dat de zonde waaraan ik de dood gestorven ben, niet meer over mij zal heersen. Dat blijkt uit het volgende vers.

“Dat dan de zonde niet heerse in uw sterfelijk lichaam, om haar te gehoorzamen in de begeerlijkheden deszelfen [lichaams].”

Het sterfelijke lichaam is de gehele mens die met al zijn ledematen, met ziel en zinnen, alle bewegingen uitvoert zoals hij staat en gaat. Met ons

lichaam zijn wij van nature onderworpen aan de heerschappij der zonde. Niettegenstaande neemt de godsdienstige mens de schijn aan alsof hij louter gerechtigheid zoekt.

Als er staat dat de zonde over Gods kind niet heerst, is dat het bewijs dat men geleerd heeft dat alle bewegingen van het lichaam die men ter ere Gods meent te verrichten, juist bewijzen zijn dat de zonde heerst en dat al die schijnbare godzalige werken, waarbij Christus verloochend wordt, de voedingsbodem is van allerlei bedreven onreinheid, bedekt of openbaar.

Daarom mag de zonde -dat is ons ‘dood zijn’- niet heersen. Ons ‘dood zijn’ sluit al onze vrome werken buiten de gemeenschap Gods. En als de zonde in ons sterfelijk lichaam heerst is dat een bewijs dat wij de kracht van de dood en het leven in Christus niet verstaan.

Dan zullen we het er niet voor houden dat we Gode levend zijn in Christus Jezus, want het leven heeft geen gemeenschap met de dood. Het lichaam of de mens zoals hij sterfelijk naar de eeuwigheid wandelt, heeft zijn begeerlijkheden.

Nu is er maar één waarborg tegen de begeerlijkheden van het lichaam, namelijk de vaste geloofsovertuiging dat wij één plant geworden zijn met Christus. In de gelijkmaking van Zijn opstanding geloven wij dat Christus ons geheel in Zich opgenomen heeft, zowel toen Hij aan het kruis der zonde stierf alsook nu Hij Gode leeft.

Zo weten wij dat de zonde over ons niet heersen kan, gezien wij onder de genade zijn en niet onder de Wet. Het lichaam heeft allerlei vrome en goddeloze begeerlijkheden. Zodra wij onze hand slaan aan een gewaande heiligmaking of doding der zonden, leiden al die vrome bewegingen tot goddeloze begeerlijkheden en daden.

Paulus wil Gods volk opscherpen in het feit dat zij al sinds de dood van Christus aan de zonde gestorven is. Hoewel ook Gods volk van zichzelf dood is in zonden en misdaden, zijn zij nochtans -tegen alle verwachtingen en tegenwerpingen van de satan in- Gode levend in Christus.

Als we dat ongetwijfeld geloven, dan alleen zullen we ook aan de begeerlijkheden van het lichaam geen gehoor geven. Maar ook al geven wij aan de begeerlijkheden van ons lichaam geen gehoor houdt het geloof meer in dan alleen de zonde na te laten.

Uit het geloof volgt ook dat wij ijverig zijn in goede werken, omdat die er overvloedig zijn in Christus Jezus. *“Voorwaar, voorwaar zeg Ik ulieden: Die in Mij gelooft, de werken die Ik doe, zal hij ook doen, en zal meerder doen, dan deze; want Ik ga heen tot Mijn Vader”, Joh. 14:12.*

Geloofswerken kunnen we dus niet maken, ze zijn er in Christus en omdat ze er zijn, legt Hij ze als een juk op onze schouder en dan zal blijken dat Zijn juk zacht is en Zijn last licht. Goede werken staan nooit los van het kruis van Christus, want de drukking van de melk brengt boter voort en de drukking van de neus brengt bloed voort (Spr. 30:33). Hoe groter ons geloof, des te meer profijt hebben we van het gekruisigd zijn met Christus en des te vruchtbaarder zullen we zijn in Hem.

“Ik ben met Christus gekruisigd”, wil dus ook zeggen, dat wij niet wérken om vruchtbaar te zijn, maar gemeenschap hebbende met Zijn lijden en Gode gewenste vruchten zullen DRAGEN.

Als een vrouw in verwachting is draagt zij vrucht, terwijl ze er niets aan doet. Welnu, wat zou u ertoe willen bijdragen hetgeen in Christus volbracht is? Ook de goede werken zijn in Hem volbracht; ze worden ons -naar de mate des geloofs- in de schoot geworpen. Om ermee aan de slag te gaan? Om ermee te rekenen? Welnee mens, om ze te drágen uit God en voor God.

“Dat dan de zonde niet heerse in uw sterfelijk lichaam, om haar te gehoorzamen in de begeerlijkheden deszelfen [lichaams].”

Deze tekst is geen wens, maar werkelijkheid, het is geen streven, maar beleven, geen opgave, maar een genadegave. Paulus spreekt geen wens uit dat het hopelijk zo zou gaan, maar hij zegt hoe het gaat in het leven des geloofs. Het geloof neemt het aan, maar het vlees gaat ermee aan de slag, om de dood vruchten te dragen.

Wat Paulus hier in vers 12 zegt staat in onmiddellijk verband met de belofte uit vers 14, namelijk: *“Want de zonde zal over u niet heersen; want gij zijt niet onder de Wet, maar onder de genade.”* Vers 12 is dus geen eis, maar een genadebewijs. Geen eisende Wet, maar een verhoord gebed. Geen werk, maar een kenmerk. Deze tekst is geen aanmaning, maar een opwekkende vermaning voor degenen die Gode leven door het geloof. Met welke woorden zal ik de genade verder bewijzen en aanprijzen? Met de volgende tekstwoorden.

“En stelt uwe leden niet der zonde tot wapenen der ongerechtigheid; maar stelt uzelfen Gode, als uit de doden levend [geworden] zijnde, en [stelt] uw leden Gode tot wapenen der gerechtigheid.”

Velen zijn geneigd deze tekst zo te verstaan, namelijk dat Paulus hier spreekt tegen een geestelijk onkundig volk die hun leden nog in de zondedienst stellen. Paulus zegt toch uitdrukkelijk: “En stelt uw leden niét...” Velen leggen dit uit als een gebod en willen het vervullen. Een kind vermaan of gebied je alleen iets niet te doen als hij van plan is het wel te doen of al bezig is te doen, of als je denkt dat hij ertoe in staat is

datgene te doen wat je niet wil.

Paulus houdt de Romeinen met dit soort teksten echter geen bevelen voor, die zij met inspanning van hun krachten in praktijk moeten brengen. Paulus wil hier dus niet zeggen dat het aan de macht van de mens gelegen is om deze leer aan te vatten om er naar eigen goeddunken mee om te gaan, want dat zou betekenen dat deze leer volstrekt geen indruk op ons gemaakt heeft en wij derhalve onze leden nog in de dienst der zonde stellen.

Tegen die geest zet Paulus zich af in deze tekst.

In de tweede plaats wist Paulus uit zijn eigen leven dat de levende Kerk kaf onder haar leden heeft en daarom schernt de apostel de leer der zaligheid af met dit soort vermaningen, die de vleselijk mens tot ergernis zijn, maar de geestelijke mens tot troost.

Paulus wist namelijk dat bij het gelovige gebruik van de gezonde leer, het ongelovige misbruik aan de deur ligt.

Onder het misbruik versta ik niet in de eerste plaats het aan de hand houden van één of andere zedeloosheid, maar het misbruik van deze leer is gelegen in het feit dat de vrome mens met werken datgene wil bereiken hetgeen Gods volk reeds in Christus bezit.

Zodra het vrome vlees maar één vinger opheft om met werken zijn leden Gode tot wapenen der gerechtigheid te stellen, stelt hij zijn leden tot wapenen der óngerechtigheid!

Paulus schrijft immers niet aan onbekeerde, maar aan bekeerde Romeinen: “En stelt uwe leden niét der zonde tot wapenen der ongerechtigheid; maar stelt uzelfen Gode”, enz.

“Heb geduld met mij”, zegt de vrome mens, “ik zal mijn best doen.”

Alweer zo’n pauselijke wens uit het werkhuis! Werkheilige mensen hebben het altijd over hoé en doé, maar ik stel dan pas mijn leden Gode tot wapenen der gerechtigheid, als ik door het geloof op Christus zie, want dan werkt ook de Geest in mij, Die mij in de voetstappen van Christus leidt.

Paulus bedoelt hier namelijk niét te zeggen dat de zaligmakende leer een denkbeeld is dat alleen in het verstand blijft huisvesten en dat alleen aan de behoefte van de theologische kennis voldoet.

De genadige plaatsbekleding van Christus is geen dode wetenschap, maar een levende werkelijkheid en nooit van de geloofsgemeenschap van Christus met Zijn Bruid te scheiden. Paulus wil de zuivere leer echter afschermen tegen de heersende verdachtmakingen, want hij preekt voor God en niet naar de mens.

Dat wil echter niet zeggen dat Paulus de Romeinen verdenkt van een

onzuivere levenswandel. De apostel wil hier de vrome werken afsnijden die niets anders zijn dan dode werken.

Paulus zet zich af tegen het misbruik van deze leer, namelijk dat al wat lopen en werken wil om de leden gerechtigheid te laten betrachten loon ontvangt, doch niet naar genade maar naar schuld. In dit kader zegt Paulus: “Stelt uwe leden niét...!” Dit is: *“Doch die niét werkt, maar gelooft in Hem Die de goddeloze rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot gerechtigheid.”*

Als dat in beoefening is gaan wij met onze leden niet aan het werk, maar geven die aan de genáde over.

Als Paulus driemaal tot de Heere gebeden heeft om van die engel des satans -die hem met vuisten sloeg- verlost te worden, wijst de Heere hem erop dat hij aan Zijn genade is overgegeven: “Mijn genade is u genoeg!”

Er zijn nogal wat van die relativiserende godgeleerden die beweren dat die slaande duivel bij Paulus een chronische ziekte of één of ander handicap geweest moet zijn. Maar dat is een fabel waar de duivel om schaterlacht.

Wat voor belang heeft de duivel bij een onschuldige ziekte of een handicap? Immers niks.

De duivel is er altijd op uit om de Kerk tot zonde te verleiden, want hij weet dat de zonden een scheiding maken tussen God en de ziel en als de Kerk in de zonde valt, is zij machteloos en krachteloos.

De duivel had op Paulus geen vat in een gedaante van een engel des lichts, want zijn listige gedachten en verzoekingingen waren de apostel niet onbekend (2 Kor. 10:11). De duivel manifesteerde zich bij Paulus veel meer in een ‘briesende leeuw gedaante’ en sloeg de apostel met vuisten van zonde, dood en verdoemenis.

Paulus had welzeker met een of andere zonde, of met een vloekende duivel in zijn hart te kampen. Onlangs hoorde ik dat een ouderling van de GG beweerde dat Paulus met de zonde van homofilie te kampen had, maar dat is een ingeving des duivels en het zijn ook duivels die dat durven beweren. In de eerste plaats is niet 1 kind van God een homofiel en in de tweede plaats had Paulus de gave van onthouding, dus is het dubbel onwaar wat die ouderling beweerde.

Die slaande duivel was een vloekende duivel, maar absoluut geen onnatuurlijke zonde die Paulus tegen zijn wil in bedreef, want dat strijdt regelrecht tegen de genadeleer in.

Paulus had niet te kampen met de lusten van zijn vlees, maar met een slaande duivel.

Daartegenóver zet God Zijn genade en daar moet Paulus het mee doen en daar moet ook de ganse Kerk het mee doen, omdat God gezegd heeft dat Zijn genade genoeg is.

Als wij aan Gods genade niet genoeg hebben ondanks alles, zijn wij niet onder de genade, maar onder de Wet. God herinnert Paulus eraan dat hij niet onder de Wet is, maar onder Zijn genade en dat is genoeg, ondanks alles.

Genade is geen menselijk werk, noch zet de genade een mens áán het werk; genade is wel bevruchtend, maar het fundeert zich alleen in de toegerekende gerechtigheid van Christus, zoals verwoord in 1 Korinthe 1:30: *“Maar uit Hem zijt gij in Christus Jezus, Die ons geworden is wijsheid van God, en rechtvaardigheid, en heiligmaking, en verlossing.”*

Het feit dat de grote apostel Paulus door een engel van de satan met vuisten werd geslagen, past in de neonomiaanse heiligmakingstheorie niet thuis.

Neonomianen hebben niet de minste last van een beukende satan en daarom beroemen zij zich op goede werken, heilig leven en veronderstellen dat zij een goede reuk verspreiden en anderen tot een goed voorbeeld zijn, hetgeen echter allemaal voortkomt uit het stinkende riool van de verrotte werkheiligheid.

Romeinen 6:13 doelt dus niet op één of andere praktische heiligmaking, zoals vele neonomianen leren, maar leidt terug tot God, Die de goddeloze rechtvaardigt en dezulke onder Zijn genade stelt!

Of wilt u beweren dat u uw leden één seconde zuiver kunt houden?

Goddeloos mens die u bent, als u dát meent! Paulus kon zijn leden niet zuiver houden, en bidt driemaal om van die slaande duivel verlost te worden. God verlost hem echter niet van die duivel, noch spoort Hij Paulus aan om die duivel te overwinnen, maar Hij zegt Paulus dat het hem genoeg is dat hij onder Zijn genade is.

Een neonomiaan en een arminiaan halen uit elke tekst een gebod om met de letter aan de slag te gaan. Maar de letter doodt! Paulus rekent hier af met al die vrome en letterlijke bewegingen des doods. Dít zegt de apostel in vers 13: “En stelt uw leden niét...!”

Wat dan, Paulus? Moet ik er dan tegenaan om dat gebod proberen te vervullen?

Welnee, mens, gelóóf alleenlijk! Wat is dat ‘geloof alleenlijk’? Dit, namelijk: dát gij in Christus uw leden Gode stelt tot wapenen der gerechtigheid! Christus heeft Zijn leden immers volmaakt Gode als wapenen der gerechtigheid gesteld en omdat ik tot Zijn leden behoor val ik onder de wapenen die Hij Gode der gerechtigheid gesteld heeft.

En Zijn leden worden door Zijn Geest bewogen en daarin heb ik geen zeggenschap. Christus regeert mij, beheerst mij en beslist voor mij (zie HC. Zondag 1, vr. en antw. 1).
Meer heb ik niet, maar aan het Lam alléén heb ik genoeg en ik kan het niet helpen dat ik een voorwerp van Zijn liefde ben.

Amen.

Slotzang: Psalm 56:5.

70. De wezenkerk van Christus

Voorzang: Psalm 77:2 en 6

Schriftlezing: Johannes 14

Gemeente, de tekst van de prediking kunt u vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte, uit Johannes 14, daarvan het 18^e vers, waar wij lezen:

“Ik zal u geen wezen laten; Ik kom weder tot u”, Joh. 14:18.

Geliefden, aan de vooravond van Zijn sterven heeft Christus tijdens het laatste Paascha en de instelling van het Heilig Avondmaal Zijn jongeren toegesproken, vermaand, vertroost en Zichzelf nader verklaard en geopenbaard.

Daar was Judas niet meer bij, want wat die man moest haastelijk doen de dingen waartoe hij voorbestemd was, namelijk om de Heere der heerlijkheid te verraden.

De andere elf discipelen waren het voorwerp van de eeuwige liefde Gods en mochten hemels onderwijs uit de Mond der Waarheid ontvangen.

En de Heere wist precies wat er in hun harten omging en omdat zij wel aanvoelden dat Hij hen ging verlaten, waren zij allen zwijgzaam en inwendig ontroerd.

Hoewel ze nog weinig verstonden van de trappen van Zijn vernedering, waren zij beslist niet onkundig van het feit dat Christus hun Zaligmaker was en dat Hij hen nu ging verlaten.

Dat laatste voelden zij inwendig aan en dat had Hij hen ook meermalen gezegd, maar alles streed daartegen in en ze wilden het eigenlijk niet aanvaarden.

Hun harten waren ontroerd en zij waren zeer bedroefd en ze konden niet bekijken dat hun droefheid ooit nog tot blijdschap worden zou.

Ja, want als het Beste je gaat verlaten, dan heb je hier toch geen leven meer, mensen. Of hebt u er geen kennis aan?

Kunt u het altijd vasthouden en van uw geloof leven? Nou, de discipelen konden van hun geloof niet leven. Bovendien was hun geloof nog met zoveel ongeloof gemengd, dat zij daar niet vrolijk van werden. Zij hadden nog zo'n onvolkomen geloof en zij konden alleen van en uit de Voleinder des geloofs leven.

Maar nu zij aanvoelden dat Hij hen ging verlaten, nu waren zij ontroerd en konden geen woord meer uitbrengen.

Hebt u dat ook weleens, geliefden?

Of bent u vreemd aan het leven Gods en de verbonden der beloften? Kunt u de zaken altijd maar bespreken, zonder dat inwendig gevoel van hopeloosheid, krachteloosheid, hulpeloosheid en goddeloosheid?

Als we denken de zaken des geloofs te bespreken zonder een knak in ons leven te hebben, dan kun je er misschien wel over praten, maar dan praat je er niet uit.

Gods volk mag er bij ogenblikken uit spreken, wat God aan hun ziel gedaan heeft en dat in de tale Kanaäns verwoorden. Het leven der genade staat aan veel geloofsbeproevingen bloot en de smart slaat de discipelen om het hart nu het op een einde aanloopt met die tastbare en zichtbare omgang met hun Heere en Heiland.

Christus speent Zijn volk aan al dat zichtbare en tastbare, opdat zij uit het geloof zouden leven.

Het ware geloof is niet zonder de liefde en dus niet zonder gevoel, maar in de overgangsfase van de onvervalste melk naar het gebruik van de vaste spijs dan komt het geloof meer voorop te staan, *want het geloof is door de liefde werkende en niet de liefde door het geloof!*

De liefde kan zelfs dwalen, maar het geloof niet. Ik zeg: het geloof niet, want dat de gelovigen kunnen dwalen, daar staat de Bijbel vol van. Gods kinderen worden schapen genoemd en schapen zijn dwalend van aard.

De schapen Christi zijn zo menigmaal de weg kwijt en wat erger is: de Herder kwijt, en dan blaten ze maar wat in het rond, omdat zij onbedacht de Herder uit het oog verloren hebben.

Een schaap van Christus kan wel van de Goede Herder afdwalen, maar nooit op eigen kracht terugkeren.

Tegenwoordig kunnen er velen op eigen krachten geloven, liefhebben en dwalen doen ze nooit, want dezulken kunnen ook hun paadje recht houden, de koning eren, ieder het zijne geven, de tiende geven, goed bidden, maar zij weten niet dat zij met al die vrome bewegingen de slaap des doods slapen.

Maar de ware schapen van Christus hebben van zichzelf maar één weg, en dat is van de weg af en als ze beginnen af te dwalen, krijgen ze weleens een waarschuwing, een vermaning, maar dikwijls slaan zij de waarschuwingen van het wedergeboren geweten in de wind en dan gaat het van kwaad tot erger. Dan raken zij verstrikt in allerlei struikgewas van zonde en van dwaling en uiteindelijk liggen ze als een verloren schaap aan de rand van de hel, dikwijls ook nog met een hart zo hard als beton en kunnen dan niet meer blaten.

Ja, en als je dan geen leven aan je ziel meer over hebt, en je voelt dat je

krachten gaan wijken en bezwijken, dan blijft er van een bekeerd mens weinig meer over, geliefden.

De afmakingen en de inwendige bestrijdingen staan in het leven van Gods volk eigenlijk nooit stil en de verharding des harten ook niet.

De verbreking des harten door de toepassing van het Evangelie is dan altijd ook zo'n onbegrijpelijk wonder en dat wonder wordt steeds groter hoe langer men op de smalle weg des levens wandelen mag.

Maar op die smalle weg des levens kan men door allerlei oorzaak van de weg dwalen en op betoverde grond raken. Daar moet je niet gering over denken, hoor, want eenmaal op betoverde grond aangeland, of als je in het kasteel van reus wanhoop beland, kom je daar zonder de interventie van Christus niet meer uit.

Dat ongeloof en die verharding des harten gaat altijd maar door en soms vrees ik er in om te komen. En dan al die leeuwen op de weg, waartoe ik zelf ook behoor, dan voel ik me meer verloren dan een behouden, want ik ben vleselijk, verkocht onder de zonden (Rom. 7).

O, geliefden, als het gebed dan nog maar mag leven: *"Twist met mijn twisters Hemelheer, ga mijn bestrijders toch te keer, wil spies rondas en schild gebruiken. Om hun gevreesd geweld te fnuiken..."*

Maar ach, ik ben zo menigmaal biddeloos en moedeloos en soms fluistert de duivel mij in dat ik in het geheel geen ziel heb en de beesten gelijk ben. Dat laatste kan ik alleen maar toestemmen en dat beest van binnen wordt gaande groter. Soms maakt de duivel me wijs dat er heel geen God bestaat, want ander zou het wel anders gaan in de wereld, want naar de omstandigheden gerekend lijkt het wel of de duivel regeert. Daarbij komt dat ik geen wapens heb in de strijd tegen die grote menigte van binnenpraters en buitenpraters en zonder de opzoekende Herdersliefde van Christus kan ik me niet roeren noch bewegen, behalve in de zonden.

Zonder de invloeden en drijvingen des Geestes ben ik aan mezelf en aan de duivel overgeleverd.

Geliefden, Gods volk is weleens een speelbal van de duivel, hoewel ze aan Christus geklonken zitten door het touw des geloofs. Dat touw laat God weleens vieren, kijk maar in het leven van Job, en dan gaat die zwaar beproefde man zijn geboortedag vervloeken.

Hebt u uzelf zo weleens waargenomen, geliefden?

De zaken bespreken, ja, dat gaat nog wel, maar er buiten komen te staan met alles wat geweest is en dan een speelbal van de duivel te zijn. En dan die akelige verharding des harten, zodat je geen traan kunt uitpersen. En als je dan kijkt naar de poten van je stoel, dan vrees je dat

die houten poten meer genade hebben dan dat er van binnen leeft, want het is allemaal zo leeg en zo dood van binnen.

Ja, als Jezus uit mijn hart gaat verdwijnen, is dood en verderf het mijne.

En als de discipelen in de paaszaal het zichtbare en het tastbare dreigen te verliezen -en ze voelden wel aan dat dat niet lang meer duren zou- toen werden zij ontroerd en verschrikt en bezet met angsten.

Als het leven gaat wijken, moet ik bezwijken. *Als ik omringd door tegenspoed, bezwijken moet, schenkt Gij mij 't leven.*

Dat is altijd wel de weg, maar we zijn zo blind voor de werkelijkheid, geliefden, altijd maar weer.

Als je in de eerste liefde loopt dan denk je nooit meer te zullen zondigen, maar o, geliefden, als je er dan achter komt dat je niet alleen zonde doet, maar één klomp zonde bent, dan zou je wensen nooit geboren te zijn geweest, want zondigen na ontvangen genade, dus tegen een goeddoend God, is erger dan de dood.

Maar geliefden, het is een verborgenheid en het blijft een verborgenheid dat het leven in Christus zich altijd en opnieuw openbaart in de krachteloosheid en in de leegheid van ons bestaan, tenminste, als we de Heere toebehoren, want anders houden we onze eigen godsdienstige bewegingen voor het leven.

Het ware leven der genade brengt na gezette hoogtijden altijd weer een eenzaamheid in de ziel teweeg. Het leven der genade bestaat in jaargetijden en soms zijn het van die lange winters, dan Gods kinderen weleens vrezen dat zij nooit meer zullen ontdooien, vanwege de hardigheid des harten.

En als je hier geen kennis aan hebt, mijne vrienden, dan geloof ik niet dat je genade hebt. Want God zet Zijn volk dikwijls apart en in de eenzaamheid en in de afzondering. Dan kun je met een huis vol mensen zitten, en toch verkeer je in de eenzaamheid. Versta je dat?

Zoveel geestelijke genietingen ondervonden, maar als dan de wegen ophouden, dan heb ik geen weg meer, dan kom je in een geestelijke woestijn terecht, waar niemand lafenis kan krijgen.

Er is een volk op aarde dat zichzelf niet helpen kan, zichzelf niet bewegen kan, zichzelf het leven aan de ziel niet geven kan. Gods keurlingen zijn menigmaal niet meer als van de duivel voortgesleepte zielen, die dikwijls vrezen genadeloos te zijn.

Heb je dat nooit, geliefden? Heb je altijd dat blij vooruitzicht in het vizier, dat Gods VERZOENDE volk bij tijden en ogenblikken strelen en vertroosten mag?

Ik heb bij tijden helemaal geen uitzicht (Job 23:8). Het is zo menigmaal

de laatste dag bij Gods arme volk en als ik erin zit, kan ik me tot Gods arme volk niet meer rekenen, want als je als een geveesde duivel in moet leven, dan blijft er weinig ruimte meer over om voor een kind van God door te gaan. Ik hoef er ook niet voor door te gaan, geliefden, als Christus maar verheerlijkt wordt en als Zijn Woord maar zal zegenvieren. God heeft voor Zijn Eigen eer gezocht in de zending van Zijn Zoon en Christus heeft de prijs betaalt die de Wet vorderde, maar als Christus je Leven is, moet je dikwijls de dood braken, je laatste zucht zuchten en je laatste dag inleven.

Ook bij de discipelen was de laatste dag in hun leven aangebroken, want het Leven ging afscheid nemen, en dan houd je de dood over.

Ja, Gods arme volk moet zo menigmaal doodbrakende over de wereld. Als het Beste boven is, dan heb je hier toch geen leven meer, mensen?

Of dacht u dat Gods oude volk en knechten hier op aarde nog één minuutje leven konden? Die mensen zouden het graf en de dood verkiezen boven dit aardse leven.

Het leven Gods is in onze dagen wel zo veracht, verdacht en gehaat en overspoeld door de duivelse refo-media en de gelijksnamige godsdienst, dat Gods volk dikwijls geen plaats heeft in deze gewesten (Rom. 15:23).

Ze zouden wel willen vluchten in de woestijn, om met God gemeenzaam te zijn. Beter in de woestijn met God, dan met een huis vol godsdienst zonder God. Beter als een arme Lazarus buiten de poort van de bezittende godsdienst met hun huizen van marmeren vloeren en gouden portalen. Beter met Job op de brandstapel van je bestaan, dan als een rijke jongeling in de genietingen der wereld vermaak hebben.

Want zult u ernaan denken, geliefden, dat Gods volk het enige bezittende volk op aarde is, want zij is het eigendom van Christus en ze zijn erfgenamen Gods en mede-erfgenamen van Christus, maar juist dat volk moet zo menigmaal de kracht der genade missen in de inleving des harten.

Je hoeft er werkelijk niet voor in het ziekenhuis te liggen om met Job op de ashoop van je bestaan te verkeren. Je hoeft er niet letterlijk voor op de mesthoop te liggen om die stroom van overleggingen in je hart niet te kunnen beantwoorden en het beleid des Heeren geen plaats te kunnen geven.

Ja, Gods volk ligt menigmaal op de zeef, want Gods volk is het meest blinde volk op aarde, het meest onkundige volk op aarde, het meest verlaten volk op aarde en het meest aangevallen volk op aarde.

Maar dezulken krijgen gedurig hemels onderwijs in de diepte van hun bestaan, want in de diepte van de beproeving wordt meer geleerd als op

de toppen van de genietingen. Gods volk wordt het meest in de duisternis geoefend in de hemelse godgeleerdheid, en Gods volk is dan ook het enige godgeleerde volk op aarde.

De dooie godsdienst leeft van oudvadercitaten en buiksprekerijen en die mensen gaan altijd van beter naar best. Hoe meer letterkennis, hoe meer macht, maar Gods volk moet het vanwege haar zwakheid hebben van Christus' kracht en van hetgeen Hij tot de ziel spreekt, dus van de inspraak des Geestes en dat wordt ervaren in de diepte van de aanvechtingen, daar waar de mirten groeien.

Dat volk leeft niet van versjes en tekstjes, welnee, mens. Gods volk steunt op het ja-woord van Christus, toegepast, bevestigd en verzegeld aan het hart. En daarom is het menigmaal zo'n treurend volk. Daarom is het dikwijls zo'n straatarm volk. En daarom is het zo'n vleselijk volk, verkocht onder de zonden.

Weet u waarom?

Gods volk heeft geen vlees, ze IS vlees en dat is een last, mensen, doorgaans niet te dragen. Paulus zegt niet dat hij een vleselijk deel heeft en een geestelijk deel, welnee, geliefden. Paulus zegt: "IK ben vleselijk." De totale Paulus en dan zegt hij er ook nog wat bij: *"Het goede dat ik wil, doe ik niet, maar het kwade dat ik niet wil, dat doe ik."*

Omdat de Wet geestelijk is, ben ik vleselijk, verkocht onder de zonden. Ik spreek tot degenen die de Wet verstaan, want als je de Wet niet verstaat in zijn geestelijke en verdoemende kracht, dan heb je nog aardig de ruimte en dan kun je nogal vooruit boeren. Dan kun je nogal koninginnedag vieren en achter de dranghekken van de wereld jezelf aan de mammon vergapen en jezelf rechtvaardigen met een zak bijbelteksten, terwijl de duivel siddert vanwege die laatste dag die aanstaande is, want dan zal hij in de eeuwige vuurput geworpen worden met al die hersteld hervormde entertainment-godsdienst, die God en de mammon tegelijk dienen kunnen.

Natuurlijk, de godsdienst heeft weleens consciëntieknepen en soms ook wel benauwdheden, maar die gaan weer over, laten niets na en werken niets uit. De godsdienst helpt zichzelf en leeft van een luchtje scheppen en een sigaartje opsteken, een glaasje fris en dan is alle leed weer geleden.

Ja, ik heb ze wel gehad die na twee schoppen in de grond voorstelden om een glaasje fris te drinken en tegelijk beweerden dat ze een roeping voor de zending hadden.

Nou, geliefden, als je een roeping voor de zending meent te hebben, dan moet je er alles aan doen om eruit te blijven, want als God er belang bij

heeft en van uw roeping afweet, dan zal Hij er wel voor zorgen dat uw roeping vervuld wordt.

Maar de godsdienst is al gewillig voordat zij ooit hun onwil heeft ingeleefd, maar als je zo gaat, geliefden, neem dan maar een retourtje, als je er nog de kans voor hebt, want dan ben je binnen de kortste keren weer terug bij moeder de vrouw.

De meerder Gideon stuurt er meer naar huis als dat Hij er uitzendt, of Hij laat je op de zendingsvelden ronddolen waarvan de velden niet wit zijn om te oogsten, omdat God Zijn volk er niet heeft.

Dus we zeiden dat een godsdienst mens ook weleens benauwdheden heeft en op grond daarvan denken er velen dat zij dan wedergeboren zijn en dezulken rekenen zich voorgoed bij Gods volk.

Ja, dat is het drijfzand van de dode godsdienst en dat huis is zo klaar. Maar als je op de Rots gebouwd bent, geliefden, dan ga je eerst de diepte in, de verlorenheid in, alvorens op de Rots gebouwd te worden. En eenmaal op die Rots gebouwd, komt Gods volk zo menigmaal niet meer dan een stinkend rokend vlaswiekje openbaar, waarin geen vuur meer te bespeuren valt.

En die rokende-vlaswiek-boeken ruiken ook al naar verbrand kachelhout. Nou, dan zijn ze toch nog ergens goed voor. Je kunt er dan toch de kachel nog mee aansteken. Dan kunt u zich toch nog warmen bij dat dwaze geschrijf.

Ja, ik kan op al dat geschrijf wel de dood schrijven, makkelijk zelfs, want de Wet is geestelijk en ik ben het niet. Dat God Zijn ponden erdoor vermenigvuldigt, is altijd een onbegrijpelijk wonder, hoewel ik het niet uit de boeken heb, maar van Hem geleerd heb op grond van het Boek der boeken.

Daar moet je wel doorgaans totaal vleselijk voor zijn, want anders versta je het absolute onderscheid niet tussen Wet en Evangelie. Daar moet je dus totaal vleselijk voor zijn, niet met de mond, maar in de inleving des harten. Gods volk heeft namelijk zichzelf geroken en zijn in die beerput gestikt.

Heb je nog nooit in het riool van je eigen beerput geroken, geliefden? Het vlees is een grote pestwalm vanwege dat ontbindend lijk, dat de oude mens heet. De lucht van de oude Adam 1 is niet te harden.

Als je daar nooit geen ondraaglijke last van gehad heeft, is dat een bewijs van je doodstaat en je leven in de zonde.

Gods volk moet dat adamslijk meedragen totdat zij de laatste adem uitblaast, om dan eeuwig in God te ademen.

En als de Heere Jezus Zijn discipelen voorbereidt op Zijn dood, dan

worden de discipelen ontroerd, want als de levende Nardus hen zegt te verlaten, houd je een rokend vlaswielje over. Dan blijft er een Wezenkerk achter die het in stoffelijke zaken dikwijls ook al niet breed heeft, maar dikwijls van de lucht moet leven.

Gods volk moet dikwijls van de lucht leven, want dan word je geoefend om God in ALLES te danken.

“Dankt God in alles”, is zo gauw en makkelijk gezegd, maar het moet maar eens beproefd worden zonder op enige verzekeringsbank te rekenen en te steunen!

Gods volk heeft haar bank in den hemel. *“Mijn is het goud en het zilver en het vee op duizend bergen”*, zegt de Heere uw Ontfermer.

Dus als je een kind van God bent, heb je misschien niet zoveel geld in je portemonnee, of misschien wel helemaal niets, maar dan ben je toch de rijkste man of vrouw ter wereld, want dan heb je je bank in den hemel.

De Heere betaalt Zijn volk meestal met dubbeltjes uit, want anders zouden we het in één dag verkwanselen. Gods ware volk is niet zo nauwgezet, hoor. Ze willen het wel, o ja, heilig voor God leven is hun aller hartewens, maar in de praktijk wordt Gods kind zichzelf meer gewaar als een hellemonster dan als een lieflijke hinde, waar Salomo zo heerlijk van spreekt in het Hoge Lied.

Maar zulke monsters zijn bij God uitverkoren en dierbaar. De Bruid van Christus is in zichzelf zo zwart als de tenten van Kedar en zo wordt zij zichzelf ook gewaar, doch ze is lieflijk in Zijn ogen. En zo spreekt de Heere Jezus Zijn zwarte Bruidskerk toe als zij zichzelf zo zwart als de nacht gewaar wordt. *“Geheel zijt gij schoon, Mijn vriendin, en er is geen gebrek aan u”*, Hoogl. 4:7.

Dat is toch niet klein te krijgen, geliefden? Als je jezelf na ontvangen genade zo pikzwart gewaar wordt als verbrand kachelhout, zodat er geen wit streepje meer aan en in je te ontdekken valt, dan zou je sterven van de liefde als je juist dán door Christus geheel schoon en zonder gebrek verklaard wordt.

Als je gewaar wordt dat je nog geen goede gedachte van God kunt denken, en de Heere geeft er blijk van enkel goede gedachte over je te hebben, dan val je plat op de grond voor God van verwondering.

Als je enkel vlees, enkel ongeloof, enkel liefdeloos en goddeloosheid bent en als dan de Heere in die bereput van je bestaan gaat spreken, dat je geheel schoon bent, zonder enig gebrek, dan zou je hart eruit barsten van de liefde.

En als je als dood voor Zijne voeten ligt, dan legt de opgestane Levensvorst de rechterhand op je, zeggende: *“Vreest niet, Ik ben de Alpha*

en de Omega, het Begin en het Einde, de Eerste en de Laatste En Die leef, en Ik ben dood geweest; en zie, Ik ben levend in alle eeuwigheid. Amen. En Ik heb de sleutels der hel en des doods.”

Ken u dat ook, geliefden? Of spreek ik frans?

Nou, de discipelen kenden dat Leven uit en door Christus ook bij de aanvang, maar nu waren zij ontroerd, omdat hun Liefste hen ging verlaten. En omdat zij niet verder kijken konden dan de situatie zich voordeed, waren zij dodelijk ontroerd en bitterlijk bedroefd. En dan gaat die lieve Borg hun bedroefde harten vertroosten: *“Uw hart worde niet ontroerd, gijlieden gelooft in God, gelooft ook in Mij.”*

Ja, daar moet Gods volk het van hebben, namelijk dat zij gedurig in HEM geopenbaard worde. Gods volk gelooft wel in God, maar het geloof in Christus moet gedurig levendig gemaakt worden en in beoefening gebracht worden.

Gods volk kan niet geloven als Christus ons niet DOET geloven en door Zijn Geest het leven aan de ziel schenkt bij vernieuwing.

Maar ondanks die dierbare troostwoorden blijven de discipelen bedroefd, want zij hebben maar één wens, namelijk dat Christus bij hen blijft. Zij kunnen alles missen, maar Christus niet.

Dat is een waarachtig kenmerk van het ware leven, geliefden. Je kunt Gods volk in een paleis van goud zetten, maar als ze voor de keuze geplaatst worden: of in de eenzaamheid met God te wandelen met de vervolgingen, of de rijkdom der wereld te genieten voor een tijd, dan verkiezen ze liever met Gods volk kwalijk behandeld te worden, dan voor een tijd de genietingen der zonde te hebben.

En dat blijft niet bij de keuze, zoals Mozes die mocht doen, nee, dat is de praktijk, omdat God Zijn volk in die wegen leidt. En dan blijkt ook dat de praktijk der godzaligheid in Christus veel nauwer ligt dan een leven uit de Wet.

Als je de Wet godsdienstig verstaat, heb je genoeg aan een wettisch leven, dit doen en dat nalaten. Daar heeft de godsdienst genoeg aan. Hier een traantje, daar een indrukje, en ze mogen eens aangenaam kerken. En daar leven ze van. Nou, dat leven is voor Gods volk de dood! Dat is bij Gods ware Sionieten de dood geworden. Dat volk moet het hebben van de toelachingen van dat lieve Wezen.

Gods kinderen leven van de zoete influisteringen des Heiligen Geestes, zoals Christus die komt uit te spreken om Zijn jongeren te versterken: *“In het huis Mijns Vaders zijn vele woningen; anderszins zo zou Ik het u gezegd hebben; Ik ga heen om u plaats te bereiden”*, Joh. 14:2.

“O, Heere Jezus, gaat U heen om ons thuis te halen? O, we dachten dat

het voor eeuwig met ons afgelopen zou zijn. Maar Heere, kunnen we dan niet direct met U mee, want dan zullen we nooit meer hoeven zondigen.” “Nee, geliefde discipelen, jullie moeten hier nog een poosje blijven en de raad van Mijn Vader uitdienen. Gij zult immers Mijn getuigen zijn *“en Ik zal den Vader bidden, en Hij zal u een anderen Trooster geven, opdat Hij bij u blijve in der eeuwigheid; namelijk den Geest der waarheid, Welken de wereld niet kan ontvangen; want zij ziet Hem niet, en kent Hem niet; maar gij kent Hem; want Hij blijft bij ulieden, en zal in u zijn.”*

De Heere Jezus weet precies wat er in Zijn kinderen omgaat als Hij op punt staat hen te verlaten. Hij weet ook dat zij hevig ontroerd zijn en een wees moeten inleven. En daarom spreekt Hij hen toe niet alleen als Middelaar van verdienste, maar ook als Middelaar van toepassing met de kracht en de vertroosting des Heiligen Geestes. *“Ik zal u geen wezen laten; Ik kom weder tot u.”*

We zullen er eerst eens van zingen, en wel uit de 68^e Psalm, daarvan het derde vers.

*Springt op van vreugd, verheft Zijn lof,
Die, daar Hij woont in 't hemelhof,
Een Vader is der wezen;
Die weduwen haar recht verschaft,
Die streng haar onderdrukkers straft,
En voor Zijn wraak doet vrezen;
Een God Die zet, uit mensenmin,
D' onvruchtb'ren in een huisgezin,
En, om Zijn macht te tonen,
Gevang'nen uit de boeien redt;
Maar Die verlaters van Zijn wet
Doet in het dorre wonen.*

Dus geliefden, Gods ware volk is een Wezenkerk. Dat leer je niet in de kerk, maar buiten de legerplaats, om Zijn smaadheid te dragen. De godsdienst viert feest op bijbelkringen, mannenverenigingen en vrouwenverenigingen, maar Gods ware en beproefde volk wordt buiten de legerplaats geleid om daar getuigen van Christus te zijn, dikwijls op plaatsen waar zij niet wezen wil. In het godsdienstige Jeruzalem zullen zij het getuigenis van Jezus niet aannemen (Hand. 22:18), dat werd ook Paulus door de Heere te verstaan gegeven, maar de eilanden zullen Hem verwachten (Jes. 60:9).

Daar waar de wildste volkeren wonen, zal God bekering en geloof werken door de prediking van het Evangelie. En daartoe worden de discipelen bekwaam gemaakt. Niet door een dogmatische en letterknechtelijke studie, dat is doorgaans allemaal ballast, maar door hen het kindschap in te prenten en Zijn genade te verzegelen in hun harten.

Als God u roept tot Zijn dienst, geliefden, dan zal Hij u eerst verzegelen van het kindschap en in uw roeping, want anders houdt u het niet vol.

Als God u roept Zijn banier op te heffen, dan zal Hij u eerst vastmaken en vastzetten in Zijn testament. *“En ziet, Ik ben met ulieden, al de dagen, tot de voleinding der wereld”, Matth. 28:20.* Anders houdt u het nooit vol.

Als Christus zegt ALLE dagen met Zijn discipelen te zijn, dan betekent dat dat er ALLES tegen opkomt en alles op af komt. Familie, vrienden, kennissen, de wereld, kerkmensen, Avondmaalgangers, Gods volk, Gods knechten en ook je eigen vlees.

Daar komt wereld en duivel bij, dus je moet er maar op rekenen, geliefden, dat als God u maar even laat gaan, dat u dan als een Jona zal bedanken voor de dienst van God en het eerste de beste schip zal nemen om de dienst van God te ontlopen en de weg des Heeren te ontgaan.

De dienst des Heeren is wel een liefdedienst, maar daar moet je wel voor ingewonnen en overwonnen worden, ook na ontvangen genade. Dan neemt Christus je apart, en zet je in een woeste plaats alleen. Om wat te doen? Om meer af te leren in het doen, en te wachten op het Heil des Heeren.

Toen Paulus van God een roeping ontving om Zijn getuige te zijn onder de heidenen, ging hij niet te rade bij vlees en bloed, maar dan zondert hij zich af in de woestijn van Arabië, om nader van Christus onderwezen te worden.

Paulus had zijn kennis niet uit de boeken, maar uit de Mond Gods geleerd. En al die wettische kennis die hij aan de voeten van Gamaliël ontvangen had, heeft hij voor de mollen en vledermuizen geworpen. *“Want -zegt hij- ik heb ook hetzelfde niet van een mens ontvangen, noch geleerd, maar door de openbaring van Jezus Christus”, Gal. 1:12.*

Je kunt alle oudvaders uit je hoofd kunnen ophoesten, maar als je het niet van God geleerd hebt aan de voeten van Christus, dan zit al die kennis een voet te hoog en is het niets dan ballast. Al die dodemanshersen -zegt Huntington- moet je allemaal kwijt, want je hebt er TOTAAL niets aan. En als oudvaders middellijk mogen dienen tot de opwas en de kennis van Christus, dan is het God alleen Die de wasdom geeft.

Er zijn zeer veel predikanten die toch geen theoloog zijn, ook die drs. of zelfs de doctorstitel voor hun naam hebben staan, en toch geen theoloog zijn. Velen ploegen met andermans kalf en houden dat voor godgeleerdheid.

Maar louter studie maken de theoloog niet. Weet u wat de theoloog maken? Verdrukking, geestelijke verlating, kruis, smaad, spot, laster, geheel vleselijk zijn, blind, nul, leeg, totaal van mensenhulp ontbloot, die maken de theoloog.

Christus is de grote Afwezige op de huidige theologische scholen. En dat is duidelijk hoorbaar en tastbaar in de huidige prediking. Er rollen dozen fabrieksdominees van de lopende band met honderd megabite kennis aan dodemanshersenen, echter zonder wezenlijke theologische kennis. Theologie leer je niet op een theologische school. Ik ben er niet geheel op tegen, maar ik wel tegen de hedendaagse theologische scholen. De huidige studenten theologie worden namelijk volgepompt met puriteinisme en het piëtisme en dan zijn ze voorgoed bedorven!

Als ik een theologische school zou moeten beginnen, dan zou ik de studenten ondervragen op bekering en roeping en hen niet laten afstuderen op oudvaders, maar op Gods Woord en met name op de Romeinenbrief en de Galatenbrief en hen als voorbereiding daarvan de oudtestamentische offerdienst laten doordelven.

Je komt er echt niet met de studie opzich. Een student zou bij de afronding van zijn studie bij mij een bijbels bevindelijke scriptie moeten kunnen schrijven over de sleutel der kennis, namelijk Galaten 2:19, en daaraan zelf **zakelijke** geloofskennis moeten hebben.

In de zakelijke geloofskennis werden alle discipelen geoefend, door ontlediging, ontgronding, ontbloting, namelijk in de geestelijkheid der Wet.

Ken je de geestelijkheid van de Wet niet bij bevinding, dan versta je ook het Evangelie niet. Dan kun je een voordracht hebben die klinkt als een klok, maar holle vaten klinken het hardst en dan wordt het leven erin gemist. Preken is geen waarheid op waarheid stapelen, daar is geen kunst aan. Preken is doodsteken en levendmaken door de bediening des Heiligen Geestes. De geestelijkheid der Wet *onderga* je als je der Wet sterft en *versta* je pas NA ontvangen genade.

Paulus spreekt alleen tot degenen die de Wet verstaan (Rom. 7), want dat zijn de leerlingen van Christus die de zin en mening des Geestes verstaan mogen door hemels onderwijs waarin zij dagelijks geoefend worden.

En als je de liefde des Vaders, de gerechtigheid van Christus en de

troostvolle gemeenschap des Heiligen Geestes wilt uitstallen voor verloren zondaren, zal je een geestelijke wees moeten inleven en aan de voeten van Christus gekluisterd moeten zijn, anders maak je geen theologen, maar biblicistische letterknechten en rijke jongelingen, die alles van een ander en uit de boeken stelen.

Mozes moest er veertig jaar voor in de woestijn verkeren om het volk uit Egypte, door de Rode Zee en de woestijn te kunnen leiden naar het beloofde land, naar de zin en mening des Heeren.

Mozes had geen vader en geen moeder die hem met raad en daad konden bijstaan, ook in geestelijke zin niet, nee, want zijn God onderrichtte hem.

En zo gaat het bij al Gods ware kinderen en knechten.

“Van God geleerd zijn”, dat wil nogal wat zeggen, geliefden. Dan moet er een geheel mens aan. Daar kun je nooit iets mee worden en daar kun je ook nooit mee werken, zoals de godsdienst dat verstaat.

De tweede Trooster drijft je pen aan als een die vaardig schrijft en Hij geeft je soms een tong der geleerden als je moet inleven de grootste dwaas te zijn die er op de wereld rondloopt. Een tong der geleerden krijg je niet op voorhand, maar als je het nodig hebt en als God het goedgevindt.

Dus dat is de sleutel der godgeleerdheid, namelijk om enkel dwaas te zijn in jezelf, geen verstand van God en goddelijke zaken, want we zijn van gisteren en weten niet (Job 8:9).

Het is echt zo verkeerd niet, hoor, om met al je bevinding en kennis overboord te gaan.

Jona heeft pas theologie geleerd in de buik van de vis. In de diepte der zee is Jona zijn bekering verloren, zijn doctorstitel verloren, zijn aangenaamheid verloren, zijn (mis)gunning verloren, want daar mocht hij God zijn belofte betalen om het WOORD onder de heidenen te preken zoals God het hem geboden had.

En dat heeft hij als een uitbraaksel der hel getrouwelijk mogen doen. Daar was Jona niet meer in, daar was God in, en heel de stad Ninevé kwam tot bekering.

Sommigen wijsgeren zeggen dat de bekering van Ninevé alleen een uitwendige bekering was, maar daar geloof ik niets van, want God stuurt geen ware knecht over de bodem van de oceaan om een stad vol schijnbekerings te kweken.

De Heere Jezus zegt Zelf dat de Ninevieten zullen opstaan in het oordeel om het ongelovig geslacht van toen en in onze dagen te veroordelen. *“De mannen van Nineve, zullen opstaan in het oordeel met dit geslacht, en*

zullen hetzelfde veroordelen; want zij hebben zich bekeerd op de prediking van Jonas; en ziet, meer dan Jonas is hier! Luk. 11:32.

Jona moest eerst een wees inleven, om te kunnen preken dat een wees bij God ontfermt zal wezen.

Ja, dat lag verklaard in die veertig dagen. “Nog veertig dagen...”, dat was één en al Evangelie voor de ter dood veroordeelde Ninevieten. En toen vielen zij met de strop van zelfveroordeling aan Gods kant, op genade of ongenade! *En God zag hun werken, dat zij zich bekeerden van hun bozen weg; en het berouwde God over het kwaad, dat Hij gesproken had hen te zullen doen, en Hij deed het niet...”, Jona 3:10.* Want Hij sprak al die mensen vrij krachtens Zijn wil des besluits en aan de wil des besluits gaat altijd de wil des bevels aan vooraf.

Zult u het onthouden, geliefden?

Tegenwoordig hanteert men de wil des bevels als een hefboom om er mee aan de slag te gaan, maar door de wil des bevels van God middels de prediking van Jona kwamen de inwoners van Ninevé als verloren openbaar. De Ninevieten waren theologisch beter op de hoogte als het Refodom, want zij hebben zich op de prediking van Jona bekeerd.

Jona had zijn theologie niet uit de boeken, maar op Jezus’ school geleerd, in de diepte van zijn verlorenheid, van vader en moeder verlaten, van Gods volk verlaten, maar door God onderwezen en begenadigd. Zo zijn de discipelen ook onderwezen geworden en Christus steekt hen een hart onder de riem.

“Ik zal u geen wezen laten; Ik kom weder tot u.”

Dus Christus leidt Zijn Kerk in het zakelijke van het richterlijke. Zo leert u de theologie. Dat leer je niet door flesvoeding, maar door honger en dood.

Dat leer je niet door aangenaamheid, maar door kruis- en drukwegen. Dat leer je niet op de gezelschappen, maar in de eenzaamheid aan de voeten Christi.

En soms krijg je er een broeder bij, zoals bij de Emmaüsgangers. Die mannen verstonden elkaar ook toen zij in de verlorenheid en de verlatenheid liepen.

Christus zendt de Zijnen gewoonlijk twee aan twee. Soms ook alleen. Simson heeft heel zijn leven alleen gestreden en heeft nooit een versterking van broeders gehad. Toen hij gestorven was, ja, toen stonden zijn broeders aan zijn graf te wenen. ‘t Was toch zo’n beste man, die zijn volk en broeders verlost heeft van de plaag der Filistijnen. Och, waren wij met hem gestorven. Ja, toen werden ze het gemis gewaar en hun zonden en schuld jegens hem gewaar. Maar toen was het te laat.

Simson heeft de goede strijd gestreden, de loop geëindigd en het geloof behouden. En in zijn dood heeft hij meer vijanden van Christus gedood dan in zijn leven. Er wordt bijna nooit over Simson gepreikt. Weet u waarom? Omdat de drijvingen des Geestes waarmee die man gedreven werd, bevindelijk niet gekend wordt.

Gods volk moet weleens dingen doen die de schijn tegen zich hebben. Simson ook, hij trouwde met dat Filistijnse meisje, tegen de geopenbaarde wil van God in. En van zijn ouders staat geschreven: *“En zij wisten niet dat het van de Heere was.”*

Moet je vandaag niet meer mee aankomen, want dan word je voor een antinomiaan gebrandmerkt. Men wil de Wet eren en Christus mag toekijken en voor vlijt en gedrag een cijfer uitdelen. Ja, dat is de religie van het regel-des-levens christendom. Dezulken maken van de Wet een deugd en van het Evangelie een plicht. Wie goed doet, goed ontmoet, zo heet het dan. Ja, maar van schuld hoor je niet en van bekering evenmin.

Als de Wet je regel is, dan betekent Christus niets voor je, want dan ben je uit op loon naar de werken. En let wel, al die moeite hoeft je echt niet voor niets te doen, want de werken der Wet zullen met de eeuwige rampzaligheid beloond worden.

Och of u heden bekende wat tot uw zaligheid dienen mocht. Gods ware volk dat aan de Wet gestorven is, leeft Gode door het geloof en Christus is hun Plicht, hun Geloof, hun Doen en hun Laten. Want -we herhalen maar weer- het goede te doen, dat vinden zij niet, ja, in Christus en in Hem ALLEEN. Zijn gedrag is de mijne in de toerekening. En zonder Hem ben ik dood en bloot en dan heeft de hel vrij spel en de Filistijnen de overhand. Maar nu heeft die meerdere Simson met Zijn wijduitgespreide armen aan het kruis de hel een noodlottige ruk gegeven, voor Filistijnse afgodendienaars gebeden, met de overtreders geleden, de zonden van Sion gedragen, doordragen en weggedragen in een zee van eeuwige vergetelheid.

En Hij heeft voor de Zijnen -die van zichzelf enkel de dood kunnen braken- de dood gedood, de hel verbrand, het graf begraven, want zie Hij leeft en Hij heeft tot de Zijnen gezegd: *“Ik zal u geen wezen laten; Ik kom weder tot u.”*

En die belofte heeft Christus herhaald vlak voor Zijn hemelvaart en is vervuld met de uitstorting van Pinksteren.

Toen Christus ten hemel voer heeft Hij Zijn discipelen niet aan hun lot overgelaten, maar hun de tweede Trooster, de Heilige Geest toegezegd. Die zou hen leiden in alle Waarheid en indachtig maken hetgeen Hij gesproken had. Zij hadden immers een ambt ontvangen en moesten de

wereld in om Zijn grote Naam te verkondigen. De zendingsopdracht die zij van Christus ontvangen hadden, was echter een onmogelijke opdracht en kon niet in eigen kracht volbracht worden.

Zonder Hem kunnen wij niets doen. De discipelen moesten in Jeruzalem blijven, totdat de belofte des Vaders zou plaatsgrijpen, met de uitstorting van de Heilige Geest. Ze moesten wachten totdat God hen zou uitstoten in Zijn wijngaard. De goddelijke roeping tot het ambt bestaat uit drie fasen. Er is een roeping, een tijd der bekwaammaking en een zending.

Velen gaan al lopen zonder dat zij ooit gezonden zijn. De zulken krijgen nooit enig ambtelijk gezag en missen de zalving. Wachten op Gods tijd is echter een stervensweg. Mozes moest 40 lange jaren wachten voordat hij gezonden werd, en toen hij 80 jaar was, wilde hij niet meer.

Jona was ook zo'n onwillige dienstknecht, maar kwam toch op de plaats van bestemming. De roeping Gods is onberouwelijk, zowel ten aanzien van de wedergeboorte als ten aanzien van de roeping tot het ambt.

God maakt Zijn ware knechten eerst onwillig, opdat zij gewillig gemaakt zouden worden door de gewilligheid van Christus. Dat is een stuk, hoor. Dan moet er een heel mens aan. Mozes dacht ook een gewillige ambtsdrager te zijn en begon alvast een Egyptenaar de grond in te slaan, maar de Heere stuurde hem 40 jaar de woestijn in om de schapen van Jethro te weiden.

Mozes moest eerst leren hoe onwillig en afdwalend schapen kunnen zijn. Ook zou Mozes niet door God zijn roeping vervullen. Nee, God deed het door Mozes. Echte, van God geroepen ambtsdragers, kunnen met het ambt niet werken. God werkt erdoor en bedient Zich ervan, maar Hij houdt de Zijnen steil en diep afhankelijk van de invloeden van de Heilige Geest.

Dan loop je met een roeping en je weet er geen raad mee. Je kunt er geen kant mee uit. Nee, wij weten met hetgeen God werkt geen raad. Dat snijdt wel diep in het vrome vlees, want het vrome vlees wil altijd aan Gods werk nog wat toevoegen en met het (historisch) geloof aan het werk. De toezegging die de Heere Jezus hier echter aan Zijn jongeren vermaakt, bepaalt niet alleen hun goddelijke roeping en zending, maar bevestigt ook hun verzoende staat voor God. Door Zijn dood is Zijn Testament reeds van kracht geworden en in de kracht van Zijn opstanding hebben de discipelen, ja, heel de Kerk, de goddelijke erfenis uit vrije genade ontvangen. *“De buit van ‘t overwonnen land viel zelfs de vrouwen in de hand, schoon niet mee uitgetogen.”*

Christus heeft de pers alleen getreden en niemand van de volkeren was

met Hem. Christus is van God verlaten geworden aan het kruis, opdat gij, kind des Heeren, nimmermeer van Hem verlaten zou worden. Het is deze week hemelvaartsdag en vlak voor Zijn hemelvaart had Christus Zijn jongeren vergaderd op de berg die Hij hen bescheiden had en Zijn Testament aan hen vermaakt. Hij zal hen geen wezen laten, maar hen de Trooster, de Heilige Geest zenden als tegenpand. *“En ziet...”*

Christus begint de inhoud van Zijn Testament aan te kondigen met de woorden. *“En ziet...”*

Met andere woorden: “Let goed op wat er nu gezegd gaat worden, want dat heeft goddelijke gezag en eeuwigheidswaarde!”

Christus wil alle aandacht op Zichzelf vestigen en dan moeten we geheel van ons zelf afzien.

Christus' toezeggingen bevatten geen advies, maar bepalen onze staat en wandel. *“En ziet...”*

“Ik ben het, die met u spreekt. Ik, de Gegevene des Vaders, vol van genade en waarheid. Ik, Die dood geweest ben, maar nu leeft tot in alle eeuwigheid. Ik, Die de sleutels heeft van de hel en van de dood. Ik, de Alpha en de Omega, het Begin en het Einde. Ik, de Leeuw uit Juda's stam, de Almachtige, de Eerstgeborene uit de doden. Ik, Die alle macht bezit in hemel en op aarde. Ik, Die u zal beschermen en bewaren, u bekwaam zal maken om uw gewichtvolle roeping te kunnen uitvoeren in de kracht Gods.” *“Ik ben met ulieden...”*

“Ik zal altijd met u zijn in uw verlatingen, in uw eenzaamheid, in uw benauwdheid, in uw aanvechtingen, in uw verdrukkingen, in uw zonden en ellenden, door eer en oneer, door kwaad en goed gerucht, door begaanbare en onbegaanbare wegen...”

Ik ben met u, ook als u geheel eenzaam en alleen komt te staan, als iedereen u verlaten heeft, als uw vrienden hun hoofd voor u omdraaien, als u gelasterd wordt, vervolgd wordt, uit de kerk geworpen wordt, door de godsdienstige massa genegeerd wordt. Ik ben met u, altijd en overal. U zal wel veel in het woeste water verkeren, maar het water zal u niet overstromen, want het Hoofd is reeds boven! Het vuur van de beproeving zal u wel vervolgen en benauwen, maar de vlam zal u niet aansteken, want Ik ben uw Schild en uw Loon zeer groot. Ik ben met u, naar Mijn Godheid, Majesteit en Geest, ook als u het niet voelt, ook als u er niet aan denkt, ook als u eraan twijfelt, ook als u Mij verdacht houdt, ook als u het keer op keer verzondigd. Ik weet immers wat maaksel gij zijt, gedachtig zijnde dat gij stof zijt. Ik ben met u, want Ik weet wat u te wachten staat. Ze hebben Mij vervolgd, ze zullen ook u vervolgen. Ze hebben Mij gehaat, ze zullen ook u haten, ja, gij zult van allen gehaat

worden -tot in de meest rechtse kringen toe- om Mijns Naams wil. U zal de verdrukking niet bespaard blijven, maar Ik ben met u. Niet vandaag wel en morgen niet, maar al de dagen, ja, tot de voleinding der wereld.” De discipelen zijn zichzelf wel goed tegengevallen en hadden nooit kunnen denken dat het nog zo laag met hen zou aflopen, want ze hadden Hem allen verlaten. Petrus had zelfs zijn Meester verloochend, maar Christus is de Getrouwe en laat nooit varen het werk Zijner handen.

“Ik ben met ulieden, al de dagen...”

“Niet tot aan Hemelvaart, nee, *“tot de voleinding der wereld.”* Totdat Ik wederkom op de wolken des hemels.” “Amen.”

Het zal eeuwig waar en zeker zijn. Dit zegt de Amen, de Waarachtige, de Getrouwe, het Begin der schepping Gods. Zijn genade is u genoeg, kind des Heeren! Hij leidt Zijn schapen onfeilbaar door deze aardse woestijn, naar ‘t erfgoed hierboven, naar ‘t Vaderlijk Huis. Mijn Jezus leidt mij door deze aardse woestijn. *Gestorven voor mij, zal mijn zwanenlied zijn!* Met Zijn Geest is Christus met Zijn Kerk tot de voleinding der wereld. De Tweede Trooster leidt de Kerk door deze aardse woestijn naar het Vaderhuis, naar het Jeruzalem dat boven is, welk is ons aller Moeder. En in de bruiloft des Lams zal de Wezenkerk eeuwig bij God ontfermd wezen.

Daar zal geen nacht meer zijn. Daar zal geen verlating en eenzaamheid meer wezen. Daar zal het eeuwig dag zijn, daar zal alle leed geleden zijn, want daar zal het eeuwig vrede zijn. Daar zal God zijn Alles en in allen.

Amen.

Slotzang: Psalm 3:2 en 3.

71. De wereld met God verzoend

Voorzang: Psalm 65:1, 2, 3

Schriftlezing: 2 Korinthe 5

Gemeente, de tekstwoorden die wij met de hulp des Heeren met u wensen te overdenken, kunt u opgetekend vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte, de 2e brief aan Korinthe, daarvan het 5e hoofdstuk, het 19e vers, waar wij lezen:

“Want God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende, hunne zonden hun niet toerekenende, en heeft de verzoening in ons gelegd.”

Wij zouden deze tekstwoorden aan de hand van een drietal zaken willen verklaren:

1. De Verzoener

2. De verzoening

3. De verzoenden

Geliefden, de apostel Paulus predikt ons hier in dit gedeelte de verzoening door Christus. Verzoening door voldoening, waarvan de Kerk getuigt: *“Jezus, Uw verzoenend sterven blijft het rustpunt van mijn hart.”*

Om waarlijk te weten wat verzoening is, mijne hoorders, moeten we de Verzoener kennen. En om met God verzoend te worden, moet je een vijand inleven. Want vijanden worden met God verzoend door de dood Zijns Zoons. Want God was in Christus, goddelozen met Zichzelf verzoenende.

U zegt: Dat staat er niet!

Nee, maar dan versta je het niet. Maar nu gaat de Verzoener Zijn Kerk leren. Wat? Dat de genade gaat vóór de zonde.

God wil het. Ik wil niet, u wil niet, niemand wil, maar God in Christus wil. Dat is het geheim van zalig worden.

“Want God was in Christus...”

Het woordje ‘want’ is een aanspraak voor een nadere verklaring. Het wil het voorgaande gedeelte nader omschrijven. De Heilige Geest wil het breder uitleggen. Het woordje ‘want’ wil zeggen: hier volgt een klaar

bewijs van hetgeen hiervoor is opgetekend.

We hebben het reeds kunnen lezen, maar uit het voorafgaande blijkt dat het gaat over de Kerk met een hoofdletter, die uit de wereld zal toegebracht worden in de tijd, door middel van de bediening der verzoening.

“En al deze dingen zijn uit God, Die ons met Zichzelf verzoend heeft door Jezus Christus, en ons de bediening der verzoening gegeven heeft”, vs. 18. “...en [Hij] heeft het Woord der verzoening in ons gelegd”, vs. 19b.

Mochten we die verzoening door de toepassing door de Heilige Geest in ons hart deelachtig zijn of deelachtig worden, want God was in Christus, de wereld met Zichzelf verzoenende.

“Want God...”

God is de eerste Persoon van het Goddelijke Wezen.

Mijne hoorders, wij staan bij de eerste Persoon in de schuld. Wij zijn van God afgefallen en staan in een onverzoende betrekking tot God en we liggen van nature op het vlakke des velds en zijn met heel de wereld voor God verdoemelijk. Wij staan dus allen van nature bij God in de schuld. God gaat van Zijn recht niet af. Hij kan alleen maar verzoenen door voldoening. Paulus zegt in de volgende verzen: *“Laat u met Góð verzoenen.”* God eist betaling!

Hebben we ooit de absolute van die eis als eens in ons hart gevoeld, geliefden? Of maken we zelf de toepassing? Zo van: “Christus is voor de zondaren gestorven, en ik ben een zondaar, dus Christus is ook voor mij gestorven.”

Of zo van: “Ik geloof dat ik een kind van God ben, omdat ik in mijn hart voel dat ik wel naar de hemel wil.”

Ja, natuurlijk, wie wil er niet naar de hemel? Allemaal hemelzoekers, maar geen Godzoekers. Wel behouden willen worden maar niet verloren willen gaan.

Nee, geliefden, daar komt u mee om. Zo gaan er duizenden verloren, omdat men door deze beschouwelijke godsdienst de toepassing van deze verzoening niet nodig acht, maar het zichzelf toe-eigent zonder de schenking.

Gods kinderen moeten het hebben van de schenking, van het gegeef: *“En onze Koning is van Israels God gegeven!”*

Waarom? Omdat ze wereld zijn!

“Want God was in Christus...”

“God wás”, staat er. Er staat niet: “God is...”

Dat is natuurlijk ook waar. *“Hij Die is en Die was en Die komen zal”, Openb. 1:4.*

Waarom staat het hier in de verleden tijd?

Omdat God in die nooit begonnen eeuwigheid Zijn Raadsplan heeft gehouden met Zijn Zoon. In de eeuwigheid heeft het geklonken: *“Want wie is Hij Die met Zijn hart Borg worde, om tot Mij te genaken?”* God eist betaling van de gemaakte schuld, van de geschonden wet, God eist voldoening door voldoening.

Toen klonk het antwoord van de eeuwige Zoon van God: *“Zie, Ik kom; in de rol des Boeks is van Mij geschreven. Ik heb lust, o Mijn God! om Uw welbehagen te doen; en Uw Wet is in het midden Mijns ingewands”, Ps. 40:8-9.*

Christus heeft Zich Borg gesteld om de gemaakte schuld op zich te nemen en de prijs ervan te betalen. En Christus heeft die prijs der ziele dat rantsoen voor al Zijn volk voor tijd en eeuwigheid voldaan. En als dat gekend mag worden, geliefden, dan klimt de lof uit Sions zalen, tot U met stil ontzag. *“De schuld Uws volk hebt G’ uit Uw boek gedaan, ook ziet Gij geen van hunnen zonden aan.”* Waarom? Omdat de hitte van Gods gramschap is geblust in het bloed van Zijn Zoon.

“Want God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende, hun zonden hun niet toerekenende.”

God heeft Zijn kinderen van eeuwigheid gekend. Ze zijn onsterfelijk voor hun bekering, maar in het stuk der ontdekking wordt het tegendeel ingeleefd, want in het stuk der ontdekking worden de rechterstoelen opgericht en dan houd je geen bestaan meer over, geliefden. Sterven is God ontmoeten! En wie zal die prijs der ziele dat rantsoen; voor mij in tijd en eeuwigheid voldoen?

Het antwoord op die zielevraag kan alleen door God gegeven worden, door Woord en Geest. Het moet de mens van Godswege geopenbaard worden, want van nature verstaan we niet de dingen die des Geestes Gods zijn, omdat het ons een dwaasheid en een ergernis is, omdat zij geestelijk onderscheiden worden. Maar als het Gode belieft, Zijn Zoon in ons te openbaren, o, geliefden, dan wordt verloren gaan, door God niet toegestaan. Dan wordt de ziel geopenbaard dat de toorn is geblust door het offer van de Zoon, o aller zaligst lot.

Als dat leven in een mens geopenbaard en toegepast wordt, geliefden, dan wordt de hel pas goed gemobiliseerd. Dan ontbrandt de strijd tussen het Vrouwenzaad en het slangenzaad. De duivel komt alleen op levende zielen af en hij zal niet aflaten om die zielen te bestrijden van binnen en van buiten.

Doch die strijd is reeds een gestreden strijd, en een overwonnen strijd. Het Vrouwenzaad heeft de kop van het slangenzaad reeds vermorzeld.

De kruispaal is dwars door de kop van de duivel gedreven op Golgotha. Maar er is nog strijd en lijden overig voor degenen die met God verzoend zijn.

En als er een ziel wederom geboren wordt, mobiliseert de duivel wel een legioen van duivelen, maar hij kan slechts nog wat slaan met zijn staart. Gods volk heeft echter van zichzelf geen wapens in de strijd. Ze moet het steeds weer verliezen in eigen kracht. De godsdienst niet, die zingt er lustig op los: “Voorwaarts christenstrijders...” Natuurlijk!

Maar Christus heeft een andere orde van dienst, Hij zegt tot de Zijnen niet ‘Voorwaarts’, maar: “*Volg Mij.*”

Christus is de Eerste en de Laatste, het Begin en het Einde. Hij gaat Zijn Kerk altijd met Zijn heillicht voor. “*Want God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende...*”

Mijn onbekeerde medereiziger naar de eeuwigheid, dan moet je *wereld* voor God worden, om met God verzoend te worden. “*Want God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende...*”

En alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn Eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.

Geliefden, van Wie gaat het nu uit? Wie is hier in deze tekst het Onderwerp?

God is het Onderwerp. God doet het. Wat doet God? Hij was verzoenende. Verleden tijd. God heeft het gedaan. Hier worden ons feiten gepredikt. God loopt, met eerbied gesproken, niet achter de feiten aan. Hij is de ganse schepping een eeuwigheid voor geweest. Hij is ook de val een eeuwigheid voor geweest. Zowel het verzoeningswerk en het scheppingswerk zijn van God uitgegaan. Het gaat altijd van God uit. God is altijd de Eerste. Dat was Hij al in de Schepping, maar Hij is het ook in de herschepping. God is de Schepper, Hij is dus ook Eigenaar van de Schepping. Dat gold voor de val in de staat der rechtheid, maar ook na de val. De wereld is na de zondeval niet van Eigenaar veranderd. Wij zijn en blijven Zijn maaksel, en alleen door de wedergeboorte Zijn maaksel in Christus Jezus.

Hoe onze staat jegens God ook moge zijn, wij blijven schepselen Gods. De duivel heeft ons niet geschapen, maar God. Toen de duivel Adam en Eva verleid heeft, heeft hij gedacht: nu heb ik God Zijn schepselen ontroofd.

Maar de duivel loopt altijd achter de feiten aan, want God is ook de duivel een eeuwigheid voor geweest. God heeft het besluit van verzoening niet genomen, omdat de duivel de mens tot zonde verleid

heeft, ook niet omdat de mens gevallen is, maar omdat het in Zijn Raad al besloten lag. God heeft de zondeval voorzien.

Waarom? Om Zichzelf te verheerlijken! God is de Schepper, Eigenaar, Wetgever, daarom ook Rechter over Zijn gevallen schepselen. “*God is Rechter, Die ‘t beslist, Die als aller Oppervogd, deez’ vernedert dien verhoogt.*”

Omdat God Rechter en ook Wetgever is, kan Hij een veroordeelde zondaar met Zichzelf verzoenen. Dat kan niet in de natuur. Een aards rechter kan niet in de gevangenis gaan voor een moordenaar, ook al zou hij daartoe genegen zijn. Waarom niet? Omdat de rechter geen wetgever is, maar slechts een functie bekleedt in het kader van de uitvoerende macht van de Overheid.

Vroeger kon een misdadiger nog wel eens een gratieverzoek indienen bij de koning. Dat gratieverzoek liep meestal via een advocaat. Als de koning dat gratieverzoek inwilligde, ging de misdadiger op voorwaarde vrijuit. Beging hij weer een delict, dan werd hij opnieuw veroordeeld en gevangen gezet. De advocaat kon dan niets meer voor hem doen.

Maar zo is het niet in het hemelse gerechtshof. “*Want God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende*”, dat betekent dat de hemelse Advocaat niet alleen een gratieverzoek indient voor de veroordeelden, maar ook de Losprijs voor hen betaald heeft met de prijs van Zijn bloed. Dat vraagt wel om de toepassing en als we nog onverzoend zijn, leven we onder de claim en de eis der Wet.

God eist volledige betaling van elk gevallen mens persoonlijk. Dat eist Zijn recht. Dat Christus aan dat recht voldaan heeft, moet die betaalde prijs wel op onze rekening gezet worden, willen wij getroost leven en eenmaal zalig sterven. De toepassing van de vergeving der zonden komt niet tot stand door een menselijke keuze. De Wet eist volmaakte gehoorzaamheid van een ieder van ons persoonlijk. God gaat van die eis nooit af, tenzij wij de losprijs betalen. Of door onszelf, of door een ander. Wie zal die losprijs, dat rantsoen, voor mij in tijd en eeuwigheid voldoen?

Is dat onze levensvraag al geworden, mijne hoorders? God eist als Rechter dat het vonnis over de zonden ook moet worden uitgevoerd, want Hij is ook Wetgever.

Hebben wij al eens met onze Wetgever van doen gekregen, geliefden? Als dat gebeurt, moeten we wegzinken in een peilloze diepte, want wie zal bestaan voor Zijne majesteit? “*Want onze God is een verterend Vuur en een eeuwige Gloed bij Wie niemand wonen kan*”, zegt de apostel.

De Wet stelt ons onherroepelijk schuldig aan alle geboden. U kunt

menen netjes te leven en ieder het zijne te geven, maar daarmee komen we niet in een verzoende betrekking met God. De Wet neemt geen genoegen met een net leven, de Wet eis volmaaktheid, zonder enig gebrek. En de Wet zegt dat wij dieven zijn, moordenaars, hoereerders, tollenaars, lasteraars, geldgierigaards, meinedigen, hovaardigen, vloekers, spotters, godslasteraars, en ga zo maar door.

In de weg der bekering gaat God net zolang door met deze ontdekking, totdat wij aan de werken der Wet sterven, totdat de oude mens der werken sterft, opdat we Gode leven zouden door het geloof.

Het vonnis der Wet is dus rechtvaardig, want de HEERE is recht in al Zijn weg en werk. Maar, o geliefden, Zijn goedheid kent in het gans heelal geen perk. Want Hij is ook de Verzoener, namelijk in Christus. Christus is Borg geworden voor de Zijnen. Als wij Hem toebehoren, is Hij onze Plaatsbekleder en Pleitbeslechter. Hij is de Middelaar, de Advocaat tussen God en de zondaar. Hij dient het gratieverzoek in bij de Rechter voor Zijn ter dood veroordeelde volk, voor een ieder van hen persoonlijk.

Een aardse advocaat moet de uitslag van het gratieverzoek maar afwachten, dat kan alle kanten opvallen. Maar zo is het niet bij de hemelse Advocaat. Hij dient het gratieverzoek in met een eis: "Vader, Ik wil, dat deze bij Mij is, die Gij Mij gegeven hebt, want het is volbracht, er is betaald, hier is Mijn bloed."

"Want God was in Christus, de wereld met Zichzelf verzoenende."

In Christus staat het hart van de Verzoener wijd open en als dat toepassing is, spreekt ook de Vader van vrede in de ziel: *"Want dat zal Mij zijn als de wateren van Noach, toen Ik zwoer, dat de wateren van Noach niet meer over de aarde zouden gaan; also heb Ik gezworen dat Ik niet meer op u toornen noch u schelden zal"*, Jes. 54:9.

Verzoening door voldoening. Voor wie? Voor de bekeerde mensen? Voor gelovige mensen? Nee, voor de wereld. Ja, voor de wereld. *"Want God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende."*

Weet u wat 'wereld' hier betekent? Niet álle mensen van de wereld. Dat wordt wel veel beweerd, maar Gods Woord leert geen algemene verzoening. Het woord 'wereld' slaat ook niet in de eerste plaats op de algenoegzaamheid van Christus vóór de gehele mensdom, want dat het bloed der verzoening van Christus algenoegzaam is voor de gehele wereld, zullen wij van harte onderschrijven. Het bloed van Christus is algenoegzaam voor wel duizend werelden.

Maar dat wordt hier niet bedoeld.

Het woord 'wereld' betekent in onze tekst de schepping, waaruit de

volheid van het aantal uitverkorenen toegebracht zal worden. Dus degenen *uit* die schepping, die in Christus zullen geloven.

Lees de Kanttekenaren er maar eens op na, met al de tekstverwijzingen die daarbij zijn aangegeven. In alle tekstverwijzingen zeggen onze vaders dat met 'wereld' de uitverkorenen uit die wereld bedoeld worden. Dat is niet waar omdat onze vaders dat zeggen, maar dat is zuiver Bijbels. Christus Zelf bidt in het Hogepriesterlijk gebed: *"Ik bid niet voor de wereld, maar voor degenen die Gij Mij gegeven hebt"*, Joh. 17:9. En toch was God in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende. Dat kan dus nooit met de voorbidding van Christus in tegenspraak zijn. Maar het woord 'wereld' betekent ook nog wat meer, het betekent ook dat God de kosmos verdraagt en bewaart, totdat al de uitverkorenen zijn toegebracht. De aarde bestaat nog omdat er nog uitverkorenen toegebracht moeten worden, dus om der uitverkorenen wil.

Als God Zich in Christus niet met de kosmos verzoend had om der uitverkorenen wil, was er geen wereld meer; dan waren u en ik allang niet meer in het land der levenden. Ja, dan had God de wereld direct na de zondeval moeten verteren door het verterende vuur van Zijn heiligheid.

De tekst van onze overdenking spreekt dus van tweeërlei verzoening. Een voorwerpelijke verzoening met de kosmos en een zaligmakende verzoening met Zijn volk. De voorwerpelijke verzoening met de kosmos is niet zaligmakend, maar ziet op de algemene verdraagzaamheid Gods om de verdienste van Christus. God geeft de mens nog genadetijd. Omdat God in Christus de kosmos met Zichzelf verzoend heeft, daarom is er ook nu nog een genadetijd. De welangename tijd, de dag der zaligheid.

O, dat wij dan de tijd zouden uitkopen, dewijl de dagen boos zijn. De roeping van het Evangelie komt tot een ieder. En zodanig kunnen wij onze tekst dan ook in verband brengen met het onvoorwaardelijk aanbod van de genade.

Maar dat is niet het *eerste* wat hier aan de orde is. Het gaat hier in de eerste plaats om het welbehagen des Vaders, geopenbaard in de tijd, en toegepast in Christus door de Heilige Geest aan de uitverkorenen. Gods volk maakt geen onderscheid. God maakt onderscheid, niet naar willekeur, maar naar Zijn eeuwige Raad. Hij handelt zonder aanzien des persoons.

Wij zijn allen van dezelfde lap gescheurd. Wij zijn allemaal wereld, zonder uitzondering. Dus als er staat geschreven dat God also lief de wereld gehad heeft, dan gaat een mens door eigen schuld verloren als hij

niet gelooft dat hij wereld is en dus ook niet in Christus gelooft.

En als je wereld bent, geliefden, als je enkel wereld moet inleven, dan aanvaard je dus ook dat je met de ganse wereld voor God verdoemelijk bent. En dan valt genade vrij.

God zoekt in Christus, door de bediening der verzoening, Zijn volk toe te brengen, dat volk, dat Hij liefgehad heeft van voor de grondlegging der wereld.

Het woord ‘wereld’ heeft dus niet in de eerste plaats te maken met het onvoorwaardelijke aanbod van de genade, maar met de uitverkiezing der uitverkorenen.

Ja, nu voel ik wel dat u zich schrap zet. Wilt u zeggen dat het niet met de uitverkiezing begint?

Geliefden, als het niet met de uitverkiezing begint, wordt er geen mens zalig. De uitverkiezing wordt in onze dagen angstvallig weggemoffeld, alsof er geen uitverkiezing is. De Schrift leert dat als er geen uitverkiezing is, er ook geen zaligheid is.

U zegt: We kunt toch niet met de uitverkiezing werken?

We kunnen nergens mee werken, want het genadeverbond accepteert geen mensenwerk, alleen het werk van Christus. Als u wilt werken, moet u naar Rome.

U zegt: Maar we hebben toch ook onze verantwoordelijkheid?

Zeker, maar zeg eens, wat hebt u van uw verantwoordelijkheid terechtgebracht?

U zegt: Ja, ik ben natuurlijk niet volmaakt, maar ik probeer wel mijn plicht te doen in alle gebrek.

Ja, maar daar neemt God geen genoegen mee. God kan niets met onze plichtplegingen van doen hebben, mens. Onze verantwoordelijkheid hebben we in het paradijs al verzondigd. We kunnen wel als een kikker kwaken over verantwoordelijkheid, maar als God ons gaat aanspreken óp onze verantwoordelijkheid, dan wordt het sterven! Want dan eist God Zijn beeld terug van een ieder van ons persoonlijk. Vreselijk is het te vallen in de handen van de levende God.

Hoe moet het dan?

Ja, dan staat de wagen stil. Dus gooi heel die administratie van uw verantwoordelijkheid maar gerust in de kliko, want het is allemaal hout, hooi en stoppelen. God kan er niets van gebruiken. Wij zetten de zaak tussen God en onze ziel niet recht door wat plichtplegingen. Wij kunnen

God niet bewegen door wat beweegoffers. God is in Zichzelf bewogen. *“Want God was in Christus de wereld met Zichzélf verzoenende.”*

Daar komt geen mens aan te pas, hoor. Gods volk ook niet. Gods volk loopt ook achter de feiten aan. En als je een kind van God genaamd bent, dan zeg je: “O, Heere, ik heb nooit geweten dat er een uitgewerkte zaligheid was voor een uitgewerkte zondaar.”

Kijk, dat wordt nu het wonder. Waarom? Omdat een mens enkel wereld is. En als God dan gaat spreken vanuit die nooit begonnen eeuwigheid in de toepassing, dat God in Christus de wereld met Zichzelf verzoend heeft, dan komen verloren zielen tot het geloof in Christus, omdat God je persoonlijke als wereld, dus als een vijand in Christus met Zichzelf verzoent.

Aanvankelijk had je gemeend dat je er ook nog wat aan kon doen, maar die hoop is al ras de bodem ingeslagen. Want de Wet neemt geen genoegen met een gebaar van goedwilligheid. De Wet neemt alleen genoegen met een volmaakte gehoorzaamheid.

Onder die eis gaan er zielen aan de slag, maar een mens kan niets anders dan zijn schuld groter maken.

U zegt: Wat moet ik dan doen om zalig te worden?

Niets doen en God laten werken. Want de zaligheid is uit genade en niet uit de werken.

U zegt: Ik wil het toch wel proberen, want er staat in de Bijbel: *“Doe dat en gij zult leven.”*

Wel, gaat uw gang, maar het is te hopen dat u zich snel doodwerkt. Gods volk wordt in het werken afgebroken, want als het gebod gekomen is, dan is zalig worden niet meer mogelijk, want dan heeft u een gerechtigheid nodig heeft, die veel meer overvloediger is dan de gerechtigheid van de Farizeeën.

En hoe moet het dan?

In die weg denkt een ontdekte zondaar helemaal niet aan de gerechtigheid van Christus. Rechteloos en goddeloos en geen zicht op de zaligheid, want zo’n zondaar is als enkel vuil en ongerechtigheid openbaar gekomen. Een recht ontdekte zondaar leest in Gods Woord dat zijn keel een geopend graf is, en dat er slangenvenijn onder zijn lippen is. Hij kan de Bijbel niet openslaan, of het is enkel oordeel. Maar, o wonder! Toen Christus in mijn oordeel verscheen, zag ik Hem hangen aan het vloekhout des kruises in mijn plaats. Hij veroordeeld, opdat Zijn volk zou worden vrijgesproken. Dat moet beleefd worden, geliefden, al

was het met het minste geloof.

Het is onmogelijk om zelf op die plaats te komen. We moeten maar nooit één goede gedachte van onszelf denken, want op die plaats wil een mens nooit komen. Als God in Christus gaat verschijnen, moet ik met heel mijn bestaan verdwijnen. Je kunt wel uitroepen dat je niet kan, maar dan besef je niet dat een mens niet wil.

U zegt: Ja maar, ik wel, ik wil wel zalig worden.

Dat geloof ik ook wel, hoor, maar zeg eens, bént u dan nog niet zalig? U wilt zo graag, *maar...*

Natuurlijk, God wil niet, dat dacht ik wel. Ja, dat is de mens, een vijand van God en een vijand van zijn eigen zaligheid. God heeft er belang bij dat er een volk zalig wordt, en als u verwaardigd wordt om als een helleling het hoofd op het blok te leggen, dan heeft u er nooit meer op gerekend, dat er een uitgewerkte zaligheid was voor een uitgewerkte zondaar. *“Want God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende, hun zonden hun niet toerekenende....”*

O, geliefden, als dat ingeleefd en beleefd gaat worden, dan ga ik uitroepen: “Weg wereld, weg schatten, gij kunt niet bevatten, hoe rijk ik wel ben. ‘k Heb alles verloren, maar Jezus verkoren, Wiens eigen ik ben.” De Heere werkt in de weg van waarachtige bekering op ons einde aan. Als wij nog kunnen, kan God niet. Als het bij ons nog mogelijk is om zalig te worden, is het bij God onmogelijk. Maar als het bij ons ónmogelijk geworden is, staat er geschreven: *“De dingen, die onmogelijk zijn bij de mensen, zijn mogelijk bij God”*, Luk. 18:27.

Als wij nog willen, wil God niet. Als wij niet meer willen, en het uitroepen in onze totale verlorenheid: “Verloren, verloren, rechtvaardig verloren”, ja, dan wil God.

Niet op grond van ons roepen, maar op grond van Zijn eigen getuigenis. Want er staat geschreven: *“Want de Zoon des mensen is gekomen, om te zoeken en zalig te maken, dat verlóren was”*, Luk. 19:10.

De Verzoener maakt Zelf plaats voor de verzoening.

“Want God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende...”

Wie is nu het *lijdend* Voorwerp, geliefden?

U zegt: Ja, de wereld. De wereld heeft er voor geleden.

Mis hoor! Christus heeft er voor geleden. *“Want Christus, als wij nog krachteloos waren is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven”*, Rom. 5:6.

“God was in Christus....” God kan niet lijden, dat heeft Christus ondergaan in Zijn menselijke natuur, *“Die geleden heeft onder Pontius Pilatus, is*

gekruisigd, gestorven en begraven, nedergedaald ter helle. Ten derde dagen wederom opgestaan van de doden. Opgevaren ten hemel, zittende ter rechterhand Gods des almachtigen Vaders, vanwaar Hij komen zal om te oordelen de levenden en de doden”, 12 Artikelen.

Dus verzoening geschiedt enkel en alleen door voldoening. Dat is een openbaring voor verloren zielen, want ook verloren zielen zoeken geen verzoening. Wie zoekt er dan verzoening? Gód zoekt verzoening! God zoekt Zichzelf. God werkt op Zichzelf aan. God zoekt Zijn eigen werk, Zijn eigen eer. Want er is niemand die God zoekt. Er is niemand die naar God vraagt. Maar God vraagt naar de wereld, naar een onverzoende wereld, in Christus. Adam, waar zijt gij? Dat is wat! O, toen moest Adam openbaar komen in zijn eigengerechtigheid, in zijn verdoemelijkheid, in zijn schuld en ellende. Toen wilde Adam de schuld van zich afwerpen en op zijn vrouw werpen, en toen wilde Eva de schuld van zich afwerpen en op de duivel werpen, maar toen is Christus hen geopenbaard geworden, Die de schuld aanvaard heeft, de prijs betaald heeft, en toen hebben Adam en Eva het mogen beleven, dat de straf die hen de vrede aanbrengt, op Hem was, op het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegdraagt. En toen heeft de Heere God een lam geslacht en Adam en Eva bekleed met het kleed van de gerechtigheid van Christus.

Wie roemt, die roeme in de Heere. Het is enkel vrije genade. Maar het is ook een onwederstandelijk werk. Want degenen die naar Zijn voornemen geroepen zijn, zullen zeker zalig worden. Maar in hun onverzoende staat zijn zij net zo goed wereld en vijandig. En ze blijven enkel wereld in de inleving, geheel vleselijk, verkocht onder de zonde. Gods kinderen zijn van dezelfde lap gescheurd als de onverzoende wereld. Dat volk komt ook nooit meer boven de wereld uit. Daar zal God wel voor zorgen. *“Want God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende.”*

En die wereld heeft God liefgehad met een eeuwige liefde. *“Want also lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn Eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft niet verderve, maar het eeuwige leven hebben”*, Joh. 3:16. Dat Evangelie stelt de hele ongelovige wereld schuldig. God stelt heel de ongelovige wereld niet alleen schuldig aan de Wet, maar ook aan het Evangelie, omdat zij niet gewild hebben dat Christus Koning over hen was.

De werfkrácht die er van deze teksten uitgaat treft alleen verloren zondaren, want die worden geroepen met een inwendige roeping. De ongelovigen worden wel geroepen, maar zij sluiten zichzelf uit door eigen schuld. God verbiedt niemand om in Christus te geloven. Alleen

niemand doet het, niemand gelooft uit eigener beweging in Christus.
Iedereen mag komen tot Christus, alleen niemand komt.

U zegt: Ja maar, ik geloof wel.

Ja, ik heb het wel gehoord dat je één brok wereld bent!

U zegt: Dat neem ik niet.

Zie je nu wel dat je niet gelooft wat Paulus hier predikt. Want Christus is enkel voor wereldlingen gestorven, voor de goddelozen. *“Want God was in Christus, de wereld met Zichzelf verzoenende, de zonde hen niet toerekende.”*

Gods volk is enkel wereld als God haar opraapt uit de mesthoop van haar bestaan, want zalig worden is een eenzijdig Godswerk. Dat feit ontslaat geen mens van zijn verantwoordelijkheid, want God houdt elk onverzoend mens ten volle verantwoordelijk voor zijn val. Wij zijn moed- en vrijwillig van God afgevallen, hoewel God ons goed en naar Zijn evenbeeld geschapen heeft, in ware kennis, gerechtigheid en heiligheid. Maar God heeft Zichzelf een Lam besteld, om een volk zalig te maken dat niet zalig worden wil, omdat we enkel wereld zijn. En, o, geliefden, als dan aan zo’n wereld geopenbaard wordt, dat God zo’n wereld heeft liefgehad in Christus, o, dan smelt het hardste hart, dan breekt je hart aan stukken, vanwege het eeuwige wonder, dat God nog bemoeienis met zo’n wereld kan hebben. *“Want God was in Christus, de wereld met Zichzelf verzoenende, de zonde hen niet toerekende.”*

En na ontvangen genade wordt dat wonder steeds groter, want wereld ben je en wereld blijf je tot je laatste snik.

Als je je afkomst vergeet, volk van God, denk je dat er niemand zo bekeerd is dan jij. Dan ga je je schamen voor die dronkenlap, die je over straat ziet slingeren. Waarom? Omdat je je afkomst vergeten bent.

Ds. Fraanje werd eens bij zijn afkomst bepaald, toen hij een dronkenlap over straat zag slingeren. Toen zei hij tegen zijn ouderling, die bij hem was: “Jan, geef jij die meneer eens een gulden, want daar loopt Fraanje.”

Voel je het? Dan loop je niet meer met je bekering te pronken, want dan bent niet u, maar dan ben ik die dronkenlap.

U zegt: Is dat Gods volk?

Ja, dat is Gods volk, tenminste als zij op haar plaats is. En om op die plaats gehouden te worden, moet je veel bij de mestvaalt bepaald worden, bij je adamsbestaan, bij je afkomst. Dan moet je gedurig bij onze tekst van overdenking bepaald worden, om nooit meer boven de wereld

uit te groeien.

Als dat de gedurige inleving is, loop je meestal met je hoofd naar beneden, want het Beste is boven. Dan heb je hier bij tijden en ogenblikken geen leven meer.

Tegenwoordig hebben we een christendom, dat voelt zich thuis op deze aarde. Het sterven ziet zij als straf, maar voor Gods volk is de dood een doorgang naar het eeuwige leven. Sterven is geen straf, maar de laatste weldaad van Christus, om eeuwig bij Hem te zijn, in Zijn volmaakte gemeenschap. Want dan zal dat volk de Koning zien in Zijn schoonheid. Wat is Gods volk toch een gelukkig volk.

Daar zingen zij wel eens van, als het kinnebakken weer eens wordt opgelicht. *“Dan zingen zij, in God verblijd, aan Hem gewijd, van ‘s HEEREN wegen.”*

Laten we daar maar eens van zingen. Psalm 138 vers 3.

Dan zingen zij, in God verblijd,

Aan Hem gewijd,

Van 's HEEREN wegen;

Want groot is 's HEEREN heerlijkheid,

Zijn majesteit

Ten top gestegen;

Hij slaat toch, schoon oneindig hoog,

Op hen het oog,

Die need'rig knie - len;

Maar ziet van ver met gramschap aan

Den ijd'len waan

Der trotse zielen.

Dat is een geheim. Want de verborgenheid der Godzaligheid is groot. Zonder de krachtadige, wederbarende werking van God, de Heilige Geest, verstaan we niets van het vrijmachtige, eenzijdige werk des Vaders, des Zoons en des Heiligen Geestes en dan kunnen we nooit in God verblijd zijn, laat staan om te zingen van ‘s Heeren wegen.

Van nature zijn wij vijanden van het kruis van Christus. In het leven van Saulus van Tarsen was die vijandschap tegen Christus wel openbaar gekomen. Hij dacht Gode een welgevallige dienst te bewijzen door de gemeente van Christus te vervolgen en in de gevangenis te werpen. Saulus was al aardig opgeklommen op de ladder van de theologie. Hij had immers aan de voeten van Gamaliël gezeten. Hij was onderwezen in

de voorzijde leer. Saulus was een ijveraar der Wet. Hij had volmachten van de Joodse Raad om de sekte van Jezus van Nazareth te liquideren. Op de weg naar Damascus werd hij echter door Christus gearresteerd. *“Saul, Saul, wat vervolgt gij Mij?”*

De arrestatie gaat vóór de verzoening in de toepassing! Verstaan we dat? Kennen wij die plaats, dat God ons kwam te arresteren en de schuldbrief bezorgde? Daar hoor je tegenwoordig zo weinig meer van. Men is druk met het Heilig Avondmaal, maar van schuld hoor je bijna niet. Allemaal Avondmaalgangers, maar je hoort nooit wat. Allemaal grote gelovigen, maar je hoort nooit wat over het bevindelijke werk van God, en over Zijn aanbiddelijke voorzienigheid.

De ware gelovigen hebben meestal een klein geloof, maar een grote God. Een klein geloof en een God Die wonderen doet op wonderen horen. Ik geloof niet in mijn geloof, maar in God Die in Christus de wereld met Zichzelf verzoend heeft. O, geliefden, dat heilgeheim heeft de Heere voor de wijzen en verstandigen verborgen, maar heeft het Zijn kinderen geopenbaard. En dat wonder van zaligheid in Christus gaat de Heere steeds weer bevestigen in het leven der genade. Als de wegen weer ophouden, als de ellende te groot is, om je zelf nog te kunnen helpen. Gods volk moet geholpen worden, voor het eerst en ook steeds opnieuw. Maar van nature, geliefden, dan willen we niet geholpen worden, omdat we geen verloren mens willen zijn, omdat we geen wereld willen zijn, omdat we niet willen zijn die we zijn.

Wat is er dan nodig om een mens uit het zadel te wippen? Een Godsdaad, daar moet God aan te pas komen. Want van nature, mensen, dan menen wij zo vast in het zadel van onze eigengerechtigheid te zitten, maar we hebben er geen erg in dat wij in vliegende galop op weg zijn naar de eeuwige nacht.

Gelukkig voor Paulus dat God hem tegenkwam op zijn weg naar Damascus en met Saulus van Tarsen afgerekend heeft in de Rechte Straat. Toen is Saulus van Tarsen van een leeuw in een lam veranderd. In de Rechte Straat is Saulus door recht verlost.

“En terstond predikte hij Christus.”

Paulus predikt ons Christus en Die gekruisigd. Hij predikt ons de bediening der verzoening door het bloed des Lams. Dat is de dood in de mens en het leven in Christus. Dat is Wet en Evangelie, dood en leven, vloek en zegen.

“Wij dan wetende de schrik des Heeren, bewegen de mensen tot het geloof”, vers 11a.

Want God heeft de verzoening in Zijn knechten gelegd, om alle volkeren

te prediken, bekering en vergeving der zonden.

In onze dagen hebben we gebrek aan ontdekte zondaren en daar is de prediking debet aan. De schrik des Heeren wordt niet meer gepreikt in het absolute kader van de Wet. Maar dan vloeit er ook geen bloed en zonder bloedstorting is er geen vergeving. Het recht Gods moet in elke preek gepreikt worden en alle vlees worden afgesneden. Het Woord is vlees geworden en Christus is afgesneden geworden in het oordeel van ons bestaan en verloren gegaan onder het recht Gods. *“Want God was in Christus, de wereld met Zichzelf verzoenende, de zonde hen niet toerekende.”*

Gods Woord predikt ons feiten, heilsfeiten. God is in Christus met Zichzelf verzoend en wij prediken u vergeving der zonden, wederopstanding des vleses en het eeuwige leven in Christus Jezus. Hij is de Opstanding en het Leven en die in Hem geloofd zal leven, al ware hij ook gestorven.

Geliefden, bent u reeds gestorven? Hebt het leven nog in eigen hand kunnen houden? Christus wekt alleen doden op, want doden zullen horen, de stem van de Zoon van God, en die ze gehoord hebben zullen leven. U kunt niet te dood voor Christus zijn; u kunt niet te vuil voor de Heere Jezus zijn, want Zijn bloed reinigt van alle zonden.

“Kom, dan, en laat ons samen rechten, zegt de HEERE; al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw, al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol”, Jes. 1:18.

Iedereen gelooft in zijn eigen geloof in onze dagen, maar zijn er nu onder ons nog van die zielen, die worstelen met de vraag: mijn ziele doorziet gij uw lot, hoe zal ik rechtvaardig verschijnen voor God? Dan kruip je met die tollenaar weg achter in de tempel. Dan ga je wenend op je borst slaan, vanwege je hemelhoge schuld voor God: *“O, God, wees mij zondaar genadig.”*

Dezulken vallen aan Gods kant. Dezulken krijgen een welbehagen in de straf harer ongerechtigheid.

Dan komt er een dag in uw leven, geliefden, dat het zo vlak valt, dan kan God je geen kwaad meer doen, hoor. Dan ga je je vonnis ondertekenen met je eigen bloed. Dan geef je de Wet het gewonnen, dan geef je over aan die dodelijke eis, want als een ziel gekomen is onder Gods heilig recht, dan vecht die ziel niet meer, maar geeft het God gewonnen. Als in haar laatste vreugde, het eren van Gods deugden, de deugd van het recht het wint, al eist zij doodt het kind. Dan wordt verloren gaan, door God niet toegestaan. Hier wordt de Zoon gekust, hier drinkt zij bloed des Lams, `t welk de ziel het leven geeft, omdat Christus het Leven is.

Mijne hoorders, het is van tweeën één, óf we zijn door vrije, soevereine genade aan Gods kant gevallen, óf we staan nog aan onze eigen kant en leven nog voor eigen rekening.

Als wij deel willen krijgen aan de verzoening, zullen we het toch met God eens moeten worden, dan zullen we het God gewonnen moeten geven. Dat doet geen mens, tenzij die mens wordt ingewonnen voor het recht Gods en overwonnen wordt door de gewilligheid van Christus. Gods volk moet zalig worden.

Dat is een heilig moeten, hoor. Dat is het werk van een Drieëinig God. God werkt geen slaven in de weg van bekering en geloof. God houdt er, met eerbied gesproken, ook geen slaven op na onder Zijn ware knechten. *“Want de liefde van Christus dringt ons”,* zegt Paulus in vers 14 van dit hoofdstuk.

Die liefde doet alle vlees verteren. Paulus heeft geen prediking naar de mens. Hij zegt in vers 16: *“Zo dan, wij kennen van nu aan niemand meer naar het vlees.”*

Wij kennen niemand meer naar aanzien, eer, rijkdom, gestalte of wijsheid, maar naar de Geest van Christus en de genade die in hem of haar gewrocht is. Daarom hebben wij ook niet de strijd tegen vlees en bloed, maar tegen de geestelijke boosheden in de lucht. Dat is de strijd tegen de driehoofdige vijand: de wereld, de duivel en het eigen verdorven vlees.

Gods volk wordt de strijd niet moe, maar de zonden moe, en dan verlangt Paulus naar huis, om ontbonden te worden en met Christus te zijn, want dat is hem zeer verre het beste. Maar in het vlees te blijven was nuttiger, vanwege de bediening der verzoening.

“En al deze dingen zijn uit God, Die óns met Zichzelven verzoend hééft (niet worden) door Jezus Christus, en óns de bediening der verzoening gegeven heeft”, 2 Kor. 5:18.

Paulus spreekt hier tot de levende Kerk. Paulus spreekt hier tot het beste deel van de gemeente Gods in Korinthe, terwijl heel de gemeente aangesproken wordt naar het beste deel. Gods volk wordt hier in het bijzonder aangesproken, dat zijn de verzoenden, ons derde punt.

U zegt: Wie zijn dat, de verzoenden?

Dat zijn zielen die zichzelf hebben leren kennen als de grootste der zondaren voor een heilig en rechtvaardig God. Dat is een volk, dat in de inleving een schandvlek geworden is voor God en de mensen. Dat is een volk, dat een walg aan zichzelf heeft gekregen. Dat is een volk, dat moet

gaan inleven: “Ik ben een dwaas en snood rebel, die niets verdient dan hel.” Maar dat is ook een volk, dat door de opzoekende zondaarsliefde van Christus is opgezocht geworden, en opgericht is uit het slijk van haar ongerechtigheid, gewassen en gereinigd door Zijn dierbaar en alles reinigende bloed en gezet is in de vrijheid der kinderen Gods. Dat is een volk, dat uit de wereld van ongerechtigheid geleid is, en de wereld teruggekregen heeft in haar hart.

Gods volk is en blijft enkel wereld van binnen. Dan is ze in de goede gestalte, en leeft ze dicht bij haar hart en bij het hart van Christus.

Dat is een volk dat het bij tijden en ogenblikken uitroept: “Heere, wanneer komt toch die dag, dat ik altijd bij U mag wezen, en zien Uw aanschijn geprezen?”

Als u nog nooit heimwee gehad hebt naar de volkomen gemeenschap met Christus, geliefden, bent u wezenlijk vreemd aan de genade.

Hoe meer Gods kinderen Christus gelijkvormig mogen worden, als zijnde geheel vleselijk, des te zeker wordt ze van zichzelf. Ze wordt de zonde zat; ze wordt zichzelf moe. Ze krijgt een verlangen om bij God te zijn. Om zichzelf uit te wonen en bij de Heere in te wonen.

O mensen, ik ben wel eens blij dat ik hier niet altijd hoeft te blijven. Volk des Heeren, het is slechts nog een korte wijle. Het is nog maar een verdrukking van tien dagen.

Christus heeft 33 jaar onder onze zondelast geleden als Middelaar. Nu is het voor degenen die in Christus zijn, nog slechts een verdrukking van tien dagen.

Zullen we dan die tien dagen die nog overig zijn krap van Christus spreken?

O, volk, vertel dan de tijd die overig is des Heeren lof, opdat anderen nog tot jaloersheid verwekt mochten worden. Wat gaat er van u uit? Ach, wat gaat er nu van mij uit?

Zo laat ons dan tot Hem uitgaan buiten de legerplaats, Zijn smaadheid dragende.

Maar midden in die smaadheid, en in de hoogste aanvechting zal de Heere zeggen: *“In de wereld zult gij verdrukking hebben, maar heb goeden moed, Ik heb de wereld overwonnen”, Joh. 16:33.*

Heb goede moed, aangevochtenen in Christus. Hij zal verschijnen tot ulieder vreugde. Christus rust Zijn aangevochte volk toe, opdat ze Zijn lof zou vertellen. *“Dit volk heb Ik Mij geformeerd, zij zullen Mijn lof vertellen”, Jes. 43:21.* Dat is een belofte die voor al Gods ware kinderen geldt. Daar komt geen vleselijke activiteit aan te pas, daar komt de Geest aan te pas, Die het uit Christus neemt en het Zijn Kerk verkondigt.

Als de Heere overkomt, dan brengt Hij alles mee, dan brengt Hij Zichzelf mee en dan loopt het vaatje wel eens over. Dan verwekt de Heilige Geest een lofzang in het hart. *“Looft den HEERE, mijn ziel, en al wat binnen in mij is Zijn heiligen Naam. Looft den HEERE, mijn ziel, en vergeet geen van Zijn weldaden. Die uw ongerechtigheid vergeeft, uw krankheden geneest, die uw leven verlost van het verderf en u kroont met goedertierenheid”, Ps. 103:1-4.*

Vergeet geen van Zijn weldaden, vergeet ze niet, want het is God Die ze u bewees. En die God is ook uw Onderhouder, volk des Heeren, waarvan de Psalmist van de 16^e Psalm zo schoon mag zingen:

*“Getrouwe HEER’, Gij wilt mijn goed, mijn God,
Mijn Erfenis en ‘t Deel mijns bekers wezen,
Gij onderhoudt gestaâg het heuglijk lot,
Dat Gij, zo mild, voor mij hebt uitgelezen.
De schoonste plaats mat Gij met ruime snoeren;
O heerlijk erf, Gij kunt mijn ziel vervoeren.” Ps. 16:3.*

U zegt: Vloei u nu niet een weinig door?

Als u dit doervloeien noemt, o, dan wenste ik wel dat ik alle dagen zo door mocht vloeien. *“Dan vloeit mijn mond steeds over van Uw eer, gelijk een bron zich uitstort op de velden; wanneer ik door Uw Geest Uw wetten leer, dan zal mijn tong Uw redenen vermelden; want Uw geboôn zijn waarlijk recht, o HEER’; gij zult de vlijt van die U zoekt vergelden.”*

O, als de Geest in de raderen mag zijn, dan krijgen we medegetuigen, en dan klimt de lof uit Sions zalen, tot U met stil ontzag.

*“Komt, luistert toe, gij Godgezinden, Gij die den HEER’ van harte vreest,
Hoort, wat mij God deed ondervinden, Wat Hij gedaan heeft aan mijn geest.”*

*“Komt, maakt God met mij groot;
Verbreidt, verhoogt, met hart en stem,
Den nooit volprezen Naam van Hem,
Die ons behoedt in nood.
Ik zocht in mijn gebed
Den HEER’, ootmoedig met geweên;
Hij heeft mij in angstvalligheên
Geantwoord, mij gered.”*

“Want God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende, hunne zonden hun niet toerekenende, en heeft de verzoening in ons gelegd.”

Hij heeft de verzoening in ons gelegd. Niet alleen de bediening der verzoening, maar ook de verzoening zelf: de vergeving der zonden. God heeft het werk der verzoening alleen gedaan. Ik heb er niets aan gedaan om verzoend te worden, maar er alles aan gedaan om verloren te gaan. Maar Hij heeft de verzoening in ons gelegd.

Aanbiddelijk wonder, onbevattelijke genade. *“Niet alleen anderen, maar ook mij, vergeving der zonden...”*

Geliefden, laat u zaligen, laat u met God verzoenen. *“Want Dien, Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheids Gods in Hem”, 2 Kor. 5:21.*

En nóg is er plaats! Kóm dan! want alle dingen zijn gereed!

Amen.

Slotzang: Psalm 32:1.

72. Een wenende Maria bij het graf van Christus

Voorzang: Psalm 93, 1, 2, 3, 4

Schriftlezing: Johannes 20

Gemeente, de tekst voor de prediking kunt u vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte, in Johannes 20, de verzen 11 tot en met 18, waar wij nogmaals lezen:

“En Maria stond buiten bij het graf, wenende. Als zij dan weende, bukte zij in het graf; en zag twee engelen in witte klederen zitten, een aan het hoofd, en een aan de voeten, waar het lichaam van Jezus gelegen had. En die zeiden tot haar: Vrouw! wat weent gij? Zij zeide tot hen: Omdat zij mijn Heere weggenomen hebben, en ik weet niet, waar zij Hem gelegd hebben. En als zij dit gezegd had, keerde zij zich achterwaarts, en zag Jezus staan, en zij wist niet, dat het Jezus was. Jezus zeide tot haar: Vrouw, wat weent gij? Wien zoekt gij? Zij, menende, dat het de hovenier was, zeide tot Hem: Heere, zo gij Hem weg gedragen hebt, zeg mij, waar gij Hem gelegd hebt, en ik zal Hem wegnemen. Jezus zeide tot haar: Maria! Zij, zich omkerende, zeide tot Hem: Rabbouni, hetwelk is gezegd, Meester. Jezus zeide tot haar: Raak Mij niet aan, want Ik ben nog niet opgevaren tot Mijn Vader; maar ga heen tot Mijn broeders, en zeg hun: Ik vare op tot Mijn Vader en uw Vader, en tot Mijn God en uw God. Maria Magdalena ging en boodschapte den discipelen, dat zij den Heere gezien had, en dat Hij haar dit gezegd had.”

Geliefden, we hebben onlangs Pasen herdacht, maar Gods kinderen worden gedurig bediend en versterkt door de opstandingskracht van Christus, om Hem te kennen en Hem vervolgen te kennen. Het heilsfeit van Pasen is eenmaal geschiedt en eeuwig geldend, maar Gods kinderen groeien nooit boven Pasen uit als zijnde een gepasseerd station, want de kracht van Christus' opstanding wordt altijd in de zwakheid volbracht in het leven van de levende Kerk.

Dat is een gedurige oefening, om uit zwakheid kracht te ontvangen, want Gods volk is een ellendig en arm volk, zwak van geloof en klein van moed en krachten.

Dat geldt ook voor de meest geoefende in de genade, want Paulus zegt: *“Als ik zwak ben, dan ben ik machtig.”*

't Is Israels God die krachten geeft, van Wie het volk Zijn sterkte heeft.

Paulus zegt: *“Opdat ik Hem kenne, en de kracht Zijner opstanding, en de gemeenschap Zijns lijdens, Zijn dood gelijkvormig wordende.”*

Ja, dan vermag de Kerk alle dingen door Christus die hen kracht geeft, want zonder Hem kunnen we niets doen.

Dat heeft ook Maria bij het graf ondervonden, namelijk Zijn kracht in haar zwakheid, Zijn geloof in haar ongeloof, Zijn genade in haar zwakheid.

Nadat Christus was opgestaan uit de doden, was Maria de eerste aan wie Christus Zich geopenbaard heeft in de kracht van Zijn opstanding. Maria Magdalena, die door Christus van zeven duivelen verlost was. Die veel vergeven is, heeft veel lief.

Terwijl de discipelen huiswaarts keerden, nadat zij in het graf de doeken hadden zien liggen waarin het lichaam van Christus gewikkeld was geweest, bleef Maria bij het graf geheel alleen achter. Zij kon niet weg van het graf, waarin haar geliefde Meester gelegen had.

Zij stond daar wenende, staat er.

Ja, Gods ware kinderen bevinden zich dikwijls in een geestelijke verlating en dan hebben ze geen leven. Deze wereld heeft hen niets te bieden, maar als de Heere Zijn aangezicht verbergt, dan gaan ze als doden over deze aarde, want God kwijt is alles kwijt.

Zo stond Maria bij het graf in geestelijke verlating, terwijl haar liefste plaats aan de voeten van Jezus was, waar ze zo menigmaal had mogen vertoeven; waar ze zo menigmaal Zijn hemels onderwijs uit Zijn gezegende mond had mogen vernemen. Maria was een uitverkoren vat, door de Vader verkoren en door Christus van zeven duivelen verlost en op grond van de Goddelijke uitverkiezing had zij het goede deel uitgekozen, hetwelk niemand van haar kon wegnemen.

Maar geliefden, de situatie waarin Maria verkeerde, leek zo gans anders uit te pakken dan hetgeen Christus over haar gezegd had, want de wenende Maria stond bij het graf en zij verkeerde in een geestelijke verlating en alles scheen haar ontnomen te zijn, zelfs het lichaam van Christus was uit het graf verdwenen. En daar stond ze te wenen bij een leeg graf, met een leeg hart in een lege wereld, ontledigd, ontlusterd, want Christus was haar Alles en Hem te missen, was voor Maria erger dan de dood.

Alles scheen in de dood te zijn uitgelopen, haar verwachting was vergaan, en haar geloof en hoop scheen in rook te zijn vervlogen.

Maar geliefden, als geloof en hoop verdwijnen, gaat de liefde schijnen, want de liefde vergaat nimmermeer.

Maria die zoveel genade had mogen ontvangen, stond bij het lege graf

van Christus te wenen, want als de liefde doet wenen bij het gemis van een geliefde, hoeveel te meer zal de liefde van Christus het wedergeboren hart doen wenen bij het gemis van DE Geliefde.

Het gemis van Maria was met geen scheepsladingen aan goud weg te nemen, nee, want het gemis van Maria was geen natuurlijk gemis, maar een geestelijke gemis en dat gemis was alleen te vervullen door de Persoon, die zij zo uitnemend liefhad.

En geliefden, als het Voorwerp der liefde wordt weggenomen, gaat de liefde wenen van droefheid, want de liefde kan niet scheiden van het Voorwerp der liefde.

Maria kan van het graf niet scheiden, want in dat graf was het lichaam van haar Geliefde gelegd, maar het lichaam van Christus was verdwenen en zo was Maria nabij de verdwijning gekomen, want zonder Jezus kon zij niet leven.

Jezus was haar leven en zonder Hem was zij een dode.

En al wenende bukte zij zich in het graf om haar laatste snik uit te snikken en haar laatste adem uit te blazen op de plaats waar de Heere Jezus gelegd was geworden.

Maar op de plaats waar Christus gelegen heeft, ziet zij twee engelen zitten in het lege graf van haar Geliefde. Eén aan het hoofdeind en één aan het voeteneind op de plaats waar het lichaam van Jezus gelegen had.

We lezen niet dat Maria ophoudt met wenen als zij de engelen in het lege graf ziet zitten, nee, want die engelen konden haar gemis niet wegnemen. Die engelen waren niet het Voorwerp van haar liefde.

Als Jakob bij Mahanaïm versterkt wordt door engelen, dan kunnen die engelen zijn vrees voor Ezau niet wegnemen.

Engelen zijn wel gediensstige geesten die tot dienst uitgezonden worden, om dergenen wil, die de zaligheid beërven zullen, maar zij kunnen het gemis van een wenende ziel niet wegnemen. Wel vragen die engelen aan Maria: *“Vrouw! wat weent gij?”*

Maris is niet verbaasd als zij de engelen ziet. Daar was haar verdriet te groot voor. Zij stelt ook geen wedervraag, want die engelen hier doen, nee, haar ziel is zo overstelpt met droefheid vanwege het gemis van Christus, dat zij op die engelen als zodanig geen acht slaat, maar alleen de reden van haar gewezen hen bekend maakt: *“Omdat zij mijn Heere weggenomen hebben, en ik weet niet, waar zij Hem gelegd hebben.”*

Maria zou zich tevreden gesteld hebben met het dode lichaam van haar Geliefde, maar nu zij Zijn lichaam niet in het graf vindt, treedt zij terug. Die engelen acht zij ver ondergeschikt aan het lichaam van Christus en ze slaat verder geen acht op deze hemelse gezanten.

Ze wil het graf weer verlaten, want die engelen kunnen de plaats van Christus niet innemen. Maria verwacht van deze engelen eigenlijk niets, want haar overstelpte ziel schreit inwendig: *“Geef mij Jezus of ik sterf, want buiten Jezus is geen leven, maar een eeuwig zielsverderf.”*

Maria had dus geen domineesbeking, geen kerkbeking, nee, zij was het eigendom van Christus en Christus was haar Beking geworden, maar nu het lichaam van Christus verdwenen scheen, voelde zij zich niet gesterkt door de nabijheid van die engelen, want die konden haar lege hart niet vervullen en haar gemis niet wegnemen.

Zij wenste te sterven bij het lichaam van Christus en zij verkoos een dode Jezus boven levende engelen.

Ja, geliefden, dat doet de liefde, want de liefde is sterk als de dood; de ijver is hard als het graf; haar kolen zijn vurige kolen, vlammen des HEEREN.

Het geloof is niet zo sterk als de liefde, het geloof houdt op bij de dood, en gaat over in aanschouwen, maar de liefde blijft tot in eeuwigheid, ja, de liefde verduurt de eeuwigheid.

Er wordt veel over liefde gesproken, maar de ware liefde (uit God) is een rechtvaardige liefde en het is ook een eeuwigdurende liefde. Alle andere soorten van liefden zijn tijdelijk en zullen de eeuwigheid dan ook niet verduren.

Wat velen liefde noemen, komt veelal voort uit natuurlijke liefde of zelfs uit verliefdheid, maar verliefdheid is een vleselijke lust en niet in de (vernieuwde) wil verankerd.

Vandaar dat er zo vele huwelijken zijn die op een scheiding uitlopen, omdat men elkaar niet echt liefheeft.

Ware liefde ziet op de trouw, ook in het huwelijk. Het huwelijk heet om die reden niet liefhebben, maar trouwen en is een trouwverbond tussen man en vrouw en dat ziet op Christus en Zijn gemeente.

Natuurlijke liefde is een groot goed, zowel in t.a.v. het huwelijk, alsook in de maatschappelijke verhoudingen, maar ook die liefde zal in het laatste der dagen bij velen verkouden.

We leven in tijden van verharding en verkoeling, ook als het over de natuurlijke liefde gaat. Dat is geestelijk al niet minder. Van nature zijn we liefhebbers van onszelf en haters Gods en ook haters van onze naaste.

Als we de Heere niet kennen, dan zijn we liefhebbers van onszelf en kunnen we God niet liefhebben, noch onze naaste. Men kan over de liefde spreken, maar aan de beoefening ervan vreemd zijn.

Dat is ook al zo in natuurlijk opzicht. Heel veel mensen hangen als los

zand aan elkaar, tot in familieverbanden, ja, tot in de gezinnen toe. Dat is een vrucht van het feit dat de liefde van velen verkild is en in geestelijk opzicht wil men dan ook de waarheid Gods niet meer in liefde aannemen. Velen doen wel *voorkomen* alsof zij hun naaste liefhebben, maar als je dan vraagt of zij van God geliefd zijn, staat de wagen stil.

Natuurlijke liefde is ten diepste zelfliefde en komt voort uit eigenbelang, maar als je in Christus aan je eigenlievend belang bent gestorven, dan gaat de liefde van Christus je dringen.

De ware liefde hoeft je niet op te wekken, zoals de Bruid uit het Hooglied ook zegt, nee, de ware liefde gaat je dringen. Om wat? Om God lief te hebben boven alles en je naaste als jezelf. Daar kunt u dus de ware liefde aan herkennen. Liefde dat ten koste gaat van de liefde tot God, is de ware liefde niet.

Maria stelt haar liefde tot de engelen ver ondergeschikt aan haar liefde tot Christus. Zij had de ware liefde.

De duivel is de grote nabootser van de ware liefde en hij is gedurig bezig om mensen met algemene liefde de rechterstoelen te laten bezetten en de kinderen Gods in het verdachtenbankje te plaatsen, om zo het werk Gods te belasteren en het naamchristendom te bewieroken.

Aangezien God altijd Zijn getrouwe getuigen heeft, hoewel in onze dagen zeer weinig in getal, zorgt God er Zelf voor dat Zijn Woord zeer snel loopt (Ps. 147:15) en dat Zijn getuigenissen onderhouden worden.

De kleine vossen die de wijngaard des Heeren verderven, moeten worden gevangen, d.w.z. onder de tucht gezet worden, want dat zijn mensen die met algemene liefde het ware werk God imiteren en de kleine druifjes trachten te verschalken en intimideren. Dezulken wenden voor alsof zij de ware liefde hebben, waarmee zij zichzelf opwerpen als barmhartige Samaritanen die liever de huichelaars op hun ezel vervoeren naar het hospitaal van de duivel, dan dat zij zich bekeren van hun boze werken.

Algemene liefde hengelt graag in de dode zee, omdat dat geen strijd kost en het vrome vlees streelt.

Als je de doden prijst in hun doodstaat, dan zal je van de doden geen last ondervinden, maar preek je Christus als de Overwinnaar van dood, graf en hel, dan is het met de 'lieve' vrede gedaan waarmee de sterkgewapende zijn hof bewaakt en dan komt alles in rep en roer.

Dat laatste wil men in de kerken koste wat het kost voorkomen en menige herder sust de goe-gemeente in slaap met de wens dat het allemaal nog eens mocht komen te gebeuren, maar dat het heden gebeuren kan, en daadwerkelijk gebeurt, houdt men zwaar verdacht en

men kant zich ertegen, omdat dan de leugen openbaar komt en de leugensprekers ontdekt.

In onze dagen wordt er niets zo gehaat dan de ware liefde, want de liefde uit God zoekt te kennen, te beproeven en te toetsen of de geesten uit God zijn. Een kenmerk van de ware liefde is oprechtheid en handelt in tegenwoordigheid Gods.

We zeiden al dat algemene liefde in onze dagen op grote schaal wordt vereenzelvigd met de liefde Gods die in de harten van Gods volk is uitgestort door de Heilige Geest.

Onder de noemer van algemene liefde wordt de christelijke leer op grote schaal vervalst tot een soort refo-humanisme, dat liefde en eenheid in haar vaandel heeft staan ten koste van het fundament der Schrift, namelijk de leer van de apostelen en profeten waarvan Jezus Christus de uiterste Hoeksteen is. Maar de enige troost in leven en sterven zal nooit ten koste van de leer van Christus werkelijkheid worden.

Algemene (natuurlijke) liefde is op zich niet te veroordelen, integendeel, want de natuurlijke liefde is een ingeschapen gave, die de mens zelfs na de val niet geheel ontnomen is. Zonder natuurlijke liefde zou er geen leefbare samenleving mogelijk zijn en dat geldt ook ten aanzien van het huwelijk en het gezinsleven.

De algemene liefde onderscheid zich hoofdzakelijk van de Goddelijke liefde, namelijk wat de kwaliteit en de duurzaamheid betreft. De liefde uit God is niet uit te blussen en blijft tot in der eeuwigheid. Algemene liefde kan wel uitgeblust worden en houdt op te bestaan als de mens de laatste adem uitblaast.

Algemene liefde is tijdelijk, terwijl de Goddelijke liefde eeuwig is en nimmermeer vergaat. *"De liefde vergaat nimmermeer; maar hetzij profetieën, zij zullen te niet gedaan worden; hetzij talen, zij zullen ophouden; hetzij kennis, zij zal te niet gedaan worden", 1 Kor. 13:8.*

Dat onderscheid is dus fundamenteel, want met tijdelijke liefde kan geen mens voor God verschijnen, dat kan alleen als de liefde Gods als gevolg(!) van de toegerekende gerechtigheid van Christus in de toepassing, in onze harten is uitgestort door de Heilige Geest Die ons gegeven is.

De liefde Gods die in het hart is uitgestort is dus niet de grond waarmee wij voor God kunnen bestaan, maar is een vruchtgevolg van de aangebrachte gerechtigheid van Christus, toegepast in ons hart. Liefde is de band der volmaaktheid, maar we worden niet door de liefde gerechtvaardigd, maar door het geloof.

Maria kon het met haar liefde voor Christus niet doen, ze werd door die

liefde gedreven, maar de liefde was niet haar Voorwerp, nee, dat was Christus Zelf.

Bij het graf was geen schare mensen aanwezig, want de massa had het alleen op de broden voorzien, de rede van Christus hard gevonden en Hem verlaten, maar Maria had het levende Brood gesmaakt en wilde van Hem niet scheiden, ze wilde zelfs niet van het dode lichaam van Christus scheiden. Liever sterven met Christus, dan te leven zonder Christus.

De rijke jongeling daarentegen zat van zijn voetzolen tot zijn haarwortels vol met zelfliefde en ging bedroefd heen toen het aankwam op het sterven met Christus. Die rijke jongeling voelde zich opperbest in zijn oude adamsvel.

Algemene liefde is namelijk niet op God, maar alleen op zichzelf, op aardse bezit en op bepaalde mensen (vrienden) gericht.

Christus ontmaskert deze algemene liefde als ondeugdelijk voor de eeuwigheid: *"Want indien gij liefhebt, die u liefhebben, wat loon hebt gij? Doen ook de tollenaars niet hetzelfde?" Matth. 5:46.*

Algemene liefde gunt zichzelf het goede en zonodig eigen vriendenkring ook, maar vraagt zich nooit af of God het goed heeft en of Hij wel aan Zijn eer komt.

Algemene liefde is niet het tegenbeeld van de ware liefde, maar is er een blauwdruk van. Iets wat op het echte lijkt, is het echte niet. Algemene liefde kan de proef of de geesten uit God zijn nooit doorstaan.

Als mensen met algemene liefde zich uitgeven de ware geestelijke liefde te bezitten en daaraan ontdekt worden, slaat hun liefde om in (bedekte) haat. Onder de noemer van de liefde wordt er op geestelijke gebied massaal gemanipuleerd, maar dat is er een bewijs van dat men de ware liefde mist.

Voor sentimenteel vriendelijke mensen moet je trouwens heel erg voor uitkijken, want die hebben het op hun eigen eer gemunt, en willen graag door de massa voor geestelijk vol worden aangezien.

Het nabijkomend werk des Geestes is soms niet van het echte te onderscheiden. Daar is Geesteslicht voor nodig.

Ik ben mensen meegemaakt die net als Maria weenden vanwege vanwege een of andere geestelijke gesteldheid, maar huichelaars kunnen ook emmers vol wenen. Gods volk weent meestal zieletranen en die tranen worden in Gods fles bewaard, ook de tranen van de wenende Maria.

De ogen zijn een spiegel der ziel en dat gold zeker voor Maria. De engelen zagen haar wenen en vroegen naar de reden daarvoor. Maria had gevoelig in het graf van Christus haar droefheid kunnen begraven,

want de vraag van de engelen was dan ook niet zonder reden, omdat de engelen getuigen waren geweest van de opstanding van Christus en dat wilden zij Maria graag mededelen.

Maria weent, omdat zij liefheeft, zij weent omdat zij haar Liefste mist. Zij weent echter om een dode Jezus, ze dwaalde als het ware in de liefde, maar beter te dwalen in de liefde dan degenen te haten die God liefheeft. Mensen met alleen natuurlijke liefde die voorwenden geestelijke liefde te bezitten, blijken de meest hatelijke mensen als zij ontdekt worden aan hun schijngeestelijke liefde, hetgeen zij subtiel of openlijk laten blijken.

Algemene of natuurlijke liefde is voor de samenleving en het gezinsleven een groot goed, maar ten aanzien van de zaligheid is het eeuwig te kort. En als natuurlijke liefde gehouden wordt voor de liefde Gods, kun je wel bijna een christen genoemd worden, maar de naam hebben dat je leeft, terwijl je in werkelijkheid dood bent, resulteert uiteindelijk in dubbele slagen in de plaats waar de worm niet sterft en waar het vuur niet wordt uitgeblust, maar waar weinig zal zijn en een eeuwige knersing der tanden. Algemene liefde doet het altijd goed en gaat als Jan de onschuld door het leven. Daar heb je het program van de SGP. Ze doen het altijd goed en hebben een prima verhaal, maar over schuld hoor je ze nooit.

Maar de ware liefde handelt vanuit een diep schuldbesef en de ware liefde heeft de waarheid lief en haat de rok die van het vlees bevlekt is. De ware liefde kan beproefd worden en verdraagt de bestraffende man in de poort.

Openbare bestraffing is nog altijd beter dan verborgen liefde.

Door die liefde van Christus gedreven bestrafte Paulus zijn broeder Petrus met de scherpte van het Woord in aller tegenwoordigheid, omdat Petrus niet recht wandelde naar het Evangelie.

En gaat Petrus dan van zich afslaan en zichzelf rechtvaardigen? Dat lees ik nergens, nee, hij bukt voor het gezag van het Woord en beoefent hetgeen de Psalmist beoefenen mag: *"De rechtvaardige sla mij, het zal weldadigheid zijn; en hij bestraffe mij, het zal olie des hoofds zijn, het zal mijn hoofd niet breken; want nog zal ook mijn gebed voor hen zijn in hun tegenspoeden", Ps. 141:5.*

Dus Petrus heeft na die scherpe bestraffing der liefde van Paulus niet alles in het werk gesteld om Paulus een hak te zetten en een blaam op hem te leggen vanwege afgunst of naijver, nee, Petrus zegt wel heel wat anders in 2 Petrus 3:15-16: *"En acht de lankmoedigheid onzes Heeren voor zaligheid; gelijkerwijs ook onze geliefde broeder Paulus, naar de wijsheid, die hem gegeven is, ulieden geschreven heeft; gelijk ook in alle zendbrieven, daarin van deze dingen sprekende; in welke sommige dingen*

zwaar zijn om te verstaan, die de ongeleerde en onvaste mensen verdraaien, gelijk ook de andere Schriften, tot hun eigen verderf."

In onze dagen zijn we veel verder weg dan de zonde van de veinzende Petrus en de bestraffing wordt dan ook niet meer gedoogd, omdat de ware liefde massaal gemist wordt.

Als de ware liefde Gods gemist wordt, dan krijg je van die sentimentele geesten die hun algemene liefde voorwenden als zijnde de liefde Gods, maar ondertussen de rechtvaardige haten.

Nu we er toch over speken, wijzen wij u op nog een ander groot onderscheid tussen de algemene liefde en de liefde uit God, namelijk het kruis van Christus.

De liefde uit God gaat altijd gepaard met de last van het kruis van Christus.

Ik heb dominees gezien van 50 jaar en daarover, die nog geen grijze haar hebben. Doorgaans missen dezulken de lijdensdruk van het kruis van Christus in hun leven, dus ook de beproevingen, de vervolgingen en de smaad, waarmee Christus gesmaad is.

Bij Gods ware volk kun je de sporen van het lijden, dus de littekenen van Christus in en op hun lichaam vinden. Dat bestaat niet uit grijs haar op zich, nee, want de wereld wordt ook grijs, maar dat bestaat uit littekenen die door beproeving, verdrukking en lijden zijn veroorzaakt, dus niet door de loop der natuur.

Is het niet verbijsterend dat Gods knechten in vroeger dagen zo vervolgd en gesmaad werden, terwijl ze in onze dagen vereerd en geprezen over een purperen loper ten hemel reizen.

Of staan er heden ten dagen meer zonen van Samuël op de kansels die geschenken aannemen en het recht Gods buigen, dan zonen des donders die het recht huns Gods onverbloemd verkondigen?

De getrouwen in den lande zijn zeer klein in getal. Algemene liefde kan heel veel rechtzinnigheid produceren, maar rechtzinnigheid is nog geen leven.

Maria leefde niet van een religie, maar uit de Bron van alle leven.

Als zij de oorzaak van haar wenen aan de engelen in het graf bekend gemaakt heeft, en zich dan achterwaarts keert om het graf te verlaten en de engelen te laten voor wat zij zijn, dan ziet zij een Man achter zich staan, en die Man geliefden, is de opgestane Heere Jezus, maar Maria weet niet dat het Jezus is.

Ja, zo verging het ook de Emmaüsgangers, die als hopelozen in hun gemis naar Emmaüs reisden. Toen Jezus hen achterop kwam, kenden zij Hem niet in die gestalte.

Maria kenden Jezus wel, ook de Emmaüsgangers, maar hun ogen werden gehouden zodat zij Hem niet **herkenden**.

Hoewel Christus lichamelijk niet meer aanwezig is op aarde, kan Hij Zich ook verbergen in het gewaad van Zijn Woord. Dan ondervindt Gods volk wel bediening uit het Woord, maar meer vanuit het profetische Woord dat zeer vast is, en dat is de profetische bediening van Christus.

Al Gods volk kent Christus in Zijn drievuldig ambt, namelijk als Profeet, Priester en Koning.

Daarin kende Maria Christus ook. Hij had haar van zeven duivelen verlost als Koning en Hij was voor haar gestorven als haar Hogepriester en ook had zij veel vertoefd aan Zijn gezegende voeten en had het profetische onderwijs uit Zijn mond ontvangen.

Als profeet is Christus de grootste Schriftgeleerde, die niet te evenaren is. Hij is ook Priester in eeuwigheid naar de ordening van Melchizedek. Hij is de Koning der koningen, de Heere der heren, de Koning der Joden, Koning over de Kosmos, alle macht hebbende in hemel en op aarde.

Het is dus niet zo dat de zaligmakende genade alleen tot stand komt door de profetische bediening van Christus.

Nee, Christus spreekt Zijn volk zalig als Profeet, Priester en Koning. Hij spreekt als Machthebbende op grond van Zijn Eigen kruisverdienste, als het vleesgeworden Woord.

O, verloren ziel in ons midden, wat zoekt gij de levende bij de doden, wat beproeft gij hier een akker en daar een akker. Blijf op de akker waar God u gesteld hebt en wacht op den Heere.

De zaligheid is niet aan een kerk gebonden, maar aan Christus, niet aan een prediker, maar aan de Heilige Geest.

Maria zocht haar heil niet bij de engelen, welke toch gediensstige geesten zijn die Zijn Woord doen. Zij zocht het lichaam van Christus. En dan stapt zij achterwaarts, uit het graf, want in het graf was Jezus niet.

En dan ziet zij Jezus staan, niet wetende dat het Jezus is. En Jezus zeide tot haar: *"Vrouw, wat weent gij? Wien zoekt gij?"*

Christus stelt geen andere vraag aan haar dan de engelen haar stelde. Hij vraagt naar de oorzaak van haar verdriet, maar Hij vraagt ook wie zij zoekt. Als Alwetende weet Christus dat Maria Hem zocht, Zijn lichaam zocht.

En als Maria opnieuw gevraagd wordt naar de oorzaak van haar verdriet, dan antwoordt zij aan Jezus, die zij aanziet voor de hovenier van de hof: *"Heere, zo gij Hem weg gedragen hebt, zeg mij, waar gij Hem gelegd hebt, en ik zal Hem wegnemen."*

Maria is nog steeds overtuigd van Christus' dood. Zij houdt het niet voor mogelijk dat Christus in levende lijve voor haar staat. Maria wil slechts het lichaam van Christus. Zij is verenigd met de dood van Christus. Zij is met Hem gestorven en degenen die met Christus gestorven zijn, zullen ook met Hem leven. Maria was met Christus begraven, in Zijn dood gedoopt.

De begrafenis van Christus is een bewijs en volharding van Zijn dood, zo wordt ons door de Doop de volharding van de doding der zonde in ons verzegeld.

Volk des Heeren, toen wij een gerechtigheid uit de werken der Wet zochten te verkrijgen, wandelden wij naar het goeddunken van ons hart en meenden in onze vroomheid kracht genoeg te bezitten om door een ijverig streven in heiligheid toe te nemen. In die toestand sloegen wij geen acht op Gods liefde tot het verlorene, hoe die alleen in de offerande van Zijn Zoon openbaar geworden is. Vandaar dat wij niet verstaan konden dat Zijn lieflijk Evangelie door de Doop reeds tot ons gekomen is. God zal Zijn Waarheid evenwel nimmer krenken, maar eeuwig Zijn verbond gedenken. Ik kan niet in woorden uitdrukken, welke kracht ik eens uit deze waarheid, ja, uit God Zelf gekregen heb.

We zullen er eerst van zingen, en wel van de 105^e Psalm, daarvan het 5^e zangvers.

Geliefden, hoever de levende Kerk van haar plaats kan zijn, Gods trouw zal bestaan tot in het late nageslacht. Hij zal Zijn volk toebrengen uit alle geslachten, natiën en tongen. Dan mag de kerk (met een kleine letter) failliet gaan, de Kerk (met een grote K) gaat echter nooit failliet.

Als wij echter de heilsleer zoals de apostel Paulus die voornamelijk heeft mogen optekenen, goed verstaan, namelijk dat wij één plant geworden zijn in de gelijkmaking Zijns doods, zo zullen wij het ook zijn in de gelijkmaking Zijner opstanding (Rom. 6:5), dan zullen wij ook door de vermaning bij de Doop beseffen hoe de eis van Gods Wet ons aangrijpt en wij als veroordeelden de dood sterven door de dood van Christus. In die weg zullen wij de nieuwe gehoorzaamheid vinden in de volmaakte gehoorzaamheid van Christus. Door Zijn komst in het vlees heeft Hij onze natuur aangenomen om die aan het kruis de dood te laten sterven om met Hem uit de dood op te staan als een nieuw schepsel.

Zo hebben wij in Hem een nieuw en godzalig leven, want de oude natuur, onze oude Adam is met Hem gekruist en in dat leven heeft de Vader een welbehagen. Door dat leven in Hem wordt de wereld met al

haar vroomheid en goddeloosheid verlaten, omdat in de wereld haat, laster en vijandschap tegen het leven des geloofs heerst.

God heeft geen behagen in de verzinsels van het vrome vernuft om met vleselijke pogingen de oude natuur te doden, want dan doet men niets anders dan de oude natuur verlevendigen, omdat men zichzelf zoekt. Als God ons vermaant tot een nieuwe gehoorzaamheid, waarbij wij onze oude natuur te doden hebben, dan behoren wij daaruit te verstaan dat onze oude natuur bij God vervloekt is en dat zij door Christus gedood is. Als wij dat door genade vatten, hebben wij bij zulke vermaning van Godswege Zijn Zoon voor te houden in Wie de Vader al Zijn welbehagen heeft.

Als dat in beoefening mag zijn, is dat het waarachtige nieuwe Leven en een wandel Gode aangenaam. Met deze wandel hebben wij de wereld met al haar vroomheid verlaten, zijn haar gekruist en de wereld ons. Als wij in nieuwigheid des levens wandelen, bestaat dat dus niet uit het doen van de Wet, maar enkel en alleen uit het geloof in Christus, waarin de Geest ons in de liefde doet wandelen.

Maria wandelde ook in de liefde, maar zij was er echt niet op uit om daarmee een soort heiligmaking op te bouwen, nee, zij was bezet met de dood van Christus, met Zijn begrafenis, met Zijn lichaam, en voor al het andere had zij geen gedachte op. Maria was haar oude mens kwijt en wandelde in nieuwigheid des levens, maar daar was zij niet mee bezig. Zij beschikte niet over vermogens, zij werd door de liefde gedreven.

Over de kracht van Christus' opstanding kunnen wij niet beschikken, het wordt ons toegeschikt en over ons beschikt. De nieuwe gehoorzaamheid komt dus niet tot stand door vrome ijver noch door ingestorte kwaliteiten.

Die nieuwe gehoorzaamheid komt niet, die is er in Christus en omdat die gehoorzaamheid er is, doet de Geest ons daarin wandelen, ondanks alles. Wie denkt dat zulk een nieuw leven de zonden kleineert en relativeert, is een leerling van de duivel. Kleine zonden zijn er voor God niet, want de minste zonde baart de eeuwige dood, maar de genadegift Gods het eeuwige leven.

Maria was met Christus gekruisigd, der Wet gestorven, maar nu staat zij voor Hem om Hem te gaan kennen in de kracht Zijner opstanding.

De Wet heeft voldoening verkregen in en door de dood van Christus. Het doodvonnis dat over de (uitverkoren) zondaren uitgesproken was, is aan Christus voltrokken en waar het vonnis voltrokken is, is er van een eisende Wet geen sprake meer. Al onze werken zijn veroordeeld en zijn met ons sterven met Christus Zijn dood ingegaan.

Door de dood van Christus is de Wet tot haar recht gekomen en toen Hij als Hoofd van het genadeverbond uitriep: “Het is volbracht”, was daarmee alle gerechtigheid vervuld en de oude Adam gestorven. Het graf kon de nieuwe Mens -de tweede Adam- niet houden, want Hij is opgestaan tot onze rechtvaardigmaking en Hij leeft tot in eeuwigheid. Zo geloven wij dat wij -door het geloof met Hem opgestaan zijnde- ook met Hem zullen leven in eeuwigheid.

Door de kracht van Christus’ opstanding zullen de graven op de jongste dag geopend worden en wij -die met Hem gestorven zijn- zullen opstaan uit de doden om altijd bij de Heere te zijn.

Door Zijn opstanding heeft Christus een nieuwe schepping, een zuiver geestelijk paradijs geschapen, waarin louter gerechtigheid heerst.

Gerechtigheid en waarheid zijn de grondslagen waarop Hij dat nieuwe paradijs heeft gesticht. Hij heeft dit alles voor ons ondergaan en wij in Hem; daarom leven wij nu in het onbeweeglijke Koninkrijk onder de boog van Zijn genadeverbond tot de toekomst van de dag Gods, waarop de elementen van de oude schepping brandende zullen vergaan en de werken, die daarin zijn, zullen verbranden (2 Pet. 3:10b). Door het geloof zijn wij van het bewegelijke koninkrijk der werken overgegaan in het onbeweeglijke Koninkrijk van vrije genade en leven omdat Christus leeft.

“Indien wij nu met Christus gestorven zijn...”, zegt Paulus.

Hij zegt feitelijk: “Als de zaken er nu zodanig voorstaan, dat wij met Christus gestorven zijn, dan is het boven alle twijfel verheven dat wij ook met Hem zullen leven.”

Dat is niet een leven in het oude paradijs waar alleen de zonde heerst, al of niet onder een vrome vlag, maar in het nieuwe, waarin Christus Koninklijke heerschappij voert en allen die met Hem gestorven zijn bewaart Hij bij het geloof om niet meer zichzelf te leven, maar Gode.

Dat leven is een leven in gerechtigheid uit gerechtigheid, van genade tot genade.

Alle veronderstelde geloofswerken en ingebeelde heiligmaking hebben wij laten varen, want nu hebben wij werken in overvloed door de arbeid van de Geest van Christus. Wij leven voortaan uit Hem, door Hem en tot Hem en reizen getroost door deze aardse woestijn naar het Jeruzalem dat boven is, naar het Vaderhuis met de vele woningen.

Maar bij het graf van Christus staat nog een wenende Maria. Haar zielenood is nog niet opgelost. Zij is niet met haarzelf bezig, nee, zij is met Christus bezig. Ze heeft meer met Christus te doen dan met zichzelf te doen.

En dan echoot het machtswoord van Christus met kracht in haar ziel: “Maria!” Hoewel het niet aannemelijk is dat Christus haar naam luid uitgeroepen heeft, maar zo werd het wel door Maria ontvangen, namelijk met kracht.

Maria draait zich om en voelt zich op het spreken van Christus als uit de dood en het graf herrezen en zij beantwoordt de liefdesgroet van Christus met wederliefde: *Rabbouni!*

Ik moet het nog anders zeggen: Maria werd op de begroeting van Christus omgedraaid door de opstandingskracht van Christus en nu stond zij oog in oog met haar opgestane Heere en Heiland.

Haar oudste Broeder had haar bij haar naam genoemd en zij begroet haar oudste Broeder ook met Zijn Naam.

O, geliefden, er is een volk op aarde, dat leeft van de ontmoetingen des Heeren, van de inspraak des Geestes. Gods volk heeft met een genadig en vrijsprekend God van doen: *“Vrees niet, want Ik heb u verlost; Ik heb u bij uw naam geroepen, gij zijt Mijn. Wanneer gij zult gaan door het water, Ik zal bij u zijn, en door de rivieren, zij zullen u niet overstromen; wanneer gij door het vuur zult gaan, zult gij niet verbranden, en de vlam zal u niet aansteken. Want Ik ben de HEERE, uw God, de Heilige Israels, uw Heiland.”* Mag ik u vragen, geliefden: wanneer heeft u de laatste Godsontmoeting gehad? Of kent u in het geheel geen Godsontmoeting? In dat geval staat het er bijzonder slechts met u voor.

Geliefden, Christus heeft Zich na Zijn opstanding het eerst geopenbaard aan Maria. God heelt altijd daar waar de breuk geslagen is. Eva had als eerste in het paradijs gezondigd en nu openbaart Christus Zich het eerst aan een vrouw.

Nu was Maria voor de opstanding van Christus al een kind des Heeren, maar in Zijn opstandingskracht kende Maria Hem nog niet. Dat lag in de overgang van het Oude naar het Nieuwe Testament onderscheiden.

Nu de nieuwe dag was aangebroken en doorgebroken, was Maria de eerste deelgenoot van de opstanding van Christus. De engelen waren wel de eerste getuigen van de opstanding van Christus, maar zij deelden er niet in, want de engelen kennen geen genade. Zij zijn wel rechtvaardige schepselen, maar zij zijn geen gevallen schepselen die van genade leven moeten, nee, de engelen leven als Adam en Eva voor de val, met dit verschil, dat zij niet aan een proefgebod onderworpen zijn, maar onder het directe gezag van God staan.

Maria staat hier oog in oog met haar Meester, en zij is door vrije genade met hart en ziel aan Hem verbonden. De liefde zoekt gemeenschap en Maria wil de voeten des Heeren omhelzen.

Maar dan klinkt het uit de mond van Christus: *“Raak Mij niet aan, want Ik ben nog niet opgevaren tot Mijn Vader; maar ga heen tot Mijn broeders, en zeg hun: Ik vare op tot Mijn Vader en uw Vader, en tot Mijn God en uw God.”*

Christus zei als het ware: “Maria, je mag Mij pas aanraken en omhelzen als je net zoals Ik een verheerlijkt lichaam hebt. In de hemel zullen Gods kinderen Christus eeuwig omhelzen, want dan heeft het sterfelijke onsterfelijkheid aangedaan en het verderfelijke onverderfelijkheid.

Hoewel Christus gemeenschap oefent met Zijn Bruidskerk op aarde, bewaart Hij een zekere gemeenschapsafstand, die er in de hemel niet meer zal zijn.

Paulus getuigt daarvan. “Dat hij opgetrokken is geweest in de derde hemel, en gehoord heeft onuitsprekelijke woorden, die het een mens niet geoorloofd is te spreken” (2 Kor. 12:4).

Maria wil door de liefde gedreven vooruitgrijpen op hetgeen voor Gods volk is weggelegd in de eeuwige gelukzaligheid. Hier op aarde openbaart Christus Zijn strijdende Kerk dat Zijn genade haar genoeg is en dat zij door het geloof moeten leven.

Gods kinderen steunen aan deze zijde van het graf op het ja-woord van Christus. Straks is de bruiloft, namelijk de bruiloft des Lams.

De levende Kerk is in staat van ondertrouw met haar hemelse Bruidegom, maar straks wordt de Kerk geleid in statie tot haar woning, en dan zal haar het welkom des Vaders worden toegeroepen door hare hemel-Koning.

Aan deze zijde van het graf is de Kerk geroepen om getuige van Christus te zijn. Maria krijgt een opdracht, om de discipelen van Christus, die Christus Zijn broeders noemt, om hen de hemelvaart van Christus aan te kondigen. *“Ik vare op tot Mijn Vader en uw Vader, en tot Mijn God en uw God.”*

U ziet dat ook vrouwen worden geroepen in het Koninkrijk Gods, om van de dingen die hen van God geschonken zijn te getuigen. Niet in lerende en regerende zin, maar in getuigende zin. Maria mag een getuigende boodschapper zijn van een goede tijding uit een vergelegen land. *“Ik vare op tot Mijn Vader en uw Vader, en tot Mijn God en uw God.”*

Geliefden, wat een dierbare zaken openbaart de oudste Broeder hier aan Zijn geestelijke medebroeders. *“Mijn Vader en uw Vader, Mijn God en uw God.”*

Hier wordt de Wezenkerk van Christus het Vaderschap geopenbaard door de opgestane Levensvorst.

O, dan gaat die lieve Geest het ‘Abba Vader’ in onze harten getuigen. Volk

des Heeren, overmits gij kinderen zijt, zo heeft God den Geest Zijns Zoons uitgezonden in uw harten, Die roept: Abba, Vader! (Gal. 4:6). Want gij hebt niet ontvangen de Geest der dienstbaarheid wederom tot vreze; maar gij hebt ontvangen den Geest der aanneming tot kinderen, door Welken wij roepen: Abba, Vader! (Rom. 8:15).

Straks, Maria, straks, dan zal Ik u welkom heten in het huis van Mijn Vader en uw Vader: *“Komt, gij gezegenden Mijns Vaders! Beërft dat Koninkrijk, hetwelk u bereid is van de grondlegging der wereld.”*

Het beste komt nog, volk des Heeren. Het is hier slechts een verdrukking van tien dagen, hoewel een grote verdrukking aanstaande is, alvorens de Zoon des mensen zal wederkomen op de wolken des hemels, met grote kracht en heerlijkheid.

“Als nu deze dingen beginnen te geschieden, zo ziet omhoog, en heft uw hoofden opwaarts, omdat uw verlossing nabij is.”

Amen.

Slotzang: Psalm 43:4.

73. De Voorzienigheid Gods

Voorzang: Psalm 33:7 en 10

Schriftlezing: 1 Koningen 17

Geliefden, met de hulp des Heeren wensen wij na te denken over de voorzienigheid Gods, naar aanleiding van Zondag 10 van de Heidelbergse Catechismus.

De vraag luidt: "Wat verstaat gij door de Voorzienigheid Gods?"

Antw.: De almachtige en alomtegenwoordige kracht Gods, door welke Hij hemel en aarde, mitsgaders alle schepselen, gelijk als met Zijn hand nog onderhoudt, en alzo regeert, dat loof en gras, regen en droogte, vruchtbare en onvruchtbare jaren, spijs en drank, gezondheid en krankheid, rijkdom en armoede e, en alle dingen, niet bij geval, maar van Zijn Vaderlijke hand ons toekomen."

Geliefden, we hebben opgelezen dat de profeet Elia koning Achab de wacht had aangezegd bij God vandaan, want Achab onderhield de inzettingen van Omri.

Achab had een bos gemaakt ter ere van de afgod baäl waarin de vierhonderd baälsprofeeten een soort openluchtbordeel runden om de volkslusten de vrije teugel te kunnen geven en de bordeelkassa te laten rinkelen, ten voordele van de portemonnee van Achab en Izebel.

Elia liet de bazuin van het Woord een zeker geluid horen en de profeet des Heeren zei Achab het oordeel aan recht voor zijn raap, als ik het zo eens mag zeggen, terwijl Achab toch de hoogste post in het land bekleedde en de koning van Israël was. Elia maakte om die reden voor Achab geen uitzondering.

"En Elia, de Thisbiet, van de inwoners van Gilead, zeide tot Achab: Zo waarachtig als de HEERE, de God Israëls, leeft, voor Wiens aangezicht ik sta, indien deze jaren dauw of regen zijn zal, tenzij dan naar mijn woord!" vs. 1.

Elia sprak in de Naam van God. De profeet hield er geen eigen mening opna, zoals het gros belijders tegenwoordig zich een mening vormen van wat zij vinden wat goed en kwaad is, nee, de profeet sprak niet in eigen naam, maar in de Naam des HEEREN en recht op de man af.

Elia zei niet: "Koning Achab, luister a.u.b. even naar mijn standpunten",

nee, Elia sprak feitelijk en bij God vandaan.

Ook verschulde Elia zich niet achter een refo-zuiltje om een sektarische godsdienst in stand te houden, nee, Elia diende niet een of andere kerk, maar de God Israëls!

Dat is totaal zoek in onze dagen. We zitten nu met tal van kerkdienaren opgescheept, maar waar zijn Gods geroepen knechten met een publieke stem bij God vandaan?

We hebben een chronisch gebrek aan ware bekeerde en geroepen knechten des Heeren, want het gros kansels is gevuld met van die **kerk**dominee's die zich achter de bekende refo-zuiltjes verbergen en er is niemand die zijn hoofd boven genoemde zuilen durft te verheffen, bang voor eigen positie.

Waarom vergaapt de refojeugd plus een derde van de volwassen belijders zich massaal aan koning voetbal en de afgoden van de tijd?

Omdat er van de kerken niets meer uitgaat en de tucht niet meer bijbels functioneert. Op huisbezoek praat het gros ouderlingen liever over vrome koetjes en bekommerde kalfjes, dan dat men de doop- en belijdende leden der kerk persoonlijk ondervraagt op genoemde zaken in het licht van hun geestelijk welzijn.

Zo was Elia niet, nee, hij sprak de generale opinie niet naar de mond en zei zelfs de koning van Israël hard de wacht aan.

Volgens de integerheid van het Refodom, hield Elia zich niet aan de reformatorische fatsoensregels en lapte hij de integere refo-code aan zijn laars.

We hebben pas op de zogenaamde fatsoenscode ofwel de refo-code van ds. J. Belder gereageerd, en u hebt daarvan nota kunnen nemen, maar zo verzielt zit het Refodom in elkaar. De waarheid mag niet meer met bijbelse termen gezegd worden, omdat de taal van het Woord de reformatorische fatsoensnorm zou overschrijden, volgens zeggen. Ja, dat is de integerheidscode van de fatsoensgodsdienst in onze dagen. Gods Woord moet zich aanpassen bij de fatsoensnormen van de hedendaagse godsdienst.

Geliefden, als je voor de eeuwigheid bedrogen wilt worden, laat je dan leiden door de fatsoensnormen van het Refoïsme. Christus heeft door de tempelreiniging met deze zielsbedrieglijke business godsdienst afgerekend.

Christus was niet ziek van de kerk, maar ziek van de toenmalige dominees, omdat zij allen het hunnen zochten en niet hetgeen van Christus is. Dat is nog niet veranderd, geliefden, want de toenmalige godsdienst die zich schuldig maakte aan godslastering door Christus

allerlei verwijten naar Zijn Hoofd te slingeren, is ook in onze dagen springlevend, alleen gaat het in onze dagen er veel subtieler aan toe dan in de dagen van Christus' omwandeling op aarde.

Ik heb van de week nog een preek beluisterd van een gereformeerde gemeente-dominee en ik stond er versteld van hoe arglistig de mensen verleid en bedrogen worden door een prediking waarin allerlei waarheden gezegd werden en waarin de prediker de mond vol had van genade, maar toen het op de toepassing aankwam, kwam ook de remonstrantse aap uit de mouw en moesten de mensen zich maar overgeven en dan was men gered.

Ja, maar mensen die zich aan God overgeven, ben ik nimmer tegengekomen, want de mens is sinds zijn vrije val in Adam in staat van oorlog met God en de mens zal zich nooit gewonnen geven, tenzij hij overwonnen wordt door Een die sterker is dan hij. Bovendien wordt de mens van nature bewaakt door de sterkgewapende die degenen die in zijn macht verkeren in een diepe doodsslaap houdt, tenzij er Een komt die sterker is dan de duivel, maar dan ontbrandt er een strijd op leven of dood.

Dus als een mens zich gewonnen geeft en de wapens uit handen geeft, daar gaat een strijd aan vooraf op leven of dood, want gewillige mensen bestaan er van nature niet.

Als je de tegenwoordige prediking moet geloven, staan de mensen in de rij om Christus te leren kennen en zich aan Hem over te geven. Maar geliefden, dat is een leugen van de duivel.

Men heeft massaal de waarheid verlaten en verloochend en onder de vlag van reformatorisch kan er van alles mee door.

Van reformatorische scholen tot en met reformatorische vakanties, ja, van refo-campings tot en met refo-kermis, tot op de refo-zendingsdagen toe, als het geld maar in 't kistje klinkt, 't zieltje in de hemel springt.

Op de berg Karme steekt Elia de draak met al die refo-godsdienst en met de integere fatsoensnorm wordt ook afgerekend, want aan de reformatorische fatsoensnorm en gelijknamige refo-code's had Elia geen boodschap, want hij sprak vleesdodend en vleesbeledigend bij God vandaan, zoals al de geroepen profeten en apostelen hebben gedaan, in navolging van Christus.

Ja, en de taal die zij spraken, snijdt dwars door het vrome vlees van de huidige refofielen, maar wat hebben Gods ware geroepen knechten met de kerkelijke opinie te maken en met de door hen gebruikte taalcodes? Immers niks.

Dat vele refofielen zich aan de radicale taal van Gods Woord ergeren,

daar hadden de profeten en de apostelen geen boodschap aan. Zij spraken het Woord des Heeren.

En we hebben vanmorgen gehoord dat ook Christus Zich niet zo opgesmukt vroom heeft uitgelaten tegenover het naamchristendom, maar Zich bediend heeft van de radicale scherpte van het Woord als de ere Gods in het geding was.

Elia wist zich van Godswege geroepen, zoals ook de apostelen dat wisten en al de van God geroepen leraars, zoals de reformatoren, de Schotse geloofshelden, en om een paar namen te noemen: Luther, Knoks, Rutherford, Henderson, Shepard, Whitefield, Huntington en Kohlbrugge, ze hebben zich allen van de radicaliteit van Gods Woord bediend, omdat zij door de Heilige Geest bediend werden.

Genoemde Godsmannen stonden in dezelfde kracht als waarin Elia stond en waren wars van mensenvrees, wars van vroom vlees, wars van kerkpolitiek, wars van vriendjespolitiek, wars van kerksektarisme, wars van de emancipatiegeest, wars van verklaring voor recht procedures, wars van de kerkelijke demo-n-cratie, wars van sentiment en valse liefde, wars van hypocrisie en schijnbekeringsen; zij spaarden de kool en de geit niet om de kerkelijke lieve vrede wil.

Zij sneden het Woord recht en preekten de volle raad Gods, ten spijt van de afgunstige godsdienst die door de eeuwen heen massaal ten strijde is getrokken tegen de getuigen Gods, doch hen niet hebben overmocht, maar in hun eigen zwaard zijn gevallen door de wraakoefenende gerechtigheid Gods. Zulke mannen zijn er niet meer, tenminste niet in kerkelijk Nederland. Het geroepen leiderschap in kerkelijk Nederland is volledig zoek. De herders zijn onvernunftig geworden en bekommeren zich niet om het geestelijke welzijn van Gods kinderen onder het kruis. Velen sparen liever de kool en de geit om lijfsbehoud, dan met Gods volk kwalijk behandeld te worden.

De geroepen profeten en apostelen waren zichzelf niet meer, maar het eigendom van Christus en geroepen tot de dienst. Zij beschikten niet over zichzelf, maar waren gevangenen van Christus en spraken en preekten bij God vandaan, zonder aanzien des persoons. Daaraan zijn Gods ware knechten te herkennen.

Zo stond Elia voor het aangezicht des HEEREN vol krachts van den Geest des HEEREN; en vol van gericht en dapperheid, om Jakob te verkondigen zijn overtreding, en Israël zijn zonde (Micha 3:8).

Voor de gebeurtenis op de berg Karmel zou Elia Achab ook de wacht aanzeggen, nadat Achab de profeet des HEEREN brutaal uitgescholden had: *"Zijt gij die beroerder Israëls?"* Toen zei Elia tot Achab: *"Ik heb Israël*

niet beroerd, maar gij en uws vaders huis, daarmede, dat gijlieden de geboden des HEEREN verlaten hebt en de baäls nagevolgd zijt", 1 Kon. 18:18.

Dat is een waarachtig kenmerk van een ware knecht des Heeren, namelijk om bijbels radicaal te spreken en niet om mensen te behagen ten koste van de waarheid.

Er zou dus een tijd geen regen meer vallen, te weten drie-en-half jaar, vanwege de baäls-dienst en allerhande afgoderij die door Achab waren geïntroduceerd en door hem werden gestimuleerd.

Als Elia Achab het oordeel heeft aangezegd, krijgt de profeet een bevel des Heeren om zich te verbergen bij de beek Krith. *"Ga weg van hier, en wend u naar het oosten, en verberg u aan de beek Krith, die voor aan de Jordaan is", vs. 3.*

U ziet, Elia verlaat Samaria niet uit eigener beweging, maar op het bevel des Heeren.

De Heere stuurt Zijn knecht naar de beek Krith om hem een tijdje af te zonderen in de eenzaamheid, wellicht omdat het leven van Elia gevaar liep, of omdat het oordeel Gods over het afhoererende volk niet door een biddende profeet vroegtijdig zou worden bekort.

Als God Zijn ware knechten afzondert in de eenzaamheid vanwege de afgoderij en heersende dwalingen, is dat er een bewijs van dat de maat der zonde is vol gezondigd en dat het oordeel onafwendbaar is.

Elia kon de oordelen niet meer afbidden, want de Heere had het oordeel vast besloten.

En dan haalt de Heere Zijn knecht uit de gevestigde kerk om hem een tijdje in afzondering te laten leven, in gemeenschap met zijn God.

De koning van Ninevé had God blijkbaar nog niet zo zwaar getergd als koning Achab had gedaan, want de stad Ninevé kreeg nog een profeet des Heeren toegezonden in de persoon van Jona, die krachtens het bevel van God het oordeel evenwel moest afkondigen.

Op de massale bekering van Ninevé, wendde God evenwel het oordeel af krachtens Zijn wil des besluits. Het oordeel uit Elia's mond gesproken betrof niet de wil des bevels van God, maar de wil des besluits.

Er is dus een wil des bevels en een wil des besluits van God. De wil des besluits van God betreft Gods verborgen raad en die is NOOIT af te bidden.

Zolang de wil des bevels van God van kracht is, is God soms nog door het geloof te verbidden, maar dat is bij de wil des besluits van God absoluut onmogelijk. Het oordeel ging dus door en om die reden stuurt de Heere Elia naar een andere plaats, om hem aldaar te voeden en te onderhouden.

De beek Krith lag in een woeste plaats en de beek was een aftakking van de Jordaan, of wellicht een bergstroom die in de Jordaan uitmondde.

In deze waterrijke oase moest Elia zich een tijdje verbergen en dat in een land dor en mat zonder water waar niemand lavenis kon krijgen. Het zou drie-en-half jaar niet meer regenen, maar de Heere weet Zijn volk wel te onderhouden, ook in de ure der verzoeking die over de hele wereld komen zal. Op deze plaats had de profeet voorlopig water genoeg te drinken en voldoende brood te eten, want de Heere had gezegd: *"En het zal geschieden, dat gij uit de beek drinken zult; en Ik heb de raven geboden, dat zij u daar onderhouden zullen", vs. 4.*

God zorgt voor Zijn knecht in de weg van Zijn aanbiddelijke voorzienigheid, ook in dure tijd en hongersnood. Immers, ik heb niet gezien de rechtvaardige verlaten noch zijn zaad zoekende brood.

"Hij ging dan heen, en deed naar het woord des HEEREN; want hij ging en woonde bij de beek Krith, die voor aan de Jordaan is. En de raven brachten hem des morgens brood en vlees, desgelijks brood en vlees des avonds; en hij dronk uit de beek", vs. 5-6.

Dus Elia verbleef niet alleen bij de beek Krith, hij woonde er, staat er.

Nou, Elia, hier zou ik toch van mijn leven niet willen wonen, in zo'n eenzame en woeste plaats, waar de slangen uw burens zijn en de beren uw nabije gezelschap.

"Och", zou Elia hierop gezegd hebben, "ik kan wel horen dat je God niet kent, want dan had je niets meer te kiezen en niets meer te willen." Elia beschikte niet meer over zichzelf, maar de Heere beschikte over Elia.

Als u nu denkt dat we slechts de bijbelse historie omtrent Elia's verblijf bij de beek Krith vermelden, hebt u het mis, want we mogen spreken uit ervaring, omdat die God van Elia nog leeft. Als je als eigendom van Christus uit de hand des Heeren mag leven, zal het je aan niets ontbreken, ook al leef je in de eenzaamheid, in een woeste plaats alleen van alle mensenhulp ontbloot.

Elia had niemand anders dan God alleen. Dat is alles en dan heb je eeuwig genoeg, ook voor de tijd. God Die helpt in nood, is in Sion groot, niet bij de verzekerde refo-godsdienst.

De verzekerde refo-godsdienst heeft helpende handen genoeg en voor elke zere vinger is er wel een stichting. De godsdienst helpt de godsdienst vanuit de zelfliefde der natuur om gunst van mensen te verkrijgen.

Gods afhankelijke volk heeft haar trouwe Hulp van boven, van de Vader der lichten, omdat Zijn waarheid zal bestaan.

Als je in Christus van God afhankelijk gemaakt bent, dan moet je erop

rekenen, volk des Heeren, dat de entertainment-godsdienst die van de afgunst hoogzwanger is weleens bij je op bezoek komt om de vrijheid die we in Christus hebben te bespioneren.

Maar Paulus snijdt dat soort spionnen glad de pas af met het Woord des Heeren. Paulus zegt dat die ingekropen valse broederen, die van bezijden ingekomen waren, zijn vrijheid die hij in Christus Jezus had te verspieden, opdat zij ons zouden tot dienstbaarheid brengen. Maar Paulus wederstaat die valse broeders, hetgeen blijkt uit het vervolg van zijn betoog: *"Denwelken wij ook niet, een uur hebben geweken met onderwerping, opdat de waarheid van het Evangelie bij u zou verblijven."* Dus de spionnen vangen bot als zij de vrijheid willen bespieden die we in Christus hebben en lopen tegen de lamp van Gods Woord.

We wonen hier trouwens op de beste plaats ter aarde, want God heeft het me aangewezen en het gratis in mijn schoot geworpen. Ook dat kun je niet meer kwijt en het wordt eerder belasterd dan bewonderd, omdat men met afgunst en wrevel is vervuld.

Ik zal u vertellen dat als de godsdienst geweten had waar Elia zich ophield, hadden ze de raven uit de lucht geschoten als ze daarvoor de kans hadden gekregen.

Ze gunnen Gods afhankelijk gemaakte volk het brood in de mond nog niet en als je mag vertellen van de gerechtigheid van Christus voor een dode zondaar en de wonderen der Voorzienigheid van een verzoend Vader in de hemel, dan zouden we niet meer in leven zijn als blikken konden doden. Als je mag getuigen van de wonderen des Allerhoogsten, dan bedoel je jezelf, zegt men, maar dat zegt men alleen, omdat men zelf niets te vertellen heeft....

Als je het beeld van Christus dragen mag en zowel een leeuw als een lam mag zijn in Hem, dan gaat de afgunstige menigte ook met je naar de steilte om voorgoed van je af te zijn. *Maar Hij door het midden van hen doorgedaan zijnde, ging weg* (Luk. 4:30).

En zo zitten we dan hier in een plaats welke woest is, aan de beek Krith en de raven van Elia zijn nog springlevend en vliegen hier gedurig over, om ons van het nodige te voorzien.

Nee, het volk Israël was zo nog maar niet van Elia af. Die man had een last van God ontvangen of men het horen wilde of niet.

Bovendien moest Elia op de Karmel de afgod baäl nog met de nodige ironie uit zijn ingebeelde tent lokken plus die vierhonderd baäldominees voor het ganse volk ontmaskeren en hen met het zwaard des Woords voorgoed het zwijgen opleggen, hetgeen ook letterlijk is geschied. Elia zou zich met deze zijn "vreselijke intolerante en onverdraagzame

houding" de woede van de refogodsdienst op de hals gehaald hebben, want volgens deze valse verdraagzaamheid-godsdienst moet je iedereen in zijn waarde laten, terwijl men de ere Gods vrij en frank onder het asfalt mag vertrappen met Gods geboden op de lippen en het Evangelie in de hand.

Het zal voor Elia wel een welkome rustperiode geweest zijn daar aan de beek Krith en dat gold ook voor de discipelen die door de Heere Jezus voor een tijdje werden geleid in een woeste plaats alleen, afgezonderd van de godsdienst met Jezus in het midden.

Ja, Christus kan Zijn volk een tafel toebereiden in de woestijn, of heb je er geen kennis aan, geliefden?

Dan hoef je niet letterlijk in een woestijn te zitten, want als je als kind van God midden in het godsdienstige NL verkeren moet, **zit** je in een woestijn. Als dat je inleving niet is, geloof ik niet eens dat je waarlijk bekeerd bent, want Gods volk is geen kalme en gezellige reis beloofd, alleen een behouden thuiskomst.

Dus Elia zat daar niet op een stok te bijten, welnee, de profeet mocht zich sterken en verblijden in de God van zijn Heil, Die hem van al het nodige voorzag. Eenzaam en gemeenzaam met de Heere is het beste wat je op aarde ten deel kan vallen, maar daar verstaat de godsdienst niets van, laat staan dat men er iets van verstaat als je de godverlatenheid in je eenzaamheid zo menigmaal in moet leven.

Dat laatste was evenwel de gang van de Borg en als de Heere daar je blinde zielsogen voor opent -voor het eerst of opnieuw- dan zit er toch zo'n grote zielestroost in het lijden van Christus, want dan heb niet ik, maar alleen Hij de lijdensbeker gedronken die tot de rand gevuld was met de toorn Gods over de zonden, niet alleen voor mij, maar voor allen die Zijn verschijning hebben liefgekregen bij God vandaan in de ziel geopenbaard. Gods volk wordt door lijden geheilgd, en de godsdienst gaat van meer licht tot Groot Nieuws en van beter naar best.

Je moet er maar niet op rekenen, geliefden, dat als je iets van de wegen zoals Elia die gaan moest en de last die de profeet moest uitdragen, kennen mag, dat je op het kerkelijk erf nog ergens voor in aanmerking komt.

Nee, al ben je eenmaal met het etiket van "beroerder Israëls" getekend, dan ben je wel dierbaar in de ogen Gods, maar dan moet je erop rekenen dat de godsdienst al haar deuren voor je sluit en je als een verachtelijke fakkel elke plaats ontzegt. Maar weet dit: de deur die de Heere voor je opent, kan niemand sluiten. Ik mocht eens ten Avondmaal gaan en het volgende uit de mond Gods vernemen: *"En schrijf aan den engel der*

Gemeente, die in Filadelfia is: Dit zegt de Heilige, de Waarachtige, Die den sleutel Davids heeft; Die opent, en niemand sluit, en Hij sluit, en niemand opent: Ik weet uw werken; zie, Ik heb een geopende deur voor u gegeven, en niemand kan die sluiten; want gij hebt kleine kracht, en gij hebt Mijn Woord bewaard, en hebt Mijn Naam niet verloochend. Zie, Ik geef u enigen uit de synagoge des satans, dergenen, die zeggen, dat zij Joden zijn, en zijn het niet, maar liegen; zie, Ik zal maken, dat zij zullen komen, en aanbidden voor uw voeten, en bekennen, dat Ik u liefheb...", Openb. 3:7-9.

O, mensen, toen zette de Heere heel de verdachtmakende godsdienst erbuiten en beschaamd, want toen sprak de Heere als Machthebbende, niet alleen tot mijn arme ziel, maar ook tot nederwerping der sterke stieren van Basan die mij omsingeld hadden.

Ik zou wensen dat u er ook deel aan hebben mocht, geliefden, namelijk aan die vrije gunst die eeuwig God bewoog en als u er in mag delen, moet u het ook eens uitdelen ALS de Heere voor u een zelfde deur opent als die Hij mij gegeven heeft, namelijk een geopende deur die geen mens noch duivel sluiten kan.

Elia zit daar aan de beek Krith als een ware van God geroepen "beroerder Israëls" de wonderen des Allerhoogste te bewonderen. De profeet is hier op bevel van God gekomen. Gods ware volk wordt of op Gods bevel of door Gods onwederstandelijke Voorzienigheid op plaatsen der Goddelijke bestemming gebracht.

En mensen, als je je paadje nog altijd zelf hebt kunnen bepalen, dan moet u zich eens ernstig afvragen of u wel deel hebt aan de erve der heiligen in het licht. Een dwaze-maagden-geloof kan ongelooflijk ver komen, tot aan de hemelpoort! Maar zulk een geloof zal slechts een eeuwige afgrijzen baren.

Elia mag drinken uit de beek van het Water des Levens om niet, en zich voeden met het manna des hemels om niet. Elia is echter nog niet klaar met zijn opdracht. Hij moet de baäl nog en weinig kietelen en zijn vierhonderd profeten uitdagen om hen voorgoed de mond te stoppen, waarvan wij kunnen lezen in 2 Koningen 18.

Als door de gevolgen van de langdurige droogte ook de beek Krith uitdroogt, dan moet Elia zich opmaken om naar Zarfath te gaan, om zich daar bij een weduwe te vervoegen die hem eveneens onderhouden zal in de weg van het wonder. Dus de beek Krith droogde op.

Ik heb eens een man ontmoet die voorwendde zijn gebedsplaats bij een soort beek in het bos te hebben. Je kon die man niet spreken, of hij had het over 'zijn' beek Krith. Altijd maar weer hetzelfde verhaal.

Tenslotte is hij een zwerversbestaan gaan lijden, want die beek droogde

nooit op... en dan blijkt het allemaal van de mens te zijn. Nou, dat was in het leven van de profeet gans anders.

De beek droogde op en die raven hebben wellicht voor de profeet nog voor wat teerkost voor onderweg gezorgd, want dat doet de Heere namelijk ook. Hij is niet alleen onze Voorhoede, volk des Heeren; Hij is ook onze Achtertocht.

Je hoeft echt niet achterom te kijken of je pad wel veilig is, want de Heere komt Zijn volk gedurig achterop. Op Zijn tijd maakt Hij Zijn wegen u bekend, want Hij laat Zijn kinderen niet in het duister. Maar Hij wil er wel van de huize Jakobs om gebeden zijn.

Dan zal Hij onverwacht en ongedacht u doen eten van 's Konings lekkernijen en dan kunt u er weer veertig dagen tegen.

Toen de rechte tijd daar was, spoorde de walvis Jona op het droge. Jona had in de buik van de vis echter genoeg gegeten en gedronken van Gods goedertierenheid, zodat hij er wel veertig dagen tegenaan kon.

Geloof je het niet? Gods volk leeft veertig dagen op het herkauwde en dan is het weer op. Dan worden zij opnieuw met hemels manna verzadigd.

Nee, Elia hoefde niet voor zichzelf te zorgen, want niemand, die in den krijg dient, wordt ingewikkeld in de handelingen des leeftochts, opdat hij dien moge behagen, die hem tot den krijg aangenomen heeft (2 Tim. 2:4).

Paulus was echter niet te beroerd de handen uit de mouwen te steken om tenten te maken, maar dat deed hij alleen om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien, omdat hij geen traktement wilde hebben. Hij wilde in Christus in alles een voorbeeld zijn der gemeente Gods. Hij schreef wel dat de arbeider zijn loon waardig was, maar hij maakte er zelf geen gebruik van.

Je hebt van die mensen die Paulus hierin napraten, maar ondertussen het loon voor zichzelf opeisen.

Paulus schreef zichzelf af om anderen voor Christus te winnen.

Daar was Demas het niet mee eens, want die wilde wat zilverlingen op zijn rekening bijschrijven en liet zich bij Paulus uitschrijven op een manier die voor Paulus zo doorzichtig was als glas (2 Tim. 4:10).

Dus als je tot de krijg geroepen bent, hoef je niet met collectezakken rond te gaan bij de godsdienst, noch je loon in 's Heeren dienst op te eisen, want dan verspeel je Gods gunst. Elia leefde geheel en in alles afhankelijk van God en werd naar de beek Krith verwezen en vervolgens naar een weduwe te Zarfath. Bij de beek Krith gebod de Heere de raven om Elia te onderhouden.

Als we daar iets van mogen kennen, dan blijft er verwondering en aanbidding over. Wie is toch Deze, Die de roofvogelen des hemels gebiedt om Zijn volk te onderhouden?

Wie is toch Deze, Die de armen opricht uit het slijk om dezulken de grote werken Gods te laten vertellen? Wie is toch Deze, Die opent en niemand sluit, en Die sluit en niemand opent? Wie is toch Deze, Die gevangenen vrijheid schenkt en aan hun ellende denkt?

Wie is toch Deze, Die Zijn engelen uitzendt als gediensstige geesten ten behoeve van degenen die de zaligheid beërven zullen (Hebr. 1:14)?

Door de zwakste middelen verzet God dikwijls de grootste zaken. Eén man met God is de Meerderheid en wie vertrouwt op 's mans benen wil God geen hulp noch heil verlenen.

De raven van Elia leven nog, omdat de God van Elia nog leeft en aan de ziel het leven geeft.

Ook de Bruid uit het Hooglied wist van die raven af, want zij kende zelfs de kleur en het wezen van de haarlokken van haar Liefste, zijnde zwart als een raaf (Hoogl. 5:11).

Als je zo dicht bij de Heere mag leven als de Bruid uit het Hooglied, zal de duivel zijn helse instrumentarium op volle toeren laten draaien, om je overall zwart te maken, maar de duivel weet niet dat zwartheid van de Bruid juist Christus beweegt om Zijn Bruid te kussen met de kussingen Zijns monds.

De duivel kan dus een kind van God niet zwarter maken dan hij al is, want de Bruid zegt zelf: "Ik ben zwart, doch lieflijk", ja, in Zijn ogen.

Ze was zo zwart als de tenten van Kedar, omdat de Zonne der gerechtigheid haar beschenen had, maar zo was ze juist blank van de gerechtigheid en heiligheid van haar Bruidegom. Paulus getuigt er ook van: *"Ik ben vleselijk, verkocht onder de zonde"*, doch dat was het juist waartoe hij van Christus Jezus gegrepen was.

Christus gaat de schoonschijnende godsdienst voorbij en raapt Zijn zwarte Bruidskerk op uit de hel van haar bestaan. Dan wordt ze niet wit, maar zwart als de tenten van Kedar. Zo is de Kerk liefelijk in de ogen Gods, omdat Hij Zijn volk aanziet in het blanke kleed van de gerechtigheid van Christus.

Elia mocht dus leven van de zwarte raven der Goddelijke Voorzienigheid.

Twee keer op een dag werd de profeet door de raven van brood en vlees voorzien en hij dronk uit de beek. Het brood zal hem zeker zijn en het water gewis. Dat is een kinderrecht voor degenen die God vrezen.

Die raven zijn zo slim niet geweest van zichzelf, want zij waren immers

zelf afhankelijk van hun Schepper. *"Aanmerkt de raven, dat zij niet zaaïen, noch maaïen, welke geen spijskamer noch schuur hebben, en God voedt dezelve; hoeveel gaat gij de vogelen te boven?"* Luk. 12:24.

Welnu, kind des Heeren, gij kunt het onvoorwaardelijk op uw God wagen, want Hij zal Zijn engelen van u bevelen, dat zij u bewaren in al uw wegen (Ps. 91:11).

En als u dan, zwarte raaf in Christus, van Godswege in uw hart krijgt om die zwarte raaf hier eens te bezoeken, dan bent u van harte welkom om te spreken over de Goddelijke Gerechtigheid voor zwarte raven en over de zwarte raven der Goddelijke Voorzienigheid.

God zal Zich overhouden een ellendig en arm volk, dat dikwijls niet weet waar zij het zoeken moet, totdat zij weer drinken mag uit de beekjes der rivieren die de stad Gods verblijden, omdat zij gegeten HEEFT van de Boom des Levens, Die in het midden van het paradijs Gods is (Openb. 2:7b).

God zwijgt in Zijn Vaderlijke liefde jegens Zijn volk, hoe zouden we dan over Hem kunnen zwijgen, volk en knechten des Heeren? *"Roep uit de keel, houd niet in, verhef uw stem als een bazuin, en verkondig Mijn volk hun overtreding, en het huis Jakobs hun zonden"*, Jes. 58:1, want God is een God Die de goddeloze rechtvaardigt om niet.

Christus is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven en wilt u meer zijn dan een goddeloze? Wat goeds valt er van een goddeloze nog te zeggen?

Of bent u nog te goed om gerechtvaardigd te worden en nog te best om slecht te zijn?

Wee u, gij rijke refo-jongelingen, gij die met uw vervloekte onschuld alleen slangenvenijn openbaart. Wee u, gij rijke refo's, want gij hebt uw troost weg (Luk. 6:24). Wee u, die verzadigd zijt, want gij zult hongeren. Wee u, die nu lacht, want gij zult treuren en wenen (Luk 6:25). Wee u, SGP-kamerleden, wanneer al de mensen wel van u spreken, want hun vaders deden desgelijks den valschen profeten (Luk. 6:26). Wee u, Chorazin, wee u, Bethsaida, want zo in Tyrus en Sidon de krachten geschied waren, die in u geschied zijn, zij zouden eertijds, in zak en as zittende, zich bekeerd hebben (Luk. 10:13).

Daarentegen, zalig zijt gij, als u de mensen smaden, en vervolgen, en ligende alle kwaad tegen u spreken, om Mij nentwil, zegt den Heere, uw Ontfermer (Matth. 5:11).

Zalig zijt gij, wanneer u de mensen haten, en wanneer zij u afscheiden, en smaden, en uw naam als kwaad verwerpen, om des Zoons des mensen wil (Luk. 6:22).

Elia werd belasterd als een beroerder Israëls, omdat hij de heilige huisjes van de Achab-godsdienst omver wierp.

Vandaag de dag zijn er meer heilige huisjes dan in Elia's dagen. Het RD staat er bol van, doch de vossen van Simson staan God nog ter beschikking om de persbladen van het naamchristendom in brand te steken.

En de kracht van Simson is met Simson niet het graf ingegaan, want het was Gods kracht die in zwakheid wordt volbracht toen en nu, ja, tot de voleinding der wereld.

En al Zijn ware dienstknechten, zullen voor Hem heengaan, in den geest en de kracht van Elias, om te bekeren de harten der vaderen tot de kinderen, en de ongehoorzamen tot de voorzichtigheid der rechtvaardigen, om den Heere te bereiden een toegerust volk, Zijn Naam tot eeuwig lof en eer.

We zullen eerst zingen, en wel opnieuw uit de 33^e Psalm, daarvan het 11^e zangvers.

Vr.27.: *Wat verstaat gij door de voorzienigheid Gods?*

Antw.: *De almachtige en alomtegenwoordige kracht Gods, door welke Hij hemel en aarde, mitsgaders alle schepselen, gelijk als met Zijn hand nog onderhoudt, en alzo regeert, dat loof en gras, regen en droogte, vruchtbare en onvruchtbare jaren, spijs en drank, gezondheid en krankheid d, rijkdom en armoede, en alle dingen, niet bij geval, maar van Zijn Vaderlijke hand ons toekomen.*

Geliefden, we hebben gezien hoe de Heere in Zijn Vaderlijk over Elia gewaakt heeft en hoe Hij hem door Zijn aanbiddelijke Voorzienigheid onderhouden heeft, wars van mensenhulp ontbloot. We willen nog een ogenblik nadenken over Zondag 10, maar de tijd zal ons wel ontbreken om het geheel van de vraag te behandelen, maar zo de Heere wil en wij leven hopen we er dan nog een keer op terug te komen.

In het leven van Gods uitverkoren volk moeten niet alleen bepaalde dingen medewerken ten goede, maar alle dingen. In de weg van de waarachtige bekering en ook in het leven der genade werken de omstandigheden en alle mogelijke gebeurtenissen mee ten goede.

Dikwijls leidt de Heere het zo in het leven der genade dat de omstandigheden haaks staan op hetgeen de Heere beloofd heeft. We zien dat in het leven van Abraham. Hem was het kind der belofte

beloofd, maar krachtens de wet der natuur was dat een onmogelijke zaak. Izak is geboren in de weg van het wonder en zo werkt de Heere altijd in het leven der Zijnen.

Ook in de weg van de waarachtige bekering kan de Heere omstandigheden en gebeurtenissen aanwenden zodat we als een verloren zondaar openbaar komen.

Wij kunnen echter niet met Gods voorzienigheid werken, maar er zijn altijd mensen (geweest) die meenden dat wel te kunnen. Hetgeen alleen in Gods voorzienigheid kan plaatsvinden, kan nooit georganiseerd worden, ook niet ten aanzien van de waarachtige bekering.

De Heere heeft allerlei pijlen op Zijn boog om een zondaar op zijn plaats te krijgen, dat zien we dan ook duidelijk in Gods Woord bevestigd. Je kunt duizend keer iets ernstig meemaken, maar als de Heere er niet in meekomt door Woord en Geest, blijven al die roepstemmen zonder enige vrucht en kunnen plotseling een onverzoende dood tot gevolg hebben.

Als God geen vis beschikt had in het leven van Jona, had hij nu nog op de bodem van de Middellandse Zee gelegen, bij wijze van spreken.

Als we dat even doorvertalen naar onze dagen, dan heeft de mensheid, inclusief de gereformeerde gezindte, zich totaal onafhankelijk gemaakt van Gods voorzienigheid, want de verzekering dekt de schade en men heeft overal voorzieningen voor getroffen.

Gods ware volk laat zich leiden door Gods Geest en Zijn voorzienig bestel. "Want zovelen als er door den Geest Gods geleid worden, die zijn kinderen Gods", Rom. 8:14.

Romeinen 8:14 is dus een waarachtig kenmerk voor het ware kindschap en dat ondanks Gods volk, want zo gewillig is Gods volk meestal niet.

We zien dat duidelijk in het leven van Jona.

En zo gaat het ook dikwijls in de weg der bekering. En dan kan de Heere middelen aanwenden om Zijn volk op de plaats te krijgen waar Hij hen hebben wil. De Heere kan er een wereldoorlog voor ontketen om 1 zondaar op zijn plaats te krijgen, maar Hij kan het ook doen zonder bijzondere omstandigheden.

Altijd werkt God door Woord en Geest. Je wordt dus niet bekeerd door een bijzondere gebeurtenis, maar omdat de Heere in je hart grijpt door Woord en Geest. Dat is overigens heel bijzonder, want wat God in Christus doet en reeds gedaan heeft is altijd een eeuwig wonder.

Geliefden, we leven in een tijd van verzekeringen en sociale voorzieningen om de autonome mens "een onbezorgd leven te garanderen".

Dat afgodische fenomeen heerst helaas ook op het kerkelijke erf. "Christelijke" verzekeringsinstanties zoals "Pro Life" zijn daarvan een duidelijk voorbeeld. Het verzekeringswezen wordt dan ook breeduit geadverteerd in de "christelijke" media, met name in het RD.

Het eerste wat wij hiervan willen zeggen, is, dat aan deze geseculariseerde pro-verzekerings ontwikkeling de huidige prediking vreselijk debet is. Veelal omdat de huidige kansels PLUS hun ambtelijke inhoud zelf van top tot teen verzekerd zijn.

Gods kinderen, die mogen leven uit de hand des Heeren, plaatst men het liefst in het museum, want dat leven der godzaligheid in afhankelijkheid van de Goddelijke Voorzienigheid is op het huidige kerkelijke erf niet alleen vreemd, maar ook verdacht en het wordt dikwijls ook belachelijk gemaakt.

Ik heb meermalen onder een prediking gezeten waarin het leven uit de hand des Heeren op een subtiële wijze belachelijk werd gemaakt. Christenen -inclusief dominees- die dat doen geven wel aan uit welk vat zij tappen, want aan de vruchten kent men de boom.

Het is bijna normaal geworden in refo-NL dat je je lijf, huis en have rondom verzekerd hebt en dat je van de sociale bijstand trekt en als je dat niet doet en je in eenvoudigheid des harten afhankelijk leeft van God, beschouwt men dat als abnormaal, ja, als God verzoeken.

Ik weet geen huidige dominee meer op te noemen die in het kader van Zondag 10 de verzekeringsafgod de doodsteek geeft in leer en leven.

Laten we wel wezen, je 'niet verzekeren' maken je niet tot een kind van God, maar als men deze afgoderij goedpraat en zelfs Gods afhankelijke volk dat uit de hand des Heeren leven mag SUBTIEL belachelijk maakt, dan heb je je laatste benauwdheid nog niet gehad.

Vrijwillige verzekering staat haaks op de bijbelse geloofs- en voorzienigheidsleer, zoals o.a. verwoord in HC Zondag: "Wat verstaat gij door Voorzienigheid Gods?"

Die vraag en het antwoord daarop volgen op het antwoord van Zondag 9, namelijk het geloof in God als een verzoend Vader in Christus.

Leven uit Gods Voorzienigheid zonder het eigendom van Christus te zijn, is niet mogelijk. De ware gelovige twijfelt niet aan het feit dat God zijn Vader is en dat Hij mij met alle nooddrift des lichaams en der ziel zal verzorgen, en wat er in Zondag 9 verder aan voorafgaat en wat er verder op volgt tot en met Zondag 10, zoals we ook in de samenvatting van de HC kunnen lezen in Zondag 1 vraag en antwoord 1.

Gods Woord leert een andere vorm van verzekering dan het verzekerde Refodom, namelijk: *"Want ik ben **verzekerd**, dat noch dood, noch leven,*

noch engelen, noch overheden, noch machten, noch tegenwoordige, noch toekomstige dingen, noch hoogte, noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onzen Heere", Rom. 8:38-39.

Met Gods Voorzienigheid kan echter geen mens werken. God werkt ermee in de weg van het wonder. Als mensen zichzelf indekken bij een verzekeringsbank, geven zij te kennen van Gods Voorzienigheid niets te verstaan, noch in Gods Voorzienigheid te geloven en er dus ook niet van afhankelijk willen zijn.

Gods Voorzienige onderhouding voor ziel en lichaam beide is in het leven der genade zelfs een Goddelijk verkregen recht der kinderen Gods. Voedsel, water, deksel, kleding en gemeenschap zijn de voorzienige rechten Gods in het leven der genade, die evenwel in de weg van het wonder en in de diepte van je onwaardige bestaan verkregen worden.

Ja, je hebt mensen die God wel hun ziel en zaligheid toe vertrouwen, maar voor het tijdelijke leven vertrouwen ze God nog voor geen dubbeltje."

Degenen die door het geloof wel uit Gods Voorzienigheid leven, denken heus niet dat ze dan een soort status verworven hebben waarmee zij zich boven anderen kunnen verheffen, want God houdt Zich een ellendig en arm volk over, dat alleen op de Naam des Heeren haar betrouwen stelt.

Onverzekerd zijn uit principe heeft weinig waarde, want zonder geloof is het onmogelijk God te behagen, hoewel de Heere aan uitwendige gehoorzaamheid aan Zijn Woord nog uitwendige zegening wil verbinden. Dat zien we duidelijk in het leven van koning Achab, als hij zich in uitwendige zin vernedert voor God. Dan wordt het oordeel Gods op de zonden in zijn dagen niet voltrokken (1 Kon. 21:29).

Dat ook velen van Gods volk zich schuldig maken aan de verzekeringsafgod, ligt voor een groot deel gelegen aan het feit dat in de huidige prediking omtrent de rechten Gods -voedsel, deksel en gemeenschap- niet meer scherp en oprecht gesepareerd wordt.

Sommige vooraanstaande refoisten durven zelfs te beweren dat "niet verzekeren God verzoeken is." Maar wat hebben zij in te brengen op het feit dat in de oudtestamentische en nieuwtestamentische tijd en in de tijd van de oudvaders er geen verzekeringsbanken, noch sociale voorzieningen bestonden. De bijbelheiligen worden door deze geseculariseerde refo-voorstelling van zaken voor God-verzoekers uitgemaakt.

De bijbelheiligen en de meeste oudvaders waren evenwel verzekerd bij

de hemelse verzekeringsbank, waarvan God de Vader de Bankier en het Vaderhuis de kluis is waarin de erfenis in Christus wordt bewaard voor degenen die van Christus zijn.

Gods ware volk dat uit de hand des Heeren leeft, wordt dus in onze dagen verdoemd omdat zij volgens de code der refoisten God tarten en verzoeken door zich niet te verzekeren.

Ja ja, de duivel heeft nog tal van deze helse goocheltrucjes in zijn trucendoos, maar God zal lachen in zijn verderf.

Als 'niet-verzekeren' God verzoeken genoemd wordt dan is 'niet-inenten' volgens deze anti-christelijke redenering ook God verzoeken en dan is het gebruik van voorbehoedsmiddelen ineens geen vervloekte zonde meer, maar een Gode wel behagelijk geloofswerk en ga zo maar door.

Als deze duivelse kreten niet om wraak van den hemel roepen, dan bestaan er in het geheel geen zonden meer. Dacht men nu werkelijk dat het Gods volk geoorloofd is om onafhankelijk van God te leven door zich van top tot teen te verzekeren bij de mammon?

Of is men werkelijk van mening dat deze zonden bestaan kunnen met de vrede Gods en dadelijke gemeenschap met Christus? Of meent men sterker te zijn dan God? (1 Kor. 10:22).

Dat bijv. de Schotse Free Presbyterian Church genoemde afgoden zich wel permitteren, daarmee leveren zij het bewijs dat zij met de leer en de bevinding van de rechtvaardiging van de goddeloze totaal afgerekend hebben.

De wrange vruchten van de moderne presbyteriaanse wedergeboorteleer blijven dan ook niet verborgen, want bij die leer kan de mens zich nog heel wat permitteren, omdat men nog nooit afgesneden is van en gedood is aan de oude mens. Die oude-mens-leer die geheel geschoeid is op de algemene liefde, heeft al heel wat geestelijke schijnvertoning in de kerkgeschiedenis teweeggebracht en dat duurt voort tot op de huidige dag, waarin de HUIDIGE Schotse kerk zich vrij en blij beweegt. Maar over dit soort religie zouden de Schotse geloofshelden, zoals Henderson, Rutherford, Peden, John Knoks, Cameron, enz., in de Naam des Heeren de banvloek hebben uitgesproken.

Bovendien gaat het niet zozeer over 'wel of niet' verzekeren, want een ieder staat voor God, maar over het feit dat vele Refoisten niet verzekeren en niet inenten "God verzoeken" daar stellen wij dan Gods Woord en Zondag 10 van de HC tegenover.

Als de rechten Gods in het kader van het geloof in God en der

Voorzienigheid in de prediking niet afgeschermd en onderstreept worden als een privilege voor Gods ware volk, dan geloof ik van heel de prediking, hoe rechtzinnig die ook klinken mag, NIETS meer. En dan mag iedere Avondmaalganger die in de vrijwillige verzekering zit, en zijn dochters en vrouw in lange broeken laat lopen en met de TV in huis, plus de hele refo-santekraam van wat wel en niet kan God voor dat alles danken, maar dan zal op de dag der dagen blijken dat zulk een danken een gruwel is geweest in de oren van de HEERE Sebaoth.

Ik heb het niet over het feit dat Gods volk dikwijls uit zwakheid en kleingeloof bepaalde (afgodische) dingen aan de hand kan houden, maar dan hebben ze daar wel last van en smart over. Nou, zulke zwakgelovigen (ik ben er zelf ook een) zou ik gaarne op schoot willen nemen en willen troosten met het volmaakte geloof van Christus. *"Want wij hebben geen Hoge priester, Die niet kan medelijden hebben met onze zwakheden, maar Die in alle dingen, gelijk als wij, is verzocht geweest, doch zonder zonde", Hebr. 4:15.*

Wij moeten geduld hebben met de zwakken in het geloof (dus ook met mij), en dezulken gedurig heenwijzen op de Voleinder des geloofs.

Trouwens, wie van Gods volk zal maar enigszins zijn vlees in bedwang kunnen houden als de Heere de genadeteugel maar even laat vieren? NIEMAND! Behalve Christus, want het Woord is Vlees geworden en heeft onder ons gewoond, gediend en het in onze plaats volkomen in orde gebracht bij de Vader met Zijn Eigen gerechtigheid. Wie anders dan Christus?

Hem zij de lof, de dank en alle aanbidding van nu aan tot in alle eeuwigheid! **MAAR** als men God met opgeheven handen kan danken voor de producten van de mammon, dan schieten we met de scherpste van het Woord, zonder aanzien des persoons.

Als het hele Refodom om die reden briesend van woede op mij wordt, geen dank, ik draag de littekens van de Heere Jezus in mijn lichaam. Hier sta ik, ik kan niet anders.

Amen.

Slotzang: Psalm 34:8.

74. De verzoeking in de woestijn

Schriftlezing: Mattheus 4

Tekst voor de prediking: Mattheus 4:1-11

“Toen werd Jezus van den Geest weggeleid in de woestijn, om verzocht te worden van den duivel. En als Hij veertig dagen en veertig nachten gevast had, hongerde Hem ten laatste. En de verzoeker, tot Hem gekomen zijnde, zeide: Indien Gij Gods Zoon zijt, zeg, dat deze stenen broden worden. Doch Hij, antwoordende, zeide: Er is geschreven: De mens zal bij brood alleen niet leven, maar bij alle woord, dat door den mond Gods uitgaat. Toen nam Hem de duivel mede naar de heilige stad, en stelde Hem op de tinne des tempels; en zeide tot Hem: Indien Gij Gods Zoon zijt, werp Uzelven nederwaarts; want er is geschreven, dat Hij Zijn engelen van U bevelen zal, en dat zij U op de handen zullen nemen, opdat Gij niet te eniger tijd Uw voet aan een steen aanstoot. Jezus zeide tot hem: Er is wederom geschreven: Gij zult den Heere, uw God, niet verzoeken. Wederom nam Hem de duivel mede op een zeer hogen berg, en toonde Hem al de koninkrijken der wereld, en hun heerlijkheid; en zeide tot Hem: Al deze dingen zal ik U geven, indien Gij, nedervallende, mij zult aanbidden. Toen zeide Jezus tot hem: Ga weg, satan, want er staat geschreven: Den Heere, uw God, zult gij aanbidden, en Hem alleen dienen. Toen liet de duivel van Hem af; en ziet, de engelen zijn toegekomen, en dienden Hem.”

Gemeente, direct nadat Christus Zich door Johannes de Doper had laten dopen in de Jordaan en nadat de Heilige Geest op Hem was nedergedaald, leidde de Heilige Geest Hem in de woestijn, om verzocht te worden van de duivel. Dat was geheel naar de raad Gods en dat moest dus geschieden, want Christus was niet gekomen om de Wet en de profeten te ontbinden, maar om die te vervullen. En die vervulling, geliefden, kon niet anders plaatsvinden dan door de verzoeking, want zonder verzoeking en zonder lijden zou er geen sprake kunnen zijn van de vervulling der Wet. Door Zijn volkomen gehoorzaamheid en volmaakte gerechtigheid heeft Christus de Wet tot de laatste tittel en jota vervuld.

En daar in die woestijn, geliefden, heeft Christus 40 dagen en 40 nachten gevast, zodat Hij honger gekregen had. Als een gevallen mens honger heeft, is hij gemakkelijk tot zonde te verleiden. Dat was bij de Heere Jezus echter niet het geval, want Christus kon niet zondigen, omdat Hij

Gods Zoon was en geheel zonder zonde was. Christus heeft niet de minste kiem tot zondigen in Zich gehad, want anders zou Hij niet in staat geweest zijn om de Wet te vervullen naar de eis der Wet.

Sommige ketters leren dat Christus kon zondigen, maar dat is pure godslastering, want als dat zo geweest was, dan was Christus niet zonder zondekiemen geweest en dan kon Hij nooit Middelaar Gods en der mensen wezen. Hij is ons in alles gelijk geworden, uitgenomen de zonde.

De Middelaar Gods en der mensen moest een volkomen zondeloos mens zijn, maar ook tegelijk God, om Zijn Middelaarsverdiensten een eeuwige waardij te kunnen geven.

Dat leert ook de Heidelbergse Catechismus in Zondag 6, vraag en antwoord 16 en 17. Christus moest een waarachtig mens zijn, omdat de rechtvaardigheid Gods vorderde, dat de menselijke natuur, die gezondigd had, voor de zonde betaalde; en dat een mens, zelf een zondaar zijnde, niet kon voor anderen betalen. Hij moest tegelijk waarachtig God zijn, opdat Hij, uit kracht Zijner Godheid, den last van den toorn Gods aan Zijn mensheid zou kunnen dragen, en ons de gerechtigheid en het leven zou kunnen verwerven en wedergeven.

Dus als Christus alleen waarachtig God zou zijn, kon Hij van de duivel niet verzocht worden, want God kan niet verzocht worden en als Hij alleen waarachtige mens zou zijn, kon Hij de last van de toorn van God niet dragen en de Zijnen het eeuwige leven niet geven.

Christus is God en Mens tegelijk, geen twee-mens, maar 1 Persoon die twee naturen deelachtig is, de Goddelijke natuur en de menselijke natuur. Ook Gods volk is geen twee-mens, maar 1 persoon, die de menselijke natuur en de Goddelijke natuur deelachtig is, alleen met mate en Christus zonder mate. Christus is God en Mens, en de mens na ontvangen genade is alleen mens, want de Goddelijke natuur die Gods kinderen bezitten, bestaat niet uit een Goddelijke kwaliteit, noch uit een ingestorte hoedanigheid, maar uit de inwoning van de Heilige Geest. Christus is van Zichzelf een zelfstandig Persoon in de Godheid, hetgeen van de mens nooit gezegd kan worden.

Christus is dus verzocht geworden in de woestijn en waar de eerste Adam gevallen is voor de verzoeking van de duivel, daar is de tweede Adam staande gebleven.

Christus heeft Zich zodanig willen vernederen, dat Hij in de plaats van de eerste Adam is gaan staan, om de duivel te wederstaan, dus op de plaats waar de eerste Adam gevallen is.

In ons eerste bondshoofd konden wij vallen, maar dat kan in de tweede

Verbondshoofd niet meer en dat gekldt alleen de levende Kerk, want die is in Christus herschappen tot een nieuwe schepping.

Christus is in de woestijn tot driemaal toe door de duivel verzocht geworden en staande gebleven, terwijl de eerste Adam en wij in hem, al bij de eerste verzoeking des duivels gevallen zijn, van God afgevallen zijn en de duivel toegevallen zijn en dat moed- en vrijwillig.

Christus is door de duivel verzocht geworden als Borg voor Zijn Kerk. Die verzoeking heeft Hij dus borgtochtelijk ondergaan, als Plaatsbekleder voor de Zijnen.

En het zalige feit dat Christus staande is gebleven voor gevallen Adamskinderen, geliefden, dat is het fundament van de enige Troost voor de levende Kerk, beide in leven en sterven.

Want dat Christus staande is gebleven, daaruit putten Gods kinderen dagelijks troost uit. Ten eerste wat betreft hun staat en ten tweede wat betreft het leven der heiligmaking, want zij zijn niet alleen gevallen, maar struikelen dagelijks in velen. Daarom staat er geschreven dat zonder DE heiligmaking niemand de Heere zien zal en dat betreft de heiligmaking van Christus die volkomen is, en waarin de Kerk volmaakt voor God begrepen wordt. De oorsprong der zaligheid ligt in het welbehagen des Vaders, maar de grond der zaligheid ligt in Christus' lijdelijke en dadelijke gehoorzaamheid. Christus heeft de gerechtigheid die Hij Zelf had en heeft, door Zijn lijdelijke en dadelijke gehoorzaamheid volkomen verworven voor de Zijnen in de weg van het lijden.

Wij spreken wel een over lijden, maar zoals Christus geleden heeft vanwege onze zonden, zoals heeft geen mens geleden. Christus leed als zondeloos mens, omdat Hij heilig is.

We kunnen dat niet eens indenken wat het voor de heilige Jezus geweest is om de toorn Gods over de last der zonde te dragen.

Gods volk kent hiervan maar een speldenprikje, maar Christus kende het ten volle. Hij heeft de beker van Gods toorn tot op de bodem geledigd. Maar Hij moest ook verzocht worden door de duivel. *"Want in hetgeen Hij Zelf, verzocht zijnde, geleden heeft, kan Hij dengenen, die verzocht worden, te hulp komen."*

En dan staat er dat de verzoeker, tot Hem gekomen zijnde, zeide: *"Indien Gij Gods Zoon zijt, zeg, dat deze stenen broden worden."*

Dus de duivel stelt hier het Goddelijke Zoonschap van Christus ter discussie om Hem tot zonde te verleiden, door tot de stenen te zeggen dat zij broden zouden worden. De duivel wist blijkbaar dat Christus honger had en als wij in de woestijn zouden verkeren in honger en

kommer, dan zouden wij op het aanbod van de duivel zijn ingegaan, met het argument dat het toch niet verkeerd is om brood te begeren.

Maar geliefden, de Wet zegt dat begeren zonden is, want dat zegt Paulus in Romeinen 7:7: *"Ik kende de zonde niet dan door de Wet; want ook had ik de begeerlijkheid niet geweten zonde te zijn, indien de wet niet zeide: Gij zult niet begeren."*

Voor de mens van nature zijn alle begeerten zonden, ook de begeerte naar brood, want de Wet zegt: *"Gij zult niet begeren."*

Ja, en nu voel ik wel dat heel de gereformeerde gezindte steil overeind staat, want dat de mens van nature alleen bij brood leeft, kunnen we duidelijk in het Woord lezen. Sinds onze val in Adam, begeren wij niet meer hetgeen uit de mond Gods uitgaat. We leven niet meer bij en door het Woord van nature. Je kunt 80 jaar een kerkbank versleten hebben, maar als je niet bent wedergeboren, als je niet een nieuw schepsel in Christus geworden bent, leef je niet bij en door het Woord, maar op grond van je eigen ingevingen, gedachten, woorden en werken. Dan ga je bij vlees en bloed te rade, maar geliefden, vlees en bloed zullen het Koninkrijk Gods niet be-erven, ook niet na ontvangen genade, want het vlees begeert tegen den Geest, en de Geest tegen het vlees; en deze staan tegen elkander, also dat gij niet doet, hetgeen gij wildet.

Vlees wordt nooit bekeerd. Wie steunt op 's mans benen, wil God geen hulp en heil verlenen. Maar wie op Hem vertrouwt, op Hem alleen, ziet zich omringd met Zijn weldadighêen.

Geliefden, voordat de mens op God gaat vertrouwen, is hem alle hoop buiten Christus vergaan. De mens vertrouwt zich aan God niet toe, tenzij Christus Zich aan de mens heeft geopenbaard ten leven.

Van nature geloven we de leugen en houden we de Waarheid in ongerechtigheid ten onder. Van nature leeft elk mens in een droomwereld en je kunt met geen mens over de realiteit van het leven spreken, tenzij die mens in zijn nood en ellende loopt, ontdekt is aan zijn verdoemelijke staat voor God, zonder God en zonder hoop is in deze wereld. Dan gaat voor de mens het gordijn van de werkelijkheid pas open. Dan ziet hij zijn aangeboren aangezicht in een spiegel. Dan ziet hij zichzelf in het licht van Gods heiligheid en dan moet de mens vergaan. Dat is de werkelijkheid van de zondeval en als je geen kennis hebt aan de ware ontdekking, dan fluit je overal overheen. Dan weet je niet in welke helle-situatie je feitelijk verkeerd. Dan ken je God niet, dan gevoel je geen smart over de aangeboren en daadwerkelijke zonden.

Christus werd door de duivel verzocht, terwijl Christus geen enkele aanleiding gegeven had om verzocht te worden. Bij Christus was er ook

geen enkele reden om Hem te verzoeken, want Hij was zonder zonde. Hij is de broederen in alles gelijk geworden, uitgenomen de zonde.

Christus was zwak naar het lichaam, zoals wij zwak kunnen zijn. Hij wist wat honger en dorst was, het behaagde den HEERE Hem te verbrijzelen; Hij heeft Hem krank gemaakt.

Ja, doch in dat alles was Hij zonder zonde, zonder de minste kiem van zonde te kennen. De zonde was Christus geheel vreemd. Hij kende geen zonde, omdat Hij die niet had. Hij was onschuldig in alles, eerlijk in alles, oprecht in alles, betrouwbaar in alles.

En dan komt de duivel en zegt: *“Indien Gij Gods Zoon zijt, zeg, dat deze stenen broden worden.”*

Het leek heel redelijk wat de duivel tot de hongerende Christus zei. De duivel komt bij godsdienstige mensen nooit met onredelijke dingen, nee, hij verleidt de godsdienst met redelijke, bijbelse dingen. Ja, de duivel verleidt de godsdienstige mens altijd met een opengeslagen Bijbel en de duivel kent de Bijbel uit zijn hoofd.

Hij verleidt jongeren op jongerenavonden met een evangelie dat aansluit op het vrome vlees. Je laat een keer een hartkraai horen en dan zegt de duivel: nu ben je bekeerd, want die schreeuw om leven heb je niet van jezelf. Een dood mens is niet zoekende, maar jij bent een zoekende ziel en in het Woord staat: “Wie zoekt zal vinden en wie klopt die zal worden opgedaan.”

Hij zegt: “Zie je wel, het is helemaal bijbels, hoor, wat ik je zeg. Je bent op de goede weg en aan het einde van de weg zal God je genadig ontvangen.”

Ja, de duivel is een meesterverleider, vooral op het erf der kerk.

Je mag van de duivel rustig naar de kerk, o ja, je mag daar ook zitten als een ernstig luisterende en zoekende ziel. O ja, dat mag allemaal van de duivel, zolang het maar niet verder komt, namelijk dat je niet alleen bij brood meer kan leven, maar bij alle woord want uit de mond Gods gaat. Ja, dan komt de duivel overeind en dan begint hij zijn vurige pijlen af te schieten, als een ziel acht slaat op het Woord, acht slaat op die grote zaligheid, want dan is de duivel heel wakker om zo’n ziel tot zonde te verleiden. En dat doet de duivel eerst op een heel vrome manier.

Hij zegt: “Zo’n ernstige jongen, of zo’n ernstig meisje als jij bent, zal God heus niet voorbij gaan”, en dan geeft de duivel zo’n ziel godsdienstige schouderklopjes, totdat de ziel weer in slaap valt en dan heeft de sterkgewapende weer zijn zin.

Maar als de ziel dan weer ontwaakt, door de ontdekkende werking van de Wet en ik bedoel hier niet de wedergeboorte, maar de ontwaking

door de Wet, dan is de duivel er als de kippen bij om zo’n ziel te vertellen dat die ziel met de ontdekking die hij heeft, zich verder geen zorgen hoeft te maken, want de duivel is een meester om ontdekte zielen in te zegenen, zoals dat ook massaal in de kerken gebeurt, vanaf de reformatische kansen.

De duivel moet het wel heel erg naar de zin hebben in de kerken, want daar worden de zielen bedrogen voor de eeuwigheid. De duivel is ook een meester in het kweken van rijke jongelingen, want rijke jongelingen doen heel veel aan godsdienst, terwijl zij geheel onder de macht van de duivel verkeren. We zien dat bij de oudste zoon, in de gelijkenis van de verloren zoon. Die jongen zat elke zondag voor in de kerk en het was doordeweeks een hele oppassende jongen. Hij was het gebod zijns vaders nooit ongehoorzaam geweest, maar toen zijn jongeren broer uit de banden des duivels gered was en op een feestmaal onthaald werd, toen berstte er een adder van vijandschap uit het hart van die oudste zoon. Toen bleek hij een rijke jongeling, die uit pure vijandschap zich tegen de ontferming van zijn vader over zijn verloren broeder heftig verzette en geen stap in huis wenste te doen om zijn broeder te verwelkomen, nee, want hij was altijd een oppassende jongen geweest, en hij verdiende een feest, maar zo’n beest als zijn jongeren broer was, nee, met hem wilde hij de hemel niet delen. Ja, en zo gaat het refodom verloren, omdat men niet wil dat Christus Koning over henlieden is. De vijandschap tegen vrije genade komt pas goed openbaar, als vrije genade verheerlijkt wordt bij degenen die alles verzondigd hebben in de ogen der braven, dus als genade verheerlijkt wordt bij de slechtste, dan keert de kerk je de rug toe, want er is nog steeds geen plaats voor het levende Kind in de kerkelijke herberg en dat is altijd al zo geweest. De duivel is er dan ook altijd opuit om zielen van het recht af te houden en met een goedkoop evangelie af te trekken van de Waarheid. Of hij doet het op een heel zware manier. Ja, van de duivel mag ge lid zijn van de zwaarste zwarte kousenkerk, als je maar niet in Christus gelooft, dan is alles geoorloofd.

Zolang je dominees achterna loopt en hen als een paus vereert, dan heb je van de duivel geen last. Dat vindt de duivel prachtig. Prachtig vindt hij ook als je vasthoudt aan hetgeen dominees preken, zolang je maar geen onderzoek doet of het wel bijbels is wat zij preken.

Zolang je maar zegt: “...ik ben lid van de mallanenkerk”, dan zegt de duivel: “...prima, houdt het vol want dat is de ware kerk, en door lid te zijn van de ware kerk, zal het einde zeker goed zijn.”

Daar gelooft de duivel zelf niets van, omdat de duivel waarlijk in God

gelooft, doch sidderende. De duivel weet beter wie God is dan het gros belijders in onze dagen. En omdat de duivel weet wie God is, gaat hij rond als een engel des lichts om de volken te verleiden, en dat doet hij ook in de briesende leeuw gestalte als het dat beter uitkomt.

Maar op het erf der kerk opereert hij meer in een engelen gewaad en dan spreekt hij lieve woordjes, net als klaas vaak, om de ziel in de vaklse rust te houden, waarin de mens van nature in verkeert.

Heb je honger naar het Woord? O, zegt de duivel, dan spreekt Christus je zalig, want Hij zegt immers: “Zalig zijn degenen die honger en dorsten naar de gerechtigheid.”

Maar de duivel is de vader der leugen en hij zal er dan ook nooit bij zeggen dat die zaligspreking niet slaat op onbekeerde mensen, want onbekeerde mensen hebben alleen maar vleselijke begeerten, ook als het godsdienstige begeerten zijn. De zaligspreking slaat niet op onbekeerde begerige mensen, maar op Gods ware volk die reeds gegeten en gedronken hebben van het lichaam en het bloed des Heeren tot rechtvaardigmaking, en om die reden honger en dorsten naar de gerechtigheid, ja, en dezulken en dezulken alleen zullen voor eeuwig verzadigd worden, maar dat zal je de duivel nooit horen zeggen, hoewel hij het wel gelooft, doch sidderende.

De duivel valt aan op de Zoon van God, want hij weet dat als hij de Zoon van God verleiden kan, dat ook Gods kinderen verloren zijn en dat er geen zaligheid mogelijk is.

Maar Christus is gekomen om de werken des duivels te verbreken, en dan luidt het Goddelijke antwoord van de Middelaar Gods en der mensen: *“Er is geschreven: De mens zal bij brood alleen niet leven, maar bij alle woord, dat door den mond Gods uitgaat.”*

Hoort u het? Waar de mens dacht bij brood alleen te kunnen leven, zoals Eva dat dacht toen zij van de verboden boom at, daar verwijst Christus naar het geschreven Woord en in dat Woord staat geschreven dat de mens bij brood alleen niet leven zal, maar bij alle Woord dat door den mond Gods uitgaat.

Ja, dat was ons leven in de staat der rechtheid, toen leefde we niet bij brood alleen, maar bij alle woord wat uit den mond Gods uitging.

Geliefden, daar waar de mens gevallen is, uit het Woord gevallen is, daar is Christus staande gebleven, om gevallenen weer in Gods gunst en gemeenschap te herstellen in de weg van recht.

Het gebod om te leven bij alle woord wat uit de mond Gods uitgaat, daaraan heeft Christus volkomen gehoorzaamd. Zijn spijze was te doen de wil van Zijn hemelse Vader, om Zijn Woord te doen en Zijn geboden

te vervullen en te volbrengen.

Van nature leeft de mens bij brood en spelen, ook op het kerkelijke erf. Als je je ogen enigszins open hebt, dan zie je dat de kerken in bolwerken van entertainment veranderd zijn. Voor de kerkjeugd zijn er via de jeugd- en kerkbonden peperdure vakanties georganiseerd en allerlei activiteiten, om de jeugd bij de kerk te houden, maar het werkt precies averechts, want als je de kerk als een visnet gebruikt, dan ben je bezig om het paard achter de wagen te spannen en dat werkt averechts en dat werkt de zonden in de hand, de kerkverlating in de hand, want niet de kerk, maar het gepredikte Woord is het vangnet voor verloren zielen en niet meer daarbij en niet een woord daaraf.

Het Woord is het zaad van de wedergeboorte en alle activiteiten die daaromheen verzonnen worden, is niets dan ballast en het zijn ophouders op de weg.

Al die kerkelijke vakantie-jeugdbonden zijn er een bewijs van dat men niet leeft bij alle Woord wat uit de mond Gods uitgaat.

Het zijn tekenen dat er geen geestelijke leven is als men de jeugd moet zoethouden met entertainment, hetgeen volstrekt niet de roeping van de kerk is.

God vergadert Zijn Kerk door Woord en Geest en vervloekt zijn degenen die er allerlei neven-activiteiten bij verzinnen om de jeugd bij de kerk te houden, want dat is een aanslag op het levende Woord van God, een verloochening van Christus en een bewijs van totale onbekeerlijkheid.

Ik geef ook niets om al die jeugdavonden die godsdienstig worden ingevuld, want dat is ook een list van de satan, om de jeugd door een ontspannen weg te bedriegen met een arminiaans evangelie, van doe maar, geloof maar en neem maar aan. Jeugd, je komt er mee in de hel terecht.

Christus moest door de duivel verzocht worden om alle gerechtigheid te vervullen en waar de eerste Adam gevallen is, daar is de tweede Adam staande gebleven.

Dat is de kracht van het Evangelie en als je die kracht nooit ervaren hebt, ben je nog onbekeerd, nog onverzoend, nog in een staat van vijandschap en ongenade.

De kracht van het Evangelie is dat Christus staande gebleven is in mijn plaats en dat Hij de straf, die mij de vrede aanbrengt, opgenomen heeft en weggedragen heeft in een zee van eeuwige vergetelheid.

Geliefden, hebben we Christus als onze Plaatsbekleder al leren kennen? Zijn we door Hem gekend?

Als dat zo is, dan leef je van alle Woord wat uit de mond Gods uitgaat, uit

de mond van Christus uitgaat. Dan verkeer je onder de Appelboom in het woud en dan is Zijn vrucht je gehemelte zoet.

Dan heb je een privilege gekregen om al je bekommernissen op Hem te werpen, omdat je leeft voor de verantwoordelijkheid van Christus. Ja, en toen dat waar geworden was in mijn leven, toen hoefde ik niet meer te lonken naar verzekeringsbanken, mijn hand niet op te houden bij de bijstandswet, want al het goud en het zilver zijn Zijne, ja het vee op duizend bergen.

Kijk, je hebt van die rijke jongelingen die hoog opgeven van het boek van Warburton, de weldadigheden van een Verbondsgod, maar als je die lieden in het licht van het Woord onderzoekt, dan zijn ze dikwijls verzekerd tot hun nek bij Pro-life en Credeo en noem al die reformatorische verzekeringsafgoden maar op.

Te spreken over al of niet verzekeren buiten het kader van de verzoende betrekking met God, is zinloos en het kan God niet behagen. Zonder geloof is het onmogelijk om Gode te behagen en dat geldt op alle gebied. Dat betekent niet dat je vrijblijvend gebruik mag maken van genoemde verzekeringsafgoden, omdat je zonder geloof God toch niet kan behagen. Nee, geliefden, dat is een grote en afschuwelijke misvatting in onze dagen.

Onbekeerlijkheid legitimeert op geen enkele wijze de zonden en ook het zich verzekeren niet. Maar je niet verzekeren zonder geloof is ook zonde. Er blijven dus geen mazen open voor onbekeerlijkheid en ongeloof.

Nu moet in gelijk de andere kant noemen. Er zijn voorgangers en belijders in onze dagen en die zijn er in grote getalen, die beweren dat ze de verzekering en inenting zien als van God gegeven middelen en daarbij beroepen dezulken zich op Romeinen 14:5b: "Een iegelijk zij in zijn eigen gemoed ten volle verzekerd."

Maar als je zo Gods Woord vervalst door de zonden te legitimeren, dan die je dat zegt de apostel tot je eigen verdoemenis en tot je eigen verderf.

Dat zijn mensen die toetsen Gods Woord aan hun eigen opvattingen, maar dat is diabolus, dat is duivelswerk, want alle opvattingen moeten aan het Woord getoetst worden. Het Woord is het begin der Schepping Gods en het einde van alle tegenspraak. Gij kunt niet God dienen en de verzekeringsmammon. Gij kunt niet God dienen en de vaccinatieafgod. Wist u wel dat een groot deel van de wereldlingen scherp inzien dat vaccinatie een brute aanslag is op het menselijke lichaam? En het Refodom holt op een enkele uitzondering achter deze afgod aan, tot hun

verderf.

Om je kinderen door ze te laten vaccineren bloot te stellen aan autisme en hersenbeschadigingen, is een misdaad, dat is kindermishandeling, want je laat ze met ziektekiemen inspuiten, met vergif en degenen die hun kinderen laten vergiftigen met giftige vaccins, zijn misdadigers.

Dus het beroep op de tekst dat een ieder in zijn gemoed ten volle verzekerd is, wordt massaal misbruikt, alsof een onbekeerd mens in zijn gemoed ten volle verzekerd kan zijn. Dat is ten ene male onmogelijk. Gods ware kinderen kunnen alleen in hun gemoed ten volle verzekerd zijn door de Heilige Geest en de Heilige Geest schrijft geen ziektekiemen voor om een mens voor ziekten te bewaren. Wie dat denkt is een atheïst, al noem je jezelf ook 100x gereformeerd.

Dus of je nu bekeerd bent of niet, zonde blijft zonde en vrijwillig verzekeren en vaccineren zijn zonden en het is in strijd met Gods Voorzienigheid.

Ik zeg niet dat Gods kinderen de hemel mislopen als zij zich in deze zonden verwickelen, nee, maar het verhindert wel de gemeenschap en velen leven in het duister omdat zij knoeien met de rechten Gods. Wat zijn de rechten Gods? Voedsel, deksel en gemeenschap.

Kijk, als er mensen zijn die zich beroemen op hun niet verzekeren, op hun niet inenten, dan is dat ook een geest uit de afgrond, maar ook dat legitimeert vrijwillige verzekering en vaccinatie niet. En dan is er natuurlijk nog veel meer te noemen. Maar ik heb willen zeggen, dat, of je nu bekeerd of onbekeerd bent, dat moord moord blijft en zonde zonde. Zo is het ook met vrijwillige verzekering en vrijwillige vaccinatie. Het blijft ten enenmale verwerpelijk.

Het is op geestelijk gebied al niet anders. Gods kinderen worden veel geplaagd door ongeloof, om die reden wordt ongeloof nergens in de Bijbel gelegitimeerd. Ongeloof is en blijft ten enenmale verwerpelijk.

Maar geliefden, de last daarvan ondervinden alleen Gods verzoende kinderen, want zij ervaren ongeloof als een last en beschouwen het verdoemelijke ongeloof zeker niet als normaal.

Gods kinderen ervaren het ongeloof niet alleen als een last, maar ook als een macht. De macht van het ongeloof, ja, Gods volk is wel van de heersende macht van de zonde en van het ongeloof verlost, maar ook na ontvangen genade brengen de zonden en het ongeloof steeds weer een scheiding tussen God en de ziel teweeg.

En daar gaat een rechtgeaard kind onder gebukt. Als hij het aangezicht van God moet missen door eigen schuld, och, dan heeft Gods volk geen leven.

Maar geliefden, wat zegt dat schone Avondformulier zo mooi? Dat als Gods kinderen door zwakheid in zonde vallen, zij daarin niet moeten blijven liggen, omdat God Zijn genade er voor in de plaats stelt.

Er is een Fontein geopend tegen de zonde en tegen de onreinheid en daarvan mogen Gods kinderen dagelijks gebruik maken. En degenen die in hun zonden en ellenden, zich tot deze Fontein begeven, die moeten tot Hem gaan op genade of ongenade in den gebeden. “Roep tot Mij, zegt den Heere, en Ik zal u bekend maken, dingen die gij niet weet.”

Ach, als de mens roepende gemaakt is, roepende tot Zijn Schepper, dan zal de duivel alles in het werk stellen om zo'm roepende ziel de mond te snoeren of om hem of haar te verleiden met een valse vrede en geen gevaar.

Geliefden, ben je weleens door je gebeden gezakt op de Rots der eeuwen? Als je op de Rots der eeuwen mag staan, leef je voor Zijn verantwoording. Dan heb je een verzoend Vader in de hemel die weet wat je behoeft. Dan zal Hij met de verzoeking ook uitkomst geven. God is beter voor Zijn kinderen dan goede ouders voor hun kinderen kunnen zijn. Gods zorgt beter voor Zijn volk dan een moeder voor haar kind. Een vrouw kan immers haar zuigeling vergeten, maar God vergeet Zijn volk nooit. God waakt dag en nacht over degenen die Hem vrezen, maar Hij kan wel om allerlei redenen Zijn aangezicht verbergen.

In de diepte worden zij geoefend, dat keurkorps van Christus, dat kleine kuddeke van Vaders welbehagen.

Christus is door de duivel verzocht geworden om Zijn volk in allerlei verzoeking te hulp te komen. Want in al hun verzoeking is Hij verzocht geweest, doch uitgenomen de zonden.

Als Borg en Middelaar voor Zijn Kerk heeft Hij de duivel wederstaan met het geschreven Woord en dat is ook een privilege voor Gods volk om dat te beoefenen. Wedersta de duivel en hij zal van u vlieden. Wedersta de duivel met het geschreven Woord. En er staat geschreven: *“De mens zal bij brood alleen niet leven, maar bij alle woord wat uit den mond Gods uitgaat.”*

Waaruit leven wij? Door welke geest worden we gedreven? Vanwaar komt gij, en waar gaat gij henen?

Geliefden, we leven in de woestijn van het leven, maar bedenk dat wij van de schepping een woestijn gemaakt hebben door onze diepe val in Adam.

Maar nu heeft Christus Zich Borg gesteld voor de Vader, om in deze woestijn af te dalen en in deze woestijn door de Geest gedreven te worden, om van de duivel verzocht te worden.

Volk des Heeren, Christus is in onze plaats gaan staan, waar wij gevallen zijn, in het paradijs bij de verboden boom en op die plaats is Hij staande gebleven voor de verzoeking van de duivel. Daar is Hij staande gebleven om God met de wereld te verzoenen, om gevallen adamskinderen uit de macht van de duivel te verlossen.

Nu zijn we gekomen aan de tweede verzoeking van Christus in de woestijn, want er staat geschreven: *“Toen nam Hem de duivel mede naar de heilige stad, en stelde Hem op de tinne des tempels; en zeide tot Hem: Indien Gij Gods Zoon zijt, werp Uzelven nederwaarts; want er is geschreven, dat Hij Zijn engelen van U bevelen zal, en dat zij U op de handen zullen nemen, opdat Gij niet te eniger tijd Uw voet aan een steen aanstoot.”*

Geliefden, dat God als een Vader voor de Zijnen zorgt, is onbetwistbaar, maar dat betekent niet dat de mens zich moedwillig in gevaar mag begeven, met een beroep op de Goddelijke voorzienigheid en bewaring. Maar we hebben het toch gedaan, we hebben ons moed- en vrijwillig in gevaar begeven, door naar de duivel te luisteren bij de verboden boom. We hadden dus niet genoeg om te leven bij alle Woord wat uit de mond Gods uitging. En dat is ons fataal geworden, geliefden. We hebben onszelf moedwillig en vrijwillig van de top van eer, in eeuwige verwoesting neergeworpen, omdat we de duivel hebben geloofd dat we dan als God zouden zijn, kennende het goed en het kwaad.

En daar ligt de mens in de bodemloze put van zijn verlorenheid, eigen schuld, eigen schuld.

Maar geliefden, God is de duivel een eeuwigheid voor geweest, want dat Christus op dezelfde wijze verzocht is geworden als de mens in het paradijs, **dat was geen reactie op de val**, want Christus heeft Zich al Borg gesteld toen de mens nog geschapen moest worden. In die stille eeuwigheid heeft het geklonken: *“Wie is Hij, die met Zijn hart Borg worde, om tot Mij te genaken? spreekt de HEERE.”*

Toen klonk het antwoord van de Zoon: *“Zie Ik kom om Uw wil te doen, in de rol des Boeks is van Mij geschreven. Ik heb lust, o mijn God! om Uw welbehagen te doen; en Uw Wet is in het midden mijns ingewands.”*

Ziet u, dat God de val heeft voorzien, doch niet bewerkt. God is op geen enkele wijze auteur van de zonde.

Christus heeft Zich van eeuwigheid Borg gesteld om te Zijner tijd voor de goddelozen te sterven, omdat Hij die van de Vader gekregen heeft, maar de Vader eiste een Offer, een volmaakt Offer, een Brandoffer een Slachtoffer en een Dankoffer.

En die prijs heeft Christus aanvaardt. De eis des Vaders heeft Hij gewillig aanvaard, en Zijn leven gegeven tot een Rantsoen voor velen. Toen heeft de Vader opnieuw gesproken: “Eis van Mij en Ik zal de heidenen geven tot Uw erfdeel en de einden der aarden tot Uw bezitting.”

En toen heeft het geklonken: *“Vader, Ik wil, dat waar Ik ben, ook die bij Mij zijn, die Gij Mij gegeven hebt; opdat zij Mijn heerlijkheid mogen aanschouwen, die Gij Mij gegeven hebt; want Gij hebt Mij liefgehad, voor de grondlegging der wereld.”*

Christus bidt eisende en het gebed van Christus wordt altijd verhoord, omdat Hij in volkomen overeenstemming met de wil des Vaders bidt. De Vader heeft gezegd: Eis van Mij, op grond van Uw Eigen Bloedgerechtigheid de einden der aarden tot Uw bezitting. En dat heeft Christus gedaan en dat doe Hij nog, als Hogepriester voor de Zijnen: “Vader, Ik wil, dat waar Ik ben, ook die bij Mij zijn die Gij Mij gegeven hebt.”

En degenen waar Christus eisende voor pleit, dat zijn de goddelozen uit Romeinen 5:6. Dat zijn niet goddelozen, maar DE goddelozen, waarvoor Christus gestorven is. Dat zijn de gegebenen des Vaders, de uitverkorenen Gods. Dat is het Koninklijk priesterdom, het uitverkoren geslacht. En voor diegenen is Christus in deze aardse woestijn afgedaald, om door lijden tot Zijn heerlijkheid in te gaan. Om van de duivel verzocht te worden, opdat de breuk die wij geslagen hebben, hersteld zou worden, opdat God verzoend zou worden met de wereld waaruit Hij de Zijnen heeft verkoren.

Geliefden, de zaligheid is vaster dan de bergen, al veranderde de aarde van haar plaats, al werden de bergen verzet in het hart der zee, de zaligheid blijft onveranderlijk staan voor degenen waart Christus voor gestorven is, want die zullen zeker toegebracht worden in de tijd, gerechtvaardigd worden in de vierschaar en met God in Christus verzoend worden, om God voor zulk een zaligheid eeuwig de loven en te prijzen.

“Toen nam Hem de duivel mede naar de heilige stad, en stelde Hem op de tinne des tempels; en zeide tot Hem: Indien Gij Gods Zoon zijt, werp Uzelven nederwaarts; want er is geschreven, dat Hij Zijn engelen van U bevelen zal, en dat zij U op de handen zullen nemen, opdat Gij niet te eniger tijd Uw voet aan een steen aanstoot.”

Ziet u, de duivel is listiger dan een slang, want ook de duivel beroept zich op de Schrift. Hij houdt Christus het geschreven Woord voor, maar op een diaboluswijze, want hij is de vader der leugen van den

beginne.

“Jezus zeide tot hem: Er is wederom geschreven: Gij zult den Heere, uw God, niet verzoeken.”

Ziet u, dat was de verzoeking, namelijk om God te verzoeken, hetgeen we gedaan hebben in het paradijs door aan de verzoeking van de duivel gehoor te geven.

En hier komt Christus die breuk te herstellen, die de eerste Adam geslagen heeft, hier komt de tweede Adam die breuk te herstellen door als Plaatsbekleder voor de Zijnen staande te blijven voor de verzoeking van de satan. Ja, om de duivel te wederstaan en te verslaan met het geschreven Woord.

Christus heeft Zijn discipelen leren bidden: “Leidt ons niet in verzoeking, maar verlos ons van de boze.”

Waarom dit gebed, omdat Gods volk tot hinken en zinken ieder ogenblik gereed is en omdat de duivel niet aflat om Gods kinderen tot zonde te verleiden, want hij weet dat als hij Gods kinderen tot zonde kan verleiden, dat ze krachteloos zijn en machteloos en dat ze het geloof dan niet kunnen beoefenen, omdat de zonden ertussen zitten.

O, geliefden, Gods volk staat aan zoveel verzoeken bloot, ten eerste de verzoeking van het verdorven vlees. Ten tweede de verzoeking van de duivel. Ten derde de verzoeking van de wereld. Gods kinderen zijn wel der zonde gestorven, met Christus gestorven, maar het lichaam der zonde blijft maar doorzondigen, net zoals een lijk blijft stinken.

Leidt ons niet in verzoeking, want het vlees is zo zwak, geliefden. De geest van Gods kinderen is wel gewillig, maar ze zijn niet bestand tegen de zonde. Met het vlees kunnen ze de zonden niet baas worden. Het vlees is niet nut, verwerpelijk en verdoemelijk, maar met de geest zijn ze wel gewillig, ze maar de overhand die ze in Christus hebben, maar mogen beoefenen, dan ligt de Geest boven. Dan wandelen ze in het licht, in Zijn gunst, in Zijn gemeenschap.

Maar ook als zij in duisternissen wandelen, en Gods volk verkeert dikwijls in de duisternis, om allerlei oorzaak, dan nog worden zij bemoedigd en vertroost met deze woorden: *“Wie is er onder ulieden, die den HEERE vreest, die naar de stem Zijns Knechts hoort? Als hij in de duisternissen wandelt, en geen licht heeft, dat hij betrouwe op den Naam des HEEREN, en steune op zijn God.”*

Christus is met de vorst der duisternis in het strijdperk getreden, om het volk dat in duisternis gezeten is, een groot licht te doen zien. Christus heeft de vorst der duisternis overwonnen door het geloof in het geschreven Woord. Christus had een volmaakt geloof, want Hij is de

Voleinder des geloofs en door Zijn geloof is Gods volk gerechtvaardigd voor God.

U zegt: Kunt u dat uit de Bijbel bewijzen dat Gods volk door het geloof van Jezus gerechtvaardigd is voor God?

Ja, dat bewijst de Schrift zelf, namelijk in Galaten 2:16: *“Doch wetende, dat de mens niet gerechtvaardigd wordt uit de werken der wet, maar door het geloof van Jezus Christus, zo hebben wij ook in Christus Jezus geloofd, opdat wij zouden gerechtvaardigd worden uit het geloof van Christus, en niet uit de werken der wet; daarom dat uit de werken der wet geen vlees zal gerechtvaardigd worden.”*

De zogenaamde Herziene Statenvertaling heeft de zin “door het geloof **van** Jezus Christus”, als volgt vertaald: “door het geloof **in** Jezus Christus.” Dan is de zoveelste inlegkundige vertaling waaruit de HSV bestaat.

De HSV is niet een concordante vertaling, maar een biblicistische, rationele, vrije en nieuwe vertaling. Dat zien we ook in de HSV-vertaling van Galaten 2:16, waarin men het woord “van”, met “in” vertaald heeft. Natuurlijk is het geloof in Christus niet onbijbels, maar in Galaten 2:16 staat duidelijk het geloof **van** Christus. Op tal van andere plaatsen heeft de HSV “het geloof van Jezus” vervalst met “het geloof in Jezus”.

Uit bijv. Romeinen 5 blijkt overduidelijk dat het behoud van de gelovige slechts één oorzaak kent, namelijk de gehoorzaamheid (tot in de dood) van Christus. De lijdelijke en dadelijke gehoorzaamheid van Christus is de oorzakelijke grond van het geloof in Christus. Het geloof van de gelovige is niet de oorzaak van zijn behoud. Het geloof is wel noodzakelijk, maar niet oorzakelijk, dus niet de reden van je behoud.

Als in Galaten 2:16 een woord gebruikt wordt dat zowel "het geloof IN Jezus" als het geloof VAN Jezus kan betekenen dan moet je bekijken waar de tekst over gaat. Die blijkt te gaan over wat nou werkelijk de oorzaak van je behoud is. En ik heb u net bewezen dat de gehoorzaamheid van Christus die oorzaak is.

Galaten 2:16 moet aldus vertaald worden: *“Doch wetende, dat de mens niet gerechtvaardigd wordt uit de werken der wet, maar door het geloof van Jezus Christus, zo hebben wij ook in Christus Jezus geloofd, opdat wij zouden gerechtvaardigd worden uit het geloof van Christus, en niet uit de werken der wet”.*

De vertalers van de SV en van de King James zijn de enigen die dat goed verstaan hebben. De HSV-makers hebben bewezen volstrekt geen geestelijke kennis te hebben van wat er nu feitelijk in de grondtekst staat. Ze zijn puur rationeel te werk gegaan en zij zijn werktuigen

gebleken in de hand van de grote verleider, de duivel.

Het gerechtvaardigd zijn door geloof **van** Christus ziet niet op de subjectiviteit van Zijn volkomen geloof, maar op de objectieve verdienste ervan, namelijk Zijn lijdelijke en dadelijke geloofsgehoorzaamheid. Op grond daarvan, dus door de toerekening van de geloofsgehoorzaamheid van Christus wordt Gods volk gerechtvaardigd en daarmee ontvangen zij ook het geloof in Christus als gave Gods.

Het geloof **van** Christus ziet dus op de geloofsgerechtigheid van Christus en door de toegerekende gerechtigheid/gehoorzaamheid van Christus is Gods volk rechtvaardig voor God. Dat is de uitleg van Galaten 2:16 en daarvan is zelf ons geloof uitgesloten als oorzaak van onze zaligheid.

Of wilt u nog geloof meebrengen om zich voor God aangenaam te maken?

Ik predik u de Voleinder des geloofs, Jezus, door Wiens geloof Gods kinderen gerechtvaardigd zijn, namelijk door toerekening. Het geloof van Christus was een volmaakt geloof en de geloofsgehoorzaamheid van Christus wordt de Kerk toegerekend, alsof zij zelf voor al hun zonden volkomenlijk hadden voldaan.

Door het geloof heeft Christus volmaakte gerechtigheid verworven, door het geloof heeft Hij de Wet volkomen gehoorzaamd, in lijdelijke en dadelijke zin. En op de toerekening van de geloofsgerechtigheid van Christus, volgt het geloof **in** Christus, als gave Gods.

Door Zijn volmaakte geloof heeft Christus de duivel wederstaan en verslagen. Christus wordt daarom ook de Voleinder des geloofs genoemd.

De geloofsgehoorzaamheid van Christus is dus de grond van onze zaligheid en dat bedoelt Paulus in Galaten 2:16 en op meerdere plaatsen te zeggen als hij spreekt over het geloof van Jezus. Het geloof van Jezus is duidelijk onderscheiden van het geloof in Christus, terwijl de HSV als een grote antichristelijke gifmenger het geloof van Jezus vervalst heeft door het geloof in Jezus. De King James is de grondtaal op dit punt trouw gebleven.

Het geloof **in** Christus is niet de grond, noch de oorzaak van de zaligheid, dat is het geloof **van** Christus alleen.

Al die ongereformeerde padvindende de valse HSV verdedigen, zijn waarheidsvervalsers van het Goddelijke Woord. Je kunt geen gemeenschap onderhouden met degenen die Gods Woord vervalsen, zoals we ook met talloze artikelen hebben bewezen op de website. De HSV-vervalsers ontkrachten de leer en het geloof van Christus. Gods

Woord spreekt een duidelijk oordeel uit over deze vervalsers: “Wie niet blijft in de leer van Christus die heeft noch de Vader, noch de Zoon.” Dat geldt voor de HSV-makers en gebruikers die openlijk afstand gedaan hebben van de SV.

Ex-SV-gebruikers die willens en wetens de HSV gebruiken en de SV om drogredenen ter zijde stellen, sta ik niet meer te woord in het kader van de ingezonden stukken, omdat zij openlijk afstand doen van de leer van Christus.

Het is mij verboden om paarden voor de zwijnen te werpen.

Christus heeft de verzoeking in de woestijn niet ondergaan, om mensen de vrijheid te geven om Gods Woord rationeel te vertalen, zoals de HSV-makers gedaan hebben, maar om voor Zijn ware volk de breuk te herstellen die er van nature ligt tussen God en de ziel.

De verzoeking in de woestijn staat ten volle in het kader van het heilsplan dat God voor de Zijnen gemaakt heeft. Christus heeft de duivel wederstaan in Zijn ambt als Profeet, Priester en Koning, als Middelaar Gods en der mensen, als Plaatsbekleder voort Zijn volk, als Borg voor de Zijnen.

De duivel trachtte Christus te verleiden door Godverzoekende strikken, maar Christus kan niet en nooit tot zonde verleid worden, omdat Hij Gods Zoon is, ook tijdens Zijn rondwandeling op aarde. In Zijn menselijke natuur heeft Hij deze verzoeking echter wel ondergaan, maar Christus heeft nooit gewankeld, zoals Gods volk wankelen en zelfs vallen kan als de verzoeking op hen afkomt. Christus is altijd staande gebleven en Hij is nooit een duimbreed geweken van de wil des Vaders. Christus is het Woord en het Woord is vlees geworden. Het Woord wederstaat de duivel met het geschreven Woord en daar is geen duivel tegen opgewassen.

Geliefden, mogen wij reeds door het geloof in Zijn voetstappen gaan, en de duivel met het geschreven Woord wederstaan?

Christus heeft het Borgtochtelijk gedaan, maar Hij oefent ook de Zijnen in het wederstaan van de duivel.

Gods kinderen worden geoefend om God onvoorwaardelijk te gehoorzamen, zoals Abraham geroepen werd om zijn zoon Izak te offeren, tegen alle menselijke zedelijkheidsbegrippen in, ja, zelfs tegen de Wet Gods in.

Als het Woord ermee gepaard gaat, is alles geoorloofd, maar alles is niet oorbaar. Hebt ge geloof? Hebt dat voor uzelfen bij God. Zalig is hij die zichzelf niet oordeelt in hetgeen hij voor goed houdt, maar alleen door het geloof en het moet uit het Woord verklaarbaar zijn, anders

heeft het geen waarde.

Er zijn zoveel zaken die door het geloof kunnen geschieden die op rationeel gezien verwerpelijk zijn.

Gods Woord is een geloofsboek en het verstand laat na om de ware grond van de werken Gods te doorgronden.

Maar dan gaat het verder, want de duivel neemt een derde poging om de Zoon des mensen te verzoeken.

“Wederom nam Hem de duivel mede op een zeer hogen berg, en toonde Hem al de koninkrijken der wereld, en hun heerlijkheid; en zeide tot Hem: Al deze dingen zal ik U geven, indien Gij, nedervallende, mij zult aanbidden. Toen zeide Jezus tot hem: Ga weg, satan, want er staat geschreven: Den Heere, uw God, zult gij aanbidden, en Hem alleen dienen.”

De duivel neemt Christus mee, niet onder dwang, want de duivel kan Christus niet dwingen. Christus liet Zich gewillig meevoeren, om de duivel in zijn eigen garen te vangen. Christus is als de tweede Adam in al de verzoeken des duivels staande gebleven en Zijn geloofsgehoorzaamheid tot in de dood is de grond van onze zaligheid.

De duivel toont Christus alle koninkrijken der aarde, alsof Christus daar geen zicht op heeft. Het is dan ook een domme duivel, want hoe kan hij de Almachtige en Alwetende iets tonen wat Christus niet weet?

Maar dan wordt de duivel ineens hondsbrutaal, want hij pretendeert alsof alle koninkrijken der wereld zijn eigendom zijn, zeggende: *“Al deze dingen zal ik U geven, indien Gij nedervallende, mij zult aanbidden.”*

Hier speelt de duivel hoog spel, en met zijn laatste kaarten. Geliefden, de duivel speelt altijd hoog spel, ook in uw en mijn leven. Hij toont ons de schatten dezer wereld, werkt in op onze vleselijke begeerten en als de mens onder de Wet verkeert, kan hij de duivel niet wederstaan, want hij verkeert in de macht des duivels, onder de heerschappij des duivels, waarvan Gods kinderen zijn verlost.

Gods kinderen zijn niet meer onder de Wet, niet meer onder de heerschappij des duivels, maar onder de genade en heerschappij van Christus.

In het paradijs hebben we moed- en vrijwillig gekozen om onder de macht van de duivel voortaan te leven, om onder zijn heerschappij te verkeren; we hebben God vaarwel gezegd, maar wie weet het? Wie ervaart het? Wie gaat er onder gebukt?

Gods volk gaat niet meer gebukt onder de heerschappij des duivels, want daarvan heeft Chriustus hen verlost. Ze zijn in een ander Koninkrijk overgegaan, van eigenaar vernaderd en hebben de oude mens afgelegd, hoewel zij in het lichaam der zonde moeten verkeren

zolang zij in dit ondermaanse leven verkeren.

Maar ook dan zal de duivel niet aflaten om Gods volk tot zonde te verleiden. Volk des Heeren, Christus is in alle verzoeken staande gebleven, en u hebt het recht en de privilege ontvangen om de duivel te wederstaan, ook als u gevallen bent, zoals de profeet Micha ervan getuigt: *“Verblijd u niet over mij, o mijn vijandin! wanneer ik gevallen ben, zal ik weder opstaan; wanneer ik in duisternis zal gezeten zijn, zal de HEERE mij een licht zijn.”*

Gods kinderen hebben het recht en de genade om de duivel te wederstaan door hem te wijzen op het feit dat Christus in alles is staande gebleven in hun plaats. Zelfs een gevallen kind van God kan de duivel wederstaan, door de woorden van Micha tegen hem te gebruiken en dan moet de duivel afhaken, want tegen Christus loopt de duivel zich te pletten en zijn kop is dan ook vermorzeld door de Overwinnaar der wereld, in Wie Gods kinderen meer dan overwinnaar zijn.

In de gedaante van een engel des lichts verslaat de duivel zijn duizenden op het kerkelijke erf en hij weet het Evangelie van Christus meesterlijk duivels te verdraaien en zijn aanhang groeit met de dag, want het beslag voor de Waarheid en door de Waarheid dat er vroeger nog lag, is grotendeels verdwenen. Het Refodom is massaal gaan rationaliseren en relativiseren en als je daarin verstrikt zit, dan dansen de mensen wel om je heen, maar dan staat de mens centraal met zijn rationele geloof, met zijn godsdienstige meningen en religieuze opvattingen, maar geliefden, als het zo met u gesteld is, dan bent u een speelbal van de duivel en dan weet u niet dat u aan een zijde draadje boven de hel hangt, in het oordeel Gods.

Heel die Refobeweging is ene grote afvallige beweging op godsdienstig gebied. Men past de Waarheid aan waar men het vlees de ruimte wil geven. Of men verdraait Gods Woord omwille van bewegingsvrijheid en zogenaamde godsdienstvrijheid, hetwelk geen vrijheid is, maar een bolwerk van sektarisme en vrijmetselarij.

Ik vrees dat 99 procent van het Refodom in aanbidding geknield voor de duivel ligt, inclusief de SGP-voormannen, want je spraak maakt je openbaar. De beleidstaal die de top van de SGP uitslaat is de taal van de vrijmetselarij en vrijmetselaars zijn duivelsaanbidders.

Dat kan ook op een heel vrome manier, kijk maar naar die vrouw in Filippi, die Paulus en Silas achterna riep, zeggende: *“Deze mensen zijn dienstknechten Gods des Allerhoogsten, die ons den weg der zaligheid verkondigen.”*

Ze zou toch zeggen dat die vrouw wel bekeerd moest zijn, want als je zo

voor de knechten van God opkomt en zo'n reclame maakt voor de zuivere Waarheid, dat is toch prijzenswaardig, zou je zeggen.

Ja, geliefden, en die godsdienst viert in onze dagen hoogtij, maar het is niets dan duivelse propaganda, om de bekeerde dominees centraal te zetten, op de troon te zetten, zoals velen bedrijven met oudvaders, met dr. Habitus, dr. Actus, dr. Piëtismus.

De reformatorische websites staan bol van deze heiligenverering, een afgoderij zoals ook die vrouw in Filippi bedreef.

Ik zeg niet dat je geen oudvaders mag aanhalen en citeren, maar als dat nu je godsdienst geworden is, door propaganda voor de heiligen te voeren, dan heb je niet in de gaten dat je een grote afgodendienaar bent. Zulk een oudvader-propaganda-makers worden door Christus de kop afgeslagen, zeggende: *“Ga weg, satan, want er staat geschreven: Den Heere, uw God, zult gij aanbidden, en Hem alleen dienen.”*

Dus wie dienen we, God of de satan? Het is van twee-en 1, het ois of-of, er is geen tussenweg. Je kunt niet God dienen en de mammon, maar dat doe je wel als je je inlaat met heiligenverering, zoals vele refo-websites ten toon spreiden en daarmee reclame maken voor de duivel.

Christus zegt: *“Wie zeggen de mensen dat Ik ben?”* En dan vraagt Hij de discipelen persoonlijk: *“Wie zegt gij dat Ik ben?”*

Heeft Christus die vraag gesteld m.b.t. Pythagoras, of Ambrosius, of Augustinus, Calvijn of Luther?

Het zijn allemaal mannetjes uit het stof verzezen, maar van de grote profeet Elia wordt gezegd dat het een man was van gelijke beweging als wij. Dat wil zeggen dat God geen heiligenverering tolereert en wie zich daaraan schuldig maakt, die heult met de vrijmetselarij.

De duivel wordt veel meer aanbeden dan God, ook binnen het Refodom. Reformatorische vrijmetselarij is gemeengoed geworden, en dat zie je vooral in de zogenaamde christelijke politiek.

De duivel zei tot Christus: Maak slechts 1 knieval voor mij, en dan bent u eigenaar over alle koninkrijken en inwoners der wereld. Dom vanzelf, want Christus is Koning van de kosmos en Hij heerst van zee tot zee, alle macht hebbende in hemel en op aarde.

Maar ik zal u vertellen dat het Refdom en haar voorgangers geen punt malen om een knieval voor de duivel te doen, zoals Van der Staaij ook doet, met zijn zogenaamde praktische politiek. Het is een aanenrijging van knievallen voor de duivel door te kiezen tussen allerlei kwaden en het openen van homohuiskamers. Dat is je reinste vrijmetselarij en ik erken zulke reformatorische duivelsaanbidders niet als christenen in de ware zin van het Woord.

Ook alle PKN-dominees hebben een knieval voor de duivel gemaakt, omdat zij deel uitmaken van een antichristelijk geheel, en de sodomitische PKN-kerkorde hebben ondertekend. Ze mogen in de PKN Gods Woord preken, op voorwaarde een knieval voor de duivel te maken. Mensen, het is je reinste vrijmetselarij.

Ook het RD doet aan vrijmetselarij en als je je ogen open heeft, kun je dat dagelijks lezen dat men aan de zijde staat van de vrijmetselarij. Volgens de hoofdredacteur van het RD heeft het RD zelfs homo's in dienst, maar als je homo's tolereert, dan moet je ook pedofielen tolereren en in dienst nemen, want als homofilie een geaardheid is, dan is pedofilie het ook.

Ja, zo is het Refodom verduiveld en verkankerd, onder aanvoering van de SGP en het RD. En het leger dominees zwijgt als het graf over genoemde zaken, omdat ze doodsbang zijn voor hun eigen positie. Ze hebben de ergernis van het kruis teniet gedaan, opdat zij niet vervolgd zouden worden.

Dat dominees zich niet meer publiek ergens over durven uitspreken, is ook een bewijs dat men geen goddelijke roeping heeft, geen last der Heeren, geen Goddelijke mandaat, niets van dat alles.

Christus, de profeten en de apostelen, de reformatoren spraken zich openlijk uit tegen dwalingen en ketterijen en ook tegen dwaleraars en ketters, en over kerkelijke atheïsten spraken zij openlijk de banvloek uit in 's Heeren Naam.

Mijne toehoorders, de kerken zijn politieke bolwerken geworden en je kunt er niet meer in verkeren, want waar de politiek en de democratie regeert, daar heeft men met de kroonrechten van Christus afgerekend. Dat is een ernstige vorm van vrijmetselarij en door deze afgoderij worden de kerken met een kleine 'k' geregeerd.

De duivel heeft Christus trachtte te verleiden tot vrijmetselarij, maar Christus is staande gebleven voor deze duivelse verzoeking, opdat Hij de Zijnen te hulp zou komen die door de duivel verzocht worden op alle mogelijke vrome manieren.

De duivel trachtte Christus dus te imponeren met een machtsvertoon wat niets dan een opgeblazen ballon was, want de duivel heeft geen macht van zichzelf. Hem is macht toegekend. Christus is de Almachtige en in dat kader is de duivel volstrekt onmachtig. Christus heeft de duivel wederstaan en zijn afgoderij aan de kaak gesteld, hem weggejaagd en de eeuwige verdoemenis aangezegd. *“Ga weg, satan, want er staat geschreven: Den Heere, uw God, zult gij aanbidden, en Hem alleen dienen.”* “Ga weg, ga naar je eigen plaats, waar weinig zal zijn en knersing der

tanden.”

En dan staat er tenslotte: *“Toen liet de duivel van Hem af; en ziet, de engelen zijn toegekomen, en dienden Hem.”*

“Wie Mij eren, zegt God, die zal Ik eren”, en dat geldt in de eerste plaats Christus. Christus heeft de Vader ge-eerd en altijd en overal Zijn eer verhoogd, want dat was Zijn spijze, om de wil des Vaders te doen.

En als Christus de duivel gebiedt om weg te gaan, dan is het niet aan de duivel om dat gebod op te volgen; hij had geen andere keus om te gaan naar zijn eigen plaats.

De duivel siddert bij de gedachte aan de almacht van Christus, want daarvan is de duivel zo van overtuigd, dat hij sidderend gelooft.

Geliefden, zullen we er ook bij zijn om Christus te dienen, zoals de hemelingen Hem dienen nacht en dag, zoals ook de engelen Hem dienden, nadat Hij als Overwinnaar uit de verzoeking openbaar was gekomen?

Je kunt niet God dienen en de mammon. Je kunt niet zwijgen als de eer van God in het geding is. Je kunt niet als dominee ongestraft onbekeerde ambtsdragers inzegenen en net doen alsof God niet bestaat. Dat is een vorm van vrijmetselarij en dat heerst in de refokerken. Gods oordelen zijn allang van kracht, geliefden, want God heeft het Refodom een kracht der dwaling gezonden, dat zij de leugen geloven als waarheid. De leugen gaat er als koek in, maar wee degenen die ze leren, wee degenen die de Waarheid in ongerechtigheid ten onder houden en de kinderen des koninkrijks politiek om de tuin leiden. Tot de profeet Ezechiël werd van Godswege gezegd: *“Mensenkind! profeteer tegen de herders van Israël; profeteer en zeg tot hen, tot de herders: Alzo zegt de Heere HEERE: Wee den herderen Israëls, die zichzelf weiden! zullen niet de herders de schapen weiden?”*

Als de herders zichzelf weiden in plaats van de schapen, dan roepen zij een oordeel Gods over zich uit. Als de herders kerkpolitiek bedrijven en met de tucht sjoemelen, dan spreekt God niet meer tot dezulken, gelijk God niet meer sprak tot Eli.

Als Christus tot de duivel zegt: *“Er staat geschreven: Den Heere, uw God, zult gij aanbidden, en Hem alleen dienen”*, dan zegt Hij dat ook tot ons, tot de herders, tot de schapen. En wee die herders die zich laten verleiden tot vrijmetselarij, tot het weiden van zichzelf en de schapen van Christus vervolgen, belasteren, negeren, een strijd tegen vlees en bloed voeren om zelf naam te maken, ja, over de rug van Christus. Dat is de kerk van vandaag, inclusief haar afgescheiden bijwijken en evangelisatie-acteurs. De eer is weggevoerd, Ikabod, en wie het anders beweert, is een

vrijmetselaar, zeggende *vrede, vrede en geen gevaar*.

Geliefden, er is maar 1 volk dat in de overwinning van Christus delen zal, en dat is Gods gerechtvaardigde volk. Dat zijn niet de mensen die propaganda voeren om hun bekering te bewijzen onder een dekmantel van een scala aan oudvaderkoppen en gelijknamige bibliotheken, want die zijn zwanger van de werken. Die hebben wel veel kinderen, dienstbare kinderen, die zich krom zeulen met bekering, geloof, en heiligmaking, maar die zullen niet erven met het kind der belofte, want het kind der belofte ontvangt genade voor genade zelfs in de slaap, want de Heere geeft het Zijn beminden als in de slaap.

Dat zijn Gods gerechtvaardigde kinderen, dat zijn de armen, en ellendigen onder het kruis die in Zefanja genoemd worden en waar God Zelf van spreekt: *“Maar Ik zal in het midden van u doen overblijven een ellendig en arm volk; die zullen op den Naam des HEEREN betrouwen.”*

Dat zijn de bedroefden om der bijeenkomst wil, maar het zijn leeuwen als de ere Gods in het geding is. Dat zijn de ellendigen Christi, leeuw en lam tegelijk.

Als Johannes op Patmos daar zo zat te wenen, als een arme en als een ellendige, als een verlatene, als een eenzame, toen kwam een van de ouderlingen tot hem zeggende: *“Ween niet; zie, de Leeuw, Die uit den stam van Juda is, de Wortel Davids, heeft overwonnen, om het boek te openen, en zijn zeven zegelen open te breken.”*

Dezulken zullen vrolijk zingen, door lucht en wolken dringen, gelijk geschreven is: *“Zing vrolijk, gij onvruchtbare, die niet gebaard hebt! maak geschal met vrolijk gezang, en juich, die geen barensnood gehad hebt! want de kinderen der eenzame zijn meer, dan de kinderen der getrouwde, zegt de HEERE.”*

Zing vrolijk als gij geen werken meer hebt, geen heiligmaking, geen bekering, maar Christus alleen, Christus geheel, Christus alles. Want die zullen uitbreken in menigte, gelijk de Heere aan de aartsvaders gezworen heeft: *“En uw zaad zal wezen als het stof der aarde, en gij zult uitbreken in menigte, westwaarts en oostwaarts, en noordwaarts en zuidwaarts; en in u, en in uw zaad zullen alle geslachten des aardbodems gezegend worden. En zie, Ik ben met ulieden, alle de dagen, tot de voleinding der wereld, en Ik zal u behoeden overal, waarheen gij trekken zult, en Ik zal uw ziel tot een buit geven; want Ik zal u niet verlaten, totdat Ik zal gedaan hebben, hetgeen Ik tot u gesproken heb.”*

God zal Zijn getuigen niet verlaten, ook niet in de ure der verzoeking die over de gehele wereld komen zal, maar dat de verzoeking komt, is voorzeggd: *“Zie, Ik geef u enigen uit de synagoge des satans, dergenen, die*

zeggen, dat zij Joden zijn, en zijn het niet, maar liegen; zie, Ik zal maken, dat zij zullen komen, en aanbidden voor uw voeten, en bekennen, dat Ik u liefheb. Omdat gij het Woord Mijner lijdzaamheid bewaard hebt, zo zal Ik ook u bewaren uit de ure der verzoeking, die over de gehele wereld komen zal, om te verzoeken, die op de aarde wonen.” O, geliefden, onder zulke goddelijke vertroosting, die de Heilige Geest in het hart van Gods gekenden fluistert, mogen dezulken vader Jakob weleens nastamelen in de Geest: *“Op Uw zaligheid wacht ik, o Heere!”*

Amen.

75. De vervulling van de Wet van Christus

Voorzang: Psalm 51:7 en 9

Schriftlezing: Galaten 6

Geliefden, de tekst voor de prediking kunt u vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte, in Galaten 6:2, waar we nogmaals lezen:

“Draagt elkanders lasten, en vervult alzo de wet van Christus.”

Geliefden, de apostel Paulus, nadat hij de betoverde Galatiërs scherp terecht gewezen heeft, omdat zij zich ingelaten hadden met valse broeders die van bezijden ingeslopen waren en zich hadden laten verleiden tot het juk der dienstbaarheid, roept de bekeerde Galatiërs op te staan in de vrijheid waarmee Christus hen vrijgemaakt had, en wijst hen op een andere Wet dan de Wet der dienstbaarheid tot vreze, namelijk de Wet van Christus. *“Draagt elkanders lasten en vervult alzo de Wet van Christus.”*

Christus heeft onze last der zonde gedragen en weggedragen in een zee van eeuwige vergetelheid en heeft Zijn leven gegeven tot een losprijs in onze plaats.

En daarom behoren Gods kinderen elkaars lasten te dragen en elkaar niet te vereten en te verbijten.

Paulus richt zich hier tot de levende Kerk en niet tot de hypocrieten die zich in de kerk bevinden. Alleen de levende Kerk is geroepen elkaars lasten te dragen om Christus' wil.

De Wet van Christus is geen humanitaire oproep om jan en alleman in beweging te zetten tot het dragen van lasten, nee, want die onder de Wet zijn, zijn onder de toorn Gods en onder het juk der dienstbaarheid, in de macht van satan en aan zijn wil onderworpen.

Het vervullen van de Wet van Christus kan dan pas plaatsvinden als wij aan de zedelijke wet gestorven zijn, waarvan Paulus melding maakt in Galaten 2:19: *“Ik ben door de Wet der Wet gestorven, opdat ik Gode leven zou.”*

Het is vanzelf van levensbelang dat wij niet over het 'gestorven zijn' der zedelijke Wet heenstappen, want anders roeien we gelijk op met Rome en houden we elke liefdadigheid voor het vervullen van de Wet van Christus, hetgeen een fatale misvatting is.

Paulus had dus kennis met de Wet gemaakt, namelijk met de Wet die

doodt. Ook schrijft Paulus hoe hij aan de Wet gestorven is, namelijk door de Wet.

Er is dus een Wet die doodt en dat is de Wet der Tien Geboden, want de Wet is de bediening des doods (2 Kor. 3:7).

Paulus spreekt hier over sterven en sterven is iets anders dan afleren of ergens vanaf zien.

Sterven gaat duidelijk dieper.

Om Gode te leven zullen we aan de Wet gestorven moeten zijn. Dat zeg ik niet, dat zegt het Woord. Het Woord stelt het sterven aan de Wet niet voorwaardelijk, maar zegt wel dat degenen die Gode leven aan de Wet gestorven zijn en dat is niet in een hoek geschied.

Sommige verklaarders leren dat met het eerste woord 'Wet' het Evangelie wordt bedoeld en met het tweede woord 'Wet' de Wet der Tien Geboden, zodat er uit moet volgen dat Paulus door het Evangelie aan de Wet gestorven is.

Dat moge aangenaam in de oren klinken, maar het is verre van bijbels.

Zowel het eerste woord 'Wet' als het tweede woord 'Wet' staan in de Griekse grondtaal geschreven met het woord 'nomos', wat 'Wet der zede' betekent, ofwel de Wet der Tien Geboden. Paulus was dus door de Wet der Tien Geboden aan de Wet der Tien Geboden gestorven. Met andere woorden: Paulus was door de Wet, de bediening des doods, gedood aan het 'doe dat' der Wet.

Als de Heilige Geest ons de spiegel der Wet voorhoudt, zien we niet alleen wie we voor God zijn, er gaat van die spiegel ook een verlamme kracht uit, waartegen het vlees niet bestand is en sterft.

De geestelijkheid der Wet trekt als een 'gif' door je leden en komt in de verste schuilhoeken van je hart, zodat je eraan bezwijkt. *“Want het Woord Gods is levend en krachtig, en scherpsnijdender dan enig tweesnijdend zwaard, en gaat door tot de verdeling der ziel, en des geestes, en der samenvoegselen, en des mergs, en is een oordeler der gedachten en der overleggingen des harten”, Hebr. 4:12.*

Zó had Paulus kennis gemaakt met de Wet, dus niet met een Wet die de zonden beteugelt, maar met een Wet die de zonden levendmaakt. Toen is Paulus door de bediening der Wet aan de Wet gestorven. Hij zegt: *“Toen het gebod gekomen is, is de zonde wederlevend geworden en ik ben gestorven.”*

Paulus is dus een lijk voor de Wet geworden en van een lijk kan de Wet niets meer eisen. Voor een lijk is de Wet er niet meer, de Wet ís er wel, maar de Wet heeft op een lijk geen vat meer en kan er geen rechten meer op laten gelden.

De Wet blijft echter van kracht voor hen die in de zonden leven, want die in de zonden leven, leven onder de Wet, hoewel zonder de Wet, onder de toorn Gods.

Als we aan de Wet gestorven zijn, zijn we ook der zonde gestorven, dan sterft de Wet ook aan ons, dan zijn we niet meer onder de Wet, maar onder de genade en toch Gode niet zonder de Wet (1 Kor. 9:21).

Het wil echter niet zeggen dat toen Paulus aan de Wet gestorven was en een lijk voor de Wet was, hij geen zonden meer had.

Integendeel, ook Gods kinderen zitten vol met inwonende zonden en erkennen dat zij geheel vleselijk zijn, verkocht onder de zonde (Rom. 7:14).

Toch doen zij de zonden niet meer, maar de zonde die in hen woont (Rom. 7:20).

Gods volk is dus van de heersende macht der zonden verlost. De zonden zullen over hen niet meer heersen, want zij zijn niet onder de Wet, maar onder de genade.

Gods volk zondigt op kosten van Jezus en dat gaat dieper als zondigen tegen de Wet, want de zonden op kosten van Jezus hebben bloed gekost, het dierbaar bloed van Christus.

Gods volk leeft -zoals gezegd- niet meer in de zonden, want dat kan alleen maar als er een Wet tegenover staat.

Gods volk doet de zonden niet meer en hier valt de scheiding: *“Die de zonde doet, is uit den duivel; want de duivel zondigt van den beginne. Hiertoe is de Zoon van God geopenbaard, opdat Hij de werken des duivels verbreken zou. Een iegelijk, die uit God geboren is, die doet de zonde niet, want Zijn Zaad blijft in hem; en hij kan niet zondigen, want hij is uit God geboren”, 1 Joh. 3:8-9.*

Gods volk heeft dus wel zonden (1 Joh. 1:8), maar ze doen ze niet meer. Dat zeggen ze zelf niet, omdat ze het tegendeel inleven, maar Gods Woord zegt het zo!

De zonde die in hen woont doet hen zondigen (Rom. 7:17), want het vlees wordt nooit bekeerd, ook niet na ontvangen genade.

Nu moet u niet denken dat de zonde die in Gods volk woont een deel is van het geheel, o nee, Gods volk is geheel vleselijk, verkocht onder de zonde.

Paulus heeft het in dit verband niet over een vleselijk deel, maar over zijn persoon. In Romeinen 7:18 schrijft hij: “Ik weet dat in mij, dat is in mijn vlees, geen goed woont.”

Daar wordt Gods volk voortdurend door de geestelijkheid van de Wet aan ontdekt en door de duivel van beschuldigd (Zach. 3:1), en ook door

de Wet der zonde in hun leden (Rom. 7:23), maar niet meer door de Wet voor God en ook niet door God, want Hij zwijgt in Zijne liefde (Zef. 3:17). Een kind van God staat niet meer onder het gezag en het oordeel van de Wet der Tien Geboden, maar onder het gezag en de genade van Christus, met ziel en lichaam beide.

Ze zijn van het keurslijf der Wet verlost en behoren tot het huisgezin van God de Vader, waarin Christus de oudste Broeder is.

Van de geestelijkheid van de Wet blijft Gods kind echter diep doordrongen en komt daarom nooit boven zijn vleselijke natuur uit, hoewel hij mag roemen in Christus, want in Hem is hij volkomen rechtvaardig en volmaakt heilig.

Als we onder de Wet zijn, rust de vloek en de toorn Gods op ons, maar als we onder de genade zijn, rust de vrede en de liefde Gods op ons, namelijk in Christus en delen we in de enige Troost beide in leven en sterven, inclusief de Vaderlijke kastijdingen.

Dat Christus in het vlees gekomen is, is alleen en uitsluitend door ‘vleselijken’ te verstaan die zich als zodanig door genade hebben leren kennen.

Paulus was aan de Wet gestorven en bleef ervan overtuigd dat er in hem, dat is in zijn vlees, geen goed woonde, maar hij kende wel het Vlees dat enkel goed was voor hem en in zijn plaats is gaan staan. Ja, je moet enkel vlees zijn, want anders weet je met het Vlees geworden Woord geen raad.

Zolang u een wedergeboren deel en een onwedergeboren deel meent te bezitten, half geestelijk en half vleselijk denkt te zijn, blijft de vreze des doods en de angst voor God, ondanks uw gehuichelde vroomheid, diep in uw hart geworteld en uw vakantiegeloof zal u niet baten in het gericht voor God.

Hoewel zeer weinigen in onze dagen bevindelijke kennis hebben aan Galaten 2:19, erkennen er wel velen dat Paulus en al Gods volk door de Wet aan de Wet gestorven zijn, omdat het zo letterlijk in het Woord staat, maar -zo zeggen zij- dan alléén ten opzichte van de rechtvaardigmaking, maar niet ten opzichte van de heiligmaking. Die leer komt echter regelrecht uit het Vaticaan, want zijn we niet aan de Wet gestorven ten opzichte van de heiligmaking, is dat er een klaar bewijs van dat we ook niet aan de Wet gestorven zijn ten opzichte van de rechtvaardigmaking en andersom. Dat sommigen Galaten 2:19 alleen leren ten opzichte van de rechtvaardigmaking, is alleen maar om niet publiek als een ketter openbaar te komen. Zij weten evenwel noch wat zij leren, noch wat zij bevestigen.

Het sterven door de Wet aan de Wet, zoals Paulus daarvan melding maakt in Galaten 2:19, geldt dus niet alleen ten aanzien van de rechtvaardigmaking, maar ook ten aanzien van de heiligmaking! Christus is immers een volkómen Zaligmaker, zoals Paulus van Hem getuigt in 1 Korinthe 1:30: “Maar uit Hem zijt gij in Christus Jezus, Die ons geworden is wijsheid van God, en rechtvaardigheid, en heiligmaking, en verlossing.”

Als Christus onze enige Gerechtigheid voor God is, is Hij ook onze Heiligmaking voor God. Dat slaat niet alleen op de toerekening, niet alleen op het fundament van onze zaligheid, maar het bepaalt ook ons leven. Gods kinderen worden niet Gode levend gemaakt om de beest uit te hangen (Rom. 6:1), maar om als een groot beest aan de voeten van de Zaligmaker te verkeren, met Hem gemeenschap te oefenen en van Hem te getuigen.

Als de Schrift leert dat door de werken der Wet geen vlees gerechtvaardigd zal worden, houdt dat echter tévens in dat we ook niet door de werken der Wet geheiligd kunnen worden! De bediening van de Wet is en blijft de bediening des doods, ook in het leven der heiligmaking. Rechtvaardigmaking en heiligmaking zijn wel onderscheiden zaken in de dogmatiek, maar niet in Gods ogen. Door de wedergeboorte herstelt Christus ons in het beeld Gods waarin we geschapen zijn, namelijk in ware kennis, gerechtigheid en heiligheid. In Christus zijn we weer die we in het paradijs waren, namelijk volkomen rechtvaardig en volmaakt heilig voor God, alleen kunnen we in Christus niet meer afvallen, hoewel we dagelijks zondigen. Dat Paulus naar de volkomenheid jaagde, betekent niet dat hij die volkomenheid niet bezat, want daartoe was hij immers van Christus gegrepen en ben je gegrepen dan ga je ook grijpen om erachter te komen dat de zaligheid alleen ligt in het gegrepen zijn, zodat al Gods ware kinderen roemen in de genade alléén: “Jezus, Uw verzoenend sterven, blijft het rustpunt van mijn hart.”

De Wet verdoemt dus alles wat werken wil, omdat onze werken niet vol bevonden worden voor God. Volgens de neonomiaanse godgeleerdheid is Gods volk wel verlost van de Wet ten aanzien van de rechtvaardigmaking, maar niet ten aanzien van de heiligmaking. Dat betekent dat als de mens vergeving der zonde ontvangen heeft, hij ‘door genade’ de Wet moet gaan doen uit dankbaarheid. Die leer heeft de gedáánte der godzaligheid, maar de kracht ervan wordt erin gemist en geloochend. Het is een denkbeeldige godsdienst zonder Christus en zonder de Geest. We zullen dit feit nog nader behandelen bij de

verklaring van het ‘Gode leven’. We gaan nu eerst nog even wat dieper in op het sterven door de Wet aan de Wet, ten aanzien van de rechtvaardigmaking.

Aangezien de vrome mens alles ter hand neemt om door werken heilig voor God te worden, ook al doet hij dat onder de vlag van genade, heeft God Zijn Wet (erbij) gegeven, opdat alle mond gestopt worde en de gehele wereld voor God verdoemelijk zij (Rom. 3:19). De Wet brengt dus het vonnis der verdoemenis met zich mee en als de Wet in ons leven komt, zoals die bij Paulus gekomen was, komen we aan de weet dat we een slaaf van de zonden en van de duivel zijn, want zónder de Wet is de zonde dood (Rom. 7:8b). Dat heeft twee betekenissen, want als wij ónder de Wet leven, leven wij zónder de Wet en als we onder de genade leven, leven wij niet meer onder de Wet, hoewel niet zonder de Wet (Rom. 7:23), maar de nieuwe mens in Christus heeft de Wet niet meer van node om Gode te kunnen leven, want het Gode leven bepaalt mijn staat en wandel, niet de Wet. In een leven naar God toe functioneert de Wet wel als blijvende kenbron van de zonde voor ons vlees, maar heeft geen invloed op het leven in Christus.

De Wet oefent dus alleen zijn heerschappij uit op degenen die onder zijn macht leven. Als wij onder de genade leven, staan we onder het gezag van Koning Jezus en zijn we voor eeuwig ontheven van de straf en de gebiedende macht der Wet. Meer als een gebieder en wreker voor degenen die buiten Christus zijn, is de Wet niet. Een christen is vrij van de Wet, overmits hij die gestorven is. Vanwege het feit dat Paulus dit zo leerde, ondervond hij veel tegenstand van de Joden, omdat zij meenden dat Paulus de Wet teniet deed, en dat, terwijl zij zelf zónder de Wet leefden met al hun doen en laten (Joh. 7:19 - Rom. 7:9).

De ‘vrome’ mens meent dat hij het ‘doe dat’ der Wet ter hand kan nemen als regel van zijn leven om zo bij God in het gevele te komen, maar als het ‘doe dat’ der Wet gaat wegen op onze harten, dan verzinken we naar de bodem der hel, omdat de Wet net zolang blijft vloeken en verdoemen, totdat het ‘doe dat’ volkomen gedaan is, hetzij door onszelf, hetzij door een Ander in onze plaats. In die weg komt de mens erachter (zalig hij die het mag gebeuren) dat hij met al zijn ‘doe dat’ zónder de Wet leeft.

Toen Paulus in zijn eertijds de Wet meende te doen, leefde hij juist zónder de Wet, omdat hij geheel onbekend was aan de geestelijkheid van de Wet, zoals hij dat schrijft in Romeinen 7:9: *“En zonder de Wet, zo leefde ik eertijds; maar als het gebod gekomen is, zo is de zonde weder levend geworden, doch ik ben gestorven.”*

Wat Paulus hier schrijft, schrijft hij achteraf, dus na zijn bekering, want

toén de Wet in zijn leven kwam, bleek hij een slaaf der zonden en een vijand van God te zijn.

Paulus heeft deze kennis niet aan de voeten van de wetgeleerde, Gamaliël, opgedaan, want toen leefde hij zónder de Wet, zoals hij zelf schrijft. Aan alles wat Paulus aan de voeten van Gamaliël geleerd had, is hij gestorven! Gamaliël, een rasechte discipel van Mozes, leerde de onderhouding der Wet om God te behagen, maar geen tittel of jota van de Wet leert ons wat genade is, laat staan wat de leer van Christus inhoudt.

Hoewel de ceremoniële Wet een tuchtmeester was tot Christus, heeft de Wet der Tien Geboden geen enkele evangelische eigenschap.

De Wet drijft, doodt, dondert en verdoemt. Dat is niet de ferme taal van een leek, maar de taal van Gods Woord. Aan de geestelijkheid van de Wet was het Sanhedrin echter onbekend. De theologische school van het Sanhedrin leverde predikanten die het 'doen' der Wet leerden en deze activiteit aanvulden met talloze wetten en regels. Ook in onze dagen rollen er zulke fabrieksdominees bij hopen van de lopende band.

Ons 'doen' der Wet heeft de Wet krachteloos gemaakt (Mark. 7:13 - Rom. 8:3). De Wet wordt enkel en alléén door het geloof in Christus bevestigd! Hoewel de Wet door het geloof bevestigd wordt, is de Wet niet louter met ons geloof tevreden. Integendeel! De Wet wil geen geloof, maar werken zien, de Wet wil volkomen gedaan zijn, metterdáád!

Als wij denken dat wij met ons geloof de Wet tevreden kunnen stellen, zullen we ten laatste bedrogen uitkomen. Nee, de Wet eist een volmáákte gehoorzaamheid.

De Wet wil geen mooie woorden, geen vrome gedachten, maar volkomen daden!

Welnu, als er dan volgens het oordeel der Wet niets van ons deugt, blijft er maar één ding over: de welverdiende straf. Dat verstandelijk toe te stemmen is vrij gemakkelijk, maar dat te geloven is een zeer zware zaak! Daar moet je een verloren mens voor zijn, een erfwachter der hel!

Ja, en die oude mens moet sterven, omdat die oude mens in de dood en in de zonden leeft. De nieuwe mens is Christus en in Hem zijn wij een nieuw schepsel, om Gode vruchten te dragen.

Gods volk gaat echter niet aan de slag om het 'Gode levend gemaakt zijn' gestalte te geven door het doen der Wet, want dat is er een bewijs van dat je niet aan de Wet gestorven bent en dan maak je jezelf tot een overtreder (Gal. 2:18).

De refo-formule Wet-Evangelie-Wet is een overgenomen toverspreuk van de paus. Gestorven zijnde aan de Wet, keert de Wet niet terug om

alsnog haar vervulling te eisen, nee, dat is eenmaal en voorgoed geschiedt aan het kruis, toen Christus uitriep: "Het is volbracht."

Gods ware volk is hinkende aan de heup en is niet meer in staat iets goeds te doen zoals de Wet het eist.

Het hoeft ook niet meer, want al wat ons ontbreekt, is ons uit vrije genade geschonken, namelijk in Christus.

Gods volk gaat niet haar best doen, maar haar 'best doen' afsterven, omdat de Wet ons beste doen heeft verdoemd en wij der Wet gestorven zijn.

Als de Wet regel der dankbaarheid moet heten, waarom zu het Evangelie dan nog noodzakelijk zijn?

Het Evangelie is niet alleen gegeven om een mens te wederbaren, maar ook om uit te leven. Juist dan komt de Wet haar plaats, namelijk om elkanders lasten te dragen mensen die de Wet der zeden willen doen uit dankbaarheid, komen aan de Wet van Christus nooit toe, omdat zij constant met zichzelf bezig zijn.

De vrome mens wil echter altijd heiliger wórdén, maar de nieuwe mens in Christus is heilig en wordt geheiligd door Zijn Geest! Om door het doen der Wet rechtvaardig voor God te worden heeft finaal schipbreuk geleden, maar ook om door gehoorzaamheid aan de Wet der zeden heilig(er) voor God te worden is voorgoed verleden tijd, want in Christus is de volle hemelse erfenis in onze schoot gevallen en die erfenis leggen we niet in de etalage van de werkheiligheid.

Het gros belijders houdt echter stijf en strak vol dat hun gehoorzaamheid aan de Wet der zeden hun heiligmaking is.

Zo deden de Joden ook en zo doen ze het tot op de huidige dag!

Ook kerkelijk Nederland is overgoten met het judaïsme, zij het in een gekerstende vorm.

De beoefening van de ware heiligmaking komt niet tot stand doordat de mens stappen in die richting gaat ondernemen, maar is gelegen in het dagelijkse sterven, in het kruisdragen, in lijden, in lijdzaamheid, in bidden en smeken, in geloof, in heilige lijdelijkheid, in stil te berusten in Gods beleid, niet voor een moment, maar van nu aan tot in eeuwigheid!

De beoefening van de ware heiligmaking geschiedt niet op het commando van de Wet, ook niet door een besluit van de mens om door de Geest aan de slag te gaan, nee, de beoefening van de ware heiligmaking is een zuiver werk des Geestes en geschiedt doordat God Zijn geboden als beloften in het leven van de Zijnen vervult.

Gods kinderen komen niet in beweging door het gebod: "Gij zult niét", nee, ze leven uit het Evangelie, uit de belofte: "Gij zúlt het niet meer

doen, namelijk in Christus, want Hij heeft gezegd: “Ik leef en gij zult leven!”

Dat zijn de kussen van Jezus’ mond en die bepalen mijn staat en wandel. Dus Gód doet het, niet wij, maar Hij doet het ganse werk der zaligheid, namelijk het willen en het werken naar Zijn welbehagen.

God houdt Zich een gewillig volk over in de dag van Zijn heirkraft, ijverig in goede werken, terwijl ze er niets aan doen.

Als je je schuldig weet aan het Evangelie doe je wel goede werken, maar je doet ze niet goed, want de beste werken zijn met zonde bevlekt. Wat blijft er dan van je doen over, mens? God heeft het in Christus alleen goed gedaan, niet wij.

Als u dat niet genoeg is, weet u niet wat heiligmaking is, niet wat genade is. Als u uw goede werken voor goed houdt, bent u een verdoemde antinomiaan die zonder de Wet leeft, dus zonder de geestelijke bediening van de Wet.

In het leven der genade is het niet eerst Christus en dán de Wet, niet eerst de Wet en dán Christus, maar Christus alléén, Christus gehéél, Christus Alles! Amen!

Gods kinderen léven en omdát ze leven hebben ze alle werken reeds in Christus gedaan die de Wet van hen afeist en dát leven Christi bepaalt ook hun wandel.

En áls ze de vrijheid waartoe zij geroepen zijn misbruiken, worden ze Vaderlijk gekastijd, echter niet meer gestraft krachtens het vonnis der Wet, want God kastijdt uit liefde en dikwijls nog met liefde! En als u aan deze Vaderlijke kastijding vreemd bent, bent u een bastaard en geen kind!

We kunnen pas Vaderlijk gekastijd worden als we door de Wet aan de Wet gestorven zijn en Gode leven, want dat is alleen een privilege voor Gods ware volk, hoewel Gods kinderen hun hemelse Vader ook zodanig kunnen tergen dat zij aan een levenslange en bittere kastijding onderworpen zijn. De rechtvaardigmaking is wel volkomen, maar maakt ons vlees niet volmaakt, integendeel. En daar zucht een kind van God onder, tenminste, als hij op zijn plaats is.

Als we Gode levend gemaakt zijn, zijn we wel aan de heersende macht der zonde gedood door de dood van Christus en daarna sterven we de aanklevende kracht der zonde af, niet door doen, maar door het lijden van Christus, opdat we Zijn heiligheid deelachtig zouden worden die door toerekening reeds op onze naam staat.

Gods kinderen worden dus door lijden geheiligd. Wat valt er dan nog te doen, dan alleen te roemen in vrije genade?

Gods volk leeft geheel overeenkomstig de Wet door het geloof en ze wándelen overeenkomstig de Wet naar de mate ze door lijden geheiligd worden, dus naar de mate dat ze het vlees afsterven.

Het gedrag van Gods volk bepaalt dus niet het Gode leven, maar andersom, in beginsel!

De Wet der zeden hoort bij de oude mens met zijn adamsgedrag, nooit bij de nieuwe, want de nieuwe is volmaakt heilig door het gedrag en de vlijt van Christus en vrij van de Wet.

De nieuwe mens heeft geen zedelijke Wet nodig, want de nieuwe mens in Christus leeft Gode door het geloof en wordt door de genade geregeerd, bestuurd en opgevoed, niet door de Wet.

Zo was het al in het paradijs. Adam en Eva hadden geen Wet nodig om Gode te leven, want het leven uit God lééft Gode en is een leven uit God, door God en tot God.

Adam kon echter vallen, hij is gevallen, maar Christus is staande gebleven, niet voor Zichzelf, maar voor gevallen adamskinderen.

De wedergeboren mens is daarom geen twee-mens, bestaande uit een half oude en een half nieuwe, nee, voor de oude mens is een totaal nieuwe mens in de plaats gekomen, namelijk in Christus.

Als Christus gaat verschijnen moet de oude Adam verdwijnen. Christus houdt het niet met de oude Adam, want de oude mens is met Christus gekruist (Rom. 6:6) ineens en voor altijd. Ik spreek niet voorwerpelijk, maar vanuit de toepassing van deze zaak.

De oude Adam is dood, door de Wet der Wet gedood, met Christus gestorven, hoewel zijn zondige natuur nog in ons voortleeft en dat is ons vlees, ofwel het lichaam der zonde. Gods kind is echter één mens met één lichaam en één ziel. Gods kind heeft dus wel twee naturen, de oude adamsnatuur, maar is ook de goddelijk natuur deelachtig (2 Pet. 1:4). De goddelijke natuur is geen ingestorte heiligheid, zoals Rome leert, maar de inwonende Heilige Geest.

Onze oude adamsnatuur, het lichaam der zonde, ons vlees, doet echter niets dan zondigen, want het vlees onderwerpt zich der Wet Gods niet en het kan ook niet.

Toch maakt het lichaam der zonde niet 50% deel uit van de wedergeboren mens, maar 100%. Ook de nieuwe natuur is niet een deel van het geheel, want de wedergeboren mens is een totaal nieuw schepsel (2 Kor. 5:17), dus voor 100%.

Gods volk is 100% vleselijk en 100% heilig in Christus. De oude mens is voor 100% gekruisigd, ineens en voor altijd (Rom. 6:6).

Doch het lichaam der zonde blijft Gods kind houden zolang hij in het

vlees is en daarom is en blijft hij vleselijk, verkocht onder de zonde.

Het lichaam der zonde en des doods bevlekt dus de beste werken, zodat de verst gevorderde in de genade met zijn beginsel van de nieuwe gehoorzaamheid geheel van de voorbidding van Christus afhankelijk blijft. Het willen is wel bij hem, maar het goede te doen dat vindt hij niet (Rom. 7:18-24), daarom roemen wij in vrije genade alleen.

Er kunnen echter ook geloofswerken zijn die in het vlees eindigen (Gal. 3-5).

Hierbij denken we aan de beeldenstorm ten tijde van de Reformatie, die in het geloof begonnen is en in het vlees is geëindigd.

Het geloof is dus een persoonlijke zaak en de werken des geloofs zijn een getuigenis voor kerk en wereld.

We leven echter in donkere dagen, vanwege het feit dat het menselijke ratio over geloofszaken is gaan heersen, door kerksynodes, door de kerkenraden, op preekstoelen, op verenigingen en noem maar op.

Het gevolg daarvan is dat men de Bijbel en de met bloed bezegelde Confessies kan uitleggen naar ieders inzicht en willekeur, waardoor er van de Kerk der Reformatie niet veel meer dan een afgescheiden puinhoop is overgebleven.

Galaten 2:19 lijkt achterhaald te zijn, maar als Galaten 2:19 bevindelijk niet wordt gekend, dan is men ook vreemd aan één van de voornaamste vruchten van het Gode leven, die Paulus noemt in Galaten 6:2: *“Draagt elkanders lasten, en vervult alzo de Wet van Christus.”*

De Wet van Christus is niet de Wet van Mozes, want de Wet van Mozes moet gedaan worden op straffe des drievoudigen doods, maar de Wet van Christus geschiedt door het geloof dat door de liefde is werkende.

De Wet van Christus is een geloofswet en een liefdeswet! *“En zovelen als er naar deze regel zullen wandelen, over dezelve zal zijn vrede en barmhartigheid, en over het Israël Gods”, Gal. 6:16.*

Er heerst echter een geheel andere Wet in de gevestigde kerk, een dienstbare Wet: *“Haat elkanders lasten en vervult alzo de Wet van Mozes.”*

Die priester en die Leviet in de gelijkenis van de barmhartige Samaritaan zijn daar een sprekend bewijs van en vertegenwoordigen het beeld van het gros belijders op en onder de kansel.

Die priester en die Leviet wilden een schoon gelaat tonen naar het vlees en noodzaakten zichzelf en anderen de Wet van Mozes te onderhouden, alleen opdat zij vanwege het kruis van Christus niet zouden vervolgd worden (Gal. 2:12).

Dat was de reden dat ze die gewonde man met de Wet van Mozes in hun

hand aan de kant van de weg lieten doodbloeden!

Die barmhartige Samaritaan echter was met innerlijke ontferming in Christus bewogen en werd gedreven door de liefde van Christus. Hoort u: GEDREVEN!

Dat is heel iets anders dan het doen der Wet. Die Samaritaan dacht aan geen Wet en ook niet aan goede werken, hij dacht aan zijn naaste en droeg het beeld van Christus. Ziet u nu dat de Wet niet is uit het geloof!

Om dat te geloven is het zwaarste stuk in de ware godsdienst! Om dit te geloven moet je een kind der hel inleven en door de Wet aan de Wet gestorven zijn, anders geloof je het NOOIT!

Kort samengevat: Hoewel de Wet heilig en goed is, maakt de Wet de zonden zodanig levend en overvloedig, dat de mens, bij wie de Wet is ingekomen, zichzelf als verloren beschouwt en aan de Wet sterft.

De Wet laat die mens als het ware in zijn (vrome) zonden stikken (Rom. 7:9). Als de Wet inkomt met het ‘doe dat’ vermenigvuldigen de zonden in het kwadraat, zodat de dood erop volgt.

De doden, die met Paulus deze geestelijke ‘wetsdood’ gestorven zijn, worden door stem van de Zone Gods Gode levend gemaakt.

De vrucht van het Gode leven is een wandel naar de Geest. Want die naar den Geest zijn, bedenken, dat des Geestes is.

We zullen er eerst van zingen, en we van de 119^e Psalm, daarvan het laatste zangvers. Psalm 119 vers 88.

Geliefden, we moeten nog steeds aan de uitleg van onze tekst beginnen, maar deze voorafpraak was noodzakelijk, omdat men in onze dagen met grote mijlslaarzen over het sterven aan de Wet heenstapt als zijnde een achterhaald station.

Om die reden is er ook zoveel godsdienst in onze dagen, maar als alle kerkmensen werden gewogen in de Goddelijke weegschaal, dan zouden we slechts een handjevol kinderen Sions overhouden, die met elkaar nog geen evangelisatielokaal zouden vullen.

Het is veel erger gesteld dan men wil doen geloven. De kerkelijke pers is wat dat betreft net zo bedrieglijke als commerciële media-stream.

De roomse Kerk wilde het volk dom houden, en algemeen bijbelbezit was verboden. Nu heeft iedereen een bijbel, maar alleen de dominee kan die uitleggen, tenminste, dat is de heersende tendens in onze dagen.

Het is als in de dagen van ouds. Gods Woord is schaars geworden in onze dagen, tenminste wat de bediening des Woords betreft.

Hoe radicaler we aan de Wet gestorven zijn, des te vruchtbaarder

openbaart zich het 'Gode leven' in ons. Dat zegt Gods volk niet van zichzelf, maar dat kunnen we uit de Schrift weten. De geloofszekerheid en de geloofsgehoorzaamheid staan namelijk in nauw verband met de radicaliteit van het sterven aan de Wet.

Vooraf in de brief van Jakobus komen de werken des geloofs uitvoerig aan de orde. We gaan hier de brief van Jakobus niet behandelen, niet om de waarheid ervan te verzwijgen, maar vanwege de uitgebreidheid ervan.

Toch zullen we enkele dingen noemen. Jakobus spreekt dus met name over de werken des geloofs en hij zegt dat het geloof zonder de werken dood is.

In de rechtzinnige kerken is altijd geleerd dat de gehoorzaamheid des geloofs met de Wet overeenkomt, maar ik zal u uit Gods Woord bewijzen dat dat niet altijd het geval is, want de Wet is niet uit het geloof. Het geloof gehoorzaamt GóD, ook al gaat dat dwars tegen de Wet in.

We hebben dat reeds gezien bij het offer van Abraham en we zien dat ook bij Hosea die een hoer moet trouwen om de trouweloosheid van het volk uit te beelden (Hos. 1:2).

Ook in het leven van Simson komen we een gelovige(!) anti-wetsdaad tegen. Immers, hij trouwde met een Filistijns meisje en dat ging duidelijk tegen de Wet van Mozes in.

Zijn ouders wisten echter niet dat het van de Heere was. *“En Simson zeide tot zijn vader: Neem mij die, want zij is bevallig in mijn ogen. Zijn vader nu en zijn moeder wisten niet, dat dit van den HEERE was, dat hij gelegenheid zocht van de Filistijnen”, Richt. 14:3-4.*

En wat dacht u van Ruth, die tegen de Wet in, op de dorsvloer aan de voeten van Boaz ging liggen? Dat had toch op zijn minst de schijn des kwaads. Ruth handelde echter door het geloof en Boaz neemt haar geloof in geloof over!

Vervolgens wijs ik u op Rachab, de hoer, die door het geloof de verspieters ontvangen had en verborg, en de soldaten van Jericho met een 'leugen' om de tuin leidde. Die 'leugen' van Rachab was in Gods ogen echter geen leugen, maar een krijgslist des geloofs! *“Door het geloof is Rachab, de hoer, niet omgekomen met de ongehoorzamen, als zij de verspieters met vrede had ontvangen”, Hebr. 11:31.*

Ja, de godsdienst wijst altijd met de vinger naar dit soort anti-wetsdaden in het leven van Gods volk, maar dat is er een bewijs van dat men niet aan de Wet gestorven is.

Welnu, als Gods Woord genoemde anti-wetsdaden van o.a. Abraham, Simson en Ruth onder de noemer van het geloof schaarde, dan ontvalt

iedereen de grond om de Wet als leefregel voor de gelovigen voor te schrijven en/of te adverteren, want dan zouden genoemde bijbelheiligen op grond van die regel verloren zijn gegaan, maar dan zou God ophouden God te zijn. De Wet is regel en lijkbezorger voor het vlees, maar niet voor het geloof, want de Wet is niet uit het geloof.

Het geloof rekent alleen met Christus en Zijn liefdesgeboden zijn voor het geloof niet zwaar.

En de liefdesgeboden van Christus, vervat in de Wet van Christus, strijden niet tegen de Wet der Tien Geboden, integendeel, maar bevestigen de Wet.

We zien echter dat de gehoorzaamheid des geloofs niet altijd in overeenstemming is met de letter van de Wet, en dat is er alweer een duidelijk bewijs van dat de Wet als zodanig niet ons leven bepaalt en geen regel des levens kan zijn voor de gelovigen, hoewel Gods kinderen niet uit eigener beweging genoemde gevallen navolgen, maar Gods geboden bewaren en die onderhouden, maar dan als vrucht van het 'Gode leven' en niet als vrucht van hun doen.

Bovendien, de geestelijkheid van de Wet strekt zich miljoenen keren wijder uit dan het bekrompen doen van de mens.

De Psalmist wist hier iets van: *“In alle volmaaktheid heb ik een einde gezien; maar Uw gebod is zeer wijd”, Ps. 119:96.* Ja, zo wijd, dat ik eronder verloren ben gegaan, opdat ik Gode leven zou om de Wet van Christus te vervullen door de liefde van Christus gedreven.

De liefde is de vervulling der Wet, namelijk het juk van Christus op te nemen, weduwen en wezen bezoeken in hun verdrukking, elkanders lasten te dragen en jezelf onbesmet bewaren van de wereld.

Wat is dat eigenlijk, elkanders lasten dragen?

Wel, Paulus begint Galaten 6 met een vermaning: *“Broeders, indien ook een mens vervallen ware door enige misdaad, gij, die geestelijk zijt, brengt den zodanige te recht met den geest der zachtmoedigheid; ziende op uzelf, opdat ook gij niet verzocht wordt.”*

Paulus spreekt hier over persoonlijke zonden, die vanwege de zwakheid des vleses zijn bedreven, namelijk uit onvoorzichtigheid en niet uit moedwillige opzet.

Over de persoonlijke zonden van iemand moeten we maar zwijgen; ik bedoel van mens tot mens, met name Gods kinderen onderling.

Als een kind van God in de zonde valt vanwege de zwakheid van het verdoemelijke vlees, moeten we maar naast hem/haar gaan zitten en zeker niet met de vinger wijzen, maar de hand in eigen boezem steken. Dat bedoel ik met persoonlijke zonden. Dan moeten we zijn of haar

lasten dragen, dat wil zeggen voor God brengen en om het herstel bidden van betreffende persoon. Dat is elkanders lasten dragen.

Dat betekent niet dat persoonlijke zonden minder erg zouden zijn als publieke zonden, geenszins, maar als we anderen veroordelen om persoonlijke zonden, dan veroordelen we ook onszelf.

Dat wil niet zeggen dat persoonlijke zonden niet met de tucht moeten worden behandeld, juist wel, maar het is wel een groot verschil of iemand uit zwakte zondigt, of met opzet.

Publieke zonden moeten publiek worden behandeld en verborgen zonden moeten verborgen worden beweend.

Als we van iemand weten dat hij/zij uit zwakheid in de zonde gevallen is en het is verder niet bekend, mogen we dat niet publiek maken, behalve als het gaat om onnatuurlijke zonden, bijv. incest, want die zonden mogen nimmer verzwegen worden, maar daar ben ik al eens op ingegaan.

Publieke zonden daarentegen zijn openbaar en die moeten publiek worden bestreden. Nu hangt het er wel van af of het profane zonden zijn, dus als die zonden aan de hand gehouden worden na verschillende waarschuwingen, dan moeten die zonden publiek bestraft en tegengestaan worden (1 Tim. 5:20).

Voorals het gaat over de leer van Gods Woord en de bevinding des geloofs, dan MOET dat zelfs bestreden worden en ook de tucht daarover in werking treden. Valse leringen niet bestrijden is hetzelfde als Gods eer in de modder laten vertrappen, hetgeen op grote schaal gebeurt in onze dagen. Nu hoeven we niet van elke sekte de dwalingen op te sommen, want dat is een bodemloze put en onbegonnen werk. Christus heeft niet de onzuivere godsdienst van de Samaritanen als zodanig publiek bestreden, nee, Hij oordeelde die binnen zijn en niet die buiten zijn (1 Kor. 5:12).

Christus heeft wel de Farizeeën hard de wacht aangezegd in vlijmscherpe termen, termen die men in onze dagen verafschuwt, omdat men de waarheid niet kan verdragen en het verrotte vlees wil kerstenen, onder het mom van: "je mag niet oordelen." Gods volk is juist wel geroepen om te oordelen, alleen mag het geen onrechtvaardig oordelen zijn, maar op grond van de feiten.

De tucht loopt dus over die binnen zijn en niet die buiten zijn, want die buiten zijn daarover zal God oordelen.

Daarom kan ik niet verdragen dat het RD en haar SGP-bijwijken Wilders in de refo-beklaagdenbank zetten, want dat is buitengewoon lafhartig en dus ook ongeoorloofd, omdat die man geen christen is en buiten de

kerkelijke gemeenschap staat. Bovendien houdt Wilders de SGP en het Refodomeen een spiegel voor die er niet om liegt.

Nou goed, het ging dus over persoonlijke zonden die min of meer verborgen zijn en uit zwakte zijn geschiedt, dan moet de liefde de toon aangeven en daarover mogen we niet hard oordelen.

Maar als kerkverbanden of dominees publiek bekende dwalingen leren, dan moet niet liefde de boventoon voeren, maar de waarheid. "

Als de leer in het geding is dan geve God maar geen ootmoed", zegt Luther. Hij wil daarmee zeggen dat van de zuiverheid der leer geen tittel noch jota afgedaan mag worden. En als er ketters zijn die het volk willen misleiden, dan moeten Gods volk en knechten de scherpte van het zwaard des Woords hanteren om de ketterijen te bezweren.

Kijk, als Petrus uit zwakte van zijn verdoemelijke vlees Christus verloochent, wie zal dan een vinger naar Petrus durven uitsteken? *"Wie meent te staan, ziet toe dat hij niet valle."*

Niemand mag echter onder de noemer van 'de zwakheid van het vlees' zijn broeder vermoorden, of iets dergelijks. Dan moet het recht zijn loop hebben, bekeerd of onbekeerd, dat maakt niet uit.

Maar als we een dwalende broeder of zuster terecht kunnen wijzen met de liefde, dan hebben we die broeder of zuster gewonnen. Als die dwalende broeder echter doorgaat, of de vermaning negeert, dan is het over met de liefde en dan moet de waarheid in alle scherpte zijn loop hebben. **Dan moet het wel gaan over echte feiten en niet op grond van horen zeggen.**

Openbare bestraffing is beter dan verborgen liefde, maar publieke bestraffing mag nooit over ondergeschikte zaken gaan, alleen over fundamentele zaken en dat zijn er veel meer dan dat men in onze dagen voor mogelijk houdt en er van weten wil. Dus als een broeder publiek zondigt tegen beter weten in, dan moet die broeder in het openbaar worden bestraft, in aller tegenwoordigheid (1 Tim. 5:20), zoals Paulus ook de veinzende Petrus bestraft heeft in tegenwoordigheid van allen (Gal. 2). De bestraffing van Paulus jegens Petrus staat voluit in het kader van de vervulling van de Wet van Christus. Paulus droeg feitelijk Petrus' lasten door hem openlijk te bestraffen. Daar was ernstige reden voor.

Het is dus wel terdege van belang hoe Gods kinderen staan tegenover persoonlijke zonden die uit zwakte bedreven zijn en profane zonden, tussen verborgen zonden en publieke zonden.

Als de ere Gods, de kroonrechten van Christus, of de leer van Christus in het geding is, dan mogen we niet zwijgen, maar daartegen getuigen.

En als het profane zonden betreffen, dan moeten we -tenminste als we

het eigendom van Christus zijn- de scherpte van het Woord hanteren en geen vlees ontzien, ook geen domineesvlees.

Dat laatste wordt in onze dagen echter als beledigen en haatzaaien bestempeld, maar die ziekelijke bestempeling is een vrucht van de algehele verharding en een heersende kracht der dwaling.

In onze sentimentele en verwijfde dagen wordt alles in het vlees getrokken en de bestraffende man in de poort gehaat, maar dat feit mag Gods ware volk en knechten niet weerhouden om de dwaalleraars, het rationalisme, de geesten uit de afgrond, en de lasterraars, enz., publiek te bestrijden. Christus, de profeten en de apostelen zijn bovendien niet zo kieskeurig geweest in hun taalgebruik jegens de valse leraars, maar hebben die met vlijmscherpe woorden en met heilige verontwaardiging bestraft.

De ijver van Gods huis had Hem verslonden en met die ijver van Christus dient elk kind van God bezet te zijn.

Ja, vooral dat laatste wordt niet verdragen door de "integere" godsdienst, maar dat is altijd al zo geweest en er is wat dat betreft niets nieuws onder de zon.

Gods eerlijkgemaakte volk wordt het meest gehaat door dominees en ouderlingen, omdat zij de WAARHEID liefhebben en daarvan getuigen en de leugen verdoemen, wie het ook betreft.

Gods ware volk en knechten hebben NIET de strijd tegen vlees en bloed, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de geweldhebbers der wereld, der duisternis dezer eeuw, tegen de geestelijke boosheden in de lucht (Ef. 6:12). Bovendien: God liefhebben staat BOVEN de liefde tot de naaste en daar hebben we de laatste tijd uitdrukkelijk op gewezen. Degenen die deze bijbelse waarheid verdraaien, en Gods getuigen belasteren en met hen twisten zonder oorzaak, doen dat tot hun eigen verderf (2 Pet. 3:16), zo waarachtig als de Heere leeft!

Het waarschuwen tegen de zonde staat dus ook in het kader van het vervullen van de Wet van Christus, zeker als het de ere Gods en de kroonrechten van Christus betreft.

Voor alles geldt: Die meent te staan, ziet toe dat hij niet valle, en daarmee worden we geworpen op Hem, die in de grootste verzoekingën staande is gebleven, Jezus Christus, wiens eigen ik ben.

Amen.

Slotzang: Psalm 122:4.

76. De gelijkenis van de verloren zoon

Voorzang: Psalm 92:1, 7

Schriftlezing: Lukas 15

Tekst voor de prediking: Lukas 15:11:32

"En Hij zeide: Een zeker mens had twee zonen. En de jongste van hen zeide tot den vader: Vader, geef mij het deel des goeds, dat mij toekomt. En hij deelde hun het goed. En niet vele dagen daarna, de jongste zoon, alles bijeenvergaderd hebbende, is weggereisd in een ver gelegen land, en heeft aldaar zijn goed doorgebracht, levende overdadiglijk. En als hij het alles verteerd had, werd er een grote hongersnood in datzelfde land, en hij begon gebrek te lijden. En hij ging heen, en voegde zich bij een van de burgers deszelven lands; en die zond hem op zijn land om de zwijnen te weiden. En hij begeerde zijn buik te vullen met den draf, dien de zwijnen aten; en niemand gaf hem dien. En tot zichzelf gekomen zijnde, zeide hij: Hoe vele huurlingen mijns vaders hebben overvloed van brood, en ik verga van honger! Ik zal opstaan en tot mijn vader gaan, en ik zal tot hem zeggen: Vader, ik heb gezondigd tegen den Hemel, en voor u; en ik ben niet meer waardig uw zoon genaamd te worden; maak mij als een van uw huurlingen. En opstaande ging hij naar zijn vader. En als hij nog ver van hem was, zag hem zijn vader, en werd met innerlijke ontferming bewogen; en toe lopende, viel hem om zijn hals, en kuste hem. En de zoon zeide tot hem: Vader, ik heb gezondigd tegen den Hemel, en voor u, en ben niet meer waardig uw zoon genaamd te worden. Maar de vader zeide tot zijn dienstknechten: Brengt hier voor het beste kleed, en doet het hem aan, en geeft hem een ring aan zijn hand, en schoenen aan de voeten; en brengt het gemeste kalf, en slacht het; en laat ons eten en vrolijk zijn. Want deze mijn zoon was dood, en is weder levend geworden; en hij was verloren, en is gevonden! En zij begonnen vrolijk te zijn. En zijn oudste zoon was in het veld; en als hij kwam, en het huis genaakte, hoorde hij het gezang en het gerei, en tot zich geroepen hebbende een van de knechten, vraagde, wat dat mocht zijn. En deze zeide tot hem: Uw broeder is gekomen, en uw vader heeft het gemeste kalf geslacht, omdat hij hem gezond weder ontvangen heeft. Maar hij werd toornig, en wilde niet ingaan. Zo ging dan zijn vader uit, en bad hem. Doch hij, antwoordende, zeide tot den vader: Zie, ik dien u nu zo vele jaren, en heb nooit uw gebod overtreden, en gij hebt mij nooit een bokje gegeven, opdat ik met mijn vrienden mocht vrolijk zijn. Maar als deze uw zoon gekomen is, die uw goed met hoeren doorgebracht heeft, zo hebt gij hem het gemeste kalf geslacht. En hij zeide tot hem: Kind, gij zijt altijd bij mij, en al het mijne is uwe. Men behoorde dan vrolijk en blijde te zijn; want deze uw broeder was dood, en is weder levend geworden; en hij was verloren, en is gevonden."

Geliefden, in afhankelijkheid des Heeren zouden wij de gelijkenis van de verloren zoon met u willen overdenken, een overbekende gelijkenis, die echter weinig wordt begrepen en nog minder wordt beleefd en doorleefd.

In de meeste kerken krijgt de oudste zoon een schouderklopje en de

jongste zoon wordt doodgezwegen, omdat men met zijn situatie geen raad weet. Maar God weet raad, want Zijn Naam is Raad en Hij is groot van daad.

De jongste zoon is thuisgekomen, omdat Vader zo goed was en hij zo slecht. Jezus Christus is in de wereld gekomen om zondaren zalig te maken. Hij zoekt het verlorene, het weggedrevene. Hij zoekt niet de 99 schapen, maar dat ene verloren schaap. Christus is niet alleen een zoekende Zaligmaker, maar ook Eén, Die vindt. Hij rechtvaardigt goddelozen en Hij brengt hen weder in de gemeenschap met God. Dat doet Christus met al degenen, waarvoor Hij verzoening heeft aangebracht.

Geliefden, met de hulp des Heeren zouden wij de gelijkenis van de verloren zoon onder uw aandacht willen brengen, en daarbij trachten wij drie zaken te verklaren:

1. Het besluit van de jongste zoon

2. Het besluit van de oudste zoon

3. Het besluit van de vader

“Een zeker mens had twee zonen”, zo vervolgt Christus Zijn prediking tegen de Farizeeën en de Schriftgeleerden, die tegen Hem murmureren, omdat Hij de zondaars ontving, met hen sprak en met hen at. Om die reden had Christus drie gelijkenissen gepredikt, allereerst de gelijkenis van het verloren schaap, waarin Zijn opzoekende zondaarsliefde wordt geopenbaard.

Ten tweede predikte heeft Hij hen de overtuigende en verlichtende werking van de Heilige Geest gepredikt in de gelijkenis van de verloren penning.

En in onze gelijkenis predikt Christus de trekkende liefde des Vaders in het zaligen van verloren zonen en dochters.

De Farizeeën en de Schriftgeleerden, verstonden er echter niets van hetgeen Christus hen predikte, want ze stelden Abraham als hun vader en Mozes tot hun God.

De gelijkenissen van dat verloren schaap, die verloren penning en die verloren zoon, zeiden hen niets, want zij waren niet verloren, en hadden geen genade nodig, omdat zij tot de 99 rechtvaardigen behoorden, die de bekering niet van node achtte. Christus sprak echter in gelijkenissen, opdat zij het niet zouden verstaan, opdat zij zich niet te eniger tijd zouden bekeren. God heeft het geheim van zalig worden alleen Zijn

kinderen geopenbaard. Die gunst heeft God Zijn volk bewezen, opdat het eeuwig Hem zou vrezen.

Geliefden, zalig worden is een wonder, zalig worden is een geheim, zalig worden is Gods gave. *“Want uit genade zijt gij zalig geworden, door het geloof, en dat niet uit u, het is Gods gave”,* Efeze 2:8.

Zalig worden is een werk van God de Vader, Die zondaren tot Zich trekt krachtens Zijn soevereine wil. Zalig worden is een werk van de opzoekende zondaarsliefde van Christus tot helwaardige ellendigen. Zalig worden is een werk van de toepassende ontferming van God de Heilige Geest door de levendmakende daad aan vijanden van vrije genade. Zalig worden is een werk van God-Drie-Enig.

Gods volk wordt zeker zalig, dat is geen misschientje, dat ligt eeuwig vast en is in Gods raad besloten. Gods volk staan gegraveerd in de handpalmen des Vaders en des Zoons en worden verzegeld door de Heilige Geest.

U kunt de zaligheid zonder werken, dus werkeloos, ontvangen, of in het geheel niet. U kunt uit vrije genade behouden worden, of door uw eigen schuld verloren gaan.

We zullen trachten in deze gelijkenis dat onderscheid te zien.

Christus tekent ons hier een vader die twee zonen had, een rebelse zoon en een oppassende zoon. Die rebelse zoon wilde de wereld in, hij wilde van het leven genieten. Hij zei: *“Vader, ik ben het hier thuis meer dan zat, ik wil wat van de wereld zien.”* Ik vind het huiselijke leven veel te saai, ik wil wat gaan genieten. Ik ben hier uitgekeken en nu wil ik wat in de wereld rond gaan kijken.”

Dat is de taal van ons aller hart van nature, en niet alleen de taal, wij voegen de daad bij het woord, zoals ook die jongste zoon gedaan hebt.

De jongste zoon ging niet verloren; hij wás verloren en daarom wilde hij de wereld in. Wij worden niet werelds als we de wereld ingaan, maar we zijn werelds en daarom leven we werelds. We worden geen dief als wij stelen; wij zijn dieven en daarom stelen wij. En daar ligt onze diepe val aan ten grondslag. Wij hebben onze Schepper in het paradijs vaarwel gezegd en we zijn zonder God en zonder hoop in deze wereld.

De jongste zoon zei tot zijn vader: *“Vader, geef mij het deel des goeds, dat mij toekomt.”*

Daar hebben we het besluit van de jongste zoon. Die jongste zoon eiste de erfenis op terwijl de erflater nog in leven was. Dat is ongekend

brutaal. Want op een erfenis heb je geen recht, zolang de testamentmaker leeft, laat staan om die op te eisen. Je ontvangt de erfenis pas rechtmatig als de dood van de erflater daartussen is getreden. Zolang de erflater leeft, heb je geen enkele zeggenschap op hetgeen je rechtmatig ontvangen kunt.

Er wordt wat gerommeld met erfenissen, maar mensen, ik moet u zeggen dat is allemaal vanwege de geldgod. Salomo zegt in Spreuken 20:21: *“Als een erfenis in het eerst verhaast wordt, zo zal haar laatste niet gezegend worden.”*

Nu, kijk het maar na in deze gelijkenis. De verloren zoon ging zijn eigen weg met een vroegtijdige erfenis, maar er is niets van overgebleven, omdat hij het ontving uit de linkerhand van zijn vader, en niet in zijn gunst.

Daar blijft niets van over. Als je iets ontvangt onder de toelating en niet in Gods gunst, dan zal het je leven verteren, dan moet je het verteren in ijdelheid van je eigen keuzes en dat is een leven van ijdelheid en kwelling des geestes, omdat het is niet in Gods gunst is ontvangen, maar genomen.

Dat is geestelijk ook zo. Alles wat een mens aanneemt zonder een vrijwillige schenking van Godswege, moet hij weer inleveren. Gestolen goed gedijsd niet, en zo is het geestelijk ook zo. Die verloren zoon stal als het ware de erfenis, want een erfenis kun je alleen ontvangen en niet nemen. Nemen is stelen.

U zult zeggen: “Was die vader niet veel te goed om die erfenis zomaar te geven aan zijn jongste zoon? Was die vader niet veel te slap, was hij bang voor zijn zoon?”

Geliefde hoorders, het handelen van deze vader met zijn jongste zoon is een verborgenheid. Hij geeft zijn zoon hetgeen hij na zijn dood rechtmatig zou ontvangen. Wat betekent dat?

God de Vader laat het Zijn volk totaal verzondigen, om haar door vrije genade te behouden.

God kan had de zondeval ook kunnen verhinderen, maar Hij heeft het niet gedaan, want wij waren goed en in Zijn beeld geschapen, maar de mens heeft het goedgegacht om zich van God af te keren en de duivel gehoor te geven, de wereld in te trekken en zijn eigen zin te doen.

Wij hebben al het Goddelijke goed in het paradijs verkwanseld en erdoor gebracht en daar zijn we van nature 24 uur per dag mee bezig.

Christus tekent ons aller beeld hier van nature, en dat was ook het beeld van die oudste zoon, maar die wilde daar pertinent niets van weten. Hij was een vrome jongen en overtrad het gebod van zijn vader nooit, dus

moest God wel goede gedachten over hem hebben. God moest wel heel tevreden met hem zijn dat hij zo keurig in het gelid van Mozes liep.

Wij leven in een tijd, geliefden, dat de meeste kerkmensen blij zijn met brave zonen en keurig oppassende dochters. Als je maar keurig oppast, als je maar netjes leeft, als je twee- of driemaal op een zondag naar de kerk gaat, ja dan is men tevreden.

Maar weet u wat men hiermee kweekt, geliefden? Vrome duivels en anders niets! Ik ben niet tegen een net leven, maar als het meer niet is, dan is het allemaal vijandschap tegen uw Maker. Van nature zijn we tevreden met de buitenkant, en daar is ook ons oordeel op gericht, want de mens ziet aan wat voor ogen is.

“Dat zijn toch van die keurige mensen”, hoor je vaak zeggen. Maar geliefden, God bekeert geen keurige mensen, Hij zoekt goddelozen; verloren zonen en dochters en anders niet.

Als God in een mensenleven komt, dan laat Hij het zo’n mens totaal verzondigen, omdat niemand van nature gelooft dat het al verzondigd is in Adam.

Maar ik geloof toch dat er nog verloren zielen zijn, zielen die zich geen raad weten, omdat zij hun verlorenheid moet inleven en zich er niet van kunnen bevrijden. Zulke zielen worden de macht van hun zonde en ongeloof gewaar, want als het gebod komt, dan worden de zonden levend in hun kracht. Die zielen achten zich geheel verloren, kunnen van geen ontferming horen.

U zegt: Moet ik dan eerst een verloren zoon worden, voor ik genade ontvangen kan?

Nee geliefden, we worden geen verloren zoon, dat zijn we al! Die oudste zoon was ook een verloren zoon, maar hij wilde het niet zijn. Die jongste was ook een verloren zoon, maar dat werd hij niet doordat hij de wereld in trok. Hij was het en daarom trok hij de wereld in. Dus daar zat helemaal geen verschil in die twee zonen van die vader in onze gelijkenis. Nee echt niet. Wat zat er nu voor verschil in Jakob en Ezau?

U zegt: Dat weet ik goed! Jakob was het dan toch maar om die zegen te doen, en Ezau niet.

Dus u zegt eigenlijk dat het Jakob was, die naar God vroeg?

In mijn Bijbel staat: “Er is niemand die naar God vraagt, ook niet één!” Jakob ook niet, niemand! Jakob gaf zich uit voor Ezau, en hij misbruikte Gods Naam, toen zijn blinde vader Izak hem vroeg hoe hij toch zo snel

dat wild geschoten had.

Weet u wat Jakob toen zei: *“Omdat de HEERE uw God dat heeft doen ontmoeten voor mijn aangezicht.”*

Weet u wat Jakob was? Een vrome bedrieger, een huichelaar. Dan handelde die verloren zoon nog eerlijker dan Jakob, want die zei het rechtstreeks tegen zijn vader: *“Vader, geef mij mijn deel.”*

Jakob deed het subtiel. Hij roofde het eerstgeboorterecht door bedrog en dat was niet in Gods gunst. Jakob was wel een uitverkorene, maar dat lag niet aan Jakob, maar aan de God van Jakob en Jakob heeft dat in een weg van recht moeten leren.

Zult u nooit enige grond leggen in een kind van God? Jakob was de jongste zoon, maar ook een verloren zoon en Ezau was de oudste zoon, maar ook een verloren zoon.

De HEERE maakt onderscheid; Hij zegt: *“Jakob heb Ik liefgehad en Ezau heb Ik gehaat.”*

“Dat is toch even hard”, zegt de godsdienst, en dat denkt mijn vlees ook hoor, want het vlees heeft altijd harde gedachten van God. Maar weet u wat nu het verschil is, tussen Jakob en Ezau, tussen de jongste zoon en de oudste zoon uit onze gelijkenis, tussen de hypocrieten en Gods volk?

Moet u horen: De godsdienst zegt: “Ik begrijp niet dat God Ezau gehaat heeft.”

Maar weet u wat Gods volk met de jongste zoon en Jakob bij tijden uitroepen: “Ik begrijp in der eeuwigheid niet dat God Jakob liefgehad heeft, zo’n monster, zo’n bedrieger.”

Vat je het nu? Want zowel Jakob als de verloren zoon, alsook Gods ware volk, komen erachter dat zij in zichzelf precies hetzelfde zijn als Ezau, als de oudste zoon, als Saul, als Judas.

Maar nu heeft God Jakob uitverkoren en Ezau verworpen. Jakob en al Gods volk worden behouden uit vrije genade en Ezau en Saul en al degenen die de verschijning van Christus niet liefhebben, die gaan om eigen schuld verloren.

Ezau was door eigen schuld verloren en daarom verachtte hij moedwillig de eerstgeboortezegen. Judas was een verrader en daarom verraadde hij Christus moedwillig uit grenzeloze haat en ging om eigen schuld verloren.

U zegt: Hoe zit het dan met de verloochende Petrus?

Petrus verloochende zijn Meester omdat hij niet stond in de krácht van het geloof. Maar Christus had tot hem gezegd: *“Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet ophoude.”*

Petrus is dus nooit het geloof kwijt geweest. Voor Gods volk geldt: *“Wie meent te staan, ziet toe dat hij niet valle.”*

Ik heb wel eens gezegd: “Als de Heere mij niet vasthoudt, val ik in alle kuilen die er zijn.”

Christus zegt niet voor niets: *“Waakt en bidt, opdat gij niet in verzoeking komt.”*

Dat ziet op de beoefening van het geloof. Ik weet wel dat Gods volk er soms ook nog wat bij wil stelen. Als u zegt dat het Jakob om de eerstgeboortezegen te doen was, dan zegt de Mond der Waarheid dat Jakob met die leugen ver van zijn plaats was en niet van vrije genade wilde leven.

Weet u wat het zwaarste is in het leven des geloofs? NIETS DOEN, EN GOD LATEN WERKEN! Dat is voor een mens die met de Wet hoereert een onmogelijke opgave, en ok na ontvangen genade moet ons alle zelfvertrouwen uit handen geslagen zijn. Een mens steunt zomaar niet op God, ook Gods volk niet als zij de godsdienst plichtmatig verricht.

U zegt: Ja maar, je moet toch geloven, en je moet toch bidden, je moet toch pleiten?

Ja, de godsdienst, en zeker in onze dagen, weet maar één ding: Je moet dit, en je moet dat! Dit mag je niet en dat mag je niet, zo moet, en zus moet. Ja, en de ‘verst gevorderden’ onder hen zeggen het nog een beetje ‘vromer’, die zeggen: je mag toch pleiten op..., nu vult u maar in: op het verbond, op je doop, op de middelen, op Christus en Zijn verdiensten, ga zo maar door.

Och mensen, wat is dat toch een benauwde godsdienst. Jakob bad niet om de zegen, nee die stal het. De jongste zoon stal de erfenis.

Ik weet het wel hoor, wij willen allemaal van nature zoals die oudste zoon met de verbondsweldaden de hemel verdienen. Want die oudste zoon was ook een verbondskind, Ezau was ook een verbondskind, Judas was ook een verbondskind, die rijke man in de gelijkenis van de arme Lazarus was ook een verbondskind. Allemaal besneden, allemaal gedoopt, zouden wij zeggen. Allemaal hemelzoekers, maar geen Godzoekers, geen armen van geest, geen verloren zondaars, geen verloren zonen, allemaal rijke mensen, allemaal nette mensen, allemaal vrome mensen.

Geliefden, wij zijn van nature vijanden van Christus, of we nu kerkelijk vroom zijn of werelds goddeloos, dat maakt geen verschil.

O, geliefden, smeeek den Heere of Hij je blinde zielsogen opent. Dan ga je zien dat je blind bent, dood in zonden en misdaden en dat je verloren

bent. Dan ga je inleven dat je bent, die je al was, namelijk een reddeloos verloren zondaar, die zichzelf niet meer redden kan.

Die twee blinden uit Matth. 9 riepen het uit: *“Gij Zone Davids, ontfermt U onzer.”* Die konden dat roepen niet meer nalaten, omdat zij zeker wisten dat zij blind waren.

Als wij nog kunnen nalaten om God achterna te schreeuwen, dan willen wij niet weten dat we verloren zijn. Dan zijn we te best om slecht te zijn. Maar Christus zoekt de SLECHTSTE.

Ik was eens op een treinstation om wat lectuur uit te delen. Op een gegeven moment liep er een man langs me heen, en ik zei tegen hem: “Meneer dit is wat voor u.”

Hij bekeek de lectuur en antwoordde: “Nee hoor, daar ben ik te slecht voor.”

Ik zei hem: “Dan is het juist voor u, want het is voor de slechtste!”

Toen gaf hij een antwoord, dat een mens honderd procent tekent in zijn gevallen staat, hij zei: “Maar zó slecht ben ik niet.”

Kijk, hij was wel slecht, maar niet de slechtsté. En die man was nog zo eerlijk om dat uit te spreken. Want in de kerk kom je mensen tegen die wel beamen dat het Evangelie voor de slechtste is, maar om het zelf te zijn? Nee dat is té erg, dat gaat hen te ver en zo hoeft het nu ook weer niet, zeggen ze dan. Ze zeggen eigenlijk: “Ik wil wel bekeerd worden, maar met behoud van mezelf. Ik wil wel behouden worden om in de hemel te komen, maar ik wil niet mijn vonnis ondertekenen dat ik door eigen schuld verdiend heb.”

Kijk, die mensen weten wel dat anderen zo verloren gaan, maar zij willen niet weten dat zij zelf verloren zijn. Christus is gekomen om te zoeken en zalig te maken dat verloren gaat....

Nee, dat staat er niet, Hij is gekomen om te zoeken en zalig te maken dat verloren was.

Kunt u nu verstaan dat ik van al die opgeklopte godsdienst niets moet hebben? Want het is uit Hem, door Hem, en tot Hem.

Weet je wanneer je ook leeft van je godsdienst? Als je het in je zogenaamde gemis uit kunt houden, of in je bekommering, dan leef je met houdbare noden. Geloof je het niet? De jongste zoon wilde in het bezit komen van die erfenis, net als Jakob; die konden met dat gemis niet leven, maar zij kwamen onrechtmatig in het bezit van dat nieuwe deel, om het in de wereld er doorheen te jagen in ijdelheid en vermaak. Daarom houdt God die erfenis voor Zijn volk in de hemel bewaard en zij mag hier leven van de rente van dat kapitaal. Waarom?

Anders zou zij het genadebrood verkwanselen in de wereld van eigenwillige godsdienst en goddeloosheid!

U zult zeggen: Maar dat doet Gods volk toch niet?

Als de Heere verhinderd had, dat de Filistijnen de ogen hadden uitgestoken bij Simson, dan had hij nu nog bij Delila gezeten. Geloof je het niet?

Ja, dat kan de godsdienst niet verdragen, die wil niet geloven dat alleen goddelozen met God verzoend worden. Maar God wil Zijn genade verheerlijken! Weet u wel, als Christus verkondigd wordt, dat er dan in ons hart vijandschap ontsteekt? Weet u hoe dat komt? Omdat wij, net zoals de oudste zoon, door de werken willen zalig worden, als een goed, oppassend mens. Gods volk is ook wel eens in de gestalte van de oudste zoon, maar dan werpt God Zijn volk wel weer in de bagger van eigengekozen wegen, opdat zij met de psalmdichter weer naar God gaat roepen: *“Gelijk een schaap heb ik gedwaald in ‘t rond, dat onbedacht zijn herder heeft verloren, ai zoek Uw knecht, schoon hij Uw wetten schond, want hij volhardt naar Uw geboon te horen.”*

Wat had die jongste zoon nu aan zijn zaligheid gedaan? Hij had zich alleen maar dieper in zijn vuil gewenteld dan hij al lag. Hij had alleen maar tegengewerkt.

U zegt: Maar het leven is toch een strijd?

Als u de goede strijd des geloofs bedoelt, ja. Maar dat is een wettige strijd, dat is geen wettische strijd, anders had Paulus die strijd moeten verliezen. Maar aan het einde van zijn leven zegt hij: *“Ik heb de goede strijd gestreden”*, hij zegt niet: “Ik heb de strijd goéd gestreden”, want dat had de Heere Jezus voor hem gedaan, Die had als Enige de strijd goed gestreden. Daarom mocht Paulus, en al Gods volk, de goede strijd strijden, niet uit verdienste, maar uit genade!

Wat is dat eigenlijk: de goede strijd strijden? Dan moet je het altijd verliezen. *“Want in Hem zijn wij meer dan overwinnaars,”* zegt de apostel. De winst ligt in het verlies.

Ja, dat gaat tegen ons verstand in, daarom vecht een mens daartegen.

De vader in onze gelijkenis liet zijn zoon het verliezen, door hem met liefde terug te winnen. Waardoor liet die vader het hem verliezen? Door te schelden? Door hem de erfenis te weigeren? Door hem aan te geven bij de politie? Nee, hij liet het zijn zoon verliezen door hem op zijn vaderhart te laten trappen, opdat hij hem genade zou kunnen bewijzen.

Als u niet weet wat het is om te hebben gezondigd tegen de liefde, dan

weet u ook niet wat het is om als een verdoemelijke zondaar om genade te smeken aan de voeten Gods.

“En niet vele dagen daarna, de jongste zoon alles bijeen vergaderd hebbende, is weggereisd in een vergelegen land, en heeft aldaar zijn goed doorgebracht, levende overdadiglijk”, vs. 13.

Dat was ons eerste punt: Het besluit van de jongste zoon.

Wij allen zijn met onze diepe val in Adam van God weggereisd naar een vergelegen land, om nooit meer tot God weder te keren. Dat was ons besluit, en dat moedwillig!

Wij zeggen van nature allemaal met de jongste zoon: *“Wijk van mij, want aan de kennis Uwer wegen hebben wij geen lust.”*

Die jongste zoon kwam daar openlijk voor uit; hij was brutaal in de zonde, brutaal tegen zijn vader. Maar de oudste zoon was geraffineerd, die zat elke zondag voor in de kerk en hij luisterde met aandacht; zó zelfs, dat zijn gemoed wel eens vol schoot van bewogenheid over de prediking. Zijn vader zal vast weleens gedacht hebben: *“Daar leeft wat in die oudste jongen.”*

Maar met zijn jongste zoon was hij dag en nacht in de worsteling voor Gods genadetroon of Hij hem wilde gedenken en hem weder zou willen brengen in zijns vaders huis. Die jongen vermaakte zich echter opperbest in de wereld en had van de zonde geen last en in de vreze des Heeren geen lust. Hij had ook geen gebrek aan vrienden, want vrienden heb je genoeg als je wat uit te delen hebt. Dat is geestelijk ook zo. Zolang je nog wat uit te delen hebt, en je hebt wat genade op voorraad, ja, dan heb je het huis vol, maar je moet maar eens met Job op de ashoop van je geestelijke bestaan zitten. Dan weten de vrienden van Job precies een oorzaak aan te wijzen, maar ze gedroegen zich niet als vrienden, maar als kwelgeesten. Als je niets meer uit te delen hebt, en als met Heman niets anders dan de dood kan braken, of met Lazarus besmettelijk onrein bent, dan loopt het huis vanzelf leeg, en dan zijn al je vrienden en bekenden op een goede dag verdwenen. Zo verging het ook die verloren zoon.

“En als hij het alles verteerd had, werd een grote hongersnood in dat land, en hij begon gebrek te lijden”, vs. 14.

Zijn er nog onder ons die gebrek lijden en vergaan van de honger als een verloren zoon of dochter? Die verloren zoon had de erfenis doorgebracht met feesten en vrienden, in de ijdelheid en de zorgeloosheid van het leven. Hij leefde overdadiglijk. En nu begon hij

gebrek te lijden.

Dat is liefde van God, als u gebrek begint te lijden, dan roept God u daarmee tot bekering.

Weet u, geliefden, een mens krijgt één of twee waarschuwingen in zijn leven. Daar verzet een mens zich tegen, hoor! Tegenwoordig kom je allemaal van die gewillige mensen tegen, maar wij moeten van God niets hebben van nature.

Maar als God een mens in de klem neemt, dan begint die mens gebrek te lijden. En ieder mens heeft er een verschrikkelijke hekel aan om een gebrekkig mens te zijn. Daarom zijn er zoveel abortussen in de wereld, en zoveel euthanasie-praktijken, want het gebrekkige en gehandicapte leven moet uitgebannen worden in onze moderne samenleving. Een gebrekkig lichaam past niet meer in de tegenwoordige maatschappij, men streeft naar een volwaardig verstandelijk en lichamelijk mens.

Ik las eens een hemeltergende verhaal van een aborteur, die het ongeboren leven zonder blikken en blozen in de moederschoot ook in de negende maand vermoordde. En al was het in de eerste maand, het is en blijft moord. De mens is de duivel gelijk, nog erger dan de beesten; die hebben nog trouw voor elkaar, maar mensen, nee duivels slachten schepselen Gods in de moederschoot. God zal ze verdoemen als zij zich niet bekeren!

Ook die zonden worden getolereerd door onze regering, ja zelfs goedgekeurd. Wat zal het straks zijn, om als verantwoordelijke ambtenaar of minister te staan voor de vlekkeloze heiligheid van Gods rechterstoel, wanneer Hij wraak zal nemen op al dat vergoten bloed.

Voor die vreselijke zonde is er ook vergeving bij God in Christus te krijgen. O, dat onze leidlieden zich dan zouden begeven als verloren zonen en dochters naar de troon van Zijn vergevende genade. En zo niet, God zal ze vervloeken met een eeuwige vervloeking, omdat Hij alleen beschikt over het leven en de dood, ja Hij alléén!

Ik hoorde van een verpleegster, die onmogelijk kon meewerken aan de euthanasie. Op een dag moest zij op het kantoor verschijnen van de directeur van dat ziekenhuis. Die directeur zei dat zij verplicht was om mee te werken, om ongeneeslijk zieke mensen door een spuitje aan hun einde te helpen. Maar die verpleegster weigerde dat beslist. Uiteindelijk sprong die ziekenhuisdirecteur op van kwaadheid en riep de in zijn ogen weerbarstige verpleegster toe: *“Ik beslis hier over leven en dood.”*

Toen zei die verpleegster: *“Nee mijnheer, dat doet God alleen.”*

Terstond viel de man dood neer! God had gesproken door het eenvoudige getuigenis van die getrouwe verpleegster.

Zijn ze er nog onder ons? Op welke plaats God u ook gesteld heeft; het is misschien een onmogelijke plaats, maar geef u niet over aan de grilligheid van een dwaas die zelf wil beslissen over leven en dood. God zal u bijstaan.

Dat is ook zo in de politiek. Een echt christen zal geen politiek kunnen voeren ten koste van Gods Woord, maar zal er tegen stemmen zo lang hem die plaats gegeven wordt. Hij zal niet kunnen kiezen tussen twee kwaden, zoals men tegenwoordig kan in de meest rechtse politieke en kerkelijke kringen.

Een echt kind van God zal echter niet alleen tegen de zonden waarschuwen, maar ook van de genade in Christus voor de grootste der zondaren getuigen.

“En hij begon gebrek te lijden.”

Als de Heere u genadiglijk laat vastlopen, begint u gebrek te lijden. De Heilige Geest zal de wereld overtuigen van zonde, gerechtigheid en oordeel. Dan drijft Hij u uit de wereld van zonde. Want er staat: *“En hij ging heen en voegde zich bij één van de burgers van dat land, en die zond hem op zijn land om de zwijnen te weiden.”*

In onze dagen zijn er meer bekeerd dan onbekeerd. Het gros belijders gaat aan het Heilig Avondmaal. Maar als God u bekeert, dan gaat dat in een weg van totale ondergang van uzelf; dan zakt u door uw vermeende bekering heen. Dan zakt u door uw geloof heen, dan zakt u door al uw godsdienst heen, ja, door uw ganse bestaan, omdat u dan voor God geen bestaan meer heeft.

Er is veel godsdienstig rumoer in onze dagen en dat is in alle kringen zo. Men betwist Gods ware volk in de bevinding dat het zo diep en zo zwaar niet meer hoeft te beleven.

Nu, als je het aan Gods volk zou vragen, dan hoeft het voor haar ook zo diep en zo zwaar niet hoor, MAAR HET GAAT ZO!

Daar hangt Gods volk geen gewicht aan, want dat gewicht legt God erin. Dat is geen mensenwerk, want dan zou er niet één mens bekeerd worden. Maar dat is het werk van God de Vader, Die verkiest en doet naderen; dat is het werk van God de Zoon, Die de zondaar reinigt door Zijn bloed en verlost van de hemelhoge schuld; en dat is het werk van God de Heilige Geest, Die het verlorene vernieuwt door wederbarende genade en hem zalft met heilige zalfolie des Geestes.

Als God de Vader een zondaar gaat trekken, laat Hij je eigen gekozen paadje volledig teruglopen. Zult u het onthouden? Dan gaat Hij u tuchtigen met een stok uit eigen woud.

Als je veel in de popmuziek bent opgegaan, jonge mensen, dan zal God die muziek als een doorn in je vlees teruggeven, om te weten wat je je Schepper hebt aangedaan. Dat is liefde van God, om je terug te trekken naar Hem!

De vader in de gelijkenis trekt door het gebed aan God en God trekt op het gebed aan die jongen. Die jongen had zich vermaakt met de zwijnen van de wereld en nu moet hij de zwijnen weiden op het veld. Hij kreeg een stok uit eigen woud, om getuchtigd te worden. Ik denk dat die jongen jaloers geworden is op die zwijnen, want die hoefden niet voor God te verschijnen, maar hij wel, en hij moest sterven en hij kon niet sterven.

Ik heb de koeien op het land destijds dikwijls gelukkiger geprezen dan mijn eigen verloren ziel, met de verzuchting: “Was ik maar een koe, was ik maar een koe.” Want die koeien hebben niet gezondigd, die beesten hebben geen ziel te verliezen, maar ik wel.

En om met een openstaande schuld voor God te moeten verschijnen, o mensen, dat werd verloren, verloren, voor eeuwig verloren en dat rechtvaardig.

Daar moet het heen. Maar die jongen moest nog verloren gaan, om er achter te komen dat hij verloren wás. Er moet plaats gemaakt worden voor het werk van God in Christus en dat doet de Heilige Geest.

“En hij begeerde zijn buik te vullen met den draf dien de zwijnen aten...”, vs. 16.

Weet u wat u gaat wensen, als u in deze wegen van ontdekking gebracht wordt, geliefden? Als men u zou vragen wat u dan nog zou wensen, dan zou u zeggen: Alles is beter dan dit!

Maar als God door gaat is dat enkel genade. Anders had die jongen en al Gods volk met hem, zich nog vergrepen aan de draf der zwijnen. Waarom?

Om God uit handen te blijven. Ja, dat is nu de mens.

Tegenwoordig zijn er velen van de kroeg naar de kerk bekeerd en dan worden zij door de meeste leraars, die vreemd zijn aan vrije genade, ingezegend en uitgenodigd om deel te nemen aan het Avondmaal. Of om het ambt van ouderling of diaken te bekleden. Maar dezulken hebben de genadeslag nooit gehad en het worden onvruchtbare ambtsdragers in de kerk, hetzij door hun zwijgen, en daardoor de zonde niet bestraffende, hetzij door hun handelen, maar wat ze ook doen, hun religie blijft krachteloos, of zij vallen zelfs in een oordeel des duivels, omdat zij het ambt hebben aanvaard onder de toelating en niet in Gods gunst. Hoe

zullen blinden de blinden leiden in de gemeente Gods? Dat zijn mensen die zich uitgeven arm van geest te zijn, maar zijn het nog nooit geweest, want zij kunnen zonder Christus leven.

Van de kroeg naar de kerk bekeerd, ja, maar die verloren zoon was van de kroeg naar de zwijnen bekeerd om daar zichzelf minder dan een zwijn voor God te leren kennen.

Geliefden, ik geef niets om je godsdienst, als het niet meer is dan wat plichten, regels en wetjes, want dan beseft je niet dat je met heel je vormendienst nog een vijand van vrije genade bent. Maar als God een mens bekeert, gaat hij die mens apart zetten, afzonderen onder de doden. Dan zou je buik nog wel willen vullen met de drek van deze wereld, maar het gaat niet meer. Die verloren zoon die geen penning meer had overgehouden van de erfenis, wilde ten laatste zijn buik vullen met de draf van de varkens, maar *“...niemand gaf hem dien.”*

Dan gaat God je afzonderen, en Hij betreft je in het gericht met Hem. Toen heeft hij het uitgeroepen: *“Verloren, verloren, voor eeuwig verloren.”*

Daar is die jongen tot zichzelf gekomen, daar mocht hij voor God worden die hij al was: Een verloren zoon!

Op dit punt blijft de godsdienst steken, daar moet u maar eens goed op letten. Dezulken blijven steken voor het recht. De godsdienstige mens wil wel verlost worden, niet door recht, maar voor het recht, net als Barabbas. Dat zijn mensen die de deur zelf opendoen. Ze geloven op eigen initiatief.

Maar weet u wat de beleving van al Gods ware volk is? Dat vinden wij zo kostelijke verwoord in een oud gedicht dat elke keer weer nieuw is en nooit verouderd. Ik zal het u eens voorlezen.

*“Als onder ‘t heilig recht, de ziele niet meer vecht,
maar billijkt ‘t zondeloon, wat haar ook overkoom,
rechtvaardigend haar God, wat eeuwig zij haar lot.
Als in haar laatste vreugde (het eren van Gods deugden),
de deugd van ‘t recht het wint, al eist zij: Doodt het kind.
O, stonde van ‘t gericht; o dood’lijkst tijdsgewricht.
Dan wordt verloren gaan, door God niet toegestaan.
Hier wordt de Zoon gekust, eer z’op den weg vergaat.
Hier wordt zij welbewust, verzekerd van haar staat.
Hier drinkt zij ‘t Bloed des Lams, ‘t welk haar in ‘t leven laat.
Hier wordt de toorn geblust en is het Vree met God,
door ‘t offer van Zijn Zoon, o aller zaligst lot.”*

Daar schrikt de godsdienst voor terug en zij vergrijpt zich aan de draf der zwijnen en keert terug naar de wereld, gelijk de apostel Petrus getuigt in 2 Petrus 2 vers 22: *“De hond is wedergekeerd tot zijn eigen uitbraaksel, en de gewassen zeug tot de wenteling in het slijk.”*

Dat kan ook op een zogenaamde nette manier. Maar God trekt Zijn volk er door, want er staat: *“En tot zichzelf gekomen zijnde, zeide hij: Hoeveel huurlingen mijns vaders hebben overvloed van brood, en ik verga van honger.”*

Wat betekent dat nu? Gaat het nu van die jongen uit? Nee geliefden, het is en blijft volkomen het werk van God, want de Heilige Geest liet die jongen tot zichzelf komen. Een mens kan zichzelf alleen maar verder van God af zondigen, maar de Heilige Geest overtuigt de wereld van zonde, maar ook van gerechtigheid en oordeel.

Toen dat waar werd, ging alles breken in het hart van de verloren zoon. Dat is een wonder, want nu trekt de Heere verloren zonen met koorden van liefde. Hij laat het die verloren zonen en dochters zelf uitroepen: *“Ik zal opstaan en tot mijn vader gaan, en ik zal zeggen: Vader ik heb gezondigd tegen de hemel en voor u, en ik ben niet meer waardig uw zoon genaamd te worden; maak mij als één van uw huurlingen.”*

God maakt geen slaven, zelfs niet in de weg der ontdekking, want in de ware ontdekking vindt u niet alleen benauwdheid, maar ook droefenis. Maar nu moet ik gelijk de andere kant noemen: Dacht u dat die jongen met zijn schuldbelijdenis bekeerd was geworden?

Dat is ook weer een nieuwe godsdienst in onze dagen. Die mensen gaan de bekommering drijven. Dezulken willen de grond der zaligheid leggen in de bekommering en in de ellende of in de hartelijke keuze van Ruth en de overtuiging van de verloren zoon.

Maar geliefden, ik moet u zeggen dat is een uitvinding van de duivel, want de duivel tracht alles in het werk te stellen, om de verloren zonen en dochters uit de handen van Vader te houden. Hij zal er alles aan doen om zogenaamde Ruth's te kweken, die nooit in de armen van die meerdere Boaz vallen.

Ik kreeg onlangs een brief van een man die mij al meer geschreven heeft omtrent deze zaak. Die man wilde ook de grond der zaligheid leggen op grond van de keuze van Ruth die dat soort mensen op zichzelf toepast om er ook bij te horen. En die man probeerde alle oudvaders aan zijn kant te redeneren. Maar ik moest denken: U hebt net zoveel genadekennis als de poot van m'n stoel.

Want weet u waarom deze mensen Ruth misbruiken? Omdat zij van de genade van Ruth niets hebben. Ruth was al gerechtvaardigd, maar een

onbekeerd mens die niet gerechtvaardigd is, wil er ook niets van weten dat Ruth al gerechtvaardigd was op de grens, want anders kunnen zij heel die allegorische uitleg van het boek Ruth op de mesthoop gooien. Het klinkt natuurlijk heel gunnend om Ruth erbij te zetten, zoals een onbekeerd mens zich een ingebeelde Ruth probeert voor te stellen, een Ruth met een openstaande schuld, maar dat is de Ruth uit de Bijbel niet. Dezulken openbaren zichzelf als de oudste zoon die met zo min mogelijk goddeloosheid en met zoveel mogelijk vroomheid op de hemel aan willen. Die oudste zonen hebben altijd twee dingen, namelijk goed en kwaad. Die mensen willen met één consciëntie-benauwdheid bekeerd door het leven gaan. Maar echte verloren zonen hebben maar één ding, alleen maar schuld, alleen maar goddeloosheid, omdat zij één klomp zonde zijn.

Ik zeg weleens: Je hoeft huichelaar niet tegen te komen. De huichelaar openbaart zichzelf. Zijn spraak maakt hem openbaar.

Weet u wie dat inleven? De ware verloren zonen, de ware Ruth's en de ware Jakob's. Want die leveren zich uit als een huichelaar op genade of ongenade.

O ja, nog even die man met zijn brieven. Ik denk dat die verloren zoon tegen hem gezegd zou hebben: "Man, u bedriegt zich voor de eeuwigheid met uw vrome godsdienst."

Ja, dat zeggen de ware verloren zonen; die laten zich niets aanpraten door de godsdienst. Die zeggen: "Ik verga van honger, ik zal opstaan en tot mijn vader gaan..." Dezulken smeken onophoudelijk: "Gij Zone Davids, ontfermt U mijner."

"Geef mij Jezus of ik sterf, want buiten Jezus is geen leven maar een eeuwig zielsverderf."

"En opstaande ging hij naar zijn vader."

Daar gaat hij, het hoofd gebogen: "O God, wees mij zondaar genadig."

Weet u wat ware ontdekking doet? Die maakt van een rechtopstaande zondaar een bukkende ellendeling. Zulke zielen krijgen een bukkend leven met de hel van binnen, met het oordeel in hun ziel. Hoe dichter zij naderen bij de troon der genade, hoe groter de verlorenheid. Maar de liefde trekt en de Wet drijft. Hoort u? De liefde trekt en de Wet drijft. De Wet drijft u niet naar de troon der genade, nee, dat doet de trekkende liefde des Vaders. De Heere zegt: *"Ik zal hen voeren met smeking en geweest."*

Ik moet hier wel iets bij zeggen, want vele doe-het-zelvers leggen de bekering al in de trekken, maar ik moet u zeggen, geliefden, dat

trekkende liefde iets anders is dan de liefde die in het hart wordt uitgestort met de vergeving der zonden. Trekkende liefde is nog geen ingestorte liefde. Er zijn mensen met gemene werkingen des Geestes die iets van die trekkende liefde gewaar worden, maar toch nooit in Christus worden opgelost. We mogen nooit enige grond leggen in de trekking, want met de trekking ben je niet gered. We moeten worden opgewekt, ja, en dat geschiedt ten uiterste dagen, in het uur der minne. Christus zegt: *"Niemand kan tot Mij komen, tenzij de Vader Die Mij gezonden heeft, hem trekke, en ik zal hem opwekken ten uiterste dage."*

"En als hij nog verre van hem was, zag hem zijn vader, en werd met innerlijke ontferming bewogen", vs. 20.

Voordat die zoon zijn vader zag, zag zijn vader hem. God heeft Zijn volk liefgehad met een eeuwige liefde, daarom trekt Hij haar met eeuwige goedertierenheid en liefdekoorden.

Met lout're goedheid, met liefdekoorden.

En in dat uur der minne, en dat is niet na te praten, hoor mensen, maar in dat uur der minne, wat gebeurt er dan? Dan is er een volk op aarde, dat loopt op de hel aan, want dat heeft de deur naar Vader dicht gezondigd, die deur kan zij zelf nooit meer openen.

En de satan is aan haar rechterhand, die haar van alles in de oren schreeuwt: "Het is niet voor jou, God zal je niet willen ontvangen, Hij zal je wegvagen. Hoe durf je je zo aan God te vertonen? Keer terug, keer terug, dit wordt je ondergang."

Maar weet u wat de ware Esther's zeggen? *"Kom ik om, dan kom ik om, maar ik zal tot de Koning gaan"*, ja, dat zeggen de ware Esthers; die laten zich niet meer tegenhouden, al moet het dwars door de hel. Waarom?

God de Vader trekt Zijn volk onwederstandelijk. En als de zondaar zich opmaakt om zijn laatste reis te maken, dan krijgt God haast. Hij trekt niet alleen de zondaar, maar Hij snelt ook de zondaar tegemoet in Christus. Want er staat van de vader: *"En (hij) werd met innerlijke ontferming bewogen; en toelopende, viel hij hem om zijn hals en kuste hem."*

En nu noem ik u een heiligdom, met diepe eerbied uitgesproken: Als een zondaar zijn laatste reis mag maken, om het voor God te mogen verliezen met de strop van zelfveroordeling om de hals, dan stapt God van Zijn troon af en holt de ter-helle-varende zondaar in Christus tegenmoet om hem op te vangen in Zijn eeuwige liefdesarmen.

"En de zoon zeide tot hem: Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel en voor u, en ben niet meer waardig uw zoon genaamd te worden."

Hij zei eigenlijk: “Vader, als ik naar de hel moet, mag er dan nog een raampje in de hel zitten zodat ik altijd naar U zou mogen kijken. Dan heb ik genoeg, Vader. Meer ben ik niet waard, Vader.”

“Maar de vader zeide tot zijn dienstknechten: Brengt hier voor het beste kleet en doet het hem aan, en geeft een ring aan zijn hand en schoenen aan de voeten; en brengt het gemeste kalf en slacht het; en laat ons eten en vrolijk zijn; want deze mijn zoon was dood en is weder levend geworden, en hij was verloren en is gevonden. En zij begonnen vrolijk te zijn.”

Hoort u het? De Vader zegt: “Want deze mijn zoon was dood.”

God bekeert geen levende mensen, geen bekommerde mensen, geen zoekende mensen, maar doden. “Deze mijn zoon was dood, en is wederlevend geworden. Hij was verloren en is gevonden.”

We zullen er eerst eens van zingen, en wel uit de 85^e Psalm, vers 4:

*“Dan wordt genâ van waarheid blij ontmoet;
De vrede met een kus van ‘t recht gegroet;
Dan spruit de trouw uit d’ aarde blij omhoog;
Gerechtigheid ziet neer van ‘s hemels boog;
Dan zal de HEER’ ons ‘t goede weer doen zien;
Dan zal ons ‘t land zijn volle garven biên;
Gerechtigheid gaat voor Zijn aangezicht,
Hij zet z’ alom, waar Hij Zijn treden richt.”*

Toen is die jongen gedragen geworden aan ‘s Konings tafel, net als Mefiboseth. En hij at de lekkernijen van ‘s Konings tafel.

Dat is Heilig Avondmaal, waar het brood en de wijn heenwijzen naar het Lichaam en het bloed van Christus.

Geliefden, hebt u wel eens zo Avondmaal mogen vieren? Dat is toch een gebaande weg, of niet? Of gaat u zelf lopen? Of kunt u met de zwijnen nog een beetje genieten van de draf der zonde? Of kunt u met uw vrome werken in het leven blijven, zoals de oudste zoon?

Wat zijn de meeste ouders toch blij met al die uitwendige oppassende zonen en dochters en niet bezorgd om hun ziel en zaligheid. Maar nu moeten we eens opletten als God Zijn genade gaat verheerlijken in een gezin of kerk, dan komen de oudste zonen openbaar in hun ware gedaante. Dan gaan ze de verloren zonen negeren en lasteren. Want toen de oudste zoon thuiskwam van het veld, hoorde hij het gezang en het gerei. Maar in plaats dat hij verblijd was met de blijden, werd hij toornig

en wilde hij niet ingaan om zijn broeder te verwelkomen; die was in zijn ogen te slecht, want hij was best.

En daarmee zijn we gekomen aan ons tweede punt: Het besluit van de oudste zoon.

De godsdienst zal u niet verdragen, als God u opricht uit de modder van uw bestaan, en u genade gaat bewijzen. Dan slaat Kaïn zijn broeder Abel dood uit afgunst.

Maar in deze gelijkenis komt de vader naar buiten en bidt zijn oudste zoon om binnen te komen. Maar de oudste zoon weigert. Hij weigert om vrolijk te zijn met de blijden. Hij wil liever verloren gaan, dan de hemel te delen met zijn jongste broer. Die oudste zoon heeft in de bekering van die jongste zoon geen enkel belang. Hij speelde de slachtoffer, maar God zoekt geen slachtoffers, maar schuldenaars.

Dat is de kerk van vandaag. Die oudste zoon staat model voor de kerk van vandaag. Allemaal slachtofferkerken, waarin geen plaats is voor geredde zondaren. Dat is altijd al zo geweest. Christus moest eerst verworpen worden door ouderlingen en dominees, alvorens Hij de prijs zou betalen om Zijn volk vrij te kopen van het verderf. Dat is nog niets veranderd. Er zijn dominees, die uiterst rechtzinnig preken, de bekering preken, Christus in hun mond nemen, maar o wee, als God een ziel bekeert en hem als een getuige in die gemeente stelt, dan is het kerkelijke hek van de dam. Dan komt heel de hel in beweging, op en onder de kansel.

U moet niet denken dat die oudste zoon de waarheid niet beleed. O, ja, de rechtzinnigheid liep zijn broekspijpen uit, maar hij achtte het geslachte Lam niet nodig in zijn leven.

Mensen, wat zal dat vreselijk zijn, om op zo’n grote zaligheid geen acht te hebben geslagen. Dan zult u door eigen schuld verloren gaan. Verloren zonen en dochters schuwt men doorgaans als de pest. Tenminste door degenen die denken dat ze bekeerd zijn, maar nog nooit voor God verloren zijn geweest. Die mensen zijn doorgaans zwanger van de afgunst.

Maar ik moet u toch zeggen, dat ik in die weg toch een paar lieve vrienden van God ontvangen heb, die de vreugde en de smarten met me delen. Dan ga je elkanders lasten voor God brengen. Vreemd wordt eigen en eigen wordt vreemd, dat zie je hier.

Twee broeders scheiden, omdat vader goed is, ja, ‘t is wat. De oudste wil niet delen in de vreugde van de jongste, omdat hij zich hoog bekeerd voelde en neerkeek op die gevallen jongen, waarover God Zich ontfermd had.

Maar ‘t geeft niet hoor, God maakt alles een keer open. Dan zullen de verloren zonen en dochters ingaan, in die plaats, waar God is Alles en in allen. Die blijdschap zal dan onbepaald, door het licht dat van Zijn aangezicht straalt, ten hoogste toppunt stijgen.

Weet u wat die oudste zoon tegen zijn vader zei? *“Doch hij antwoordende, zeide tot den vader: zie, ik dien u nu zovele jaren, en heb nog nooit uw gebod overtreden...”*

Zo’n beste jongen toch, ‘t was toch zo’n brave Hendrik, net als die rijke jongeling, die had al de geboden onderhouden van zijn jeugd af aan. Maar één ding ontbrak hem: hij was nog een oude mens onder de Wet en die oude mens met zijn zedelijke gedrag wilde hij niet verliezen.

“...en gij hebt mij nog nooit een bokje gegeven, opdat ik met mijn vrienden mocht vrolijk zijn.”

Ziet u, dat die oudste zoon niet om het geslachte Lam verlegen zit? Hij wilde wel godsdienst bedrijven, o, ja, maar in de huid van de oude mens. Die oudste zoon staat dus ook model voor de oude mens, terwijl die jongste zoon zijn oude mens verloren was, omdat hij de wetsdood gestorven was. Die vader had gezegd: *“Want deze mijn zoon was dood, en is wederlevend geworden. Hij was verloren, doch is gevonden.”*

Ja, dat is nu het grote verschil tussen vrije genade en de ‘doe-het-zelf godsdienst’. De jongste zoon werd op het geslachte Lam onthaald, en die oudste zoon wilde een bok hebben. Weet u wat dat is, een bok? Dat zijn beweegoffers, maar God haat de roef in het brandoffer en al dat smeet der vette beesten. God wil genade verheerlijken, maar die oudste zoon wilde zichzelf vermaken met zijn vrienden een beweegoffer.

Met die vrienden lag hij op en lijn en die namen de eer van elkander aan. *“Geloof jij het van mij, dan geloof ik het van jou.”*

Nee, op die godsdienst kan ik in der eeuwigheid nooit meer jaloers op worden. Dan liever met het volk van God kwalijk behandeld te worden, dan voor een tijd de genieting der zonde te hebben.

Ik moet u daar toch nog wat meer van zeggen. Wat is er in onze dagen ook veel verwijdering onder Gods volk. Hoe komt dat feitelijk? Ik weet het wel, hoor. Men leeft in de gestalte van de oudste zoon en van die verloren zonen en dochters wil men niets weten. Weet u wat u dan doet? Dan veinst u met de godsdienst, gelijk Petrus met de Joden veinsde. Dan bent u net even bekeerder dan die man, of die vrouw, die jongen of dat meisje, die van de weg gevallen is.

Maar mensen, als u de gevallen Kerk niet meer kunt verdragen, dan zal God u uit Zijn mond spuwen. Toen Petrus gevallen was, werd hij door

Jezus ontvangen aan de zee van Tiberias, en de geschonden liefde werd hersteld, door wie? Door Petrus? Nee, door de Allerschoonste onder de mensenkinderen, op Wiens lippen genade is uitgestort.

“Simon, zoon van Jona, hebt gij Mij lief?” Tot drie keer toe.

En toen begon Petrus te huilen: *“Ja Heere, Gij weet alle dingen, Gij weet dat ik u liefheb.”*

O, zondaars, gij zijt welkom bij de Heere Jezus, welkom, welkom dode zondaars aan de voeten van het Lam. Alle dingen zijn gereed, o zondaar, kom en zie, kom en zie!

Wat vertoeft gij nog blinden, kreupelen, kunt u Christus niet vinden? Schreeuw u keel maar hees tot Hem. Hij zal u vinden en u brengen in de gewesten van de eeuwige zaligheid, waar geen blinden meer zijn; waar de verloren zoon eeuwig thuis is, eeuwig bij de Vader.

Dat kan die oudste zoon niet verdragen, want dan roept hij het uit: *“Maar als deze uw zoon gekomen is, die uw goed met hoeren doorgebracht heeft, zo hebt gij hem het gemeste kalf geslacht”, vs. 30.*

O, hij barstte van de vijandschap, want als er een verdiend had om onthaald te worden, dan was hij het wel, want hij had er krom voor gelegen. Maar die jongste broer van hem, had alles er doorheen gejaagd, en nu wordt die landloper als een vorst onthaald. Dat kon hij niet hebben en hij liet dat openlijk blijken.

Geliefden, *“hoeren en tollenaren zullen u voorgaan in het koninkrijk der hemelen”,* zegt de Zaligmaker. Wat zal dat een eeuwige verwondering baren, als dezulken straks zullen worden toegeroepen: *“Komt in, gij gezegenden des Vaders, en beërft dat koninkrijk dat voor u is weggelegd van voor de grondlegging der wereld.”*

Maar als het zó moet, dan hoeft het niet meer van de oudste zoon, dat gaat hem te gemakkelijk. Want terwijl die verloren zoon al het goed zijns vaders verkwanseld had, heeft hij gearbeid, zeven schoften in een uur. En nu laat vader zo’n beest binnen. *“Nee hoor, als dat monster in de hemel is, dan wil ik er niet wezen”,* zei die oudste zoon.

Ja, ja, wat is de mens, wat is in hem te prijzen? Echter, God verkiest en doet naderen: Adam, Noach, Lot, Jakob, Rachab, Asaf, David, Simson, Petrus en Paulus, allemaal stuk voor stuk de grootste der zondaren, maar bekleed met de mantel der gerechtigheid van Christus.

“En de vader zeide tot hem: Kind, gij zijt altijd bij mij, en al het mijne is het uwe”, vs. 31.

“Kind, gij hebt altijd Mijn Woord gehoord. Ik heb u, toen gij er nog geen weet van had, laten dopen in de Naam des Vaders, en des Zoons, en des

Heiligen Geestes. Toen heb Ik Mij over u ontfermd, maar gij hebt het NIET GELOOFD! Gij hebt uzélf uitgesloten, terwijl Ik u welmenend geroepen heb. Maar gij hebt uzelf vetgemest tot de dag der slachting, gij hebt Mijn verbondswraak ingeroepen.”

O, mijn onbekeerde medereiziger naar de eeuwigheid, beseft u het wel? U hangt aan een zijden draad boven die vreselijk rampzaligheid; uw lot zal vreselijk zijn, als u zich gelijk die oudste zoon blijft verzetten tegen het Evangelie van vrije genade. U hebt geen enkel recht om nog één minuut onbekeerd voort te leven. Als u uw ogen zult opslaan in die vreselijke nacht, zou u wensen, om nog één minuutje in Gods huis te mogen verkeren, om op die grote zaligheid acht te kunnen slaan. Want u bent ter bruiloft geroepen, niet één mens uitgezonderd. Maar u had geen tijd, u had het druk met uw juk ossen; u had geen tijd, want u had een vrouw getrouwd; u had geen tijd, want u hebt uw tijd verbeuzeld met uw godsdienstige ijver; u had geen tijd, want u had het te druk met uw ambt; u had geen tijd, want u had het te druk met uw kerkgang; u had geen tijd, want u had het te druk met uw bekering, om zo God uit handen te blijven.

Maar God zal uw stad in brand steken en de kreupelen en de verminkten nodigen aan Zijn tafel. *“Dwing ze om in te gaan, opdat Mijn huis vol worde”,* zegt de Koning der Kerk.

“Men behoorde dan vrolijk en blijde te zijn; want deze uw broeder was dood en is weder levend geworden, en hij was verloren en is gevonden.”

Geliefden, ik zou wel wensen dat u uw godsdienst eens liet vallen, om onvoorwaardelijk te vallen in de handen Gods. David zegt het in 2 Samuël 24:14: *“Mij is zeer bange, laat ons toch in de hand des HEEREN vallen...”*

U hebt niets te verliezen, verloren is het al. U bent welkom bij Christus, maar u moet komen op genade of ongenade, zoals de verloren zoon tot zijn vader ging. En toen hij zijn ouderlijk huis in zicht kreeg, zonk hem alle moed in de schoenen, toen verging hem alle hoop, toen kon hij niet verder, want zijn weg was weg, ja, en toen viel genade vrij. Toen is die jongen onthaald op het beste kalf, en hij kreeg een ring aan zijn vinger, schoenen aan de voeten en werd bekleed met het kleed van de gerechtigheid van Christus. Maar toen die jongen hoorde dat zijn oudste broer zo over hem gesproken had, kon hij hem alleen maar gelijk geven, en naar de inleving was het nog duizende malen erger dan dat die oudste broer van hem gezegd had.

God houdt er geen bekeerd volk op na, maar een ellendig en arm volk, een hulpeloos en hopeloos volk in zichzelf. *“Maar Ik zal in het midden*

van u doen overblijven een ellendig en arm volk; die zullen op de Naam des HEEREN betrouwen.”

U zegt: Maar daar heb ik geen zin in.

Dat wist ik wel hoor, maar Gods volk moet het steeds weer opnieuw verzondigen, opdat zij gaat uitroepen: “Bij mij is het niet, bij mij is het niet, maar zie het Lam Gods, Dat de zonde van mijn bestaan heeft weggedragen in een zee van eeuwige vergetelheid.”

Geliefden, dan hoeft je nooit meer bekeerd te worden, maar dan is Christus je Bekering. Amen. Weet je wat je dan gaat zingen? “Jezus Uw verzoenend sterven blijft het rustpunt van mijn hart.”

Eerst zei je nog: “...**is** het rustpunt van mijn hart” Maar het grootste wonder zal zijn dat Hij het blijft!!

“Heere, wilt U zo’n monster nog hebben?”

“Kind, Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde. Ziet, Ik heb u in de beide handpalmen gegraveerd, uw muren zijn steeds voor Mij”, zegt de Heere uw Ontfermer.

Dat is het besluit van Vader, dat is Zijn welbehagen. Daar kiest een mens niet voor, maar God verkiest en doet naderen en doet verloren zonen en dochters wonen in Zijn huis, om eeuwig bruiloft met hen te vieren.

Kunt u nu een weinig verstaan, geliefden, dat ik niets meer geef om al die godsdienst die zichzelf moet helpen? Maar die het verliezen, worden geholpen, uit vrije gunst alleen.

Amen.

Slotzang: Psalm 144:5.

77. De tucht door Christus gehandhaafd

Voorzang: Psalm 69:4, 10 en 11

Schriftlezing: Psalm 69

Geliefden, met de hulp des Heeren wensen wij deze morgen opnieuw na te denken over de tucht. En we hebben de vorige keer gezien hoe de tucht op Achan werd toegepast, want Achan had gestolen van het verbannene, en nu willen wij nadenken over de tucht zoals die door Christus werd toegepast op de Joden vanwege hun koophandel in de tempel. Christus handhaaft de tucht, hebben we gezegd, want de ere Gods is Hem liever dan alle mensen bij elkaar.

Dat zien we duidelijk beschreven in het tekstgedeelte van onze overdenking, het tekstgedeelte, waar we de vorige keer niet aan toe gekomen zijn vanwege de tijd, welke u vinden kunt in Johannes 2:13-17, waar staat opgetekend: *"En het Paascha der Joden was nabij, en Jezus ging op naar Jeruzalem. En Hij vond in den tempel, die ossen, en schapen, en duiven verkochten, en de wisselaars daar zittende. En een gesel van touwtjes gemaakt hebbende, dreef Hij ze allen uit den tempel, ook de schapen en de ossen; en het geld der wisselaren stortte Hij uit, en keerde de tafelen om. En Hij zeide tot degenen, die de duiven verkochten: Neemt deze dingen van hier weg; maakt niet het huis Mijns Vaders tot een huis van koophandel. En Zijn discipelen werden indachtig, dat er geschreven is: De ijver van Uw huis heeft mij verslonden", Joh. 2:13-17.*

Geliefden, nadat de Heere Jezus op de bruiloft te Kana water in wijn veranderd had, vertrok de Hij naar Jeruzalem, omdat het Paascha der Joden nabij gekomen was.

Christus was gekomen om de wil des Vaders te doen en Hem te eren in het huis Zijns Vaders, ja, op alle plaatsen van Zijn heerschappij.

Christus is niet in de eerste plaats gekomen om zondaren zalig te maken, maar om de wil Zijns Vaders te doen en Zijn eer te verhogen, die Adam had laten vallen.

Christus heeft Zichzelf niet behaagd, maar Zijn Vader behaagd, doende de wil des Vaders, want de ijver van Gods huis had Hem verslonden.

En geliefden, dat was de reden waarom de smadingen dergenen, die God smaden, op Hem gevallen waren.

Christus is dus in de eerste plaats de Leeuw uit Juda's stam, die staat voor de eer van Zijn Vader en in de tweede plaats is Christus het Lam

Gods dat de zonde der wereld wegneemt. Als Lam Gods at Hij met hoeren en tollenaars, want Hij is niet gekomen rechtvaardigen, maar zondaars tot bekering.

Als Leeuw uit Juda's stam heeft Christus gestaan voor de ere Gods en heeft Hij volmaakt gehandeld overeenkomstig de hoofdsom der Wet, namelijk God lief te hebben boven alles en de naaste als zichzelf. Christus heeft volmaakt gedaan wat geschreven is in het boek der Wet om dat te doen.

Hij had God lief boven alles en Zijn naaste als Zichzelf. Christus stond in de eerste plaats voor de ere Gods en voor Gods wil en eer moest iedereen wijken. Voor Gods eer en rechten heeft Christus Zichzelf eraan gegeven, want de ijver van Gods huis had Hem verslonden. Christus had Gods eer liever dan Zijn Eigen leven. Hij heeft God behaagd boven alle schepselen, ja, boven Zijn Eigen Ik.

Die orde zijn we goed kwijt in onze dagen, want de enkelingen die het bij God vandaan opnemen voor de ere Gods en daarbij niets en niemand ontzien, die worden in onze dagen verketterd en door de vervroomde refo-godsdienst voor klinkende metalen en luidende schellen uitgemaakt.

Maar geliefden, zo hebben de rechtzinnige Joden ook Christus gesmaad, omdat Christus hen niet ontzag en hun vrme godsdienst in de brand zette.

Al stonden de Farizeeën en de Schriftgeleerden ook in hun ambt, om die reden heeft Christus hen niet gespaard. Tegenwoordig heerst het sprookje dat ambtsdragers ontastbaar zijn, maar zo is het ganselijk niet. Ambtsdragers die wel regeren moeten waardig geacht worden, niet vereerd, maar geeërd. Ambtsdragers die NIET wel regeren, moeten op grond van Gods Woord de wacht aangezegd worden. Dat heeft Christus ook gedaan met zijn achtvoudige wee. *"Wee u, gij Schriftgeleerden en Farizeeën, gij geveinsden, want gij zijt gelijk de graven, die niet openbaar zijn, en de mensen, die daarover wandelen, weten het niet."*

Ja, en toen waren die integere en rechtzinnige ambtsdragers ineens beledigd tot op hun vrome tenen. En als Christus in heilige verontwaardiging Zijn meervoudig wee over hen laat donderen, dan is er een wetgeleerde die zijn mond tegen Christus durft te verheffen.

"En een van de wetgeleerden, antwoordende, zeide tot Hem: Meester! als Gij deze dingen zegt, zo doet Gij ook ons smaadheid aan."

Exact hetzelfde als deze wetgeleerde reageert ook het zogenaamde integere christendom in onze dagen, op en onder de kansel. Er heerst een vreselijk hoogmoedige geest onder degenen die de liefde en de

integerheid in hun vaandel voeren, maar een hoogmoedige geest is een kinderachtige geest. Kinderachtige geesten die alleen de tweede tafel van de Wet in hun vaandel voeren, kunnen de scherpste van het Woord niet verdragen, dan worden zij terstond geërgerd, net als die wetgeleerden.

Zwaar beledigd roept er een uit: *“Meester! als Gij deze dingen zegt, zo doet Gij ook ons smaadheid aan.”*

Ja, dat is de kretologie van het genormeerde christendom. Die kunnen nog gesmaad worden, omdat zij nog nooit aan de schandpaal gehangen hebben en dus ook met Christus niet gekruisigd zijn

Met hetgeen deze wetgeleerde in naam van allen Christus verwijt, is ook mijn mailbox doorgaans gevuld. Sommige refo's kunnen hun verwijten uiterst vroom inpakken om zichzelf te handhaven, net als die wetgeleerde, maar het venijn brandt in hun ogen en loopt hun broekspijpen uit.

Christus is door het toenmalige Refodom dus verweten dat Hij Zijn fatsoen niet kon houden en dat Hij Zich van scheldwoorden bediende.

Volgens de toenmalige refogodsdienst was Christus een luidende schel en een klinkend metaal. Eentje die de liefde niet had, want volgens de vrome godsdienst sprak Hij smaadwoorden jegens Zijn naaste.

Ja, dat zegt men tegenwoordig natuurlijk niet openlijk jegens Christus, maar wel jegens Zijn ware getuigen. Dat is precies hetzelfde. De huidige rechtzinnigheid is de nageboorte van de toenmalige rechtzinnigheid. De toenmalige rechtzinnigheid heeft Christus gesmaad en de huidige rechtzinnigheid smaad Christus in Zijn getuigen.

U ziet hoe uiterst vroom de beschuldiging is. *“Gij doet ons smaadheid aan.”* De Zone Gods werd dus beschuldigd dat Hij het gebod overtrad, namelijk: *“Gij zult geen valse getuigenis spreken tegen uw naaste.”*

Dus die wetgeleerde maakt zich schuldig aan godslastering.

Dat is nog niets veranderd. Godslastering is aan de orde van de dag. Niet in de eerste plaats door de liberalen, maar door de rechtzinnigheid. Ja, en dan hebben dezulken de mond vol algemene verwijten, zonder aan te wijzen waarover het gaat, want dan hebben zij geen been om op te staan.

Van dit soort algemene beschuldigingen heb ik mijn archief vol, maar nog nooit heeft iemand daar een hard bewijs voor kunnen leveren.

Dus het zogenaamde en integere en beschaafde christendom beschuldigd Christus van het geven van valse getuigenis.

Welnu, volk van God onder het kruis, dan weet u nu gelijk uw deel, want waar de Meester van beschuldigd is, zult u ook van beschuldigd worden,

met name door de bevindelijke godsdienst, door dominees die geboekt staan als bevindelijk gereformeerd. Juist dié zullen u aanvallen, omdat zij sjoemelen met de ere Gods en zich net zo beledigd voelen door de scherpste van het Woord als de toenmalige rechtzinnigheid.

Ze zouden het ‘wee u’ van Christus wel uit de Bijbel willen scheuren, want zulke schofferende taal past een christen niet, volgens het integere christendom.

Ziet u hoe duivels vroom de toenmalige en de huidige refoïsten te werk gaan? Ze proberen met de Bijbel in de hand en met de liefde in hun vaandel het ware getuigenis des Geestes duivels verdacht te maken.

Maar weet u, geliefden, wie het dichts achter Christus aankomen? Weet u wie het beeld van Christus het meest gelijkvormig zijn? Die de bekeringsdood gestorven zijn en het bij God vandaan opnemen voor de ere Gods. En degenen die schermen met naastenliefde en er op los broederen en zusteren, zijn dikwijls de grootste huichelaars.

En met dat soort huichelaars zijn de kerkbanken en de kerkenraadsbanken gevuld en zelfs buiten de legerplaats zoeken dezulken een naam en een status te verkrijgen, door het etaleren met andermans kalveren. En als je dezulken ontmaskert, zoals Christus de vrome godsdienst ontmaskerd heeft, dan komen dezelfde venijnige vruchten openbaar, want dan voelen dezulken zich zwaar beledigd, zoals ook de wetgeleerden zwaar beledigd waren op het ‘wee u’ van Christus.

Doch Christus neemt Zijn ‘wee u’ niet terug, als de wetgeleerden zwaar beledigd reageren, ook verandert Christus Zijn toon niet, nee, Hij gaat er juist mee door: *“Wee ook u, wetgeleerden! want gij belast de mensen met lasten, zwaar om te dragen, en zelve raakt gij die lasten niet aan met een van uw vingeren. Wee u, want gij bouwt de graven der profeten, en uw vaders hebben dezelve gedood. Zo getuigt gij dan, dat gij mede behagen hebt aan de werken uwer vaders; want zij hebben ze gedood, en gij bouwt hun graven.”*

En op een andere plaats barst Christus verontwaardigd tegen hen uit: *“Gij slangen, gij addereengebredsels! hoe zoudt gij de helse verdoemenis ontvlieden?”*

Deze taal wordt in onze dagen gekwalificeerd als schelden. Wel, houdt het daar maar op, maar wie overtuigt Christus van zonde? Wie? Als de Heere de duivel en de dode godsdienst scheldt, is dat een heilig schelden, maar wel dodelijk voor degenen die het betreft.

In de rechte prediking zullen ten aanzien van de dode orthodoxie ook de scheldingen Gods gepreekt worden, al barst de hele kerk uit elkaar van

nijdigheid.

Weet u waarom de huidige kerken afvallig geworden zijn? Omdat zij het recht huns Gods niet meer verhogen en de scheldingen Gods wegmoffelen met sentimentele preekjes.

Nu breek ik hier geen lans om maar te vuur en te zwaard ferme en scherpe woorden te gebruiken, nee, het moet wel degelijk relevant en toepasbaar zijn op de situatie. Het 'wee u' van Christus was volledig relevant en toepasbaar op de ambtsdragers van toen. Christus sprak Zich niet in algemene bestraffing uit, nee, Hij wees man en paard aan en daarbij ontzag Hij niemand, zelfs Zijn discipelen niet.

In dezelfde Geest van Christus moeten wij preken en de tucht laten functioneren, al betrof het ook een dominee.

Dominees hebben geen onschendbare status. Als Paulus de veinzende Petrus publiek bestraft in Antiochië, dan is dat volledig relevant en toepasbaar op de toenmalige situatie.

Dat zijn we kwijt en velen nemen de eer van elkander aan en kijken de mensen naar de ogen onder de dekmantel van de naastenliefde, terwijl men de ere Gods met het grootste gemak kan laten vertrappen en er het zwijgen toe doen.

Maar geliefden, de hoofdsom der Wet rept niet alleen over de naastenliefde, maar in de eerste plaats over de liefde tot God.

Mensen die de naastenliefde hoog in hun vaandel hebben staan en daarmee schermen ten koste van de ere Gods, houden de natuurlijke liefde voor de liefde uit God. Dat is een totaal andere godsdienst dan Gods Woord ons leert, maar het wordt in onze dagen voor de ware godsdienst versleten.

Dominees die de naastenliefde ten koste van de liefde tot God preken, zijn valse leraars en die zijn ook het gevaarlijkst, want onder de mom van zogenaamde liefde die de ware liefde niet is, worden er duizenden zielen bedrogen voor de eeuwigheid.

De ware liefde is eerst een klap en dan een kus, want anders is er voor de ware liefde geen plaats.

Nu hoeven wij die klappen niet uit te delen, want dat geschiedt middels de prediking van Wet en Evangelie, dus in het kader van de volle raad Gods.

Het kan gebeuren dat man en paard genoemd moeten worden, want dat hebben Christus en de apostelen ook gedaan. Zij hebben de strijd echter niet tegen vlees en bloed, maar daar werd Christus wel van beschuldigd en dat is altijd de beschuldiging van de kant van de vrome godsdienst, maar die doen dat dan wel tot hun eigen verderf.

De duivel zou Gods getuigen wel de mond willen snoeren en daarom zal hij niet aflaten om degenen die een wettige strijd voeren tegen de overheden, tegen de machten, tegen de geweldhebbers der wereld, der duisternis dezer eeuw, tegen de geestelijke boosheden in de lucht, om die in een kwaad daglicht te stellen, zoals het Sanhedrin met Christus heeft gedaan.

De smaad waarmee Christus gesmaad is, zullen ook vallen op de geroepen getuigen van Christus, want het zou een grote schande voor Gods getuigen zijn, als zij anders zouden doen dan Christus gedaan en geleerd heeft.

We hebben dus aangetoond dat in de huidige prediking de zogenaamde liefde tot de naaste overheerst, die de ware naastenliefde niet is, want als de liefde tot God lief niet boven alles staat en men de ere Gods kan laten vertrappen, dan is ook de voorgewende naastenliefde niet de ware liefde, want de ware naastenliefde is de liefde uit God.

Het staan voor de ere Gods lijkt in onze dagen achterhaald, tot in hersteld hervormde kringen toe.

Om de staan voor de ere Gods is uiterst verdacht in onze dagen. En dat komt, geliefden, omdat er een ziekelijke godsdienst heerst, een verbasterde godsdienst, een godsdienst waarin de ergernis van het kruis geen plaats heeft en wordt wegvertaald door zoete-lieve-gerrit preekjes en sentimentele prietpraat.

Maar ik zal u vertellen, geliefden, dat degenen die zich voordoen als liefhebbers van hun naaste, terwijl zij de ere Gods met het grootste gemak kunnen laten vertrappen en de getuigen van Christus subtiel smaden alsof zij straathonden zijn, dat dezulken de meest vijandige belijders zijn die op de aarde rondlopen. Dat zijn dikwijls mensen met een vleierende en schizofrene geest, maar als zij bakzeil halen, dan bedienen zij zich van subtiële laster.

En aan dat soort menslievende belijders hebben we in onze dagen geen gebrek.

Paulus noemt dezulken valse broeders, en daar houd ik het bij, als hij zegt: *"...om der ingekropen valse broederen wil, die van bezijden ingekomen waren, om te verspieden onze vrijheid, die wij in Christus Jezus hebben, opdat zij ons zouden tot dienstbaarheid brengen. Denwelken wij ook niet, **een uur hebben geweken met onderwerping**, opdat de waarheid van het Evangelie bij u zou verblijven. En van degenen, die geacht waren, wat te zijn, hoedanigen zij eertijds waren, verschilt mij niet; God neemt den persoon des mensen niet aan; want die geacht waren, hebben mij niets toegebracht."*

Dus Paulus heeft nooit enig gemak gehad van kerkdienaars die kerkelijk geacht waren en zich voor bevindelijk gereformeerd uitgaven.

Ik kan dat Paulus volmondig en bij God vandaan nazeggen. Het Refodom en geen enkele dominee en geen enkele domineesloper heeft mij ooit iets toegebracht. Ik heb er ook geen behoefte aan, want ik heb aan mijn God genoeg, maar ik wil zeggen dat het huidige Refodom slechts een schijnvertoning is.

Zelfs degenen die nog de waarheid preken, staan alleen voor zichzelf en zij zoeken allen het hunne en niet hetgeen van Christus is. En dezulken zijn dikwijls omgeven met vleiers, met jaknikkers en met domineeslopers. Het zijn vooral belijders die gaarne met dominees vleien, hen naar de mond spreken, maar huichelaars die hun vlekken, schijnheilighijk bedekken, worden door mijn vriendschap niet vereerd. Dat was de taal van de psalmist en die taal staat haaks op de sentimentele wartaal van het huidige Refodom.

De apostelen en profeten waren niet pronkerig en vleierend in hun uitspraken en Christus evenmin. Er zijn getrouwe oudvaders geweest, die zich van dezelfde vleesbeledigende taal bediende als Johannes de Doper en Christus. Samuel Rutherford sprak zijn gemeente dikwijls aan als geblankette huichelaars. En als ik hier verhalen moet hoe de getrouwe Maarten Luther heilig tekeer kon gaan tegen de dwaalleraars, dan vrees ik dat de mussen dood van dak zullen vallen.

Er zei eens een leraar, tenminste, daar moet hij voor doorgaan, hij zei ten aanzien van Luthers scheldingen jegens de dwaalleraars: "Onze taal is veel beschaafder dan Luther's taal."

Ja, en dat is dan ook de oorzaak dat de huichelaars en de vleiers de kerkenraadsbanken en de preekstoelen grotendeels bezetten.

Paulus was totaal ongevoelig voor zulke vleiers. Weet u hoe dat kwam?

Paulus was geen kerkdienaar, zoals het gros predikanten in onze dagen is; Paulus was een geroepen dienstknecht van Jezus Christus.

Nu is men een dienstknecht van de oudgereformeerden, of van de herstelden, of van de mallannenkant, al of niet onderverdeeld in binnen- of buitenverband, maar een geroepen dienstknecht van Christus is geen dienstknecht van een of andere kerkelijke denominatie, maar van Christus en hij preekt niet een kerkgeloof, niet een privé-geloof, maar de volle raad Gods tot alle mensen. Elke predikant moest feitelijk een reizend predikant zijn, net als Paulus, net als Whitefield. We missen in onze dagen het kerkelijke leiderschap, de Luthers en de Bogermannen.

Nee, dat waren heus geen flinke kerels in zichzelf, maar ze stonden voor de ere Gods, omdat zij zichzelf in God verloren hadden en door de Geest

van Christus werden gedreven.

We hebben het integere christendom er voor in de plaats gekregen, maar Christus is door de integere godsdienst aan het kruis genageld. De voorgewende integerheid van de huidige refoïsten is dus net zo bedrieglijk als de duivel zelf.

Christus heeft er Zijn 'wee u' over uitgesproken en Christus schroomde niet om de integere godsdienst de tempel uit te slaan

Deze Christus der Schriften die de tucht metterdaad handhaaft, wordt in onze dagen op de meest rechtzinnige kansels doodgezwegen, en velen preken een valse christus die als een humanist te werk gaat.

Maar geliefden, de Christus der Schriften is niet dood te zwijgen, want Hij dient Zichzelf aan, in de Naam des Vaders.

Wie de tuchthandhavende Christus der Schriften doodzwijgt, preekt een valse christus. En wie de Zoon niet eert, die eert ook de Vader niet. Met deze laatste zin hebben we de valse godsdienst van het Refoïsme weerlegd.

Geliefden, terwijl het Paascha der Joden steeds naderbij komt, is het in de tempel te Jeruzalem een drukte van belang. Het werkdadig christendom heeft een landelijke zendingsdag georganiseerd, waarbij de koop- en de verkoopkramen rijkelijk aanwezig zijn.

Onder het orgelgegalg van Johannes de Heer kan het kerkpubliek zich dik vreten aan de braadworsten en de biefburgers en de vrouwen kunnen zich de nieuwste reformatische mode aanschaffen bij de reformatische hoedenkramen en tellen doodkalm 1000 dollar neer voor een parasolhoed, goedgekeurd en gewaarmerkt door het refoteam van de reformatische hoedenbeweging.

Tijdens het bidden komt de kraammanager langs om het kraamgeld te innen en de melkbussen lopen overvol van de ge-inde eurobiljetten.

En na het zingen van het Wilhelmus, doet de overste van het Sanhedrin een vroom inleidend preekje en barst de kerkelijk bazaar pas goed los. De aanwezige jeugd likt zich lekker aan de softijskraam en de ouderen vermaken zich opperbest bij de afdeling 'handjeklap begonia', waar de handelaren hun ossen, schapen en duiven met een vette winst van de hand doen. En de kerkelijke refo-afdeling 'rommelmarkt' loopt ook als een trein. De een gaat er met een antieke staartklok vandoor en een ander zeult zijn rug kapot aan een leuningstoel uit grootmoeders tijd.

Er is ook een refokraam die 100-dollar loten uitdeelt om de schoenveters van de eerwaarde Teellinck voor een goudprijs aan de man te brengen en er zijn zelfs dominees die zich door de menigte heendringen om een paar relikwieën van de heilige janus te pakken te

krijgen.

Ook is er voor de meer serieuzen een kraam ingericht, waarbij men "de keuze" kan maken en na de keuze te hebben gemaakt wordt men ingeschreven als lid van de reformatorische stichting 'zendingsvrijwilligers' en als men zover is dan kan men uitgezonden worden om ergens in een oerwoud mee te helpen een waterput te graven.

Bekering en roeping zijn niet meer aan de orde, als je maar een passie voor de zending hebt, dan kun je uitgezonden worden naar de pretparken van de reformatorische zendingsvelden.

En als je eenmaal de taak van zendeling hebt aanvaard, dan kun je bij het reisbureau van de HHK een vrijkaart krijgen om de drie manden heen en weer te reizen om de onnozele refo's het geld uit hun zakken te kloppen met sentimentele diavoorstellingen, waarbij op elke dia dezelfde vrachtwagen met maïsmeel verzakt zit en waarbij elk jaar dezelfde maïsmisogst wordt gepropagandeerd.

Zo is jan en alleman druk in de weer en er is voor elk wat wils. Er is ook nog een grabbelton aanwezig waar je voor een plat dubbeltje een lootje kunt grabbelen en daarmee op de eerste rang komt te staan van een missend doch levendgemaakt mens die Christus nog niet kent. En als je dan je lootje aan de priester laat zien, dan mag je ook meedraaien als vrijwilliger in het betaalde pretpark van het werkdadige christendom.

Tijdens de toespraken van een mengeling antichristelijke en herstelde dominees wordt er bij de mensen opaan gedrongen om op het aanbod van genade in te gaan en het aangeboden te kopen, voordat de kramen op het tempelplein zijn uitverkocht. Daarbij wordt nog gezegd dat elke besteedde euro belastingaftrekbaar is en dat is dan ook de reden dat de menigte het geld gulhartig laat rollen, omdat de doorsnee reformatorische zendingsdagen uitstekende plaatsen zijn om het zwarte refogeld aan een goed doel te besteden.

Plotseling treedt er een Man de Tempel binnen...

Zijn ogen bliksemen van heilige verontwaardiging vanwege de reformatorische koehandel en de kerkelijke entertainment in het huis Gods.

De stem van de prediker die hartstochtelijk de uitverkoop van de braadworstenkraam bij het publiek aanbeveelt, verstomd. De begeleidende orgelklanken die de reformatorische koophandel een christelijke lading moeten geven sterven abrupt weg. De gezichten van de gnuivende geldwisselaars verbleken.

Aller ogen zijn op Jezus gericht, echter in bittere vijandschap en

volslagen ongeloof.

Het zendingscomité van het verrotte geestelijke centrum in Jeruzalem kijkt verbitterd naar Christus, als was Hij de grote spelbreker van deze lang voorbereide en goedlopende landelijke zendingsdag, alias reformatorische wegwijsbeurs.

Ik preek hier geen karikatuur, het is de bittere waarheid. De kerkelijke kermis (in leer en leven) viert hoogtij in onze dagen in de volle breedte van de gereformeerde gezindte. Rechtzinnige preken en een links leven, dat is de kerkelijke situatie van vandaag. De kerkelijke tucht is volledig zoek en de enkeling die ertegen getuigt wordt verketterd en gesmaad. De herders zijn onvernuftig geworden en worden niet meer vervolgd en gehaat, omdat zij kerkpolitiek bedrijven, de ge-emancipeerde SGP-kool en de antichristelijke PKN-geit sparen en de zonden niet meer met name durven noemen.

Christus neemt deze kerkpolitieke koophandel echter hoog op. De ijver van het huis Zijns Vaders heeft Hem verslonden. Hij maakt een gesel van touwtjes en drijft de ossen en de schapen met hun drijvers de kerk uit en loopt vervolgens naar de tafels van de kerkelijke geldwisselaars en keert deze volledig op zijn kop.

Als de secretaris van de emerituskas de geldstukken over de grond ziet rollen, plukt hij wanhopig de haren uit zijn baard, maar veel tijd om te treuren heeft hij niet, want het volgende ogenblik wordt hij getroffen door een striemende geselslag van Christus.

De kerkelijke kooplieden krijgen allemaal dezelfde behandeling, of ze nu lid zijn van hersteld verband, de GG of het kerkelijke gemenebest, dat maakt bij Christus geen verschil. Met bebloede koppen druipen de reformatorische marktkraamverkopers en de gelijknamige geldwisselaars af.

Bij het zien van zoveel naamchristendom heeft Christus namelijk een gesel van touwtjes gemaakt om de zwarte handel van de reformatorische beweging de tempel uit te knuppelen.

Christus hanteert hier de twee sleutels van de kerkelijke tucht. Christus zet hier namelijk de kerkenraad van Jeruzalem onder de tucht en doet hen in de kerkelijke ban. Hij werpt hun koehandel de tempel uit en werkt hen persoonlijk hardhandig buiten de deur.

Van deze Christus die de rechten des Vaders niet met één, maar met twee sleutelen des hemelrijks verdedigt, moet men in de meest rechtzinnige kerken niets hebben.

Men wil wel een zoete, sentimentele Jezus die voor de 'bekommerden' alle mogelijke genadige houdingen aanneemt en de zonden al bij de

eerste benauwdheid vergeeft en alle ongerechtigheid zondermeer bedekt, maar dat is niet de Christus der Schriften.

En als je als een gesel mag dienen in de handen van Christus, dan word je overal uitgespuugd, en dat is ook voorzeggd, want een dienstknecht is niet meerder dan zijn Heer'.

Christus hanteert hier bij de tempelreiniging de Wet en de Wet kent geen genade. De Wet doodt, dondert en verdoemt, want vervloekt is een iegelijk die niet blijft in hetgeen geschreven is in het boek der Wet.

Nou, op de landelijke zendingsdag van het reformatorische naamchristendom in Jeruzalem wordt de Wet met voeten getreden. Daar worden Wet en Evangelie gemengd en onder een prediking waar de Wet met het Evangelie gemengd wordt, daar tiert de zwarte kerkpolitieke handel welig.

Dan blijken het gros ouderlingen en leraars vervolgers van het levende Kind. Bij het reformatorische naamchristendom is bijna elk meisje voor haar trouwdag tien keer uitgeprobeerd door de reformatorische jongelingsvereniging. Daar worden meisjes misbruikt door vuile zwijnen die voor vaders moeten doorgaan.

Daar is het gebruik van voorbehoedsmiddelen een normale zaak, terwijl Gods gramschap door niets zo schrikkelijk opgeroepen wordt dan door het gebruik van voorbehoedsmiddelen, ook in het huwelijk.

Onder een prediking van een vermenging van Wet en Evangelie vindt u het reformatorische vakantiechristendom ontbloot en de 'christelijke' reisorganisaties en gelijknamige verzekeringsbanken varen er wel bij.

Daar staat de kerkbode vol met activiteiten van het werkdadig christendom dat van haar drek niet gewassen is. Daar bouwt men het levenshuis op de verrotte grond van vleselijk vertrouwen, ingebeeld geloof en sentimentele liefde.

Op grond van de Schrift zeg ik u, dat er geen vergeving der zonden bestaat zonder de vervulling der Wet in de toepassing. God eist van elk mens volkomen gehoorzaamheid aan de Wet. Van die eis gaat God niet af, want God neemt van Zijn recht geen afstand.

Dat betekent dus dat de Wet in uw en mijn leven volkomen voldoening eist en er betaald moet worden. Dat red je niet door te zeggen dat Christus betaald heeft, want dat geloven de duivelen ook, maar zij sidderen.

Dat red je ook niet met een kerkelijke winst- en verliesrekening, noch met een vleselijk vertrouwen dat je zonden vergeven zijn. De Wet eist volkomen betaling door volmaakte werken!

Geliefden, hebt u weleens onder die rechtmatige eis der Wet gelegen?

Ja, u kunt zeggen: "Ik kan niet betalen", maar dan is mijn vraag: Hoe weet u dat? Hoe bent u daar achter gekomen?

U kunt een greep doen naar het onvoorwaardelijke van het Evangelie, maar het onvoorwaardelijke Evangelie laat zich niet grijpen door grijpgrage handen. U kunt als een verloren zondaar gegrepen worden, en zo heeft Paulus het beleefd, die man was door Christus gegrepen, en als u niet gegrepen bent, zult u eeuwig misgrijpen, omdat het Evangelie alleen onvoorwaardelijke zondaars grijpt, die aan de straffe van hun ongerechtigheid een welgevallen hebben gekregen.

Het onvoorwaardelijke van het Evangelie leert u niet door een wettische greep naar het heil, noch door een Jezus van navolging, maar alleen als een verdoemde zondaar aan de voet van het kruis, op Golgotha.

En ja, velen roemen wel in Golgotha, maar daar is een zondaar nog zomaar niet, want de weg naar Golgotha loopt door het rechthuis van Pilatus.

Geliefden, als u niets weet bij inleving van het vonnis der Wet, van de last der zonde, van de absoluutheid van de val, van de majesteit van Gods vlekkeloze heiligheid, van Gods onveranderlijke rechten en heilige deugden, van uw hopeloze verloren staat, nooit meer bekeerd te kunnen worden, zonder God en zonder hoop in deze wereld te zijn, op het graf van uw verloren bestaan om genade kermende, in de aanvaarding van uw welverdiende straf, dan heb ik u van Godswege te zeggen dat als u van deze dingen niets weet, het Evangelie bij u geen kracht zal doen en zonder zaligmakende betekenis blijft.

Ik zal u vertellen dat het gros rechtzinnige belijders met een ingebeeld geloof ten hemel denkt te reizen en de fatalistisch godsdienstige rest roemt in dode dogma's en vaart met een toegeschroeide consciëntie ter helle, inclusief reformatorische ambtsdragers en gelijknamige zendingscomités.

Elke kerk in onze dagen schreeuwt om een tempelreiniging, maar de herders en leraars laten het afweten. Ze weigeren om de tucht aan te nemen, laat staan die krachtens de twee sleutels der kerkelijke tucht toe te passen in leer en leven, ook op zichzelf. Maar nee, men weigert de tucht aan te nemen.

En zo blijven de kerkelijke bannen bestaan en men houdt liever een voorzichtig verdrag met de hel aan de hand, dan in Naam van Christus de gesel van de Wet te hanteren en de kerkelijke zwarte handel onder de tuchtroede te doen doorgaan.

Als je geloofsogen bij God vandaan gekregen hebt, dan zie je ten eerste jezelf zoals Paulus zichzelf zag, namelijk als een vleselijk stuk

wangedrocht, evenwel in Christus volkomen rechtvaardig en volmaakt heilig, maar dan zie je in de tweede plaats ook de kerkelijke corruptie op alle fronten en daar lijdt je onder, als het recht ligt. Daar kun je dan onmogelijk over zwijgen, omdat je aan de zijde Gods geplaatst bent.

We zullen eerst zingen, en wel van de 119^e Psalm, daarvan het 7^e zangvers.

Geliefden, Christus was dus opgegaan naar Jeruzalem, om in de tempel Gods eer te verhogen. Maar de tempel was tot een huis van koophandel gemaakt en de huidige zendingsdagen wedijveren met de toenmalige tempelhandel. Het ontbreekt in onze dagen aan kerktempelreinigingen en dat is een gevolg van de democratische kerkpolitiek. De kroonrechten van Christus liggen vertrapt, geen kerk uitgezonderd.

Zelfs Gods volk heeft bij herhaling een inwendige tempelreiniging nodig, maar weet u wat er nu zo opmerkelijk is?

Wel, er staat niet vermeld dat Christus door de deur de tempel binnentreedt, maar dat Hij de veehandelaren en de geldgodsdienstige Joden daarin vond, want Zijn ogen doorlopen de ganse aarde.

Dat betekent dat Hij er al vanaf wist krachtens Zijn alwetendheid. Hij was er dus al voordat Hij er lichamelijk binnen was, want Zijn Geest is overalomtegenwoordig. Christus komt altijd van binnenuit, niet van buitenaf.

De dienst Zijns Vaders was Zijn vermaak en het huis des Vaders Zijn verblijf, ook als Hij er lichamelijk niet in was.

Velen leren dat je de deur van je hart voor Christus moet opendoen, anders kan Hij niet binnenkomen, maar dat is de dwaalleer der arminianen en pelagianen.

Christus neemt het hart van een verloren zondaar in van binnenuit en zo is het ook na ontvangen genade. Hij komt door gesloten deuren. Als de discipelen met de deur op slot zitten, staat Christus ineens in hun midden en zegt: "Vrede zij ulieden", en met Zijn Geest wijkt Hij nimmermeer van hen.

Hier in de tempel is Christus ook ineens binnen, maar dan om die te reinigen en niet om van vrede te spreken, want daar was absoluut geen plaats voor.

Het recht der Wet moest zijn loop hebben en daarom geselt Christus het corrupte en geldgierige christendom de tempel uit.

Tegenwoordig staan ze de kerk vol te preken, maar Christus preekt de kerk leeg, ja, Hij veegt letterlijk de vloer aan met de geestelijkheid van

het godsdienstige Jeruzalem. De ijver van Gods Huis had Hem verslonden.

Daar kennen Gods ware kinderen ook wat van, namelijk om op de bressen te gaan staan als de ere Gods in het geding is. Christus ging niet alleen op de bressen staan, Hij ging ook **in** de bres staan in de plaats van Zijn volk, want de straf die ons de vrede aanbrengt, was op Hem en door Zijn striemen is ons genezing geworden.

Geliefden, als dat laatste toepassing is, dan breekt u in stukken, vanwege Zijn spreken, Zijn liefde, ja, vanwege Zijn Persoon. Hij is blank en rood en draagt de Banier boven tienduizend.

Wat hebt u tegen deze Christus, Die dode zondaren levend spreekt en hen met God verzoend op grond van Zijn Eigen bloedgerechtigheid?

Als we dat kennen, dan hebt u geen mensen meer nodig, dan hebt u geen kerk meer nodig, dan hebt u afscheid genomen van vrouw en kinderen, want dan is Christus uw Man, uw Huis, uw Vermaak, uw Wet, uw Plicht, ja, en wat moet je dan nog meer? Weg wereld, weg schatten, geen mens kan bevatten hoe rijk ik wel ben. Ik heb alles verloren, doch Jezus verkoren, wiens eigen ik ben.

Als Christus uw Man is, dan krijg je je vrouw terug, je kinderen terug, je huis en je tuin, ja, want dan zullen we alles toegeworpen krijgen, hetgeen we in Gods recht hebben kwijtgeraakt. En als dan de kerk leeg is en al uw vrienden u verlaten hebben, dan is Christus uw Volheid en ook uw Eenzaamheid, want Hij is een Vader der wezen en een Man der weduwen, ook geestelijk.

Als Christus in de kerk is, is de kerk vol en als Christus er niet is, is de kerk leeg, al zitten er tienduizend mensen.

Als Christus de tempel heeft gereinigd van de geldgierige dode doe-het-zelf godsdienst, dan blijft het Offer over, namelijk Christus Zelf en dat is Alles.

Weet u wat die op zijn borst kloppende tollenaar in de tempel zocht? Mensen? Nee, het Offer!

Die Farizeeër daarentegen was niet om het Offer verlegen, nee, die zocht uitsluitend zichzelf en daar dankte hij God ook nog voor. De tegenwoordige godsdienst heeft het goed met zichzelf getroffen, geen kerk uitgezonderd.

Velen zeggen: "Als je lid bent van de HHK, of van een ander rekverband, dan ben je het en anders niet." Bespottelijk!

Ik zal u wat anders vertellen. Als je geen levend lid bent van de 1 heilige, algemene, christelijke Kerk, dan lig je reeds op dezelfde hoop als de goddeloze wereld, want die niet in Christus gelooft, is alrede

veroordeeld.

Ja, dan zul je straks in volslagen wanhoop uitroepen: "Bergen valt op ons en heuvelen bedekt ons voor de toorn des Lams." Je hebt mensen die op zoek zijn naar een ware kerk, maar er is maar een ware Kerk en dat is de Kerke Christi.

En de leden van die Kerk zijn verbonden met het enige Hoofd van die Kerk en dat is Christus. Ze staan onder Zijn gezag en onder Zijn bescherming. Buiten Christus is er geen hoop, geen verwachting en geen toekomst. Buiten Christus is alles dood en verdoemenis.

Dan kan er wel een hoop kerkelijke koop- en verkoopherrie gemaakt worden, veel beweging zijn, de kerkelijke balans met de dag omhoog stijgen, maar als straks heel die kerkelijke boel in elkaar stort, de aarde door vuur verteerd wordt en de brandverzekering zal verbranden, wat dan?

Als je dan met ziel en lichaam in de hel zal moeten branden, omdat gij voor de rechterstoel van Christus geen eeuwigdurende gerechtigheid kan tonen, wat dan?

Of denkt u dat u de tempel van uw hart zelf wel kunt reinigen met het bezempje van uw goede werken?

Mens, je kunt je huis of kerk glimmend maken voor de wereld en een gezicht zetten als van een vrome pop, je beste beentje voor zetten, maar als de duivel wederkeert waaruit hij aanvankelijk vertrokken scheen, dan komt hij met een leger duivelen terug en dan zal uw laatste erger zijn dan uw eerste. Kerkelijk gezien is de PKN daarvan een sprekend bewijs, maar in de PKN zal Christus nooit een tempelreiniging houden, want de PKN is niet het huis des Vaders, maar een van de vele bijgebouwen van de antichrist, een samenknoping van ongerechtigheid! De antichrist en zijn tempels zullen verwoest worden.

Dat zeg ik niet, dat zegt het eeuwig blijvende Woord des Heeren.

Gods ware volk heeft ook een Huis, echter niet met handen gemaakt, maar eeuwig in de hemelen. Het is het heilige Huis des Vaders, waarin vele woningen zijn en waarin Christus voor hen plaats bereid heeft.

Zij leeft van het Offer, want buiten Christus hebben zij geen gerechtigheid voor God. Gods kinderen hebben geen kerkbeking, maar hebben Christus tot hun Beking overgehouden en dat is Alles. Gemeenschap der heiligen is een groot goed, maar Christus alléén is Alles.

Hem te kennen is het leven en door Hem gekend te zijn de zaligheid. Die God is onze Zaligheid, wie zou die hoogste Majesteit, dan niet met eerbied prijzen?

Ja, toen werden de discipelen indachtig dat de ijver van Gods Huis Hem zou verteren. Daarvan zagen ze hier een blijk en een bewijs. Als we met de ijver van Gods huis bezet zijn, dan kan dat nooit verborgen blijven.

Dan gaan de mensen je haten, vooral in de kerk, want dan ben je met een andere liefde bezet dan de liefde der wereld en de schijnliefde van de dode godsdienst.

De ware liefde gaat door merg en been, door eer en oneer, door kwaad gerucht en goed gerucht, door de hel naar de hemel, want de liefde blijft tot in eeuwigheid.

Dan mogen de mensen op je spugen van nijd of uit afgunst, maar dat doet u geen wezenlijk kwaad, want Christus is ons reeds voorgegaan en heeft de schande veracht en Hij triomfeert over uw en mijn vijanden, kind des Heeren.

Er is nog plaats voor de grootste schandvlek der wereld, voor de vuilste en de slechtste, voor degene die zijn of haar leven niet meer in eigen hand kan houden.

Christus maakt doden levend en Zijn bloed reinigt van alle zonden, want Hij is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven. Christus zoekt brandhout voor de hel; Hij maakt van hellelingen hemelingen, want Hij redt dezulken als een brandhout uit het vuur.

Ziet uw Koning, aan het brandhout van Gods toorn over de zonde, waaraan Hij uitriep: "Het is volbracht!"

Er hoeft geen zucht meer bij en omdat er geen zucht en geen traan meer bij hoeft, ween ik me leeg over zoveel genade voor een genadeloze, over zoveel trouw voor een trouweloze, over zoveel goedheid voor een goddeloze. En verder dan een goddeloze kom ik niet, hoef ik niet en wil ik niet, want Christus, als wij nog krachteloos waren, is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven. Gestorven voor mij, zal mijn zwanenlied zijn!

Amen.

Slotzang: Psalm 85:4.

78. Thomas hersteld van de verachtering in de genade

Voorzang: Psalm 133:1 en 2

Schriftlezing: Psalm 107

Gemeente, vanmorgen hadden we het tekstgedeelte uit Johannes 20, de verzen 27 en 28, maar we zijn niet verder gekomen als de voorafsprak van deze tekst, zodat we u deze avond met de hulp des Heeren bij dezelfde tekstwoorden wensen te bepalen, en wel uit Johannes 20:27-28, waar wij nogmaals met u lezen:

"Daarna zeide Hij tot Thomas: Breng uw vinger hier, en zie Mijn handen, en breng uw hand, en steek ze in Mijn zijde; en zijt niet ongelovig, maar gelovig. En Thomas antwoordde en zeide tot Hem: Mijn Heere en mijn God!"

Gemeente, we hebben vanmorgen gehoord dat buiten de kennis van Christus van geen enkel zaligmakend werk des Geestes sprake kan zijn er dat er geen voorbereiding tot de wedergeboorte bestaat, hoewel het overtuigende werk des Geestes wel aan de wedergeboorte voorafgaat. Maar overtuiging is nog geen overbuiging. Overtuiging des Geestes is nog geen overbuiging in Christus.

Voordat God zaligmakend in ons leven komt, leidt de Heilige Geest ons eerst in het rechthuis van Pilatus en vervolgens naar Golgotha. In het rechthuis worden de rechterstoelen opgericht en dan vaart er een volk ter helle.

Weet u wat God Zijn volk leert in het rechthuis?

De billijkheid van de eeuwige straf op de zonden krachtens het recht Gods en der Wet.

En weet u wat Gods volk leert op Golgotha?

Gewillige strafaanvaarding in het zicht van een gekruisigde Christus!

Het gaat dus om een heilzame wanhoop, dat plaats maakt voor de Middelaar in het graf van ons adamsbestaan.

Daar solliciteert geen mens naar, want de mens wil geen dode hond zijn, maar dat is een onwederstandelijk werk des Geestes.

Toen Mefiboseth door koning David ter audiëntie werd ontboden, verwachtte hij dat zijn laatste uur geslagen was, maar toen viel genade vrij viel, riep hij uit: "Wat is het, dat gij hebt omgezien naar zo'n levende hond", nee, dat staat er niet, hij zegt: "Wat is het, dat gij omziet naar zo'n dode hond als ik ben."

Mefiboseth was geen kreupele hond, zoals er zo velen ten Avondmaal schrijden in onze dagen, nee, hij was een dode hond, voor de hel en de mesthoop bekwaam.

Mefiboseth viel in aanwezigheid van de koning vanwege de koninklijke heerlijkheid op de grond in het stof, maar juist dezulken worden gedragen aan des konings tafel.

Ja, de godsdienst van onze dagen vergrijpt zich aan het brood der kinderen. Dat hebben we u vanmorgen aangetoond met dat vissen. Die kleine vissen die vreten het deeg eraf en gedragen zich net als de godsdienst. Die dobber gaat nooit onder. Maar dode honden worden gedragen aan 's Konings tafel om daar op allerlei lekkernijen worden onthaald. Daar begreep Mefiboseth totaal niets van, dat de koning zélf naar hem wilde omzien, naar zo'n dode hond, die hij was.

Zo heeft Thomas dat ook nieuwelings mogen beleven en kwa belijdenis streefde hij alle discipelen voorbij, toen hij Christus mocht mijnen als Zijn Heere en Zijn God.

Nadat Christus Zich persoonlijk aan Thomas had geopenbaard in de kracht van Zijn opstanding, mocht Thomas in Christus een verzoend God en Vader omhelzen en uitbreken in menigte.

Nu hadden Thomas en al de andere discipelen -behalve Judas- kennis aan de vergeving der zonden, maar zij durfden de Vadersnaam niet op de lippen te nemen. Thomas is de eerste die een verzoend God in Christus belijdt, hoewel al de discipelen een verzoend Vader in de hemel hadden. Gods ware volk is dikwijls beschroomd om de Vadersnaam op de lippen te nemen, omdat zij heilige eerbied koesteren voor de allerhoogste Majesteit, want God is heilig en Gods volk is vleeselijk, verkocht onder de zonde en hoewel zij allen in een verzoende betrekking met God staan, spreekt Gods volk nooit familiair over God, alsof God op gelijke hoogte staat als de verzoende mens. Nee, er blijft altijd afstand bestaan, niet uit een wettische angst, maar uit eerbied en diep ontzag voor God, tot wie zij Abba Vader roepen, omdat de Geest in hen woont.

De vergeving der zonden is een werk van een drie-enig God.

Als Christus iemands zonden vergeeft, zijn ze vergeven; dan is dat even goddelijk als dat God de Vader dat doet. Want de woorden van Christus zijn de woorden des Vaders, want Christus en de Vader zijn één, name-lijk God, Die leeft en regeert in eeuwigheid.

Christus zegt: "Die Mij gezien heeft, die heeft de Vader gezien."

Als de drie Goddelijke Personen van elkaar geïsoleerd en gescheiden worden, is dat afgoderij en veelgodendom. Dan heeft men het niet meer over de God van de Bijbel.

De Bijbel maakt wel onderscheid tussen de werkingen van de drie Goddelijke Personen. We zijn niet uit Christus, maar uit God gevallen en moeten met God verzoend worden.

Maar Wie van de Goddelijke Personen de Eerste is, Die de geschonden gemeenschap hersteld, daar is God de Vader vrij in, maar daar is ook God de Zoon vrij in. De vergeving der zonden is het soeverein handelen van een Drieëinig God.

We moeten met een Drieëinig God verzoend worden. *“En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den enigen waarachtigen God, en Jezus Christus, Dien Gij gezonden hebt”, Joh. 17:3.* Wij staan dus bij de éérste Persoon in de schuld, dat moet u nooit vergeten.

Daar gaat de Heilige Geest de zondaar van overtuigen en hem in de weg van waarachtige bekering onder God brengen.

De derde Persoon gaat wijzen op de heiligheid van de eerste Persoon en vervolgens op het werk van de tweede Persoon om Christus tenslotte uit vrije genade toe te passen in ‘s mensen verloren adamsbestaan.

Een door de Wet ontdekte zondaar, komt er dadelijk achter, dat hij God kwijt is. Dat is het eerste, wat zo'n ziel mist, als hij door de Geest Gods is ontdekt aan zijn verloren staat voor God. Dan wordt de mens de kloof gewaar die er tussen God en zijn verloren ziel bestaat.

Daar had Paulus ook kennis aan gekregen, toen de Heere Jezus hem neervelde, op weg naar Damascus, toen was Paulus ineens een missend mens, hij had niets meer. Zo'n mens gaat naar God schreeuwen. “Heere, wat wilt Gij dat ik doen zal?”

Toen is Saulus van Tarsen als een blinde naar Damascus geleid, omdat zijn oordeel verduisterd was, terwijl hij meende dat hij zag.

Toen Paulus de weg niet meer wist, wees God hem dé Weg, namelijk, Christus en Die gekruisigd.

In de Rechte Straat heeft het Gode liefd Zijn Zoon in Paulus te openbaren.

In de Rechte Straat wordt recht gesproken. Daar wordt het gericht gespannen.

Paulus is drie dagen en drie nachten van de wereld geweest. Dat moet u niet letterlijk verstaan, maar de Rechte Straat was een geestelijk Golgotha voor Paulus geworden.

Paulus is niet zo uitgebreid over de toeleidende weg tot Golgotha, want het heeft bij hem maar drie dagen geduurd. Tegenwoordig zijn ze blij als ze al 60 jaar op de toe-leidende weg zijn, maar Paulus had er maar drie dagen op gelopen, nee, hij lag erop geknield.

Een vrouw is toch ook geen 60 jaar in verwachting, dat lijkt mij niet

gezond. Want een blijde verwachting duurt op zijn hoogst maar negen maanden, of niet?

Dat is de duisternis van onze dagen hoor, dat men een levenslange toeleidende weg tot Christus preekt; men wordt op die weg ingezegend en er hoeft eigenlijk niets meer te gebeuren, want men luistert zich erbij, maar er is een volk op aarde, dat zich erbuiten luistert.

Ik vrees dat u nog nooit een waar werk van God in uw leven gehad hebt, als u zich er altijd maar bij kunt luisteren.

De zondaar gaat op de ware toeleidende weg op de hel aan, omdat het slechts een wegversmalling op de brede weg betreft. Paulus was God kwijt op de ‘toeleidende weg’, daar lag hij verloren en verdoemd door de Wet.

U zegt: Moet het er dan zó diep door?

Het moet niet, er moet niets, maar het gaat zo. Wilt u nu met zo weinig mogelijk genade naar de hemel? Of wilt u eerlijk zalig worden?

U zegt: Ik zou wel eens een teken willen zien, dan zou ik het wel geloven. Christus zegt: *“Het boos en overspelig geslacht verzoekt een teken; en hun zal geen teken gegeven worden, dan het teken van Jonas, den profeet. Want gelijk Jonas drie dagen en drie nachten was in den buik van den walvis, alzo zal de Zoon des mensen drie dagen en drie nachten wezen in het hart der aarde”, Matth. 12:39-40.*

Drie dagen, dat betekent: een korte tijd. Een barenswee is kort, maar hevig. Nu, een geestelijke barenswee is ook kort, maar ook hevig.

Nu is de kracht van het baren onderscheiden, dat kunnen we gerust aan God overlaten. Hetzelfde geldt voor de máte van de barensnood. Maar de Heilige Geest geeft geen rust tot het Kind geboren is.

De Wet kan een ziel wel uithongeren, vervloeken en veel benauwen, maar als het Kind geboren is, is de benauwdheid vergeten.

Zo is het toch ook in de natuur. Een moeder pronkt toch niet met het 'in verwachting zijn'?

Ja, ook wel eens, want als er leven is, springt het kindeke van vreugde op in uw buik.

Maar als het kindeke eenmaal geboren is, dan pronkt de moeder met haar kindje en niet met de weeën. Tegenwoordig zijn er van die mensen, die zijn rijk geworden met het gemis, of met de ontdekking.

Maar Gods volk is in God verheugd en verblijd en zingen Hem gewijd, de psalmen in de nacht.

Dat volk, dat heeft de toeleiding gehad, door het geloof, tot de genade van de rechtvaardiging.

Omtrent deze zaak kunt u altijd twee geluiden vernemen, namelijk:

Schibbolet en Sijbbolet.

Er zijn mensen die spreken over de rechtvaardigmaking, zonder een gewillige Christus. Maar dezulken spreken in het geheel niet over de rechtvaardigmaking.

Er zijn er ook die het van God geleerd hebben die spreken niet meer over de rechtvaardigmaking, maar over Jezus de Rechtvaardigé. Zij roemen in Christus alleen.

Daarvan maakt ook Paulus melding: *“Maar uit Hem zijt gij in Christus Jezus, Die ons geworden is Wijsheid van God, en Rechtvaardigheid, en Heiligmaking, en Verlossing;”* 1 Cor. 1:30. De Heere, onze Gerechtigheid!

Dat wordt pas geleerd, wanneer men het Einde der Wet: Christus, mag leren kennen, als Die tussentredende Middelaar en schuldovernemende Borg.

Christus staat tussen de Rechter der ganse aarde en een helwaardige zondaar die zijn ganse goddeloze bestaan heeft leren omhelzen en de straf, die God uitgesproken heeft op de zonde, heeft leren billijken en zijn vonnis met zijn bloed heeft ondertekend.

Dat gaat zo onvoorwaardelijk, geliefden, omdat zij Christus in de rechtszaal van hun veroordeling zien staan. In die weg gaat Hij schitteren in al Zijn graveerselen.

Voor zo'n rechteloze, helwaardige, goddeloze hoop vuil, wordt Christus gans begeerlijk.

Er zijn ook mensen, die bij voorbaat al naar Christus grijpen, zonder dat zij besef hebben dat HET grijpen van Christus uitgaat.

Dat zijn mensen die grijpen, zonder zelf ooit gegrepen te zijn. Dat was bij Paulus anders, zeiden wij al, want hij zegt: “Ik jaag er naar of ik het óók grijpen mocht, waartoe ik van Christus ook gegrepen bèn”.

Kijk, toen wenste hij het ook.

Toen Petrus in de golven zakte, wie greep er toen? Juist. De Heere Jezus greep Petrus, want Petrus was uitgegreden en riep: “Heere help mij.”

Dus als we gegrepen willen worden, moeten we zelf uitgewerkt en uitgegreden zijn.

Als dat waar wordt, houden de wegen op.

Toen dat waar werd hield mijn bevinding op; mijn gebeden werden tot zonde, ja, mijn bestaan een wegwerpelijk kleed. Het is misschien vreemde taal, maar zolang wij nog kunnen, dan kan God niet.

Zolang er bij ons nog een mogelijkheid is, is het bij God onmogelijk.

Maar als het bij ons onmogelijk is, dan zegt de Heere Jezus: “Wat bij de mens onmogelijk is, is mogelijk bij God.”

Eerder niet.

O geliefden, zie toch op het Groene Hout; daar hangt de Zaligmaker, daar hangt de Bloedfontein, Wiens werk volkomen is. Hij heeft het alléén gedaan, want niemand van de volkeren was met Hem.

Op Golgotha vond het gerichte Gods plaats. Daar werd God van God verlaten, opdat Hij Zijn volk nimmermeer zou verlaten.

Daar heeft Hij het als Verwerper van de Zaligheid, maar ook als Middelaar van toepassing uitgeroepen: “Het is volbracht.”

Dat laat de Heilige Geest weerklinken in het hart Sion, in de weg van het recht.

Al Gods volk kent de Rechte Straat. Eigenlijk staat er: “De straat de Rechte.” Dus dat is een plaats waar rechtgesproken wordt. God heeft er rechtgesproken, ook in het leven van Paulus, want Hij heeft Paulus, die met het oordeel in zijn ziel voor God lag, naar het goddelijke recht, op grond van het volbrachte Middelaarswerk, vrijgesproken van schuld en straf.

Annanias kreeg te horen van ‘s hemelswege: *“Ga heen; want deze is Mij een uitverkoren vat, om Mijn Naam te dragen voor de heidenen, en de koningen, en de kinderen Israëls”*, Hand. 9:15.

Paulus werd kind en knecht.

Daar kunnen wij nu niet over uitweiden, maar als wij menen dat God in ons leven gekomen is, mogen wij wel toezien of wij ook weet hebben van wat Paulus verklaart: *“Door Welke wij ook de toeleiding hebben, door het geloof, tot deze genade (van de rechtvaardigmaking), in welke wij staan.”*

Het gaat niet in de eerste plaats om de weldaden, hoe noodzakelijk en kostelijk die ook mogen zijn, maar het gaat om de Persoon van Christus Jezus en Dien gekruisigd.

Paulus wenste niets anders meer te weten dan Hem alléén. Nu is er een volk op aarde, dat niet weet hoe zij er ooit komen moet.

Dat zijn de degenen die erachter gebracht zijn dat deze zaak aller noodzakelijkst is om gekend te worden.

Die zielen gaan met een Godsgemis en een Christus-gemis over de aarde. Die zielen praat je niet rijk, hoor, door te zeggen dat Christus gestorven is en dat Hij nu juist gekomen is voor zulke tobbers.

“Mensen”, zullen zij zeggen: “dat moet van binnen nog bevestigd worden.”

En dan bedoelen zij niet dan God dat móet. Nee, maar zij bedoelen: Niemand dan God alléén, kan dat gemis wegnemen, door Zijn komst, Die alleen hun heil volmaken kan.

Soms schreeuwen zij met een droefheid naar God, gelijk dat hert van Psalm 42, dat schreeuwt naar de waterstromen. Die droefheid komt

voort uit het Godsgemis naar een onbekende God, maar dat is niet de droefheid naar God die voortkomt uit de kennis van Christus, want die droefheid is een zalige droefheid, die tot een onberouwelijke bekering leidt.

Waarlijk ontdekte zielen schreeuwen dus een onbekende God achterna. Die zielen vinden echter geen rijkdom in hun schreeuwen en bidden, maar alleen in God, Die zij echter niet kennen.

Tegenwoordig ben je een kind van God als je, nu ja, vult u maar in: Als je wel eens huilt, als je last heb van je zonden, als je indrukken hebt van dood en eeuwigheid.

Maar daar maak je een echte ontdekte zondaar niet blij mee, hoor. Die zielen lopen in een gemis, en hebben een betrekking gekregen op een onbekende God. Die zielen kermen wat af: "Ach, wanneer, zal ik naderen voor Uw ogen."

Want zij gevoelen wel, dat er nog wat gebeuren moet. Zij missen Christus in Zijn Persoon als Borg voor God.

Hoort u het?

Ja, tegenwoordig grijpen ze Jezus zo uit de Bijbel. Maar als Jezus Zich eens achter een heilig en rechtvaardig God verbergt? Hoe moet het dan? Echte verloren zondaars staan ze overal buiten, want dat kan toch nooit verenigd worden: God en de zondaar?

Ze lezen in Gods Woord dat God een verterend Vuur en een eeuwige Gloed is, bij Wie niemand wonen kan.

Met die zaak tobben ontdekte zondaars wat af, hoor. Die weten het in der eeuwigheid niet, hoe die zaak tussen God en hun ziel ooit zal moeten worden opgelost in hun leven. Die kunnen niet over de schuld heenstappen, voelt u wel?

Ja, de godsdienst wel hoor, die stappen met grote laarzen van werkheiligheid over de schuld heen en nemen Jezus aan, zonder dat Hij hen ooit is geopenbaard.

Een dode zondaar rijdt plankgas op de brede weg des verderfs naar zijn eeuwige ondergang.

Dat had het voor Saulus ook geworden, op weg naar Damascus, maar God sloeg hem van zijn paard. Dat was zijn eeuwige geluk.

U zegt: Ja maar, ik ben niet zo'n bruut als Saulus.

Vertel het eens, wie bent u dan? Bent u zo iemand als die rijke jongeling? Zo'n zoete jongen, die deed toch geen vlieg kwaad? Maar die lieve, zoete, brave Hendrik, die was op een gladder weg naar de hel.

O geliefden, maak toch eens ernst met deze vraag: Hoe kom ik ooit tot God bekeerd?

Saulus van Tarsen is als een goddeloze met God verzoend geworden, als een vijand. Zo vergaat het al Gods kinderen, hoor, er wordt er niet ééntje als een vriend met God verzoend. *"Wij dan, gerechtvaardigd zijnde uit het geloof hebben vrede bij God, door onze Heere Jezus Christus. Door Welke wij ook de toeleiding hebben tot deze genade, in dewelke wij staan."*

Ware genade werkt geen hoogmoed, maar ootmoed. Verzoende zielen hebben geringe gedachten van zichzelf, maar hoge gedachten van God.

Weet je wat Paulus van zichzelf zegt? Hij zegt: "Discipelen, jullie zijn allemaal gezonde wederomgeboren kinderen Gods. Ik niet, nee, ik ben een ontijdig geborene."

Hij zegt: "Ik ben een misvormd kind. Wel geboren?"

Ja, wel geboren, maar ik ben niet waard dat ik leef. Discipelen van Christus, jullie zijn bekwame apostelen van Christus, hoor. Maar ik? Ik ben de minste van al die apostelen. Ik ben de grootste der zondaren en o, eeuwig wonder, mij is barmhartigheid geschied."

Paulus mocht vanwege dat onbegrijpelijke wonder in Christus en Zijn genade roemen

"O diepte des rijkdoms, beide der wijsheid en der kennis Gods. Hoe ondoorzoekelijk zijn Zijn oordelen, en hoe onnaspeurlijk Zijne wegen. Want wie heeft de zin des HEEREN gekend? Of wie is Zijn raadsman geweest? Of wie heeft Hem eerst gegeven en het zal hem wedervergouden worden? Want het is uit Hem, en door Hem en tot Hem zijn alle dingen. Hem zij de heerlijkheid in der eeuwigheid", Rom. 11:33.

"Ik roem in God, ik prijs het onfeilbaar Woord, ik heb het zelf uit Zijne mond gehoord, 'k vertrouw op Hem, door gene vrees gestoord, wat sterv'ling zou mij schenden?"

Wat een wonder van genade, als God Zich in Christus aan een verloren zondaar openbaart.

Dat is rechtvaardigmaking en de rechte rechtvaardigmaking baart geen hoogmoedige mensen, maar mensen die in God eindigen met aanbidding en dankbare lofgezangen.

Toen Jakob in Bethel gerechtvaardigd werd, heeft hij toen gezegd: "Nou ben ik bekeerd, nu heb ik het lek boven water?" Welnee mens, maar Jakob mocht in God eindigen, en hij offerde de HEERE met de olie van zijn verbroken hart.

Maar Jakob vreesde nog voor Ezau en om van die vrees verlost te worden, is dikwijls een tweede bekering nodig, zoals we dat zien te Pniël, waar een Man worstelde met Jakob. Dan mag Jakob de overwinning behalen door Hem die Overwinnaar is van dood, hel,

wettische vrees en de duivel.

Dan vreest Jakob niet meer, omdat Israël God vreest.

Dus als je nog over je rechtvaardigmaking kunt spreken zonder dat Christus als gewillige Borg je schuld heeft weggedragen, weet je niet waar je het over hebt.

Dat is allemaal krachteloze en waardeloze rechtzinnigheid. Dat zijn mensen die alles uit de boeken grijpen, zonder zelf ooit gegrepen te zijn. Dat zijn mensen die over het recht praten, zonder ooit onder dat recht verloren zijn gegaan. Die mensen vrezen nooit. Maar toen er iets van dat recht in mijn leven werd afgedrukt, toen was elke donderslag voor mij. Toen kon ik de Bijbel niet openslaan of daarin stond allemaal oordeel, oordeel en nog eens oordeel.

Ik vreesde onder het bidden, want het was allemaal gericht op zelfbehoud. Dikwijls durfde ik niet meer verder, want nog één woord en het was verloren.

Dat was echter allemaal nog Wet, hoor, want een mens gaat niet verloren, hij is verloren.

God ging echter door. Toen is er een dag gekomen toen hoefde ik niets meer, want toen kon God geen kwaad meer doen. De Heere is recht in al Zijn weg en werk.

Dan loopt het niet meer over zalig worden, maar over Zijn eer.

En het heeft Gode lief, Zijn Zoon in mij te openbaren. Maar met Paulus: een ontijdig geborene. Nee, niet Paulus de grootste der zondaren, maar ik.

Dat was toen waar, hoor. En wie is er nu waar?

God is Waar en Christus is de Waarheid. Wij zijn leugen en dat wordt nooit beter. Dat hoeft ook niet, want er kan er maar Eén Waarheid zijn en dat is Christus. Hij is de Opstanding en het Leven.

Dat is een bestreden deel, want menigmaal loop ik nog met het oordeel des doods in mij, omdat ik vrees zelf nog verwerpelijk te zijn.

Dat zegt Paulus hoor. Want dat volk heeft nu een doorn in het vlees ontvangen, opdat het zich niet zou verheffen. Dat volk moet het van genade hebben.

God houdt er geen bekeerde mensen op na, maar ook geen gerechtvaardigde mensen.

Hoor maar: *“Maar Ik zal in het midden van u doen overblijven een ellendig en arm volk; die zullen op de Naam des HEEREN betrouwen”, Zef. 3:12.*

“Gij hebt ellendigen dat land, bereid door Uwe sterke hand, o Israëls Ontfermer.”

We gaan er eerst van zingen, en wel uit de 68^e Psalm, daarvan het 5^e zangvers.

Gemeente, dat ellendige volk waarvan we gezongen hebben, krijgt niet het kindschap in te leven, maar gaat als een wees over de aarde. Wezen hebben geen vader en moeder op aarde.

Christus heeft de Zijnen echter beloofd: “Ik zal u geen wezen laten, Ik kom weder tot u.”

God zal Zijn erfdeel nooit verlaten, hoe het hen ook moog’ tegenlopen, zij zullen gestaag op Zijn goedheid hopen, daar staat Christus Borg voor.

Hij heeft Zijn discipelen, maar ook de ganse Kerk toegezegd: *“En ziet, Ik ben met ulieden, al de dagen, tot de voleinding der wereld.” Matth. 28:20.*

Dat Testament is verzegeld in het bloed des Nieuwen-Testaments met het woordje: “Amen.”

Dat is voorwerpelijk waar aan de zijde Gods, maar het moet onderwerpelijk toegepast worden om er deelgenoot van te kunnen zijn.

Als men altijd bij God vandaan preekt of spreekt, dan maakt men de toepassing eenvoudig zelf en men is dan bekeerd, gepromoveerd en gearriveerd, maar men mist nooit de zaak waar het om gaat. Men houdt dan een historisch geloof voor het ware zaligmakende geloof, maar dan is men niet verder dan de duivelen, want die geloven ook in God en die sidderen nog.

Anderzijds, als men altijd bij de mens vandaan (s)preekt, dan doet men te kort aan de eer van God en Christus!

Dan staat de mens in het middelpunt en dat heeft zijn weerslag gehad in de kerken.

Vandaar dat men allerlei gereformeerde zuiltjes heeft gesticht, om de mens in het midden te preken.

Maar Christus is het midden, de Weg en het Woord. Hij heeft het alléén gedaan, geliefden. En daar zal Hij eeuwig de eer van krijgen. “Zijn Naam moet eeuwig de eer ontvangen, men love Hem vroeg en spâ, de wereld hoor en volg mijn zangen, met amen, amen na.”

darin roemen ook de kleinen die in Christus geloven, want in het minste geloof is geloofszekerheid.

Niet om verzekerd te zijn, maar om Zijn lof te vertellen. Alleen de weg waarin de Heere dat belooft te doen, daar is een mens toch zo’n vijand van, want ja, dan loopt het niet meer over mij of over u, maar over God.

De Heere maakt Zijn volk eerlijk zalig of in het geheel niet.

Dat gaat met verlies van uzelf en met behoud van Zijn goddelijke deugden. Want als u niet bevestigd bent in Christus, dan gaat u ‘bekeerd’

verloren.

Zoek het dan niet in uw kenmerken-geloof, maar vraag om een wáár geloof. Opdat u als een goddeloze met God verzoend mocht worden, door onze Heere Jezus alleen. Want als God u bevestigd heeft, dan zal blijken, met terugleidend Geestes licht, dat de rechtvaardigmaking ligt in de eerste daad des geloofs; dat is bij God vandaan en op hetzelfde moment in de ziel.

De bevinding is echter geen grond der zaligheid, dat is het volbrachte Offer van Christus alléén. Maar het is wel noodzakelijk om daar áchter gebracht te worden. Want wee u, als u nu de toepassing zelf maakt, dan zal uw geloof een zandgrond-geloof blijken in de dag der dagen.

Maar als u éénmaal vrijgemaakt bent door de Zoon en die vrijheid gesmaakt hebt die er in Christus is, dan bent u voorgoed bedorven voor de godsdienst. Want godsdienst brengt u niet verder dan de dood.

En of dat nu lichte godsdienst is of zware wettische godsdienst, dat helpt u niet dóór de dood. Maar als u vrijgemaakt bent, zult u waarlijk vrij zijn de vrijgekochten des Heeren kunnen niet nalaten om Christus aan te prijzen, en Gods lof te vertellen.

Al Gods volk kent Christus in Zijn vernedering, in Zijn lijden, maar ze kennen Hem ook in de kracht van Zijn opstanding. Het lijden en de opstanding van Christus zijn nooit van elkaar te scheiden, ook niet in de praktijk der bevinding.

Gods volk leeft door de opstandingskracht van Christus, omdat Christus haar Leven is, en zal eeuwig met Hem leven, omdat Hij voor Zijn kinderen (reeds te Zijner tijd) gestorven is en zij ook met Hem gestorven zijn (2 Tim. 2:11).

We kunnen dus alleen met en in Christus leven als we met Hem gestorven zijn. *"Ik ben de Opstanding en het Leven; die in Mij gelooft zal leven, al ware hij ook gestorven", Joh. 11:25.*

Als Christus voor het eerst verschijnt aan Zijn discipelen, is Thomas er niet bij.

Thomas zit thuis met de gordijnen dicht, want al zijn geestelijke hoop en verwachting is vergaan!

Niemand kan hem ooit meer blij maken, ook de discipelen niet, want als de dood en het ongeloof heerst, dan kan Gods volk eerder een ster van de hemel plukken dan geloven.

Gods volk kan niet geloven op commando, ook al weten zij dat het ongeloof de grootste zonde is.

De godsdienst kan altijd geloven en schromen ook niet om Gods volk te verdoemen, omdat zij zo dikwijls ongelovig zijn.

Ja, je kunt Gods volk wel verdoemen, blinde godsdienst, maar dan ben je de tweede, want dat hebben ze zichzelf allang gedaan!

Het is niet zo moeilijk om te geloven als je er altijd vanuit gaat dat je een 'david' of een 'jakob' bent. Nee, dat is geen kunst, maar dat is niet het ware geloof.

Gods volk krijgt menigmaal Saul en Ezau in te leven en mensen, dan wordt het als opnieuw een verloren zaak. Nooit gehad?

Kunt u dan altijd maar geloven?

Maken uw zonden dan nooit een scheiding tussen God en uw ziel? Of leeft u zondeloos?

Gods ware volk niet, want die krijgt zichzelf zodanig terug NA ontvangen genade, dat zij als opnieuw de hel krijgt in te leven, want dat vlees blijft maar doorzondigen, mensen, en dat is zondigen tegen de liefde!

Gods volk komt ook niet boven Judas uit in de inleving. Hoort u? In de inleving, want zij worden voor de judasuitleving bewaard en ook wordt Gods volk bewaard voor het voornemen van Judas om Christus te verraden. Maar bij de inleving, o mensen, dan bevindt Gods volk zo menigmaal dat Judas en de duivel nog beter zijn dan zij en dan gaat de mond voor God op slot.

Josua, de hogepriester, een kind van God, stond met een gesloten mond voor Christus, toen de satan hem in staat van beschuldiging stelde en op zijn vuile klederen wees.

Josua kon de duivel alleen maar gelijk geven, want hij was een en al verdoemelijkheid voor God NA ontvangen genade. Ja, dat is nu een vrucht van de ware liefde, want de liefde zoekt te kennen en gevoelt de grootheid van het kwaad, namelijk dat de zonden een scheiding maken tussen God en de ziel.

Maar Christus leeft altijd om voor Zijn volk te bidden... Hij is de Voorspraak bij den Vader. *"En indien iemand gezondigd heeft, wij hebben een Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus, den Rechtvaardige; en Hij is een verzoening voor onze zonden", 1 Joh. 1:1-2.*

Dus er is genade voor genadelozen, hoop voor hopelozen; vrijspraak voor verdoemden, vrijlating voor criminelen en een getrouwe Getuige voor verloochenaars en het geloof van Jezus voor ongelovigen.

Thomas zat in zijn huis als één brok ongeloof en hij neemt ook de discipelen niet over als zij hem vanuit de ware broederliefde komen opzoeken en vol gloed des Geestes getuigen dat zij de Heere gezien hebben.

Thomas blijft volharden in zijn ongeloof, hoewel niet zonder geloof! Hij zegt: *"Indien ik in Zijn handen niet zie het teken der nagelen, en mijn*

vinger steke in het teken der nagelen, en steke mijn hand in Zijn zijde, ik zal geenszins geloven."

Toch schijnt het geloof bij Thomas door zijn ongeloof heen, want anders had hij dit nooit zo gezegd.

Thomas loochende dus niet dat hij Christus kende, maar hij kon niet geloven dat Christus uit de dood was opgestaan.

Thomas wil dus eerst voelen en dan geloven.

Daar weet al Gods volk wel van: eerst voelen en dan geloven. In het begin van het geestelijke leven leeft de Kerk meer uit het gevoel dan door het geloof, hoewel ze uit het gevoel nooit het leven verkrijgen.

Het gevoel is een vrucht en gevolg des geloofs en van het leven in Christus, maar nooit de oorzaak ervan.

Thomas wilde eerst zien, voelen en tasten en dan geloven, maar het geloof is een vaste grond der dingen die men hoopt en een bewijs der zaken die men NIET ziet.

In de rechtvaardigmaking speelt het gevoel geen rol, tenminste, wat de grondslag betreft, want de Kerk wordt alleen door het geloof gerechtvaardigd en niet door de werken, noch door het gevoel en zelfs niet door de liefde. De liefde tot God is nooit een grond voor de rechtvaardigmaking en de zaligheid, maar een gave des Geestes die uitgestort wordt in het hart zodra de zondaar verzoend is.

Vele belijders 'geloven' ten hemel te reizen, omdat zij menen God en Christus zo lief te hebben, maar zullen bedrogen uitkomen, omdat zij om de liefde van Christus tot hen niet verlegen zitten. De levende Kerk getuigt: *"Wij hebben Hem lief, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad", 1 Joh. 4:19.*

Nu was Thomas een kind van God, gerechtvaardigd en geheiligd door de toegerekende gerechtigheid van Christus door het geloof, maar nu Christus begraven was, was ook zijn geloof vergaan, tenminste, in de inleving des harten. Gods volk verliest het geloof niet, ook de liefde niet, maar als het ongeloof de overhand heeft, dan missen zij de kracht des geloofs en dan houden zij alles voor verdacht.

Al Gods volk weet hiervan. O, dat verdoemelijke ongeloof, nee, ja ook, maar o, dat verdoemelijk 'ik'!

Het heeft acht dagen geduurd voordat Thomas zich weer met de broeders heeft verenigd. Toch zochten de medediscipelen Thomas op in zijn eenzaamheid, omdat zij ervan overtuigd waren dat Thomas een ware discipel van Christus was en een kind des Heeren.

Dus Thomas had nog wel de liefde, want hij had de broeders lief en verenigde zich met hen, al liep hij in de stand des levens nog in zijn

ongeluk en gemis.

Weet u wat ik nu zo schoon vind, geliefden?

Dat de discipelen die Jezus gezien hadden, Thomas niets verwijten. Ze hadden allemaal zelfkennis opgedaan, toen zij Jezus hebben verlaten in de hof van Gethsemané en als bange hazen waren gevlucht voor de gewapende bende die Jezus gevangen namen.

Het is een heel verschil of iemand een profane dwaalleer leert, of dat een kind van God in de duisternis verkeert vanwege zijn ongeloof.

In dat laatste geval moeten we naast zo'n broeder of zuster gaan zitten zonder verwijt, ziende op onszelf.

Vandaag valt mijn broeder en morgen ik, of andersom.

Is de waarheid van het Evangelie in het geding, dan mogen we niet zwijgen, zoals Paulus niet zweeg toen Petrus met de Joden veinsde in Antiochië.

Als de Waarheid van het Evangelie in het geding is, dan moet elke broeder die zich daaraan schuldig maakt, zich laten vermanen en bestraffen op gezag van Christus.

Dus na de eerste verschijning van Christus aan Zijn discipelen was er ruim een week verstreken, toen Christus hen opnieuw verscheen, als de deuren gesloten waren. Ja, Christus komt altijd door gesloten deuren, ook door de gesloten deuren van Thomas' ongeloof!

Christus komt door gesloten deuren, als het niet meer kan, en als de Kerk krachteloos is door ongeloof!

Ik heb eens een rechtzinnig prediker horen zeggen dat Christus niet letterlijk door gesloten deuren kwam, dus niet lichamelijk, maar dat Hij de gesloten deuren eerst geopend heeft, voordat Hij Zich aan Zijn discipelen openbaarde met Zijn verheerlijkt lichaam. Dat is nu de reinste ongeloofstaal en het is ook godslasterlijk.

Christus was na Zijn opstanding niet meer de natuurwetten onderworpen, ook niet met Zijn verheerlijkt lichaam. Hoe had Hij anders op kunnen varen in de hemel, dwars door de dampkring heen, dwars door het luchtledige heen?

Nee, Christus kwam door gesloten deuren en die deuren bleven op slot, ook toen Hij in hun midden stond en hen vrede verkondigde: "Vrede zij ulieden!"

Ja, de Kerk ontvangt vrede met God met de deuren op slot en dat herhaalt zich in het leven der genade. Christus verschaft namelijk toegang tot het hart van de Zijnen, ook als zij door droefheid kwijnen.

Zij worden steeds Zijn hulp gewaar, in zielsbenauwdheid, in gevaar.

Het ongeloof van Thomas was voor Christus geen verhindering om

binnen te komen en Zichzelf aan Zijn discipelen te openbaren. Thomas zal wel ingeleefd hebben dat zijn aanwezigheid het grote struikelblok was voor de anderen, maar dan nu het eeuwige wonder.

"Daarna zeide Hij tot Thomas: Breng uw vinger hier, en zie Mijn handen, en breng uw hand en steek ze in Mijn zijde; en zijt niet ongelovig maar gelovig!"

Ja, en toen zakte Thomas door de vloer van zijn eigen ongeloof en stond nieuwelings op de Rots van zijn behoudenis: Jezus Christus. Dan is het ongeloof verleden tijd, want waar Christus is, moet het ongeloof wijken, de zonden wijken en ook de duivel wijken.

Christus staat niet alleen te midden van Zijn volk als Overwinnaar over dood, duivel, hel en graf, maar ook als Eén Die dient, want de Vader Zelf heeft Zijn Kerk liefgehad met een eeuwige liefde.

Dan breekt Thomas in een geloofsjubel uit: "Mijn Heere en Mijn God!" Dat is de jubel van de levende Kerk als zij nieuwelings uit de banden en de kluisters wordt gehaald, omdat Christus de banden verbreekt, en als die meerdere Simson de touwen van Zich werpt, want Hij heeft Zijn volk vrijgemaakt van de zonden, en van de banden des doods en haar medegezet in de hemelen. Dan gaat Thomas roemen, roemen in God: "Die God is onze Zaligheid, wie zou die hoogste Majesteit, dan niet met eerbied prijzen?" En hoor de Bruid eens zingen: "Al wat aan Hem is, is gans begeerlijk!"

Het gaat hier dus niet meer over de rechtvaardigmaking als zodanig, want al de discipelen waren reeds gerechtvaardigd in de vierschaar van het geweten, maar het gaat hier over de verheerlijkte Christus, die Zich aan Zijn discipelen openbaarde in de kracht van Zijn opstanding in de nieuwe bedeling.

De opstanding van Christus is ook een Goddelijk zegel dat de Kerk is overgegaan van de oude naar de nieuwe bedeling, zoals die ingeluid werd bij de dood en het volbrachte werk van Christus, waardoor het voorhangsel des tempels scheurde van boven naar beneden.

Het geestelijke leven is niet uit de aarde aards, maar van de Heere uit den hemel en zo Hij opvoer ten hemel, zo heeft Hij ook Zijn Kerk als een buit meegevoerd.

De strijdende Kerk is al in de hemel door het geloof, hoewel zij dikwijls het tegenovergestelde inleven. Maar wat doet de inleving ter zake als God ons betere dingen verkondigt, volk des Heeren?

Want wij zien met Thomas maar al te dikwijls aan wat voor ogen is, maar God ziet het hart aan. En het hart van Thomas was al vernieuwd, alvorens hij vernieuwde genade ontving. Thomas krijgt hier geen

bestrafing, maar vrije genade te ontvangen!

De Heere komt het ongeloof van Thomas te hulp! Wat een lieve Heere Jezus hebben we toch, volk van God!

God kastijdt Zijn kinderen wel, gelukkig, want anders waren wij bastaarden en geen zonen, maar God kastijdt het meest nog met de liefde. O, dan gaan we met Petrus naar buiten om bitterlijk te wenen over zoveel kwaad tegen zoveel Goed.

En dan benadrukt Christus het nochtans des geloofs in het leven van Thomas.

Thomas, en ook de andere discipelen, krijgen niet alleen vernieuwde genade, maar worden ook onderwezen in de leer van Christus. *"Omdat gij gezien hebt, Thomas, zo hebt gij geloofd; zalig zijn zij, die niet zullen gezien hebben en nochtans zullen geloofd hebben."*

Het komt dus in het geestelijke leven niet aan op het tastbare en op het zichtbare, maar op het geloof dat het bewijs der zaken niet ziet, maar geloofd.

Zalig die niet gezien hebben en nochtans geloofd hebben, want die in den Zoon geloofd, heeft het eeuwige leven. En dat geloof is een gevolg van de openbaring van Christus, geen visionaire openbaring, maar een openbaring door Woord en Geest. En weet u wat het geloof doet in al Gods kinderen? God loven, want geloven doet loven, niet in het vlees, maar in de Geest. *"De levenden, de levenden die zullen u loven, gelijk ik heden doe."* Het geloof gaat God loven en Hem verhogen, want het geloof is door de liefde werkende door de Heilige Geest. Dan wordt het nieuwelings Pasen! "Mijn Heere en mijn God!"

Amen.

Slotzang: Psalm 68:6.

79. De schepping

Voorzang: Psalm 26:4 en 5

Schriftlezing: Genesis 1

Tekst voor de prediking, Genesis 1:1:

“In den beginne, schiep God den hemel en de aarde.”

Geliefden, met de hulp des Heeren wensen wij met u de schepping te overdenken, hoe wij door God in het paradijs gezet zijn, hoe wij uit het beeld Gods gevallen zijn en hoe God heeft gesproken van het beloofde Zaad.

Het Evangelie van vrije genade laat zich namelijk niet verstaan zonder het rechte verstaan van de schepping.

Ten aanzien van de herschepping begint God altijd daar waar de breuk geslagen is, namelijk in het paradijs.

De absoluteitheid van de val wordt in onze dagen op grote schaal geloofend. Niet alleen door de evolutionisten, maar ook door de huidige godgeleerdheid.

Door de tijd heen zijn er al heel wat aanvallen gelanceerd op de onfeilbaarheid van Gods Woord.

De Bijbel is evenwel Gods heilig en onfeilbaar Woord, waarvan de kerkhervormer, Maarten Luther, eens heeft gezegd: “Gods Woord houdt stand in eeuwigheid, en zal geen duimbreed wijken.” Dat was een getuigenis dat God in het hart gelegd had van deze grote reformator.

Als de Heere een mens gaat bekeren, dus een nieuw hart gaat geven, zal die mens erachter komen hoe vast en betrouwbaar Gods Woord is.

Christus zegt dat er geen tittel noch jota ter aarde zal vallen van wat in Zijn Woord staat opgetekend. Elke letter in Gods Woord is zo betrouwbaar als God Zelf, want de Heere spreekt enkel de Waarheid.

Dat kan van geen enkel mens gezegd worden.

In den beginne konden wij dat wél zeggen, ongeveer zesduizend jaar geleden, toen wij op deze aarde geschapen zijn. Toen konden wij niet liegen, omdat alles in heilige harmonie en in overeenstemming was met Gods wil.

Dat was, dat weet u wel, in het paradijs. De HEERE God had eerst de hemel en de aarde geschapen en ook de hemellichamen, zoals de zon, de maan en de sterren.

De aarde was woest en ledig; duisternis was op de afgrond en de Geest Gods zweefde op de wateren (Gen. 1:2).

Maar de HEERE heeft alles op aarde zodanig gemaakt, dat er onderscheid kwam in licht en duisternis.

De HEERE noemde het licht ‘Dag’ en de duisternis noemde Hij ‘Nacht’.

Note: De schepping heeft zich dus voltrokken in zes dagen van 24 uur. Vele huidige ‘godgeleerden’ hebben van de zes scheppingsdagen zes ‘perioden’ gemaakt, omdat zij de evolutie-theorie aanhangen. Dat leren ook de zogenaamde ‘Nieuwe Calvinisten’, zoals Tim Keller, Albert Mohler en John Piper en met die wolven in schaapsklederen, voelt HHK-dr. P. de Vries zich eensgeestes!

Daarna heeft God alles wat leeft en beweegt geschapen, zoals de bomen, het gras, maar ook de zeeën en het droge, de vissen in de zee, de dieren en de gewassen op de aarde. God heeft ook de mens geschapen.

Wie was de eerste mens? Ja, dat was Adam, dat weet iedereen wel. Dus daar was in het paradijs eerst de man, namelijk Adam.

Daar had de HEERE een bedoeling mee, want de HEERE heeft alles geschapen volgens Zijn scheppingsorde.

Dat moet u goed onthouden, want dat vindt u steeds terug in de Bijbel. Dus Adam is éérst gemaakt, daarna Eva. Eerst de man, daarna de vrouw. De man is het hoofd van de vrouw.

Met Adam had de HEERE een verbond gemaakt, namelijk het scheppingsverbond.

Sommigen noemen dat het werkverbond, maar Adam hoefde niet door werken zalig te worden, want hij was zalig geschapen in het Beeld Gods. Adam hoefde dus niet met het zweet op zijn lijf zichzelf waar te maken om de zaligheid te verdienen.

Nee, Adam en Eva waren in het beeld Gods geschapen in ware kennis, gerechtigheid en heiligheid en hadden het eeuwige leven in God, hun Maker.

Adam en Eva kenden de Schepper in het ruisen van de wind als Hij tot hen sprak en leefden in Zijn onmiddellijke nabijheid.

Zij hadden een zondeloze vrije wil om God te behagen. God stelde Adam als hoofd van het paradijsverbond.

Dat scheppingsverbond maakte de HEERE met Adam en niet direct met Eva.

Adam was hoofd van het scheppingsverbond en hij was wat wij noemen: hoofverantwoordelijk over het geschapene. Hij was aan God

verantwoording verschuldigd over alles waarover God hem gesteld had. Ook had de HEERE God een proefgebod gegeven aan de mens, namelijk: *“Van allen boom dezès hofs zult gij vrijelijk eten, maar van de boom der kennis des goeds en des kwaads, daarvan zult gij niet eten; want ten dage als gij daarvan eet, zult gij den dood sterven”*, Gen. 2:17.

Er stonden in het paradijs heel veel kostelijke vruchtbomen, maar in het midden van de hof stond een boom, dat was de boom der kennis des goeds en des kwaads. Van deze boom, die óók vol vruchten was, dáárvan had God gezegd, dat als ze daarvan zouden eten, de dood zouden sterven.

Dat was, geliefden, heel geen zwaar gebod, want er stonden zóveel heerlijke vruchtbomen in de hof, dat Adam en Eva daar ruimschoots genoeg aan hadden.

Er was in het paradijs een heilige harmonie tussen God en Zijn schepselen. Adam en Eva leefde in gemeenschap met de HEERE. Daar was geen zonde of ongerechtigheid wat hen van de HEERE God scheidden.

Dat is wat geweest! Dat was een heerlijke staat. We noemen deze staat dan ook: *De staat der rechtheid*.

De mens was beeldrager Gods. Het zijn misschien moeilijke begrippen, maar het is noodzakelijk om te weten. Het is van levensbelang, dat u de Waarheid van Gods Woord kent, niet met het verstand, maar met het hart door het geloof.

Eva is het gebod Gods echter ongehoorzaam geweest en heeft van die boom gegeten, waarvan God gezegd had: *“Gij zult daarvan **niet** eten, want ten dage als gij daarvan eet, dan zult gij den dood sterven.”*

We hebben God nog niet 1 boom gegund, geliefden en we hebben de vrucht genomen en van de verboden boom gegeten.

Toen is de zondeval in de wereld gekomen, want Eva heeft naar de duivel geluisterd, die haar verleidde om toch maar van die boom te eten, hetgeen God verboden had.

God heeft de mens verantwoordelijk geschapen en verantwoordelijkheid staat of valt met een Wet.

We hebben het proefgebod overtreden en de Wet Gods niet serieus genomen en met Gods wil gespot.

Door het nemen van de vrucht heeft Eva tegen de wil van God in gehandeld. Zij nam van de verboden vrucht en gaf ook Adam daarvan.

Dus Eva is dubbel ongehoorzaam geweest, want zij ging in de eerste plaats tegen Gods wil in en is in ongehoorzaamheid gevallen, maar ook was zij daarmee ongehoorzaam tegen haar hoofd namelijk: Adam, haar

man. Door haar oor te leggen bij de duivel, heeft Eva ook tegen de scheppingsorde gezondigd.

Immers, God had gezegd: *“Het is niet goed dat de mens (Adam) alleen zij; Ik zal hem een hulpe maken, die als tegen hem over zij”*, Gen. 2:18.

Dus de vrouw is in de eerste plaats geschapen om de man en de man niet om de vrouw.

Adam, als hoofd van het scheppingsverbond, was ook hoofd over zijn vrouw. En dat was in het paradijs een heilige rangorde.

Er was geen gevoel bij Eva, dat zij een minderwaardige plaats moest innemen, nee, daar was zij volkomen mee eens.

Op het moment dat de slang tot Eva begon te spreken, heeft zij de scheppingsorde vaarwel gezegd en heeft zich toen een ander hoofd gekozen, door naar de duivel te luisteren en hem te gehoorzamen.

De duivel kwam subtiel tot Eva. Hij begon Gods woorden in twijfel te trekken. *“Is het ook, dat God gezegd heeft: Gijlieden zult niet eten van alle bomen des hofs?”*

Dat is het eigenlijke werk van de duivel. Altijd probeert hij de mens aangaande Gods Woord in twijfel te brengen, door het Woord Gods ter discussie te stellen.

Theologen die het Woord ter discussie stellen, zijn arbeiders van de satan.

De duivel heeft Eva in twijfel gebracht, over hetgeen God gezegd had.

Eva had de duivel kunnen weerstaan door niet naar de duivel te luisteren; zij had hem moeten afwijzen of naar Adam, haar hoofd, moeten verwijzen, want dat was de verantwoordelijke persoon in het paradijs.

Pas toen Eva gezondigd had, is zij naar Adam gegaan en heeft zij in navolging van de duivel ook Adam verleid met de verboden vrucht.

Zo zijn wij uit Gods beeld gevallen waarin wij geschapen zijn, maar God eist Zijn beeld terug van ieder mensenkind.

De mens die gezondigd heeft, is aan de drievoudige dood onderworpen. De tijdelijke; de geestelijke en de eeuwige dood.

De mens is niet geschapen met het doel om te sterven, nee, de mens is geschapen om eeuwig te leven en God te verheerlijken.

Door de zonden is de dood in de wereld gekomen. Nu moeten we sterven, omdat we niet meer leven tot eer van God.

Geliefden, *“Leefu tot eer van God?”*

U zegt: *“Ik doe mijn best, ik geef ieder het zijne, ik ben geen dief, ik....”*, en dan komt er nog een hele lijst van zogenaamde goede werken.

Maar geliefden, dat is geen grond om tot eer van God te leven.

Laten we eens luisteren wat God Zelf zegt in Zijn Woord.

“Van de vrucht des booms, die in het midden des hofs is, zult gij niet eten, noch die aanroeren, opdat gij niet sterft.”

Maar de mens heeft gegeten. Nu, dan moet God ook de straf die daarop staat, uitvoeren. Dat eist Zijn heiligheid.

Als God de zonde door de vingers ziet, is God geen God meer, maar een afgod.

De rechtvaardigheid van God eist, dat de mens die gezondigd heeft, ook voor die schuld moet betalen. Daar kan geen mens onderuit, al probeert ieder mens dat wel.

Wij zijn allemaal door eigen schuld de drievoudige dood onderworpen, namelijk, de tijdelijke dood; de geestelijke dood en de eeuwige dood, als straf op de zonde.

U zegt: “Zijn wij dus allemaal doodschuldige schepselen, zonder hoop?”

Ja, doodschuldige schepselen, dat zijn we gewis en zeker. En in onze staat waarin we gevallen zijn, zijn wij allen ook zeker hopeloos.

Maar, God is de mens voor geweest, want in Genesis 3 vers 9 lezen wij: *“En de HEERE God riep Adam, en zeide tot hem: Waar zijt gij?”*

Dat is wat, dat God nog naar zijn gevallen schepselen vraagt. De HEERE had ons ook metéén weg kunnen vagen, met de bezem van Zijn gerechtigheid, maar God wil Zijn schepsels terug.

God is echter een heilig God, Die de zonde niet door de vingers ziet. Hij kan met de zondaar geen gemeenschap hebben. De zonden moeten er tussenuit. De schuld moet vergeven worden.

We zijn allemaal hopeloze bedriegers, hopeloze leugenaars, die van de schijn willen leven.

Want Adam, nadat hij geluisterd had naar Eva, wilde zich voor God verbergen. Adam en Eva bedekten zich met vijgenbladeren toen God naar hen vroeg.

Dat is nu de mens geworden; hij wil zijn zonde bedekken voor een Alwetend God, met vijgenbladeren van eigengerechtigheid.

Maar God vraagt naar Zijn schepsel. *“Adam, waar zijt gij?”*

Dat is wat.

In de kerk kom je vaak mensen tegen, die zeggen: “Ik vraag iedere dag naar de Heere.” Maar in mijn bijbel staat: *“Adam waar zijt gij?”*

Adam vroeg niet naar God, nee God vroeg naar de gevallen Adam. Er is geen schepsel die naar God vraagt, allen zijn wij afgeweken en stinkende geworden voor God onze Maker.

Er is na de zondeval ook niets goeds meer over de mens te zeggen, helemaal niets ook.

Voel je het, geliefden? Voel je de waarheid ervan in uw geweten? Want God heeft nog wel je geweten mee, hoor.

Of je nu in zonde leeft of al ben je (volgens uzelf) héél oppassend, uw geweten spreekt nog.

Wanneer je iets doet wat God verboden heeft, klaagt uw geweten u aan. Of het moet wezen, dat uw geweten als met een brandijzer is toegeschroeid, dat kan ook. Maar buig dan uw knieën vandaag nog of God nog een wonder aan u wilt doen, opdat Hij u bekere van uw heilloze weg.

Er is heel wat voor nodig om een mens op zijn knieën te brengen voor God. Niet voor God, want Hij spreekt en het is er; Hij gebiedt en het staat er.

Een mens is zo vreselijk hoogmoedig, dat hij/zij liever een ánder de schuld geeft, dan zelf als een doodschuldige voor God op de knieën te komen. Nee?

Nou, Adam deed het wel, hoor. Die zei tegen zijn Maker: *“De vrouw, die Gij mij gegeven hebt, die heeft mij van dien boom gegeven”, Gen. 3:12.*

Adam dacht: “Ik ben zo slecht nog niet, maar Eva, ja, die is toch wel vreselijk slecht.”

Eigenlijk gaf Adam God de schuld, want hij zegt: “Die vrouw, die Gij mij gegeven hebt.” Dat was brutaal van Adam.

Ja, zo is de mens, hoogmoedig en verwaand en brutaal tegen de allerhoogste Majesteit. Maar de schuldbelijdenis blijft gelukkig niet uit, want Adam zegt: *“En ik heb gegeten.”*

Adam beleed zijn schuld. Hij werd strafwaardig en helwaardig voor God. Adam zei feitelijk: “HEERE, ik ben de schuldige, U mag met mij doen wat U wilt.”

Dat zegt een mens vanuit zichzelf nooit. Dat is het werk van Gods Geest, Die een mens overtuigt van zonde, gerechtigheid en oordeel. In de weg van waarachtige bekering gaat een mens God rechtvaardigen. Voordat God de zonde vergeeft, maakt Hij de zondaar eenswillend met zijn vonnis: de drievoudige dood.

Daarna werd ook Eva ondervraagd door de HEERE: *“Wat is dit, dat gij gedaan hebt?” Gen. 3:13.*

Ook Eva geeft niet eerst zichzelf de schuld, maar ze geeft de duivel de schuld van haar val, ze zegt: *“De slang heeft mij bedrogen.”*

Och mensen, wat is de mens toch een grote leugenaar geworden, sinds wij de vader der leugenen zijn toegevallen.

Maar ook bij Eva komt de oprechte belijdenis: “En ik heb gegeten.” Maar éérst geeft zij de duivel de schuld.

Als God zaligmakend in uw leven komt, dan komt er openbaar wat ook bij Adam en Eva openbaar kwam, namelijk: “Die vrouw heeft het gedaan.” Of: “De duivel is de schuld van onze ellende.”

Maar de HEERE gaat net zo lang door bij Adam, dat hij het bekennen moet en ook belijden wil: *“Ik heb gegeten. Ik heb gedaan wat kwaad was in Uw oog, dies ben ik HEER’, Uw gramschap dubbel waardig.”*

Dat is ook de uitwerking als de HEERE u in uw hart grijpt, dan gaat u ook de straf op de zonde billijken.

Een schuldbelijdenis brengt een mens echter nog geen millimeter verder naar zijn zaligheid. Want wil het goed zijn, of komen, in ons leven, dan moeten we gered worden. Niemand kan ons echter redden van het eeuwige verderf dan de Zoon van God.

Weet u wat God nu doet, nadat Hij Adam en Eva had ondervraagd als staande voor de rechtbank van God? Dan ontkleed Hij Adam en Eva en trekt al die vijgenbladeren van hun lijf en maakt voor Adam en Eva rokken van vellen.

O, geliefden, hier wordt Christus hen geopenbaard, want God heeft een lam geslacht om hen met de huid van dat Lam te kleden. Er vloeiدهet in het paradijs al bloed om de naaktheid van Adam en Eva te bedekken. Dat ziet op het Offer van Christus. Het bloed van Christus reinigt van alle zonden. Christus is in de wereld gekomen om zondaren zalig te maken.

God heeft het Liefste wat Hij had tot een rantsoen gegeven voor velen, maar wij zien van nature geen gedaante noch heerlijkheid in de Heere der heerlijkheid.

Adam en Eva worden evenwel uit het paradijs verdreven. Hoewel hun zonden vergeven zijn, moeten ze toch de tijdelijke gevolgen van de zonde dragen.

Nadat de HEERE God de duivel vervloekt heeft, gaat de HEERE een ander verbond openbaren aan Adam.

Nee, God richt geen verbond meer op met Adam, maar toont hen het verbond met de tweede Adam, met Zijn Zoon, Jezus Christus.

Dat gaat Hij Adam en Eva bekend maken met een belofte, namelijk de moederbelofte. Gen. 3:15: *“Ik zal vijandschap zetten, tussen u en tussen deze vrouw, en tussen uw zaad en tussen haar zaad, dat zelve zal u de kop vermorzelen, en gij zult het de verzenen vermorzelen.”*

Dat betekent, dat de God de duivel het oordeel aankondigt, want het Zaad der vrouw, is de beloofde Messias, Die de kop van de duivel zal vermorzelen.

Christus triomfeert over dood, hel en graf; over de wereld, de duivel en

het verdoemelijke vlees. In de moederbelofte wordt voorzeggd dat Christus als het beloofde Zaad de strijd tegen de duivel zal aanbinden; des duivels kop zal verslaan en zijn harige schedel vellen. De kruispaal is door de kop van de duivel gedreven en Christus heeft Overwonnen door Zijn Eigen bloed.

Als u behouden wilt worden, geliefden, als u gered wilt worden, moet u naar Golgotha, naar het kruis van Christus, Die de zonde van Zijn volk wegdroeg in een zee van eeuwige vergetelheid.

Er is echter geen mens, die gewillig naar Golgotha gaat. Simon van Siréne moest gedwongen worden. Zo vergaat het allen, die zalig moeten worden.

Op Golgotha ziet de zondaar dat hij daar had moeten hangen en niet alleen dat, hij gaat het beleven, dat hij eeuwig had moeten verzinken in de eeuwige rampzaligheid.

Maar nu heeft God een Weg ter ontkoming uitgedacht in die nooit begonnen eeuwigheid. Dat wordt voor dezulken een eeuwig wonder.

God is de duivel een eeuwigheid voor geweest. In de eeuwigheid had God al gedachten des vredes over Zijn gevallen (uitverkoren) schepselen.

Die weg ter ontkoming biedt Hij elk mens aan onder de verkondiging van het Evangelie van vrije genade: *“Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn Eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft niet verderve maar het eeuwige leven hebbe”, Joh. 3:16.*

Dat betekent niet, dat elk mens zalig zal worden, maar dat betekent wel, dat de mens, wie hij of zij ook is, door eigen schuld verloren is.

U vraagt: Hoe kan mijn schuld vergeven worden?

Door het bloed van Christus alleen. Het middel is het ware geloof in Christus. Wie is Christus?

Christus is Plaatsbekleder. De Heere Jezus is Middelaar tussen een verdoemelijke zondaar en een rechtvaardig en heilig God. Christus koopt verloren zondaren vrij met Zijn eigen bloed. Daar is de Zoon van God voor naar de aarde gekomen; om zondaren zalig te maken.

Adam en Eva waren de eerste zondaren die gereinigd werden in het bloed van Christus, waardoor al hun zonden van verleden, heden en toekomst uit genade vergeven werden.

Eva heeft Christus al spoedig verwacht en toen Kaïn geboren werd, zei zij: *“Ik heb een man van de HEERE verkregen.”*

Zij dacht: “Dit is de beloofde Messias.” Maar ach, wat viel dat tegen. Kaïn bleek een broedermoordenaar. Beide jongens offerden de HEERE brandofferen. Het offer van Kaïn nam de HEERE God echter niet aan,

maar het offer van Abel nam de HEERE wel aan.

Abel vreesde de HEERE met een kinderlijk geloof. Kaïn vreesde God niet; hij bracht zijn offer in hoogmoed. Abel offerde door het geloof en met een hart door schuldbesef getroffen en verslagen.

Kaïn zag ook, dat de rook van de offerande van Abel ten hemel steeg en dat de rook van zijn offerande ter aarde sloeg. Kaïn werd daar zo kwaad om, hij werd afgunstig op zijn broeder Abel. Op een dag barstte hij zo van nijdigheid en afgunst, dat hij zijn eigen broer Abel dood sloeg.

Ja, dat is nu een mens. Want Kaïn leeft in ons aller hart. We worden geen moordenaar, maar we zijn het. Als God ons niet bewaard, plegen we de daad zelf. Wat is toch een mens, wat is in hem te prijzen?

De eerste mens die stierf was Abel. Dat was voor hem niet erg, want Abel ging ten hemel in en erfde koninkrijken.

De HEERE zag wel wat Kaïn gedaan had. Er was een stem des bloeds op aarde. Als God Kaïn ter verantwoording roept, zegt Kaïn brutaal: *“Ben ik mijns broeders hoeder?”*

O, geliefden, met deze Kaïnsgeest is de mens bezet en dan kan ook onder een vrome dekmantel. Je kunt bakken met geld aan de zending overmaken, maar ondertussen toch een Kaïn zijn.

Maar geliefden, Kaïn is door eigen schuld verloren gegaan, want hij zei tegen de HEERE dat zijn schuld groter was dan dat het vergeven kon worden. Een schuldbelijdenis, zoals Kaïn deed, is een schuldbelijdenis des ongeloofs en dan is er geen slachtoffer meer voor de zonde.

Zelfs een verstandelijk toestemmen van de waarheid is niet genoeg om welgetroost te leven en zalig te kunnen sterven. Dan moet dat wonder van vrije genade, wat ook Abel ten deel was gevallen, aan ons aller hart toegepast worden.

Want als wij als Kaïn sterven, is het voor eeuwig verloren. Kaïn had namelijk geen behoefte aan genade.

O, zoek dan toch heden uw God, opdat gij door vrije genade behouden zult worden, zodat God in uw leven de eer zult krijgen. Christus is gewillig om de zwartste zondaar te wassen in Zijn bloed.

Maar het mensdom heeft God niet in erkentenis gehouden en de aarde was vol wrevel.

God liet de aarde echter onder water lopen, vanwege de zonde en ongerechtigheid van het mensdom, maar Noach met zijn acht zielen heeft Hij van deze ondergang genadiglijk bewaard.

Na de schepping zijn de mensen op de aardbodem vermenigvuldigd, maar de HEERE zag ook, dat de boosheid der mensen zeer vermenigvuldigde (Gen. 6:5).

Toen berouwde de HEERE dat Hij de mens op de aarde gemaakt had. Er staat in Genesis 6:6, dat het Hem smartte aan Zijn hart.

En in vers 7 staat er: *“Ik zal de mens, dien Ik geschapen heb, verdelgen van de aardbodem, van den mens tot het kruipend gedierte, en tot het gevogelte des hemels toe; want het berouwt Mij dat Ik hen gemaakt heb.”*

Dàt moet de HEERE zeggen van het gevallen menselijke geslacht.

O, wat is het dan nog een wonder dat wij nog mogen zijn in het heden der genade. Want we moeten nooit denken, dat wij beter zijn als de mensen in de dagen van Noach. Het oordeel geldt ook een ieder van ons.

Er staat in Genesis 6:5: *“En al het gedichtsel der gedachten zijns harten, is te allen dage alleenlijk boos.” Dat is ons verdorven hart. Maar o wonder van vrije genade: “Maar Noach vond genade in de ogen des HEEREN.”*

Van Noach wordt gezegd: *“Noach wandelde met God.”*

Net als Henoch mocht ook Noach een zeer nabij leven kennen en beoefenen met de Allerhoogste.

Geliefden, de HEERE is het eeuwig waard, dat wij allemaal zodanig in gemeenschap met de HEERE verkeerden, zoals Henoch en Noach. Dan moeten we wel wedergeboren worden. Van nature keren wij God de trotse nek toe.

Aan de kennis Zijner wegen hebben we geen lust. De mens gaat zijn weg en hij doet zijn eigen zin, maar hij heeft er geen erg in, dat zijn weg een weg is naar de eeuwige ondergang, want het einde van alle vlees is de dood.

Daarom zeide God tot Noach: *“Het einde van alle vlees is voor Mijn aangezicht gekomen, want de aarde is door hen vervuld met wrevel; en zie, Ik zal hen met de aarde verderven.” Gen. 6:13.*

Dat is uiteindelijk het rechtvaardige vonnis over de zonde en de zondaar, indien wij ons niet bekeren tot de levende God.

Zo kreeg Noach een opdracht van God, om een ark te bouwen, want God zou een watervloed zenden op de aarde, om alle vlees waarin de geest des levens is te verderven.

De HEERE maakt aan Noach bekend, dat Hij met hem een verbond zal oprichten, wat het Noachitische verbond genoemd wordt.

Dan krijgt Noach verdere instructies van God om van al wat leeft, van alle vlees, twee van elk in de ark te laten komen, om die in het leven te behouden (Gen. 6:19-20).

Van alle dieren, ook het gevogelte, moesten het mannetje en het wijfje in de ark gaan. En Noach bouwde de ark en deed zoals hem door God was opgedragen.

Ongeveer 120 jaar heeft Noach nodig gehad de ark klaar te krijgen, dat is

een hele tijd, ja, maar in die 120 jaar heeft Noach gepredikt tegen de goddeloze mensen, die hem bespotten, omdat hij op het droge zo'n grote ark ging bouwen.

“Dan moet je toch wel een grote dwaas wezen, he?” zeiden de mensen tegen elkaar.

Maar stel u nu eens voor, dat er vandaag of morgen bij u in de buurt, iemand op een stuk land óók zo'n groot schip ging bouwen.

Wat zou u tegen die man zeggen? En wat zou u tegen uw burens zeggen óver die man? Zou u die man ook bespotten? Eerlijk zijn hoor... Ziet u, dat bederf van die mensen in Noach's dagen, zit ook in ons bloed.

“Maar”, zult u zeggen, tenminste als je de verdere geschiedenis weten mag: “God zal de aarde toch niet meer verdelgen door een watervloed?”

Dat is wel waar, maar dan hebt u het voorbeeld niet goed begrepen, want de HEERE zegt in Zijn Woord, dat Hij deze aarde zal laten vergaan door vuur.

Dus als iemand bij u in de buurt door God bekeerd wordt, gaat zo iemand ook een ark bouwen.

Ik spreek niet in raadsels; Ik bedoel natuurlijk niet dat zo iemand letterlijk een ark zal gaan bouwen, maar dat hij in een gééstelijke Ark wil binnengaan.

Het betekent niets anders dan tot Christus te vluchten.

Wist u, dan zal ook daarmee gespot worden door veel mensen, omdat er velen zijn, die geen begeerlijkheid zien in de Zaligmaker, omdat zij hun rampzalige staat voor God niet kennen.

En dat was in de dagen van Noach al niet anders, want er was niet één mens die zich tot God bekeerde van zijn/haar boze weg.

“Alzo zal het zijn, in het laatste der dagen, als in de dagen van Noach”, spreekt Gods Woord in een zeker verband.

Dat zal toch wat zijn, kinderen, jongen, meisje, als wij onder de prediking van het Evangelie van vrije genade, ons niet hebben bekeerd.

Dan kan het oordeel niets dan vreselijk wezen.

Maar kom, de HEERE nodigt nog zwarte zondaren, klein en groot, oud en jong: “Komt tot Mij, o alle gij einden der aarde, want Ik ben God en niemand meer.”

Spoed u naar de Ark, doe het haastiglijk.

Alleen in Jezus bloed, vindt gij rust voor uw gemoed..

Daarna zeide de HEERE tot Noach: *“Ga gij, en uw ganse huis in de ark; want u heb Ik gezien rechtvaardig voor Mijn aangezicht in dit geslacht”*, Gen. 7:1.

Toen ging Noach met zijn huisvrouw en zijn drie zonen met hun

vrouwen in de ark, en de HEERE sloot achter hem toe. Noach sloot de ark niet, nee, God Zelf sloot toe. Zo staat het in vers 16 van hoofdstuk 7. Zo is het altoos: Het is de HEERE Die opent en niemand sluit, en Hij sluit en niemand opent. Noach kon er niet meer uit, maar er kon ook geen sterveling meer in.

Zo zal het ook zijn met de komst van de nieuwtestamentische Ark. De dwaze maagden konden niet meer binnen, en de wijze maagden konden niet meer naar buiten. Die God behoudt is gewis verkoren. Die God veracht is gewis verloren.

Jongen, meisje, hoe oud je bent doet er nu niet toe, maar dat gij heden bekennen zou, wat tot uw eeuwige vrede is dienende. *“Zoek de HEERE in de dagen van uw jongelingschap, eer de kwade dagen komen (ziekte, oorlog, honger...), in dewelke gij zult zeggen: Ik heb geen lust in dezelve.”* *“Die Mij vindt, die vindt Het Leven en trekt een welgevallen van de HEERE.”*

Hetgeen uit Zijn lippen komt, dat is vast en onverbroken. Zo mag Noach met zijn gezin zich op God verlaten, Die het belooft heeft: *“Maar met u zal Ik Mijn verbond oprichten.”*

Dat ging voor Noach door de onmogelijkheid.

Want als God wat beloofd aan een mensenkind, dan wordt de belofte altijd vervuld in de weg van het wonder, door de onmogelijkheid van ons bestaan. Gods kinderen hebben echter een beproefd geloof.

Er is wat geloof in onze dagen, maar onderzoek nu eens: “Heb ik een beproefd geloof? Is het van mijn kant wel eens totaal onmogelijk geworden? Of heb ik de belofte Gods wel zien liggen. Heb ik de vervulling al bij voorbaat in mijn binnenzak?”

Als dat zó is, zal uw geloof een dwaze-maagden-geloof blijken in de dag der dagen.

Er is een volk op aarde, wat nu gedurig aangevochten wordt, met deze list van de boze, dat zij maar een dwaze-maagden-geloof hebben.

“Want”, zo valt de vorst der duisternis Gods volk menigmaal aan, “anders zou het er wel beter uitzien in uw leven; als het echt zou zijn bij u, dan zou er veel meer van te zien moeten zijn, maar er is niets van God bij.” Zo blijft hij aan de gang, om het ware volk van God te bestrijden.

Noach zal ook wel bestreden zijn door deze slang terwijl hij aan de ark bouwde. De duivel zal door middel van die spotters, Noach wel eens benauwd hebben: “Nou man, geloof je er zelf nog wel in? Geloof je nu echt, dat het water hier het land zal overstromen, om dat immense schip van jou te laten varen?”

Ja, spotters blijven niet uit hoor, van binnen en van buiten en van binnen

misschien nog wel het meest.

En toen het er op aan kwam, toen de ark af was, toen zal ook de bestrijding van binnen op het hoogst zijn geweest. Want toen moest hij en zijn gezin, zélf die doods-kist in.

“Doods-kist?” Ja, wat denk je met al die dieren, die maar door elkaar liepen en met elkaar een ondragelijke lucht verspreidden?

Nou, als de HEERE niet de Getrouwe was, dan had Noach óók omgekomen. Maar o, wonder, want we lezen in Gen.7 vers 18: “En de wateren namen de overhand, en vermeerderden zeer op de aarde; en de ark ging op de wateren.” Die slagregen, dat klonk als hemelse muziek, in de oren van Noach, want God vervulde Zijn eigen Woord.

Want dat is een stuk hoor, om een schip binnen te gaan op het droge. Maar door alle bestrijdingen heen, die er zeker geweest zijn, want het ware geloof wordt altijd bestreden, mocht Noach door het geloof, op God hopen.

Want de wateren hadden inmiddels alle hoogten op aarde bedekt, en alle levende zielen waren vergaan.

En daar boven Azië dobberde de ark op de golven van Gods rechtvaardige toorn. Maar Noach en de zijnen in de ark, bleven drijven dóór de ark. Dat is geestelijk ook zo.

Want in de jongste dag zal blijken, dat Gods uitverkorenen in de Ark: Christus, zijn binnengegaan.

Maar de vreesachtigen, en ongelovigen, de spotters, de hoerreerders, de godsdienst, die misschien wel vlakbij de Ark gelopen; gezeten; in Zijn tegenwoordigheid gebeden; geprofiteerd hebben, die zullen door het rechtvaardig oordeel van God eeuwig vergaan naar een plaats waar weinig zal zijn en knersing der tanden.

En God gedacht aan Noach. Gen.8:1 Want God had het beloofd: “Zie, Ik maak alle dingen nieuw, al het oude is voorbij gegaan, ziet het is alles nieuw geworden.”

Toen zakte de wateren, want Gods oordeel was voltrokken, in het verdelgen van de goddelozen. En God gedacht aan Noach, waarom?

Omdat God aan Zijn verbond gedacht.

De HEERE had aan Noach beloofd: “Met u zal Ik Mijn verbond oprichten.

En nu moeten wij goed verstaan, dat het Noachitische verbond van tijdelijke aard was: Zolang de aarde zal bestaan, zou de HEERE deze niet meer verdelen door het water. De HEERE maakte met Noach een verbond voor mens en dier op deze aarde.

Gods kinderen smaken dikwijls in het téken des verbonds, de regenboog, Gods eeuwige trouw. (Openb. 4:3).

Want zoals Gods beloften aan Noach en zijn zaad vervuld werd, en ook aan alle levende ziel op aarde, zolang die zal bestaan, zo zal de HEERE ook zijn beloften in Christus vervullen. En daarom zien Gods kinderen Gods eeuwige trouw in de regenboog van Gods Genadeverbond. En die aanbidding van Zijn trouw, dat gaat ook van God uit.

Want het volgt altijd op de redding van een ziel, die gered is uit die ruisende kuil en uit dat modderige slijk, dan gaat God spreken: *“Want dat zal Mij zijn als de wateren van Noach, toen Ik zwoer, dat de wateren van Noach niet meer over de aarde zouden gaan; alzo heb Ik gezworen, dat Ik niet meer op u toornen, noch u schelden zal.”* Jes.54:9.

Amen.

Slotzang: Psalm 89:7 en 8.

80. Gelijkenis van de schat in de akker

Voorzang: Psalm 72:8, 9 en 10

Schriftlezing: Mattheus 13:44-58

Geliefden, de tekst van onze overdenking kunt u vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte, in Mattheus 13:44, waar geschreven staat:

"Wederom is het Koninkrijk der hemelen gelijk aan een schat, in den akker verborgen, welken een mens gevonden hebbende, verborg dien, en van blijdschap over denzelfen, gaat hij heen, en verkoopt al wat hij heeft, en koopt dienzelfen akker", Matth. 13:44.

Geliefden, in deze gelijkenis vergelijkt de Heere Jezus het koninkrijk der hemelen met een schat in de akker. Het Koninkrijk der hemelen is een schat, een schat van grote waarde. Het Koninkrijk der hemelen is ook een verborgen schat, die niet voor het grijpen ligt. De schat ligt verborgen in de akker, aan ieders oog onttrokken. De akker is niet verborgen, maar wel de schat die er in ligt.

Onder de akker in deze gelijkenis moeten we Woord Gods verstaan. Die akker is dus niet verborgen, maar een ieder bekend. We hoeven dus niet op zoek te gaan om die akker te vinden, want de Bijbel is voor iedereen ter beschikking en ter inzage.

In die akker, in Gods Woord, is Christus verborgen als de schat in de akker en als de Parel van grote waarde.

Christus zegt: *"Onderzoekt de Schriften; want gij meent in dezelve het eeuwige leven te hebben; en die zijn het, die van Mij getuigen", Joh. 5:39.*

Hoewel de Schriften van Christus getuigen, zijn er maar weinigen die Christus vinden. Christus moet ons geopenbaard worden, anders vinden we Hem nooit. Dat wil zeggen dat Christus Zichzelf bekend moet maken, want anders blijft Hij de grote onbekende en in de akker verborgen.

Immers, een natuurlijk mens verstaat de dingen die des Geestes Gods zijn niet, het is hem een dwaasheid en een ergernis, omdat zij geestelijk onderscheiden worden.

De Heere Jezus zegt dat een zeker mens die deze schat vond. Hij zegt niet dat die mens de schat zocht, nee, want er is niemand die God zoekt, ook niet tot een toe.

Die man was dus niet op zoek naar de zaligheid, nee, bij geval vond hij die schat in de akker verborgen.

Niet toevallig, want toeval bestaat niet, maar bij geval, door Gods voorzienige leiding.

We kunnen ons hierbij wel een voorstelling maken.

Als een loonwerker een akker van een zekere boer aan het ploegen is, zou het kunnen gebeuren dat hij met zijn ploeg op een middeleeuwse kist met gouden dukaten stoot en dan is die loonwerker de koning te rijk, tenminste, als hij in het bezit van die akker weet te komen, want er is geen andere weg om in het bezit van die schat te komen, dan door een rechtmatige aankoop van die akker.

Het is maar een beeld, maar u begrijpt de bedoeling.

Zo was het ook met die man die de schat in de akker vond.

De vinder van de schat was een eerlijk gemaakte man en dat is het tweede kenmerk wat er in deze gelijkenis verklaard ligt.

Als die man van een slechte inborst geweest was, dan had hij die schat gemakkelijk bij nacht kunnen stelen, zodat er geen haan naar gekraaid en geen kip naar gepikt zou hebben.

Die man doet dat echter niet, en dat verklaart ons dat die man krachtens de prediking van het Evangelie geweten heeft dat Gods ogen de ganse aarde doorlopen en dat hij met 'een gestolen Jezus' alsnog in de hel zou belanden.

Immers, met 'een gestolen Jezus' kom je niet in het bezit van het Koninkrijk der hemelen en word je evenmin het eigendom van Christus.

Alles wat een mens zich eigenhandig toe-eigend, moet hij weer inleveren. Gods volk komt op een rechtmatige manier in het bezit van die schat.

Die man vond dus die schat in die akker, maar hij was er nog geen rechtmatige bezitter van.

Ja, en nou schijnt de dwaalleer van 'zien is nog geen hebben' krachtens deze gelijkenis voluit bijbels te zijn.

Nou, wacht even, dat het zo *schijnt* te wezen is de werkelijkheid nog niet, want schijn is geen wezen.

Er is een gezichtelijk zien en een gerichtelijk zien.

Een gezichtelijk zien is een voorwerpelijk zien door een door de Wet ontwaakte ziel. Een ontdekt mens kan een bepaalde smaak in Gods Woord hebben en de schatten die daarin verborgen zijn ontdekken, maar om in het bezit gesteld te worden van hetgeen men in de etalage van het Woord ziet liggen, moet gekocht worden zonder geld en zonder prijs. Ja, en dan moet je alles kwijt, want nullen en nieten wil God vervullen. Gezichtelijke zien is geen hebben, ook niet voor een tijdgelovige die Gods Woord met vreugde aanneemt, maar toch niet in

het rechtmatige bezit ervan gesteld is.

Een gerichterlijk zien daarentegen is een onderwerpelijk zien door het geloof. Het zien op Jezus door het geloof is namelijk wel hebben.

Toen de van de slangen gebeten en in de woestijn op de koperen slang zagen, hebben zij niet aan Mozes gevraagd of hun zien nu hebben was, want degenen die op de verhoogde slang mochten zien, werden terstond genezen.

Die mensen hebben dus niet aan Mozes gevraagd, "Zeg Mozes, is ons zien nu hebben, of zijn we blij met niks?"

Nee, het zien op de verhoogde slang was terstond tot genezing.

De man die de verborgen schat in de akker ziet liggen, is met zijn zien echter nog niet wedergeboren.

Hij heeft de schat zien liggen, hij heeft de schat ontdekt in de akker, maar hij kon hem nog niet toe-eigenen, omdat de akker hem niet rechtmatig geschonken was.

Die man moest alles nog kwijt om in het bezit van die akker te komen, om rechtmatig eigenaar van de schat te worden, dus om het eigendom van Christus te worden.

Die man heeft de waarde van die schat ingezien, maar je kunt de waarde van Christus inzien, maar daarmee ben je nog geen kind van God.

Die schat moet hem geschonken worden in een weg van recht, ja, en dan moet de zondaar alles kwijt, je godsdienst kwijt, je aangenaamheden kwijt, je bevinding kwijt, je bekering kwijt en ook je leven kwijt.

Die man verkocht alles wat hij had en kocht dezelfde akker.

Waarom wordt Gods Woord hier met een akker vergeleken?

Wel, Gods Woord wordt hier een akker genoemd, omdat er heilgeheimen in verborgen liggen. Om die heilgeheimen te ontdekken, moet men zich op die akker begeven, of anders gezegd, moet men zich onder het gepredikte Woord begeven, want als je nat wit worden, zul je in de regen moeten lopen.

Die man bevindt zich reeds op de akker en in die akker ontdekt hij een grote schat, die hij koste wat het kost in zijn bezit wil krijgen. Om die schat in zijn bezit te krijgen, moet hij alles wat hij heeft verkopen om die akker te kunnen kopen.

In tegenstelling tot de rijke jongeling, gaat hij niet droefgeestig heen, omdat hij vele goederen heeft, nee, hij verkoopt alles wat hij heeft en koopt die akker, waarin hij de schat opnieuw verborgen had.

Die man laat de schat niet op de akker liggen, nee, hij verbergt die schat opnieuw in de akker. Eerst moet hij rechtmatig bezitter van die akker zijn, dan kan hij ook de schat die hij in die akker gevonden heeft, publiek

maken.

Nadat die man zich eigenaar van de akker gemaakt had, kon hij ook zeggen dat hij de schat gevonden had, terwijl hij er niet naar gevraagd, noch naar gezocht heeft.

Dat is nu het onvoorwaardelijke van het Evangelie. Het Evangelie eist geen geloof, nee, het Evangelie openbaart Christus voor een verloren zondaar. Christus laat Zich vinden door hen die naar Hem niet vragen.

"Ik ben gevonden van hen, die naar Mij niet vraagden; Ik ben gevonden van degenen, die Mij niet zochten; tot het volk, dat naar Mijn Naam niet genoemd was, heb Ik gezegd: Ziet, hier ben Ik, ziet, hier ben Ik", Jes. 65:1.

Weet u waar dit Schriftgedeelte en deze gelijkenis op zien?

Op de roeping der heidenen, die ingelijfd zullen worden in het Koninkrijk der hemelen.

Ook de heidenen moeten op deze akker worden genodigd, opdat zij de schat daarin zullen ontdekken.

Ook de blinde heiden, nu nog van God gescheiden, zullen tot U komen Heer', en bukken voor Uw aanschijn neer. *"Al de schapen van Kedar zullen tot u verzameld worden; de rammen van Nebajoth zullen u dienen; zij zullen met welgevallen komen op Mijn altaar, en Ik zal het huis Mijner heerlijkheid heerlijk maken", Jes. 60:7.*

Gelukzoekers gaan de Wet doen, goed hun best doen, zullen zoeken in te gaan, maar zullen niet kunnen, omdat ze met behoud van hun eigengerechtigheid zoeken in te gaan.

Vrije genade leert het anders, want God is een God Die de goddeloze rechtvaardigt. Heidenen worden vindere gemaakt, vindere gaan al het hunne verkopen, verkopers worden failliete kopers en geestelijke bankroetiers worden om niet gekocht met de dure prijs van Zijn bloed. *"Want Christus, als wij nog krachteloos waren, is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven", Rom. 5:6.* Amen.

Het is de roeping der Kerk om alle volken op die akker te brengen, dat wil zeggen: onder de prediking van het Woord.

Ja, je hebt van die dominees, die de maaikar achter de zaaikar spannen en direct vruchten willen inzamelen, maar ik lees hier niet dat de schat in de akker aan de kant van de weg ligt en voor iedereen voor het oprapen, integendeel. Die schat ligt verborgen in de akker.

Wat is nu zending bedrijven? Heel eenvoudig, mensen op die akker brengen. Ofwel het Evangelie van vrije genade prediken voor gans verloren zondaren.

Dat is niet makkelijk, maar het is ook niet moeilijk. Moeilijk wordt het als de mens het zelf moet doen, maar God doet geen moeilijke dingen,

ook geen makkelijke dingen, nee, Hij doet het onmogelijke. En dat ligt ook hier verklaard in deze gelijkenis. God deed die man de schat vinden anders had die man die schat nooit gevonden.

De Joden wisten krachtens de oudtestamentische profetieën dat de Schat in deze akker verborgen lag, maar zij zagen geen gedaante nog heerlijkheid in de Man van smarten. Ze zagen in Hem geen Parel van grote waarde. En dat ziet geen mens in Christus. Hij was veracht en wij hebben Hem niet geacht.

Christus is gekomen tot het Zijne, maar de Zijnen hebben Hem niet aangenomen, maar verworpen. Christus is geslagen in het huis van Zijn liefhebbers, want een Profeet is niet geëerd in zijn vaderland en in zijn huis en dat gold met name voor Christus.

Als de Joden de Christus der Schriften verworpen hebben, dan zendt de Heere Zijn knechten tot de heidenwereld en laat hen het Evangelie van vrije genade prediken.

Er moeten dus mensen op die akker gebracht worden, om hen de schat die erin verborgen ligt, te openbaren door de prediking des Woords.

De akker is van zwarte grond en dat tekent 's mensen verdoemelijke staat voor God. De schat ligt niet in een gouden paleis, maar in een zwarte akker. Daar zal geen mens de schat zoeken, maar toch is de schat alleen daar te vinden, in die akker.

Begrijpt u nu dat niemand van nature in de rij staat om op die akker gebracht te worden, want op die akker zien de mensen zichzelf lopen als varkens in hun drek en dat wil de mens niet. Nee, de mens wil goed voor de dag komen, hé, net als die farizeeër voor in de tempel. Die man liep niet over de akker, nee, hij liep door de kerk naar het altaar, en begon daar direct met het hoofd naar de hemel God te danken voor al die vele goederen, gaven en volmaaktheden die de man zich inbeeldde en om de Parel van grote waarde niet verlegen was.

De tollenaar was de man die de akker betrad en de schat daarin vond, en dat terwijl hij zijn vonnis stond in te wachten.

Op die akker had hij Godskennis en zelfkennis opgedaan, zodat hij zijn hoofd niet durfde opheffen ten hemel, bevreesd om met Korach, Dathan en Abiram levend ter helle te varen.

Ja, en terwijl die farizeeër met een ingebeelde hemel voor in de tempel God staat te danken vindt die tollenaar achterin de tempel de schat in de akker.

Voordat die tollenaar de tempel binnentreedt, had hij al zijn bezit van de hand gedaan, want als je je laatste reisje gaat maken, dan kun je je portemonnee wel thuis laten. Geld en goed redden je niet van de hel.

Geestelijk overgezet ontdekt die man de Schat, Christus, door de prediking des Woords en verkoopt alles wat hij heeft om rechtmatig eigenaar van die Schat te worden.

Er staat niet in de gelijkenis dat die man de Schat koopt, nee, hij koopt de akker.

Wat betekent dat?

Dat betekent dat die man door recht verlost wilde worden. Daar was hij voor ingewonnen door de rechte prediking des Woords. En uit datzelfde Woord wordt hem de Schat verklaard, ja, en daarover zullen ook de heidenen zich verblijden, ingewonnen en overwonnen door de bediening des Geestes. Die mensen hebben niets meer te verliezen, zoals ook deze gelijkenis ons leert.

Want als hij de Schat in de akker ontdekt heeft, verkoopt alles wat hij heeft en koopt diezelfde akker.

Die man kon niet meer om het recht Gods heen. Immers, hij had die schat kunnen stelen, maar hij wilde alleen zalig worden met behoud van Gods rechten en deugden, in een weg van recht, op grond van Gods Woord. *"Sion zal door recht verlost worden, en haar wederkerenden door gerechtigheid", Jes. 1:27.*

Christus is verborgen in de akker van Gods Woord. Hij laat Zich vinden van degenen die niet naar Hem zoeken door de prediking van het Evangelie.

De Joden ergerden zich aan het Evangelie van Christus, maar de heidenen zullen zich erover verblijden. *"Al de heidenen, Heere! die Gij gemaakt hebt, zullen komen, en zullen zich voor Uw aanschijn nederbuigen, en Uw Naam eren", Ps. 80:9.*

De roeping der heidenen zal nog een rijke oogst opleveren, want Christus, de Wens aller heidenen, heeft de heidenen tot Zijn erfdeel en de einden der aarden tot Zijn bezitting (Ps. 2). Het zendingsbevel luidt: *"Gaaf dan heen, overwilt al den volken...", Matth. 28:19.*

En op een andere plaats: *"Gaaf heen in de gehele wereld, predikt het Evangelie aan alle creaturen", Mark. 16:15.*

Ja, de dichter van de oude dag profeteerde al van de roeping der heidenen: *"Vertelt onder de heidenen Zijn eer, onder alle volken Zijn wonderen", Ps. 96:3.*

Ja, en dezulken zullen ongevraagd en met blijdschap alles verkopen om Christus' wil, ziende op de gewilligheid van Christus Die Zich laat vinden van degenen die niet naar Hem vragen.

Om in een weg van recht alles te verliezen, alles te verkopen, te sterven aan de Wet der werken, afgesneden van de eerste Adam, om door vrije

genade behouden te worden en te kopen zonder geld en zonder prijs wijn en melk.

Ja, en dan zingen zij in God verblijd, aan Hem gewijd, van 's Heeren wegen. *"Weg wereld, weg schatten, gij kunt niet bevatten, hoe rijk ik wel ben. 'k heb alles verloren, doch Jezus verkoren, Wiens eigen ik ben."*

De rijke jongeling ging op het bevel van Christus -om alles te verkopen en Hem na te volgen- bedroefd heen, want die jongen had vele goederen waarvan hij geen afstand wilde doen. Met de man die de schat in de akker vond, is het geheel anders gesteld. Hij verkoopt alles wat hij heeft om die akker in zijn rechtmatige bezit te krijgen.

Alles verkopen betekent de oude mensdood sterven, opdat we Gode levendgemaakt zouden worden. De mens moet zichzelf kwijt en in een Ander verklaard worden. Dat kan nooit met behoud van de oude mens onder de Wet.

Als een zondaar de grote waarde van de schat in de akker ontdekt heeft, bevindt hij zich reeds op de akker, dus onder de prediking van het Evangelie.

Waarop ziet de aankoop van die akker door die man die de schat ontdekt heeft, zult u vragen?

Dat ziet op de toepassing door middel van de prediking van het Evangelie. Die man is om de toepassing verlegen geraakt en hij verkoopt alles wat hij heeft om rechtmatig in de toepassing van het heil te delen.

Vele christenen belijden Christus wel, maar ze verkopen niet alles om Hem deelachtig te worden. Velen dienen God en de mammon. God wat en de wereld wat. Rechtzinnige predken en een links leven onder de vlag van de Reformatie.

Maar die man verkocht alles. Hij moest eerst alles kwijt, al zijn godsdienst, al zijn bevinding, al zijn godsdienstige pareltjes, om die ene Parel van grote waarde in zijn bezit te krijgen.

Omgekeerd is het ook waar, namelijk dat Christus Zijn leven gaf om de Kerk als een buit vrij te kopen vanonder het vonnis der Wet en des doods.

Maar hier in deze gelijkenis laat Christus zich vinden van degenen die niet naar Hem zoeken, om Zich persoonlijk weg te schenken in de weg van het recht, in de weg van rechtsspraak en vrijspraak.

Deze gelijkenis is beeldspraak omtrent het Koninkrijk der hemelen. Er liggen diepzinnige lessen in verborgen.

Voor de wijzen en verstandigen is het misterie van zalig worden verborgen, maar God heeft het de kinderen geopenbaard. De man die die schat vond, is nog geen rechtmatige bezitter van die schat.

Door de prediking van het Woord kan ons de schat des Woords getoond worden, zodat we de waarde ontdekken die in de schat des Woords verborgen zijn, maar daarmee zijn we nog geen erfgenaam des hemels. In dit geval is zien nog geen hebben.

Je kunt Gods Woord met smaak lezen, of zuiver horen preken dat het je hart raakt, maar zolang je Christus niet rechtmatig kunt mijnen door het geloof, leef je nog voor eigen rekening.

Alles verkopen om Christus deelachtig te worden, gaat aan het kopen -zonder prijs en zonder geld, wijn en melk- vooraf.

Toen die man alles verkocht had wat hij had, kon hij zijn geld wel op de bank zetten, want toen bleek de schat gratis verkrijgbaar en hij kocht de schat in de akker om niet.

Als we in het bezit van de schat willen komen, moeten we ons onder de genademiddelen stellen. Dan moeten we de genademiddelen waar nemen.

U zegt: Mag je erom bidden om in het bezit van de schat te komen?

Mogen of niet mogen is hier niet aan de orde. Ik stel een tegenvraag: Kunt u het bidden nalaten om in het bezit van die schat te komen? Als u in echte zielenood verkeert, vraagt u niet meer of het mag, maar dan schreeuw je om genade, gelijk de melaatse man Christus achterna schreeuwde: "Gij Zone Davids, ontfermt U mijner."

Zolals wij hier bij elkaar zitten, bevinden we ons allemaal op de akker, nl. onder het gepredikte Woord. Maar hebben we de schat in die akker al weleens ondeckt? En hebben we al het onze reeds verkocht, om de Parel van grote waarde te kunnen kopen.

O, geliefden, Christus is de verborgen Schat, die u heden geopenbaard wordt. Hij is gans gewillig en beminnelijk voor een gans verloren zondaar. Christus laat Zich vinden door degenen die uitgezocht zijn en zich de hel waardig keuren.

Christus is de grote Herder der schapen, die het verlorene zoekt, het weggedrevene vindt en dezulken wast in Zijn bloed. Hij is een Verzoening voor onze zonde. Christus heeft de akker der uitverkoren wereld gekocht met Zijn Eigen Bloed. Christus heeft Zijn Eigen "IK" eraan gegeven, want Hij heeft Zijn leven gegeven tot een Rantsoen voor velen.

Verloren zondaren in ons midden. Blijf op deze akker en gij zult er Christus vinden, want die Man zal niet rusten, totdat Hij de zaak voleindigd zal hebben.

Of bent u reeds uitgezocht en hebt u nog niets gevonden? Moet u met de wachter klagen: "Wachter, wat is er van de nacht? Het is nog nacht en

wij zijn nog niet verlost.”

Ja, de nacht waarin een recht ontdekte zondaar terecht komt is men geen pen te beschrijven. Duizend zorgen, duizend doden kwellen zijn angstvallig hart, maar de nacht blijft aanhouden.

Maar geliefden, gij die zo in het duister dwaalt, Christus is getreden in de uiterste duisternis, in de helse godverlatenheid, opdat degenen die in duisternis zijn gezeten een groot Licht zullen zien.

Voor elk die in het duister dwaalt, verstrek dees' Zon een helder licht.

Ik vraag niet of u veel licht ziet, want een zonnestraal is ook zon. Als de morgenster opgaat in uw harten, dan zal het komen tot het volle schijnsel op de middag. Maar zoals de zon gaat dagen in het oosten, zo daagt de Zonne der gerechtigheid ook in een wedergeboren hart.

En ik zal u vertellen dat de eerste lichtstraal van de Zonne der gerechtigheid, uw hele hart in brand zet van de liefde.

Als een zonnestraal van het Licht der wereld al zo'n zalig gevolg heeft, wat moet de volle Zon dan niet teweeg brengen?

De man die de schat in de akker had ontdekt had de zon wel zien schijnen, maar pas toen hij rechtmatig eigenaar van de schat werd, werd hij beschenen.

Ik vrees dat er massa's belijders zijn die Christus aannemen zonder de toepassing. Die hebben wel de schat in de akker ontdekt, maar ze zijn nooit eigenaar van de schat geworden.

Om dat duidelijk te maken wijs ik u op de gelijkenis van de koninklijke bruiloft.

In die gelijkenis wordt ons door Christus geleerd dat de roeping van het Evangelie zich uitstrekt tot alle hoorders des Woords, in het bijzonder tot de bondelingen, die het teken en zegel des verbonds op hun voorhoofden omdragen.

Zij worden het eerst genodigd om op de bruiloft die de Vader Zijn Zoon bereid heeft aanwezig te zijn.

Van het leger bondelingen komen er uiteindelijk maar tien, namelijk de vijf wijze en de vijf dwaze maagden.

Onder die tien bevinden zich nog vijf hypocrieten, die wel de naam hadden dat zij leefden, maar in werkelijkheid dood waren.

Het grote gros genodigden wilde echter helemaal niet komen, zelfs niet na een herhaalde nodiging waarbij de heerlijkheden van Bruidegom werden uitgestald. Aan die mensen werd de schat in de akker ontdekt en ze namen die schat terstond men blijdschap aan. Maar toen de beproeving kwam, werden zij terstond ge-ergerd. Dat zijn mensen die wel op de nodiging van het Evangelie zijn ingegaan, maar geen

bruiloftskleed aanhebben en niet overkleed zijn met de mantel der gerechtigheid van Christus.

Anderzijds hadden de bondelingen nogal wat bezwaren om alles te verlaten en in te gaan in de bruiloft des Lams.

De één wilde niet komen omdat hij een vrouw getrouwd had, dat wil zeggen: een afgod van haar gemaakt, terwijl Gods Woord leert dat degenen die een vrouw hebben haar moeten hebben als niet hebbende.

Een ander ging liever op in zijn koopmanschap dan in te gaan in de bruiloft des Lams en weer een ander was liever grootgrondbezitter dan een voorwerp van vrije genade te zijn. Och, Gods ware volk heeft er ook niet naar gesolliciteerd, naar het eeuwige leven, bedoel ik.

Want van nature liggen we allen op dezelfde hoop. Er is immers niemand die naar God vraagt. Er is er maar Een die God gezocht heeft om Zijn wil te doen en dat is Christus en dat heeft Hij op een volmaakte wijze gedaan, maar niet voor Zichzelf. Christus heeft God gezocht en Zijn wil gedaan, om de gegevenen des Vaders in de verlorenheid van hun bestaan te zoeken en zalig te maken. Christus zoekt het weggedrevene, hetgeen niets is, om hen als doden en goddelozen zalig te spreken op grond van Zijn Eigen gerechtigheid.

Christus liet Zich verdoemen om verdoemelingen te zaligen. Hij liet Zich wegwerpen, om verworpenen in zichzelf aan de hel te ontrukken. Góð verkiest en doet naderen en doet wonen in Zijn huis. De vraag is dus niet of ik het heb, maar of God mij heeft, namelijk in Christus.

Gods volk is geen bezittend volk, geen gearriveerd volk, maar een ellendig en arm volk, betrouwende op de Naam des Heeren. Zij zijn het bezit van Christus en erfgenamen des hemels. Het is een vrijgemaakt volk, vrijgemaakt van Wet en met en in Christus medegezet in de hemelen.

Van nature houden we alles vast wat losgelaten moet worden. Gods volk leert in de vrije rechtvaardigmaking dat zij losgemaakt wordt, omdat Christus Zijn gevangenen vrijheid schénkt, want anders blijven we vasthouden aan het eigen 'ik'. Weet u wat nu het wonder wordt voor Gods gekenden?

Dat Christus Zijn 'Ik' eraan gegeven heeft en in onze plaats is gaan staan. Hij liet Zich tot zonde maken, opdat wij zouden zijn rechtvaardigheid Gods in Hem.

En in het geloofszicht van een naakte Christus, gaat Gods volk loslaten wat zij onder de Wet vasthielden. Dat leert vrije genade alleen.

Onwilligen worden gewillig gemaakt, namelijk door de gewilligheid van Christus. Gods volk zal zeer gewillig zijn op de dag van Zijn heirkraft.

Gods volk is niet alleen overwonnen, maar ook ingewonnen om te willen wat God wil. En God wil dat Zijn volk Zijn lof zal vertellen, zelfs in de nacht van de beproeving.

Job geeft daarvan getuigenis op de ashoop van zijn bestaan: "Ik weet dat mijn Verlosser leeft."

Het openlijk getuigen van God en Christus, van Wet en Evangelie, van dood en leven, van vloek en zegen, van hel en hemel, dat maakt dezulken juist zo gehaat op deze aarde, vooral in de kerken.

Er is geen plaats voor het levende Kind. Toen niet en nu ook niet. Het levende Kind wordt niet geduld, ook niet in de kerkelijk 'herstelde' herberg. Vergeet het maar.

Het volk dat Christus ontvangen heeft in de beestenstal van haar hart, Hem volgt door bezaaide en onbezaaide wegen is dus een losgemaakt volk, afgesneden van alle eigenwillige godsdienst, van raak niet, smaak niet en roer niet aan. Dat volk is een verlaten volk, een eenzaam volk, gelijk de herders uit Efrata's velden.

Ze staan overal buiten en hebben geen plaats in deze aardse gewesten. Vreemd van broeders, door elk onteerd, en onbekend de zonen hunner moeder.

"Wie is zij, die daar opkomt uit de woestijn, als rookpilaren, beroekt met mirre en wierook, en met allerlei poeder des kruideniers?" Hoogl. 3:6. Het is Sion, zeggen zij, niemand vraagt naar haar. Niemand! Maar toch wel door die Oud Gereformeerde dominee? Nee, niemand. Maar die 'herstelde' dominee dan, die zal toch wel...?

Nee, ook die niet. De herders weiden zichzelf en naar de schapen vragen zij niet. Dat zeg ik niet, dat leert Gods Woord als het gaat over de wantoestand der kerk.

Vele bondelingen zijn met de kerk getrouwd, maar Gods ware Sion is niet alleen de wetsdood, maar ook de kerkdood gestorven.

Mensen, als je verwaardigd wordt om Christus te volgen waar Hij ook heengaat, dan gaat het nooit in het lijntje zoals de huidige kerken voorschrijven. Dat was al zo in de dagen van Christus' omwandeling op aarde en dat zal altijd zo blijven.

We zullen dan ook zien dat degenen die ter bruiloft geroepen **zijn**, dus die bij de Vader van eeuwigheid bekend zijn, komen uit de grote verdrukking, uit de heggen en stegen der wereld.

De getrouwe wachters op Sions muren zijn schaars geworden in onze dagen.

In deze gelijkenis zegt Christus dat Zijn ware dienstknechten aan smaadheid en vervolging blootgesteld staan, door de wereld? Nee, door

de Gereformeerde Bondelingen!

Christus is gekomen tot het Zijne, maar de Zijnen hebben Hem niet aangenomen, maar verworpen.

Dat herhaalt zich steeds in de geschiedenis, vooral ook in onze dagen. De veronderstelde geloofsbelijders krijgen een bewijs van goed gedrag en een kerkelijk recht tot het avondmaal, terwijl het levende Kind gelasterd, genegeerd en uitgeworpen wordt. Waarom?

De duivel haat de bestraffende man in de poort.

Maar u zegt: die 'man' is toch ook niet beter?

Integendeel, maar die 'man' is wel aan Gods kant gevallen en als het over de ere Gods gaat, kennen dezulken niemand meer naar het vlees. Dat verdraagt men in onze dagen niet en och, er is niets nieuws onder de zon.

Men verdroeg ook Christus niet toen Hij de zonden met name noemde en de mensen persoonlijk met de vinger aanwees. De godsdienstige Joden hoorden Hem wel gaarne in Zijn algemene prediking, maar toen Hij persoonlijk werd en ging separeren tussen schijn en zijn, wilde al die gemoedelijke avondmaalgangers Hem van de steilte te pletter gooien.

Hoe komt het dat het huidige gros predikanten zo vereerd door het leven gaat, niet vervolgd wordt om Christus' wil, verschoond blijft van de smaadheid waarmee Christus gesmaad is, nooit buiten de kerk gegooid wordt, zoals men Christus, de apostelen en de martelaars gedaan heeft? Waarom is men liever met de kerk getrouwd, dan dat men de voetstappen van Christus drukt?

Om de doodeenvoudige reden, dat men niet staat aan Gods kant, maar aan de kant van het vrome vlees. Jona moest niet voor, niet om, maar tégen Ninevé preken. Jona had een last van Godswege om dwars tegen het goddeloze Ninevé in te preken.

Als we dan bedenken dat het veel erger met de kerken is gesteld dan met het Nineve van weleer, dan staat te vrezen dat de oordeelsprediking van Jona over de huidige kerken ten volle zal worden uitgevoerd, omdat de bondelingen zich weigeren te bekeren.

De heidense Ninevieten bekeerden zich op de prediking van Jona, maar nu weet het gros avondmaalgangers niet meer te vertellen uit welke nood en dood zij verlost zijn geworden, omdat zij wezenlijk vreemd zijn aan Christus en de waarachtige bekering.

De bannen worden in de huidige kerken niet meer uit de weg geruimd en de rechterstoelen niet meer opgericht.

Niet door de tucht en niet door de prediking. Leer en leven vloeken met elkaar, de enkeling uitgezonderd.

Weet u wat het gevolg daarvan is? EEN KRACHT DER DWALING! Velen lijden aan een 'kerkzweer' en zijn dikwijls betoverd tot op het bot, *"maar die van Christus zijn, hebben het vlees gekruist met de bewegingen en begeerlijkheden"*, Gal. 5:24.

Als de bondelingen zich verhardden en op zo'n grote zaligheid geen acht slaan, is het oordeel der verwoesting aanstaande, onomkeerbaar en onontkoombaar.

Als de bondelingen geen boodschap hebben aan de prediking van Wet en Evangelie, de geroepen getuigen van Christus smaadheid aandoen en hen vervolgen, dan zal de Koning Zijn zwaard wetten, er velen doden door het zwaard Zijns monds en hun stad en kerken in brand steken, want er staat: *"Als nu de koning dat hoorde, werd hij toornig, en zijn krijgsheren zendende, heeft die doodslagers vernield, en hun stad in brand gestoken."*

Als de bondelingen de Zoon des Konings verwerpen, dan zal de Koning Zijn kandelaar verplaatsen naar andere plaatsen en andere volken.

Als de 'Joden' de wegen des Heeren lasteren en verdacht houden, dan zullen we ons tot de heidenen wenden. Dat betekent niet dat de heidenen buiten het recht om zalig kunnen worden, ganselijk niet! We zien dat ook hier in deze gelijkenis.

Hoewel de kreupelen en de verminkten, de hoeren en de tollenaars de bondelingen zullen voorgaan in het Koninkrijk der hemelen, betekent dat niet dat zij zonder bruiloftskleed tot de bruiloft mogen ingaan. Integendeel!

Uiteindelijk zullen alleen diegenen tot de hemelse bruiloft mogen ingaan die geroepen **zijn**. *"Zalig zijn zij, die geroepen **zijn** tot het avondmaal van de bruiloft des Lams"*, Openb. 19:9. Niet worden, maar zijn!

"Want velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren", Matth. 22:14.

We zullen er eerst van zingen, en wel van de 44^e Psalm, daarvan het zevende zangvers.

Geliefden, in de gelijkenis van de Koninklijke bruiloft tekent Christus dat er een man de bruiloftszaal was binnengekomen zonder bruiloftskleed en aan de tafel plaatsneemt.

In werkelijkheid is dat niet mogelijk, want in de hemel komt niemand binnen die niet gewassen is door het bloed des Lams. Degenen die over de muur geklommen zijn en niet door de enge Poort de weg des levens hebben betreden, zullen weggeworpen worden in de buitenste duisternis waar weinig zal zijn en knersing der tanden.

Dat geldt dus ook voor degenen die de schat in de akker gevonden hebben, maar er nooit eigenaar van geworden zijn.

In de gelijkenis van de Koninklijke bruiloft wordt het mogelijk geacht - door een figuurlijke wijze van spreken - dat er iemand zonder bruiloftskleed aan de bruiloftstafel zou kunnen aanzitten. Christus stelt het zo voor om aan te geven hoe ver het gaan kan door de gemene werkingen des Geestes en in de verbeelding des harten.

De Koning de aanzittende gasten overziende, ziet de man zonder bruiloftskleed aanzitten, dus zonder het kleed van de gerechtigheid van Christus, zonder welke wij nooit voor God kunnen verschijnen in vrede. Op de vraag: **"Vriend! hoe zijt gij hier ingekomen, geen bruiloftskleed aan hebbende?"**, verstomde hij.

"Toen zeide de Koning tot de dienaars: Bindt zijn handen en voeten, neemt hem weg, en werpt hem uit in de buitenste duisternis; daar zal zijn weining en knersing der tanden", vs. 13.

Er is dus een entree in de hemel zonder kleed mogelijk, niet feitelijk, maar in de verbeelding naar het voorbeeld der dwaze maagden.

Maar dezulken zullen niet erkend en gekend worden door de Koning op de dag van hun sterven en op de dag van Zijn wederkomst.

Degenen die inkomen zonder bruiloftskleed zijn degenen die -zoals reeds is gezegd- over de muur geklommen zijn met behoud van lijf en leden; met behoud van al hun eigengerechtigheid en gelijknamige heiligmaking, het smalle pad des levens menen te lopen, maar met een ingebeelde hemel ter helle reizen.

Velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren. De man zonder bruiloftskleed was wel op het aanbod van genade ingegaan, maar Hij had nooit de toepassing ervan ontvangen door de Heilige Geest.

Er is een schijnbekering dat bijna alle kenmerken van de ware bekering in zich heeft, alleen missen dezulken de Geest van Christus. Maar wie de Geest van Christus mist, komt Hem niet toe.

O, geliefden, wat zal het zijn om met een ingebeelde hemel de ogen op te slaan in de eeuwige pijn! Altijd voor bekeerd doorgegaan, zelfs door het volk Gods overgenomen, maar als God er niet vanaf weet, wat heeft het dan voor waarde?

Liever duizendmaal getwijfeld dan 1 keer vergist.

Is de zaligheid dan een misschientje? Dat zij verre!

Gods volk wordt niet met een misschientje zalig, maar zeker zalig, want het geloof is een vaste grond der dingen die men hoopt en een bewijs der zaken die men niet ziet.

Maar die waarlijk in Christus geloven staan dikwijls bloot aan de

hevigste bestrijdingen en aanvallen van de duivel.

De dode godsdienst laat de duivel wel met rust, zoals we ook zien bij die man zonder bruiloftskleed. Maar de Koning weet dezulken feilloos te onderscheiden en aan te wijzen, daarentegen kent Hij degenen die de Zijnen zijn en kent ze ook allen bij naam. De man zonder bruiloftskleed spreekt Hij echter aan met 'vriend.'

Dat deed Christus ook bij Judas: "Vriend, waartoe zijt gij hier?" Dezulken kent Hij niet en Hij erkent ze ook niet.

Er staat dat die man op de vraag van de Koning verstomde. Het was dus een man die heel wat kon vertellen en altijd het hoogste woord voerde.

Er zijn altijd mensen die heel wat kunnen vertellen over wonderen die ze hebben meegemaakt, over uitreddingen, zowel van tijdelijke als van geestelijke aard.

Ze zitten dikwijls in het kerkelijke vooraangestoelte om van iedereen gezien te worden, maar ze missen de boetvaardigheid van de tollenaar die zijn aangezicht niet durfde opheffen naar de hemel.

In het stuk der ontdekking ga je mond op slot, totdat God je mond in Christus opent, om de grote werken Gods te vertellen.

Mensen zonder bruiloftskleed zijn in de leer dikwijls uiterst rechtzinnig en in voorwerpelijke zin kunnen zij dikwijls ook bevindelijk praten, maar wat zij missen is juist zo fundamenteel: zij missen het kleed der gerechtigheid van Christus. Ze praten wel over de schat die zij in het Woord ontdekt hebben, maar ze kunnen niet vertellen hoe zij rechtmatig in het bezit van die schat gekomen zijn. Ja, ze hebben aangenomen dat die schat hun bezit was, maar ze hebben er nooit alles voor verkocht om in het bezit van die schat te komen.

Dezulken zijn nog nooit voor God geworden die zij in Adam zijn, namelijk verdoemelijke zondaren, die maar 1 recht hebben: de welverdiende straf.

Ja, ze geven wel toe dat ze zonder Christus verloren zondaren zijn, maar ze zijn vreemd aan de geloofsbevinding ervan. Ze zijn er vreemd van dat de Wet doodt en de zonden levend maakt. Ze weten niets van de macht der zonden en die van het ongeloof, waaronder Gods ware volk menigmaal dreigt te bezwijken.

Belijders en avondmaalgangers zonder bruiloftskleed houden niet zelden de Wet als regel des levens, terwijl ze vreemd zijn aan de Wet als regel der verdoemenis, ofwel aan de bediening des doods. Ze leven uiterlijk zeer stipt, maar ze zijn vreemdeling aan de ware betekenis van de Wet en leven -net als Paulus in zijn eertijds- zonder de Wet, terwijl hij juist toen meende Gode welbehagelijk te leven.

Ook weten zij niets bij bevinding dat God Zijn volk in Christus zalig spreekt in de hel van hun dode adamsbestaan. Ze weten derhalve niets van de geloofsbevinding zoals beschreven in Galaten 2:19-20. "Ik ben door de Wet der Wet gestorven, opdat ik Gode leven zou."

Kleingelovigen twijfelen ook dikwijls aan het feit of zij wel aan de Wet gestorven zijn, maar toch zijn kleingelovigen niet ontbloot van de kennis daaraan, als de Heere maar enigszins licht belieft te schenken over hun geestelijke staat, waarin ook de kleingelovigen bevestigd worden.

Schiingelovigen bevestigen zichzelf, net als de Farizeeër voorin de tempel, zichzelf bevestigde een kind van God te zijn, terwijl hij in werkelijkheid een kind des duivels was.

Schiin gelovigen kunnen altijd zichzelf redden, zichzelf vernederen en zichzelf verhogen. Die mensen doen(!) zich altijd voor wat ze niet zijn en Gods volk is in de inleving nooit wat zij behoren te zijn, hoewel ze het zijn in Christus, namelijk volkomen rechtvaardig en volmaakt heilig (1 Kor. 1:30).

Je hebt dus mensen die wel vroom kunnen praten, maar nooit tot de kennis der waarheid komen. Er zijn dominees die alles uit de boeken hebben en zonder de boeken weten ze niets. Oudvaders napraten is geen kunst en napreken blijkbaar ook niet. God geeft nergens een roeping om oudvaders na te papegaaien, nee, God geeft Zijn knechten een last, Om wat? Om te zijn als de profeet Micha: *"Maar waarlijk, ik ben vol krachts van den Geest des HEEREN; en vol van gericht en dapperheid, om Jakob te verkondigen zijn overtreding, en Israel zijn zonde", Micha 3:8.* Praatvreze is nog geen Godsvreze. Praten kon zelfs de ezel van Bileam en het was nog waar ook wat het dier zei, maar het bleef een ezel.

Ds. Joh. van der Poel had eens een vrouw in zijn gemeente die voor bekeerd moest doorgaan, maar Van der Poel nam haar niet over. Van der Poel zei van haar: *"Ze vernederde zichzelf en verhoogde zichzelf. Nu eens ging ze achterin de kerk zitten, en dan dacht ik: O, ze is weer aan de vernedering begonnen. Maar dan, na verloop van een maand, kwam ze weer naar voren en dan dacht ik: Kijk, ze gaat zichzelf weer verhogen. Maar toen ik eens bij die vrouw kwam zei ze: 'Ja, ja, u gelooft het niet van mij.' Ik zei: 'Nee.'" Ze zei: 'Maar ik heb u toch wel meer dingen verteld!' Ik zeide: Maar het hangt niet aan mijn geloof. Het komt erop aan of u een zaligmakend geloof hebt. Ik zei verder: Mens, u hebt mij veel verteld. Maar ik zal u eens wat vertellen van de ezel van Bileam. Dat was een ezel die tegen Bileam sprak. Toen hij uitgepraat was, wat was het toen? Nog een ezel! Zo is het ook met u, mens. U kon beter zwijgen."* tot zover Van der Poel. Ja, dat vindt het gros tegenwoordige 'veronderstelde' belijders maar

liefdeloos en oordelen, maar Gods ware volk en knechten zijn niet geroepen om alles wat zich aandient maar in te zegenen, maar om de geesten te beproeven of zij uit God zijn. Hoe kan dat?

Wel ze hebben God lief boven alles. Hoort u het? Boven alles, en hun naasten als zichzelf. Van der Poel had die vrouw niet over voor een ingebeelde hemel, maar hij kon nog minder de ere Gods laten liggen in haar verhaal.

De ware liefde is een rechtvaardige liefde en als het moet zo scherp als een scheermes. Ja, dat doet de liefde, want zij weet alle dingen, zij gelooft alle dingen die God in Zijn Woord geopenbaard heeft, maar zij haat de rok die van het vlees bevlekt is en zo is dan de liefde de vervulling der Wet, het einde van het gebod, want de liefde ziet de Wet door het genadeglas van het verzoendeksel als beloften, als tien beloften, als de tien vingers van Christus: "Ik zal..., Ik wil..., Ik ben... met ulieden al de dagen, tot de voleinding der wereld." Dus geen tien geboden, maar tien beloften voor tien dagen verdrukking waardoor de Kerke Gods moet ingaan in het Koninkrijk der hemelen.

Tot driemaal toe heb ik het gehoord. Wat gehoord?

Dat de sterkte Godes is en dat er van het vlees geen verwachting zijn zal, want het is door U, door U alleen, om het eeuwige welbehagen.

Amen.

Slotzang: Psalm 51:7 en 8.

81. De rijke man en de arme Lazarus

Voorzang: Psalm 119: 18 en 19

Schriftlezing: Lukas 16:19-31

Geliefden, in deze morgenure zouden we in afhankelijkheid des Heeren de gelijkenis van de rijke man en de arme Lazarus met u willen overdenken, een gelijkenis die ons bepaalt bij degenen die voor eigen rekening leven, dus zichzelf leven, en bij degenen die leven op kosten van, en voor de verantwoordelijkheid van Christus, dus die Gode leven. De rijke man leefde voor eigen rekening alle dagen vrolijk en prachtig, terwijl Lazarus als eigendom van Christus als straatvuil in de poort van de rijke man lag te verzweren en door de straathonden werd gelekt. "Niet vele wijzen, niet vele machtigen, niet vele edelen, maar het dwaze der wereld heeft God uitverkoren, opdat Hij de wijzen beschamen zou; en het zwakke der wereld heeft God uitverkoren, opdat Hij het sterke zou beschamen; en het onedele der wereld, en het verachte heeft God uitverkoren, en hetgeen niets is, opdat Hij hetgeen iets is, te niet zou maken; opdat geen vlees zou roemen voor Hem (1 Kor. 1: 26-29).

Deze gelijkenis bepaalt ons dus bij het feit dat de eeuwigheid wordt doorgebracht door twee soorten van mensen, namelijk de verdoemden en de uitverkorenen, maar deze twee groepen van mensen zijn in de eeuwigheid voor eeuwig van elkaar gescheiden.

Het onderscheid tussen deze twee soorten van mensen komt aan het licht aan deze zijde van het graf, namelijk tussen de rijke mensen en de arme Lazarussen, want de dood kan met het leven niet wandelen en andersom helemaal niet, maar beide partijen leven toch nog met elkaar in deze wereld, hoewel het Lazarusvolk, dat is Gods volk, door vrije soevereine genade niet meer van de wereld is.

De Heere Jezus tekent in deze gelijkenis het onderscheid tussen deze twee mensen, tussen het leven van de rijke man en het leven van de arme Lazarus in deze wereld, en tenslotte tekent Hij het fundamentele onderscheid van hun eeuwige bestemming.

Het gaat in deze gelijkenis over twee mensen in het licht van de eeuwigheid. De ene mens reist op de brede weg des verderfs en de ander reist op de smalle weg des levens. Beide wegen eindigen in de eeuwigheid, maar wel in totaal verschillende plaatsen. De brede weg eindigt in de eeuwige rampzaligheid en de smalle weg eindigt in de

eeuwige gelukzaligheid.

Zolang het 'heden der genade' van kracht is, kunnen mensen op de brede weg nog via de enge poort op de smalle weg gebracht worden, maar andersom is dat onmogelijk, want er is geen afval der heiligen.

Christus heeft in deze gelijkenis voornamelijk het onderscheid aan de dag willen leggen tussen de verworpenen en de ware gelovigen in dit leven. De rijke man is immers nooit een arme Lazarus geworden en Lazarus kon nooit een rijke man worden, hoewel de arme Lazarus wel bevindelijke kennis had aan de rijke man, maar de rijke man wist niets van het arme Lazarusleven.

Ezau is nooit Jakob geworden, hoewel Jakob zich wel d.m.v. bedrog voor Ezau heeft uitgegeven. God maakt dus onderscheid waar het niet is, want Hij zegt: *"Jakob heb Ik liefgehad en Ezau heb Ik gehaat", Rom. 9:13.*

Toch geloof ik dat we deze gelijkenis ook in het kader van de oproep in Markus 1:15 mogen verstaan: *"De tijd is vervuld, en het Koninkrijk Gods nabij gekomen; bekeert u, en geloof, het Evangelie."*

Met de hulp des Heeren wensen wij u te bepalen bij de gelijkenis van de rijke man en de arme Lazarus, aan de hand van een tweetal gedachten:

1. De armoede van de rijke man
2. De rijkdom van de arme Lazarus

"En daar was een zeker rijk mens en was gekleed met purper en zeer fijn lijnwaad, levende alle dagen vrolijk en prachtig", Luk. 16:19.

De aarde wordt bewoond door miljarden mensen, maar hier wordt slechts één man genoemd, een zeker mens, die model staat voor de mens van nature.

Christus tekent in deze gelijkenis namelijk de staat van een onverzoend en onbekeerd mens, zoals wij van nature allemaal zijn, namelijk dood in de zonden en de misdaden. De rijke man wordt ook getekend als een godsdienstig mens, rijk en verrijkt hebbende geen dings gebrek

Van nature zijn we in onszelf zo rijk en we missen God en Christus in het geheel niet, ook niet als we godsdienstig opgevoed zijn.

De rijke man was zelfs een verbondskind, met het teken des verbonds aan zijn voorhoofd; dat blijkt duidelijk als hij in de hel ligt te branden en tot Abraham roept om ontferming.

Ook uit het antwoord van Abraham blijkt duidelijk dat de rijke man een verbondskind is.

Als de Heere het geeft zullen we dat straks nader uitwerken. Christus tekent dus hier een zeker mens die zich baadt in de weelde van

materiële rijkdom, maar Christus zet het leven van de rijke man ook in een geestelijk kader.

Deze gelijkenis slaat dus niet alleen op mensen die in de weelde leven, zoals de rijke man in natuurlijke zin getekend wordt, ook niet alleen op mensen die letterlijk door de honden gelect worden, zoals Lazarus, maar deze gelijkenis ziet op uitwendige en inwendige verbondskinderen in het licht van de eeuwigheid.

We zijn óf een onverzoend godsdienstig mens zoals hier de rijke man getekend wordt, óf we zijn geestelijke familie van de arme Lazarus in Christus. Andere mogelijkheden bestaan er niet en van nature vallen we allemaal onder de categorie van het adamsgeslacht van de rijke man.

"En daar was een zeker rijk mens", één van de velen. Er zijn altijd veel meer rijke mensen als dat er arme Lazarussen zijn.

Een zeker rijk mens, waarvan er miljoenen op aarde wonen, die goed voor zichzelf zorgen en zichzelf indekken voor een onbezorgde oude dag. Dat fenomeen heerst ook op het kerkelijke erf en ik ben er zeker van dat het huidige predikantenleger niets weet van het arme Lazarusleven, want Lazarus had niet de beschikking over een gespekte emerituskas en hij had zelfs geen dak boven zijn hoofd, ja, het ontbrak hem zelfs aan het allernoodzakelijkste, aan voedsel, deksel en kleding, en hij was als een Job op de ashoop van zijn bestaan terechtgekomen, van de mensen verlaten en naar het zich liet aanzien ook van God verlaten.

Toen Job op de ashoop van zijn bestaan zat, kreeg hij een stel vrienden op bezoek, die hem wel wisten te vertellen wat de oorzaak van zijn ellende was, maar die vrienden waren zwanger van eigengerechtigheid en dat kwam omdat die vrienden geen kennis hadden aan het dagelijkse sterfpad van heiligmaking, namelijk om elke dag in de dood te worden overgegeven om Christus' wil.

De vrienden van Job waren de bekeringsdood nog niet gestorven en van dezulken ondervindt Gods volk onder het kruis altijd veel meer afgunst en tegenstand dan van de wereld. Toen Paulus de lijdensvoetstappen van Christus moest drukken, hield Demas het niet bij Paulus uit, en verloor hij de wereld boven het kruis en het lijden om Christus' wil. Die mensen kunnen jaren met je wandelen, maar dezulken missen één ding, namelijk de volharding der heiligen.

Als God een eenmanspad met je gaat in Christus, waarin Hij Zijn Naam wil verheerlijken en Zijn koninkrijk wil uitbreiden, dan vallen al die zogenaamde Jobs-vrienden van je af als een blad. Weet u waarom?

Omdat ze aanzien wat voor ogen is en niet in je weg kunnen kijken.

Als je mag leven uit de hand des Heeren, moet je op afgunst rekenen. Als de rammen van Nebjoth je zullen dienen bij God vandaan, dan komt ook de hel in beweging. Ik spreek uit ervaring en dan denkt de godsdienst dat je op een bult goud zit te rentenieren, omdat zij van Godswege blind geslagen zijn voor de wegen des Heeren, die God met Zijn getuigen houdt.

Weet u waarmee God vele refobelijders geslagen heeft in onze dagen, op en onder de kansel? Met pure blindheid omtrent de wegen des Heeren en dezulken zijn ook dikwijls in hun verstand geslagen, met schizofrenie, omdat zij constant Gods werk aanranden, Gods wegen verkeren, Gods getuigen belasten als klinkende metalen en luidende schellen, om zelf voor hoog bekeerd door te gaan en de mensen verleiden met gemaakte vriendelijkheid en duivelse ootmoed. God zal zulke huichelaars openbaar te schande maken, want de Heere heeft tot mij gezegd: *“Ziet, zij zullen beschaamd en te schande worden, allen, die tegen u ontstoken zijn; zij zullen worden als niet, en die lieden, die met u twisten, zullen vergaan”, Jes. 41:11.*

Met dat oordeel is de rijke man ook geslagen en de man is letterlijk vergaan als een vervolger van het levende Kind. De rijke man was een vervolger van de arme Lazarus en aan zulke vervolgers hebben we op het erf der kerk geen gebrek, niet in de kerkenraadsbanken en ook niet op de kansels. Men haat de bestraffende man in de poort, want men wil eer en aanzien en als een judas met bepaalde dominees slijmen, om van de mensen gezien te worden. Ja, en dezulken bewegen zich met de schijn van godzaligheid door de refo-gelederen, maar hebben de kracht derzelve verloochend. En je moet dezulken maar eens testen op hun valse oogmerken, dan barst er een adder uit. *“Zij broeden basiliscus-eieren uit, en zij weven spinnenwebben; die van hun eieren eet, moet sterven, en als het in stukken gedrukt wordt, er berst een adder uit”, Jes. 59:5.*

De rijke man staat dus ook model voor het gros belijders in onze dagen, en ze hebben de naam dat ze leven, maar in werkelijkheid zijn ze dood en dat openbaren ze zelf in de vruchten. Ik heb zulke belijders wel kwijlend horen spreken en schrijven over Warburton en ook zijn boek “De weldadigheden van een Verbonds-God”, aanprijzen, terwijl ze zelf als de rijke man in de weelde baden en totaal niets afweten van het arme lazarusleven van de godzalige John Warburton.

God zal zulke rijke jongelings-kikkers op de mond slaan, want het zijn gewitte wanden, witgepleisterde graven, gebroken bakken die geen

water houden, waterloze wolken die van de wind heen en weder gedreven worden, en de waarheid verdraaien tot hun eigen verderf.

Die mensen hebben het goed met zichzelf getroffen en dat is van nature ons aller beeld.

O, geliefden, we hebben het van nature zo goed met onszelf getroffen, dat we er totaal geen besef hebben dat we aan een zijde draadje boven de hel hangen.

De oude mens voelt zich goed thuis in zijn adamsvel en daarin beweegt hij zich zo soepel als een hoepel over de brede weg richting de eeuwig rampzaligheid. Bovendien is de brede weg geplaveid met gepolijste stenen en over die weg loop je zo een eind weg met de massa mee, en op die weg worden de mensen flink beziggehouden met loterijen, casino's en bordelen.

Maar vergist u zich niet, want aan de rechterzijde van de brede weg gaat het er wat christelijker aan toe met christelijke politiek, kerkvergaderingen, bijbelkringen, vriendenkringen, zang- en concertavonden, jeugdavonden, vergaderzalen en wegwijsbeurzen, maar ook met die godsdienst kom je voor eeuwig om.

In de rechterberm van de brede weg hoeft je je dus niet te vervelen, want voor de kerkelijke junioren zijn er overal meldpunten gecreëerd om je te laten inschrijven voor een ontspannen korte-broeken-vakantie en voor de kerkelijke senioren zijn er tal van rijn- en moezelreizen georganiseerd, die evenwel in de Dode Zee eindigen, waar in der eeuwigheid geen lafenis is te verkrijgen.

Ja, als je zo naar de eeuwigheid reist, dan zal je je ogen opslaan in de eeuwig pijn, zoals de rijke man zijn ogen opsloeg in de plaats waar weinig zal zijn en knersing der tanden.

Mijn onbekeerde medereiziger naar de eeuwigheid, gij, die nog in uw oude adamsbestaan voortleeft, slaat toch eens acht op de kloof die er is tussen God en uw arme onsterfelijke ziel.

Die rijke man sloeg er echter geen acht op, want hij leefde alle dagen vrolijk en prachtig. Er staat eigenlijk dat hij overdadiglijk leefde, net als de verloren zoon in dat vergelegen land. Die rijke man leefde dus als een vorst en deed zich dagelijks tegoed aan de vetste bieflappen om zijn vraatlust te stillen en trakteerde zichzelf op campagne om zijn dagelijkse paardendorst te lessen.

De rijke man liet de armen niet in zijn rijkdom delen, nee, en voor de melaatse Lazarus die voor zijn poort lag te creperen kon er nog geen snee brood af. De rijke man besteedde al zijn rijkdom alleen aan zichzelf. En met zijn geld dreef hij koopmanschap zolang hij van een dubbeltje

maar een dollar kon maken over de rug van een ander, want anders stond zijn geld vast op de bank met 50% rente. Hij liet anderen voor hem opdraven en wachtte net zolang met uitbetalen, totdat hij het uit te betalen bedrag eerst aan rente had gevorderd. Zondags sneeuwschuiven in het dorp deed hij ook, onder het mom van noodzakelijke zondagsarbeid, maar het bedrijventerrein en de toegangsweg naar het casino deed hij er stiekem bij en daar liet hij zich dik voor betalen.

Geldgierigheid is een wortel van alle kwaad (1 Tim. 6:10).

Dat de rijke man overdadiglijk leefde, kwam ook in zijn kleding tot uiting, want er staat dat hij gekleed was met purper en zeer fijn lijnwaad. Purper was een zeer dure kledingstof in die dagen die alleen door koningen en vorsten gedragen werd.

Het spotkleed van de Koning der koningen was echter ook van purper gemaakt, maar dat spotkleed dat de Heere Jezus gewillig droeg, hebben wij Hem aangedaan, volk des Heeren!

Christus heeft de rijkdom -die Hij bij de Vader had- Zich ontzegd, zodat ook de rijken -hoewel bezwaarlijk- bekleed kunnen worden met de mantel der gerechtigheid van Christus, als zij hun rijkdom omwille van Christus schade en drek leren achten en Jezus volgen op de weg.

De tien gordijnen en het voorhangsel van de tabernakel bestonden ook voor een groot gedeelte uit purper. Zelfs de borstlap van de hogepriester was van goud en purper gemaakt, hetwelk zag op het bloed en de gerechtigheid van Christus. Purper was namelijk bloedrood van kleur. Het gehemelte (de binnenkant van het dak) van de koets (het bed) van Salomo was van purper gemaakt, wat zag op de vergeving der zonden door het bloed van Christus.

Lydia, de purperverkoopster, wist daar alles van te vertellen, want zij had de bloedrode purperkleur bevindelijk leren kennen, in de vergeving van al haar zonden, want op de prediking van Paulus was zij tot bekering gekomen en een koningskind geworden.

De rijke man was echter geen koning, maar had zichzelf met purperen mantel bekleed en van zichzelf een soort god gemaakt, om van de mensen gezien te worden.

Ja, van nature durven we heel wat aan om God in het aangezicht te tarten. De mens is in het paradijs in hoogmoed gevallen en wilde als God zijn en dat komt in ons aller leven van nature wel openbaar. De mens wil heersen en anderen overheersen, maar niet onderworpen zijn.

Met onze diepe val in Adam hebben we te kennen gegeven dat onze naam koning moet kraaien en dat we God naar onze hand willen zetten.

Die rijke man moeten we dus maar niet te ver zoeken, geliefden, die man

zit niet alleen in ons aller hart en zo bewegen we ons door het leven en zo laten we ons gelden, ook in de godsdienst, rijk en verrijkt hebbende aan geen ding gebrek.

Zo leefde Lazarus ook in zijn eertijds, maar die man heeft een slag in zijn leven gekregen. Die man is tegen de lamp van de Wet aangelopen en toen is hij erachter gekomen dat hij geheel met zweren bedekt was, van binnen en van buiten. Ja, en toen is Lazarus van een rijke man tot de bedelstand vervallen, zowel in natuurlijk opzicht, als in geestelijk opzicht.

Nou, daar solliciteert geen mens naar, of u wel?

Als God de mens arresteert, dan laat Hij die mens tot de bedelstand vervallen en daar heeft de mens van nature een verschrikkelijke afkeer van.

Ja, we willen natuurlijk wel bekeerd worden, wel in de hemel komen, maar niet zoals God het doet en daarom bestaan er zoveel valse godsdiensten op de wereld en ook binnen de gereformeerde gezindte. Iedereen heeft het goed, en volgens de gesprekken in de kerkelijke wandelgangen gaat het goed met de kerken, maar dat Gods Geest erin gemist wordt, deert geen mens.

Onder het (huidige) christendom bestaan er tal van richtingen en modaliteiten. Ja, en dat loopt van zwaar-rechts tot licht-links, van de volwassendoop tot 'er-is-hoop', van binnen-verband tot ver in het buitenland, maar arme Lazarussen kom je zelden tegen, want de rijken bezoeken de rijken en zo deed de rijke man desgelijks. Rijk en arm kunnen met elkaar niet leven. De rijke man wilde met de arme Lazarus niet wandelen, want dat zou zijn kerkelijke reputatie in gevaar brengen, dus liep hij net als die priester en die Leviet met een grote boog om de stervende Lazarus heen.

Dat is geestelijk ook zo, want als je elke dag in de dood wordt overgegeven om Christus' wil, dan gaan de vrienden van Job je mijden, omdat zulke vrienden de bekeringsdood niet gestorven zijn en dezulken drijven op gevoel en op emotie en gaan als pronkpauwen door de wereld, niet wetende dat al hun pronkveren nog moeten verbranden, alvorens nuttig te zijn in het Koninkrijk Gods.

Je kunt absoluut niet met dezulken wandelen, laat staan de oorlog winnen, want ze strijden door ingebeeelde krachten en die mensen zijn een blok aan je been als je mag strijden door het geloof, want het geloof maakt de mens uiterst zwak, maar zo kan alleen de overwinning behaald worden, opdat de sterkte Godes is. Juist als we zwak zijn, zijn we machtig, omdat de kracht van Christus in zwakheid wordt volbracht.

De rijke man wilde de held uithangen en las iedereen de les, die hijzelf nog nooit geleerd had, namelijk om eigen krachten te verachten, want dat wordt alleen op Jezus' school geleerd.

Belijders die strijden in het harnas van Saul, leggen op elke slak zout en komen nooit tot de kennis der waarheid. De zulken nemen de vrouwkens gevangen, hebbende de ogen vol overspel, maar om een broeder die gebrek lijdt, te gedenken, daar houden zij zich verre van, want het mocht eens een gulden kosten. De arme Lazarus behoorde in de ogen van de rijke man tot het uitschot der wereld en geestelijk wilde hij er helemaal niet met Lazarus van doen hebben, want Lazarus verspreidde de geur van de dood van Christus en dat maakte Lazarus voor de rijke man een steen des aanstoots en een rots der ergernis.

Christus wandelde echter met het uitschot van deze wereld en Hij at met hoeren en tollenaars, om hen te doen delen in de erfenis der heiligen in het licht.

Om die erfenis zat de rijke man niet verlegen, want hij was allang bekeerd naar zijn idee, en mensen die met een ingebeelde bekering ter helle reizen, haten de bestraffende man in de poort en dat was voor de rijke man de arme Lazarus, want die zat in de poort van de rijke man als een bestraffende man, en daar hoefde Lazarus zijn mond niet voor te gebruiken, want de ellendige toestand waarin Lazarus verkeerde sprak boekdelen in het geweten van de rijke man. Die rijke man probeerde zijn geweten te stillen met drinkgelagen en bierfeesten, want hij leefde alle dagen vrolijk en prachtig, ook in geestelijke zin.

Mensen met ingebeelde geestelijke rijkdom leven vrolijk en prachtig, omdat zij met zevenmijslaarzen over het stuk van de ellende heen stappen en dus ook geen deel hebben aan de dood van Christus. Met gemene werkingen des Geestes kun je een eind komen, zelfs over de muur klimmen, maar die over de muur klimmen en niet ingaan door de Deur der schapen, zijn geestelijke dieven en moordenaars, die het Koninkrijk van God niet zullen beërven.

O, geliefden, zowel de algemene als de gemene werkingen des Geestes kunnen zo ver gaan, want met de gemene werkingen des Geestes kun je komen tot aan de hemelpoort, maar dan zal je de deur gesloten vinden en de weg moeten gaan van de hemelpoort naar de hel. Die rijke man is zover als de dwaze maagden gekomen waren, niet gekomen, want hij is in zijn zonden gestorven en sloeg zijn ogen op in de eeuwige pijn.

Dat hij het bloed van Christus vertrad deerde hem niet, want hij leefde alle dagen vrolijk en prachtig en dat kwam ook ruimschoots in de vruchten openbaar. Zelfs zijn ondergoed was niet van gewoon katoen,

maar van zeer fijn lijnwaad gemaakt, dat alleen gebruikt werd voor peperdure toepassingen, zoals voor tafelkleden in oosterse paleizen en als lijkgewaad voor aanzienlijke personen. Dit soort lijnwaad (byssos genaamd) werd zelfs tegen goud gewaardeerd, zeggen de Kanttekenaren.

Jozef van Arimathea eerde de Koning der koningen door het lichaam van de Heere Jezus in dat fijne lijnwaad te wikkelen en Hem in het graf te leggen, waarin nog nooit iemand gelegen had. De rijke man had zich dus gekleed met dezelfde stof als het doodsgewaad van de Heere Jezus, maar hij had geen deel aan de dood van Christus en dus ook geen deel aan de vergeving der zonden.

Die rijke man had zichzelf bekleed met purper en scharlaken en zijn fluwelen hoed had hij met diamanten bestikt en wellicht waren zijn tanden van goud en zijn nagels verzilverd, maar zijn hart was van steen en zijn verstand van zaagsel. Zijn godsdienst was zeer degelijk, want hij was lid van het kerkelijke gemenebest, en dat gaat van hervormd naar hersteld, van beter naar best, van kracht tot kracht, van groot naar groots, totdat de zulken storten van de top van eer, in eeuwige verwoesting neer.

De rijke man had zich dus een status verworven om als een soort god vereerd te worden en daarbij kon hij geen melaatse bedelaar gebruiken, laat staan gedenken. Zijn vrienden waren allemaal hoog kerkelijk en vereerden hem met geschenken, maar daarvan wilde hij nog geen stuiver aan Lazarus afstaan, want de geldgierigheid was zijn god en als de geldgierigheid je god is, geliefden, dan is Gods getuigende volk een blok aan je been.

De rijke man wilde wel uitdelen onder zijn rijke vrienden, want dan kon hij steeds rekenen op een wederdienst, zodat hij van uitdelen niet armer werd, maar beter.

Lazarus daarentegen had niets dan klacht op klacht uit te delen en had slechts een stel honden als zijn gezelschap. *“De arme wordt zelfs van zijn vriend gehaat; maar de liefhebbers des rijken zijn vele”, Spr. 14:20.*

De rijke man was wel multimiljonair, maar hij leefde voor eigen rekening en voelde niets van de schuld voor God en de last van zijn verloren ziel. Integendeel, hij leefde alle dagen vrolijk en prachtig. Ja, en als de wijn is in de man, is de wijsheid in de kan.

De rijke man maakte van de buik zijn god, zat in het voorgestoelde der kerk en hij wist wellicht zeer goed te vertellen hoe God een mens bekeert, maar van de bevinding der heiligen was hij ten enenmale vreemd. Hij wist wel veel van de Bijbel, wat straks ook zal blijken, maar

al zijn bijbelkennis zat een voet te hoog en louter verstandskennis maakt opgeblazen.

De vrolijkheid waarin hij leefde, was de blijdschap van het juichende christendom dat van haar drek niet gewassen is.

En de apostel Jakobus zegt dit soort rijken op het kerkelijke erf in niet mis te verstane woorden hard de wacht aan: *“Welaan nu, gij rijken, weent en huilt over uw ellendigheden, die over u komen. Uw rijkdom is verrot, en uw klederen zijn van de motten gegeten geworden; uw goud en zilver is verroest; en hun roest zal u zijn tot een getuigenis, en zal uw vlees als een vuur verteren; gij hebt schatten vergaderd in de laatste dagen. Ziet, het loon der werklieden, die uw landen gemaaid hebben, welke van u verkort is, roept; en het geschrei dergenen, die geoogst hebben, is gekomen tot in de oren van den Heere Sebaoth. Gij hebt lekkerlijk geleefd op de aarde, en wellusten gevolgd; gij hebt uw harten gevoed als in een dag der slachting. Gij hebt veroordeeld, gij hebt gedood den rechtvaardige; en hij wederstaat u niet”, Jak. 5:1-6.*

Er was echter ook nog een andere man, een melaatse man, een zeker bedelaar, met name Lazarus, die voor de poort van de rijke man meer lag te sterven dan te bedelen.

Christus tekent hier dus twee uitersten, namelijk een rijk godsdienstig mens die zich in de weelde baadde en een bedelaar, een kind van God, vol zweren die op sterven na dood was.

De rijke man is het beeld van elk onbekeerd godsdienstig mens en Lazarus is het beeld van een kind van God onder het kruis, zoals Job op de ashoop van zijn bestaan verkeerde. Lazarus is ook het beeld van een ontdekt mens, die aan de rand van zijn bestaan voor God gekomen is, want er staat dat Lazarus voor die poort lag vol zweren.

Hij had niet één zweer, maar was ermee bedekt, niet alleen van buiten, maar ook van binnen. Hij was ermee vervuld, staat er eigenlijk. In de eerste fase van de ontdekking wordt de mens dikwijls alleen bij zijn dadelijke zonden bepaald, maar als de ontdekking doorgaat breidt de ellendekennis uit, zodat hij zich gans en al melaats bevindt, onrein van de hoofdschedel tot de voetzool toe.

Lazarus kon met zijn lompen zijn zweren niet meer bedekken en verbergen, want zijn hele lichaam zat vol zweren en etterbuilen en van binnen was het ook allemaal zo’n beetje verkankerend, dus was er geen hoop meer op herstel, tenminste niet van de kant van het ‘hersteld verband’, want dat herstel blijft voor je vestje hangen en zijn de

witgepleisterde graven gelijk, van buiten wel bedekt met een laag schijn der godzaligheid, maar van binnen vol van vuiligheid en onreinigheid.

De levensverwachting van Lazarus was dus hopeloos en uitzichtloos, hoewel Lazarus een andere levensverwachting mocht kennen, namelijk die over het graf en de dood heen gaat.

Als Christus je Leven is, is je levensverwachting eindeloos, al ben je ook naar het lichaam op sterven na dood. Lazarus had dus een blij vooruitzicht, hoewel hij door vele verdrukkingen moest ingaan. Dat heeft die arme bedelaar ook niet altijd kunnen bekijken, want als hij de voorspoed zag van de rijke man, zal hij de boosheid van zijn eigen hart ook weleens gewaar geworden zijn en dan begeerde hij ook zijn buik te vullen met de draf van dat rijke zwijn, voor wiens poort hij lag te sterven.

Maar toch had Lazarus een Schat waaraan die rijke man ten enenmale vreemd was. Die rijke man had dan ook nergens last van en had zelfs geen behoefte aan een blij vooruitzicht in Christus, want hij leefde alle dagen al vrolijk en prachtig en aan vrienden had hij dan ook geen gebrek, want hij had flink wat uit te delen.

Zolang je wat uit te delen hebt (ook in geestelijke zin), heb je doorgaans veel vrienden over de vloer, maar als je als een ontdekte en verloren zondaar openbaar komt, of als je onder het kruis en onder het lijden verkeert, dan gaan de meeste vrienden je mijden en hoor je de naspraak van velen.

Voor ontdekte en verloren zondaren is er feitelijk nooit plaats in de gevestigde kerk geweest, laat staan als dezulken worden vrijgemaakt in Christus, want dan ontvang je weleens een tong der geleerden en daar heeft de rechtzinnigheid een afschuw van in onze dagen. Als je het over de Heere Jezus gaat hebben als zijnde je volkomen Gerechtigheid en Heiligheid, ja, als zijnde mijn Hemel voor een hel als ik ben, dan verpest je de sfeer in de kerk, volgens het huidige christendom.

Ja, zolang je maar niet over de toepassing spreekt, dan gaat het allemaal nog wel, dan stemmen de meesten de waarheid nog wel toe, maar al word je verwaardigd om Christus de Heere te noemen door de Heilige Geest, dan is het hek van de dam.

Om die reden werd de arme Lazarus uit het huis van de rijke man geweerd. Soms werd de Heere Jezus in het huis van een farizeeër genodigd omdat die door de mensen gezien wilde worden, maar dan liet men Zijn voeten ongewassen, omdat Hij feitelijk niet welkom was. De Farizeeërs hebben hun mond vol over voetenwassing, maar de rijken wassen de voeten der rijken, maar je moet maar niet denken dat de

rijken de voeten wassen van een kind van God, want dat doet alleen Christus. Gods ellendige en arme volk is nergens welkom in onze dagen, want dat volk stinkt naar de ergernis van het kruis en dat is voor de godsdienst een doodslucht, waarbij zij gal gaan spugen en lasteringen braken.

De toenmalige godsdienst heeft Christus voor een vraat en een wijnzuiper uitgemaakt en dat is nog niet veranderd, want Gods ware volk is bij de vrome godsdienst echt niet welkom, nee, dat volk komt met Lazarus als een geslagen hond buiten de legerplaats terecht, om Zijn smaadheid te dragen.

Dat is niet slecht, want alleen dode honden hebben gemeenschap met elkander in Christus.

De rijke man had niet de minste aandacht voor de melaatse bedelaar aan zijn poort en ook geen enkel medelijden met hem, want hij had het veel te druk om zijn aandelen veilig te stellen en zijn bezit uit te breiden met akkers, schuren en ossen, want al die refofeesten kostten het nodige geld en daar moest toch een behoorlijke inkomende geldstroom tegenover staan.

De arme Lazarus kon blijkbaar nog een blik werpen door de open vensters van het landhuis van de rijke man, want er staat dat hij begeerde verzadigd te worden van de kruimels die van de tafel van de rijke man vielen. De bedelaar werd echter niets gegund en hij moest zich tevreden stellen met een stel honden die zijn jeukende zweren lekten, want hij behoorde in de ogen der braven tot het uitschot der wereld, tot aller afschrapsel, dat bij de godsdienst niet in tel is en in de inleving hebben dezulken zichzelf op de mesthoop gegooid, omdat zij in zichzelf niets dan stinkende ongerechtigheid gewaar worden.

Ja, als Gods volk op haar plaats is en de gestalte van een hond in mogen nemen, gaan ze de Wet van Christus vervullen en elkanders lasten dragen, elkaars wonden verbinden, gelijk de barmhartige Samaritaan ook deed bij die man die half dood geslagen was en door de kerkelijke maffia uit de kerkelijke kaartenbak was verwijderd.

We leven in dagen dat de liefde van velen zal verkouden. Iedereen leeft voor zichzelf, voor eigen geld en goed, op een zeldzame uitzondering na. In de eerste christengemeente deelde men alles met elkaar en had men alle dingen gemeen. Dat is ver zoek in onze dagen, want de verzekering dekt de schade en de diaconie vervult haar dure roeping niet. De dienst der diaconie is door de apostelen ingesteld om de arme weduwen (in eigen gemeente) te gedenken, maar welke weduwe leeft er nog uit de hand des Heeren? Alles en iedereen loopt naar de bijstand en naar het

(weduwen)pensioenfonds.

We hebben de rechten Gods krachteloos gemaakt door onze zogenaamde 'reformatorische' inzetten à la Pro Life. Het is goddeloos! Het 'reformatorische' vakantiechristendom in onze dagen heeft niets maar dan ook niets gemeen met het arme Lazarusleven, maar leeft als de rijke man alle dagen vrolijk en prachtig, totdat God zegt: "Nu is het genoeg." Dan is er geen weg meer terug, dan is er geen zaligheid meer mogelijk, dan is het voor eeuwig verloren.

Laten we eerst een versje zingen en wel uit de 49^e Psalm, daarvan het zevende vers.

*Schoon hij zich op deez' aard' in wellust baadt,
En ieder roemt zijn weeld' en overdaad,
Hij daalt nochtans, gelijk zijn gans geslacht,
Vervreemd van God, in 's afgronds donk'ren nacht.
Gij dan, o mens, hoe waard, hoe groot in eer;
Zo zij den wil versmaadt van uwen Heer',
Dan gaat zij, als de beesten, haast verloren;
Een wis verderf is u ten lot beschoren.*

Geliefden, als je onbekeerd blijft, als je in je ongeloof blijft volharden, en alle dagen vrolijk en prachtig leeft, zal je straks van wanhoop en verbijstering uitschreeuwen: "*Bergen valt op ons en heuvelen bedekt ons, want de dag van Gods toorn is gekomen.*"

Als God een mens echter arresteert, gaan de bloemen uit vensterbank en de gordijnen dicht, want aan de goddelijke schuldbrief hangt een doodvonnis. "*Ten dage als zij daarvan eet, zult zij den dood sterven!*"

O mensen, als de geestelijke dood door je vensters naar binnen treedt, dan is er geen ontkomen meer aan, dan moeten we sterven en sterven is God ontmoeten.

Het gros belijders dat in eigen oog bekeerd is, groeit echter met de dag, maar aan de vruchten zijn ze te herkennen: ze leven alle dagen vrolijk en prachtig. Het kan ook op een andere manier, iets serieuzer, iets rechtzinniger, zoals de rijke jongeling zich openbaarde, maar ook deze rijke jongeling was aan zijn vruchten te herkennen. Hij wilde namelijk geen afstand doen van zijn rijkdom, en ging bedroefd heen, want hij had vele goederen.

Bij zulke mensen staat de oude mens er nog tussenin, omdat zij niet aan de Wet gestorven zijn. Er zijn mensen die zich heel nederig voordoen,

maar je moet maar eens op hun vruchten letten. Dezulken roemen altijd in hun gebreken, in hun zwakheid, in hun armoede, in hun gemis, maar allemaal buiten Christus en als je dezulken met de kennis van Christus confronteert door de weg van het recht, staat de wagen stil. Onlangs zei ik nog tegen een oud mens die naar mijn welstand vroeg: "God is goed voor een slecht mens." Ze wilde dat feit echter direct veralgemeniseren en antwoordde: "Dat zijn we allemaal." Ik zei: "Maar alleen Gods ware volk weet bij de inleving dat zij slecht is, omdat God Zijn goedheid in Christus er tegenover heeft geplaatst in de toepassing des harten.

Degenen die Gods goedheid in Christus niet hebben leren kennen in de hel van hun bestaan, weten niet eens dat zij slecht zijn, omdat ze niet slecht willen zijn. Een mens van nature en zeker een godsdienstig mens, is te goed om slecht te zijn en te best om verloren te gaan."

Ze zei: "Ja, maar er zijn ook 'kleintjes'.

Ik zei: "De kleinste in het geloof heeft het paradijsvonniss aanvaard, gelóóft in Christus, heeft kennis aan de vergeving der zonde en heeft vrede met God, hoewel nooit zonder (hevige) bestrijding, maar God werkt geen misschientjes!"

Ja, en toen stond de wagen stil.

Mensen, God geeft voor al die zogenaamde nederigheid buiten Christus nog geen cent, met eerbied gesproken, en je zult er dan ook voor eeuwig bedrogen mee uitkomen.

Over de brede weg lopen dus twee groepen, de ene groep wandelt vrolijk en prachtig aan de linkerkant van de brede weg, en de andere groep gaat bedroefd huns weegs aan de rechterzijde van de brede weg, maar beide groepen gaan over de brede weg des verderfs, richting eeuwige ondergang. Lazarus strompelde echter over de smalle weg die ten leven leidt en daarom was de dood voor Lazarus niet erg, want er staat: *"En het geschiedde dat de bedelaar stierf en van de engelen gedragen werd in den schoot Abrahams."*

De bedelaar is niet de ziektedood gestorven, maar de zalige hongerdood. Lazarus begeerde wel de broodkruimels van de rijken, maar God onthield hem de broodkruimels der wereld en gaf hem het hemelse Brood, namelijk het Brood des Levens om eeuwig verzadigd te worden met Zijn Goddelijk beeld. Toen Lazarus stierf, ging Abraham op zijn stoel zitten om de bedelaar te ontvangen in zijn schoot, waar hij vertroost is geworden met een eeuwige vertroosting in Christus. In de hemel mocht Lazarus plaats nemen aan de tafel van de bruiloft des Lams om Koninklijke lekkernijen te eten. *"Daar houden de bozen op van beroering, en daar rusten de vermoeiden van kracht; daar zijn de gebondenen te*

samen in rust; zij horen de stem des drijvers niet. De kleine en de grote is daar; en de knecht vrij van zijn heer", Job 3:17-19.

Geliefden, zou je nu niet jaloers worden op dat Lazarusleven? Nee, u wordt daar nooit jaloers op, want het Lazarusleven is een hel voor het vlees. U zult nooit jaloers op Lazarus worden zolang u zonder en onder de Wet leeft, want het vlees onderwerpt zich der Wet Gods nooit.

Ook Gods volk ziet doorgaans niets aangenaams in het arme Lazarusleven, maar als Gods Geest ons doet zien op de vergelding des loons en als zij als een groot beest een blik slaat in het heiligdom Gods, dan valt het zo vlak, mensen. Dan is God goed in alles wat Hij doet.

In de diepte van de beproeving wordt meer geleerd en genoten dan op de hoogte van de Libanon. Het is hier echter een verdrukking van tien dagen, straks een eeuwigheid zonder tijd aan 's Heeren tafel om eeuwig bruiloft met Hem te vieren. Veel rampen zijn des vromen lot, maar straks is hun uitredding voor eeuwig in en bij God. Asaf zingt ervan: *"k Zal dan gedurig bij Hem zijn, in al mijn noden angst en pijn."*

Waar zult u de eeuwigheid doorbrengen, geliefde hoorders? In de hel bij de nameloos arme/rijke man, of in de hemel bij de arme doch eindeloos rijke Lazarus?

"En de rijke stierf ook en werd begraven [met grote pracht en statie]."

Ja, je kunt rijk wezen, veel geld en goed hebben, maar niemand zal ook maar een dubbeltje kunnen meenemen bij zijn dood. *"Wij hebben niets in de wereld gebracht, het is openbaar, dat wij ook niet kunnen iets daaruit dragen", 1 Tim. 6:7.*

De mens gaat naar zijn eeuwig huis, óf naar het huis des Vaders, óf naar het huis der duivelen. In het huis des Vaders zijn vele woningen waar God is Alles en in allen, maar de hel is één kluwen gillende en brandende massa van menselijke gedachten en krijsende duivelen.

Toen de rijke man zijn laatste adem uitblies, hief hij zij ogen op, zijnde in de eeuwige pijn. O, dat zal toch wat zijn, geliefden, als wij alle dagen vrolijk en prachtig geleefd hebben, rijk en verrijkt en geens dings gebrek hebben gehad, om dan voor eeuwig onze ogen op te slaan in de gloeiende vuurput, waar wening is en knersing der tanden.

Lazarus was het echter niet te doen om de hel te ontlopen of de hemel te verdienen, want hij werd van de engelen gedragen in de schoot van Abraham. Daar heeft Lazarus niets aan gedaan en ook niet aan meegewerkt, want hij begeerde de kruimkens van de tafel van de rijke en in de Wet staat geschreven: "Gij zult niet begeren."

Voor Lazarus was dat gebod echter een belofte, want hij was in de tijd reeds aan de Wet gestorven om Gode te kunnen leven. De rijke man in

de hel daarentegen zag Abraham van verre en Lazarus in zijn schoot. Hier op aarde had hij lekkerlijk geleefd en nu moest hij smarten lijden in de eeuwige vlam. Lazarus had op aarde een verdrukking van tien dagen moeten ondergaan, lichamelijke en ziele smarten moeten lijden, maar nu was hij voor eeuwig van elke ziekte en smart ontheven en doorsidderd van de liefde van een Drie-enig God.

Bij gelijkenis staat vermeld dat de rijke man vanuit de gewesten van de eeuwige rampzaligheid tot Abraham riep om ontferming. De dwaze maagden riepen de wijze maagden om genadeolie, maar het was te laat, zodat zij begonnen buiten te staan. De verworpenen op hun sterfbed roepen NOOIT tot God, maar als zij roepen, roepen zij de heiligen aan.

Rome heeft van het geroep van de rijke man in de hel zelfs een leer gemaakt en het geroep tot de heilige janus zalig verklaard. De rijke man in de hel schreeuwt het uit van de smarten die hij moet ondergaan, maar het is te laat..., te laat..., te laat..., te laat... Hij moet voor eeuwig zijn tong in de hel kauwen, uitroepende: "Had ik maar..., had ik maar..., had ik maar...!" Hij schreeuwt om verkoeling, waar nooit geen verkoeling te krijgen is. Hij schreeuwt om een druppel water, maar de vlammen doorgloeien zijn tong en dat voor eeuwig...

In de hel heerst niet alleen een nooit aflatende vuurgloed, maar ook de toorn Gods brandt voor eeuwig in de verloren zielen van de verdoemden.

Geliefden, als de hel u nooit verschrikt, zal de hemel u niet verkwikken. Paulus zegt: *"Wij dan, wetende de schrik des Heeren, bewegen de mensen tot het geloof", 2 Kor. 5:11.*

De vreselijkheid der hel is ontelbare malen erger dan de mens het zich ooit kan voorstellen, om over de brandende toorn Gods nog maar niet te spreken.

Och, of u heden bekende wat tot uw zaligheid dienen moet. De rijke man leed dubbele smarten in de hel, want hij was een verbondskind en die de weg geweten heeft en niet bewandeld, zal met dubbele slagen geslagen worden.

Bij gelijkenis antwoordde Abraham de rijke man en spreekt hem aan als 'kind'. *"Kind, gedenk dat gij uw goed ontvangen hebt in uw leven, en Lazarus desgelijks het kwade; en nu wordt hij vertroost, en gij lijdt smarten."*

Hier tekent Abraham het onderscheid tussen de dode godsdienst en Gods volk op aarde en in de hemel. Hier op aarde komt dat onderscheid al openbaar. *"En ook allen, die godzaliglijk willen leven in Christus Jezus, die zullen vervolgd worden", 2 Tim. 3:12.*

Dat heeft Lazarus bij den lijve ondervonden toen hij voor de poort lag van de rijke man. *"Veel wederwaardigheên, veel rampen zijn des vromen lot, maar uit die allen redt hen God; Hij is hun heil alleen."*

De godsdienst daarentegen viert alle dagen feest en hun religie loopt op zijn best gesproken over de grens van wat wel mag en wat niet mag. Dan ben je echter nog stinkend rijk en verrijkt en heb je geen dings gebrek. Dat is een doodarme godsdienst, want het is alles zonder God en Christus.

Weet u waarmee de dode godsdienst zich ervan afmaakt in onze dagen? Met de sluitrede: "Je mag niet oordelen."

Dezulken doen echter aan Schriftkritiek, want Gods Woord verbiedt alleen het onrechtvaardig en onrechtmatig oordelen, maar Gods kinderen hebben de plicht om niet iedere geest te geloven, maar de geesten te beproeven of zij uit God zijn (1 Joh. 4:1). Hoe kunnen ze dat doen als ze niet mogen oordelen? Dezelfde apostel der liefde schrijft dat Gods kinderen zich moeten wachten voor de valse profeten. Hoe zouden zij ooit het onderscheid aan de dag kunnen leggen tussen waar en vals als zij niet mogen oordelen op grond van Gods Woord?

U ziet, al dat schijnnederige en godsdienstige tegengas tegen het door God geboden evangelisch oordelen, komt allemaal voort uit bittere vijandschap tegen God en Christus.

De rijke man in de hel wordt door Abraham dus aangesproken met 'kind'. Het was dus een verbondskind en verworpen verbondskinderen worden met dubbele slagen geslagen en zijn voor eeuwig Gods verbondswraak onderworpen, omdat zij niet gewild hebben dat Christus Koning over hen zijn zou.

Abraham is echter nog niet klaar met zijn antwoord aan de rijke man, want hij vervolgt: *"En boven dit alles, tussen ons en ulieden is een grote kloof gevestigd, zodat degenen die van hier tot u willen overgaan, niet zouden kunnen, noch ook die [daar zijn], vandaar tot ons overkomen."*

Tussen de hel en de hemel ligt een eeuwige scheiding. De hemelingen kunnen nooit naar de hel en de hellelingen kunnen nooit naar de hemel. Van nature ligt er ook een onoverbrugbare kloof tussen God en onze ziel, die alleen door de Middelaar Gods en der mensen geslacht kan worden in de toepassing. In de eeuwigheid is dat echter niet meer mogelijk. Voor hellelingen is er geen Middelaar meer beschikbaar en de hemelingen zijn voor eeuwig gevrijwaard en verlost van de duivel en zijn helse aanvallen.

De rijke man geeft het echter niet op, want hij houdt nog wat aan bij Abraham en noemt hem zelfs zijn vader. Hij behoorde dus tot het zaad

van Abraham, waar ook de Farizeeën zich op beriepen, maar hij is met zijn rechtzinnige komaf voor eeuwig verloren gegaan.

De rijke man gaat door en verzoekt Abraham Lazarus naar zijn familie te zenden, om zijn vijf broeders te waarschuwen voor de eeuwige rampzaligheid.

Ja, een verhard mens heeft vele vonden gezocht, maar het zijn gebroken bakken die geen water houden. Abraham wijst de rijke man op grond van Gods Woord terecht en zegt: *“Zij hebben Mozes en de profeten; dat zij die horen.”*

Maar de rijke man laat zich niet gezeggen door de vader aller gelovigen. Brutaal ontkent hij hetgeen Abraham hem zegt en werpt tegen dat als iemand uit de doden opstond, zijn broers zich wel zouden bekeren.

Ik was eens op een bedrijf in Arnhem om enig technisch servicewerk te verrichten en ik voelde me gedrongen om enkele vloekende arbeiders van dat bedrijf te waarschuwen voor de ontheiliging van Gods Naam en de eeuwige straf als zij zich niet zouden bekeren. Eén van die arbeiders zei toen tegen mij: “Ik heb er nog nooit één terug zien komen uit de hemel.”

Die arbeider zei dus precies hetzelfde wat die rijke man in de hel tot Abraham zei, namelijk, als Lazarus naar de aarde terug zou keren, dan zouden zijn broeders wel geloven wat hij zeggen zou en zich bekeren.

Als de mens zich door Gods geschreven Woord niet meer laat gezeggen, zijn alle andere aangewende middelen niet alleen waardeloos, maar ook goddeloos.

Abraham zeide: *“Indien zij Mozes en de profeten niet horen, zo zullen zij ook, al ware het dat eer iemand uit de doden opstond, zich niet laten gezeggen.”*

Niet alleen de apostelen, maar ook Mozes en de profeten getuigen van Christus Jezus en Dien gekruisigd, maar van nature slaat de mens er geen acht op.

Je kunt lid zijn van de rechtzinnigste kerk die er op aarde bestaat, maar als we in de staat verkeren van de rijke man, dus zonder genade zijn, koesteren we alleen maar bittere vijandschap tegen God en Christus, hoe vroom we ons leven ook invullen, ja, al gingen we al zestig jaar aan het Avondmaal, indien we niet als een goddeloze gerechtvaardigd zijn, zullen we uiteindelijk het rampzalige lot delen van de rijke man in de hel.

Daarentegen, indien we met Christus gestorven zijn, zullen we ook met Hem leven in heerlijkheid en gerechtigheid voor eeuwig en altoos. Lazarus was met Christus gestorven voordat hij stierf en nu leeft hij

eeuwig en altoos voor de troon van het Lam, Die alle eer, lof, dank en aanbidding zó eeuwig waard is, dat er een eeuwigheid voor nodig is om die God te loven en te prijzen, omdat Hij het heeft gedaan, omdat Hij het alléén heeft gedaan. Daar zullen zij Gods knechten met hun zaad, zij die Zijn Naam beminnen erfelijk wonen. Daar zingen al de geheiligden het lied van Mozes en het Lam. *“Door U, door U alleen, om het eeuwige welbehagen.”*

Amen.

Slotzang: Psalm 16:2 en 3.

82. De prediking van het aangename jaar des Heeren

Voorzang: Psalm 119:9 en 65

Schriftlezing: Lukas 4:1 t/m 30

Gemeente, de tekst voor de prediking kunt u vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte, in Lukas 4, vers 18 en 19, waar wij nogmaals lezen:

“De Geest des Heeren is op Mij, daarom heeft Hij Mij gezalfd; Hij heeft Mij gezonden om den armen het Evangelie te verkondigen, om te genezen die gebroken zijn van harte: om de gevangenen te prediken loslating en den blinde het gezicht, om de verslagenen heen te zenden in vrijheid, om te prediken het aangename jaar des Heeren”, Luk. 4:18-19.

Geliefden, nadat Christus door de Heilige Geest gezalfd en bekwaam gemaakt was om het grote werk ter zaligheid aan te vangen en te voleindigen, waartoe Hij van de Vader geroepen en gezonden was, ging Hij dikwijls naar Galilea en leerde daar als Machthebbende in de synagogen en werd van allen geprezen, zo lezen wij in Lukas 4:14-15.

Zijn ganse leven op aarde was één prediking van het Evangelie des kruises, van bekering en vergeving, van verzoening door voldoening, van genade door recht, van lijden tot heerlijkheid.

Tijdens Zijn omwandeling op aarde heeft Christus niets dan de volle raad Gods gepreekt en niets daarvan achtergehouden. Christus preekte niet naar de mens, maar het Woord des Vaders, het heilige eisende recht der Wet en de vrijmaking des Evangelies voor verloren zondaren.

Ik lees nergens dat Christus bijbelcursussen gaf en diploma's uitreikte om louter godsdienst te kweken, zoals het dikwijls gebeurt in onze dagen op het zendingsveld. En als er een clubje intelligente negers voor een bijbelcursus is geslaagd en een diploma uitgereikt krijgt, zijn ze zo'n beetje bekeerd en voor het predikambt geschikt.

Nou, zo deed Christus het niet. Integendeel, Hij preekte de mens juist godsdienst-loos en goddeloos, want Hij is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven (Rom. 5:6).

Op de leerschool van Christus gaat het er gans anders toe dan op de huidige theologische scholen. De leerlingen van Christus kunnen maar geen vorderingen maken, nee, zij boeken meer en meer achteruitgang. Achteruitgang in kennis, achteruitgang in heiligmaking en achteruitgang in geloof.

Aanvankelijk leek het voorwaarts te gaan, maar hoe verder op de weg, hoe benedenwaarts de loop is en dikwijls is het geen loop, want de Kerk maakt meer struikelingen, dan overwinningen, omdat we hier geen plaats hebben in deze aardse gewesten. Gods volk raakt uitgebrand en opgebrand en er blijft tenslotte maar een rokend vlaswiekje over.

Van al dat aangename kan de Kerk van Christus niet leven, want het leven Christi ligt niet in het aangename, maar in Christus Zelf. En als je leven Christus is, geliefden, dan heb je dikwijls geen plaats waar je je voeten nog kan zetten, want de smalle weg is dikwijls zo smal als de rand van een scheermes.

Ik weet niet of u mij verstaat, maar al leeft u van het aangename, dan kunt u weleens een bittere vijand van Christus zijn.

Christus werd aanvankelijk wel van allen geprezen vanwege de aangename woorden die Hij uitsprak, maar toen Hij ging preken dat hoeren, tollenaars en de heidenen de godsdienstige Joden zouden voorgaan in het Koninkrijk der hemelen, wilden al die gemoedelijke en integere kerkmensen Hem van de steilte te pletter gooien.

Christus is dus niet gekomen voor gemoedelijke en integere mensen; ook niet voor degenen die Hem een diploma bijbelcursus kunnen tonen.... Nee, Hij is juist gekomen voor mensen die alleen maar geschikt zijn voor de hel. Mensen die alleen voor de hel geschikt zijn en een diploma van de duivel op zak hebben, en daaronder gebukt gaan, kom je echter zelden tegen, maar Christus weet dezulken wel te vinden.

Hij is de Goede Herder en Hij zoekt alleen verloren schapen en verloren zonen (Luk. 19:10), want daartoe is Hij gekomen, namelijk om te zoeken en zalig te maken dat verloren was.

Hoewel volgens het zendingsbevel van Christus aan alle creaturen het Evangelie gepreekt moet worden, leert Christus in dit gedeelte wié er voor de toepassing van het Evangelie uitverkoren zijn.

Krachtens Gods soeverein welbehagen ontvangen niet allen die onder de prediking van het Evangelie verkeren de toepassing van de zaligheid in Christus, maar alleen de geestelijk armen, de gebrokenen van hart, de gevangenen, de blinden en de verslagenen van geest. En dat zijn allemaal zielen die aan de straffe der ongerechtigheid een welgevallen hebben gekregen en door recht zalig willen worden of in het geheel niet. Maar, geliefden, ik moet hier direct wat bijzeggen, want of u wel of niet een gebrokene van hart bent, en een goddeloze in de inleving, dient u goed te verstaan dat de prediking van Wet en Evangelie voor niemand vrijblijvend is.

Wie onder de prediking van het Evangelie zonder de toepassing blijft, dus zonder geloof, is alrede veroordeeld en verloren vanwege zijn ongelooft.

Er gaat dus niemand vrijuit. Immers, krachtens de wil des bevels van God wordt er niemand van de zaligheid uitgesloten, want we zijn allen blind van nature en we zitten allen gevangen in de boeien van de duivel, alleen willen we daarvan niet weten, want in de kennis en de vreze des Heeren hebben we van nature geen lust en van de zonden en de boeien van de satan geen last.

Hoewel het Evangelie van vrije genade ‘slechts’ bij een bepaald aantal mensen wordt toegepast, is het Evangelie niet voorwaardelijk, maar het Evangelie is wel ALTIJD geadresseerd. Volgens Christus Zelf zijn er namelijk ‘slechts’ vijf soorten mensen voor de toepassing van het Evangelie uitverkoren, namelijk:

- 1. De armen**
- 2. De gebrokenen van hart**
- 3. De gevangenen**
- 4. De blinden**
- 5. De verslagenen**

Mensen die onder de prediking van Wet en Evangelie verkeren en niet geloven dat zij arm zijn, niet gebroken van hart zijn, niet geloven dat zij gevangen zitten in de klauwen van de duivel, niet erkennen dat zij blind zijn, niet verslagen (doorstoken) van hart zijn, houden God voor een Leugenaar, omdat zij noch Gods Wet noch het Evangelie onvoorwaardelijk geloven.

Velen vlaggen wel met een onvoorwaardelijk Evangelie, maar ondertussen maken zij van het Evangelie een nieuwe wet en van het geloof een nieuwe christus.

De mens wordt dan in staat geacht op het onvoorwaardelijke Evangelie in te gaan met een aangepraat en opgelegd geloof. Daar is niets van God bij.

Het Evangelie is alleen onvoorwaardelijk voor verloren zondaren. Hoewel we van nature allemaal verloren zijn, weigeren we dat te erkennen, omdat we daarvoor blind zijn.

Zolang we onverzoend zijn heeft de Wet het eerste recht op ons en de Wet claimt de totale mens met ziel en lichaam beide. Van nature leeft elk mens onder de Wet en verkeert hij onder de vloek en dan leven we in een staat, waarvan geldt dat er zonder bloedstorting geen vergeving is.

Gods uitverkorenen worden dat gewaar als de Wet hen komt te overtuigen van zonden, gerechtigheid en oordeel. God wil dat de Wet volkomen vervuld wordt en er is er maar Eén geweest die de wil des Vaders op Zich gekomen heeft, en dat is Christus, zeggende: *“Zie, Ik kom om Uw wil te doen, o God.”*

Christus is naar de aarde gekomen om de Wet te vervullen en de Gods toorn over de zonde te stillen met Zijns Zelf Offerande.

In de staat van Zijn vernedering is Christus tot een vloek geworden, om de vloek die op ons rust tot een vloek te worden, de straf op Zich te nemen en Zijn bloed te storten, om zo de heidenen te kunnen opeisen als Zijn erfdeel en de eindigen der aarde tot Zijn bezitting (Ps. 2:8).

Als we echter onder het Evangelie verkeren en anderen leren dat het Evangelie onvoorwaardelijk is, terwijl we zelf geen kennis hebben aan het geloofsleven van de arme Lazarus, is ons leven gelijk aan het leven van die rijke man, want het is of-of.

Die rijke man leefde alle dagen vrolijk en prachtig, alleszins godsdienstig, en was een groot voorstander van een onvoorwaardelijk, doch eenzijdig Evangelie, gezien zijn onbezorgde levenshouding.

Die man is met al zijn godsdienst in de hel terechtgekomen, omdat hij nooit Gods Wet geloofd heeft en altijd rijk en verrijkt is gebleven en tot zijn dood toe geen gebrek leed. Toen die rijke man in de hel lag te branden, was de Wet zijn regel der verdoemenis en meende hij dat als Lazarus tot zijn broeders gezonden werd, zij zich wel zouden bekeren.

Maar Abraham wijst de rijke man in de hel op de leugen van zijn verhaal. *“Indien zij Mozes en de profeten niet horen, zo zullen zij ook, al waren het, dat er iemand uit de doden opstond, zich niet laten gezeggen”, Luk. 16:31.*

Niemand zal dus ooit in Christus -Die uit de doden is opgestaan- geloven, als hij niet Gods Wet gelooft, zoals Mozes die geleerd heeft en het volk ingescherpt.

De Wet, die de mens niet alleen ontdekt aan de zonden, maar de mens ook de eeuwige rampzaligheid aanzegt, ja, de gehele wereld voor God verdoemelijk maakt, moet als volgt veerstaan worden, zoals Paulus ons leert door de inspiratie des Geestes: *“Wij weten nu, dat al wat de Wet zegt, zij dat spreekt tot degenen, die onder de Wet zijn; opdat alle mond gestopt worde en de gehele wereld voor God verdoemelijk zij”, Rom. 3:19.*

Nu hoor ik vele ‘aanbod-van-genade’ stemmen opgaan die zeggen: “Het geloof in de Wet en de kennis der ellende is geen voorwaarde voor de zaligheid.”

En inderdaad, er zijn geen voorwaarden waaraan de mens moet voldoen om zalig te worden, maar dat feit maakt de mens alleen maar

verdoemelijker voor God.

Juist omdat het Evangelie onvoorwaardelijk is, gaat niemand vrijuit, maar omdat het Evangelie onvoorwaardelijk is, is het voor de mens niet minder onmogelijk om in het Evangelie te geloven. Die dat wel leren zijn de arminianen.

Zalig worden is en blijft vanuit de mens een onmogelijke zaak (Mark. 10:27). Dat is altijd zo geweest en dat zal altijd zo blijven.

Hoe onvoorwaardelijk het Evangelie ook gepreikt wordt, zalig worden is alleen mogelijk bij en door God en met betrekking tot de toepassing van het heil, geldt, dat, als God sluit, wie zal dan openen? Maar als Hij opent, wie zal dan sluiten?

Met het onvoorwaardelijke karakter van het Evangelie kan dus geen sterveling werken, want het geloof is en blijft een gave Gods en dat wordt Gods volk in haar verlorenheid wel gewaar, ook na ontvangen genade. Dat volk kan zichzelf wel dieper de verlorenheid inwerken, maar er zich nog geen millimeter uitwerken.

De HÉÉRE doodt en maakt levend; Hij doet ter helle nederdalen, en Hij doet weder opkomen. (1 Sam. 2:6).

De Wet doodt en het Evangelie maakt levend.

God doet dus geen half werk, want Hij doodt en maakt levend.

De mens van nature, die dood is in zonden en misdaden moet dus gedood worden aan al zijn dode werken en de dood en de hel worden aangezegd, want als de oude werkheilige mens niet gedood wordt, kan de nieuwe mens in Christus nooit opstaan.

De prediking van Wet en Evangelie is voor Gods uitverkorenen allereerst een reuke des doods ten dode en in Christus door het geloof ook een reuke des levens ten leven.

Wat voor voordeel heeft een zondaar er aan te weten dat het Evangelie onvoorwaardelijk is, als hij zonder de toepassing blijft? Ja, dat is vanzelf de mens zijn eigen schuld, maar ook daarmee kan de mens God niet bewegen om hem of haar genadig te zijn. Het is dus bepaald geen voordeel dat het Evangelie onvoorwaardelijk is, want dan nog is de mens niet in staat om zich de zaligheid toe te eigenen.

Zonder de schenking van Godswege blijft de toorn van God op de mens rusten. Het onvoorwaardelijke van het Evangelie is niet iets waarmee de mens uit de voeten kan, nee, Gód bedient Zich ervan als de Wet zijn werk gedaan heeft.

En dit is de orde in de verkondiging: *“Bekeert u en gelooft het Evangelie.”* Tegenwoordig wil men de zaak omdraaien en het geloof op de voorgrond plaatsen. Dat klinkt wel ruim en evangelisch, maar daarmee

kweekt men alleen maar een berg onverzoende godsdienst. Het gevolg daarvan is dat mensen het Evangelie aangrijpen zonder de Heilige Geest en als dwaze maagden hun weg in de hel zullen eindigen.

Christus preekt de bekering voorafgaand aan het geloof en dat deed Hij met een bepaald doel. *“En nadat Johannes overgeleverd was, kwam Jezus in Galilea, predikende het Evangelie van het Koninkrijk Gods. En zeggende: De tijd is vervuld, en het Koninkrijk Gods nabij gekomen; bekeert u, en gelooft, het Evangelie”, Mark. 1:15.*

Met wat voor doel preekt Christus eerst bekering en dan het geloof?

Wel, geliefden, een mens, vooral een godsdienstig mens, moet eerst tot een goddeloze bekeerd worden om als een goddeloze in Christus te kunnen geloven, want ALLEEN goddelozen worden met God verzoend.

Met het bevel van bekering loopt de mens namelijk muurvast en dat is nu net Gods bedoeling, want Hij zaligt alleen maar muurvast gelopen mensen, die met hun bekering in de dood zijn uitgekomen.

De orde van de prediking is **Wet en Evangelie**: *“En in Zijnen Naam gepredikt worden **bekering en vergeving der zonden**, onder alle volken, beginnende van Jeruzalem”, Luk. 24:47.* (Zie ook: Hand. 20:21).

Velen haten deze orde van verkondiging, omdat zij niet als verloren openbaar willen komen. En dat wil Gods volk ook niet, hoor, maar God trekt met de Zijnen door, totdat hen alle hoop ontvalt en niemand meer zorgt voor hun ziel.

Daar moet het heen, en daar gaat het ook heen, want er is geen andere Naam, onder de hemel gegeven door Welke wij moeten zalig worden.

Christus vindt Zijn volk op de rand van de hel en rukt hen als een vuurbrand uit het vuur. Ja, en als dat bevonden mag worden, dan gaat het zingen van binnen. *“Gij vindt in gunst en niet in wraak Uw lust; de hitte van Uw gramschap is geblust...”* O, dat wordt de vrede met God gesmaakt door het bloed des Lams!

Velen ontkennen echter dat God altijd zo werkt, namelijk in de orde van ellende, verlossing en dankbaarheid, en leren dat de zondaar ook wel vanuit de dankbaarheid zijn ellende kan leren kennen, zoals Karl Barth en ds. Hegger leren. Maar geliefden, als Gods Woord leert dat door de Wet de kennis der zonde is, wie moet je dan geloven, Karl Barth of Gods Woord?

Voor Gods ware volk is dat geen vraag meer, want die weten het bij ondervinding.

Als God in ons leven komt, begint Hij altijd bij het begin, namelijk bij onze diepe val in Adam.

God maakt altijd plaats voor Zijn Zoon waar geen plaats is. En als God

door Zijn Geest plaats maakt voor de zaligheid, dan gaan we geloven dat we onder de Wet zijn en onder de vloek en nooit meer zalig kunnen worden. En voor dezulken is Christus nu gekomen, namelijk:

1^e punt: Om den armen het Evangelie te verkondigen

Het Evangelie is objectief gezien voor alle mensen, want alle mensen wordt het Evangelie gepreikt, maar niet alle mensen zijn voor het Evangelie en lang niet alle mensen komen voor het Evangelie in aanmerking.

Dat is geen gebrek van het Evangelie, maar van de mens zelf, omdat de mens geen gebrekkig en arm mens wil zijn.

Als Christus gekomen is om de armen het Evangelie te verkondigen, zorgt Hij er Zelf voor dat die armen er zijn, want anders was Zijn werk als Middelaar tevergeefs.

Waar Christus Zijn voetstappen zet, ontmoet Hij armen op Zijn weg, die geen armen hebben om Hem aan te nemen en geen benen hebben om tot Hem te gaan.

De reikwijdte van de armen van Christus is echter onbegrensd en reikt tot in de hel en ook om de hel van 's mensen bestaan, om van hellelingen hemelingen te maken.

De armen van een dominee zijn ontoereikend voor een verloren schaap dat in de diepte van zijn val zijn armoede moet inleven.

Christus is gekomen om met Zijn eeuwige armen diegenen te omarmen, die geen armen meer hebben om vast te houden wat losgelaten moet worden.

De armen van onze tekst hebben dus niets waaraan zij zich nog kunnen vastgrijpen, maar liggen in hun verlorenheid hun doodvonnis in te wachten. Aan dezulken wordt hier het Evangelie gepreikt. *“De blinden worden ziende, en de kreupelen wandelen; de melaatsen worden gereinigd, en de doven horen; de doden worden opgewekt, en den armen wordt het Evangelie verkondigd”, Matth. 11:5.*

De armen die in onze tekst genoemd worden, worden niet alleen arm genoemd, omdat zij dat krachtens de zondeval zijn, dus krachtens hun staat, maar ze worden armen genoemd, omdat ze zichzelf zo gewaar worden door de bediening van Wet en Evangelie.

In onze begrippen worden mensen arm genoemd, die evenwel nog wel een stuiver of zo in hun portemonnee hebben, maar in geestelijke zin worden alleen diegenen arm genoemd die geestelijk niets hebben te omarmen, dan alleen hun welverdiende straf.

De armen in onze tekst zijn niet de armen van Geest uit de

zaligsprekingen.

Arm van Geest te zijn is iets heel anders dan geestelijk arm te zijn. Versta je dat, geliefden?

Volgens vele leraars Israëls zijn de armen van Geest diegenen die wel wedergeboren zijn, maar Christus nog niet kennen.

Ja, die ketterij gaat er in als koek, want wie is er dan eigenlijk niet wedergeboren?

Laat u echter niet bedriegen, geliefden!

De armen van Geest zijn niet geestelijk arm, maar rijk in Christus, gerechtvaardigd in de vierschaar der consciëntie, hoe zwak hun geloof ook moge zijn.

Onlangs hoorde ik nog een dominee beweren dat de leer van de Reformatie inhield dat je door eenvoudig te vertrouwen op Jezus voor God rechtvaardig bent en daar werd bij gevoegd; zonder de werken der Wet.

Ja, ja, maar bij deze voorstelling van zaken je moet nog wel geloof en vertrouwen meebrengen, ja, en dat leert Rome ook.

Maar geloof krijg je erbij op grond van de belofte Gods in Christus waarmee Christus Zijn volk vrijspreekt in de toepassing.

Gód rechtvaardigt, niet het geloof. Het geloof is slechts het instrument van deelachtmaking, maar niet de bewegende oorzaak van de rechtvaardigmaking.

De Remonstranten leren dat God verkiest op voorgezien geloof, nou, die Remonstranten zijn nog springlevend in onze dagen en u kunt ze vinden op de bijeenkomsten van Stichting Jijdaar en al dat soort arminiaanse bewegingen.

In Vinkeveen zou de victorie beginnen, maar toen de kerktoeren zo scheef zakte als de toren van Pisa, zijn al die victoriemensen op de vlucht geslagen, en de plaatselijke dominee is onder het oordeel weggekropen, mar dat kon Jona niet, want Jona zat in de vis gevangen in het oordeel, tot eeuwig voordeel van die heidense Ninevieten.

Al die Jijdaar-dominees preken het geloof als een vervangende christus, maar dezulken roepen alleen maar de oordelen in, want dat is niet de leer van Christus en ook niet de leer van de Reformatie. Dezulken hebben de Reformatie in de mond, maar als je goed luistert preken ze rooms.

Bovendien, het ware geloof is niet alleen vertrouwen, maar ook kennis, kennis van God en kennis van Christus. Hoe kan je iemand vertrouwen die je niet kent? Dat is onmogelijk. Als God in je leven komt, geliefden, dan maakt Hij Zichzelf in Christus bekend door Woord en Geest.

U zegt: Hoe gaat dat dan?

Dat gaat door een weg van recht, waarin de ziel zichzelf als verloren beschouwd en de enkel Heere recht en gerechtigheid toe moet schrijven al zou God hem verdoemen, dan is dat enkel recht. Zulke zielen kunnen allen nog om genade smeken en ze hebben niets te omhelzen dan hun welverdiende straf.

Welnu, voor dezulken is Christus gekomen en Hij zal Zich aan zulke verloren zielen openbaren, als het Einde der Wet, tot rechtvaardigheid, een iegelijk die gelooft.

Dan krijgen zulke zielen zaligmakende kennis van Christus en dan volgt ook het vertrouwen in Christus, omdat je Hem kent als zijnde volkomen waar en betrouwbaar voor tijd een eeuwigheid beide.

Dus de wedergeboorte begint niet met vertrouwen, maar met kennis, zaligmakende kennis van en in Christus. En de zondaar die alleen zijn doemvonnis kan omhelzen, wordt omhelst door Christus en zalig gesproken.

Christus SPREEKT Zijn volk zalig en daarom geloven zij, daarom vertrouwen zij Hem, omdat Hij het gezegd heeft met kracht in hunne harten en in het oordeel van hun bestaan.

Dus de geestelijk armen uit onze tekst, zijn niet de wedergeboren armen van Geest, nee het zijn de armen die niet alleen voor eigen waarneming verloren liggen, maar krachtens hun onverzoende staat verloren zijn!

Christus vindt de geestelijk armen uit onze tekst in hun totale verlorenheid. En aan dezulken wordt hier het Evangelie gepredikt in de toepassing des harten.

Christus zoekt geen wedergeboren mensen, ook geen mensen die zogenaamd eenvoudig vertrouwen, want dat is een heggeriaans vertrouwen zonder grond.

Christus zoekt dat ene verloren schaap, die ene verloren munt, die ene verloren zoon, die daadwerkelijk verloren is en nooit meer zalig kan worden.

Geestelijk armen zijn dus geestelijk doden en aan die doden wordt hier het Evangelie gepreekt. *“Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: De ure komt, en is nu, wanneer de doden zullen horen de stem des Zoons Gods, en die ze gehoord hebben, zullen leven”, Joh. 5:25.*

Het is dus een heel verschil of je het Evangelie uit de mond van een prediker hoort, of uit de mond van Christus Zelf in de toepassing des harten.

Als Christus door Zijn Geest het Evangelie aan de armen predikt, is dat zaligmakend, levendmakend, rechtvaardigmakend, heiligmakend en ook

heerlijkmakend.

Komt het Evangelie niet verder dan de mond van de prediker, gebeurt er niets, al zou hij het vel van zijn tong schreeuwen.

Die arme, verloren zielen uit de tekst van onze overdenking, hebben ook geen druppel water meer, want de Wet staat niet toe dat ter dood veroordeelden nog enige leeftocht in handen hebben, nog niet een druppel water.

De armen uit onze tekst versmachten dus van de dorst, en zijn tot op hun botten uitgehongerd.

Als we foto's zien van mensen uit arme landen, dan kunnen we zien wat honger teweeg brengt. Honger en dorst mergelen het lichaam uit, zodat de botten er aan alle kanten uitsteken. Welnu, degenen die geestelijk arm zijn, zijn te herkennen door hun uitstekende botten en uitgevallen tanden.

Die uitstekende botten zien op hun gevallen zondenstaat en de uitgevallen tanden is er een bewijs van dat zij hun wapens ingeleverd hebben.

Aan zulke, ter dood veroordeelde armen, wordt het Evangelie gepredikt: *“O alle gij dorstigen! komt tot de wateren, en gij, die geen geld hebt, komt, koopt en eet, ja komt, koopt zonder geld, en zonder prijs, wijn en melk!” Jes. 55:1.*

En dan komen al die dorstigen op eigen kracht tot de Bron.

NEE, geliefden, de Bron komt tot u, gij die van dorst versmacht en geen lafenis voor uw dorstige ziel kunt verkrijgen.

Met de nodiging ben je niet gered, nee, geliefden, de nodiging openbaart dat je geen dorst en geen barensnood hebt.

Welnu, als je jezelf zo gewaar wordt als een vijand van God, die zichzelf de straf op de zonden dubbel waard keurt, dan is het Gods tijd om Zich in Christus aan zo'n ziel te openbaren en als dat gebeurd word je met hemels manna verzadigd en word je levendmakend gedrenkt uit de Bron van levend water. Die Samaritaanse vrouw dorste niet naar Christus, maar naar de zonde en daaraan werd zij ontdekt. En toen het voor die vrouw verloren was, is Christus haar geopenbaard als haar Schuldovernemende en Sions betalende Borg

Op de prediking van Christus drinken de armen uit de Fontein des levende waters. Armen worden met goederen vervuld, doch rijken heeft Hij gans ledig weggezonden.

Degenen die eenmaal gedronken hebben van het Water des Levens zijn rijk in Christus en dat zijn de armen van Geest! *“Zalig zijn de armen van Geest, want hunnen is het Koninkrijk der hemelen”, Matth. 5:3.*

2° punt: Om te genezen die gebroken zijn van harte

Om rijk te worden in Christus, moet je je armoede inleven en om geestelijk genezen te worden, moet je een gebroken hart omdragen. Dat is niet zoals het moet, maar zoals God het doet!

Weet u wat een gebroken hart is, geliefden? Dat is een hart waar het leven uit is, waarin enkel de dood heerst. Een gebroken hart is een hart dat door schuldbesef getroffen is en verslagen.

De Pinksterlingen tot wie Petrus de Wet preekte, werden verslagen in het hart. Hun harten werden doorgezaagd, staat er in de grondtaal. Als je een boom doorzaagt, is hij gebroken. Zo is het ook met een gebroken hart.

Een gebroken hart is een aan stukken gescheurd hart en wie zal een aan stukken gescheurd hart helen?

Een mens met een gebroken hart is ten dode opgeschreven. Zo is het ook geestelijk.

Gods kinderen krijgen daarom een nieuw hart en hun stenen, gebroken hart wordt weggenomen.

Als Christus een zondaar met een gebroken hart geneest in de schenking van een nieuw hart, is zo'n zondaar zich ten volle bewust dat hij geestelijk dood is in de misdaden en de zonden. Welnu, voor dezulken is Christus gekomen om hen te genezen van hun dodelijke zondekwaal.

Christus is echter geen zachte Heelmeester die stinkende wonden maakt, zoals er zovelen in onze dagen op de kansel staan. *“En zij genezen de breuk van de dochter Mijns volks op het lichtste, zeggende: Vrede, vrede! doch daar is geen vrede”, Jer. 8:11.*

Christus schenkt alleen vrede door recht.

Als Christus een mens met een door de Wet gebroken hart geneest, schenkt Hij hem een nieuw hart en een nieuwe Geest. Christus pleistert echt niet met loze kalk. Hij doet echt geen nieuwe wijn in een oude lederen zak, nee, Hij vernieuwt de zondaar die Hij zalig maakt. Hij vernieuwt degenen die gebroken zijn van harte en verzoent degenen die door schuldbesef getroffen en verslagen het hoofd op het blok leggen, echter niet door kracht, noch door geweld, maar door Zijn lieve Geest.

“De offeranden Gods zijn een gebroken geest; een gebroken en verslagen hart zult Gij, o God! niet verachten”, Ps. 51:19.

Nee, dezulken veracht God niet, zij verachten zichzelf, want die gebroken zijn van harte, harten die door de Wet gebroken (doorstoken) zijn, die geneest Hij in hun smarte, daar de angst der hel hen alle troost doet missen.

Dezulken worden getroost met de Enige Troost, beide in leven en sterven. Voordat God in Christus geneest, doorwondt Hij de ziel. Hij doet ter helle nederdalen en ten hemel opklimmen. Hanna, de vrouw van Elkana, had er wat van geleerd. *“De HEERE doodt en maakt levend; Hij doet ter helle nederdalen, en Hij doet weder opkomen. De HEERE maakt arm en maakt rijk; Hij vernedert, ook verhoogt Hij...”, 1 Sam. 2:6-7. “De HEERE is nabij de gebrokenen van harte, en Hij behoudt de verslagenen van geest”, Ps. 34:19.*

O, geliefden, laat uw hart toch doorsteken en verbreken, want anders zullen we wellicht wel geloven, zoals ook de dwazen maagden geloofd hebben, maar die dwaze maagden hebben nooit een gebroken hart gehad en zijn nooit verslagen geweest vanwege hun hemelhoge schuld. God werkt niet buiten de schuld om en ook niet buiten het recht om, want God is een God van recht en Zijn recht is een lief recht en Zijn gerechtigheid onendig.

O, geliefden, valt deze God toch te voet, want Hij is een zeer genadig God voor allen die op Hem hopen op genade of ongenade, met de strop van zelfveroordeling om de hals, om te vallen in het vrije van Zijn welbehagen.

Als je een gebroken hart hebt, zijn ook al je werkheilige krachten vergaan. Gebroken van hart wil dus zeggen dat die zielen aan het einde van de Wet gekomen zijn en de oude mensdood gestorven zijn.

Welnu, Christus is het Einde der Wet, tot rechtvaardigheid, een iegelijk die gelooft.

God spreekt verloren zondaren, die aan het einde van de Wet gekomen zijn, levend en vrij en dan geloven zij. Op Zijn spreken worden gebrokenen van hart genezen van hun adamskwaal en van de oude mens verlost. Door Zijn dood heeft Christus de oude mens gedood ineens en voor altijd, en als u de dood van Christus deelachtig mag zijn, is uw oude mens gedood in Zijn dood. Want indien wij met Christus gestorven zijn, zo zullen wij ook met Hem leven.

3° punt: Om de gevangenen te prediken loslating

Als we ons oor te luisteren leggen bij de doorsnee prediking, is men al losgelaten, zonder ooit in de gevangenis te hebben gezeten.

Maar lieve mensen, sinds Genesis 3 hebben we de gevangenis verkozen boven de vrijheid die we in het paradijs hadden. En om weder in de vrijheid te komen, zullen we uit onze gevangenis, die door de sterkgewapende bewaakt wordt, bevrijd moeten worden.

Die bevrijding, die loslating, geschiedt alleen op grond van recht.

Christus haalt de Zijnen niet stiekem uit de gevangenis, nee, Hij eist de Zijnen op bij Zijn Vader, want Hij heeft hen gekocht met de hoogste Prijs van Zijn bloed.

Dan moeten het wel grote misdadigers zijn, die Christus vrijkoopt, want Hij is niet gekomen om te roepen rechtvaardigen, maar zondaars tot bekering.

Er zitten namelijk geen onschuldigen in de gevangenis, maar misdadigers. En misdadigers hoeven we niet te worden, die zijn we al door onze diepe val in Adam, alleen denken we van nature dat we vrij en onschuldig rond lopen. *“Wanneer een sterke gewapende zijn hof bewaart, zo is al wat hij heeft in vrede”, Luk. 11:21.*

In onze maatschappelijke rechtstaat (voorzover er nog over gesproken kan worden) gelden verschillende (gevangenis)straffen, al naar gelang de zwaarte van de overtreding en/of begane misdaad.

De misdaad die wij in het paradijs gepleegd hebben is van dien aard, dat God die met de zwaarste straffen moet straffen, namelijk met de drievoudige dood.

Dat vonnis heeft God niet achteraf vastgesteld, maar reeds voorzegd toen we nog niet gevallen waren (Gen. 2:17).

We zijn dus moedwillig gevallen, van God afgefallen en we hebben de kerker van de duivel boven de paradijselijke vrijheid verkozen.

Daar zitten we dan van nature, gebonden als galeislaven, ten prooi van de duivel, de zonde en het eigen verdorven vlees. Het ergste van alles is, dat we van nature nergens last van hebben. Als we de gezondheid hebben, bewegen we ons immers vrij en blij door de wereld, alsof er geen God bestaat. Als we door de ontdekkende werking van Gods Geest gewaar worden dat we gevangenen van de duivel zijn, komen we er ook achter dat we de straf niet kunnen uitzitten, want de kerker van de duivel is een dodencel en een voorportaal van de hel.

Toen ik dat gewaar werd, kon ik geen nacht meer slapen, bevreesd zijnde om in de hel te ontwaken. Ik moest sterven en sterven is God ontmoeten.

Ja, maar man, -hoor ik iemand zeggen- er is toch een Evangelie en de Bijbel staat toch boordevol beloften voor zulke mensen?

Nou, geliefden, dat kon ik toen wel voor een ander geloven, maar niet voor mijzelf. Ik heb de koeien in het veld en de vogels in de lucht gelukkig geprezen, want die hadden geen ziel te verliezen, ik wel.

Ik was toen lid van een hervormde gemeente, waarin gesepareerd werd met een ganzenveer, maar al die mensen konden nog ruim zalig worden, maar ik niet meer.

Dat vonnis was zo absoluut, dat ik moest inleven nooit meer zalig te kunnen worden. De wens om nooit geboren te zijn, hielp me niet, want ik was er.

Naar het einde van de wereld vluchten, hielp evenmin, want God is overal.

Zo reed ik plankgas over de brede weg, richting eeuwige ondergang. Ik kon de Bijbel niet openslaan, of ik las op iedere bladzijde mijn oordeel en dat door eigen schuld.

U zult zeggen: Moet dat nu altijd precies zo gaan als u ondervonden hebt? Nou, geliefden, voor mij hoefde dat helemaal niet zo, maar het was zo. Ik kon daar niets veranderen, want anders had ik het zeker gedaan.

U ziet, de mens is een vijand van zijn eigen zaligheid, want als hij zichzelf van het vonnis des doods zou kunnen verlossen met en handvol godsdienst en een zak met steekpenningen, zou hij het zeker doen.

‘t Is genade als God ons al de wapens uit handen slaat, want anders zouden we onszelf van het eeuwige leven beroven.

Er is dus een volk op aarde dat gewaar wordt in satans klauwen gevangen te zitten en met banden des doods gekluisterd te zijn.

Te moeten sterven en niet te kunnen sterven is een bange strijd. Dat leer je jezelf kennen als een vijand van God en je eigen zaligheid, en toch maar schreeuwen naar die God die je eigenlijk uit handen wil blijven.

Ja, God trekt en tuchtigt de ziel die Hij zalig wil maken.

O, geliefden, eer dat de mens het God gewonnen geeft, moet hij gedood worden, want anders blijft de mens zich tegen vrije genade verzetten.

Geloof u het niet? Als u dat niet gelooft, houdt u God voor een Leugenaar, want is de Wet uit de hemel of uit de mensen?

U zegt: uit de hemel.

Dat is juist, maar waarom hebt u de Wet dan nooit geloofd?

Als u wel in Christus roemt, maar niet gelooft dat de mens van nature vijandig dood is en de drievoudige sterven moet, gelooft u de Wet niet. Dan gelooft u niet dat u een vijand van God bent; dan gelooft u niet dat u uw naaste haat; dan gelooft u niet dat u de waarheid in ongerechtigheid ten onder houdt. Dan houdt u God voor een Leugenaar en dan maakt u, met al uw aanspraak op het Evangelie, van Christus een speelbal.

Alvorens de uitverkoren zondaar het geloof in Christus van Godswege geschonken wordt, wordt die zondaar aan zijn vijandschap gedood, d.w.z. door de Wet aan de Wet gedood, om Gode te kunnen leven.

Dat is geen voorwaarde, maar een Goddelijk moeten, want ONS ‘moeten’ begint in het vlees en eindigt in de dood.

De toepassing van de dood van Christus is echter de dood voor het vlees, de zonden en de Wet.

Als we aan het einde van de Wet gekomen zijn, verliest de Wet zijn gezag over ons leven, en ik herhaal het nog een keer, want het Einde van de Wet is Christus, tot rechtvaardigheid, een iegelijk die gelooft (Rom. 10:4).

Christus liet Zich vrijwillig gevangen nemen, om gevangenen vrijheid te schenken en aan hun ellende te denken.

Ja, dan kom je in Jesaja 53 terecht. Eerst als een gevangene, als een gebondene, als een slaaf van de duivel, maar als we Christus ons vrijspreekt en Hem door het geloof in onze plaats zien gaan en staan, breken de banden, dan vliedt de duivel, en hebben we vrede bij God, door onze Heere Jezus Christus.

De straf die ons de vrede aanbrengt, was op Hem. Door Gods inspraak en vrijspraak in Christus door het geloof, worden we van een vijand tot een vriend gemaakt en ziet God geen zonden meer in Zijn Jakob en geen overtreding in Zijn Israël. God maakt galeislaven tot vrijwillige gevangenen van Christus en duivelskunstenaars tot evangelisten.

We zullen er eerst een versje van zingen, en wel uit de 146^e Psalm, daarvan het 5^e vers.

*'t Is de HEER', Die 't recht der armen,
Der verdrukten gelden doet;
Die, uit liefderijk erbarmen,
Hongerigen mild'lijk voedt;
Die gevang'nen vrijheid schenkt,
En aan hun ellende denkt.*

Ons 4^e punt luidt: Den blinde het gezicht

Alvorens als een blinde het gezicht te ontvangen, maakt God de mens ziende blind, omdat wij niet blind willen zijn en niet ziende gemaakt willen worden.

Toen de Heere Jezus predikte dat Hij tot een oordeel in deze wereld gekomen was, opdat degenen die blind waren zien mochten, zeiden enige uit de Farizeeën, die bij Hem waren, tot Hem: *“Zijn wij dan ook blind?”*

Jezus zeide tot hen: *“Indien gij blind waart, zo zoudt gij geen zonde hebben; maar nu zegt gij: Wij zien; zo blijft dan uw zonde”, Joh. 9:39-41.*

U ziet, het Evangelie is een paradox. De godsdienstige mens verzet zich

ertegen om te aanvaarden dat hij blind is, maar voor geestelijk blinden staan er juist tal van beloften in de Bijbel, niet voor degenen die zeggen dat zij zien. Want er staat geschreven in Jesaja: *“En Ik zal de blinden leiden door den weg, dien zij niet geweten hebben, Ik zal ze doen treden door de paden, die zij niet geweten hebben; Ik zal de duisternis voor hun aangezicht ten licht maken, en het kromme tot recht; deze dingen zal Ik hun doen, en Ik zal hen niet verlaten”, Jes. 42:16.*

En we hebben het daarnet opgezongen uit de 146^e Psalm.

“De HEERE opent de ogen der blinden; de HEERE richt de gebogenen op; de HEERE heeft de rechtvaardigen lief”, Ps. 146:8.

De Farizeeërs geloofden niet dat zij blind waren en toch waren juist zij de blinden die de blinden leidden en beiden in de gracht vielen.

De Heere Jezus opent de ogen der blinden door de prediking van het Evangelie en degenen die menen dat zij zien, hun oordeel is verduisterd.

O, als een mens enige zelfontdekking krijgt en erachter komt dat hij geestelijk blind is, tast hij als een blinde aan de wand, niet wetende welke weg hij gaan moet.

De profeet Jesaja wist er wat van als hij zegt: *“Wij tasten naar den wand, gelijk de blinden, en, gelijk die geen ogen hebben, tasten wij; wij stoten ons op den middag, als in de schemering, wij zijn in woeste plaatsen gelijk de doden”, Jes. 59:10.*

Als een geestelijk blinde het gezicht krijgt, zoals in onze tekst van overdenking wordt bedoeld, krijgt hij ogen des geloofs die op het Gezicht van Jezus zien.

Als geestelijk blinden het gezicht krijgen, kijken ze in de eeuwige liefdesogen van Christus, terwijl ze hun doemvonnis inwachten.

O, dan wordt gesmaakt dat de Heere goed is en dat grimmigheid bij Hem niet is.

Ja, dat herhaalt zich in het leven der genade, want Gods volk wordt gaande blinder in 's hemels wegen. Hoe verder op de weg, hoe blinder, hoe dieper ingeleid, hoe dwazer ze in zichzelf worden.

Dat volk heeft een Leidsman nodig die hen bij de rechterhand vat en hen door deze aardse woestijn leidt naar 't erfgoed hierboven, naar 't Vaderlijk huis.

Dezulken houden er geen regels op na hoe zij leven moeten, maar laten zich leiden in Christus door de Heilige Geest Die in al de waarheid leidt.

Zelf weten zij de weg niet, want zij hebben maar één weg, namelijk van God en Christus af. Het zijn dwalende schapen, dat volk van God. Christus zoekt de Zijnen echter gedurig op, want ze lopen zichzelf doorlopend vast in het struikgewas van hun eigen bedorven vlees.

Christus heeft Zich echter in het struikgewas van onze diepe val laten verstrikken om als een Lam ter slachting geleid te worden, om Zijn hand tot de blinden en de kleinen te kunnen wenden.

Gods uitverkorenen worden van ziende blind gemaakt en van blind ziende gemaakt. De Wet doodt en maakt blind en het Evangelie maakt levend en van blind ziende.

Zo is het Sauslus van Tarsen vergaan op zijn weg naar Damascus. Saulus dacht dat hij het juiste gezicht had en de juiste kijk op de dingen van het Koninkrijk Gods, maar toen hij met een klap van zijn paard afgeslagen werd, is hij erachter gekomen dat hij letterlijk en geestelijk stekeblind was voor de dingen van Gods Koninkrijk, en zo ervaart al het volk van God het, naar de mate die God goeddukt.

O, als een ziel in de duisternis van zijn bestaan terechtkomt en geen hand meer voor ogen ziet vanwege zijn aangeboren en daadwerkelijke zonden, de afgrond roept tot de afgrond, en de ziel zuchten en kermen moet: “Daar al Uw golven, al Uw baren, mijn benauwde ziel vervaren”, dan zit die ziel in duisternis van zijn bestaan waar geen licht is.

Die blinde zielen wordt hier het Evangelie gepreikt: *“Het volk, dat in duisternis wandelt, zal een groot licht zien; degenen, die wonen in het land van de schaduw des doods, over dezelve zal een licht schijnen”*, Jes. 9:1.

Christus is het Licht der wereld, de Zonne der gerechtigheid en Hij getuigt van Zichzelf: *“Ik ben een Licht, in de wereld gekomen, opdat een iegelijk, die in Mij gelooft, in de duisternis niet blijve”*, Joh. 12:46.

Gods volk komt van de duisternis in het Licht en dat herhaalt zich in het leven des geloofs. De Psalmist zegt: *“Den oprechten gaat het licht op in de duisternis”*, Ps. 112:4.

Hoe dikwijls moet Gods volk klagen: *“Hij heeft mij geleid en gevoerd in de duisternis, en niet in het licht”*, Klaagl. 3:2.

Of hebt u er geen kennis aan?

Tegenwoordig hebben we een godsdienst die altijd maar in het licht loopt. Ze hebben het en ze zijn het nooit kwijt, maar Gods ware volk is het meer kwijt dan rijk. En dan lopen ze wat af te tobben.

Dikwijls vrezen ze dat de verhardheid des harten dusdanig heeft toegeslagen, dat zij er nooit meer van verlost zullen worden. Zonden waaraan ze gestorven zijn, steken de kop weer op en de satan is er dan ook direct bij om dezulken bij God aan te klagen.

Dan gaan de slachtschapen Christi met een gesloten mond over de aarde. Ja, want meestal kunnen ze hun ellende aan geen mens kwijt, ook niet aan Gods volk, want met mensen kun je soms wel je rijkdom delen, maar niet je armoede en niet je blindheid, want dat kost vlees en het

vlees moet en zal gestreeld worden.

Dan hoor ik een volk kermen: *“Twist met mijn twisters Hemelheer. Ga mijn bestrijd’ren toch te keer...”*

Ze hebben geen wapens in de strijd en dat is enkel liefde van God, want Hij zal Zich wenden tot het gebed desgenen, die gans ontbloot is, en niet versmaad hebben hunlieder gebed (Ps. 102:18).

Het is nog een grote genade, volk, als je je ellende nog bij de Allerhoogste bekend kan maken. *“Uit diepte van ellende, roep ik met mond en hart, tot U Die heil kunt zenden. O Heer’ aanschouw mijn smart...”*

Maar er komen ook tijden dat er niet meer dan een biddeloos volk overblijft. Biddeloos, moedeloos, goddeloos en uitzichtloos. Stekeblind in ‘s Heeren wegen, geen licht en geen genade, ja, dat laatste vrezen ze maar al te zeer.

Dezulken wordt hier het Evangelie gepredikt, opdat degenen, die niet zien, zien mogen, en die zien, blind worden (Joh. 9:39).

Misschien hebt u al wel 38 jaar als een blinde in het geestelijke Bethesda gelegen en u hebt geen mens om u in het water te werpen als de engel het water in beroering brengt.

Nou, die 38-jarige kranke lag daar om alleen van zijn kwaal genezen te worden, en toen hij genezen was, gaf hij Christus de eer niet, maar verraadde Hem bij het Sanhedrin.

Dat was met die blindgeborene gans anders. Die wilde ziende worden om op Christus te kunnen zien, geestelijk welteverstaan.

Christus heeft het water van Bethesda niet nodig om u het gezicht te geven, geliefden, want Hij spreekt en het is er; Hij gebiedt en het staat er. Christus is gisteren en heden Dezelfde en nog vraagt Hij aan geestelijk blinden: *“Wat wilt gij, dat Ik u doen zal? En hij [de blinde] zeide: Heere! dat ik ziende mag worden. En Jezus zeide tot hem: Word ziende; uw geloof heeft u behouden. En terstond werd hij ziende, en volgde Hem, God verheerlijkende. En al het volk, dat ziende, gaf Gode lof”*, Luk. 18:41-43.

5^e punt: Om de verslagenen heen te zenden in vrijheid

Verslagen mensen, wat zijn dat voor mensen? Dat zijn mensen waarvan hun hart doorstoken is met een pijl uit de Goddelijke pijlkoker.

De psalmdichter van de 45e psalm wist er wat van: *“Uw pijlen zijn scherp; volken zullen onder U vallen; zij treffen in het hart van des Konings vijanden”*, Ps. 45:6.

Dat gebeurde onder de prediking van Petrus op de Pinksterdag. Toen werden al die mensen verslagen (doorstoken) in het hart en toen vroegen zij aan de discipelen wat zij doen moesten om zalig te worden.

Die mensen wisten dus niet meer hoe zij ooit nog zalig konden worden. Ze wilden er desnoods alles voor doen.

Toen zei Petrus tot hen: “Jullie moeten er maar veel om bidden.” MIS!

Toen zei Petrus tot hen: “Jullie moeten maar goed je best doen.” MIS!

Toen zei Petrus tot hen: Jullie zijn nu bekommerd en dan komt de rest wel goed.” MIS!

Door de werken der Wet zal niemand gerechtvaardigd worden.

En Petrus zeide tot hen: *“Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden; en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen. Want u komt de belofte toe, en uw kinderen, en allen, die daar verre zijn, zo velen als er de Heere, onze God, toe roepen zal”, Hand. 2:38-39.*

Die dan zijn woord gaarne aannamen (= in ontvangst namen), dus door Woord en Geest werden wedergeboren, werden gedoopt. Dus al die verslagen mensen, wel drieduizend in getal, werden, nadat zij het Woord hadden ontvangen in de toepassing des harten, gedoopt tot vergeving der zonden.

Het teken en zegel van de Doop werd met geloof ontvangen en ging gepaard met de betekende zaak van de vergeving der zonden en de gave des Geestes.

Dus aan de vrijheid in Christus gaat verslagenheid vooraf. De mens moet doorstoken worden, doorwond worden, verbrijzeld worden, voordat Christus Zichzelf aan de ziel zal openbaren en verheerlijken.

God kan alleen Zijn liefde kwijt aan liefdelozen en verslagenen van geest en die voor Zijn Woord beeft.

Armen en verslagenen van geest worden met goederen in Christus vervuld, maar rijke jongelingen stuurt Hij gans ledig henen.

Geliefden, we gaan eindigen. Laat u met God verzoenen. U hoeft er niets voor mee te brengen, verslagenen van geest, want alle dingen zijn gereed. De Heere brengt alles mee voor een verslagen ziel die Hem aanroept in de nood, want die Hem aanroept in den nood, vindt Zijn gunst oneindig groot. Hij schenkt genade voor genade, zelfs aan de wederhorigen. Of is uw nood nog nooit beantwoord? Bent u zo verslagen dat u niet weet waar u het zoeken moet? Bent u radeloos vanwege de leegheid, de rampzaligheid en de verharding uws harten en een erfwachter van de hel?

O, hoort dan hier het Evangelie van vrije genade: *“Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven”, Matth. 11:28.*

Hebt u geen benen om tot Hem te komen? Geen nood, Christus komt heden tot ú, in het gewaad van Zijn Woord. En Hij zegt het ook heden tot

de verslagenen van geest: *“Die in Mij gelooft zal leven, al ware hij ook gestorven”,* want doden zullen horen de stem van de Zoon van God, en die ze gehoord hebben, zullen leven, eeuwig leven, want Hij is de opstanding en het Leven.

Christus liet Zich vrijwillig binden om verslagenen heen te zenden in de vrijheid van het Evangelie.

O, verslagenen van geest, God heeft een Lam besteld voor doorstokenen van harten, om hen te verbinden in hunne smarten. *“Zie het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt!”*

Daar moet God volk het van hebben, van dat gezicht op Jezus, en Johannes op Patmos getuigt ervan: *“En toen ik Hem zag, viel ik als dood aan Zijn voeten; en Hij leide Zijn rechterhand op mij, zeggende tot mij: Vrees niet; Ik ben de Eerste en de Laatste; en Die leef, en Ik ben dood geweest; en zie, Ik ben levend in alle eeuwigheid. Amen. En Ik heb de sleutels der hel en des doods”, Openb. 1:17-18.*

Amen.

Slotzang: Psalm 51:9.

83. De Prediking van Filippus

Voorzang: Psalm 87:1, 2, 3

Schriftlezing: Handelingen 8

De tekstwoorden voor deze avondure, kunt u vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte, Handelingen 8 en daarvan het vijfde vers:

“En Filippus kwam af in de stad van Samaria en predikte hen Christus”, Hand. 8:5.

Gemeente, in Handelingen 8:1 staat dat Saulus mede een welbehagen had aan de dood van Stefanus. Saulus is op het laatste gebed van Stefanus niet direct tot bekering gekomen. Op de uitbarsting van het Sanhedrin ontstond een vervolging tegen de gemeente van Christus te Jeruzalem, onder leiding van Saulus van Tarsen.

Saulus bleek een felle ‘ketterjager’, een inquisiteur. Hij sleepte hele christen-gezinnen voor de rechter en vervolgens wierp hij hen in de gevangenis.

“Velen werden verstrooid”, staat er.

Die vervolging geschiedde echter krachtens de belofte Gods: *“Allen die godzaliglijk willen leven, zullen vervolgd worden.”*

Als het vuur van de Heilige Geest ontstoken wordt in veler mensenharten, blijft vervolging gewoonlijk niet uit. Dat leert Gods Woord en de kerkgeschiedenis bevestigt dat feit.

De meeste christenen uit Jeruzalem werden verstrooid naar de landstreken van Judea en Samaria, behalve de apostelen. Wellicht hebben de vervolgers de apostelen niet durven aanpakken vanwege de bijzondere bescherming van de Heilige Geest. Of misschien waren zij omwille van de veiligheid wel ondergedoken. We weten het niet, wat we wel weten, is, dat ze in Jeruzalem bleven ‘totdat de leer van het Evangelie daar genoegzaam bevestigd en verbreid zou zijn’ (Kantt.). Het stoffelijk overschot van Stefanus lag nog steeds buiten de legerplaats, onder de steenhoop bedolven, maar er waren toch enkele geloofsgenoten, die het stoffelijke overschot van Stefanus ten grave droegen en grote rouw over hem bedreven. Er was dus grote rouw onder de vervolgte gemeente van Jeruzalem. De dood van Stefanus was een groot verlies voor de Kerk op aarde. Maar de Opperherder zal Zelf naar Zijn schapen vragen en hen opzoeken. “De bedroefden om der

bijeenkomst wil zal Ik vergaderen, zegt de Heere.”

Het leven des geloofs gaat door de hel naar de hemel, door rampen en tegenspoeden. Dat is doorgaans het deel van Gods beminden hier op aarde. Wat Judas aanvankelijk in het verborgene deed, deed Saulus van Tarsen van af het begin in het openbaar, menende Gode er een welgevallige dienst mee te doen. Hele gezinnen verwoestte hij en leverde de gelovigen over in de gevangenis. In zijn eertijds was Paulus een werktuig van satan. Mede door zijn toedoen ontstond er een grote vluchtelingenstroom naar de delen van Judea en Samaria. De stad Samaria werd een groot opvangcentrum voor vervolgte christenen, net zoals Emden een toevluchtsoord was voor de vervolgte aanhangers van de ‘nije leer’ in de Tachtigjarige Oorlog.

Nu had de verstrooiing van al die gelovigen ook een positieve kant voor de plaatselijke bevolking van Judea en Samaria, want al die verstrooide christenen begonnen zending te bedrijven. Er staat: *“Zij dan nu, die verstrooid waren, gingen [het land] door en verkondigden het Woord”, Hand. 8:4.*

Zeer waarschijnlijk bevond Filippus, de evangelist, zich ook onder de vluchtelingenstroom. Ook hij behoorde tot de zeven diakenen om de arme weduwen christelijke handreiking te doen, waartoe ook Stefanus behoorde. Nu wist Filippus zich van God geroepen om de armen het Evangelie te prediken in de stad in Samaria. De orde van zending bedrijven is de apostelen beloofd in Handelingen 1:8. Eerst te Jeruzalem, dan te Samaria en tenslotte tot aan het uiterste der aarde. Dat ook Filippus een gelukkig voorwerp was van deze belofte, zullen we zien in het vervolg van deze geschiedenis.

Toen Filippus in Samaria gekomen was, predikte hij hen (de Samaritanen) Christus. Er staat van de verstrooiden dat zij het Woord verkondigden, maar Filippus predikte Christus. Dat is geen tegenstelling, maar wel een onderscheid.

Degenen die het Woord verkondigen hadden alleen de boeken van Mozes en de profeten. Daaruit is de Christus wel te prediken, zoals ook Paulus heeft gedaan, maar zo staat het hier niet. Zij verkondigden het Woord, zij evangeliseerden, staat er in de grondtaal.

De kruidenier, de slager, de bakker, de metselaar; zij werden allen evangelisten. Zij waren niet ambtelijk geordend, maar door de Heilige Geest gedreven. Van Filippus staat geschreven dat hij Christus predikte,

namelijk als de Opgestane Levensvorst. Filippus was duidelijk een heraut, hij blies de bazuin van het Evangelie. Hij preekte -net als Stefanus- Christus Jezus en Dien gekruisigd met de autoriteit van de Heilige Geest . Hij preekte een volkomen Zaligmaker voor een volkomen verloren zondaar. Hij blies de bazuin te Sion. Hij sprak niet binnensmonds en preekte niet naar de mens. Hij preekte niet de weg tot Christus, maar de Persoon Zélf!

Filippus deed geen water in de wijn, noch mengde hij de Wet met het Evangelie. Filippus preekte niet: “doe dat en leef”, maar “leef, omdat Christus het gedaan heeft in uw plaats.”

Het vrije Evangelie is voor de slechtste van de slechtste en voor de grootste der zondaren. Christus laat Zich uitstallen als de Vernieler der zonden, als het Brood des Levens, als Degene Die de pers alleen getreden heeft.

Christus is een gewillige Borg voor onwillige zondaren. Hij is gekomen om vijanden Zijn borggerechtigheid te openbaren en hen gewillig te maken in de krijg, onder Zijn banier. Christus is het Zout der aarde, in Hem leven en bewegen wij. Omdat Hij leeft, leeft de Kerk. In Hem zijn we in God verblijd, en aan Hem gewijd vertellen we van 's Heeren wegen. Hoe goed is Zijne heerlijkheid? Zijn majesteit? Ten top gestegen!

De heerlijkheid van het Lam gaat ver boven alle schatten der aarde. Vergeleken bij de rijkdom in Christus, is het goud, geld en goed der wereld nog minder dan een hoop schroot, minder dan niet en ijdelheid. Christus overtreft alle koningen, Hij is een enig Koning. De ganse aarde ligt aan Zijn voeten onderworpen. Hij is Profeet, met alle wijsheid bekleed. Hij is Priester in eeuwigheid, naar de ordening van Melchizedek. Hij is Koning der koningen en Heere der heren, alle macht hebbende in hemel en op aarde.

De dorstigen geeft Hij te drinken uit de Fontein des Levende waters. Hij waakt over Zijn kudde in de verstrooiing. Hij is het Die u Zijne vriendschap biedt.

“O, allen, gij dorstigen! Komt tot de wateren en gij die geen geld hebt, komt, koopt en eet, zonder prijs, wijn en melk!”

Weet u wat Filippus gepreekt heeft?

-Hoeren van Samaria! Hier is Christus, geheel voor u. Tast toe en zondig niet meer!

-Tollenaren van Samaria! Kom uit uw vijgenbomen, want Christus wil heden in uw huizen blijven.

-Bezetenen van de duivel te Samaria! Ik gebied u in de Naam des Heeren Jezus uw prooi te verlaten en niet weer in hen te komen.

-Kreupelen en verminkten te Samaria, goud en zilver heb ik niet, maar wat ik heb geef ik u in de Naam van Christus, de Opgestane Levensvorst. Sta op, neem uw bed op en wandel! Dat was het wat Filippus predikte. De waarachtige bekering bleef niet uit. De Heilige Geest blies de Geest des levens in het dal dorre doodsbeenderen van Samaria. Een grote opwekking was het gevolg.

Er wordt in Handelingen 8:6 over een meervoud gesproken, namelijk over ‘scharen’. Dat betekent dat het gros inwoners van Samaria tot bekering kwam. Nu de enkeling, toen massa's. En dan die eendracht in Christus, om jaloers op te worden! Er waren bijna geen onbekeerde mensen meer in Samaria.

Daarop ziende mogen Gods kinderen wel verzuchten: *“Ontwaak, Noordenwind en kom, gij, Zuidenwind, doorwaai mijn hof, opdat Zijn specerijen uitvloeien!” Hoogl. 4:16.*

Christus laat Zich prediken in de afgodische stad Samaria. Eertijds hadden de Samaritanen Jezus en Zijn discipelen geweerd, waarop Johannes en Jacobus de Heere Jezus voorstelden om vuur van de hemel te laten komen en Samaria met de grond gelijk te maken. En nu laat Christus hier het Evangelie met vrucht verkondigen.

U zegt: Daar hadden die Samaritanen het toch niet naar gemaakt?

Nee, maar daar hoef je geen Samaritaan voor te zijn. We zijn allen uit de lendenen van Adam voortgekomen en voor God verdoemelijk. God zoekt geen aansluiting bij de mens. Hij neemt redenen uit Zichzelf en daarom worden er mensen bekeerd, omwille van de verdiensten van Christus. Om die reden is ook de Samaritaanse vrouw tot bekering gekomen en op haar getuigenis kwam heel de stad Sichar tot bekering. Het zaad van het Evangelie in Samaria is dus niet gezaaid door de Joden, maar door bekeerde Samaritanen. Christus was Filippus al voorgegaan, want Hij moest door Samaria gaan (Joh. 4:4).

In Samaria is het fundament der zaligheid door Christus Zélf gelegd in de bekering van de Samaritaanse vrouw en de inwoners uit Sichar. Een profeet is niet geëerd in zijn vaderland. De verwerping van de Messias had voor de Joden wel ernstige consequenties. Christus is geslagen in het huis van Zijn liefhebbers. *“Hij is gekomen tot het Zijne, maar de Zijnen hebben Hem niet aangenomen, maar die Hem aangenomen hebben heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden, namelijk, die in Zijn Naam geloven.”*

Daarom is de kandelaar deels van Jeruzalem naar het vrijzinnige Samaria verplaatst en vervolgens uitgebreid naar het heidense Morenland, middels het getuigenis van de Moorman. Opdat de profetie in vervulling zou gaan: *“Morenland zal zich haasten zijn handen tot God uit te strekken”*, Ps. 68:32. Doch over de bekering van de Moorman hoop ik -zo de Heere het geeft- een andere zondag te preken.

Filippus mocht de banier van het Evangelie in Samaria oprichten en bouwen op het fundament dat reeds gelegd was. De eerste bekeerling in Samaria was een vrouw, een hoer (Joh. 4). De eerste mens die in de zonde viel was ook een vrouw, de moeder aller levenden. God herstelt altijd eerst daar, waar de breuk geslagen is. Samaria was na Johannes 4 een evangeliste rijker. Op haar getuigenis kwam -zo zeiden we reeds- heel de stad Sichar tot bekering. En nu kwam bijna heel de stad Samaria tot het geloof in Christus op de prediking van Filippus.

Eendrachtiglijk hielden de gelovigen in Samaria zich aan hetgeen Filippus gepredikt had. Ze hielden het bij de voorschriften van het ware geloof vervat in de beloften van het Evangelie.

Geloven is geen activiteit, maar is gericht op Christus en Zijn beloften, waarin de ziel rust en vrede vindt met God. De vruchten des geloofs openbaren zich evenwel in goede werken, maar zodra het moet, is er niemand die het doet. Een boom brengt geen vruchten voort op commando. Wettische bomen hebben wel veel blad, ja, allemaal blad en hier en daar een plastic appeltje. Een levende boom is pas vruchtbaar als hij geplant is in vette grond bij ene stroom. Die op Zijn tijd met vruchten is beladen, wel sierlijk pronkt met onverwelkte bladen. Hij groeit zelfs op in ramp en tegenspoed. Het gaat hem wel, 't gelukt hem, wat hij doet. Men moet mij maar eens vertellen wat een tak aan zijn vruchten doet. Helemaal niets. Zo is het ook met Gods kinderen. Zij brengen uit zichzelf geen goede werken voort. Uw vrucht is uit Mij gevonden, zegt Christus in Hosea 14 vers 9.

Wie is dan de Boom? Dat is Christus. Hij de Wijnstok en wij de ranken. Wat kan een rank van zichzelf? Alleen maar verdorren en verrotten. Een rank is afhankelijk van de sappen uit de ware Wijnstok.

Filippus predikte Christus, de Gekruisigde, de Opgestane. Zulk een prediking zal God niet ledig doen wederkeren. In Samaria heerste eenheid en heiligheid. Eén lichaam is het en één Geest, gelijkwerijs gij ook geroepen zijt tot één hoop uwer roeping; één Heere, één geloof, één doop, één God en Vader van allen en over allen (Ef. 4:4-6).

Al die bekeerde Samaritanen leefden volgens de volmaakte Wet der

vrijheid. Wat is de volmaakte Wet der vrijheid? Dat is het Evangelie in haar volheid. Dat is geloven in Hem, Die de pers alleen getreden heeft. Dat is Hem zien door de ogen des geloofs, in Zijn lijden en in Zijn heerlijkheid, zoals de discipelen Hem zagen op de berg der verheerlijking. En zij zagen niemand anders dan Jezus alléén! Dat is een leven door het geloof alleen in gemeenschap met God in Christus.

De menigte was dus eendrachtig in geloof en belijdenis, als een ware vrucht van Pinksteren. Er was geen twist, geen tweedracht, geen scheuring, geen afscheiding. Het leven kan immers met het leven niet twisten. Er heerste ook geen dwaling, want Filippus predikte de zuivere leer en vermengde de Wet niet met het Evangelie. Die Samaritanen werden geestelijk dus goed gebakerd.

Ik moet u zeggen, geliefden, dat wedergeboren zielen die niet goed (dus wettisch) gebakerd worden, zijn doorgaans bedorven in de leer voor hun hele leven. De Heere zegt in dit verband: *“Altijd dwalen zij met het hart, en zij hebben Mijn wegen niet gekend”*, Hebr. 3:10.

In Jeruzalem heerste echter wel twist en tweedracht, omdat de vrome godsdienst het levende Kind wilde overheersen en het zwijgen wilde opleggen. Maar de aarde kwam het Kind te hulp, en dat was in dit geval Samaria. Filippus kon zijn woorden beter kwijt aan die vrijzinnige Samaritanen, dan aan de godsdienstige Joden.

De prediking van Filippus ging gepaard met tekenen en wonderen. Onreine geesten werden uitgeworpen, vele geraakten en kreupelen werden genezen. Kortom, er was een grote blijdschap in de stad, want de vrucht des Geestes is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, matigheid.

Tegen de zodanigen is de Wet niet (Gal. 5:22-23). Het gaat hier over de vrucht des Geestes en niet zozeer over de bediening des Geestes. De vrucht en de bediening des Geestes worden in onze dagen veel met elkaar vermengd en vereenzelvigd en aan de persoon in kwestie opgehangen. Stefanus preekte door de bediening des Geestes de Wet in zijn verdoemende kracht. Dat werd die man niet in dank afgenomen. Het kostte zijn leven.

Als je Wet en Evangelie conditioneel preekt, dan loop je nooit het gevaar je naam, baan en/of traktement te verliezen. Dat is bij de getrouwe getuigen van Christus wel anders gegaan.

Filippus sprak ook door de bediening des Geestes en met hetzelfde gezag. De uitwerking van de rechte prediking kan tweeërlei zijn.

1. Een reuke des doods ten dode, zoals onder de preek van Stefanus.
2. Een reuke des levens ten leven, zoals onder de preek van Filippus.
Hetzelfde Woord, dezelfde bediening, dezelfde Geest, maar toch tweërlei uitwerking. Onder Stefanus wekte de preek grote vijandschap op en onder Filippus' prediking was er sprake van een grote geestelijke opwekking. De hoorders onder Stefanus vertraden het bloed van Christus door eigen schuld en onder de prediking van Filippus werd de menigte door genade gezaligd.

O, geliefden, wat is er genade voor nodig om alles in bijbels licht te zien. Tegenwoordig zou men Stefanus brandmerken als een botte-bijl prediker en Filippus prijzen als een man die zijn roeping verstond. Wat dat betreft is het droevig gesteld in de huidige gevestigde kerken. Waar is de gave des onderscheids? Waar wordt er nog met autoriteit van de Heilige Geest gepreekt? Of is men van mening dat het in onze dagen beter met de kerk gesteld is dan in Stefanus' dagen?

U zegt: Is er dan geen verwachting meer?

Niet van de kerk(en), o nee, vergeet het maar! Ook niet van mij. Er is alléén verwachting bij God vandaan. Ik zal u daarvoor het bewijs uit de Schrift zelf leveren en wel uit Ezechiël 34, de verzen 10 en 11, waar wij lezen: *“Alzo zegt de Heere HEERE: Ziet, Ik wil aan de herders, en zal Mijn schapen van hun hand eisen, en zal ze van het weiden der schapen doen ophouden, zodat de herders zichzelf niet meer zullen weiden; en Ik zal Mijn schapen uit hun mond rukken, zodat zij hun niet meer tot spijze zullen zijn. Want zo zegt de Heere HEERE: Ziet, Ik, ja, Ik zal naar Mijn schapen vragen, en zal ze opzoeken.”*

Zie hier, de vervulling van deze profetie in Samaria. De Heilige Geest stortte een overvloedige regen uit over inwoners van Samaria.

Het wachten is nu op de massale bekering der Joden. Bidt om de vrede van Jeruzalem! *“Totdat de volheid der heidenen zal ingegaan zijn, alzo zal geheel Israël zalig worden.”*

De prediking van Filippus staat in het kader van de volheid der heidenen. Maar het is niet alles goud wat er blinkt, ook niet tijdens de opwekking in Samaria. Simon de tovenaars kwam namelijk ook tot bekering, maar zijn bekering was een schijnbekering. We lezen in Handelingen 8:13: *“En Simon geloofde ook zelf, en gedoopt zijnde, bleef gedurig bij Filippus; en ziende de tekenen en grote krachten, die er geschieden, ontzette hij zich.”*

Onder de rechte prediking mengt schijn zich altijd met zijn, ook in

Samaria. Simon de tovenaars komt namelijk ook tot het geloof. Filippus hield Simon de tovenaars aanvankelijk voor echt bekeerd, totdat Petrus er aan te pas komt en de huichelaar ontmaskert.

Simon de tovenaars, wat was dat eigenlijk voor een mens? Je zou hem met Rostelli kunnen vergelijken. Rostelli was een hypnotiseur die zijn duizenden heeft verslagen in het betoveren van de zinnen van de massa. De kerken lieten het toen ook al afweten, de man kon gewoon zijn gang gaan. Er waren geen ambtelijke Davids die de strijd met deze Goliath aangingen. Menig predikant zit met zijn staart tussen zijn benen in zijn eigen kerkelijke hoekje en geeft zo nu en dan een kanselboodschap dat het allemaal toch zo bergafwaarts gaat, he. Ook hoor ik velen kermen: *“Was ds. Kersten er nog maar”,* en noem al die onzin maar op.

O, waar zijn de onverschrokken kerkleiders van weleer? Ze zijn er niet, echt niet. De schapen zijn verstrooid en dolen op de bergen en in de dalen, zonder herder.

Gelukkig hebben we toch één Goede Herder. Hij stelt Zijn leven voor de schapen. Aan die ene Goede Herder heeft de kudde genoeg. Het is een volkomen Herder. Hij geeft Zijn schapen het eeuwige leven en het minste lammetje zal niet verloren gaan, daar staat Hij Borg voor.

De volwassen schapen worden wel opgeleid en bekwaamgemaakt om de goede strijd des geloofs te strijden. De Goede Herder houdt er geen luie schapen op na. Hij zorgt ervoor dat ze allen een taak hebben, want de kudde is geroepen om lammetjes voor Zijn Koninkrijk voort te brengen. Een rechtgeaard schaap komt doorgaans in de inleving echter niet verder dan een lammetje. Geen nood! De Opperherder draagt de lammetjes immers in Zijn sterke armen en vergadert hen in Zijn schoot. Dan mag de vermoeide ziel weleens uitroepen: *“Hier wordt de rust geschonken, het vette van Uw huis gemaakt, een volle beek van wellust maakt, hier elk in liefde dronken.”*

De prediking van Filippus ging evenwel gepaard met enige beroering, want vele Samaritanen waren met onreine geesten bezet en op de prediking van Filippus werden deze onreine geesten uitgeworpen, waarbij zij nogal wat kabaal maakten.

De duivel vertrekt nooit van harte. Altijd waar God Zijn Kerk bouwt, probeert de duivel met een hoop herrie of listige omleidingen wanorde te stichten.

Vanuit de historie weten we echter dat tijdens grote opwekkingen sommige mensen in een soort geestes-extase vervielen, waarbij allerlei kreten en brullen werden geuit. Dat is nu typisch het werk van de duivel.

Anderen vervielen weer in een ander uiterste en veroordeelden de hele opwekking als zijnde werk van de duivel. De gebroeders Erskine hebben omtrent de opwekkingen onder George Whitefield zich daaraan ook schuldig gemaakt.

Dat er altijd kaf onder het koren is, komt ook in Samaria openbaar, maar daarom blijft koren nog wel koren. Wij mogen nooit het kind met het badwater wegwerpen. We zijn geroepen verblijd te zijn met de blijden. Dat staat er ook. *“En daar werd grote blijdschap in die stad”, Hand. 8:8.* De mensen waren in God verblijd door de geloofservaring van de vergeving der zonden. Blijdschap en vrede in God zijn vruchten van de vergeving der zonden. Dan springt de ziel op van vreugde. De blijdschap op de vergeving der zonden is een eeuwigdurende blijdschap, hoewel die blijdschap niet altijd in de beoefening is. Straks zal die blijdschap onbepaald, door het licht dat van Zijn Aan’zicht straalt, ten hoogste toppunt stijgen.

Voordat Filippus in Samaria predikte, kenden de mensen aanvankelijk ook een blijdschap door verrukking der zinnen, als gevolg van de toverij door Simon de tovenaar. Wat deze man precies voor toverijen aan de dag legde, is niet met zekerheid te zeggen. Hij pleegde toverij en verrukte de zinnen van het volk in Samaria, zeggende dat hij wat groots was.

Bekeken vanuit de godsdienst is toverij een kunst om bovennatuurlijke dingen te doen. Zo’n tovenaar gebiedt over sterren, wolken en winden; over dieren en planten; over de machten die in het menselijk leven ingrijpen en die hij naar willekeur schadelijk of onschadelijk kan maken. Ziekte, liefde of andere uitkomsten, hij kan ze opwekken of doen verdwijnen.

De kracht om deze dingen te doen heeft zo’n tovenaar van de duivel en geschieden onder Gods toelating. De duivel moeten we geen macht toekennen buiten Gods toelating. Het is Christus alleen, Die alle macht heeft in hemel en op aarde. In dat licht heeft de duivel geen enkele macht.

In Zuid-Afrika was er eens een tovenaar die door zijn stem mensen kon doden. Iemand die wedergeboren was, kon hij echter niet doden. U ziet, dat de macht van de duivel begrensd is, zelfs door de macht van de gelovigen. Simon de tovenaar zal met zijn toverpraktijken zeer veel geld opgestreken hebben.

U moet echt niet denken dat Simon de tovenaar een konijn uit een

stofdoek toverde, want daarmee valt niet zoveel te verdienen. Hij was geen clown, geen dorps-goochelaar, nee, en hij speelde mijns inziens ook geen poppenkast. *“Hij verrukte de zinnen van het volk”,* staat er.

Simon de tovenaar bracht de mensen in een soort transcendentie. Het is bijna met zekerheid te zeggen dat toverijen van Simon de tovenaar voortkwamen uit de duistere wereld van de magie. Magie is een soort van toverij dat met behulp van verborgen, bovennatuurlijke krachten tot het gewenste resultaat leiden, onder één voorwaarde: je moet erin geloven, anders werkt het niet. Als je erin geloofde, kon Simon je wel van een chronische hoofdpijn verlossen, of zelfs van een tumor.

Zulke toverdokters zijn er nog. Bij zulke tovenaars is genezing altijd op hetzelfde moment gewaarborgd. Bij zulke kwakzalvers kun je garantie krijgen tot de deur.

Toch geloof ik dat Simon de tovenaar iets anders praktiseerde dan kwalen genezen. We lezen immers dat met de komst van Filippus er nog vele kreupelen en bezetenen in Samaria waren. Simon de tovenaar hield de massa dus met wat anders bezig. Het is haast zeker dat Simon de tovenaar een soort hypnotiseur was.

Een hypnotiseur kan je onder hypnose brengen, je wil omvormen, je betoveren en benevelen.

Ik stel me voor dat het optreden van Simon de tovenaar massaal bezocht werd. Het is heel aannemelijk dat hij in het openbaar optrad op het marktplein van Samaria. Ik geloof echter niet dat die man zijn toverkunsten aan de dag legde om de toekijkende massa aan het lachen te krijgen. Nee, Simon de tovenaar toverde niet met voorwerpen, maar met mensen.

Er staat duidelijk dat hij de zinnen van het volk verrukte. Het volk was dus intensief bij zijn toverijen betrokken. Tijdens zijn optreden bracht hij het volk onder hypnose. Die mensen verloren de macht over zichzelf en waren aan zijn willekeur overgeleverd.

Vervolgens kon hij met die mensen doen wat hij maar wilde. Zijn toverijen waren vooral strelend voor het onzedelijke vlees. Te gruwelijk eigenlijk om over te spreken. De Kanttekenaren schrijven dat Simon de tovenaar leider was van de gruwelijke sekte der Simonianen. Ook gaf hij zichzelf uit voor een soort god, zeggende dat hij wat groots was.

Simon de tovenaar publiceerte schaamteloos hetgeen van nature in ons aller hart leeft.

In het paradijs hebben we ons door de duivel laten verleiden om als God te willen zijn, kennende het goed en het kwaad. God van de troon en wij

erop. Vanwege onze diep gevallen staat willen we van betekenis zijn, iets groots zijn, als een god vereerd worden. Als het reformatorisch intellectualisme geen status in de maatschappij kan bereiken, dan toch zeker wel in de kerk. Gelukkig volk dat aan al die godonterende hoogmoed ontdekt is geworden en in beginsel eraan gestorven is.

Simon de tovenaar verdiende grof geld met zijn toverijen. Als een Tetzels ging hij door Samaria. Als het geld in 't kistje klinkt, 't zieltje in de hemel springt. Deed men een duit in de collectezak van Simon de tovenaar, dan kreeg men er echter een onreine geest voor terug. *“O, gij uitzinnige Samaritanen! Wie heeft u betoverd?” Gal. 3:1.*

Ja, dat konden die Samaritanen wel vertellen. Dat was Simon de tovenaar! Die man kon zo emotioneel op je gevoel praten, dat je portemonnee vanzelf openging. Al biechtte je al je vuile was bij Simon op, dan praatte hij je voor een willekeurig bedrag de hemel in.

Al zijn diensten deed hij á contant, want als de biechtvoorstelling was afgelopen, ging Simon met zijn hoed in het rond om de mensen het geld uit de zakken te kloppen. Deze Simon wist de Samaritanen zodanig te betoveren dat ze hem op de handen droegen. Van klein tot groot hingen zij hem aan en kenden hem goddelijke eer toe. De menigte hield hem voor een grote kracht Gods.

Dan moet je toch wel wat in huis hebben om de massa te hypnotiseren. Ach, de mens is net een kuddedier. Er is echt niet zoveel voor nodig om de mensen te laten geloven het niet te weten en het toch te zijn. De massa vindt zoiets geweldig. Zo'n leer gaat er als koek in!

Al die betoverde mensen gingen natuurlijk hard aan de slag om hun huizen met bezemen te keren en te reformeren. Maar ja, de duivel gaat nooit lang op vakantie, want in al die witgepleisterde huizen, keerde hij met zeven duivelen terug.

De situatie werd met de dag slechter. Al die arme zielen waren aan de willekeur van één dwaas overgegeven, beroofd van geld en goederen en een hart waarin de hel regeerde. Samaria was dus een stad vol godvergeten goddelozen, echter, voor de Heere Jezus niet te slecht. Christus is immers te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven (Rom. 5:6). Samaria was blijkbaar toch een stad vol uitverkoren goddelozen.

En aan de godonterende situatie in Samaria door de praktijken van Simon de tovenaar, kwam radicaal een einde door de prediking van Filippus. De prediking van Filippus droeg namelijk vrijwel direct vrucht. Ja, want die man begon direct met Christus. Filippus begon niet met veren plukken, niet met buitenkant-reformatie, maar met het Lam Gods

te verkondigen, Dat de zonde der wereld op Zich genomen heeft.

Als de Heilige Geest dat toepast vallen de veren er wel vanzelf af. Nou hadden die Samaritanen niet zoveel vrome veren, dus van vijandschap was er nauwelijks sprake. Die mensen voelden zich door en door goddeloos, konden nooit meer zalig worden, en dat rechtvaardig. Voor dezulken is het Evangelie een blijde boodschap!

Ik weet het uit mijn eigen leven. Al hun bidden en offeren op de berg Gerizim had niets uitgewerkt. Simon de tovenaar bleek uiteindelijk een duivelskunstenaar, want ondanks al zijn toverijen was de ellende alleen nog maar erger geworden. Door zijn hypnose waren er veel mensen bezeten met onreine geesten, er waren vele geraakten en vele kreupelen. Heel de stad Samaria was aan de ellende overgegeven. 't Was ook eigen schuld, dat wisten ze goed. Ze zaten gevangen in ijzeren tangen van dood, hel en duivel. Geen hoop en geen uitkomst.

Toen kwam Filippus al die gevangenen vrijheid te verkondigen, in het bloed des Lams. Dat zal toch een eeuwig wonder voor die mensen geweest zijn!

Of hebt u er geen kennis aan, geliefden?

Het Woord deed kracht, want God wrocht mede. Het zaad viel grotendeels in de goede aarde en het schoot wortel. Al die mensen ontwaakten uit hun dodelijke hypnose door de levendmakende kracht van de Heilige Geest. Velen kwamen tot bekering en het geloof in Christus en werden gedoopt, beiden, mannen en vrouwen.

De sterkgewapende moest zijn prooi loslaten, want er was er Eén gekomen, Die sterker was dan hij.

Dat de duivel zo listig is als een slang, komt ook in Samaria openbaar. Simon de tovenaar komt namelijk ook tot het geloof, overtuigd zijnde van de waarheid van het Evangelie. Als de Heilige Geest met autoriteit spreekt, heeft God alle gewetens mee, gewillig of geveinsd. Waar Christus heerst door Zijn Geest, onderwerpt de duivel zich aan Zijn gezag. De bekering van Simon de tovenaar leek zo echt, dat Filippus hem doopte. Mis, Filippus! Ja, dat was mis.

De kerk is dus feilbaar wat betreft haar oordeel ten aanzien van schijn en zijn. God alleen is de Kenner der harten en Hij alleen kent degenen die de Zijnen zijn. Dat wil echter niet zeggen dat de Kerk niet geroepen is om de geesten te beproeven of ze uit God zijn, naar het evangelisch en apostolisch bevel (1 Joh. 4:1). Filippus had Simon de Toveraar niet haastig de handen op mogen leggen.

De beproeving der geesten wordt in onze dagen op grote schaal nagelaten, omdat men een naam en/of traktement te verliezen heeft.

De doop van Simon de tovenaer levert echter het bewijs dat de baptisten -die alléén de volwassendoop erkennen op grond van persoonlijk geloofsgetuigenis- dwalen en geen goed zicht hebben op het verbond, met haar in- en uitwendige kinderen. In de baptistenkerk zou Simon de tovenaer ook gedoopt zijn geworden. De baptisten hebben het verbond een labadistische lading gegeven.

God wil in de gevestigde kerk verbondsmatig handelen. Dat wil zeggen dat de Heere in het kader van het verbond de doopbelofte aan elk verbondskind vermaakt, maar aan een bepaald deel toepast.

Als de verbondsbelofte verworpen wordt door ongeloof, volgt de verbondswraak. Dopen doe je niet kosteloos. Het is dus goddeloos omtrent de Doop te zeggen: baat het niet dan schaadt het ook niet. Als Gods belofte verworpen wordt door ongeloof, schaadt het dubbel, want degenen die de weg geweten hebben en niet hebben bewandeld, zullen met dubbele slagen geslagen worden.

Het genadeverbond is echter niet iets waar de mens mee kan werken, in de zin van onderhandelingspartner te zijn. Verbondssluiting geschiedt altijd door twee partijen. Het genadeverbond is niet gesloten tussen God en de mens, maar tussen de Vader en de Zoon. Christus is als tweede Adam, Hoofd van het genadeverbond, Die de Zijnen representeert, dat is: vertegenwoordigt.

Elk verbondskind heeft plichten, namelijk om zich te bekeren tot God en in Christus te geloven. Het verbond Gods is geen vrijblijvend verbond. Nee, want bondelingen hebben geen enkel recht om onbekeerd te zijn.

Verbondskinderen delen ook in de zegeningen van het verbond, ook in uitwendige zin. God is geen karig God, ook niet voor onbekeerde verbondskinderen.

We zien dit bij de tien melaatsen, waarvan er maar ééntje God de eer gaf. En dat was die Samaritaan. De andere negen mochten hun genezing evenwel behouden. Hun genezing staat in het kader van de uitwendige zegeningen van het verbond, waarvan Christus de Verwerper is. Onbekeerde verbondskinderen leven -wat hun tijdelijke leven betreft- bij de gratie van Christus, maar als zij zich niet bekeren, zal de verbondszegen veranderen in de verbondswraak, wat uiteindelijk zal resulteren in hun eeuwige verdoemenis.

Het ware beter nooit de weg der gerechtigheid geweten te hebben, dan als een onbekeerd verbondskind te moeten sterven.

O, geliefden, bekeert u, be keert u, van uw boze wegen, want waarom zoudt gij sterven, o huis Israëls? (Ezech. 33:11b). God heeft geen lust in de dood van de goddeloze, maar daarin dat hij/zij zich bekere en leve.

Verbondskinderen hebben ook rechten, namelijk om te pleiten op het verbond, dat van geen wankelen weet. De Doop is daarom geen zandgrond, maar een pleitgrond. Het verbond met Abraham Zijn vrind, bevestigt Hij van kind tot kind, tot in het late nageslacht.

We zullen eerst een versje zingen, en wel uit Psalm 89, het tweede vers.

*"Ik heb, dit was Uw taal, een vast verbond gemaakt
Met Mijnen gunsteling, dien steeds Mijn oog bewaakt;
Ik heb aan Mijnen knecht, aan Mijnen uitverkoren',
Aan David, in Mijn gunst, met enen eed gezworen:
"Ik zal van kind tot kind, tot aan het eind der dagen
Uw zaad bevestigen, en uwen rijkstroon schragen."*

Geliefden, het voorhangsel is dus niet alleen voor de Joden gescheurd, ook voor de heidenen. Beiden hebben Abraham tot een vader, daarom wordt hij de vader aller gelovigen genoemd. Bovendien is Abraham niet besneden voordat hij geloofde, maar nadat hij tot het geloof gekomen was. Abraham geloofde, terwijl hij nog in de voorhuid was. Zo is hij ook de vader van al de gelovigen uit de heidenen. Ismaël, die uit de heidense Hagar geboren as, was ook een verbondskind, en hoewel uitwendig, moest hij toch besneden worden. Verbondskinderen kunnen dus verloren gaan, zelfs bij hopen. Het sacrament op zich redt niet van de dood.

In onze dagen overheerst het verbondsautomatisme, met name in de gereformeerde-bondskringen. Door de Doop rekent men zich dan tot een verbondskind, doen belijdenis en gaan aan het Avondmaal en als vanzelfsprekend gaan zij dan ten hemel. De verbondsmatigen kunnen dus alleen maar optellen, dat gaat van beter naar best. Van de ene beschouwing naar de andere beschouwing en dezulken vallen van de ene droom in de andere droom. Ja, doch als dezulken met de rijke man hun ogen zullen opslaan in de eeuwige pijn, dan is het te laat. Gods volk wordt als een verbondsbreker bekeerd en welke rechten heeft een verbondsbreker, geliefden? Een verbondsbreker heeft maar één recht, de eeuwige straf. O, en als dan Christus Zich aan zo'n rechteloze en strafwaardige ziel openbaart, dat de straf die ons de vrede aanbrengt, op Hem was, o, dan zou je gebroken hart barsten van de liefde. Die zielen hoeven niet meer op te tellen, want als Christus in de ziel verheerlijkt is, mag Gods volk met Jakob zeggen: "Ik heb alles." 'k Heb alles verloren, doch Jezus verkoren, Wiens eigen ik ben.

Van Simon de tovenaars staat er verder geschreven dat hij gedurig bij Filippus bleef.

Een echte volgeling van Jezus, zou je zeggen. Qua schijn overtrof deze man de rijke jongeling, want de rijke jongeling ging bedroefd heen, toen het op het volgen van Jezus aankwam. Simon de tovenaars hield het wat langer vol en hij volgde Filippus op de voet. Filippus kreeg er soort een helper bij, hé, een kerkelijk werker, zouden we zeggen. En die Simon kon heel aardig over zijn bekering vertellen. Hij was immers bekeerd van tovenaars tot dopeling. Van hypnotiseur tot evangelist. Ja, aardig klinkende boektitels. Ja, en ik denk dat Simon zelf geloofde dat hij geloofde, alleen had die man er geen erg in dat hij nu zelf gehypnotiseerd was door de duivel. Hij had een gedaante van godzaligheid, maar had de kracht derzelve verloochend (2 Tim. 3:5).

Filippus houdt Simon echt voor bekeerd en doopt hem in de Naam des Vaders, en des Zoons en des Heiligen Geestes. Dat is wat! En die Simon gedroeg zich heel ootmoedig en nederig, want er staat: en ziende de tekenen en wonderen die Filippus deed, ontzette hij zich daarover.

Simon had wel getoverd en de mensen onder hypnose gebracht, maar de grote krachten die Filippus deed door de Heilige Geest, wekten zelfs bij de duivelskunstenaar grote verbazing. Die Simon was er danig van onder de indruk. Filippus was -net als Stefanus- één van de zeven diakenen, waarvan geschreven staat, dat zij vol waren van de Heilige Geest. In veel gevallen zijn diakenen niet meer als bladvulling van de kerkenraad. 't Is een wonder als het anders is. Zelfs ouderlingen en predikers kunnen niet in de schaduw staan bij Filippus, de evangelist. Dat is op zich geen schande, want God heeft naar Zijn soeverein welbehagen een iegelijk van Zijn knechten en kinderen onderscheiden gaven medegedeeld.

Ik wilde u slechts wijzen op het vol zijn met de Heilige Geest ten aanzien van diakenen! Diakenen behoren dus levende getuigen van Christus te zijn. Ook het ambt aller gelovigen staat in dat kader. Dat Simon de tovenaars alleen 'van de kroeg tot de kerk bekeerd' was, zal straks blijken.

We lezen in Handelingen 8:14: *“Als nu de apostelen, die te Jeruzalem waren, hoorden dat Samaria het Woord Gods aangenomen had, zonden zij tot hen Petrus en Johannes”, Hand. 8:14.*

Petrus en Johannes kwamen dus op visitatie om de gemeente te Samaria te institueren en sommigen van die gemeente in het ambt te bevestigen. Daarvoor was toen de bijzondere gave van de Heilige Geest nodig. De apostelen gaan om die reden in het gebed en smeken of de bekeerde

Samaritanen ook de Heilige Geest ontvangen mochten. Dat betekent niet dat degenen die tot het geloof gekomen waren zonder de Heilige Geest waren. Waar de apostelen om baden, betrof -zo zeiden we reeds- de bijzondere gaven van de Heilige Geest, waarmee sommigen bedeed werden, zodat zij ambtelijk konden functioneren in de gemeente van Christus. Dezulken ontvingen de gave des Geestes om tekenen te doen en in vreemde talen te spreken.

In het ontvangen van de Heilige Geest zijn alle zegeningen opgesloten. Dat geldt in het bijzonder voor de ambten, maar in het algemeen ook voor het ambt aller gelovigen.

Het was Filippus echter niet gegeven om door handoplegging de Heilige Geest te geven, die macht was alleen de apostelen toebedeeld. De apostolische tijd is in die zin uniek te noemen, want ook daarna is die macht de kerk niet meer gegeven. In bepaalde kringen, zoals in de Pinksterbewegingen pretendeert men van wel, maar het is ons voorzeggd dat in het laatste der dagen er vele valse christussen zullen opstaan. “Gelooft ze niet!”

Maar wat gebeurt? Wat de apostelen door genade deden wilde de tovenaars voor geld kopen. Zijn duistere praktijken hadden hem veel geld opgeleverd en nu deed hij een bod op de apostolische macht, dus om door oplegging der handen de Heilige Geest te kunnen geven.

Simon de tovenaars -die zich eertijds al had uitgegeven iets groots te zijn- wilde de apostelen manipuleren door hen met een geldsom om te kopen. Hieruit blijkt duidelijk dat de man geen genade had, maar alleen zichzelf bedoelde. Nog erger, hij wilde deze macht kopen om zichzelf als een soort god te profileren. Ook bleek hieruit dat hij geen enkel ontzag had voor de apostelen van Christus, maar de oplegging der handen als een soort goddelijke toverij zag. Hij wilde de apostelen evenaren, om iets te zijn! Het was de tovenaars alleen om de macht te doen en niet om de Heiligen Geestes Zelf. Door de apostolische macht met geld te willen kopen, stelde hij ook de apostelen in diskrediet, alsof ook zij die macht door een som gelds ontvangen hadden.

Door zijn aanbod stelde Simon de tovenaars niet alleen de apostelen in een kwaad daglicht, maar heel de christelijke godsdienst bracht hij in diskrediet.

Ook in onze dagen zijn er vele ambtsdragers die op een gemanipuleerde wijze in het ambt gekomen zijn. Iemand mag alleen in het ambt bevestigd worden, als hij van God geleerd en mitsdien door God Zelf geroepen is.

Ik vrees dat in onze dagen zeer weinig ambtsdragers hun roeping van Godswege kunnen vertellen. Dat is een van de oorzaken dat het oordeel beginne van het huis Gods.

Simon de tovenaar wordt door de apostel Petrus op een zeer radicale wijze aangepakt. Degenen die in het openbaar zondigen, moeten in het openbaar worden bestraft. Petrus ontmaskerde Simon de tovenaar op een radicale wijze en zegde de man het oordeel aan: *“Uw geld zij met u ten verderve...!”*

Hoevelen gaan er in onze materialistische tijd niet ten verderve, omdat de geldgod hen bevangen heeft? Geldgierigheid is een wortel van alle kwaad. Dat zeg ik niet, dat leert Gods Woord! Het gros christenen heeft elkaar niet meer nodig, omdat het verrotte geld ertussen zit. Het huidige christendom is -generaal gesproken- verzekerd tot achter de oren, omdat men God voor nog geen cent vertrouwt.

Anderzijds weet de Heere -met eerbied gesproken- wel een gat in je zakken te knippen als je denkt van God onafhankelijk te kunnen leven. Er zijn duizenden christenen die zich inlaten met vrijwillige verzekering en daarmee allerlei ellende op hun hals gehaald hebben. God is wat dat betreft een jaloers God, juist in het kader van het verbond, want Hij heeft Zijn Kerk gekocht naar ziel en lichaam beide. God heeft het alleenrecht om Zijn Kerk te bedelen met voedsel, deksel en gemeenschap. Dat recht moeten we daarom nooit één of andere verzekering in handen geven.

Voor degenen die niet met de rechten Gods knoeien geldt wat er staat in Psalm 37 vers 25: *“Maar (ik) heb niet gezien de rechtvaardige verlaten noch zijn zaad zoekende brood.”*

Nu is God de Getrouwe, zelfs voor u, kind van God, die wel knoeit, maar u haalt uzelf wel een hoop ellende op de hals en het verhindert de gemeenschap tussen God en uw ziel. Uw ziel zal wel behouden worden, maar als door vuur!

Petrus zei Simon de tovenaar dus hard de wacht aan en keek als het ware dwars door hem heen. Simon de tovenaar bleek geen deel te hebben in het Woord, omdat zijn hart niet recht was voor God. Petrus handhaafde de kerkelijke tucht! De kerkelijke tucht functioneerde overeenkomstig de tuchtorde van Christus, terwijl in onze dagen de noodzakelijke tucht ontbreekt, maar die grove nalatigheid wordt allerwegen onder de kerkelijke tafel gestoken. Als de tucht ontbreekt, ontbreekt de Heilige Geest, dat staat voor mij vast. En het is hoorbaar en tastbaar dat men zich van al deze dingen niets aantrekt. Maar de Heere

is geen ledig Toeschouwer. Hij heeft een gedenkboek voor Zijn Aangezicht.

Toch spreekt Petrus niet het absolute oordeel uit over Simon de tovenaar. Hij geeft de tovenaar het bevel zich te bekeren, hoewel de apostel eraan twijfelt of hij dat daadwerkelijk doen zal. ‘t Is ook geen mensenwerk, want God bekeert wie Hij wil en verhardt wie Hij wil. God is in Christus evenwel gewillig de zonde te vergeven, maar Simon de tovenaar was een man die opzettelijk de Heilige Geest wederstond, alleen op een wat andere manier dan de Sanhedristen tegenover Stefanus gedaan hadden. De Heilige Geest kan op twee manieren wederstaan worden.

In het verborgen, dus op een subtiële manier, óf op een openbare en profane wijze.

Simon de tovenaar wederstond de Heilige Geest meer op een subtiële manier, want Filippus doorziet hem niet. Petrus kijkt echter dwars door zijn hart en zegt hem keihard de wacht aan. *“Ik zie dat gij zijt in een gans bittere gal en samenknoping der ongerechtigheid”*, Hand. 8:23.

Nou, nou, dat is nogal wat! ‘t Zou je maar gezegd worden. Was dat nu niet veel te radicaal gezegd door Petrus?

Ja, dat zou men in onze dagen zeggen, met name in de refo-kringen. Men haat de bestraffende man in de poort, en dan haat met ook de tucht. De radicaliteit van Petrus omtrent Simon te tovenaar, wordt in onze dagen als zijnde fundamentalistisch verketterd. De apostelen van Christus waren zeer zeker fundamentalisten, want die mensen waren gebouwd op het fundament van apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus de uiterste Hoeksteen is.

Wat Petrus tegen Simon de tovenaar zegt, is geen onbeheerste uitval van Petrus, welnee, want van nature zitten we zo in elkaar, niet krachtens onze schepping, maar als gevolg van de zondeval. En dat moet ons aangezegd worden. Maar u wilt niet weten met welk en gans bedorven geest de kerken vergeven zijn. Het gros ambtsdragers heeft nog geen procent zelfkennis. Ze staan bijvoorbaat aan de goede kant, hebben een goede naam en alles wat zij doen is goed. Ja, en als dezulken door Woord en Geest ontmaskerd worden, zouden hun harten bersten van nijdigheid.

Kijk, Simon de tovenaar veroordelen, ja, dat gaat nog wel. Maar Gods volk komt -wat hun vlees betreft- niet verder dan Simon de tovenaar. Of kent u uzelf niet? Bent u die samenknoping van ongerechtigheid nog nooit tegengekomen van binnen? Nee?

Dan hebt u geen deel in de erfenis der heiligen.

Gelukkig volk dat zichzelf als een gans bittere gal leert kennen. Evenwel ingesloten door de eeuwige liefde Gods, gelijk Petrus ervoer na zijn verloochening van zijn Meester. Uit de ogen van Christus straalde de eeuwige liefde des Vaders, de eeuwige liefde des Zoons en de eeuwige liefde des Heiligen Geestes. Toen berstte Petrus' hart, ja, van de liefde en ging naar buiten en weende bitterlijk.

Geliefden, hebt u kennis aan dat bitterlijke wenen over de aangeboren en de werkelijke zonden, met een geloofsgevoel van de liefde Gods in Christus?

Omdat Petrus zichzelf als een gans bittere gal had leren kennen, wist hij die bittere galstenen ook bij anderen te ontdekken, voelt u wel.

Die gave had Petrus niet van zichzelf, maar die had hij ontvangen met de uitstorting van de Heilige Geest op de Pinksterdag. Simon de tovenaars had zijn wolvennatuur voor Filippus kunnen verbergen, maar nu hij oog in oog met Petrus staat, valt hij door de mand.

Ik moet hier wel wat bij zeggen, geliefden. Degenen die in hoge mate de gave des onderscheids bezitten, hebben dikwijls geen makkelijk leven. Wat voor anderen verborgen blijft en waar niemand last van heeft, is doorgaans een open boek voor degenen die hun zinnen door de geloofsbeproevingen geoefend hebben. Wetenschap vermeerderd smart en dat is ook zo met de gaven des onderscheids. Gods kinderen met de gave des onderscheids, moeten het meest lijden. Ik bedoel hier geen mensen die pretenderen dat zijn de gave des onderscheids hebben, want dat zijn stuk voor stuk achterneven van Simon de tovenaars. Gods ware volk zou zich niet durven permitteren wat zij niet van God ontvangen heeft.

Geen enkele avondmaalganger kan zich echter beroepen op onkunde. Dat velen geen last hebben van allerlei misstanden op persoonlijk, kerkelijk en maatschappelijk gebied, strekt bepaald niet tot Gods eer. Als er van Lot geschreven staat dat hij dag bij dag zijn rechtvaardige ziel kwelde vanwege de ongerechtigheid der Sodomieten, hebben wij dan het recht om ons vlees te strelen?

Wie ligt er nog wakker vanwege de gelegaliseerde euthanasie- en abortuspraktijken? Wie verheft zijn stem nog met macht vanwege de sodomitische kerkorde van de PKN? Nee, men heeft wat te verliezen, dat is duidelijk.

Het oude volk van God zou wat dat betreft hier niet meer kunnen wezen. Wij wel? Of kennen we bij tijden de verzuchting: O, Heere, wanneer komt die dag, dat ik eeuwig bij U mag wezen, zien Uw aanschijn geprezen!

Dat de wereld nog bestaat is een bewijs dat God nog mensen bekeert. Hopeloos is het dus in geen geval. Ja, wel zonder God en Christus.

Dat feit ziet Simon de tovenaars nu ook in, maar door een wettische overtuiging. Hij vraagt de discipelen voor hem te bidden, alleen uit angst voor de straf. Hij valt niet met zijn neus in het stof, om God om vergeving te smeken, nee, hij zoekt alleen de hel te ontlopen. Maar mensen die de hel zoeken te ontlopen, zullen er zeker komen!

Dat is geen dreiging van mijn zijde, want ik wenste wel dat u allen God tot uw Deel had. Buiten Christus is God echter een verterend Vuur, een eeuwige Gloed bij Wie niemand wonen kan. Gods volk is het evenwel niet om de hemel begonnen, noch om de hel te ontlopen, zij moet haar God hebben. Zijn inkomst is het alleen die ons heil volmaken kan.

Het was Simon de tovenaars echter niet om Jezus te doen, maar om macht, eer en aanzien.

Dat tekent onze diepe val in Adam. We hoeven ons wat dat betreft niet boven Simon de tovenaars te verheffen. Van nature leeft die misdadiger in ons aller hart. Krachtens onze gevallen staat zijn we daarom ten dode gedoemd en rijp voor de eeuwige rampzaligheid. Dat God nog geen lust heeft in de dood van de goddeloze, maar daarin dat hij zich bekeert en leeft, daar is God God voor. Wij zouden dat geduld niet kunnen opbrengen.

Christus, de Rechtvaardige liet Zich tot de meest grove misdadigers rekenen. Wat een weergaloze zelfverloochening! Hij, Die in de heerlijkheid des Vaders deelde, is tot zonde gemaakt en tot een vloek geworden. Onbevattelijk mysterie! Hij, het onbevleete Lam was goddeloos in de toerekening. Aanbiddelijk wonder! Christus heeft de plaats van de eerste Adam ingenomen en zijn schuld weggedragen! Verloren ziel, gij, die alleen de dood kunt braken, heft uw hoofd omhoog! Ziet! Uw Verlosser hangt aan 't kruis! Er is een Fontein geopend tegen de zonden! *"Christus, als wij nog krachteloos waren, is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven"*, Rom. 5:6.

O, welk een majestueus woord voor een verdoemde ziel! Christus voor de goddelozen gestorven! Hij is gekomen voor tollenaars, voor prostituees, voor zwarte moormannen. Hij eet en drinkt met dezulken, opdat zij hun weg met blijdschap zouden vervolgen, gewassen zijnde in Zijn bloed en geheiligd door Zijn Geest.

O, geliefden, als u het oordeel niet meer kunt ontlopen, omdat God Zijn heilig recht gespannen heeft in de vierschaar van uw geweten, en als u niets dan Simon de tovenaars in uw leden gewaar wordt, o, beken dan voor God dat gij een samenknopsel van ongerechtigheid zijt en in een

gans bittere gal verkeert. Zie dan op het Lam Gods, dat uw bitter gal gedronken heeft aan het vloekhout des kruises en als een samenknopsel van ongerechtigheid in de toerekening daar gehangen heeft, om samenknopsels der ongerechtigheid te ontbinden van de kluisters der hel en hen te reinigen in Zijn bloed. Ik bid u, laat u met God verzoenen en er is doen aan bij God vandaan, want het bloed van Jezus Christus, Gods Zoon, reinigt van alle zonden!

Amen.

Slotzang: Psalm 87:4 en 5.

84. De oude mens met Christus gekruisigd

Voorzang: Psalm 88:2, 3 en 4

Schriftlezing: 2 Timotheus 2

Geliefden, de tekst van onze overdenking kunt u vinden in Romeinen 6, de verzen 4 t/m 7, waar wij lezen:

“Wij zijn dan met Hem begraven, door den Doop in den dood, opdat, gelijkewijs Christus uit de doden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, also ook wij in nieuwigheid des levens wandelen zouden. Want indien wij met Hem één plant geworden zijn in de gelijkmaking Zijns doods, zo zullen wij het ook zijn in de gelijkmaking Zijner opstanding. Dit wetende, dat onze oude mens met [Hem] gekruisigd is, opdat het lichaam der zonde te niet gedaan worde, opdat wij niet meer de zonde dienen. Want die gestorven is, is gerechtvaardigd van de zonde.”

Geliefden, met de hulp des Heeren wensen wij verder na te denken over de dood van Christus, aan de hand van de Zondag 16, van de Heidelberger Catechismus, vraag 43: *“Wat verkrijgen wij meer nuttigheid voor nuttigheid uit de offerande en de dood van Christus aan het kruis?”*

Antw.: Dat door Zijn kracht onze oude mens met Hem gekruisigd, gedood en begraven IS (HC: wordt = rooms), opdat (de boze lusten des vleses) de zonde in ons niet meer regeren. Door de inspiratie des Geestes schrijft Paulus aan de bekeerde Romeinen: *“Want de zonde zal over u niet meer heersen, want gij zijt niet onder de Wet, maar onder de genade”, Rom. 6:14.*

Gods kinderen leven dus niet in een onzekere tussenstand, maar zijn in een totaal ander Koninkrijk overgegaan en in dat Koninkrijk bevinden zich geen oude mensen, maar alleen nieuwe schepselen, die evenwel het lichaam der zonde, ofwel het stoffelijke overschot van de oude mens, moeten meetorsen tot hun dood.

Geliefden, we letten hierbij ook op verhouding tussen de begrafenis van Christus en de doop, want de begrafenis van Christus is een bewijs en volharding van Zijn dood, en zo wordt ons door de Doop verzegeld dat de oude mens met Hem gekruisigd, gedood en begraven is.

Gods volk zal het beamen dat toen zij in hun eertijds een gerechtigheid uit de werken der Wet zochten te verkrijgen, dat zij naar het

goeddunken van hun hart wandelden en toen meenden zij in hun vroomheid kracht genoeg te bezitten om door een ijverig streven in heiligheid toe te nemen. In die toestand slaan zij geen acht op Gods liefde tot het verlorene, hoe die alleen in de offerande van Zijn Zoon openbaar geworden is.

In die toestand kunnen wij niet verstaan dat Gods lieflijk Evangelie door de Doop reeds tot ons gekomen is. God zal Zijn Waarheid evenwel nimmer krenken, maar eeuwig Zijn verbond gedenken.

Al is de kerk van haar plaats, dan zal Gods trouw evenwel bestaan tot in het late nageslacht. Hij zal Zijn volk toebrengen uit alle geslachten, natiën en tongen.

Dan mag de kerk (met een kleine 'k') failliet gaan, de Kerk (met een grote 'K') gaat echter nooit failliet.

In ons doopformulier wordt ons voorgehouden, dat, *“...overmits in alle verbonden twee delen begrepen zijn, zo worden wij ook weder van God door de Doop vermaand en verplicht tot een nieuwe gehoorzaamheid, namelijk dat wij deze enige God, Vader, Zoon en Heilige Geest aanhangen, betrouwen en liefhebben van ganser harte, van ganser ziele, van ganser gemoede en met alle krachten, de wereld verlaten, onze oude natuur doden en in een nieuw godzalig leven wandelen.”*

Velen gaan met deze opdracht aan het werk om hun heiligmaking gestalte te geven. In dit gedeelte van ons doopformulier wordt ons van Godswege een eis gesteld, geheel overeenkomstig Zijn heilige Wet.

Er wordt hier een volmaaktheid voorgeschreven zoals wij die moeten bezitten overeenkomstig de staat der rechtheid.

Als wij bij deze vermaning het voornemen opvatten om met die gehoorzaamheid te beginnen, bewijzen wij daarmee midden in het werkhuis te verkeren, maar met die onvolmaakte gehoorzaamheid zullen we niet kunnen bestaan voor Gods aangezicht.

Door óns oude-adams-streven kweken wij juist onze oude natuur weer aan, terwijl als wij kinderen Gods zijn, onze oude natuur juist gedood is, aangezien wij in die natuur voor God niet kunnen bestaan. In die oude adamsnatuur zijn wij verdoemd en elke beweging die wij met die natuur maken is een beweging van het vlees, dat zich der Wet Gods niet onderwerpt.

Zolang wij uit onze oude Adam leven, proberen wij ons in een toestand te brengen om met eigengerechtigheid er bij God doorheen te komen.

Als wij echter de leer van de apostel Paulus goed verstaan, namelijk dat wij één plant geworden zijn in de gelijkmaking Zijns doods, zo zullen wij het ook zijn in de gelijkmaking Zijner opstanding (Rom. 6:5), dan zullen

wij ook door de vermaning bij de Doop beseffen hoe de eis van Gods Wet ons aangrijpt en wij als veroordeelden de dood sterven door de dood van Christus.

In die weg zullen wij de nieuwe gehoorzaamheid vinden in de volmaakte gehoorzaamheid van Christus. Door Zijn komst in het vlees heeft Hij onze natuur aangenomen om die aan het kruis de dood te laten sterven, zodat wij met Hem uit de dood zijn opgestaan als een nieuw schepsel.

Zo hebben wij in Hem een nieuw en godzalig leven, want de oude natuur, onze oude Adam is met Hem gekruist en in dat leven heeft de Vader een welbehagen. Door dat leven in Hem wordt de wereld met al haar vroomheid en goddeloosheid verlaten, omdat in de wereld haat, laster en vijandschap tegen het leven des geloofs heerst.

God heeft geen behagen in de verzinsels van het vrome vernuft om met vleselijke pogingen de oude natuur te doden, want dan doet men niets anders dan de oude natuur verlevendigen, omdat men zichzelf zoekt.

Als God ons vermaant tot een nieuwe gehoorzaamheid, waarbij wij onze oude natuur te doden hebben, dan behoren wij daaruit te verstaan dat onze oude natuur bij God vervloekt is en dat zij door Christus gedood is.

Als wij dat door genade vatten, hebben wij bij zulke vermaning van Godswege Zijn Zoon voor te houden in Wie de Vader al Zijn welbehagen heeft.

Als dat in beoefening mag zijn, is dat het waarachtige nieuwe Leven en een wandel Gode aangenaam. Met deze wandel hebben wij de wereld met al haar vroomheid verlaten, zijn haar gekruist en de wereld ons.

Als wij in nieuwigheid des levens wandelen, bestaat dat dus niet uit het doen van de Wet, maar enkel en alleen uit het geloof in Christus, waarin de Geest ons in de liefde doet wandelen. In Hem te leven door Zijn Geest, zullen wij ook door de Geest wandelen in nieuwigheid des levens van Christus. Paulus bewijst in de volgende tekst dat de kracht van Christus' opstanding Gods kinderen in nieuwigheid des levens DOET wandelen.

Over de kracht van Christus' opstanding kunnen wij niet beschikken, het wordt ons toegeschikt en over ons beschikt. De nieuwe gehoorzaamheid komt dus niet tot stand door vrome ijver noch door ingestorte kwaliteiten.

Die nieuwe gehoorzaamheid komt niet, die ís er in Christus en omdat die gehoorzaamheid er is, doét de Geest ons daarin wandelen, ondanks alles.

Wie denkt dat zulk een nieuw leven de zonden kleineert en relativeert, is een leerling van de duivel. Kleine zonden zijn er voor God niet, want de minste zonde baart de eeuwige dood, maar de genadegift Gods het

eeuwige leven.

Als Paulus in het vorige vers zegt dat wij in nieuwigheid des levens wandelen als vrucht van onze opstanding met Christus, was dat voor de apostel een uitgemaakte zaak. Hij kende de kracht van de woorden van Christus, namelijk: *“Ik ben de ware Wijnstok en gij de ranken”*, Joh. 15:5. Die toezegging was voor hem geen wens, maar een levende werkelijkheid. Daarom zijn wij niet twee, maar één plant met Hem geworden.

Toen wij nog met de oude stam verbonden waren, waren wij afgescheiden van Christus en die scheiding hebben wij nooit door een daad van onze zijde kunnen opheffen.

Nu zijn wij één plant met Hem geworden door de gelijkmaking van Zijn dood, want toen Christus aan het kruis stierf, stierven wij met Hem, omdat Hij ons als Borg van het nieuwe verbond in Zich opgenomen heeft, zoals wij in Adam bestonden toen deze zich moedwillig van God losmaakte. Hetgeen hierboven beschreven is, zijn geen woorden eens bezetene; het is geloofstaal!

Als dat nu zo is, namelijk dat wij in Christus als ons Verbondshoofd begrepen zijn, dan zijn wij één plant met Hem en behoren wij tot de plant die de hemelse Vader geplant heeft en die plant blijft eeuwig bestaan.

Ondanks het feit wij één plant met Christus geworden zijn in de gelijkmaking van Zijn dood en aan Zijn lijden, drong de apostel er zeer op aan om in gedachtenis te houden dat Jezus Christus uit de doden is opgestaan, want Hij is opgestaan tot onze rechtvaardigmaking.

Hij is dood gewéést, doch Hij leeft in alle eeuwigheid (Openb. 1:18).

Daarin ligt de troost en de kracht voor de gelovigen, namelijk in de kracht van Christus' opstanding, want Hij heeft tot mij gezegd: *“Ik leef en gij zult leven.”*

O, niets anders te willen weten dan Christus en Dien gekruisigd, dat is één plant met Hem zijn, dat is zaligheid!

De opstanding van Christus bevestigt Zijn verdienstelijke dood en geeft aan Zijn verdiensten een eeuwigdurende waardij. Christus' opstanding is onze rechtvaardigmaking voor God. Christus' dood en opstanding is de Kerk tot zaligheid, al zou je van je geboorte tot je dood aaneengesloten in coma liggen, kind van God! U kunt de zaligheid niet ontlopen.

God spreekt Zijn Kerk zalig ondanks die Kerk. Die God is ónze Zaligheid! Wie zou Die hoogste Majesteit, dan niet met eerbied prijzen?

Eén plant met Christus zijn in de gelijkmaking van Zijn dood heeft verstrekkende gevolgen. Dat feit heeft namelijk tot gevolg dat wij ook

één plant zijn in de gelijkmaking van Zijn opstanding.

Het lichaam der zonde is afgelegd, tenietgedaan door de dood van Christus, maar daarbij is het niet gebleven. Die in Christus is, is ook als een nieuw schepsel met Hem opgestaan. Het oude is voorbijgegaan, ziet het is ALLES nieuw geworden (2 Kor. 5:17).

Voor het geloof is de oude mens weg, niet meer te vinden, want het graf van Christus is leeg en de doeken opgerold. Het nieuwe schepsel in Christus, de gehele mens met lichaam en ziel, heeft zijn wandelingen niet meer op aarde, maar in de hemel.

De onbekeerde mens heeft geen oude mens, niet omdat hij geen nieuwe heeft, maar omdat hij geen nieuwe IS en daarom ook de Geest niet heeft. Gods volk hééft geen nieuwe mens, ze IS gehéél een nieuw schepsel, met lichaam en ziel en al het oude is voorgoed verleden tijd.

Let wel: de nieuwe mens in Christus heeft -aan deze zijde van het graf- nog wel een lichaam der zonde, dat is het stoffelijke overschot van de oude mens mee te slepen, maar de oude mens heeft geen nieuwe en de nieuwe heeft geen oude.

Maar Gods volk zucht nog onder de last van het lichaam der zonde, en daarvan wensen zij verlost te worden.

Vandaar dat de apostel Paulus zo gaarne van het lichaam der zonde en des doods voorgoéd verlost wenste te zijn, waarvan hij reeds verlost was door het geloof. *“Wie zal mij verlossen van het lichaam der zonde en des doods?”* Op die vraag geeft Paulus zelf het antwoord: *“Ik dank God door Jezus Christus, onze Heere.”*

Paulus greep naar het eeuwige leven, omdat hij daartoe van Christus Jezus gegrepen was.

Wat is het toch een heerlijk en vrij Evangelie, volk des Heeren, maar wat leven we er doorgaans toch arm van. Doordat wij één plant met Christus zijn, dringt de liefde van Christus ons om Hem boven alles te beminnen en onze naaste voor Christus te winnen.

De liefde van Christus is niet op onszelf gericht, maar op God en op onze naaste. De liefde van Christus is niet mijn liefde, maar de liefde van Christus in mij. *“Want het is God, Die in u werkt beide het willen en het werken, naar Zijn welbehagen”*, Filip. 2:13.

Zijn liefde in mij doet de zonde haten en laten. Zijn liefde dringt ons van Hem te getuigen.

O, dat we dan in Zijn liefde zouden blijven, want dan blijft ook ons geweten gereinigd van de zonde.

Als wij Zijn liefde door ongeloof uit het oog verliezen, tasten we als blinden aan de wand, omdat we dan Zijn nabijheid missen. Het zijn de

zonden, volk, die een scheiding maken tussen God en onze ziel.

Als wij één plant met Christus geworden zijn en tot Zijn huisgezin behoren, worden we ook gekastijd, want we moeten nog veel afleren.

We hebben nog zoveel wilde ranken, meer vuur als licht. Als God ons vruchtbaar maakt, zullen we veel gesnoeid moeten worden.

Dat is en blijft een pijnlijke les voor het vlees, maar een kind kan niet zonder bestraffing. Bastaarden zijn zonder bestraffing, maar zonen worden gekastijd.

Als een vader zijn ondeugend kind een tijdje buiten de deur zet omdat hij te bestraffen is, houdt daarom zijn kindschap niet op.

De bestraffing is een wezenlijk kenmerk van het kindschap Gods, hoewel het voor God een ongewoon werk is om Zijn volk te kastijden.

Hij wil dat wij gewillig in Zijn wegen wandelen en dat wij de Waarheid compromisloos in ons vaandel voeren tegen allerlei wind van leer.

Voor alles geldt dat wij ervan verzekerd dienen te zijn dat niets ons zal kunnen scheiden van de liefde van Christus.

Als we die zekerheid in twijfel trekken door wettische veinzing en/of ongeloof, zullen we altijd met vleselijke bewegingen God willen dienen, maar dan zijn we te bestraffen, zoals Petrus te bestraffen was toen hij met de Joden veinsde.

Omdat Paulus verzekerd was één plant met Christus te zijn, bestrafte hij Petrus in aller tegenwoordigheid. Daarin werd hij gedreven door de liefde van Christus.

Ach, wat zijn we dan ver weg in onze dagen. Velen -zelfs uit de bevindelijke kringen- denken dat de liefde van Christus een verdraagzaamheid aan de dag legt, waardoor we ook de dwaalleer met de mantel der liefde bedekken.

Soms zeggen zij dat ook hardop, “want -zo zeggen zij-we niet mogen oordelen.” Gods Woord leert ons dat zulk een verdraagzaamheid een vervloekte en duivelse verdraagzaamheid is.

Degenen die dit soort verrotte verdraagzaamheid leren, zijn handlangers van de satan! *“Die in den hemel woont, zal lachen; de HEERE zal hen bespotten. Dan zal Hij tot hen spreken in Zijn toorn, en in Zijn grimmigheid zal Hij hen verschrikken”, Ps. 2:4-5.*

Gods vrijgemaakte volk kan nooit in vrede leven met de vijanden van Christus, omdat zij één plant met Hem zijn. God zal Zijn getuigen blijven stellen tegenover de verrotte kerkelijke politieke tijdgeest, ook vandaag. Laat dit uw troost zijn, moegestreden kind des Heeren, dat u één plant met Christus bent en u voor rekening ligt van uw getrouwe Zaligmaker. Hij is uw Wapenrusting, uw Schild en uw Loon! Blijf staan in de

mogendheden des Heeren, steunende op de beloften Gods, die in Christus ja en amen zijn. Uw overwinning ligt verankerd in de opstanding van Christus. In Hem zijn we meer dan overwinnaar. Eén plant met Christus zijn in de gelijkmaking van Zijn opstanding, doet met heimwee naar de hemel verlangen. *“Want wij weten, dat het ganse schepsel te zamen zucht, en te zamen als in barensnood is tot nu toe. En niet alleen dit, maar ook wij zelve, die de eerstelingen des Geestes hebben, wij ook zelve, zeg ik, zuchten in onszelve, verwachtede de aanneming tot kinderen, namelijk de verlossing onzes lichaams”, Rom. 8:22-23.*

Noodzakelijk is het dat wij zaligmakende kennis hebben omtrent de nuttigheid van de dood van Christus, zoals vraag 43 van de Heidelbergse Catechismus ons voorhoudt.

Als wij in waarheid geloven dat Christus voor ons gestorven is, kan het niet uitblijven dat onze bedorven natuur met al haar kwade lusten en begeerlijkheden in ons gedood en met Christus begraven wordt, opdat wij de zonde niet meer zouden dienen.

De nieuwe hoedanigheden, zoals de vernieuwde wil en de liefde van Christus, die wij in de wedergeboorte ontvangen, worden gaande gemaakt en onderhouden door de Heilige Geest die in ons woont.

Hoewel de Heilige Geest de Wet in ons hart schrijft, stilt dat onze schuldige consciëntie niet. Dat doet de eeuwige genade, die Christus door Zijn dood bevestigd heeft, alleen.

De gerechtigheid van het Evangelie overtreft de gerechtigheid van de Wet.

Immers, de engelen hebben ook een ingeschreven Wet, gelijk Adam voor de val, maar de gerechtigheid van Christus overtreft die allen en stelt ook nog roem in haar plaats. Veel engelen zijn uit de gerechtigheid der Wet gevallen, maar die de gerechtigheid van Christus deelachtig is, kan nooit meer afvallen.

De gerechtigheid der Wet is niet vast, omdat het geen borggerechtigheid is. De borggerechtigheid van Christus is bovendien testamentair en door de dood van Christus vast in de gelovigen.

Dat gold ook voor de oudtestamentische gelovigen, omdat het testament reeds vast lag in de belofde dood van Christus, die zij door het geloof omhelsden. In de dood van Christus lag hun verzoening en daarin ligt ook de onze.

Paulus leert immers geen misschientje omtrent de zekerheid des geloofs. Hij zegt: “Dit wetende...”

Het niét te weten strookt meer met de begeerlijkheden van het vrome

vlees, omdat het vlees niet van de zonde afwil, hoezeer men ook voorwendt tegen de zonde te strijden. Tegenwoordig heet het 'gereformeerd' dat we de oude mens er allengskens onder moeten krijgen en dat we de nieuwe mens tot goede werken moeten aansporen. Ik heb verschillende veteranen uit het leger 'Voorwaarts Christenstrijders' gesproken, die echter steen en been klagen dat de oude mens hun zodanig boven het hoofd gegroeid is dat zij aan goede werken nimmer toegekomen zijn.

Dat zijn er niet zo veel, hoor, die daarachter gebracht zijn, want het gros belijders beweegt zich als een kameleon door kerk en wereld en past zich overal aan zoals de omstandigheden zich voordoen.

Dezulken zijn het met iedereen eens en bewegen zich net zo gemakkelijk op de smalle als op de brede weg.

Er is zoveel in de wereld waarvoor men het liefst een oude en een nieuwe mens ter beschikking heeft.

De oude mens drijft allerlei wereldse koopmanschap en vervalst de maat, want met eerlijke handel valt -volgens zeggen- niet veel te verdienen.

Eén en ander is nu eenmaal de gewoonte geworden onder het reformatorische volksdeel en daar moet je niet zo moeilijk over doen, want geld stinkt niet.

De reformatorische verzekeringsbank 'Pro-Life' vaart er ondertussen wel bij en het is alles geoorloofd, zegt men. Om dat te bewijzen begint men de vergadering met gebed en eindigt men met dankzegging.

Als u problemen hebt met een 'zorgwekkende gezinsuitbreiding', geen nood, we kunnen -volgens de christelijke adviesbureau's- God gelukkig danken voor de vele voorbehoedsmiddelen die ook door de gelijknamige media aanprezen worden.

Nog even en dan wordt deze reformatorische verzekerings- en anticonceptiebeweging in het ambtelijke gebed opgedragen en vanaf vele kansels aanbevolen, hetgeen nu nog angstvallig wordt dood gezwegen.

God danken en tegelijk alles aangrijpen om onafhankelijk van Hem te leven, lijkt mij duivelse pokerij.

De nieuwe mens die men zegt te hebben brengt daar niet veel bezwaar in, behalve in al te grove gevallen dekt men zich in met de woorden van Paulus: *"Want het vlees begeert tegen de Geest en de Geest tegen het vlees en deze staan tegen elkander"*, welke woorden men evenmin verstaat, maar die verdraaien tot hun eigen verderf.

Een huichelaar weet zijn goddeloosheden wel met allerlei bijbelse

spreuken te rechtvaardigen.

Gods kinderen daarentegen, tobben dikwijls met zoveel inwonende ongerechtigheden en huichelachtigheden, dat zij meer op de rand van de hel verkeren dan in de voorhoven des Heeren, waar evenwel hun waarachtige begeerte ligt (Ps. 27). Onder de oude mens moeten wij verstaan ons gehele wezen zoals die in Adam gevallen is.

Die oude mens is in zijn totaliteit met Christus gekruisigd, opdat het lichaam der zonde te niet gedaan zou worden. Onder het lichaam der zonde hebben wij niet alleen het uiterlijke lichaam te verstaan, zoals de monniken dat verstonden en daarom hun lijf en leden aan allerlei ontberingen en zelfkastijdingen onderwierpen, zonder te weten dat zij daardoor juist het lichaam der zonde voedsel gaven.

Onder het lichaam der zonde hebben wij de hele mens met zijn innigste wezen te verstaan, die echter met al zijn bewegingen van 'heiligheid' en 'godzaligheid' te niet gedaan is. We hebben al onze inbeeldingen van iets te kunnen of te moeten omtrent de overwinningen over dood en hel aan Christus over te laten, Die het lichaam der zonde, juist om het te niet te maken, in Zijn lichaam gedragen heeft en aan het kruis de laatste Adams-adem uit liet blazen.

Dat heeft Hij gedaan opdat wij niet meer de zonde zouden dienen. Het dienen der zonde geschiedt zolang wij buiten de ware gemeenschap met Christus leven en nog in de oude stam -Adam- geworteld zijn.

Dat leven mag nog zo vroom en nog zo zedig zijn aangelegd, maar het is een leven in de zonde.

De dienst die wij in die hoedanigheid plegen is een zondedienst, zelfs als die dienst bestaat in kerken, kloosters, scholen en weeshuizen stichten, of in vasten en bidden, of dat wij het lichaam allerlei genot ontzeggen.

We kunnen ons met hart en ziel in onze oude adamshoedanigheid inzetten voor het goede doel en nederig van ons afwijzen door te zeggen dat het geloofswerken zijn, maar het blijft een dienst der zonde.

Dikwijls heeft men dan ook niet meer te roemen dan alleen in de uitwendige groei van hetgeen men gesticht heeft, maar of God erin is wordt zelfs niet ter discussie gesteld.

De tekst handelt echter over het kruisigen van de oude mens. Nu is onze oude mens met Christus gekruist, tenminste, als we Zijn eigendom zijn, opdat het lichaam der zonde te niet gedaan worde, opdat wij niet meer de zonde zouden dienen. In het kader van deze tekst hebben we te verstaan dat wij geen kennis meer dienen te hebben van goed of kwaad, maar geheel tevreden zijn met de vrucht die het sterven met Christus aan het kruishout met zich mee brengt.

Die vrucht is uit kracht van Zijn Geest, Die de blinden leidt op paden die zij niet geweten hebben, maar die geheel gerechtigheid voor God zijn.

De kruisiging en dood van de oude mens openbaart zich evenwel op tweeërlei wijze, namelijk door de rechtvaardigmaking en door de heiligmaking.

Door de rechtvaardigmaking wordt de oude mens gedood met zijn schuld voor God en door de heiligmaking wordt de oude mens met zijn smet en aanklevende onreinigheid gedood.

We worden echter geen nieuwe schepselen door de heiligmaking, maar we zijn het in Christus door toerekening van Zijn gerechtigheid en heiligheid. *“Zo dan, indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel; het oude is voorbijgegaan, ziet, het is alles nieuw geworden”, 2 Kor. 5:17.*

Deze tekst staat dus niet in het kader van de heiligmaking, hoewel zij erin begrepen is, maar in het kader van de rechtvaardigmaking. Immers, hier wordt ‘het zijn in Christus’ voorgesteld en niet ‘het worden’.

We worden Christus’ beeld gelijkvormig, omdat we dat beeld in Christus deelachtig zijn.

We zijn dus niet rechtvaardig en heilig omdat we het worden, maar omdat we het in Christus zijn.

Door de toegerekende gerechtigheid van Christus ben ik volkomen rechtvaardig en volkomen heilig voor God (1 Kor. 1:30).

Dat is de bijbelse rechtvaardigingsleer en die van de reformatoren.

Gods volk heeft derhalve een volkomen gerechtigheid en een volkomen heiligmaking voor God, namelijk die van Christus. Dat de beoefening van de heiligmaking een beginsel blijft in dit leven, dingt niets af van de volkomenheid ervan door toerekening.

Als we de rechtvaardigmaking afhankelijk maken van de goede werken is dat een roomse vermenging van Wet en Evangelie. Een boom is niet afhankelijk van de vrucht, maar de vrucht is afhankelijk van de boom.

In het rechtvaardig zijn voor God, kijkt God niet naar de vruchten, maar of we één plant met Christus zijn door het geloof.

In Christus zijn we volmaakt rechtvaardig en heilig, zonder de goede werken.

De rechtvaardigmaking mag daarom nooit vermengd worden met de praktijk der godzaligheid, want in het stuk van de rechtvaardigmaking staat het geloof alleen, zonder de goede werken.

In het vorige vers hebben we reeds gezien dat de gelovigen één plant geworden zijn in de gelijkmaking van Zijn dood, maar ook één plant met Hem zijn in de gelijkmaking van Zijn opstanding.

Daaruit volgt dat onze oude mens niet meer regeert en dat het lichaam

der zonde, die zich geheel tegen de heilige Wet Gods verzet, ontkracht is geworden.

Dat moet echter niet zo verstaan worden dat de oude mens geen zonde meer in ons verwekt, want dat blijft hij doen aan deze zijde van het graf, omdat de doding ten aanzien van de smet en aanklevende ongerechtigheid pas voorgoed aan een einde komt door de volledige afsterving van het lichaam der zonde als deze de laatste adem uitblaast.

Ten aanzien van de schuld van de oude mens is er een absolute dood ingetreden door de dood van Christus en zijn wij in Christus nieuwe schepselen zonder gebrek of rimpel. Als wij de zonde niet meer dienen, dienen wij de gerechtigheid, omdat we aan de gerechtigheid onderworpen zijn en kunnen ons niet anders bewegen dan de Heilige Geest ons doet bewegen, naar de mate des geloofs in Christus.

Wij hoeven volstrekt niet uit te denken wat wij aan gerechtigheid voor God zullen doen, want hetgeen Hij wil, heeft Hij in ons hart gelegd, namelijk de Wet des geloofs en der liefde en de liefde is de vervulling der Wet.

Dat betekent niet dat de gelovigen zonder vermaningen kunnen, want altijd blijft staan dat wij in onszelf nooit zijn die wij behoren te zijn in heilige wandel en godzaligheid.

Als we menen in heiligmaking te vorderen, snijdt God je vrome oren er wel af en slaat Hij je vrome neus wel plat zodat het bloed eruit loopt, en dan laat Hij je wel een keer in je vrome gezicht spugen, want God heult niet met de oude mens. Hij zal de Wet wel over ons laten donderen, als we meer zijn dan vleselijk, verkocht onder de zonde.

Doch in de donder is God niet, maar wel in het suizen van een zachte stilte. Hij hoeft Zijn volk alleen maar aan te kijken, zonder verwijt.

Dat is meer dan genoeg om te capituleren, want de liefde van Christus doet het hardste hart in tienduizend stukken breken. Als dat beleving is, zal ons dat gedurig plat in het stof leggen voor de voeten van Christus.

In Hem zijn we volmaakt, maar in onszelf zijn en blijven we goddeloos.

De oude mens brengt nooit een goed werk voort en zal zich nooit aan de genade en de Wet Gods onderwerpen en daarom moet hij gedood worden, hetgeen alleen door het geloof in en door de dood van Christus voor ons persoonlijk werkelijkheid wordt.

Hoezeer de boze lusten soms de overhand schijnen te hebben, zodat de gelovige vreest er door overweldigd te worden, nochtans zal zijn vlees niet meer over hem heersen, want hij is niet onder de Wet, maar onder de genade.

De nieuwe mens die uit God geboren is ontvangt zijn kracht en wasdom

uit de Heilige Geest en is een vijand van de oude mens der zonde, zodat er een strijd ontstaat tussen het vlees en de Geest. *“Want het vlees begeert tegen den Geest, en de Geest tegen het vlees; en deze staan tegen elkander, also dat gij niet doet, hetgeen gij wildet”, Gal. 5:17.*

We zullen eerst zingen, van de 34^e Psalm, daarvan het 7^e vers.

Geliefden, hoewel de plaatsbekleding van Christus de grondslag is van de zaligheid, welke ons door het geloof wordt toegerekend, waarmee wij voor God kunnen bestaan, wil dat niet zeggen dat het geloof niet door de liefde werkzaam is. De wedergeboorte maakt ons niet alleen deelgenoot van de gerechtigheid door toerekening, maar bewaart ons ook in de vernieuwing die wij in Christus hebben.

Die vernieuwing komt dus niet tot stand door de nieuwe mens die wij in Christus geworden zijn. Door de inwoning van de Heilige Geest wandelt de nieuwe mens als zijnde Zijn maaksel, in de waarheid, op grond van de Hoge priesterlijke voorbidding van Christus.

Zonder de Heilige Geest en zonder Christus kunnen we niets doen. Hoewel de gelovigen nooit zonder de Heilige Geest zijn, kan Hij Zijn werkingen voor een tijd inhouden, omdat wij de Geest bedroeven door ongeloof en God verzoeken door ons op verboden gebied te begeven.

Ik wil hier niet in details treden, maar uit het leven van de bijbelheiligen blijkt duidelijk dat zij zich soms op verboden gebied begaven om de lusten van het vlees ruimte te geven, waardoor de Heilige Geest bedroefd werd, de liefde werd bekoeld, wat verharding des harten tot gevolg had. Een ieder beproeve zichzelf of hij in het geloof staat.

De smalle weg des levens is een nauwe weg, waarop wij onmogelijk twee heren kunnen dienen.

In het leven des geloofs is de oude mens gekruisigd en de liefde is de banier van Christus over Zijn volk, waardoor Hij hen dringt Gode te leven, voor Hem te lijden en de zonde te haten en te laten.

De liefde uit God steelt niet, moordt niet, pleegt geen echtbreuk, kortom, de wandel des geloofs is geheel in overeenstemming met de Wet, echter niet door doen (niet door kracht), ook niet door nalaten (noch door geweld), maar door het geloof in Christus, want door Zijn Geest zal dit alles geschieden.

Het is u misschien te goedkoop, want om alles uit handen te geven is de mens niet eigen, maar deze genade is met zo'n hoge Prijs verworven, dat alleen degenen die er in delen ook de waardij ervan mogen inzien en Gode daarvoor lofprijzen. Dat leven kan vanzelf niet verborgen blijven.

Dan zullen wij in handel en wandel naar de wil Gods beginnen te leven hetgeen we in Christus reeds volmaakt mogen bezitten. Christus zegt immers: *“Ik zal hem [Efraïm] zijn als een groenende dennenboom; uw vrucht is uit Mij gevonden”, Hos. 14:9b.*

De vrucht die er moet zijn, hoeft u niet voort te brengen, want die is reeds voldragen aan de Boom Christus en deze staat reeds op uw rekening door toerekening, kind des Heeren! Welnu, als de zaken zo met u staan, láát u dan leiden als een huppelend kind aan de hand des Vaders, en u zult uw voet aan geen steen stoten. Laat anderen zeggen dat u leeft zonder God noch gebod, laat komen wat komt, dit is het leven van heilige wetteloosheid van degenen die der Wet gestorven zijn en door niets en niemand uit Vaders hand te rukken zijn.

“Want die gestorven is, is gerechtvaardigd van de zonde.”

Zolang een slaaf leeft, dient hij zijn meester.

Als de slaaf gestorven is, is zijn slavendienst afgelopen. Zijn meester kan hem niets meer bevelen of verbieden, want de slaaf is dood. Door de dood is die meester zijn zeggenschap over zijn slaaf verloren en de gestorven slaaf is voor altijd van zijn slavendienst ontslagen.

Zo ook hier in deze tekst. Die gestorven is, is ontslagen van de dienst der zonde. Hij is ervan verlost, ervan vrijgemaakt. Wat betekent ‘gestorven’ in de tekst?

De vorige tekst zegt dat wij met Christus gekruisigd zijn en daarop volgt vers 7, namelijk dat we ook met Hem gestorven zijn. Dan kan de Wet geen claim meer op ons leggen omdat wij dood zijn voor de Wet en de Wet voor ons.

De Wet heeft in die zin afgedaan, omdat de dood van Christus mijn zonden vernietigd heeft van verleden, heden en toekomst.

Dus als de zonden vernietigd zijn, heeft de Wet geen recht van spreken meer en houdt deze op te bestaan.

Als er geen Wet is, is er ook geen overtreding (Rom. 4:5), ook al sta ik aan deze zijde van het graf om het zo eens te zeggen- met mijn voeten in de zonden.

Als we met Christus gestorven zijn, heeft de Wet zijn zeggenschap voor eens en voor altijd op ons verloren.

Er staat namelijk niet dat als wij gestorven zijn, we voor een tijdje gerechtvaardigd zijn van de zonde. Nee, die gestorven is, is voor altijd gerechtvaardigd van de zonde en van de straf voor eeuwig ontheven. *“Want die gestorven is”,* wil dus wel wat zeggen. Het houdt heel wat in.

Deze tekst spreekt van een mens die gestorven is. We moeten niet zo snel over de dood heen wandelen, want de natuur lijke dood is al een

majesteit en zou dan de geestelijke dood niets te betekenen hebben? In deze tekst gaat het niet over de natuurlijke dood, maar over het sterven aan de Wet. Zijn we der Wet gestorven, dan zijn we ook aan de zonde gestorven.

Hoe kan ik dat verder uitleggen?

Het is een zaak van geloof en bevinding. Ik ben er echter achter gekomen dat de bevinding in doorsnee bevindelijk gereformeerde kringen niet verschilt met de bevinding in middenorthodoxe kringen.

Ze hebben het allemaal of allemaal niet, maar vraag alleen niet hoe men eraan gekomen is of hoe men er buiten staat, want dan weet het gros uit beide groeperingen ineens nergens meer van.

Ach, Sion is getalsmatig altijd in de minderheid. Geestelijk gezien is ze evenwel de meerderheid, want de kleinste zal tot duizend worden.

Ja, de goddelijke rekenkunde is niet gebaseerd op wiskundige formules. Ze is gebaseerd op de eeuwige liefde des Vaders, de soevereine verlossing des Zoons en de genadige toepassing des Heiligen Geestes.

U vraagt: “Wat is dat eigenlijk: gerechtvaardigd van de zonde?”

Gerechtvaardigd van de zonde wil zeggen dat er geen Wet meer is die ons van zonde kan overtuigen, omdat de schuld der zonde er gewoon niet meer is. *“De schuld Uws volks hebt G’ uit Uw boek gedaan, ook ziet Gij geen van hunne zonden aan.”*

Hoewel Christus de zonde Zijns volks gedragen heeft, heeft Hij nooit de zonde begaan. Christus zegt immers: *“Wie overtuigt Mij van zonde?”*

Voor Christus Zelf was er geen Wet die Hem van enige zonde kon overtuigen en als Middelaar was Hij der zonde eenmaal gestorven aan het kruis, zodat de Wet ook geen aanklacht meer heeft tegen het Lichaam van Christus.

Degenen die met Christus gestorven zijn kunnen dus ook zeggen: *“Wie overtuigt mij van zonde?”*

Als er geen Wet meer is die mij van de zonde kan overtuigen, vallen menselijke beschuldigers helemaal in het niet. Een kind van God houdt wel valse beschuldigers, maar die kan hij zonder meer verwijzen naar Golgotha. Dáár is het geschied! Wat? Dat ik der zonde stierf, want daar is Christus gestorven en dat Hij gestorven is, is Hij de zonde éénmaal gestorven, ineens en voor altijd, ook voor ú, bestreden kind des Heeren! We kunnen daarom nooit te vaak op Golgotha verkeren, maar wel te weinig in Bethlehem. In Bethlehem zien we dat het Woord Vlees geworden is.

Dat is nodig te kennen om de plaatsbekleding van Christus te verstaan. Hij is niet alleen voor onze zonden gestorven, maar is met de

misdadigers gerekend door in onze plaats te gaan staan. Hij is tot zonde gemaakt. In die hoedanigheid is Hij voor onze zonden gestorven.

Toen Christus stierf, stierf Hij aan mijn zonden!

Toen Christus stierf, stierf ik. Ik stierf tegelijk met Christus. Voor al Gods kinderen geldt: “Heden zult gij met Mij...”

Het geloof haalt het verleden in het heden. Nog even, volk van God, dan zullen we altijd bij de Heere zijn. Ik ben dus met Christus gestorven, derhalve ben ik gerechtvaardigd van de zonden, omdat geen Wet mij beschuldigen kan. ‘Gerechtvaardigd van de zonden’ ziet niet zozeer op de vergeving der zonden, maar het ziet op het sterven aan de Wet. Die aan de Wet gestorven is, kan niet meer zondigen tegen de Wet, want als er geen Wet is, houdt de overtreding op te bestaan. Dat staat er feitelijk. Aan een lijk kan de Wet geen vonnis meer voltrekken. Hoewel de Wet eeuwigdurend is, heeft de Wet voor dat ‘lijk’ opgehouden te bestaan. Welnu, als er geen Wet meer is, dan is er ook geen overtreding, ondanks alles...

Ik weet dat bovengenoemd feit bij het gros van het reformatorische volksdeel absurd in de oren klinkt, maar het is voorzeggd dat het voor de wijzen en verstandigen verborgen is. God heeft het Zijn kinderen geopenbaard en zelfs die gaan nog maar al te dikwijls benauwd door het leven, omdat zij de uitgestrektheid van de plaatsbekleding van Christus nooit ten volle kunnen verstaan en deze niet altijd even sterk en gelovig kunnen toe-eigenen.

We moeten inderdaad steeds weer bij dit heilgeheim bepaald worden, namelijk dat Hij gestorven is, eenmaal voor allen.

Dus wat Christus deed, geldt ons. We zien dat ook in de volgende tekst, namelijk: *“Want dat Hij gestorven is, dat is Hij der zonde eenmaal gestorven en dat Hij leeft, dat leeft Hij Gode”, Rom. 6:10!*

Christus rekent het ons toe hetgeen Hij gedaan heeft. *“Als die dit oordelen, dat, indien Een voor allen gestorven is, zij dan allen gestorven zijn. En Hij is voor allen gestorven, opdat degenen, die leven, niet meer zichzelf zouden leven, maar Dien, Die voor hen gestorven en opgewekt is”, 2 Kor. 5:15.* Behoort u tot dat volk, dat zeggen kan: “Ik ben gestorven en gerechtvaardigd van de zonde, zonder enige ‘genadige’ inbreng of gekwalificeerde geschiktheid van mijn zijde?”

Als dat zo is, bent u welgelukzalig.

Welnu, als Christus het voor u is, zowel ten aanzien van de rechtvaardigmaking als ten aanzien van de heiligmaking, wat moet u dan nog doen? De zonden allengskens afsterven?

Nee, want u bént gestorven.

U zegt: “Moet ik dan niet opwassen in heiligmaking?”

Nee, want het ware geloof onderneemt NIETS om heiliger te worden dan we in Christus al zijn.

Er is wel een opwas in de kennis van Christus, waardoor ook onze inwendige mens meer en meer naar het beeld Gods gericht wordt. Als gevolg daarvan verandert ook ons levenspatroon, maar ons leven verandert niet ten goede door zelfheiliging.

Heiligmaking is niet gebaseerd op ethiek en moraal, maar is gebaseerd op de genade in Christus.

Het valt mij altijd op dat de meeste mensen de heiligmaking koppelen aan een bepaald gedragspatroon. Ik zeg niet dat het er niet mee te maken heeft, maar je komt er niet door je gedrag, al was het die van een engel.

Tussen heiligmaking enerzijds en gedrag en vlijt anderzijds staat niet een-is-gelijk-teken.

Als we ons volgens menselijke maatstaven goed gedragen wil dat nog niet zeggen dat we de heiligmaking beoefenen. Gods volk wordt door lijden geheiligd en naarmate we de oude mens afsterven wordt ook ons gedrag bepaald.

Christus heeft gehoorzaamheid geleerd uit hetgeen Hij geleden heeft.

Welnu, de levende Kerk is de gehoorzaamheid van Christus deelachtig die Hij door lijden verworven heeft en omdat we de gehoorzaamheid van Christus deelachtig zijn, openbaart zich dat ook in de vrucht, namelijk in de afsterving van de oude mens en de opstanding van de nieuwe mens.

Heiliging ligt niet in iets te doen, maar dat wij ons aan de genade overgeven aan de werking van de Heilige Geest. Omdat het vlees daartoe niet genegen is, brengt dat een strijd teweeg tussen vlees en Geest.

De wil is gereinigd, maar het lichaam der zonde beweegt zich altijd tegen de vernieuwde wil in en staan elkaar tegen. Als we de Wet niet verstaan, gaan we ertegenaan om het vlees eronder te brengen, maar daardoor bereiken wij juist het tegenovergestelde.

Als we de Wet goed verstaan, doordat we eraan gestorven zijn, zullen we de Wet negeren en aan de zonde niet toegeven, omdat de genade heerschappij over ons voert.

De mens wil altijd maar wat doen, maar hetgeen hij schuldig is te doen laat hij liggen en hetgeen hij moet afsterven, pakt hij op. Toch zegt Paulus: “Ik jaag daar naar of ik het ook grijpen mocht...” (Filip. 3:12).

Waarnaar jaagde Paulus?

Naar hetgeen hem van God geschonken was! Hij jaagde naar het wit,

namelijk tot de prijs der roeping Gods (Filip. 3:14). Paulus jaagde naar de kroon der heerlijkheid, die Christus diégenen geven zal die in Hem getrouw geweest zijn tot de dood (Openb. 2:10).

Paulus zocht het einddoel -de kroon der rechtvaardigheid- te bereiken die hij door het geloof reeds deelachtig was.

Alle ware gelovigen zullen op de dag van Jezus Christus -naar Zijn belofte- de kroon der rechtvaardigheid ontvangen, namelijk het eeuwige leven. De strijdende Kerk jaagt naar het einddoel, naar de prijs van het wit. Dat is heel wat anders dan te streven naar een trap van heiligheid om daarmee het goddeloze vlees te boven te komen.

Waar Paulus dus naar jaagde bezat hij reeds door het geloof, maar omdat het geloof nog geen aanschouwen is, jaagde Paulus naar het einde des geloofs, namelijk de wederopstanding der doden (Filip. 3:11) en het eeuwige leven waar alleen goddelijke en hemelse volmaaktheid heerst. Paulus jaagde dus niet naar een soort heiliger heiligmaking, nee, hij jaagde naar de volmaaktheid van de wedergeboorte in ruimere zin en hijgde naar het einde van de krijg, namelijk om in te gaan in de bruiloft des Lams en de prijs der heerlijkheid te ontvangen.

U vraagt wellicht: “Is er dan helemaal niets te doen om aangenaam voor God te leven?”

Als u werkelijk een kind van God mag zijn, bént u aangenaam voor God en is er geen gebrek aan u (Hoogl. 4:7).

U hoeft niet aangenaam in de ogen Gods te worden, dat bent u! Elke poging om aangenaam voor God te worden is een dienst der zonde en eindigt in de dood.

Alles wat bereikt moest worden is in al zijn delen volkomen bereikt door Christus en de volmaaktheid die Hij bereikt hééft, heeft Hij vermaakt aan Zijn Bruid. De buit van ’t overwonnen land viel zelfs de vrouwen in de hand, schoon niet mee uitgetogen.

U zegt: “Moet ik dan in een luie stoel gaan zitten?”

Dat hoeft niet; van nature zitten wij daarin. Gods volk zit echter niet in een luie stoel, maar in de koets van Salomo. Daarin zitten zij vol verwondering en zijn zichzelf een raadsel, terwijl de koets wordt voortgetrokken door de vurige paarden van Gods welbehagen, waarbij al Gods goedheid hen toe straalt.

Dat is stilzitten en tegelijk jagen naar de volmaaktheid, waartoe zij van Christus Jezus gegrepen zijn. Gods kinderen hebben namelijk een gouden grond onder de voeten en een purperen dak boven het hoofd.

Zo zijn we dan volmaakt in de Volmaakte.

Ach, ik wilde wel dat het u eens te beurt mocht vallen, namelijk om stil te

zitten in de koets van Salomo, want niks doen ligt ons vlees niet. Om stille te zijn, de Heere te laten strijden en te berusten in Zijn beleid, is een privilege voor al Gods volk, hoewel er velen nog druk in beweging zijn om de zonde eronder te krijgen en het vlees -dat zich der Wet Gods niet en nooit onderwerpt- met een vroom en heilig jasje te bedekken. Houdt op met die rebellie!

God geeft het Zijn beminden als in de slaap. *“Het is te vergeefs, dat gijlieden vroeg opstaat, laat opblijft, eet brood der smarten; het is alzo, dat Hij het Zijn beminden als in den slaap geeft”, Ps. 127:2.*

Ik weet natuurlijk wel dat het werkheilige vlees van de vrome mens hier tegenin barst, maar wat heb ik met je vrome vlees te maken, mens?

“Ja maar, -zo hoor ik die mens schreeuwen- ik heb het anders beleefd...”

Méns! wat heb ik met je werkheilige bevindingen te maken? Immers niks! Werp al die ‘vrome’ vodden maar op de mesthoop! Gods Woord zegt duidelijk: Die gestorven is, is gerechtvaardigd van de zonden, ineens en voor altijd.

Welaan, arme, verdoemde ziel, hier ligt de schatkamer voor u geopend! Sla vrij uw ogen in deze schatkamer en laat u bekleden met het kleed der gerechtigheid dat geheel met het bloed van Christus geverfd is.

Hier heeft u uw Koning. God, geopenbaard in het vlees, als de Zondedragers van uw goddeloos vlees. IMMANUËL, GOD MET ONS! Hij is de Bezoldiging van mijn zonden..., maar ook mijn Genadegift Gods...!

Dood en leven zijn hier geen tegenstellingen meer, maar eeuwig ja en amen in Hem!

God ziet geen zonden meer in Zijn Jakob en geen overtreding in Zijn Israël. God ziet Zijn volk in de blanke gerechtigheid van Christus. Welnu, wat zoekt gij dan het leven bij de dood? Als u persé de dood voor het leven wilt houden, geef ik u een raad: ga maar een poosje op het kerkhof wonen. Dat is een plaats waar niet meer gewerkt wordt en het zou nog tot uw bekering kunnen zijn.

U kunt proberen al die lijken aan te sporen hun beste beentje voor te zetten of hen met bloemen te versieren, maar al die lijken blijven net zo ongevoelig voor uw aansporingen als de stenen waaronder ze begraven liggen. In het stille graf zingt niemand 's Heeren lof. Het zielloos lijf, gedompeld in het stof. Kan Hem geen glorie geven.

Geliefden, zijn we al door Christus uit de dood verrezen, als dat zo is, zullen we Hem eeuwig de glorie daarvan geven.

Amen.

85. De opwekking van het dochttertje van Jäirus

Voorzang: Psalm 13:1 t/m 5.

Schriftlezing uit Lukas 8:40-56.

Gemeente, de tekst van onze overdenking kunt u vinden in het Evangelie van Markus 5, daarvan de verzen 41 en 42, waar wij met u lezen:

“En Hij vatte de hand des kinds, en zeide tot haar: Talitha kumi! hetwelk is, zijnde overgezet: Gij dochttertje (Ik zeg u), sta op. En terstond stond het dochttertje op, en wandelde; want het was twaalf jaren oud; en zij ontzetten zich met grote ontzetting.”

Gemeente, de vorige zondag hebben we gezien hoe de bloedvloeiende vrouw genezen is geworden op de aanraking van de klederen van Christus en hoe zij is wedergeboren tot een levende hoop in Christus.

Jäirus, die in uiterste zielenood tot Christus gekomen was, vanwege het feit dat zijn dochttertje op sterven lag, moet wel door een hel gegaan zijn, want dit oponthoud met die bloedvloeiende vrouw zal hem zeer ongelegen gekomen zijn, hoewel we niet lezen dat Jäirus geprotesteerd heeft, want hij zag wel dat die bloedvloeiende bleke vrouw eveneens in haar uiterste verkeerde, maar het geloof van Jäirus is wel beproeft geworden en hij heeft de vuurproef des geloofs mogen doorstaan, want met Jezus kun je door het vuur en dan zal het vuur je niet verbranden.

En als dan de boodschappers van het huis van Jäirus de doodstijding brengen dat zijn dochttertje gestorven is, met daarbij de mededeling de Meester niet meer moeilijk te vallen, aangezien de dood zijn intrede gedaan had, dan moet Jäirus wel als door een onzichtbare hand ondersteunt zijn geweest, want anders had deze zorgzame vader wellicht in een coma gevallen vanwege de ontzettende tijding, die hij juist had willen voorkomen om naar Jezus uit te gaan en Hem met het hopeloze geval van zijn dochttertje op de hoogte te stellen, zodat Hij haar de handen zou opleggen, want door de handenoplegging van Jezus zou zijn dochttertje van een gewisse dood bewaard blijven.

Maar nu de boodschappers verteld hebben dat zijn dochttertje is overleden, moet bij Jäirus de moed wel in de schoenen gezonken zijn, want als de dood zijn intrede gedaan heeft, is alle hulp op redding uitgesloten, want de dood is definitief en de doden zullen den HEERE niet prijzen, noch allen die in de stilte nedergedaald zijn (Ps. 115:17).

Als Jairo de doodstijding van zijn dochter hoort, wist de Heere Jezus er allang vanaf. Voor Hem komt die doodstijding in het geheel niet onverwacht, maar juist gelegen.

Lazarus moest eerst sterven, opdat de werken Gods verheerlijkt zouden worden. Zo is het ook met het dochttertje van Jairo.

Ja, maar dat kon die man niet bekijken. Met die voor hem vreselijke tijding was al zijn hoop vergaan.

Maar als onze hoop vergaan, is, geliefden, zal Gods raad bestaan, want Hem loopt niets uit de hand en hoe het ook gaat, het gaat naar de raad Zijns willens.

Dat is een troost voor Gods volk dat geen haar van hun hoofd vallen kan zonder de wil des hemelsen Vaders.

En in dat geloof wordt Jairo bevestigd door de Heere Jezus Zelf.

Toen de boodschappers de onheilsboodschap aan Jairo hadden overgebracht, versterkte Christus Jairo in zijn geloof, zeggende: *“Vrees niet, geloof alleenlijk, en zij zal behouden worden.”*

Ja, in de diepte van de beproeving wordt het geloof bij Gods kinderen als opnieuw geboren op grond van de voorbeding van Christus.

“Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet ophoude!”

O, geliefden, Gods volk brengt de dagen maar door zonder getal, maar Christus is alle de dagen met Zijn volk en dat wordt Hij nooit moe, hoewel hij wel het ongeloof van Zijn discipelen bestraft: *“O ongelovig en verkeerd geslacht, hoe lang zal Ik nog bij ulieden zijn, en ulieden verdragen?”*

U ziet, Christus wordt wel het ongeloof moe van Zijn kinderen. Christus kon in Israël niet vele krachten doen vanwege het heersende ongeloof van de Joodistische Joden, dat ongeloof kwam voort uit vijandschap, maar het ongeloof van de gelovigen raakt Christus dieper in Zijn Middelaarshart en dat ongeloof heeft Christus altijd bestraft.

Christus moet onnoemelijk veel van Zijn volk verdragen, want zij zijn dikwijls hardleers; dikwijls ongelovig; dikwijls van God afhoererend; altijd vleselijk, verkocht onder de zonden, maar Jairo uit geen tekenen van ongeloof, hij volgt Christus in lijdzaamheid en mag stil berusten in Zijn beleid.

Ja, Jairo vreesde wel, want anders had Christus niet gezegd: *“Vrees niet...”*

Die vrezen, hoeven niet te vrezen en die niet vrezen, hebben dikwijls alle reden om te vrezen.

Gods volk is een vrezend volk, niet zozeer uit wettische vrees, maar uit vrees dat zij zichzelf niet bedriegt, vanwege kleingeloof en inwendige

bederf dat altijd maar doorgaat.

Gods volk heeft evenwel een Voorspraak bij de Vader, ook als zij gezondigd hebben.

Johannes, de apostel der liefde, schrijft aan de gelovigen van alle tijden en plaatsen, opdat zij niet zondigen.

Christus steekt Jairo een hart onder de riem, opdat hij niet in ongeloof zou verzinken.

Dat zou Christus nooit gezegd hebben als daartoe geen redenen bestonden.

Gods volk is immers tot hinken en zinken ieder ogenblik gereed. In het eerste hoofdstuk van zijn eerste zendbrief schrijft Johannes in vers 8: *“Indien wij zeggen dat wij geen zonden hebben, zo verleiden wij onszelf en de waarheid is in ons niet.”* En in vers 10 zegt hij: *“Indien wij zeggen dat wij niet gezondigd hebben, zo maken wij Hem tot een leugenaar en Zijn Woord is in ons niet.”*

Het feit dat de Bruidskerk van Christus zo tot zondigen geneigd is, maakt de Bruid van Christus arm en ellendig in haarzelf, want ze weet dat de zonden altijd maar weer een scheiding maken tussen God en de ziel.

God te missen is de hel van binnen en dat is erger dan de hel zelf.

Ik weet niet of u er kennis aan hebt, geliefden, maar Gods meer bevestigde volk weet bij ondervinding wat het is dat de dagen der duisternis velen zijn.

Als een ziel in de eerste liefde loopt en zijn leven gaat van kracht tot kracht steeds voort, dan gaat het allemaal nog wel. Dan zingen zij soms in God verblijdt, aan Hem gewijd van 's Heeren wegen. En als ze Hem even kwijt zijn, dan laat Hij Zich weer snel vinden.

Hoe zoet is dat eerste liefdesleven, waarin de Heere zo nabij is. Immers, Hij is nabij de ziel die tot Hem zucht. Hij troost het hart dat schreiend tot Hem vlucht.

Keer op keer laat de Heere blijken van Zijn volk af te weten en bevestigt Hij haar verzoende staat voor God.

Dan kunnen ze weer even verder in dit Mesech der ellenden. O, als de Bruid van Christus zich spiegelt in de Zonne der gerechtigheid dan is ze zwart gelijk de tenten van Kedar, maar juist dan is ze liefelijk in 's Heeren oog, schoon gelijk de maan, zuiver als de zon, schrikkelijk als slagorden met banieren (Hoogl. 6:10).

Maar als dat nieuwe leven begint te tanen, het hart zich begint te verharden en de vleselijke begeerlijkheden zich laten gelden, dan komt de ziel in een wintertijd terecht waarin hij honden hoort blaffen die hij nog nooit gehoord heeft. Dan is er een zoeken en geen vinden, een

roepen maar geen antwoord, dan is het Magor-Missabib, schrik van rondom.

Als God Zijn aangezicht verbergt, blijft er een volk over dat aan zichzelf is overgeleverd, tenminste dat leven zij zo in. De duivel is er dan vanzelf ook bij, maar ze kunnen hem de schuld niet meer geven.

Zij hebben gezondigd en derven de heerlijkheid Gods.

Eén ding kan een kind van God echter nooit gebeuren, namelijk zijn geloof verliezen, want daar staat de voorbidding van Christus garant voor.

Zelf kunnen ze dat niet bekijken als ze in de diepte van de beproeving verkeren, want de satan zift hen als de tarwe en het schijnt dan als opnieuw een verloren zaak.

Verlaten te zijn van vader, moeder, familie en vrienden is nog te dragen, maar als een begenadigde ziel van God verlaten schijnt te zijn, ontvangt hem alle hoop.

Hoewel het leven in Christus altijd in de dood van ons bestaan geopenbaard wordt, is de oorzaak van de dagen der duisternis dikwijls omdat er allerlei zonden tussen zitten, volk van God, want de Heere trekt Zijn nabijheid nooit terug zonder reden, hoewel Hij wel soeverein werkt.

En als we dan onze schuld zien liggen, maar niet in de schuld kunnen komen, want dat is ook Gods werk, dan komt de mens weer naakt aan de dijk te staan, in al zijn verdoemelijkheid en schuldigheid. En voor dezulken klinkt dan hier het goddelijke Woord: "Mijn kinderzens..."

Geen verwijt, maar Vaderlijke toegenegenheid.

De Heere verwerpt Zijn kinderen niet, nee, maar Hij kastijdt ze zoals een Vader doet.

Soms met de roede, maar meestentijds met de liefde, hoewel God het vlees van Zijn volk niet spaart!

Hoewel we zonden hebben, ja, enkel zonde zijn, leert Gods Woord dat als we ons aan het geschreven Woord houden door het geloof, niet zondigen.

Niet als een voorwaarde, maar vanwege het feit dat we kinderen zijn! "Mijn kinderzens in Christus!" zegt de apostel, "ik schrijf u deze dingen..., opdat gij niet zondigt, maar in Hem gelooft!"

Johannes zegt met andere woorden: "Al had ik u deze dingen niet geschreven, zoudt gij zondigen!"

Johannes legt de gelovigen geen wet op, zo van: "Denk erom dat gij niet meer zondigt, anders...", nee, hij schrijft Evangelie: "Ik schrijf u deze dingen, opdat gij niet zondigt."

In 1 Joh. 3:6 schrijft de apostel Johannes de verklaring van deze woorden: *"En een iegelijk die in Hem blijft (door het geloof) die zondigt niet..."*

Johannes schrijft de gelovigen dus geen nieuw gebod voor, maar wijst hen op de belofte des Evangelies.

Hij zegt feitelijk: "Al degenen die het Woord horen en geloven, zondigen niet!"

Gods volk zondigt wel, maar tegen hun wil. Daarvan zegt Paulus in Romeinen 7:20: *"Indien ik hetgene doe, dat ik niet wil, zo doe ik nu hetzelfde niet meer, maar de zonde, die in mij woont..."*

Maar omdat Gods kinderen doorgaans kleingelovig zijn, die wankelen in het geloof, wijst de apostel hen op de grondslag van de zaligheid, namelijk de Voorspraak bij den Vader. *"En indien iemand gezondigd heeft, wij hebben een Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus den Rechtvaardige..."*

Dus als we zoals Petrus in de golven van ongeloof dreigen te verzinken, reikt de Heilige Geest ons de hand toe met de woorden: *"En indien iemand gezondigd heeft, wij hebben een Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus den Rechtvaardige..."* Gods kinderen hebben een Pleitbezorger bij de Vader.

Hij pleit voor de Zijnen bij God de Vader als het geslachte Lam, als een volkomen Verzoening voor onze zonden. Als dat naar binnen gaat dan zingen zij in God verblijd, aan Hem gewijd, van 's Heeren wegen!

"Mijn kinderzens, ik schrijf u deze dingen, opdat gij niet zondigt..."

De Heilige Geest neemt het uit Christus, om het Zijn Kerk te verkondigen. Daar moet Gods ware volk het van hebben, namelijk van een geopenbaarde Voorspraak bij de Vader, Jezus Christus de Rechtvaardige.

Daar moest ook Jairus het van hebben. Van de voorspraak van Christus en van Zijn voorbidding.

Je hebt tegenwoordig een christendom dat zichzelf helpt met allerlei dierbare waarheden uit Gods Woord.

Gods volk moet echter blijvend geholpen worden, want hoe verder op de weg, hoe blinder, hoe ouder hoe hulpbehoevender.

Ik kan wel een scheiding bewerken tussen God en mijn arme ziel, maar die scheiding kan ik niet ongedaan maken.

Velen menen in hun doen en laten afscheid genomen te hebben van de zonden, maar dezulken weten niet dat zij enkel zonde zijn, want de zonden nemen geen afscheid van ons. Gods volk wil wel heilig leven, maar ze wordt eerder het tegenovergestelde zo gewaar.

Waarom doet God dat zo? Opdat we zouden inleven en belijden vleselijk te zijn! Niet voor 50%, maar voor 100%!

Met lijf en leden, met ziel en lichaam, ja geheel goddeloos en verdoemelijk.

Als de Bruid zich zo kent, is ze lieflijk in de ogen van de Bruidegom!

Ja, daar barst het vrome vlees tegenin, want dezulken kunnen wat, ze zijn wat, ze hebben wat en ze doen wat, maar alleen niet en nullen kan God vervullen!

Ik kan wel allerlei kostelijke waarheden in het Woord zien staan, maar zonder de toepassing doen ze geen kracht.

Gods volk is met de letter niet geholpen, maar is om de toepassing verlegen, met kracht. Het Koninkrijk Gods is niet gelegen in woorden, maar in kracht. Dan wordt het weer een eeuwig wonder als de Hemel bij vernieuwing naar zulk een hel omziet, die ik ben. *“En indien iemand gezondigd heeft...”* Dan hoor ik een zinkend volk kermen: “Wees mij de zondaar genadig!”

Hoort dan hier, bestreden ziel, de enige Troost, beide in leven en sterven: *“En indien iemand gezondigd heeft, wij hebben een Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus den Rechtvaardige.”*

Niet wij krijgen, maar wij HEBBEN!

Dat is een openbaring, een eeuwig wonder voor een erfwachter van de hel, juist na ontvangen genade!

Zijn er nog die gezondigd hebben na ontvangen genade?

We doen niet anders dan zondigen, maar zijn er nog die het inleven en het van de zonde moeten verliezen?

Zijn er nog Jakobs die Ezau moeten inleven, en vrezen de plaats des berouws niet te kunnen vinden?

Hoort dan hier het goddelijke en onveranderlijke genadepardon: *“En indien iemand gezondigd heeft, wij hebben een Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus den Rechtvaardige.”*

Als Christus Petrus aankijkt, wordt Petrus herinnerd aan deze voorbeding van Christus en als Petrus dat ook in de zwijgende liefdesogen van Christus leest, gaat hij naar buiten, om bitterlijk te wenen over zijn misdaad, maar hij weent ook van blijdschap vanwege de eenzijdige liefde en onbezweken trouw van Christus, die nooit zijn val zal gedogen.

Van die tijd af is Petrus bekeert van het bekeerd zijn, want nu hoeft Petrus nooit meer bekeerd te worden, nu is Christus zijn Beking. Dat leer Jakob kennen bij Pniël en daarna ging Jakob hinkende door het leven.

Gods ware volk heeft een blijvende knak in haar leven, daar kun je ze aan herkennen.

Ze dragen de littekenen van de Heere Jezus in hun lichaam. Hebt u die ook, geliefden?

Je kunt je wel voordoen hoog bekeerd te zijn om bij de mensen in het gevele te komen, maar draag je ook de littekenen van de Heere Jezus?

Jakob was hinkende aan de heup en kon niet meer zo snel vooruit.

Paulus kampte met een engel des satans die hem met vuisten sloeg.

Wat kom je ze toch weinig tegen in onze dagen.

Het gros belijders springt niet alleen van de hak op de tak, maar ze kunnen ook van de ene boom naar de andere vliegen, net hoe hun pet staat en wie ze voor zich hebben. Dezulken maken elkaar blij met *vrede, vrede en geen gevaar*. De psalmist zegt evenwel: “Misgun hun dan geen ingebeelde zegen...” (Ps. 37:4ber.)

Gods ellendige volk moet bewogen en gesterkt worden. Dat zien we hier duidelijk in het beproefde leven van Jairus.

De Heere houdt de Zijnen laag bij de grond, om Zich des te heerlijker en des te rijker aan hen te openbaren. *“Mijn kinderkens, ik schrijf u deze dingen, opdat gij niet zondigt.”*

Dat geldt hoofdzakelijk voor de zonde van het ongeloof, want daartegen is geen kruid gewassen.

Als Gods volk in ongeloof verstrikt zit, zal het daar doorgaans lang in verkeren, want ongeloof houdt God voor verdacht en daarin komt de Heere niet mee.

Gods volk wordt dikwijls het tegenóvergestelde van hun zijn in Christus gewaar.

Onze gewaarwordingen doen echter niet ter zake als het Woord ons betere dingen verkondigt, volk van God!

Het leven des geloofs is paradoxaal. Het vlees wil vroom zijn en werken voortbrengen, maar de vleselijke belijder staat daarmee zijn eigen zaligheid en die van anderen in de weg. Daarom klinkt het voor de ware Sionieten: “Mijn kinderkens, ik schrijf u deze dingen, opdat gij niet in de banden van het ongeloof verstrikt zou raken, maar mocht het zijn dat u toch in de zonde van ongeloof gevallen bent, hoort dan hier nog eens klaar en duidelijk het verbondszege van vrije genade: *“En indien iemand gezondigd heeft, wij hebben een Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus den Rechtvaardige! Want Hij is een Verzoening voor onze zonden.”*

We moeten maar niet zo licht over hetgeen Christus tegen Jairus zegt, heen stappen, want dan hebben we geen besef in welke aanvechting Jairus verkeerde en dan hebben we er ook geen besef van het gewicht en

de waardij van de versterkende woorden die Christus tot Jairus spreekt: *“Vrees niet, geloof alleenlijk!”*

Met die woorden neemt Christus al de bezwaren die het hart van Jairus benauwen als het ware van hem over. Als Christus Zijn volk troost en versterkt door Woord en Geest, dan neemt Hij daarmee de last der zonde van Zijn volk over.

Christus spreekt Zijn volk niet toe om hun in hun lot te laten en Hij spreekt Zijn volk niet toe om een beroep te doen op hun vrije wil, want die heeft geen mens.

Of een mens heeft een geknechte wil, dat is de mens van nature, of hij wil wat God wil en dat laatste is een vrucht van de wedergeboorte.

Nadat Christus Jairus versterkt heeft in het geloof, gaan ze naar het huis van Jairus en dan neemt Christus Johannes, Petrus en Jakobus apart, want alleen die drie discipelen mogen mee het huis binnen.

Dezelfde drie discipelen waren op de berg der verheerlijking, terwijl de andere discipelen onder aan de berg moesten wachten.

Geliefden, er is onderscheid in de mate van de openbaring van Christus. Niet ieder kind van God wordt even diep ingeleid in de kennis van Christus als Johannes, Petrus en Jakobus dat mochten kennen. Daarin is de Heere geheel vrij.

Al Gods volk kent een volkomen Zaligmaker, maar ten aanzien van de kennis van Christus, wassen zij niet allemaal even ver op en dat zien we hier ook weer duidelijk bevestigd.

Hetgeen Johannes, Petrus en Jakobus en later ook Paulus hebben ingezien wat betreft de verborgenheden van het Evangelie, is voor veel van Gods volk een verborgen zaak.

Gods ware knechten moeten er doorgaans dieper door als Gods gewone volk, want om de schapen te leiden in de grazige weiden van het Evangelie, moet je de valkuilen van de satan kennen en onderkennen en dat leer je niet op de straten van Askelon, leer je niet op mannenverenigingen en vrouwenverenigingen, maar in het verborgen van de binnenkamer en in de diepte van de beproeving.

Toen Petrus tijdens zijn ambtelijke herstelling de opdracht kreeg om de schapen te weiden, moest hij eerst diep vallen, om gevallenen te kunnen oprichten en gevangenen vrijheid te preken door het Evangelie van Christus.

Als je knopen moet verklaren, moet je de knopen zelf kennen en de slagen van de duivel kennen, want anders weet je niet wat je leert, noch wat je bevestigt.

Paulus zegt dat de gedachten van de duivel hem niet onbekend zijn.

Als we geen kennis hebben aan de werkwijze van de duivel, zijn we onbekwaam om het Evangelie te preken en onbekwaam om geestelijke knopen te ontbinden.

Dat kan de mens toch al niet, maar om geestelijk onderwijs te kunnen geven, moet je de slagen van de zweep kennen en de littekenen van Christus in je lichaam omdragen, want anders weet je nergens van en dan ben je constant bezig om de ergernis van het kruis teniet te doen en de scherpste van het Woord te relativiseren, maar aan dat soort humanistische godsdienst hebben we in onze dagen geen gebrek.

Ook tijdens de gang van Christus naar het huis van Jairus was de humanistische godsdienst rijkelijk aanwezig.

Humanisten schijnen altijd zo meelevend te zijn, want we lezen als Jezus *kwam in het huis des oversten der synagoge; en zag de beroerte en degenen, die zeer weenden en huilden.*

Die mensen pretendeerden de naastenliefde, maar ze hadden maar één oogmerk, om van anderen gezien te worden.

Schijnliefde op geestelijk gebied is hét wapen van de duivel om het werk van Christus verdachte te maken en om de getuigen van Christus in een kwaad daglicht te stellen.

Er wordt wat een geestelijke schijnliefde aan de dag gelegd op het kerkelijke erf en daarbuiten. Er wordt wat afgebroederd en wat afgezusterd om van mensen gezien te worden.

Maar Christus prikt door al die schijnliefde heen. *“En ingegaan zijnde, zeide Hij tot hen: Wat maakt gij beroerte, en wat weent gij? Het kind is niet gestorven, maar het slaapt.”*

Volgens het Griekse woord “*thorubos*” zegt Christus: “Wat maakt gij lawaai, herrie, tumult, rumoer!”

Ja, en toen begonnen al die mensen te lachen, “ze belachten Hem”, staat er, want ze geloofden niet hetgeen Christus zei. Dat is nu altijd het kenmerk van het humanistische christendom. Ze geloven voorzover ze het zien, omdat zij een horizontaal geloof hebben dat niet verticaal, dus niet van boven geschonken is. Dat christendom gelooft alleen maar in horizontale naastenliefde, maar de liefde tot God en de ere Gods lappen dezulken aan hun humanistische laars.

Maar Christus bestraft spottende humanisten, want al die weeklagers waren slechts ingehuurd en maakten een hoop kabaal met hun fluiten en geschreeuw, hetgeen zelfs een heidens gebruik was.

Al die weeklagers waren mensen die voorgaven de liefde hoog in hun vaandel te voeren, maar bittere vijanden bleken te zijn van Christus.

Naastenliefde met een eigengerechtigd oogmerk is op de Judaskus na de

ergste vorm van schijnliefde.

Schijnliefde is verraderlijk, want mensen met schijnliefde vallen van je af als het puntje op de 'i' gezet wordt.

Mensen met schijnliefde kunnen een eind met je meelopen, maar als de waarheid werkelijkheid wordt, haken ze af.

Ik heb dat zelfs met dominees meegemaakt. Dezulken willen wel preken over de ware liefde, maar als het gaat om de praktijk, zijn ze niet thuis.

Ware geestelijke liefde is geen menselijke, maar Goddelijke liefde en Goddelijke liefde is altijd de drijfveer van het ware geloof, want het ware geloof is door de liefde werkende.

Gods ware volk wordt door de liefde gedreven, maar schijnliefde wordt aangewend. Dat is altijd het verschil. Aangewende liefde is schijn, want daarvan is de mens de bewerker en mensen die zwanger zijn van de schijnliefde, beroemen zich erop dat zij de liefde hebben om van anderen gezien te worden.

Christus rekent af met deze schijnlievende mensen. Hij drijft ze uit het huis van Jairus. En als Christus zegt dat het dochttertje van Jairus slaapt, dan belachen zij Hem.

U ziet, schijnliefde wordt aangedreven door de bedorven ratio met een duivels oogmerk.

Belijders met schijnliefde verstaan de waarheid niet en gaat ermee spotten en spotten ook met degenen die door de ware liefde gedreven worden.

“En zij belachten Hem; -staat er- maar Hij, als Hij hen allen had uitgedreven, nam bij Zich den vader en de moeder des kinds, en degenen die met Hem waren, en ging binnen, waar het kind lag.”

Hier staat weer een verborgenheid.

Belijders met schijnliefde kunnen de drijfveer van Gods ware kinderen niet verstaan, omdat zij niet geloven, maar willen begrijpen.

Als je elkaar niet verstaat, kun je ook niet met elkaar leven.

Gods ware volk onder het kruis kan niet huizen met schijnlievende mensen, ook niet met dominees die door schijnliefde gedreven worden.

Als Paulus zegt: “Ik spreek tot degenen die de Wet verstaan”, geeft hij daarmee te kennen dat hij met die mensen niet leven kon. Hij zegt met andere woorden: “Ik spreek niet tot degenen die de Wet niet verstaan.”

En als je als kind van God met mensen niet spreken kan over het geestelijke, dan kun je met die mensen ook niet leven.

Christus wil niet dat al die met schijnliefde zwangere weeklagers aanwezig zijn bij de opwekking van het dochttertje van Jairus. Daartoe waren alleen Johannes, Petrus en Jakobus uitverkoren en de ouders van

het kind.

Belijders die Christus belachen, belijders die Gods getuigen belachen, moeten worden uitgedreven: henen uit, henen uit!

Zo heeft Johannes Bogerman de remonstranten uitgedreven, omdat de remonstranten mensen waren die zwanger waren van de schijnliefde en de waarheid verdraaiden tot hun eigen verderf.

Christus dreef hen allen uit; Hij kan er niet mee huizen. Christus onderhoudt geen gemeenschap met het humanistische christendom. Hij drijft ze uit.

Al die schijnpolitieke mensen drijft hij uit. Al die weeklagers met hun lange klaagfluiten en hun langgerekt gehuil van ach en wee, worden buiten de deur gezet, omdat zij klaagden voor geld. Mattheus noemt hen ‘pijpers’ en pijpers zijn lieden die met treurig fluiten de schare tot wenen en klagen over de doden zochten te verwekken; een gebruik die de Joden van de heidenen ontleend hadden.

Het geluid van hun pijpers kunnen we vergelijken met het gehuil van coyotes. Coyotes steken met hun langgerekte gehuil andere coyotes aan. Wij horen dat wolvengehuil hier dagelijks en het werkt aanstekelijk en dan dreunt het van de godsdienst.

Ja, want het gehuil der godsdienstige wolven is in onze dagen ook niet van de lucht en als er één begint te huilen, huilen ale wolven in het refobos mee.

Nu de Hoge Raad de SGP veroordeeld heeft, is het gehuil van de SGP-pijpers en slijpers niet van de lucht.

Maar de schuld bewenen? Vergeet het maar, het is allemaal ach en wee geroep waar God niet vanaf weet.

Christus zegt tot al die SGP-pijpers: *“Doe het getier uwer liederen van Mij weg; ook mag Ik uwer luiten spel niet horen. Brengt niet meer vergeefs offer, het reukwerk is Mij een gruwel; de nieuwe maanden, en sabbatten, en het bijeenroepen der vergaderingen vermag Ik niet, het is ongerechtigheid, zelfs de verbodsdagen.”*

De vrouw van Phinehas wees niet met de vinger naar de Filistijnen, die de ark Gods hadden weggevoerd, nee, zij kreeg de schuld van de weggevoerde ark Gods te eigenen, zodat zij op haar sterfbed uitriep: ‘Ikabod’.

Maar daarover hoor ik Van der Staaij en Van der Vlies niet, nee, die staan nog steeds met de borst vooruit net als die Farizeeër voorin de tempel. Van der Staaij zei onlangs dat de SGP zijn tijd ver vooruit is.

Dat is allemaal kinderachtige hoogmoedswaanzin. Allemaal roemen in verrot vlees. Ik zal u wat anders zeggen: De SGP heeft zijn tijd gehad, en

je zult het zien, want Christus drijft heel die schijnpolitieke en landverraderlijke SGP-beweging de brede 14 op, omdat de SGP de ware godsdienst belachelijk maakt, niet alleen durft te staan, maar lonkt naar kiezersgunst.

Dat is het dwazenmaagden-christendom van vandaag, maar dezulken drijft Christus buiten Zijn Koninkrijk en dezulken vinden de deur gesloten.

“Als Hij hen allen had uitgedreven, nam bij Zich den vader en de moeder des kinds, en degenen die met Hem waren, en ging binnen, waar het kind lag.”

Dus de drie discipelen, Jairus en zijn vrouw gaan met Christus het huis binnen. Christus gaat niet met hen mee, maar zij gaan met Christus mee, want Hij nam bij Zich de vader en de moeder van het kind en degenen die met Hem waren en ging binnen waar het kind lag.

O, geliefden, Christus neemt Zijn Bruidskerk mee de binnenkamer in.

Op de berg Thabor werden de drie discipelen ingeleid in Gods heiligdommen, in Zijn binnenkameren.

Weet u wie ze daar zagen? Mozes, Elia en Jezus.

Petrus wilde toen de oudtestamentische eredienst weer oppakken en tabernakelen bouwen, maar hij wist niet meer wat hij zei.

Mozes en Elia verdwenen als sneeuw voor de Zonne der gerechtigheid en zij zagen niemand anders dan Jezus alléén! Dat is Gods heiligdom, Gods binnenkamer, namelijk Jezus alléén. Hij heeft de pers alléén getreden en niemand van de volkeren was met Hem.

Als u in het Vaderhart van God mag blikken, ziet u niemand anders dan Jezus alléén! Dan bevindt u zich op de berg der verheerlijking. Mozes doet dan niet meer mee. De Wet evenmin. Elia ook niet. Christus krijgt alleen de eer. De Vader geeft er Zelf getuigenis van. Deze is Mijn geliefde Zoon, in Dewelke Ik Mijn welbehagen heb, hoort Hém!

In het paleis van de Koning zijn geheime kameren, waarin niet iedereen wordt ingeleid. De meesten van Gods volk staan in de voorhof en komen af en toe in het heilige, maar voor hun gevoel nooit in het heilige der heilige, terwijl Christus hen wel op Zijn hart heeft en als Hogepriester voorbidding voor hen doet bij Zijn Vader.

De van verre staande werpen weleens een blik in het heilige der heilige. Dat kan, want het Voorhangsel is gescheurd, de toegang is vrij, maar dezulken zijn te beschroomd om toe te lopen en dat, terwijl ze een vrije toegang hebben door één Geest tot de Vader.

Ze vertoeven veel op de akker van de meerdere Boaz en hebben wel ontmoetingen met de Koning, o zeker, maar kleingeloof weerhoudt hen

van de berg Thabor.

Het zijn de dochteren van Jeruzalem, de van verre staanden, die heilig jaloers zijn op de Bruid, op de koningin van de Koning der koningen.

Soms verzoekt de Koning de koningin om bij Hem op audiëntie te komen en dan leidt Hij haar in statie tot Zijn woning, tot in Zijn binnenkameren. Dan ziet de Bruid de verborgenheden der godzaligheid zo klaar en zo helder liggen, dat zij met de koningin van Scheba uitroept: De helft is mij niet aangezegd (1 Kon. 10:7).

De schatten van koning Salomo versmelten bij het zien van de schatten van de meerdere Koning Salomo.

Maar hier in deze binnenkamer in het huis van Jäirus, daar ligt een dood kind op het bed. En toch is deze kamer een schatkamer van de Koning, want op dat bed ligt een parel, die gehecht is aan de Middelaarskroon van Christus.

Het gestorven dochttertje van Jäirus is reeds een parel van Christus. Haar ziel is ten hemel gevaren, tot Gods altaren, tot de God, haar Bron van vreugd.

U zegt, hoe weet u dat?

Wel, geliefden, er is nooit een verworping uit de hel uit de doden opgewekt, dat vindt u nergens in de Bijbel. Maar wel vinden we in Gods Woord dat Christus sommige van Zijn kinderen opwekt uit de doden.

We denken aan Lazarus, de broer van Martha en Maris, en dan denken we ook aan de jongeling te Naïn en het dochttertje van Jäirus. Allemaal kinderen Gods, die tijdens Christus verblijf op aarde overlijden, en uit de dood worden opgewekt.

Dat geschiedt hier in deze schatkamer, in deze binnenkamer van de Koning, waarin Hij sommige leden van Zijn Bruidskerk geleid heeft.

“En Hij vatte de hand des kinds, en zeide tot haar: Talitha kumi! hetwelk is, zijnde overgezet: Gij dochttertje (Ik zeg u), sta op.”

Ik was eens aanwezig bij een begrafenis van een klein kind, een meisje van twee jaar. Ze was verdronken in een put die vol stond met water.

Voordat de rouwdienst begon, kon iedereen nog een blik in de kist werpen, waarin het meisje lag opgebaard.

Toen ik bij de kistje stond, vielen dezelfde woorden -die Christus tot het dochttertje van Jäirus zei- opeens met kracht in mijn hart. *“Talitha kumi”*, en er kwam geloof in mee dat dat kind eeuwig bij de Heere was.

De Heere kwam het ook direct te bevestigen, want de predikant die de rouwprek hield, las de tekst op voor de prediking uit Markus 5:41: *“En Hij vatte de hand des kinds, en zeide tot haar: Talitha kumi! hetwelk is, zijnde overgezet: Gij dochttertje (Ik zeg u), sta op.”*

Dat is ook onze tekst van overdenking.

Dat kind was goed af, en ik mocht daarvan getuigenis geven dat dat kindje was afgereisd naar Immanuels land.

O, geliefden, er zal een grote schare zuigelingen en kinderen God eeuwig verheerlijken voor Zijn troon met al de heiligen. Er zullen ook velen ongeboren levens, die in de tijd zijn wedergeboren, God verheerlijken voor Zijn troon.

“Zalig zijn de doden die in de Heere sterven.” Dat kan dus ook gelden voor het ongeboren leven.

Er zijn rechtzinnige dominees die leren dat het ongeboren leven in de moederschoot nog geen ziel heeft.

Maar dominees die dat beweren zijn geestelijke aborteurs en arbeiders van de satan.

Ik moet u geheel iets anders vertellen.

Toen mijn vrouw van het zesde kindje in verwachting was, bleek bij een medische controle het kindje op de vijf maanden gestorven te zijn in de moederschoot.

Dat was een klap, geliefden, waar we niet op gerekend hadden, maar in diezelfde nacht is mijn biddeloosheid voor dat ongeboren kindje zo tot schuld geworden, dat ik kreeg in te leven dat dat kindje door mijn biddeloze nalatigheid vroegtijdig gestorven was en door mijn schuld voor eeuwig verloren moest zijn. Dat was een ondraaglijke last.

Maar geliefden, ik werd verwaardigd dat ongeboren leven te verliezen in het recht Gods en ik mocht de Heere billijken in al Zijn weg en werk en in de dadelijkheid kreeg ik dat kindje echter weer terug uit Gods recht, met de woorden uit Openbaring 14:13: *“Zalig zijn de doden , die in den Heere sterven.”*

Het gestorven kindje moest in het ziekenhuis op een natuurlijke wijze -middels een infuus door opgewekte weeën- op een natuurlijke wijze geboren worden. Doodgeboren welteverstaan.

Onderweg naar het ziekenhuis moest er wat van mijn hart. Ik zei tegen mijn vrouw: "De Heere heeft mij een geheim geopenbaard, maar ik kan het nog niet zeggen."

Toen zegt mijn vrouw: "De Heere heeft ook aan mij een geheim geopenbaard."

In stille verwondering zijn we toen naar het ziekenhuis gereden en we bewaarden al deze dingen overleggende die in ons hart.

Toen het kindje doodgeboren was, bleek het -hoewel het heel klein was- een volgroeide baby te zijn, met alles erop en eraan.

De hoofdzuster kwam even later het dode kindje met de nageboorte

ophalen om het allemaal als afval te dumpen, maar ik hield haar tegen. Ik zei tegen haar: "Dit kindje moet begraven worden en er zal geen been van het kindje gebroken worden, dat heeft de Heere bepaald."

"Dat is niet mogelijk", zei de zuster.

Ik zei haar: "Al moet de keizer van Japan eraan te pas komen, dit kindje zal begraven worden."

Dat gaf een hele consternatie en de ziekenhuisleiding moest eraan te pas komen, maar ik hield voet bij stuk en de Heere was zeer nabij.

Uiteindelijk stemde de directie van het ziekenhuis erin toe om via een begrafenisonderneming de begrafenis te regelen en zo is het ook geschiedt.

Mijn vrouw was zo vervuld van de goedheid des Heeren, dat zij daarvan getuigenis mocht geven aan de wereldse zusters, die aan haar bed gekluisterd zaten.

Toen mijn vrouw na een dag weer van bed af mocht, hadden we samen wat gegeten en tijdens het lezen van Gods Woord, viel het wonder open.

Ik las het gedeelte waarin de Heere tot mij gesproken had, namelijk Openbaring 14, en toen ik het 13e vers gelezen had "Zalig zijn de doden die in de Heere sterven", riep mijn vrouw plotseling uit: "Dat heeft de Heere in mijn hart gesproken", en dat waren ook de woorden die de Heere tot mij gesproken had. We konden de blijdschap en de verwondering niet op, dat de Heere in ons beider hart dezelfde zaak had geopenbaard. En dat wonder was nu onder het lezen van Gods Woord opgevallen.

Van de daden des Heeren mochten we vrijmoedig zingen in die ziekenhuiskamer, waar we ook eerst samen van zullen zingen, en wel uit de 126^e Psalm, het tweede zangvers.

“God heeft bij ons wat groots verricht;

Hijzelf heeft onze druk verlicht.

Hij heeft door wonderen ons bevrijd

Dies juichen wij en zijn verblijd

Breng Heer’ al Uw gevang’nen weder

Zie verder op Uw erfvolk neder

Verkwik het als de watervloed

Die ‘t zuiderland herleven doet.”

Geliefden, ik moet daar nog wat meer over vertellen, want het betreffen niet onze daden, maar de daden des Heeren. In dezelfde week toen we weer thuis waren en het kindje begraven was door de plaatselijke

dominee, werden we opgebeld door een oude vrouw, een geoefend kind des Heeren ergens uit Den Haag. Ze zei: "Ik ben een last kwijtgeraakt", terwijl wij haar over het hele geval niets hadden verteld.

Ze zei: "Ik ben een last kwijtgeraakt", en toen ik haar vertelde welk ontzaggelijk wonder de Heere gewerkt had, sloeg dat mensje aan het preken en vervuld zijnde met de Heilige Geest heeft ze twee uur lang gepreekt over de hemelse tabernakel, waarvan al Gods kinderen deel zullen uitmaken. Ze tekende die hemelse tabernakel naar het beeld van de oudtestamentische tabernakel, met alle voorwerpen en gereedschappen die daarin te vinden zijn en toen ze aan de toepassing kwam, zei ze; "O, nu mag jullie kindje een van die kleine striklisjes zijn, waaraan al die gordijnen van de hemelse tabernakel zullen hangen en niet één zo'n striklisje zal er gemist kunnen worden."

Zo'n preek heb ik van mijn leven niet gehoord en dat uit de mond van een vrouw, ja, een godzalige vrouw, een zwaarbeproevede vrouw, die uit de hand des Heeren leefde en daarin de Heere mocht grootmaken.

Nadat de Heere het Zijne in Christus had geopenbaard hebben we nooit meer in de smart en het gemis omtrent het gestorven kindje kunnen komen, want de Heere heeft die smart en dat gemis rijkelijk vergoed met Zichzelf.

Ja, geliefden, het is Christus die de doden herleven doet op Zijn spreken, want nadat Christus het kind bij de hand gevat had, zeggende: *"Talitha kumi", stond het dochttertje terstond op, en wandelde; want het was twaalf jaren oud; en zij ontzetten zich met grote ontzetting.*

'Thalita' betekent 'meisje', of 'jonge vrouw'.

'Kumi', betekent: 'sta op!'

Thalita kumi, Sta op, en het meisje stond terstond op van haar doodsbed en wandelde. Als het Leven tot de dood gaat spreken, moet de dood wijken. O, geliefden, zo gaat het geestelijke net eender. *"Doden zullen horen, de stem van de Zoon van God, en die ze gehoord hebben zullen leven."*

Als Christus spreekt tot uw dode ziel, dan bent u levend en zalig, en dan weet u dat u leeft.

Als Christus spreekt tot een dode, spreekt hij levendmakend en wordt de ziel wedergeboren, en huppelt hij van zielevreugd, daar hij zijn wens heeft verkregen.

De Psalmist kende dat ook. *"Als ik omringd door tegenspoed, bezwijken moet, schenkt Gij mij 't Leven."*

Tegenwoordig preken er velen, ja, hele kerkverbanden, preken een onbewuste wedergeboorte. Een soort bewusteloze levendmaking, maar

een bewusteloze wedergeboorte is van de duivel en niet van Christus.

Als Christus spreekt tot een verloren ziel, dan is die ziel terstond gered en springt hij op van vreugde.

Gods volk komt van de dood in het leven, van de duisternis tot Gods wonderbaar en heerlijke licht.

De wedergeboorte is herschepping en bij de schepping sprak God "daar zij licht" en er was licht.

Zo gaat het geestelijk net eender. Toen God Adam in de staat der rechtheid uit het stof geformeerd had en de geest des levens in zijn neusgaten blies, werd hij een levende ziel.

Dat geschiedt ook bij de wedergeboorte. De Heilige Geest komt bij een wedergeboren ziel inwonen en geeft de wedergeboren ziel getuigenis in het hart dat hij een kind van God is.

Geliefden, we moeten weer eindigen, maar heeft u zich al eens ontzet met een grote ontzetting over het wonder der wedergeboorte.

Toen het dochttertje van Jairus opstond van haar doodsbed, ontzetten Jairus en zijn vrouw en de drie discipelen zich met een grote ontzetting vanwege het wonder, ja, maar veelmeer vanwege de Wonderdoener.

Ze zullen het wel uitgeroepen hebben: "Wie is toch Deze, Die de doden opwekt en die het geloof niet doet ophouden?"

Christus sprak en de dood moest wijken, de banden van de dood moesten het meisje loslaten en de ziel van het kind werd weer verenigd met haar lichaam.

Ze wandelde, staat er. Haar ziel had reeds in de hemel gehuppeld, maar ze is er niet verdrietig om, om nog een tijdje op aarde te wandelen en dat door het geloof. Want het gaat niet om haar, maar om Christus en nu mag zij nog een tijdje van Hem getuigen, wat Hij gedaan heeft aan haar ziel. Daarvan had zij in de hemel reeds gezongen, ja, voor Gods troon en nu ook hier beneden.

Geliefden, waar zult u de eeuwigheid doorbrengen?

Gods ware volk zou op deze aarde niet altijd willen blijven, maar ze worden wel gewillig gemaakt om Zijn raad uit te dienen. Ze zijn Zijn getuigen en daarover zullen de heidenen zich verblijden, ja, zij zullen zich ontzetten met grote ontzetting, vanwege Christus en Zijn grote daden.

Amen.

Slotzang: 89:1.

86. De opstanding van Christus

Voorzang: Psalm 88:7

Schriftlezing: Mattheus 28:1 t/m 15

Geliefden, nadat Christus begraven was geworden, zaten de discipelen bijeen met de deur op slot. Christus was begraven en de steen was voor het graf gewenteld, met daarbij een wacht soldaten gesteld, zodat al hun hoop was vergaan en dat was de reden dat ook de harten van de discipelen op slot zaten. De Heere der heerlijkheid was gestorven, de hemel scheen van koper en bidden konden ze ook niet meer. Ze waren troosteloos, biddeloos en uitzichtloos. De beloften die Christus tot hun ziel had gesproken toen Hij nog met hen was, schenen in het luchtledige te zijn vervlogen en het was nu bijna drie dagen geleden dat Christus begraven was en daarmee was al hun hoop vergaan.

In afhankelijkheid des Heeren zouden wij met u de opstanding van Christus uit de doden willen gedenken en overdenken; kon en mocht het zijn tot verheerlijking van Zijn Naam en tot zaligheid van onze onsterfelijke zielen.

De tekstwoorden voor de prediking kunt u vinden in het Lukas-Evangelie, Lukas 24, daarvan het 5^e vers, het laatste gedeelte tot en met vers 7: *“Wat zoekt gij de Levende bij de doden? Hij is hier niet, maar Hij is opgestaan. Gedenkt, hoe Hij tot u gesproken heeft, als Hij nog in Galilea was, zeggende: De Zoon des mensen moet overgeleverd worden in de handen der zondige mensen, en gekruisigd worden, en ten derden dage wederopstaan.”*

Geliefden, terwijl de discipelen in moedeloosheid verkeren, begeven enkele vrouwen in de vroege morgen van de eerste dag der week, zich op weg naar het gesloten graf van Jezus. Het waren Maria Magdalena, en Maria, de moeder van Jakobus. In het Markus Evangelie wordt ook melding gemaakt van een derde vrouw, namelijk Salome, de vrouw van Zebedeus. En in het Lukas-Evangelie wordt nog van een vierde vrouw gesproken, namelijk Johanna, de huisvrouw van Chusas, den rentmeester van Herodes.

Allemaal vrouwen die de Heere Jezus gediend hadden met hun goederen en die tot Zijn eigendom behoorden door uitverkiezing, roeping, rechtvaardiging en heiliging in Christus.

En deze vrouwen, geliefden, waren op de eerste dag der week vroeg in de morgen opgestaan, terwijl het begon te lichten, en zij wilden het graf van Christus bezien. Ook hadden ze wat specerijen bij zich om het lichaam van Christus voor ontbinding te bewaren, want zij dachten dat het lichaam van Christus aan bederf onderhevig was.

Christus heeft drie dagen in het graf gelegen, maar Zijn lichaam heeft geen verderving gezien en zelfs geen been mocht er van Hem gebroken worden. Van het Paaslam mocht geen been gebroken worden en er mocht niets van overgelaten worden, dat was de instelling van het Paascha. Het paaslam moest gegeten worden met bittere saus, hetgeen ziet op het lijden van Christus en het kruisdragen in het leven der genade.

U moet er altijd goed op letten, geliefden, of het Evangelie gepredikt wordt in het kader van de ergernis van het kruis. Vele predikers buigen het recht en preken een Evangelie naar de mens en hebben de ergernis van het kruis teniet gedaan, om van een goede oude emeritusdag verzekerd te zijn. Maar de vrouwen lopen onder het kruis van Christus over de smalle weg des levens op kosten van en voor de verantwoordelijkheid van Christus naar het graf van hun geliefde Heiland, om Hem de laatste eer te bewijzen.

Wat was nu feitelijk de drijfveer van deze vrouwen? Nieuwsgierigheid? Daar geloof ik niets van, nee, zij werden door de liefde van Christus gedreven naar een dode Jezus. Een dode Jezus was voor deze vrouwen van oneindig meer betekenis dan heel de wereld bij elkaar.

De wereld kon deze vrouwen niet meer bekoren, want zij leefden in een andere wereld, namelijk het onbeweeglijke Koninkrijk van vrije genade.

En als je mag leven in het onbeweeglijke Koninkrijk van vrije genade, geliefden, dan ben je een vreemdeling in deze wereld, een vreemdeling in je familie, een vreemdeling in de kerk en een vreemdeling voor jezelf.

Deze vrouwen op weg naar het graf, bewezen ook gasten en vreemdelingen op aarde te zijn, want ze hadden geen aardse belangen, maar alleen belang in het lichaam van Christus.

Deze vrouwen streefden de discipelen echter voorbij in geloofsliefde en dat is opmerkelijk, geliefden, want u moet er altijd maar op letten dat God altijd de breuk gaat helen waar hij het eerst geslagen is.

De vrouw was het eerst gevallen schepsel in het paradijs en Christus heeft Zich eerst aan de vrouw als zodanig geopenbaard na Zijn opstanding uit de doden en niet het eerst aan de man. Moet u eens over nadenken.

Al hadden die vrouwen in ongelooft verstrikt gezeten, zoals de

discipelen, dan zouden zij thuis gebleven zijn. Maar als door een onzichtbare hand worden zij tot het graf van Christus gedreven. En terwijl de vrouwen bij de eerste ochtendgloren zich naar het graf begeven, vragen zij elkaar af, wie de steen van het graf voor hen zou afwentelen. Ondanks deze onmogelijkheid, om de steen van het graf af te wentelen, begeven zij zich desondanks naar het gesloten graf. De liefde is hun drijfveer, want als het geloof en de hoop verdwijnen, gaat de liefde schijnen.

Deze vrouwen kunnen de Heere Jezus niet missen en al was Hij ook begraven, dan nog trekt de liefde van Christus hen naar het graf van hun geliefde Heiland, naar het stoffelijke overschot van hun Geliefde.

Op een begraafplaats komen niet veel mensen, want op een begraafplaats vind je niets dan de dood. Maar als je een dierbaar pand in het graf hebt liggen, dan ga je daar heen, om het graf te bezien, om de dode te herdenken. Dat is in natuurlijk opzicht al zo, en veel meer in geestlijk opzicht. Die vrouwen werden niet gedreven door algemene liefde, maar door de liefde van Christus, om Hem te bewenen, Hem te gedenken en te herdenken.

Tijdens de laatste wereldoorlog zijn er duizenden geallieerde militairen gesneuveld. Elk jaar houden we dodenherdenking, tenminste hier in Noord Amerika, om de soldaten te herdenken die hun leven opgeofferd hebben om de wereld te bevrijden van de toenmalige As-mogendheden.

Als een land of volk haar doden niet gedenkt, dan leeft men over de dood heen, alsof de dood niet bestaat. Daarom worden er zoveel doden gecremeerd in onze dagen, omdat men God wil uitbannen, in gedachten, woorden en werken.

Maar God is niet uit te bannen, geliefden, en de dood ook niet. Wij hebben de wereld tot een sterfhuis gemaakt door onze zonden, want de bezoldiging der zonde is de dood, maar de genadegift Gods is het eeuwige leven, door Jezus Christus, onzen Heere.

Christus is naar deze wereld gekomen om zondaren uit dit aardse sterfhuis te verlossen en te reinigen, om hen te brengen naar het Vaderhuis, met de vele woningen.

De weg tot het Vaderhuis loopt evenwel door het rechthuis van Pilatus, over de kruisheuvel Golgotha en door het graf van Christus. Dat gold niet alleen voor Christus, dat is bevindelijk ook zo, geliefden, want Sion wordt door recht verlost en de wederkerenden door gerechtigheid.

De weg van de discipelen is echter geen exemplarische weg voor de waarachtige bekering, maar de heilsfeiten krijgen wel een plaats in het leven der genade, namelijk ten aanzien van de betekenende zaak.

Gods volk krijgt meer teruguit-leidingen dan voortuit-leidingen, ze boeken meer achterwaarts dan voorwaarts. De wedergeboorte begint met het heilsfeit van Pasen in de toepassing. En als een ziel wedergeboren wordt, gaat hij vanuit Pasen Kerstfeest beleven. De wedergeboorte vindt plaats op grond van het heilsfeit van Pasen en de wedergeboorte begint ook met Pasen, ofwel met de vergeving der zonden.

De betekenis van de heilsfeiten kunnen we alleen maar vanuit en op grond van Pasen, ofwel de vergeving der zonden, verstaan.

Dus als het Kerstfeest wordt in uw leven, geliefden, dan is het eerst Pasen geweest, dan hebt u eerst van het levende Brood gegeten en het bloed des Nieuwen Testaments gedronken.

Voordat Christus aan het kruis de geest gaf, heeft Hij eerst Zijn jongeren laten eten van het levende Brood en hen doen drinken uit de drinkbeker der dankzegging van Zijn vergoten bloed en woorden des eeuwige levens tot hun zielen gesproken.

Het geestelijke leven begint niet met Kerstfeest, maar met Pasen. Niet met een aanschouwelijk Pasen, maar door het geloof. Abraham en al de oudtestamentische heiligen hebben Christus van verre gezien en geloofd, de belofte niet verkregen hebbende in de aanschouwing der zaak, maar deze allen zijn in het geloof gestorven, de beloften niet verkregen hebbende, maar hebben dezelve van verre gezien, en geloofd, en omhelsd, en hebben beleden, dat zij gasten en vreemdelingen op de aarde waren (Hebr. 11:13).

Voordat de discipelen het historische heilsfeit van Pasen aanschouwen, hadden zij reeds kennis aan de vergeving der zonden. Dat gold ook voor de vrouwen.

Sommige dominees, tenminste, daar moeten zij dan voor doorgaan, beweren dat de discipelen voor het heilsfeit van Pasen geen kennis hadden aan de vergeving der zonden.

Wel, geliefden, degenen die dat leren, missen de zaak zelf, want anders is het onmogelijk om zo'n ketterij te leren.

Christus had Zijn discipelen Zelf rein en zalig gesproken en daar heeft al Gods ware volk kennis aan, namelijk aan Christus en de vergeving der zonden. Heel die open-schuld-leer van de Afscheiding is op een pure pelagiaanse geest gestoeld en ernstig zielsbedrog.

De vrouwen naar het graf hadden kennis aan de vergeving der zonden en niets kon hun scheiden van de liefde van Christus, ook al lag Christus al drie dagen in het graf, naar Zijn Godheid leefde Hij in hunne harten door Zijn Geest.

De vrouwen op weg naar het graf, gingen geen onbegaanbaar pad, want Christus was hen daarin voorgegaan en had de weg voor hen gebaad. Deze vrouwen hadden een gebaande weg, hoewel de omstandigheden tegen getuigden. Het graf was verzegeld met een grote steen en een peloton soldaten hield de wacht bij het graf, zodat de toegang tot het graf hermetisch was afgegrendeld voor de buitenwereld.

“Wie zal ons de steen van het graf afwentelen?” zo vroegen die vrouwen elkander af. Hoewel de liefde hen dreef, waren ze niet volkomen in hun geloof, want het geloof verzet de grootste berg in het hart van de zee, en ook die grafsteen zou voor het geloof geen obstakel zijn geweest, maar zo volkomen in hun geloof waren die vrouwen echter niet.

Die vrouwen hadden geen belang in die grafsteen, het was hen om het lichaam van Christus te doen. Die vrouwen zagen die grafsteen als een obstakel, want zij waren niet naar het graf gekomen om een grafsteen te bezien, noch om er bijbelteksten in te graven, nee, die vrouwen hadden de beloften Gods in Christus in hun harten geschreven staan, maar de Vervulling van die beloften lag in het graf van Jozef van Arimathea.

Die vrouwen liepen dus niet met gestolen beloften, nee, die die had Christus hen Zelf geschonken en toegezegd, en alles wat Hij aan hen had toegezegd, had aan hun harten vertroosting, Geest en leven geschonken. Die vrouwen liepen met een gemis over de aarde, die voortkwam uit het bezit. Het was eigenlijk een dood gemis, want als de Gever van het geestelijke bezit gestorven is, is het gemis ook dood, want buiten Jezus is geen leven, maar een eeuwig zielsverderf.

Ik kom weleens mensen tegen met een zogenaamd levend gemis, maar dan ben je nog te levend, mensen. Je kunt van je gemis toch niet leven? Kun je van de dorst leven? Kun je van de honger leven? Deze vrouwen konden dat ook niet, die waren met heel hun gemis bij het graf en in de dood uitgekomen.

En dan al die tot de tanden gewapende soldaten bij dat graf, daar zullen die vrouwen wel van gehuiverd hebben. De grote zware grafsteen was niet de enige onmogelijkheid in het leven van deze vrouwen, nee, ook de wachtsoldaten vormden een obstakel in hun voornemen, namelijk om het lichaam van Jezus te balsemen.

En terwijl zij het graf behoedzaam naderen, wordt de aarde ineens bewogen onder hun voeten. Als door de bliksem getroffen krimpen deze vrouwen dodelijk geschrokken ineen. Een grote aardbeving vindt plaats in de vroege morgenure van de eerste dag der week.

Als God in uw leven komt, geliefden, dan gaat dat gepaard met de donder en de bliksem van Gods heiligheid en majesteit. Dan kun je je niet meer voor God verbergen zoals Adam deed in het paradijs. Dan stelt God al je heimelijke zonden in het licht van Zijn aangezicht.

Je kunt God niet ontvluchten, geliefden, want God is overal. Zijn ogen doorlopen de ganse aarde.

Op de eerste Paasmorgen geschiedde een grote aardbeving, maar daardoor werd niet de steen van het graf afgewenteld.

De Wet opent je hart niet voor het Evangelie. Van nature zijn onze harten gesloten met een steen van ongeloof. En wie zal de steen van ons hart afwentelen, geliefden. Is dat al eens uw levensvraag geworden? Is dat al eens uw zieleworsteling geworden?

De steen op uw hart is geen obstakel voor Christus, want Hij is machtig om de steen van de deur van uw hart af te wentelen en uw stenen hart weg te nemen en u een vlezen hart te geven. Dat doet Christus door Zijn spreken, want Hij spreekt en het is er; Hij gebiedt en het staat er. Op Gods spreken is de hemel en de aarde geschapen en alles wat daarin beweegt en leeft, en zo gaat het ook in de herschepping. Zo ging het ook bij de opstanding van Laszarus uit de doden, en zo gaat het ook bij de opstanding van Christus uit de doden. Die aardbeving was Gods manier van aankondiging van de opstanding van Christus, om middels die engel de steen van het graf af te wentelen, als bewijs dat Christus als Mens gestorven was.

God werkt aan twee kanten. De vrouwen worden onwederstandelijk naar het graf getrokken en hoe verder zij komen, hoe onmogelijker de omstandigheden, maar toen alles tevergeefs dreigde te zijn, kwam er uitkomst van boven naar beneden.

Het Evangelie komt van boven naar beneden, geliefden.

“Onze hulp is van de Heere, die hemel een aarde gemaakt heeft.” Alleen Christus kan de koperen grendels op de deur van uw gesloten hart in stukken breken, want Hij is plaatsbekledend begraven, in plaats van Zijn volk.

Die engelverschijning ging gepaard met Goddelijke majesteit in een gedaante gelijk de bliksem, zo snel ging het. En de engel wentelde de steen van het graf af en ging boven op de grafsteen zitten.

Dat zou men in onze dagen heiligheidsschennis noemen, maar een steen is niks, ook een grafsteen niet. Alle grafstenen met al die gulden teksten erop, zullen straks met de wereld vergaan, geliefden.

De engel des Heeren wentelt de steen van het graf, omdat Christus als Mens uit de dood moest verrijzen, om met Zijn volkomen

rechtvaardigheid als Mens de oorzaak van onze rechtvaardigmaking te zijn en als Middelaar van verdienste die toe te passen in de harten van verloren zondaren, die Hij gekocht heeft met de prijs van Zijn bloed. De soldaten van Pilatus werden echter als doden, zo dodelijk verstijfd zijn zij van deze plotselinge engelverschijning. Zij hadden met gedacht dat zij God tegen konden houden met een steen, en zo dachten de godsdienstige Joden ook, maar ze waren verlamd en dodelijk verschrikt en als zij enigszins weer bij hun positieven komen, kiezen ze massaal het hazenpad.

De Wet verschrikt, maar de hemelse wachter zit in vrede op de steen, als teken van de overwinning van Christus over de zonden, de dood, het graf en de hel.

Het Sanhedrin had een wacht ingesteld om het graf van Christus te bewaken, maar hoe kan de dood nu het Leven bewaken, geliefden? Dat is toch de reinste dwaasheid. De wachters werden als doden, staat er.

Als God Zijn recht en Zijn beeld komt op te eisen in uw leven, geliefden, dan wordt de mens als een dode, want dan worden zonde, zonde en schuld, schuld. Dan krijg je niet alleen de schrik van je leven, maar de schrik des doods.

Dan wordt het sterven, en sterven is God ontmoeten.

Misschien zit hier een ziel met een stenen hart, en al zijn pogingen om dat stenen hart te verbreken, zijn op niets uitgelopen. Misschien hebt u het wel van een dominee verwacht. Wellicht hebt u het gezocht in uw tranen en gebeden, maar dat alles heeft u niets mogen baten en nu zit u hier met een stenen hart, van God en de mensen verlaten.

Wel, kom en zie de plaats waar de Heere gelegen heeft. Het graf is leeg en uw stenen hart kunt u in het graf van Christus achterlaten, want de Heere is waarlijk opgestaan, Hij leeft, niet voor Zichzelf, maar om stenen harten te vernieuwen en om verloren zondaren tot Zich te trekken.

De vrouwen kwamen om het graf te bezien, maar waren zeer bevreesd geworden door de majesteitlijke dingen die er plaats gevonden hadden. De steen was nu wel afgewenteld, maar het graf was leeg.

En dan begint ineens die engel tot die bevreesde vrouwen te spreken, hetgeen u kunt opgetekend vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte, Mattheus 28: 5-7, waar geschreven staat: *“Vreest gijlieden niet; want ik weet, dat gij zoekt Jezus, Die gekruisigd was. Hij is hier niet; want Hij is opgestaan, gelijk Hij gezegd heeft. Komt herwaarts, ziet de plaats, waar de Heere gelegen heeft. En gaat haastelijk henen, en zegt Zijn discipelen, dat Hij opgestaan is van de doden; en ziet, Hij gaat u voor naar Galilea, daar*

zult gij Hem zien. Ziet, ik heb het ulieden gezegd.”

De vrouwen hoeven niet te vrezen, dat wordt hen van de engel des Heeren gezegd, maar de wachters ontvangen deze boodschap niet. Zij zijn weggevlucht, van God af, maar de vrouwen vielen God toe, hoe verschrikt zij ook waren.

Als door een onzichtbare hand werden zij vastgehouden en tot het graf van Christus gedreven. Christus' dood was ook hun dood, en toen zij het graf ingingen, dus in de dood van Christus ingingen, was het graf tot hun verwondering leeg.

De dood was verslonden tot overwinning. De dood had Christus niet kunnen houden, want Hij is de Opstanding en het Leven en wie in Hem gelooft zal leven, al ware hij ook gestorven.

O, geliefden, het graf van Christus is leeg, wat zoekt gij de Levende bij de doden? Wat zoekt gij het in uw gestalten, tranen en gebeden? Wat zoekt gij het hier beneden, in uzelf, in kerken en bij de grafzerken? Christus is hier niet, Hij is opgestaan, gelijk Hij gezegd heeft.

Christus heeft het graf geheiligd voor Zijn volk en de weg naar het Vaderhuis voor Zijn Bruidskerk gebaad met Zijn dood, opstanding en hemelvaart. De buit van het overwonnen land, viel zelfs de vrouwen in de hand, schoon niet me uitgetogen, want het graf was al leeg voordat de vrouwen er in keken. Christus heeft de pers alleen getreden en niemand van de volkeren was met Hem, ook de vrouwen niet, ook de discipelen niet. Christus heeft het alles alleen volbracht en dat werk reeds in de eeuwigheid aanvaard, toen Hij Zich Borg stelde om tot God te genaken, om Zijn volk vrij te kopen met Zijn dood en vrij te maken met Zijn Opstanding.

Moest de Christus niet overgeleverd worden in de handen der zondige mensen, gekruisigd worden en ten derde dagen wederomopstaan uit de doden? Moest de Christus niet alsoo deze dingen lijden en zo in Zijn heerlijkheid ingaan?

Het graf kon Christus niet houden, want de dood kan het Leven niet vasthouden, de dood is gedood en het graf begraven. De Heere is waarlijk opgestaan en is van Simon gezien.

O, geliefden, is Hij ook door ons gezien en is Hij reeds ons verschenen in de kracht van Zijn opstanding?

U zegt: Hoe kom ik eraan?

Die vraag is een brug te ver. Hoe komt u eraf, namelijk van uw dode adamsbestaan. Dat werkheilige adamsbestaan moet afgelegd worden en dat heeft Christus gedaan in plaats van Zijn volk. Hij heeft Zijn leven

afgelegd en daar is uw oude mens in begrepen, als u der Wet gestorven bent door het lichaam van Christus.

De Wet is de eerste schuldeiser en die moet bevredigd worden, niet met dode werken, niet met geloof, maar met volmaakte werken, ofwel met de volmaakte gerechtigheid van Christus.

Dat wordt gekend en toegerekend als de ziel mag komen aan het einde der Wet, als u de laatste snik geeft in het werkverbond, en opgewekt wordt in en door de kracht van Christus' opstanding als een nieuw schepsel.

Christus is opgestaan om onze rechtvaardigmaking, om uit kracht van Zijn opstanding Zijn volk te rechtvaardigen. Daarom kon Hij niet in Zijn graf blijven, want Hij had gezegd ten derde dagen wederom op te staan. Christus' woorden zijn daden, en op de derde dag verrees Christus uit de doden, gelijk Hij gezegd had.

Christus had die engel niet nodig om het graf te openen, maar om te bewijzen dat Hij waarlijk de menselijke natuur had aangenomen. Christus had echter nu een verheerlijkt lichaam, dat de natuurwetten niet meer onderworpen was. Christus had wel dwars door die steen kunnen lopen, maar dat heeft Hij niet gedaan, want Hij moest als Mens opstaan en niet als een geest, om aan Zijn verdiensten een eeuwige waardij te geven.

In de staat van Zijn verhoging heeft Christus een verheerlijkt lichaam. Het sterfelijke van het menselijke lichaam moet onsterfelijkheid aandoen, en dat ligt verklaard en gegrond in het verheerlijkte en onsterfelijke lichaam van Christus.

Ook deze eerste Paasdag, de eerste dag der week, zal prijken met ongekende kracht, door de kracht van Christus' Opstanding, want Hij leeft en regeert tot in eeuwigheid.

Ook de wedergeboorte komt tot stand door de opstandingskracht van Christus. De apostel Petrus getuigt ervan door de inspiratie des Geestes: *"Geloofd zij de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus, Die naar Zijn grote barmhartigheid ons heeft wedergeboren, tot een levende hoop, door de opstanding van Jezus Christus uit de doden", 1 Pet. 1:3.*

De apostel schrijft hier de wedergeboorte aan de opstanding van Christus toe, maar dat doet hij niet om de dood van Christus uit te sluiten, nee, want door de dood zijn wij met God verzoend, en door de kracht van deze dood is onze oude mens ook gedood; maar omdat deze verzoening ons door Christus' opstanding wordt toegeëigend, en de nieuwe mens in ons wordt verwekt.

Dus door de opstandingskracht van Christus komt een ziel van de dood

in het leven en wordt hij met God verzoend op grond van de dood van Christus.

Christus is gestorven om onze zonde, en opgestaan tot onze rechtvaardigmaking. Door de dood van Christus is onze zonde verzoend en door de opstanding van Christus krijgen we deel aan de verzoening door toepassing en geloof.

Het geestelijke leven begint dus met Pasen, en vanuit de kracht van Christus' opstanding, worden we ingeleid in de trappen van Zijn vernedering, ofwel in de heiligmaking van Christus, maar dan zijn we reeds nieuwe schepselen door het geloof en niet meer onder de Wet, maar onder de genade.

De godsdienst maakt een rekensom van de bekeringsweg, een soort stappenplan. Eerst is men wedergeboren zonder Christuskennis, dan volgt enige ellendekennis, dan ingestort geloof, dan een beetje liefde en tranen, en vervolgens een geopenbaarde Christus die dan nog toegepast moet worden, Ja, die pijn ligt altijd verder, maar bereikt nooit zijn doel. Dat is het bekeringstraject van de logische rekengodsdienst, maar als u wedergeboren wordt door de opstandingskracht van Christus, dan komt u van de dood in het leven, door de stem van de Zone Gods, in de vergeving van al uw zonden.

Zalig worden is niet logisch, maar een wonder en toch geen misschientje, want degenen die zalig worden, zullen zeker zalig worden.

En als dat toepassing is, dan mag u uw weg met blijdschap reizen, omdat u dan verstaat dat Christus lijden moest, om alzo in Zijn heerlijkheid in te gaan, zoals Christus ook de Emmaüsgangers onderwijst, hetgeen we deze avond hopen te overdenken, als de Heere het geeft.

De vrouwen kregen niet allemaal nieuwe beloften, nee, zij werden indachtig gemaakt hetgeen Christus tot hen gesproken had. Zij kregen een terugleiding in hetgeen Christus geleerd had en waarvan Hij gesproken had.

De engel, of engelen, want in het Lukas-Evangelie wordt er van twee engelen gesproken, maar die engelen wezen de vrouwen op hetgeen Christus tot hen gesproken had.

"Gedenkt, hoe Hij tot u gesproken heeft, als Hij nog in Galilea was, zeggende: De Zoon des mensen moet overgeleverd worden in de handen der zondige mensen, en gekruisigd worden, en ten derden dage wederopstaan", Luk. 24:6-8.

In de Handelingen der apostelen beginnen de apostelen niet de geboorte van Christus te preken, maar de dood en de opstanding van Christus en

vanuit die zaligmakende kennis gaan we ook de komst van Christus in het vlees verstaan, namelijk dat Hij het vleesgeworden Woord is.

Om dat geheim te verstaan, moet je totaal vleselijk zijn, verkocht onder de zonden, want anders heeft de plaatsbekleding van Christus je niets te zeggen, dan verstaan we het niet, omdat we denken dat we geestelijke zijn, en dan verstaan we de dood van Christus niet, want om de dood van Christus te verstaan, moet je vleselijk zijn, anders zal de dood van Christus zonder betekenis blijven in je leven.

De vrouwen gingen het graf van Christus, maar zij vonden er niets, dan de doeken opgevouwen waarin het lichaam van Christus gewikkeld was geweest. Wat betekenen die opgevouwen grafdoeken? De schuld Uws volks hebt G' uit Uw boek gedaan. Ook ziet Gij geen van hunne zonden aan.

En toen werden die vrouwen indachtig aan de woorden van Christus door de kracht van Christus' opstanding. Zij krijgen indachtmakende genade. *"En zij werden indachtig Zijner woorden."*

Het heilsfeit van Pasen is niet aanschouwelijk voor het geloof, want hoewel die vrouwen aanschouwden wat er geschied was, liepen zij reeds achter de feiten aan, want Christus vonden zij niet in het graf, nee, Hij was reeds opgestaan. En het werd hen van Godswege geopenbaard door de engelen, en toen werden zij indacht hetgeen Christus tot hen gesproken had over Zijn dood en opstanding.

'Indachtig' betekent hier niet gewoon een blote herinnering, nee, dat is veel te goedkoop. Indachtig betekent hier: "verstaan", geloofsbevindelijk wel te verstaan.

De vrouwen voelden de waarheid ervan, met kracht, en zij geloofden. Hernieuwde geloofsbeoefening is altijd een gevolg van indachtmakende genade, ofwel het verstaan van hetgeen God tot de ziel gesproken heeft.

De Emmaüsgangers werd verweten dat zij niet verstonden, hetgeen Mozes en de profeten geleerd hebben omtrent de komst van de Messias. Het moest hen van Christus' wege geopenbaard worden. Je kunt met het gehoor des oors een belofte door het geloof ontvangen, maar nog zo onkundig zijn van de betekenende zaak.

Er is een opwas in de kennis van Christus, maar niet zodanig dat je Christus leert kennen zonder de vergeving der zonden. De overgangsfase van de oudtestamentische tijd naar de nieuwtestamentische tijd, zoals de discipelen en de vrouwen hebben moeten doormaken, is eenmalig en keert nooit weer. Christus is opgestaan en al die exemplarische bekeringsverhalen, plaatsen Christus weer onder de Wet en in de staat van Zijn vernedering. Nee, de kennis

van Christus begint in en door de kracht van Zijn opstanding en vanuit die kennis gaan we ook de gang van Christus' lijden verstaan, naar de mate des geloofs.

Die Moorman bevond zich onder het oordeel van de Wet, maar hij verstond het niet dat er van Christus gesproken werd in Jesaja 53. Pas toen hij tot geloof in Christus gekomen was, verstond hij ook de de gang van Christus' lijden op de prediking van Filippus tot redding van zijn verloren ziel.

Om die reden moesten de apostelen bekering en vergeving der zonden prediken, hetgeen waarin Christus ook de discipelen onderwijst als Hij Zich in de kracht van Zijn opstanding aan hen openbaart: *"Alzo is er geschreven, en alzo moest de Christus lijden, en van de doden opstaan ten derden dage. En in Zijn Naam gepredikt worden bekering en vergeving der zonden, onder alle volken, beginnende van Jeruzalem"*, Luk. 24: 46-47.

Dat is de prediking van Pasen, dat is de geloofservaring van Pasen, dat is de vrucht van Christus' dood.

Wat zullen die vrouwen verblijd geweest zijn in de Geest, toen zij hoorden en geloofden dat hun Heiland was opgestaan uit de dood. Alles werd weer waar voor die vrouwen.

Zo gaat het altijd in het genadeleven. Als de Heere overkomt, dan is alles weer waar; dan is God waar en Zijn Woord waar, want in Hem is geen schaduw noch omkering. Christus is gisteren en heden Dezelfde, want Hij is het Begin der schepping Gods en ook het Begin der herschepping Gods.

Het graf is leeg, want het is volbracht door Christus, hetgeen wij schuldig waren te doen op straffe des drieboudigen doods, volk des Heeren.

De vrouwen zijn heengegaan, om de elf discipelen te boodschappen wat zij gehoord, geloofd en gezien hebben.

"En als zij heengingen, om Zijn discipelen te boodschappen, ziet, Jezus is haar ontmoet, zeggende: Weest gegroet! En zij, tot Hem komende, grepen Zijn voeten, en aanbaden Hem", Matth. 28:9.

O, geliefden, is Jezus u weleens ontmoet, is Jezus u weleens verschenen van verre tijden en plaatsen. Hebt u Zijn groetenis al weleens in uw ziel vernomen?

Toen Johannes de groetenis van de moeder des Heeren hoorde, sprong hij van vreugde op in de buik van zijn moeder. Met welke blijdschap moeten de vrouwen dat niet vervuld zijn geweest, toen de groetenis van hun Liefste in hun zielen weerklonk? O, toen kwamen zij met haast, gelijk de herders uit Efratha's velden, en grepen Zijn voeten, omdat zij zichzelf als een voetveeg voor God hadden leren kennen.

En als zulk een blijdschap de ziel vervuld vanwege Zijn spreken, o, dan blijft er eer, aanbidding, en dankbare lofgezangen over.

Het was nog maar drie dagen geleden dat Hij de Geest gegeven had, maar het leek voor de vrouwen wel een eeuwigheid. En nu zij Hem zagen, ja, veeleer door Hem gezien werden, en de groetenis uit Zijn mond vernamen, o, toen konden zij zich niet meer bedwingen en vielen voor Zijn voeten in het stof, om die te kussen met tranen van blijdschap, met tranen van innige dankbaarheid, vanwege Zijn liefde, vanwege Zijn spreken, vanwege Zijn nabijheid.

O, dan hoor ik het de Bruid uit het Hooglied uitroepen: *“Hij kusse mij met de kussen Zijns monds; want Uw uitnemende liefde is beter dan wijn”, Hoogl. 1:2.*

We zullen er eerst een versje van zingen, en wel van de 36^e Psalm, daarvan het tweede vers.

*Uw goedheid, HEER', is hemelhoog,
Uw waarheid tot den wolkenboog;
Uw recht is als Gods bergen;
Uw oordeel grond'loos; Gij behoedt,
En zegent mens en beest, en doet
Uw hulp nooit vrucht'loos vergen.
Hoe groot is Uw goedgunstigheid!
Hoe zijn Uw vleug'len uitgebreid!
Hier wordt de rust geschonken;
Hier 't vette van Uw huis gesmaakt;
Een volle beek van wellust maakt
Hier elk in liefde dronken.*

Nou, geliefden, als je zo dronken mag zijn, dan mogen ze mij wel duizend bekeuringen geven, want wat zal vlees mij dan deren? *“De liefde is sterk als de dood; de ijver is hard als het graf; haar kolen zijn vurige kolen, vlammen des HEEREN.”*

Maar de liefde overtuigt niet.

U zegt: wat zegt u?

Ik zei, dat de liefde niet overtuigt. Het ongeloof laat zich niet door de liefde overtuigen, want overtuigen is Gods werk.

De discipelen geloven het maar zo niet hetgeen de vrouwen hen vertelden uit de volheid van hun gemoed. Hetgeen de vrouwen hen

vertelden schenen voor hen als ijdel geklap, en zij geloofden hen niet, ook al spraken de vrouwen vol overtuiging.

Daar moet je dus een discipel voor Christus voor zijn, om de Waarheid af te doen als ijdel geklap. Waar bemoeiden die vrouwen zich mee? Het predikambt was niet voor vrouwen weggelegd, dus kunnen zij allen maar onzin spreken.

Nou, wacht even, discipelen, 't is waar, de vrouw mag niet in het ambt, maar ze mogen wel getuigen, want daartoe waren zij door Christus Zelf geroepen.

Hoe zouden deze vrouwen hun mond kunnen houden, over hetgeen zij gehoord en gezien hadden?

Geliefden, als je altijd je mond kan houden over Christus, dan moet je je maar eens afvragen of je Hem ooit gezien hebt met de zogen des geloofs, en of je ooit bij je naam geroepen bent door Woord en Geest, in de kracht van Christus opstanding.

De vrouwen gaven door hetgeen zij gehoord hadden, in de volheid van hun gemoed, en hun hart was als een bron die zich uitstort op de velden, maar de discipelen vonden dat getuigenis ijdel geklap.

Ja, weet je van wie je de grootste klappen krijgt, als je van Christus mag getuigen?

Ja, van de godsdienst, denkt u, nee, van Gods volk en knechten. Toen de Bruid uitging vanwege het spreken van de Bruidegom; zocht zij Hem, maar zij vond Hem niet, zij riep Hem, doch Hij antwoordde haar niet. De wachters, die in de stad omgingen, vonden haar, zij sloegen haar, zij verwondden haar; de wachters op Sions muren rukten zelfs de sluier van de Bruid. Zij werd geslagen in het huis van haar liefhebbers, door de predikers, die niets van haar getuigenis geloofden en van de hand wezen als zijnde ijdel geklap.

Zo verging het ook de vrouwen, waarvan bekend stond dat zij de Heere vreesden, maar hun getuigenis werd niet aangenomen. De Samaritanen uit Sichar waren door het getuigenis van de Samaritaanse vrouw tot bekering gekomen, maar de discipelen lieten zich niet gezeggen door het getuigenis der vrouwen, vanwege ongeloof.

O, geliefden, verwacht het nooit van Gods knechten, want als je de Bruid van Christus mag zijn, moet je op afgunst rekenen, op en onder de kansel.

Maar geliefden, weet je wat ik nu zo schoon vind wat er omtrent het getuigenis der vrouwen? Wat er geschreven staat in het gedeelte in het Lukas-Evangelie: *“Doch Petrus...”*

Petrus die zijn Meester tot driemaal toe verloochend heeft, is de eerste

van de discipelen die opstaat en naar het graf gaat en zich nederbukt om in het graf neder te dalen. Petrus is van de discipelen de eerste getuige van een leeg graf en van de opstanding van Christus.

Die het meest gezondigd hebben, daar is de genade overvloedig. Die het er het laagste van af gebracht hebben, die zijn het sterkst in de liefde, en het zekerst in het geloof.

Geliefden, mag ik eens vragen: Kunt u uw paadje altijd recht houden? Nou, de discipelen niet, want zijn zaten verstrikt in ongeloof met de gordijnen dicht en de deur op slot.

Daar heeft de godsdienst geen last van, ben je wijzer, die hebben altijd de vlag in top, maar bij Gods volk hangt de vlag dikwijls half stok, omdat zij de dood en de hel van binnen gewaar worden en weigeren om getroost te worden.

Of hebt u er geen kennis aan?

Ja, met de wind in je rug is het niet zo moeilijk om te geloven, maar als je de wind tegen hebt, de kerkelijke opinie tegen hebt, als iedereen verachtelijk over je spreekt en als je als een roerdomp in de woestijn verkeert in de eenzaamheid, waar de afgrond tot de afgrond roept, daar al Uw golven, daar al uw baren, mijn benauwde ziel vervaren, ja, en als je levenscheepje op de rotsen van ongeloof dreigt te pletter te slaan en je houdt een hart van steen over, ja, en als de satan aan je rechterhand staat om je aan te klagen, ja, ja, wat ja? Dan is het over en uit en dat schreeuwt Petrus, de rotsman van angst in het scheepje dat vanwege de storm dreigde te vergaan: *“Heere, Heere, wij vergaan.”*

Of kunt u nogal uit de voeten als een kapitein op het droge? Ja, dan is het niet zo moeilijk om te geloven, maar al die mooiweer-gelovigen weten niets af van de dood, laat staan van de opstandingskracht van Christus, omdat zij nooit in het graf van Christus gelegen hebben en nooit met Hem gestorven zijn. Maar als we niet met Christus gestorven zijn, dan zullen we ook niet met Hem leven.

Het leven ligt achter de dood, en het graf van Christus is leeg, en om dat te weten, moet je persoonlijk met Christus gestorven zijn. Dat “gestorven zijn” leer je niet van het Evangelie, maar van de Wet, want als het gebod bij Paulus gekomen is, dan wordt Paulus van een Farizeeër een goddeloze, want zo heeft Paulus zich leren kennen in de spiegel van Gods heilige Wet. En toen heeft Paulus zijn vermeende bekering verloren, zijn godsdienstige ijver verloren, ja, zichzelf verloren, want toen de Wet bij Paulus op bezoek kwam, is Paulus gestorven, omdat de Wet zijn leven vorderde. En die eis der Wet is een goddelijke eis, want God doet geen afstand van Zijn recht.

Toen Paulus onder de Wet leefde, dacht hij geheel overeenkomstig de Wet te leven, maar toen het gebod kwam en zijn vijandige bestaan voor God aan de dag legde, toen is Paulus erachter gekomen dat hij geheel zonder de Wet leefde en toen is Paulus de oude mensdood gestorven, want in hem was geen leven, geen gerechtigheid, geen heiligheid, alleen maar eigengerechtigheid, en toen is Paulus ter helle gevaren en van onder eeuwige armen opgevangen door het Einde der Wet, en het Begin der Schepping Gods.

O, geliefden, geloven is onmogelijk, tenzij u openbaar komt als een helwaardige, die God rechtvaardigt in al Zijn weg en werk, op genade of ongenade.

U zegt: Gaat dat voor iedereen dan zo diep?

Nee, en daarom gaan er zovelen verloren, omdat zij wel van de straf verlost willen worden en van de gevolgen der zonden, maar niet van de zonde zelf. Maar al was er geen hel tot straf en geen hemel tot beloning, dan nog wenst Gods ware volk van de zonde zelf verlost te zijn en Christus tot haar Deel te hebben, al moesten zij met Hem naar de hel.

Dus de Heere maakt Zijn volk eerst onvoorwaardelijk op genade of ongenade, alvorens vrije genade in hen te verheerlijken. Dat gaat vanzelf of helemaal niet.

“Doch Petrus...”

Petrus stond op en ging naar het graf, en bukte zich om in het graf te gaan en zich te verwonderen vanwege het wonder aller wonderen. Gods volk gaat door het graf van Christus onder het kruis naar huis, naar ‘t erfgoed hierboven, naar ‘t Vaderlijk huis. Dat is nu de ware heiligmaking, namelijk van lijden tot heerlijkheid.

Het rechtopstaande christendom roemt in een zedelijke heiligmaking met de Wet in de mond en het Evangelie in de hand, maar Gods ware volk moet Christus hebben, al ligt Hij ook in Zijn graf. Ze liggen liever met Christus in het graf, dan dat ze zouden dansen met de godsdienst om het gouden kalf van de refo-cultuur.

Het Refodom is een ideologie geworden en heeft niets meer met de ware godsdienst te maken. Nette mensen, nette praat, nette kleren, nette auto, net huis, nette kerk, nette preken, nette zeden, alles in de vouw, alles in de plooi, alles even mooi en alles even glad.

Op zulke mensen kun je geen vuile vinger leggen, maar nette mensen hebben geen Zaligmaker nodig die onder de misdadigers werd gerekend, welnee, zij zorgen goed voor zichzelf, met sluitende verzekeringen en grote bankrekeningen, met fondsen en pensioenen, ja,

en met traktementen en emeritaten, met erfenissen en legaten.

Ja, dat is zo'n beetje de biografie van het Refodom, maar God zoekt niet het gereformatoriseerde en bediscussieerde naamchristendom, maar het verachte, het onedele, hetgeen niets is, het uitschot van deze wereld. God bekeert geen nette mensen, nee, geliefden. God rechtvaardigt de goddelozen, want Christus is onder de misdadigers gerekend, en tot een vloek geworden, om vervloekten tot een eeuwige Zegen te zijn.

Dus als het gaat over het nut van Christus' opstanding, dan is het eerste nut dat Christus als Middelaar van verdienste de dood heeft overwonnen, opdat Hij de verworven gerechtigheid ons kan deelachtig maken als Middelaar van toepassing. Vervolgens kan Christus ons door de kracht Zijner opstanding ons opwekken uit onze doodsstaat, en tenslotte is de opstanding van Christus een zeker onderpand voor onze zalige opstanding, zo leert de Heidelberger in vraag en antwoord 45.

Zo zal door de kracht van Christus' opstanding van al Gods kinderen ziel en lichaam verenigd worden in onverderfelijkheid op de dag der opstanding uit de doden, opdat Gods kinderen met een verheerlijkt lichaam door de Heere zullen worden opgenomen in de lucht op de dag van Zijn wederkomst, om altijd bij de Heere te zijn.

Ook heeft Christus met Zijn opstanding een eeuwige waardij aan Zijn verdienste gegeven en is Hem alle macht gegeven in hemel en op aarde.

Ook al in de tijd leven Gods kinderen uit en door de kracht van Christus' opstanding, want hun zielen zijn gered en in die genadestaat kunnen ze nooit afvallen. Zij kunnen niet meer sterven in eigenlijke zin, want -zegt Christus- zij zijn de engelen gelijk; en zij zijn kinderen Gods, dewijl zij kinderen der opstanding zijn. Gods kinderen sterven niet als straf op de zonde, want God straft geen twee keer. De straf die ons de vrede aanbrengt, was op Hem. De dood is voor Gods kinderen een doorgang tot het eeuwige leven, uit kracht van Christus opstanding.

Gods kinderen zijn gestorven en ze zullen niet meer sterven, maar gaan slechts overlijden en omdat zij met Christus gestorven zijn, gaan ze onder het kruis naar Huis, om God Drie-enig voor zulk een zalige verlossing eeuwig en onvergankelijk dankbaar te zijn.

Christus is door de dood heen gebroken en heeft de strik van het graf losgemaakt, tot een doorgang tot het eeuwige leven voor de Zijnen. *“Het behaagde den HEERE Hem te verbrijzelen; Hij heeft Hem krank gemaakt; als Zijn ziel Zich tot een schuldoffer gesteld zal hebben, zo zal Hij zaad zien, Hij zal de dagen verlengen; en het welbehagen des HEEREN zal door Zijn hand gelukkiglijk voortgaan”, Jes. 53:10.*

O, geliefden, het is geschied, het is een wonder in onze ogen, wij zien het,

maar doorgronden het niet. “Hij zal de dagen verlengen.” Dat is met het heilsfeit van Pasen vervuld. De duisternis moest wijken, de eeuwenlange nacht, een nieuwe dag moest prijken, met ongekende kracht.

O, geliefden, heeft de eerste dag der week al eens zalige betekenis voor u gekregen, want de eerste dag der week, is de dag van Christus' opstanding. *“Dit is de dag, de roem der dagen die Israels God geheiligd heeft. Laat ons verheugd van zorg ontslagen, Hem roemen die ons blijdschap geeft.”*

Amen.

Slotzang: Psalm 21:4, 5 en 6.

*Hij heeft, o God, van U begeerd
Het onvergank'lijk leven;
Gij hebt het hem gegeven;
Zo zijn de dagen hem vermeerd;
Zo leeft de vorst altoos;
Zo leeft hij eindeloos!*

*Hoe groot en schitt'rend is zijn eer,
Door 't heil, aan hem bewezen!
Hoe is zijn roem gerezen,
O alvermogend' Opperheer!
Wat glans, wat majesteit
Hebt Gij dien vorst bereid!*

*Gewis, Gij zult, all' eeuwen door,
Hem met Uw gunst verzellen,
En tot een zegen stellen;
Ja, Gij geleidt hem op het spoor
Der vreugde, bij het licht
Van 't Godd'lijk aangezicht.*

87. De openbaring van Christus tot rechtvaardigmaking I

Voorzang: Psalm 49:1, 2 en 3

Schriftlezing uit Mattheus 11

Gemeente, de tekst die wij u met de hulp des Heeren wensen te verklaren, kunt u vinden in Galaten 1, de verzen 15 en 16, waar wij lezen:

“Maar wanneer het Gode behaagd heeft, Die mij van mijner moeders lijf aan afgezonderd heeft, en geroepen door Zijn genade, Zijn Zoon in mij te openbaren, opdat ik Denzelven door het Evangelie onder de heidenen zou verkondigen, zo ben ik terstond niet te rade gegaan met vlees en bloed.”

Gemeente, toen Paulus op weg naar Damaskus werd neergeveld, was dat niet zijn wedergeboorte, maar zijn geestelijke arrestatie.

Je kunt niet worden vrijgesproken van schuld en straf, als je niet gearresteerd bent, als misdadiger veroordeeld bent, en voor het gerecht gedaagd wordt. Mensen die onschuldig zijn, hebben geen vrijspraak nodig.

Dat is zowel geldig in burgerlijk opzicht als in geestelijk opzicht. De Farizeeën waren onschuldig in eigen oog, en dus hadden zij geen behoefte aan de vrijspraak en de vergeving der zonden.

Maar toen Paulus op weg naar Damaskus werd neergeveld, leerde hij voor het eerst van zijn leven de Wet kennen in zijn verdoemde kracht en die Wet vertelde hem dat hij des doods schuldig was.

Toen werd hij als een misdadiger gearresteerd van Godswege. Hij had zich immers schuldig gemaakt aan vervolging van Gods volk en dat is hetzelfde als Christus te vervolgen.

Nadat Paulus van zijn paard geslagen was door de bliksem van Gods toorn, riep Christus hem toe: “Saul, Saul, waarom vervolgt gij MIJ?”

En toen verloor Paulus het licht uit zijn ogen en de kennis uit zijn verstand, want in het licht van de heiligheid van God wordt de mens blind, hulpeloos, hopeloos en goddeloos.

Kent u dat ook, geliefden?

Als de heilige Wet Gods op bezoek komt met zijn verdoemde kracht, dan moet de mens ter helle verzinken.

Ja, dus toen was het met de werkheiligheid van Paulus gedaan, toen was hij uitgemoord en uitgeraasd, toen was Saulus van Tarssen ineens een

hulpbehoevend mannetje geworden.

En als een blinde man wordt hij op bevel van Christus naar Damaskus geleid, in de Rechte Straat geleid, want daar stonden de rechterstoelen opgericht.

Saulus van Tarssen had Christus vervolgd en nu komt God hem ter verantwoording te roepen, want God laat Zijn Zoon niet bespotten. En toen heeft Saulus van Tarssen drie dagen en drie nachten in het stof gelegen voor God, al biddende en smekende of er nog genade was voor zulk een monster als hij was.

U weet, toen heeft de Heere nadat Paulus drie dagen en drie nachten daar gelegen heeft, toen heeft Hij Annanias gestuurd, om Paulus te dopen, opdat zijn zonden zouden worden afgewassen, niet door het doopwater, maar door het dierbaar bloed van Christus.

Daar in die rechte straat heeft het Gode beliefd om recht te spreken op grond van het offer van Zijn Zoon en die rechtsspraak werd vrijspraak, omdat God de straf die Paulus verdiende met Zijn Zoon verrekend heeft. In de Straat der Rechte heeft het Gode beliefd Zijn Zoon in Paulus te openbaren, om zijn zonden weg te nemen en hem te verzoenen met een Drie-enig God.

Hetgeen Paulus in de tekst getuigt van de zaligmakende openbaring van Christus, daar heeft al Gods volk kennis aan. Bij Paulus ging de openbaring van Christus gepaard met zijn roeping om de heidenen het Evangelie te verkondigen, maar wat de zaligmakende inhoud betreft, verschilt de openbaring van Christus in het leven van Paulus niet met de openbaring van Christus in het leven van al Gods kinderen.

Geliefden, is Christus u reeds geopenbaard door Woord en Geest?

De eerste (zaligmakende) openbaring van Christus is tot rechtvaardigmaking der ziel, ofwel tot de vergeving der zonden, en de nadere openbaringen van Christus zijn tot bevestiging en versterking van het geloof en tot diepere inleiding van de verborgenheid der godzaligheid.

De invulling die dikwijls ook op bepaalde gezelschappen aan ‘een geopenbaarde Middelaar’ gegeven werd/wordt, staat haaks op hetgeen de Schrift ons leert.

Met ‘een geopenbaarde Middelaar’ bedoelde men op genoemde gezelschappen dat Christus Zich openbaart in Zijn geschiktheid en gewilligheid, waardoor een “bekommerde ziel” enige adem en troost krijgt, maar waarbij de Middelaar echter nog niet door het geloof wordt omhelsd.

Dit soort aanschouwelijkheden van ‘een geopenbaarde Middelaar’ is

echter absoluut niet zaligmakend.

Duizenden belijders zijn met zo'n aanschouwelijke 'openbaring van de Middelaar' reeds ter helle gevaren.

Christus heeft Zich in voorwerpelijke zin aan heel de wereld geopenbaard en als de dochters van Jeruzalem de lijdende Knecht des Heeren zien gaan naar Golgotha, schreien zij hete en medelijdende tranen om Hem, maar ze werden daarover ernstig vermaand: *"Gij dochters van Jeruzalem! weent niet over Mij, maar weent over uzelf, en over uw kinderen!"*

Ze hadden namelijk (nog) geen deel aan Christus en waren beslist niet wedergeboren.

Zulk soort 'wenende zielen' worden echter in de Ger. Gem. "bekommerde zielen" genoemd en al geestelijk leven toegekend. Het is echter ernstig zielsbedrog en een vervloekte dwaalleer.

Anderen verstaan onder 'de openbaring van de Middelaar' een tweede station ná de wedergeboorte, en trekken de lijn door naar Jakob te Bethel.

Jakob zou in Bethel een geopenbaarde Middelaar hebben ontvangen en in Pniël een Middelaar in de toepassing, ofwel de vergeving der zonden. Ook in deze voorstelling is de vergeving der zonden een latere of nadere weldaad in het leven der genade die lang niet door elk kind van God wordt beleefd, volgens zeggen. Hetzelfde geldt ten aanzien van het verzoend zijn met een Drie-enig God.

Ook kinderen in Christus kennen de Vader. Door de inspiratie des Geestes Schrijf Johannes in 1 Johannes 2:13: *"Ik schrijf u, vaders! want gij hebt Hem gekend, Die van den beginne is. Ik schrijf u, jongelingen, want gij hebt den boze overwonnen. Ik schrijf u, kinderen, want gij hebt den Vader gekend."*

Te zeggen dat niet alle kinderen Gods kennis hebben aan de verzoening met een Drie-enig God is dus eveneens onschriftuurlijke wartaal, ofwel ontspoorde gezelschapstaal, en het heeft met de Schriftuurlijke bevinding van de vergeving der zonden niets te maken, net zomin als de vergeving der zonden als een nadere weldaad wordt geleerd.

Al Gods kinderen staan in veler veronderstelling nog 'ergens voor' en men ziet het als een hoge uitzondering dat het eindstation wordt bereikt, namelijk om "teruggebracht te worden in het Vaderharte Gods".

Bij het bereiken van het laatste stuk wordt men bevorderd tot "een diep doorgeleid mens", dus eentje die 'door alle stukken is geleid' en dezulken worden niet zelden een soort 'opperzaal-status' toegekend, terwijl anderen die nog in de lagere klasse verkeren moeten zuchten in

de kerker van dr. Habitus, of zoals men wilt: het revalidatiecentrum van dr. Actus.

Deze dwaalleer heeft zowaar veel weg van het kastenstelsel van het hindoeïsme

Ik heb veel in gezelschapskringen verkeerdt (Gode zij dank ook op gezonde gezelschappen van Gods ware geoefende volk), echter, op de meeste gezelschappen bestond er -bij gebrek aan gezonde leiding- dikwijls een wedijver onder elkaar wie de meeste toch wel niet was en wie het meeste ervan geleerd had en waar de dwalingen verheerlijkt werden.

Op die afgezakte gezelschappen was er dikwijls 1 persoon aan het woord die "door alle stukken geleid was" en door de aanwezigen dikwijls als een soort god vereerd werd.

Ik heb een vrouw gekend die zichzelf uitgaf als een doorgeleid (doorgegleden) kind van God, die 'door alle stukken geleid was' en die allerlei gezichten en buitenbijbelse openbaringen te zien gekregen had waarmee zij dan op 'de kleinen' in Christus indruk probeerde te maken en die zelfs voor een lange tijd 'in haar macht' had.

Toen ik haar begon te wederstaan in haar aangezicht, zag ik haar gezicht vertrekken en als blikken konden doden was ik er nu niet meer geweest. Sommigen verweten mij zelfs "heiligheidschennis", omdat ik het aandurfde een "diep doorgeleide" vrouw tegen te spreken.

Voor mij was dat beslist geen kwestie van durf, want het ging me om de waarheid en de waarheid moet zegenvieren. En juist in die ogenblikken kreeg ik vrijmoedigheid van de Heere om me van dit soort geestelijke manipulaties vrij te maken en anderen ervoor te waarschuwen.

De eerlijkheid gebied me wel te zeggen dat toen ik de Heere nog niet zolang kende, dat ik van die gezelschapsleer wel een tijdje van onder de indruk geweest ben.

Daar heeft de Heere mij -geloofd zij Zijn heilige Naam- op een radicale wijze van verlost.

Ik ontken niet dat er zuigelingen, jongelingen en vaders in de genade zijn, integendeel, maar als men wil beweren dat zuigelingen Christus nog niet kennen, dan zeg ik op grond van Gods heilig Woord dat men schrikkelijk dwaalt en dat dezulken onder de vloek staan van Galaten 1:8-9.

Zuigelingen zijn niet geoefend en moeten -overigens net als jongelingen en vaders in de genade- opwassen in de kennis van Christus. Er is trap en mate in de kennis van Christus, maar er is geen trap en mate in Christus Zelf!

Een zuigeling in de genade bezit evenveel als een vader in de genade, namelijk Christus en al Zijn weldaden, namelijk rechtvaardigmaking, wedergeboorte, geloof, hoop en liefde, vergeving der zonden en een recht op het eeuwige leven. En dat alles BEWUST door het geloof, al was het ook het minste ware mosterdzaadgeloof!

Het ware geloof is altijd bewust, namelijk door de Heilige Geest, en door de liefde werkende.

Een vader in de genade is geoefender in hetgeen hij in Christus is en heeft, en staat dikwijls door het geloof in het onbeweeglijke koninkrijk van vrije genade.

Een zuigeling in de genade is door zwak- en kleingeloof dikwijls het geloofszicht op Christus kwijt en is voor zijn gevoel ook het geloof dikwijls kwijt en leeft voor zijn waarneming meer in een beweeglijk koninkrijk, ziende op zijn modderachtige bestaan.

Een zuigeling in de genade heeft evenwel kennis aan een geopenbaarde Middelaar en aan de vrijspraak van de vergeving der zonde, hoewel hij dat dikwijls door heersend ongeloof dikwijls verdacht houdt.

Maar naarmate God Zijn eigen werk in Christus steeds krachtiger komt te bevestigen, naar die mate neemt ook de zekerheid des geloofs toe.

In de zekerheid des geloofs is dus ook trap en mate. Een zwakgelovige is doorgaans zwak verzekerd (ook weleens sterk) en een vader in de genade leeft niet bij zijn gevoel, maar door het geloof, hoewel ook vaders in de genade dikwijls in diepe duisternis kunnen verkeren en in grote geestelijke verlatenheid!

Zo leidt de Heere Zijn veelkleurige Kerk steeds dieper in de geheimenissen van de heerlijkheid van Christus.

De een moet er soms jaren over doen wat anderen in korte tijd leren, namelijk wat zij in Christus HEBBEN!

Een vader in de genade zal doorgaans wel een zuigeling verstaan, maar een zuigeling zal lang niet altijd een vader in de genade verstaan, omdat die weleens dingen zegt vanuit de geloofsbeleving der zaken die voor degenen die hun geloofszinnen nog niet in die mate hebben geoefend, zwaar zijn om te verstaan.

Als sommigen beweren dat je met “een geopenbaarde Middelaar” nog de dood in moet, dan geldt dat alleen voor degenen die nog niet wedergeboren zijn en die al weleens in aanschouwelijke zin een gezicht gehad hebben op de Middelaar Gods en der mensen, middels de prediking van het Evangelie.

Dit soort ‘gezichtelijke openbaringen’ kunnen heel ver gaan, zelfs met een sterk gevoel van de werking van Gods Geest, maar met een

gezichtelijk zien, ben je de zaak waar het om gaat nog niet deelachtig.

Alleen het zien door het geloof is hebben. Dit zeg ik niet om de zwakgelovigen in Christus kleinmoedig te maken, integendeel, maar om de schijngelovigen te ontdekken, omdat zij zich blij maken met de gemene werking des Geestes, waarvan duizenden belijders in onze dagen zelfs niet eens weet hebben.

Gemene werkingen des Geestes kunnen -zoals gezegd- zeer ver gaan, maar staan in het kader van een tijdgeloof. Een tijdgeloof kan kort, maar ook lang duren, zelfs het hele leven lang. Echter in het uur van het sterven gaat het tijdgeloof niet over in aanschouwen.

Dat geldt alleen voor het ware zaligmakende geloof. Zaligmakend geloof begint met een zaligmakende ‘openbaring van de Middelaar’, Die eerst de zondaar omhelst, alvorens de zondaar Hem omhelst.

Ook de zuigelingen in de genade kennen een zaligmakende openbaring van de Middelaar door het geloof, maar zij kunnen dat meestal niet even zakelijk in woorden verhalen, zoals de meer geoefenden in de genade dat wel mogen doen, omdat de kleinen die in Christus geloven voor hun eigen waarneming verkeren in een beweeglijk koninkrijk.

Toch komen de meeste kinderen Gods direct met de rechtvaardigmaking in de vrijheid der kinderen Gods en dat is ook bijbels.

Al Gods kinderen zijn immers vrijgemaakt met de vrijheid waarmee Christus hen vrijgemaakt heeft.

Maar die vrijmoedig in de vrijheid wandelen, zijn meestal diegenen die midden uit de wereld zijn gehaald.

Dezulken zijn over het algemeen helderder in de kennis van Christus dan menig kind van God die grootgebracht is onder de voorzijde leer.

Om nu te spreken van een zaligmakende openbaring van Christus, vanuit het Woord, worden we bepaald bij de tekst van onze overdenking, waarin Paulus getuigt over deze zaak: *“Maar wanneer het Gode behaagd heeft, Die mij van mijner moeders lijf aan afgezonderd heeft, en geroepen door Zijn genade, Zijn Zoon in mij te openbaren, opdat ik Denzelven door het Evangelie onder de heidenen zou verkondigen...”*

Hier spreekt Paulus over een zaligmakende openbaring van Christus TOT rechtvaardigmaking door het geloof.

Toen God Zijn Zoon in het hart van Paulus openbaarde, betekent dat niets anders dan dat Christus bij Paulus werd toegepast tot rechtvaardigmaking.

Kijk, dat heeft de Afscheiding totaal uit elkaar getrokken en het gevolg hiervan is een roomse heilszekerheid, oftewel helemaal geen geloofszekerheid, ofwel het zogenaamde ‘halfverloste’ christendom.

Met name ds. G.H. Kersten heeft de wedergeboorte en de rechtvaardigmaking uit elkaar getrokken en daaruit valt dan ook te verklaren hoe men tot de invoering van de onbijbelse standenleer gekomen is, die uit een chronologische toepassing van de heilsweldaden bestaat, waar echter niet één rechtgeaard kind van God raad mee weet, maar waarmee sommigen wel dikwijls een levenslange duisternis over hun ziel halen, of -en dat komt nog veel meer voor- dat schijngeelovigen zich ermee blijmaken, omdat zij met een gevoelig voorwerpelijk gezicht op de Middelaar vanuit de Woordverkondiging menen het eigendom van Christus te zijn, terwijl zij nog nooit door Hem gemijnd geworden zijn in de toepassing des harten door het geloof.

Velen zeggen Christus 'lief te hebben' en zijn of (vleselijk) verzekerd van hun staat, of 'bekommerd' vanwege hun staat, doch in beide gevallen is men nog nooit een verloren zondaar voor God geweest en derhalve ook niet bij God vandaan als een goddeloze gerechtvaardigd door de Eersteling Christus. Als Christus niet de Eerste is in de toepassing, dan zal blijken dat Hij ook niet de Omega is in het uur van de dood.

Veel dominees bedoelen met 'een geopenbaarde Middelaar' een voorwerpelijk gezicht op Christus en plaatsen die aanschouwelijke in het kader van het leven der genade, maar daarmee geven zij een geheel andere invulling aan de rechtvaardigmaking als de tekst van onze overdenking leert.

Als Paulus getuigt dat het Gode beliefd heeft Zijn Zoon in hem te openbaren, dan spreekt hij in het geloofskader van de rechtvaardigmaking, zoals die in de Rechte Straat aan hem voltrokken is in de weg van recht en gerechtigheid.

Paulus maakt nergens melding van een habitus en een actus, want dr. Habitus en dr. Actus zijn onechte kinderen van Comrie, en die hoerenkinderen zijn door ds. Moerkerken geadopteerd en in de vitrinekast gezet van de leerstellingen van de GG.

Paulus heeft echter niet tot de heidenen gezegd dat ze nog even geduld moesten hebben omdat hij krachtens genoemde dwaalleer op dr. Actus moest wachten, omdat dr. Habitus hem in de boeien geslagen had. Ook staat nergens beschreven dat hij met een geopenbaarde Middelaar nog de dood in moest, alvorens zijn zonden werden vergeven.

De apostel Paulus stelt in Galaten 1:8-9 de gehele Afscheiding plus hun bijlopers en meelopers door de inspiratie des Heiligen Geestes in aller tegenwoordigheid onder de vloek.

Het leven der genade begint met de vergeving der zonden, met de vrijmaking in Christus waaraan de bediening des doods (die van de Wet)

die tot de geestelijke wetsdood leidt (Gal. 2:19a), vooraf gaat.

Er is geen zaligheid mogelijk zonder een geopenbaarde Christus in de toepassing. Daar spreekt Gods Woord duidelijk in. *"Indien de Zoon u zal vrijgemaakt hebben, zult ge waarlijk vrij zijn."*

"Die den Zoon heeft, die heeft het leven; die den Zoon van God niet heeft, die heeft het leven niet."

Zo absoluut stelt Gods Woord het leven in Christus en buiten Christus is er niets dan de dood, de hel en het graf.

Omdat dit zo is, betekent het niet dat we de verkondiging te kort mogen doen, of een krap Evangelie moeten preken, nee, het Evangelie is een oceaan van ruimte in Christus voor verloren zielen.

Zitten er hier nog van die verloren zielen die vanwege het vonnis des doods ieder ogenblik vrezen ter helle te moeten varen? Hoort dan hier het Evangelie van vrije genade uit de mond van Christus: *"En Die leeft, en Ik ben dood geweest; en zie, Ik ben levend in alle eeuwigheid. Amen. En Ik heb de sleutels der hel en des doods."*

En Hij heeft tot mij gezegd: *"Ik leef en gij zult leven!"*

Ja, dat gaat met ene slag en daar ben je bij, want dat is in geen hoek geschiedt. Hoewel de zaligheid niet gegrond is in de ervaring, zal het zonder ervaring niet gaan.

In het kader van de rechtvaardigmaking is geloof zonder geloofservaring een hallucinatie van de duivel en duizenden beelden zich in door het geloof gerechtvaardigd te zijn, terwijl ze niet bij God vandaan gerechtvaardigd zijn en dus ook niet van Hem gekend en geliefd zijn, maar slechts redeneren vanuit een tijdgeloof.

De rechtvaardigmaking is echter niet het voorwerp des geloofs en mensen die uit hun rechtvaardigmaking leven, zijn dikwijls zo hard als een spijker voor de kleinen in Christus, maar degenen die uit het enige Voorwerp des geloofs, namelijk Christus leven, wensen en gunnen de zaligheid ook een ander, maar wel op grond van en door recht en gerechtigheid.

De zekerheid des geloofs is een feit die vast ligt in Christus en in het Woord. Het geloof zelf is zo zeker als God zeker is! Paulus geeft door de inspiratie des Geestes een prachtige definitie van het ware geloof in Hebreeën 11:1: *"Het geloof nu is een vaste grond der dingen, die men hoopt, en een bewijs der zaken, die men niet ziet."*

Subjectief gezien is er wel 'trap en mate in de zekerheid des geloofs', afhankelijk van de mate des geloofs en dat slaat dan inderdaad op de 'verzekerdheid des geloofs'.

De volle verzekerdheid des geloofs is echter niet beperkt tot een

‘elitegroep’ gelovigen, maar is een privilege voor al Gods kinderen, niet één uitgezonderd.

Alleen maken niet alle gelovigen gebruik van dit privilege. Enerzijds door ongelooft en anderzijds door een verkeerd verstaan van de Wet Gods in het leven der heiligmaking, waardoor er velen blijven hangen tussen wal en schip en niet komen tot de volkomen man in Christus.

Het klinkt wellicht paradoxaal, maar een zwakgelovige is -als het recht ligt- net zo zeker van zijn zaligheid als een sterkgelovige, echter alleen niet in de mate en niet zo bestendig als een sterkgelovige het geloof doorgaans mag beoefenen, omdat de zwakgelovigen in zelfkennis, Godskennis en Christus kennis niet zo diep ingeleid zijn als jongelingen en vaders in de genade doorgaans zijn.

Zowel een zwakgelovige als een sterkgelovige bezitten het ware geloof, maar ze zijn in zichzelf genomen beiden even zwak. Immers, zonder Christus kan een zwakgelovige niets doen, maar ook een sterkgelovige niet.

Een vader in de genade is even afhankelijk als een zuigeling in de genade, alleen leven jongelingen en vaders in de genade meer door geloof in de onveranderlijkheid van de beloften Gods in Christus, terwijl zuigelingen in de genade meer steunen op een zalig geloofsgevoel in Christus.

Zolang zij maar niet steunen op louter gevoel, is hun zwakke geloof even zuiver als het geloof van degenen die in de volle verzekerdheid des geloofs staan.

Let wel: ‘zwakgeloof’ is onderscheiden van ‘kleingeloof’, want bij ‘kleingeloof’ heeft het ‘ongeloof’ de overhand, maar dat is niet het geval bij ‘zwakgeloof’.

Ook is het niet zo dat vaders in de genade altijd beschikken over een sterk geloof, o nee, ook zij vervallen soms tot kleingeloof door allerlei oorzaken van het godevijandige vlees.

Kleingeloof ziet meer op de omstandigheden dan op de Voleinder des Geloofs, terwijl zwakgeloof doorgaans vasthoudt aan ‘het nochtans des geloofs’, ondanks de heftige bestrijdingen.

Er is echter niet één kind van God wiens geloof volkomen kwalitatief is. Dat geldt alleen voor het volkomen geloof van Christus, en door Zijn geloof is Gods volk gerechtvaardigd.

De volkomenheid des geloofs staat alleen en uitsluitend op Naam van Christus, de Voleinder des Geloofs. Door toerekening is Zijn geloofsgehoorzaamheid de mijne door het geloof, en door Zijn geloof zijn we rechtvaardig voor God, namelijk als wij in Hem geloven. (Zie: Rom.

3:22; Rom. 3:26; Gal. 2:16; Gal. 3:22; Openb. 14:12). Zwak- of sterkgeloof doet hier niet ter zake.

Het gaat om wáár geloof en alle gelovigen delen in het volkomen geloof van Jezus.

Alle gelovigen vertonen ook het beeld van Christus, maar zoals de ene ster in heerlijkheid verschilt van de andere ster (1 Kor. 15:41), zo verschillen de gelovigen in de mate van de kennis van Christus en in die mate ook in het getuigenis. Allen worden inwendig bestraald en verlicht door de Zonne der gerechtigheid, alleen de kracht ervan kan verschillen naar de mate des geloofs.

In natuurlijk opzicht is een lichtstreep zon ook zon, en een lichtstreep zon verschilt in kwaliteit niet met een heldere middagzon, doch alleen in kracht.

Zo leven er tamelijk veel kinderen Gods in het zwakke en schemerachtige schijnsel van het Noorderlicht der Zon, terwijl anderen veel dichterbij en nauwer door het geloof uit de Evenaar des Woords leven, zoals de Bruid in het Hooglied mocht beoefenen.

Dezulken zijn in de inleving het zwartste en het vuilste, omdat de hete middag-Zon hen gedurig beschijnt, doch tegelijkertijd zijn zij lieflijk in Zijn ogen en zonder enig gebrek.

In de wortel der zaak wensen alle kinderen Gods gedúrig bij Hem te zijn en zij zullen dan ook straks zonder onderscheid de Koning zien in Zijn schoonheid, niet door geloof, maar door aanschouwen, van Aangezicht tot aangezicht.

Maar in dit Mesech der ellende, moeten ze door vele verdrukkingen heengaan, opdat ze als goud beproeft zullen komen uit het vuur.

Gods volk heeft de zekerheid des geloofs niet op zak, maar in God.

Degenen die staan in ‘de volle zekerheid des geloofs’, behoren tot het ellendigste en armste (evenwel in Christus rijkste) volk op aarde, omdat zij weten dat de Wet geestelijk is, en zij vleeselijk zijn, verkocht onder de zonde.

Zij zijn niet vlees en Geest, maar enkel vlees en omdat het Woord Vlees geworden is, is hun ingeleefde ‘vleeselijk zijn’ geestelijk, want in Christus zijn zij totaal nieuwe schepselen, niet half om half, niet ten dele, niet volkomen in delen, maar met ziel en lichaam beiden, want het Woord is Vlees geworden. Ja, de verborgenheid der godzaligheid is groot: “God geopenbaard in het Vlees”.

We zullen er eerst van zingen, en wel van de 145e Psalm, daarvan het tweede zangvers.

Nu hoor ik iemand vragen: Hoe wordt ik van dat heil nu deelgenoot. Hoe kom ik eraan?

Antw.: Dan moet je 'ik' éraan, want in de toepassing van de zaligheid doet uw ik en mijn ik niet meer mee, omdat Christus Zijn 'Ik' eraan gegeven heeft om goddeloze 'ikken' te ont-ikken, door in hun plaats te gaan staan.

Niet mijn geloof, maar het Zijne! Niet mijn verzekerdheid, maar Zijn gerechtigheid!

Niet mijn vertrouwen, maar Zijn betrouwbaarheid! Niet mijn bidden, maar Zijn voorbidding!

Niet mijn wandel, maar de Zijne! Niet mijn gesteldheid, maar Zijn genegenheid! Mijn geloof is ongeloof, maar Zijn geloof is de oorzaak van mijn geloofsgerechtigheid.

Ik ben door mijn bekering gezakt, omdat Christus mijn Bekering geworden is. *"Want Christus, als wij nog krachteloos waren, is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven", Rom. 5:6.* Ik goddeloos, Hij heilig! Ik genadeloos, Hij vol van genade en waarheid! Ik radeloos, Hij Raad! Ik kind der hel, Hij Vader der eeuwigheid! Ik vlees, Hij Geest! Ik ben niet, Hij is! Ik niet meer, Hij eeuwig Dezelfde! Christus alleen, Christus geheel, Christus Alles.

Onlangs vroeg iemand: Ontként u dan dat sommige kinderen Gods teruggebracht zijn in het Vaderhart van God en sommigen niet?

Ik zei hem: Ja, dat ontken ik met kracht, want niet sommigen, maar al Gods ware kinderen zijn teruggebracht in het hart des Vaders, zoals ook allen gedoopt zijn in de Naam des Vaders, des Zoons en des Heiligen Geestes, zoals zij ook allen gedoopt zijn in de dood des Zoons.

Gods Woord leert in Efeze 2:6 dat al Gods kinderen mede gezet zijn in de hemel in Christus: *"En [Hij, God de Vader] heeft ons mede opgewekt, en heeft ons mede gezet in den hemel in Christus Jezus."*

En in Efeze 1:3 wordt duidelijk gezegd dat al Gods kinderen bedeed zijn met dezelfde zegeningen in Christus: *"Gezegend zij de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus, Die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegening in den hemel in Christus."*

En in Efeze 2:18 wordt door de Heilige Geest gezegd dat al Gods kinderen toegang hebben tot het Vaderharte Gods: *"Want door Hem hebben wij beiden den toegang door een Geest tot den Vader."*

En in Johannes 16:27 zegt de Heilige Geest tot al Gods ware kinderen: *"Want de Vader Zelf heeft u lief, dewijl gij Mij liefgehad hebt, en hebt geloofd, dat Ik van God ben uitgegaan."* Voor al Gods kinderen geldt het 'Abba Vader', want al Gods kinderen hebben de Geest van Christus en

hebben door Hem een geopende toegang tot het Vaderhart, hetgeen we duidelijk verklaard vinden in de volgende tekstwoorden: **Romeinen 8:15:** *"Want gij hebt niet ontvangen den Geest der dienstbaarheid wederom tot vreze; maar gij hebt ontvangen den Geest der aanneming tot kinderen, door Welken wij roepen: Abba, Vader!"*

Galaten 4:6: *"En overmits gij kinderen zijt, zo heeft God den Geest Zijns Zoons uitgezonden in uw harten, Die roept: Abba, Vader!"*

Er is dus geen kwalificatie tussen Gods kinderen onderling, want allen delen in de volheid van Gods genade in Christus naar de mate der kennis van Christus.

Bevindelijk kan het ene kind van God welzeker dieper (niet verder) ingeleid zijn dan de andere, maar allen die tot het huisgezin des Vaders behoren, waarvan Christus de oudste Broeder is, zijn allen van God geleerd. *"En al uw kinderen zullen van den HEERE geleerd zijn, en de vrede uwer kinderen zal groot zijn", Jes. 54:13.*

"Teruggebracht zijn in het Vaderharte Gods" is geen bevindelijk 'eindstation' in het genadeleven, zoals het 'gearriveerde christendom' dat beweert, 'door alle stukken geleid te zijn'.

Welnee, de meest geoefende kinderen Gods komen nooit verder dan klas 1, met allemaal nullen op het rapport.

Dat is de hoogste onderscheiding op de school van Jezus. Allemaal nullen op het rapport, ja, allemaal nullen, voor gedrag en vlijt, allemaal nullen.

Voor optellen en aftrekken allemaal nullen, ze blijven dan ook allemaal zitten en gaan nooit over tot een hogere klas, behalve als zij het tijdelijke met het eeuwige verwisselen, dan mogen zij hogerop, om aan te zitten in de bruiloft des Lams.

Maar God heeft voor al die nullen, een Eén gezet, ja, Eén uit duizend en als die Eén voor onze nullen gezet wordt, dan zijn we meer dan een miljard dollar waard, meer waard dan het fijnste goud op aard.

In deze aardse bedeling geldt dat als Gods kinderen de genadeklas hebben doorlopen, zij weer van voren af aan moeten beginnen.

Op de school van Christus worden maar twee vakken gedoceerd, namelijk Wet en Evangelie. En als de Wet gedoceerd wordt, dan gaan de gordijnen dicht, want de Wet is geestelijk en ik ben vleselijk, verkocht onder de zonde.

Dan kruipen de ouderlingen -tenminste die genade hebben- uit de kerkenraadsbank om achter in de klas zich als een tollenaar op de borst te slaan en God om genade te kermen, om het dan nieuwelings uit Zijn mond te horen dat grimmigheid bij Hem niet is.

Ja, en dan reizen zij hun weg weer met blijdschap, niet als een

doorgeleid mens, maar als een zwarte Bruid die lieflijk is in de ogen van die enige Hoogleraar der gerechtigheid op Wiens kosten en verantwoordelijkheid zij leven en sterven.

Op de academie van Jezus Christus valt er dus nooit een graad te halen waarmee je iets kan worden of iets kan bereiken.

Op die academie worden ze allemaal gepromoveerd tot een ellendig en arm volk, dat op de Naam des Heeren haar betrouwen stelt.

Ze zijn volmaakt in Hem, maar in zichzelf zijn ze enkel vlees, niet voor een deel, maar geheel.

Christus is Het alleen, want Hij heeft de pers alleen getreden en niemand van de volkeren was met Hem.

Toen God in Christus tussen de stukken doorging, lag Abraham, de vader aller gelovigen, in diepe slaap verzonken. God is een God Die het ganse werk der zaligheid alleen doet, namelijk door Zijn Zoon.

Zó was God Abraham een Schild en zijn Loon zeer groot, zonder beweging van Abraham.

Vrije genade is eenzijdige genade en geen meewerkende genade, want anders is genade geen genade meer.

Toen de Borg in de hof van Gethsemané in de hoogste aanvechting verkeerde, vielen de discipelen allen in slaap en er was niemand die met Hem waakte.

Dat is toch een gelukkige troost, volk van God, want anders hadden de discipelen kunnen zeggen dat ze er ook nog wat aan gedaan hadden.

Gelukkig niet, nee, want zij zagen niemand anders dan Jezus alléén. Als Jezus aan de spits gaat verschijnen als de enige Doorbreker, dan moeten Mozes en Elia verdwijnen, want er is maar één Naam onder de hemel gegeven door welke wij moeten zalig worden.

Als dat toepassing is, huppelt Gods volk van zielevreugd, omdat zij hun wens hebben verkregen.

Gods volk weleens zo ruim gesteld dat ze buiten hun schoenen lopen omdat de liefde Gods hen dringt, en ja, dan komt het er ook uit, namelijk het loflied dat God goed is voor een dode hond als ik ben.

Ja, en die dode honden blaffen weleens als de leer van hun Meester aangerand wordt, want God moet God blijven en het Woord het Woord, want eeuwig bloeit de gloriekroon op 't Hoofd van Davids grote Zoon!

En Gods volk? Het volk is gras. *“Het gras verdort, de bloem valt af, als de Geest des HEEREN daarin blaast; voorwaar, het volk is gras. Het gras verdort, de bloem valt af; maar het Woord onzes Gods [Christus] bestaat in der eeuwigheid”, Jes. 40:7-8.*

Christus alléén is door alle stukken doorgedaan én is in alles staande

gebleven en ik in Hem.

Ja, zo reist Gods volk naar Jeruzalem. Niet 'ik' en Christus, ook niet Christus en 'ik', maar Christus alléén, want toen Hij werd overgeleverd in de handen der zondaren hebben zij Hem allen verlaten.

Ook Petrus, die meende door alle stukken geleid te zijn (Matth. 19:27), zette het op een lopen. Ja, en toen trad die dierbare Borg tussenbeiden: *“Indien gij dan Mij zoekt, laat deze de Mijnen gaan.”*

Christus liet Zich vrijwillig gevangen nemen om Zijn gevangenen vrijheid te schenken.

En toen zij op Golgotha als deserteurs van verre stonden, echode het in hun ziel: *“Het is volbracht!”*

Het is dus Christus alléén en anders geen en als wij van Christus zijn, zijn wij het in Hem.

Wat?

Volkomen rechtvaardig en volmaakt heilig. Daarin worden de leerjongens van Christus nader onderwezen in het vak Evangelie.

Ja, en als zij Hem zien in al Zijn heerlijkheid en in al Zijn graveerselen, dan gaan ze zakken en zinken en vallen zij als dood aan Zijn voeten. Dat is de hoogste trap in het stuk der heiligmaking.

Ze vallen niet dood, want ze zijn levendgemaakt met en in Christus, maar ze vallen als dood vanwege Zijn Koninklijke heerlijkheid, Zijn Priesterlijke bewogenheid en Zijn Profetische betrouwbaarheid.

“En toen ik Hem zag, viel ik als dood aan Zijn voeten; en Hij leide Zijn rechterhand op mij, zeggende tot mij: Vrees niet; Ik ben de Eerste en de Laatste; en Die leef, en Ik ben dood geweest; en zie, Ik ben levend in alle eeuwigheid. Amen. En Ik heb de sleutels der hel en des doods”, Openb. 1:17-18.

De profeet Jona had op de school van Jezus wel een soort dieptegraad bereikt, niet in het gezelschap van 't vrome volk, maar in de buik van de vis, in het graf van Christus, in de diepte der hel op de bodem der zee.

En op het rapport van Jona stond in het rood geschreven: *“Bevordert tot een uitbraaksel der hel.”*

Ja, zo lag die man op het strand van vrije genade, als een uitbraaksel der hel en zo was hij geschikt voor 's Heeren dienst.

Achteruit zien kon hij niet, want al zijn vroegere bevinding was verdronken in de diepte der zee; zijn doctorale promotie op de decaloog was in de buik van de vis vergaan, en zo lag Jona op het strand, niet als een diep doorgeleid mens die door alle stukken geleid was, maar als een uitbraaksel der hel om op last van zijn Zender een metropool vol Ninevitische hellelingen het Evangelie te verkondigen...

NEE, om hen de hel en de verdoemenis aan te zeggen, inclusief een blijk van Gods barmhartigheid: “Nog 40 dagen...!”

Ja, en op die getrouwe Wet en Evangelieprediking van Jona gaf God de grootste opwekking aller tijden.

Gans Ninevé bekeerde zich tot de God van Israël en zowel de heidense koning als zijn afgodische onderdanen werden op grond van Gods barmhartigheid in Christus IN het oordeel aan de hel ontruikt.

Die God leeft nóg, want God is een God Die de goddeloze rechtvaardigt om niet.

In onze dagen is er echter een geest uitgestort over roomsen en protestanten, waar men niet meer vraagt naar de Wet Gods, maar waar men bijvoorbeeld aanspraak maakt op het Evangelie der genade zonder dat men ooit als een uitbraaksel der hel openbaar gekomen is.

Het gevolg hiervan is dat men zich niet als een helwaardige tollenaar op de borst slaat, met de smeekbede: “O God, wees mij de zondaar genadig”, maar zich als een ootmoedige Farizeeër beroept op ‘het arme zondaar zijn’, terwijl dezulken zich ondertussen hoog verheffen boven degenen die alle bevinding buiten de kennis van Christus afsnijden en heenwijzen naar die ene Leraar der gerechtigheid, Die alleen gekomen is om verloren zonen en dochters, hoeren en tollenaars, te zoeken en te zaligen en voor hen plaats te bereiden in het Vaderhuis.

Als wij nog nooit hebben geloofd en ingeleefd dat het krachtens het vonnis der Wet onmogelijk is om ooit nog zalig te worden, dan zullen we -als God het niet verhoedt- ons met onze vuile berenklaauwen vergrijpen aan het Brood der kinderen en voor eeuwig bedrogen uitkomen.

Wie kan dan zalig worden?

Wat bij de mensen onmogelijk is, is mogelijk bij God. Dan wordt zalig worden een eeuwig onbegrijpelijk Godswonder. Op grond waarvan? *“Want Christus, als wij nog krachteloos waren, is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven”, Rom. 5:6. Nog een keer: “Want eeuwig bloeit de gloriekroon op ‘t Hoofd van Davids grote Zoon!”*

Amen.

Slotzang: Psalm 132:10, 11, 12.

88. De openbaring van Christus tot rechtvaardigmaking II

Voorzang: Psalm 119:25 en 29

Schriftlezing: Kolossensen 3

Gemeente, de tekst die wij u met de hulp des Heeren u nog nader wensen te verklaren, is de tekst waarmee wij deze morgen een begin gemaakt hebben, namelijk hetgeen Paulus schrijft in Galaten 1, de verzen 15 en 16, waar wij nogmaals met u lezen:

“Maar wanneer het Gode behaagd heeft, Die mij van mijner moeders lijf aan afgezonderd heeft, en geroepen door Zijn genade, Zijn Zoon in mij te openbaren, opdat ik Denzelven door het Evangelie onder de heidenen zou verkondigen, zo ben ik terstond niet te rade gegaan met vlees en bloed.”

Geliefden, met de hulp des Heere wensen we nog een ogenblik verder te gaan met de tekstwoorden van deze morgen, waarin Paulus van de openbaring van Christus in zijn leven melding maakt, een openbaring waarvan we gezegd hebben dat die tot rechtvaardigmaking is en we hebben ook gezegd dat het een valse leer is die zeggen dat je met een geopenbaarde Christus nog de dood in moet, want dat geldt alleen voor een aanschouwelijke openbaring van Christus, zoals de wereld Christus kon aanschouwen in Zijn lijden, maar een openbaring van Christus in de kracht van Zijn opstanding, die is zaligmakend, tot rechtvaardiging der ziel en die openbaring, zoals Paulus ervan spreekt vanuit zijn eigen leven, baart niet de dood, maar het leven.

Ook hebben we gezegd dat “Gods volk” dat nog niet gerechtvaardigd is, is Gods ware volk niet!

Als Christus Zich in een verloren ziel openbaart, openbaart Hij Zich als het einde der Wet tot rechtvaardigheid een iegelijk die gelooft.

Degenen die zeggen dat je “met een geopenbaarde Middelaar nog de dood in moet” omdat bij deze voorstelling de schuld nog open staat, is dus verwerpelijk en een aanranding van de heilsleer.

Ds. Joh. van der Poel zei eens ten aanzien van het zogenaamde bekommerde volk van God dat zij wel het bloed gezien hebben, maar nog niet door bloed gereinigd zijn.”

Met alle respect voor ds. Van der Poel, maar ook deze uitdrukking is volledig in strijd met de heilsleer, want een aanschouwelijk zicht op het bloed van Christus is de wedergeboorte niet en al Gods kinderen zijn

door het bloed van Christus gereinigd van al hun zonden in de toepassing des harten door het geloof.

Ten aanzien van het heil in Christus, leert Gods Woord ons uitdrukkelijk in 1 Kor. 6:10-11: *“Dwaalt niet; noch hoereerders, noch afgodendienaars, noch overspelers, noch ontuchtigen, noch die bij mannen liggen, noch dieven, noch gierigaards, noch dronkaards, geen lasteraars, geen rovers zullen het Koninkrijk Gods beërven. En dit waart gij sommigen; maar **gij zijt afgewassen, maar gij zijt geheiligd, maar gij zijt gerechtvaardigd**, in den Naam van den Heere Jezus, en door den Geest onzes Gods.”*

En Christus zegt tot al Zijn levendgemaakte kinderen: *“Die gewassen is, heeft niet van node, dan de voeten te wassen, maar is geheel rein. En gijlieden zijt rein, doch niet allen”, Joh. 13:10.*

Wat zegt Christus hier onder andere?

Dat alleen Judas geen vergeving der zonden had en dus niet gereinigd was en Judas had Christus wel gezien; kende wel in aanschouwelijke zin ‘een geopenbaarde Middelaar’, maar hij geloofde niet in Hem, integendeel hij verraadde Hem en is met ‘een geopenbaarde Middelaar in de aanschouwing’ ter helle gevaren. Dus een zichtelijke openbaring van Christus is niet zaligmakend, terwijl Paulus spreekt over een openbaring van de Middelaar in zaligmakende zin, namelijk tot rechtvaardigmaking.

Degenen die met een geopenbaarde Middelaar nog geen schuldvergeving hebben, staan volledig buiten de zaligheid, zijn niet wedergeboren en verkeren derhalve nog onder de toorn Gods!

Dit soort uitdrukkingen “zien is nog geen hebben”, “een geopenbaarde Middelaar is nog geen toegepaste Middelaar”, kunnen niet te hooi en te gras gebruikt worden, maar hebben uitleg nodig, want de openbaring waarvan Paulus spreekt, was tot zijn eeuwige zaligheid.

Ook de uitdrukking: zien is nog geen hebben moeten we onderscheiden. Aanschouwelijk zien is geen hebben, maar het zien met de ogen des geloofs is wel hebben. We zien dat duidelijk bij de Israëlieten die door de slangen gebeten waren.

Het volk in de woestijn dat door de slangen gebeten was, werd niet genezen door het zien op de verhoogde slang, maar omdat zij geloofde wat God door Mozes gezegd had, namelijk dat alleen diegenen die op de verhoogde slang zouden zien, genezing zouden ontvangen. Ze geloofde het Woord van God en daarom zagen zij op de verhoogde slang, hetwelk

heen wees naar Christus en Dien gekruisigd, en... zij werden terstond genezen.

Aanschouwelijk ‘zien’ stelt niet in het bezit der zaken, want aanschouwelijk zien is zintuiglijk zien, maar het zien des geloofs.

Zolang de kerk op aarde verkeert,, zien zij door het geloof. In de hemel geloven ze niet meer, daar is het geloof overgegaan in aanschouwen, maar dat geldt alleen de triomferende Kerk, maar niet de strijdende Kerk. Wij leven niet door aanschouwen, niet door zien, maar door geloof. We hebben bij Thomas gezien dat Christus diegenen zalig spreekt die niet gezien hebben en nochtans in Hem geloven. Het geloof gelóóft, vertrouwt en hoopt, want *“...het geloof nu is een vaste grond der dingen, die men hoopt, en een bewijs der zaken, die men niet ziet”, Hebr. 11:1.*

En van de geloofshoop schrijft Paulus in Romeinen 8:24: *“Want wij zijn in hope zalig geworden. De hoop nu, die gezien wordt, is geen hoop; want hetgeen iemand ziet, waarom zal hij het ook hopen?”*

Anderzijds is “zien door de ogen des geloofs” hebben, want in Hebreëen 11:13 staat van de oudtestamentische heiligen geschreven: *“Deze allen zijn in het geloof gestorven, de beloften niet verkregen hebbende, maar hebben dezelve van verre gezien, en geloofd, en omhelsd, en hebben beleden, dat zij gasten en vreemdelingen op de aarde waren.”*

En Job zegt in Job 42:5: *“Met het gehoor des oors heb ik U gehoord; maar nu ziet U mijn oog”,* namelijk door het geloof. Het ‘zien des geloofs’ gaat dus wel een paar mijlen dieper en verder dan het vleselijke zien van de Afscheiding, want dat zien van de leer der Afscheiding is inderdaad geen hebben, omdat het enkel ongeloof is.

Geloven is niet te zien, niet grijpbaar, niet zichtbaar. We hebben het niet in handen en kunnen er niet mee werken.

De Heilige Geest werkt, bekeert Gods volk onophoudelijk en spreekt met macht met het Woord der belofte, een woord van troost in ons verloren hart, waardoor Hij ons tot het goede beweegt, zodat wij de goede strijd des geloofs strijden en het geloof behouden.

De Heilige Geest leert blinden lezen en geeft hen het Gezicht, namelijk Christus. *“Uw ogen zullen den Koning zien in Zijn schoonheid; zij zullen een ver gelegen land zien”, Jes. 33:17.*

Dus de openbaring van Christus tot rechtvaardigmaking, dat gaat met ene slag en daar ben je bij, want dat is in geen hoek geschiedt. Hoewel de zaligheid niet gegrond is in de ervaring, zal het zonder ervaring niet gaan.

In het kader van de rechtvaardigmaking is geloof zonder geloofservaring een hallucinatie van de duivel en duizenden beelden zich in door het

geloof gerechtvaardigd te zijn, terwijl ze niet bij God vandaan gerechtvaardigd zijn en dus ook niet van Hem gekend en geliefd zijn, maar slechts redeneren vanuit een tijdgeloof.

De rechtvaardigmaking is echter niet het voorwerp des geloofs en mensen die uit hun rechtvaardigmaking leven, zijn dikwijls zo hard als een spijker voor de kleinen in Christus, maar degenen die uit het enige Voorwerp des geloofs, namelijk Christus leven, wensen en gunnen de zaligheid ook een ander, maar wel op grond van en door recht en gerechtigheid.

De zekerheid des geloofs is een feit die vast ligt in Christus en in het Woord. Het geloof zelf is zo zeker als God zeker is! Paulus geeft door de inspiratie des Geestes een prachtige definitie van het ware geloof in Hebreëen 11:1: *“Het geloof nu is een vaste grond der dingen, die men hoopt, en een bewijs der zaken, die men niet ziet.”*

Subjectief gezien is er wel ‘trap en mate in de zekerheid des geloofs’, afhankelijk van de mate des geloofs en dat slaat dan inderdaad op de ‘verzekerdheid des geloofs’.

De volle verzekerdheid des geloofs is echter niet beperkt tot een ‘elitegroep’ gelovigen, maar is een privilege voor al Gods kinderen, niet één uitgezonderd.

Alleen maken niet alle gelovigen gebruik van dit privilege. Enerzijds door ongelooft en anderzijds door een verkeerd verstaan van de Wet Gods in het leven der heiligmaking, waardoor er velen blijven hangen tussen wal en schip en niet komen tot de volkomen man in Christus.

Het klinkt wellicht paradoxaal, maar een zwakgelovige is -als het recht ligt- net zo zeker van zijn zaligheid als een sterkgelovige, echter alleen niet in de mate en niet zo bestendig als een sterkgelovige het geloof doorgaans mag beoefenen, omdat de zwakgelovigen in zelfkennis, Godskennis en Christuskennis niet zo diep ingeleid zijn als jongelingen en vaders in de genade doorgaans zijn.

Zowel een zwakgelovige als een sterkgelovige bezitten het ware geloof, maar ze zijn in zichzelf genomen beiden even zwak. Immers, zonder Christus kan een zwakgelovige niets doen, maar ook een sterkgelovige niet.

Een vader in de genade is even afhankelijk als een zuigeling in de genade, alleen leven jongelingen en vaders in de genade meer door geloof in de onveranderlijkheid van de beloften Gods in Christus, terwijl zuigelingen in de genade meer steunen op een zalig geloofsgevoel in Christus.

Zolang zij maar niet steunen op louÿter gevoel, is hun zwakke geloof even

zuiver als het geloof van degenen die in de volle verzekerdheid des geloofs staan.

Let wel: ‘zwakgeloof’ is onderscheiden van ‘kleingeloof’, want bij ‘kleingeloof’ heeft het ‘ongeloof’ de overhand, maar dat is niet het geval bij ‘zwakgeloof’.

Ook is het niet zo dat vaders in de genade altijd beschikken over een sterk geloof, o nee, ook zij vervallen soms tot kleingeloof door allerlei oorzaken van het godevijandige vlees.

Kleingeloof ziet meer op het zichtbare, op de omstandigheden dan op de Voleinder des Geloofs, terwijl zwakgeloof doorgaans vasthoudt aan ‘het nochtans des geloofs’, ondanks de heftige bestrijdingen.

Er is echter niet één kind van God wiens geloof volkomen kwalitatief is. Dat geldt alleen voor het volkomen geloof van Christus, en door Zijn geloof is Gods volk gerechtvaardigd.

De volkomenheid des geloofs staat alleen en uitsluitend op Naam van Christus, de Voleinder des Geloofs. Door toerekening is Zijn geloofsgehoorzaamheid de mijne door het geloof, en door Zijn geloof zijn we rechtvaardig voor God, namelijk als wij in Hem geloven. (Zie: Rom. 3:22; Rom. 3:26; Gal. 2:16; Gal. 3:22; Openb. 14:12). Zwak- of sterkgeloof doet hier niet ter zake.

Het gaat om wáár geloof en alle gelovigen delen in het volkomen geloof van Jezus.

Alle gelovigen vertonen ook het beeld van Christus, maar zoals de ene ster in heerlijkheid verschilt van de andere ster (1 Kor. 15:41), zo verschillen de gelovigen in de mate van de kennis van Christus en in die mate ook in het getuigenis. Allen worden inwendig bestraald en verlicht door de Zonne der gerechtigheid, alleen de kracht ervan kan verschillen naar de mate des geloofs.

In natuurlijk opzicht is een lichtstreep zon ook zon, en een lichtstreep zon verschilt in kwaliteit niet met een heldere middagzon, doch alleen in kracht.

Zo leven er tamelijk veel kinderen Gods in het zwakke en schemerachtige schijnsel van het Noorderlicht der Zon, terwijl anderen veel dichterbij en nauwer door het geloof uit de Evenaar des Woords leven, zoals de Bruid in het Hooglied mocht beoefenen.

Dezulken zijn in de inleving het zwartste en het vuilste, omdat de hete middag-Zon hen gedurig beschijnt, doch tegelijkertijd zijn zij lieflijk in Zijn ogen en zonder enig gebrek.

In de wortel der zaak wensen alle kinderen Gods gedúrig bij Hem te zijn en zij zullen dan ook straks zonder onderscheid de Koning zien in Zijn

schoonheid, niet door geloof, maar door aanschouwen, van Aangezicht tot aangezicht.

Maar in dit Mesech der ellende, moeten ze door vele verdrukkingen heengaan, opdat ze als goud beproeft zullen komen uit het vuur.

Gods volk heeft de zekerheid des geloofs niet op zak, maar in God.

Degenen die staan in 'de volle zekerheid des geloofs', behoren tot het ellendigste en armste (evenwel in Christus rijkste) volk op aarde, omdat zij weten dat de Wet geestelijk is, en zij vleselijk zijn, verkocht onder de zonde.

Zij zijn niet vlees en Geest, maar enkel vlees en omdat het Woord Vlees geworden is, is hun ingeleefde 'vleselijk zijn' geestelijk, want in Christus zijn zij totaal nieuwe schepselen, niet half om half, niet ten dele, niet volkomen in delen, maar met ziel en lichaam beiden, want het Woord is Vlees geworden. Ja, de verborgenheid der godzaligheid is groot: "God geopenbaard in het Vlees".

Nu hoor ik iemand vragen: Hoe wordt ik van dat heil nu deelgenoot. Hoe kom ik eraan?

Antw.: Dan moet je 'ik' éraan, want in de toepassing van de zaligheid doet uw ik en mijn ik niet meer mee, omdat Christus Zijn 'Ik' eraan gegeven heeft om goddeloze 'ikken' te ont-ikken, door in hun plaats te gaan staan.

Niet mijn geloof, maar het Zijne! Niet mijn verzekerdheid, maar Zijn gerechtigheid!

Niet mijn vertrouwen, maar Zijn betrouwbaarheid! Niet mijn bidden, maar Zijn voorbidding!

Niet mijn wandel, maar de Zijne! Niet mijn gesteldheid, maar Zijn genegenheid! Mijn geloof is ongeloof, maar Zijn geloof is de oorzaak van mijn geloofsgerechtigheid.

Ik ben door mijn bekering gezakt, omdat Christus mijn Bekering geworden is. *"Want Christus, als wij nog krachteloos waren, is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven"*, Rom. 5:6. Ik goddeloos, Hij heilig! Ik genadeloos, Hij vol van genade en waarheid! Ik radeloos, Hij Raad! Ik kind der hel, Hij Vader der eeuwigheid! Ik vlees, Hij Geest! Ik ben niet, Hij is! Ik niet meer, Hij eeuwig Dezelfde! Christus alleen, Christus geheel, Christus Alles.

Onlangs vroeg iemand: Ontként u dan dat sommige kinderen Gods teruggebracht zijn in het Vaderhart van God en sommigen niet?

Ik zei hem: Ja, dat ontken ik met kracht, want niet sommigen, maar al Gods ware kinderen zijn teruggebracht in het hart des Vaders, zoals ook allen gedoopt zijn in de Naam des Vaders, des Zoons en des Heiligen

Geestes, zoals zij ook allen gedoopt zijn in de dood des Zoons.

Gods Woord leert in Efeze 2:6 dat al Gods kinderen mede gezet zijn in de hemel in Christus: *"En [Hij, God de Vader] heeft ons mede opgewekt, en heeft ons mede gezet in den hemel in Christus Jezus."*

En in Efeze 1:3 wordt duidelijk gezegd dat al Gods kinderen bedeed zijn met dezelfde zegeningen in Christus: *"Gezegend zij de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus, Die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegening in den hemel in Christus."*

En in Efeze 2:18 wordt door de Heilige Geest gezegd dat al Gods kinderen toegang hebben tot het Vaderharte Gods: *"Want door Hem hebben wij beiden den toegang door een Geest tot den Vader."*

En in Johannes 16:27 zegt de Heilige Geest tot al Gods ware kinderen: *"Want de Vader Zelf heeft u lief, dewijl gij Mij liefgehad hebt, en hebt geloofd, dat Ik van God ben uitgegaan."* Voor al Gods kinderen geldt het 'Abba Vader', want al Gods kinderen hebben de Geest van Christus en hebben door Hem een geopende toegang tot het Vaderhart, hetgeen we duidelijk verklaard vinden in de volgende tekstwoorden: **Romeinen 8:15:** *"Want gij hebt niet ontvangen den Geest der dienstbaarheid wederom tot vreze; maar gij hebt ontvangen den Geest der aanneming tot kinderen, door Welken wij roepen: Abba, Vader!"*

Galaten 4:6: *"En overmits gij kinderen zijt, zo heeft God den Geest Zijns Zoons uitgezonden in uw harten, Die roept: Abba, Vader!"*

Er is dus geen kwalificatie tussen Gods kinderen onderling, want allen delen in de volheid van Gods genade in Christus naar de mate der kennis van Christus.

Bevindelijk kan het ene kind van God welzeker dieper (niet verder) ingeleid zijn dan de andere, maar allen die tot het huisgezin des Vaders behoren, waarvan Christus de oudste Broeder is, zijn allen van God geleerd. *"En al uw kinderen zullen van den HEERE geleerd zijn, en de vrede uwer kinderen zal groot zijn"*, Jes. 54:13.

"Teruggebracht zijn in het Vaderharte Gods" is geen bevindelijk 'eindstation' in het genadeleven, zoals het 'gearriveerde christendom' dat beweert, 'door alle stukken geleid te zijn'.

Welnee, de meest geoefende kinderen Gods komen nooit verder dan klas 1, met allemaal nullen op het rapport.

Dat is de hoogste onderscheiding op de school van Jezus. Allemaal nullen op het rapport, ja, allemaal nullen, voor gedrag en vlijt, allemaal nullen.

Voor optellen en aftrekken allemaal nullen, ze blijven dan ook allemaal zitten en gaan nooit over tot een hogere klas, behalve als zij het tijdelijke met het eeuwige verwisselen, dan mogen zij hogerop, om aan te zitten in

de bruiloft des Lams.

Maar God heeft voor al die nullen, een Eén gezet, ja, Eén uit duizend en als die Eén voor onze nullen gezet wordt, dan zijn we meer dan een miljard dollar waard, meer waard dan het fijnste goud op aard.

In deze aardse bedeling geldt dat als Gods kinderen de genadeklas hebben doorlopen, zij weer van voren af aan moeten beginnen.

Op de school van Christus worden maar twee vakken gedoceerd, namelijk Wet en Evangelie. En als de Wet gedoceerd wordt, dan gaan de gordijnen dicht, want de Wet is geestelijk en ik ben vleeselijk, verkocht onder de zonde.

Dan kruipen de ouderlingen -tenminste die genade hebben- uit de kerkenraadsbank om achter in de klas zich als een tollenaar op de borst te slaan en God om genade te kermen, om het dan nieuwelings uit Zijn mond te horen dat grimmigheid bij Hem niet is.

Ja, en dan reizen zij hun weg weer met blijdschap, niet als een doorgeleid mens, maar als een zwarte Bruid die lieflijk is in de ogen van die enige Hoogleraar der gerechtigheid op Wiens kosten en verantwoordelijkheid zij leven en sterven.

Op de academie van Christus valt er dus nooit een graad te halen waarmee je iets kan worden of iets kan bereiken.

Op die academie worden ze allemaal gepromoveerd tot een ellendig en arm volk, dat op de Naam des Heeren haar betrouwen stelt.

Ze zijn volmaakt in Hem, maar in zichzelf zijn ze enkel vlees, niet voor een deel, maar geheel.

Christus is Het alleen, want Hij heeft de pers alleen getreden en niemand van de volkeren was met Hem.

Toen God in Christus tussen de stukken doorging, lag Abraham, de vader aller gelovigen, in diepe slaap verzonken. God is een God Die het ganse werk der zaligheid alleen doet, namelijk door Zijn Zoon.

Zó was God Abraham een Schild en zijn Loon zeer groot, zonder beweging van Abraham.

Vrije genade is eenzijdige genade en geen meewerkende genade, want anders is genade geen genade meer.

Toen de Borg in de hof van Gethsemané in de hoogste aanvechting verkeerde, vielen de discipelen allen in slaap en er was niemand die met Hem waakte.

Dat is toch een gelukkige troost, volk van God, want anders hadden de discipelen kunnen zeggen dat ze er ook nog wat aan gedaan hadden.

Gelukkig niet, nee, want zij zagen niemand anders dan Jezus alléén. Als Jezus aan de spits gaat verschijnen als de enige Doorbreker, dan moeten

Mozes en Elia verdwijnen, want er is maar één Naam onder de hemel gegeven door welke wij moeten zalig worden.

Als dat toepassing is, huppelt Gods volk van zielevreugd, omdat zij hun wens hebben verkregen.

We zullen er eerst van zingen, en wel van de 145e Psalm, daarvan het tweede en derde zangvers.

Geliefden, Gods volk weleens zo ruim gesteld dat ze buiten hun schoenen lopen omdat de liefde Gods hen dringt, en ja, dan komt het er ook uit, namelijk het loflied dat God goed is voor een dode hond als ik ben.

Ja, en die dode honden blaffen weleens als de leer van hun Meester aangerand wordt, want God moet God blijven en het Woord het Woord, want eeuwig bloeit de gloriekroon op 't Hoofd van Davids grote Zoon!

En Gods volk? Het volk is gras. *“Het gras verdort, de bloem valt af, als de Geest des HEEREN daarin blaast; voorwaar, het volk is gras. Het gras verdort, de bloem valt af; maar het Woord onzes Gods [Christus] bestaat in der eeuwigheid”, Jes. 40:7-8.*

Christus alléén is door alle stukken doorgegaan én is in alles staande gebleven en ik in Hem.

Ja, zo reist Gods volk naar Jeruzalem. Niet 'ik' en Christus, ook niet Christus en 'ik', maar Christus alléén, want toen Hij werd overgeleverd in de handen der zondaren hebben zij Hem allen verlaten.

Ook Petrus, die meende door alle stukken geleid te zijn (Matth. 19:27), zette het op een lopen. Ja, en toen trad die dierbare Borg tussenbeiden: *“Indien gij dan Mij zoekt, laat deze de Mijnen gaan.”*

Christus liet Zich vrijwillig gevangen nemen om Zijn gevangenen vrijheid te schenken.

En toen zij op Golgotha als deserteurs van verre stonden, echode het in hun ziel: *“Het is volbracht!”*

Het is dus Christus alléén en anders geen en als wij van Christus zijn, zijn wij het in Hem.

Wat?

Volkomen rechtvaardig en volmaakt heilig. Daarin worden de leerjongens van Christus nader onderwezen in het vak Evangelie.

Ja, en als zij Hem zien in al Zijn heerlijkheid en in al Zijn graveerselen, dan gaan ze zakken en zinken en vallen zij als dood aan Zijn voeten. Dat is de hoogste trap in het stuk der heiligmaking.

Ze vallen niet dood, want ze zijn levendgemaakt met en in Christus,

maar ze vallen als dood vanwege Zijn Koninklijke heerlijkheid, Zijn Priesterlijke bewogenheid en Zijn Profetische betrouwbaarheid.

“En toen ik Hem zag, viel ik als dood aan Zijn voeten; en Hij leide Zijn rechterhand op mij, zeggende tot mij: Vrees niet; Ik ben de Eerste en de Laatste; en Die leef, en Ik ben dood geweest; en zie, Ik ben levend in alle eeuwigheid. Amen. En Ik heb de sleutels der hel en des doods”, Openb. 1:17-18.

De profeet Jona had op de school van Jezus wel een soort dieptegraad bereikt, niet in het gezelschap van ‘t vrome volk, maar in de buik van de vis, in het graf van Christus, in de diepte der hel op de bodem der zee.

En op het rapport van Jona stond in het rood geschreven: “Bevordert tot een uitbraaksel der hel.”

Ja, zo lag die man op het strand van vrije genade, als een uitbraaksel der hel en zo was hij geschikt voor ‘s Heeren dienst.

Achteruit zien kon hij niet, want al zijn vroegere bevinding was verdronken in de diepte der zee; zijn doctorale promotie op de decaloog was in de buik van de vis vergaan, en zo lag Jona op het strand, niet als een diep doorgeleid mens die door alle stukken geleid was, maar als een uitbraaksel der hel om op last van zijn Zender een metropool vol Ninevitische hellelingen het Evangelie te verkondigen...

NEE, om hen de hel en de verdoemenis aan te zeggen, inclusief een blijk van Gods barmhartigheid: “Nog 40 dagen...!”

Ja, en op die getrouwe Wet en Evangelieprediking van Jona gaf God de grootste opwekking aller tijden.

Gans Ninevé bekeerde zich tot de God van Israël en zowel de heidense koning als zijn afgodische onderdanen werden op grond van Gods barmhartigheid in Christus IN het oordeel aan de hel ontruikt.

Die God leeft nóg, want God is een God Die de goddeloze rechtvaardigt om niet.

In onze dagen is er echter een geest uitgestort over roomsen en protestanten, waar men niet meer vraagt naar de Wet Gods, maar waar men bijvoorbeeld aanspraak maakt op het Evangelie der genade zonder dat men ooit als een uitbraaksel der hel openbaar gekomen is.

Dat is kenmerkend voor onze dagen.

De reformatoren hadden een gemeenschappelijke vijand, namelijk Rome en het pausdom, maar nu heerst de verdeeldheid binnen de kerken en de kerkenraadsbanken worden massaal bezet door lieden die van achteren niet weten dat zij van voren ook dood zijn.

Het gevolg hiervan is dat men zich niet als een helwaardige tollenaar op de borst slaat, met de smeekbede: “O God, wees mij de zondaar genadig”,

maar zich als een ootmoedige Farizeeër beroept op ‘het arme zondaar zijn’, terwijl dezulken zich ondertussen hoog verheffen boven degenen die alle bevinding buiten de kennis van Christus afsnijden en heenwijzen naar die ene Leraar der gerechtigheid, Die alleen gekomen is om verloren zonen en dochters, hoeren en tollenaars, te zoeken en te zaligen en voor hen plaats te bereiden in het Vaderhuis.

Als wij nog nooit hebben geloofd en ingeleefd dat het krachtens het vonnis der Wet onmogelijk is om ooit nog zalig te worden, dan zullen we -als God het niet verhoedt- ons met onze vuile berenklauwen vergrijpen aan het Brood der kinderen en voor eeuwig bedrogen uitkomen.

Wie kan dan zalig worden?

Wat bij de mensen onmogelijk is, is mogelijk bij God. Dan wordt zalig worden een eeuwig onbegrijpelijk Godswonder. Op grond waarvan?

“Want Christus, als wij nog krachteloos waren, is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven”, Rom. 5:6. Nog een keer: “Want eeuwig bloeit de gloriekroon op ‘t Hoofd van Davids grote Zoon!”

Amen.

Slotzang: Psalm 132:7, 8 en 9.

89. De moord van Saul op de priesters des Heeren

Voorzang: Psalm 69:1, 2 en 3

Schriftlezing uit 1 Samuel 22.

Geliefden, de tekst voor de prediking kunt u vinden in het 23^e vers van het u voorgelezen hoofdstuk, 1 Samuel 22 vers 23, waar wij nogmaals met u lezen: *“Blijf bij mij; vrees niet; want wie mijn ziel zoeken zal, die zal uw ziel zoeken; maar gij zult met mij in bewaring zijn.”*

Met de hulp des Heeren wensen wij verder na te denken over de weg die vooraf ging aan het koningschap van David aan de hand van vier gedachten.

1. het verblijf van David bij koning Achas, dat wij reeds overdacht hebben.
2. En ook zijn verblijf in de spelonk Adullam,
3. de massamoord van Saul op de priesters des Heeren
4. de toevlucht van de enige ontkomen priester Abjatar tot David.

Geliefden, met koning Saul hebben we nog een wegje te gaan, want als Saul de waarheid ter ore is gekomen omtrent David, doordat Doëg de Edomiet David voor het aangezicht van Saul verraad, namelijk dat de priester Achimelech David de toonbroden gegeven heeft, dan begaat Saul een doodzonde, want hij voelt zich in zijn eer aangetast door de priester Achimelech, die David ter wille geweest is om hem teerkost te geven voor onderweg door hem de toonbroden des Heeren te geven.

De daad van Achimelech nam Saul op als een vijandige daad tegen hem. Dan begaat Saul een doodzonde en hij laat Achimelech halen en als Achimelech hem de waarheid vertelt, dan negeert Saul de argumenten van Achimelech volledig en zegt hem dat hij de dood moet sterven, alleen vanwege het feit dat hij David ter wille is geweest met de heilige toonbroden en het zwaard van Goliath.

Maar daar blijft het niet bij, want Saul is met moordlust bevangen en hij laat niet alleen Achimelech, maar al de priesters die te Nob waren halen. En dan daagt Saul Achimelech voor zijn rechtbank, waartoe hij volstrekt niet gemachtigd was.

Toch neemt Achimelech het PUBLIEK voor David op, niet uit partijschap, maar omdat David oprecht en eerlijk jegens Saul geweest is. Achimelech getuigt daarvan: *“Wie is toch onder al uw knechten getrouw als David, en*

des konings schoonzoon, en voortgaande in uw gehoorzaamheid, en is eerlijk in uw huis? Heb ik heden begonnen God voor hem te vragen?”

Achimelech geeft een goed getuigenis van David en daar wensen we nog even bij stil te staan.

Achimelech geeft een goed getuigenis van David met de punt van het zwaard van Saul op zijn borst.

Achimelech kon de waarheid omtrent David niet verzwijgen, ook niet in het licht van de dood.

Dat zijn de ware geloofshelden die het niet gaan om lijfsbehoud, maar om waarheid en gerechtigheid.

Achimelech was getrouw in de zaak des Heeren en dat kostte hem zijn leven, zoals we ook bij Naboth hebben gezien.

Hij zegt: *Wie is toch onder al uw knechten zo getrouw als David in gehoorzaamheid en eerlijkheid?*

Dat zijn we kwijt in onze dagen op en onder de kansel. Getrouwheid en oprechtheid. Als dominees getrouw zouden zijn in de dienst des Heeren, zouden ze vervolgd worden, maar dat is niet het geval. Het zogenaamde bevindelijk gereformeerde christendom heeft de ergernis van het kruis teniet gedaan om maar niet vervolgd te worden. Het kruis is ingewisseld voor brood en spelen, geen kerk en geen refo-dominee uitgezonderd. Het zijn stomme honden die niet blaffen kunnen, de tucht niet durven hanteren, omdat ze zelf zo ontrouw zijn als de duivel.

Antipas, de getrouwe getuige van Christus, is door de bevindelijk gereformeerden van toen gedood, omdat die man zijn mond niet kon houden over genade door recht; en de zonde heeft bestraft in aller tegenwoordigheid. Dat konden de Joden die lid waren van de synagoge des satans niet verdragen en toen hebben de getrouwe Antipas gedood. Zo was ook David getrouw in de zaak des Heeren, en daarom werd hij door Saul ten dode vervolgd. Getrouwheid wordt met name in onze dagen niet meer verdragen door de huidige dominees, omdat die zich met kerkpolitiek op de been houden, met list en bedrog, met geveinsde vroomheid en onbekeerlijkheid.

Getrouwheid in de zaak des Heeren wordt nauwelijks meer gekend in onze dagen. Het is nog nooit zo'n afvallige tijd geweest als nu. De huidige prediking vloekt met de praktijk en omdat het gros predikanten de Wet niet preekt als de bediening des doods, leeft het volk en de jeugd wetteloos.

De kerkelijke jeugdbonden worden door de kerken in een wetteloos leven gestimuleerd en dat is dan ook de vrucht van de huidige sentimentele prediking.

Kerkelijk Nederland en haar buitenlandse denominaties hebben de naam dat ze leven, maar ze zijn dood en op grond van Gods Woord bestaat het niet dat dominees die de Wet niet preken tot verdoemenis, het Evangelie recht preken.

Ik heb onlangs nog wat preken beluisterd van diverse HHK-predikanten, maar het waren allemaal sentimentele praatjes, theoretische praatjes en op grond van Gods Woord geloof ik niet dat dit soort predikanten bekeerd zijn, ook al staan zij als “toonaangevend” te boek.

“Aan hun vruchten zult gij hen kennen”, zegt de Mond der Waarheid.

En als je dan de wetteloze en onzedelijke website's bekijkt van de kerkelijke jeugdbonden met name die van de HHK en de GG, dan rust de vloek op die kerken en hun voorgangers.

De profeet Jesaja moest tegen dit goddeloze rot getuigen: *“Zij vertoeven, daarom verwondert u; zij zijn vrolijk, derhalve roept gijlieden; zij zijn dronken, maar niet van wijn; zij waggelen, maar niet van sterken drank. Want de HEERE heeft over ulieden uitgegoten een geest des diepen slaaps, en Hij heeft uw ogen toegesloten; de profeten, en uw hoofden, en de zieners heeft Hij verblind”, Jes. 29:9-10.*

Kerkelijk Springford is ten onder gegaan aan tuchtloosheid en kerkelijke entertainment. De kerkelijke jeugd wordt ter helle gedirigeerd via de wereldse jeugdkampen, waaraan de dominees Beeke, Budding, Schaafsma, Veldman, Pieters, P. de Vries, -om maar eens een paar namen te noemen- voluit aan meedoen zoals we zien op de websites van de jeugdbonden van de HHK, de GG en de HNRC. Ik weet zeker dat genoemde dominees niet in de gunst van God leven en dat ze zonder waarachtige bekering en publieke schuldbelijdenis in de dag des oordeels, godzalige mannen als Rutherford, Van der Groe, Kohlbrugge enz. tegenover hen zien geplaatst.

Ds. Pieters die de Wet tot zijn regel des levens proclameert, accepteerde in Springford meisjes op de belijdeniscatechisatie met lange broeken. Hetzelfde geldt voor Beeke en zijn antinomiaanse godsdienst. Dat soort antinomiaanse flutgodsdienst moet voor het ware doorgaan, maar mensen, je komt ermee in de verdoemenis.

Dit soort dominees nemen de leer van de rechtvaardiging van de goddeloze in de mond, maar ze loochenen die leer met de daad en leren een rechtvaardiging van de goddeloosheid.

Als godzalige predikanten als Rutherford, Henderson, Huntington, Van der Groe, Kohlbrugge de kerkelijke kermis in onze dagen in ogenschouw konden nemen, hadden zij al die toonaangevende predikanten in de antinomialerij door de christelijke ban afgesneden uit het ambt

ontheven, en heel die kerkelijke entertainment vervloekt in de Naam des Heeren en vervolgens ontbonden.

Als we het lijden van Christus en het lijden van de levende Kerk, met name de martelaren, eens plaatsen naast de kerkelijke entertainment-godsdienst van vandaag, dan kan de wereld wel vertellen dat de huidige kerken God en de mammon dienen, dus een afgod dienen in plaats van de ware God. Het Refodom is een antinomiaanse variant van het Judaïsme en het is voor mij een totaal andere godsdienst dan het ware christendom.

Er is bijna geen predikant die de Wet nog preekt in zijn verdoemende kracht, omdat men de Wet als Wet niet kent, maar als de Wet niet meer als Wet gepreekt wordt, preekt men ook de Christus der Schriften niet.

Christus is de vervulling van de Wet en de profeten, maar je kunt nooit Christus preken als je niet preekt wat de absolute en heilige eis der Wet inhoudt. De heilige Wet Gods legt een absolute claim op ieder mens op straffe des drievoudigen doods en daar komt geen mens onderuit, tenzij die mens door in Christus recht verlost wordt in de hel van zijn bestaan. Zou je dan nog in de zonde kunnen leven? De dominees in onze dagen kunnen het wel en ze gaan de jeugd voor op de antinomiaanse brede weg des verderfs. Geloof ze niet als ze vriendelijk tot u spreken, want het zijn zielenmoordenaars.

Wie niet is afgesneden van de eerste Adam komt altijd op uit de Wet en verkondigt een zoetsappig evangelie. Dat is de doorsnee prediking van vandaag.

Als de Wet niet tot afsnijding gepreekt wordt voor het werkheilige vrome vlees, zal het Evangelie nooit vrijspreken. Als je je uitgeeft een gelovige te zijn en te kunt meedansen met de kerkelijke entertainment van vandaag en zelfs daarin voorgaan, dan heb je een geloof dat nog minder is dan het geloof der duivelen, want de duivel gelooft ook en hij siddert.

Ik vrees dat 99% van de huidige predikanten met een ingebeelde hemel ter helle reist, omdat men van de afsnijding der Wet niets weet en derhalve niet is vrijgesproken van schuld en straf.

Je hoort het zo aan de prediking of men afgesneden is van alle gerechtigheid die uit de Wet is of niet.

Je moet wel hondsbrutaal zijn om jezelf hersteld hervormd te noemen en van genade door recht niets af te weten en de jeugd voor te gaan op de brede weg des verderfs met kerkelijke entertainment en gelijknamige kermis.

Je moet wel hondsbrutaal zijn om onbekeerd in het predikambt te

durven staan met een jan klaassen-geloof en het volk te betoveren met sentimentele preekjes en gelijknamige bekeringen.

Wat velen dominees en kerken onder bekering verstaan kan de toets van Gods Woord niet doorstaan. Wat velen als bekering preken kan niet eens in de schaduw staan van de schijnbekering van de dwaze maagden. Als men de Wet niet preekt tot verdoemenis, dan preekt men een krachteloos evangelie; een evangelie van Jan Klaassenen bij zo'n evangelie is iedereen bekeerd. Allemaal kinderen van 1 vader, ja..., van de vader der leugen.

Velen preken de Wet als waarschuwende vinger en een regel om te doen, terwijl ze die regel nog men geen vinger aanroeren, met als gevolg een zoetsappig evangelie, wat niet anders is dan een voorzichtig verdrag met de hel. Dat is de doorsnee prediking van vandaag, ook in hersteld hervormde kringen. Een krachteloos evangelie, wat het Evangelie van Christus niet is.

En met dat soort krachteloze preken worden met name de kerkjongeren betoverd tot op het bot, geen kerk uitgezonderd. Dat is een leven in de zonde met een godsdienstig sausje. God maakt geen gebruik van dominees die een wetteloos evangelie preken om de jeugd bij de kerk te houden. De Wet is pas Wet als de Wet je verdoemt en doodt, anders ben je met heel je godsdienst nog een oude mens onder de Wet en derhalve onder de vloek en onder de toorn Gods.

God doet een afgesneden zaak op aarde, maar daar is men in onze dagen ten ene malen vreemd aan op en onder de kansel.

Ik sprak pas een vriend en hij bevestigde het feit dat enkelingen die door recht verlost zijn, overal worden uitgewerkt op het kerkelijke erf.

Er is voor het levende Kind geen plaats in de kerkelijke herberg. En die dominees maar bekering preken, maar als er eentje bekeerd wordt en door recht verlost wordt, staat zijn uitwerping vast.

Ik heb het bij levende lijve ondervonden in de meest rechtzinnige gemeenten. Zelfs in gemeenten waar de prediking nog enige kracht deed.

Ambtelijke bediening is echter onderscheiden van persoonlijke bediening, en het gros dominees die bekering preken weten van het recht Gods niet af en koesteren voor zichzelf en ingebeelde Christus.

O, geliefden, Achimelech mocht de goede belijdenis doen omtrent David voor de onbekeerde Saul. Nu zou men David doodzwijgen en zelfs belasteren, omdat men van de strijd van David ten enen male vreemd is.

En dan lezen wij: *"Doch de koning zeide: Achimelech, gij moet den dood sterven, gij en het ganse huis uws vaders. En de koning zeide tot de*

trawanten, die bij hem stonden: Wendt u, en doodt de priesters des HEEREN, omdat hun hand ook met David is, en omdat zij geweten hebben, dat hij vluchtte, en hebben het voor mijn oren niet geopenbaard. Doch de knechten des konings wilden hun hand niet uitsteken, om op de priesters des HEEREN aan te vallen. Toen zeide de koning tot Doeg: Wend gij u, en val aan op de priesters. Toen wendde zich Doeg, de Edomiet, en hij viel aan op de priesters, en doodde te dien dage vijf en tachtig mannen, die den linnen lijfrok droegen. Hij sloeg ook Nob, de stad dezer priesters, met de scherpte des zwaards, van den man tot de vrouw, van de kinderen tot de zuigelingen, zelfs de ossen en ezels, en de schapen, sloeg hij met de scherpte des zwaards."

Saul begaat hier een doodzonde en vergrijpt zich aan onschuldig bloed, nog wel aan de priesters des Heeren.

Wie onschuldig bloed vergiet, diens bloed zal vergoten worden. En dat oordeel heeft Saul zelf over zich uitgeroepen door Gods oogappel te vervolgen en de priesters des Heeren te doden. 85 mannen die de linnen lijfrok droegen werden door Saul om het leven gebracht.

De mannen van Saul durfden zich aan de priesters des Heeren echter niet te vergrijpen en daarom gebod Saul Doëg de Edomiet de priesters te doden.

Ja, het naamchristendom laat dikwijls de maffia opdraven om het levende Kind te vervolgen en uit de weg te ruimen.

Doëg de Edomiet stond aan de zijde van Saul en die dulden geen ware geroepen knechten des Heeren. Saul en Doëg dat is de kerkenraad van vandaag, want de ware knechten des Heeren zijn reeds afgereisd naar Immanuels land.

Op het huidige kerkelijke erf zou Saul werkeloos zijn, omdat er bijna geen ware knechten des Heeren zijn overgebleven. In mijn jeugdjaren waren Gods volk en knechten er in grote getalen, maar in onze dagen valt er voor Saul niet veel meer te vermoorden, behalve die enkelingen die door recht verlost zijn en door die helse Saul achtervolgd worden altijd en overal. De rest vermaakt zich met Izebel in het kerkelijk herstellde hoerenhuis.

Saul voerde een ordinaire strijd tegen vlees en bloed, hetgeen David ten enen male vreemd was.

David is zelfs meermalen in de gelegenheid geweest om Saul te doden, maar hij heeft zich aan de gezalfde des Heeren niet vergrepen.

David heeft Saul wel meermalen gewaarschuwd, door een slip van zijn mantel af te snijden, maar Saul bleef David's bittere vijand.

De massamoord van Saul op Achimelech en de priesters te Nob met hun

vrouwen, kinderen have en goed, is Saul duur komen te staan. Het geslacht van Saul is uitgeroeid geworden, op Mefiboseth na.

Mefiboseth was het enige overgebleven kleinkind van Saul, een zoon van Jonathan, aan wie David om Jonathan's wil weldadigheid heeft bewezen.

Ja, Gods volk is als enige overgebleven van het verworpen geslacht van Saul, omdat die meerdere David hen uitverkoren heeft krachtens het verbond dat Hij gemaakt heeft met God de Vader.

Zo mocht ook Abjatar de priester als enige ambtsdrager ontkomen uit de moordenaarshanden van Saul.

Dat was geen toeval, nog minder geluk, maar de goddelijke voorzienigheid. De priester Abjatar was uitverkoren om tot David te vluchten om onder het vluchtelingenlegertje van David ambtelijk werk te doen, onder David's bescherming.

Ik ben op geen enkele wijze een paauwiaan, maar ik zie ds. Paauwe als een Abjatar, die ontkomen is aan de kerkelijke moordpartij om de priesters des Heeren monddood te maken.

Ds. Paauwe bleef getrouw aan de krijgsorde van Christus en is om die reden uitgeworpen, maar hij mocht dienen onder de verstrooide schapen van het huis Israëls.

Paauwe mocht gaan in de voetstappen van Christus, zoals Huntington en Kohlbrugge ook zijn gegaan. Als aller afschrapsel hebben ze zich buiten de legerplaats ontfermd over de verstrooide schapen van het huis Israëls.

Het leger huidige dominees is druk met de 99 schapen die de bekering niet van node hebben, want zo de priester zo het volk. Maar dat ene verloren schaap buiten de legerplaats bekommert zich geen kerkelijke herder.

“Want de HEERE heeft over het Refodom uitgegoten een geest des diepen slaaps, en Hij heeft hun ogen toegesloten; de profeten, en uw hoofden, en de zieners heeft Hij verblind.”

Ja, verblind zijn ze, want de Heere heeft hen gezonden een kracht der dwaling, opdat ze de leugen zouden geloven, omdat zij de waarheid niet in liefde hebben aangenomen en daar hoort ook het hanteren van de twee sleutelen des hemelrijks bij, ook t.a.v. afvallige ambtsdragers.

God heeft heel het Refodom de oogkleppen voorgedaan, hun hart verhard en de leidsels erop gelegd.

U zegt: Wat zegt het Woord des Heeren t.a.v. deze afval tot de ware Sionieten?

De Geest des Heeren zegt bij monde van de profeet Jesaja: *“Ga henen, mijn volk! ga in uw binnenste kamers, en sluit uw deuren na u toe; verberg*

u als een klein ogenblik, totdat de gramschap overga. Want ziet, de HEERE zal uit Zijn plaats uitgaan, om de ongerechtigheid van de inwoners der aarde over hen te bezoeken; en de aarde zal haar bloed ontdekken, en zal haar doodgeslagenen niet langer bedekt houden.”

O, geliefden, wie is er onder ulieden, die den HEERE vreest, die naar de stem Zijns Knechts hoort? Als hij in de duisternissen wandelt, en geen licht heeft, dat hij betrouwe op den Naam des HEEREN, en steune op zijn God.

Abjatar mocht aan de moord van Saul op de priesters van Nob ontkomen en tot David vluchten.

Abjatar moest vluchten voor zijn leven.

Geliefden, als we ons niet in geestelijke doodsnood bevinden, zullen we de toevlucht tot die meerdere Koning David niet nemen.

Ik las pas nog van een dominee dat hij tot rust gekomen was doordat hij besloten had om te geloven.

Ja, ja, de duivel houdt er zo massa's in de rust, in een valse rust, want als de sterkgewapende zijn hof bewaakt, dan is alles in rust. Dan luidt de kerkklok vrede, vrede en geen gevaar, maar het is een valse vrede, geliefden.

De schapen worden in de bloemhoven gejaagd door zulk soort predikers en er is geen opmerken.

“Daarom, zo zegt de Heere HEERE: Ziet, Ik wil aan uw kussens, waarmede gij aldaar de zielen jaagt naar de bloemhoven, en Ik zal ze uit uw armen wegscheuren; en Ik zal die zielen losmaken, de zielen, die gij jaagt naar de bloemhoven.”

Saul wilde zelf graag in de bloemhoven verkeren, maar David gunde hij geen rust en de priesters des Heeren beroofde hij van het leven.

David daarentegen verkeerde op het slagveld van vrije genade en onderhield de priesters des Heeren. Christus onderhoudt Zijn Kerk en de poorten der hel zullen dezelve niet overweldigen.

Amen.

Slotzang: Psalm 89:7 en 8.

90. Scherpe pijlen eens machtigen

Voorzang: Psalm 35:1, 2 en 3

Schriftlezing uit Psalm 35.

Gemeente, met de hulp des Heeren wensen wij Psalm 120 verder te overdenken en we noemen u nogmaals de punten van overdenking.

- 1. Het gebed van David in de benauwdheid**
- 2. De oorzaak van de benauwdheid**
- 3. Het oordeel der lasteraars voorzgd**
- 4. Enige kenmerken van het leven in Christus**

Geliefden, vanmorgen hebben we overdacht wat de inhoud was van David's gebed: *"O Heere, red mijne ziel van te valse lippen, van de bedrieglijke tong."* David bad den Heere opdat zijne vijanden door deze duivelse methode niet zijn ondergang bewerken zouden bewerken." Gods ware getuigen smeken den Heere om hen niet te stellen tot een smaad der dwazen, hetgeen zij zo menigmaal moeten inleven, want de dwaas zegt in zijn hart "Er is geen God!"

Gods volk kent die Atheïst wel van binnen, David ook, maar een Atheïst kent David niet, laat staan de Zoon van David.

Het leven van David ging niet over rozen, want hoe vreselijk is deze man naar Gods hart alle dagen aangevallen en door valse Achitofels omringd? David drukte de voetstappen van Christus, want omdat Christus zonder oorzaak gehaat is, verworpen is, als een misdadiger gekruisigd is, zo zullen ook Gods getuigen in Zijn voetstappen gaan. Een dienstknecht is niet meerder dan zijn Heer. Ze hebben Mij gehaat -zegt Christus- ze zullen ook u haten, ja, gij zult van allen gehaat zijn.

We hebben een christendom in onze dagen dat niet meer gehaat is om Christus' wil, omdat het een verbasterd christendom is, omdat men de ergernis van het kruis teniet gedaan heeft, omdat men niet vervolgd wenst te worden.

Daarentegen weten dezulken Gods ware getuigen wel te treffen, te blamen en te belasteren, omdat Gods ware getuigen tegen de leugen, tegen de dwalingen en tegen de politieke corruptie in de kerken getuigen, zoals Christus op een volmaakte wijze heeft gedaan, zoals ook de apostelen en profeten getrouwelijk hebben gedaan.

Ja, als je van Christus bent, en je tegen de stroom moet inzwemmen, dan

komt heel de reformatorische hel in beweging, en dat is altijd al zo geweest. Ook de toenmalige joods-reformatorische beweging heeft Christus zonder oorzaak gehaat.

Gods ware getuigen worden altijd omringd door valse lippen en bedrieglijke tongen, daar is de duivel dag en nacht mee bezig, om Gods getuigen in een kwaad daglicht te zetten, met het doel om de oprechten als duivels af te schilderen en duivels als godzaligen te promoten.

Er zijn dus twee kampen op de wereld, het kamp van de duivel en het kamp van Christus. Tussen deze twee kampen bestaat een gedurige strijd, hoewel het kamp van de duivel reeds overwonnen is door de meerdere kampvechter David. Maar de duivel, hoewel een verslagen vijand, gaat nog door om met zijn duivelse listen de Kerk te benauwen, hetgeen voorzgd is in de moederbelofte.

"Ik zal vijandschap zetten tussen u en tussen deze vrouw, en tussen uw zaad en tussen haar Zaad; datzelve zal u den kop vermorzelen, en gij zult het de verzenen vermorzelen", Gen. 3:15.

Van die vijandschap heeft David en al de bijbelheiligen genoeg ondervonden, want het Koninkrijk van Christus is niet van deze wereld, en daarom wordt Gods ware volk op deze aarde vervolgd, gehaat, belaagd en gesmaad.

Aan die vervolging doen vooral ambtsdragers mee, want Christus moest veel verworpen worden door de ouderlingen en de Schriftgeleerden en daarvan zullen ook Gods getuigen genoeg van ondervinden, hoewel het alles moet medewerken voor degenen die naar Gods voornemen geroepen zijn.

David werd dus belaagd door valse lippen en bedrieglijke tongen, niet voor 1 keer, maar gedurig.

Zijn belagers hebben hem zonder oorzaak gehaat en naar het leven gestaan, zowel voor zijn koningschap, als tijdens zijn koningschap. David moest dikwijls voor Saul vluchten als een veldhoen op de bergen en tijdens zijn koningschap behoorde zelfs zijn zoon Absalom tot zijn vervolgers.

Maar in al die benauwdheden mocht David een toevlucht kennen. De Heere was hem een gedurige Toevlucht en een Hoog Vertrek.

Maar in al dat gehaat en gesmaad worden om Christus' wil, lag nu juist zijn zaligheid. Christus zegt: *"Zalig zijt gij, als u de mensen smaden, en vervolgen, en ligende alle kwaad tegen u spreken, om Mijnentwil. Verblijdt en verheugt u; want uw loon is groot in de hemelen; want alzo hebben zij vervolgd de profeten, die voor u geweest zijn."*

Mozes wenste liever met het volk Gods kwalijk behandeld te worden,

dan voor een tijd de genieting der zonde te hebben.

Dat is weg in onze dagen. Degenen die zich een christen noemen gaan dikwijls gevierd door het leven tot op dominees-niveau toe. Wel de waarheid in de mond, maar de leugen in het hart. Ja zeggen en nee doen. Dat is de religie van vandaag. Dat is een filistijnse religie, een politieke religie, waarin veel wordt beloofd, maar niets wordt vervuld.

Er wordt vanaf de huidige preekstoelen niet meer bijbels gesepareerd op de scherpst van de snede, omdat de huidige godgeleerdheid verschoont wenst te blijven van de vervolgingen die Gods Woord heeft voorzegd en om die reden heeft men de ergernis van het kruis teniet gedaan.

En in dat vijandelijke kamp, waarin de duivel zijn zetel heeft, durft men zelfs te spreken van een geestelijke opwekking.

Maar een opwekking zonder het kruis van Christus, is een opgeblazen ballon.

Gods getuigen moeten de onderste weg gaan; ze zijn aller afschrapsel, Gods volk heeft haar tijdelijk verblijf in deze aardse woestijn, waarin zij door veel wederwaardigheden en veel rampen moeten doorworstelen, zoals David in de Psalm van onze overdenking daarvan melding maakt. Dat is het lot der vromen. Omringd door valse lippen en bedrieglijke tongen. *“Zij hadden mij omringd als bijen; zij zijn uitgeblust als een doornenvuur; het is in den Naam des HEEREN, dat ik ze verhouwen heb.”*

Omsingeld door vele sterke stieren van Basan, gelijk Simson geregeld omsingeld was door de Filistijnen.

Als dominees niet gehaat en niet vervolgd worden, dan is er wezenlijk iets mis met hun staat voor God, want Gods Woord zegt dat allen die godzaliglijk willen leven, vervolgd zullen worden.

In het leven van sommige oudvaders komt duidelijk openbaar dat zij vervolgd zijn geworden, vanwege hun getuigenis, maar in onze dagen zit er niet 1 dominee in de gevangenis om Christus' wil, omdat ze allen water in de wijn doen, geschenken aannemen en het recht buigen.

Maar David zegt ons ook in deze Psalm met welke oordelen de lasterraars zullen worden geslagen. *“Met scherpe pijlen van een Almachtig God en vurige jeneverkolen.”*

De oordelen Gods komen altijd overeen met de zonden zelf, want wat men zaait zal men ook maaien.

Die onrecht zaait, zal moeite maaien; en zij die wind zaaien, zullen een wervelwind maaien.

Dwaalt niet; God laat Zich niet bespotten; want zo wat de mens zaait, dat zal hij ook maaien. Want die in zijn eigen vlees zaait, zal uit het vlees

verderfenis maaien

God zal hen haastig met een pijl schieten; hun plagen zijn er, namelijk degenen die hun tong scherpen als een zwaard, een bitter woord aanleggen als hun pijl; om in verborgen plaatsen den oprechte te schieten; haastig schieten zij naar hem, en vrezen niet. Maar God zal hen haastig met een pijl schieten; hun plagen zijn er.

“Hij zal de heidenen, zijn vijanden, verteren, en hun gebeente breken, en met zijn pijlen doorschieten.”

De Heere zegt: “Ik zal kwaden over hen hopen; Mijn pijlen zal Ik op hen verschieten.”

“En de HEERE zal over henlieden verschijnen, en Zijn pijlen zullen uitvaren als een bliksem; en de Heere HEERE zal met de bazuin blazen, en Hij zal voorttreden met stormen uit het zuiden.”

Ik weet niet of u het boekje van Huntington weleens gelezen hebt, “De naakte boog Gods”, waarin Huntington beschrijft hoe God afrekent met degenen die Gods getuigen vervolgen en hun getuigenis belasteren.

Het zijn dikwijls godsdienstige lieden die zich overal vriendelijk voordoen om een naam te halen, maar in werkelijkheid zijn het wolven in schaapsklederen, die altijd op de oprechten schieten met hun giftige pijlen, maar hun plagen zijn er.

De Heere had de smeekbede van Zijn knecht David gehoord en verhoord. *“Gij zijt Mijn knecht; David, de man naar Mijn hart; u heb Ik uitverkoren, en heb u niet verworpen. Vrees niet, want Ik ben met u; zijt niet verbaasd, want Ik ben uw God; Ik sterk u, ook help Ik u, ook ondersteun Ik u met de rechterhand Mijner gerechtigheid. Ziet, zij zullen beschaamd en te schande worden, allen, die tegen u -David- ontstoken zijn; zij zullen worden als niet, en die lieden, die met u twisten, zullen vergaan. Gij zult hen zoeken, maar zult hen niet vinden; de lieden, die met u kijven, zullen worden als niet, en die lieden, die met u oorlogen, als een nietig ding. Want Ik, de HEERE, uw God, grijp uw rechterhand aan, Die tot u zeg: Vrees niet, Ik help u. Vrees niet, gij wormpje Jakobs, gij volkje Israëls! Ik help u, spreekt de HEERE, en uw Verlosser is de Heilige Israëls! Ziet, Ik heb u tot een scherpe nieuwe dorsslede gesteld, die scherpe pinnen heeft; gij zult bergen dorsen en vermalen, en heuvelen zult gij stellen gelijk kaf. Gij zult ze wannen, en de wind zal ze wegnemen, en de stormwind zal ze verstrooien; maar gij zult u verheugen in den HEERE; in den Heilige Israëls zult gij u roemen.”*

David was soldaat in het leger van Christus en daartoe was hij van Godswege uitverkoren. Maar toen Saul nog aan de macht was, moest hij menigmaal vluchten voor de moordlustige Saul en in de tenten van

Kedar verkeren, in spelonken der aarde.

Daarover klaagt David; hij was genoodzaakt om in ballingschap te wonen ver verwijderd van de inzettingen Gods. Hij beschouwde zichzelf als een vreemdeling en bijwoner op aarde; als een veldhoen op de bergen en hij gevoelde zich nooit thuis, behalve wanneer hij nabij Gods altaren was, en de lieflijkheid des Heeren mocht aanschouwen in Zijn tempel.

Daar was David nu zo van verstoken en daar zucht hij onder.

"Wee mij dat ik een vreemdeling ben te Mesech, dat ik in de tenten van Kedar moet wonen, bij degenen die de vrede haten!"

Dat was ook het lot van Jeftha, de strijdbare held.

Hij was uitgestoten en ontferd door zijn vrome broeders, want zeiden: "Gij zult in het huis onzes vaders niet erven, want gij zijt een zoon van een andere vrouw."

Ze zeiden het heel reformatorisch, heel vromelijk; heel integer, want ze zeiden niet grof: "Je bent van de erfenis uitgesloten, want je bent een hoerekind, nee, ze zeiden: "Je bent een zoon van een andere vrouw."

Jeftha kreeg een integere judaskus van zijn eigen bloedverwanten, want Jeftha drukte de voetstappen van Christus, omdat hij het eigendom van Christus was.

Jeftha woonde dus in het land Tob, verstoken van de genademiddelen, maar niet verstoken van de God der genade.

Het is voor degenen, die God liefhebben, een bittere smart om verstoken te zijn van de middelen der genade. Maar geliefden, als u ooit verstoken bent van de middelen der genade, bent u niet verstoken van de God der genade. God is niet gebonden aan de middelen en als wij om der gerechtigheid verstoken zijn van de middelen der genade, betekent dat niet dat God ons niet bereiken kan. Integendeel, er zijn geen grenzen aan Jezus' macht.

David leefde als een balling in de hollen en spelonken der aarde, maar toch had God zijn smeekgebed verhoord.

Hij was genoodzaakt om onder rabauwen te wonen die een schuldeiser hadden, zonen Belials, maar David mocht zich sterken in de Heere zijn God.

Het is een ondraaglijke kwelling voor een kind van God om te wonen onder de spotachtige tafelbroeders, van wie hij hoopt voor altijd gescheiden te zullen zijn, zoals Lot in Sodom zijn rechtvaardige ziel kwelde dag bij dag.

We zien het ook in het leven van Job, als hij belastend wordt door zijn drie vrome vrienden.

Job vreesde God en woonde midden in een afgodische heidenwereld. Job was -net als alle geroepen heiligen- een vreemdeling in Mesech.

We zullen er eerst van zingen, en wel van de 120^e Psalm, daarvan het derde zangvers.

Geliefden, onder gelijkgezinden kunnen we best over godsdienst praten, maar Job was een licht op een kandelaar, een stad op een berg, een getrouwe getuige, in een land dat zich wentelde in het slijk der zonden.

Ik heb jaren in de havens van Rotterdam en Amsterdam gewerkt, daar waar men de zonden bij hopen uitleeft. Maar wat er daar wordt uitgeleefd, dat moest ik inleven. En als ik dan de Elifassen hoorde praten in de kerkvergaderingen, dan zei ik wel eens: "Ga maar eens een dagje met me mee de havens in, dan zullen we eens kijken wat er van je vrome kunsten overblijft."

Ziet u nu, hoe goedkoop en beschouwelijk Elifaz over Job kon spreken in bijzijn van zijn vrome vrienden.

We laten in deze perikoop maar even buiten beschouwing dat de vrienden van Job God vreesden, hiér zijn het vrome duivels.

Kan dat ook onder Gods volk voorkomen?

Ja, want Efraïm kan Juda benauwen, terwijl Efraïm uiteindelijk toch een dierbare zoon en een troetelkind van God was. Maar God heeft Efraïm wel zwaar bezocht om zijn zonden. *"Want Efraïm is vergezeld met de afgoden"*, zegt God, *"laat hem varen"*, Hos.4:17. De Heere rekent wat dat betreft wel met Zijn volk af aan deze zijde van het graf.

Job was evenwel een rechtschapen man. Hij was oprecht, vroom, godvrezende en wijkende van het kwaad.

Dat wist iedereen. Job had geen privé-godsdienst, nee, hij was een getuigend christen. En een getuigend christen wordt vroeg of laat een voorwerp voor lastertongen, vooral in de kerk.

Je mag best een missend mens zijn, je mag een bekommerd mens zijn, je mag zelfs een bezittend mens zijn, natuurlijk, maar als je gaat getuigen van het vrije van Gods welbehagen en als je verwaardigd wordt te zeggen dat het Christus alléén is, dan moet je maar rekenen, volk van God, dan krijg je de lasterkraaien op je dak.

Waren het nu nog maar zwarte kraaien, want dan zou ik het hebben kunnen dragen, maar het zijn meestentijds avondmaalgangers met duivenveren, ofwel wolven in schaapsklederen.

David zegt in Psalm 41: *"Zelfs de man mijns vredes, op welken ik*

vertrouwde, die mijn brood at, heeft de verzenen tegen mij grotelijks verheven."

Dat geldt in de eerste plaats Judas, die de verzenen grotelijks verheven heeft tegen Christus en al de geroepen heiligen zijn in het voetspoor van hun Meester gegaan.

Als de Heere je een plaats geeft in Zijn Koninkrijk, dan moet je op tegenstand rekenen, op veel vijandschap rekenen, op veel afgunst rekenen, want de duivel gunt God Zijn eer niet, en hij zal hij net zolang Gods getuigen en hun getuigenis diaboliseren, totdat iedereen de leugens die hij rondstrooit gelooft.

Maar David had er iets van geleerd, dat het in tijden van nood en dood beter is dat we God om redding wensen en te vluchten tot des Heeren macht dan dat men ooit vertrouwt op mensen, want daar was David bedrogen mee uitgekomen.

David was net als Jeftha een krijgsman, maar toch worden zij vreedzaam verklaard in Christus. Gods volk is wat God over Zijn volk verklaart. Ze zijn niet substantieel anders dan andere mensen, geen betere klasse, geen zuiver ras, nee, ze zijn allen vleselijk, verkocht onder de zonden, maar in en door Christus volkomen rechtvaardig en heilig verklaard.

Tegenwoordig leren er velen in navolging van Rome dat de oude mens bekeerd moet worden, dat de oude mens getransformeerd moet worden, een beter mens moet worden, maar mensen, dat is niet bouwen op de rots, maar op verrot hout hooi en stoppelen.

Onze oude mens is met Christus gekruist, ineens en voor altijd. De aanslagen van al die lastertongen die David ondervond waren dus op de nieuwe mens gericht, op Christus. En aangezien Gods ware getuigen op rekening leven van en voor de verantwoordelijkheid van Christus leven, neemt Christus ook hun vijanden voor Zijn rekening.

De lieden die met David twistten en hem lagen legden, zijn allen vergaan, maar David leeft in eeuwigheid, omdat Christus leeft, want eeuwig bloeit de gloriekroon op het Hoofd van David's grote Zoon.

O, geliefden, Gods volk is hetgeen Christus is, namelijk in de toerekening. Ik Zijn gerechtigheid en Hij mijn zonde.

Hij is onze Vrede en daarom zijn wij de vreedzamen, volk des Heeren.

"Ik ben vreedzaam; maar als ik spreek, zijn zij aan den oorlog."

U ziet, zodra een geredde ziel gaat getuigen, komt er oorlog.

Je mag je best voor een christen uitgeven, je mag ook wel in Christus geloven, bekeerd zijn, geleerd zijn, maar als je gaat getuigen dat Christus het alleen is en de mens niks ten spijt van al zijn vrome bewegingen, dan gaan ze je haten, want dat wordt beschouwd als concurrentie op het

kerkelijke erf.

De kerken zijn weer tot de ziekelijke hiërarchie van Rome teruggekeerd, waarin er totaal geen plaats is voor het ambt aller gelovigen, laat staan voor het getuigenis van Jezus en de Geest der profetie.

Maar Christus voert de Zijnen uit Jeruzalem, buiten de legerplaats, om Zijn smaadheid te dragen. De discipelen waren verblijd dat zij de smaadheid van Christus mochten dragen. Dat is weg in onze dagen. De kerken zijn politieke bolwerken geworden, waarin voor het levende Kind geen plaats is.

De meeste dominee spreken bekering en het geloof in Christus, maar als een ziel tot het geloof in Christus komt en gaat getuigen van Christus alleen en anders geen, dan blijken het ineens je vijanden te zijn. *"Ik ben vreedzaam; maar als ik spreek, zijn zij aan den oorlog."*

In het spreken van David sprak God en daarom werd David zo gehaat door de vrome godsdienst. De afgunst waarmee Saul David bejegende, is David bijna fataal geworden, maar de Heere heeft hem uit al zijn benauwdheden verlost.

Als je mag spreken bij God vandaan, is dat altijd afsnijdend voor het vrome vlees en dan komt de hel in beweging. Dan komen de refo-kreeften en de oecumenische kevers uit hun holen te voorschijn om de oprechte met een pijl te schieten, maar hun plagen zijn er.

De huidige gereformeerde gezindte maakt bijna geheel deel uit van het verbasterde christendom, vooral als men zich reformatorsch noemt. Alles wat refo heet is de dood in de pot. Integere, doch wilde kolokwinten. Allemaal mooie vrome oecumenische praat in het RD, maar het wezen is eruit. Het liberalisme heeft in de gereformeerde gezindte hevig toegeslagen en de huidige kerken zijn niet eens in staat de tucht te hanteren op bijbelse wijze.

De onderscheiden kennis is weg, het geestelijke leven taant, de kinderen Sions zijn als aarden flessen gelijk geworden.

Maar God houdt altijd Zijn getuigen, die spreken zoals David spreekt door de Geest van Christus.

David spreekt de woorden Gods, en hij spreekt nog nadat hij gestorven is, maar dan komt ook de vijandschap openbaar, de vijandschap die voorzgd is in de moederbelofte.

God heeft die vijandschap gesteld, want Hij wil zuiver en oprecht gediend worden, niet door degenen die zichzelf oprecht noemen, maar door degenen die op zichzelf en op al hun werken de dood schrijven en God alle gerechtigheid toeschrijven, omdat zij bevindelijk weten dat Christus te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven is. Dat zijn de

geroepen heiligen, de kostelijke kinderen Sions.

Als zij spreken, is het naamchristendom aan de oorlog, want zij hebben de woorden van Christus bewaard en zij zullen ook de woorden bewaren van degenen die van Christus zijn.

God stelde vijandschap tussen het leven en de dood, tussen vlees en Geest, tussen het slangenzaad en het Vrouwenzaad.

Geen vermenging van Christus en belial, dat duldt Gods glorie niet.

Maar dat is de godsdienst van vandaag, een mix van Christus en belial.

“Maar wat samenstemming heeft Christus met Belial, of wat deel heeft de gelovige met den ongelovige?”

Dat volk zal alleen wonen en onder de heidenen niet gerekend worden. David wenste al de dagen zijns levens te wonen in het huis des Heeren, om de lieflijkheid des Heeren te aanschouwen en te onderzoeken in Zijn tempel. Maar hij weet ook wat het is om een banneling te zijn: *“Mijn ziel heeft lang gewoond bij degenen, die den vrede haten.”*

Het leven des geloofs is een leven van loutering, van lijden, want als je bij lieden moet wonen die de ware vrede haten, een vrede door recht, en een valse vrede liefhebben, dan is er altijd oorlog. De geroepen heiligen moeten de oorlogen des Heeren voeren, echter niet door kracht, noch door geweld, maar door des Heeren Geest.

David spreekt in deze Psalm vanuit de bevinding der heiligen, vanuit het leven Christi, door het geloof en door de Geest van Christus. Degenen die de zalving hebben, worden gehaat, degenen die de Geest van Christus hebben, worden niet verdragen. Want belials getuigen staan tegenover de getuigen van Christus. Christus staat tegenover de duivel en die twee verdragen elkaar niet. Geest staat tegenover vlees, want God is Geest en alles wat werken wil is vlees. Alles wat buiten Christus beweegt, is vlees en vlees is enkel vijandschap tegen God.

David was enkel vlees, maar toch volmaakt rechtvaardig en heilig in Christus.

Als je geheel vleselijk bent, ben je rein in Christus. Als je geen vroomheid hebt, geen werken hebt, ben je volmaakt vroom in Christus en dan wordt uw vrucht uit Christus gevonden.

De oude mens is niet te restaureren, niet te herstellen, de oude mens is datgene wat buiten Christus werken wil, vroom wil zijn, waarheidsgetrouw wil zijn, maar degenen die in het vlees zijn, kunnen God niet behagen.

In Christus is uw zaligheid volmaakt, uw werken volmaakt, uw heiligmaking volmaakt, uw toekomst verzekerd en verzegeld. In Christus ziet God geen enkel gebrek in u, Bruid van Christus.

Doch de Bruid bevindt zich zo zwart als de tenten van Kedar. Dat is de bevinding der heiligen, zo zwart als de nacht, zo blind als een mol, zo verstandloos als een hottentot, zo dwalend als een schaap, zo vruchtbaar als het paard van de groetenboer, doch lieflijk in Zijn ogen.

“Wie is zij, die er uitziet als de dageraad, schoon, gelijk de maan, zuiver als de zon, schrikkelijk als slagorden met banieren?”

Het is de vreedzame Bruid van Christus en als de Bruid spreekt, zijn de bijwijven aan de oorlog. Als de Bruid haar stem laat horen, komen de vleermuizen uit hun holen om oorlog te voeren tegen het levende Kind.

Maar er is er Eén die de stem van de Bruid gaarne hoort. En dat is de Bruidegom, de hemelse Bruidegom. *“Mijn duive, zijnde in de kloven der steenrotsen, in het verborgene ener steile plaats, toon Mij uw gedaante, doe Mij uw stem horen; want uw stem is zoet, en uw gedaante is liefelijk.”*

De vreedzamen hebben recht van spreken en als zij recht spreken, is de vrome godsdienst aan de oorlog. Als zij afsnijdend spreken, bersten de harten van degenen die aan de zijde van de duivel staan.

Toen Christus afsnijdend preekte, sleepte de gemoedelijke godsdienst Hem naar de steilte van de berg, om Hem in de diepte te pletter te gooien, maar Hij, door het midden van hen doorgegaan zijnde, ging weg. Maar als Christus weggaat, wordt de kandelaar verplaatst naar andere delen van de wereld, waar God Zijn Koninkrijk wil uitbreiden.

Het Koninkrijk der hemelen is nabij geworden en het is gelijk aan tien maagden. Vijf kinderen Gods en vijf bastaarden.

Geliefden, aan welke zijde staat u?

Hebben we onszelf leren kennen als een dwaze maagd, als een bastaard voor God, ja, als een kwaad en snood rebel die niets verdient dan hel?

Christus is hier, want het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond. Hij heeft tot het huis van Jakob niet gezegd: “zoek Mij tevergeefs.” Want die Hem in der waarheid zoeken, zullen van Hem gevonden worden.

Er is echter niemand die God zoekt, ja, toch Een, Christus heeft God gezocht; Christus heeft de eer Zijns Vaders gezocht, Hij heeft zondaren gezocht, want Hij is gekomen om te zoeken en te zaligen dat verloren was.

Daarvan mocht David getuigen, maar dan komt er oorlog, want Gods kinderen leven op vijandelijk grondgebied.

Aangaande Gad, een bende zal hem aanvallen, maar hij zal haar aanvallen aan het einde, want de oorlog is reeds gevoerd en gewonnen door de Overwinnaar, in wie de geroepen heiligen meer dan overwinnaar zijn.

Altijd oorlog, en toch vrede, vrede met God, een bestendige vrede, want het is een bevestigd voornemen, Gij zult allerlei vrede bewaren, want men heeft op U vertrouwd.

Vertrouwt op den HEERE, o gij volk in smart, stort voor Hem uit uw ganse hart. Hij is een toevlucht voor de Zijnen, Hij sterkt hen als zij door droefheid kwijnen; zij worden steeds Zijn hulp gewaar, in zielsbenauwdheid in gevaar; want in den Heere HEERE is een eeuwige rotssteen en bij Hem is veel verlossing en Hij zal Israël verlossen uit al zijn benauwdheden.

Amen.

Slotzang: Psalm 120:4.

91. De lofzang van Zacharias I

Voorzang: De lofzang van Zacharias, vers 1, 2 en 3

Schriftlezing: Lukas 1:54-80

Tekst voor de prediking:

"En Zacharias, zijn vader, werd vervuld met den Heiligen Geest, en profeteerde, zeggende: Geloofd zij de Heere, de God Israëls, want Hij heeft bezocht, en verlossing te weeg gebracht Zijn volke; en heeft een hoorn der zaligheid ons opgericht, in het huis van David, Zijn knecht; gelijk Hij gesproken heeft door den mond Zijner heilige profeten, die van het begin der wereld geweest zijn; namelijk een verlossing van onze vijanden, en van de hand al dergenen, die ons haten; opdat Hij barmhartigheid deed aan onze vaderen, en gedachtig ware aan Zijn heilig verbond; en aan den eed, dien Hij Abraham, onzen vader, gezworen heeft, om ons te geven. Dat wij, verlost zijnde uit de hand onzer vijanden, Hem dienen zouden zonder vreze. In heiligheid en gerechtigheid voor Hem, al de dagen onzes levens. En gij, kindeken, zult een profeet des Allerhoogsten genaamd worden; want gij zult voor het aangezicht des Heeren heengaan, om Zijn wegen te bereiden; om Zijn volk kennis der zaligheid te geven, in vergeving hunner zonden, door de innerlijke bewegingen der barmhartigheid onzes Gods, met welke ons bezocht heeft de Opgang uit de hoogte; om te verschijnen dengenen, die gezeten zijn in duisternis en schaduw des doods; om onze voeten te richten op den weg des vredes. En het kindeken wies op, en werd gesterkt in den geest, en was in de woestijnen, tot den dag zijner vertoning aan Israël", Luk. 1:67-80.

Geliefden, we hebben op de 1e kerstdag de lofzang van Maria overdacht en deze morgen wensen wij met de hulp des Heeren de lofzang van Zacharias te overdenken.

Zacharias had in de tempel de aankondiging van uit de mond van de engel Gabriël vernomen, dat Elizabeth zijn vrouw een zoon zou baren die voor Christus de weg bereiden zou, maar hij had in ongeloof op die boodschap gereageerd. *"Waarbij zal ik dat weten? Want ik ben oud, en mijn vrouw is verre op haar dagen gekomen."*

Dat was ongeloofstaal, in tegenstelling tot Maria, die gezegd had: *"Hoe zal dat wezen dewijl ik geen man bekenne?"*

Maria's vraag was gelovig legitiem, maar Zacharias twijfelde aan de boodschap van de engel. Het Woord was hem niet genoeg; hij begeerde een teken in ongeloof.

Vanwege zijn ongeloof kreeg Zacharias een gesloten mond, tot op de dag dat de aankondiging van de geboorte van Johannes de Doper in vervulling ging.

Al Gods volk weet hier wel van, om met een gesloten mond over de wereld te gaan. Dat kan verschillende redenen hebben. Het kan zijn

vanwege de beproeving des geloofs, of vanwege rampen en wederwaardigheden, dat de ziel met een zwijgende mond over de aarde gaat. David getuigt ervan in Psalm 39: *"Ik was verstomd door stilzwijgen, ik zweeg van het goede; maar mijn smart wordt verzwaaard. Ik ben verstomd, ik zal mijn mond niet opendoen, want Gij hebt het gedaan."*

Het kan ook zijn dat Gods kinderen zwijgen, omdat God Zijn rechtvaardige oordelen uitgiet over een land, vanwege de zonden. Dan zwijgen Gods kinderen, omdat zij het met God eens zijn. Dan zullen de verstandigen te dier tijd zwijgen, want het zal een boze tijd zijn.

Maar het kan ook zijn dat Gods kinderen als bestraffing vanwege ongelooft, er niet meer uit kunnen spreken, uit hetgeen de Heere aan hun ziel gedaan heeft.

Daar heeft de godsdienst geen last van, die spreken al voordat God hun mond geopend heeft. Maar als je aan de praat gaat over geestelijke zaken voordat God je mond geopend heeft, dan zit het allemaal een voet te hoog. Dan praat je er wel over, maar er niet uit.

Zacharias was een begenadigd man, maar hij kon geen woord meer uitbrengen, omdat God zijn mond gesloten had vanwege zijn ongelooft, maar, geliefden, hij kon nog wel schrijven. Een tong der geleerden was hem voor een tijd ontnomen, maar de pen eens vaardigen schrijvers was hem nog gelaten.

Toen de kleine Johannes besneden moest worden, noemden de mensen hem Zacharias. Dat was een traditionele gewoonte om kinderen te vernoemen naar de vader of de moeder, maar Elizabeth zei, nee, Johannes is zijn naam.

Ook Zacharias werd erbij gehaald om te bevestigen wat Elizabeth tegen de traditie in gezegd had, en hij schreef hij op een schrijftafeltje: "Johannes is zijn naam."

En dan geliefden, dan wordt Zacharias vervuld met de Heilige Geest, en dan gaat hij God loven, gelijk Maria gedaan had in haar lofzang. Dan wordt zijn mond weer geopend, om Gods lof te vertellen. De Vaderlijke kastijding werd opgeheven en Zacharias mocht weer de lof des Heeren verkondigen.

"Geloofd zij de Heere, de God Israëls, want Hij heeft bezocht, en verlossing te weeg gebracht Zijn volke."

Hij zegt: "De Heere heeft aan Israël gedacht aan Zijn genade in de vervulling van hetgeen de profeten gesproken hebben aangaande de komst van Israëls Verlosser."

Geliefden, Zacharias verkondigt hier het Evangelie van vrije genade in profetische zin. Zacharia profeteerde, staat er, want op dat moment

moest Christus nog geboren worden.

Zacharia profeteerde dat de verlossing om met God verzoend te worden, is aangebracht. *Want God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende, de zonden hen niet toerekende.*

Dat is geen algemene verzoening, maar het duidt erop dat de verzoening is aangebracht. God is verzoend door het offer van Zijn Zoon.

Geliefden, degenen die verloren gaan, lopen over de ingewanden van Gods barmhartigheid naar de hel. God heeft verlossing teweeg gebracht, want het is volbracht, er is betaald, er is vergeving van zonden. Er is een uitgewerkte zaligheid voor een uitgewerkte zondaar.

Is het al de worsteling van uw leven geworden, geliefden, hoe de aangebrachte verlossing uw deel kan worden? Want dat er verlossing is teweeg gebracht, daarover is Gods Woord duidelijk. Maar hoe kunnen we in die verlossing delen? Hoe kunnen we persoonlijk verlost worden van schuld en straf? Hoe kunnen we met God verzoend worden? In welke weg gaat dat? Wat is daarvoor nodig?

Geliefden, Zacharias getuigt er van dat de zaligheid uit de Joden is. God heeft Zijn volk der Joden verlossing teweeg gebracht. De zaligheid was niet voor de heidenen, maar voor de Joden alleen. Israël was het uitverkoren volk, een afgezonderd volk, en met dat volk wilde God verbondsmatig handelen, hoewel het was niet al Israël was wat Israël heette.

Toen Christus tot het Zijne gekomen is, hebben de Zijnen Hem niet aangenomen hebben, maar verworpen. Toen is Gods verbondswraak geopenbaard, de Joden verstrooid, stad en tempel verwoest en het bloed van Christus is over de Joden gekomen zoals zij staande voor de rechtbank van Pilatus om gevraagd hebben.

Maar geliefden, hun verwerping is ons heidenen tot zaligheid geworden, opdat zij tot jaloersheid zouden verwekt worden. *"Want indien hun verwerping de verzoening is der wereld -zegt Paulus- wat zal de aanneming wezen, anders dan het leven uit de doden?"*

Alsdan zal geheel Israël zalig worden, namelijk als de volheid der heidenen zal zijn ingegaan.

Maar Zacharias getuigde in het kader van de volheid des tijds, die gekomen was en de oudtestamentische profetieën over de beloofde Messias had zijn vervulling gekregen.

"Geloofd zij de Heere, de God Israëls, want Hij heeft bezocht, en verlossing te weeg gebracht Zijn volke."

Om in die verlossing te delen, geliefden, zijn geen voorwaarden vooraf gesteld. Het Evangelie van vrije genade is onvoorwaardelijk en om niets

te verkrijgen.

Maar toch is het zeldzaam dat zondaren in die verlossing delen, omdat de mens van nature de aangeboden verlossing niet eens op prijs stelt.

Van nature zijn we vijanden van onze eigen zaligheid en op het aanbod van genade gaat de mens niet in, omdat de mens daar een vijand van is. De mens wil geen vrije genade, hij wil er voor betalen, hij wil er voor werken, desnoods vijf kwartier in een uur.

U zegt: Maar wat heeft de prediking van het Evangelie dan voor zin als er toch niemand is die het hebben wil?

De prediking van het Evangelie is door God geboden, want door de dwaasheid der prediking belijft de Heere zalig te maken die geloven.

U zegt: Dus het geloof is dan toch een voorwaarde die gesteld wordt om de zaligheid in ontvangst te nemen?

Nee, ook het geloof is geen voorwaarde die de mens moet meebrengen, want het geloof is een gave Gods en over Gods gaven kan geen mens beschikken, omdat Gods gave niet binnen het handbereik ligt van de mens en omdat de mens Gods gaven niet eens hebben wil.

U zegt: Maar wat heeft het aanbod van vrije genade dan voor zin, als er toch geen mens is die op dat aanbod in kan gaan?

Geliefden, de oorzaak van onze onmacht moeten we bij onszelf zoeken, omdat onze onmacht voortkomt uit onze onwil. De mens van nature is niet gewillig om de aangeboden verlossing aan te nemen, omdat hij daartoe volstrekt onwillig en onmachtig is. De zonde is een macht en het ongeloof is ook een macht. We moeten dus van die machten worden bevrijd, omdat die machten ketenen zijn, die ons gevangen houden onder het juk van de satan.

We moeten bevrijd worden van de heerschappij des duivels, om in de aangebrachte verlossing te kunnen delen. Daarom moet het Evangelie gepreekt worden, opdat ge zoudt weten dat de verlossing is aangebracht en dat er voor de mens niet meer valt te doen om die verlossing te verkrijgen.

U zegt: Dus de verlossing is er, maar niemand kan er gebruik van maken?

Kijk, dat is de zaak weer omdraaien, want niemand heeft het recht om geen gebruik van die aangebrachte verlossing te maken. De schuld van onze onwil en onze onmacht ligt niet bij God, maar bij de mens zelf. Maar aangezien God ons goed, en in Zijn beeld geschapen heeft, heeft geen mens het recht om een gevallen mens te zijn.

Hebt u daar weleens bij nagedacht? Bent u daar wel eens onder verloren gegaan? Is het bij u weleens een last geworden dat u een gevallen mens

bent geworden door de moedwillige overtreding in Adam? De mens is geen slachtoffer, maar schuldenaar, ja, gans verdoemelijk voor God.

Het feit dat de verlossing is aangebracht, neemt de mens van nature dus voor kennisgeving aan, en hij doet er niets mee, en kan er niets mee doen, omdat hij niet eens de noodzaak er niet van in ziet om die verlossing aan te nemen, maar ook omdat hij daartoe volstrekt onwillig en onmachtig is.

Onze duivelse onwil en onmacht moeten dus gebroken worden en om dat te bereiken, moet onze oude mens gedood worden, want van nature leven we als een oude mens onder de Wet, onder de toorn Gods, in een verbroken werkverbond. Om in het genadeverbond over te kunnen gaan, moeten we wederomgeboren worden. De zonden moeten er tussenuit. Dan moeten we weten dat we zondaren zijn, die bij God in de schuld staan. Dan moeten we weten hoe groot onze zonden en ellenden zijn, om uit die ellende verlost te worden.

En geliefden, daartoe heeft God de Wet gegeven, het gebod gegeven, niet omdat het Evangelie voorwaardelijk is, maar omdat wij voorwaardelijk zijn, omdat wij de aangeboden verlossing volstrekt van de hand wijzen, omdat we van nature met al onze vezels van ons bestaan keihard ontkennen dat we voor God des doods schuldig staan en zijn.

Er bestaan dus geen gewillige mensen die voor de zaligheid in de rij staan. *"De HEERE heeft uit den hemel nedergezien op de mensenkinderen, om te zien, of iemand verstandig ware, die God zocht. Zij zijn allen afgeweken, te zamen zijn zij stinkende geworden; er is niemand, die goed doet, ook niet één."*

Er is ook geen mens op aarde die om de komst van Christus in het vlees gevraagd heeft, want we zijn zo diep gevallen, mensen, dat we er alles aan doen om verloren te gaan, omdat we verloren zijn.

Voor het Evangelie van vrije genade is bij de mens van nature geen plaats, op geen enkele manier. Onder de Joden niet, onder de Grieken niet, onder de heidenen niet, nergens en nooit niet en bij niemand niet.

Er moest dus een wegbereider komen, die voor het Evangelie plaats maakt. Dat geldt ook voor ons ieder persoonlijk, want je kunt wel hoog opgeven van je christen-zijn, maar zonder het eigendom van Christus te zijn, stelt dat christen-zijn niets voor en is het maar verkapt heidendom. Er moet dus een wegbereider komen en daartoe heeft God Johannes de Doper uitverkoren, om wegbereider te zijn voor Christus. En hoewel Christus gekomen is, wordt de bediening van Johannes de Doper nooit verleden tijd.

En we hebben u onlangs gepredikt wat de inhoud van de prediking van

Johannes de Doper als wegbereider van Christus inhoudt. Onder de prediking van Johannes de Doper wordt de mens in zijn verdoemelijke staat voor God geopenbaard. Onder prediking van Johannes de Doper wordt de mens naakt aan de dijk gezet, met al zijn eigengemaakte vroomheid. Onder de prediking van Johannes de Doper wordt de oude mens ten toon gesteld, als een verloren mens, als een mens die nooit meer zalig kan worden, als een Gode-vijandig mens, als een mens die aan de kennis van Gods wegen geen lust heeft en van de zonden geen last. Onder de prediking van Johannes de Doper wordt de mens op het diepst vernederd en God op het hoogste verheerlijkt.

In die weg heeft God verlossing teweeg gebracht, want er was geen mens die om de komst van Christus gevraagd had. Er was geen mens die verlossing begeerde. Zo is er ook geen mens die om de zaligheid verlegen zit. Daar moet plaats voor gemaakt worden. In de woestijn van ons leven is geen plaats voor Christus en Johannes werd uitgezonden naar de woestijn om de gerechtigheid Gods te prediken, opdat er plaats gemaakt zou worden voor de gerechtigheid van Christus.

Er is een uitgewerkte zaligheid voor uitgewerkte zondaren. Er is verlossing teweeggebracht voor degenen die hun verdoemenis hebben teweeggebracht, in de aanvaarding van hun schuld en straf.

Geliefden, het Evangelie is onvoorwaardelijk, maar de mens is het niet. De mens wil van geen onvoorwaardelijk Evangelie weten. De mens is er een verklaarde vijand van Christus en Zijn gerechtigheid. Daar moet plaats voor gemaakt worden, want God schenkt geen geloof aan de oude mens onder de Wet. Die oude mens moet sterven.

En geliefden, nu heeft God verlossing teweeggebracht in een weg van recht. Christus is die weg gegaan en heeft de heilige eisen der Wet vervuld en heeft de straf op de overtredingen der Wet ondergaan. Want de straf die ons de vrede aanbrengt, was op Hemijn striemen is ons genezing geworden.

Geliefden, je bent er niet klaar mee om jezelf een geloof aan te praten als Christus je in de diepte van je verlorenheid is geopenbaard. Het gaat niet om het geloof als zodanig, het gaat om Christus te kennen door het geloof.

Als je Hem mag kennen door een waar zaligmakend geloof, dan zal je er ook van getuigen, dat Giod verlossing teweeggebracht heeft, ook voor mij. Ook voor mij heeft Hij Zijn rijkdom ontzegd. Ook voor mij is Hij is stro en doeken gelegd. Ook voor mij is Hij de weg gegaan van Gabbatha naar Golgotha. Ook voor mij heeft Hij Zijn leven afgelegd. Ook voor mij is Hij opgestaan uit den doden.

Geliefden, wat is Kerstfeest nu eigenlijk voor u?

Is dat alleen een gedenkdag of dagen? Is het alleen een traditie, al of niet verlicht met kunstlicht en met kerstballen versierd?

Als dsat zo is, wat bent u dan nameloos arm. Als dat zo is, bent u zeer te beklagen. Als dat zo is, kunt u geen rust meer hebben voor het hol van uw voet, want dan zit de bloedwreker nog steeds achter u aan.

Geliefden, er is verlossing teweeggebracht voor erfwachters van de hel. Er is verlossing teweeggebracht voor vijanden van het kruis van Christus. Kerstfeest kan alleen beleefd worden met het hoofd op het blok. Kerstfeest kan alleen waarde krijgen als u in de Jordaan van uw ongerechtigheid bent ondergegaan.

Kerstfeest kan alleen Christusfeest voor u zijn, als u door uw ingebeelde kerstregilie bent heengezakt op de Rots der eeuwen.

Zacharias kan er niet over zwijgen. Hij zegt: *"God heeft een Hoorn der zaligheid ons opgericht, in het huis van David, Zijn knecht; gelijk Hij gesproken heeft door den mond Zijner heilige profeten, die van het begin der wereld geweest zijn."*

En die Hoorn der zaligheid is Christus, geliefden. Christus staat als een Rots in de branding van deze gevallen wereld. Hebt u reeds tot deze Rots uw toevlucht genomen? Of probeert u met uw aangeleerde schoolslag aan land te komen? Geliefden, als u deze Rots niet nodig acht, bent u reeds reddeloos verloren. Als u deze Rots der zaligheid geen acht slaat, zult u aanstonds uw tong moeten kauwen in de eeuwige pijn.

Kerstfeest is geen sentimenteel gebeuren, waain de mens met allerlei zondagschoolactiviteiten in mee participeert. Nee, geliefden. Kerstfeest vindt plaats voor de poorten der hel. Kerstfeest vindt plaats ind e beestenstal van uw hart.

Of hebt geen hart als een beestenstal?

Christus wil in een beestenstal geboren worden en anders in het geheel niet. Christus wil onder de misdadigers gekruisigd worden, of anders in het geheel niet. Christus zoekt het verlorene en anderen zoekt Hij niet.

Geliefden, als u te best bent om slecht te zijn, bent u geen voorwerp van de opzoekende zondaarsliefde van

Christus. Als u te goed bent om verloren te gaan, hebt u geen enkel belang in Christus en in uw zaligheid.

God heeft een Hoorn des Heils opgericht in deze woestijn van het leven, voor degenen die door de slang ten dode gebeten zijn.

Geliefden, als u op deze verhoogde Hoorn des heils hebt mogen zien, door de ogen des geloofs als een door de slangen gebeten zondaar, dan zult u met David van deze Hoorn des zaligheid getuigen.

"God is mijn Rots, ik zal op Hem betrouwen; mijn Schild en de Hoorn mijns heils, mijn Hoog Vertrek en mijn Toevlucht, mijn Verlosser! Van geweld hebt Gij mij verlost!"

Een Hoorn des heils heeft God opgericht, ten toon gesteld, geopenbaard, maar je ogen moeten er voor geopend worden, want van nature zijn we zo blind als een mol voor hetgeen God in Zijn Woord geopenbaard heeft. Maar geliefden, onze blindheid is geen excuus voor onze onbekeerdheid, want geen mens heeft recht om onbekeerd te zijn. God heeft een Hoorn der zaligheid opgericht, om ter dood veroordeelden in het Goddelijke gericht vrij te spreken.

God heeft een Hoorn der zaligheid opgericht in het huis van David Zijn knecht. In het huis van David, dat wil zeggen: daar waar de Messias verwacht werd. Over Hem heeft God getuigenis gegeven door de mond van de heilige profeten.

"En gij, Bethlehem Efratha! zijt gij klein om te wezen onder de duizenden van Juda? Uit u zal Mij voortkomen, Die een Heerser zal zijn in Israel, en Wiens uitgangen zijn van ouds, van de dagen der eeuwigheid", Micha 5:1.

Geen dictator, maar wel een Heerser, alle macht hebbende in hemel en op aarde; een Hoorn der zaligheid, een Rots in de branding, een Schuilplaats tegen de vloed der zonden, een Fontein van levend water, een Bron des eeuwigen levens.

Christus is al aangekondigd in de moederbelofte, als het Zaad der vrouw. Ook aan Abraham heeft God het Zaad beloofd, namelijk dat Hij uit de lendenen van Abraham zou voortkomen.

Waartoe is deze Hoorn der zaligheid opgericht? Om Zijn volk zalig te maken van hun zonden. Hij is ook gegeven tot de wens aller heidenen. Christus is tot een Banier der volken opgericht. *"Want het zal geschieden ten zelve dage, dat de heidenen naar den Wortel van Isai, Die staan zal tot een Banier der volken, zullen vragen, en Zijn rust zal heerlijk zijn."*

Dat in de eerste plaats, maar ook -zegt Zacharias- tot *"een verlossing van onze vijanden, en van de hand al dergenen, die ons haten; opdat Hij barmhartigheid deed aan onze vaders, en gedachtig ware aan Zijn heilig verbond; en aan den eed, dien Hij Abraham, onzen vader, gezworen heeft, om ons te geven."*

Christus is met recht de Koning der Joden, om hen te verlossen van al hun vijanden, van al degenen die hen haten.

Geen wereldmacht is bij machte om het volk der Joden ten onder te brengen, want God is hun Koning, Zijn verbond hun woning en Hij zal gedachtig zijn aan Zijn verbond, en aan de eed die Hij aan Abraham heeft gezworen.

Wie Zijn verbondsvolk aanraakt, die raakt Gods oogappel aan, want het zijn de beminden om der vaders wil.

Een Hoorn des heils is opgericht in het huis van David, want de zaligheid is uit de Joden. Ondanks dat zij de Messias verworpen hebben, liggen er nog rijke onvervulde beloften voor het volk der Joden.

Paulus getuigt ervan in Romeinen 11:12: *"En indien hun val de rijkdom is der wereld, en hun vermindering de rijkdom der heidenen, hoeveel te meer hun volheid!"* Vs. 15: *"Want indien hun verwerping de verzoening is der wereld, wat zal de aanneming wezen, anders dan het leven uit de doden?"*

Ook daarvan profeteert Zacharias, getuigend van de eed die God Abraham gezworen heeft. *"En Ik zal Mijn verbond oprichten tussen Mij en tussen u, en tussen uw zaad na u in hun geslachten, tot een eeuwig verbond, om u te zijn tot een God, en uw zaad na u."*

Dus geliefden, dat verbond met Abraham Zijn vrind, bevestigt Hij van kind tot kind, ja tot in het duizendste geslacht. God zal Zijn Waarheid nimmer krenken, maar eeuwig Zijn verbond gedenken.

Bidt voor de vrede van Jeruzalem, het gaat hen wel die u beminnen. Bidt voor de bekering der Joden, want gezegend is de man die gedenkt aan het huis van Jakob.

Christus is een Hoorn des heils, een almachtige Koning, die de Zijnen niet met een ijzeren scepter regeert, maar door het Woord en de Geest Zijner liefde.

Christus is ook de trouwe Bewaarder Israels, die al haar vijanden zal verpletteren met een ijzeren scepter; en hen in stukken zal slaan als een pottenbakkersvat.

"Opdat wij, -zegt Zacharias- verlost zijnde uit de hand onzer vijanden, Hem dienen zouden zonder vreze. In heiligheid en gerechtigheid voor Hem, al de dagen onzes levens."

God vrezen, met een kinderlijke vreze, o, geliefden, dat is het leven, want in de liefde is geen vrees. Hem dienen zonder vreze, kan alleen als we onder de genade gebracht zijn in een verzoende betrekking met God.

Dan is Christus ons geopenbaard door Woord en Geest in de put van ons verloren Adamsbestaan.

Leven in heiligheid en gerechtigheid in Christus voor God. Zacharias doelt hier niet op de praktische heiligmaking, maar op de heiligheid en gerechtigheid van Christus.

In de heiligheid en gerechtigheid van Christus kunnen we voor God bestaan zonder vreze. Niet met heiligheid en gerechtigheid, maar IN heiligheid en gerechtigheid voor Hem. Gods volk kan in Christus voor

God bestaan, in de heiligheid en de gerechtigheid van Christus.

En geliefden, in de staat van heiligheid en gerechtigheid in Christus te verkeren, kan nooit onvruchtbaar zijn. Het is onmogelijk dat degenen die door een waar geloof Christus zijn ingelijfd, geen vruchten voortbrengen der bekering waardig. Dan is onmogelijk. Maar de grond om God te dienen zonder vreze, komt niet uit de vruchten, maar is in Christus Zelf gelegen, in de ware Wijnstok.

Tot hier toe heeft Zacharias over Christus getuigd, maar dan gaat hij ook over Johannes getuigen.

"En gij, kindeken, zult een profeet des Allerhoogsten genaamd worden; want gij zult voor het aangezicht des Heeren heengaan, om Zijn wegen te bereiden; om Zijn volk kennis der zaligheid te geven, in vergeving hunner zonden, door de innerlijke bewegingen der barmhartigheid onzes Gods, met welke ons bezocht heeft de Opgang uit de hoogte; om te verschijnen den genen, die gezeten zijn in duisternis en schaduw des doods; om onze voeten te richten op den weg des vredes. En het kindeken wies op, en werd gesterkt in den geest, en was in de woestijnen, tot den dag zijner vertoning aan Israëel."

Een profeet des Allerhoogsten, waar de profeet Maleachi al van profeteerde: *"Ziet, Ik zende ulieden den profeet Elia, eer dat die grote en die vreselijke dag des HEEREN komen zal. En hij zal het hart der vaderen tot de kinderen wederbrengen, en het hart der kinderen tot hun vaderen; opdat Ik niet kome, en de aarde met den ban sla."*

Met Elia wordt hier de nieuwtestamentische Elia bedoeld, en dat is Johannes de Doper, die voor Gods aangezicht zal staan en gaan, om de weg voor Christus te bereiden.

Johannes was de heraut van de Koning, die Zijn komst moest aankondigen en voor Hem moest plaatsmaken, de weg bereiden door zijn afsnijdende prediking en de doop der bekering.

Johannes de Doper was gehaat door de toenmalige godsdienst en die haat is nog springlevend in onze dagen. Johannes de Doper wordt vooral gehaat door het gros huidige predikanten, omdat Johannes de tucht handhaaft op predikanten die de tucht op zichzelf niet toepassen vanwege grove nalatigheid. Het huidige predikantenleger is met stomheid geslagen en het is te vrezen dat het een stomheid is waar geen genezen aan zij. Men waarschuwt niet meer publiek voor de zonden; onnatuurlijke zonden zoals homofilie wordt bespreekbaar gemaakt, omdat het Refodom homofilie niet als een sodomitisch schandaal ziet, maar als een geaardheid. God zal ze vervloeken die dit soort schandalige zonden relativeren, of ze nu dominee zijn of niet.

Johannes noemt heel die vacuum verpakte godgeleerdheid adderengebroedsel, omdat zij zich wijsmaken dat ze door zich te beroepen op Abraham en Mozes de helse verdoemenis meenden en menen te kunnen ontgaan.

Johannes was geroepen om de weg te bereiden, waar geen weg was. *"Bereidt den weg des HEEREN, maakt recht in de wildernis een baan voor onzen God!"*

Geliefden, ons leven van nature is een wildernis, een woestijn, maar in die wildernis moest Johannes preken tot slangen en hagedissen; bereidt de weg des Heeren, maakt recht in de wildernis een baan voor onze God. Ja, dat zijn we door onze diepe val in Adam geworden, geliefden, slangen en hagedissen, vijanden van God, vijanden van onze eigen zaligheid.

Maar God was er al van op de hoogte dat de mens van Hem zou afvallen en daarom heeft Hij raad gehouden met Zijn geliefde Zoon in die nooit begonnen eeuwigheid. Christus heeft Zijn heerlijkheid afgelegd die Hij bij de Vader had. *"Maar heeft Zichzelven vernietigd, -zegt Paulus- de gestaltenis eens dienstknechts aangenomen hebbende, en is den mensen gelijk geworden; en in gedaante gevonden als een mens, heeft Hij Zichzelven vernederd, gehoorzaam geworden zijnde tot den dood, ja, den dood des kruises. Daarom heeft Hem ook God uitermate verhoogd, en heeft Hem een Naam gegeven, welke boven allen naam is; opdat in den Naam van Jezus zich zou buigen alle knie dergenen, die in den hemel, en die op de aarde, en die onder de aarde zijn. En alle tong zou belijden, dat Jezus Christus de Heere zij, tot heerlijkheid Gods des Vaders."*

Maar voor Christus en voor Zijn Evangelie moest de weg bereid worden in de wildernis waar geen weg was.

"Ziet, Ik zal wat nieuws maken, nu zal het uitspruiten, zult gijlieden dat niet weten? Ja, Ik zal in de woestijn een weg leggen, en rivieren in de wildernis", opdat de Koning der ere zou ingaan, opdat Christus Zijn volk de kennis der zaligheid zou openbaren, in de vergeving hunner zonden.

God is van eeuwigheid met innerlijke barmhartigheid vervuld om een volk zalig te maken, die Hij heeft liefgehad met een eeuwige liefde. Daartoe is Christus naar deze aarde gezonden, als de Opgang uit de hoogte, als de Zonne der gerechtigheid, als het Licht der wereld, als het Licht schijnende in duistere plaatsen, ja, als een lichtende Ster die uit Jakob zou voortkomen, waarvan zelfs Bileam getuigde. *"Er zal een Ster voortkomen uit Jakob, en er zal een scepter uit Israel opkomen; die zal de palen der Moabieten verslaan, en zal al de kinderen van Seth verstoren."*

Die Ster uit Jakob is Christus, de Opgang uit de hoogte; om te verschijnen den genen, die gezeten zijn in duisternis en schaduw des doods; om onze

voeten te richten op den weg des vredes. Daar hebben de profeten van geprofeteerd. *"Het volk, dat in duisternis wandelt, zal een groot licht zien; degenen, die wonen in het land van de schaduw des doods, over dezelve zal een licht schijnen."*

Geliefden, bent u al ontdekt als één die woont in de duisternis, in het land van de schaduw des doods? Of we eraan ontdekt worden of niet, van nature wonen we in de stikdonkere duisternis, in het land van de schaduw des doods. Het is zo, en daaraan kan geen mens zichzelf van verlossen. Van nature heeft de mens zijn leven in de duisternis en hij haat het licht. *"Want een iegelijk, die kwaad doet, haat het licht, en komt tot het licht niet, opdat zijn werken niet bestraft worden."*

Van nature is de mens geen liefhebber van het Evangelie, ook niet van het licht der Wet. De Wet maakt de zonde openbaar en bestraft de zondaar, veroordeelt de zondaar, verdoemt de zondaar en als bloedwreker zal hij u ook doden, zolang u zich niet in de Vrijstad bevindt.

Maar geliefden, nu is Christus als de Opgang uit de Hoogte, in de helse duisternis afgedaald, in de krochten van de hel, om hellelingen uit hun helleput op te voeren, hen te wassen in Zijn bloed en hen een plaats te geven onder al de geheiligden.

Ingezetenen der duisternis, gij die geen licht hebt en ziet, het Licht komt heden tot u, in het gewaad van het Woord. Het Licht schijnt in de duisternis, maar de duisternis heeft hetzelfde niet begrepen. Nee, want vlees wordt nooit bekeerd, vlees onderwerpt zich der Wet Gods niet en het kan ook niet. Het Woord is vlees geworden en heeft Zich onderworpen aan de eis der Wet in mijn vlees. Christus heeft in mijn vlees de Wet volbracht tot de laatste tittel en jota. En geliefden, als dat toepassing is, dan is de genoegdoening van Christus zo volkomen, alsof ik zelf alle gerechtigheid had vervuld.

Christus is de Opgang uit de hoogte en Hij is in de duisternis afgedaald, om duisterlingen te verlichten en te reinigen en hen voeten te zetten op de weg des vredes, op de smalle weg des levens, de Bruidegom verwachtende, naar Hem uitziende, naar Hem verlangende, om in Christus als wijze maagden in te gaan in de vreugde huns Heeren. *"En aldaar zal geen nacht zijn, en zij zullen geen kaars noch licht der zon van node hebben; want de Heere God verlicht hen; en zij zullen als koningen heersen in alle eeuwigheid."*

Amen.

92. De lofzang van Zacharias II

Voorzang: Lofzang van Zacharias, vers 1, 2 en 3.

Schriftlezing: Lukas 1:54-80.

Tekst voor de prediking:

"En Zacharias, zijn vader, werd vervuld met den Heiligen Geest, en profeteerde, zeggende: Geloofd zij de Heere, de God Israëls, want Hij heeft bezocht, en verlossing te weeg gebracht Zijn volke; en heeft een hoorn der zaligheid ons opgericht, in het huis van David, Zijn knecht; gelijk Hij gesproken heeft door den mond Zijner heilige profeten, die van het begin der wereld geweest zijn; namelijk een verlossing van onze vijanden, en van de hand al dergenen, die ons haten; opdat Hij barmhartigheid deed aan onze vaderen, en gedachtig ware aan Zijn heilig verbond; en aan den eed, dien Hij Abraham, onzen vader, gezworen heeft, om ons te geven. Dat wij, verlost zijnde uit de hand onzer vijanden, Hem dienen zouden zonder vreze. In heiligheid en gerechtigheid voor Hem, al de dagen onzes levens. En gij, kindeken, zult een profeet des Allerhoogsten genaamd worden; want gij zult voor het aangezicht des Heeren heengaan, om Zijn wegen te bereiden; om Zijn volk kennis der zaligheid te geven, in vergeving hunner zonden, door de innerlijke bewegingen der barmhartigheid onzes Gods, met welke ons bezocht heeft de Opgang uit de hoogte; om te verschijnen dengen, die gezeten zijn in duisternis en schaduw des doods; om onze voeten te richten op den weg des vredes. En het kindeken wies op, en werd gesterkt in den geest, en was in de woestijnen, tot den dag zijner vertoning aan Israël", Luk. 1:67-80.

Geliefden, we hebben deze morgen een begin gemaakt met de overdenking van de lofzang van Zacharias. Zacharias mond was geopend geworden en vervuld zijnde met de Heilige Geest, mocht hij de lof des Heeren verkondigen. Hij profeteerde over de Hoorn der zaligheid die God had opgericht in het huis van David. En die Hoorn der zaligheid is Christus, Die de straf op de zonde gedragen heeft, voor Zijn volk geleden heeft, de helse smarten doorstaan heeft en de geest vrijwillig gegeven heeft, want de straf die ons de vrede aanbrengt, was op Hem en door Zijn striemen is ons genezing geworden.

Zacharias mocht het voor zichzelf weten en zeggen: Ook voor mij heeft Hij Zijn rijkdom ontzegd. Ook voor mij is Hij is stro en doeken gelegd.

Ook voor mij is Hij de weg gegaan van Gabbatha naar Golgotha. Ook voor mij heeft Hij Zijn leven afgelegd. Ook voor mij is Hij opgestaan uit den doden.

Geliefden, wat is Kerstfeest nu eigenlijk voor u?

Is dat alleen een gedenkdag of dagen? Is het alleen een traditie, al of niet verlicht met kunstlicht en met kerstballen versierd?

Als dat zo is, wat bent u dan nameloos arm. Als dat zo is, bent u zeer te beklagen. Als dat zo is, kunt u geen rust meer hebben voor het hol van uw voet, want dan loert de bloedwreker op uw leven.

O, geliefden, het Evangelie krijgt pas zijn toepassing als u zich binnen de muren van de vrijstad bevindt. Het Evangelie van vrij genade wordt erwachters der hel in de poort van de vrijstad aangeboden om niet.

Geliefden, er is verlossing teweeggebracht voor erwachters van de hel. Er is verlossing teweeggebracht voor vijanden van het kruis van Christus. Kerstfeest kan alleen beleefd worden met het hoofd op het blok. Kerstfeest kan alleen waarde krijgen als u in de Jordaan van uw ongerechtigheid bent ondergegaan.

Kerstfeest kan alleen Christusfeest voor u zijn, als u door uw ingebeelde kerstregilie bent heengezakt op de Rots der eeuwen.

Zacharias kan er niet over zwijgen. Hij zegt: *"God heeft een Hoorn der zaligheid ons opgericht, in het huis van David, Zijn knecht; gelijk Hij gesproken heeft door den mond Zijner heilige profeten, die van het begin der wereld geweest zijn."*

En die Hoorn der zaligheid is Christus, geliefden. Christus staat als een Rots in de branding van deze gevallen wereld. Hebt u reeds tot deze Rots uw toevlucht genomen? Of probeert u met uw aangeleerde schoolslag aan land te komen? Geliefden, als u deze Rots niet nodig acht, bent u reeds reddeloos verloren. Als u deze Rots der zaligheid geen acht slaat, zult u aanstonds uw tong moeten kauwen in de eeuwige pijn.

Kerstfeest is geen sentimenteel gebeuren, waan de mens met allerlei zondagschoolactiviteiten in mee participeert. Nee, geliefden. Kerstfeest vindt plaats voor de poorten der hel. Kerstfeest vindt plaats in de beestenstal van uw hart.

Of hebt geen hart als een beestenstal?

Christus wil in een beestenstal geboren worden en anders in het geheel niet.

Christus wil onder de misdadigers gekruisigd worden, of anders in het geheel niet.

Christus zoekt het verlorene en anderen zoekt Hij niet.

Geliefden, als u te best bent om slecht te zijn, bent u geen voorwerp van

de opzoekende zondaarsliefde van

Christus. Als u te goed bent om verloren te gaan, hebt u geen enkel belang in Christus en in uw zaligheid.

God heeft een Hoorn des Heils opgericht in deze woestijn van het leven, voor degenen die door de slang ten dode gebeten zijn.

Geliefden, als u op deze verhoogde Hoorn des heils hebt mogen zien, door de ogen des geloofs als een door de slangen gebeten zondaar, dan zult u met David van deze Hoorn des zaligheid getuigen.

"God is mijn Rots, ik zal op Hem betrouwen; mijn Schild en de Hoorn mijns heils, mijn Hoog Vertrek en mijn Toevlucht, mijn Verlosser! Van geweld hebt Gij mij verlost!"

Een Hoorn des heils heeft God opgericht, ten toon gesteld, geopenbaard, maar je ogen moeten er voor geopend worden, want van nature zijn we zo blind als een mol voor hetgeen God in Zijn Woord geopenbaard heeft. Maar geliefden, onze blindheid is geen excuus voor onze onbekeerdheid, want geen mens heeft recht om onbekeerd te zijn. God heeft een Hoorn der zaligheid opgericht, om ter dood veroordeelden in het Goddelijke gericht vrij te spreken.

God heeft een Hoorn der zaligheid opgericht in het huis van David Zijn knecht. In het huis van David, dat wil zeggen: daar waar de Messias verwacht werd. Over Hem heeft God getuigenis gegeven door de mond van de heilige profeten.

"En gij, Bethlehem Efratha! zijt gij klein om te wezen onder de duizenden van Juda? Uit u zal Mij voortkomen, Die een Heerser zal zijn in Israel, en Wiens uitgangen zijn van ouds, van de dagen der eeuwigheid", Micha 5:1.

Een Heerser, dat is geen dictator, maar wel een Heerser, alle macht hebbende in hemel en op aarde; een Hoorn der zaligheid, een Rots in de branding, een Schuilplaats tegen de vloed der zonden, een Fontein van levend water, een Bron des eeuwigen levens.

Christus is al aangekondigd in de moederbelofte, als het Zaad der vrouw. Ook aan Abraham heeft God het Zaad beloofd, namelijk dat Hij uit de lendenen van Abraham zou voortkomen. In Izak zal u het Zaad genoemd worden. Izak was het kind der belofte. God had tot Abraham gezegd: In u zullen al de geslachten des aardbodems gezegend worden. Uit alle geslachten natien en tongen zal de Heere Zijn Kerk bouwen.

Waartoe is deze Hoorn der zaligheid opgericht? Om Zijn volk zalig te maken van hun zonden. Hij is ook gegeven tot de wens aller heidenen. Christus is tot een Banier der volken opgericht. *"Want het zal geschieden ten zelve dage, dat de heidenen naar den Wortel van Isai, Die staan zal tot een Banier der volken, zullen vragen, en Zijn rust zal heerlijk zijn."*

Dat in de eerste plaats, maar ook -zegt Zacharias- tot *"een verlossing van onze vijanden, en van de hand al dergenen, die ons haten; opdat Hij barmhartigheid deed aan onze vaders, en gedachtig ware aan Zijn heilig verbond; en aan den eed, dien Hij Abraham, onzen vader, gezworen heeft, om ons te geven."*

Christus is met recht de Koning der Joden, om hen te verlossen van al hun vijanden, van al degenen die hen haten.

Geen wereldmacht is bij machte om het volk der Joden ten onder te brengen, want God is hun Koning, Zijn verbond hun woning en Hij zal gedachtig zijn aan Zijn verbond, en aan de eed die Hij aan Abraham heeft gezworen.

Wie Zijn verbondsvolk aanraakt, die raakt Gods oogappel aan, want het zijn de beminden om der vaders wil.

Een Hoorn des heils is opgericht in het huis van David, want de zaligheid is uit de Joden. Ondanks dat zij de Messias verworpen hebben, liggen er nog rijke on vervulde beloften voor het volk der Joden.

Paulus getuigt ervan in Romeinen 11:12: *"En indien hun val de rijkdom is der wereld, en hun vermindering de rijkdom der heidenen, hoeveel te meer hun volheid!"* Vs. 15: *"Want indien hun verwerping de verzoening is der wereld, wat zal de aanneming wezen, anders dan het leven uit de doden?"*

Ook daarvan profeteert Zacharias, getuigend van de eed die God Abraham gezworen heeft. *"En Ik zal Mijn verbond oprichten tussen Mij en tussen u, en tussen uw zaad na u in hun geslachten, tot een eeuwig verbond, om u te zijn tot een God, en uw zaad na u."*

Dus geliefden, dat verbond met Abraham Zijn vrind, bevestigt Hij van kind tot kind, ja tot in het duizendste geslacht. God zal Zijn Waarheid nimmer krenken, maar eeuwig Zijn verbond gedenken.

Bidt voor de vrede van Jeruzalem, het gaat hen wel die u beminnen. Bidt voor de bekering der Joden, want gezegend is de man die gedenkt aan het huis van Jakob.

Christus is een Hoorn des heils, een almachtige Koning, die de Zijnen niet met een ijzeren scepter regeert, maar door het Woord en de Geest Zijner liefde.

Christus is ook de trouwe Bewaarder Israels, die al haar vijanden zal verpletteren met een ijzeren scepter; en hen in stukken zal slaan als een pottenbakkersvat.

"Opdat wij, -zegt Zacharias- verlost zijnde uit de hand onzer vijanden, Hem dienen zouden zonder vreze. In heiligheid en gerechtigheid voor Hem, al de dagen onzes levens."

God vrezen, met een kinderlijke vreze, o, geliefden, dat is het leven, want in de liefde is geen vrees. Hem dienen zonder vreze, kan alleen als we onder de genade gebracht zijn in een verzoende betrekking met God.

Dan is Christus ons geopenbaard door Woord en Geest in de put van ons verloren Adamsbestaan.

Leven in heiligheid en gerechtigheid in Christus voor God. Zacharias doelt hier niet op de praktische heiligmaking, maar op de heiligheid en gerechtigheid van Christus.

In de heiligheid en gerechtigheid van Christus kunnen we voor God bestaan zonder vreze. Niet **met** heiligheid en gerechtigheid, maar IN heiligheid en gerechtigheid voor Hem. Gods volk kan in Christus voor God bestaan, in de heiligheid en de gerechtigheid van Christus.

En geliefden, in de staat van heiligheid en gerechtigheid in Christus te verkeren, kan nooit onvruchtbaar blijven. Het is onmogelijk dat degenen die door een waar geloof Christus zijn ingelijfd, geen vruchten voortbrengen der bekering waardig. Dan is onmogelijk.

Maar de grond om God te dienen zonder vreze, komt niet uit de vruchten, maar is in Christus Zelf gelegen, in de ware Wijnstok. Uw vrucht worde in Mij gevonden.

Tot hier toe heeft Zacharias over Christus getuigd, maar dan gaat hij ook over Johannes getuigen.

"En gij, kindeken, zult een profeet des Allerhoogsten genaamd worden; want gij zult voor het aangezicht des Heeren heengaan, om Zijn wegen te bereiden; om Zijn volk kennis der zaligheid te geven, in vergeving hunner zonden, door de innerlijke bewegingen der barmhartigheid onzes Gods, met welke ons bezocht heeft de Opgang uit de hoogte; om te verschijnen den genen, die gezeten zijn in duisternis en schaduw des doods; om onze voeten te richten op den weg des vredes. En het kindeken wies op, en werd gesterkt in den geest, en was in de woestijnen, tot den dag zijner vertoning aan Israël."

Johannes heeft niet alleen scherpelijk de Wet gepredikt, nee, hij heeft ook het Evangelie gepredikt: *"Zie het Lam Gods dat de zonden der wereld wegdraagt."*

Een profeet des Allerhoogsten, waar de profeet Maleachi al van profeteerde: *"Ziet, Ik zende ulieden den profeet Elia, eer dat die grote en die vreselijke dag des HEEREN komen zal. En hij zal het hart der vaders tot de kinderen wederbrengen, en het hart der kinderen tot hun vaders; opdat Ik niet kome, en de aarde met den ban sla."*

Met Elia wordt hier de nieuwtestamentische Elia bedoeld, en dat is Johannes de Doper, die voor Gods aangezicht zal staan en gaan, om de

weg voor Christus te bereiden.

Johannes was de heraut van de Koning, die Zijn komst moest aankondigen en voor Hem moest plaatsmaken, de weg bereiden door zijn afsnijdende prediking en de doop der bekering.

Johannes de Doper was gehaat door de toenmalige godsdienst en die haat is nog springlevend in onze dagen. Johannes de Doper wordt vooral gehaat door het gros huidige predikanten, omdat Johannes de tucht handhaaft op predikanten die de tucht op zichzelf niet toepassen vanwege grove nalatigheid.

Zacharias was een ogenblik met stomheid geslagen, maar niet vanwege ambtelijke nalatigheid.

Het huidige predikantenleger is met stomheid geslagen vanwege eigenliefde en zelfbehoud en het is te vrezen dat het een stomheid is waar geen genezen aan zij. Men waarschuwt niet meer publiek voor de zonden; onnatuurlijke zonden zoals homofilie wordt bespreekbaar gemaakt, omdat het Refodom homofilie niet als een sodomitisch schandaal ziet, maar als een geaardheid. God zal ze vervloeken die dit soort schandalige zonden relativeren, of ze nu dominee zijn of niet.

Johannes noemt heel die vacuum verpakte godgeleerdheid adderengebroedsel, omdat zij zich wijsmaken dat ze door zich te beroepen op Abraham en Mozes de helse verdoemenis meenden en menen te kunnen ontvlieden.

Johannes was geroepen om de weg te bereiden, waar geen weg was. *"Bereidt den weg des HEEREN, maakt recht in de wildernis een baan voor onzen God!"*

Geliefden, ons leven van nature is een wildernis, een woestijn, maar in die wildernis moest Johannes preken tot slangen en hagedissen; bereidt de weg des Heeren, maakt recht in de wildernis een baan voor onze God. Ja, dat zijn we door onze diepe val in Adam geworden, geliefden, slangen en hagedissen, vijanden van God, vijanden van onze eigen zaligheid.

Maar God was er al van op de hoogte dat de mens van Hem zou afvallen en daarom heeft Hij raad gehouden met Zijn geliefde Zoon in die nooit begonnen eeuwigheid. Christus heeft Zijn heerlijkheid afgelegd die Hij bij de Vader had. *"Maar heeft Zichzelven vernietigd, -zegt Paulus- de gestaltenis eens dienstknechts aangenomen hebbende, en is den mensen gelijk geworden; en in gedaante gevonden als een mens, heeft Hij Zichzelven vernederd, gehoorzaam geworden zijnde tot den dood, ja, den dood des kruises. Daarom heeft Hem ook God uitermate verhoogd, en heeft Hem een Naam gegeven, welke boven allen naam is; opdat in den Naam van Jezus zich zou buigen alle knie dergenen, die in den hemel, en die op de*

aarde, en die onder de aarde zijn. En alle tong zou belijden, dat Jezus Christus de Heere zij, tot heerlijkheid Gods des Vaders."

Voor Christus en voor Zijn Evangelie moest de weg bereid worden in de wildernis waar geen weg was.

"Ziet, Ik zal wat nieuws maken, nu zal het uitspruiten, zult gijlieden dat niet weten? Ja, Ik zal in de woestijn een weg leggen, en rivieren in de wildernis", opdat de Koning der ere zou ingaan, opdat Christus Zijn volk de kennis der zaligheid zou openbaren, in de vergeving hunner zonden.

God is van eeuwigheid met innerlijke barmhartigheid vervuld om een volk zalig te maken, die Hij heeft liefgehad met een eeuwige liefde.

Daartoe is Christus naar deze aarde gezonden, als de Opgang uit de hoogte, als de Zonne der gerechtigheid, als het Licht der wereld, als het Licht schijnende in duistere plaatsen, ja, als een lichtende Ster die uit Jakob zou voortkomen, waarvan zelfs de onbekeerde profeet Bileam getuigde. *"Er zal een Ster voortkomen uit Jakob, en er zal een scepter uit Israel opkomen; die zal de palen der Moabieten verslaan, en zal al de kinderen van Seth verstoren."*

Die Ster uit Jakob is Christus, de Opgang uit de hoogte; om te verschijnen dengenen, die gezeten zijn in duisternis en schaduw des doods; om onze voeten te richten op den weg des vredes. Daar hebben de profeten van geprofeteerd. *"Het volk, dat in duisternis wandelt, zal een groot licht zien; degenen, die wonen in het land van de schaduw des doods, over dezelve zal een licht schijnen."*

Geliefden, bent u al ontdekt als één die woont in de duisternis, in het land van de schaduw des doods?

Maar of we eraan ontdekt zijn of niet, van nature wonen we in de stikdonkere duisternis, in het land van de schaduw des doods. Het is zo, en daaraan kan geen mens zichzelf van verlossen. Van nature heeft de mens zijn leven in de duisternis en hij haat het licht. *"Want een iegelijk, die kwaad doet, haat het licht, en komt tot het licht niet, opdat zijn werken niet bestraft worden."*

Van nature is de mens geen liefhebber van het Evangelie, ook niet van het licht der Wet. De Wet maakt de zonde openbaar en bestraft de zondaar, veroordeelt de zondaar, verdoemt de zondaar en als bloedwreker zal hij u ook doden, zolang u zich niet in de Vrijstad bevindt.

Maar geliefden, nu is Christus als de Opgang uit de Hoogte, in de helse duisternis afgedaald, in de krochten van de hel, om hellelingen uit hun helleput op te voeren, hen te wassen in Zijn bloed en hen een plaats te geven onder al de geheiligden.

Ingezetenen in het land van de schaduw des doods, voor u is een Licht opgegaan, een ster uit Jakob, het Licht der Wereld, Jezus de Rechtvaardige. Hij is de Zonne der gerechtigheid, de Opgang uit de Hoogte, is afgedaald tot in de benedenste delen der aarde. Zo diep heeft Christus Zich willen vernederen, opdat degenen die in geestelijke duisternis gezeten zijn, een groot licht zien, op Christus zien. Niet uit eigener beweging, maar door vrije genade. Gij heft mij 't hoofd omhoog en doet mij Uw gunst aanschouwen.

Ingezetenen der duisternis, gij die geen licht hebt en ziet, het Licht komt heden tot u, in het gewaad van het Woord. Het Licht schijnt in de duisternis, maar de duisternis heeft hetzelfde niet begrepen. Nee, want vlees wordt nooit bekeerd, vlees onderwerpt zich der Wet Gods niet en het kan ook niet.

Maar geliefden, Christus heeft het vlees overwonnen, want het Woord is vlees geworden en Hij heeft Zich onderworpen aan de eis der Wet in mijn vlees.

Christus heeft in mijn vlees de Wet volbracht tot de laatste tittel en jota. En geliefden, als dat toepassing is, dan is de genoegdoening van Christus zo volkomen, alsof ik zelf alle gerechtigheid had vervuld.

Christus is de Opgang uit de hoogte en Hij is in de duisternis afgedaald, om duisterlingen te verlichten en te reinigen en hen voeten te zetten op de weg des vredes, op de smalle weg des levens, de Bruidegom verwachtende, naar Hem uitziende, naar Hem verlangende, om in Christus als wijze maagden in te gaan in de vreugde huns Heeren. *"En aldaar zal geen nacht zijn, en zij zullen geen kaars noch licht der zon van node hebben; want de Heere God verlicht hen; en zij zullen als koningen heersen in alle eeuwigheid."*

Amen.

93. De leer waarmee de Kerk staat of valt

Voorzang: Psalm 66:7 en 8

Schriftlezing: Romeinen 4

Gemeente, de tekst voor de prediking kunt u vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte, in Romeinen 4, daarvan het vijfde vers, waar wij nogmaals met u lezen:

"Welke overgeleverd is om onze zonden, en opgewekt om onze rechtvaardigmaking."

Geliefden, de tekst van onze overdenking handelt over de grond der zaligheid waartoe Christus is overgeleverd en waartoe Hij gestorven en opgewekt is.

Het borgtochtelijke sterven van Christus is de grond der zaligheid. Door Zijn lijden en sterven heeft Christus de verzoening verworven. Hij is van de Vader overgeleverd om de prijs der ziele dat rantsoen voor de gegebenen des Vaders te voldoen. En wie zijn de gegebenen des Vaders? Dat kunnen we lezen in Romeinen 5:6: *"Want Christus, als wij nog krachteloos waren, is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven."*

Deze tekst slaat niet op het aanbod van genade, maar op de uitverkiezing. God heeft de goddelozen waarvoor Christus gestorven is, uitverkoren van eeuwigheid en die en die alleen zullen toegebracht worden in de tijd.

Dat zijn dus niet goddelozen in het algemeen, want Gods Woord leert geen algemene verzoening, maar particuliere verzoening. Christus is niet gestorven voor de hele wereld, niet voor alle mensen in de wereld, maar voor DE uitverkoren goddelozen, want God is een God Die de goddelozen rechtvaardigt.

En geliefden, heeft u uw naam weleens in de Bijbel gelezen? Ik heb mijn naam voor het eerst in Gods Woord gelezen, namelijk in Romeinen 5:6: de goddelozen. Christus is overgegeven en tussen de misdadigers gekruisigd geworden, en Hij is overgeleverd voor de goddelozen.

Hebt u zich zo al voor God leren kennen, geliefden? Als een goddeloze, die nooit meer zalig kan worden en God heeft leren billijken dat Zijn doem rein en Zijn vonnis gans rechtvaardig is? Christus overgeleverd en gestorven voor de goddelozen.

Wat een nameloos ruim Evangelie is dit, want wie wordt er hier

uitgesloten? De mens sluit zichzelf uit door zich een haartje beter te voelen als een goddeloze.

Wat is een goddeloze eigenlijk?

Een goddeloze is Godloos, zonder God en zonder hoop in deze wereld.

Heeft u zich zo al voor God leren kennen, geliefden?

Kijk, het feit dat er nog zoveel mensen naar de kerk gaan, bewijst dat mensen graag in de hemel willen komen. Van nature zit de mens vol zelfbehoud en eigenliefde.

Maar als de voorwaarde gesteld zou worden dat er alleen maar goddelozen in de kerk mogen komen, dus mensen die nooit meer zalig kunnen worden, want er staat geschreven: *“Want de kwade zal geen beloning hebben, de lamp der goddelozen zal uitgeblust worden.”*

Dan zouden er weinig of geen mensen in de kerk zitten.

Als we werkelijk een goddeloze voor God worden, dan is er geen hoop meer, geen verwachting, geen zaligheid, want dat geloven we vastelijk dat de lamp der goddelozen zal worden uitgeblust.

Als we Gods Woord nog nooit voor waar gehouden hebben, namelijk wat er geschreven over het rampzalige lot van de goddelozen, dan, bent u nog nooit een goddeloze voor God geworden.

O, geliefden, toen ik werkelijk een goddeloze voor God werd, was er voor mijn geen zaligheid meer. Dat was zo absoluut en het was toen definitief voor mij een verloren zaak.

Ik werd gewaar plankgas over de brede weg te gaan en daar was geen stoppen meer aan, want als de Wet WET wordt in ons leven, dan blijkt de oude mens geen rem te bezitten in de zonden te beteugelen, want wordt de mens gewaar een slaaf van de duivel te zijn, een slaaf van de zonde te zijn en dat door moedwillige ongehoorzaamheid, dus eigen schuld.

Ik had weleens van het Evangelie gehoord, welzeker, maar als je een goddeloze voor God moet inleven, dan ben je als het ware afgesneden uit het land der levenden. Dan kun je gemakkelijker een ster van de hemel plukken, dan aan het Evangelie en aan Christus denken, laat staan om je iets te kunnen toe-eigenen wat alleen voor Gods volk bestemd is.

Ja, ik kon me wel een belofte toe-eigenen, namelijk deze: *“Hij zal de aarde slaan met de roede Zijns monds, en met den adem Zijner lippen zal Hij den goddeloze doden.”*

O, geliefden, wat een openbaring toen ik mijn eigen naam in Romeinen 5:6 heb mogen lezen.

U zegt: Was u daarmee bekeerd?

Nee, ik las wel mijn naam in de Bijbel, maar dat Christus voor de

goddelozen gestorven was, kon ik me niet toe-eigenen. Het woord ‘goddelozen’ stond namelijk in het meervoud en hoewel ik mijn naam daarin las, kreeg ik een weinig hoop dat het mogelijk was tot die goddelozen te behoren waarvoor Christus gestorven was. Ik had namelijk nog nooit gehoord dat Christus voor de goddelozen gestorven was, en ik heb altijd voor waar gehouden dat Hij gekomen was voor rechtvaardigen. Misschien heel onnozel, maar lag het nu eenmaal.

Dat lezen van mijn naam in Romeinen 5:6, was echter nog niet de doorgang door de enge poort.

Ik ga dat nu niet uitklaren, maar de doorgang door de enge poort is iets anders dan je naam in de Bijbel lezen, want de doorgang door de enge poort is de staatsverwisseling, ofwel de levendmaking van een dode zondaar, ofwel de rechtvaardigmaking van een goddeloze, want in de enge poort wordt recht gesproken, opdat het zij, gelijk geschreven is: *“Sion zal door recht verlost worden en de wederkerenden door gerechtigheid.”*

Dan wordt het een zaak van toepassing, namelijk dat Christus te Zijner voor de goddelozen gestorven is, als je als een goddeloze met God verzoend mag worden en de vrijspraak zelf uit Christus’ mond gehoord hebt, want die ze gehoord hebben, namelijk de stem van de Zoon van God, die doden zullen leven.

Christus voor de goddelozen gestorven, ja, ook voor mij!

Het gaat hier dus over Christus vóór ons en niet over Christus in ons. Met Christus vóór ons kunnen wij voor God bestaan, namelijk, als we de gerechtigheid van Christus toegerekend krijgen op de levendmakende stem van Christus en dat door het geloof. Dat kunnen we geloofsbelijdenis afleggen, zoals die opgetekend staat in het antwoord op vraag 1 van Zondag 1 van de Heidelberger Catechismus, namelijk met ziel en lichaam het eigendom van Christus te zijn. Dan is het een persoonlijke zaak. “Christus voor mij!”

Dat is de leer der plaatsvervangende en die leer snijdt alle werken van de mens af.

Met de hulp des Heeren, wensen wij u te bepalen bij het leerstuk waarmee de Kerk staat of valt, namelijk bij de grond van de zaligheid, de dood en de opstanding van Christus. Dat gedenken we als het Pasen is op de kalender, maar geliefden, mocht het eens Pasen worden in de toepassing des harten, ook in de herleving en in de bevestiging ervan, als wij reeds het eigendom van Christus mogen zijn.

Geliefden, de tekst van onze overdenking bepaalt ons bij de leer en de

bevinding van de rechtvaardiging van de goddelozen. Luther heeft die leer en de bevinding daarvan als eerste weer mogen herontdekken, na een eeuwenlange dienstbaarheid onder het juk van Rome.

Deze leer -waarmee de Kerk staat of valt- is door de Reformatie weer van de daken geproclameerd, maar deze leer wordt in onze dagen opnieuw gemanipuleerd en gerelativeerd. Soms vrees ik dat de gevestigde kerk er slechter aan toe is dan in de tijd van voor de Reformatie.

We hebben scheepsladingen aan reformatorische lectuur en pakhuizen vol kerkbelijdenissen, maar de kerkelijke verdeeldheid is nog nooit zo erg geweest als in onze dagen.

We hebben een hernieuwde Reformatie nodig en heel die zogenaamde kerkelijke traditie moet worden verbrand en de democratische kerkstelsels moet worden uitgebannen.

Zolang dat niet gebeurt, is er geen enkele verwachting op kerkherstel, want de kerkelijke democratie staat haaks op de kerkelijke Godsregering.

De kerkelijke democratie heeft al zoveel polarisatie in de gevestigde kerk teweeggebracht, zodat zelfs velen van Gods volk gescheiden optrekken en niet meer samen kunnen wandelen. Kerkelijke democratie heeft de vervloekte kerkpolitiek in de hand gewerkt en dan is er voor het levende Kind geen plaats meer in de kerkelijke herberg.

De stokken Liefelijkheid en Samenbinder zijn wat dat betreft al lange tijd verbroken. Dit droevige feit belet ons echter niet de theologie van het kruis centraal te blijven stellen, want Gods Woord houdt stand in eeuwigheid en zal geen duimbreed wijken.

Om tot het ware verstaan te komen van de leer van de rechtvaardiging door het geloof dienen we volstrekt gerechtvaardigd te zijn en deze zaak door het geloof bevindelijk te kennen, hoewel we ten delen kennen. Het gaat echter niet louter om de kennis van een leerstuk, maar om de persoonlijke geloofskennis van een Persoon, namelijk Christus. We komen niet door een begripsmatige kennis tot de kennis van onze rechtvaardigmaking, nee, daartoe moet Christus ons geopenbaard worden als onze persoonlijk Borg en Zaligmaker in de dood van ons verdoemelijke Adamsbestaan.

De leer der zaligheid is geen begripsleer, maar geloofsleer. Van nature zijn we niet alleen dood in zonden en misdaden, maar ook ons verstand is totaal verduisterd. *“Want de natuurlijke mens begrijpt niet de dingen, die des Geestes Gods zijn; want zij zijn hem dwaasheid, en hij kan ze niet*

verstaan, omdat zij geestelijk onderscheiden worden”, 1 Kor. 2:14.

In tijden van tranen, bloed en lijden is de Christelijke Kerk vanwege allerlei ketterijen meermalen tot een zuiver belijden gedwongen, waardoor de gereformeerde Belijdenisgeschriften zijn ontstaan.

Door Gods genadige voorzienigheid heeft de leer der Reformatie ook in ons land krachtig doorgewerkt, want daar geeft de (kerk)geschiedenis duidelijk blijk van. Dat de kerk steeds weer gereformeerd moet worden, bewijst de toenemende verwarring wel die er in onze dagen heerst omtrent de heilstoe-eigening. De bereidheid tot een hernieuwde Reformatie wordt echter allerwegen gemist, omdat de inwendige Reformatie massaal ontbreekt.

Om ten aanzien van de rechtvaardigingsleer tot enige helderheid te komen, is het noodzakelijk dat we eerst kennis nemen van de heilswaarheden, zoals die in Gods Woord zijn geopenbaard en in de Drie Formulieren van Enigheid op grond van Gods Woord worden beschreven. Daarvan kunnen we nooit teveel kennis nemen.

Toch hadden onze Dordtse vaders zich veel moeite en ellende bespaard, als zij de leer der Reformatie **-de leer van de rechtvaardiging van de goddeloze-** veel meer centraal hadden gesteld, met name in hun strijd tegen de Remonstranten. Dat had de kerk namelijk voor veel dwalingen kunnen bewaren. Dat was ook het verwijt van Kohlbrugge aan het adres van Dordt. Immers, over de leer der wedergeboorte zijn er in de loop der tijden allerlei leervarianten in omloop gekomen, waarvan de meesten de toets van Gods Woord niet kunnen doorstaan.

Als de theologie van het kruis niet meer het centrum is in leer en leven, in prediking en kerkvergadering, is dat een duidelijk bewijs van het begin van het einde en een inluiding van een kracht der dwaling, welke God zal zenden, degenen die de liefde der Waarheid niet aangenomen hebben (2 Thess. 2:10-11).

Het gaat echter niet over het leerstuk van de rechtvaardigmaking als zodanig, maar over de toe-eigening van het heil. In het kader van de toe-eigening van het heil zijn de schenking en de aanneming onlosmakelijk met elkaar verbonden. Johannes de Doper getuigt *“Een mens kan geen ding aannemen, zo het hem uit de hemel niet gegeven zij”, Joh. 3:27.*

Zowel de toerekening als de aanneming door het geloof zijn gaven van God. En dan is dit de orde: eerst de schenking en dan de aanneming. Wie iets aanneemt zonder dat het hem geschonken is, steelt! De rechtmatigheid van de aanneming is dus afhankelijk van de schenking. Bovendien spreekt het ook voor zich dat de toerekening van de

gerechtigheid van Christus in de rechtvaardigmaking des zondaars voor God, de oorzaak moet zijn van ons geloof, waarmee wij die aannemen en ons die persoonlijk toe-eigenen, op grond van een belofte die Christus in ons hart spreekt ten leven.

Over de beloften Gods in Christus wordt doorgaans veel te licht gedacht, alsof de beloften in de toepassing iets anders zouden betekenen dan de vrij spraak in Christus. De onvoorwaardelijke beloften van het Evangelie zijn echter **zonder toepassing van Godswege**, niet wederbarend en rechtvaardigmakend, alle vrije aanbiedingen ten spijt!

Het misbruik van een valse toe-eigening mag nooit leiden tot een theologische versmalling in de verkondiging.

Zakelijk gezien ligt het heel eenvoudig: Zonder toepassing delen we nergens in, al hadden we een geloof dat bergen kon verzetten. Aan elke hoorder des Woords wordt het heil aangeboden, maar wie zonder de toepassing blijft is onverzoend, onder de Wet en onder de toorn Gods.

Christus spreekt doden levend, en dat spreken van Christus kent elk kind van God in zijn leven. Op de levendmakende stem van de Zoon van God wordt ons de gerechtigheid van Christus toegerekend, geschonken, waarop de aanneming door het geloof volgt. Die orde hebben ook de opstellers van de Heiderberger Catechismus uitdrukkelijk geleerd.

Dus de toerekening en de aanneming geschieden tegelijkertijd, maar let wel op de orde van die beiden.

Ten aanzien van de rechtvaardigmaking is er dus een wezenlijk verband aanwezig tussen Gods genadige toerekening van Christus én onze gelovige aanneming van de gerechtigheid, zodat het ene nooit geschiedt zónder het andere.

Zoals een muntstuk twee kanten heeft en zonder twee kanten geen muntstuk is, bestaat ook de rechtvaardiging uit toerekenen en aannemen.

Toerekening en aanneming zijn dus twee kanten van één zaak. Valt er één kant weg, dan is ook de zaak weg en is er van de ware rechtvaardigmaking geen sprake.

Houdt dit vast: De toerekening is de grond en de aanneming het onlosmakelijke gevolg van de rechtvaardigmaking.

Dat wij zónder de gave des geloofs de aangeboden gerechtigheid niet kunnen aannemen, moeten wij toeschrijven aan ons ongeloof en aan Gods vrijmacht.

Aan ons ongeloof, omdat wij door eigen schuld in de staat van ongeloof zijn gevallen en God daarom niets ongerijmds kunnen toeschrijven. En aan Gods vrijmacht, want Hij ontfermt Zich diens Hij wil en verhardt

dien Hij wil (Rom. 9:18). God zal de gerechtigheid van Christus dus nooit aan ons toepassen zonder ons het geloof te schenken als middel van deelachtmaking, doch niet éérst, maar als gevolg van de toerekening.

Anderzijds is het zo dat áls God ons de gerechtigheid van Christus toepast in de rechtvaardigmaking, wij niet anders kúnnen dan deze met het geloof te omhelzen, want God doet geen half werk. God schenkt niet het ene zonder het andere.

Bovenstaande is een aanklacht tegen het halfverloste christendom, dat wel beweert wedergeboren te zijn, maar nog niet gerechtvaardigd. Ja, wel gerechtvaardigd -zo zegt men- maar alleen aan Gods zijde. Dat is theologische onzin en een gevaarlijke dwaling, die echter in Afscheiding heerst.

Elk kind van God is gerechtvaardigd en heeft enige zekerheid van zijn zaligheid.

Lees Jeremia 31:34: *“En zij zullen niet meer, een iegelijk zijn naaste, en een iegelijk zijn broeder, leren, zeggende: Kent den HEERE! **want zij zullen Mij allen kennen, van hun kleinste af tot hun grootste toe, spreekt de HEERE; want Ik zal hun ongerechtigheid vergeven, en hunner zonden niet meer gedenken.**”*

Romeinen 5:1 geldt derhalve voor ieder waar kind van God, namelijk gerechtvaardigd te zijn door het geloof en vrede met God te hebben door de Heere Jezus Christus.

Het geloof kan daarom nooit gesteriliseerd worden tot een lijdelijke gift. Dat is een vals geloof.

Het geloof waar Zondag 7 over spreekt, is het ware zaligmakende geloof, een levend geloof, zodat de gelovige daadwerkelijk gelóóft in de vergeving der zonden, hoezeer ook bestreden.

Zodra een ziel wedergeboren is ondervindt hij daadwerkelijk de troost, namelijk de vrede met God en de geloofswetenschap in de enige troost te delen.

De volkomenheid van de toegerekende gerechtigheid is echter niet afhankelijk van de mate des geloofs, want die is voor elk kind van God volkomen.

Wel ervaren we de troost van de volkomenheid van de vergeving der zonden naar de mate des geloofs, maar als God helemaal niet (vrij)sprekt in de belofte, met enige kracht in onze ziel, is er ook geen sprake van waar geloof, ook niet het minste. In dat geval is de ziel, hoe diep ontdekt hij ook is aan zijn ellendestaat, nog onverzoend, nog onder de toorn van God en met de ganse wereld voor God verdoemelijk.

Het stuk der ellende wordt door velen gepreekt en geleerd in het kader

van de wedergeboorte, maar deze verderfelijke leer ondermijnt de leer van de rechtvaardiging van de goddeloze.

Alles wat aan werkingen des Geestes aan het geloof in Christus voorafgaat, vindt wel noodzakelijkerwijs plaats in het leven van de uitverkorenen, maar behoort als zodanig niet tot de genadige rechtvaardigmaking door het geloof en dus ook niet tot de wedergeboorte.

De dwaze maagden ondervonden immers gelijksoortige dingen, maar werden voor eeuwig buitengesloten. Het is niet zo dat de dwaze maagden getrokken werden door de liefde des Vaders, want dat ondervinden alleen de uitverkorenen, maar zij zijn wel verlicht geweest, hadden de hemelse gave gesmaakt, waren de Heilige Geest (in zeker opzicht) deelachtig, hebben het goede Woord Gods gesmaakt en de krachten der toekomstige eeuw (Hebr. 6:4-5), en werden toch voor eeuwig buitengesloten.

Sommigen spreken over een weg tot Christus, (ik wil er niet over twisten, als het maar zuiver gepreikt en beleefd wordt), maar als deze weg als een soort oprijlaan, dus als een verlengstuk, van dé Weg (Christus) wordt geleerd en daarmee ingekaderd wordt in de wedergeboorte, bedriegt men zielen voor de eeuwigheid.

In de rechtzinnige kerken worden allereerst geleerd dat Christus zowel de toeleidende weg tot zondekennis is, als de Weg tot de kennis van de vergeving der zonden. Die dat leren bevinden zich in rooms vaarwater, want Paulus leert uitdrukkelijk dat door de Wet de kennis der zonde is en niet in de eerste plaats door het Evangelie. Hetgeen de Wet ontdekt wordt door het Evangelie bedekt.

Het ware geloof gelooft daadwerkelijk in haar Voorwerp, vanwége dat Voorwerp, namelijk God in Christus, hoe zwak het geloof ook moge zijn. Ook de zwakgelovigen delen in een volle zaligheid en hebben een volkomen Zaligmaker, alleen genieten zij er niet zoveel van en putten er niet zo'n kracht uit, als de meer bevestigden. Er bestaan echter geen zwakgelovigen zonder bevestiging en er bestaan ook geen sterkgelovigen zonder zwakheid.

Elk kind van God is gerechtvaardigd door het geloof. Als God de rechtvaardigmaking metterdaad uitvoert door ons de gerechtigheid van Christus te schenken, geschiedt dat altijd en tegelijkertijd zowel in de hemel als in onze consciëntie, welke gerechtigheid wij dan ook terstond door de Geest des geloofs aannemen en ons toe-eigenen.

De rechtvaardiging door het geloof is dus exact dezelfde als de rechtvaardigmaking in de vierschaar van de consciëntie. Een andere

rechtvaardiging, dan die door het geloof, bestaat er niet en het ware geloof wordt in de ziel ontsoken, op het moment dat Christus Zich aan een verloren ziel openbaart. Dat geschiedt dus niet buiten het geweten om.

Dat de rechtvaardigmaking reeds door de verdiensten van Christus verworven is, en in de opstanding van Christus is gewaarborgd, wil niet zeggen dat er een rechtvaardigmaking vóór het geloof bestaat.

Die dat leren -en dat zijn er heel wat- zijn geen bijbelse theologen, maar pelagiaanse filosofen. Dat Jakobus melding maakt dat Abraham ook gerechtvaardigd was door de werken [des geloofs] en niet alleen door het geloof, wil niet zeggen dat er twee soorten rechtvaardigmakingen zijn waarmee wij voor God kunnen bestaan, want dan worden er twee totaal verschillende zaken met elkaar vermengd.

De enige rechtvaardigmaking waarin onze zonden vergeven worden, is de rechtvaardiging door het geloof. Als de Heilige Geest over geen andere rechtvaardigmaking rept, dan die door het geloof, met welk recht zouden wij het dan doen?

De rechtvaardigmaking of het goddelijke pardon, is niet alleen een vrije genadedaad van God aan de zondaar, maar is ook een juridische afhandeling tussen God en de ziel in Christus. God rechtvaardigt namelijk geen zielen die zich niet des doods schuldig weten aan de Wet Gods, in de ondertekening van hun rechtvaardig verdiende vonnis, al of niet gepaard gaande met een schreeuw om genade. Als dat niet zo was kan het niet bestaan dat God een God is Die de goddelozen rechtvaardigt om niet.

Met een blote toestemming een goddeloze te zijn, komen we niet verder dan een Farao's-belijdenis, maar daarmee staan we nog niet aan de kant van God, in de gewillige onderwerping en erkenning dat Hij met Zijn maaksel mag doen wat Hij wil. Het zaligmakende geloof wordt daarom nooit anders dan in het graf van Christus geboren, zodat het waar wordt hetgeen Paulus zegt in Romeinen 6:8: *“Indien wij nu met Christus gestorven zijn, zo geloven wij, dat wij ook met Hem zullen leven.”*

Gods Woord leert echter wel trap en mate in de zakelijke geloofskennis omtrent de rechtvaardiging. *“Want een iegelijk, die der melk deelachtig is, die is onervaren in het woord der gerechtigheid; want hij is een kind”, Hebr. 5:13.*

Wel een klein kind, maar dan toch Góds kind, waarvan de apostel Johannes zegt: *“Ik schrijf u, kinderen, want gij hebt den Vader gekend”, 1 Joh. 2:13.*

Omdat er trap en mate is in de zakelijke geloofskennis, is er ook trap en

mate in de zekerheid. De zekerheid behoort tot het wezen des geloofs. Dat geldt ook voor de zwak, sukkelende gelovigen. Iedere gelovige, hoe zwak zijn geloof ook is, heeft enige zekerheid van zijn zaligheid en zo niet, is er ook geen sprake van een waar, oprecht geloof in Christus.

Ds. Th. van der Groe zegt: “Een waar gelovige zonder enige zekerheid van zijn zaligheid is bij mij niet anders dan een gedrochtelijk hersenschim, ofwel een gelovige zonder geloof.”

Wil het wel zijn voor tijd en eeuwigheid beide, zullen we dus iets van deze zaak moeten kennen en dan kan er weinig zijn dat alles is en veel dat niets is. Immers, we kunnen de naam hebben dat we leven, maar in de ogen Gods dood zijn. We kunnen een gedaante hebben van godzaligheid, maar de kracht ervan verloochen. Anderzijds kunnen we bedolven liggen onder de golven van de duivel, wereld en eigen verdorven vlees en toch een kind des Heeren zijn. Wie zal het rechte onderscheid weten tussen een waar gelovige op zijn slechtst en een schijn gelovige op zijn best? *“Evenwel het vaste fundament Gods staat, hebbende dit zegel: De Heere kent degenen, die de Zijnen zijn”, 2 Tim. 2:19!* Het is echter niet aan de mens om de aangeboden verlossing aan te nemen, want daartoe zijn we ganselijk onwillig en onbekwaam door onze absolute doodstaat. Zonder de waarachtige wedergeboorte is er van het gelovig aannemen van de gerechtigheid van Christus geen sprake.

Er bestaat echter niet een soort sluimerende wedergeboorte waaruit langzamerhand de kiemen ontspruiten die tot geloofsdaden leiden, waarop de genadige rechtvaardigmaking uiteindelijk volgt, zoals Comrie leert. Zonder Gods toerekening van de gerechtigheid van Christus en de daadwerkelijke geloofsaanneming daarvan, kan er nooit van de waarachtige wedergeboorte sprake zijn.

Immers, zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen. Dat ziet op het daadwerkelijke geloof in Christus. Ook als een kind van God zondigt, houdt zijn geloof in Christus niet op, want daar staat de voorbeding van Christus garant voor.

Gods genadige toerekening en onze gelovige aanneming moeten we dus wel nauwkeurig onderscheiden, maar niet voor één tiende seconde vanéénscheiden. Beide weldaden worden in ons gewerkt, zonder enige bijdrage van onze zijde. Uitleggingen die fundamenteel afwijken van de soevereine rechtvaardigingsleer, zoals die reeds verklaard is, moeten op grond van de Heilige Schrift verworpen worden als zijnde rooms en/of pelagiaans besmettelijk!

God rechtvaardigt de goddeloze en dan volgt het aannemen des geloofs.

Gods volk wordt niet gerechtvaardigd voorzover zij geloven, maar omdat God de goddelozen rechtvaardigt, nemen zij de geschonken gerechtigheid van Christus met een gelovig hart aan.

Het is zeker niet toevallig dat in de Bijbel alleen de term: ‘gerechtvaardigd door het geloof’ (Rom. 5:1) gebezigd wordt en niet ‘gerechtvaardigd door toerekening’, hoewel de toerekening de bewegende oorzaak is voor het geloof. Als we echter enigszins zicht hebben op de plaatsbekleding van Christus, zal duidelijk zijn dat God de verdiensten van Christus volledig op naam van de gerechtvaardigde zondaar wil zien.

Aangezien het werk Gods in Christus de toets van de ware rechtvaardigmaking moet kunnen doorstaan, zo zegt ons beproefde Avondmaalsformulier: “TEN ANDERE, ONDERZOEKE EEN IEGELIJK ZIJN HART, OF HIJ OOK DE GEWISSE BELOFTE VAN GOD **GELOOFT**, DAT HEM AL ZIJN ZONDEN, ALLEEN OM HET LIJDEN EN STERVEN VAN JEZUS CHRISTUS, **VERGEVEN ZIJN**; EN DE VOLKOMEN GERECHTIGHEID VAN CHRISTUS HEM ALS ZIJN EIGEN TOEGEREKEND EN GESCHONKEN IS, JA, ZO VOLKOMEN, **ALSOF HIJ ZELF IN EIGEN PERSOON**, VOOR AL ZIJN ZONDEN BETAALD, EN ALLE GERECHTIGHEID VOLBRACHT HAD.”

Ook hier wordt er niet naar *de mate des geloofs* gevraagd, dus niet voorzover de mens geloofd, maar **OF** wij de gewisse belofte Gods geloven, enz. Een voorzover-geloof is een tijdgeloof en een habitusgeloof is ook geen waar geloof, volgens de toetssteen van de bijbelse rechtvaardigmaking en ook niet volgens Zondag 7, vraag en antwoord 21 van de Heidelbergse Catechismus.

Een waar geloof bestaat immers uit kennis, toestemmen en vertrouwen. Ontbreekt er slechts één van deze drie elementen, is er van een waar geloof al geen sprake meer.

Een habitusgeloof kan noch toestemmen, noch vertrouwen en is dus een vals geloof.

Een wedergeboorte zonder daadwerkelijk geloof in Christus is vals, onbijbels, ongereformeerd en staat haaks op de bevinding der (bijbel)heiligen.

Velen (o.a. ds. Moerkerken) spreken over het geestelijke leven in de termen van de filosofie en leren dat het genadeleven begint met de inlijving in Christus, waarbij de zondaar geheel lijdelijk is en *de habitus (de hebbelijkheid) des geloofs* ontvangt, waaruit dan de *actus (de dadelijkheid) des geloofs* te zijner tijd volgt. Dat is rooms!

Ook al verdedigen zij hun stelling met de woorden uit de Dordtse

Leerregels, namelijk dat God dat *zonder* ons *in* ons werkt. Met dat laatste ben ik het vanzelf geheel eens, alleen kan genoemde stelling de toets van Gods Woord niet doorstaan, vanwege de halve invulling die eraan gegeven wordt. God werkt niet alleen de inlijving in Christus -zonder ons in ons- maar tegelijkertijd ook het zaligmakend geloof waarmee wij de toegerekende gerechtigheid van Christus daadwerkelijk aannemen en metterdaad geloven. Ook de Dordtse leerregels leren exact hetzelfde, maar dat laat men angstvallig achterwegen, want ja, stel je voor dat het metterdaad geloven behoort tot het wezen des geloofs, dan vallen zij erbuiten!

Velen beweren dat het aannemen door het geloof pas in later stadium van het geloofsleven plaatsvindt. Zonder dit daadwerkelijke geloof is er van inlijving in Christus echter geen sprake. Doden zullen immers horen (= geloven) de stem van de Zoon van God en die ze gehoord hebben, zullen leven, namelijk uit het geloof van Christus.

De inlijving in Christus gaat nooit buiten het gelovig aannemen van de geschonken gerechtigheid van Christus om, want die in Christus is, is niet een halve, maar een geheel nieuw schepsel. Een nieuw schepsel sluimert niet, maar is springlevend, ademt door de Heilige Geest, is gerechtvaardigd en gelooft in Christus. De bijbelse rechtvaardigmaking geschiedt tegelijkertijd in Gods vierschaar én in de consciëntie der gelovigen en is zuiver een werk des Geestes.

Het gaat hier niet over een stukkenleer, maar over het leerstuk waarmee de Kerk staat of valt en het is noodzakelijk om daarvan kennis te nemen, hoewel het verstand het wonder van zalig worden niet kan vatten. Gods kinderen zullen het verstaan naar de mate des geloofs en de liefde zoekt te kennen, zoekt het wezen te kennen, namelijk God te kennen en Zijn Zoon Jezus Christus en vervolgen te kennen, opdat ik Hem kenne en de kracht Zijner opstanding.

We zullen er eerst van zingen, en wel uit de 118^e Psalm, daarvan het 13^e zangvers.

Geliefden, we wilden u nog even bepalen bij hetgeen de opstellers van de Heidelbergse Catechismus leren in Zondag 7, vraag en antwoord 20.

Vraag: Wie worden er alleen zalig?

Antw. 20: “ALLEEN DEGENEN, DIE HEM DOOR EEN WAAR GELOOF WORDEN INGELIJFD EN AL ZIJN WELDADEN AANNEMEN.”

U ziet, ook de Heidelberger verbindt de inlijving in Christus direct met het geloof en het gelovig aannemen van de heilsweldaden. De mate des

geloofs doet hiervan niets toe of af. Aangezien het ware geloof nooit zonder KENNIS is, nooit zonder TOESTEMMEN is en nooit zonder VERTROUWEN is, weet een waar gelovige dat zijn zonden hem om Christus' wil vergeven zijn, stemt hij toe een recht te hebben ontvangen op het eeuwige leven en vertrouwt zich met ziel en lichaam aan Zijn Zaligmaker toe en wat er verder volgt in het antwoord op de vraag: “Wat is uw enige troost, beide in leven en sterven?”

De mate van de troost van ons aandeel in Christus wordt wél bepaald door de mate van het geloof, maar de mate van het geloof heeft geen invloed op de *volkomen toepassing* van de enige troost.

Degenen die de inlijving in Christus isoleren van de dadelijke rechtvaardigmaking door het geloof, leren een geestelijke schijnzwangerschap die enkel lucht baart en de eeuwigheid niet verduren kan.

Nóch het één, nóch het ander volgt op elkaar **in tijd**, maar vallen samen, hoewel de schenking **in orde** aan de aanneming voorafgaat. De rechtvaardigmaking is voor honderd procent Gods werk en geschiedt niet op een soort fifty-fifty basis, dus dat de toegerekende gerechtigheid van Christus de helft en het geloof de andere helft uitmaakt van de rechtvaardigmaking. Zó moet het niet worden verstaan en zo wordt het zeker niet beleefd door degenen die gerechtvaardigd worden.

Door het geloof vullen wij de volkomen gerechtigheid van Christus niet aan. Dat te leren is blasfemisch. Het geloof is slechts een onmisbaar instrument van deelachtmaking, namelijk van de volmaakte gerechtigheid van Christus.

De bijbelse orde van de rechtvaardigmaking en geloof is echter van fundamenteel belang voor het ware geloofsleven. Het is daarom puur remonstrants te leren dat de rechtvaardigmaking op het geloof volgt. Dat leert Rome.

In de Remonstrantse Confessie, hoofdstuk 11, staat namelijk tot weerlegging van de gereformeerde(!) geloofsbeschrijving geschreven: “DAAROM WORDT OOK ZULK EEN TOESTEMMING EEN VERTROUWEN GENOEMD; NIET EEN VERTROUWEN OP DE BIJZONDERE BARMHARTIGHEID GODS, WAARMEE WIJ IEDER PERSOONLIJK GELOVEN, DAT ONS ONZE ZONDEN VERGEVEN ZIJN. WANT ZO'N VERTROUWEN BEHOORT NIET TOT HET WEZEN DES GELOOFS, NOCH MAAKT HET HET WEZEN DES GELOOFS ZELF UIT. DUS IS HET EEN ZAAK, DIE DIRECT OP HET GELOOF VOLGT, AANGEZIEN HET GELOOF EEN *CONDITIE* (= VOORWAARDE) IS, DIE VEREIST WORDT OM VERGEVING DER ZONDEN (TE ONTVANGEN); EN DAARNA EEN VERZEKERD VERTROUWEN VÁN ZULK EEN VERGEVING TE VERKRIJGEN; EN (OMDAT) DAT GELOOF DUS **NOODZAKELIJK VOORAF** MOET GAAN.”

Of men nu het geloof aanmerkt als een vrucht van 's mensen vrije wil óf als een gave Gods, het is en blijft onbijbels en ongereformeerd als men het geloof laat voorafgaan aan de genadige rechtvaardigmaking. Rechtvaardigmaking en geloof geschieden tegelijkertijd, hoewel de orde rechtvaardigmaking en geloof blijft staan.

Degenen die deze orde omdraaien ontkomen er niet aan het geloof aan de verdiensten van menselijke werkzaamheden toe te schrijven.

Het is de mens echter niet gegeven te besluiten om te geloven of niet te geloven, want dat besluit komt alleen God toe. Daarom heet het ook: *vrije, soevereine genade!*

“Want uit genade zijt gij zalig geworden door het geloof; en dat niet uit u, het is Gods gave”, Ef. 2:8.

De toerekening van de gerechtigheid van Christus en de aanneming ervan door het geloof, mogen daarom nooit ten kóste van elkaar worden uitgespeeld. Rechtvaardigmaking en geloof zijn zo nauw met elkaar verenigd, dat zij onmogelijk van elkaar gescheiden kunnen worden, zonder de bijbelse heilsleer geweld aan te doen. Alle scheidingen en tijdsbepalingen die er tussen de rechtvaardigmaking en het geloof gecreëerd worden, komen voort uit een gemis aan bevindelijke en geheiligde kennis van de rechtvaardigmaking door het geloof.

Als we werkelijk onze verborgen (af)dwalingen eens recht zouden leren kennen, zouden we enkel roemen in het kruis van onze Heere Jezus Christus, in de voortdurende **geloofsworsteling** in de leer van Christus op te wassen en daarin te blijven volharden door de Heilige Geest, Die in al de waarheid leidt. Er is echter geen afval der heiligen, want al Gods kinderen zullen volharden tot het einde, maar het aantal afvalligen van de gereformeerde waarheid groeit met de dag.

Gods Woord leert geen vierderlei rechtvaardigmaking, zoals Comrie leert, maar alleen de rechtvaardigmaking door het geloof.

Het woord *‘gerechtvaardigd’* wordt ook wel gebruikt ten aanzien van de werken des geloofs, zoals we o.a. in de Jakobusbrief en in Openbaring 22:11 kunnen lezen, maar *het gerechtvaardigd zijn of worden* uit de werken des geloofs is niet een daad Gods waardoor wij voor Hem kunnen bestaan. Het heeft met de rechtvaardigmaking door het geloof als zodanig niets te maken. Gerechtvaardigd zijn uit de werken des geloofs slaat op de rechtvaardigheid die we uit de geloofsvruchten tonen en is een getuigenis voor de mensen dat wij door en voor God gerechtvaardigd zijn!

De zogenaamde rechtvaardigmaking vóór het geloof, of ook wel door sommigen *‘de rechtvaardigmaking van eeuwigheid’* genoemd, zou

volgens ds. G.H. Kersten toegepast worden in de tijd, maar dat is ongerijmd, want alleen een (verworven) feit kan toegepast worden, namelijk de gerechtigheid van Christus (te weten: Zijn rechtvaardigheid - 1 Kor. 1:30), maar er kan geen reeds bestaande rechtvaardigmaking toegepast worden, want dat is een rechtshandeling tussen God en de ziel en een handeling moet noodzakelijkerwijs plaatsvinden.

Over een rechtvaardigmaking van eeuwigheid spreekt de Schrift nergens. Dat Christus gerechtvaardigd is in de Geest, slaat op Zijn Goddelijke natuur, maar Christus is niet gerechtvaardigd zoals een zondaar gerechtvaardigd wordt. Hij is bewezen rechtvaardig te zijn.

Als God was Christus rechtvaardig krachtens Zijn godheid en als Mens was Hij rechtvaardig door Zijn zondeloze en heilige ontvanging door de Heilige Geest.

Als Plaatsbekleder voor de Zijnen is Hij tot zonde gemaakt en is Hij was ook rechtvaardig vanwege Zijn Eigen gerechtigheid, dus niet door toerekening.

Onze rechtvaardigmaking, volk des Heeren, ligt verankerd in de opstanding van Christus, want Hij is opgewekt om (ten behoeve van) onze rechtvaardigmaking (Rom. 4:25).

Christus is dus ook opgewekt met het doel om onze rechtvaardigmaking te waarborgen, zodat de uitverkorenen hun rechtvaardigmaking niet kunnen ontgaan. De opstanding van Christus is een goddelijke garantie voor de rechtvaardigmaking van de uitverkorenen.

De verzoening is echter al van eeuwigheid door Christus verworven, maar die moet nog wel persoonlijk toegepast worden in de tijd om de uitverkorenen in een herstelde betrekking met God te brengen. Die herstelling is geen bijzaak, maar een noodzakelijke staatsverwisseling!

De rechtvaardigmaking is ook geen blote bekendmaking van de verzoening, die wij zoetelijk geloven, maar een richterlijke daad Gods, waardoor een vertoorned Rechter door de tussenkomst van de Middelaar de goddeloze zondaar met Zichzelf verzoent, hem vrijspreekt van schuld en straf en hem een kinderrecht verleent ten eeuwige leven.

In het licht van de uitverkiezing kunnen de uitverkorenen echter geen kinderen Gods wórd, want dat zijn ze al in de besluiten Gods. Door de zondeval is Gods volk wel uit Gods geméenschap gevallen, maar nooit uit Zijn hart, want Hij heeft Zijn volk liefgehad met een eeuwige liefde en daarom zullen al de uitverkorenen onwederstandelijk als een goddeloze door God gerechtvaardigd worden in de tijd, om in de eeuwigheid God daarvoor te loven en te prijzen, ja, voor Zijn troon en hier beneden. Dat wil niet zeggen dat de nog onverzoende uitverkorenen niet onder de

toorn van God zouden verkeren en niet met de ganse wereld voor God verdoemelijk zijn, want dat is in strijd met de realiteit van onze diepe val en het vonnis der Wet die van nature op alle zondaren rust.

Ten aanzien van de verworven borggerechtigheid van Christus mag een verzoende zondaar zeggen: “Christus is mijn Rechtvaardigmaking voor God.”

Want daarvan getuigt de apostel Paulus in 1 Korinthe 1:30: *“Maar uit Hem zijt gij in Christus Jezus, Die ons geworden is wijsheid van God, en rechtvaardigheid, en heiligmaking, en verlossing.”*

De rechtvaardigverklaring van Christus, waarvan o.a. in Jesaja 50:8 en 1 Timotheüs 3:16 gesproken wordt, is niet een rechtvaardigmaking zoals de rechtvaardigmaking door het geloof dat is, maar een bewijs van Zijn aangebrachte gerechtigheid, en is tot nut van de gelovigen geschied, om de grond te leggen voor de rechtvaardigmaking door het geloof. Christus is gerechtvaardigd door Zijn Eigen gerechtigheid, niet voor Zichzelf, maar als Plaatsbekleder voor Zijn Kerk, zo zeiden we reeds. Zijn rechtvaardiging was van een geheel andere orde als de rechtvaardigmaking des zondaars voor God. Christus is immers geen dienaar der zonde! Hij is Borg voor Zijn Kerk. Christus gééft niet alleen de verzoening, Hij Zelf is de Verzoening! ***“Want Hij is een Verzoening voor onze zonden”, 1 Joh. 2:2.***

Christus is dus onze Rechtvaardigmaking, onze Heiligmaking en onze Verzoening, volk van God!

In dit spraakgebruik is het woord ‘rechtvaardigmaking’ echter verzelfstandigd in de Persoon van Christus en dat is dus heel iets anders dan de rechtshandeling van de rechtvaardigmaking.

Als we het hebben over de rechtvaardigmaking van Christus en de rechtvaardigmaking door het geloof, hebben we het over twee verschillende zaken, hoewel ze nauw met elkaar verbonden zijn. Ten aanzien van de rechtvaardigmaking door het geloof spreken we daarom niet van een geschonken rechtvaardigmaking, maar van een geschonken gerechtigheid. We omhelzen niet de rechtvaardigmaking, maar Christus en Zijn gerechtigheid. De rechtvaardigmaking is een *gebeurtenis* en de gerechtigheid een *feit*.

Welnu, een gebeurtenis speelt af, vindt plaats, maar de gerechtigheid wordt vermaakt. *“De buit van ‘t overwonnen land, viel zelfs de vrouwen in de hand, schoon niet mee uitgetogen.”* Aanbiddelijk wonder!

Mag ik eens vragen, geliefden: Hebt u er enige kennis aan? Ik vraag niet of u er veel van weet, maar **óf** u er kennis aan hebt. Het gaat niet over een groot geloof, maar over een waar geloof. Nu, zeg het eens? Kent u

het? Kent u Hem, de Schoonste aller mensenkinderen? Bent u van Hem gekend? Hebt u Hem lief, omdat Hij u eerst heeft liefgehad?

Christus te kennen is noodzakelijk, maar van Hem gekend te zijn is de grond. Dat het gros belijders van deze leer niets moet hebben, omdat zij hierdoor alle houvast verliezen die zij menen te bezitten, is ons door Christus reeds voorzegd. De godsdienstige mens wil liever wat leven buiten Christus creëren, zijn leven behouden door een net leven en als een vroom mens gerechtvaardigd worden, maar zó werkt God niet!

“Want zo wie zijn leven behouden wil, die zal het verliezen; maar zo wie zijn leven verliezen zal, om Mijnentwil, die zal het behouden”, Luk. 9:24.

We kunnen het *duizend-maal-duizend keer* beter aan deze zijde van het graf van God verliezen, als dat de dood ons eeuwig verlies thuisbezorgt.

Ach, het is toch zo’n zalig verlies, mensen, want in het verlies ligt de Winst! Wat hebt u nu tegen deze Christus?

Te zeggen Christus lief te hebben, zonder de geloofswetenschap door Hem geliefd te zijn, geeft geen grond voor de zaligheid (1 Joh. 4:19). Het ware kennen ziet op het békennen en dat is *‘gemeenschap hebben met’*. Dat kennen al Gods kinderen.

Christus zoekt gemeenschap te oefenen met Zijn Bruid. **Zijn** liefde noopt tot wederliefde en nooit andersom.

“Zie, Ik sta aan de deur, en Ik klop; indien iemand Mijn stem zal horen, en de deur opendoen, Ik zal tot hem inkomen, en Ik zal met hem Avondmaal houden, en hij met Mij”, Openb. 3:20.

Christus is altijd de Eerste, ook in de gemeenschap. **Hij** staat aan de deur, **Hij** klopt, **Hij** is de Deur, **Hij** laat Zijn stem horen, **Hij** openbaart Zichzelf, **Hij** houdt Avondmaal met Zijn Kerk en dan zal ook de Kerk bewogen worden tot wederliefde, in de gemeenschap des Vaders, in de gemeenschap des Zoons en in de gemeenschap des Heiligen Geestes.

Waar Hij Zijn voetstap zet, daar druipt het al van vet en doet Hij ‘t al ten zegen dijen.

Als Christus gemeenschap oefent met Zijn Kerk, is er ook gemeenschap der heiligen. Maar zonder de Boom is er geen vrucht, zonder de Wijnstok geen vruchtbare ranken. De ranken drágen vruchten en zijn bestemd voor de Landman. Hem zij de eer, en de kracht, en de heerlijkheid, tot in alle eeuwigheid.

Amen!

Slotzang: Psalm 92:7, 8.

94. De laatste kruiswoorden van Jezus

Voorzang: Psalm 22:1-3

Schriftlezing: Lukas 23:33:56

Geliefden, in deze ure van overdenking van de dood van Christus, willen wij in afhankelijkheid des Heeren stilstaan bij de laatste woorden van de Heere Jezus aan het kruis. Nadat de Heere Jezus ‘het is volbracht’ had uitgeroepen aan het kruis, riep Hij met grote stem: *“Vader in Uwe handen beveel Ik Mijn geest.”*

De laatste woorden van Christus in de staat van Zijn vernedering zijn van ontzaggelijk rijke inhoud. Met de laatste kruiswoorden beveelt Christus Zijn ziel aan Zijn Vader. Zijn werk als Sions betalende Borg is volbracht en het recht der Wet vervuld. Hetgeen wij in Adam hebben laten vallen, heeft Christus tot de laatste tittel en jota volbracht en heeft de belofte ten eeuwige leven verworven voor Zijn duur gekochte Bruidskerk.

Christus heeft aan het ‘doe dat’ der Wet volkomen voldaan en de belofte daaraan verbonden ‘en gij zult leven’ verworven. Christus heeft de prijs van Zijn bloed gegeven als een wettig betaalmiddel om de gemaakte schuld door onze zonden voor God te voldoen.

O, geliefden, als we er enig besef van zouden hebben van wat het Christus gekost heeft om die prijs der ziele dat rantsoen voor God in tijd en eeuwigheid te voldoen, dan zouden we vervuld zijn met eerbied en diep ontzag vanwege het heiligdom van Zijn lijden, vanwege de dierbaarheid van Zijn gestorte bloed, vanwege waardij van Zijn eeuwiggeldende gerechtigheid.

In afhankelijkheid des Heeren wensen we dus stil te staan bij de laatste kruiswoorden van Christus, waarvan u de tekstwoorden kunt opgetekend vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte, uit Lukas 23, daarvan het 46^e vers, dat we nogmaals met u lezen:

“En Jezus, roepende met grote stemme, zeide: Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn geest. En als Hij dat gezegd had, gaf Hij den geest”, Luk. 23:46.

Geliefden, Goede Vrijdag kan pas goed voor ons genoemd worden als wij met Christus gestorven zijn, want als wij met Christus gestorven zijn, dan zullen we ook met Hem leven. Goede Vrijdag zal beslissend in ons leven moeten zijn, want als Goede Vrijdag ons geen goed brengt, zullen

we de eeuwigheid in de rampzaligheid doorbrengen. Goede Vrijdag zal een hel blijken te zijn voor zielen die in hun onverzoende staat sterven, maar voor Gods ware volk is Goede Vrijdag een blijde dag, waarop geen rouw bedreven hoeft te worden. De dood van Christus is namelijk de dood voor het vlees en de dood van de oude mens onder de Wet. De dood van Christus is een hel voor de hel en een duivel voor de duivel, want Christus heeft met Zijn dood de dood verslonden tot overwinning en de duivel Zijn kop vermorzeld. Dat is groot en goed nieuws. Ja, voor een verloren ziel. Het moet ons echter geopenbaard worden van Godswege, namelijk dat Christus de drievoudige dood gedood heeft, want anders zullen we óf in ons ongeloof volharden, óf we maken de toepassing zelf, maar in beide gevallen zal het blijken dat het vreselijk zal zijn om te vallen in de handen van de levende God.

De dood van Christus is evenwel in geen hoek geschied en wee ons, als we op zo’n grote zaligheid geen acht slaan. Als Christus aan het kruis de geest geeft, doet Hij dat niet stilzwijgend, maar met grote stemme geeft Hij publiek te kennen dat Hij volmaakt volbracht heeft, waartoe Hij van de Vader verordineerd is geworden.

Met grote stemme beveelt Christus zijn menselijke ziel in de handen des Vaders, alvorens Hij gewillig de geest geeft.

Met het overgeven van Zijn ziel, beveelt Christus ook al de Zijnen in de handen des Vaders, want er staat geschreven dat Hij gekomen is om Zijn ziel te geven tot een rantsoen voor velen. Voordat Christus de geest gaf, beval Hij Zijn ziel in de handen des Vaders en met Zijn ziel al de zielen van Zijn kinderen. De geest van Christus betekent hier de ziel van Zijn menselijke natuur.

Voordat Christus Zijn ziel beveelt in de handen des Vaders, had Hij Zijn Middelaarswerk volbracht, en legt Hij Zijn ziel én die van Zijn kinderen in de handen van Zijn Vader.

Jesaja profeteert ervan door de Heilige Geest: *“Als Zijn ziel Zich tot een schuldoffer gesteld zal hebben, zo zal Hij zaad zien, Hij zal de dagen verlengen; en het welbehagen des HEEREN zal door Zijn hand gelukkig voortgaan.”*

Met het overgeven van Zijn ziel in de handen des Vaders, schikt Christus Zich niet in een lot, maar pleegt hiermee een daadzaak, tot zaligheid van Zijn volk.

De laatste woorden van Christus aan het kruis, zijn de laatste woorden onder de Wet, opdat Hij degenen die onder de Wet waren verlossen zou en opdat wij de aanneming tot kinderen verkrijgen zouden, want de straf die ons de vrede aanbrengt, was op Hem en door Zijn striemen is

ons genezing geworden.

Toen Christus Zijn ziel in de handen des Vaders beval, deed Hij dat als Plaatsbekleder van Zijn volk. Zijn ziel omvatte het leven der Zijnen en met de laatste kruiswoorden stelde Christus het leven van Zijn duur gekochte Kerk in de handen van Zijn Vader.

Toen Christus de geest gaf, stierf de oude mens onder de Wet, want met één offerande is de zonde veroordeeld geworden in het vlees, ineens en voor altijd.

Christus is de Wet tot een Wet geworden, de zonde tot een zonde, de dood tot een dood en het graf tot een graf en zo heeft Christus het levend in onverderfelijkheid aan het licht gebracht en is Hij de Eersteling geworden van degenen die ontslapen zijn.

O, geliefden, de ziel van Christus is het leven van de Kerk en de ziel van Christus heeft in de hel -dat is in het graf- geen verderving gezien.

David profeteert hiervan: *“Want Gij zult Mijn ziel in de hel niet verlaten; Gij zult niet toelaten, dat Uw Heilige de verderving zie”, Ps. 16:10.*

De ziel van Christus was terstond bij de Vader toen Christus de Geest gegeven had en in Hem de ganse Kerk.

De dood van Christus is ook onze dood, als de verdienste van Zijn dood, dat is Zijn gerechtigheid, ons redt van de dood. De dood van Christus is de grond van de zaligheid, maar die grond der zaligheid moet wel toegepast worden. Met louter aannemen kom je er niet, want niemand kan iets aannemen als het hem van de hemel niet geschonken wordt. De dood van Christus word je niet deelachtig door een aanneming van de vrije wil, want ook de zogenaamde vrije wil is gedood door de dood van Christus. Christus is gestorven om onze zonde, volk des Heeren, maar u hebt er allen de toepassing van ontvangen in de dood van uw bestaan.

God deelt geen goedkope genade uit, maar vrije genade en dat geschiedt als de mens als een genadeloze openbaar komt door de bediening des doods, die van de Wet.

Als een zondaar de wetsdood sterft, sterft zijn ziel niet, maar de oude mens onder de Wet, want de ziel is onsterfelijk, de ziel wordt gered aan en door het einde der Wet, en het einde der Wet is Christus, tot rechtvaardigheid, een iegelijk die gelooft. De grond der zaligheid is de dood van Christus, want Paulus getuigt: *“Zo dan, mijn broeders, gij zijt ook der Wet gedood door het lichaam van Christus, opdat gij zoudt worden eens Anderen, namelijk Desgenen, Die van de doden opgewekt is, opdat wij Gode vruchten dragen zouden”, Rom. 7:4.*

Met de dood van Christus is onze oude mens met Hem gekruisigd en gestorven in Zijn dood, maar dat vraagt wel om de toepassing. Gods volk

sterft namelijk ook de bevindelijke wetsdood in de dood van Christus; daarvan getuigt Paulus in Galaten 2:19: *“Ik ben door de Wet der Wet gestorven, opdat ik Gode leven zou.”*

De wedergeboorte gaat door de crisis van de dood van Christus, dan wordt de ziel gered uit het vonnis der Wet.

Toen Christus stierf, stierf de ganse Kerk met Hem, maar hoe zal ik dat weten met een persoonlijke toe-eigening?

Dan moeten we persoonlijk met God verzoend worden en de oude mensdood sterven. Daar is van de kant van de mens geen beginnen aan en totaal onmogelijk. Het “Laat u met God verzoenen”, van Paulus is nu juist wat de mens van nature niet wil. Hij wil zelf geloven en aannemen en niet de schenking van de Heere afsmecken, laat staan zijn vonnis aanvaarden.

Het paradijsvonnis blijft van kracht zolang wij als een oude mens onder de Wet verkeren en als we dat vonnis niet erkennen als geheel rechtvaardig, zullen we er nooit achter komen wat genade is. Gods volk wordt ingewonnen om onvoorwaardelijk te belijden: *“Uw doen is rein, Uw vonnis gans rechtvaardig.”* Vrijwillige strafaanvaarding gaat aan de verlossing in Christus vooraf. Wie dit loslaat of loochent, maakt God tot een leugenaar en loochent de straf op de zonde, namelijk de drievoudige dood.

Het gros predikanten in onze dagen stellen de beloften die in Christus ‘ja en amen’ zijn, algemeen, maar genoemde beloften zijn geadresseerd en worden particulier toegepast in het leven der kinderen Gods. “Er staan zoveel beloften in de Bijbel, vertrouw je daar maar aan toe”, zo wordt er gepreekt, maar men stapt men zevenmijlslaarzen over de breuk heen.

Voor dit soort zielenbedrog wordt in Gods Woord nadrukkelijk gewaarschuwd. Met name in Ezechiël 13:10: *“Daarom, ja, daarom dat zij Mijn volk verleiden, zeggende: Vrede, daar geen vrede is; en dat de een lemen wand bouwt, en ziet, de anderen denzelven pleisteren met loze kalk.”* En in vs. 20: *“Daarom, zo zegt de Heere HEERE: Ziet, Ik wil aan uw kussens, waarmede gij aldaar de zielen jaagt naar de bloemhoven, en Ik zal ze uit uw armen wegscheuren; en Ik zal die zielen losmaken, de zielen, die gij jaagt naar de bloemhoven.”*

En in Jeremia 6:14: *“En zij genezen de breuk van de dochter Mijns volks op het lichtste, zeggende: Vrede, vrede! doch daar is geen vrede”,* hetgeen herhaald wordt in Jeremia 8:11.

De refokerken hebben zich het rechtvaardig oordeel Gods waardig gemaakt, zoals staat opgetekend in Jeremia 23:33: *“Wanneer dan dit volk, of een profeet, of priester u vragen zal, zeggende: Wat is des HEEREN*

last? Zo zult gij tot hen zeggen: Wat last? Dat Ik ulieden verlaten zal, spreekt de HEERE."

Als de bijbelse separatie in de prediking ontbreekt, worden zielen de bloemhoven ingejaagd en bedrogen voor de eeuwigheid en dan zal de kandelaar uiteindelijk worden weggenomen.

De kruiswoorden van Christus zijn maar voor één volk bestemd, en dat is voor Gods volk. Christus heeft de geest -dat is Zijn menselijke ziel- overgegeven in de handen van Zijn Vader, en zo heeft Hij het eeuwige leven voor Zijn volk verworven. Hem te kennen is het leven, en daar getuigt Christus van in het Hoge priesterlijk gebed in Johannes 17:3: *"En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den enigen waarachtigen God, en Jezus Christus, Dien Gij gezonden hebt."*

Christus is de van God Gezondene, de Gezondene des Vaders, vol van genade en waarheid. Hij is de Waarheid en Hij heeft een eeuwig waardij aan Zijn verdienste gegeven, door Zijn ziel over te geven in de handen des Vaders, opdat Zijn ziel en de zielen van Zijn kinderen geen verderving zien zullen.

O, volk des Heeren, door de dood van Christus zijn uw zonden gedood, ineens en voor altijd. De dood van tweede Adam stelde de eerste Adam rechtvaardig voor God. Met de dood van Christus is de oude mens onder de Wet gedood en in die weg heeft Christus de genade en het leven gewaarborgd voor de Zijnen in onverderfelijkheid.

Het gedrag, ofwel de gehoorzaamheid van Christus is de zaligheid van Sion en door Zijn dood is onze oude mens met Hem gekruisigd, gedood en begraven, opdat de boze lusten des vleses in ons niet meer regeren, maar dat wij onszelven Hem tot een offerande der dankbaarheid opofferen. Dat leert ook de Heidelbergse Catechismus in Zondag 16, vraag en antwoord 43.

Gods kinderen zijn gedoopt in de dood van Christus en gedoopt zijn in de dood van Christus betekent dat we de oude mensdood gestorven zijn en opgestaan zijn als een nieuw schepsel in Christus en in een nieuw godzalig leven wandelen zullen.

O, geliefden, die zijn ziel vindt, zal dezelve verliezen; en die zijn ziel zal verloren hebben om Christus' wil, zal dezelve vinden, omdat Christus Zijn ziel overgegeven heeft in de handen des Vaders, en wie Hem vindt, vindt het Leven en trekt een welgevallen van den Heere.

We moeten onszelf kwijt, om in Christus gevonden te worden. O, uw gelukkigste verlies zal zijn, geliefden, dat u uzelf verloren hebt, want zo wie zijn leven zal willen behouden, die zal hetzelfde verliezen; maar zo

wie zijn leven zal verliezen, om Mij nentwil, en om des Evangelies wil, die zal hetzelfde behouden (Mark. 8:35).

Waarom? Omdat Christus Zijn ziel tot een schuldoffer gesteld heeft voor verloren zielen en Zichzelf aan zulke zielen openbaart als de Opstanding en het Leven.

De laatste kruiswoorden van Christus deed de hel verstommen en de duivel sidderen, want met het overgeven van Zijn geest in de handen des Vaders, heeft Christus de hel geblust voor Zijn volk, de duivel overwonnen en Zijn kop vermorzeld. Met de laatste kruiswoorden heeft Christus de zaak volbracht hetgeen in de moederbelofte is beloofd, ook de belofte van vijandschap tussen de wedergeboren ziel en de duivel. Er zijn altoos twee fronten op het wereldtoneel, het front van de duivel en het front van Christus. In elke strijd gaat het om de strijd tussen de duivel en het levende Kind. We leven in het laatste der dagen, waarin het beest uit de afgrond zich herstellen zal en aanbeden zal worden door het naamchristendom, dat zich zal verenigen met de Antichrist.

De grote afval moet nog komen en de grootste afval zal zich openbaren in de christelijke kerken. De eerste trap van de afval heeft zich al doen gelden in de komst van de PKN. De PKN is op geen enkele wijze nog een christelijke kerk te noemen. Wie dat wel durven te beweren, zijn arbeiders van de Antichrist. Ex-hervormde PKN-dominees zijn afvalligen, die de zaak van Christus opgeofferd hebben voor 30 traktementele zilverlingen. *"Zij zijn wederspannig geworden, en zij hebben Zijn Heiligen Geest smarten aangedaan; daarom is Hij hun in een vijand verkeerd, Hij Zelf heeft tegen hen gestreden", Jes. 63:10.*

Niet een of andere kerk, maar het kruis van Christus is onze enige roem. Paulus getuigt ervan in de Galatenbrief: *"Maar het zij verre van mij, dat ik zou roemen, anders dan in het kruis van onzen Heere Jezus Christus; door Welken de wereld mij gekruisigd is, en ik der wereld", Gal. 6:14.*

Paulus was geen lid van een aardse kerk; die heeft hij ook nooit opgericht, noch gesticht. Paulus en al de geroepen heiligen zijn levende lidmaten van de één heilige, algemene Christelijke Kerk wereldwijd. Dat is de gemeente van Christus en die gemeente is gebouwd op het fundament der apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus is de uiterste Hoeksteen; op Welken het gehele gebouw, bekwamelijk samengevoegd zijnde, opwast tot een heiligen tempel in den Heere; op Welken ook gij -kind des Heeren- mede gebouwd wordt tot een woonstede Gods in den Geest (Ef. 2:20-22).

Er is maar een bijbels legitieme Kerk op aarde, dat is de gemeente van Christus, dat zijn de levende kinderen Gods. De zichtbare kerk -met een

kleine 'k'- is slechts steigerhout, maar de Kerk van Christus zal eeuwig bestaan, vanwege het fundament dat gelegd is. *“Want niemand kan een ander fundament leggen, dan hetgeen gelegd is, hetwelk is Jezus Christus”, 1 Kor. 3:11.*

O, geliefden, als we op rechtsgronden op dat fundament gesteld zijn geworden, dan zijn we in Christus van het eeuwige leven verzekerd en dat is dan ook de enige Troost, beiden in leven en in sterven. En Asaf, die zich als een groot beest voor God had leren kennen, mag in Psalm 73 doorbreken in de jubel van deze enige Troost: *“Bezwijkt dan mijn vlees en mijn hart, zo is God de Rotssteen mijns harten en mijn Deel in eeuwigheid.”*

O, geliefden, als u het nog buiten Christus kunt stellen, zal u nooit in waarheid uw ziel in de handen van God de Vader kunnen bevelen. Bileam wenste wel de dood der oprechten te sterven, maar hij wilde niet met Gods ware volk leven, en zo is die man voor eeuwig verloren gegaan, omdat hij niet gewild heeft, dat Christus Koning over hem zijn zou.

O, geliefden, wees toch niet tevreden met een handvol godsdienst, want daar komt u voor eeuwig bedrogen mee uit. Smeeke God om genade, totdat uw ziel uitgestort is als water; uw beenderen vaneen gescheiden zijn, en uw hart gesmolten is in het binnenste van uw ingewand. Uw ziel is het meer dan waard en de Heere is meer dan dubbel waardig om achterna geschreeuwd te worden. En Hij komt het Zelf te betuigen: *“Roept Mij aan in de dag der benauwdheid en Ik zal u uithelpen en Gij zult Mij eren.”* Hij heeft tot het zaad van Jakob immers niet gezegd: zoekt Mij tevergeefs.

Ja, als zaad van Jakob, dat gaat nog wel, maar als je openbaar moet komen als het zaad van de duivel, als een gevleesde duivel, o, dan is alle hoop op zalig worden afgesneden.

Maar geliefden, toen Christus afgesneden werd uit het land der levenden, toen riep Hij uit: *“Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?”* Opdat gij, afgesneden ziel, nimmermeer van Hem verlaten zou worden. Want Christus is uit de angst en het gericht weggenomen en om de overtredings van Zijn volk is de plage van Gods toorn op Hem geweest. En men heeft zijn graf bij de goddelozen gesteld, opdat goddelozen met God verzoend zouden worden. En Hij is bij de rijke in zijn dood geweest, opdat gij armen van geest, met de rijkdom van Zijner goedertierenheid vervuld zou worden, om Hem daarvoor eeuwig te loven en te prijzen.

Het behaagde God Zijn dierbare Zoon te verbrijzelen, opdat Hij Zijn ziel

tot een schuldoffer zou stellen, opdat Hij zaad zou zien, gezaaid in een weltoebereide aarde. Om de arbeid van Zijn ziel zal God het doen. Wat doen? Om de kinderen Sions een welkom te bereiden in het Vaderhuis met de vele woningen.

O, verkondigsters van die goede boodschap, klim op een hoge berg en hef uw stem op met macht, hef ze op, vrees niet, zeg de steden van Juda: Ziet, hier is uw God!

“Want gelijk een jongeling een jonkvrouw trouwt, also zullen uw kinderen u trouwen; en gelijk de bruidegom vrolijk is over de bruid, also zal uw God over u vrolijk zijn, kind des Heeren. En de Heere zegt bij monde van Zijn knecht Jesaja: “O, Jeruzalem! Ik heb wachters op uw muren besteld, die geduriglijk al den dag en al den nacht niet zullen zwijgen. O gij, die des HEEREN doet gedenken, laat geen stilzwijgen bij ulieden wezen! En zwijgt niet stil voor Hem, totdat Hij bevestige, en totdat Hij Jeruzalem stelle tot een lof op aarde!”

O, geliefden, voordat Christus de laatste kruiswoorden uitsprak, kwam er een 3-urige duisternis over de aarde, een duisternis in de ziel van Christus, omdat Hij van God verlaten was. God wilde niets meer met Zijn Zoon te maken hebben, want er moest betaald worden voor de zonde, de rekening moest worden vereffend, opdat er een volk dat in duisternis is gezeten, een groot Licht zou zien, namelijk de Zonne der gerechtigheid. Hier door het geloof, straks door aanschouwen. Dan zal die blijdschap onbepaald door 't Licht dat van Zijn Aanzicht straalt, ten hoogste toppunt stijgen.

Toen Christus het uitriep: *“Het is volbracht”,* en de geest gegeven had, toen hieven zelfs de heidenen aan: *“de Heere heeft hen wat groots gedaan”,* want die Romeinse hoofdman over honderd verheerlijkte God en riep met verwondering uit: *“Waarlijk, deze Mens was rechtvaardig.”*

O, geliefden, Christus is ook de Wens aller heidenen, en Zijn Naam zal tot aan het uiterste der aarde verkondigd worden, tot zaligheid van een grote schare die niemand tellen kan, want Zijn huis moet vol worden. En ze zullen komen, door 't Goddelijk licht geleid, om 't nakroost, dat den Heer' wordt toebedeid, te melden 't heil van Zijn gerechtigheid, en grote daden.

Zult u er ook bij zijn, geliefden?

U kunt een kerkbank versleten hebben, maar als u op de grote Wens aller heidenen geen acht geslagen hebt, en als u Christus niet liefheeft uit oorzaak van Zijn eeuwige liefde, dan zijt ge een vervloeking. Maranatha! Ziet, hoe grote liefde Christus heeft teweeggebracht door Zichzelf op te offeren tot een Rantsoen voor velen, dat echter genoegzaam is voor wel

duizend werelden, o, en als u dan Christus voorbij laat gaan, zonder hem aan te roepen: Gij Zone Davids, ontfermt U mijner, o, geliefden, dan zal u straks wel roepen, maar niet tot Christus, maar tot de bergen: “Bergen valt op ons, en heuvelen bedekt ons, want de toorn des Lams is gekomen en wie zal voor Zijn aangezicht kunnen bestaan?”

Mijn onbekeerde reisgenoot naar die ontzagelijke eeuwigheid: *“Kust den Zoon, opdat Hij niet toorne, en gij op den weg vergaat, wanneer Zijn toorn maar een weinig zou ontbranden.”* U hebt slechts een ziel te verliezen en verloren is het al; wendt u zich dan heden tot Hem, Die gezegd heeft: “Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt en Ik zal u rust geven.”

Zijt gij vermoeid van de zonde? De ziel van Christus was bedroefd tot de dood toe vanwege uw en mijn zonde. Hij is uit de angst en uit het gericht weggenomen, om uw zonde op Zich te laden en achter Zich te werpen in een zee van eeuwige vergetelheid, want Hij heeft de zonde veroordeeld in Zijn vlees, zodat de zonden over u niet meer zullen heersen, kind des Heeren, want gij zijt niet onder de Wet, maar onder de genade.

O, al bent u overrompeld geworden door de oude lusten van het vlees, keer u toch niet van Christus af, want Hij is uw enige Zondevernieler. Ga nooit met de zonde strijden in eigen kracht, want u zult het opnieuw moeten verliezen. Laat Christus het doen, laat de genade over u heersen en laat Zijn genade u genoeg zijn. Dan zult u wel walgen van uzelf, maar als u niet walgt van uzelf, dan zult u Christus nooit dierbaar achten. Verbroken en verlagen ziel legt u zich maar dood en verloren aan Zijn gezegende voeten: *“U dan die gelooft, is Hij dierbaar.”*

Wie dankoffert, die zal Mij eren; en wie zijn weg wel aanstelt, dien zal Ik Gods heil doen zien.

O, door de slang gebeten; ziet op de verhoogde Christus en Hij zal uw afkeringen genezen. Hij zal uw zonden wegwassen in Zijn hartebloed en u stellen tot een lof op aarde.

“Maar tot den goddeloze zegt God: Wat hebt gij Mijn inzettingen te vertellen, en neemt Mijn verbond in uw mond? Dewijl gij de kastijding haat, en Mijn woorden achter u henenwerpt. Indien gij een dief ziet, zo loopt gij met hem; en uw deel is met de overspelers. Uw mond slaat gij in het kwade, en uw tong koppelt bedrog. Gij zit, gij spreekt tegen uw broeder; tegen den zoon uwer moeder geeft gij lastering uit. Deze dingen doet gij, en Ik zwijg; gij meent, dat Ik te enenmale ben, gelijk gij; Ik zal u straffen, en zal het ordentelijk voor uw ogen stellen. Verstaat dit toch, gij godvergetenden! opdat Ik niet verscheure en niemand redde”, Ps. 50:16-23.

O, wie gaat dan vrijuit? Wie heeft zijn naam niet horen noemen? Wie dan zonder zonde is, werpe de eerste steen. Op wie? Op Christus! Christus is geslagen in het huis van Zijn liefhebbers, want in de staat van Zijn vernedering was Hij veracht, en de onwaardigste onder de mensen, een Man van smarten, en verzocht in krankheid; en een iegelijk was als verbergende het aangezicht voor Hem; Hij was veracht, en wij hebben Hem niet geacht. Waarlijk, Hij heeft onze krankheden op Zich genomen, o, aangevochte ziel in ons midden, en onze smarten heeft Hij gedragen; doch wij achtten Hem, dat Hij geplaagd, van God geslagen en verdrukt was. Maar Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden is Hij verbrijzeld; de straf, die ons den vrede aanbrengt, was op Hem, en door Zijn striemen is ons genezing geworden. (Jes. 53:3-5).

Christus heeft Zich laten slaan in het huis van Zijn liefhebbers, zonder terug te slaan. Christus heeft Zijn ziel laten uitpersen in de wijnpersbak van de Goddelijke troorn, opdat de Zijnen vrijuit zouden gaan in de vrijheid der kinderen Gods. Dat is geen ongebonden vrijheid, want al Gods ware kinderen zijn gevangenen van Christus en dat maakt nu net de vrijheid uit, waarmee Christus Zijn volk heeft vrijgemaakt.

Velen willen zich vrijmaken met hun geloof, maar dat is tot mislukken gedoemd. Gods Woord en de bevinding der heiligen leren het anders, namelijk: *“Indien dan de Zoon u zal hebben vrijgemaakt, zo zult gij waarlijk vrij zijn.”*

Christus spreekt Zijn volk levend, zalig en in de vrijheid. Hij spreekt en het is er. Hij gebiedt en het staat er. Hij heeft gesproken aan het kruis als Machthebbende: “Het is volbracht.” En Hij heeft ook als Machthebbende Zijn geest in de handen des vaders bevolen, en zo de heidenen tot Zijn erfdeel verkregen. “Eis van Mij -zei God de Vader tot de Zoon- en Ik zal U de heidenen geven tot Uw erfdeel en de einden der aarden tot Uw bezitting.”

De duivel pretendeerde dat erfdeel en de einden der aarden aan Christus te geven als Hij voor hem in het stof boog tijdens de verzoeking in de woestijn, maar Christus heeft de duivel afgewezen en hem overwonnen met het Woord des Vaders. De Vader is de Gever van alle goed, en Christus heeft dat goed des Vaders verworven met Zijn Eigen bloed. Dat goed dat nimmermeer vergaat, zal Hij ongestoord verwerven, en Zijn Godgeheiligd zaad, zal ‘t gezegend aardrijk erven. Abraham’s Zaad is Christus en in zijn Zaad zullen al de geslachten des aardbodems gezegend worden. Zijn zaad zal eeuwig zijn, Zijn troon zal heerlijk pralen.

We zullen er eerst een versje van zingen, en wel uit de 89e psalm, daarvan het 15e vers:

*'k Heb ééns gezworen bij Mijn eigen heiligheid,
Zo Ik aan David lieg', zo hem Mijn woord misleid';
Zijn zaad zal eeuwig zijn, Zijn troon zal heerlijk pralen,
Zo duurzaam als de zon, zo glansrijk als haar stralen;
Bevestigd als de maan; en aan des hemels bogen
Staat Mijn Getuige trouw te schitt'ren in elks ogen."*

O, geliefden, Gods getrouwe Getuige is Christus en in Hem zijn al de beloften Gods *ja en amen*. In Hem is God een liefhebbend Vader, een Behouder en Onderhouder der ziel. In Christus mogen we leven van Gods aanbiddelijke en Vaderlijke Voorzienigheid en degenen die steunen op 's mans benen, wil God geen hulp nog heil verlenen.

Maar die op Hem vertrouwt op Hem alleen, ziet zich omringd door Zijn weldadighēen. En dat vertrouwen, geliefden, is een gegrond vertrouwen. Dat vertrouwen wordt geopenbaard in de openbaring van de getrouwe Getuige door Woord en Geest aan verloren zielen, ja, aan zielen waar Zijn vrees in woont. Dat heilgeheim heeft Hij aan Zijn vrienden, naar Zijn vree-verbond getoond, geopenbaard.

Is Christus reeds persoonlijk in u geopenbaard, als uw persoonlijke Borg en Middelaar?

Is Christus u reeds geopenbaard als uw persoonlijk Plaatsvervanger voor God, Die in uw plaats tot zonde is gemaakt, een vloek geworden zijnde?

O, volk des Heeren, houdt in gedachtenis dat *"Christus ons verlost heeft van den vloek der Wet, een vloek geworden zijnde voor ons; want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk, die aan het hout hangt", Gal. 3:13.*

Christus is onder de misdadigers gerekend, opdat misdadigers zouden worden vrijgesproken door de tussenkomst van de Middelaar. *"Want Christus, als wij nog krachteloos waren, is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven", Rom. 5:6.*

Christus is niet voor alle goddelozen gestorven, maar voor DE goddelozen, die aan de Wet gestorven zijn, omdat het gebod zich deed gelden, waardoor de zonden levend werden en er niets anders overbleef dan te sterven en verloren te gaan. O, en in die stonde van het gericht wordt Christus geopenbaard tot redding van een verloren ziel, en is het vrede met God, door onze Heere Jezus Christus.

Christus is niet tevergeefs gestorven, want door Zijn dood heeft Hij onze zonden gedood en begraven, en is onze oude mens met Hem gekruisigd geworden.

O, geliefden, als dat toepassing is, dan zijn we onszelf kwijtgeraakt in de dood en het graf van Christus. *"Wij zijn dan met Hem begraven, door den doop in Zijn dood."*

Paulus heeft in de Rechte Straat drie dagen in het graf van Christus gelegen, zoals Jona drie dagen heeft verkeerdt in de buik van de vis. De weg naar de hemel loopt door het graf van Christus. U kunt zalig worden met verlies van uzelf, of in het geheel niet. Maar wat zal een mens geven voor zijn leven? Daar wil een mens voor arbeiden, maar van genade leven? Dat is ons van nature te goedkoop, geliefden.

Christus heeft Zijn leven gegeven tot een Rantsoen voor velen, maar weinigen willen Hem hebben, omdat velen in Hem geen gedaante noch heerlijkheid zien.

Vlees en bloed hebben het Koninkrijk van Christus niet begeerd en daarom moest Christus vlees worden, opdat de menselijke natuur die gezondigd had, ook voor de zonde zou betalen. Christus heeft betaald, met de hoogste prijs van Zijn bloed. Hij heeft het uitgeroepen met grote stem: *"Het is volbracht"*, en toen Hij met grote stem Zijn ziel in de handen des Vaders beval, gaf Hij de geest, volkomen vrijwillig en beheerst. Christus' Offer is een vrijwillig Offer, een Brandoffer den HEERE, maar ook een Dankoffer den HEERE. God is met God verzoend, want God was in Christus, de wereld met Zichzelf verzoend hebbende, de zonde hen niet toerekende. Want met één offerande heeft Christus in eeuwigheid volmaakt degenen, die geheiligd worden.

Geliefden, er hoeft geen zucht meer bij om zalig te worden, het kan niet en het mag niet. U kunt uit vrije genade behouden worden van de toekomstige toorn, of u zult na afloop van deze preek als een rijke jongeling bedroefd heengaan, omdat u zoveel bevindingen koestert, die u voor geen prijs wilt inleveren tegen deze kostelijke Parel van grote waarde.

"Waarom weegt gijlieden geld uit voor hetgeen geen brood is, en uw arbeid voor hetgeen niet verzadigen kan? Hoort aandachtiglijk naar Mij, en eet het goede, en laat uw ziel in vettigheid zich verlustigen. Neigt uw oor, en komt tot Mij, hoort en uw ziel zal leven; want Ik zal met u een eeuwig verbond maken, en u geven de gewisse weldadigheden van David", Jes. 55:2-3.

Stel uw zaligheid niet uit tot morgen, geliefden, want dan kan u fataal worden. Zet uw ziel en zaligheid niet op het spel voor een schotel

linzemoes van de wereld.

De dood van Christus maakt scheiding tussen Ruth en Orpa. Ruth wenste liever met Gods volk kwalijk behandeld te worden, dan voor een tijd de genieting der zonde te hebben. Orpa huilde wel tranen met tuiten, maar het waren krokodillentranen. En daar moet je voor uitkijken, want een krokodil huilt eerst een zee van tranen voor dat 'ie zijn slachtoffer opvreet. Godsdienstige tranen worden niet in Gods fles bewaard. De tranen van Christus wel en ook de tranen van degenen die van Christus zijn. Die tranen zijn dierbaar in Gods ogen, omdat het tranen zijn, waarvan hun getal van eeuwigheid in Gods gedenboek bewaard zijn en op de rol van Gods eeuwige raad geschreven zijn.

Christus weende om Jeruzalem, maar ze wilden niet ingaan door ongelooft.

Ik weet geen groter zonde op te noemen dan ongelooft, maar de kracht van het ongelooft kan geen mens breken, dan de Voleinder des geloofs alleen. Christus heeft de geest gegeven en door Zijn dood is ook het ongelooft van Gods kinderen van zijn kracht beroofd.

Wilt u van de zonden verlost worden?

Ga dan naar het graf van Christus en leg uw zonden op het Lam, dat de zonde der wereld op Zich nam. In het lege graf van Christus zult u geen zonden meer vinden, want die zijn weggedragen en weggeworpen in een zee van eeuwige vergetelheid. Maar er is altijd zeer weinig belangstelling voor de dood van Christus geweest. Men wil wel Evangelie horen voor levende mensen, ja, ja, maar niet voor doden en goddelozen.

Het Evangelie is niet voor levende zondaren, maar voor dode en verloren zondaren. Daarvoor is Christus te Zijner tijd gestorven. Maar de dood van Christus past niet in het tegenwoordige Evangelie en verloren zondaren ook niet.

Waarom was het zo stil bij de begrafenis van Christus? Omdat er ook toen al zo weinig verloren zondaars waren. Zelfs de discipelen waren niet aanwezig toen Christus begraven werd. Ze zaten verstrikt in ongelooft, maar Nicodemus was er wel bij en de vrouwen.

Voor Maria Magdalena was voorbereid op de dood van Christus, want voordat Christus stierf heeft zij Christus' Hoofd gezalfd tot een voorbereiding van Zijn begrafenis.

Die geloofsdaad van Maria werd vooral door Judas de verrader bestraft, want onder de dekmantel van een goed doel had Judas uit die dure zelf wel een slaatje willen slaan om zijn eigen verraderlijke zakken te vullen. Maar Christus legt hem en de andere discipelen het zwijgen op:

“Waarom doet gij deze vrouw moeite aan? want zij heeft een goed werk aan Mij gewrocht. Want de armen hebt gij altijd met u, maar Mij hebt gij niet altijd. Want als zij deze zelf op Mijn lichaam gegoten heeft, zo heeft zij het gedaan tot een voorbereiding van Mijn begrafenis”, Matth. 26:10-12.

De vrouwen beseften van de dood van Christus meer dan de discipelen en dat was ook de reden dat zij aanwezig waren bij de begrafenis van Christus. Zij wilden het lichaam van Jezus balsemen, zoals men gewoon was te doen in die dagen.

Nicodemus had voor dat doel een mengsel van mirre en aloë; omtrent honderd ponden gewichts meegebracht.

O, de zwaksten in het geloof eren Christus dikwijls meer dan de sterken, die in ongelooft verstrikt zitten, zoals de discipelen dat zaten tijdens de begrafenis van hun Meester.

Ik heb dikwijls maar een paar procent geloof, maar een grote God en dat is beter dan 100% geloof en een kleine God.

Mensen die altijd hoog opgeven van het geloof, daar heb ik het niet op begrepen, want dat zit meestal een voet te hoog. Ik kan beter uit de voeten met zwakgelovigen, want die hebben een God die wonderen doet, omdat Zijn kracht in onze zwakheid wordt volbracht.

O, zwakgelovige in ons midden, u hebt een almachtige God en Vader in de hemel, *“Die ook Zijn eigen Zoon niet gespaard heeft, maar heeft Hem voor ons allen overgegeven, hoe zal Hij ons ook met Hem niet alle dingen schenken?” Rom. 8:32.*

En hier gaan de zwakgelovigen Christus begraven, omdat de Sterkte Godes is. Jozef van Arimathea was ook zo'n zwakgelovige, om de vreze der Joden wil. Maar Hij was met al zijn zwakheid en beven zo zeker van zijn geloof, dat Hij onverschrokken naar Pilatus stapt en het lichaam van de Heere Jezus van hem opeist. Pilatus bewilligt daarin en is zeer verbaasd als hij hoort dat Jezus al gestorven is. Pilatus had Christus wel de Koning der Joden genoemd, maar hij wilde niet dat Christus Koning over hem zou zijn. De vrouw van Pilatus had met Christus te doen gehad en zij mocht geloven dat Christus de Rechtvaardige was, die van de Vader gezonden was, naar ik geloof met een persoonlijke toe-eigening. Niet vele rijken, niet vele edelen, maar het dwaze der wereld heeft God uitverkoren, opdat Hij de wijzen beschamen zou.

Och, van nature zijn e rijk en verrijkt en hebben aan geens dings gebrek, maar Christus is omwille van Zijn volk arm geworden, opdat Hij armen van geest met goederen zou vervullen en rijken heeft Hij gans ledig weggezonden.

Zo mocht Maria, de moeder des Heeren, van haar aandeel in Christus

verzekerd zijn, omdat Christus haar in genade had aangezien in haar verloren staat.

Geliefden, de dood en de begrafenis van Christus, is geen treurige, maar een blijde dag. De dood van Christus is de enige dood waarover niet gerouwd behoeft te worden, want de dood van Christus is de enige troost, beiden in leven en sterven voor doodbrakenden in zichzelf, die de dood des Heeren mogen gedenken aan Zijn tafel op grond van Zijn aangebrachte gerechtigheid voor doorbrengers en alberdervers, die zich evenwel gerechtvaardigd weten in Zijn bloed, waardoor al hun zonden van verleden, heden en toekomst is vergeven geworden. Daarin verblijden zij zich, namelijk in het geslachte Lam, Die van voor de grondlegging der wereld Zijn leven gegeven heeft en Zijn bloed vergoten heeft tot een losprijs voor velen.

Misschien zit hier een ziel, die al lange tijd worstelt met de vraag: Hoe word ik de Zijne en Hij de mijne?

Lieve ziel, laat los en u zal losgelaten worden en opgevangen worden van onder eeuwige armen.

Maar daar zit het nu altijd op vast, want een mens laat niet los wat hij niet loslaten kan. Een mens moet losgemaakt worden, om te vallen in het vrije van Gods welbehagen.

Christus is gestorven voor de zonden Zijns volks en Hij is begraven in een nieuw graf waarin nooit iemand gelegd was.

Het graf van Christus is maar drie dagen in gebruik geweest, want na de derde dag is Hij uit de dood verrezen. Het Sanhedrin had van Pilatus een wacht verzocht om het graf van Christus te bewaken, omdat zij geloofden dat de hetgeen Christus had gezegd over Zijn opstanding echt gebeuren zou, hetgeen zij tegenover Pilatus echter loochenden, met het verzinsel dat de discipelen het lichaam van Christus zouden stelen om het volk te zeggen dat Hij was opgestaan uit de doden. Dat verzinsel hebben de Farizeeën en de Schriftgeleerden na de opstanding van Christus ook verspreid en de Joden geloven deze leugen tot op de huidige dag. Dus het Sanhedrin geloofden hetgeen Christus had gezegd over Zijn opstanding, terwijl de discipelen in ongeloof in een huis zaten met de deur op slot.

Zo zit de kerk menigmaal met de gordijnen dicht, want als Jezus uit het geloofsoog gaat verdwijnen, is dood en verderf het mijne.

Daar heeft de godsdienst geen last van, welnee, die wandelt altijd in het licht met Jezus, maar de ware discipelen van Christus zitten in wanhoop en ongeloof achter gesloten deuren. Het Leven van hun leven was

begraven en daarmee was al hun hoop vergaan, ook hun geloof, tenminste voor hun waarneming.

O, volk des Heeren, wat doen waarneming ertoe, als Gods Woord ons veel betere dingen verkondigt? Als alle omstandigheden tegen getuigen, dan nog blijven Gods beloften in Christus Jezus *ja en amen*. God maakt altijd Zijn Eigen Woord waar dwars tegen de omstandigheden in, want hetgeen God doet is altijd een wonder en met het verstand niet te vatten, alleen maar te bewonderen en te aanbidden. Dat geldt ook voor het heilgeheim van Christus' dood en begrafenis en het heilsfeit van Pasen. Maar voor de discipelen kon het nooit geen Pasen meer worden, want de dood had zijn intreden gedaan en daarmee was de zaak afgedaan. De discipelen hadden hier net zoveel geloof als Martha en Maria bij het sterven van Lazarus. Toen Lazarus gestorven was, was daarmee al hun hoop vergaan. Christus was te laat gekomen en het kwam in de harten van die vrouwen niet op dat Christus Lazarus kon opwekken uit zijn doodsslaap. En nu Christus Zelf gestorven was, was het geloof van de discipelen tot het nulpunt gedaald en hun harten waren vervuld met ongeloof en angst.

De overgang van het Oude naar het Nieuwe Testament hield een crisis in voor de discipelen van Christus. Christus had wel gezegd dat Hij opstaan zou uit de doden, maar nu het op het geloof aankwam op hetgeen Christus gezegd had, nu faalden zij alleen in het geloof.

Gods ware volk moet het ook niet van hun geloof hebben, maar van Christus door het geloof. Gods volk wordt gerechtvaardigd door het geloof van Christus.

“Doch wetende, dat de mens niet gerechtvaardigd wordt uit de werken der Wet, maar door het geloof van Jezus Christus, zo hebben wij ook in Christus Jezus geloofd, opdat wij zouden gerechtvaardigd worden uit het geloof van Christus, en niet uit de werken der wet; daarom dat uit de werken der Wet geen vlees zal gerechtvaardigd worden”, Gal. 2:16.

Geliefden, we gaan eindigen. De dood heeft niet meer het laatste woord in het leven van de ware Sionieten, want de dood is verslonden tot overwinning, door Hem, die ons Leven is. Daarvan mogen Gods kinderen weleens getuigen: *“Dood, waar is uw prikkel? Hel, waar is uw overwinning? De prikkel nu des doods is de zonde; en de kracht der zonde is de Wet.”*

Aan deze woorden zouden we een hele preek kunnen wijden, want hierin liggen lessen verklaard die Rome loochent en door het gros refobelijders niet worden verstaan. Om aan de prikkel des doods te sterven, moeten we aan deze zijde van het graf met Christus gestorven

ZIJN. De dood van Christus heeft de prikkel des doods gebroken en ook de kracht der zonde gebroken. Kom, gebrokene van harten, zing eens met me mee: *“Maar Gode zij dank, Die ons de overwinning geeft door onzen Heere Jezus Christus.”*

Amen.

Slotzang: Psalm 89:7 en 8.

*Hoe zalig is het volk dat naar Uw klanken hoort!
Zij wand'len, HEER', in 't licht van 't Godd'lijk aanschijn voort;
Zij zullen in Uw Naam zich al den dag verblijden;
Uw goedheid straalt hun toe; Uw macht schraagt hen in 't lijden;
Uw onbezweken trouw zal nooit hun val gedogen,
Maar Uw gerechtigheid hen naar Uw woord verhogen.*

*Gij toch, Gij zijt hun roem, de kracht van hunne kracht;
Uw vrije gunst alleen wordt d' ere toegebracht;
Wij steken 't hoofd omhoog, en zullen d' eerkroon dragen
Door U, door U alleen, om 't eeuwig welbehagen;
Want God is ons ten schild in 't strijdperk van dit leven,
En onze Koning is van Israels God gegeven.*

95. De jongeling te Naïn opgewekt

Voorzang: Psalm 88:7 en 11

Schriftlezing: Lukas 7

De tekstwoorden voor deze morgen kunt u vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte, in Lukas 7, daarvan de verzen 11 t/m 17.

"En het geschiedde op den volgende dag, dat Hij ging naar een stad, genaamd Naïn, en met Hem gingen velen van Zijn discipelen, en een grote schare. En als Hij de poort der stad genaakte, zie daar, een dode werd uitgedragen, die een eniggeboren zoon zijner moeder was, en zij was weduwe en een grote schare van de stad was met haar. En de Heere, haar ziende, werd innerlijk met ontferming over haar bewogen, en zeide tot haar: Ween niet. En Hij ging toe, en raakte de baar aan; (de dragers nu stonden stil) en Hij zeide: Jongeling, Ik zeg u, sta op! En de dode zat overeind, en begon te spreken. En Hij gaf hem aan zijn moeder. En vreze beving hen allen, en zij verheerlijkten God, zeggende: Een groot Profeet is onder ons opgestaan, en God heeft Zijn volk bezocht. En dit gerucht van Hem ging uit in geheel Judea, en in al het omliggende land", Luk. 7:11-17.

Geliefden, tijdens Zijn omwandeling op aarde heeft de Heere Jezus tal van wonderen verricht, en Hij reisde door het land goeddoende. Ja, de Heere Jezus heeft alles goed gedaan voor mensen die alles verkeerd gedaan hebben en niets anders dan verkeerd doen. En o, geliefden, als je eens wist hoeveel vijandschap we jegens Christus in de ure der beproeving koesteren na ontvangen genade, dan zou je je leegwenen van de schaamte.

Ja, als alles voor de wind gaat dan is het niet zo moeilijk om de liefde op je lippen te nemen, maar het moet de mens maar eens tegen zitten en dat keer op keer, dan is het een wonder als we eenswillend met God gemaakt zijn geworden, want eenswillendheid met God in alle wegen is geen vrucht van onze akker, maar een vrucht uit Christus, die volmaakt eenswillend geweest is met de wille des Vaders om Zijn wil te doen in alles, volkomen en volmaakt, zelfs tot in de dood.

Christus heeft de dood gedood om dode zondaren Zijn stem te doen horen, opdat ze het leven zouden hebben in Zijn Naam.

Christus regeert over dood en leven en er is geen mens die die bevoegdheid heeft dat God alleen. Abortus en Euthanasie is een

regelrechte aanslag op de Schepper van hemel en aarde en een gruwelmisdaad tegen het menselijke leven.

O, geliefden, wij hebben Gods schepping verwoest en het leven in eigen hand genomen en daarvan ondervinden we dagelijks de bittere vruchten. Maar Christus heeft al die bittere vruchten van Zijn volk voor Zijn rekening genomen; Zijn leven afgelegd tot een rantsoen voor velen.

En geliefden, Christus reist door het land om als Middelaar van toepassing Zijn gerechtigheid te vermaken aan doden en goddelozen, waarvoor Hij te Zijner tijd gestorven is. Daarom moest Hij door Samaria gaan, om een Samaritaanse hoer tot een reine maagd te maken in Hem. En daarvoor moest Hij door Naïn gaan om een dode jongeling van de dood te ontslaan en hem het leven te geven in Zijn Naam.

Nadat de Heere Jezus de kranke dienstknecht van de hoofdman over honderd op Zijn machtswoord genezen had, ging Hij de volgende dag naar een stadje genaamd Naïn.

Naïn was een stad in Galilea, gelegen aan den voet van den berg Hermon, bij de beek Kison, die in het meer van Galilea uitliep.

Het stadje Nain lag dus in het dal onder de dauw van Hermon, maar in Nain heerste de dood in een van de huizen van de inwoners van Nain. De dood was door de vensters bij een zekere weduwe naar binnengeklommen en had haar enigst kind, een jongeling, op het doodsbod gelegd en hem de adem afgesneden.

Er ging dus een mare door de straten van Nain en de doodsklokken werden geluid. De dood vraagt geen toestemming om binnen te komen, maar dient zich ongevraagd aan bij rijk en arm, bij overheden en onderdanen, bij wijzen en dwazen, bij bekeerden en onbekeerden.

Ook voor Gods volk is de dood de laatste vijand. *"De laatste vijand, die te niet gedaan wordt, is de dood", 1 Kor. 15:26.*

Hier spreekt Paulus over de lichamelijke dood, want al Gods kinderen hebben het eeuwige leven, omdat zij reeds aan deze zijde van het graf gestorven zijn en in Christus zijn opgestaan in een nieuw leven dat nooit meer sterven zal.

Zo was het ook met deze jongeling te Nain, die door de Heere Jezus uit de dood wordt opgewekt, zoals ook bij Lazarus is geschied. In de oud- en de nieuwtestamentische tijd werden soms doden opgewekt door de profeten, Christus en de apostelen. Dat geschiedde uitsluitend bij Gods volk.

Buiten de opstanding der doden ten laatste dagen heeft God nooit en te nimmer verworpenen uit de hel uit de doden doen opstaan, zodat zij zich alsnog zouden bekeren. Nee, de hel is de eeuwige vuurput der

verdoemden waaruit in der eeuwigheid geen ontkoming is.

Maar sommige hemellingen heeft de Heere daarentegen in de tijd teruggeroepen, tot verheerlijking van Zijn heilige Naam en tot een getuigenis onder de mensenkinderen.

Dat feit zullen we hier nader aanschouwen en de geestelijke strekking ervan overdenken. Kon en mocht het zijn met een persoonlijke toepassing voor een ieder van ons, voor het eerst, maar ook in de vernieuwing ervan.

Het Leven en de dood ontmoeten elkaar voor de poort van de stad Nain. Een jongeling, het enigst kind van een weduwe, wordt op de doodsboden ten grave gedragen, onder begeleiding van een grote schare rouwdragenden. En daar komt de Heere Jezus aan met Zijn discipelen en Hem volgde eveneens een grote schare. Het wonder te Nain is dus in geen hoek geschiedt. De moeder van de overledene, een weduwe, loopt wenend achter de baar aan, om haar enigst kind te begraven. Zij had reeds haar man begraven en nu was haar enigst kind door de dood van haar zijde weggerukt en zij was alleen overgebleven in deze aardse woestijn.

En dan ziet deze vrouw opeens de Heere Jezus aankomen en haalt opgelucht adem. **MIS!** *"En de Heere, haar ziende, werd innerlijk met ontferming over haar bewogen, en zeide tot haar: Ween niet."*

Voordat de Kerk Christus ziet, heeft Hij hen allang gezien, ja, van eeuwigheid. De Heere Jezus is altijd de Eerste en Hij is ook de Laatste. Christus had ook deze vrouw al van eeuwigheid gezien en nu ontmoet Hij haar in de tijd in deze voor haar zo droevige omstandigheid. Al zag deze weduwe de Heere Jezus nog niet, Zijn oog sloeg haar reeds in liefde gade en Hij wilde Zijn heil voor haar bereiden, haar in een Vesting leiden. Onze medelijdende Hogepriester is alleen bekwaam om onze noden recht te peilen en ons daarin te hulp te snellen. In al onze benauwdheden is Hij benauwd geweest, volk des Heeren, en Hij is het alleen die onze krankheden kent, ja, op Zich genomen heeft en onze smarten in de volle zwaarte van onze val gedragen heeft in onze plaats. Christus is de enige Zieletrooster, ja, onze enige Troost beiden in leven en sterven. En dat komt de Heere door de onmogelijkheid steeds weer te bevestigen in het leven van Zijn volk en kinderen. En als dat gebeurt, dan is in ons enkel de dood. Sterker, als Christus ons Leven is, dan zijn we reeds gestorven, dan is de oude mens eraan en dan leven we uit een Ander. Dezulken kunnen wel vallen, maar nooit meer afvallen. Maar als het Leven wijkt, dan houdt je enkel de dood over. Gods volk moet dikwijls

doodbrakende over de wereld, want als het Beste boven is, heb je hier toch geen leven meer, mensen. Of kunt u nogal vooruit boeren in deze wereld, geliefde medereiziger naar de eeuwigheid? Gods volk boert meer achteruit dan vooruit, want zij zijn een vreemdeling op deze wereld. Soms hebben zij wandelingen in de hemel door het geloof en ik geloof dat deze gestorven jongeling zijn wandeling in de hemel had door aanschouwen. Maar de Heere Jezus haalt hem een tijdje uit het hemels heiligdom terug om nog een poosje op aarde van Hem te getuigen. Immers, de Heere heeft Zich een volk geformeerd dat Zijn lof zal vertellen. Nu was er in het Galilea der heidenen niet zoveel getuigenis en van echte bekeringen was er nauwelijks sprake. Christus kon aldaar niet vele krachten doen vanwege het heersende ongeloof. Nou, dan haalt de Heere Jezus wel een getuige uit de hemel om van de grote werken Gods te getuigen. Dat is ook wat voor die jongen geweest. Zijn wandel was in de hemel door aanschouwen en nu moest hij weer een poosje verkeren in dit onderaardse Mesech der ellende. Dat was echter voor die jongen geen oordeel, want als God het oordeel in ons leven heeft weggenomen, dan zijn we gezegend met een eeuwige zegen die in Christus is. Die jongen begeerde alleen de wille Gods te doen en het moet voor hem een grote vreugde geweest zijn in Zijn Naam te mogen getuigen. Maar vooralsnog ligt zijn stoffelijk overschot als een lijk op de baar. Daar kan geen mens wat mee beginnen, maar de Heere Jezus wel. Voordat Hij deze jongeling opwekt en uit de dood tot het leven roept, brengt Hij eerst deze vrouw tot het geloof. Daar heeft de Heere geen lange preek voor nodig, nee, Hij openbaart Zich aan deze vrouw met de woorden: "Ween niet." Het spreken van de Borg geschiedt altijd in tegenstrijd met de omstandigheden. Er was bij die vrouw geen enkele reden om op te houden met wenen, maar Christus' woorden zijn daden, zodat die vrouw er eenvoudigweg mee ophield, want Hij spreekt en het is er, Hij gebiedt en het staat er.

Dat houdt anderszijds dus in dat als de Heere er niet aan te pas komt, dan zou Gods ellendige volk blijven wenen totdat zij de laatste adem uitblazen. Ik ben niet bij machte om mijn zieletranen te drogen en nog minder om ze op te wekken. Als Johannes op Patmos zit weende hij zeer, omdat niemand waardig was het Boek te openen en zijn zeven zegelen open te breken. En Johannes weende om nooit meer op te houden. Maar dan stuurt de Heere een ouderling om Johannes een boodschap van Zijnentwege over te brengen: *"Ween niet; zie, de Leeuw, Die uit den stam van Juda is, de Wortel Davids, heeft overwonnen, om het boek te openen, en zijn zeven zegelen open te breken", Openb. 5:5.*

Dat komt dus ook voor dat God nog getrouwe ouderlingen heeft, hoewel meer in de hemel dan op aarde. Op aarde zijn er niet zoveel van God bekeerde en geleerde ouderlingen die van Godswege een geadresseerde boodschap ter vertroosting moeten overbrengen aan Gods ellendige volk. Dat is zeer zeldzaam geworden in onze dagen. Zelfs velen van Gods volk leven dikwijls individueel en men heeft niet meer alle dingen gemeen. Velen raken er zelfs aan gewoon, alsof er heel geen Wet van Christus te vervullen is. Dat is het oordeel in onze dagen en het is voorzeggd dat de liefde van velen zal verkouden. Nou ja, de Heere is machtig te verlossen door velen of weinigen. Zijn raad zal bestaan en Hij zal al Zijn welbehagen doen. Doorgaans breidt God Zijn Koninkrijk uit door middel van de enkelingen. Daartegenover beschikt den Heere over een leger van duizenden engelen, gediensstige geesten die Zijn Woord doen en Zijn volk beschermen in tijden van nood en dood. Maar er is er maar Eén die zowel lichamelijk als geestelijk doden levend maakt en dat is Christus. Ik moet het nog anders zeggen: Christus **spreekt** doden levend, zoals we ook hier zullen zien. Als Christus levendmakend spreekt, komen doden tot leven. Geestelijk precies zo. Pas wedergeborenen kennen Christus door Zijn spreken. Het Woord heeft kracht gedaan in de dood en het oordeel van hun bestaan. Ze kennen de stem van de Goede Herder en een vreemde zullen zij geenszins volgen. De bijbelse waarheid te kennen is goed, maar heeft de Waarheid in Christus reeds kracht gedaan in ons leven? Daar komt het opaan. En hoe zijn we aan Christus gekomen? Als een levende of als een dode? Dat is altijd het verschil tussen 'schijn en zijn'. Schijn neemt Christus aan als een levende, maar Christus neemt enkel doden aan, omdat Hij alleen en uitsluitend doden levend maakt. Is dat geen nameloos ruim Evangelie? Als doden nog zalig kunnen worden, wie wordt er dan eigenlijk uitgesloten? Ja, als je als een levende meent op Jezus aan te kunnen werken, Hem zonder de schenking des Geestes aan te kunnen nemen, dan heb ik -op grond van de Heilige Schrift- geen hoop voor u. De Heere Jezus doet alles, of Hij doet niets. Christus pept geen halfdoden op, nee, Hij roept de doden uit het graf van hun adamsbestaan tot leven. Dat is toch zo'n onnoemelijk ruim Evangelie, maar je kunt het haast aan de straatstenen niet meer kwijt. En ik zal u vertellen dat een mens die onder de bearbeiding des Geestes ligt het God zomaar niet gewonnen geeft. Het zogenaamde 'onvoorwaardelijke' christendom in onze dagen staat in de rij om Christus aan te nemen. Ze plukken de beloften van het bijbelblad en de onvernuftige herders sporen de mensen aan om te reageren op Gods beloften. En dat reageren noemen ze dan 'geloof'. Dit

soort herders preken de actieve mens en een lijdelijke Jezus tot in 'Hersteld Hervormde' kringen toe. En zo'n prediking gaat er natuurlijk als koek in en trekt een menigte van gardareense mensen die van hun drek niet gewassen zijn. Het is een godsdienst op het reformatorische gedeelte van de brede weg, zonder een geschonken Heere Jezus vanuit het recht des Vaders. Die mensen kunnen zich vrij bewegen en gaan en staan waar zij wensen, Jezus aannemen, dominees verheerlijken en dansen om een 'hersteld' kerkverband.

Nou, dat kon je van deze gestorven jongeling toch niet zeggen. Die jongen kon nog geen duim bewegen, laat staan de beloften aannemen. Ik zei eens tegen een arminiaanse leraar aangaande zijn valse leer: "U moet eens op een begraafplaats proberen om de doden een pepermuntje aan te bieden en dan moet u mij eens vertellen hoeveel handen er vanonder de grafstenen omhoog steken om het aangeboden aan te nemen."

Ja, toen stond 'ie met een mondvul tanden. De vrije wil drijvers in onze dagen vermenigvuldigen echter in het kwadraat en de schijnbekeringsen nemen hand over hand toe. Gods Koninkrijk neemt echter ook met de dag toe, maar dan wel in een geheel andere zin. De uitbreiding van Gods Koninkrijk geschiedt niet door de 'vrije wil' des mensen, maar door de vrije ontfermingen Gods. De mens heeft trouwens geen vrije wil, maar een geknechte wil en Gods volk heeft ook geen vrije wil, maar een vernieuwde wil om te willen wat God wil.

Die wenende moeder doet er dan ook haar best niet voor om haar jongen nog iets aan te bieden en de schare die met haar was, ook niet. Immers, de dood had zijn intrede gedaan en voor wat de tijd betreft viel er niets meer te verwachten. De moeder weent en de meelevende schare weent mee. Die mensen liepen niet met ijskoude gezichten naar het graf, nee, daar was nog liefde onder elkaar en die mensen probeerde de last van die weduwe wat te verlichten.

Maar er is er maar Eén, namelijk Christus, Die met innerlijke ontferming bewogen is over deze rouwdragende weduwe, want Hij is een Man der weduwen en een Vader der wezen. En dan zegt Christus tot die vrouw: "Ween niet."

Was dat nu een troostwoord voor dat mens? Ik geloof het heel zeker, want het waren geen woorden van een mens, maar van DE Mens en van Zijn spreken gaat kracht uit, want Hij spreekt als Machthebbende.

Kent u dat ook, mijn lezers? Heeft de Heere in uw zielsverdriet weleens deze of andere troostwoorden tot u gesproken? Of hebt u geen zielenood en kunt u uw padje nog aardig recht houden? Deze vrouw kon haar pad

niet meer recht houden, want ze was haar man verloren, en nu haar enigst kind verloren en dat allemaal vanwege haar diepe val in Adam. En nu ging zij haar laatste reisje maken en haar enigst kind begraven en zij was alleen overgebleven als een kinderloze weduwe die slechts tranen tot haar spijs had dag en nacht.

Maar de Heere Jezus wist van de nacht van haar bestaan af en spreekt haar toe vanuit het welbehagen des Vaders: "Ween niet."

Je zou toch zeggen dat de Heere Jezus eerst die gestorven jongeling zou opwekken uit de doden, want dan zou die vrouw vanzelf ophouden met wenen. Nee, dat doet de Heere Jezus niet; Hij brengt deze vrouw eerst tot het geloof met de woorden: "Ween niet."

Dat herhaalt zich in het genadeleven. Kijk, de dooie godsdienst wil altijd eerst een teken zien en dan zal men wel geloven. Maar het enige teken wat de Heere Jezus de dode godsdienst aanwijst, is het teken van Jona de profeet: Drie dagen en drie nachten in de buik van de vis, hetgeen een beeld en type is van de drie dagen en de drie nachten van Jezus' verblijf in de schoot der aarde. En op grond van dat laatstgenoemde teken zegt Jezus tot deze weduwe: "Ween niet."

Wat betekent dit? Wel, Christus spreekt vanuit het welbehagen des Vaders. God de Vader heeft Zijn enigst Kind overgegeven tot de dood, want Christus als wij nog krachteloos waren, is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven (Rom. 5:6). En op grond daarvan zegt Christus tot deze in rouw verkerende weduwe: "Ween niet." Christus spreekt op grond van Zijn Eigen bloedgerechtigheid. En dan is er geen reden meer om te wenen, want er is genadeloon voor degenen die geen werken meer hebben, maar alleen de dood en het verderf kunnen mijnen. Voor dezulken is er de volmaakte gerechtigheid en heiligheid van Christus, namelijk voor een dode goddeloze en een afgestorven kinderloze. Als Rachel weent over haar naar Babel weggevoerde achterkleinkinderen dan spreekt de Heere tot haar ziel: *"Zo zegt de HEERE: Bedwing uw stem van geweest, en uw ogen van tranen; want er is loon voor uw arbeid, spreekt de HEERE; want zij zullen uit des vijands land wederkomen"*, Jer. 31:16.

En omdat de tranen van Gods kinderen geen grond kunnen zijn voor het handelen van God in Christus, neemt God de grond uit hun tranen weg en zegt tot de ziel: "Ween niet." Dat was geen harde behandeling, maar een genadeblijk van het Vaderlijke meedogen. En het is een blijde tijding voor je bedroefde ziel als Christus je tranen droogt op Zijn spreken. *"Want Gij, HEERE! hebt mijn ziel gered van den dood, mijn ogen van tranen, mijn voet van aanstoot"*, Ps. 116:8.

Nou, dat moest hier nog gebeuren, maar Christus' woorden zijn daden en Hij zegt niet het ene om het andere aan de mens over te laten met zijn vrije wil, nee, Hij doet het werk der zaligheid alleen en geheel. Zelig worden is een eenzijdig Godswerk en daar komt geen menselijke beweging aan te pas.

En als die vrouw opgehouden is met wenen, loopt Christus op de doodsbaar toe en dan begint het Leven tegen de dood te spreken, ja, en dan moet de dood wijken. *"En Hij ging toe, en raakte de baar aan; (de dragers nu stonden stil) en Hij zeide: Jongeling, Ik zeg u, sta op! En de dode zat overeind, en begon te spreken."* Christus heeft de dood gedood met Zijn dood en verslonden tot overwinning.

Kent u dat ook, lezers? Heeft God u ooit uit het graf der zonde opgewekt tot een nieuw schepsel in Christus? Of meent u er ook nog wat aan te moeten doen? Wat had die jongen aan zijn opwekking gedaan en wat hebben u en ik aan onze geboorte gedaan? En wat heeft Gods volk aan haar wedergeboorte gedaan? Immers niks en niemandal. Christus spreekt tot de doden en de zaak geschiedt. Het Leven brengt de onverderfelijke aan het licht. En die jongen begint direct te getuigen. Volgens de filosofie van de tegenwoordige godgeleerdheid moeten de pas 'levendgemaakten' eerst een tijdje een spreekvaardigheidskursus volgen op het conservatorium van dr. Habitus, alvorens een woordje te kunnen spreken in het openbaar. Nou, mensen, ik zal je vertellen dat als de Heere je ziel redt in de dood van je bestaan, dat je direct zult spreken en Zijn lof zal verkondigen, anders zouden de stenen gaan spreken. Er worden boeken vol geschreven over de zogenaamde "stille in den lande", maar God heeft Zich een volk geformeerd die ZULLEN Zijn lof vertellen, zelfs in de nacht, anders zou God geen God meer zijn. Maar let er terdege op dat de duivel een meester is om het ware getuigenis na te bootsen. Ook dat wordt in onze dagen nauwelijks meer onderscheiden. De wereld ziet nog beter wat er in de kerken aan de hand is, dan de kerken zelf. Er zijn massa's valse predikers in onze dagen en men gelooft het niet. Dominees worden pauselijk verheerlijkt, maar niemand vraagt naar het verachte Sion dat door recht verlost is. Het lijkt wel of er geen duivel meer bestaat en of de bannen in het leger alleen voorkomen ten tijde van Achan, maar ik zal u vertellen dat als we geen Achan geworden zijn in de inleving, we ook geen kennis hebben aan de Deur der hoop in het dal Achor.

Voor deze weduwe was Christus de Deur geworden in het dodedal van Hermon. En ze kreeg haar zoon nog een tijdje in bruikleen als een geleend pand, want zij had hem uit de handen van Christus ontvangen.

Christus wekt die jongen niet alleen op uit de doden, Hij geeft hem ook terug aan zijn moeder. Ja, en dat mens weende nu van blijdschap. Zij had eerst Christus leren kennen als haar enige Troost beide in leven en sterven en vervolgens was zij haar zoon in het Goddelijke recht kwijtgeraakt toen Christus de grond uit haar tranen wegnam met de woorden: "Weent niet." En als je een kind in het recht Gods bent kwijtgeraakt, krijgt u hem of haar weer uit datzelfde recht terug in Christus. *"En Hij gaf hem aan zijn moeder."* Die weduwe had haar moederrecht in het recht Gods verloren en nu ontving zij vanuit datzelfde recht, maar nu in Christus, haar jongen terug.

Als Absalom sterft, dan staat er van David geschreven: *"Toen werd de koning zeer beroerd, en ging op naar de opperzaal der poort, en weende; en in zijn gaan zeide hij alzo: Mijn zoon Absalom, mijn zoon, mijn zoon Absalom! Och, dat ik, ik voor u gestorven ware, Absalom, mijn zoon, mijn zoon! 2 Sam. 18:33.* David kon Absalom niet kwijt in het recht Gods. Hij werd zeer beroerd, omdat hij wist dat Absalom voor eeuwig verloren was en daarmee kan vlees zich niet verenigen, ook het vlees van Gods volk niet. Met het jongetje van Bathseba was het gans anders gesteld. Die verloor David in het recht Gods en ontving hem weder uit dat recht in Christus. *"En hij zeide: Als het kind nog leefde, heb ik gevast en geweend; want ik zeide: Wie weet, de HEERE zou mij mogen genadig zijn, dat het kind levend bleve. Maar nu is het dood, waarom zou ik nu vasten? Zal ik hem nog kunnen wederhalen? Ik zal wel tot hem gaan, maar hij zal tot mij niet wederkomen", 2 Sam. 12:22-23.*

Als de zonen van Aaron met vreemd vuur offeren, dan worden zij verteerd door het vuur des HEEREN. *"Toen ging een vuur uit van het aangezicht des HEEREN, en verteerde hen; en zij stierven voor het aangezicht des HEEREN", Lev. 10:2.* En dan staat er van Aaron: *"Doch Aaron zweeg stil."* Aaron jammerde niet over zijn zonen, zoals David deed omtrent Absalom, Aaron murmureerde niet vanwege Gods oordeel, maar onderwierp zich Gode en zweeg stil. Hij raakte zijn zonen echter niet kwijt in Gods recht, omdat hij wist dat zij voor eeuwig verloren waren. Onderwerping geeft rust, maar een kind kwijtraken in het recht Gods als een doodschuldige, is wel heel wat anders, want dat lost zich op in Christus. *"En Hij gaf hem aan zijn moeder."*

De ouders van Mozes verloren Mozes als baby in het recht Gods en ontvingen hem uit datzelfde recht in Christus terug. Lees het maar na. Je kunt alleen maar een kind kwijtraken in Gods recht als de gerechtigheid van Christus er Borg voor staat. Er zijn mensen die zeggen dat ze hun

kinderen in Gods recht hebben verloren, zonder dat zij kunnen vertellen hoe zij hen in Christus weder hebben ontvangen. Die mensen zeggen dus dat zij het eens geworden zijn met Gods recht zonder Christus' Borgstelling. Maar zonder de Borgstelling van Christus raakt geen mens een ziel kwijt in Gods recht. Zonder de tussentreding van Christus is God een verterend Vuur en een eeuwige Gloed bij wie niemand wonen kan. Die mensen weten dus niet wat zij zeggen; ze willen er alleen 'grote christenen' mee zijn. Ook in het kader van de rechtvaardigmaking verliest geen mens zich in het recht Gods ZONDER de gewilligheid van Christus. Die het anders leren, weten niet wat rechtvaardigmaking is. Als een zondaar in de aanvaarding van zijn vonnis zijn welverdiende straf aanvaart en de tussentreding van Christus zou uitblijven, zou hij onmiddellijk in de hel belanden.

Ja, en toen die jongen de grote werken Gods vertelde, kreeg hij medegetuigenis van al het volk, want er staat: *"En zij verheerlijkten God, zeggende: Een groot Profeet is onder ons opgestaan, en God heeft Zijn volk bezocht."*

Het dodedal te Nain veranderde in een geestelijke beweging. Gelijk de dauw van Hermon, daalde de Heilige Geest heerlijk af op de schare welks rouw was veranderd in een blijde rei. Die mensen gingen die jongen niet verheerlijken, ook niet het wonder, maar zij verheerlijkten God. Dat is altijd het ware kenmerk van een geestelijke opwekking. God verheerlijken is Geesteswerk. Daar heb je geen orgel bij nodig. Daar heb je de Heilige Geest voor nodig en dan moet het eerst Pasen geweest zijn in de toepassing, want de Heilige Geest komt alleen in je hart wonen op grond van de vergeving der zonden. En dat gerucht van die opwekking breidde zich uit als een olievlek in het omliggende land. Gods werk in Christus kan nooit verborgen blijven. Christus werkt geen stiekeme bekeringen en scheve gezichten die vromelijk naar de grond turen, maar Hij zet verloren zielen in de onmetelijke ruimte van Zijn eeuwige liefde. En die liefdegeur van Christus deed de inwoners van Nain tot liefdenopen en zij verheerlijkten God. *"En zij begonnen vrolijk te zijn."*

Amen.

Slotzang: Psalm 89:7 en 8.

96. De herderlijke zorg van Paulus over de gemeenten

Voorzang: Psalm 92:1 en 7

Schriftlezing: 2 Korinthe 7

Geliefden, tijdens de zendingsreizen van Paulus zijn er vele christelijke gemeenten ontstaan, gemeenten waaraan de apostel zijn brieven geschreven heeft, zoals wij die in het Nieuwe Testament kunnen opgetekend vinden. Dat geldt ook voor de gemeente van Korinthe waar Paulus twee brieven aan gewijd heeft. Paulus was bijzonder bezorgd en begaan met het geestelijke welvaren van de gemeenten, en ten aanzien van de gemeente van Korinthe schrijft de apostel in zijn tweede zendbrief: *"Want ik heb ulieden uit vele verdrukking en benauwdheid des harten, met vele tranen geschreven, niet opdat gij zoudt bedroefd worden, maar opdat gij de liefde zoudt verstaan, die ik overvloediglijk tot u heb", 2 Kor. 2:4.*

Ten aanzien van de gemeente in Efeze schrijft Paulus: *"Daarom waakt, en gedenkt, dat ik drie jaren lang nacht en dag, niet opgehouden heb een iegelijk met tranen te vermanen", Hand. 20:31.*

Paulus droeg een bijzondere herderlijke zorg voor de gemeenten van Christus en daarin vertoonde hij het beeld van zijn Meester.

Een huurling heeft geen herderlijke zorg over de kudde van Christus, want een huurling zorgt alleen goed voor zichzelf, maar niet voor hetgeen van Christus is. Een huurling kan mogelijk wel bidden als een lijster, maar niet zoals Paulus dat mocht beoefenen, namelijk met tranen die in Gods fles bewaard worden.

Paulus was een geroepen apostel door Christus Zelf, en zijn prediking kenmerkt de apostel zelf in Handelingen 20:27 met de woorden: *"Want ik heb niet achtergehouden, dat ik u niet zou verkondigd hebben al den raad Gods."*

Dus de herderlijke zorg van Paulus over de gemeenten van Christus ging gepaard met een prediking die in het kader stond van de volle raad Gods.

Boven deze preek zouden we willen schrijven, de herderlijke zorg van Paulus over de gemeente van Christus.

In afhankelijkheid des Heeren, wensen wij een pastoraal hoofdstuk uit de tweede zendbrief aan de gemeente van Korinthe te behandelen, namelijk het zevende hoofdstuk, waarin Paulus de Korinthiërs oproept te wandelen in de heiligmaking voor God en waarin Paulus zijn

herderlijke zorg jegens de gemeente te kennen geeft in het licht van de eeuwigheid.

In dat licht getuigt de apostel Petrus in 2 Petrus 3:11-12: *“Dewijl dan deze dingen alle vergaan, hoedanigen behoort gij te zijn in heiligen wandel en godzaligheid! Verwachtende en haastende tot de toekomst van den dag Gods...”*

Dus die zielen die de toekomst des Heeren verwachten, krijgen nog haast ook.

Petrus wil hier zeggen: ‘Mensen, de wereld gaat voorbij met al haar begeerlijkheid.’ *“Hoedanigen behóórt gij te zijn!”* ‘U bent het niet, maar u behóórt het wel te zijn.’

Al Gods kinderen worden opgeroepen om te zijn die we behoren te zijn, om er achter te komen dat we niet zijn. Waarom? Omdat God kan alleen maar met schuld gediend kan worden, geliefden. God laat Zich namelijk niet dienen door goede werken, maar met schuld, op grond van een dienende Zaligmaker.

Velen gaan met deze oproep van Petrus aan het werk en leggen een ijver aan de dag om het voor God in orde te maken, maar Christus is niet gekomen om gediend te worden, en zeker niet door een wettische heiligmaking, maar om te dienen, juist in het leven der heiligmaking.

Wij moeten 2 Korinthe 7 om deze reden niet losmaken van de voorgaande hoofdstukken, want dan zouden wij in de dwaling kunnen vervallen dat het leven der genade met de heiligmaking begint. Zo is het niet. Nee, de ganse Godsopenbaring wordt daarin verheerlijkt dat God een God is Die de goddelozen rechtvaardigt. Dat feit heeft Paulus voornamelijk in de eerste hoofdstukken van de Romeinenbrief uiteen gezet.

Nu is het waar dat rechtvaardiging en heiligmaking onafscheidelijk zijn in het leven der genade, twee kanten van ene zaak, maar de rechtvaardigmaking gaat aan de heiligmaking vooraf. Ook is de heiligmaking geen vrucht van de rechtvaardigmaking, maar een vrucht uit de Persoon van Christus. Christus zegt: “Uw vrucht is in Mij gevonden.”

De heiligmaking is wel een onafscheidelijk gevolg van de rechtvaardigmaking, maar de vrucht komt niet uit een zaak, maar een Persoon. Gods volk is evenwel volkomen heilig in Christus. Het *zijn* in Christus gaat derhalve aan het *worden* vooraf. Het laatste ziet op de beoefening der heiligmaking, echter niet door de werken, maar door het geloof en de Geest der heiligmaking.

Nu eerst even iets anders.

Het is voor onze taalbegrippen ordelijk dat de Bijbel in hoofdstukken verdeeld is, maar dat was in de oorspronkelijke taal niet het geval, daar schreef men alles achter elkaar, zonder enige onderbreking. Deze hele zendbrief van Paulus aan de gemeente van Korinthe moet dus als één geheel gelezen en als zodanig worden verstaan, waarbij wij steeds aan de eerste komst van de apostel in Korinthe moeten denken, die reeds in de Handelingen staat opgetekend, waarin hij anderhalf jaar bezig is geweest om de gemeente te stichten en te onderwijzen in de leer van Christus en in de weg der zaligheid.

De apostel roept in dit hoofdstuk dus op tot een geloofsleven in heiligmaking. Dat is een leven in de diepte, een leven van lijden en sterven. Paulus preekte de mensen van de berg af, de diepte in, daar waar de mirten groeien. De Ruiter op het witte paard is daar, waar de mirten groeien. Hij gaat de Zijnen met Zijn heillicht voor.

Weet u waar u de ware heiligmaking leert? Niet op de toppen van het geloof, maar in de diepte van de beproeving, in de loutering van het lijden, door eer en oneer, door kwaad gerucht en goed gerucht, door vele smaadheden en vervolging om Christus’ wil.

In die wegen leer je je adamsbestaan nog dieper kennen, ja, dan leert Gods volk zich kennen als een zwarte Moor van binnen en van buiten. In het stuk der heiligmaking leert de Kerk zich nog zwarter dan in het stuk van de rechtvaardigmaking, omdat de Zonne der gerechtigheid haar voortdurend beschijnt. Als de Zon je beschijnt komt de duisternis aan het licht in het licht van het Evangelie. In de spiegel van de Wet zie je je gans verloren en verdoemelijk, maar in het licht van de Zonne der gerechtigheid, word je meer de schuld tegen het Evangelie gewaar, en dat is nog smartelijker, namelijk om in te leven dat je niets doet dan zondigen tegen een goeddoend God.

Gods volk is om die reden een ellendig en een arm volk, dat evenwel op Zijn Naam betrouwen mag. De Kerk moet het hebben van de Godsontmoetingen, van Zijn trouw, Zijn liefde en Zijn verbond. Gods kinderen verblijden zich niet in hun geloof, maar in het Voorwerp des geloofs, Die hen uit de wereld leidt, hen in de Waarheid leert en fundeert en hen uiteindelijk in de gewesten van eeuwige gelukzaligheid brengt.

De apostel gaat verder, hij zegt: *“Dewijl wij dan deze belofte hebben.”*

Wie bedoelt de apostel hier met ‘wij’? Dan moeten wij terug naar 1 Korinthe 1, waar de apostel schrijft aan de gemeente Gods, die te Korinthe is, namelijk aan de *geheiligten* in Christus Jezus, de *geroepen*

heiligen.

Paulus schrijft hier aan de geroepen heiligen, dat zijn degenen die niet alleen uitwendig geroepen zijn door het Woord, maar ook inwendig geroepen zijn door de levendmakende kracht van de Heilige Geest, ja, door Christus Zelf.

Paulus schrijft hier aan Gods kinderen in de gemeente.

U zegt: Maar Paulus schrijft toch ook aan heel de gemeente van Korinthe?

Verbondsmatig, ja. Maar wij moeten dit genuanceerder verstaan. Al de apostelen hebben in hun brieven, in zoverre het ging om de verzoening in Christus, de gemeente Gods aangesproken naar het *beste* deel en dat zijn de geroepen heiligen, dat zijn de kinderen Gods.

Al zijn er in een gemeente geen ware gelovigen meer, dan is zo'n gemeente niet meer de gemeente Gods. Daarom is het van het allergrootste belang dat de sleutelen van het hemelrijk, aan Gods knechten toebetrouwd, ook getrouw gehanteerd worden, met het oog op het welzijn van de gemeente Gods, waarin ook de rechte bediening van de sacramenten nooit gemist mag worden.

Paulus richt zich in zijn zendbrieven op de levende Kerk, waarin niet Paulus het onderscheid maakt wie nu wel of niet tot die levende Kerk behoren. Nee, de Heilige Geest Zélf maakt onderscheid, door middel van de prediking van de apostel, wie de geroepen heiligen zijn.

Dus de aanspraak 'Gemeente Gods' is uitwendig als geheel, maar inwendig onderscheiden en in het bijzonder gericht tot de ware gelovigen.

Dit is feitelijk al een inleiding voor de inleiding, maar deze zaak is van het allergrootste belang, willen wij onszelf en anderen niet bedriegen met een geesteloze algemeenheid waar onze kerken zo zwaar mee besmet zijn.

De aanspraak in vers 1 die Paulus hier bezigt: 'wij', kan dus alleen maar verstaan en toegepast worden in en door het geloof, anders vervallen wij met 'wij' tot de leer van de algemene verzoening en daar hebben we geen gebrek aan in onze dagen.

In het vorige hoofdstuk heeft Paulus de gemeente vermaand zich af te zonderen van de goddeloosheid en de ongelovigen. Gods ware volk kan dus geen gemeenschap hebben met de goddelozen en de ongelovigen. Je kunt niet God dienen en de mammon. God zet Zijn volk apart, niet omdat ze apart zijn, maar omdat zij van Christus zijn en niet meer van de wereld.

Nu is de Roomse kerk tot de dwaling vervallen om met de heiligmaking te beginnen, door een leven van afzondering en zelfkastijding heilig voor God te gaan leven. De roomse geestelijkheid pretendeert zich de biechtstoel om het gewone volk na belijdenis van hun zonden hen met een certificaat van goed gedrag, ja, wat? Om dezulken tot de hel toe neder te stoten.

Geliefden, wij zijn van nature allemaal even rooms als de roomsen, tot onze botten. De paap leeft in ieders hart. Het is dus een wonder van Gods soevereine genade, als God de mens verlost van het juk van Mozes, om met de werken der Wet God te behagen.

In de gemeente van Korinthe was het al niet beter dan in onze dagen, want er is, na onze diepe val in Genesis 3, niets nieuws onder de zon. Alleen tracht men in onze welvaartstijd de godsdienst van het gebroken werkverbond op te poetsen tot het 'wij' van de geroepen heiligen, tot wie de apostel zich richt.

"Dewijl wij dan deze beloften hebben", zegt de apostel. Hij doelt op de beloften van het vorige hoofdstuk, waarop hij in vers 18 wijst, namelijk dat God Zijn Vaderschap belooft aan degenen, die zich door geloof en waarachtige bekering afscheiden van de wereld, van zonden en afgodisch ongeloof.

Dat wil niet zeggen, dat wij totaal geen omgang mogen hebben met degenen die van de wereld zijn, krachtens onze plicht in ons beroep, of krachtens een goddelijke roeping, maar wij kunnen met de wereld als zodanig geen gemeenschap hebben, zodat wij met hun zonde en ongeloof besmet zouden raken.

Gods volk heeft dus ook een gedurige vermaning nodig, want voor haar geldt in het bijzonder het tekstwoord: *"Wie meent te staan, ziet toe dat hij niet valle!"*

Geroepen heiligen zijn in zichzelf geen heiligen, want de allerheiligsten zijn en blijven in zichzelf volkomen vleselijk, verkocht onder de zonden. Alleen liggen zij door vrije genade voor rekening van Christus, Die al hun zonden heeft weggedragen in een zee van eeuwige vergetelheid.

Nu is de wedergeboren mens in het stuk der heiligmaking geen stok en geen blok, want de liefde Gods is in het hart uitgestort, zodat hij in beginsel een gewillig onderdaan geworden is in de krijgsorde onder de banier van Koning Jezus en de Heere zal Zich een gewillig volk overhouden in de dag Zijner heirkraft.

Gods volk heeft wel voortdurend een aansporing nodig om heilig te wandelen in de vreze Gods. Niet door de werken, maar door de bediening uit Christus in de Geest.

Nu is er een volk op aarde, dat zich gedurig weg schaamt voor het aangezicht van God, omdat zij geen heiligmaking in zichzelf gewaar wordt, maar het tegendeel. Paulus zegt dat ook in Romeinen 6:21: *“Wat vrucht dan hadt gij toen van die dingen, waarover gij u nu schaamt? Want het einde derzelve is de dood.”*

De apostel zegt dus niet “waarover gij u geschaamd hebt”, nee, hij zegt: “waarover gij u NU schaamt.”

Gods volk schaamt zich niet eenmalig, maar gedurig, en altijd maar weer opnieuw.

Gods ware kinderen moeten nog steeds aan de ware heiligmaking beginnen. En daar is in het horizontale vlak geen beginnen aan, tenminste niet door iets wat wij beginnen.

De ware heiligmaking begint met Christus en Christus is ook de Voortzetting en het Einde, ja, Hij is onze Heiligmaking.

In Hem leven wij en bewegen wij, tenminste, als wij Hem toebehoren.

De verst gevorderden in het leven der genade hebben hun werken op de mesthoop gegooid, om gedurig bij Christus te schuilen als zijnde hun Rechtvaardigmaking, Heiligmaking en volkomen Verlossing.

Als men meent in het stuk der heiligmaking steeds verder te vorderen en vooruitgang te boeken, is men nog vreemd aan de ware heiligmaking en het dagelijkse sterfpad der gelovigen.

De heiligmaking blijkt dus een groot heilgeheim te zijn. Het verstand komt er niet achter. Het vlees verzet zich ertegen, want het vlees wil tastbare en zichtbare heiligmaking op de plank.

Paulus werd om die reden in zijn prediking heftig tegengestaan, want hij zegt: *“Geeft ons plaats”*, vers 2. Dat is: *“Geef onze vermaning plaats”*, zeggen de Kanttekenaren.

Geliefden, wanneer is er nu voor de vermaning plaats bij een mens? Vermaning past bij schuld. Van nature wil een mens niets van schuld weten, en ook niets van vermaning hebben, vooral een godsdienstig mens moet er niets van hebben.

Juist in de kerk stuit het woord der vermaning op grote vijandschap en tegenstand, omdat een mens van nature de zonde aan de hand wil houden en geen schuldig mens wil zijn. Velen willen wel aan het Heilig Avondmaal, maar met behoud van de televisie, met behoud van plezier en vertier, met behoud van brood en spelen.

Zo’n godsdienst is bij God vervloekt. Dan is er nog veel meer te noemen, bijvoorbeeld de haardracht van onze vrouwen. Geliefde hoorders, wij moeten maar dicht bij huis blijven en elkaar eens recht in de ogen kijken bij een geopende Bijbel. De haardracht is al veel wettisch bestreden,

maar als we verwaardigd worden om het evangelisch te doen, dan zullen we nooit twisten over hetgeen Gods Woord ons voorschrijft. Als we de Heere niet in de kleine dingen willen eren, zullen we het zeker niet in de grote dingen doen.

Velen noemen de haardracht en ook een hoofddeksel voor vrouwen tijdens de eredienst ondergeschiktheden, maar zo is het absoluut niet. Ik wil duidelijk en praktisch wezen. Het haar van de vrouwen in de gemeente Gods moet zodanig lang wezen, dat men de voeten van de Heere Jezus ermee kan wassen en afdrogen, zoals die zondares bij Jezus deed in het huis van Simon de Farizeeër.

Hoe durven vrouwen met afgeschoren koppen de tafel des Heeren te ontheiligen? Zo eet en drinkt men zich een oordeel!

Dat ook de prediking hieraan zwaar debet is, is een uitgemaakte zaak en het zijn huurlingen die betreffende vrouwen niet onder de tucht zetten.

Dan is er ook nog het hoofddeksel te noemen. In onze dagen manifesteert zich een godsdienst, waarin vrouwen met een ongedekt hoofd Gods huis en zelfs het Heilig Avondmaal durven betreden.

Maar als men zulke openbare zonden aan de hand houdt, openbaart men zich als openlijke vijanden van vrije genade. Dan eet en drinkt men zich een oordeel, niet onderscheidende het lichaam des Heeren.

Gods ware volk haat de zonden, ja, zelfs de rok die van het vlees bevlekt is, en dezulken hebben met Ruth het Moab der zonden voorgoed vaarwel gezegd!

Orpa daarentegen huilde op de grens wel krokodillentranen, maar als zij zich omdraait, huppelt zij zo weer terug naar het Moab der zonden.

Gods volk kan in de zonden niet meer leven, dat kunnen alleen degenen die een oude mens zijn onder de Wet.

Paulus verkondigt ons de kenmerken van het ware leven des geloofs: *“Wij hebben niemand verongelijkt, wij hebben niemand verdorven, wij hebben bij niemand ons voordeel gezocht.”*

Paulus betoont zich hier opnieuw in zijn herderlijke zorg omtrent de gemeente, en in alles heeft de apostel het geestelijke voordeel van de gemeente gezocht.

Hetgeen Paulus hier zegt is echter ook een vermaning.

Als wij ons uitgeven voor een kind van God, door aan het Heilig Avondmaal te gaan en wij willen niet van vermaning horen, dan deugt er niets van onze religie. Dan is het niet in orde met onze staat voor God. Dan reizen wij ten verderve!

De geroepen heiligen in Korinthe hebben de vermaning van Paulus ter harte genomen, door zichzelf als schuldenaren te erkennen, waarover

Paulus zich zeer verheugt, waarvan hij blijk geeft in vers 3 en 4, namelijk om met de geroepen heiligen te willen sterven en te leven, vanwege hun Godzalige levenswandel.

Kan dat ook van ons gezegd worden, geliefden? Zou de apostel ook in uw en in mijn schoenen durven reizen naar die alles beslissende eeuwigheid?

Paulus maakt zich met zijn separerende prediking vrij van degenen die deze vermaning naast zich neer durven leggen. Op een andere plaats zegt hij: *“Uw bloed zij op uw hoofd, ik ben vrij van uw bloed.”*

Geliefden, zouden wij de reis met Paulus durven wagen? Zou de apostel de reis met ons durven wagen?

‘Ik zou met de meesten van u niet mee durven reizen’, zou de apostel zeggen, als hij in onze kerken van geesteloze oppervlakkigheid had kunnen kijken.

Maar in de gemeente van Korinthe had God een krachtig werk gedaan. De Heilige Geest had geblazen in de dorre doodsbeenderen van Korinthe en de vruchten waren niet uitgebleven.

Paulus spreekt met veel vrijmoedigheid en blijdschap over de gemeente Gods te Korinthe, vanwege het werk van God in het zaligen van zondaren, hoewel er eerst grove zonden in de gemeente van Korinthe heersten. Maar Paulus heeft niet geschroomd om de tucht te hanteren en dat is een wezenlijk kenmerk van de ware herderlijke zorg over de gemeente van Christus.

Ondanks zijn vele verdrukkingen had Paulus daarin zijn blijdschap, dat er vele zondaren zich tot God bekeerden. Paulus heeft er velen in de banden van het Evangelie geteeld. Daarin was de apostel een middel in de hand van Christus en ook totaal afhankelijk van Christus, want zonder Hem kunnen we niets doen.

De apostel kon evenwel niemand zalig maken, maar hij had zijn spijze daarin, zich te verblijden in hetgeen wat God deed door middel van de dwaasheid van zijn prediking.

Het werk van herder en leraar brengt verdrukking mee voor het vlees, het is een leven vol van onrust. Niet ten opzichte van God, want Paulus getuigt ervan in Romeinen 5:1: *“Wij dan gerechtvaardigd zijnde door het geloof, hebben vrede bij God, door onze Heere Jezus Christus.”*

Maar die verdrukking en onrust bij Paulus kwamen voort door de zwaarigheden die er heersten in de gemeenten die hij gesticht had. Paulus was een geestelijke lastdrager en zijn traktement bestond hierin, namelijk de bekering van zondaren.

Als een predikant vreemd is aan deze banden van Paulus en zich bij het

minste gevaar verontschuldigt, de kudde in de steek laat en bang is voor eigen positie, dan is hij een huurling. Paulus was niet in iets verdrukt, nee, hij zegt: *“Maar wij waren in alles verdrukt.”* De duivel laat een ware knecht van God nooit met rust en Paulus was doorlopend rusteloos omtrent zijn zorg over de kudde Gods.

Waar komt het vandaan, dat predikers zich allerlei vakanties kunnen veroorloven om het vlees de ruimte te geven, en dat zendelingen om de drie maanden zes maanden met verlof komen naar Nederland?

Wel, dat komt hiervandaan, dat men geen last heeft bij God vandaan. Gods ware knechten hebben een last, een last des Heeren. Lastdragers zijn er nauwelijks meer in onze dagen, ja, kolensjouwers genoeg, maar geestelijke lastdragers? Nee, die zijn net zo zeldzaam geworden als een speld in een hooiberg. Maar als voorgangers geen lastdrager zijn, brengt hun prediking windeieren voort. Daarom in het zo duister in onze dagen. De Kerk is geroepen om kinderen voor Christus te baren, en zij zullen altemaal tweelingen voortbrengen.

Welnu, Paulus was zo’n drachtig schaap die de lammeren van Christus voedde met de onvervalste melk van het Evangelie en de meer geoefenden met vaste spijsen.

Paulus was een heraut van Christus, die afhankelijk was van de bediening des Geestes. Paulus had echt geen agenda af te werken, ofzo, maar Gods Woord te preken. Paulus had ook niets te coördineren en te structureren op het zendingsveld, nee, daar zijn de huidige zendingsinstanties druk mee, maar of er mensen tot bekering komen, neemt men als vanzelfsprekend aan.

Paulus heeft altijd in de banden verkeerd en is altijd bestreden geweest door de duivel van binnen en door de Joden van buiten.

“Van buiten was strijd, van binnen vrees...”, vs. 5b.

Paulus heeft veel last gehad van de rechtzinnigheid, van de Joden die Christus verwierpen, daarom is hij tot de heidenen ingegaan. Maar daar bleef hem de verdrukking ook niet bespaard, want de duivel is altijd bezig het werk van God niet alleen verdacht te maken, maar ook te bestrijden.

Dat gevaar was in de jonge christengemeente van Korinthe gedurig aanwezig en daar leed de apostel onder. Niet dat Paulus aan het werk van God twijfelde, want God had hem gezegd: *“Ik heb veel volks in deze stad”*, Hand. 18.

Maar die jonge christengemeente in Korinthe stond nog zoveel bloot aan allerlei wind van leer, vanwege de zwakheid des vleses en kleingeloof en daarom was de apostel in voortdurende zorg over hen.

Paulus was niet alleen een herder, maar zoals wij al zeiden, was hij ook lastdrager voor de gemeenten en was hij voortdurend in het gebed voor de heiligen om bewaring af te smeken wat hun geestelijke voortgang zou kunnen schaden.

En die zorg van Paulus is niet onbeloond gebleven. *“Want God Die de nederigen vertroost, heeft ons getroost met de komst van Titus”,* schrijft Paulus in vers 6.

Paulus werd versterkt door de komst van Titus, als medestrijder in het geloof, want de Schrift zegt: *“Twee zijn beter dan één.”*

Het was een tijd dat de christenen vervolgd werden en dan hebben de christenen elkander in het bijzonder nodig, om elkaar tot een hand en een voet te zijn.

Feitelijk is het een vrucht van geesteloze oppervlakkigheid als Gods volk in gewone tijden het buiten elkaar kan stellen. Want ook de gemeenschap der heiligen heeft het bloed van Christus gekost.

Wat leven wij dan in een geesteloze kille tijd, waarin velen elkander in hoogmoed voorbij lopen. Zelfs Gods ware volk maakt zich massaal schuldig aan die zonde en leeft niet meer onder het kruis. Het zijn de enkelingen die onder het kruis verkeren en het gros danst met de godsdienst.

Aan de onderlinge verdeeldheid onder Gods volk is de huidige prediking zwaar debet.

De ergernis van het kruis is teniet gedaan in de huidige prediking. Vele predikanten weiden zichzelf en hoe de kudde van Christus vaart, deert hen niet. Anders zouden de breuken wel geheeld worden, maar een ieder zoekt het zijne en niet hetgeen van Christus is. En als het vlees de ruimte krijgt, dan kan Gods volk het ook buiten de onderlinge gemeenschap stellen.

Vele belijders onderhouden contacten, maar Gods ware volk onder het kruis zit niet om contacten verlegen, die willen gemeenschap oefenen met Christus en met de leden van Zijn lichaam.

Maar Paulus verkeerde gedurig onder het kruis van Christus en is vertroost geworden met de komst van Titus.

Titus was nog een jongeling in de genade, maar dat stond Paulus niet in de weg, want hij zegt van zichzelf: *“Ik ben de minste van al de broeders.”*

Kostelijke genade om de minste te mogen zijn, want de minste is de meeste en de meeste is de minste in het Koninkrijk van God.

Paulus is niet alleen vertroost door de komst van Titus, maar ook vanwege zijn prediking onder de Korintheërs, waarbij Titus aan Paulus

de vruchten van zijn bediening mag meedelen.

Gods ware knechten zien uit naar de vruchten op hun prediking, als het recht ligt. Paulus wenste wel van Christus verbannen te zijn om de zaligheid zijn broeders te geven naar het vlees. Ook achtte hij zijn leven niet dierbaar voor zichzelf.

O, geliefden, we zijn zo ver weg in onze dagen. Calvijn, die in onze dagen zo vreselijk afgodisch bewierookt wordt, werd nog naar Straatsburg verbannen vanwege zijn recht-door-zee prediking, maar nu kan het leger predikanten zich met politieke preken van alle vervolging vrijwaren. Al die Calvijnaanbidders moeten heus niets van de ware Calvijn hebben, want Calvijn zou al die afgoderij omtrent zijn persoon verdoemen, en de aanbidders in de Naam des Heeren in de ban doen.

Er doen zelfs dominees mee aan deze ziekelijke Calvijncultus, maar als Calvijn nu nog geleefd zou hebben, zouden al die tegenwoordige Calvijnaanbidders van de daken schreeuwen: *“Kruis hem, kruis hem!”* Met Bas van der Vlies in de voorhoede.

De grote afval is begonnen op menige kansel en zo de herder zo het volk, want de godsdienst heeft het best naar de zin en gaat altijd met een ‘goeie’ preek naar huis, of een ‘goeie’ dominee, welke ketterij er ook geleerd wordt.

Maar Paulus heeft deze afgoderij in de gemeenten bestraft, door hun vleselijkheid aan te wijzen en hun er op te wijzen dat het alleen God is, Die de wasdom geeft. Er was namelijk twisting in de gemeente van Korinthe. De een zei: *“Ik ben van Paulus, en de ander zei: ik van Apollos; en een derde beweerde: ik van Cefas; en er waren er ook die zeiden: ik van Christus.”*

Paulus bestraft deze afgoderij. Hij zegt: *“Is Christus gedeeld? Is Paulus voor u gekruist? Of zijt gij in Paulus naam gedoopt?”*

Nochtans had Paulus de gemeente lief en droeg hij de gemeente op zijn hart, om samen te leven en om samen te sterven. Nee, dat zegt hij niet. Hij zegt: *“Om samen te sterven en om samen te leven.”* Het leven ligt achter de dood. Paulus had geen behoefte aan een aards leven, want het leven was hem Christus en het sterven gewin. Maar om in het vlees te blijven, was nuttiger om der uitverkorenen wil.

Naar geestelijke wasdom zijn de ware knechten van God begerig, om die gewaar te worden. Want zij zijn de zaaiers van het Woord Gods.

Zal een goede tuinman niet begerig zijn om het gezaaide zaad te zien opkomen? Dat doen dezulken natuurlijk niet werkeloos. Een goede tuinman verzorgt zijn akker met water en mest, in biddend opzien tot God. Zo is het toch ook in de gemeente van Christus, waarin een herder

de ploeg van de Wet Gods moet hanteren om het zaad van het Evangelie in de wel toebereide aarde te zaaien.

Paulus hanteerde, door de bediening des Geestes, Wet en Evangelie beiden. Hij sprak niet over de Wet, maar hij préekte de Wet in zijn verdoemende kracht. Want in vers 8 zegt hij: *“Want hoewel ik u in den zendbrief bedroefd heb, het berouwt mij niet, hoewel het mij berouwd heeft...”*

Paulus bedoelt hier het bestraffen der zonde vanwege de bloedschande die in de gemeente gepleegd was en ook vanwege andere zonden.

Paulus heeft geen berouw van zijn scherpe bestraffingen in zijn brief aan de gemeente, maar wel is hij er bedroefd over dat het nodig was, daar het in de christelijke kerk een schande is, dat er zulke grove en onnatuurlijke zonden bedreven worden, die zelfs de heidenen een gruwel was.

Al die incestdaders geeft Paulus publiek over aan de satan, tot verderf van hun vlees, opdat hun zielen behouden zouden worden.

Er zijn gemeenten waarin incestdaders de handen boven het hoofd gehouden worden en niet bij de justitie worden aangegeven. Kerkenraden of dominees die zich daaraan schuldig maken, moeten onmiddellijk uit hun ambt worden ontheven, want de heler is erger dan de steler.

Die incestdaders waren niet bekeerd, want dat zegt Paulus nergens. Gods Woord leert nergens dat Gods ware volk dit soort onnatuurlijke zonden bedrijft.

Tegenwoordig beweert men zelfs in refokringen dat er homochristenen bestaan. Maar weet u wat Spurgeon over homo's zegt? *“God zal ze verdoemen als ze zich niet bekeren.”* Er bestaan geen homochristenen, netzomin als dat incestdaders ware gelovigen kunnen zijn.

Weet u waar God vele Refogezinnen mee slaat in onze dagen? Met de zonde van homofilie, omdat het Refodom de homofilie als een geaardheid ziet. Maar er wordt geen homo geboren, nee, homofilie is geen geaardheid, dat maakt de duivel dezulken wijs. Homofilie is een schandelijke daadzaak, een schandelijke en onnatuurlijke zonde en derhalve een schuldkwesie jegens de Schepper van hemel en aarde. Homofilie moet strafbaar gesteld worden, net als abortus en euthanasie. Als het Refodom zich niet bekeert, zal God de refoscholen en de kerken slaan met homo's voor de klas, in het schoolbestuur, in het voorgestoelte der kerk en op de kansels.

We zullen eerst nog zingen, en wel van Psalm 7, daarvan het zesde vers.

*God, Die op 't recht Zijn troon wil stichten,
God is rechtvaardig in Zijn richten,
En toont Zijn gramschap dag aan dag;
Bestrijdt de mens Zijn hoog gezag,
Blijft hij zich tegen Hem verzetten,
God zal Zijn glinst'rend wraakzwaard wetten;
Hij kromt en spant alree Zijn boog,
En dreigt met pijlen van omhoog.*

In vers 9 gaat Paulus er weer toe over zich te richten tot degenen die zich bekeerd hebben tot God, in de droefheid naar God, die een onberouwelijke bekering werkt tot zaligheid. Maar in één adem er achteraan wijst Paulus tevens de onbekeerden in de gemeente op het gevaar van de droefheid naar de wereld, die de dood werkt.

Hoe gevaarlijk is het om onbekeerd voort te leven onder de middelen van de genade en hoe Godonterend is het om onbekeerd te blijven, in verharding van het ongeloof, door op die grote zaligheid geen acht te slaan.

Paulus somt in vers 11 de vruchten op van de waarachtige bekering tot God en daarin noemt hij onder andere de naarstigheid, dat is de bekommernis over de zonden, zeggen de Kanttekenaren. En ook noemt hij de verantwoording, of verontschuldiging, in het kader van bedreven zonden die echter zonder moedwil waren geschiedt.

Met de persoonlijke verantwoordelijkheid wordt in onze dagen óf mee gewerkt óf mee afgerekend. Beide gevallen zijn vruchten van het verdorven vlees. We hebben onze verantwoordelijkheid in het paradijs verzondigd, maar God houdt ieder mens onder de Wet verantwoordelijk voor zijn val. Geen sterveling kan met zijn verantwoordelijkheid echter voor God verschijnen, want die ligt tot op de bodem der hel verzondigd. Gods volk leeft voor de verantwoordelijkheid van Christus en draagt ook mede verantwoordelijkheid voor de zaak van Christus.

En dat is ook de reden dat Gods volk jaagt naar de heiligmaking die zij in Christus volkomen heeft, waarvan Paulus zegt: *“Ik jaag ernaar, of ik het ook grijpen mocht, waartoe ik van Christus Jezus ook gegrepen ben”, Filip. 3:12.*

Er zijn altijd mensen die beginnen met de heiligmaking waarin de vergeving der zonde gemist wordt. Dat is ongeveer het arminiaanse geraamte van de 21^e eeuw, nog wel met een beroep op de Reformatie. De paus kan in zijn handen wrijven vanwege de verroomsing van de

huidige kerken. Ook tijdens de recente vergadering van de jeugdbond van de HHK werd de jeugd bedrogen met een roomse heiligmakingsleer. Over de noodzakelijke schuldvergeving werd niet gerept, want de beloften werden als bloemen door de zaal gesmeten en waren voor het oprapen, volgens de hersteld hervormde zielenbedriegers.

Paulus had zelf niet gegrepen, hij wás door Christus gegrepen. Hij had de schuldvergeving niet zelf gegrepen zoals velen, laat staan dat Paulus met een zedig leven begonnen is, nee, aan die godsdienst was hij juist gestorven. Paulus was gegrepen uit de afgrond van zijn bestaan in de weg van het recht, namelijk in de Rechte Straat, waar hij als een volkomen verloren zondaar voor God gerechtvaardigd is geworden. Hij jaagde steeds naar de volkomenheid in Christus of hij die ook grijpen mocht door het geloof. Daar ijverde hij naar, hoewel hij meestentijds mis greep. Maar dat was niet erg, want de apostel wás gegrepen. Paulus jaagde er naar, dat is, hij hijgde naar het volmaakte, namelijk om uit het lichaam uit te wonen en bij de Heere in te wonen. Paulus jaagde niet naar praktische heiligmaking. Welnee, daar had hij in zijn eertijds naar gejaagd, maar toen was Christus hem tegengekomen en in zijn jacht om God te behagen was Paulus van zijn paard geslagen. Maar toen Paulus gestorven was aan de oude mens, Saulus, is hij een jager geworden naar de volmaaktheid, maar Paulus is nooit verder kunnen komen dan totaal vleselijk te zijn, verkocht onder de zonde, en dat was Paulus een last. Daarin ging hij gedurig aan ten onder, om er steeds weer achter te komen dat hij door Christus gegrepen was.

God schiet altijd weer toe als Zijn volk in de golven dreigt te verzinken. Kijk maar naar Petrus. Die man had nog maar een zucht te zuchten: *“Heere, help mij!”*

Dat noem ik jagen naar Zijn gerechtigheid, want dan grijp ik mis om er steeds weer achter te komen dat ik van eeuwigheid gegrepen bén. Die geloofsbeoefening prees de apostel evenwel ook aan bij degenen die zich door een waarachtige bekering tot God hadden bekeerd.

Ook prees hij de gemeente over haar getrouwe bediening in het hanteren van de kerkelijke tucht, de sleutelen des hemelrijks. Hij prijst haar in vers 11 over haar wraak over de bloedschennis die er gepleegd is. Met die wraak wordt de uitoefening van de kerkelijke tucht bedoeld.

De tucht is ver zoek in onze dagen, want men zoekt liever de eer van elkander dan de eer van God. Als een gemeente de tucht niet meer handhaaft, wordt de verbondszegen veranderd in de verbondswraak.

O, als wij beseften hoe uitnemend God ons gezegend heeft met de komst van de Reformatie, maar kerkelijk Nederland heeft de leer en de

bevinding van de Reformatie voor de mollen en de vleermuizen gegooid en men stapt met grote mijlslaarzen over het stuk van de rechtvaardigmaking heen, en velen steken de handen uit de mouwen om heiligmaking te bedrijven, terwijl het bloed van Christus aan de deurposten van hun hart ontbreekt.

Gods volk in de gemeente van Korinthe had de brieven van Paulus ter harte genomen en de tucht in werking gesteld voor de overtreders der Wet en degenen die niet recht wandelen naar het Evangelie.

Paulus prees de gemeente van Christus en hier bedoelt hij het beste deel (in de inleving het slechtste deel), dus de ware christenen, dat zij geheel rein waren in deze zaak. Inzonderheid wordt hier de zonde van incest bedoeld, waarvoor God Zijn volk naar mijn stellige overtuiging bewaart. Zulke bloedschenners werden in de gemeente van Korinthe afgesneden. Gods volk kan niet in de zonde leven en zij wordt voor de onnatuurlijke zonden bewaard. Ik blijf hier op hameren, want de gelegaliseerde zonden van het Refodom wordt door de heidenen verafschuwd.

U zegt: Kan Gods volk dan niet in de zonde vallen?

Jazeker, zelfs dagelijks. Gods Woord verzwijgt ook de zonde van Gods volk niet, maar ik lees nergens in de Bijbel, dat een kind van God in de zonde van incest valt. Incestdaders zijn onbekeerde schurken, maar ik beweer niet dat de zonde van incest een onvergeeflijke zonde is, die niet vergeven kan worden, maar ik zeg dat er in Gods Woord niet één geval staat waarin een kind van God opzettelijk in die zonde valt. Het geval van Lot met de bloedschande met zijn dochters is in dit geval niet van toepassing, want hoewel Lot zeker niet onschuldig was, werd hij de bloedschande niet gewaar in zijn nederliggen en zijn opstaan.

Als Lot bij kennis was geweest, zou hij die bloedschande nooit hebben bedreven. De dochters van Lot hadden hun vader dronken gevoerd en waren zelf de oorzaak en de daders van deze bloedschande, hoewel ook de dochters van Lot het niet begonnen was om hun vleselijke lusten te botvieren, daar geloof ik niets van, maar om het zaad van hun vader in het leven te behouden. Ik geloof zelfs dat het de dochters van Lot begonnen was om van hét Zaad in verwachting te geraken en dat door het geloof, want daar was het elke gelovige Israëlitische vrouw in het Oude Testament om begonnen. We zien dat al bij Eva. Met de geboorte van Kaïn dacht Eva een Man (namelijk Christus) van de Heere te hebben ontvangen, maar het was een duivel. En uit de bloedschande van Lot is Moab geboren en uit Moab is Ruth geboren en uit Ruth is Obed geboren en uit Obed is David geboren en uit David is Christus geboren. O,

aanbiddelijk wonder. We gaan verder.

Paulus geeft in vers 12 te kennen dat hij niet geschreven heeft omwille van de dader van deze schandalige ontucht, noch omwille van het slachtoffer, maar omwille van de ere Gods, in tegenwoordigheid Gods. Het was een zaak van God dat Paulus deze brief schreef aan de Korinthiërs. Hij schreef namelijk niet op eigen gezag, maar op bevel en door inspiratie van de Heilige Geest, waartoe hij tot dit ambt geroepen en gezonden, maar ook gezalfd was.

Wat is het van het allergrootste belang, dat ambtsdragers weten van hun persoonlijke genadestaat voor God, maar niet minder van hun roeping tot het ambt, alsook van de Goddelijke zending door de Heilige Geest, Die alleen bekwaam maakt en kan zalven met de bediening des Geestes. In de kerkenraadsbanken zitten vaak mensen, die het ambt aanvaarden met wat emotie en genegenheden. Anderen gaan wat dieper en plegen gebed op gebed, regel op regel om zich geschikt te maken voor de dag van de bevestiging. Weer anderen zeggen niet te kunnen bedanken, gezien op de persoonlijke verantwoording. Nog een ander slag neemt het ambt aan op aandringen van een predikant en mede-ambtsdragers. Dan zijn er ook nog, die ermee worstelen en op grond van de worsteling het ambt aanvaarden, zonder ooit van God geroepen te zijn. Ook is er nog een slag mensen, die gemeentelijk verkozen zijn en een vooraanstaande maatschappelijke positie bekleden en om die reden niet voor het ambt willen bedanken om in de gunst van de mensen toe te nemen.

Maar ik zal u wel vertellen dat de hel geplaveid zal zijn met zulke ambtsdragers. *“Kan ook wel een blinde een blinde op den weg leiden? Zullen zij niet beiden in de gracht vallen?”* Ambtelijke zonden kunnen wel vergeven worden, maar dat geldt alleen voor ambtsdragers met genade, want een onbekeerde ambtsdrager heeft geen schuldovernemende Borg. Er zijn echter ook ambtsdragers uit het verleden bekend, die tijdens hun ambtsperiode tot bekering kwamen. Maar als dat feit misbruikt wordt voor de openstelling van het ambt door onbekeerden, dan spot men toch wel openlijk met de zin en mening van de Heilige Geest.

Vervolgens herhaalt Paulus in vers 13 het voorgaande, namelijk de vrucht van de gemeenschap der heiligen: de onderlinge troost en de blijdschap in Christus. Niet om in herhaling te vervallen, maar om het gewicht van de zaak te benadrukken. Gods Woord kan nooit teveel gepreikt worden, of te veel herhaald worden, want wij zijn gevallen Adamskinderen, die een bijzonder slecht geheugen blijken te bezitten, vooral als het gaat om onze eeuwige belangen.

De waarheid van Gods Woord kan alleen maar bewaard worden door het geloof in het hart en geen leed zal dat ooit uit het geheugen kunnen wissen hetgeen God er Zelf in gelegd heeft. Dat is altijd weer het grote verschil met het nabijkomende christendom, die hebben hele lijsten met teksten op zak, maar niet één in het hart. Als het arglistige hart zich laat gelden, is ook Gods volk bevreesd, dat het zich maar wat ingebeeld en zich wat toegeëigend heeft. Dan ligt zij menigmaal krachteloos terneder en wordt op de zeef van satan geschud. In die ogenblikken is het een wonder van weerhoudende genade, als de Heere Zijn volk bewaart voor uitbrekende vijandschap.

Saul en Judas blijven voor Gods volk echter geen onbekenden, hoewel ze zich meer in het hart manifesteren dan daarbuiten. Ik geloof wel dat wij een tijd ingaan waarin de ware Judassen zich meer en meer gaan vertonen. Al hebben ze zich aanvankelijk vertoond in de gedaante van een engel des lichts; als het levende Kind veroordeeld wordt, zal Pilatus zich openlijk verzwageren met Herodus, vanwege de overheersende kerkelijke opinie.

Gods ware volk kan in de inleving evenwel ontzettend veel last van die innerlijke Judas hebben, zodat zij wel eens uitroept: *“Ben ik het, Heere?”* Genoeg hierover.

Paulus beschrijft in vers 14 de waarheid van zijn schrijven, waarin hij niet zichzelf wil bewijzen, maar hij schrijft en spreekt met een open geweten als in tegenwoordigheid Gods door de inspiratie des Geestes. En het Woord Gods is de Waarheid. Paulus verkondigde de volle raad Gods. De waarheid is dan pas de waarheid wanneer zij ontdaan is van halve waarheden. *“En het is ook waarheid geworden”*, zegt de apostel. Dat betekent dat God Zijn werk altijd komt te bevestigen.

Als u meent dat God in uw leven is gekomen, geliefden, dan moet u er altijd maar op letten of God dat werk komt te bevestigen, met kracht in uw hart. Het is ook altijd een bestreden deel, hetgeen God schenkt in Zijn Zoon Jezus Christus. Hij maakt altoos plaats voor vernieuwde genade, want Christus is en blijft de Initiatiefnemer in het leven van Zijn volk. Hij is de Eerste en de Laatste, het Begin en het Einde.

Titus was ook een man die innerlijke bewegingen had, dat wil zeggen, dat hij worstelde voor het geestelijke welzijn van de gemeente van Korinthe en daarin verblijdt Paulus zich grotelijks. Inzonderheid verblijdt de apostel zich hierin, dat de gemeente Titus had ontvangen met vrezen en beven. De gemeente van Korinthe had nog eerbied voor haar ambtsdragers, want het waren bekwame mannen, van God Zelf geleerd en die God in der waarheid vreesden.

U moet maar denken, geliefden, dat, wanneer ambtsdragers alleen weten van een roeping der kerk en niets weten van genade en een persoonlijke roeping van Godswege tot het ambt, dat er geen bediening in het spreken zit van zo'n ambtsdrager en dat hij daarin ook niet geëerd hoeft te worden. Wel krachtens het ambt, want dat is heilig, ook van onbekeerde ambtsdragers. Zijn ambtsdragers eenmaal bevestigd, bekeerd of onbekeerd, dan kunnen zij hun ambt niet meer ongedaan maken voor GóD, maar hebben zij zich voor God te verantwoorden.

Dat is een zaak, die allerwegen veel te licht wordt opgenomen, omdat men niet meer vreest en beeft voor een heilig God, Die eenmaal rekenschap komt af te eisen van het rentmeesterschap van iedere ambtsdrager.

Tenslotte verblijdt de apostel zich hierin dat hij in de gewetens van de gemeente het vertrouwen mag hebben en dat zij hem als een gezant van Christus' wege hebben aanvaard, in de getrouwe bediening naar het woord van zijn vermaning.

Gezegend die gemeenten, die Gods ware knechten eren; niet in het verafgoden van hen, maar om het Woord, om de bediening der verzoening, waarin zij de gehele Raad Gods mogen en moeten prediken, waarin ook de tucht voluit tot haar recht komt.

Als een prediker, ambtsdrager of gemeentelid dwaalt, moeten we dat echter allereerst voor Gods aangezicht neerleggen en niet direct gaan lopen. Anderzijds zijn we ook verplicht om de persoon erop aan te spreken en het niet aan derden te vertellen buiten de persoon in kwestie om.

Wat wordt er dan tegenwoordig veel gelasterd en geroddeld achter iemands rug om, terwijl men de persoon in kwestie meestal niet durft aan te spreken. Zelfs dominees doen hieraan mee. Publieke zonden en dwalingen mogen, ja, moeten publiek worden bestreden, maar onderlinge zonden tussen twee personen, moet tussen die twee personen worden rechtgezet. Laat de schuldige partij verstek gaan, dan zij hij u tot een heiden en zeg het dan de gemeente. Dan wordt de zaak publiek.

Maar als het uzelf treft, geliefden, dan zegt Paulus: Waarom lijdt gij liever geen ongelijk?"

Een leraar zei eens: 'Laat al dat gelaster maar vallen als bladeren van de boom, want die bladeren verrotten vanzelf.'

Als het de zaak Gods betreft, dan lijdt God ongelijk als wij de zaak laten liggen. O, mensen, de bannen worden opgestapeld tot aan de hemel, maar worden niet verdelgd. Gods oude getrouwe knechten konden de

bannen niet laten liggen in de gemeente, laat staan die tolereren. Paulus handhaafde de tucht en de gemeente van Kortinhe mocht de apostel daarin uiteindelijk volgen.

God zal evenwel alles eenmaal openbaar maken, wat in het verborgen is geschied en een ieder vergelden naar dat zijn of haar werk geweest is.

Mocht dan de bede vermeerderen om de uitbreiding van Zijn Koninkrijk, in de doorwerking van Gods Geest. Want als we iets van de volheid geproefd hebben van die grote zaligheid die er in Christus is, kan het niet uitblijven of we zoeken anderen voor Christus te winnen. *"Kom ga met ons, en doe als wij..."* Dan ga je je medemens dwingen om in te gaan, niet alleen met de mond, niet alleen in de leer, maar ook met een heilige wandel.

Ach, hoedanig behoren wij te zijn in heilige wandel en godzaligheid verwachtende naar Zijn belofte de toekomst van onze Heere Jezus Christus. Het leven der genade gaat door smaad, laster, vervolging, eer en oneer, kwaad gerucht, goed gerucht en die van Christus zijn hebben alle bewegingen des vleses gekruisigd. Paulus was innerlijk verblijdt dat hij het vertrouwen van de gemeente van Korinthe gewonnen had en hen voor Christus had ingewonnen. Paulus heeft de gemeente van Korinthe niet ingewonnen door aan de waarheid af te dingen. Nee, de apostel hield de waarheid staande en heeft de tucht gehandhaafd. Toen McCheyne de tucht ging handhaven in zijn gemeente, begon God mensen te bekeren.

O, wat zijn dan de kerken tuchtloze bolwerken geworden, speelgoedkerken, waarin men of wettische de tucht hanteert, of helemaal niet. Kerken waarin de tucht wettisch wordt gehanteerd zijn sektarische bolwerken, waarin voor het levende Kind geen plaats is.

Ik hoorde onlangs nog van zo'n sekte, waarin de kerkgangers zondags uitsluitend lopend naar de kerk mogen komen. De Moorman op zijn wagen zou in die kerk niet welkom zijn.

Maar als de kerk geen open deur heeft naar de wereld, dan is er van een kerk geen sprake meer, maar van een sekte. Iedereen is welkom in de gemeente van Christus, maar de prediking, de sacramenten, de ambten, de tucht en de eredienst moeten heilig gehouden worden, overeenkomstig Gods Woord, overeenkomstig de kerkorde van Christus, zoals verwoord in Artikel 29 van de NGB.

O, geliefden, als de kerk van haar plaats is, smeeke toch om waarachtige en persoonlijke bekering. Verwacht het niet van de kerken, niet van de huidige geestelijkheid, maar van de Heere alleen. God gaat door Zijn Koninkrijk uit te breiden en Zijn gemeenten te bouwen in het

allerheiligst geloof, ja, tot de voleinding der wereld.

De velden zijn reeds wit om te oogsten, maar de arbeiders weinigen. Bidt de Heere des oogstes of Hij arbeiders uitstote in Zijn wijngaard.

Volk des Heeren, mochten we eens meer met de zaak des Heeren te doen krijgen dan met onszelf. Paulus bracht de nachten door met gebed en tranen vanwege de zorg over de schapen die hem waren toebetrouwd.

Christus bracht de nachten door in het gebed tot Zijn Vader, als Voorbidder voor Zijn volk, en daar is Christus nog mee bezig, totdat de laatste zal zijn toegebracht en ingebracht in het huis des Vaders met de vele woningen.

O, mochten we de nachten eens doorbrengen met klagen vanwege onze erf- en dadelijke zonden, want wat klaagt dan een levend mens, een ieder klage vanwege zijn zonden.

In die weg wordt er plaats gemaakt voor de zangtijd in het leven der genade.

Het leven des geloofs is een leven van jaargetijden. Gods kinderen moeten -geestelijk gezien- soms lange winters doorworstelen, diepe dalen doorgaan en in de eenzaamheid en in de verlatenheid zuchten en kermen om ontfermen.

De dagen der duisternis zullen velen zijn, maar niet altijd, geliefden. De Heere tuchtigt Zijn volk wel, maar Hij laat Zijn volk niet eindeloos in het verdriet.

Want als de lente genaakt in het leven der genade, dan roept Christus het Zijn aangevochten Bruiskerk weer toe, na zoveel bange tegenspoed: *“Sta op, Mijn vriendin, Mijn schone, en kom! Want zie, de winter is voorbij, de plasregen is over, hij is overgegaan; de bloemen worden gezien in het land, de zangtijd genaakt, en de stem der tortelduif wordt gehoord in ons land. De vijgeboom brengt zijn jonge vijgjes voort, en de wijnstokken geven reuk met hun jonge druifjes. Sta op, Mijn vriendin! Mijn schone, en kom!”* Hoogl. 2:10-13.

En dan gaat ook de Bruid met en in de Geest roepen tot verloren zielen in de hel van hun verloren adamsbestaan: *“En de Geest en de Bruid zeggen: Kom! En die het hoort, zegge: Kom! En die dorst heeft, kome; en die wil, neme het water des levens om niet”,* Openb. 22:17.

Amen.

Slotzang: Psalm 66:2.

97. De Heere is onze Rechter, Wetgever en Koning

Voorzang: Psalm 68:1 en 6

Schriftlezing uit Jesaja 33.

Geliefden, de tekst van onze overdenking kunt u vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte, in Jesaja 33, daarvan het 22^e vers, waar we nogmaals met u lezen:

“Want de HEERE is onze Rechter, de HEERE is onze Wetgever, de HEERE is onze Koning. Hij zal ons behouden.”

Gemeente, het u voorgelezen hoofdstuk is een vervolg van de profetie van het vorige hoofdstuk, dat handelt over de reformatie ten tijde van koning Hiskia en in dit hoofdstuk wordt geprofeteerd over de inval van het leger van Sanherib in Juda en Jeruzalem en Israëls verlossing uit die benauwdheid door de vernietiging van het Assyrische leger.

Over de bloeddorstige en roofzuchtige Assyriërs wordt in het eerste vers het wee uitgesproken, want die Gods volk aanraakt, raakt Zijn oogappel aan.

“Wee u, gij verwoester, die niet verwoest zijt, en gij, die trouwelooslijk handelt, waar men niet trouwelooslijk tegen u gehandeld heeft!”

God betaalt de vijanden van Zijn volk uit met gelijke munt. De verwoesters zullen verwoest worden, vloekers zullen vervloekt worden, de moordenaars zullen door het zwaard vergaan, de dieven zullen bestolen worden en de overspelers zullen geschonden worden, want die de tempel van God schendt, dien zal God schenden.

Geliefden, het ‘wee’ dat toen voor de Assyriërs was bestemd, heeft aan verdoemende kracht nog niet ingeboet, want de Wet is geestelijk en wij zijn het niet. Van nature staan we aan de zijde van de Godevijandige Assyriërs, die Gods heiligdommen schenden en God van Zijn eer beroven.

Van nature zijn we dezelfde Farizeeën als de Farizeeën in de tijd van de Heere Jezus en dan komt het achtvoudige wee ook tot ons.

“Wee u, gij Schriftgeleerden en Farizeeën, gij geveinsden, want gij eet de huizen der weduwen op, en dat onder den schijn van lang te bidden; daarom zult gij te zwaarder oordeel ontvangen.”

“Wee u, gij Farizeeën, gij schriftgeleerden, gij geveinsden, want gij omreist zee en land, om een Jodengenoot te maken, en als hij het geworden is, zo

maakt gij hem een kind der helle, tweemaal meer dan gij zijt."

Ook over kerkelijk NL roept de Heere Zijn wee uit.

"Wee u, Chorazin! wee u Bethsaida! want zo in Tyrus en Sidon de krachten waren geschied, die in u geschied zijn, zij zouden zich eertijds in zak en as bekeerd hebben."

Bekering houdt van in, geliefden. De Heere zegt: *"Bekeert u tot Mij met uw ganse hart, en dat met vasten en met geweën, en met rouwklage."*

Bekering en geloof zijn twee onafscheidelijke metgezellen.

Bekering zonder geloof zien we bij de rijke jongeling en de dwaze maagden en geloof zonder bekering kom je massaal in de kerken tegen.

Geloof zonder bekering en zonder de wedergeboorte. Dan nemen de mensen Jezus aan zonder dat er wat in hun leven verandert.

Gods ware volk is een biddend volk in vurige smeking voor den troon der genade voor land en volk dat in benauwdheid verkeert, zoals we zien in vers 2.

"Heere wees ons genadig; wij hebben op U gewacht", en de Heere had hen uit al hun benauwdheden verlost.

In Jesaja 36 en 37 lezen we dat Hiskia had dreigbrieven van Rabsake had gehad, maar Hiskia ging met die brieven naar het huis des Heeren en spreidde die brieven op de grond uit en liet de Heere de inhoud ervan lezen.

Laten al degenen die bidden geleerd hebben, zich tot de Heere wenden, om de nood van land en volk aan Hem bekend te maken.

Want dat het alles bergafwaarts gaat, daar kan geen twijfel over bestaan. Het huidige christendom heeft voor de dialoog gekozen en men moet met iedereen in gesprek, met homo's, met atheïsten, met antichristenen, maar de grote promotor van deze helle-cultuur is de duivel zelf.

Het huidige christendom -met name de SGP- heeft voor de dialoog gekozen om hun standpunten uit te dragen, maar het is ene grote toneelbeweging, ene grote komedie, waarop de gramschap Gods rust.

Geliefden, het is ene grote game, een groot goddeloos toneelspel, dat met name door de SGP gespeeld wordt. Ik zie Van der Groe en Rutherford, om maar eens een paar namen te noemen, nog niet deelnemen aan een televisiedebat van Pauw en Witteman. Integendeel, deze godzalige Godsgezanten zouden heel dat vervloekte christelijke toneelspel in de hel werpen en mensen zoals Van der Staaïj in de banvloek doen.

Predikanten slapen de slaap des doods en velen dansen met deze goddeloze ontwikkeling mee, zoals de SGP die uitdraagt. Gods Woord laat zich niet bediscussiëren. Standpunten uitdragen is iets waarover de duivel zich slap lacht. De ware godsdienst heeft met standpunten

uitdragen niets te maken.

De SGP zal ten gronde gaan en is al ten gronde gegaan, omdat zij Gods Woord misbruiken als een handleiding bij hun standpuntenpolitiek.

Degenen die Gods Woord als een handleiding gebruiken weten van de bediening des Geestes niets af. Gods Woord laat zich niet misbruiken als een leidraad bij het innemen van standpunten. Gods Woord laat geen mensen aan het woord. God behoudt zich het alleenrecht van spreken. Alzo zegt de Heere, alzo staat geschreven.

De wereld zit niet verlegen om SGP-standpunten en de Heere helemaal niet. God houdt er alleen geroepen getuigen op na, die Zijn Woord uitdragen. Alzo zegt den Heere.

Nee, de SGP wil wijzer zijn dan God en gespreksavonden houden met homo's, antichristen en atheïsten en dat alles onder de vlag van bijbels genormeerde politiek. Het is pure godslastering en van de HEERE Sebaoth vervloekt. De SGP maakt van Gods Woord een grote game, een toneelspel dat in de hel beweend zal moeten worden.

Al dat gedebateer en dat gediscussieer, al dat gedialogiseer met homo's, antichristenen, atheïsten en terroristen, is niets anders dan een blijspel in het voorportaal van de hel.

Het 'alzo zegt den Heere', is in onze dagen ingeruild voor politieke kletspraat met een christelijk sausje.

Toen Van der Groe in Kralingen bevestigd was, zette hij direct 13 mensen onder de tucht. In onze dagen kunnen de geverfde Izebels tuchtloos ten avondmaal schrijden en kunnen homo's in de kerkenraadsbank plaatsnemen. Godsmannen als Van der Groe hebben deze sodomitische afval en het einde van de planting Gods in NL voorzegd.

Als Van der Groe predikant zou zijn in het huidige Maartensdijk, zou hij met terugwerkende kracht Van der Vlies in de banvloek doen vanwege zijn goddeloze TV- en pro-homoclub optredens. Als Van der Groe in het huidige Benthuisen predikant zou zijn, zou hij van der Staaïj in de banvloek doen, vanwege zijn antichristelijke komedie-godsdienst en zijn vrijzinnig politieke toneelspel.

Geliefden, als de bijbelse separatie ontbreekt in de prediking en als de tucht niet bijbels toegepast wordt, krijg je binnen de kortste keren toneelspel op het kerkelijke erf; dan kan er nog zo vroom gepreekt worden, maar dan is het alles toneelspel, wereldse entertainment, en kerkpolitieke game van vrede, vrede en geen gevaar.

Een man als Van der Groe heeft het bij God vandaan wel gezien, hoe Neerlands kerk zou afvallen, hoe de planting Gods zou worden uitgerukt,

hoe er een Egyptische duisternis als een rouwfloers op kerkelijk Nederland zou komen te liggen. Die man leefde onder het oordeel, die heeft zich terug getrokken uit het gewoel der wereld om de algehele Godsverlating in de binnenkamer te bewenen. Om te bewenen hoe de Geest des Heeren uit Neerlands kerk zou vertrekken. Van der Groe heeft gezien en gepreikt hoe de Geest des Heeren uit de christelijke gezinnen zou wijken, zelfs uit de harten van Gods kinderen wat de bijzondere tegenwoordigheid des Geestes betreft.

Hij heeft gezien dat predikanten zonder een sprekend God zouden preken, zoals God niet meer tot Eli sprak.

Predikanten behoren lastdragers te zijn en de schapen van Christus onder het kruis te voeden met vaste spijs, maar de herders weiden zichzelf en staan niet letterlijk in de bressen. De religie van de belijdenis is totaal verdwenen en men speelt poker met het papier van de belijdenissen.

Als ik de optredens zie op de jongerenconferenties van de Hersteld Hervormde kerk waar predikanten als acteurs op grote beeldschermen verschijnen, dan is voor een kind makkelijk vast te stellen dat de Geest des Heeren geweken is. Heel die kerkelijke beweging is een ordinaire showbusiness, waar bijna geen greintje geestelijk leven meer gevonden wordt.

Dominees die op zulke kerkelijke beeldscherm-podiums optreden, zijn acteurs en de naam van dominee onwaardig. God bekeert geen jongeren die participeren in kerkelijk georganiseerde discussiegroepen. God roept geen dominees in Zijn dienst om op te treden op theatrale podiums om de jeugd erbij te houden. Het zijn allemaal producten van het werkhuis, genaamd de kerkelijke bazaar. Een godsdienst van doornen en distelen die nabij de verbranding zijn.

We leven in een tijd waarin we overspoeld worden door containers aan geestelijke literatuur, maar de bekeringen blijven uit, omdat dominees een bekering preken die bij lange na niet in de schaduw kan staan bij de bekering van de dwaze maagden. Men heeft de mond vol over de reformatie, maar het gros predikanten heeft geen bevindelijke kennis aan de rechtvaardiging van de goddeloze.

De oude mens wordt gemaand om de zonde te laten en te haten, maar het gevolg daarvan is dat de zonden in het kwadraat vermenigvuldigen.

Er is geen afsnijdende prediking meer te beluisteren; alles moet voor zaligmakend doorgaan. Indrukken en werkzaamheden in het werkhuis worden toegeschreven aan de zaligmakende werking des Geestes. Uitwendige tranen krijgen het etiket van nieuw leven en als je je daarbij

integer gedraagt ben je volgens de maatstaven van Reformatorisch Dagblad wedergeboren.

Maar degenen die werkelijk wedergeboren zijn en leven aan de ziel hebben, worden met Jozef in de put geworpen door de voorgangers van het gereformeerd bevindelijke christendom.

Men heeft de ware Godsvreze ingewisseld voor integerheid, want als je verwaardigd wordt om het Woord recht te snijden, veranderen al die zogenaamde integere mensen in vuurspuwende bergen.

Maar geliefden, toch zal er altijd een volk zijn dat zich op rechtsgronden mag beroemen op de God van hun heil, omdat ze Hem kennen als Rechter. Omdat ze Hem kennen als Wetgever en omdat ze Hem kennen als Koning.

Ze hebben God als Rechter leren kennen toen ze in de vierschaar gedagvaard werden als doodschuldige zondaren; ze hebben God als Wetgever leren erkennen, toen Hij Zijn beeld van hen opeiste.

Ze hebben Christus als Koning aanbeden en ontvangen toen Hij intrek nam in hunne harten. *“Want de HEERE is onze Rechter, de HEERE is onze Wetgever, de HEERE is onze Koning. Hij zal ons behouden.”*

Hij heeft ons behouden en Hij zal ons behouden, want Hij is onze Rechter, die ons vrijgesproken heeft van schuld en straf. Hij zal ons behouden die ons heeft vrijgemaakt door de Wet des Geestes in Christus Jezus.

Hij zal ons behouden, want Hij is onze Koning die leeft en regeert tot in eeuwigheid.

Geliefden, Christus gaat alle koningen te boven, want Zijn Naam is Koning der koningen en Heere der heiren.

Hem is alle macht gegeven; door Hem regeren koningen en vorsten. Door Hem is de hemel en de aarde gemaakt en alles wat daarin beweegt en leeft moet Hem dienen en Zijn lof vermelden.

Geliefden, Christus laat Zich niet kennen als wij God niet als onze Rechter erkennen in de aanvaarding van onze welverdiende straf. Christus laat Zich niet kennen als wij God in Zijn recht niet rechtvaardigen. (Moordenaar).

Daar kan de mens zich niet klaar voor maken. Daar kan de mens zich niet geschikt voor maken, want dat is een onvoorwaardelijk en onwederstandelijk werk des Geestes.

We worden heden wel geroepen om uit het zonde-Ur der Chaldeen uit te gaan. Wij moeten niet alleen de wereld verlaten, maar van koninkrijk veranderen, van eigenaar veranderen.

We kunnen nooit onderdaan van een koning zijn, als we geen geldig

burgerschap bezitten.

Zo is het ook geestelijk. Heeft u al een geldig burgerschap van het Koninkrijk van Christus? Bent u al een wettig huisgenoot van God en mede-erfgenaam van Christus?

Als dat zo mag zijn, dan komt dat openbaar in uw leer en leven. Daarvoor hoeft u geen vitrine voor in te richten om uw geestelijke koopwaar ten toon te stellen, zoals de etalagegodsdienst in onze dagen doet, nee, dat zal God openbaar maken. Hoe zal God dat openbaar maken?

Door hetgeen Hij in de moederbelofte heeft beloofd in het leven der Zijnen te vervullen.

“Ik zal vijandschap zetten tussen u en deze vrouw, tussen uw zaad en haar Zaad.”

Gods ware kinderen hoeven echt niet bang te zijn dat ze door de godsdienst integer behandeld zullen worden en vriendelijk bejegend. O nee, want God zal vijandschap zetten, zelfs al houd je uit valse schaamte je mond.

God zal het openbaren wie Hem dient en wie Hem niet dient.

Hiskia mocht de Heere in oprechtheid des harten dienen, omdat hij God als Rechter, Wetgever en Koning had leren kennen. Hiskia was koning bij de gratie Gods. Hij was Gods dienaar zijn volk ten goede.

O, geliefden, gezegend dat land dat een koning heeft die de Heere vreest. Dat kon van Hiskia gezegd worden, maar dat kan van ons vorstenhuis niet gezegd worden.

Het gebed des rechtvaardigen vermag veel, en dat zien we ook hier in vervulling gaan.

Zodra is het gebed opgezonden, vers 2, wordt het verhoord, vers 3, ja boven bidden en boven denken. Zij baden dat God hen verlossen zou van hun vijanden, maar Hij doet meer dan dat, Hij geeft hun de overwinning over hun vijanden en overvloedige stof tot juichen, want het Assyrische legerkamp wordt verslagen, vers 3, als de verderfengel rond gaat en duizenden vijandelijke soldaten doodde, [van] [het geluid des rumoers,] de kreten van de stervende soldaten werden vernomen, en de overigen van het volk is gevloden, en heeft een goed heenkomen gezocht.

De buit van het verslagen Assyrische leger wordt geroofd als represaille voor al de verwoestingen die de Assyriërs hadden aangericht in de steden van Juda.

Ulieder buit zal verzameld worden door de inwoners van Jeruzalem.

Ja, geliefden en dat is louter genade, want als de Heere aan de spits treedt, dan verstrooid Hij al Zijn haters wijd en zijd. En dan mag de

Herke Gods de buit in ontvangst nemen schoon niet mee uitgetogen.

Gods volk zal er den zegen van hebben, als God opstaat om de volken te verstrooien, die zich tegen Jeruzalem verbonden hebben.

En geliefden, dat kunnen we ook op onze tijd betrekken, nu de volkeren zich opmaken tegen het volk der Joden. Alles wordt uit de kast getrokken om de staat Israël te ondermijnen, in diskrediet te stellen en te verwoesten. Maar Europa zal vallen, want die het verbondsvolk Israël laten vallen die zal God laten vallen.

En dat is geestelijk al niet minder waar. Wie Gods getuigen laat vallen, die zal zelf vallen van de top van eer, in eeuwige verwoesting neer.

Paulus zegt dat Demas hem verlaten heeft. Daar kan ik van meepraten. Demas was een deserteur uit het leger van Christus. Demas had Paulus die in de vuurlinie verkeerde, verlaten. Demas is afvallig geworden; hij heeft de wereld lief gekregen, is als een hond tot zijn uitbraaksel teruggekeerd, als een zwijn tot de wenteling in het slijk. Maar wie een vriend der wereld is, wordt een vijand van God genaamd.

Geliefden, als de Heere uw Rechter is, is Hij ook uw Wetgever. Christus is gegeven alle macht in hemel en op aarde.

Christus is de nieuwtestamentische Rechter en Wetgever. Hij is ook Koning over de ganse Kosmos. Voor Hem zal alle knie zich buigen.

In onze tekst van overdenking staat dat de Heere onze Rechter en onze Wetgever is.

Christus laat Zich als Koning niet kennen als wij God niet als onze Rechter erkennen in de aanvaarding van onze welverdiende straf. Christus laat Zich niet kennen als wij God in Zijn recht niet rechtvaardigen. Dat is geen voorwaarde voor de zaligheid, maar dat is wel wat er gebeurd als een zondaar door de enge poort gaat.

Daar kan de mens zich niet klaar voor maken. Daar kan de mens zich niet geschikt voor maken, want dat is een onvoorwaardelijk en onwederstandelijk werk des Geestes.

We worden echter wel heden geroepen om uit het zonde-Ur der Chaldeen uit te gaan. Abraham werd krachtig geroepen; om zijn land te verlaten, zijn cultuur te verlaten, zijn traditie te verlaten, zijn familie te verlaten, zijn adamsbestaan te verlaten, om God aan te hangen, te dienen en te vrezen. Dat is een zalige roeping en daar heeft Abraham nooit geen spijt van gekregen, en daar heeft de Heere -met eerbied gesproken- ook geen spijt van gekregen, want de roeping Gods is onberouwlijk.

Maar geliefden, als we groepen zijn uit de duisternis tot Gods wonderbaar licht, dan weten we ook dat God onze Rechter is, onze

Wetgever is, en onze Koning is. God heeft het dan voor het zeggen gekregen in ons leven, in alles. Dan hebt u nog niet een afdeling waarover je zelf kan beslissen, want God regeert niet en deel van je leven, maar geheel je leven, omdat we met ziel en lichaam Zijn eigendom zijn geworden.

Dat Christus het voor het zeggen heeft in ons leven, is geen beperking, maar een bevrijding. Gods volk is erachter gebracht dat ze hun leven niet meer in eigen hand konden houden en dat zij met hun zelfbeslissingen in de dood zijn uitgekomen. Geliefden, als Christus uw Koning is, dan heb je je zelfbeschikking verloren op Golgotha en dan leef je op kosten en voor de verantwoordelijkheid van Christus.

Dan staat Christus er Borg voor dat je brood zeker is en je water gewis. Dat zijn de rechten Gods, namelijk voedsel, deksel en gemeenschap.

Als Christus je Koning is, heb je je bank in de hemel, want Zijne is het goud en het zilver, en het vee op duizend bergen. Als Christus je Koning is, hoef je je niet te verzekeren, want dan ben je verzekerd dat noch dood, noch leven, noch engelen, noch overheden, noch machten, noch tegenwoordige, noch toekomstige dingen, noch hoogte, noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onzen Heere.

Toen dat waar geworden was in mijn leven, mocht ik al mijn bekommernis op de Heere werpen, want Hij zou voortaan voor mijn zorgen, zowel wat betreft de tijdelijke noden, de lichamelijke noden als in alle geestelijke noodduft voorzien.

Als Christus je Koning is, leidt Hij je, regeert Hij je, en dan heb je het heft uit handen gegeven, ook al gaat Hij en weg met je waarvan iedereen zegt dat het de weg Gods niet zijn kan.

Gods weg is in de zee, en Zijn pad in grote wateren, en Zijn voetstappen worden niet bekend.

Dan kunnen de mensen vragen waarom woont u hier, waarom verkeert u in een ellendige toestand, waarom zit u alles tegen, waarom wordt u zo gehaat en gesmaad, dan kunt u vrijmoedig antwoorden: "Dat heeft mijn hemelse Vader over mij besloten."

Dat is het deel der vromen, het deel der rechtvaardigen, om te lijden en te strijden en alle dagen te sterven.

"Want de HEERE is onze Rechter, de HEERE is onze Wetgever, de HEERE is onze Koning. Hij zal ons behouden."

De weg naar het hemelse Jeruzalem is en koninklijke weg en op die weg lopen Koningskinderen, die door de godsdienst als aller afschrapsel worden genegeerd en onteerd, maar bij God zijn ze uitverkoren en

dierbaar.

De godsdienst heeft altijd een opgaande weg, maar Gods volk moet gaan de weg welke afdaalt, welk woest is, de weg van Jeruzalem naar Jericho. Dat is geen woeste weg, nee, want dat is een eigengekozen weg, Gods volk wordt geleid op de smalle weg, de weg welke woest is. Dat is een weg die onbegaanbaar is voor het vrome vlees, maar voor Gods volk is dat een gebaande weg waarop de dwaas niet zal dwalen en waar de pelgrim zich niet aan een steen zal stoten, omdat Christus Zelf die weg is. Is Christus de woest weg? Nee, geliefden, de woeste weg is de brede weg des verderfs. Christus is de weg, welke woest is, namelijk voor degenen die zich aan deze Rots der eeuwen ergeren en stoten.

Geliefden, of u in Christus gelooft of niet, God is Rechter, Die 't beslist. Die als aller Oppervoogd, deez' vernederd, Dien verhoogd. Heel het mensdom staat voor deze allerhoogste Rechter en deze Wetgever en wie tegen Hem opstaat, zal Hij vermorzelen met een ijzeren roede, want wie op dezen Steen valt, die zal verpletterd worden; en op wien hij valt, dien zal Hij vermorzelen. *"En de volken zullen zijn als de verbrandingen des kalks; als afgehouden doornen zullen zij met het vuur verbrand worden."* Geliefden, erkent die Vorst, Hij is geducht, Hij doet Zijn sterkte boven lucht en boven wolken wonen.

Buiten Christus is God een verterend Vuur en een eeuwige Gloed bij wie niemand wonen kan. *"De zondaren te Sion zijn verschrikt; beving heeft de huichelaren aangegrepen; zij zeggen: Wie is er onder ons, die bij een verterend vuur wonen kan? Wie is er onder ons, die bij een eeuwigen gloed wonen kan?"*

Maar ulieden daarentegen, die Mijn Naam vreest, zal de Zon der gerechtigheid opgaan, en er zal genezing zijn onder Zijn vleugelen; en gij zult uitgaan, en toenemen, als mestkalveren.

Gods volk is een zekere toekomst beloofd, en zalige toekomst, een blij vooruitzicht.

Aan deze zijde van het graf zult ge verdrukking hebben, maar straks, als de hemel als een doek wordt opgerold, dan zult gij de Koning zien in Zijn schoonheid.

Dan zult *"gij [ook] niet meer dat stuurse volk zien, het volk, dat zo diep van spraak is, dat men het niet horen kan, van belachelijke tong, hetwelk men niet verstaan kan", vers 19.*

Ja, de godsdienst is met al haar gemaakte vriendelijkheid en stuurs volk, diep van spraak en van belachelijke tong. De godsdienst en Gods ware volk kunnen met elkaar niet leven, omdat ze elkaar niet verstaan. Gods

volk spreekt de tale kanaans, maar de godsdienst spreekt rationeel.
Belachelijk!

Gód vindt dat de godsdienst stuurs is en belachelijk spreekt.

Dus godsdienst, verbeeld u zich maar niks, want God heeft geen gedachte des vredes over u. God heeft Zijn Jacob's volk lief met een eeuwige liefde. Hij zegt: Ik ben een vriend van uw vrienden en een vijand van uw vijanden. Gods kinderen moet in eenzaamheid hun weg gaan, maar hun Koning behoedt hen, beveiligt hen, want van zichzelf hebben zij geen macht. Als de Heere hun Koning niet was, zouden ze opgeslokt worden door de poorten der hel. Maar God heeft beiden, engelen en duivelen in Zijn hand. God de Vader zorgt beter voor Zijn kinderen als en moeder voor haar kinderen zorgt.

Ook als zij in de zonde vallen, dan laat God ze niet in de modder liggen, nee, dan fluistert Hij hen toe: *“De zonde zal over u niet heersen, want gij zijt niet onder de Wet, maar onder de genade.”*

O, geliefden, dat is de kracht tegen de zonde, het getuigenis van Jezus in het hart, want op het getuigenis van Jezus breekt het hart. De kracht van de heiligmaking is dadelijke genade in Christus. Gods kinderen kunnen verachten in de genade, ze kunnen diep vallen, maar hoewel God gen auteur van de zonde is, moeten zelfs de zonden in het leven van Gods volk medewerken ten goede, om te weten wat genade is, om t weten wie God in Christus is, om te verlangen om uit het lichaam uit te wonen en bij de Heere in te wonen. Dan hoor ik Asaf aan het einde van de weg met verlangen uitroepen: *“Bezwijkt dan mijn vlees en mijn hart, zo is God de Rotssteen mijns harten, en mijn Deel in eeuwigheid.”*

Amen.

Slotzang: Psalm 73:12.

98. De Heere doodt en maakt levend

Schriftlezing 1 Samuel 2

Geliefden, we hebben vanmorgen gehoord dat Hanna alle zelfbeschikking had verloren. Zij was als een dorre boom openbaar gekomen, en als een boom geen vruchten voortbrengt, moet hij uitgehouwen worden en in het vuur geworpen worden. Hanna sprak uit ervaring over het feit dat “De Heere doodt!”

Dat zei ze pas toen de levendgemaakt was.

Als Paulus zegt: “Ik ben door de Wet der Wet gestorven”, dat zei hij pas ton Hij in en door Christus was levendgemaakt.

Een levende ziel weet dat hij dood geweest is en wederlevend geworden is in Christus.

Geliefden, zo is Hanna afgesneden van haar wortel in Adam, om geplant te worden in de tweede Adam. En als die zaak gekend mag worden, dan wordt dat keer op keer bevestigd in het leven der genade.

Tegenwoordig begint men met het geloof, maar die wijze bouwer ging niet eerst zijn geloofshuis bouwen, nee, hij stak af naar de diepte, hij ging graven tot hij vaste grond onder zijn voeten had. We kunnen ons geloofshuis alleen bouwen op de Rots der eeuwen. Die rots is die wijze bouwer geopenbaard geworden toen hij in de diepte van zijn eigen verlorenheid lag.

Geliefden, in die weg gaat het. We liggen reeds in onze verlorenheid, maar je moet eraan ontdekt worden, anders geloof je er niets van.

Onlangs zei een HHK-predikant: “Brakel zegt dat de Heere langs 1000 verschillende wegen kan leiden.”

O ja, *“Brakel zegt”*, ja, veel meer weten dezulken niet te zeggen, namelijk wat de oudvaders zeggen, maar wat Gods Woord leert is van ondergeschikt belang.

Er leiden wel 1000 wegen naar Rome, maar niet naar Christus. De weg die tot Christus leidt gaat door het rechthuis Van Pilatus. En dat is toch zo'n lieve weg, geliefden, want Gods recht is een lief recht.

God is liefde, ook in Zijn recht. God is recht, ook in Zijn liefde.

Gods recht is niet in strijd met Zijn liefde en Zijn liefde is ook nooit in strijd met Zijn recht.

Geliefden, houdt u aan het Woord van God en verwerp alles wat in strijd is met dat Woord.

Als predikanten zelf niet weten uit welke nood en dood zij gered zijn geworden, hoe zouden ze het anderen kunnen vertellen? Oudvaders en

hun geschriften moeten de onkunde van predikanten dekken in onze dagen, omdat men zelf niet door recht verlost is.

Nu heeft vader Brakel mooie dingen geleerd, maar ook minder mooie dingen. Brakel leert namelijk dat de zekerheid des geloofs niet tot het wezen, maar tot het welwezen des geloofs behoort.

Dat is een ernstige dwaling, want als we het wezen des geloofs van haar geloofszekerheid beroven, dan kan er geen sprake meer zijn van een waar geloof.

Het geloof is altijd nog een vaste grond der dingen die men hoopt, en een bewijs der zaken, die men niet ziet en het ware geloof bestaat uit kennis, toestemmen en vertrouwen. Bevindelijke kennis van God en Christus door het geloof. En dat geldt ook voor de zwakgelovigen.

Christus dat ook de kleinen in de genade in Hem geloven, Hem kennen en door Hem gekend zijn.

In het prilste begin van de wedergeboorte moge het geloof zwak zijn en hevig bestreden worden, maar ook de zwakgelovigen hebben enige zekerheid van hun zaligheid en weten dat zij uit de dood overgegaan zijn in het leven en dat zij vrijgesproken zijn van schuld en straf in het oordeel van hun adamsbestaan.

Aan deze geestelijke vrijspraak en geestelijke vrede gaat een geestelijke hellevaart vooraf. Niet letterlijk, maar geestelijk. En dat feit wordt zelfs door HHK-predikanten categorisch ontkend. Zij maken de bijbelse afsnijding verdacht door er een karikatuur van te maken.

Een HHK-predikant zei onlangs dat 'aanhangers' van de 'hellevaart-gedachte' leren dat men God moet bidden: "Laat mij maar naar de hel gaan."

De bijbelse afsnijdende bevrijdende leer van Wet en Evangelie wordt hier subtiel verdacht gemaakt door een karikatuur. Gods volk bidt niet om in de hel geworpen te worden, maar zij worden wel helwaardig en geven God de strop van zelfveroordeling om de hals in Zijn handen.

Gods ware volk bidt niet om de hel en schrijft anderen geen hellevaart voor als voorwaarde om zalig te worden, want dat laatste is geen voorwaarde waaraan de mens moet voldoen, maar een onwederstandelijk werk des Geestes. Daarvan geeft Hanna getuigenis: *"De HEERE doodt en maakt levend; Hij doet ter helle nederdalen, en Hij doet weder opkomen."*

Zij zegt niet dat het een voorwaarde is, noch een opdracht waaraan zij moest voldoen, nee, maar wel getuigt zij dat God het doet en dat het een werk Gods is.

De Heere doet het. En Paulus zegt met andere woorden precies hetzelfde

in Galaten 2:19: *"Ik ben door de Wet der Wet gestorven, opdat ik Gode leven zou."*

Had Paulus dat bewerkt? Nee, de Wet was ongevraagd bij Paulus ingekomen en had de zonde levendgemaakt en de oude mens, Saulus van Tarsen, gedood.

Zo gaat het bij ieder kind van God. De (toeleidende)wegen der Wet en de mate van de diepgang kunnen verschillend zijn, maar het wezen van de zaken zijn altijd hetzelfde, want het is enerlei hart en enerlei weg (Jer. 32:39).

Christus is de Weg, de Waarheid en het Leven en een andere weg is er niet.

Al Gods volk sterft de wetsdood, waarbij de oude mens gedood wordt, en dezulken worden in het oordeel in Christus levendgemaakt en als een erfwachter van de hel rechtvaardig verklaard op grond van de toegerekende gerechtigheid van Christus.

En als je met de afsnijding komt in het kader van Galaten 2:19a, dan doet ds. HHK dat van de hand als zijnde de terminologie van 1 tekst en stelt er Jesaja 55:1 direct tegenover.

Jesaja 55 is echter geen algemeen vrij aanbod van genade, maar een aanbod van vrije genade die alleen en uitsluitend effectief is op geestelijk falliet verklaarde zondaren die geen geld meer hebben om af te betalen, van dorst dreigen te sterven, klaar om voor eeuwig in de hel te verzinken.

Alle Psalmen en andere Schriftgedeelten die maar iets reppen over het dodelijke tijdsgewricht moet dat volgens ds. HHK anders verstaan worden dan de bijbelheiligen hebben beleefd en al Gods ware volk door alle eeuwen geloofd en beleefd hebben.

Ja, ja, de duivel is een geslepen theoloog, maar hij siddert nog vanwege het feit dat hij wel afgesneden is, maar nooit uit de hel van zijn bestaan op zal doen komen.

Laten we duidelijk zijn: een hellevaart zonder hemelvaart is dus zonder enige zaligmakende betekenis, maar een hemelvaart zonder een voorafgaande hellevaart berust louter op nabijkomend werk, waardoor ook de dwaze maagden gedreven werden, maar de deur gesloten vonden en voor eeuwig buitengesloten werden.

We zullen nu eerst Hanna's loflied overdenken, waarbij we met de hulp des Heeren speciaal letten op de tekstwoorden van 1 Samuel 2:6, waarin Hanna de volle raad Gods van Wet en Evangelie ten aanzien van zalig worden in aanbidding bezingt: *"De HEERE doodt en maakt levend; Hij doet ter helle nederdalen, en Hij doet weder opkomen."*

De lang beproefde en geplaagde Hanna, de vrouw van Elkana, heeft na een hevige zieleworsteling om de kinderzegen verhoring op haar gebed gekregen.

Ten spijt van Pennina's pesterijen baart zij een zoon, Samuel genaamd. Zodra de kleine Samuel gespeend is, brengt Hanna haar zoon voor het aangezicht des HEEREN in het huis Gods te Silo, waar Eli hogepriester is. Hanna zegt dan tot de hogepriester Eli: *"Och, mijn heer! zo waarachtig als uw ziel leeft, mijn heer! Ik ben die vrouw, die hier bij u stond, om den HEERE te bidden. Ik bad om dit kind, en de HEERE heeft mij mijn bede gegeven, die ik van Hem gebeden heb. Daarom heb ik hem ook den HEERE overgegeven al de dagen, die hij wezen zal; hij is van den HEERE gebeden", 1 Sam. 1:26-27.*

En dan gaat Hanna de Heere aanbidden in Zijn rechten en deugden, als vrucht van haar (vernieuwde) geestelijke verlossing en vrijmaking des Heiligen Geestes.

Hoewel Hanna de Heere toebehoorde nog voordat zij Samuel gebaard had, komt zij met haar onvruchtbaarheid als opnieuw in de verlorenheid voor God terecht.

We hebben al gezegd dat kinderloosheid in de oudtestamentische tijd als een oordeel werd gezien en als een vloek ervaren. Hanna moest dus de vloek inleven vanwege haar onvruchtbaarheid. Zo leert al Gods ware volk ook na ontvangen genade zich kennen, namelijk zoals Paulus het verwoord: *"Ik ben vleselijk [dus onvruchtbaar], verkocht onder de zonde."*

En even verder belijdt en klaagt hij: *"Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods?"*

Niet dat dat voor Paulus een vraag was, want hij wist zich door Christus gegrepen, maar het vlees was hem een last geworden, omdat hij bij ondervinding wist dat de Wet geestelijk is en hij derhalve vleselijk was.

Die kennis is bij al Gods volk hetzelfde, let wel: naar de mate des geloofs en de werkingen des Heiligen Geestes, maar al Gods kinderen worden gedood aan de oude mens en levendgemaakt in Christus.

Al Gods kinderen ondergaan min of meer een geestelijke hellevaart, niet omdat zij daar naar solliciteren, integendeel, maar omdat God hen dat doet ondervinden.

Dat kan niemand je aan je verstand praten, tenzij je het zelf ondervindt.

En als je jezelf verliest in het recht Gods, want dat is de geestelijke betekenis van een geestelijke hellevaart, dan zal de Heere je ook uit de hel van je bestaan doen opkomen, namelijk in Christus.

Gods kinderen komen niet letterlijk in de hel en maken niet letterlijk een hellevaart, maar geestelijk, omdat de Wet geestelijk is.

Als je nog overeind kunt blijven staan in het kader van de geestelijkheid van de Wet, dan is God geen God en de Wet geen Wet. Het vrome vlees leest altijd over het recht Gods heen.

Dat houdt dus ook in dat vele belijders en voorgangers bevindelijk vreemd zijn aan een geestelijke afsnijding zoals die door de inspiratie des Geestes uit de mond van Hanna is opgetekend.

Hanna had vanwege haar onvruchtbaarheid haar schuld voor God ingeleefd die haar door Adams val toegerekend was. Dat mens was dus vanwege haar onvruchtbaarheid met heel haar bekering in de dood uitgekomen. Onvruchtbaarheid is niet een lot, maar schuld voor God, want God heeft geen onvruchtbare vrouwen geschapen, maar vruchtbare.

Dat betekent niet dat vrouwen die wel kinderen krijgen zich boven vrouwen kunnen verheffen die geen kinderen kunnen krijgen. Het is de Heere die de baarmoeder opent en sluit. Maar door onze diepe val in Adam is de onvruchtbaarheid der vrouwen een schuldkwesitie en dat heeft Hanna op een diep geestelijke wijze in moeten leven.

Dat herhaalt zich in het leven der genade.

Niet steeds voor het eerst, maar als opnieuw bij herhaling.

Natuurlijk, de levendmaking in Christus is ineens en definitief, maar daarna volgt een dagelijkse doding van het verdoemelijke vlees dat zich der Wet Gods niet onderwerpt. Hanna had een diepe inleving geheel vleselijk te zijn, verkocht onder de zonde. Dat is geen momentopname, maar een doorgaande bevinding in het leven der genade.

Aan de rechtvaardigmaking gaat een geestelijke hellevaart vooraf, want dat volk zal aan de straf hunner ongerechtigheid een welgevallen hebben (Lev. 26:41b), en dan vindt het wonder plaats, want dezulken worden als strafwaardigen in het gericht Gods vrijgesproken.

Uit de lofzang van Hanna is duidelijk op te maken dat zij in die kennis bevestigd is geworden.

De zuivere prediking van Wet en Evangelie is afsnijdend bevrijdend. Zonder afsnijding is er geen bevrijding. Dat is in het natuurlijke al precies eender. Als de Duitsers ons land niet hadden bezet en het leven van de burgerij niet onmogelijk hadden gemaakt, waarvan hadden we dan bevrijd moeten worden? Alvorens de uitverkorenen gerechtvaardigd worden in de tijd, worden zij eerst ontwaakt onder de Wet, en dan worden zij gewaar dat zij onder de toorn Gods verkeren en met heel de wereld voor God verdoemelijk zijn. Wettische ontwaking is echter nog geen wedergeboorte.

Saul en Judas kwamen ook tot een wettische ontwaking, maar zij zijn

nooit in Christus gerechtvaardigd geworden. Zalig worden gaat altijd in de orde van ellende, verlossing en dankbaarheid.

De Heidelberger leert echter op grond van Gods Woord niet met hoe weinig ellendekennis we het kunnen doen, maar om de grootheid van onze zonden en ellende uit de Wet te leren kennen, opdat we zouden weten uit welke grote nood en dood wij verlost moeten worden. De Heidelberger begint dus niet met het geloof, maar met de Wet en dat is zuiver Bijbels. De Wet gaat aan het Evangelie vooraf, want uit de Wet is de kennis der zonde.

De Wet is de bediening des doods en de Heilige Geest wendt de bediening der Wet aan om de oude werkheilige mens te doden en Hij bedient Zich van het Evangelie om de afgesneden zondaar als een vernieuwd schepsel in Christus te doen opstaan. Een geredde zondaar huppelt direct van zielevreugd en sommigen die het van blijdschap feitelijk niet goed kunnen geloven, komen wat later tot ruimte, daarin is de Heere vrij, maar Hij werkt wel overeenkomstig de orde die Hij in Zijn Woord heeft geopenbaard en dat is geen onbekende orde voor degenen die God vrezen.

De taal van ds. HHK, namelijk dat de Heere 'vrij is' en dat de wegen 'verschillend' zijn, is dan ook puur wanordelijk, omdat hij op deze manier het recht Gods omzeilt en de mens het zelf laat uitzoeken.

Laten we duidelijk zijn: Het ware geloof is bewust met Christus verenigd. Er bestaat geen onbewust waar geloof; die dat wel leren zijn leugenstoffeerd.

Johannes schrijft: *"Wij weten, dat wij overgegaan zijn uit den dood in het leven, dewijl wij de broeders liefhebben; die zijn broeder niet liefheeft, blijft in den dood", 1 Joh. 3:14.*

Dat is normerend en kenmerkend voor elk kind van God.

En Petrus schrijft: *"Want wij zijn geen kunstelijk verdichte fabelen nagevolgd, als wij u bekend gemaakt hebben de kracht en toekomst van onzen Heere Jezus Christus, maar wij zijn aanschouwers geweest van Zijn majesteit", 2 Pet. 1:16.*

Zaligworden is beslist geen 'misschientje' en hoewel de gelovige aan vele twijfelingen onderhevig is vanwege zijn vlees en het verdoemelijke ongeloof, is het geloof zelf vast en zeker van Gods beloften die in Christus ja en amen zijn. De ware gelovigen worden dan ook gedurig beproeft in hun geloof, vanwege het schuim der zonde en het bederf des vleses. Zij worden gelouterd zeven maal.

"De redenen des HEEREN zijn reine redenen, zilver, gelouterd in een aarden smeltkroes, gezuiverd zevenmaal", Ps. 12:7. Daarvan geeft ook

Hanna in haar loflied getuigenis: *"Die verzadigd waren, hebben zich verhuurd om brood, en die hongerig waren, zijn het niet meer; totdat de onvruchtbare zeven heeft gebaard, en die vele kinderen had, krachteloos is geworden."*

Zij getuigt hier van Peninna's vijandschap jegens haar dat echter moest medewerken om haar eigen onvruchtbaarheid in te leven. Zeven is het getal van de volheid en dat geldt ook met name voor de ware ontdekking die tot de afsnijding leidt, want zonder geestelijke afsnijding is er geen geestelijke opstanding.

Paulus stierf aan de Wet door de bediening des doods, om Gode levendgemaakt te zijn.

Naäman, de Syriër moest zeven keer ondergaan in de Jordaan, alvorens hij er genezen uit op kwam. Die man is dus zeven keer ter helle gevaren, afgesneden van alle verwachting des vleses, alvorens hij als uit de dood verrees, gezond en wel naar ziel en lichaam beide.

Gods volk leeft naar de wet der melaatsheid zeven dagen haar onreinheid en verdoemelijkheid in, dus haar hele leven. Een vrouw die een knechtje gebaard had was zeven dagen onrein. Daar heb je de Kerk, geheel vleselijk, verkocht onder de zonde, evenwel levendgemaakt en gerechtvaardigd in Christus.

"De HEERE doodt..."

Van nature zijn we dood in zonden en misdaden, maar we zijn vijandig dood, werkende in een gebroken werkverbond, onder de Wet en onder de toorn Gods. Van dat alles is een doodschuldig en vijandig mens van nature zich niet recht bewust, tenzij de Wet inkomt en hij in zijn geweten ontwaakt, de zonden levend gemaakt worden, zodat alle uitvluchten worden afgesneden, ja, alle hoop hem gans ontvalt, daar niemand meer zorgt voor zijn ziel.

Hij wordt gedaagd in het gericht Gods als een totaal verloren zondaar die aan een zijde draadje boven de hel hangt. Alvorens een ziel gerechtvaardigd wordt, knipt God dat laatste draadje door en valt de zondaar eenswillend in het vrije van Gods welbehagen op genade of ongenade. Hij vraagt niet naar de hel, ook niet om erin geworpen te worden, maar smeekt de Zone Davids aanhoudend om genade, echter God vrijlatend in Zijn doen en handelen.

En de Heere antwoordt meestal niet direct, dus wordt de nood groter, en uiteindelijk zo groot, dat alle hoop hem gans ontvalt en als een verloren zondaar nog minder wordt dan een zwijn die gevoerd wordt, want zelfs van varkensvoer was de verloren zoon verstoken.

Als een verloren zondaar valt hij uiteindelijk als dood voor de voeten van zijn vader, afgesneden, ingewonnen en overwonnen door het recht des Vaders, Gode recht en gerechtigheid toeschrijvende als een goddeloze. En zo wordt hij door de Vader omhelsd en dan geeft de Vader getuigenis: *"Want deze Mijn zoon was dood, en is weder levend geworden; en hij was verloren, en is gevonden!" Luk. 15:24.*

Ja, en zo gaat het ook geestelijk. Dat moet niet, maar het gaat zo, want "de Heere doodt en maakt levend, Hij doet ter helle nederdalen en Hij doet weder opkomen."

Ds. HHK geeft zelf te kennen hiervan niets in de Bijbel te lezen en derhalve er zelf niets van af te weten en zo leert hij het anderen ook. Het is dus ernstig zielsbedrog om anderen van het recht Gods vandaan te houden, want door dat recht, maar dan in Christus, is er alleen behoudenis. Het is dus zeer onbarmhartig een geestelijke bevrijding te preken zonder de voorafgaande afsnijding, want dat eindigt in de hel.

Sion zal door recht verlost worden en dat recht is verheerlijkt in Christus en dat recht wordt ook in Christus in de zondaar verheerlijkt.

Ds. HHK beweert: "Wie de belofte gelooft is zalig."

De Belijdenis spreekt van een gewisse belofte Gods en dat ziet op de toepassing ervan. Christus spreekt Zijn volk in de belofte zalig en schenkt het geloof erbij. Het geloof maakt niet de belofte, maar de belofte in de toepassing maken het geloof. Gods ware volk gelooft in Christus, want zij ontvangt niet louter de belofte, maar de Belover in de belofte.

Er zijn altijd mensen die zeggen teksten te krijgen, maar mensen, daarvan konden de dwaze maagden ook vertellen, maar ze zijn voor eeuwig buitengesloten.

Christus openbaart Zich in de belofte, namelijk door Woord en Geest en anders zijn we blij met niks.

Huichelaars 'krijgen' (stelen) soms meer teksten per dag dan Gods volk hun hele leven ontvangen in nood en dood. Bovendien ontvangt Gods volk geen teksten, nee, God spreekt gewis tot elk die voor hem leeft. Christus spreekt Zijn volk zalig door Woord en Geest en daarom gelooft zij, want dan zegt de Kerk: "Ik heb het zelf uit Zijne mond gehoord."

Wie het met minder doen kan, bedriegt zichzelf voor de eeuwigheid en wie niet gedood is door de Wet, bedriegt zich eveneens. Alvorens de mens als een nieuw schepsel in Christus opstaat, wordt de oude mens gedood in de dood van Christus. Een andere weg is er niet en het is louter Gods werk, want de HEERE doodt...

"En maakt levend..."

De doden die de stem des Zoons horen, zullen leven en dat zijn uitsluitend de doden die gedood zijn, namelijk door de bediening des doods. Dat zijn dus ontdekte doden, mensen die weten en inleven dat zij dood en verloren zijn. Dat is geen voorwaarde waaraan de mens moet voldoen, nee, dat is een werk Gods. De HEERE doodt! Ja, en als de HEERE doodt, dan doet Hij geen half werk, maar dan maakt Hij ook levend, namelijk in Christus.

Dat zegt Paulus in Galaten 2:19 en hetzelfde te zeggen is mij niet verdrietig en het is u zeker: *"Ik ben door de Wet der Wet gestorven, opdat ik Gode leven zou."*

Anders gezegd, wij kunnen nooit Gode leven, als wij niet der Wet gedood zijn, waardoor de oude mens de laatste adem uitblaast. Een nieuw schepsel in Christus heeft de oude mens afgelegd. De oude mens is de mens in zijn natuurstaat, onder de Wet en onder de toorn Gods. De oude mens leeft niet meer, zodra wij door de Wet der Wet gedood zijn en Gode levendgemaakt zijn in Christus.

Dan is al het oude voorbijgegaan, ziet het is alles nieuw geworden. Gods volk treurt niet bij het graf van Mozes, nee, zij zijn gestorven aan hun eerste man, de oude adam onder de Wet, en om die reden is zij vrij van de Wet des mans, die van Mozes.

We kunnen nooit Christus ingeplant en ingelijfd worden door een waar geloof, als we niet afgesneden zijn van de oude Adam onder de Wet. Dat noemt men in onze dagen voorwaardelijk, maar Christus trouwt echt niet met een hoer die het met twee mannen houdt, nee, Hij trouwt een reine maagd, die gestorven is aan de oude mens onder de Wet. De HEERE doodt de oude mens en herschept Zich een reine maagd, die Hij in de gemeenschap van Zijn goederen trouwt op grond van Zijn ja-woord.

Hij doet ter helle nederdalen, en Hij doet weder opkomen.

Christus laat nooit een verloren schaap ter helle nederdalen aan een touw. Nee, Hij is eerst Zelf ter helle nedergedaalt, niet letterlijk, maar geestelijk en borgtochtelijk.

Als Gods volk een hellevaart maakt, dan heeft zij Christus onder zich. Christus bevindt Zich altijd dieper dan onze diepste diepte. Hij kwam op uit mijn hel en zo is Hij mijn Hemel geworden.

Je hebt van die predikers die boven aan de rand van de put van een verloren mens staan te roepen dat hij geloven moet. Zo doet ds. HHK ook: "Wie de belofte gelooft is zalig."

Nou, daar is Gods volk niet mee gered.

De Heere is altijd de Eerste, nog voordat Zijn volk geloofd. Hij brengt Zijn volk tot het geloof op Zijn spreken. Zij moet daadwerkelijk uit die ruisende kuil en uit dat modderige slijk gehaald worden en op de Rots der eeuwen gezet worden, ja, en dan rollen zij van het wonder door de Deur naar binnen en zien op Hem door het geloof.

Je ziel is niet gered met een historisch geloof dat de belofte van het bijbelblad plukt.

Welnee, mens. Christus spreekt Zijn volk zalig en daarom gelooft zij. De schenking gaat aan het aannemen des geloofs vooraf.

Christus schenkt Zichzelf in de belofte en de levendgemaakte zondaar kan dan niet anders dan Christus aannemen door het geloof. Zalig worden is niet gebaseerd op een menselijke keuze, noch komt zij tot stand door 'meewerkende genade'. Gods volk heeft niets te kiezen, want die verkoren zijn ten leven, moeten zalig worden, of zij willen of niet.

En er wil er niet eentje, want er is geen mens die naar God vraagt. Als God geen God was Die vijanden met Zichzelf verzoent, dan werd er geen mens zalig. Maar de Heere doet dat wel in een vleesverterende weg. Zalig hij, die het mag gebeuren.

"Hij doet ter helle nederdalen."

De Heere knipt het laatste draadje door waaraan de ontdekte zondaar zich vasthoudt, want Hij doet alles of niets, Hij doet het helemaal of helemaal niet. Ja, en dan ga je vallen op genade of ongenade. Daartegen verzet zich een mens met alle macht. Dat zien we ook bij ds. HHK. Hij verzet zich uit alle macht om niet verloren te gaan, want van een hellevaart wil de vrome mens niets weten.

Bij Hanna lag dat zo gans anders. Dat mens was aan haar vijandschap gedood door de dood van Christus en daar weet al Gods volk wat van. Hoe kom je daar? Door de trechter van Gods recht.

Een zalige hellevaart, ja, want Gods verdoemend recht is een lief recht. Zo verstaat het vlees het niet, uit louter vijandschap, maar zo doet God het een verloren zondaar verstaan. Ja, en dan valt hij in het vrije van Gods welbehagen, omdat God God is en God blijven moet en omdat Zijn heilig Woord onfeilbaar, onendig en bestendig is en geen duimbreed wijken zal. En Hanna had dat recht Gods mogen omhelzen en dan kan God je geen kwaad meer doen, al zou Hij je voor eeuwig wegwerpen. Hanna roemt in God, niet in de belofte, niet in haar zaligheid, maar in Zijn heil. En ze gooit ook de tegenwoordige heiligmakingsleer op de mesthoop.

Ze zegt: "Er is niemand heilig..."

Nou, daar sta je dan verdoemd en vervloekt met je zelfheiliging. *"Niemand is heilig gelijk den HEERE."*

Daar kom je pas achter als God je een hellevaart geeft. Dan kom je erachter dat Hij een Verterend Vuur is en een eeuwige Gloed bij wie niemand wonen kan en dat je vanwege Zijn heilige majesteit en onkreukbare deugden moet vergaan. En toch een zalige hellevaart, want Paulus zegt: *"Onze God is een verterend Vuur."*

Hoe kan dat gezegd worden?

Wel, alleen als we met Mozes gestaan hebben bij het brandende Braambos dat niet verteerde, omdat Christus er in was. Gods volk maakt een hellevaart en valt in de eeuwige armen van Christus en daarom wordt zij niet verteerd. *"Want Ik, de HEERE, word niet veranderd; daarom zijt gij, o kinderen Jakobs! niet verteerd", Mal. 3:6.*

Ze zijn soms wel uitgeteerd, maar ze worden niet verteerd. Ja, en zij verkiezen soms met Job de verworping boven het leven. Is dat Gods volk? Ja, dat is Gods volk. Het zijn de geroepen heiligen, goddeloos in zichzelf, tot hinken en zinken ieder ogenblik gereed, maar op de ashoop van hun bestaan getuigen zij met Job: "Ik weet dat mijn Verlosser leeft."

U zegt wellicht: "Maar daar heb ik geen zin in!"

Nee, ik ook niet, niemand niet, maar God heeft er zin in om Zijn volk ter helle te doen varen. In die weg wil Hij haar redden van het eeuwig verderf, want kostelijk is in Zijn ogen de dood van Zijn gunstgenoten. Ja, en dan kan men schreeuwen dat het zus en zo niet bedoeld wordt, maar mensen, ik wil maar zeggen dat als onze oude mens niet gedood wordt aan deze zijde van het graf, dan moeten wij eeuwig sterven zonder ooit te sterven en dat rechtvaardig. Maar degenen die aan deze zijde van het graf gestorven zijn, die hoeven niet te sterven, nee, die gaan overlijden, over het lijden, ja, zo brengt God de Zijnen toe en thuis.

Hanna aanbidt de deugden en rechten des Heeren. Zij zingt: "Zijn daden zijn rechtgedaan." Met andere woorden zegt zij: "Ook toen ik ter helle voer was God recht in al Zijn weg en werk." Achteraf bleek het een zalige hellevaart, want toen God Hanna weer uit de hel deed opkomen, was Hanna van Hanna verlost en kon zij met Paulus zeggen: *"Ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij."*

Kent u dat ook, geliefden?

Kent u dat ook, voorganger?

Ja, de Heere is waarlijk opgestaan en is ook van mij, als van een ontijdig geborene gezien, door het geloof. Maar voordat ik Hem zag, heeft Hij mij al gezien van eeuwigheid en Zijn oog slaat mij in liefde gade; Hij zal mij

-naar Zijn gewisse belofte- heil bereiden, mij in een vesting leiden. Ik kan het niet helpen dat ik een voorwerp van Zijn liefde ben.

Hanna mag van zich afwijzen en op haar God wijzen. Dat is genadewerk, dat is Geesteswerk, dat is geloofswerk, dat is hemelwerk: *"Door U, door U alleen, om het eeuwige welbehagen."*

Dat is een vrucht van het Gode levendgemaakt zijn. Dat is een vrucht uit Christus, want Zijn vrucht is mijn gehemelte zoet. En onder die Appelboom des Levens zingt Hanna haar loflied. Daar worden de rechterstoelen opgericht.

Daar gaat het over de scherpste van de Wet en de ruimte van het Evangelie.

Als we zonder afgesneden te zijn aanspraak maken op de zaligheid, dan zal blijken dat het Evangelie nog dodelijker is dan de Wet, want de toorn van het Lam zal schrikkelijker zijn dan de verdoeming der Wet.

Hanna bezingt de rechten en deugden des Heeren en dat is zaligheid.

Hanna zingt van de God van haar heil, van Zijn heil. Zij roemt in Christus als de enige Rotssteen der behoudenis, maar voor haar vijanden is Hij een Steen des aanstoots en een Rots der ergernis.

Daarvan geeft zij ook getuigenis. Voor het vrome vlees dat te goed is om verloren te gaan is Hij een Steen des aanstoots en voor degenen die te vroom zijn om een hellevaart te maken is Hij een Rots der ergernis.

Door de inspiratie des Heiligen Geestes snijdt Hanna het vrome vlees er glad af. *"De HEERE doodt en maakt levend; Hij doet ter helle nederdalen, en Hij doet weder opkomen."*

Hanna bezingt hier in de eerste plaats de lof van Christus, Die aan het kruis de vloekdood gestorven is en ter helle is nedergedaald om onze zonden, om op de derde dag te verrijzen uit het graf om onze rechtvaardigmaking. Gods volk is borgtochtelijk gerechtvaardigd in de dood en opstanding van Christus en dezulken worden in de tijd als een goddeloze rechtvaardig verklaard in het dodelijkst tijdsgewricht. Dat is ruim zalig worden, hoor, want als doden en goddelozen zalig verklaard worden, wie wordt er dan eigenlijk uitgesloten? Weet u waar het altijd op vast zit bij de mens, geliefde medereiziger naar de eeuwigheid? Dat wij niet willen zijn die we zijn, namelijk een verdoemde zondaar en dat wij ons rechtvaardige vonnis niet willen aanvaarden. Maar God zal toch een keertje gelijk krijgen in ons leven en we zullen het eens voor Hem moeten verliezen. Dan maar liever direct de wapens inleveren en het hoofd op het blok gelegd, niet om de straf te ontlopen, noch om de hemel te verdienen, maar dan zal blijken dat de straf die ons de vrede aanbrengt op Hem was en dat door Zijn striemen ons genezing is

geworden. Hanna kende dat door de weg van het recht en al de geroepen heiligen met haar. En denk erom, het is geen woordenstrijd die we hier voeren, maar het is naar Gods heilig Woord. Kust den Zoon, opdat Hij niet toorne, en gij op den weg vergaat, wanneer Zijn toorn maar een weinig zou ontbranden. *"Want die met den HEERE twisten, zullen verpletterd worden; Hij zal in den hemel over hen donderen; de HEERE zal de einden der aarde richten, en zal Zijn Koning sterkte geven, en den hoorn Zijns Gezalfden verhogen."*

Amen.

99. De getuigen van de hemelvaart van Christus

Voorzang: Psalm 68:9

Schriftlezing: Handelingen 1

Gemeente, in afhankelijkheid des Heeren wensen wij de hemelvaart van Christus te overdenken, alsmede de roeping om getuige van Christus te zijn. De tekstwoorden voor deze hemelvaartsdagdienst kunt u vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte, uit Handelingen 1, daarvan het 8^e en 9^e vers, waar staat geschreven:

“Maar gij zult ontvangen de kracht des Heiligen Geestes, Die over u komen zal; en gij zult Mijn getuigen zijn, zo te Jeruzalem, als in geheel Judea en Samaria, en tot aan het uiterste der aarde. En als Hij dit gezegd had, werd Hij opgenomen, daar zij het zagen, en een wolk nam Hem weg van hun ogen”, Hand. 1:8-9.

Geliefden, als wij verwaardigd worden om getuige van Christus te zijn, zullen we ook een lastbrief ontvangen WAARIN wij Zijn getuigen zullen zijn. Om getuige van Christus te zijn, hoeft u niet allemaal predikant te worden, want Christus heeft Zijn getrouwste getuigen dikwijls onder het gewone volk en niet op de preekstoel, geliefden.

Toch zal de Heere tot aan de voleinding der wereld ook Zijn getrouwe knechten hebben die het Woord onvervalst zullen preken, maar die moet u met een lampje zoeken in onze dagen, omdat er velen zichzelf weiden en het hunne zoeken en niet hetgeen van Christus is.

Om getuigen van Christus te zijn, zal u het in de huidige kerken niet kunnen uithouden, zonder u schuldig te maken aan kerkpolitiek en allerlei handenwasserij in het badwater van Pilatus.

Christus oefent Zijn getuigen onder het kruis en ook Zijn discipelen waren kruisdragers en onder het kruis moesten zij getuigen van Jezus Christus en Dien gekruisigd.

Vlak voor Zijn hemelvaart heeft Christus Zijn discipelen in hun geestelijke staat en in hun Goddelijke roeping bevestigd om alle creaturen het Evangelie te verkondigen en de Naam van Christus onder Jood en heiden bekend te maken.

De belofte om getuigen van Christus te zijn ontvingen de discipelen in de orde zoals die in onze tekstwoorden staat opgetekend, namelijk eerst de Jood en dan ook de Griek.

Het Evangelie moest eerst te Jeruzalem worden verkondigd, vervolgens onder de Samaritanen en tenslotte onder de heidenen.

Alvorens de discipelen zending gaan bedrijven onder de heidenen, zal men in de gevestigde kerk weten dat er geroepen getuigen van Christus onder henlieden geweest zijn, ten spijt van de tegenstand en de vijandschap die zich onder die prediking zal openbaren. Dat is nog niet veranderd, want de Heere zegt: *“En zij, hetzij dat zij het horen zullen, of hetzij dat zij het laten zullen (want zij zijn een wederspanning huis), zo zullen zij weten, dat een profeet in het midden van hen geweest is”, Ezech. 2:5.*

Paulus was een krachtige deur geopend, maar er waren vele tegenstanders. Mattheus 28:19-20 zal haar vervulling hebben in het leven van de ware getuigen van Christus, ja, tot de voleinding der wereld.

Het Evangelie van vrije genade moet vrijuit gepredikt worden, want Gods troon is een genadetroon, omdat de Vader verzoend is door het Lam in de troon.

Het feit dat er een vrije toegang is tot de genadetroon voor verloren zondaren, betekent dus ook dat niemand het Evangelie vrijblijvend aanhoort.

Wee de mens als hij op zo'n grote Zaligheid geen acht slaat. *“Indien iemand den Heere Jezus Christus niet liefheeft, die zij een vervloeking; Maranatha!” 1 Kor. 16:22.*

De mens van nature is niet alleen met heel de wereld verdoemelijk voor God krachtens zijn/haar val en overtreding van de Wet Gods, maar ook krachtens de zonde van het ongeloof. In onze dagen hoor u niet veel meer preken over de zonde van het ongeloof. Vooral in de kringen van de Afscheiding wordt er nauwelijks tegen de zonde van het ongeloof gewaarschuwd.

Het ongeloof is een soort verontschuldiging geworden voor het niet wedergeboren zijn. Maar geliefden, geen mens heeft het recht om onbekeerd te zijn, want we zijn bekeerd geschapen en we hebben onszelf van die gaven beroofd. En onder de prediking van het Evangelie worden ons alle verontschuldigungen uit handen genomen, want Christus is een gewillige Zalmaker voor ter dood veroordeelden en is in hun plaats gaan staan.

Maar daar zit het altijd op vast, geliefden, want een mens weigert om te zijn die hij is, namelijk een ter dood veroordeelde, die aan de straf zijner ongerechtigheid geen welgevallen heeft, maar een gruwelijke afkeer.

Maar al die tegenstand zal niet baten, want wij allen moeten

geopenbaard worden voor de rechterstoel van Christus.

De discipelen zijn geroepen om getuigen van Christus te zijn, de goddelozen het oordeel aan te zeggen en het Evangelie te verkondigen voor ter dood veroordeelden. De discipelen waren zelf in het oordeel geweest en daarin vrijgesproken door Christus die tot een Oordeel in de wereld gekomen is, opdat degenen, die niet zien, zien mogen, en die zien, blind worden. De discipelen waren dus levende getuigen van hetgeen zij gezien en gehoord hadden.

Het Koninkrijk der hemelen zal door de bediening der verzoening gestalte krijgen in de bekering van vele verloren zondaren en daartoe zullen de discipelen de bazuin een helder geluid geven en de volle raad Gods preken. De Wet tot verdoemenis en het Evangelie tot eeuwige vrijmaking in Christus. Dat was het geluid der bazuin tijdens de Reformatie. Maar net na de Reformatie werd op dezelfde kansels een onzeker geluid gegeven. Arminius leerde o.a. dat de mens door zijn eigen wil tot het geloof kon komen. Arminius leerde ook afval der heiligen. Je kan de genade weer verliezen, zo leerde hij. En de Goddelijke uitverkiezing zette hij op losse schroeven door te leren dat God verkiest op grond van voorgezien geloof.

God heeft toen bepaalde apologeten verwekt, die de valse leer van Arminius met Gods Woord bestreden en verworpen hebben. We denken daarbij aan de Dordtse vaders, die op de Dordtse Synode van 1618-1619 de Vijf Artikelen tegen de Remonstranten hebben opgesteld.

Ook in onze dagen steekt het arminianisme weer de kop op, maar het huidige korps leraars is er NIET tegen opgewassen en is ziende blind voor de subtiele dwaalleer van Arminius die zich altijd weer gelden doet. Er is geen opmerken meer in onze dagen. Men doet er alles aan om de refo-kool en de vrije-wils-geit te sparen onder de dekmantel van de gelijkenis van het tarwezaad en het onkruid. Men schernt ermee dat men het onkruid niet mag uittrekken, maar ondertussen zegent men onkruid in als zijnde kruid en het tarwezaad rukt men uit om het onkruid de ruimte te geven.

In onze dagen is de duivel bezig een groot offensief in te zetten tegen het ware werk Gods in Christus. En daarvan maakt hij gebruik van rechtzinnige preekstoelen en gelijknamige ouderlingenbanken. Van oudvaders maakt de duivel pilaarheiligen die hij ver boven de Schrift verheft, maar de zonde van het ongeloof giet hij gekerstend met de paplepel in. Het is alles een strijd van het slangenzaad tegen het Vrouwenzaad en hele kerkgemeenschappen worden in slaap gehouden

door een prediking van twijfel en ongeloof, als zijnde de grondslag van het christelijke geloof.

In de gereformeerde gezindte wordt alom de twijfel geleerd dat de wedergeboorte niet begint met de kennis van Christus en niet met de vergeving der zonden. Het zijn valse leraars die die twijfel zaaien en geven een onzeker geluid.

Gods ware knechten zijn geroepen om de valse leer te verdoemen en de valse leraars te ontmaskeren.

Daartoe waren ook de discipelen geroepen, namelijk om het Evangelie van Christus te preken en de dwaalleer te verdoemen en te vervloeken (Gal. 1:8-9), zowel met de these als met de antithese. De dwaling wordt echter pas effectief bestreden als je zegt wat het wel is en niet als je alleen zegt wat het niet is.

“Gij zult mijn getuigen zijn.”

Dat is zowel een roeping als een belofte. Het zal zeker in vervulling gaan als Christus ons hiertoe geroepen heeft. Al Gods volk is krachtens het ambt aller gelovigen geroepen om getuige van Christus te zijn. Maar sommigen van Gods volk ontvangen een bijzondere roeping daartoe. Daar komt alles op af, want de duivel heeft er een verschrikkelijke hekel aan als je aan de weg timmert en de bazuin een helder geluid geeft.

De zuiverheid ligt echter niet in het volk van God, maar in het Woord, in het vleesgeworden Woord. Daarvan waren de discipelen levende getuigen. En zij moesten verkondigen wat zij gezien en gehoord hadden, ja, al den volken verkondigen in hetgeen zij zelf onderwezen waren.

Niet elk kind van God heeft evenveel onderscheid en daarom is de ware eenheid van de leden van het lichaam van Christus een vereiste. De hand kan tot de voet niet zeggen: “Ik heb u niet van node.”

Door de verdeeldheid der kerken en doordat de liefde van velen verkoud is, kunnen er haast nog geen twee met elkaar lopen. God is echter machtig te verlossen door velen of door weinigen. Maar er is wel onderscheid in de sterren Christi onderling, want de ene ster verschilt in heerlijkheid van de andere ster (1 Kor. 15:41).

Er is onderscheid in gave en bediening, maar als de waarheid verkondigd wordt, die naar de godzaligheid is, geschiedt het door dezelfde Geest, maar er is wel onderscheid in gave en bediening. Als Filippus de evangelist de schijnbekering van Simon de tovenaer niet doorziet, dan komt de apostel Petrus om die duivelskunstenaar, die de gave Gods voor geld wilde kopen, te ontmaskeren.

“Gij zult mijn getuige zijn.”

De getuigen van Christus zijn altijd het mikpunt van de duivel geweest en dat is nog niets veranderd. Er is niets zo gehaat in onze dagen dan de leer en het getuigenis van Christus. Hele volksstammen belijden Jezus, maar van de bloedtheologie van het kruis moet het gros belijdende leden niets hebben. Het volk Israel is als volk geheel uit Egypte uitgeleid en door de Rode Zee doorgeleid, maar in het merendeel heeft God geen welgevallen gehad en zij zijn gestorven in de woestijn.

Twee mannen, Jozua (Jezus) en Kaleb (hond), brachten een goed gerucht van het beloofde land voort, maar de andere tien verspieters brachten een slecht geluid voort en hielden de belofte Gods ten onder door ongeloof. Dat ongeloof werd algemeen overgenomen, want in vleselijke voor- en tegens, daar was het volk wel voor te porren.

Een evangelie waarin de mens nog wat mee mag beslissen, gaat er als zoete koek in, maar van genade door RECHT, moet het huidige belijdende christendom niets hebben.

Ja, velen zijn wel in touw om een eenzijdig aanbod van genade te proclameren, namelijk om de mens in beweging te zetten om Christus aan te nemen, echter zonder de schenking van Godswege.

Paulus preekte geen arminiaanse aanbidding om mensen te bewegen tot het geloof, want hij preekte de aanbidding van het Evangelie in het kader van de schrik des Heeren. *“Wij dan, wetende den schrik des Heeren, bewegen de mensen tot het geloof, en zijn Gode openbaar geworden; doch ik hoop ook in uw gewetens geopenbaard te zijn”, 2 Kor. 5:11.*

Paulus zette de mensen niet in beweging in eigen kracht, maar preekte Wet en Evangelie met de kracht en overtuiging des Heiligen Geestes, waardoor mensen verschrikt, overtuigd en verslagen in het hart werden en als totaal verloren zondaren tot het geloof in Christus kwamen. Dat staat er eigenlijk en een arminiaanse uitleg van genoemde tekst staat haaks op de vrije genadeleer van Gods Woord.

De huidige kerken zijn in drie kampen te verdelen:

1. De fatalistische rechtzinnigheid die zich door de zwaarste verdoemenissen der Wet laat strelen, het ongeloof koesteren en Gods volk Christus trachtten te ontnemen.
2. De bekommerde rechtzinnigheid die zich met enige ontdekking en emotie bij Gods volk rekent, zonder daadwerkelijk Christus te kennen in de vergeving der zonden.
3. De coöperatieve rechtzinnigheid die in de rij staat voor Jezus en Christus aangenomen heeft, zonder dat Hij hen ooit persoonlijk van de

Vader geschonken is.

Deze laatste soort rechtzinnigheid brengt een massale geboortegolf teweeg in onze dagen, die echter alleen maar wind, schuim en allerlei dwaalleer zal baren. In tijden van de grootste ketterijen zijn evenwel de schoonste belijdenissen geboren. God laat de ketterijen toe in de kerken, opdat de waarheid met kracht verdedigd en beleden wordt onder degenen die Gods vrezen.

Weet u waaraan we echter gebrek hebben in onze dagen? Aan de van God geleerde apologeten, die de waarheid van het Evangelie PUBLIEK verdedigen en in de geslagen bressen gaan staan, met verloochening van eigen leven.

De discipelen van Christus waren PUBLIEKE getuigen van Christus. Of dacht u dat Paulus tegen Petrus gezegd heeft: “Vermaak jij je, Petrus, in jouw kleine hoekje en ik in ‘t mijn.” De apostelen verscholen zich niet achter kerkzuiltjes en refogalerijen. Zij waren levende getuigen van Christus. Zij waren geen lid van het hersteld verband, maar een levend lidmaat van de Heilige, Algemene, Christelijke Kerk.

De huidige kerken zijn zo verscheurd en verdeeld als het maar wezen kan en er is bijna niemand die het opneemt voor de waarheid van het Evangelie met een open deur naar de wereld.

Nee, de kerken zijn zelf wereldgelijkvormig geworden, zonde is geen zonde meer en de zonde van het ongeloof wordt nauwelijks meer ontmaskerd en bestreden.

In ben in gemeenten geweest waar de rechtzinnigheid zichtbaar, hoorbaar en tastbaar is, maar waar het ware leven in Christus zwaar onder verdenking ligt. Waarom?

De zonde van het ongeloof wordt vertroeteld en dan krijg je van die slachtofferkerken, die allemaal claimen de wettige voortzetting van de Kerk der Reformatie te zijn. Allemaal van die slachtofferkerken, met allemaal van die klinkende kerknamen: Bethelkerk, Pniëlkerk, Maranathakerk, Boazkerk, Toeleidendewegkerk, Bekommerdekerk, enz. maar niet één kerk in Nederland wil de schuld aanvaarden en de ware naam dragen, namelijk **Ikabod-kerk**.

En daar is de generale prediking debet aan, want de duivel strooit altijd eerst de theologen zand in de ogen. De duivel begint niet bij een simpele kerkziel, nee, zijn terrein is de kansel en de theologische scholen. En dat feit wordt massaal ontkend!

Onlangs las ik nog een verslag van een HHK-jongerenbijeenkomst. Daar werd de jeugd misleid met de stelling dat de wedergeboorte een proces is, waarbij de ziel allengskens tot het geloof komt. Dat is een verzinzel

van de duivel. De wedergeboorte is geen proces, maar geschiedt in een punt des tijds, op de stem van de Zone Gods (Joh. 5:25)! Het is een verzinsel van de duivel dat de wedergeboorte louter een werking des Geestes is, die tijd nodig heeft om een ziel te wederbaren.

We hebben het al meer gezegd, maar het kan niet genoeg herhaald worden. De Geest is het Die levend maakt. De levendmaking is geen proces, want Gods volk komt van de dood in het leven in een punt des tijds. God rechtvaardigt de goddelozen, die door de Wet gedood zijn. Dus aan de wedergeboorte gaat wel een proces van ontdekking en ontbloting vooraf, maar de wedergeboorte **zelf** is geen proces, want de herschepping van een goddeloze zondaar geschiedt in een moment. En die goddelozen zullen leven op de stem des Zoons van God en dan geloven ze ook daarwerkelijk in Christus.

Maar op de leer van Christus en dat leven in Christus komt alles af. Als de vrede tussen God en uw ziel gesmaakt en gekend mag worden, dan ontstaat er oorlog met de godsdienst en het heersende vrome vlees, waarmee de huidige kerken tot de nok toe gevuld zijn.

“Gij zult mijn getuigen zijn.”

Bij het ware getuigenis hoor je altijd een helder geluid, en al Gods ware kinderen kunnen een helder verslag geven van de hoop die in hen is en zijn naar de mate des geloofs allemaal van God geleerd. Zij mogen dikwijls doodbrakend over deze wereld gaan, maar als de liefde gaat lusten, dan slaan de vlammen er weer uit. De liefde van Christus is sterk als de dood, de ijver is hard als het graf, haar kolen zijn vurige kolen, vlammen des Heeren (Hoogl. 8:6).

En op dat getuigenis schiet de duivel zijn vurige pijlen af, en maakt daarbij gebruik van dezelfde preekstoelen als van de getrouwe leraars, want als het tarwe gezaaid is, komt ‘s nachts de duivel en zaait het onkruid in dezelfde akker.

En tussen dat krom en verdraaid geslacht zullen de discipelen getuigen van Christus zijn.

Je moet er maar op rekenen, geliefden, dat als je de vrede tussen God en uw ziel gesmaakt hebt in de weg van het recht, dat de duivel met zijn hele helle macht zal opstaan om je aan het wankelen te brengen. *“Is het ook dat God gezegd heeft...”*

De duivel is er altijd op uit om door zijn arbeiders twijfel te zaaien onder Gods volk en het Woord verdacht te maken. Ook in onze dagen is de duivel grootschalig bezig om de bazuin een onzeker geluid te laten geven en de getuigen van Christus verdacht te maken. Voor de één ben

je te scherp en voor de andere te zacht. Voor de één ben je te licht en voor anderen te zwaar. Gods ware volk wordt doorgaans van liefdeloosheid beschuldigd, omdat het belijdende naamchristendom in onze dagen alleen de liefde in haar vaandel heeft staan en van het eisende recht der Wet een oudwijfse regel des levens maakt. Maar als de dode godsdienst de leer des Heeren lastert, zullen we ons tot de heidenen wenden.

Dat zijn we ook kwijt in onze dagen. Men blijft maar vissen in die dode refozee. Maar dat de eilanden Christus verwachten, staat in niet één kerkreglement. De Heere zal evenwel naar Zijn schapen vragen en hen opzoeken (Ezech. 34:11).

De getuigen van Christus zullen eropuit gestuurd worden om het Evangelie de volkeren te preken in woord en geschrift. Dan moet je je land, je huis en haard verlaten, familie en vrienden verlaten, om te gaan in de hekken en stegen der wereld en op de wegen welke woest zijn, want daar heeft God vele van Zijn uitverkorenen die nog toegebracht moeten worden.

Ik preek liever in een bordeel dan in een huis vol godsdienstig gezelschap dat aan de gerechtigheid van Christus geen boodschap heeft. Hoeren en tollenaars zullen u voorgaan, geliefden, als u op zo’n grote Zaligheid geen acht slaat. Hoeveel keer is rechtzinnig Nederland al gewaarschuwd? En er is geen wederkeer tot de Heere en Zijn Woord. Iedereen schreeuwt om eenheid, maar de ware eenheid der Kerk wordt in benauwdheid geboren, bij God vandaan geboren. Dan krijg je er wel een Kleopas bij, tenminste als God er belang bij heeft. Banden leggen is Gods werk. Voor Gods ware volk geldt: *“Gijlieden zult niet zeggen: Een verbintenis, van alles, waar dit volk van zegt: Het is een verbintenis; en vreest gijlieden hun vreze niet, en verschrikt niet”*, Jes. 8:12.

Je kunt lang niet met iedereen wandelen, want als je elkaar niet verstaat, kun je ook niet met elkaar leven. In onze dagen kun je dikwijls ook niet met Gods volk wandelen, want het gros heult met de godsdienst en laat zich door de opium van de huidige refomedia is slaap wiegen.

We leven in ontzettende diabolus-tijden, waarin velen de waarheid van Gods Woord verdraaien tot hun eeuwige verderf, maar het testament van Christus doet ons de tijd overleven, tenminste als wij het eigendom van Christus zijn. Christus is ten hemel gevaren, maar met eerbied gesproken was dat geen enkele reis, want de hemelvaart van Christus staat in het licht van Zijn wederkomst.

In onze tekst van overdenking staat Christus op het punt Zijn discipelen te verlaten, maar voordat Hij zegenend ten hemel vaart, zegt Hij hen toe

met Zijn Geest en genade alle dagen, ja, tot de voleinding der wereld met hen te zullen zijn (Matth. 28:20).

We hebben gezien hoe Christus Zijn jongeren het laatste onderwijs geeft en bekrachtigd in hun roeping tijdens Zijn verblijf op aarde.

De discipelen hebben drie jaar theologisch onderwijs gehad op de school van Jezus, alvorens zij anderen konden onderwijzen. Drie jaar heeft Christus Zijn jongeren praktische theologie gegeven tijdens Zijn omwandeling op aarde. Ze hebben Zijn aanbiddelijke daden aanschouwd, zijn onderwezen geworden in de zaligmakende leer, hebben het onderscheid geleerd tussen Wet en Evangelie en hebben de betekende zaak van Zijn lijden en sterven verstaan, ook voor eigen hart en leven.

De elf discipelen zijn afgestudeerd op de borggerechtigheid van Christus, namelijk: *“Ik heb de pers alleen getreden en niemand van de volkeren was met Mij”, Jes. 63:3.*

De discipelen waren bijzonder onderwezen in de leer van de plaatsbekleding van Christus. *“Ik voor u, daar gij anders de eeuwige dood had moeten sterven.”*

Christus heeft niet alleen de prijs betaald; Hij is ook in onze plaats gaan staan, volk, want het Woord is Vlees geworden, en heeft onder ons gewoond, is onder ons in- en uitgegaan en heeft onze zonden gedragen in onze menselijke natuur, doch zonder zonden. Christus is het alleen, ook in het leven der heiligmaking.

En daarom kan de Kerk van zich afwijzen, want bij hen is het niet. Om die reden wees Johannes de Doper van zich af: *“Zie het Lam Gods dat de zonden der wereld wegdraagt.”*

Johannes zegt: *“Ik ben de Christus niet; ik ben slechts de stem des roependen in de woestijn: Maakt den weg des Heeren recht, gelijk Jesaja, de profeet, gesproken heeft”* (Joh. 1:20-23).

Dus de discipelen konden van zich afwijzen, want preken is op Christus wijzen. Zij moesten niet anders dan Christus en Dien gekruisigd preken, al den volken.

Christus was ten hemel gevaren, en nu moesten zij ook heengaan, de wijde wereld in om het Evangelie al den volkeren te verkondigen. Maar voordat zij uit zouden gaan, moesten zij nog de Heiligen Geestes ontvangen als de grote Verzegelaar van het werk van de Middelaar.

Het moest nog Pinksteren worden, maar dan zouden zij heengaan en al den volken onderwijzen. Op de berg die Jezus hen bescheiden had, klonk het: *“Gaaf dan henen, onderwijst al den volken....”*

Dat betekent: *“Maakt uit alle volken leerlingen tot Mijn discipelen.”* “Alle

volken zult u leren zich tot God te bekeren door het geloof in Mij en zich aan Mij te onderwerpen.”

Die opdracht is geen kleinigheid, want de bloedtheologie van het kruis willen die volken helemaal niet horen. De wereldvolken hebben allemaal hun eigen godsdienst, hun eigen regels, wetten en opvattingen.

Dus voor het Evangelie van Christus is geen plaats, nergens. Als je mensen in beweging wilt zetten richting de smalle weg, dan kun je maar beter thuisblijven, want er is geen beweging in de mens te krijgen ter zaligheid.

Ja, er zijn wel veel godsdienstige bewegingen, ook in de reformatische kringen. Het gros belijders beweegt zich op het terrein van de waarheid en men weet precies te vertellen wat de waarheid inhoudt, maar als de Waarheid ons niet vrijgemaakt heeft, dan weten we van de Waarheid in Christus niets af. Je kunt oudvaders met elkaar vergelijken, tegen elkaar uitspelen, liefkozen en/of wegsmiten, maar dat zegt niemandal. Bent u, ben jij, door de Zone Gods vrijgemaakt, geliefde hoorders? *“Indien dan de Zoon u zal vrijgemaakt hebben, zo zult gij waarlijk vrij zijn”, Joh. 8:36.*

Je kunt menen een arme zondaar te zijn, vleselijk te zijn en Paulus napraten, maar Gods Woord leert: *“Die den Zoon heeft, die heeft het leven; die den Zoon van God niet heeft, die heeft het leven niet”, 1 Joh. 5:12.* Gods Woord houdt er dus geen stiekeme bekeringen opna. In de kerken stikt het van de stiekeme bekeringen. Niemand mag het weten en ze durven er niet over te spreken, maar o wee als je zegt dat ze erbuiten staan, dan breekt de hel los.

Ja, je zou er misselijk van worden. God vraagt naar Waarheid en niet naar werkingen. Want werkingen des Geestes kan een hypocriet ook hebben, veel zelfs. Dezulken hebben ook weleens aan de gapende afgrond gestaan, maar ze zijn er nooit in gevallen.

Als dat zo is, geliefden, dan bent u nog te best voor de hel en te goed om verloren te gaan. Ja, want wat zal een mens geven voor zijn leven? Om het met God eens te worden, al zou Hij ons voor eeuwig wegdoen, daar heeft de mens van nature een gruwelijke afkeer van. Een mens, zelfs een ontdekt mens, is zomaar nog geen verloren mens die nooit meer zalig kan worden. Welnee, de mens van nature houdt vast wat hij los moet laten en dat is zijn eigen gerechtigheid.

Je kunt wel vromelijk belijden een alles verbeurd hebbende zondaar te zijn, maar de belijdenis maakt de christen niet. Christus moet u vrijmaken in het dodelijke tijdsgewricht, maar God is vrij en soeverein en Hij is niets aan een mens verplicht.

Het Evangelie is er evenwel alleen voor verloren zondaren die nooit

meer bekeerd kunnen worden, want daartoe is Christus gekomen (Luk. 19:10). Het Evangelie is echter NIET naar de mens. Het is de Joden een ergernis en de Grieken dwaasheid, maar een fontein van levend water voor een verloren ziel.

Is dat niet een onmetelijk ruim en zoet Evangelie? Of noemt u dat onaangenaam dat alleen verloren zondaren gered worden? Mens, u weet niet wat u zegt, want u BENT alrede verloren, u wilt het alleen niet aanvaarden in de ondertekening van uw dood- en doemvonnis.

Dat is allemaal hoogmoed, hoor, allemaal vijandschap. En nu moeten we worden die we al zijn, dodelijk vijandig en een hater van God en Christus. Ja, en dan is de straf op de zonde niet meer dan billijk, nietwaar? Maar voordat we God billijken in Zijn doen, namelijk dat Zijn vonnis gans rechtvaardig is, dan zijn al onze pogingen om de breuk op het lichtst te genezen in de dood uitgelopen. Dan is de mens aan de (on)genade overgeleverd en dat wil geen mens van nature.

De godsdienstige mens tracht altijd de breuk op het lichtst te helen, zeggende vrede, vrede en geen gevaar, maar de goddelozen hebben geen vrede, zegt mijn God. Gods volk leeft trouwens niet van het aangename, want al dat aangename kan zo bedrieglijk zijn, vooral in de godsdienst. Als men in de eerste ontmoeting “hosanna” begint te roepen, dan ben je rijp om met Christus gekruisigd te worden. Zo is het de Heere der heerlijkheid vergaan en allen die Zijn eigendom zijn, zullen Zijn voetstappen drukken.

Dus drie jaar lang heeft Christus Zijn stem laten horen en Zijn wonderen groot gemaakt, zondaren gezaligd en armen het Evangelie verkondigd, maar nadat Hij uit de doden was opgestaan, heeft Hij Zich alleen aan Zijn volk geopenbaard en niet meer aan de wereld. De wereld kent Hem niet en de godsdienstige wereld kent Christus ook niet.

De discipelen worden dan ook niet geroepen om te discussiëren over God en goddelijke zaken, ook niet om mensen te overtuigen, maar te getuigen van die enige Naam onder de hemel gegeven door Welke wij moeten zalig worden. Zij zijn ook geroepen om de volken te onderwijzen in de leer van Christus. In onze dagen heerst het hyper-evangelisme. Bij een hyper-evangelisme maakt men Christus los van Zijn leer. Men zoekt mensen te bewegen tot het geloof met eenheid in het vaandel, echter geïsoleerd van de leer van Christus.

Ik had pas van die blessing-mensen over de vloer uit een afgescheiden evangelische kring, die hun uiterste best deden om mij bij hun gemeenschap in te lijven. Een worship service (kerkdienst) bij die groep

bestond niet uit een preek, maar uit een bijbelstudie en het geven van ‘testimonies’ (“getuigenissen”) door de leden onderling. Alles is een blessing bij die mensen, ook de bewegingen van het verdoemelijke vrome vlees, en de rijke jongeling zou er nog jaloers op worden.

Ik zei hen dat bij een bijbelse worship service het Woord gepreekt dient te worden naar de volle raad Gods, zonder interruptie, en dat de sacramenten bediend moeten worden.

In genoemde groep levert elk lid zijn bijdrage aan de samenkomst, maar gepreekt wordt er niet. Een religieuze bijeenkomst waar het Woord niet gepreekt wordt, is geen kerk, geen worship service, maar een vergadering van goddelozen. Hiermee heb ik die blessing-mensen geconfronteerd. Dat viel die mensen wel rauw op hun dak, maar voor mensen die zo-wie-zo bekeerd zijn, is de waarheid altijd hard. En toen het gesprek ging over de waarachtige bekering, vielen ze massaal door de mand. Men vroeg mij wanneer ik Jezus had aangenomen. Ik zei hen dat ik Jezus niet eerst aangenomen had, maar dat Hij mij had aangenomen zoals ik was, namelijk als een goddeloze en als een erfwachter van de hel.

Die mensen zagen echter geen verschil tussen het aannemen van Christus en het aannemen van de mens en wilde de zaak gladstrijken met de vrije wil van de mens, die er echter niet is. Ik zei hen dat het genoemde verschil niet glad te strijken is, daar er een eeuwigheid tussen zit. De hel zit er tussen! De duivel zit er tussen. De mens zit er tussen. De zonde zit er tussen. Dat moet er allemaal tussenuit en dat is een daad Gods. Als het aan de wil des mensen lag, werd er niemand bekeerd. Geen mens wil zalig worden zoals God het wil en doet. Ieder mens van nature heeft zijn eigen godsbeeld. Ook in de zogenaamde reformatische kringen heersen allerlei godsbeelden. Bij de een is God alleen maar liefde, bij de ander is God alleen maar een wraakdoend God. Bij een derde is God een God die Zich aanpast aan de mens. Bij een vierde is God een God die de zonden door de vingers ziet, en ga zo maar door. Dat is allemaal inbeelding, verbeelding en buitenkantreligie.

Gods volk heeft God van binnen gezien in de openbaring van Zijn heilige Wet, waarbij de heilige serafijnen uitroepen: *“Heilig, heilig, heilig is de HEERE der heirscharen!”*

Ja, dan kom je er wel achter dat de mens geen vrije, maar een geknechte wil heeft, om te willen wat de duivel wil. En als God Zich dan in Zijn heiligheid en rechtvaardigheid openbaart, dan roept Jesaja het uit: *“Wee mij, want ik verga! dewijl ik een man van onreine lippen ben, en ik woon in het midden eens volks, dat onrein van lippen is; want mijn ogen hebben*

den Koning, den HEERE der heirscharen gezien”, Jes. 6:5.

Heel de wereld is overspoeld met een vrije-wils religie die de mond vol heeft over Jezus, ten koste van de vrije genadeleer van Christus. Dat God het kleinste getal heeft uitverkoren, gaat er bij de wereld niet in en bij het hyper-evangelisme al helemaal niet. Maar toen Christus op het punt stond ten hemel te varen, stond er slechts een klein groepje oog- oor- en hartgetuigen op de berg die Jezus hen bescheiden had, terwijl de godsdienstige massa zich vermaakte met de leer van Mozes, waarbij de mens nog heel wat in de melk te brokkelen heeft. Dat zijn mensen die grijpen Jezus bij Zijn kraag, maar Gods ware volk komt plat op de grond en worden verwaardigd de zoom van Zijn kleed aan te raken tot behouding der ziel.

Het rechtopstaande christendom vergrijpt zich aan Jezus en grijpt Hem bij Zijn kraag met de mededeling er ook een van te zijn, en dan mag God wel dankbaar zijn dat er nog mensen zijn die Jezus aanvaarden als een lijdelijk toeschouwer van hetgeen de mens presteert.

Dat geslacht beschouwt zichzelf als een blessing voor zichzelf en voor anderen, maar van de vloek der Wet weten zij niet, willen zij ook niet weten. En dat geslacht vaart alleen uit door bidden en vasten, want het gearriveerde christendom is er slechter aan toe dan de grootste heiden. Degenen die zich bekeerd wanen met een ingebeeelde hemel en een aangenomen Jezus, zullen alleen als door vuur gered kunnen worden. Bij zulke mensen mag de bliksem wel letterlijk inslaan, want anders zullen zij zich nooit tot God bekeren. En als God er niet in meekomt, zullen zij zich blijven beroemen op een ingebeeelde zaligheid.

De discipelen hadden onder de prediking van Johannes de Doper echter de vloek en de toekomende toorn ingeleefd en voor dezulken is Christus een vloek geworden in de toerekening. De discipelen waren als enkel zonde openbaar gekomen en voor dezulken is Christus tot zonde gemaakt, opdat Hij de zonde veroordelen zou in het vlees. *“Want hetgeen der Wet onmogelijk was, dewijl zij door het vlees krachteloos was, heeft God, Zijn Zoon zendende in gelijkheid des zondigen vleses, en dat voor de zonde, de zonde veroordeeld in het vlees”, Rom. 8:3.*

De discipelen hadden hun oordeel ingeleefd en aanvaard en voor dezulken is Christus tot een Oordeel geworden in de toerekening en heeft de Zijnen in het oordeel gered. Daar weet al Gods ware volk van. En nu onderwezen zijnde in de Schriften, nu moesten zij de belofte des Vaders inwachten en daarna uitgaan in de heggen en stegen der wereld om het uitschot dezer wereld tot de adelstand te roepen in Christus door

de prediking van Wet en Evangelie.

Tegenwoordig staan de vrijwilligers in de rij om te gaan voor Jezus, maar de discipelen van Christus hadden Hem allen verlaten toen de Borg door een gewapende bende gevangen genomen werd, ja, Zichzelf vrijwillig gevangen liet nemen, om gevangenen vrijheid te schenken.

En zulke deserteurs worden geroepen om den volken te onderwijzen in de leer van een Drie-enig God. En dat gaat altijd in een weg waarin de omstandigheden tegen getuigen. Zijn weg is in de zee en Zijn voetstappen worden niet bekend. In die weg kom je alleen te staan, want God duldt geen mededingers. Christus oefent Zijn Kerk in het alleenstaan. Eén man met God is de Meerderheid. Liever alle mensen tegen dan God en Zijn Woord tegen.

Christus oefent Zijn Kerk in de eenzaamheid en de beproeving, opdat ze door het geloof zouden gaan leven. Dat leer je niet op een christelijk breikransje. Dat leer je niet door boekenkastgenade. Dat leer je niet op een theologische school. Dat wordt alleen op Jezus' school geleerd. De geestelijke 'Special Force' onder commando van Christus wordt getraind buiten de legerplaats, in de jungle van onmogelijkheden, waarin het water dikwijls tot de lippen komt.

In die geestelijke jungle leert Gods volk zichzelf pas goed kennen. Te zeggen in Christus te geloven als je de wind in de zeilen hebt is geen kunst. Te zeggen een christen te zijn als alle mensen wel van je spreken, heeft wel de gedaante van godzaligheid, maar er zit geen sikkepit kracht in.

Geloven is niet zo'n kunst als je nooit voor de Rode Zee gestaan hebt met een afgesneden weg achter je rug en geen weg voor je. Maar om in totale afhankelijkheid van Christus de voeten in het water te zetten, daar is WAAR geloof voor nodig. Dat red je niet met een doctoraal dogmatisch breiwerkje over de middeleeuwse vroomheidsbeweging. Dat red je niet met een bundel refo-preken op zak. Dat red je niet met een theologische en/of oudvaderlijke studie.

Om werkelijk door het geloof te leven, moet je Christus' eigendom zijn, als een goddeloze gerechtvaardigd zijn en vervuld zijn met de Geest van Christus. Dat is geen dagelijkse oefening. Gods ware volk is namelijk altijd vlees en Geest en die twee strijden tegen elkaar. De godsdienst is altijd Geest, maar Gods volk is vleselijk, omdat de Wet geestelijk is. Gods volk heeft maar ene roem, namelijk te roemen in den Heere, ook in de prediking tot doding van alle vlees.

Daartoe moet je geoefend worden, nader ontdekt worden, afgebroken worden, ontbloot worden, vernederd worden, bespot en bespogen

worden, gesmaad en gelasterd worden, vervolgd worden, bedreigd worden, uitgemaakt worden voor een verrotte vis, die enkel tot de mesthoop bekwaam is.

Ja, zo traint Christus Zijn soldaten en Hij oefent hen gedurig in de krijg om onder Zijn banier geduchte daden te doen. De soldaten van Christus gaan niet voor een schijnbeweging opzij, ook niet voor een dreigbrief, waarmee de dode godsdienst schermt. Christus zet Zijn discipelen voor hetere vuren. Hij laat hen strijden met de verzoeking van de duivel. Soms moeten ze het van de zonden verliezen, want wie het nooit verliest, wordt niet geoefend in de krijg.

“Aangaande Gad, een bende zal hem aanvallen...”

En dat kost alle vlees, hoor. Dat kost je naam, je bestaan en ze zullen je ook naar het leven staan.

Vele predikers in onze dagen willen subtiel de kerk in het midden laten, de kool en de geit sparen, om maar niet vervolgd te worden! Dezulken hebben de ergernis van het kruis teniet gedaan om de gevierde en rechtzinnige predikant te spelen, tot in herstelde kringen toe. Je wordt er misselijk van. Men durft niet meer in het openbaar op te treden en men tracht alle kerkelijke ongerechtigheid en gelijknamige politiek te verzwijgen en te camoufleren met een geveinsde gebedshouding waarvan God niet afweet.

Als de prediking in strijd is met de praktijk, hoe rechtzinnig zuiver zo’n preek ook is, dan is er werzenlijk iets mis met de kerkelijke tucht. Dominee Johannes van der Poel kwam nog in de schuld met een Avondmaalsbediening in een gemeente waarin een ban was. Het Avondmaal ging niet door. Nu stapt men over alle bannen heen, omdat men geen gezicht wil verliezen. Het gevolg daarvan is, dat Gods Geest en Gods volk uit de kerken verdwijnen en er komt louter godsdienst voor in de plaats.

De soldaten van Christus strijden met open vizier. Ze hebben hun leven veil voor Christus, ze verliezen weleens een slag, maar niet de oorlog, omdat ze onoverwinnelijk zijn (Rom. 8:35-39). De soldaten van Christus zijn soms alleenstrijders, die het met een simpele ezelskinnebak moeten opnemen tegen de generale politieke en kerkelijke opinie, ja, tegen de geweldhebbers dezer eeuw en tegen de geestelijke boosheden in de lucht.

Christus oefent Zijn krijgers doorgaans solo, maar Hij zendt ze ook wel twee aan twee uit. *“Zullen twee te zamen wandelen, tenzij dat zij bijeengekomen zijn?” Amos 3:3.*

Twee zijn beter dan één. Worden ze van alle zijden aangevallen, dan strijden ze zij aan zij en rug aan rug. En als er een valt, richt de andere zijn metgezel weer op. De discipelen waren allemaal persoonlijk van God geleerd, maar zij konden ook met de andere broeders wandelen en collectief getuigen. Ze moesten de wereld in en de wereld is Godevijandig gebied. Ze moesten alle creaturen het Evangelie verkondigen, waarop niemand stond/staat te wachten. Ze moesten de Wet preken tot doding van alle vlees en het Evangelie tot behoudenis van doden en goddelozen.

Eerst te Jeruzalem. Daar begint de Victorie, maar daar begint ook de vervolging..., namelijk in de kerk.

Gods volk wordt altijd vervolgd door de medechristenen, door avondmaalgangers en ouderlingen. Christus is geslagen in het huis van Zijn liefhebbers. De rechtzinnigheid heeft Christus aan het kruis geslagen. Uiteindelijk belandde Paulus met zijn metgezel Silas in de gevangenis en Johannes wordt verbannen naar het eiland Patmos.

Dus de weg naar Samaria en het uiterste der aarde loopt over Golgotha. Paulus, de heidenzendeling zegt immers: *“Ik ben met Christus gekruist...”*

Als je gekruisigd bent heb je niet zoveel beweging meer. Dan zou je weleens een reisje willen maken, maar van Paulus staat geschreven: de Geest liet het hen niet toe (Hand. 16:7). Toen ik mijn container gepakt had om naar het zendingsveld in Afrika te gaan, werd het van Godswege verhinderd. Er lag nog wat tussen, namelijk het getuigenis te Jeruzalem en de vervolgingen.

“En Hij leidde hen buiten tot aan Bethanië, en Zijn handen opheffende, zegende Hij hen. En het geschiedde, als Hij hen zegende, dat Hij van hen scheidde, en werd opgenomen in den hemel. En zij aanbaden Hem, en keerden weder naar Jeruzalem met grote blijdschap. En zij waren allen tijd in den tempel, lovende en dankende God. Amen”, Luk. 24:50-53.

Daar moet Gods volk het van hebben. Van de zegenende handen van Christus. En als Christus ten hemel vaart, mogen de Zijnen blikken in Zijn doorboorde handpalmen. Daarin staan ze gegraveerd en geregistreerd. Op hemelvaartsdag ontvangen de discipelen de verzegeling van hun rechtvaardigmaking. Ze waren al wel *verzekerd* door het geloof, maar door de zegen der *verzegeling* krijgen ze met de hemelvaart van Christus ook hun geloofswandel in de hemel, omdat Christus Zijn Kerk in Zijn hart en handen meeneemt het hemels heiligdom binnen (Ef. 2:6b).

En dan kijken de discipelen hun Meester na, totdat een wolk Hem wegneemt uit hun gezicht. Dan zijn ze niet meer bedroefd, want ze hebben het keurmerk van hun kindschap gezien in Zijn doorboorde Middelaarshanden. De opgestane Levensvorst heeft geen afscheid van hen genomen met de groetenis van Zijn hand, nee, Hij heeft Zijn **beide** handen over hen uitgestrekt, en ontvingen daarmee een dubbele verzegeling van het kindschap.

Voor een klein ogenblik schenen zij van Hem verlaten te zijn (Jes. 49:14), maar met eeuwige ontferming heeft de Heere Zich over Zijn volk ontfermd: *“Zie, Ik heb u in de beide handpalmen gegraveerd; uw muren zijn steeds voor Mij”, Jes. 49:16.*

En dan gaan de discipelen over in de **aanbidding** des geloofs. Zij aanbaden HEM, Die reeds onzichtbaar geworden was voor hun natuurlijke ogen. Zij waren ten volle verzekerd van hun aandeel in Christus en keerden weder naar Jeruzalem met grote blijdschap.

Ja, dat is een privilege van Gods volk, want om vervuld te zijn met een hemelse blijdschap in deze huilende wildernis van dit ondermaanse leven, daarvoor moet je wel een eeuwiggeldende grond onder je voeten hebben en het zegel van het kindschap in je hart ontvangen hebben, want anders zou je het besterven van de benauwdheid des vleses.

De hel viert echter niet de overhand in het leven van de levende Kerk, want Christus is Koning en regeert mens en beest. In dat laatste ligt de troost voor Gods Kerk, want ze hebben zichzelf al wel duizend keer op de mesthoop der wereld gegooid als zijnde de grootste van alle zondaren.

En als je tot de mesthoop bekwaam bent, dan heb je een boodschap voor de wereld verloren in schuld, anders niet. Dan word je schuldenaar om ook de heidenen lief te hebben en voor Christus te winnen, gedreven door de liefde van Christus. Dat ligt niet binnen handbereik, maar buiten ons bereik, want de Geest zal u in alle waarheid leiden en u de woorden geven als het nodig is, gij die tot de dienst geroepen zijt. Gods volk is een afhankelijk volk, een behoeftig volk dat in allerlei nood en dood geholpen moet worden.

De soldaten van Christus zijn geen heroes, die klappen uitdelen en erop inhakken, welnee, ze strijden in de wapenrusting Gods en zijn slechts wapendrager van Christus. De meerdere David neemt de Goliath's voor Zijn rekening en zegt niet tot de Zijnen “Voorwaarts”, maar: “Volg Mij!”

Als dat niet waar zou zijn, dan had Levi nog in het voorportaal der hel, namelijk in het tolhuis gezeten en dan zouden Zijn discipelen nog op het meer van Galilea aan het vissen zijn geweest. Nee, de Heere had immers

gezegd: “Ik zal u vissers der mensen maken”, en zij alles verlatende zijn Hem gevolgd. Eerst te Jeruzalem, onder het refo-christendom, daarna te Samaria onder de semichristenen en tenslotte aan het uiterste der aarde onder de heidenen.

Het wachten was nu op de komst van de Verzegelaar van het werk van de Middelaar. Dat was nodig om hun apostolische bediening aan te vangen. Als Christus van hen niet scheiden zou, kon de tweede Trooster, de Heilige Geest, niet komen. Geen kind van God is zonder de Heilige Geest, maar zonder de Pinkster-Geest gaat “Gij zult Mijn getuigen zijn” niet in vervulling.

Hetgeen Christus belooft, doet Hij. Een belofte in de toepassing, kan door geen zonde ongedaan gemaakt worden. Ook de duivel is niet bij machte om de belofte Gods in Christus ongedaan te maken. God is geen God van ja en nee, maar van ja en amen, zowel in de verwerping van de verworpenen als in de aanneming van de uitverkorenen.

Wat God gezegd heeft, doet Hij. God maakt Genesis 2:17 voor geen mens ongedaan. Dat vonnis zal Hij zeker voltrekken. Voor Gods volk is dat vonnis ook voltrokken, namelijk aan Christus. Gods Wet is een absolute Wet. Geen sterveling kan Gods Wet ongedaan maken, want God handhaaft Zijn rechten en deugden. God ontslaat geen mens van het vonnis der Wet, tenzij Christus dat vonnis in mijn/zijn/haar plaats heeft ondergaan.

Die tussentredende plaatsbekleding van Christus moet dus toepasselijke werkelijkheid worden in ons leven. Dat kan alleen als we ons vonnis aanvaarden, dus als we God geloven in hetgeen geschreven is in het boek der Wet, namelijk *“Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der Wet, om dat te doen”, Gal. 3:10.*

De discipelen waren niet geroepen om een eenzijdig evangelie te preken, maar de volle raad Gods. De dood in de mens en het leven in Christus. En daarin werden zij verzegeld en bekwaamgemaakt op de Pinksterdag. Hun kindschap stond vast, niet in hen, maar in de handpalmen en in het hart van Christus. Daarvan waren zij van Christus' wege verzekerd en verzegeld. De Heilige Geest zou de belofte van Christus vervullen om Zijn getuigen te zijn. Zonder de vervulling met de Heilige Geest is zending bedrijven tot mislukken gedoemd. Velen gaan zelf lopen, maar wachten op 's Heeren Geest en tijd is stervenstijd.

En als de dag van het Pinksterfeest vervuld was....

Kent u ook zo'n dag in uw leven, geliefden? Of geeft u een eigen invulling aan de belofte van Christus? De discipelen gaan niet zelf lopen, maar ze

gaan vissen! Wat zegt u?

Ja, ze gaan vissen en dan openbaart Christus Zich aan hen in de kracht van Zijn opstanding. Die Galilese vissers waren echt niet van die hyperevangelistische mensen, die overvroom aan het evangeliseren slaan en de mensen het geloof inpompen om maar vruchten op de plank te hebben.

Nee, zij moesten wachten op de belofte des Vaders om getuigen van Christus te zijn. Daar moet je rijp voor gemaakt worden. Velen eten onrijpe druiven, maar daar worden je tanden stomp van. Daar gaat niets van uit, al ben je ook tien keer voor de waarheid. De discipelen waren geroepen om het zout der aarde te zijn. Wat in het vat zit, verzuurd niet. Zij dragen de Schat in aarden vaten.

Laat het maar eens goed gisten van binnen, totdat je geheel doorzuurd bent van Christus. Het is beter twee woorden te zeggen door de Geest, dan een heel verhaal waarin God niet is. Nu blijft het de dwaasheid der prediking en de prediking is op zichzelf genomen nooit volmaakt. Maar het belijft God zalig te maken door de dwaasheid der prediking, namelijk door het geloof in Christus.

De discipelen zaten niet te wachten totdat zij de aanklevende zonden die in hen waren overgebleven de baas zouden zijn, want vlees wordt nooit bekeerd. Dat is een les voor Gods volk, waarin zij hun hele leven in geoefend moeten worden. Gods volk heeft vergeving der zonden voor verleden, heden en toekomst, maar het vlees zal het Koninkrijk der hemelen niet be-erven. En als we somtijds door zwakheid in de zonde vallen, dan zal blijken of we aan Zijn genade genoeg hebben. Als dat niet het geval is, dan zal de mens zich altijd weer op de been helpen om het beter te gaan doen en met helpende genade zichzelf helpen.

Om alleen uit en door Christus te leven, moet je niet alleen der Wet gestorven zijn, maar ook dagelijks sterven en het kruis VROLIJK dragen. Dan zal die lieve Geest het uit Christus nemen en het u verkondigen, namelijk: *“Neemt Mijn juk op u, en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw zielen. Want Mijn juk is zacht, en Mijn last is licht”*, Matth. 11:29-30.

Ja, en nu wil men in onze dagen beweren dat lieve en zachte karakters hiervan het gevolg zijn, maar het is een leugen van de duivel. De zachtmoedigheid en nederigheid van Christus is UNIEK en staat in het kader van Zijn borggerechtigheid. Christus zegt: “Leert van Mij dat **IK**....” Hij is het en wij zijn het niet, ja, volkomen in Hem, maar niet in onszelf, volk des Heeren.

Of heb je er nog nooit een oor bij de vijanden van Christus afgeslagen?

Nee? Dan geloof ik niet dat je tot de kring van Christus’ discipelen behoort, want toen Petrus tot Christus zei: *“Al moest ik ook met U sterven, zo zal ik U geenszins verloochenen!”* Dan staat er direct achteraan: **“Desgelijks zeiden ook al de discipelen.”** OOK de apostel der liefde, Johannes. Ze hebben Hem dan ook ALLEN verlaten (Matth. 26:56).

De discipelen van Christus zijn heus niet van die lievertjes, hoor. Ze strijden ook weleens met het zwaard van Petrus. Allemaal! Ik moet niets hebben van die vrome snijbonen die alleen maar Geest prefereren te zijn. Zelfs de grote apostel Paulus slaat driftig van zich af in Handelingen 23:3, hoewel het waarheid is wat hij zegt. “Leert van Mij” -zegt Christus- “dat **Ik** het ben.... **voor u!**”

“Ik voor u!” DAT is de beslissende oorzaak van het herstel van de mens in het beeld Gods en dan kunnen de vruchten niet uitblijven, want die zijn ook in Hem gevonden (Hos. 14:9).

De Boom wordt aan Zijn vruchten gekend en dan mogen de takken Zijn lieflijk juk en Zijn zoete vrucht DRAGEN. Ja, dan gaan ze buigen, omdat Hij ze belaaft met Zijn vruchten. Want wie hersteld IS in het beeld Gods, die draagt vrucht, maar de vruchten maken de Boom niet, dat doet de Boom zelf.

Hij spreekt en het is er; Hij gebiedt en het staat er. *“Ik ben Het Die met u spreekt”*, en dan gaat die Samaritaanse hoer als een reine maagd naar huis, om te getuigen van de grote werken Gods! Ja, God is een verrassend God en Zijn Christus is zeer dierbaar voor een zwarte Bruid, die geheel schoon en lieflijk is in Zijn ogen. Alles wat aan Hem is, is gans begeerlijk!

Amen.

Slotzang: Psalm 98:4:

*Laat al de stromen vrolijk zingen,
De handen klappen naar omhoog;
't Gebergte, vol van vreugde, springen,
En hupp'len voor des HEEREN oog;
Hij komt, Hij komt om d' aard' te richten,
De wereld in gerechtigheid;
Al 't volk, daar 't wreed geweld moet zwichten,
Wordt in rechtmatigheid geleid.*

100. De genezing van de tien melaatsen

Voorzang: Psalm 51:2 en 4

Schriftlezing: Lukas 17

Het tekstgedeelte voor deze avond kunt u vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte, in Lukas 17, de verzen 11 t/m 19, waar wij nogmaals lezen:

“En het geschiedde, als Hij naar Jeruzalem reisde, dat Hij door het midden van Samaria en Galilea ging. En als Hij in een zeker vlek kwam, ontmoetten Hem tien melaatse mannen, welke stonden van verre; en zij verhieven hun stem, zeggende: Jezus, Meester! ontferm U onzer! En als Hij hen zag, zeide Hij tot hen: Gaat heen en vertoont uzelf den priesteren. En het geschiedde, terwijl zij heengingen, dat zij gereinigd werden. En een van hen, ziende, dat hij genezen was, keerde wederom, met grote stemme God verheerlijkende. En hij viel op het aangezicht voor Zijn voeten, Hem dankende; en dezelve was een Samaritaan; en Jezus, antwoordende, zeide: Zijn niet de tien gereinigd geworden, en waar zijn de negen? En zijn er geen gevonden, die wederkeren, om Gode eer te geven, dan deze vreemdeling? En Hij zeide tot hem: Sta op, en ga heen; uw geloof heeft u behouden”, Luk. 17:11-19.

Tijdens Zijn rondwandeling op aarde heeft de Heere Jezus vele zieken genezen van hun dodelijke kwaal en Christus is dan ook de enige Medicijnmeester bij uitstek, want Hij geneest zowel lichamelijke als geestelijk zieken.

Je moet er wel dodelijk krank voor zijn om door Jezus geholpen te worden, want Christus behandeld alleen hopeloze gevallen, die bij de mensen opgegeven zijn en bij de doctors afgeschreven zijn en zichzelf als totaal verloren beschouwen. Ja, zo vindt God Zijn volk, liggende op het vlakke des velds, vertreden in hun geboortebloed, en er is niemand die medelijden heeft met zulke verloren zondaren. Geen dominees, geen evangelisten, geen kerken zijn bewogen met het lot van verloren zondaren, want ze zoeken allen het hunne en niet hetgeen van Christus is, tenminste, zo was het tijdens de omwandeling van Christus op aarde en in onze dagen is het niet beter gesteld, maar veel slechter.

Geen oog heeft medelijden met een ziel die de wanhoop nabij is, en dat is liefde van God, want God duldt geen mededingers in het werk der

zaligheid, hoewel de Heere wel middellijk werkt, maar wel altijd door Woord en Geest.

Maar in het geval van de tien melaatsen hadden alle middelen gefaald en al hun vrienden en bekenden waren afgehaakt en zo waren deze mensen in de eenzaamheid terechtgekomen.

Als Christus een verloren zondaar vindt, vindt Hij hem altijd in de eenzaamheid en in de verlorenheid van zijn bestaan.

Als al je hoop op zalig worden is vergaan, geliefden, dan zal Gods raad nochtans bestaan, want Zijn Naam is Raad en Hij is groot van daad.

O, geliefden, smeeke den Heere een voorwerp te mogen zijn van de opzoekende zondaarsliefde van Christus, want de opzoekende zondaarsliefde van Christus is zaligmakend en eeuwigdurend.

En dat heeft die ene melaatse Samaritaan ook ondervonden, namelijk de kracht van Christus' bloed, terwijl die negen Joodse melaatsen genoeg hadden aan het wonder van de genezing. En in afhankelijkheid des Heeren zullen we de genezing van de tien melaatsen overdenken, waarbij we letten op drie gedachten:

1. De smeekbede van de tien melaatsen
2. De verhoring op hun gebed
3. De vrucht voor het Koninkrijk der hemelen

Geliefden, Christus was met Zijn discipelen op weg naar Jeruzalem en reisde door het land van Samaria. Dat was ongebruikelijk, want de Joden reisden op hun reizen met een grote boog om het land van de Samaritanen heen, want de Samaritanen waren slechts blinde heidenen in de ogen der brave Joden en ook waren de Samaritanen vervalsers van de Joodse leer en daarom dubbel vervloekt in de ogen de rechtzinnigheid van die dagen.

De Heere Jezus nam echter de kortste weg, en reisde dwars door Samaria, want Christus zoekt geen rechtvaardigen, maar zondaars tot bekering en Hij moest door Samaria gaan.

En als Hij in een zeker vlek gekomen was, ontmoet Hem tien melaatse mannen, staat er, welke stonden van verre.

Dan was geen toeval, want toeval bestaat niet, maar Christus moest het Samaritaanse land en het Galilea der heidenen doorgaan, om die ene melaatse Samaritaan te genezen en toe te brengen tot de Gemeente die zalig moet worden. Zo moest Christus ook door Samaria gaan om een Samaritaanse hoer tot Zijn Bruid te maken.

Hier vindt Christus tien melaatsen op Zijn weg, waarvan er negen Joden

zijn en 1 Samaritaan.

Het waren er tien in totaal. Een ziekenzaal vol, hoewel ze nog lopend patiënt waren, maar ze liepen wel met de dood in de schoenen.

Geliefden, dat is ons aller beeld van nature, maar die tien melaatsen konden bij dat beeld niet leven, want zij waren ten dode opgeschreven.

Melaatsheid was een vreselijke ziekte en het begon met een klein wit plekje, dat zich langzaam maar zeker uitbreidde over het gehele lichaam. Melaatsheid is te vergelijken met huidkanker, maar is eigenlijk nog erger, want het is een vreselijk besmettelijke ziekte.

Een melaatse mocht dan ook niet in zijn huis blijven, maar werd buiten de samenleving gesloten om buiten de legerplaats een vreselijke en eenzame lijdensdood te sterven.

U kunt zich voorstellen, geliefden, dat als iemand een klein wit plekje op zijn huid ontdekte, dat hij dat voor de buitenwereld probeerde te verbergen. Immers, om buiten de samenleving te worden gestoten, was bijna net zo erg als de ziekte zelf. Maar dat kleine plekje breidde zich in de meeste gevallen uit tot een grote zweer en tenslotte was het hele lichaam bedekt met zweren. Was je eenmaal melaats, dan werd je onrein verklaard door de priester en dan werd je verbannen naar het open veld en uit de samenleving gestoten. In die tijd was melaatsheid een veelvoorkomende ziekte en die melaatsen leefden dikwijls met elkaar in groepjes, want twee zijn beter dan één. Gedeelde smart is halve smart.

En in het vlek waar de Heere Jezus doorheen trok, leefde een groepje van tien melaatse mannen, bestaande uit negen Joden en één Samaritaan. Normaal gesproken mochten de Joden geen gemeenschap onderhouden met de Samaritanen, maar onder de melaatsen kwam die vermenging veelvuldig voor, aangezien onreinen elkaar niet meer besmetten konden, want alle melaatsen waren uiteindelijk ten dode afgeschreven.

Als er reizigers door het gebied reisden waar melaatsen zich ophielden, moesten de melaatsen zich altijd op een afstand houden, om de reizigers niet te besmetten.

En als Christus de plaats doorreisde waar de tien melaatse mannen zich ophielden, herkennen zij Hem direct en beginnen Hem om ontferming te schreeuwen. "Jezus, Meester! ontferm U onzer!"

Die mannen hadden dus over Jezus gehoord en van Zijn wonderen kennis genomen.

Je zou toch zeggen dat die melaatsen wel een beginsel van leven moesten hebben, om Christus zodanig aan te spreken als Jehova.

Weet u wat Jezus in het Hebreeuws betekent? Adonay, Jaweh, dat is: "Ik

ben er voor u."

Jezus, dat is Zaligmaker.

Er zijn hele massa's mensen die de Naam Jezus wel op de lippen nemen, maar van Hem geen gebruik maken. Nou, dat deden die melaatsen hier duidelijk wel. Ze roepen Hem aan bij Zijn Naam en erkennen Hem als de Meester.

Die mensen moeten wel enig onderscheiden kennis van Jezus gehad hebben zou je zeggen, en hun hart leek intens naar Hem uit te gaan. Ze roepen om genade!

Nou, als een mens tot Jezus om genade roept, dan is zo'n mens wel gans verloren. Er zijn massa's kerkmensen die om bekering bidden, maar heel hun leven dezelfde kunnen blijven.

Dat was met die melaatsen nu juist niet het geval. Zij wanen zich gans verloren en roepen tot Jezus om ontferming. Hun bidden was niet vormelijk, maar een innige smeekbede vanuit de nood van hun bestaan. Ze waren immers melaats van de hoofdschedel tot de voetzool toe en zij hadden niets meer te verliezen, want voor hen was het toch al verloren. Zoals die melaatsen tot Jezus schreeuwden om ontferming, zo schreeuwt een godsdienstig mens zomaar nog niet tot Jezus.

Daar moet je een gans verloren mens voor zijn, want anders houdt de mens zichzelf in 't leven met een beetje bidden, een beetje godsdienst, alleen om God uit handen te blijven.

Een godsdienstig mens kan heel ernstig zijn in zijn religie, maar toch een bittere vijand van God en Christus zijn.

Zo leek het met die melaatsen niet zo te zijn, want die mensen riepen hartstochtelijk tot Jezus om genade. Zij waren immers ten dode gedoemd en ze waren er ook vast van overtuigd dat alleen Jezus hen kon helpen.

Als een mens geestelijk gezien in deze fase verkeert, dan worden dezulken kerkelijk massaal zalig gesproken.

Het was deze mensen immers om Jezus te doen en dat heb je -volgens zeggen- niet van jezelf. Er groeit een geslacht op dat gered is met de begeerte om gered te worden. Dat hebben zelfs sommige Puriteinen geleerd, maar dat is voor eeuwig mis. De Reformatie leert op grond van de Schrift de noodzakelijke kennis hoe groot mijn zonden en ellende zijn en vervolgens hoe ik van mijn ellende verlost wordt, namelijk door het ware zaligmakende geloof in Christus. En wat is dan dat ware geloof? Het ware geloof houdt in dat ik het voor waarachtig houdt dat al mijn zonden om de verdiensten van Christus vergeven ZIJN; dat ik het eigendom van Christus BEN, en wat er verder volgt in HC, Zondag 1,

vraag en antwoord 1. We moeten verlost worden, vrijgesproken worden van schuld en straf. God zegt: "Als Ik Bloed zie, dan zal Ik voorbijgaan." Het Bloed van Jezus Christus moet gestreken zijn aan de deurposten van ons hart. Zonder Bloed in de toepassing ben je niet wedergeboren. Ook de kleinen in de genade kennen Christus door het geloof. Het gros predikanten dat zich gereformeerd noemt, leert dat de wedergeboorte niet begint met de kennis van Christus, maar met de ellendekennis. HET IS BOERENBEDROG! De wedergeboorte bestaat niet louter uit de werking des Geestes, maar geschiedt op de levendmakende stem des Zoons van God. "Doden zullen horen, de stem van de Zoon van God, en die ze gehoord [geloofd] hebben, zullen leven." Christus spreekt een dode zalig, want God is een God Die de goddeloze rechtvaardigt. Ik herhaal dit steeds, want we leven in hardhorende dagen. Ten aanzien van de wedergeboorte is de mens puur lijdelijk, want dat geschiedt in ons zonder ons. Als God in Christus spreekt in de dood van je bestaan, dan geloof je het ook. In Christus geloven is geen werk; het geloof is een gave Gods. Kun je de gave Gods voor geld kopen? Kun je de gave Gods met je geloof kopen? Nee, God sprak me vrij en ik kreeg het geloof er gratis bij. En mensen, als je van de vrije genadeleer afdingt, dan ben je een verdoemde arminiaan, een pelagiaan, een sociniaan en een vijand van God en Christus!

Dus die tien melaatsen die riepen vanuit hun ellende de Naam des Heeren aan. Dat moet je niet klein achten, want de Heere Jezus beantwoordt hun geroep. *"Gaaf heen en vertoont uzelf den priesteren."* Die tien melaatsen konden bevindelijk vertellen van een gebedsverhoring. In onze dagen worden er hopen jongeren opgezweept om Jezus aan te nemen, zonder dat ze ooit van hun drek gewassen zijn. Nou, die tien melaatsen lieten zich door zo'n religie niet misleiden. Zij moesten daadwerkelijk genezen worden van hun dodelijke kwaal en riepen net zo hard, totdat zij antwoord van Christus ontvangen hadden. Ze hadden hun kelen hees geschreeuwd en op het gebed verhoring verkregen. Er zijn echt niet zoveel Avondmaalgangers die dat de melaatsen kunnen nazeggen. Er zijn altijd wél mensen die aan een gebedsverhoring een vleselijke invulling geven. Zelfs in gereformeerde kringen houdt men het voor mogelijk dat je mag bidden om te mogen winnen bij de Olympische spelen (en bij allerlei soort sport en spelen). En als er dan een overwinning behaald wordt, noemt men dat een verhoring op het gebed en men kan er God ook nog voor danken. Goddelozer kan het eigenlijk niet. Ja, zo kan dan een bankovervalver bidden of zijn bankoverval mag lukken en als hij daarin dan geslaagd is

kan hij er God voor danken. U zult verstaan dat zulke gebeden direct van de duivel zijn ingegeven, en dan krijg je ook een duivelse verhoring.

In mijn eertijds ben ik een poosje presentator geweest in dienst van Amway. Dat is een Amerikaans bedrijf in allerlei biologische middelen, die via een marketing-netwerk aan de man gebracht worden. Ik was al opgeklommen tot presentator en ik hield avonden om de mensen een presentatie te geven hoe de vork in de steel zat. Zo maakte ik weer nieuwe distributeurs onder mij, waarvan ik de bonussen opstreek. Zo zat het systeem in elkaar. Je moest zoveel mogelijk distributeurs en onder-presentators onder je hebben, dan streek je de meeste winst op. Het is een nieuw soort marketing-systeem die destijds door een hele slimme Hollandse Amerikaan in de refo-gelederen NL is geïntroduceerd. Zijn naam was Harm B. en hij was een top-presentator en organiseerde speciale avonden tot inspiratie voor zijn mega 'onderban'. Die Harm was een slimme man, want hij hoefde niets te doen dan af en toe van die inspiratieavonden geven om zijn onderban tot produktie te bewegen. Dat deed hij op een heel slimme manier. Meneer Harm kleepte die avonden namelijk in met een geestelijk tintje. Allerlei zangkoren traden er op onder begeleiding van drumstellen en gitaarmuziek en de refo's vonden dat prachtig, bij elke sessie werd uitbundig geapplaudiseerd. Daar liet meneer Harm het niet bij, nee, die Amway-avonden werden door hem begonnen en geëindigd met gebed en dankzegging. Het was één en al lofprijzing op zulke avonden en de handjes gingen letterlijk omhoog gevolgd door de refoschare. Ja, die Harm kon wedijveren met Simon de tovenaer. En sommige refo's die nogal succes geboekt hadden, werden naar voren geroepen en kregen op het podium een medaille opgespeld en door de refoschare toegejuicht. Ook ik boekte de nodige successen, maar ik heb die medaille geweigerd. Mijn geweten zei me toen al dat dit soort festijnen een ordinaire poppenkast van de satan was. Ik heb daar heel veel mensen ontmoet uit allerlei kerkverbanden, vooral uit de GG, uit de GGinN, uit de OGG, enz. Als je je mondje bij je had, kon je er goed geld aan verdienen. Die doortrapte Harm de tovenaer had zijn hengel dan ook in een visrijke refovijver uitgeworpen en hij had constant beet en zijn vangst was enorm. Jan en alleman trapte erin, tot aan Ger. Gem-kerkeraadsleden toe. Ik zie me nog zitten in die zaal en op een zekere avond werd ik gewaar dat God elk moment de grond onder mijn voeten weg kon schuiven en ik dan als een Korach, Dathan en Abiram ter helle zou varen. Om des gewetenswil moest ik met die handel breken, maar toen kende ik de Heere nog niet.

Sommige refo's heb ik toen ernstig gewaarschuwd, maar ik werd puur uitgelachen. Weet u wat men spottend zei? "Geld stinkt toch niet?" Voor de bezwaarden en van verre-staanden heeft de duivel een andere beweging in gang gezet, namelijk de zogenaamde jijdaar-jongerenavonden en aanverwante bedrijven. Op zulke avonden gaat het niet om geld, maar om "zielen voor Jezus te winnen." Nou, dat kan niet beter, zou je zeggen. Maar er zit een adder onder het gras en een flinke ook. Je moet de eerste stap naar Jezus zetten, want anders blijft het podium leeg. Je wordt er ziek van! We voelden ons geroepen om die hele jijdaar-hartenschreeuw-religie aan de kaak te stellen als zijnde puur boerenbedrog. Met sommigen heb ik een eindje meegelopen om hen op grond van Gods Woord te overtuigen van de zandgrond waarop men bouwde, maar men laat zich niet gezeggen. Erger, met duivelse verwijten wordt ondergetekende gebrandmerkt door genoemde jeugdleiders. Zo ernstig en menslievend zijn die lieden dus helemaal niet. Het zijn wolven in schaapsklederen, die niets anders doen dan de jeugd volpompen met een voorwaardelijk geloof. Om wat? Om VAN het oordeel gered te worden. Het is arminianisme in een nieuw jasje. Het is er weer eens een duidelijk bewijs van dat een mens van genade niet leven wil. Dat is ons aller beeld van nature. Een mens wil wel met een voorwaardelijk geloof ten hemel reizen, maar niet als een gans verloren zondaar -melaats zijnde van de hoofdschedel tot de voetzool toe- gered worden IN het oordeel. Het ware geloof wordt altijd geboren IN het oordeel. Niet NA het oordeel, dat is allemaal godsdienst. De godsdienst wil alleen van het oordeel af, maar God redt Zijn volk in het oordeel. Die moordenaar aan het kruis bestrafte die andere moordenaar met de woorden: *"Vreest gij ook God niet, daar gij in hetzelfde oordeel zijt?" Luk. 23:40b.* Die ene moordenaar werd gered in het oordeel en die andere kwam er voor eeuwig in om.

Van nature behoren we tot die groep van tien melaatsen, met dit verschil, dat we van nature van onze dodelijke kwaal geen last en in de zonden onze lust hebben. De tien melaatsen waren echter overtuigd van hun dodelijke kwaal en zij wisten met absolute zekerheid dat zij moesten sterven en sterven is God ontmoeten. En dan komt Jezus hen voorbij en Hij hoort hen roepen om ontferming. Zij wilden van het oordeel verlost worden. Christus gaat echter niet tegenover hen voorbij, zoals die priester en die Leviet in de gelijkenis van de barmhartige Samaritaan die halfdode man voorbij gingen. Nee, Hij zag hen, Hij hoorde hun smeekbede en verhoorde hen. *"Gaaf heen en vertoont uzelf den priesteren."*

En dan gaan ze alle tien heen, gelovende op het Woord dat de Heere Jezus tot hen gesproken had. Die mensen hadden alle hoop op zelfbehoud opgegeven en nu verlaten ze zich op het Woord van de Heere, gelovende dat ze van hun kwaal zouden genezen. En zo is het gebeurd, want als zij heengingen werden zij gereinigd van hun dodelijke kwaal. Die mensen konden dus vertellen dat God op het gebed grote wonderen gedaan had. Die mensen zijn er nog wel. Ik heb ze wel aangehoord die van de wonderen der voorzienigheid in hun leven konden vertellen. Maar geliefden, de voorzienigheid is nog geen zaligheid. Gods volk kent beiden, namelijk de God der zaligheid en der voorzienigheid. Maar al ken je niet meer dan Gods voorzienigheid, dan weet je wellicht van de weldaden te vertellen, maar je kunt niet met de weldaden voor God verschijnen; alleen met de Weldoener, namelijk Christus en Zijn gerechtigheid.

En dan gaan die tien melaatsen op bevel van Jezus op weg naar de priester en terwijl zij heengingen werden zij gereinigd. Zij geloofden Christus op Zijn Woord. Dus die melaatsen konden allen vertellen dat Jezus in hun leven gekomen was. Zij waren niet gered geworden door een stap te zetten richting Jezus, zoals men in SRA-kringen de jeugd op de mouw speldt, nee, Christus had eerst het verlossende Woord gesproken en toen waren zij op Zijn beloftebevel gegaan. Als de priester hen zou ondervragen, konden zij allen bevindelijk vertellen dat zij hun reiniging te danken hadden aan Jezus in Eigen Persoon. Die mensen konden dus ten aanzien van hun lichamelijke reiniging verslag geven van eenzijdige genade. Hun reiniging was geschied op het machtswoord van Jezus.

Wie kan het die melaatsen navertellen? Ik heb een keer in het ziekenhuis gelegen, maar de hele zaal vertrouwde op hetgeen wat de dokter zei. Er lagen mensen die een zware operatie moesten ondergaan, maar die mensen zeiden: "De dokter heeft gezegd dat ik erdoor kom."

Bij die tien melaatsen ging het er dan wel veel geestelijker aan toe. Zij hadden aan een aardse dokter geen boodschap, want ze waren opgegeven en ten dode afgeschreven. Zij moesten door Jezus geholpen worden, of anders was met hen voorgoed gedaan. En dan worden zij allen op bevel van Jezus van hun melaatsheid gereinigd. Negen van hen waren van het oordeel verlost en hadden genoeg aan hun genezing, doch één van hen, een Samaritaan, was in het oordeel verlost en keerde terug tot Hem Die gezegd heeft: *"Ik ben tot een oordeel in deze wereld gekomen, opdat degenen, die niet zien, zien mogen, en die zien, blind worden", Joh. 9:39.* Ze hadden allen dezelfde roeping ontvangen: *"Gaaf heen en*

vertoont uzelf den priesteren", doch slecht één ontvangt een inwendige en krachtadige roeping. *"En die Hij te voren verordineerd heeft, dezen heeft Hij ook geroepen; en die Hij geroepen heeft, dezen heeft Hij ook gerechtvaardigd; en die Hij gerechtvaardigd heeft, dezen heeft Hij ook verheerlijkt", Rom. 8:30.* Daar was die Samaritaan niet in, maar daar was God in. Die Samaritaan riep aanvankelijk ook tot Jezus om van het oordeel verlost te worden. Maar als hij heenging naar het gebod van Mozes, is Christus hem geopenbaard en te sterk geworden.

U zult zeggen: Dat laatste staat er niet.

Nee, volgens de letter niet, maar u kunt het in Gods Woord uitdrukkelijk vinden, tenminste als u er kennis aan hebt en door de Geest Gods in de Waarheid Gods geleid wordt om Schrift met Schrift te vergelijken. Die blinde man werd op Jezus' Woord van zijn blindheid genezen, maar hij was met die genezing nog niet wedergeboren. Toen hij Jezus opnieuw tegen kwam, vroeg hij: *"Wie is Hij, Heere, OPDAT ik in Hem moge geloven", Joh. 9:36.* Toen openbaarde Christus Zichzelf aan hem als Zaligmaker. Die man kon aanvankelijk wel vertellen dat hij eerst blind was en nu zag, maar hij was met zijn lichamelijke genezing nog geen waar gelovige in Christus. Dat geschiedde pas toen Christus Zich aan hem openbaarde met de woorden: *"En gij hebt Hem gezien, en Die met u spreekt, Dezelve is het."* En dan komt de man tot het geloof en zegt: *"Ik geloof, Heere! En hij aanbad Hem", Joh. 9:38.* In die orde verging het ook die Samaritaan, hoewel de (tijds)omstandigheden verschillen. Die goddelijke orde kunt u in heel de Schrift vinden.

Er zijn predikers die beweren dat aan een lichamelijke genezing door de Heere Jezus de zaligheid verbonden zat, maar dat leert de heilige Schrift duidelijk niet. Vele zieken zijn door Christus tijdens Zijn rondwandeling op aarde genezen, maar lang niet allen zijn door Hem gezaligd. Dat zien we ook hier in deze perikoop. Alle tien melaatsen zijn genezen, maar slechts één melaatse, een Samaritaan, geeft God de eer en keert tot zijn Weldoener terug, let wel: tegen het gebod van Mozes in. *"En één van hen, ziende, dat hij genezen was, keerde wederom, met grote stemme God verheerlijkende. En hij viel op het aangezicht voor Zijn voeten, Hem dankende; en dezelve was een Samaritaan", Luk. 17:15-16.*

Deze Samaritaan stierf aan de Wet, negeerde het gebod van Mozes, en keerde tot de Goddelijke Hogepriester terug. Christus sprak namelijk conform de ceremoniële, ofwel de mozaïsche wetgeving, tot de tien melaatsen. Als een melaatse door het wonder genezen was, moest de gezondheidsverklaring van de priester zijn genezing bevestigen. Pas dan

werd zijn verbanning buiten de samenleving opgeheven. Die Samaritaan stierf evenwel aan de wettische inhoud van dat gebod en keerde -Gode levendgemaakt zijnde- terug tot de enige Hogepriester Gods, Jezus Christus, Gode de eer gevende. *"Want het einde der Wet is Christus, tot rechtvaardigheid, een iegelijk die gelooft", Rom. 10:4.*

Die andere negen melaatsen hebben het gebod van Mozes opgevolgd "en zij leefden nog lang en gelukkig." Ja, dat is de godsdienst. De godsdienst eindigt in de weldaden en roemt in het vlees, maar Gods volk mag in God eindigen en roemt in den Heere. En dan keert die Samaritaan met grote stemme God verheerlijkende tot zijn Weldoener terug. *En dan gaat hij om de Heere Jezus heen huppelen.* Nee, geliefden, nee, hij valt plat op de grond voor de voeten van Christus, Hem dankende.

Er zijn mensen die menen dat de zondaar alleen in het stuk der ellende plat op de grond voor God ligt. Dat is mis, hoor. Op het absolute eindpunt van het stuk der ellende is er een volk dat in het oordeel voor en onder God buigen mag, omdat Christus in het oordeel Gods het Hoofd gebogen heeft, de geest gegeven heeft en het alles volbracht heeft. En in het stuk der verlossing huppelen Gods kinderen van zielevreugd, daar zij hun wens hebben verkregen. Maar in het stuk der dankbaarheid komt er een biddeloos volk weer plat op de grond in het stof voor God terecht. De ware dankbaarheid geschiedt namelijk door de Geest van de biddende EN dankende Hogepriester, Die Zijn leven niet alleen als een Zoenoffer gegeven heeft, maar ook als een Dankoffer, Gode den HEERE. Dus het stuk der dankbaarheid wordt niet beoefend door vrome mensen, maar door geheel vleselijke mensen, verkocht onder de zonden.

U zegt: Maar bij die Samaritaan was dat wel anders!

Antw.: U weet er niets van, want er staat: *"En hij viel op het aangezicht voor Zijn voeten, Hem dankende; en dezelve was een Samaritaan."* Dacht u dat die Samaritaan niet wist dat hij een Samaritaan was? Weet u wat een Samaritaan is? Dat is een godsdienstig mens met een vrijzinnige religie. God wat en de wereld wat. De Samaritanen hadden hun eigen gebedsplaatsen en deden aan voorvaderverering. Die Samaritaanse vrouw zei tot Christus: *"Zijt Gij meerder dan onze vader Jakob, die ons den put gegeven heeft, en hijzelf heeft daaruit gedronken, en zijn kinderen en zijn vee?" Joh. 4:12.* De Samaritanen waren wel nauw verbonden aan het Joodse geloof, maar gaven daar een geheel eigen invulling aan. Ze waren niet zuiver in de leer, zouden wij zeggen. En zo'n Samaritaans dwaallicht wordt door Christus in dat oordeel gered. Zo leert Gods volk zichzelf voor God kennen, als een gans verdoemelijk

dwaallicht. Onzuiver in de leer, een keel als een geopend graf, slangenvenijn onder de lippen, voeten die snel zijn om bloed te vergieten....

Nou, nou, schrijver, zo erg is het met mij niet gesteld!

Nee? Och, dan kent u uzelf niet. Gods ware volk, als het op haar plaats is, zal zeggen: "Je kunt het zo erg niet zeggen, of het is nog duizend keer erger met mij gesteld."

Dus die bekeerde Samaritaan kwam plat op de grond voor de Zone Gods te liggen, geheel vleselijk zijnde, verkocht onder de zonde, Hem dankende. Die Samaritaan roemde alleen in de gerechtigheid van Christus, want hij was slechts een Samaritaan, een goddeloze. Geliefden, het wordt niet beter na ontvangen genade, maar slechter met uzelf. Weet u wat er overblijft na ontvangen genade? Een brandhout voor de hel, tot de mesthoop bekwaam. Ik zie Jozua, de hogepriester, met bevlekte klederen staan voor de Engel des Heeren, en de satan staat aan zijn rechterhand om Jozua te wederstaan en bij God aan te klagen. En weet u wat de HEERE zei tot de satan? *"De HEERE schelde u, gij satan! ja, de HEERE schelde u, Die Jeruzalem verkiest; is deze niet een vuurbrand uit het vuur gerukt?" Zach. 3:2.*

Jozua, een kind en knecht van God, moet een brandhout voor de hel inleven, met de satan aan zijn rechterhand. Dat is de hoogste stand in het genadeleven.

U zegt: Wat zegt u?

Ik zeg dat is de hoogste stand in het genadeleven. U gelooft het niet? Moet u zelf weten. Paulus werd door een engel des satans met vuisten geslagen, opdat hij zich niet zou verheffen. En hij heeft de Heere driemaal gebeden om ervan verlost te worden, maar de Heere zeide tot hem: *"Mijn genade is u genoeg, want Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht", 2 Kor. 12:9.*

Daar heb je Gods volk, een brandhout voor de hel, en zo roemen zij in den Heere alleen. En dan valt die Samaritaan, als een brandhout voor de hel, voor de voeten van Jezus, Hem dankende. Die man was geen vrome refo-pop geworden, nee, geliefden. Die Samaritaan bleef een Samaritaan, maar dan wel in Christus. Rachab bleef Rachab de hoer, doch in Christus. In Christus was Rachab de hoer een reine maagd. Eentje die nog nooit een man bekend had. Daar heb je de Bruid van Christus. Ja, ik weet wel dat de vrome godsdienst deze waarheid niet verdragen kan. Men is gedoopt, men heeft belijdenis gedaan en men loopt in de banen en men

waant zich aangenaam voor God, geheel conform de rijke jongeling. Maar mensen, als u met al uw vermeende godsdienst denkt voor God te kunnen verschijnen, dan zal het straks een eeuwig afgrijzen zijn. Christus eet met hoeren en Samaritanen. Een kostelijk gezelschap! Hoeren en tollenaars worden gedragen aan 's Konings tafel en eten geduriglijk van 's Konings lekkernijen. Ja, daar moet je dus een schurftig schaap met gebroken poten voor inleven, want anders kun je -net als die negen melaatsen- nog goed uit de voeten op eigen benen. Gods volk zit niet in een invalidekarretje, maar lopen op de benen van de Heere Jezus naar Huis. Zij vallen gedurig als dood voor de voeten van Christus, want eigen krachten te verachten wordt alleen op Jezus' school geleerd.

Hier ligt aan dode hond, een Samaritaan, aan de voeten van de Koning der koningen. En dan luidt de Mond der Waarheid: *"Zijn niet de tien gereinigd geworden, en waar zijn de negen? En zijn er geen gevonden, die wederkeren, om Gode eer te geven, dan deze vreemdeling?" Luk. 17-17-18.*

Waar zijn de negen?

Ja, die zitten gezellig thuis aan de koffie en verhalen hoe hard zij geroepen hebben is en hoe het hen is vergaan. Bij die negen Joden stond de vrome mens in het midden. Daar zou je toch zat van worden. Ze zijn door de priester genezen verklaard en dat wonder kan geen leed uit hun geheugen wissen. En daar getuigen zij van, zoals de dwaze maagden ook licht verspreiden. Wij waren...; wij hebben...; wij zijn..., ja, en dat allemaal met Jezus op de lippen. Maar geliefden, die lampen gaan uit, want Christus is er niet in. En als Christus niet in ons is, en wij niet in Christus zijn, zijn we met heel de wereld gans verwerpelijk en verdoemelijk voor God.

Waar zijn de negen?

Negen genezen Joden gingen met een ingebeelde hemel huns weegs, doch die ene gereinigde Samaritaan, die vreemdeling bij niemand dan alleen bij de Heere Jezus bekend, keerde van het dwaalspoor af in het effen recht des Heeren en viel Christus nederig te voet, God verheerlijkende en Christus dankende. De negen stapten met zeven mijlslaarzen over het stuk der dankbaarheid heen de vrijheid van het vlees in, maar die ene Samaritaan was een gevangene van Christus gemaakt en had niet alleen een biddende, maar ook een dankende Hogepriester nodig in het stuk der dankbaarheid, ofwel in het leven der heiligmaking.

En toen zei Christus tot hem: "En nou er tegenaan. Goed je best doen en

houdt de Wet als regel van je leven, om die te doen uit dankbaarheid."

Ja, leert de godsdienst van vandaag. Je wordt er misselijk van. Dat gaat van beter naar best, maar dat rijke jongelingsleven eindigt in de hel, als God het niet verhoedt.

Bij Gods volk gaat het van slechter naar doortrapt. Paulus kende zichzelf als de voornaamste van alle zondaren, maar hem was in Christus **barmhartigheid** geschiedt. Niet 1 keer, maar keer op keer, want Christus redt Zijn volk keer op keer, want Hij is ons niet alleen geschonken tot rechtvaardigheid, maar ook tot heiligmaking, volk van God. God houdt Zich een ellendig en arm volk over dat mag roemen in genade ALLEEN, want uit de werken der Wet zal geen vlees gerechtvaardigd worden voor God. Die negen Joden konden na hun genezing echter zo goed uit de voeten, dat zij aan Jezus geen behoefte meer hadden. Die mensen zijn op eigen benen naar huis gegaan. Maar die Samaritaan hield geen been meer over om op te staan en kwam plat op de grond voor Jezus terecht. Niet vanwege zijn dankbaarheid, maar vanwege de aanwezigheid van Christus.

Toen Christus aan Johannes op Patmos verscheen, viel Johannes plat op de grond als dood aan Zijn voeten. Dat is de hoogste stand in het leven der dankbaarheid, om als dood te vallen aan de voeten van Christus. Want dan is Christus aan het Woord en dan moeten wij zwijgen, volk des Heeren. Dat herhaalt zich in het leven der genade. Wijlen Padre H.J. Hegger en zijn E.O.-supporters sprak en spreken over Christus alsof het zijn/hun speelkameraad is, maar Johannes, een geoefend kind en knecht des Heeren, valt als dood aan de voeten van de verhoogde Immanuel. De Zone Gods is de Goddelijke Majesteit, eenswezens met de Vader en de Heilige Geest. De geloofsvereniging met Christus is nauw, maar een geloof zonder heilige eerbied is een dwaze-maagden-geloof. Ook die geredde Samaritaan valt plat op de grond met zijn gezicht in het stof voor de Zone Gods.

"En Hij zeide tot hem: Sta op, en ga heen; uw geloof heeft u behouden." Dat kon die man niet bewerken, noch tegenhouden. Het geloof is een gave Gods en met Christus heeft hij het geloof erbij gekregen. De rechtvaardige zal uit het geloof leven; van genade alleen leven. Want zij zagen niemand anders dan Jezus alleen.

Die Samaritaan zal de Heere Jezus wel lang nagekeken hebben, zoals de discipelen Christus nastaarden toen Hij ten hemel opvoer, totdat een wolk Hem wegnam uit hun gezicht. Maar God verliest niet het minste schaapje van de kudde van Christus uit het oog, want Hij heeft tot de

Zijnen gezegd: "Mijn oog zal op u zijn." De rechtvaardige zal uit het geloof leven. De Bruid van Christus rust op het ja-woord van Christus door het geloof. En volk, het hangt ook niet aan ons geloof, maar aan hetgeen God in Christus in onze ziel gesproken heeft. Wat God gezegd heeft, zal Hij zeker doen, ondanks ons. Hetgeen ooit uit Zijn lippen kwam, blijft vast en onverbroken. Een kind van God gelooft niet in zijn geloof, maar in de Voleinder des geloofs, Christus Jezus en Dien gekruisigd. En zo is die Samaritaan heengegaan in het geloof, niet in zijn eigen weg en op eigen benen, maar om de voetstappen van Christus te drukken op de benen van de Heere Jezus en Zijn lof te vertellen door de Geest van Christus. *"Vertelt onder de heidenen Zijn eer, onder alle volken Zijn wonderen"*, Ps. 96:3. God heeft Zich een volk geformeerd, die zullen Zijn lof vertellen. Ik moet er nog steeds aan beginnen.

*"Ik Zal Zijn lof zelfs in de nacht,
Zingen, daar ik Hem verwacht,
En mijn hart wat mij moog treffen,
tot de God des levens heffen."*

Die God is onze Zaligheid, wie zou die hoogste Majesteit, dan niet met eerbied prijzen? De Heere zegene Zijn Eigen getuigenis, tot roem Zijns Naams Die heerlijk is. Amen.

Slotzang: Psalm 89:7 en 8:

*Hoe zalig is het volk dat naar Uw klanken hoort!
Zij wand'len, HEER', in 't licht van 't Godd'lijk aanschijn voort;
Zij zullen in Uw Naam zich al den dag verblijden;
Uw goedheid straalt hun toe; Uw macht schraagt hen in 't lijden;
Uw onbezweken trouw zal nooit hun val gedogen,
Maar Uw gerechtigheid hen naar Uw woord verhogen.*

*Gij toch, Gij zijt hun roem, de kracht van hunne kracht;
Uw vrije gunst alleen wordt d' ere toegebracht;
Wij steken 't hoofd omhoog, en zullen d' eerkroon dragen
Door U, door U alleen, om 't eeuwig welbehagen;
Want God is ons ten schild in 't strijdperk van dit leven,
En onze Koning is van Israels God gegeven.*